Giới thiệu

Giữa ánh nắng chói chang của một buổi chiều Thượng Hải, tại Đại học Thượng Hải, Chu Thánh – một sinh viên chuyên ngành Khoa học Máy tính bình thường, đang cố gắng vật lộn với bản kế hoạch kỳ nghỉ hè mà giảng viên yêu cầu.

Dù công việc sau này có vẻ ổn định, nhưng anh chàng không muốn tuổi trẻ của mình trôi qua một cách tẻ nhạt.

Cuộc đời anh từ trước đến nay chỉ xoay quanh những buổi học, những lần tỏ tình thất bại với "hoa khôi Huo" (Hắc Đại Hoa) bị bạn bè trêu chọc, và một tương lai nghề nghiệp dường như đã được định sẵn.

Anh không hề hay biết, một định mệnh cổ xưa đang chờ đợi để đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của mình.

Đột ngột, một giọng nói điện tử lạnh lẽo vang vọng trong tâm trí Chu Thánh: "Đinh, hệ thống Thủ Lăng nhân đang được ràng buộc...

Đinh, hệ thống Thủ Lăng nhân đã ràng buộc thành công, chúc mừng túc chủ trở thành Thủ Lăng nhân!" Chu Thánh ngỡ ngàng.

Thủ Lăng nhân là gì?

Một dòng ký ức khổng lồ, lạnh lẽo bất ngờ ùa vào đầu anh, chứa đựng mọi kiến thức về Thủ Lăng nhân, từ nguồn gốc do Khương Thái Công sáng lập, các thế hệ truyền thừa, quy tắc giữ lăng mộ, đến cả các trạm dịch vụ chuyên biệt.

Sự thật này khiến một sinh viên máy tính như anh hóa đá: "Tôi là một sinh viên máy tính, lại bảo tôi đi giữ lăng mộ?

Chẳng lẽ tôi phải ôm máy tính vào mộ thất sao?" Hệ thống nhanh

chóng đưa ra "gói quà tân thủ" đầu tiên: một viên "Cửu Chuyển Kim Đan quá hạn".

Dù còn chút ngờ vực về hiệu quả của viên thuốc đã "quá hạn" này, Chu Thánh vẫn nuốt nó.

Một luồng hơi ấm kỳ lạ lan khắp cơ thể, những mạch máu dường như được tái tạo.

Sức mạnh, tốc độ và các giác quan của anh tăng lên gấp bội, khiến anh cảm thấy như mình đã "thoát thai hoán cốt".

Đồng thời, nhiệm vụ đầu tiên cũng được giao phó: trong vòng 48 giờ, anh phải có mặt tại Lăng Hoài Vương trên núi Đại Nhạn để trấn giữ.

Một bản đồ cấu trúc lăng mộ tinh vi, đầy rẫy cơ quan bí ẩn hiện lên rõ ràng trong tâm trí anh.

Trong khi Chu Thánh đang bàng hoàng với thân phận mới, giảng viên phụ đạo hỏi anh về kế hoạch nghỉ hè.

Trước những lời chế nhạo của bạn bè về việc "liếm chó" và bị từ chối tình cảm, Chu Thánh bình tĩnh trả lời: "Tôi sẽ đi trấn giữ lăng mộ!" Lời nói này chỉ càng khiến cả lớp cười ồ, cho rằng anh đã "thất tâm phong" vì thất tình.

Nhưng anh chỉ đáp lại một câu đầy ẩn ý: "Đừng không tin, cẩn thận ban đêm ngủ cửa sẽ có một con đại cương thi nằm!" Chu Thánh lập tức đặt vé máy bay đến Giang Môn, thành phố gần núi Đại Nhạn.

Trên máy bay, anh tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của Vương béo và Hồ Bát Nhất – hai "Mạc Kim Giáo Úy" (Mocai Xiaowei) nổi tiếng trong giới đạo mộ, đang lên kế hoạch đột nhập chính Lăng Hoài Vương mà anh phải bảo vệ.

Anh nhận ra đây là "oan gia ngõ hẹp".

Mặc dù đã cố gắng cảnh báo họ bằng một lá bùa "may mắn" giá 5000 tệ, nhưng Hồ Bát Nhất và Vương béo vẫn không tin.

Điều này khiến Chu Thánh quyết tâm hơn, phải khiến những kẻ đạo mộ này phải trả giá.

Tại "Cổ Lăng Đại Tửu Điếm" (Ancient Mausoleum Hotel), một trạm dịch vụ cổ xưa của Thủ Lăng nhân, Chu Thánh gặp Liễu Như Yên, nữ chủ nhân lạnh lùng, quý phái của khách sạn.

Ban đầu, Liễu Như Yên không tin Chu Thánh là Thủ Lăng nhân, nhưng khi anh niệm mật ngữ truyền đời và đánh thức quả chuông tế tự cổ xưa, Liễu Như Yên bàng hoàng nhận ra anh là "Đại nhân" mà gia tộc mình đã chờ đợi hàng trăm năm.

Cô lập tức quỳ xuống, tự xưng là "Tử Sĩ đời thứ 43" và nguyện trung thành vô điều kiện.

Với sự trợ giúp của Liễu Như Yên và nguồn cung ứng khổng lồ từ trạm dịch, Chu Thánh bắt đầu chuẩn bị cho cuộc chiến trấn giữ lăng mộ.

Anh cũng biết rằng đối thủ của mình không chỉ có Mạc Kim Giáo Úy, mà còn có cả "Cửu Môn Thế Gia" (Chín Đại Gia Tộc Đạo Mộ), được đại diện bởi chính "hoa khôi" Hoắc Ngọc Tiệp.

Cuộc đối đầu tại Lăng Hoài Vương trở nên căng thẳng.

Chu Thánh liên tục thao túng các cơ quan, cạm bẫy trong lăng mộ, sử dụng kiến thức sâu rộng về phong thủy và cơ chế mà hệ thống cung cấp để bẫy những kẻ xâm nhập.

Anh chặn lối, dùng khói độc, đá lăn, và thậm chí triệu hồi những "Mao Cương" (zombie) đáng sợ.

Trong quá trình đó, anh phát hiện ra Cừu tiên sinh, người đã thuê Mạc Kim Giáo Úy và Cửu Môn, lại là một tên người Nhật, với những

bảo tiêu bí ẩn và hung ác.

Sự việc leo thang khi những tên người Nhật công khai ý định cướp đoạt "Long Mạch" của An Lạc (Việt Nam) – nguồn khí vận quốc gia.

Chu Thánh, với thân phận mới là Thủ Lăng nhân và sức mạnh vượt trội, quyết tâm không để bất kỳ kẻ ngoại bang nào chạm vào Long Mạch.

Anh đối đầu trực tiếp với Xuân Dã Thái Lang, bảo tiêu người Nhật có sức mạnh siêu phàm, và cuối cùng dùng trí tuệ cùng sự trợ giúp của "Hộ Thân Phù" để tiêu diệt hắn.

Cừu tiên sinh, sau khi mất đi tất cả đồng bọn và chứng kiến sự đáng sợ của Thủ Lăng nhân, chết vì sợ hãi.

Sau khi đẩy lùi toàn bộ kẻ xâm nhập, Chu Thánh khám phá ra mục đích thực sự của mình: không chỉ bảo vệ lăng mộ của các vương tướng, mà còn là Long Mạch của An Lạc.

Chiếc lệnh bài Thủ Lăng nhân của anh tỏa sáng, và Long Mạch vàng rực hiện ra, nhập vào lệnh bài.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp cùng những người còn sống sót đã kịp thời rút lui, nhận ra sự tồn tại của Thủ Lăng nhân và quyết định không tiếp tục đào mộ.

Tuy nhiên, cuộc chiến bảo vệ Long Mạch chưa dừng lại.

Một nhóm đạo mộ quốc tế mới, dẫn đầu bởi Ma Lai Tư cùng các chuyên gia nước ngoài và những kẻ đồng lõa người Nhật còn sót lại, đã công khai livestream việc tấn công "Thất Tinh Lỗ Vương Cung" – một di tích quan trọng khác của An Lạc.

Chính phủ An Lạc lập tức cử một đội khảo cổ, bao gồm Giáo sư Trần Kiến Quân, cùng Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp để ngăn chặn.

Chu Thánh, với nhiệm vụ mới, lên đường đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Tại đây, anh gặp một "Tử Sĩ" khác: Lưu Ly – một con mèo có khả năng nói tiếng người và biến hình, người đã canh giữ lăng mộ này hàng trăm năm.

Giữa ánh nắng chói chang của một buổi chiều Thượng Hải, tại Đại học Thượng Hải, Chu Thánh – một sinh viên chuyên ngành Khoa học Máy tính bình thường, đang cố gắng vật lộn với bản kế hoạch kỳ nghỉ hè mà giảng viên yêu cầu.

Dù công việc sau này có vẻ ổn định, nhưng anh chàng không muốn tuổi trẻ của mình trôi qua một cách tẻ nhạt.

Cuộc đời anh từ trước đến nay chỉ xoay quanh những buổi học, những lần tỏ tình thất bại với “hoa khôi Huo” (Hoắc Ngọc Tiệp) bị bạn bè trêu chọc, và một tương lai nghề nghiệp dường như đã được định sẵn.

Anh không hề hay biết, một định mệnh cổ xưa đang chờ đợi để đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của mình.

Đột ngột, một giọng nói điện tử lạnh lẽo vang vọng trong tâm trí Chu Thánh: "Đinh, hệ thống Thủ Lăng nhân đang được ràng buộc...

Đinh, hệ thống Thủ Lăng nhân đã ràng buộc thành công, chúc mừng túc chủ trở thành Thủ Lăng nhân!" Chu Thánh ngỡ ngàng.

Thủ Lăng nhân là gì?

Một dòng ký ức khổng lồ, lạnh lẽo bất ngờ ùa vào đầu anh, chứa đựng mọi kiến thức về Thủ Lăng nhân, từ nguồn gốc do Khương Thái Công sáng lập, các thế hệ truyền thừa, quy tắc giữ lăng mộ, đến cả các trạm dịch vụ chuyên biệt.

Sự thật này khiến một sinh viên máy tính như anh hóa đá: "Tôi là

một sinh viên máy tính, lại bảo tôi đi giữ lăng mộ?

Chẳng lẽ tôi phải ôm máy tính vào mộ thất sao?" Hệ thống nhanh chóng đưa ra "gói quà tân thủ" đầu tiên: một viên "Cửu Chuyển Kim Đan quá hạn".

Dù còn chút ngờ vực về hiệu quả của viên thuốc đã "quá hạn" này, Chu Thánh vẫn nuốt nó.

Một luồng hơi ấm kỳ lạ lan khắp cơ thể, những mạch máu dường như được tái tạo.

Sức mạnh, tốc độ và các giác quan của anh tăng lên gấp bội, khiến anh cảm thấy như mình đã "thoát thai hoán cốt".

Đồng thời, nhiệm vụ đầu tiên cũng được giao phó: trong vòng 48 giờ, anh phải có mặt tại Lăng Hoài Vương trên núi Đại Nhạn để trấn giữ.

Một bản đồ cấu trúc lăng mộ tinh vi, đầy rẫy cơ quan bí ẩn hiện lên rõ ràng trong tâm trí anh.

Trong khi Chu Thánh đang bàng hoàng với thân phận mới, giảng viên phụ đạo hỏi anh về kế hoạch nghỉ hè.

Trước những lời chế nhạo của bạn bè về việc "liếm chó" và bị từ chối tình cảm, Chu Thánh bình tĩnh trả lời: "Tôi sẽ đi trấn giữ lăng mộ!" Lời nói này chỉ càng khiến cả lớp cười ồ, cho rằng anh đã "thất tâm phong" vì thất tình.

Nhưng anh chỉ đáp lại một câu đầy ẩn ý: "Đừng không tin, cẩn thận ban đêm ngủ cửa sẽ có một con đại cương thi nằm!" Chu Thánh lập tức đặt vé máy bay đến Giang Môn, thành phố gần núi Đại Nhạn.

Trên máy bay, anh tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất – hai "Mạc Kim Giáo Úy" (Mocai Xiaowei) nổi tiếng trong giới đạo mộ, đang lên kế hoạch đột nhập chính Lăng

Hoài Vương mà anh phải bảo vệ.

Anh nhận ra đây là "oan gia ngõ hẹp".

Mặc dù đã cố gắng cảnh báo họ bằng một lá bùa "may mắn" giá 5000 tệ, nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn không tin.

Điều này khiến Chu Thánh quyết tâm hơn, phải khiến những kẻ đạo mộ này phải trả giá.

Tại "Cổ Lăng Đại Tửu Điếm" (Ancient Mausoleum Hotel), một trạm dịch vụ cổ xưa của Thủ Lăng nhân, Chu Thánh gặp Liễu Như Yên, nữ chủ nhân lạnh lùng, quý phái của khách sạn.

Ban đầu, Liễu Như Yên không tin Chu Thánh là Thủ Lăng nhân, nhưng khi anh niệm mật ngữ truyền đời và đánh thức quả chuông tế tự cổ xưa, Liễu Như Yên bàng hoàng nhận ra anh là "Đại nhân" mà gia tộc mình đã chờ đợi hàng trăm năm.

Cô lập tức quỳ xuống, tự xưng là "Tử Sĩ đời thứ 43" và nguyện trung thành vô điều kiện.

Với sự trợ giúp của Liễu Như Yên và nguồn cung ứng khổng lồ từ trạm dịch, Chu Thánh bắt đầu chuẩn bị cho cuộc chiến trấn giữ lăng mộ.

Anh cũng biết rằng đối thủ của mình không chỉ có Mạc Kim Giáo Úy, mà còn có cả "Cửu Môn Thế Gia" (Chín Đại Gia Tộc Đạo Mộ), được đại diện bởi chính "hoa khôi" Hoắc Ngọc Tiệp.

Cuộc đối đầu tại Lăng Hoài Vương trở nên căng thẳng.

Chu Thánh liên tục thao túng các cơ quan, cạm bẫy trong lăng mộ, sử dụng kiến thức sâu rộng về phong thủy và cơ chế mà hệ thống cung cấp để bẫy những kẻ xâm nhập.

Anh chặn lối, dùng khói độc, đá lăn, và thậm chí triệu hồi những

"Mao Cương" (zombie) đáng sợ.

Trong quá trình đó, anh phát hiện ra Cừu tiên sinh, người đã thuê Mạc Kim Giáo Úy và Cửu Môn, lại là một tên người Nhật, với những bảo tiêu bí ẩn và hung ác là Xuân Dã Thái Lang.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 1

Chu Thánh, với thân phận mới là Thủ Lăng nhân và sức mạnh vượt trội, quyết tâm không để bất kỳ kẻ ngoại bang nào chạm vào Long Mạch.

Anh đối đầu trực tiếp với Xuân Dã Thái Lang, bảo tiêu người Nhật có sức mạnh siêu phàm, và cuối cùng dùng trí tuệ cùng sự trợ giúp của "Hộ Thân Phù" để tiêu diệt hắn.

Cừu tiên sinh, sau khi mất đi tất cả đồng bọn và chứng kiến sự đáng sợ của Thủ Lăng nhân, chết vì sợ hãi.

Sau khi đẩy lùi toàn bộ kẻ xâm nhập, Chu Thánh khám phá ra mục đích thực sự của mình: không chỉ bảo vệ lăng mộ của các vương tướng, mà còn là Long Mạch của An Lạc – nguồn khí vận quốc gia.

Chiếc lệnh bài Thủ Lăng nhân của anh tỏa sáng, và Long Mạch vàng rực hiện ra, nhập vào lệnh bài.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp cùng những người còn sống sót đã kịp thời rút lui, nhận ra sự tồn tại của Thủ Lăng nhân và quyết định không tiếp tục đào mộ.

Tuy nhiên, cuộc chiến bảo vệ Long Mạch chưa dừng lại.

Một nhóm đạo mộ quốc tế mới, dẫn đầu bởi Ma Lai Tư cùng các chuyên gia nước ngoài và những kẻ đồng lõa người Nhật còn sót lại, đã công khai livestream việc tấn công "Thất Tinh Lỗ Vương Cung" – một di tích quan trọng khác của An Lạc.

Chính phủ An Lạc lập tức cử một đội khảo cổ, bao gồm Giáo sư Trần Kiến Quân, cùng Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp để ngăn chặn.

Chu Thánh, với nhiệm vụ mới, lên đường đến Thất Tinh Lỗ

Vương Cung.

Tại đây, anh gặp một "Tử Sĩ" khác: Lưu Ly – một con mèo có khả năng nói tiếng người và biến hình, người đã canh giữ lăng mộ này hàng trăm năm.

Chương 2

Đại học Thượng Hải.

Nắng nóng gay gắt, người phụ đạo viên vừa lau mồ hôi, vừa thao thao bất tuyệt trên bục giảng: "Ngày kia là được nghỉ hè rồi, mọi người phải tận dụng tốt thời gian nghỉ hè, lên kế hoạch thật kỹ, những ai thi nghiên cứu sinh thì tăng cường học tập, chuẩn bị công việc thì đi tham gia khóa huấn luyện của doanh nghiệp!" "Nói tóm lại, hôm nay, mọi người nhất định phải nộp kế hoạch nghỉ hè cho tôi!" Các bạn học bên dưới lập tức bàn tán xôn xao.

"Nghỉ hè thời tiết đẹp thế này, rủ nhau đi Hán Thành vặn ốc vít đi!" "Chúng ta ít nhất cũng là đại học trọng điểm, đi Hán Thành vặn ốc vít thì ra thể thống gì?

Ít nhất cũng phải đi điện tử Hán!" Hàng ghế cuối cùng trong lớp, Chu Thánh nghịch bút bi, suy tư làm thế nào để lập kế hoạch nghỉ hè.

Chuyên ngành máy tính, tuy việc làm dễ kiếm, nhưng phải tìm đúng sở thích mới được.

Cậu không muốn tuổi còn trẻ mà đã phải chịu cảnh công việc nhàm chán.

Đúng lúc Chu Thánh đang suy tư, một giọng điện tử tổng hợp lạnh lẽo vang lên trong đầu cậu.

"Đinh!

Hệ thống Thủ Lăng đang kết nối… Đinh!

Hệ thống Thủ Lăng kết nối thành công, chúc mừng Túc chủ trở thành Thủ Lăng Nhân!" "Hệ thống Thủ Lăng?" Chu Thánh ngẩn người.

“Đinh!

Thủ Lăng Nhân có nguồn gốc từ Khương Thái Công, sau đó được các vị quân vương, tướng soái đời đời truyền thừa, nhằm ngăn chặn lăng mộ bị trộm cắp!” Khi giọng hệ thống vừa dứt, một dòng ký ức khổng lồ ùa vào não cậu.

Dòng ký ức này là về mọi thứ liên quan đến Thủ Lăng Nhân, bao gồm các thuật ngữ khác nhau, cũng như quy tắc của Thủ Lăng Nhân, v.v.

Còn có cả Dịch Trạm chuyên phục vụ Thủ Lăng Nhân.

Khi dòng ký ức khổng lồ được tiêu hóa xong, Chu Thánh hoàn toàn ngây người.

Một sinh viên khoa máy tính như mình mà lại phải đi gác lăng?

Chuyện này không phải là nói đùa sao?

Chẳng lẽ mình ôm máy tính đi vào mộ thất?

“Đinh!

Phát hiện thể chất Túc chủ khá yếu, đặc biệt tặng một viên Cửu Chuyển Kim Đan hết hạn!” Khi giọng hệ thống vừa dứt, cây bút bi trong tay Chu Thánh biến mất, thay vào đó là một viên kim đan cổ kính.

“Cửu Chuyển Kim Đan hết hạn?” Chu Thánh có chút mơ màng, hỏi: “Đây là gói quà tân thủ của tôi sao?” “Đinh!

Gói quà tân thủ của Túc chủ phải đến huyệt mộ mới có thể mở!” “Đinh!

Đã phát cho Túc chủ bản đồ huyệt mộ của Yến Hoài Vương tại Đại Nhạn Sơn, xin Túc chủ đến nơi trong vòng bốn mươi tám giờ!” Khi giọng hệ thống vừa dứt, trong đầu Chu Thánh đột nhiên hiện ra

một bản đồ cấu tạo huyệt mộ.

Bản đồ cấu tạo đó vô cùng tinh vi, vô số cơ quan liên kết chặt chẽ, nhưng ở vị trí trung tâm, có một nơi có thể điều khiển tất cả các cơ quan.

Chu Thánh nhìn bản đồ cấu tạo huyệt mộ trong đầu, có chút thất thần.

Người phụ đạo viên trên bục giảng nhìn Chu Thánh đang mất hồn, không khỏi hỏi: "Chu Thánh, nghỉ hè em định đi đâu?" Chu Thánh còn chưa trả lời, không ít người trong lớp đã cười khẩy.

"Còn đi đâu nữa?

Chắc chắn là đi làm liếm chó cho đại hoa khôi Hoắc rồi!" "Không thể không nói, mặt liếm chó đúng là dày thật đấy, tỏ tình thất bại rồi mà vẫn không bỏ cuộc!" "Nghe nói tối qua là lần tỏ tình thứ 99 của tên liếm chó nào đó, tiếc là hoa khôi còn chẳng thèm nhìn cậu ta!" Kể từ khi Chu Thánh lại tỏ tình thất bại với đại hoa khôi Hoắc vào hôm qua, cậu đã trở thành trò cười của cả lớp...

à không, của cả khối.

Đi đến đâu cũng có người bàn tán.

Ở Học viện Thượng Hải, Chu Thánh đã nổi tiếng.

Đối mặt với những lời đàm tiếu của mọi người, Chu Thánh nhìn người phụ đạo viên, bình tĩnh nói: "Tôi đi gác lăng!" "Tên liếm chó của Nữ Vương Tinh Tuyệt, có ai muốn lập đội không?" Lời này vừa nói ra, càng khiến mọi người cười ồ lên.

"Còn gác lăng nữa, cậu có bản lĩnh đó không?" "Chúng ta học chuyên ngành máy tính, cậu lại muốn đi gác lăng?

Không lẽ hôm qua tỏ tình thất bại nên bị mất trí rồi à?" "Yên

lặng!" Người phụ đạo viên quát lớn một tiếng, sau đó nhìn về phía Chu Thánh nói: "Chu Thánh, nếu em còn mê tín dị đoan nữa, tôi sẽ gọi điện báo cho bố mẹ em!" Chu Thánh liếc nhìn người phụ đạo viên một cái, sau đó nhìn những người bạn học đang cười nhạo mình, chế giễu nói: "Đừng có không tin, cẩn thận tối ngủ mở cửa ra có một con thây ma khổng lồ đứng đó!" Chu Thánh ngồi xuống, nuốt viên Cửu Chuyển Kim Đan hết hạn.

Cửu Chuyển Kim Đan vào cơ thể, lập tức tan chảy trong người Chu Thánh, một luồng ấm áp chảy khắp kinh mạch cậu.

Chu Thánh đột nhiên cảm thấy như mình có sức mạnh vô tận, chiếc bàn dưới chân cũng có thể dễ dàng đập gãy.

Cải lão hoàn đồng!

Tốc độ, sức mạnh đều tăng lên gấp mấy lần!

Chuyện trước đây làm mất mười giây, bây giờ chỉ cần ba giây!

Mặt cậu đỏ bừng, khí huyết cuồn cuộn.

Nhưng những người xung quanh lại cho rằng Chu Thánh tức giận đến hóa điên, bắt đầu châm chọc riêng tư.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi ở hàng đầu tiên quay đầu nhìn Chu Thánh một cái, trong đôi mắt lạnh lùng không có chút tình cảm nào.

Chu Thánh và cô ta căn bản không phải người của cùng một thế giới, nếu thật sự để cô ta biết thân phận của mình, chẳng phải sẽ sợ đến phát khóc sao?

Hoắc Ngọc Tiệp cụp mắt, dù trong mùa hè khắc nghiệt, trên người cô ta dường như vẫn toát ra một khí chất lạnh lùng, khiến người ta nhìn mà e sợ.

"Được rồi, tiết này đến đây là hết, nộp kế hoạch nghỉ hè của các

em cho tôi đi!" Người phụ đạo viên nói, mọi người lần lượt nộp kế hoạch nghỉ hè của mình.

Trên kế hoạch nghỉ hè của mình, Chu Thánh chỉ viết hai chữ: "Gác lăng!" Viết xong, cậu trực tiếp nộp lên.

Người phụ đạo viên nhìn thấy kế hoạch của Chu Thánh, mặt lập tức biến sắc.

Tên này, nếu là đùa giỡn thì thôi, chứ mê tín dị đoan thật thì làm sao được?

Nhất định phải thông báo cho gia đình cậu ta ngay!

Người phụ đạo viên vừa đi khỏi, các học sinh trong lớp lập tức bàn tán xôn xao.

"Này, tôi tìm được một công ty mới đang thiếu người này, các cậu có muốn đi không?" "Tôi không đi đâu, tôi còn phải chuẩn bị thi nghiên cứu sinh nữa." "Chu Thánh, cậu có muốn đi với tôi không?

Một đêm tám trăm." "Một đêm tám trăm người ta cũng không thèm đâu, cậu ta đang đi cùng Nữ Vương Tinh Tuyệt, thống lĩnh vạn vạn thây ma cơ mà!" Đối mặt với sự trêu chọc của mọi người, Chu Thánh bất đắc dĩ đứng dậy, cười nói: "Chúc các cậu kỳ nghỉ vui vẻ, đều làm tốt cả nhé!" Nói xong, Chu Thánh trực tiếp rời đi, chuẩn bị đến Đại Nhạn Sơn gác mộ.

Hệ thống quy định thời gian, phải đến được huyệt mộ Đại Nhạn Sơn trong vòng hai ngày.

Sau khi Chu Thánh rời đi, thiếu gia giàu có Lý Hồng Tinh đi đến trước mặt Hoắc Ngọc Tiệp, lớn tiếng nói: "Hoắc đại mỹ nữ, có hứng thú đi Tam Á nghỉ dưỡng không, tôi mới mua mấy chiếc du thuyền!" Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, đang định từ chối, thì lúc này điện thoại của cô ta đột nhiên reo lên!

Đây là điện thoại của gia tộc, bình thường không có chuyện gì lớn thì sẽ không có tin tức!

Cô ta vội vàng lấy ra xem, là một tin tức tuyệt mật.

"Lệnh của Hoắc gia: Ngày mai giờ Ngọ, tập hợp tại Khách sạn Cổ Lăng!" Khách sạn Cổ Lăng?

Trong mắt Hoắc Ngọc Tiệp lóe lên một tia nghi hoặc.

Cô ta gửi tin nhắn cho tộc chủ.

"Tộc chủ, có hành động gì ạ?" Một lát sau, bên kia trả lời cô ta bốn chữ: "Yến Hoài Vương mộ!" Sân bay.

Chu Thánh đặt một vé máy bay đến Giang Môn.

Đại Nhạn Sơn nằm ở Giang Môn, muốn đến Đại Nhạn Sơn, chỉ có thể đến Giang Môn trước, sau đó tìm người dẫn đường ở Giang Môn.

Chu Thánh đang đợi máy bay trong sảnh sân bay thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên reo lên, lấy ra xem, là mẹ mình gọi đến.

Chương 3

"Alo." Chu Thánh nghe điện thoại.

"Đại Thánh, con được nghỉ rồi phải không?

Có muốn về nhà không?" "Mẹ, con nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi con bằng biệt danh!" Chu Thánh vô cùng bất đắc dĩ.

"Đại Thánh à." Đầu dây bên kia như không nghe thấy lời cậu nói, tiếp tục nói: "Cô giáo con nói con mê tín dị đoan, con mau về đây!" "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con phải đến một nơi cảnh đẹp, lại không nhàm chán, đợi thực tập xong con sẽ về." Chu Thánh trực tiếp nói.

"Ôi, con cái này, có phải bị đa cấp lừa rồi không…" Đầu dây bên kia còn chưa nói xong, Chu Thánh đã trực tiếp cúp điện thoại.

Chuyện này, cậu cũng không có cách nào giải thích cho bố mẹ hiểu.

Đợi trong sảnh chờ hơn một giờ, lối vào lên máy bay mới mở.

"Nam Hàng NH5888 đã mở khoang, xin vui lòng xếp hàng lên máy bay!" Tiếng loa phát thanh trong khu vực sân bay vang lên, Chu Thánh đang định xếp hàng lên máy bay thì liếc nhanh một cái, dường như nhìn thấy bóng lưng của Hoắc Ngọc Tiệp trong hành lang.

"Ừm?

Mình hoa mắt sao?" Chu Thánh dụi dụi mắt, nhìn lại thì bóng lưng đó đã biến mất.

"Ai, đàn ông làm đại sự không thể có tình yêu, phụ nữ chỉ khiến người ta đau khổ, khiến người ta emo thâu đêm!" "He he, Hoắc Ngọc Tiệp dáng vẻ cao lãnh như vậy, nếu để cô ta biết mình là Thủ Lăng Nhân, có phải sẽ sợ đến phát khóc không?" Khiến nữ thần cao lãnh sợ

đến phát khóc… Dường như, cũng có chút thú vị đấy!

Chu Thánh ngoan ngoãn xếp hàng lên máy bay, mấy phút sau mới vào khoang phổ thông, ngồi ở hàng ghế sau.

Đi dọc đường, cậu đặc biệt quan sát một lượt, quả thật không nhìn thấy Hoắc Ngọc Tiệp.

Đúng là mình hoa mắt rồi.

Chu Thánh đặt hành lý xong, ngồi vào vị trí gần cửa sổ.

Không lâu sau, một gã béo lớn đi tới, ngồi ở giữa, một thanh niên râu ria ngồi ở ngoài, hai người trò chuyện, rõ ràng là đi cùng nhau.

"Hồ ca, sao chúng ta không mua khoang thương gia cho tiện, anh xem đống thịt này của tôi không có chỗ nào để đặt cả." Gã béo chỉ vào mỡ bụng của mình, bực bội nói: "Dù sao cũng không phải tiền của chúng ta." "Khoang thương gia đã đầy rồi, nếu cậu không chen vừa thì đi đổi chỗ với Shirley đi." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Vương Bàn Tử nghe nói đi đổi chỗ với Shirley, không khỏi trêu chọc: "Đổi chỗ với cô ấy, tiện thể thành toàn cho anh đúng không?" "Đừng nói lung tung, bỏ tay cậu ra, cậu em kia còn không tiện ngồi nữa kìa." Hồ Bát Nhất bực bội nói.

Vương Bàn Tử nhìn Chu Thánh đang ngồi phía trong, có chút ngại ngùng nói: "Xin lỗi nhé, chen vào cậu." "Không sao." Chu Thánh xích vào trong, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục xem bản đồ cấu tạo huyệt mộ.

Mười lăm phút sau, máy bay cất cánh, từ Thượng Hải bay đến Giang Môn.

Trên máy bay, miệng Vương Bàn Tử cũng không ngừng nghỉ.

"Hồ ca, ông Khưu tiên sinh đó có đáng tin không?

Đừng để chúng ta đi rồi chẳng kiếm được gì cả.” Vương Bàn Tử không khỏi nói.

“Đến nơi rồi sẽ biết.” Hồ Bát Nhất tùy tiện nói.

“Đại Nhạn Sơn, hình như là khu du lịch, làm sao có thể có âm trạch?” Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Bàn Tử, sau đó nói: “Cho dù không có, chúng ta cũng có tiền nhận, cậu lo lắng gì chứ?” “He he.” Vương Bàn Tử cười hắc hắc: “Có tiền nhận cũng không bằng đổ đấu kích thích chứ!

Tôi chỉ sợ lần này đổ đấu không thành công thôi.” Chu Thánh đang xem bản đồ cấu tạo thì nghe thấy lời của Vương Bàn Tử.

Đại Nhạn Sơn?

Đổ đấu?

Đây là ám ngữ của giới đạo mộ mà!

“Đổ đấu” có nghĩa là cùng nhau trộm mộ, “đổ đấu không thành công” thì là trộm mộ không được, tay trắng trở về.

Những ám ngữ này, Chu Thánh đều biết được từ ký ức của Thủ Lăng Nhân.

Đại Nhạn Sơn chẳng phải chỉ có một ngôi cổ mộ của Yến Hoài Vương sao?

Chẳng lẽ, bọn họ muốn đi trộm ngôi mộ mà mình đang canh giữ?

Hóa ra là gặp oan gia rồi!

Tim Chu Thánh bắt đầu đập nhanh hơn, nhưng bề ngoài lại giả vờ mơ màng buồn ngủ, lắng nghe kỹ cuộc trò chuyện giữa Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

“Lần này chắc chắn đổ đấu thành công, ngoài chúng ta ra, còn có một đội khác.” Hồ Bát Nhất nói.

Còn có một gia tộc khác… Chu Thánh thầm ghi nhớ.

“Vậy chúng ta mới có ba người, có bị chôn sống không?” Vương Bàn Tử có chút lo lắng.

“Chôn sống” có nghĩa là bị chôn sống trong mộ, bị chơi bẩn.

“Sợ gì chứ?

Đều là người do Khưu tiên sinh mời đến, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Hồ Bát Nhất nói: “Hơn nữa, bọn họ muốn chơi bẩn cũng phải có bản lĩnh mới được!” Vương Bàn Tử vẫn lải nhải nói đủ thứ ám ngữ, còn Hồ Bát Nhất rõ ràng có chút mất kiên nhẫn.

“Yên lặng một chút đi, ngày mai bốn giờ sáng là phải đi âm trạch rồi, nghỉ ngơi thêm một lát đi.” Hồ Bát Nhất bực bội nói.

“Sớm vậy sao?” “Đại Nhạn Sơn là khu du lịch.” Hồ Bát Nhất trực tiếp nói, sau đó nhắm mắt lại.

Vương Bàn Tử nghe vậy, tháo chuỗi hạt trên tay ra, đặt trong tay mà nghịch, giết thời gian.

Chu Thánh nghe bọn họ nói xong, đại khái đã hiểu.

Đúng là muốn đi trộm mộ của mình mà!

Không được, mình không thể để bọn họ dễ dàng vào đó được.

Chu Thánh suy nghĩ một lát, lấy giấy và bút trong túi ra, nhanh chóng viết mấy chữ, đưa cho Vương Bàn Tử bên cạnh.

Vương Bàn Tử đang nói chuyện thì bị Chu Thánh cắt ngang, nhìn tờ giấy Chu Thánh đưa cho mình, đưa tay nhận lấy, mở ra xem, trên đó viết: “Ta xem thấy hai người các ngươi chuyến đi này, e rằng gặp đại nạn!

Ta có duyên với các ngươi, cho năm nghìn tệ mua một lá bùa may mắn đi!” Vương Bàn Tử đọc xong tờ giấy, vẻ mặt nghi hoặc nhìn

Chu Thánh.

Thằng nhóc này trông có vẻ không quá mười tám tuổi, lại còn là học sinh, sao lại ra vẻ ta đây thế này?

Vương Bàn Tử không khỏi chế giễu: "Mày thằng nhóc này giả vờ giả vịt gì vậy hả?" Nói rồi, Vương Bàn Tử định đưa tay dạy dỗ Chu Thánh một trận.

Kết quả không ngờ, thiếu niên trước mặt ra tay nhanh như chớp, bàn tay phải như gọng kìm sắt kẹp chặt lấy cổ tay anh ta.

"Á, buông ra buông ra!" Vương Bàn Tử đau đến kêu lớn.

Chu Thánh nhếch mép cười, hất tay Vương Bàn Tử ra.

Vương Bàn Tử vội vàng rụt tay lại, cổ tay đã bị Chu Thánh bóp đỏ.

Thằng nhóc này, cũng có chút bản lĩnh đấy!

Trong mắt Vương Bàn Tử lộ ra vẻ e dè.

Hồ Bát Nhất nheo mắt lại, anh ta đương nhiên hiểu rằng, thế giới này tràn ngập đủ loại kỳ nhân dị sự, không chừng thiếu niên trước mắt này là truyền nhân của Ma Y nhất mạch.

Anh ta trầm ngâm một lát, ấn vai Vương Bàn Tử, mở miệng nói: "Đưa tiền đi." Năm nghìn tệ, đối với bọn họ mà nói, thật sự không đáng là bao.

Vương Bàn Tử nhíu mày, cuối cùng vẫn lấy năm nghìn tệ từ trong túi ra, đưa cho Chu Thánh.

Chu Thánh lấy giấy và bút ra, tùy ý viết: "Gặp cột đá màu đỏ, đi về bên phải, có thể phá giải!" "Đây!" Vương Bàn Tử nhìn Chu Thánh tùy tiện viết mấy chữ, lập tức ngẩn người.

"Đây chính là lá bùa bảo mệnh mà cậu nói sao?" Anh ta luôn cảm

thấy mình bị lừa.

Nhưng Hồ Bát Nhất nhìn chữ trên tờ giấy, lại chấn động.

Làm sao cậu ta biết trong âm trạch sẽ có cột đá màu đỏ?

Lại còn gặp thì đi về bên phải, chẳng lẽ… cậu ta thật sự là truyền nhân của Ma Y nhất mạch?

Hồ Bát Nhất nháy mắt ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử hiểu ý, lộ ra Mạc Kim Phù trên cổ mình, sau đó nói một câu: "Mạc Kim có bùa." Chu Thánh không trả lời, khẽ nhắm mắt, cậu đã sớm đoán được rồi.

Mạc Kim Giáo Úy, dám đến trộm mộ của mình, cứ chờ đó!

"Cậu em." Vương Bàn Tử gọi một tiếng, Chu Thánh vẫn không để ý.

Vương Bàn Tử không khỏi liếc nhìn Hồ Bát Nhất, nói nhỏ: "Xem ra là gặp cao nhân rồi." "Không thể tin hoàn toàn, nếu là cùng đổ đấu, cậu ta không thể không quen biết chúng ta, nếu không phải, thì cậu ta càng không thể nói cho chúng ta biết." Hồ Bát Nhất nói nhỏ.

"Tôi cảm thấy cậu ta nói đúng, cậu ta chỉ có một mình." Vương Bàn Tử nói.

"Làm sao cậu biết cậu ta là một mình?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Chu Thánh, sau đó nói: "Nhìn dáng vẻ cậu ta kìa." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Đừng nói nữa, đợi xuống máy bay rồi nói tiếp." Vương Bàn Tử trong lòng vẫn rất nghi hoặc, nhưng Chu Thánh không thèm để ý đến bọn họ, anh ta cũng không tiện hỏi thêm.

Hai giờ sau, máy bay hạ cánh ở phương Nam, cửa khoang mở ra, mọi người lần lượt xuống máy bay.

Bây giờ đã là bảy giờ tối, trời tuy sáng, nhưng thời gian cũng không còn sớm nữa.

Chu Thánh bước ra khỏi sân bay, đang định bắt taxi thì một chiếc xe thương vụ dừng lại trước mặt cậu.

Chương 4

Cửa sổ xe hạ xuống, Vương Bàn Tử nhìn Chu Thánh, cười hì hì hỏi: “Cậu em muốn đi đâu?

Có muốn đi cùng không?” “Không cần.” Chu Thánh lắc đầu từ chối, trực tiếp đi thẳng.

Vương Bàn Tử quay đầu nói: “Hồ ca, có cần theo dõi cậu ta không?” “Thôi, đến khách sạn tập hợp trước đi.” Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói.

Sau khi Chu Thánh rời đi, lên taxi, sau đó nói với tài xế: “Sư phụ, đến Khách sạn Cổ Lăng!” Dựa theo ký ức, bây giờ Khách sạn Cổ Lăng chính là dịch trạm thời cổ đại, trong dịch trạm có Tử sĩ, là chuyên phục vụ Thủ Lăng Nhân.

Cái gọi là Tử sĩ, chính là bất cứ mệnh lệnh nào của Thủ Lăng Nhân, Tử sĩ đều phải tuân theo!

“Thủ Lăng Nhân đã đoạn tuyệt trăm năm, cũng không biết Tử sĩ còn tồn tại hay không.” Chu Thánh khẽ nhíu mày.

Nếu Tử sĩ không tồn tại, vậy chỉ bằng sức một mình cậu, không có tiếp viện, rất khó để canh giữ mộ Hoài Vương!

Khách sạn Cổ Lăng.

Đây là khách sạn sáu sao duy nhất ở Giang Đô, chuyên tiếp đãi các quan chức, quý tộc.

Chi phí thấp nhất bên trong cũng là năm chữ số.

Hai bức tượng đá ở cửa được khảm vàng, hai chữ “Cổ Lăng” trên biển hiệu đều được đính kim cương, cấp độ an ninh cực kỳ cao.

Bên trong có đủ loại hình giải trí, có thể nói là thiên đường của người giàu, giấc mơ của người nghèo.

Cũng chính lúc này, hơn mười chiếc xe thương vụ đỗ lại trước cửa khách sạn.

Cửa chiếc xe thương vụ đầu tiên mở ra, một chiếc gậy đầu hổ màu vàng được đưa ra trước, sau đó một ông lão tóc bạc mới từ bên trong xe bước xuống, được vệ sĩ mặc vest hộ tống.

Đợi ông ta ra ngoài, trong xe thương vụ lại có một ông lão thấp bé khác bước ra, đợi ông ta ra ngoài, ông lão tóc bạc mới tiếp tục đi.

Trong chiếc xe thứ hai, xuất hiện một đại mỹ nữ dáng người cao ráo, mặt mũi lạnh lùng, tựa như mùa đông giá rét, chính là Hoắc Ngọc Tiệp.

Sau khi Hoắc Ngọc Tiệp xuống xe, phía sau cô ta là bảy cô gái, trang phục của họ thống nhất, thần sắc lạnh lùng.

"Khưu tiên sinh." Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt gọi một tiếng.

Khưu tiên sinh nghe vậy, bước lên phía trước đánh giá Hoắc Ngọc Tiệp một cái.

Trong mắt ông ta, Hoắc Ngọc Tiệp vô cùng trẻ, nhưng khí chất lại cực kỳ lạnh lùng.

"Tiểu thư Hoắc gia?" Khưu tiên sinh hỏi một câu.

"Vâng." Hoắc Ngọc Tiệp khẽ gật đầu.

Lần đổ đấu này, cô ta được gia chủ Hoắc gia phái đến.

"Thật không hổ là Cửu Môn Hoắc gia, tuổi còn trẻ mà đã trông rất phi phàm." Khưu tiên sinh cười nịnh nọt một câu.

Hoắc Ngọc Tiệp không trả lời, mà đi thẳng vào khách sạn, chân trước vừa bước vào, đã bị Khưu tiên sinh gọi lại.

“Chờ một chút, còn có người chưa đến.” Khưu tiên sinh gọi Hoắc Ngọc Tiệp lại.

Bọn họ đi máy bay tư nhân nên nhanh hơn, còn mấy người đi khoang phổ thông thì chậm hơn một chút.

Chưa đầy ba phút, một chiếc xe thương vụ khác chạy đến.

Từ trên xe bước xuống hai nam một nữ.

“Họ là ai?” Hoắc Ngọc Tiệp nheo mắt hỏi.

“Cô chắc hẳn đã nghe nói về Mạc Kim Giáo Úy chứ?” Khưu tiên sinh cười nhạt nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu, lạnh nhạt nói: “Bắc môn phái, Nam gia tộc; lấy Tần Lĩnh làm ranh giới, không can thiệp lẫn nhau.” Phương Bắc chủ yếu là môn phái, phương Nam thì là gia tộc đạo mộ.

Giữa họ lấy Tần Lĩnh làm ranh giới, hai bên hầu như không có bất kỳ giao thoa nào.

Đang nói chuyện, Hồ Bát Nhất dẫn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đi tới.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy Hoắc Ngọc Tiệp, trong lòng có chút kích động.

Trời ơi, lần đổ đấu này lại có đại mỹ nữ xinh đẹp như vậy!

Vào cổ mộ sẽ không cô đơn nữa!

Vương Bàn Tử kích động bước lên chào hỏi: “Chào cô, tôi là Vương Khải Toàn, giang hồ gọi là Bàn gia!” Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt liếc anh ta một cái, không thèm để ý.

Vương Bàn Tử vẻ mặt ngượng ngùng, cô nàng này lại lạnh lùng đến thế sao?

Hừ!

Đợi xuống mộ, lúc khóc lóc cầu xin Bàn gia, đừng trách Bàn gia vô tâm!

Khưu tiên sinh vội vàng giảng hòa: "Cô ấy chính là tiểu thư Hoắc gia của Cửu Môn, Hoắc Ngọc Tiệp, cùng hợp tác đổ đấu lần này." "Hoắc gia?

Một trong cửu đại thế gia?" Vương Bàn Tử lại một lần nữa chấn động!

Cô gái trông vẫn còn đang đi học này, lại có bối cảnh như vậy sao?!

"Đi thôi, vào trong." Khưu tiên sinh nói, dẫn mọi người bước vào Khách sạn Cổ Lăng.

Vừa bước vào Khách sạn Cổ Lăng, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Đại sảnh tầng một rất rộng, có chín cây cột đá điêu khắc rồng phượng, hơn nữa trên tường còn có không ít bích họa kỳ lạ.

"Không hổ là khách sạn sáu sao, đủ thứ hoa hòe." Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Mọi người đi vào, rất nhanh có hai nhân viên mặc sườn xám tiến lên đón tiếp.

"Mời tiên sinh đi lối này!" Mọi người theo nhân viên đi đăng ký.

Vừa đến quầy lễ tân, Hoắc Ngọc Tiệp vô tình nhìn thấy cách quầy lễ tân không xa, có một sân nhỏ cổ kính, hoàn toàn khác biệt với vẻ lộng lẫy xa hoa của Khách sạn Cổ Lăng.

Hơn nữa phía trên sân cổ còn viết ba chữ "Yến Hoài Viện" cổ kính và mạnh mẽ, nhìn là biết đã có từ rất lâu đời.

Yến Hoài Viện, Yến Hoài Vương… có liên quan gì không?

Hoắc Ngọc Tiệp thầm đoán, sau đó đi đến quầy lễ tân, nói: "Chúng tôi muốn ở Yến Hoài Viện đó!" "Xin lỗi, sân đó không mở cửa." Cô lễ tân rất lịch sự nói.

Khưu tiên sinh bên cạnh, thấy Hoắc tiểu thư Hoắc gia tò mò, hào sảng vẫy tay nói: "Để chúng tôi vào xem, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề." "Cái này…" Cô lễ tân có chút khó xử.

"Xin lỗi, bao nhiêu tiền cũng không mở cửa!" Một giọng nói trầm ấm vang lên phía sau mọi người.

Người đến chính là quản lý khách sạn Thiết Tháp, ông ta có thân hình khổng lồ, cơ bắp phát triển, cao đến hai mét, đầu trọc láng bóng.

Bước đi hổ hổ sinh phong, rất có cảm giác áp bức.

Khưu tiên sinh nhìn ông ta, bình tĩnh nói: "Một trăm vạn một đêm!" Một trăm vạn?

Mọi người kinh ngạc, thầm nghĩ Khưu tiên sinh này, quả không hổ là giàu có!

"Mẹ kiếp, một trăm vạn, để lão tử hầu hạ một đêm cũng được ấy chứ!" Vương Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh.

Tuy nhiên, quản lý khách sạn Thiết Tháp lắc đầu, khéo léo từ chối: "Xin lỗi quý vị, sân đó là nơi riêng của bà chủ, mấy chục năm nay chưa từng cho thuê ra ngoài." Hoắc Ngọc Tiệp nhìn một góc của Yến Hoài Viện, trực giác mách bảo cô ta, bên trong sân cổ nhất định ẩn chứa bí mật.

Chỉ là thái độ của Thiết Tháp quá cứng rắn, cô ta cũng không có cách nào.

"Thôi được rồi." Hoắc Ngọc Tiệp từ bỏ.

Khưu tiên sinh nhìn Yến Hoài Viện, lại nhìn ông lão lùn bé bên cạnh, ông lão lùn bé khẽ lắc đầu, Khưu tiên sinh lúc này mới đi đăng ký thuê phòng.

Bên ngoài Khách sạn Cổ Lăng.

Giữa lúc những chiếc xe sang trọng đang nối đuôi nhau, đột nhiên một chiếc taxi chạy đến.

Cửa taxi mở ra, Chu Thánh bước xuống.

Tài xế sau khi dừng xe trước cửa khách sạn, không khỏi trêu chọc: "Cậu nhóc, mấy bà phú bà bên trong đều dữ dằn lắm, chú ý cẩn thận đấy nhé." Tài xế nhìn Chu Thánh còn trẻ, không giống người có thể chi tiêu bên trong.

Hơn nữa lại rất đẹp trai, chắc chắn là được phú bà nào đó bao nuôi rồi!

Chu Thánh liếc xéo tài xế một cái.

Cậu ngẩng đầu nhìn khách sạn vàng son lộng lẫy, cực kỳ xa hoa.

"Sao lại khác với dịch trạm khiêm tốn trong ký ức của mình vậy?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Dịch trạm trong ký ức của cậu, chỉ là một sân nhỏ mà thôi.

Thôi bỏ đi, hệ thống chỉ dẫn đến đây, vẫn nên vào xem thử vậy.

Chu Thánh đẩy cửa xoay, bước vào trong khách sạn.

Chương 5

Vừa bước vào, Chu Thánh đã bị sự xa hoa bên trong làm cho kinh ngạc.

Bên trong tùy tiện bóc một viên gạch xuống, cũng đủ cho mình dùng một năm.

Thiết Tháp vừa tiễn khách xong, đang định rời đi thì đột nhiên nhìn thấy một học sinh từ ngoài đi vào, từ đầu đến chân tổng cộng không quá trăm tệ.

Thiết Tháp bước tới, đứng trước mặt Chu Thánh, nhìn cậu từ trên cao xuống, hỏi: "Chi phí thấp nhất là một vạn, cậu chắc chắn muốn ở lại sao?" Chu Thánh ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, vừa hay nhìn thấy biển tên trên ngực ông ta, liền nói: "Đế vương tướng soái, đều vào lăng mộ.

Hộ vương an nghỉ, có rồng sinh yên bình!" Thiết Tháp vừa nghe, đầu tiên là ngẩn người một lát, tên này đến đây để hát tuồng sao?

Ông ta nhíu mày, không muốn nghe Chu Thánh nói thêm gì nữa, chỉ tay ra ngoài cửa: "Không đủ tiền chi tiêu, cửa ở đằng kia." Thấy thái độ của vị quản lý này kiên quyết như vậy, Chu Thánh trong lòng chùng xuống.

Tên này nghe không hiểu, chắc chắn không phải Tử sĩ.

Chẳng lẽ sau hơn một trăm năm, Tử sĩ thật sự đã đoạn tuyệt rồi sao?

Thôi bỏ đi, hỏi thử bà chủ xem, nếu bà chủ cũng không phải, thì hết cách rồi.

"Tôi muốn gặp bà chủ của các ông!" "Xin lỗi, bà chủ không có ở

đây.” Thiết Tháp mặt không biểu cảm nói, làm một cử chỉ mời khách.

Chu Thánh đang định rời đi thì vừa quay người đã nhìn thấy Yến Hoài Viện cách quầy lễ tân không xa.

Bố cục của Yến Hoài Viện, giống hệt như dịch trạm trong ký ức của cậu.

Thần sắc Chu Thánh khẽ động, trực tiếp nói: “Tôi có thể vào sân đó xem thử không?” Thiết Tháp nghe vậy, đánh giá Chu Thánh từ trên xuống dưới một lượt, chế giễu: “Vừa rồi có người ra một trăm vạn tôi còn không cho phép, cậu nghĩ cậu là ai hả?” “Đến khách sạn còn không ở nổi, cậu còn muốn ở sân?” Ông ta đối với Chu Thánh, đã hết kiên nhẫn.

“Nếu tôi nhất định phải vào thì sao?” Chu Thánh lạnh nhạt nói một câu, phất tay áo, một luồng khí thế thuộc về Thủ Lăng Nhân bùng phát.

Thiết Tháp thoáng giật mình!

Người đàn ông trước mắt này, dường như đột nhiên biến thành một mãnh thú tuyệt thế vậy?

Là ảo giác của mình sao?

Ông ta lắc đầu, bực bội chỉ vào mấy con Ngao Tạng, chế giễu: “Cậu nghĩ, hai con Ngao Tạng đó có ăn chay không?” Chu Thánh nhìn hai con Ngao Tạng đang ngủ gật trên đất.

Hai con Ngao Tạng đó thân hình cao lớn, răng nanh sắc nhọn lộ ra, mỗi khi hít thở, cơ thể đều phập phồng lớn.

Quan trọng hơn, trước mặt hai con Ngao Tạng đó là thịt tươi sống, khiến người ta nhìn mà e sợ.

Thấy vậy, Chu Thánh trực tiếp đi qua Thiết Tháp, sải bước đi vào.

Thiết Tháp thấy Chu Thánh to gan như vậy, dám trực tiếp đi vào Yến Hoài Viện, lập tức kinh hãi.

"Mày mẹ kiếp mau quay lại, bị cắn chết khách sạn tao phải chịu trách nhiệm đấy!" Thiết Tháp lập tức đuổi theo, nhưng đã không kịp.

"Gâu gâu…" Chu Thánh vừa bước vào Yến Hoài Viện, tiếng bước chân lập tức làm hai con Ngao Tạng khổng lồ giật mình.

Chúng há miệng để lộ răng nanh, ánh mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Chu Thánh, trên cổ đeo sợi xích sắt to bằng cánh tay trẻ con, sợi xích bị kéo thẳng căng, như thể sẽ đứt bất cứ lúc nào.

Nếu là người bình thường đến đây, lúc này chắc chắn sẽ sợ đến tè ra quần.

Chu Thánh lạnh lùng nhìn hai con Ngao Tạng uy mãnh, không có chút sợ hãi nào.

Nuốt Cửu Chuyển Kim Đan xong, cậu đã không còn là người phàm như xưa nữa!

Ánh mắt cậu lạnh đi, tản ra một luồng khí tức lăng liệt, trực tiếp dồn ép hai con Ngao Tạng.

Hai con Ngao Tạng dường như nhìn thấy hồng thủy mãnh thú, rên lên một tiếng, kẹp đuôi lại, trốn sang một bên.

Cái gì?

Thiết Tháp ở bên ngoài đều nhìn ngây người!

Đó là Ngao Tạng mang từ Tây Vực về, vậy mà lại sợ một thằng nhóc sao?

Chuyện này không thể nào!

Thằng nhóc này rốt cuộc là ai?!

Chu Thánh không để ý đến Thiết Tháp, mà bước thêm hai bước, đánh giá cái sân này.

Cái sân này rất cổ kính, ngoài hòn non bộ và dòng suối, trên miệng giếng còn treo một chiếc chuông cổ.

Đây là tế chung!

Không sai rồi!

"Đông đông đông…" Chu Thánh cầm chiếc búa nhỏ đầy bụi bẩn bên cạnh, gõ có tiết tấu vào chiếc chuông cổ treo trên miệng giếng, phát ra âm thanh trầm đục và sâu lắng.

Tiếng chuông vang lên chín lần, truyền khắp cả Khách sạn Cổ Lăng.

Trong căn phòng của sân.

Một ngự tỷ tuyệt sắc đang nghịch chén sứ thanh hoa, nghe tiếng chuông vang lên, lập tức đứng sững tại chỗ, chén sứ thanh hoa trong tay trực tiếp rơi xuống vỡ tan.

Ký ức xa xăm, được mở ra trong tiếng chuông trầm đục… Mấy người hầu theo sau cô ta trực tiếp ngây người, đó là chén sứ thanh hoa được đấu giá ba mươi triệu tệ mà!

Bà chủ bị làm sao vậy?

Bọn họ chưa từng thấy bà chủ mất bình tĩnh như thế này!

Còn bên cạnh, Liễu Như Yên phớt lờ những mảnh vỡ của bình hoa dưới đất, lẩm bẩm… "Mộ chung cửu minh?" Chẳng lẽ… Thủ… Thủ Lăng Nhân đến rồi?

Thủ Lăng Nhân, rõ ràng đã biến mất trăm năm, làm sao có thể xuất hiện trở lại?!

Liễu Như Yên vẻ mặt vô cùng chấn kinh, sau đó nhanh chóng lao

ra khỏi phòng.

Những người hầu chưa từng thấy bà chủ mất bình tĩnh như vậy, lập tức đi theo ra ngoài.

Người còn chưa đến, Chu Thánh đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, cậu quay đầu nhìn lại.

Một mỹ phụ nhân dáng người cao ráo, mặc sườn xám đen, khí chất ưu nhã cao quý, không trang điểm nhưng vô cùng thành thục quyến rũ, đang đứng sau lưng cậu.

Chu Thánh nhìn thấy cô ta xong, nghi hoặc hỏi: "Cô là bà chủ ở đây sao?" "Đúng vậy, xin hỏi ngài là?" "Đế vương tướng soái, đều vào lăng mộ.

Hộ vương an nghỉ, có rồng sinh yên bình!

Tiếng kèn hiệu nổi lên, lư hương bay lên không trung!

Thủ lăng có thất, Tử sĩ tuân theo!" Chu Thánh mặt không biểu cảm đọc ra mật ngữ của Thủ Lăng Nhân.

Bà chủ vừa nghe thấy lời này, tâm thần chấn động, trong đầu vang lên lời dặn dò của ông nội trước khi lâm chung.

"Chúng ta Tử sĩ, phải vô điều kiện tuân theo sự sắp xếp của Thủ Lăng Nhân, sẽ có một ngày, Thủ Lăng Nhân sẽ xuất hiện!" Thủ Lăng Nhân vậy mà không bị thất truyền!!!

Liễu Như Yên có chút ngạc nhiên, ông nội cô ta chờ Thủ Lăng Nhân mãi không thấy, cô ta cứ nghĩ Thủ Lăng Nhân đã đoạn tuyệt rồi.

Không ngờ lại xuất hiện!

Người trông như thiếu niên trước mắt này, vậy mà lại là Thủ Lăng Nhân trong truyền thuyết sao?

Liễu Như Yên hít một hơi thật sâu, cung kính gọi: "Đại nhân, mời

ngài vào trong!" Chu Thánh nheo mắt nhìn cô ta, thấy quý phụ nhân này đối với mình cung kính như vậy, trong lòng lại yên tâm thêm ba phần.

Tử sĩ, quả nhiên không bị thất truyền a.

Sân cổ này, mới chính là dịch trạm Thủ Lăng.

Liễu Như Yên đợi Chu Thánh vào phòng khách xong, mới cung kính theo sau vào.

Điều này khiến Thiết Tháp theo vào kinh ngạc không thôi.

Ngay cả cục trưởng đến, bà chủ cũng sẽ không ra tiếp đón, càng không đưa vào sân.

Mà tên học sinh nghèo kiết xác kia, vậy mà lại khiến bà chủ đích thân tiếp đón sao?

Cậu ta rốt cuộc là ai?

Thiết Tháp có chút tò mò, liền đi theo vào.

Trong phòng khách, Chu Thánh ngồi ở ghế chủ vị, cơ thể vô hình trung tỏa ra một luồng áp lực.

Liễu Như Yên quỳ xuống, cúi đầu nói: "Tử sĩ đời thứ bốn mươi ba Liễu Như Yên, bái kiến đại nhân!

Tử sĩ, nguyện tuân theo mọi phân phó của đại nhân!" Liễu Như Yên cúi đầu rất thấp, hoàn toàn phục tùng mọi sự sắp xếp của Thủ Lăng Nhân.

Đây là quy tắc truyền đời!

Chu Thánh nhìn mỹ phụ nhân đang quỳ, thầm nghĩ nếu mình bảo cô ta hầu hạ mình, cô ta có làm không?

Chắc là có.

Chương 6

Suy nghĩ xong, Chu Thánh thản nhiên nói: "Huyệt mộ của Yến Hoài Vương đã xảy ra vấn đề, mọi vật tư cần thiết cho việc thủ lăng, hãy chuẩn bị nhanh nhất có thể." Huyệt mộ của Yến Hoài Vương sắp bị trộm sao?

Liễu Như Yên ngẩn người một lúc.

"Vâng!" Cô ta trịnh trọng nói.

Còn Thiết Tháp đi theo, đứng ngoài cửa, qua khe cửa, chỉ thấy Liễu Như Yên quỳ trước mặt Thủ Lăng Nhân, đầu không ngừng gật gù, hình như đang… Thiết Tháp cả người ngây người.

Thiếu niên kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể khiến bà chủ quỳ xuống hầu hạ?

Hít một hơi!

Thiết Tháp trong đầu mơ màng, hồi tưởng lại dáng vẻ cao lãnh kiêu ngạo của bà chủ ngày trước, lại nghĩ đến bà chủ hiện tại, không khỏi nghĩ: Chẳng lẽ, bà chủ bị thằng nhóc kia mê hoặc rồi?

Trong phòng khách, Chu Thánh nói tất cả những thứ mình cần cho Liễu Như Yên.

"Mau chuẩn bị xong cho tôi, tối nay tôi sẽ đi Đại Nhạn Sơn thủ lăng!" Chu Thánh trịnh trọng nói.

Mạc Kim Giáo Úy xuất phát nhanh hơn cậu, cậu không có thời gian, nhất định phải đi vào trước khi Mạc Kim Giáo Úy tìm thấy cổ mộ.

"Được, tôi sẽ sai người đi chuẩn bị cho đại nhân Thủ Lăng ngay!" Liễu Như Yên gật đầu, đáp: "Tôi sẽ đích thân đưa ngài đến Yến Hoài

Vương mộ táng!" Nói xong, cô ta dừng lại một chút, rồi hỏi: "Trước khi xuất phát, có cần tiến hành tế tự không?" "Ừm." Chu Thánh gật đầu.

Đây cũng là quy tắc của Thủ Lăng, mỗi khi thủ lăng, đều phải tế tự một lần trước khi xuất phát.

"Được rồi, tôi sẽ xuống chuẩn bị ngay, ngài chờ một lát!" Liễu Như Yên gật đầu đáp một tiếng, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng khách.

Bước ra khỏi phòng khách, cô ta mới cảm thấy áp lực trên người mình đã giảm đi không ít.

"Không ngờ, Thủ Lăng Nhân lại đáng sợ như vậy, chỉ cần ngồi ở đó, đã khiến tôi không kìm được muốn thần phục." Liễu Như Yên lẩm bẩm.

Cô ta vốn không muốn quỳ, nhưng khí tràng của Chu Thánh quá mạnh, thêm vào việc Tử sĩ vô điều kiện tuân theo mọi mệnh lệnh của Thủ Lăng Nhân, cô ta mới quỳ xuống.

Hoàn hồn lại, Liễu Như Yên nhìn thấy Thiết Tháp bên cạnh hòn non bộ, vẫy tay gọi: "Thiết Tháp, lại đây!" Thiết Tháp ngẩng đầu nhìn vệt hồng trên mặt Liễu Như Yên, trong đầu lại không kìm được hiện lên cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, lập tức xác định, thằng nhóc kia có vấn đề.

"Đi vào kho mang tất cả những thứ tôi cần ra, ngoài ra dựa theo danh sách đi mua một lô trang bị." Liễu Như Yên trực tiếp đưa danh sách cho ông ta.

Thiết Tháp thấy vậy, không khỏi hỏi: "Bà chủ, cái này là để làm gì vậy?" "Ông đừng quản, cứ đi chuẩn bị là được rồi." Thiết Tháp nghe vậy, nhẹ giọng nói: "Bà chủ, tôi nghi ngờ thằng nhóc kia có vấn đề, có

cần…” Liễu Như Yên nhíu mày, nhìn hành động của Thiết Tháp, liền biết ông ta nghĩ nhiều rồi.

“Lập tức làm theo lời tôi nói!” Liễu Như Yên cau mày nói.

“Vâng!” Thiết Tháp bị dọa giật mình, lập tức đi làm theo.

Bà chủ sau đó phân phó nữ hầu, nói: “Cậu ấy có bất kỳ yêu cầu nào, các cô cũng phải thỏa mãn tôi, ngoài ra các cô hãy mặc bộ váy trắng mà tôi đã chuẩn bị cho các cô trước đó đi.” Sắp phải dùng đến rồi.

“Vâng!” Các nữ hầu đáp một tiếng.

Bọn họ đều là nữ hầu được dịch trạm nuôi lớn, cũng là những người có tư cách ra vào Yến Hoài Viện.

Khách sạn Cổ Lăng, phòng 8888.

Hơn mười người, ngồi cùng nhau bàn bạc.

“Khưu tiên sinh, chúng ta mười hai giờ đêm xuất phát, có sớm quá không?” Hồ Bát Nhất không khỏi hỏi.

“Đúng vậy, không phải đã nói là bốn giờ sáng sao?” Vương Bàn Tử bất mãn nói.

Vốn dĩ bốn giờ sáng xuất phát anh ta đã không vui rồi, không ngờ lại còn sớm hơn.

Khưu tiên sinh nhìn Hoắc Ngọc Tiệp, nói: “Tất cả, đều nghe theo sự sắp xếp của Hoắc đại tiểu thư.” Danh tiếng của Cửu đại thế gia, không phải là hư danh!

Khưu tiên sinh lần này, định lấy Hoắc Ngọc Tiệp làm chủ.

“Đại Nhạn Sơn là khu du lịch, ban ngày nhiều người, đi sẽ bị phát hiện, không có lợi cho hành động của chúng ta.” Hoắc Ngọc Tiệp trực tiếp nói.

“Vậy cũng không cần sớm đến thế chứ.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, Vương Bàn Tử lập tức sửa lời: “Cô xinh đẹp, cô nói gì cũng đúng.” “Được rồi, bây giờ nghỉ ngơi một lát, hai tiếng nữa sẽ xuất phát!” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Vương Bàn Tử: …… Được thôi, lại sớm hơn rồi… Trong Yến Hoài Viện.

Liễu Như Yên chuẩn bị xong, đóng cửa lại, khởi động cơ quan, biến một căn sương phòng thành một ngôi miếu vũ.

Trước miếu vũ, bày đặt bàn thờ cúng, trên bàn thờ đặt đèn dầu và lư hương, v.v.

Chu Thánh bước lên thắp đèn dầu, rồi đốt lư hương.

Liễu Như Yên cầm kèn hiệu thổi vang, phối hợp Chu Thánh tế tự.

Cùng với tiếng kèn hiệu trầm bổng vang lên, Chu Thánh đi vòng quanh lư hương, vừa lẩm bẩm, vừa vẩy nước trà lên không trung.

Các nữ hầu mặc váy trắng dài, khi tiếng kèn hiệu vang lên, họ bắt đầu múa dưới các cột trong đại sảnh.

Chín cây cột, mỗi cột một người.

Tiếng kèn hiệu vang khắp cả khách sạn, không ít người ra xem, còn tưởng là tiết mục đặc biệt gì của khách sạn.

Trong phòng tổng thống, mọi người đang nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng kèn hiệu.

Hoắc Ngọc Tiệp khẽ nhíu mày, mở cửa ra xem.

Mọi người theo sát phía sau, thưởng thức điệu múa đặc biệt này.

“Khách sạn này thật không tồi, vậy mà còn có tiết mục múa.” Vương Bàn Tử không khỏi nói.

Hoắc Ngọc Tiệp nhíu mày: “Đây không phải nhảy múa, mà giống như… một loại tế tự cổ đại.” Nói rồi, Hoắc Ngọc Tiệp nhìn về phía Yến Hoài Viện, tiếng kèn hiệu chính là từ Yến Hoài Viện truyền ra.

Dường như, trong Yến Hoài Viện, có người đang tiến hành tế tự, hơn nữa cửa sân cũng đã đóng lại.

Cô ta nhìn thấy một nhân viên phục vụ đi ngang qua, đưa tay chặn lại, sau đó chỉ vào Yến Hoài Viện hỏi: “Có thể gọi người bên trong ra gặp mặt không?” Cô ta biết, muốn đi vào là không thể, chỉ có thể gọi người bên trong ra.

“Xin lỗi, tôi không thể làm chủ được.” Nhân viên phục vụ mặt đầy áy náy nói.

Hoắc Ngọc Tiệp khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm Yến Hoài Viện.

Đang nhìn, cô ta đột nhiên nhìn thấy trong Yến Hoài Viện, có một bóng lưng quen thuộc, lướt qua.

Cô ta nhảy lên hạ xuống, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng đã khắc sâu vào tâm trí Hoắc Ngọc Tiệp.

“Bóng lưng quen thuộc quá!” Hoắc Ngọc Tiệp kinh hô.

Bóng lưng đó cô ta cảm thấy vô cùng quen thuộc, luôn cảm thấy đã gặp ở đâu đó, chỉ là không thể nhớ ra… Trong miếu vũ.

Chu Thánh từ không trung hạ xuống, nắm lấy hoàng chỉ, vẩy lên không trung.

Vô số hoàng chỉ bay lên, tựa như một con rồng dài, trực tiếp bay ra khỏi Yến Hoài Viện, bao phủ toàn bộ khách sạn.

“Xì ~~ cứ tưởng ghê gớm lắm cơ chứ?

Chỉ có thế này thôi sao?" Vương Bàn Tử khinh thường sâu sắc.

Ai mà chẳng biết ném hoàng chỉ ra ngoài chứ.

Theo sau những chiếc hoàng chỉ bay lượn khắp trời, tiếng kèn hiệu lập tức trở nên cao vút.

Chu Thánh đứng trước miếu vũ, hai tay kết ấn, quát khẽ: "Hình rồng hộ thân, bảo vệ ngươi an giấc ngàn thu!" Lời vừa dứt, hoàng chỉ đầy trời không cháy mà tự bốc cháy, từng làn khói xanh bay lên không trung, trên bầu trời đêm, hội tụ thành một con thanh long.

Thanh long nhe nanh múa vuốt, đầu rồng hướng thẳng về phía Đại Nhạn Sơn.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, hoàn toàn kinh ngạc không nói nên lời.

Vương Bàn Tử cảm thấy mặt có chút đau, để hoàng chỉ không cháy mà tự bốc cháy, khói xanh hội tụ thành thanh long, anh ta thật sự không làm được.

Nhìn thấy cảnh này, Hoắc Ngọc Tiệp vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, cô ta trầm ngâm một lát, mở miệng nói: "Lập tức xuất phát!" Cảnh tượng này, cô ta dường như đã từng thấy trong một cuốn điển tịch cổ xưa của gia tộc, nhưng nhất thời không thể nhớ ra là gì.

Nói chung, tuyệt đối không phải điềm lành gì!

Mọi người thấy Hoắc Ngọc Tiệp quyết đoán như vậy, đều quay về phòng thu dọn đồ đạc.

Còn con thanh long trên không, duy trì đúng ba phút, mới tan biến.

Khói xanh tan biến rơi xuống, đi vào cơ thể Chu Thánh.

Chu Thánh cuối cùng hành lễ một lần, hoàn thành tế tự.

Cậu có thể cảm nhận được, trong cơ thể mình, có thêm một luồng

khí.

Liễu Như Yên từ từ hạ kèn hiệu xuống, mặt đỏ bừng, nhưng thần sắc vô cùng kích động.

Ông nội cô ta vẫn luôn muốn hoàn thành một lần tế tự Thủ Lăng, nhưng chờ cả đời cũng không chờ được.

Sau khi Chu Thánh kết thúc tế tự, hỏi cô ta: "Đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?" "Ở phòng khách." Liễu Như Yên nói, sau đó đặt kèn hiệu lên đài tế tự, dẫn Chu Thánh rời đi.

Chương 7

Trở lại phòng khách, Chu Thánh phát hiện còn có một bộ đồ dạ hành.

Trong cổ mộ, mặc đồ dạ hành càng dễ ẩn mình.

Chu Thánh vừa cầm đồ dạ hành lên định mặc, bên tai đột nhiên vang lên giọng hệ thống.

"Đinh!

Phát hiện đạo mộ tặc đã xuất phát, xin Túc chủ nhanh chóng đến cổ mộ!" Nghe thấy giọng hệ thống, Chu Thánh không khỏi ngẩn người, nói với Liễu Như Yên: "Lập tức xuất phát!" "A?

Nhanh vậy sao?" Liễu Như Yên rõ ràng còn chưa phản ứng kịp.

Nhưng cô ta thấy Chu Thánh gấp gáp như vậy, liền nói: "Dưới hầm có xe, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!" "Đi!" Chu Thánh nói một câu, liền định đi ra ngoài.

"Không cần đi ra ngoài." Liễu Như Yên đi đến trước một cây cột bạch trà, nhẹ nhàng xoay chuyển.

Rất nhanh, một cánh cửa bí mật xuất hiện, bên trong cánh cửa bí mật là thang máy, thẳng xuống hầm giữ xe.

"Cao minh vậy sao?" Chu Thánh có chút bất ngờ.

"Dịch trạm cũng phải tiến bộ theo thời gian, như vậy mới có thể phục vụ đại nhân tốt hơn!" Liễu Như Yên nói, dẫn Chu Thánh vào thang máy.

Hai người trong thang máy có chút chật chội, thêm vào đó có một cái ba lô lớn, Chu Thánh đều cảm thấy mình và Liễu Như Yên dán sát

vào nhau.

Mùi hương nồng nàn đó kích thích khứu giác của Chu Thánh, và những đường cong mềm mại kích thích cơ thể Chu Thánh.

Nếu không phải tình huống khẩn cấp, Chu Thánh còn muốn nán lại.

May mắn thay, toàn bộ quá trình chỉ kéo dài hơn mười giây, thang máy đã xuống đến hầm giữ xe.

Trong bãi đậu xe, nhìn khắp nơi, toàn bộ đều là các loại xe thể thao sang trọng.

"Thật có tiền!" Chu Thánh không khỏi nói.

"Đại nhân, ngài muốn, có thể lấy bất cứ lúc nào, Dịch trạm Thủ Lăng, vô điều kiện cung cấp tất cả cho đại nhân!" Liễu Như Yên nghiêm túc nói.

"Không cần, cô lái hai chiếc xe nhanh nhất, đưa tôi đến Đại Nhạn Sơn là được rồi." Chu Thánh nói với cô ta.

Liễu Như Yên nghe vậy, chọn một chiếc xe địa hình thể thao khá lớn.

Chu Thánh đặt ba lô vào phía sau, sau đó ôm đồ dạ hành ngồi vào.

Liễu Như Yên mặc giày cao gót ngồi vào ghế lái.

Cô ta đạp chân ga, chiếc xe địa hình thể thao phát ra tiếng gầm rú.

"Oong oong oong…" Liễu Như Yên lập tức buông phanh tay, khởi động số ba, chiếc xe thể thao trực tiếp lao vút đi.

"Đại khái cần bao lâu thì đến?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Ba tiếng." Liễu Như Yên nói thật.

"Ba tiếng à…" Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

“Đương nhiên, nếu tôi lái, chỉ cần hai tiếng rưỡi.” Liễu Như Yên nói tiếp một câu, trực tiếp lên số năm.

Tốc độ trực tiếp tăng vọt lên một trăm bốn mươi mã lực.

“Oong oong oong…” Tiếng gầm rú khổng lồ, vang vọng khắp đêm tối.

Trong lúc chạy, phía trước có hơn mười chiếc xe thương vụ màu đen đi cùng, chặn lại chiếc xe thể thao.

Liễu Như Yên theo sát phía sau, khi cua, trực tiếp drift qua khúc cua, hoàn thành vượt xe.

“Ừm?

Bóng lưng kia sao lại có chút quen mắt?” Hoắc Ngọc Tiệp nhìn bóng lưng của Chu Thánh, cảm thấy rất quen mắt.

“Dường như giống với cái mà mình đã thấy trước đây.” Hoắc Ngọc Tiệp lẩm bẩm.

Rõ ràng rất quen thuộc, nhưng cô ta lại không thể nhớ ra là ai.

Trên xe thể thao.

Liễu Như Yên trực tiếp đạp ga chết, tốc độ không hề giảm.

Chu Thánh cuối cùng cũng trải nghiệm được thế nào là nữ tài xế, tốc độ này, thật đỉnh.

Tử sĩ này, đích thị là phú bà và ngự tỷ a!

Nếu không phải mình là Thủ Lăng Nhân, Chu Thánh còn muốn nói một tiếng: “Phú bà cầu bao nuôi!” Chiếc xe thể thao chạy trên đường cao tốc khoảng hai giờ, đến chân Đại Nhạn Sơn, còn cách khu du lịch một đoạn đường dài.

“Chúng ta không đi bên khu du lịch sao?” Chu Thánh không khỏi

hỏi.

“Chúng ta có mật đạo riêng.” Liễu Như Yên nói một câu, lấy ba lô từ trên xe xuống, Chu Thánh nhận lấy từ tay cô ta và đeo lên.

Hai người đồng bộ, đi vào khu rừng nhỏ u tối và tĩnh mịch… Đại Nhạn Sơn, hậu sơn.

Tiền sơn đã được phát triển thành khu du lịch, công viên rừng, còn hậu sơn không thay đổi, vẫn là cỏ dại mọc um tùm, đá lạ lởm chởm.

Rõ ràng là đêm hè, nhưng nơi đây lại đặc biệt âm u lạnh lẽo, cứ như một khu mộ hoang vậy, tỏa ra khí lạnh u tối.

“Vốn dĩ hậu sơn cũng định phát triển, sau này có người gặp chuyện ở hậu sơn, tôi ngấm ngầm dùng quan hệ làm lớn chuyện này, hậu sơn mới không bị phát triển.” Liễu Như Yên nói khi đi theo sau Chu Thánh.

Hậu sơn ẩn giấu huyệt mộ của Yến Hoài Vương, một khi bị phát triển, đến lúc đó huyệt mộ của Yến Hoài Vương nhất định sẽ không giấu được.

Liễu Như Yên dẫn Chu Thánh đi đến một đống đá lạ, cô ta chỉ vào đống đá nói: “Đi qua quần thể đá lạ, là có thể tìm thấy huyệt mộ của Yến Hoài Vương.” Nói rồi, cô ta nhìn về phía Chu Thánh.

Nơi này tuy cô ta đến hàng năm, nhưng lại chưa bao giờ đi vào.

“Ừm.” Chu Thánh gật đầu, trong đầu cậu có cấu trúc của quần thể đá lạ.

Những tảng đá này là cửa ải đầu tiên bảo vệ mộ Yến Hoài Vương, bên trong có đường thông khắp nơi, rất dễ đi lạc, rơi vào bẫy.

Tuy nhiên, trong đầu Chu Thánh lại có một con đường chính xác có thể đi qua.

“Được rồi, tôi biết rồi, cô về trước đi.” Chu Thánh quay đầu nói với cô ta.

Mình đã hiểu cấu trúc huyệt mộ, đi vào sẽ rất nhanh đến phòng điều khiển trung tâm.

“Đại nhân, tôi có thể đi cùng ngài!” Liễu Như Yên nghiêm túc nói.

“Cô đi vào?

Khách sạn của cô thì sao?” Chu Thánh không khỏi hỏi một câu.

Nếu Liễu Như Yên đi cùng mình, cũng không tệ, ít nhất có một người bạn.

“Sẽ có người xử lý.” Liễu Như Yên nói thật.

Cô ta khi đưa Chu Thánh đến, đã dặn dò rồi, bảo cấp dưới quản lý khách sạn.

Dù sao thân là Tử sĩ, không chỉ phục vụ Thủ Lăng Nhân ở dịch trạm, mà còn phải hỗ trợ Thủ Lăng Nhân bảo vệ cổ mộ trong lăng mộ.

“Được thôi.” Chu Thánh gật đầu, dẫn Liễu Như Yên đi vào.

Bên trong cây cối và đá lạ mọc um tùm, cỏ dại cao đến đầu người, giống như một mê cung, đổi người khác đến, căn bản không biết nên đi đâu.

Hơn nữa đêm khuya tĩnh mịch, hai người đi trong bụi cỏ và đá lạ, luôn khiến người ta nghĩ vẩn vơ.

Chu Thánh khi bước vào mê trận đá lộn xộn, không vội vàng đi thẳng vào cổ mộ, mà là cẩn thận quan sát một lượt.

Thậm chí, còn đi đến con đường có cơ quan xem thử, nhưng không đi vào.

Kích hoạt cơ quan, cậu cũng không chạy kịp.

Qua lại mất hẳn nửa tiếng, cậu mới cùng Liễu Như Yên, đi đến trước một tảng đá lớn.

Sau tảng đá lớn có một cái hang, cái hang đó kéo dài xuống dưới, giống như một cái hang không đáy.

Cái hang đó, chính là lối vào mộ Yến Hoài Vương.

Chu Thánh bước lên mấy bước, đưa tay chạm vào lối vào cái hang, giọng hệ thống lập tức vang lên.

"Đinh!

Phát hiện Túc chủ đã đến lối vào mộ Yến Hoài Vương ở Đại Nhạn Sơn, sắp phát gói quà tân thủ cho Túc chủ!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Dạ Thị (Ban đêm cũng có thể nhìn rõ mọi thứ!)" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Sơ cấp Thi Miết (Sơ cấp Thi Miết có thể chui vào cơ thể người, cắn xé huyết nhục!

Chương 8

Túc chủ có thể triệu hồi bao nhiêu, tùy thuộc vào số lượng trong cổ mộ)" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Vô Tức Bộ (Đi lại không có tiếng động, và sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào!)" "Đinh!

Mỗi lần Túc chủ ngăn chặn hành động của đạo mộ tặc, có thể nhận được điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể dùng để rút thưởng và đổi vật phẩm." Cùng với giọng hệ thống vừa dứt, Chu Thánh cảm thấy, tầm nhìn của mình, lập tức trở nên rất rõ ràng.

Ngay cả trong đêm khuya, không cần đèn pin, cậu cũng có thể nhìn rõ xung quanh, giống như ban ngày.

Lối vào vốn tối đen như mực, trong mắt Chu Thánh lại vô cùng sáng rõ.

"Đây chính là gói quà tân thủ a." Chu Thánh nói trong lòng, nhìn cái hang tối om, nói nhỏ: "Đạo mộ tặc, chuẩn bị đón nhận đau khổ đi!" Nói xong, Chu Thánh dẫn Liễu Như Yên đi vào trong huyệt mộ.

Huyệt mộ có rất nhiều cơ quan, đi sai một bước đều sẽ phải trả giá đắt.

Nhưng có một mật đạo an toàn của Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh dẫn Liễu Như Yên đi đến trước cột đá màu đỏ, cắn rách ngón cái, ấn vào cột đá màu đỏ.

"Ta với thân phận Thủ Lăng, mở mật đạo, thẳng đến trung tâm!" Chu Thánh niệm ra mật ngữ.

"Ầm!" Cột đá từ từ nâng lên, mật đạo của Thủ Lăng Nhân xuất hiện.

“Đi.” Chu Thánh dẫn Liễu Như Yên, đi vào trong mật đạo.

Mật đạo chật hẹp không có ánh sáng, Liễu Như Yên toàn bộ hành trình đều kéo áo Chu Thánh.

Phải mất hơn một tiếng đồng hồ, mới đi đến phòng điều khiển trung tâm.

Phòng điều khiển trung tâm là hạt nhân của toàn bộ mộ thất, có thể điều khiển tất cả các cơ quan của mộ thất.

Hơn nữa, cánh cửa đồng lớn chôn cất Yến Hoài Vương, nằm ở bên phải phòng điều khiển.

Phòng điều khiển này, tương đương với tuyến phòng thủ cuối cùng của mộ Yến Hoài Vương.

Chu Thánh đi vào, đốt đuốc, thắp sáng tất cả các giá nến trên tường.

Ánh đèn yếu ớt, dần dần chiếu sáng toàn bộ phòng điều khiển trung tâm, xua tan bóng đêm và nỗi sợ hãi.

Theo ánh đèn sáng lên, Liễu Như Yên bị cấu tạo tinh xảo của cổ mộ làm cho chấn động.

Trong phòng điều khiển trung tâm có một bản đồ, bản đồ đó là bản đồ toàn bộ mộ thất, trên đó có rất nhiều nơi được đánh dấu bằng bút chu sa.

Trên bản đồ, có bảy nơi được đánh dấu màu đỏ, và phía dưới bản đồ tương ứng với bảy bệ đá, những thứ đặt trên bệ đá đều không giống nhau.

Chu Thánh đứng trước bệ đá thứ nhất, trên bệ đá đặt một sa bàn, trên sa bàn đặt không ít viên đá nhỏ, chính là cơ quan của cửa ải đầu tiên.

Huyệt mộ của Yến Hoài Vương có bảy tầng cửa ải, cửa ải thứ nhất bảo vệ huyệt mộ không bị người khác phát hiện, ngoài hiệu quả mê trận ra, còn có cách cục phong thủy.

Cậu trên máy bay, nhìn thấy Vương Bàn Tử lộ ra Mạc Kim Phù, liền biết đối phương chắc chắn sẽ dùng thuật Tầm long điểm huyệt, dùng thuật phong thủy địa lý để tìm lối vào huyệt mộ.

Đây là một phần trong ký ức của Thủ Lăng Nhân, ký ức của Thủ Lăng Nhân cũng bao gồm các môn phái và thế gia đạo mộ lớn, cũng như bản lĩnh của họ.

Chu Thánh nhìn sa bàn, lẩm bẩm: "Với bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy, khi bọn họ đi vào, sẽ dùng bản lĩnh Phân kim định huyệt, tránh những cơ quan này, đi theo con đường mà ta đã đi trước đó." Chu Thánh trong đầu hồi tưởng lại con đường mình đã đi qua, cũng như những cơ quan nguy hiểm đó.

Cậu dựa theo ký ức, gạt những viên đá trên sa bàn, thay đổi vị trí và phong thủy của cơ quan.

Điều này cũng dẫn đến, con đường vốn có nguy hiểm, đột nhiên không còn nguy hiểm nữa.

Thay đổi cơ quan xong, Chu Thánh không khỏi lại trầm tư.

"Nếu người dẫn đường không phải Mạc Kim Giáo Úy, không đi theo lời Mạc Kim Giáo Úy nói, vậy mình chẳng phải còn gián tiếp giúp đỡ bọn họ sao?" Việc cậu thay đổi, là chuyên môn nhắm vào năng lực của Mạc Kim Giáo Úy, nếu người dẫn đường không phải Mạc Kim Giáo Úy, vậy việc cậu thay đổi ngược lại là giúp người khác loại bỏ nguy hiểm.

"Mạc Kim Giáo Úy, các ngươi đừng làm ta thất vọng nhé." Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Cậu hiện tại chỉ biết có Mạc Kim Giáo Úy là đạo mộ tặc, còn những đạo mộ tặc khác, cậu tạm thời còn chưa biết.

Chu Thánh xoa xoa thái dương, nghĩ đến tờ giấy mình đã đưa cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trên máy bay.

Bảo bọn họ nhìn thấy cột đá màu đỏ thì đi về bên phải.

Bên trái cột đá màu đỏ có nhiều quan tài hơn, chôn cất đều là thân nhân của Yến Hoài Vương, bên phải thì có nhiều cơ quan hơn.

Nếu ở cửa ải đầu tiên, Hồ Bát Nhất liên tục mắc lỗi, vậy khi gặp cột đá màu đỏ, cho dù anh ta có đoán đúng đường, độ tin cậy cũng không cao.

Thêm vào đó có sự ảnh hưởng từ lời chỉ dẫn của mình, những người khác chắc chắn sẽ không còn tin lời Hồ Bát Nhất nữa, mà đi về bên phải.

Chu Thánh từ lúc bắt đầu đưa tờ giấy chỉ dẫn, đã bắt đầu bố cục rồi.

Bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy rất đáng sợ, bảy tầng cửa ải, sáu tầng phía trước rất khó để ngăn chặn bước chân của Mạc Kim Giáo Úy, huống hồ còn có thế gia đạo mộ hỗ trợ.

Cậu nhất định phải khiến nhóm đạo mộ không còn tin tưởng Mạc Kim Giáo Úy nữa, chia rẽ bọn họ từ bên trong.

Chu Thánh đây là lần đầu tiên thủ lăng, mỗi bước cậu đều phải suy nghĩ kỹ.

"Đáng tiếc không biết người của thế gia đạo mộ là ai, cũng không biết người tổ chức là ai, nếu không thì đã có thể nhắm vào bọn họ mà bố trí cơ quan rồi." Chu Thánh lẩm bẩm.

Đêm khuya tĩnh mịch.

Hơn chục người đi đến khu vực núi sau, dừng lại ở bãi đá kỳ lạ.

“Mang theo trang bị, chuẩn bị tiến vào!” Tiên sinh Cừu ra lệnh cho thủ hạ phía sau.

Những người đó mở từng thùng ra, lấy ra đủ loại vũ khí: súng trường tự động, súng tiểu liên, lựu đạn mảnh, còn có cả súng bắn tỉa.

Một thủ hạ lắp xong một khẩu súng lục, đưa cho tiên sinh Cừu.

Tiên sinh Cừu cài vào bên hông.

Lão giả lùn đứng bên cạnh ông ta thì cầm một cây gậy đen như mực.

Lão giả lùn nhẹ nhàng rút ra, bên trong tỏa ra một luồng hàn quang.

Đó là một thanh võ sĩ đao!

Trên cán võ sĩ đao còn có một ký hiệu đặc biệt, không giống văn tự An Lạc.

Vương Bàn Tử hơi giật mình, đây toàn là súng đạn thật.

An Lạc cấm súng, mà những vũ khí này ở An Lạc căn bản không thể có được.

Huống chi thủ hạ của ông ta đều tinh thông vũ khí, điều này căn bản là không thể!

Hoắc Ngọc Tiệp khẽ nhíu mày, cô cảm nhận được một tia nguy hiểm.

“Ha ha, tôi quen biết rộng, mua một lô vũ khí từ bạn bè, tiện thể dùng để đánh thây ma trong mộ thất.” Tiên sinh Cừu cười nói.

Hơn bốn mươi người ông ta dẫn theo đều trang bị vũ khí, không nhiều không ít, vừa đủ cho tất cả bọn họ vũ trang đầy đủ.

“Mấy người đã chuẩn bị xong chưa?” Tiên sinh Cừu hỏi ngược

lại.

Bảy người mà Hoắc Ngọc Tiệp dẫn đến đều lấy ra các loại vũ khí như gậy sắt, cung tên, căn bản không có vũ khí nóng.

"Đại ca, tiên sinh Cừu dẫn theo gần bốn mươi người, Hoắc gia cũng có bảy người, chúng ta chỉ có ba, vạn nhất bị gặp chuyện thì sao?" Vương Bàn Tử khẽ hỏi.

"Yên tâm đi, bọn họ cần năng lực của tôi, sẽ không để chúng ta gặp chuyện đâu." Hồ Bát Nhất tự tin nói, ông ta có bản lĩnh Tầm long điểm huyệt và Phân kim định huyệt, tìm cổ mộ vẫn phải dựa vào ông ta.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, mới tiến vào nơi có nhiều đá lạ.

Hoắc Ngọc Tiệp và Hồ Bát Nhất bọn họ vô cùng cẩn thận, sợ gặp phải nguy hiểm gì.

Tiên sinh Cừu lại cười nói: "Còn chưa vào cổ mộ, sợ cái gì chứ?" Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nụ cười của tiên sinh Cừu lập tức đông cứng.

"A!" Người dẫn đường phía trước trực tiếp ngã ngửa, chân dường như bị thứ gì đó đâm xuyên qua.

Tiên sinh Cừu nhìn thủ hạ của mình nằm dưới đất rên la đau đớn, sắc mặt khó coi.

Mọi người cùng dùng đèn pin soi, người của tiên sinh Cừu đã giẫm phải một cây chùy đá lớn nhọn hoắt, cây chùy đá trực tiếp đâm xuyên lòng bàn chân, máu chảy đầm đìa.

"&%¥%#%....." Hai người đó lầm bầm không rõ đang nói gì.

"Baga!" Lão giả lùn bước tới, một bạt tai đánh ngất cả hai người họ, dường như sợ họ tiết lộ điều gì đó.

Vương Bàn Tử khẽ nhíu mày, không hiểu hỏi: “Baga là ý gì?” “Đây là tên của hắn ta, hai người họ là anh em, một người tên Baga, một người tên Kaga.” Tiên sinh Cừu giải thích.

“Ồ.” “Chú ý dưới chân!” Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu, hai thủ hạ của cô cầm gậy sắt đi trước dọn dẹp mặt đất.

Đáy gậy sắt được lắp thiết bị dò kim loại, một khi có kim loại sẽ báo động.

Hai người kia sau khi băng bó vết thương, được tiêm thuốc an thần, sau đó được khiêng đi.

Mọi người đi chưa đầy một phút, phía trước đột nhiên xuất hiện nhiều ngã rẽ.

Chương 9

Hoắc Ngọc Tiệp lấy laptop và máy bay không người lái từ ba lô của thủ hạ ra, chuẩn bị dùng máy bay không người lái dò đường.

"Để tôi vậy." Hồ Bát Nhất bước ra, lấy từ trong túi ra la bàn kim châm.

"Cô em, để cô xem xét chiêu Tầm Long Quyết của Mạc Kim Giáo Úy tôi!" Vương Bàn Tử đắc ý nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Ngọc Tiệp nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình, im lặng lùi ra sau lưng Hồ Bát Nhất.

Cô em này lạnh lùng thật.

"Lần sau còn nói lung tung, tôi cắt lưỡi cậu!" Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói.

Vương Bàn Tử nhìn ánh mắt không chút ấm áp của Hoắc Ngọc Tiệp, trong lòng có vài phần kiêng dè.

Hồ Bát Nhất không để ý đến cuộc trò chuyện của họ, mà cầm la bàn kim châm trong tay, miệng lẩm bẩm niệm: "Tầm Long Phân Kim nhìn núi triền, một trọng triền là một trọng quan!

Quan nội nếu có tám trọng hiểm, chẳng xuất Âm Dương Bát Quái hiển hiện!" Khi Hồ Bát Nhất niệm xong khẩu quyết, kim châm trên la bàn bắt đầu dao động.

La bàn kim châm được làm từ thanh đồng thượng cổ, ngâm trong thi du tám mươi mốt ngày, sau đó lại đặt trong miệng thi thể ủ bốn mươi chín ngày mà thành.

Vô cùng đặc biệt.

Cộng thêm năng lực suy tính của "Tầm Long Quyết", la bàn kim châm có thể chỉ hướng đến nơi Hồ Bát Nhất muốn đến.

La bàn kim châm xoay một vòng, cuối cùng chỉ hướng phía trước bên trái của Hồ Bát Nhất, cũng chính là con đường Chu Thánh đã đi qua trước đó.

"Đằng kia!" Hồ Bát Nhất chỉ vào một con đường phía trước bên trái, tiên sinh Cừu vẫy tay, hai thủ hạ tiến lên dò đường.

Mọi người đi theo phía sau, trên đường luôn chú ý dưới chân.

Vừa đi chưa được bao lâu, những tảng đá kỳ lạ dựng đứng hai bên đột nhiên sập xuống.

"Rầm!" Hai người đi phía trước, không kịp đề phòng, trực tiếp bị đá lạ đè trúng.

Một người bị đá đè chết ngay tại chỗ, người còn lại thì hai chân bị đè nát, máu thịt be bét.

Sắc mặt tiên sinh Cừu hơi khó coi, ông ta ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất, chỉ vào người bị thương: "Đây chính là con đường cậu tìm à?" "Không nên như vậy chứ." Hồ Bát Nhất nhìn la bàn kim châm, kim châm vẫn chỉ về phía trước.

"Trên đường đạo mộ có cơ quan là chuyện bình thường, đã mấy nghìn năm rồi, những tảng đá đó đứng không vững, bị gió thổi cỏ lay đổ xuống cũng rất bình thường." Vương Bàn Tử đứng ra giải thích giúp Hồ Bát Nhất.

Tiên sinh Cừu nghe giải thích không nói gì, mà ra lệnh cho thủ hạ cứu người bị đứt chân ra, còn người đã chết thì đào một cái hố chôn.

Sau khi xong xuôi, mọi người mới tiếp tục đi.

Đi vài phút mà không gặp nguy hiểm, tiên sinh Cừu lúc này mới

dần dần yên tâm.

Chỉ là đi được một lúc, một trong những người dẫn đường phía trước trực tiếp ngã xuống, ngã ngay tại ngã rẽ, cũng chính là nơi họ đã đi qua, vị trí xuất phát.

Mọi người tiến lên kiểm tra một lượt, phát hiện trong cơ thể người đó có không ít kim nhỏ.

Những cây kim đó cắm khắp người, đầu, cổ, tay chân, chỗ nào cũng có.

Tích tụ nhiều, có vài cây đâm vào tim, kết liễu mạng sống của hắn.

"Thảo mộc tàng châm." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói, đây là một loại cơ quan mãn tính.

Trong đám cỏ dại xung quanh giấu những cây kim nhỏ, căn bản sẽ không ai chú ý.

Đôi khi bạn bị cỏ đâm, bạn có thể không để ý, nhưng khi bạn cảm thấy đau đớn, thì đã không kịp nữa rồi.

"Cho nên, chúng ta đi nhầm đường rồi." Tiên sinh Cừu lạnh lùng nói.

Nếu nói đá lạ sập chỉ là cạm bẫy đã lâu năm hư hỏng, thì "thảo mộc tàng châm" phải giải thích thế nào?

Rõ ràng đây là đi nhầm đường rồi.

Bọn họ đi một vòng, chết hai người, bị thương nặng bốn người.

Gặp phải cạm bẫy, dù có vũ trang đầy đủ cũng vô dụng.

Hồ Bát Nhất cúi đầu nhìn la bàn kim châm, kim châm vẫn chỉ vào phía trước bên trái mà họ đã đi qua trước đó.

“La bàn hỏng rồi ư?” Hồ Bát Nhất gõ gõ la bàn kim châm, sau đó tính toán lại một lần nữa.

“Tầm Long Phân Kim xem núi triền, nhị trọng triền là nhị trọng quan; Quan nội nếu có tám trọng hiểm, chẳng xuất Âm Dương Bát Quái hiển.” Khi khẩu quyết niệm xong, kim châm lắc lư trái phải, cuối cùng vẫn chỉ vào con đường mà họ đã đi qua trước đó.

Hồ Bát Nhất: .....

Hỏng thật rồi.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh đang nhìn chằm chằm sa bàn, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống: “Đinh, phát hiện chủ nhân đã ngăn chặn đạo mộ tặc một lần, chúc mừng chủ nhân nhận được bốn điểm tích phân!

Đinh, Cửa hàng sơ cấp đã mở!” Theo tiếng hệ thống ngừng lại, trong đầu Chu Thánh xuất hiện một cửa hàng sơ cấp.

Giao diện cửa hàng, bày đủ loại đồ vật: Ích Cốc Đan, Địa Thích, Bắc Địa Huyền Châu, Âm Dương Kính, Mộ Trần Châu, vân vân và mây mây...

Còn có kỹ năng đặc biệt và công pháp, ví dụ như Long Trảo Thủ, Song Chỉ Tham Động, Đạo Môn Chân Kinh, vân vân.

Ngoài những thứ này ra, còn có một số vật phẩm thiết yếu của Thủ Lăng Nhân.

Ví dụ như lẩu Cửu Cung Cách, rượu bia, thây ma, bọ xác, rắn, v.v., đều có thể đổi bằng tích phân.

“Đinh, hệ thống rút thưởng đã mở!

Chủ nhân mỗi lần rút thưởng chín mươi chín lần, chắc chắn sẽ ra tinh phẩm!” Giọng nói của hệ thống lại vang lên.

Giao diện rút thưởng chính là một cái bánh xe lớn.

Mà tinh phẩm duy nhất trên đó, chính là đại thây ma Mao Cương!

Trong rừng đá kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất thử mấy lần, kim châm đều chỉ hướng phía trước bên trái.

"Kỳ lạ, bất kể tính thế nào cũng là phía trước bên trái, cái này không đúng!" Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, đây là lần đầu tiên ông ta tính sai.

Vương Bàn Tử hơi ngạc nhiên, "Hồ ca, anh Tầm long điểm huyệt từ trước đến nay đều rất chuẩn, sao có thể sai được?" Hồ Bát Nhất chính mình cũng không biết, ông ta Tầm long điểm huyệt không sai mà.

"À!" Hoắc Ngọc Tiệp khẽ "à" một tiếng đầy khinh thường, nói: "Mạc Kim Giáo Úy chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao?

Vẫn là để tôi làm vậy!" Hoắc Ngọc Tiệp mở laptop, điều khiển máy bay không người lái dò xét.

Máy bay không người lái truyền toàn bộ cảnh vật chụp được vào laptop, tạo thành bản đồ mô hình mạng lưới dưới dạng lưới 3D.

Dưới sự quay chụp của máy bay không người lái, tất cả các con đường trong rừng đá kỳ lạ đều hiện rõ ràng, minh bạch.

Trong rừng đá kỳ lạ, tất cả các tuyến đường đều được chụp lại, có một tuyến đường khá dài, hơn nữa tận cùng là một hang động.

Hoắc Ngọc Tiệp đánh dấu con đường này, so sánh với con đường trước mắt, cuối cùng thông qua máy tính phân tích ra.

"Tìm thấy đường rồi, đường ở phía trước bên phải của chúng ta, là con đường thứ hai." Hoắc Ngọc Tiệp sau khi tìm ra tuyến đường,

giao laptop cho người của Hoắc gia cầm.

Mất hơn mười phút, Hoắc Ngọc Tiệp mới tìm ra con đường, tốc độ tuy hơi chậm, nhưng cô tự tin rằng con đường mình tìm mới là đúng.

Tiên sinh Cừu vừa nghe Hoắc Ngọc Tiệp nói, không kìm được cười nói: "Ha ha, vẫn là tiểu thư Hoắc gia lợi hại, không hổ là học sinh giỏi chuyên ngành máy tính!

Hoắc gia có cô, tương lai đáng để mong đợi!" Tiên sinh Cừu nịnh nọt một câu.

Hoắc Ngọc Tiệp đứng dậy, lạnh nhạt nhìn Hồ Bát Nhất, không chút khách khí đả kích: "Thời đại nào rồi mà còn dùng la bàn." Hồ Bát Nhất ngây người đứng tại chỗ, Vương Bàn Tử nói giúp ông: "Đạo mộ, dựa vào công nghệ cao là vô dụng!

Hồ ca, lát nữa vào cổ mộ, sẽ để bọn họ xem kỹ thực lực của anh!" Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, đeo ba lô đi theo phía sau.

Để chứng minh con đường mình tìm là đúng, Hoắc Ngọc Tiệp tự mình đi trước dẫn đường.

Hồ Bát Nhất đi theo phía sau, thỉnh thoảng lại lấy la bàn kim châm ra xem.

"Kỳ lạ, kim châm rõ ràng chỉ đây là tử lộ." Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

La bàn kim châm chỉ đây là tử lộ, nhưng đã đi được mấy phút, không có chút nguy hiểm nào, cũng không quay lại điểm xuất phát.

Cứ như thể, tử lộ mới là sinh lộ.

"Mộ huyệt này có vấn đề lớn." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

"Đừng đổ lỗi sự vô năng của mình cho người khác." Hoắc Ngọc

Tiệp nhàn nhạt nói.

Rõ ràng là năng lực của mình không được, còn đổ tại mộ huyệt có vấn đề.

“Hồ ca tôi từ trước đến nay chưa từng sai, anh ấy nói không vấn đề là không vấn đề!” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất nói, kiên quyết bảo vệ Hồ Bát Nhất.

Chương 10

Lời này khiến mọi người im lặng, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng có chút xấu hổ.

"Hồ ca, ở bên ngoài anh không thể phát huy thực lực, đợi vào mộ huyệt rồi, sẽ để bọn họ thấy anh lợi hại thế nào!" Vương Bàn Tử vỗ vai Hồ Bát Nhất.

"Tôi cám ơn cậu!" Hồ Bát Nhất không vui nói.

"Anh em mình, nói cảm ơn thì khách khí quá rồi." Vương Bàn Tử khoác vai Hồ Bát Nhất.

Mọi người dưới sự dẫn đường của Hoắc Ngọc Tiệp, đi hơn mười phút, đến một cửa hang động.

Mà lúc này, trời cũng sắp sáng rồi.

"Công sức không phụ lòng người, cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Tiên sinh Cừu có chút kích động, ông ta dường như đã nhìn thấy thứ mình muốn.

"Nghỉ ngơi một chút đi, đã đi cả một đêm rồi." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Bọn họ xuất phát suốt đêm, hai giờ sáng đến chân núi, lại đi hơn hai tiếng đồng hồ mới đến đây.

Bây giờ đã gần năm giờ sáng, đêm hè rất ngắn ngủi, trời đã tờ mờ sáng.

Mọi người lấy đồ ăn và nước mang theo ra, ngồi xuống đất ăn.

Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt liếc nhìn Hồ Bát Nhất, lấy đồ ăn từ ba lô ra, nghỉ ngơi tại chỗ.

Tiên sinh Cừu lấy điện thoại ra, lén lút mở máy.

Bề ngoài, ông ta chỉ dẫn theo bốn mươi người, nhưng trong bóng tối còn có nhiều người hơn.

Ông ta vừa định gửi tin nhắn thì Hồ Bát Nhất bước tới chỗ ông ta.

Tiên sinh Cừu thấy vậy, lập tức đút điện thoại vào túi.

"Anh có chuyện gì sao?" Tiên sinh Cừu ngẩng đầu hỏi, giọng điệu rất nhạt, không còn thái độ như trước.

"Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi có quy tắc, minh khí chỉ lấy ba món!" Hồ Bát Nhất mở lời nói.

Mạc Kim Giáo Úy có rất nhiều quy tắc đạo mộ, ví dụ như không phá hoại cổ mộ, đèn tắt không sờ vàng (đăng diệt bất Mạc Kim), v.v.

"Vậy được thôi." Tiên sinh Cừu cười nói, mình vẫn có thể chia thêm một ít.

"Nhưng mà....." Hồ Bát Nhất vừa nói "nhưng mà", nụ cười của tiên sinh Cừu lập tức đông cứng, ông ta cảm thấy Hồ Bát Nhất còn có yêu cầu.

"Phải thêm tiền!" Vương Bàn Tử lập tức tiếp lời.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau đó lại quay đầu đi.

Ông ta vốn muốn nói là mỗi mộ thất lấy ba món đồ.

Nhưng Vương Bàn Tử một câu "thêm tiền" khiến ông ta không nói tiếp nữa.

Tiên sinh Cừu nghe nói phải thêm tiền, gật đầu nói: "Được thôi." "Thế này đi, để công bằng, minh khí các anh chọn ba món trước, sau đó tôi sẽ xem giá trị của minh khí bao nhiêu.

Thấp nhất thêm năm mươi vạn, cao nhất..... không giới hạn, thế nào?" "Được." Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó nhìn Hồ Bát Nhất.

"Hồ ca, anh thấy thế nào?" Hồ Bát Nhất trầm mặc gật đầu.

Vương Bàn Tử đã nói xong hết rồi, ông ta còn có thể nói gì nữa?

Thực ra một món minh khí mang ra bán, ít nhất cũng bốn mươi lăm vạn, bảo tồn càng tốt giá càng cao.

Hồ Bát Nhất nghĩ, nếu được chọn trước, chắc chắn sẽ chọn ba món tốt nhất.

Tiên sinh Cừu mỉm cười, nhưng trong lòng lại nghĩ: "Hứa hẹn với các người bao nhiêu cũng vô dụng, tiền đề là... các người có thể sống sót ra ngoài." "Chỉ cần các anh giúp tôi thăm dò toàn bộ mộ huyệt, tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi các anh, muốn gì tôi cho đó." "Tôi đi vệ sinh trước." Tiên sinh Cừu vẽ xong "bánh lớn" liền muốn rời đi, nhưng Vương Bàn Tử lập tức đi theo.

"Tiên sinh Cừu, cùng đi nào!" Hai người đứng phía sau tảng đá, tưới tắm cỏ cây.

Tiên sinh Cừu "tưới tắm" rất chậm, ông ta muốn Vương Bàn Tử rời đi, sau đó mình sẽ gửi tin nhắn.

"Tiên sinh Cừu, không ngờ ông tuổi già mà thận còn tốt vậy!" Vương Bàn Tử không khỏi nói.

Tiên sinh Cừu không nói gì, từ từ "xả nước".

Vương Bàn Tử thấy vậy, không khỏi nói: "Vậy thì so xem ai dẻo dai hơn!" Tiên sinh Cừu: .....

Cậu mau đi được không?

Ai muốn so với cậu chứ?

Tin hay không tôi tè ướt cậu đấy?

Trận đối quyết không tiếng súng này, cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử thắng.

Tuy nhiên, khi tiên sinh Cừu quay lại, ông ta nhanh chóng gửi tin nhắn đi.

"Tôi đã vào cổ mộ chuẩn bị trộm Long Mạch, xin đại nhân phái người đến hỗ trợ!" Tin nhắn gửi đi xong, tiên sinh Cừu trực tiếp tắt nguồn điện thoại vứt vào bụi cỏ.

Điện thoại của ông ta có gắn chip định vị, tiện cho người khác tìm đến.

Hơn nữa đạo mộ có quy tắc, xuống mộ tuyệt đối không được mang điện thoại!

Thứ nhất là để phòng bị ăn cướp lẫn nhau, hoặc báo tin cho người khác, thứ hai là... người ta vất vả phá cơ quan, cậu lại đứng bên cạnh chơi tiêu tiêu nhạc, hợp lý sao?

Mười lăm phút sau, mọi người đứng bên ngoài cửa hang động, làm công tác chuẩn bị cuối cùng, kiểm tra công cụ và vũ khí.

Sau khi không có vấn đề gì, tiên sinh Cừu phái hai người mở đường, mọi người từng hai người một tiến vào mộ huyệt.

Hành lang mộ huyệt rất hẹp, mỗi lần chỉ có thể đi qua hai người.

Người của tiên sinh Cừu đi trước, Hồ Bát Nhất bọn họ ở giữa, người cuối cùng tiến vào là người của Hoắc gia.

Người cuối cùng của Hoắc gia đi vào, lấy ra một khối vuông màu đen, trên khối vuông có một bàn phím nhỏ.

Người đó gõ vài cái vào bàn phím nhỏ, đèn LED nhấp nháy một cái rồi hắn vứt bàn phím nhỏ ra bên ngoài.

Sau khi vào hành lang, hắn mới đi đến bên cạnh Hoắc Ngọc Tiệp,

vươn tay gõ gõ vào mu bàn tay Hoắc Ngọc Tiệp, dường như đang truyền đi tin tức gì đó.

Hoắc Ngọc Tiệp khẽ gật đầu, không nói gì.

Trong mộ huyệt.

Ban đầu cực hẹp, chỉ vừa một người đi qua, bò vài chục bước, bỗng nhiên rộng mở.

Hang động ban đầu hẹp, nhưng con đường phía sau lại rộng rãi hơn rất nhiều.

Lối mộ được lát bằng gạch xanh, hai bên đều có đèn nến có thể thắp sáng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi phía trước, cứ đi một đoạn đường, lại thắp đèn nến, chiếu sáng toàn bộ lối mộ.

"Lối mộ này thật kỳ lạ, lối vào thì hẹp như vậy, bên trong lại rộng rãi, cái này dường như là Tỏa Long Huyệt." Hồ Bát Nhất thì thầm nói.

"Tỏa Long Huyệt là gì?" Tiên sinh Cửu hơi không hiểu.

"Theo phong thủy mà nói, Tỏa Long Huyệt là mộ huyệt khóa chặt long mạch, chỉ là lối vào của mộ huyệt thường rất hẹp, hoặc nói là bị phong kín hoàn toàn, Tỏa Long Huyệt bình thường đều sẽ sinh ra thây ma!" Hồ Bát Nhất giải thích.

"Nuôi thây ma, giữ mộ huyệt." Vương Bàn Tử tiếp lời.

Hoắc Ngọc Tiệp không kìm được châm chọc một câu: "Phàm là đại mộ, tất có 'nhục tống', cái này hình như không liên quan gì đến phong thủy cách cục phải không?" Hồ Bát Nhất sắc mặt trầm xuống, tiếp tục nói: "Tỏa Long Huyệt còn có một đặc điểm nữa, chính là bên trong có rất nhiều tử lộ, một khi đi nhầm con đường đầu tiên, những con đường phía sau đều sẽ là tử lộ." Hoắc Ngọc Tiệp vừa định nói,

tiên sinh Cừu đã nói trước: "Có lý đó.

Mạc Kim Giáo Úy là người đứng đầu ngành đạo mộ, tuy ở ngoài mộ huyệt không được, nhưng trong mộ huyệt chắc không vấn đề gì." Một câu nói của tiên sinh Cừu khiến Hoắc Ngọc Tiệp không tìm ra chỗ nào để phản bác.

Mọi người đi một lúc, phía trước xuất hiện một cây trụ đá màu đỏ máu, hai bên trụ đá màu đỏ máu đều có đường, là một ngã rẽ.

Khoảnh khắc nhìn thấy trụ đá màu đỏ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không khỏi nhớ đến vị cao nhân mà họ đã gặp trên máy bay.

"Đúng là hắn ta nói trúng thật." Vương Bàn Tử buột miệng nói.

"Ai?" Tiên sinh Cừu không kìm được hỏi.

"Một kỳ nhân gặp trên máy bay." Vương Bàn Tử nói, sau đó nhìn con đường bên phải, nói: "Đi về bên phải, có thể phá giải." Hồ Bát Nhất nhìn con đường bên phải, lại lấy la bàn kim châm ra, thi triển bản lĩnh Phân kim định huyệt.

Tầm long điểm huyệt là tìm vị trí lăng mộ; Phân kim định huyệt thì là xác định vị trí quan tài.

"Đại đạo rồng đi lại có chân, tinh phong lỗi lạc là thân rồng; Tầm Long Phân Kim định cốt giữa, Âm Dương Bát Quái có sinh môn!" Khi khẩu quyết niệm xong, la bàn kim châm bắt đầu chuyển động, đầu tiên hơi lệch sang phải một chút, sau đó lại lệch sang trái, chỉ vào con đường bên trái.

"Kỳ lạ, Phân kim định huyệt lại chỉ vào con đường bên trái." Hồ Bát Nhất nhíu mày không hiểu.

Chương 11

Vị cao nhân trên máy bay nói là đi bên phải, nhưng la bàn lại chỉ đi bên trái, bên trái mới có quan tài.

“Hay là, đi bên trái?” Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn tiên sinh Cừu.

“Nhưng mà, vị cao nhân kia chỉ điểm chúng ta là đi bên phải.” Vương Bàn Tử nói.

Tiên sinh Cừu nhìn la bàn kim châm trong tay Hồ Bát Nhất, vẫn nói: “Tôi thấy, vẫn nên nghe Bàn Tử, đi bên phải đi.” Ở bên ngoài đã đi sai, bây giờ ông ta có chút không dám tin Hồ Bát Nhất.

“La bàn kim châm của anh trước đó đã mất linh một lần, lần này...

à à!” Hoắc Ngọc Tiệp nhàn nhạt châm chọc.

“Tôi cảm thấy lần này tôi không tính sai.” Hồ Bát Nhất trầm mặt nói, nhìn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ.

“Hồ ca, tôi tin anh.” Vương Bàn Tử nói, sau đó đứng trên con đường bên phải.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Hồ Bát Nhất, kiên định đứng sau lưng ông.

Ban đầu mọi người còn đang do dự nên đi bên trái hay bên phải, sau khi Hồ Bát Nhất tính toán một phen, mọi người vẫn chọn đi bên phải.

Hồ Bát Nhất vẫn thỏa hiệp, đi theo bên phải.

Mọi người vừa bắt đầu đi, thì không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng con đường tiếp theo, lại khiến mọi người cảm thấy có vấn đề.

Lối mộ càng lúc càng hẹp, hơn nữa hai bên đường đều có những

lỗ hổng dày đặc.

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin cực mạnh chiếu sáng, kinh hãi phát hiện bên trong toàn bộ đều là mũi tên.

"Có nguy hiểm!" Hồ Bát Nhất hét lớn.

Vừa nói xong, đã có người giẫm phải một viên gạch xanh, viên gạch xanh theo đó lún xuống đất.

"Ầm!" Cánh cửa lớn của lối mộ phía sau lập tức sập xuống, nặng nề đập xuống đất.

"Két!" Trong lối mộ tĩnh mịch, vang lên tiếng cơ quan va chạm.

"Nằm xuống!" Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng, lập tức nằm rạp xuống.

"Vút vút vút....." Vạn tiễn cùng bắn ra!

Trong phòng điều khiển mộ huyệt.

Cơ quan trong hành lang bị kích hoạt, Chu Thánh ở đây có thể thấy được cơ quan vận hành.

Liễu Như Yên có chút kinh ngạc, đạo mộ tặc đến nhanh vậy sao!

"Đại nhân cần tôi làm gì không?" Liễu Như Yên hỏi.

Cô đứng trong phòng điều khiển trung tâm, có chút không tự nhiên, không giúp được việc gì.

"Tạm thời chưa cần." Chu Thánh bình tĩnh nói.

Bọn họ bây giờ mới vừa vào kích hoạt quan ải thứ hai, trụ đá màu đỏ.

"Đinh, chủ nhân đã ngăn chặn thành công đạo mộ tặc xâm nhập, chúc mừng chủ nhân nhận được năm tích phân!" Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên.

Chu Thánh có chút không hiểu, tích phân hệ thống cấp là dựa vào cái gì mà tính toán.

Lần đầu tiên mình ngăn chặn được bốn điểm, lần thứ hai được năm điểm.

Trong lòng Chu Thánh tuy nghi hoặc, nhưng vẫn im lặng mở hệ thống rút thưởng, thầm nghĩ: "Hệ thống, rút thưởng tất cả!" Quy tắc rút thưởng hệ thống đưa ra rất thú vị, rút chín lần liên tiếp còn được tặng một cơ hội rút thưởng.

Bây giờ anh không biết đổi cái gì, thà cứ rút thưởng.

Cửa hàng sơ cấp, chỉ có một tinh phẩm, Mao Cương, giá của Mao Cương là một trăm điểm tích phân, đổi không đáng.

"Rút thưởng bắt đầu!

Đinh, chúc mừng chủ nhân nhận được Ích Cốc Đan sơ cấp (Ích Cốc Đan sơ cấp, một viên có thể duy trì ba ngày!)!

Đinh, chúc mừng chủ nhân nhận được công pháp Long Trảo Thủ sơ cấp!

Đinh, chúc mừng chủ nhân nhận được Địa Thích *1 (có thể tùy ý chủ nhân, tùy ý bày đặt!)!

Đinh, may mắn +7!

Chú ý: Giá trị may mắn càng cao, tỷ lệ chủ nhân rút được đồ tốt càng cao!" Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên.

Ích Cốc Đan sơ cấp một tích phân, Long Trảo Thủ năm tích phân, Địa Thích cũng hai tích phân.

Tính ra, mình còn lỗ một điểm tích phân.

Nhưng có giá trị may mắn, chỉ cần rút đủ chín mươi chín lần, sẽ ra tinh phẩm đại thây ma, cũng không tệ.

“Đừng kết thúc sớm vậy chứ.” Chu Thánh không khỏi thầm cầu nguyện.

Nếu đạo mộ tặc rời đi sớm như vậy, thì mình còn lỗ.

Liễu Như Yên nghe lời Chu Thánh nói, có chút nghi hoặc.

Kết thúc sớm không tốt sao?

Thủ Lăng Nhân, chẳng phải là bức lui đạo mộ tặc, bảo vệ lăng mộ sao?

Chu Thánh nhấn vào Long Trảo Thủ, Long Trảo Thủ lập tức diễn hóa trong đầu anh, mỗi chiêu mỗi thức đều vô cùng rõ ràng.

Chu Thánh học theo, hai tay uốn cong thành móng vuốt, sau đó mạnh mẽ vươn ra.

“Tôi chộp.....” Chu Thánh nhìn Liễu Như Yên đang đứng trước mặt mình, lập tức ngượng ngùng.

“À... tôi nói tôi đang luyện công, em có tin không?” Trong lối mộ.

Hai bên cửa động, bắn ra hàng vạn mũi tên nhọn.

Một số người không kịp nằm xuống, trực tiếp bị mũi tên bắn thành cái sàng.

Lão giả bên cạnh tiên sinh Cừu, một quyền đánh ra, quyền ấn khổng lồ trực tiếp đánh tan mấy mũi tên nhọn, sau đó che chắn cho tiên sinh Cừu nằm xuống.

Một phút sau, khi mũi tên ngừng lại, Hồ Bát Nhất mới đứng dậy trước tiên.

Vừa rồi do né tránh không kịp, người của Hoắc gia có hai người bị thương, người do tiên sinh Cừu dẫn đến tổn thất bốn người.

Bị mũi tên đâm xuyên cơ thể, chết không thể chết hơn.

Hơn nữa người của ông ta còn có năm sáu người bị mũi tên làm bị thương, toàn thân máu chảy không ngừng, đau đớn nằm trên đất rên rỉ.

"A... a..." Hồ Bát Nhất nhìn mọi người, không kìm được nói: "Lẽ ra ban đầu nên nghe tôi, đi bên trái!" Vương Bàn Tử trầm mặc một lát, đột nhiên nhớ đến vị cao nhân trên máy bay, tức giận mắng: "Đáng chết, hắn ta dám lừa gạt chúng ta!" "Đừng để tôi gặp lại hắn ta, nếu không Bàn gia tuyệt đối sẽ khiến hắn ta không thể ăn uống yên ổn!" Nếu không phải hắn ta chỉ điểm, mình tuyệt đối sẽ nghe Hồ ca đi bên trái.

Vừa nghĩ đến phong thái cao nhân của hắn ta lúc trước, Vương Bàn Tử liền tức đến mức không chịu nổi.

Tiên sinh Cừu đứng dậy, nhìn những người đã chết, vừa định mở lời thì Hoắc Ngọc Tiệp đã nhanh nhẹn nói: "À, nhanh vậy đã phủi trách nhiệm rồi sao?" Vương Bàn Tử nghe câu nói đó, không kìm được gầm lên: "Ban đầu là chính cô muốn đi bên phải phải không?" Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng nhìn Vương Bàn Tử, nhàn nhạt nói: "Cũng không biết ban đầu là ai nói cao nhân chỉ điểm, đi bên phải." Nói xong, cô chỉ vào người Hoắc gia bị thương, nói: "Người của tôi bị thương rồi, cậu phải chịu trách nhiệm." Vương Bàn Tử vừa nghe lời này, lập tức trợn mắt.

"Dựa vào đâu mà tôi chịu trách nhiệm?

Chuyện này liên quan gì đến tôi?

Ban đầu Hồ ca tôi nói đi bên trái, sao cô không đi?" Hồ Bát Nhất u oán nhìn Vương Bàn Tử, dường như ban đầu Vương Bàn Tử cũng không nghe ông, kiên quyết đi bên phải.

Cộng thêm lần đầu tiên mình thất bại, người khác mới đi bên phải.

Thấy người hai bên cãi nhau, tiên sinh Cừu không thể không ra mặt: "Đủ rồi!" Tiên sinh Cừu quát mắng hai bên, sau đó đi vào giữa, tiếp tục nói: "Lần này gặp nguy hiểm, mỗi người đều có trách nhiệm, hơn nữa chỉ có người của tôi chết." "Tôi tập hợp các người đến đây là để đạo mộ, không phải để các người đến cãi nhau!" Tiên sinh Cừu vừa nói xong, hai bên mới yên tĩnh lại.

Quả thật, người tiên sinh Cừu dẫn đến là đông nhất, người chết cũng toàn là của ông ta.

Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt Hoắc Ngọc Tiệp, mở lời nói: "Đồng lòng hiệp lực?" Hoắc Ngọc Tiệp liếc nhìn Hồ Bát Nhất một cái, lạnh nhạt nói một câu: "Tôi không thích tiếp xúc với đàn ông." "Tiểu thư Hoắc, thi thể của bọn họ xử lý thế nào?" Tiên sinh Cừu chỉ vào thi thể trên đất hỏi.

Người chết tuy là của ông ta, nhưng trong cổ mộ phải xử lý thế nào, vẫn phải hỏi Hoắc Ngọc Tiệp.

"Đem đi đi, tìm một chỗ tốt, chôn bọn họ xuống." Hoắc Ngọc Tiệp nhẹ nhàng nói.

Tiên sinh Cừu nghe vậy, cũng không nói gì, sắp xếp thủ hạ thu dọn thi thể mang đi.

Sau đó ông ta đi đến bên cạnh cánh cửa đá phía sau, quay đầu nhìn lão giả lùn bên cạnh.

Lão giả lùn lắc đầu, thì thầm nói: "Hiện tại ta không nên ra tay." Tiên sinh Cừu hiểu ý, đi đến trước mặt Hoắc Ngọc Tiệp, chỉ vào cánh cửa đá phía sau: "Đường lui đã bị phong kín rồi, làm sao bây giờ?" Hoắc Ngọc Tiệp nhìn lối mộ còn lại trước mắt, mở lời nói: "Vậy thì, cứ sai đi rồi sửa vậy." "Cấu trúc mộ huyệt thông suốt khắp nơi, tuy rằng đã đi nhầm đường, nhưng phía trước chắc vẫn có đường." Nói xong, Hoắc Ngọc Tiệp dẫn người của Hoắc gia đi trước dẫn đường.

Chương 12

Trong đầu Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến thanh niên trên máy bay, càng nghĩ càng tức, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đừng để tôi bắt được hắn, nếu không Bàn gia tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!" Hồ Bát Nhất trầm mặc không nói, ban đầu ông ta đã nghi ngờ thằng nhóc đó có vấn đề, bảo Vương Bàn Tử thăm dò, kết quả cũng không thăm dò được gì.

Nếu mình để ý hơn một chút, có lẽ...

"Chẳng lẽ, hắn ta đã vào trước chúng ta một bước rồi sao?" Vương Bàn Tử không khỏi nói, trong lòng đột nhiên nảy ra ý niệm này.

Vạn nhất hắn ta cũng vào rồi... thì rắc rối lớn rồi.

Tiên sinh Cừu nghe vậy, không khỏi nói: "Các người biết ai đã vào rồi sao?" "Ừm." Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó nói: "Chính là người đã bảo chúng ta đi bên phải đó." Hồ Bát Nhất sắc mặt trầm xuống, lúc đó ông ta nghi ngờ đối phương là người của phái Ma Y, hơn nữa cũng là chuyên gia đào thây ma.

Bây giờ nghĩ lại, hắn ta có lẽ thật sự cũng đã đến rồi, nếu không, sao hắn ta lại biết trong cổ mộ có trụ đá màu đỏ, còn chỉ dẫn họ đi bên phải, đi vào tử lộ!

"Chẳng lẽ, là cùng một người?" Hoắc Ngọc Tiệp thì thầm, nghĩ đến bóng lưng quen thuộc mà mình đã nhìn thấy trước đó.

Trong đầu cô hồi tưởng lại bóng lưng đó, đối phương dường như cũng là một thanh niên trẻ.

"Hắn ta có đặc điểm gì?" Hoắc Ngọc Tiệp không kìm được hỏi.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: "Đại khái... thì là đẹp trai một chút thôi..." Mọi người: .....

"Mau tăng tốc, đừng để người khác nhanh chân đến trước, lần này nếu tôi không có thu hoạch, các người sẽ không có một xu nào!" Tiên sinh Cừu có chút sốt ruột, ông ta đến đây không phải vì cổ vật, mà là vì một thứ rất quan trọng, ông ta không muốn bị người khác nhanh chân đến trước.

Ông ta nhìn Hoắc Ngọc Tiệp và Vương Bàn Tử, tiếp tục nói: "Chuyện này coi như hòa, bây giờ toàn lực thăm mộ!" Hồ Bát Nhất gật đầu, tiếp tục đi trước dẫn đường.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đi theo phía sau, tiếp theo là người của Hoắc gia, cuối cùng mới là tiên sinh Cừu và người của ông ta.

Vừa vào cổ mộ đã tổn thất một số người, điều này khiến hành động đạo mộ tiếp theo càng thêm gian nan.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh nhìn bản đồ trên tường, bọn họ đã đi qua lối mộ có cơ quan, phía trước có một cánh cửa mộ chắn đường.

Muốn mở cửa mộ, thì phải giải mã trò ghép hình.

Chu Thánh nhìn trò ghép hình, ghép ra, là một con rồng.

"Những người đó chắc chắn có thể đoán ra đáp án là gì...

Nếu vậy, mình sẽ cho bọn họ một bất ngờ!" Khóe miệng Chu Thánh lộ ra nụ cười xấu xa.

Trong lối mộ.

Hồ Bát Nhất đi đến cuối cùng, sau đó rẽ phải, đi vào hành lang.

Hai bên hành lang đều là vách đá, trên vách đá khắc đầy bích họa.

“Yên Hoài Vương này, tự xưng mình là Chân Long Thiên Tử, dùng rồng làm đồ đằng.” Hồ Bát Nhất nhìn bích họa trên vách tường, giải thích cho mọi người.

“Vua chúa cổ đại nào mà chẳng tự xưng Chân Long Thiên Tử?

Anh nói thế chẳng phải thừa thãi sao?” Hoắc Ngọc Tiệp không vui nói.

“Không không không không, Yên Hoài Vương này không giống.” Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

“Yên Hoài Vương rất thích rồng, ông ta cho rằng mình là rồng chuyển thế, không phải người, mà là rồng, không giống với các hoàng đế khác.” Hồ Bát Nhất giải thích.

“Yên quốc là thời Xuân Thu Chiến Quốc, Yên Hoài Vương có lẽ vẫn luôn cho rằng mình mới là thiên tử chính tông.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

“Hồ ca, anh không phải nói Yên Hoài Vương thích rồng sao?

Sao ở đây lại có một con phượng hoàng?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất đi qua nhìn một cái, trên bích họa phượng hoàng bay lượn, dường như thiếu mất một nửa.

“Long Phượng Tề Phi, hình như thiếu mất một con rồng.” Hồ Bát Nhất nói.

“Thiếu rồng, có lẽ chính là Yên Hoài Vương rồi.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Tiên sinh Cừu nghe bọn họ giải mã lịch sử, không vui nói: “Tôi không muốn nghe các người... giảng lịch sử, chúng ta đến đây là để đạo mộ, không phải để khảo cổ.” Nói xong, tiên sinh Cừu từ phía sau

bước ra, bên cạnh là lão giả lùn đi sát theo.

“Đạo mộ rất nguy hiểm, chúng ta phải cực kỳ cẩn thận mới được.” Hồ Bát Nhất nói với tiên sinh Cừu.

“Tôi biết.” Tiên sinh Cừu nhàn nhạt nói một câu, tiếp tục đi về phía trước.

Tiên sinh Cừu dẫn đường đi nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa không gặp nguy hiểm.

Lão giả lùn bên cạnh ông ta, thay ông ta giám sát xung quanh, đề phòng cơ quan xuất hiện bất cứ lúc nào.

Một đoàn người đi trong hành lang hơn mười phút, phía trước dưới sườn dốc xuất hiện một cánh cửa lớn của mộ thất, chỉ là trên cánh cửa lớn, có một ô Cửu Cung Cách.

Tiên sinh Cừu đi đến cửa dừng lại, nhìn lão giả lùn, lão giả lùn lắc đầu, ý là không thể dùng sức mạnh phá mở.

Hồ Bát Nhất từ phía sau bước ra, nhìn ô Cửu Cung Cách trên cánh cửa lớn của mộ thất.

Trên ô Cửu Cung Cách có tám khối đá hình vuông, chỉ khi ghép đúng hình ảnh, Cửu Cung Cách mới mở ra.

“Đây là ghép hình Cửu Cung Cách, ghép sai hình ảnh sẽ có nguy hiểm, chỉ khi ghép đúng hình ảnh, mới có thể mở cánh cửa lớn của mộ thất.” Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

Hoắc Ngọc Tiệp sau đó đến nơi, dùng camera của máy bay không người lái quét xuống, truyền tải lên laptop.

Sau đó Hoắc Ngọc Tiệp hai tay nhanh chóng gõ bàn phím, ghép ra hình ảnh.

Hồ Bát Nhất cũng không rảnh rỗi, mà tỉ mỉ suy nghĩ về hình ảnh.

Ghép hình Cửu Cung Cách, vừa mới vào lúc nãy, trên vách tường toàn là rồng.

Nhưng mà, bích họa cuối cùng, lại chỉ có một con phượng hoàng, thiếu mất một con rồng.

Khoan đã, thiếu mất một con rồng...

Hồ Bát Nhất nghĩ đến đây, đột nhiên kích động nói: "Tôi biết rồi!" Tiếng của ông ta, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Trò ghép hình này, ghép ra phải là một con rồng!" Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

Ông ta có niềm tin rất lớn, trò ghép hình này ghép ra là rồng.

"Khoan đã, vẫn đừng hành động thiếu suy nghĩ." Tiên sinh Cừu gọi Hồ Bát Nhất lại.

Vạn nhất làm sai, không chừng sẽ có nguy hiểm gì.

"Tiên sinh Cừu, tôi xác định hình ảnh này ghép ra là một con rồng!" Hồ Bát Nhất trịnh trọng nói.

Ông ta đi đến trước cửa đá, hai tay ấn lên trò ghép hình, từ từ ghép thân thể con rồng lại.

Khi hình ảnh một con rồng được ghép ra, Hồ Bát Nhất vươn tay ấn xuống.

"Két!" Một tiếng động lớn truyền ra.

Trên mặt Hồ Bát Nhất hiện lên nụ cười, không kìm được trêu chọc: "Đạo mộ, dựa vào kỹ thuật, công nghệ cao vô dụng." Vừa nói xong, một trận rung chuyển truyền đến.

"Rầm rầm!" Một tảng đá khổng lồ rơi xuống, toàn bộ mặt đất đều đang rung chuyển.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, một tảng đá khổng lồ đang lăn tới.

Tiên sinh Cừu trừng mắt nhìn Hồ Bát Nhất một cái, anh không phải nói là không có nguy hiểm sao?

Hồ Bát Nhất cũng ngớ người ra, trò ghép hình này rõ ràng là rồng, sao lại có vấn đề?

Mình đâu có làm sai!

"Hồ ca, lùi lại!" Vương Bàn Tử đứng ra, đối mặt với tảng đá lăn khổng lồ.

"Đá lăn thì tính là gì!" Vương Bàn Tử lấy ra hai cây gậy sắt kim loại đen tuyền từ ba lô, một cây khá nhọn, một cây có một đầu khá lớn.

Đây là gậy đánh thi của Mạc Kim Giáo Úy.

Vương Bàn Tử kết hợp hai cây gậy lại với nhau, cắm đầu nhọn xuống đất, đầu còn lại đón lấy tảng đá lăn, tạo thành góc ba mươi độ.

"Rầm!" Tảng đá khổng lồ lập tức đập vào gậy sắt kim loại, gậy sắt kim loại trực tiếp cắm sâu xuống đất, nhưng may mắn là đã chặn được tảng đá khổng lồ.

Vương Bàn Tử lúc này mới phủi phủi tay đi về, tự hào nói: "Thế nào, vẫn phải dựa vào Bàn gia tôi chứ!" Ánh mắt mọi người nhìn ông ta và Hồ Bát Nhất một cách kỳ lạ, nếu không phải Hồ Bát Nhất ghép sai, thì có nguy hiểm không?

Hồ Bát Nhất nhìn hình ảnh trên vách tường, nếu không phải rồng, thì chỉ còn một loại khác.

Ông ta đặt tay lên hình ảnh, vừa định ghép thứ khác thì đột nhiên bị tiên sinh Cừu gọi lại.

Chương 13

"Bát Nhất, vẫn nên đợi tiểu thư Hoắc tính toán ra, rồi hãy ghép." Tiên sinh Cừu không tin Hồ Bát Nhất, nếu làm sai nữa không chừng sẽ có nguy hiểm gì.

"Hãy tin tôi một lần nữa, nếu không phải rồng thì nhất định là kỳ lân!" Hồ Bát Nhất trịnh trọng nói.

"Có chuyện gì, Bàn gia tôi gánh!" Vương Bàn Tử đứng ra ủng hộ Hồ Bát Nhất.

Tiên sinh Cừu thấy vậy, cũng lùi lại.

"Được, vậy thì tin anh một lần nữa." Hồ Bát Nhất ghép lại, ông ta đổi rồng thành kỳ lân.

Khi hình ảnh một con kỳ lân được ghép ra, Hồ Bát Nhất kiên định nói: "Lần này, tuyệt đối sẽ không sai!" Nói xong, ông ta tự tin ấn xuống.

"Két!" Sau một tiếng động lớn, mặt đất lại một lần nữa rung động.

"Rầm rầm!" Vừa nghe tiếng động, mọi người đã hiểu ra chuyện gì rồi.

Người của Hoắc gia vội vàng lấy ra mấy cây đinh sắt dài, đóng bên cạnh cây gậy đen, chống đỡ tảng đá khổng lồ.

"Ầm!" Khối đá lăn thứ hai va vào khối thứ nhất, gậy đánh thi trực tiếp gãy lìa, may mắn là có đinh dài chống đỡ được lực xung kích của tảng đá khổng lồ.

Nhưng mà... hai khối đá khổng lồ trực tiếp chặn kín đường lui của bọn họ.

Tiên sinh Cừu nhìn Hồ Bát Nhất, sắc mặt có chút khó coi.

Ông ta vốn tưởng rằng bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy rất mạnh, kết quả lại sai cả hai lần.

Ông ta thậm chí còn hơi nghi ngờ bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy.

"Kỳ lạ, hình ảnh trên Cửu Cung Cách có thể ghép ra rất ít, không phải kỳ lân thì cũng là rồng chứ." Hồ Bát Nhất nhìn Cửu Cung Cách, rất không hiểu.

Rồng cũng không phải, kỳ lân cũng không phải, sẽ là cái gì chứ?

Tiên sinh Cừu đứng trước mặt ông ta, nói: "Bát Nhất, vẫn nên để tiểu thư Hoắc làm đi." Hồ Bát Nhất liên tục thất bại, khiến tiên sinh Cừu không dám để ông ta tiếp tục ghép nữa.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh nhìn hình ảnh ghép ra một con rồng, rồi lại ghép ra một con kỳ lân, liền biết Mạc Kim Giáo Úy chắc chắn đã mắc bẫy.

Giọng nói lạnh lùng của hệ thống chậm rãi vang lên.

"Đinh, chủ nhân đã ngăn chặn thành công đạo mộ tặc xâm nhập, chúc mừng chủ nhân nhận được bốn tích phân!" Cửu Cung Cách vốn dĩ chỉ cần ghép ra một con rồng là có thể vào được rồi, nhưng Chu Thánh đã thay đổi cơ quan.

Bọn họ có cố gắng đến mấy cũng không thể nghĩ ra cách ghép hình.

Bọn họ có thể chặn được một hai khối, nhưng không thể chặn tất cả được phải không?

Chu Thánh nhìn bức bình đồ trên vách tường, trong đầu đang nghĩ có lẽ giờ này Mạc Kim Giáo Úy bọn họ đang phát điên rồi.

Bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ ra, đáp án chính xác là gì.

“Đại nhân, đến giờ dùng bữa rồi.” Liễu Như Yên bưng cơm tự làm nóng lên cho Chu Thánh.

“Không cần, em ăn đi.” Chu Thánh lắc đầu nói.

Lần này chỉ mang theo thức ăn đủ dùng một tuần, Chu Thánh ước tính, mình ít nhất phải ở trong đó sáu bảy ngày.

Đồ ăn tuy đủ, nhưng trong phòng điều khiển có hai người.

“Vậy anh...?” “Anh trong thời gian ngắn không cần ăn.” Chu Thánh nói xong, dùng tích phân đổi Ích Cốc Đan, lấy Ích Cốc Đan ra ăn.

Khi Ích Cốc Đan được ăn xuống, Chu Thánh có chút hối hận.

Ích Cốc Đan chát, cay nồng, mùi vị giống như ăn táo chưa chín kèm với ớt ma quỷ.

Mùi vị đó, vô cùng “sảng khoái”.

“Sớm biết Ích Cốc Đan khó ăn vậy, thà ăn cơm còn hơn.” Chu Thánh lẩm bẩm trong lòng.

Khi Ích Cốc Đan vào cơ thể, Chu Thánh lập tức có một cảm giác no bụng.

Chu Thánh sau khi giảm bớt kích thích vị giác, mới nằm trên ghế, nhìn trò ghép hình trên vách tường.

Đạo mộ tặc nhất thời nửa khắc không giải được Cửu Cung Cách, mình có thể từ từ chờ.

Trong hành lang.

Im lặng, im lặng vô hạn.

Hồ Bát Nhất ba người họ không nói gì, không để họ thử nữa.

Chỉ có tiên sinh Cừu, đang cân nhắc có nên để lão giả bên cạnh ra

tay hay không.

Lão giả bên cạnh ra tay thì có thể phá mở cửa mộ, chỉ là sẽ quá sớm để lộ bản thân.

Không đáng.

“Đã quét ra rồi.” Hoắc Ngọc Tiệp đột nhiên nói.

Cô đứng dậy đi đến trước trò ghép hình, từng bước một ghép lại.

Khi hình ảnh được ghép ra, Hoắc Ngọc Tiệp có chút nghi ngờ: “Đây là cái gì?” Cô chưa từng thấy hình ảnh trên trò ghép hình này trong bất kỳ cổ tịch nào.

“Phụt...

Đây không phải Ultraman sao?” Vương Bàn Tử đơ người ra.

Chẳng lẽ người cổ đại tiến bộ đến vậy sao?

Lại còn từng thấy Ultraman!

Hơn nữa còn là Tiga.

“Két!” Sau một tiếng động lớn, cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Mọi người: .....

“Mấy người tin vào ánh sáng không?

Dù sao thì tôi tin rồi.” Vương Bàn Tử tiếp lời nói.

Trò ghép hình này, ghép ra Ultraman, quá sức tưởng tượng rồi.

Cách ba nghìn năm rồi mà!

“Ultraman là gì?” Hồ Bát Nhất không kìm được hỏi, ông ta thật sự chưa từng xem.

“Nếu tôi không lầm, Ultraman là phim hoạt hình.” Tiên sinh Cừu nói.

“Đúng vậy, hồi nhỏ xem phim hoạt hình.” Vương Bàn Tử gật đầu nói, có chút nghi ngờ: “Tiên sinh Cừu tuổi lớn vậy rồi, lại còn biết Ultraman sao?” “Vô lý, ra ngoài ngày nào cũng thấy.” Tiên sinh Cừu không vui nói.

Mọi người trò chuyện vài câu, cánh cửa lớn của mộ thất từ từ mở ra.

Vương Bàn Tử xoa xoa tay, lấy ra cây gậy đen từ ba lô, chuẩn bị “khai quan”.

Dương Tuyết Lỵ lấy bạch lạp ra, tìm phương vị góc đông nam.

“Không cần khai quan.” Hồ Bát Nhất khẽ nói.

“Không cần khai quan?” Vương Bàn Tử bước lên, thấy phía trước là một bệ đá cao hơn một mét.

Trên bệ đá đặt một bộ xương khô, nhìn dáng vẻ, dường như là xương ngựa.

Ngoài ra, trong toàn bộ mộ thất, không còn thứ gì khác.

“Đây là Táng Mã Thất, là mộ thất mà chủ nhân mộ đặc biệt chuẩn bị cho ngựa của mình.” Hồ Bát Nhất giải thích.

“Thật keo kiệt, chuẩn bị mộ thất cho ngựa của mình cũng thôi, lại không để chút đồ tùy táng nào.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

“Ngựa cũng không cần đồ tùy táng.” Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói, cũng hơi không hiểu.

Hồ Bát Nhất nhìn bộ xương ngựa đặt trên bệ đá, luôn cảm thấy bộ xương ngựa này hình như có tác dụng.

“Chỗ này khá rộng rãi, tối nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi!” Hoắc Ngọc Tiệp nhìn về phía mọi người.

“Ngủ trong mộ thất, có chút không may mắn.” Hồ Bát Nhất mở lời

nói.

Hoắc Ngọc Tiệp liếc nhìn ông ta một cái, không để ý.

Tiên sinh Cừu nói: "Chúng ta đều đã vào cổ mộ rồi, còn quan tâm gì đến may mắn hay không may mắn chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn quanh, phát hiện trong mộ thất có mấy lỗ hổng lớn bằng quả trứng ếch, trầm giọng nói: "Ở đây có lỗ hổng, có thể sẽ có bọ xác chui vào, chúng ta vẫn nên rời đi thôi!" Hoắc Ngọc Tiệp liếc nhìn ông ta một cái, trầm giọng nói: "Ở đây, không thể có bọ xác!" Mặt đất ở đây khô ráo, hơn nữa không có bất kỳ khe hở nào, không gian kín mít, bọ xác căn bản không thể chui vào.

Chương 14

Dù có lỗ hổng, thì bị chặn lại là được.

Tiên sinh Cừu gật đầu, nói: "Lỗ hổng có lẽ chỉ là lỗ thoát nước, hoặc là lỗ thông khí, không có vấn đề lớn gì." Nói xong, ông ta ra lệnh cho thủ hạ lấy lưới sắt ra, đi che các lỗ hổng lại.

"Bây giờ, anh yên tâm rồi chứ?" Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Lỗ hổng đều đã bị bịt kín, dù có bọ xác cũng không thể chui vào.

Cánh cửa lớn của lối mộ phía sau đã đóng lại, cửa phụ bên cạnh cũng đóng kín.

Mọi người liền nghỉ ngơi trong mộ thất, dưỡng sức, rồi tiếp tục thăm mộ.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh thấy đạo mộ tặc tiến vào Táng Mã Thất liền dừng lại, tra xét số bọ xác trong cổ mộ.

Trong mộ Yên Hoài Vương, có hàng nghìn bọ xác.

"Ngủ đi, tôi tặng các người một ít quà!" Chu Thánh thầm nói.

Anh quay đầu nhìn Liễu Như Yên, nói: "Không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi sớm đi, anh ra ngoài một chuyến." Liễu Như Yên nghe vậy, mở lời hỏi: "Có cần tôi đi cùng anh không?" "Không cần, em không giúp được gì đâu." Chu Thánh thản nhiên nói.

Chu Thánh nói xong, quay người đi ra.

Liễu Như Yên cũng không nghỉ ngơi, mà ngồi trong phòng điều khiển trung tâm chờ Chu Thánh quay lại, tiện thể giúp thao tác cơ quan

một chút.

Nửa đêm mười hai giờ, đúng lúc mọi người đang nghỉ ngơi, Chu Thánh lặng lẽ đến gần bên cạnh Táng Mã Thất, phía sau anh, còn có một đội quân bọ xác.

Chu Thánh chỉ vào lỗ hổng, đám bọ xác hiểu ý, lập tức chui vào lỗ hổng.

Chỉ là, một con cũng không chui vào được.

Tiên sinh Cừu đã cho người dùng lưới sắt che các lỗ hổng lại, tất cả bọ xác đều bị lưới sắt chặn lại, không chui vào được.

"Xem ra đã sớm có phòng bị!" Chu Thánh thì thầm.

Anh nhìn quanh hai bên mộ thất, cửa mộ thất đều đóng chặt, nếu mình mở ra, rất dễ đánh thức bọn họ.

Nhưng mà, không thả bọ xác được, anh còn có cách khác.

Mấy lỗ hổng này, là lỗ thoát khí của toàn bộ Táng Mã Thất, chỉ cần bị bịt kín, bên trong sẽ dần mất đi dưỡng khí.

"Không thả bọ xác được, tôi cũng có thể làm nghẹt thở các người!" Chu Thánh tìm mấy tảng đá, bịt kín các lỗ hổng.

Sau khi làm xong, Chu Thánh mới quay người dẫn bọ xác rời đi, bảo bọ xác ẩn nấp.

Bọ xác tuy có lực sát thương mạnh mẽ, nhưng chỉ thích hợp phục kích, một khi bị phát hiện, sẽ bị đối phương tiêu diệt.

Chu Thánh quay về, thấy Liễu Như Yên vẫn đang chờ mình, túi ngủ đã được trải ra, túi ngủ rất lớn, nhưng chỉ có một cái.

"Em ngủ đi." Chu Thánh tùy tiện nói một câu, ngồi trên ghế ngọc.

"Nhưng mà, đây là chuẩn bị cho ngài." Liễu Như Yên thì thầm nói.

“Anh tạm thời không cần, em ngủ trước đi.” Chu Thánh nói xong, nhắm mắt lại, yên tĩnh chờ đợi.

Liễu Như Yên nghe vậy, chỉ có thể cởi giày cao gót và áo khoác ngoài, nằm vào trong túi ngủ.

Chu Thánh quay đầu nhìn một cái, từ vị trí của anh nhìn sang, vừa hay có thể nhìn thấy khung cảnh hiểm trở nơi đó.

“Đúng là lớn thật.” Chu Thánh thầm nói trong lòng một câu.

Đang nhìn, Liễu Như Yên đột nhiên ngẩng đầu, hai người đối mắt.

Liễu Như Yên chú ý đến ánh mắt của Chu Thánh, nhưng cũng không che đậy, mà còn kéo ra một chút.

“Tử sĩ, vĩnh viễn phục tùng Thủ Lăng Đại nhân!” Liễu Như Yên khẽ nói.

Chu Thánh thu lại ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Quân tử háo sắc có chừng mực!” Liễu Như Yên nghe vậy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không làm bất kỳ động tác che đậy nào.

Trong lòng cô, đối với Chu Thánh chỉ có phục tùng, đây không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là chủ tớ!

Thủ Lăng Nhân là chủ, Tử sĩ là tớ!

Đây là lý niệm truyền thừa từ đời này sang đời khác của gia tộc cô.

Trong Táng Mã Thất.

Người của tiên sinh Cừu và người của Hoắc gia thay phiên canh gác, còn Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Nhất ba người họ thì thay phiên nghỉ ngơi.

Người canh gác, đột nhiên bắt đầu buồn ngủ, hô hấp có chút

không thông suốt.

Mà đèn nến trên vách tường, không ngừng nhỏ lại, lập lòe.

"Tại sao lửa này lại cứ chập chờn?

Không thể ổn định một lúc sao?" Người của Hoắc gia có chút không hiểu.

"Cậu hiểu cái gì, đây là lửa tinh thần!" Vương Bàn Tử nói bên cạnh.

Đèn nến càng lúc càng nhỏ, rất nhanh chỉ còn lại một ngọn lửa nhỏ.

"Hù!" Khi Vương Bàn Tử thở ra hơi cuối cùng, đèn nến trên vách tường hoàn toàn tắt ngúm.

"Tắt rồi." Vương Bàn Tử thở phào một hơi, sau đó mới phản ứng lại, kinh hãi hét lớn: "Đèn tắt rồi!!!" "Tuyết Lỵ, Hồ ca, đừng ngủ nữa!" "Kê minh đăng diệt bất Mạc Kim", đèn tắt có nghĩa là có nguy hiểm.

Vương Bàn Tử sắc mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, kèm theo từng trận chóng mặt.

Hồ Bát Nhất tỉnh lại, lập tức cảm thấy hô hấp dồn dập, ông ta còn tưởng là khí độc, vội vàng lấy mặt nạ phòng độc từ ba lô ra, đeo cho mình xong, còn đeo cho Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ.

"Có độc!" Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng.

Người của Hoắc gia cũng lập tức gọi những người đang ngủ say dậy, và đeo mặt nạ phòng độc.

Lão giả lùn bên cạnh tiên sinh Cừu đột nhiên mở choàng mắt, hô hấp đều đặn, không bị ảnh hưởng.

Hắn vỗ vỗ tiên sinh Cừu, gọi tiên sinh Cừu tỉnh dậy.

“Có chuyện gì vậy?” Tiên sinh Cừu không hiểu hỏi một câu, nhìn những người xung quanh đều đeo mặt nạ phòng độc, liền vội vàng nhận một cái từ thủ hạ, đeo lên mặt.

Lão giả lùn lắc đầu.

Điều này khiến tiên sinh Cừu có chút nghi hoặc.

Hoắc Ngọc Tiệp tỉnh lại sau đó, đeo mặt nạ phòng độc, nhưng vẫn cảm thấy hô hấp khó khăn, hơn nữa đầu óc choáng váng, hô hấp khó khăn.

“Khoan đã, không phải độc!” Hoắc Ngọc Tiệp hét một tiếng, giật mặt nạ phòng độc xuống, dùng sức hít một hơi thật sâu, nhưng lại không có chút dưỡng khí nào.

“Không có dưỡng khí!” Hoắc Ngọc Tiệp kinh hãi nói.

Thiếu dưỡng, còn nghiêm trọng hơn có độc! [Đinh, ký chủ đã ngăn chặn thành công cuộc xâm nhập của bọn trộm mộ, chúc mừng ký chủ nhận được chín điểm tích lũy!] Giọng nói lạnh như băng của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh.

Chu Thánh mở mắt, ngẩng đầu lên, lẩm bẩm: “Hệ thống cấp điểm tích lũy, là căn cứ vào tình huống ngăn chặn để tính toán sao?” Cậu đã khiến bọn trộm mộ thiếu dưỡng khí, ở một mức độ nào đó đã giáng cho chúng một đòn khá mạnh.

Chu Thánh cầm trong tay một khúc xương ngựa dài, cười nhạt nói: “Đừng có bị ngạt chết nhé, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.” Cậu đã đi trước bọn trộm mộ một bước, vào trong phòng chôn ngựa và lấy đi một đoạn xương.

Khúc xương ngựa này có tác dụng rất lớn, không chỉ có thể mở cửa mà còn giúp vượt qua các cửa ải phía sau.

Chỉ là, bọn trộm mộ có lẽ không biết... .....

Trong phòng chôn ngựa.

Mọi người lấy bình dưỡng khí ra hít thở, mới dần dần tỉnh táo lại.

Lúc vào đây, họ đã lường trước khả năng trong mộ thất không có dưỡng khí nên đã chuẩn bị sẵn bình dưỡng khí.

“Bình dưỡng khí của chúng ta chỉ đủ dùng trong một tiếng, phải mau chóng ra ngoài!” Cừu tiên sinh đeo bình dưỡng khí nói.

Hồ Bát Nhất đi đến bên cánh cửa hông tìm cơ quan.

Vừa đến nơi, anh liền thấy trên cửa có rất nhiều rãnh lõm, tổng thể các rãnh này trông giống như hình một con ngựa.

“Bàn tử, lấy xương ngựa qua đây, khảm vào cửa đá.” Hoắc Ngọc Tiệp cũng ra hiệu bằng mắt cho người nhà họ Hoắc, bảo họ qua giúp một tay.

Mọi người đồng lòng hợp sức, khảm bộ xương ngựa lên cửa đá, nhưng lại thiếu mất một đoạn xương chân.

“Còn thiếu một đoạn!” Mọi người tìm kiếm trong hố chôn ngựa, lật tung mọi chỗ lên mà vẫn không thấy khúc xương nào.

Chương 15

"Chẳng lẽ con ngựa này bị què à?" Vương Bàn Tử không khỏi nói.

Thiếu mất một đoạn xương chân, chuyện này cũng quá kỳ quặc.

"Không thể nào là ngựa què được." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Bộ xương này, ở thời cổ đại phải là thiên lý mã." Cửu tiên sinh tiến lên hỏi: "Không tìm thấy xương ngựa, dùng thứ khác thay thế được không?" "Chỉ có thể dùng xương thay thế, những thứ khác không được." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, Cửu tiên sinh ra hiệu cho thuộc hạ.

Gã thuộc hạ liền đi mở túi đựng xác, lôi thi thể ra.

Bọn chúng dùng một búa chặt đứt một chân, sau đó dùng dao lóc xương cạo sạch máu thịt, rồi đưa khúc xương cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn khúc xương đẫm máu, lại nhìn thủ pháp tàn nhẫn của bọn chúng, có chút rùng mình.

Lúc ra tay, mắt chúng cũng không chớp lấy một cái, dường như đã quen với việc này.

Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử không nhận lấy xương, bèn tự mình tiến lên, nhận lấy khúc xương còn dính máu, nhưng nó lại ngắn hơn một chút.

"Ngắn quá." Thuộc hạ của Cửu tiên sinh nghe vậy, liền chặt nốt chiếc chân còn lại của thi thể, dùng cùng một cách lóc sạch máu thịt, rồi đưa khúc xương cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất chặt bớt một đoạn xương, ghép vào phần trên.

Khi bộ xương ngựa được ghép hoàn chỉnh, cơ quan trên cửa đá

được kích hoạt, từ từ nâng lên.

Khi cửa đá nâng lên, mọi người bỏ bình dưỡng khí ra, hít thở thật sâu bầu không khí trong lành.

"Phù, cuối cùng cũng mở được!" "Khúc xương này có cần trả lại cho thuộc hạ của ông không?" Hồ Bát Nhất quay đầu hỏi Cửu tiên sinh.

"Không cần." Cửu tiên sinh lạnh nhạt đáp.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, đợi cửa đá nâng lên hẳn rồi bước ra ngoài.

Mọi người lần lượt theo sau.

Bỏ bình dưỡng khí ra hít thở, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng.

"Có độc!" Hồ Bát Nhất hét lớn.

Mọi người lập tức đeo bình dưỡng khí vào.

Nhưng chỉ trong một hơi thở, chướng khí vẫn xâm nhập vào cơ thể.

Hồ Bát Nhất vội vàng lục ba lô, lấy mặt nạ phòng độc ra đeo lên mặt.

"Lần này thật sự có độc!" Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Mọi người nghe vậy, vội vàng bỏ bình dưỡng khí xuống, tìm mặt nạ phòng độc.

Nhưng trong lúc tìm kiếm, không ít người đã mềm nhũn vô lực nằm trên mặt đất, ánh mắt mê man.

Cửu tiên sinh cũng đứng không vững, đang định ngã xuống thì lão già nhỏ thó bên cạnh đỡ lấy ông ta, và đeo mặt nạ phòng độc cho ông.

Hồ Bát Nhất quay lại, lấy mặt nạ phòng độc đưa cho những

người khác.

Chỉ có điều, vì vừa hít phải chướng khí, trong chốc lát họ vẫn chưa thể hồi phục.

"Chúng ta vào phòng chôn ngựa nghỉ ngơi trước, đợi chướng khí tan bớt rồi hãy đi." Hồ Bát Nhất nói với Cừu tiên sinh.

Cừu tiên sinh gật đầu, được lão già nhỏ thó dìu, quay người trở vào.

Bọn họ vừa ra khỏi, lại phải quay về. … Trong phòng điều khiển trung tâm. [Đinh, ký chủ đã ngăn chặn thành công cuộc xâm nhập của bọn trộm mộ, chúc mừng ký chủ nhận được năm điểm tích lũy!] Theo tiếng hệ thống vang lên, tài khoản của Chu Thánh có thêm năm điểm tích lũy.

Cộng tất cả lại, Chu Thánh bây giờ đã có mười tám điểm.

Chu Thánh liếc nhìn Liễu Như Yên đang ngủ say, sau đó quay người ra ngoài.

Đến bên ngoài, Chu Thánh uống Thanh Chướng Đan, bản thân không bị ảnh hưởng gì.

Chu Thánh đi về phía phòng chôn ngựa, thấy cửa mộ đã mở, bên trong có ánh đèn.

"Xem ra lại quay về rồi." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, nhân lúc chướng khí dày đặc, cậu đi tới, đứng bên ngoài mộ thất, liếc nhìn đám trộm mộ.

Cậu đến là để xác định số lượng và thành phần của bọn chúng.

Khi Chu Thánh nhìn thấy cả Hoắc Ngọc Tiệp cũng ở đó, cả người cậu sững sờ.

Sao cô ấy cũng đến đây?

Kế hoạch nghỉ hè của cô ấy không phải là về công ty gia tộc thực tập sao?

Đợi đã, gia tộc... nhà họ Hoắc?

Đây chính là gia tộc mà Vương Bàn Tử nói là "chi oa" sao?

Chu Thánh quan sát một lúc, phát hiện không ít người đều đối xử với cô ấy rất cung kính.

"Đúng là gia tộc thật!" Chu Thánh đại khái đã xác định được, Hoắc Ngọc Tiệp chính là người của nhà họ Hoắc.

Mạc Kim Giáo Úy, nhà họ Hoắc...

Sự chú ý của Chu Thánh lại đặt lên người Cửu tiên sinh.

Bên cạnh Cửu tiên sinh có một lão già nhỏ thó, trong tay cầm một cây gậy gỗ đen, trực giác mách bảo Chu Thánh rằng lão già đó rất nguy hiểm.

Ngoài lão già ra, bên cạnh ông ta còn có hơn ba mươi người mặc đồ đen, những người này toàn bộ vũ trang, tay cầm vũ khí nóng lạnh lẽo.

Súng lục, súng tiểu liên, súng trường tự động, thậm chí còn có cả súng bắn tỉa và lựu đạn!

"Mình tuy đã uống Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng vẫn chưa thể tay không đỡ đạn, cũng không thể phòng ngự được đạn." Xem ra, gác lăng cũng không phải chuyện đơn giản.

Sắc mặt Chu Thánh nặng nề, bọn chúng đều mang theo vũ khí nóng, một khi chạm mặt, mình căn bản không có khả năng chống đỡ.

"Nhưng mà... tống tử thì các người không giết được chứ?" Chu Thánh nhìn vào cương thi lông trắng sơ cấp trong cửa hàng đổi thưởng của mình.

Cương thi lông trắng nổi tiếng da đồng xương sắt, thân thể rất rắn chắc, hành động nhanh nhẹn, leo tường trèo cây, nhảy nhót như bay, không sợ lửa thường, thậm chí còn không sợ ánh sáng mặt trời.

"Chỉ là hơi đắt." Chu Thánh lẩm bẩm.

"Ai ở ngoài đó?" Hoắc Ngọc Tiệp đột nhiên hét lớn, Chu Thánh quay người bỏ đi.

"Ngoài đó có người?" Hồ Bát Nhất nghi ngờ hỏi một câu.

"Tôi vừa thấy, ngoài đó hình như có một bóng người!" Hoắc Ngọc Tiệp lên tiếng nói.

"Bóng người?" Cửu tiên sinh nhìn về phía lão già nhỏ thó bên cạnh, lão già lắc đầu, ra hiệu mình không hề nhìn thấy.

"Mấy người các cậu ra ngoài xem!" Hồ Bát Nhất phân phó.

"Nếu có người, cứ nổ súng!" Thuộc hạ đi ra ngoài, cầm đèn pin cường độ cao soi qua trái phải, xác định không có ai mới quay vào, lắc đầu với Cửu tiên sinh.

Cửu tiên sinh thấy vậy, nhìn về phía Hoắc Ngọc Tiệp nói: "Chắc là cô nhìn hoa mắt rồi." Hoắc Ngọc Tiệp không khỏi suy tư, chẳng lẽ mình thật sự nhìn nhầm?

Nhưng nghĩ lại, mình đã nhìn chằm chằm trong hai giây, không thể nào nhìn sai được.

"Kỳ quái." Hoắc Ngọc Tiệp khẽ nói một câu, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Người nhà họ Hoắc hộ tống cô ở giữa!

Trong phòng chôn ngựa.

Mọi người vừa nghỉ ngơi được vài phút, bên ngoài lại vang lên tiếng động ồn ào.

Trong sự tĩnh lặng, tiếng động vang lên là đáng sợ nhất!

Trong phòng chôn ngựa, bất kể người đang ngủ hay thức, đều giật mình tỉnh giấc.

Hồ Bát Nhất lấy từ trong ba lô ra cây gậy định thi, cầm đèn pin đi ra ngoài trước.

Cừu tiên sinh tỉnh lại, chỉ vào mấy thuộc hạ, bọn họ lập tức hiểu ý, mỗi người cầm một thanh trường đao theo sau Hồ Bát Nhất.

Hoắc Ngọc Tiệp cũng gọi mấy người, nói: "Các cậu cũng đi đi." Những người được điểm tên lập tức rút vũ khí, đi theo ra ngoài.

Chương 16

Hồ Bát Nhất đi ra ngoài, dùng đèn pin cường độ cao chiếu sáng.

Mặc dù tầm nhìn rất hạn chế, nhưng ít nhất cũng có thể thấy rõ sự vật trong vòng ba mét, có thể đề phòng nguy hiểm bất ngờ xuất hiện.

Phía sau, người của Cừu tiên sinh và nhà họ Hoắc theo sát gót, bước sau bước theo Hồ Bát Nhất.

Một mặt là họ đi theo Hồ Bát Nhất để tìm ra mối nguy hiểm, mặt khác là để giám sát anh.

Hồ Bát Nhất đi một vòng quanh phòng chôn ngựa, không thấy có gì nguy hiểm.

Anh đứng trong màn chướng khí, lớn tiếng hô: "Không biết vị nào đang đi âm trạch, có thể hiện thân một lần được không?" "Chúng ta có thể hợp tác, hợp tác cùng có lợi!" Giọng Hồ Bát Nhất vang đi rất xa, không ít bọ xác đang rục rịch.

Nhưng dưới sự kiểm soát của Chu Thánh, chúng không xuất hiện.

"Chúng tôi có dụng cụ trộm mộ chuyên nghiệp, và mỗi người đều được trang bị vũ khí, nếu ngài không muốn bị chôn sống thì xin hãy hiện thân!" Hồ Bát Nhất lại hô lớn.

Vẫn không có ai trả lời.

Xác nhận không có người, Hồ Bát Nhất mới đi sang phía bên kia, cúi đầu phát hiện các lỗ thông khí đều đã bị bịt kín.

Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống kiểm tra kỹ, các lỗ này vừa mới bị bịt.

"Xem ra có người biết bố cục của phòng chôn ngựa, cố ý bịt các

lỗ thông khí để chúng ta không có dưỡng khí." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

Có người đã đến trước họ một bước để chuẩn bị.

Hồ Bát Nhất quay về, kể lại sự việc cho mọi người.

Cừu tiên sinh nghe vậy, lạnh lùng nói: "Đừng để ta bắt được hắn!" Người nhà họ Hoắc báo cáo lại những lời Hồ Bát Nhất vừa nói bên ngoài cho Hoắc Ngọc Tiệp, người của Cừu tiên sinh cũng thuật lại một lần.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn Hồ Bát Nhất với ánh mắt lạnh lùng, khẽ nói: "Hồ giáo úy, anh vừa ra ngoài, không phải là để thông gió báo tin chứ?" Hồ Bát Nhất nghe vậy sửng sốt, lắc đầu nói: "Tôi không có!" "Có hay không, e rằng chỉ có mình anh biết." Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói.

Cừu tiên sinh cũng ở bên cạnh hỏi: "Những lời anh vừa nói bên ngoài là có ý gì?" "Tôi chỉ muốn gọi người đó ra thôi!" Hồ Bát Nhất thẳng thắn nói, trong lời nói có chút bất mãn.

Bọn họ mấy lần nghi ngờ mình, điều này khiến Hồ Bát Nhất rất khó chịu, anh thậm chí còn nghi ngờ, liệu đối phương có chôn sống ba người bọn anh không?

Dù sao, sự chia rẽ cũng bắt đầu từ sự nghi ngờ.

Mà trộm mộ, một khi lòng người không đồng, rất dễ xảy ra chuyện.

Cừu tiên sinh lạnh lùng nhìn Hồ Bát Nhất, không nói gì thêm, nhưng trong lòng nghi ngờ Hồ Bát Nhất lại tăng thêm vài phần.

Hồ Bát Nhất nhìn ánh mắt không tin tưởng của Cừu tiên sinh, nói thẳng: "Cừu tiên sinh, nếu ông không tin chúng tôi, chúng tôi có thể đi bất cứ lúc nào!" Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt kiên định nhìn Cừu tiên sinh.

Cừu tiên sinh nhìn sâu vào mắt Hồ Bát Nhất, nhắm mắt lại bình tĩnh một lúc, nói: "Lần này thì thôi, lần sau phải nghe theo sự sắp xếp." Hồ Bát Nhất ngồi thẳng xuống, không nói một lời.

Chướng khí chưa tan, họ đều phải đeo mặt nạ phòng độc.

Hơn nữa không biết lúc nào sẽ có nguy hiểm xuất hiện, nên họ luôn không dám nghỉ ngơi.

Chu Thánh ở ngoài phòng chôn ngựa nghe thấy bên trong cãi vã, trong lòng nảy ra một ý.

Đợi đám trộm mộ này nghi ngờ lẫn nhau, thì cái nồi này coi như lật rồi.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh hắng giọng, dùng giọng nói già nua hô lên: "Đa tạ!" Nói xong, Chu Thánh biến mất trong màn chướng khí.

Khi âm thanh truyền vào phòng chôn ngựa, người của nhà họ Hoắc và người của Cừu Đức Khảo lập tức lao ra ngoài.

Hồ Bát Nhất vốn cũng định theo ra, nhưng bị Hoắc Ngọc Tiệp cản lại.

Hoắc Ngọc Tiệp nói giọng đầy mỉa mai: "Hồ giáo úy, có họ là đủ rồi, anh đi... ha, nói không chừng còn chẳng tìm được người." Hồ Bát Nhất nghe ra ý trong lời của Hoắc Ngọc Tiệp, nhưng nhất thời không tìm được lời nào để phản bác, chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Vương Bàn Tử chờ đợi.

Toàn trường, người duy nhất ngủ được, cũng chỉ có Vương Bàn Tử.

Nếu hắn còn tỉnh, chắc chắn sẽ không chịu ấm ức.

Cừu tiên sinh liếc nhìn lão già nhỏ thó bên cạnh, lão ta đứng dậy đi ra ngoài, nhìn trái phải, ánh mắt sắc bén, dường như có thể nhìn xuyên

qua màn chướng khí.

Lão nhìn một lúc lâu, không thấy bóng người nào, mới quay về, lắc đầu với Cừu tiên sinh.

Cừu tiên sinh thấy vậy, trong lòng đã hiểu.

Người đã chạy rồi.

Người nhà họ Hoắc và thuộc hạ của Cừu tiên sinh đi tìm một vòng không thấy người, lần lượt quay về.

"Không đúng, có phải thiếu một người không?" Hoắc Ngọc Tiệp liếc mắt một cái đã nhận ra thiếu người.

"Điểm danh!" Cừu tiên sinh nói.

Vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất đã ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Không cần điểm nữa, Cừu tiên sinh, người của ông thiếu một người rồi!" Cừu tiên sinh nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mới vào mộ huyệt ngày đầu tiên, người của ông ta đã thiếu mất mấy người.

Những người này đều là tinh anh do ông ta lựa chọn.

Cứ với tốc độ này, người của ông ta có đi được đến cuối không cũng khó nói.

"Mộ huyệt này nguy hiểm hơn tôi tưởng, Hoắc thiếu chủ, Hồ giáo úy, bản lĩnh của hai vị, khiến tôi có chút không vui." Cừu tiên sinh nói với giọng không thiện cảm.

"Trộm mộ, vốn dĩ là một việc đi kèm với nguy hiểm, điều tôi có thể làm, là dùng công nghệ cao để tránh nguy hiểm." Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói.

Hồ Bát Nhất thản nhiên đáp: "Nếu các người nghe tôi đi bên trái, còn có nguy hiểm sao?" "Được, lần sau nghe anh." Cừu tiên sinh đứng

ra nói.

Xảy ra chuyện, ta sẽ cho ngươi biết tay! … Bên ngoài phòng chôn ngựa.

Chu Thánh đang định quay về, đột nhiên nhìn thấy một tên trộm mộ bị lạc đàn.

Người đó cầm đèn pin cường độ cao, đi vòng quanh trong màn chướng khí, có chút mất phương hướng.

Do tầm nhìn chỉ có ba mét, mà hắn lại đi quá xa, căn bản không tìm được đường về.

Chu Thánh đứng trong màn chướng khí, lạnh lùng nhìn hắn đi vòng vòng.

Người đó, đang từng bước tiến lại gần cậu.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn, trèo lên cao, sau đó hai chân móc vào lan can trên vách tường, cả người ngửa ra sau, chờ người lạc đàn kia đến gần.

Một bước, hai bước, ba bước...

Tên trộm mộ lạc đàn, hoàn toàn không biết thứ gì đang đợi hắn phía trước, cũng không dám mở miệng gọi.

Hắn vừa mở miệng, sẽ bị lộ.

Bây giờ hắn, chỉ có thể dựa vào hai bên vách tường để phán đoán mình có đi sai đường không.

Mà hai bên vách tường, gần như giống hệt nhau, căn bản không phân biệt được, mình đã đi qua hay chưa.

Chu Thánh nhìn hắn chỉ còn cách mình chưa đầy năm mét, cố gắng vươn dài cổ, lè lưỡi, làm một mặt quỷ.

Tên trộm mộ không biết gì, từng bước tiến lại gần, khi đèn pin chiếu vào Chu Thánh, Chu Thánh phát ra tiếng quỷ kêu.

“A...” “A!!!” Tiếng kêu kinh hãi của tên trộm mộ, át cả tiếng của Chu Thánh.

“Hít!” Mọi người trong phòng chôn ngựa không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Tiếng hét kinh hoàng vừa rồi cực kỳ rợn người, khiến người ta không rét mà run.

Âm thanh đó thảm thiết đến cùng cực, như thể đã gặp phải thứ gì đó kinh khủng tột độ.

Sắc mặt Cừu tiên sinh khó coi, đó là thuộc hạ của ông ta, tinh anh trong số tinh anh, vậy mà lại phát ra âm thanh kinh hoàng như vậy, có thể tưởng tượng được hắn đã gặp phải sự kinh hoàng lớn đến mức nào.

“Khốn kiếp!” Cừu tiên sinh gầm lên một tiếng, giận dữ nhìn những người khác.

“Canh giữ phòng chôn ngựa cho ta, nếu nó dám xuất hiện lần nữa, không tiếc bất cứ giá nào tiêu diệt nó!” Mọi người trong phòng chôn ngựa, đều cảnh giác.

Hồ Bát Nhất đá mấy phát đánh thức Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, đã bị Hồ Bát Nhất lôi ra cửa canh gác.

“Hồ ca, đêm hôm không ngủ, còn phải canh cửa làm gì?” Vương Bàn Tử ngái ngủ nói.

Hắn ngủ rất ngon, nên không biết chuyện gì vừa xảy ra.

“Có chuyện rồi, đừng ngủ nữa.” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức tỉnh táo.

“Xảy ra chuyện gì?” Hồ Bát Nhất bực bội nhìn Vương Bàn Tử, nói: “Cùng tôi canh cửa là được, những thứ khác đừng hỏi.” “Được rồi.” Vương Bàn Tử cũng không hỏi thêm, ngoan ngoãn canh cửa.

Chương 17

Ngồi trong phòng chôn ngựa, Cửu tiên sinh nói với lão già nhỏ thó bên cạnh: "Nếu đối phương xuất hiện lần nữa, không tiếc bất cứ giá nào giải quyết!" Lão già nhỏ thó gật đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa. … Trong mộ đạo.

Chu Thánh từ trên cao nhảy xuống, đi đến bên cạnh tên trộm mộ, đưa tay tháo mặt nạ phòng độc của hắn, kiểm tra hơi thở.

"Gan nhỏ như vậy còn đi trộm mộ." Chu Thánh khinh bỉ nói một câu, quay người rời đi.

Bây giờ đã hơn ba giờ sáng, bị mình dọa một phen, bọn trộm mộ đều không ngủ được.

"Để xem các người chịu được mấy đêm." Chu Thánh nhìn về phía phòng chôn ngựa cười khẽ một tiếng, quay người rời đi.

Cậu không trở về phòng điều khiển trung tâm, mà đi đến cửa ải tiếp theo, cầu Bát Quái.

Muốn thay đổi cơ quan, trước tiên phải hiểu quy luật của nó.

Chu Thánh đi hơn mười phút, ra khỏi mộ đạo, phía trước xuất hiện một cây cầu gỗ màu trắng.

Trên cầu gỗ, còn có một phù hiệu, đó là phù hiệu 'Càn'.

Chu Thánh đi thẳng qua, đứng ở trung tâm.

Ở trung tâm có một bức tượng rồng khổng lồ, đầu rồng hướng về Càn, đuôi rồng hướng về Khôn.

Càn thiên Khôn địa.

Sáu cây cầu gỗ còn lại màu sắc đều khác nhau, tương ứng là Tốn

phong, Chấn lôi, Khảm thủy, Ly hỏa, Cấn sơn và Đoài trạch.

Bát quái lại tương ứng với tám cửa, Sinh, Khai, Hưu, Đỗ, Cảnh, Tử, Thương, Kinh.

Chu Thánh tính toán toàn bộ bát quái và tám cửa tương ứng với tám cây cầu treo, tám con đường, ngoài đường Càn là sinh môn có thể rời đi, cửa Khai cũng an toàn có thể đi.

Chu Thánh thử từng cơ quan một.

Lúc thì gió, lúc thì nước, lúc thì lửa đốt, lúc thì sấm sét, khiến Chu Thánh cũng có chút tê dại.

"May mà không đi lên, chỉ thử đơn giản một chút." Chu Thánh có chút may mắn, nếu mình kích hoạt hết, có mấy mạng cũng không đủ chết.

Từng cơ quan một được kích hoạt, cậu suýt chút nữa không né kịp.

Mạc Kim Giáo Úy biết phân kim định huyệt, cầu Bát Quái chặn được người thường, nhưng không chặn được Mạc Kim Giáo Úy.

Còn có Hoắc đại tiểu thư, tuy không biết cô ta là thân phận gì, nhưng chắc chắn cũng không đơn giản, nói không chừng còn lợi hại hơn Hồ Bát Nhất.

Dù sao cũng là nữ thần đã từ chối mình chín mươi chín lần.

"Có rồi, mình đổi sinh lộ đi, rồi cắt đứt đường lui của bọn chúng, bọn chúng sẽ không còn đường nào để đi." Chu Thánh lẩm bẩm.

"Trừ phi, các người dám đi con đường nguy hiểm nhất!" Chu Thánh nói xong, thi triển Long Trảo Thủ, chặt đứt sinh lộ duy nhất, đợi Hồ Bát Nhất bọn họ đi qua, sẽ không thể quay về.

Xong xuôi, cậu mới vào mật đạo của Người gác lăng, quay về

điều khiển cơ quan.

Cậu ở trong phòng điều khiển trung tâm thao tác cơ quan, tượng đá hình rồng ở trung tâm cầu Bát Quái từ từ chuyển động, trình tự cơ quan toàn bộ bị đảo lộn. … Một đêm, lặng lẽ trôi qua.

Bảy giờ sáng.

Chướng khí đã tan đi một chút, nhưng vẫn rất nguy hiểm.

Đám trộm mộ không ngủ được, xác định không còn nguy hiểm, mới thu dọn đồ đạc, tiếp tục đi.

Bây giờ tuy là ban ngày, nhưng trong mộ huyệt vẫn tối tăm, lại có chướng khí che khuất tầm nhìn, bước chân của họ chậm chạp, cộng thêm thân tâm mệt mỏi.

Liên tục hai đêm không ngủ, khiến họ tinh thần không đủ.

"Hà~" Trong mộ đạo, Vương Bàn Tử và những người khác ngáp liên tục, có chút buồn ngủ.

"Vậy tại sao chúng ta không hành động vào ban đêm, nghỉ ngơi sớm một chút?" Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc.

Đã cả đêm không ngủ được, sao không hành động vào ban đêm?

"Đêm qua chướng khí rất nồng, tầm nhìn rất thấp, không dễ đi.

Hơn nữa còn có nguy hiểm, một khi lạc đàn, hậu quả..." Hồ Bát Nhất chưa nói hết lời, đã cảm thấy dưới chân giẫm phải thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn, chính là người lạc đàn đêm qua.

Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống tháo mặt nạ phòng độc của hắn, nhìn vẻ mặt kinh hoàng của hắn, đưa tay kiểm tra hơi thở, khẽ nói: "Đã tắt thở rồi." Nói xong, mọi người đều im lặng.

Cừu tiên sinh tiến lên, ngồi xổm xuống xem xét kỹ, "Bị dọa chết?"

Ông ta có chút không dám tin, người mà mình vất vả tuyển chọn, vậy mà lại bị dọa chết!

"Ha, bị dọa chết, tố chất tâm lý này..." Hoắc Ngọc Tiệp khinh miệt nói.

Sắc mặt Cừu tiên sinh có chút khó coi, người ông ta mang đến bị dọa chết, đây là sỉ nhục, sỉ nhục rất lớn!

"Vứt hắn sang một bên, bị dọa chết, hắn không có tư cách quay về!" Cừu tiên sinh quay đầu phân phó.

Mấy người tiến lên vứt thi thể sang một bên, họ từ đầu đến cuối không nói một lời nào.

"Đi!" Cừu tiên sinh nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lấy ra la bàn kim châm, để phòng khi cần.

Mộ đạo hẹp và dài, mọi người xếp thành hàng dài đi qua, tốc độ đi rất chậm, vô cùng cẩn thận. … Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh mở mắt, liếc nhìn Liễu Như Yên bên cạnh.

Liễu Như Yên đã tỉnh sớm, mặc tất đen và giày cao gót, sau đó lấy từ trong ba lô ra bình giữ nhiệt, rót cho Chu Thánh một cốc nước, và lấy ra một ít bánh mì.

Chu Thánh nhận lấy nước nóng, không nhận bánh mì.

Tác dụng của Tịch Cốc Đan rất lớn, cậu đến bây giờ vẫn còn cảm giác no.

"Em chỉ mang một đôi tất đen đến, những thứ khác không mang?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

"Không, em còn mang tất trắng, tất lưới, tất qua gối..." Liễu Như Yên lấy ra từng túi từng túi tất kiểu dáng khác nhau.

Chu Thánh: "..." "Không phải, em mang những thứ này để làm gì?" Những thứ khác không mang, chỉ mang một đống thứ này, khiến Chu Thánh rất cạn lời.

Nhưng mà phải nói, vóc dáng của Liễu Như Yên vốn đã cao ráo, mặc tất đen, càng có một loại khí chất ngự tỷ.

"Em sợ anh buồn chán, nên mang đến mặc cho anh xem." Liễu Như Yên nói, đi về phía Chu Thánh.

"Em là tử sĩ, công việc chính là đưa tôi đến lăng mộ, không cần phải hiến dâng bản thân." Chu Thánh nói với cô.

"Em biết." Liễu Như Yên gật đầu, sau đó mặc xong tất.

Cô nam quả nữ, cô sợ Chu Thánh có nhu cầu.

Mà mình là tử sĩ, phải vô điều kiện phục tùng.

Nhưng cô nhìn khuôn mặt anh tuấn và khí chất độc đáo của Chu Thánh, cô cảm thấy, dường như mình cũng không kháng cự việc hầu hạ anh.

Chu Thánh: "....." … Trong mộ đạo.

Hồ Bát Nhất dẫn người đi một đoạn, phía trước xuất hiện tám cây cầu treo, dẫn đến những nơi khác nhau.

Giữa tám cây cầu treo, còn có một bức tượng hình rồng, và họ đang đứng trước một trong những cây cầu đó.

Hồ Bát Nhất nhặt một hòn đá trên mặt đất lăn qua, xác định không có nguy hiểm, mới bước lên.

Bọn trộm mộ lần lượt theo sau, một nhóm người rất nhanh đi qua cầu treo, đến trung tâm.

Vị trí của tượng đá, chính là đối diện với cây cầu treo mà họ vừa đi qua.

Đợi họ đi qua, cây cầu treo ầm ầm sụp đổ.

"Bảy cây cầu gỗ, nên đi đường nào?" Cừu tiên sinh nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn kim châm, miệng lẩm bẩm: "Đại đạo long hành ắt có chân, tinh phong lỗi lạc là long thân; Tầm long phân kim định trung cốt, âm dương bát quái có sinh môn!" Khi Hồ Bát Nhất niệm xong khẩu quyết, kim la bàn chuyển động, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào nó.

Trong mắt Hồ Bát Nhất, tám cây cầu treo chính là một bức đồ Bát quái, con đường họ đi vào, đáng lẽ là tử lộ, vì đường lui của họ đã mất.

Mà thứ anh muốn tìm, là sinh lộ.

Khi kim la bàn xoay một vòng, nó dừng lại ở nơi họ vừa đi qua, cũng chính là cây cầu treo đã sụp đổ.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, có chút không thể tin nổi.

Chương 18

“Không thể nào, con đường chúng ta đi qua là tử lộ, sao có thể là sinh lộ?” Giữa cầu Bát Quái.

Hồ Bát Nhất nhìn cây cầu gỗ gãy, vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra, rõ ràng đường đã bị cắt đứt, tại sao kim la bàn lại chỉ thị, con đường này mới là sinh lộ?

Cừu tiên sinh nhìn tám cây cầu vây quanh, sắc mặt có chút khó coi, ông ta không ngờ trong mộ huyệt lại có nhiều cơ quan như vậy.

Mới đi chưa được bao lâu, lại gặp phải cơ quan.

Cổ mộ này, phức tạp hơn ông ta nghĩ rất nhiều.

Ông ta không khỏi nghĩ, nếu lúc đầu nghe lời Hồ Bát Nhất gặp cột đá màu đỏ thì rẽ trái, liệu có gặp nhiều phiền phức như vậy không?

“Hồ ca, có cần dựng dây thừng, tôi quay lại xem thử không?” Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, sau đó lại nhìn sang Hoắc Ngọc Tiệp.

Từ đây đến bờ bên kia của cây cầu gãy, ít nhất cũng phải ba trăm mét, muốn kéo dây qua, ném chắc chắn không được.

Phải nhờ đến máy bay không người lái, mới có thể mang dây đến bờ bên kia.

Người duy nhất ở đây mang theo thiết bị bay không người lái, chỉ có Hoắc Ngọc Tiệp.

“Có ý nghĩa không?” Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng nhìn ba người bọn họ.

“Coi như quay lại được, cũng là tử lộ.” Cừu tiên sinh đứng ra nói.

Đường lui của họ đã bị bịt kín, nếu không họ đã không tiếp tục đi về phía trước, mà trực tiếp quay lại, từ chỗ cột đá màu đỏ rẽ trái là được.

"Lỡ như quay lại còn có đường khác, mà chúng ta bỏ qua thì sao?" Vương Bàn Tử đứng ra nói.

"Ha." Hoắc Ngọc Tiệp cười lạnh một tiếng, trực tiếp điều khiển máy bay không người lái bay trở lại, quay lại con đường họ đã đi qua.

"Anh nghĩ, sẽ có đường sao?" Hoắc Ngọc Tiệp chỉ vào màn hình.

"Đường lui đã không còn." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Lúc đi, anh đã chú ý kỹ hai bên, căn bản không có cơ quan, cũng không có cửa ngầm.

"Tìm đi, không thể nào con đường nào cũng là tử lộ, có cạm bẫy, rất có thể chỉ là cạm bẫy bề ngoài, dùng để ngụy trang." Cửu tiên sinh nói với mọi người.

Mọi người nhìn bảy cây cầu treo còn lại, đều không dám lên thử, không chừng lên rồi không xuống được.

Mà mỗi cây cầu treo, đều nối với một mộ huyệt, mộ huyệt có cửa lớn khóa lại, dù là máy bay không người lái cũng không đâm mở được, chỉ có thể đi qua đẩy ra mới được.

Vì vậy, máy bay không người lái cũng không dò được, con đường nào là đường thật.

"Nếu có một người giả, có lẽ có thể thử dùng người giả đi trước." Hoắc Ngọc Tiệp nhàn nhạt nói.

"Người giả không có, người chết được không?" Cửu tiên sinh không khỏi hỏi.

Ông ta vừa nói đến người chết, Hoắc Ngọc Tiệp mới chú ý, chỗ

Cừu tiên sinh có mấy người chết, có lẽ có thể thử.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn sâu vào mắt Cừu tiên sinh, gật đầu: "Có thể." "Tôi dùng toàn bộ máy bay không người lái, kéo thi thể đi về phía trước." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Cầu Bát Quái còn bảy con đường, mà họ có sáu cơ hội.

Chỉ cần vận may không quá tệ, đều có thể tìm được con đường đúng.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển năm chiếc máy bay không người lái, dùng dây nilon kéo thi thể đầu tiên, tiến đến con đường thứ nhất.

Thi thể đã chết, bị máy bay không người lái từ từ nâng lên.

Hoắc Ngọc Tiệp dùng bốn chiếc máy bay không người lái điều khiển tay chân người chết, dùng một chiếc để kéo đi, giống như điều khiển một con rối gỗ.

Hoắc Ngọc Tiệp dùng một chiếc máy tính điều khiển năm chiếc máy bay không người lái, giống như một nghệ nhân múa rối chuyên nghiệp.

"Hoắc tiểu thư không hổ là sinh viên tài năng, một mình điều khiển năm chiếc máy bay không người lái, như chơi vậy." Cừu tiên sinh không nhịn được khen một câu.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển thi thể, từ từ đi lên cây cầu Bát Quái đầu tiên.

Khi thi thể bước lên, chiếc máy bay không người lái thứ năm của Hoắc Ngọc Tiệp hạ xuống một chút, để trọng lực của thi thể nhiều hơn một chút.

Sau đó điều khiển chiếc thứ tư, thứ năm, để thi thể đi về phía trước như một người bình thường.

Mọi người căng thẳng nhìn thi thể tiến lên, cho đến khi nó đi đến giữa...

"Bành!" Thi thể vừa đi đến giữa, một tảng đá khổng lồ không hề báo trước rơi xuống, trực tiếp đập bẹp thi thể.

Hoắc Ngọc Tiệp khi đá rơi xuống, đã điều khiển máy bay không người lái tháo móc, nhưng tốc độ của cô dù nhanh cũng không bằng tốc độ đá rơi.

Cuối cùng, cô chỉ cứu được một chiếc máy bay không người lái, những chiếc còn lại đều bị đập hỏng.

Máy bay không người lái bay về, đáp xuống trước mặt Hoắc Ngọc Tiệp.

"Lấy máy dự phòng số một ra." Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói một câu, người nhà họ Hoắc từ trong ba lô lấy ra một bộ máy bay không người lái hoàn chỉnh.

Lần này vào, cô đã chuẩn bị rất nhiều máy bay không người lái để thăm dò.

Hỏng cô cũng không tiếc, cuối cùng người của Cửu tiên sinh sẽ thanh toán.

Khi người nhà họ Hoắc lấy máy bay không người lái ra, Hoắc Ngọc Tiệp lại một lần nữa điều khiển, treo thi thể thứ hai lên, đi cây cầu gỗ thứ hai.

Hồ Bát Nhất và hai người kia cũng không rảnh rỗi, họ đi vòng quanh tìm kiếm cơ quan.

Nói không chừng muốn qua cầu treo Bát Quái, cần phải tìm được cơ quan để giải trừ nguy hiểm.

Người duy nhất rảnh rỗi, cũng chỉ có Cửu tiên sinh.

Cừu tiên sinh không rành về trộm mộ, nếu không cũng không bỏ ra cái giá lớn mời những người hàng đầu đến.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển máy bay không người lái treo thi thể lên cầu, kết quả đi chưa được bao lâu, thi thể bị lân hỏa đốt cháy, cô điều khiển thi thể bị lân hỏa đốt tiếp tục đi, một mạch đi đến bờ bên kia.

Đang định tiếp tục, lân hỏa đã đốt đứt dây thừng.

Máy bay không người lái bay về, người nhà họ Hoắc lại treo thi thể của Cừu tiên sinh lên.

Cừu tiên sinh đối với thuộc hạ của mình, không hề xót thương, trong mắt ông ta, thuộc hạ chết rồi còn có thể tận dụng phế vật, đây là đang cống hiến.

Cống hiến cho đại nhân vĩ đại.

Hoắc Ngọc Tiệp vừa điều khiển thi thể, vừa phân tâm chú ý đến biểu cảm và cử chỉ của Cừu tiên sinh.

Cô thấy biểu cảm của Cừu tiên sinh không hề thay đổi, rất bình tĩnh, dường như còn cảm thấy đây là điều đương nhiên, không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh trong lòng.

Trộm mộ có quy tắc, người chết là lớn nhất.

Những người chết trong mộ huyệt, họ đều sẽ an táng cẩn thận, còn đưa cho gia quyến người chết một khoản tiền, đảm bảo họ không lo cơm áo.

Căn bản sẽ không dùng thi thể người chết để làm việc.

Mà Cừu tiên sinh, ở phòng chôn ngựa chặt xương thì thôi, bây giờ còn dùng người chết để dò đường.

Từ trong mắt ông ta, không thấy một chút tôn trọng nào đối với

người chết, cũng không thấy sự quan tâm nào đối với thuộc hạ.

Mà thuộc hạ của ông ta, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, không một ai lộ ra vẻ bất mãn, dường như đây là điều nên làm.

Điều này không khỏi khiến Hoắc Ngọc Tiệp nghi ngờ thân phận của họ.

Người trong giới trộm mộ ở An Lạc cô đều biết, mà người tên Cừu tiên sinh này cô chưa từng nghe nói.

Những người ông ta mang theo dường như không phải là người, mà là những thi thể sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào.

Hoắc Ngọc Tiệp trong lòng đề phòng hơn, đối với Cừu tiên sinh càng thêm cảnh giác.

"Vù vù vù..." Vô số mũi tên sắc bén đột nhiên bắn tới, cắt ngang suy nghĩ của Hoắc Ngọc Tiệp.

Người nhà họ Hoắc lập tức bảo vệ Hoắc Ngọc Tiệp, và lấy tấm sắt che trên người.

Mạc Kim Giáo Úy trực tiếp trốn sau tượng đá, còn bên Cừu tiên sinh thì dùng ba lô để chống đỡ.

Mũi tên bắn ròng rã một phút, mới dừng lại.

Nhìn xung quanh, đâu đâu cũng là mũi tên, mà thi thể đi trên cầu, trực tiếp bị bắn thành nhím, máy bay không người lái cũng bị bắn hỏng.

Bên Cừu tiên sinh có hai người trúng tên, đang đau đớn kêu la.

"Hai người các ngươi, lập tức lên cầu!" Cừu tiên sinh chỉ vào hai người bị tên bắn trúng.

Vết thương của họ rất nặng, tuy có thể tạm thời cầm máu, nhưng không thể tiếp tục hành động.

Để không cho họ trở thành gánh nặng, Cừu tiên sinh trực tiếp để họ phát huy chút nhiệt lượng cuối cùng của mình trước khi chết.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chương 19

Chu Thánh nhìn trận Bát Quái trên bệ đá, từng cái một được thắp sáng, chứng tỏ cơ quan của mỗi cây cầu gỗ đều đã bị kích hoạt.

Con đường duy nhất không có cơ quan, chính là con đường mà Mạc Kim Giáo Úy bọn họ đã đi qua, con đường đó vốn là sinh lộ, cũng là đường lui, đã bị Chu Thánh cắt đứt.

Bất kể họ đi con đường nào, đều sẽ kích hoạt cơ quan, sự khác biệt duy nhất là, cơ quan mạnh yếu khác nhau.

Bảy cây cầu gỗ, chỉ có một cây có thể dẫn đến mộ đạo tiếp theo, sáu cây còn lại đều là tử lộ. [Đinh, ký chủ đã ngăn chặn thành công cuộc xâm nhập của bọn trộm mộ, chúc mừng ký chủ nhận được tám điểm tích lũy.] Giọng nói của hệ thống vang vọng bên tai Chu Thánh.

"Cầu Bát Quái, tám điểm tích lũy." Chu Thánh lẩm bẩm, đếm lại số điểm tích lũy của mình, đã có đủ hai mươi sáu điểm.

Chu Thánh mở cửa hàng đổi thưởng xem một lúc, ánh mắt lại lướt qua phần rút thưởng.

"Thôi, đợi nhiều hơn rồi rút, đổi con cương thi lông trắng ra trước đã!" Chu Thánh khẽ nói.

Nhìn thấy Cừu tiên sinh và bọn họ mang theo súng ống, Chu Thánh biết không thể đối đầu trực diện với họ.

Chu Thánh nhìn cầu Bát Quái, trong lòng suy nghĩ, nếu họ cứ bị mắc kẹt ở trung tâm cầu Bát Quái, mình có được nhận điểm tích lũy liên tục không?

Nghĩ đến đây, Chu Thánh có chút mong đợi. … Giữa cầu Bát Quái.

Sắc mặt Cừu tiên sinh vô cùng khó coi.

Hai người bị thương kia, vừa lên cầu chạy đến giữa đường, đã không còn.

Một người bị nước cuốn khỏi cầu, bị đá nhọn dưới cầu đâm xuyên người.

Người còn lại, thì bị khúc gỗ lăn từ trên trời rơi xuống đè chết.

Hai con đường còn lại là dùng thi thể dò đường, một con đường lên rồi không động đậy được, con đường còn lại bước lên giống như bị điện giật, nhảy múa trên cầu gỗ, rồi rơi xuống.

Bảy con đường, đều vô cùng nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất đứng trên tượng đá, nhìn kết cấu của tám cây cầu, trong đầu đột nhiên có đáp án.

"Càn thiên, Khôn địa, Tốn phong, Chấn lôi, Khảm thủy, Ly hỏa, Cấn sơn, Đoài trạch!" Hồ Bát Nhất cầm la bàn kim châm, đánh dấu từng cây cầu treo một.

"Càn tam liên, Khôn lục đoạn; Chấn ngưỡng vu, Cấn phúc oản; Ly trung hư, Khảm trung mãn; Đoài thượng khuyết, Tốn hạ đoạn." Hồ Bát Nhất nói xong, kim la bàn lại chuyển động.

Lần này, anh đổi một phương pháp định vị khác, không dùng tầm long quyết, mà dùng Hậu Thiên Bát Quái.

Lấy vị trí của mình làm âm dương lưỡng nghi, tám cây cầu treo xung quanh cũng được đánh dấu thuộc tính Bát quái mà chúng đại diện.

Càn thiên, chính là nơi họ đã đi qua, bảy con đường phía sau, tương ứng với bảy quẻ còn lại.

"Thủy tác Bát Quái, dĩ thông thần minh, dĩ loại vạn vật; Âm dương độn hình, Bát Quái hữu lôi." Khi khẩu quyết được niệm, trong

mắt Hồ Bát Nhất, xuất hiện một đồ hình Bát Quái hoàn chỉnh.

Kim la bàn theo ánh mắt anh chuyển động, cuối cùng tầm nhìn của Hồ Bát Nhất, dừng lại ở Ly trung hư.

"Ly hỏa hữu đạo, khả thông thần minh!" Hồ Bát Nhất nói xong, chỉ về phía nơi vừa bùng lên lân hỏa, nói: "Tám con đường này, được tạo ra bằng Hậu Thiên Bát Quái, nếu nói có đường đi, thì chỉ có con đường đó có thể đi." Sự kích hoạt của từng cơ quan trên cầu Bát Quái, khiến anh nghĩ đến Hậu Thiên Bát Quái, vừa khớp.

Cừu tiên sinh có chút ngạc nhiên nhìn Hồ Bát Nhất.

Những lời Hồ Bát Nhất vừa nói tuy ông ta không hiểu, nhưng cảm thấy rất cao siêu.

"Nếu không phải các người dò đường, tôi cũng rất khó tìm ra được bí ẩn của cầu Bát Quái." Hồ Bát Nhất nói.

"Bàn tử, chuẩn bị vải chống cháy, tôi xông qua xem thử." Vương Bàn Tử đặt ba lô xuống, từ trong ba lô lấy ra vải chống cháy.

Vải chống cháy này, thực chất là vải lót thi thể, là vật chí âm, lại được nuôi bằng máu tươi mười tám ngày, có thể chống lửa, chống côn trùng, chống tống tử.

"Các người đợi một chút, tôi qua trước xem." Hồ Bát Nhất khoác lên người tấm vải chống cháy, sau đó bước lên cầu gỗ.

"Vù..." Lân hỏa nhanh chóng bùng cháy, Hồ Bát Nhất dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía đối diện.

Cầu gỗ dài khoảng năm mươi mét, Hồ Bát Nhất dùng chưa đến mười giây, đã đến được bờ bên kia.

Sau đó anh dùng vải chống cháy, dập tắt lân hỏa đang cháy trên người.

Nhìn Hồ Bát Nhất chạy sang bờ bên kia, Hoắc Ngọc Tiệp nhíu mày.

"Không đúng, trận Bát Quái này không phải là Hậu Thiên Bát Quái đơn giản, trong đó liên quan đến rất nhiều biến số, cầu Bát Quái đã bị xáo trộn." Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng nói.

Bát quái cô cũng hiểu, và học còn là Trung Thiên Bát Quái.

Trung Thiên Bát Quái, có thể lấy bất kỳ nơi nào làm trung tâm, đảo loạn thành chính, sắp xếp lại trận pháp bị xáo trộn.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi trên ba lô, lấy ra máy tính xách tay, nhanh chóng biên tập.

Cô trước tiên vẽ ra đồ hình Bát quái xung quanh, sau đó lại vẽ một cây kim chỉ nam ở vị trí trung tâm.

Trung tâm của tám cây cầu có một tượng đá, chắc chắn có tác dụng.

Hướng mặt của tượng đá là Chấn lôi, cây cầu treo họ đã đi qua là Càn thiên.

Đây là Bát quái hiện tại.

Cô xáo trộn Bát quái, sắp xếp lại.

Mặt trước của tượng đá hướng về Càn thiên, phía sau là Khôn địa, từ đó đánh dấu vị trí của các quẻ Bát quái.

Rồi đến tám cửa: Khai, Hưu, Sinh, Tử, Thương, Cảnh, Đỗ, Kinh.

Cửa Khai chính là Càn thiên, cửa Sinh tương ứng là Chấn lôi.

"Sinh lộ ở Chấn lôi, không phải Ly hỏa!" Hoắc Ngọc Tiệp ngẩng đầu nói.

Trên máy tính của cô, đã sắp xếp ra đồ hình Bát quái chính xác.

“Hoắc tiểu thư, Hồ Bát Nhất đã qua rồi, xem ra đã tìm được đường.” “Có lẽ, anh ta đúng.” Cừu tiên sinh lên tiếng nói.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh đắc ý nói: “Mộ mà tôi và Hồ ca đã đổ, còn nhiều hơn muối mà các người đã ăn, chỉ là cơ quan có độ khó nhỏ thế này, Hồ ca của tôi mấy phút là phá giải xong.” Vương Bàn Tử có một cảm giác hãnh diện.

Mặc dù anh ta chỉ giúp đưa tấm vải chống cháy.

Đang đắc ý, ở bờ bên kia cầu gỗ, Hồ Bát Nhất khoác tấm vải chống cháy, hớt hải chạy về.

Trên người anh đã bốc khói, có lân hỏa dính trên quần áo.

Hồ Bát Nhất lên cầu, một đường tóe lửa bốc khói chạy về trung tâm cầu gỗ, lần này chỉ mất bảy giây, tốc độ còn nhanh hơn.

Sau khi quay lại, anh vứt tấm vải chống cháy đi, dùng nước dập tắt lân hỏa trên người trước.

Nhưng điểm bắt lửa của lân hỏa rất thấp, nước chỉ có thể tạm thời dập tắt, không thể giải quyết triệt để.

Không còn cách nào, Hồ Bát Nhất đành phải chạy ra sau tượng đá, cởi bộ quần áo dính lân hỏa ra, thay một bộ mới.

“Hồ ca, đối diện...” “Đối diện là tử lộ, đâu đâu cũng là lân hỏa, nếu không có vải chống cháy, tôi có thể đã không về được.” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử lập tức cảm thấy mặt có chút đau, vừa rồi anh ta còn đang đắc ý, kết quả chưa được bao lâu đã bị vả mặt.

Cừu tiên sinh lạnh lùng liếc nhìn Hồ Bát Nhất, sau đó lại nhìn sang Hoắc Ngọc Tiệp.

“Hoắc tiểu thư, vẫn phải nhờ cô.” Hồ Bát Nhất thất bại rồi, tiếp

theo chỉ có thể dựa vào Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp cất máy tính vào ba lô, sau đó đi đến cầu gỗ Chấn lôi, nhưng không vội vàng bước lên.

Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cầu gỗ, một luồng điện mạnh lập tức truyền khắp toàn thân, dọa cô vội vàng rụt tay lại.

"Kỳ lạ, gỗ rõ ràng không dẫn điện, luồng điện từ đâu ra?" Hoắc Ngọc Tiệp nhíu mày nói.

Đường đã tìm được, nhưng làm thế nào để đi qua, lại trở thành một vấn đề lớn.

Cừu tiên sinh dẫn theo lão già nhỏ thó đi tới, lão ta đưa tay cảm nhận một chút, khẽ lắc đầu.

Lão cũng có thể cảm nhận được dòng điện, nhưng dòng điện này khác với dòng điện thông thường, là cảm giác toàn thân bị điện giật, chứ không phải từ ngón tay truyền vào toàn thân.

Hồ Bát Nhất lấy la bàn kim châm ra thử một chút, phát hiện kim la bàn quay rất nhanh, bị nhiễu loạn cực kỳ mạnh mẽ.

"Đây có lẽ không phải là dòng điện." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Hoắc Ngọc Tiệp cầm máy tính, kết nối dây điện phân tích một chút, phát hiện từ trường trên cầu gỗ dao động rất lớn.

"Đây là từ trường!" "Đúng vậy." Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Từ trường của cây cầu gỗ này rất lớn, nó có thể làm nhiễu loạn thần kinh của con người, khiến người ta có cảm giác như bị điện giật." Hồ Bát Nhất giải thích, đứng bên cạnh cầu gỗ tìm kiếm nguồn gốc của từ trường.

"Chúng ta có thể bắc dây thừng giữa hai cây cầu." Cừu tiên sinh đưa ra một ý kiến.

Chương 20

Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu: "Làm như vậy sẽ chết nhanh hơn." Bắc dây thừng giữa hai cây cầu gỗ, sẽ đồng thời kích hoạt cơ quan của cả hai cây cầu treo.

Nếu không, Hoắc Ngọc Tiệp đã sớm bắc dây thừng đi rồi.

"Chẳng lẽ không còn cách nào sao?" Sắc mặt Cừu tiên sinh có chút khó coi, mới vào ngày thứ hai, đã bị mắc kẹt ở trung tâm cầu Bát Quái không đi được.

"Không, có cách." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Cô đã nghĩ ra cách đối phó với từ trường.

"Đối phó với từ trường, thì dùng một loại từ trường khác để chống lại." Hoắc Ngọc Tiệp nói xong, phân phó thuộc hạ, thu thập các mũi tên lại, buộc chặt chúng vào nhau.

Sau đó, cô từ trong ba lô, lấy ra hai cục pin nhỏ, cục pin này có 72V, mang theo để sạc điện.

Khi các mũi tên được buộc xong, Hoắc Ngọc Tiệp kéo mấy sợi dây điện, cắm vào khối sắt.

Sau khi tạo ra nam châm điện, cô một tay cầm nam châm điện, một tay cầm cục pin, bước lên cầu gỗ.

Cảm giác dòng điện đó không truyền đến, nhưng trên nam châm điện lại xuất hiện tia lửa.

"Lên thêm vài người nữa." Hoắc Ngọc Tiệp gọi.

Người nhà họ Hoắc từng người một, cẩn thận bước lên cầu gỗ.

Khi người thứ năm đang định bước lên, cảm nhận được một

luồng điện yếu ớt.

“Tiểu thư, tôi có thể cảm nhận được dòng điện, nhưng rất yếu.” Người thứ năm nói với Hoắc Ngọc Tiệp.

“Trường điện từ của tôi, tối đa chỉ có thể duy trì cho năm người rưỡi.” Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu, sau đó bảo anh ta xuống, mình dẫn bốn người qua trước.

Có nam châm điện chống lại ảnh hưởng của từ trường, năm người họ bình an đi đến bờ bên kia.

Hoắc Ngọc Tiệp giao cục pin và nam châm điện cho người nhà họ Hoắc, bảo anh ta đi đón những người khác qua.

“Từ trường ở đây quá mạnh, hao điện rất nhanh, cố gắng qua đây trong vòng năm phút.” Hoắc Ngọc Tiệp nói với họ.

Một lần chỉ có thể qua năm người, còn phải có một người quay lại đón những người khác.

Sau khi Cửu tiên sinh tổn thất mười người, họ tổng cộng chỉ còn lại bốn mươi mốt người.

Bốn mươi giây đi một chuyến qua lại, là đủ.

Người nhà họ Hoắc đi đón tất cả họ qua, tốc độ rất nhanh, đều đang tranh thủ thời gian.

Đợi Cửu tiên sinh đi đến bờ bên kia, không nhịn được nói: “Lúc đầu để Hoắc tiểu thư dẫn đội, xem ra là một quyết định sáng suốt.” Tâm trạng của Cửu tiên sinh rất tốt, ông ta vốn tưởng sẽ bị mắc kẹt ở trung tâm Bát quái một thời gian dài, không ngờ Hoắc Ngọc Tiệp mấy phút đã giải quyết được vấn đề nan giải.

Đợi Hồ Bát Nhất qua, Cửu tiên sinh lại đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất, nói: “Bát Nhất, bản lĩnh của cậu không yếu, nhưng thời đại

đang tiến bộ.

Có những thứ, nên bỏ thì bỏ đi.” Sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi, cúi đầu không nói gì.

Anh lúc đầu thề thốt chạy qua, vốn tưởng đã tìm được lối ra, kết quả lại là tử lộ, cuối cùng lại chật vật chạy thoát.

Thất bại liên tiếp, khiến anh ở trước mặt Cửu tiên sinh, có chút không đứng vững được.

Bản lĩnh mà anh tự hào, cũng không phát huy được tác dụng.

Hoắc Ngọc Tiệp liếc nhìn thời gian, bây giờ đã gần sáu giờ tối.

Họ ở trung tâm Bát quái, đã lãng phí gần một ngày.

“Chúng ta đi nhanh lên, đừng lãng phí thời gian nữa.” Hoắc Ngọc Tiệp gọi một tiếng, sau đó đi trước mở đường.

Đi qua cầu gỗ, đi thêm vài chục bước, mọi người đến trước cửa một mộ thất.

“Nơi này đáng lẽ là tiền sảnh của mộ huyệt, cũng là cửa vào nội mộ.” Hồ Bát Nhất giải thích.

“Nội mộ?” Cửu tiên sinh có chút không hiểu.

“Những ngôi mộ lớn, thường được chia thành nội mộ và ngoại mộ, ngoại mộ chôn cất những thứ không quá quan trọng, dùng để chống lại những tên trộm mộ thông thường.” “Nội mộ, thì tương đương với hoàng cung, còn gian mộ thất này, thì tương đương với Huyền Đức Môn bảo vệ hoàng cung.” Hồ Bát Nhất giải thích.

“Đây là một phương thức mai táng phổ biến nhất của nước Yến thời Xuân Thu Chiến Quốc.” Mọi người nghe xong, còn chưa kịp hỏi, Vương Bàn Tử đã đi ra nói: “Hồ ca, phá giải cơ quan cửa lớn, anh là giỏi nhất.” Hắn muốn để Hồ Bát Nhất chứng minh, Mạc Kim Giáo Úy

không hề yếu.

Hồ Bát Nhất uất ức liếc nhìn Vương Bàn Tử, ánh mắt đó như đang cầu xin.

Hoắc Ngọc Tiệp nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa mộ mở ra.

Vương Bàn Tử ngậm miệng.

"Cầu Bát Quái vừa rồi, chính là một cửa ải, đi sai đường thì chết, đi đúng đường thì sống.

Cánh cửa này tương đương với Huyền Đức Môn, sẽ không có cơ quan." Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói một câu, dùng ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cúi đầu, ngón chân sắp đào ra được ba phòng hai sảnh.

Nếu nói vừa rồi là bị vả mặt, thì bây giờ là xấu hổ.

Mà Hồ Bát Nhất, đã xấu hổ đến mức đào ra được một căn biệt thự.

Anh luôn cảm thấy Vương Bàn Tử đến để hại mình.

"Đi thôi." Hoắc Ngọc Tiệp lười để ý, dẫn mọi người mở cửa lớn, đi vào.

Hai bên mộ đạo, đều là gạch xanh, trên đó có giá nến có thể thắp sáng.

Trên mặt đất còn có một ít xương trắng, không phân biệt được là người thời đại nào.

Hồ Bát Nhất đi đường quan sát xương trắng, đột nhiên ngồi xổm xuống kiểm tra.

"Trên những bộ xương trắng này có dấu vết bị gặm cắn, gần đây

chắc có bọ xác, mọi người cẩn thận." Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

"Bọ xác, nếu dám ra, tôi mời chúng ăn đạn." Cừu tiên sinh nhàn nhạt nói.

Ông ta tuy chưa từng trộm mộ, nhưng cũng đã tìm hiểu qua.

Trong các mộ thất lớn, đều có bọ xác, rắn và những thứ ô uế tương tự.

Vì thế, ông ta đã sớm chuẩn bị.

Ông ta đã làm lưới sắt, có thể lưới bọ xác và rắn, chỉ cần bẫy được chúng, muốn xử lý thế nào, còn không phải tùy tâm trạng của mình sao.

Mọi người đi trong mộ đạo, mộ đạo này rất dài, và đâu đâu cũng có thi cốt.

Hai bên mộ đạo, cũng có không ít lỗ hổng, bên trong như có bọ xác ở.

Họ đi một lúc lâu, mới phát hiện một mộ thất.

"Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng có mộ thất." Vương Bàn Tử xoa tay, dường như có chút không đợi được.

Mọi người đi đến cửa mộ thất, Vương Bàn Tử trực tiếp dùng sức đẩy cửa mộ thất ra.

Để tránh thiếu dưỡng khí như lần trước, họ không đóng cửa mộ thất.

Đợi đến khi thắp sáng đèn trong mộ thất, mọi người đều sững sờ.

Mộ thất này, đúng là có quan quách, nhưng nhiều hơn là xương trắng.

Vô số xương trắng chất chồng lên nhau, như một ngọn núi nhỏ, vô cùng khủng bố.

Và dưới những bộ xương trắng này, có một cỗ quan quách màu đỏ như máu.

"Thiên Cốt Áp Quan, không phải trấn tà, thì là trấn hung!" "Quan tài này không thể mở!" Hoắc Ngọc Tiệp lớn tiếng nói.

Cô đã đọc trong điển tịch, gặp phải Thiên Cốt Áp Quan, tốt nhất không nên mở.

Oán khí và tử khí của hàng ngàn người đều dung nhập vào cơ thể một người, người nằm trong quan quách, sẽ thoái hóa thành một đại tống tử đao thương bất nhập.

Hàng ngàn người mới có thể áp chế được sát khí và tử khí của nó, một khi tùy tiện mở ra, tất cả mọi người đều phải chết!

Đây chính là Thiên Cốt Áp Quan!

Xương trắng chất chồng, đan xen lẫn nhau, tùy tiện rút một cái là cả đống xương sẽ đổ sập.

Mọi người liên tục lùi lại, sợ đống xương trắng này đột nhiên sụp đổ.

"Mấy bộ xương này thật sự tà dị đến vậy sao?" Cừu tiên sinh rút súng lục từ bao đeo eo, ánh mắt ra hiệu cho thủ hạ tiến lên, mở quan tài ra.

Bên trong, nhỡ đâu có thứ hắn muốn thì sao?

"Cừu tiên sinh." Hoắc Ngọc Tiệp gọi hắn lại.

"Tốt nhất là đừng mở." Hoắc Ngọc Tiệp nói với giọng nặng nề.

Chương 21

“Mạc Kim chúng tôi cũng có quy củ, không mở huyết quan.” Hồ Bát Nhất nói.

Chiếc quan tài đỏ bị thi cốt chồng chất bên dưới chính là một cỗ huyết quan.

“Sợ cái gì, trong tay tôi nhiều vũ khí nóng thế này, cho dù có thây ma cũng có thể bắn cho nó nát bét.” Cừu tiên sinh chẳng hề hoảng sợ chút nào.

Nhiều vũ khí nóng như vậy mà không giết được một con thây thịt lớn sao?

“Anh nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.” Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu, dẫn người rút khỏi mộ thất.

“Các anh muốn mở thì cứ mở đi, Hoắc gia tôi không tham gia.” Hồ Bát Nhất nhìn Cừu tiên sinh thật sâu, nói: “Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi cũng không dám mở.” Nói rồi, anh dẫn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ rút lui.

Cừu tiên sinh nhìn đống xương trắng chất chồng, cuối cùng vẫn đặt khẩu súng lục xuống eo.

“Thôi được, đã các người đều không dám mở, vậy tôi cũng không động vào.” Dù sao đào mộ chỉ là thứ yếu, mạch rồng mới là thứ hắn muốn.

Mục đích của Cừu tiên sinh rất rõ ràng, đào mộ chỉ là tiện thể kiếm tiền, mang đồ tùy táng đi, còn có thể tiện thể đả kích An Lạc.

Sau khi mọi người rời khỏi mộ thất, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất còn đóng cả cánh cửa lớn lại, và để ngăn ngừa bất trắc, Hồ Bát

Nhất còn dùng dây xích sắt khóa cửa lại.

Xong xuôi, mọi người mới tiếp tục đi sâu vào.

Mộ đạo rất dài, họ đi một lúc, đến một ngã ba.

Ngã ba rất rộng rãi, đủ chỗ cho cả trăm người ngồi.

"Hơn tám giờ rồi, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm đi." Hoắc Ngọc Tiệp lên tiếng nói.

Liên tục hai ngày không ngủ, ngay cả cô cũng có quầng thâm dưới mắt.

Mà những người khác cũng tương tự, vẻ mặt ai nấy đều mệt mỏi rã rời.

Mọi người đốt lửa trại, quây quần bên nhau.

Hoắc Ngọc Tiệp, Hồ Bát Nhất và Cửu tiên sinh ngồi giữa, lớp ngoài là người của Hoắc gia, lớp ngoài cùng là thủ hạ của Cửu tiên sinh đứng gác.

Mọi người chuẩn bị túi ngủ, ngồi cạnh lửa trại ăn đồ hộp hâm nóng, trò chuyện phiếm.

"Mộ huyệt này ở dưới đất, hay trong núi vậy?" Cửu tiên sinh không nhịn được hỏi.

"Tôi đã dùng máy tính ghi lại mộ huyệt, vị trí chúng ta hiện tại đang ở trong lòng núi lớn." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Hồ Bát Nhất lấy một cái lọ nhỏ từ trong ba lô ra, đi đến vòng ngoài, lấy bột màu đỏ vẽ một vòng tròn.

"Đây là thứ gì vậy?" Cửu tiên sinh không khỏi hỏi.

"Đây là bột hỗn hợp từ máu gà trống, máu chó đen và hùng hoàng phấn, có thể dùng để phòng rắn và bọ xác." Vương Bàn Tử giải thích.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn xung quanh, không khỏi cười nói: "Nơi này sẽ không có bọ xác đâu." Chỗ này còn khô ráo hơn cả phòng chôn ngựa, hơn nữa xung quanh đều có đuốc.

Tuy có ngã ba, nhưng cũng không thể có bọ xác xuất hiện.

Bọ xác là vật chí âm, kỵ dương hỉ âm, nhiệt độ ở đây rất cao, chúng sẽ không xuất hiện ở đây.

"Cẩn tắc vô áy náy mà." Hồ Bát Nhất nói một câu, rồi ngồi cạnh lửa trại, bàn chuyện đào mộ tiếp theo.

Hồ Bát Nhất tuy mấy lần mắc lỗi, nhưng kiến thức của anh rộng rãi, hơn nữa kỹ thuật mạnh mẽ, nên anh cũng có thể xen vào nói chuyện.

Mọi người vừa trò chuyện vừa ăn uống, rất nhanh đã đến chín giờ tối.

Đã kiệt sức từ lâu, họ vừa nằm vào túi ngủ là đã nhắm mắt lại.

Cửu tiên sinh phân phó năm người luân phiên canh đêm, rồi mới yên tâm ngủ. ...

Cửa mộ thất.

Chu Thánh nhìn cánh cửa bị khóa, trực tiếp dùng kìm cắt dây khóa, từ từ đẩy cánh cửa ra.

"Không được, bây giờ thả nó ra thì tác dụng không lớn." Chu Thánh đứng trước huyết quan, nói với chiếc quan tài đỏ: "Ngươi cứ nằm đó một lúc đi, đợi ta đánh tan bọn chúng rồi ngươi hãy ra ngoài hít thở." Bọn đạo mộ tặc đã giải được cầu bát quái là điều hắn vạn vạn không ngờ tới, cơ quan của cầu bát quái rối loạn, hơn nữa toàn bộ đã kích hoạt, mà bọn chúng vẫn tìm được lối ra.

Đáng tiếc, bọn chúng quá cẩn thận, không mở huyết quan.

Chu Thánh bước ra khỏi cửa mộ thất, đi theo con đường mà bọn đạo mộ tặc đã đi qua.

Bọn chúng lúc này đang nằm ngủ ở ngã ba, còn có năm người đang canh đêm.

"Đến lượt ngươi lên sân khấu biểu diễn rồi đó." Chu Thánh khẽ nói một câu, triệu hoán bọ xác trong cổ mộ.

Mấy chục con bọ xác màu xanh lam bình thường xuất hiện từ các lỗ hổng, đi về hướng Chu Thánh chỉ.

Chỉ có điều, sau khi đi qua, chúng lại lùi về, không thể xuyên qua vòng tròn màu đỏ.

"Cũng có chút bản lĩnh đó chứ." Chu Thánh nhắm mắt trầm tư, nếu mình xuất hiện thì chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Thả bọ xác tấn công lén lút là tốt nhất.

Chỉ là bọn chúng đã có phòng bị, bọ xác không thể tấn công lén.

"Trừ khi thổi tan vòng tròn màu đỏ, thì mới có tác dụng." Chu Thánh mở bảng thương thành, nhìn lướt qua những thứ có ích cho mình, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào 'Âm Phong'. 【Âm Phong: Âm phong trong cổ mộ, có thể mang lại một tia cảm giác kinh hoàng cho đạo mộ tặc; thời gian duy trì mười lăm giây! 】 Nhìn giới thiệu trên bảng thương thành, Chu Thánh lại nhìn giá cả.

Ba điểm tích phân.

Không đắt.

Chu Thánh trực tiếp đổi Âm Phong, đồng thời để Âm Phong thổi ra từ vị trí mình đang đứng.

"Hù hù hù…" Âm phong cuồn cuộn nổi lên, những người đang nằm trong túi ngủ đều co ro thân mình, có người còn đang run rẩy.

Bột phấn trên mặt đất bị âm phong thổi tan, ánh lửa trên vách tường nhấp nháy, màu sắc cũng trở nên có chút bất thường.

Năm người canh đêm, giơ súng lên, bật hồng ngoại, cảnh giác phòng bị từng con đường.

Lão già lùn tịt đi bên cạnh Cừu tiên sinh bỗng nhiên mở bừng hai mắt, ánh mắt trống rỗng như có thể nhìn xuyên bóng tối, nhìn quanh bốn phía.

Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối, tránh ánh mắt của lão già lùn tịt kia.

"Lão già đó, không đơn giản đâu." Chu Thánh lẩm bẩm.

Âm phong thổi qua năm mươi giây, rồi dần dần tiêu tán.

Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối gần mười phút, đợi bọn chúng thả lỏng cảnh giác rồi, Chu Thánh mới một lần nữa triệu hoán bọ xác sơ cấp.

Bọ xác sơ cấp như thủy triều ập tới, những người canh đêm vừa kịp phản ứng đã bị bọ xác cắn.

"A!!!" Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, đánh thức tất cả những người đang ngủ.

Mọi người mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thấy bọ xác ùa đến, lập tức bò ra khỏi túi ngủ.

"Vào cổ mộ rồi còn muốn ngủ sao?

A!" Chu Thánh khẽ thở dài một tiếng, sau đó bước vào bóng tối.

"Đát đát đát đát…" Thủ hạ của Cừu tiên sinh cầm súng trường tấn công và súng trường bắn liên thanh.

Những người còn lại lấy lưới thép từ ba lô ra trải, sau đó ném ra trùm lên bọ xác, khiến bọ xác không thể động đậy.

Lưới thép này có móc ngược, bọ xác bị trùm vào, giống như cá bị mắc lưới vậy, căn bản không chạy thoát được.

Cừu tiên sinh bị đánh thức, nổi cơn thịnh nộ, đoạt lấy súng trường tấn công từ tay thủ hạ, bắn xối xả vào bọ xác.

"Đát đát đát đát…" Sau khi bắn hết một băng đạn, Cừu tiên sinh vẫn thấy chưa hả giận, trực tiếp ném khẩu súng đi.

Mọi người đều bị sự điên cuồng của hắn dọa sợ.

Vẫn còn hai ba người đang nằm trên mặt đất rên la.

"Im miệng!" Cừu tiên sinh quát lớn một tiếng, những người rên la lập tức im bặt, nhưng nước mắt không nghe lời mà chảy xuống.

"Da của chúng đang động đậy." Dương Tuyết Lỵ chỉ vào cơ thể của bọn họ, kinh hãi nói.

"Không, là bọ xác đã chui vào, phải lấy ra ngay lập tức!" Hoắc Ngọc Tiệp nói với giọng trầm trọng.

Hồ Bát Nhất rút dao găm ra, đặt lên lửa khử trùng, sau đó đổ thêm chút cồn để lau.

"Đưa người vào đây." Thủ hạ của Cừu tiên sinh khiêng ba người đang rên la vào, còn một người nằm dưới đất, không thể đứng dậy.

Chương 22

Trên người hắn có mấy chỗ đang động đậy, hiển nhiên không chỉ có một con bọ xác bên trong.

Cừu tiên sinh rút súng lục ra, 'pằng pằng' mấy phát vào cỗ thi thể kia, trực tiếp bắn chết bọ xác bên trong cơ thể hắn.

Nhìn Cừu tiên sinh tàn nhẫn như vậy, Hoắc Ngọc Tiệp cảm thấy một sự lạnh lẽo khó hiểu trong lòng.

Hồ Bát Nhất dùng dao găm đã khử trùng rạch da người kia, thò tay vào, bắt bọ xác ra.

Người kia nghiến chặt răng, mấy cái răng còn bị vỡ.

Hắn muốn gào lên, nhưng vừa há miệng ra, một cây gậy gỗ đã nhét vào.

Lão già lùn tịt nhìn chằm chằm hắn, hắn lập tức không dám kêu la nữa.

Hồ Bát Nhất bắt được bọ xác từ trong cơ thể hắn, khi bọ xác chui ra còn cắn cả ruột.

Hồ Bát Nhất trực tiếp bóp chết bọ xác, ném vào lửa.

Sau đó đặt ruột của người kia trở lại.

"Tuyết Lỵ, cô khâu lại đi." Hồ Bát Nhất gọi Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ lấy ra một cái hộp, bên trong hộp là kim chỉ.

Cô đang định khâu thì dừng lại.

"Không cần nữa, hắn đã chết cóng rồi." Dương Tuyết Lỵ đặt kim chỉ vào hộp.

“Phế vật.” Cừu tiên sinh mắng một câu.

“Khâu lại đi, thi thể của hắn có lẽ sau này vẫn còn dùng được.” Cừu tiên sinh nói một câu.

Dương Tuyết Lỵ trực tiếp chấn động.

Cừu tiên sinh độc ác, cô thật sự đã được chứng kiến.

Đối với thủ hạ của mình, hắn hoàn toàn không coi là người.

Chết rồi còn không buông tha, ông chủ này cũng quá tàn nhẫn rồi sao?

Sau khi chấn động, cô vẫn khâu lại xử lý, nhưng đã khâu thì không cần tháo ra nữa, cũng coi như đơn giản.

Hai người còn lại, cũng được người của Hoắc gia giúp đỡ, lấy bọ xác ra.

Nhưng hai người đó được đối xử tốt hơn, người của Hoắc gia tiêm cho họ nửa liều thuốc tê, giảm đau đớn.

Vì vậy hai người đó không chết cóng, chỉ là vẫn còn cảm nhận được đau đớn.

Sau khi xử lý xong, hai người được tiêm thuốc tê đó, trực tiếp ngủ thiếp đi, chỉ là khi ngủ, cơ thể vẫn còn co giật, hiển nhiên vẫn rất đau.

“Bọ xác từ đâu ra vậy?” Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

“Tôi rõ ràng đã rải hùng hoàng phấn, những con bọ xác này không thể vào được mới phải.” Hồ Bát Nhất nói với giọng trầm, nhìn vòng tròn bên ngoài, chỉ còn lại một chút.

Hồ Bát Nhất nhìn người không bị cắn.

Người đó lòng bàn tay đổ mồ hôi, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Hắn đang định nói thì Cừu tiên sinh đi đến bên cạnh.

Hắn dựa sát vào Cừu tiên sinh, nói nhỏ một câu.

“Trước khi bọ xác xuất hiện, có một luồng gió thổi qua, thổi tan tất cả bột phấn anh rải.” Cừu tiên sinh nói với vẻ mặt âm trầm.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, nhìn về ngã ba nơi bọ xác xuất hiện.

Con đường đó, ở ngay phía trước.

“Đến từ phía trước sao?” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

“Con đường chúng ta sẽ đi vào ngày mai, chính là con đường phía trước này.” Hồ Bát Nhất chỉ vào con đường phía trước nói.

Lời này vừa nói ra, Cừu tiên sinh kinh ngạc hỏi: “Sao anh biết?” “Thông thường nơi nào có bọ xác, nơi đó đều thông trước sau.” Hồ Bát Nhất nói.

“Đây là kinh nghiệm tôi và Hồ ca có được sau nhiều năm đào mộ.” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nói.

Mọi người nghe vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

“Mau nghỉ ngơi đi, đã gần mười một giờ rồi, ngủ một giấc bổ sung chút sức lực.” Hoắc Ngọc Tiệp nói ở bên cạnh.

Bây giờ cô chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, không muốn thức đêm nữa.

Cừu tiên sinh lần này sắp xếp mười người canh đêm, rồi mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Hồ Bát Nhất đổ nốt chút bột phấn cuối cùng trong lọ ra xung quanh, rồi nói: “Nếu còn có âm phong thổi tới, nhớ đánh thức chúng ta dậy.” Hồ Bát Nhất nói với những người canh đêm một câu, sau đó nằm xuống nghỉ ngơi.

Mọi người vừa ngủ được mấy phút, âm phong lại thổi tới.

Chỉ có điều lần này đổi sang một mộ đạo khác.

"Hù hù hù…" Âm phong thổi tới, còn có mười mấy con bọ xác, ẩn mình trong âm phong.

"May mà ta không quay về, ta quay về thì các ngươi chẳng phải sẽ được nghỉ ngơi sao?" Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối nói thản nhiên.

Theo sự xuất hiện của bọ xác, những người đứng gác lập tức cầm súng bắn xối xả, Cửu tiên sinh và Mạc Kim Giáo Úy lại một lần nữa tỉnh lại.

"Đát đát đát đát…" Súng máy không ngừng bắn, mười mấy con bọ xác nhanh chóng biến mất.

Tuy nhiên Hoắc Ngọc Tiệp thì không, cô đeo nút bịt tai, bên cạnh còn có người Hoắc gia canh chừng, nên có thể yên tâm mà ngủ.

"Đáng ghét, rốt cuộc gió và bọ xác từ đâu ra vậy?" Cửu tiên sinh có chút không nhịn nổi nữa.

"Hai người các anh, vào mộ đạo xem xem." Cửu tiên sinh chỉ vào mộ đạo nơi bọ xác xuất hiện, phân phó thủ hạ đi tìm.

Hai người được giao nhiệm vụ, một tay cầm đèn pin, một tay giơ súng trường, từ từ đi vào.

"Kỳ lạ, bọ xác đều xuất hiện theo đàn, không thể từng đợt từng đợt mà đến." Hồ Bát Nhất khẽ cau mày, anh cảm giác như có người thao túng.

"Hồ ca, bọ xác là thứ của cổ mộ, căn bản không ai có thể thao túng được mà." Vương Bàn Tử nói ở bên cạnh.

Hồ Bát Nhất cau mày chặt hơn, anh sợ chính là có người thao túng.

Hai người vào thám thính, đi hơn mười phút mà vẫn chưa thấy quay lại.

Cừu tiên sinh đành phải cầm bộ đàm lên nói chuyện.

"Có phát hiện gì không?

Nhận được trả lời, nhận được trả lời!" Cừu tiên sinh quát lớn vào bộ đàm, nhưng ngoài một tràng âm thanh nhiễu điện, không còn gì khác.

"Hoặc là từ trường bị nhiễu, hoặc là… có chuyện rồi." Hồ Bát Nhất nói với giọng trầm.

Cừu tiên sinh đặt bộ đàm xuống, ánh mắt lạnh lùng.

"Được, đã không cho chúng ta nghỉ ngơi, vậy chúng ta sẽ thâm nhập xuyên đêm!" Cừu tiên sinh đứng dậy từ mặt đất, thủ hạ của hắn lập tức thu dọn đồ đạc.

"Đánh thức Hoắc tiểu thư dậy đi, đêm nay ngủ không được rồi." Cừu tiên sinh khẽ nói, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận.

Người của Hoắc gia đánh thức Hoắc Ngọc Tiệp dậy, nói cho cô biết chuyện bọ xác.

Hoắc Ngọc Tiệp bất đắc dĩ, đành phải chui ra khỏi túi ngủ, dùng nước lạnh rửa mặt.

"Vậy thì, đi thôi!" Lần này, không phải Hoắc Ngọc Tiệp và Hồ Bát Nhất dẫn đường, mà là Cừu tiên sinh.

Cừu tiên sinh và lão già lùn tịt đi trước, trực tiếp đi vào nơi mà hai người kia đã thám thính trước đó.

"Nếu lát nữa có cơ quan, còn phiền anh ra tay, chúng ta không thể chậm trễ được nữa." Cừu tiên sinh nói với lão già lùn tịt bên cạnh.

Lão già lùn tịt khẽ gật đầu, tay trái nắm chặt cây côn gỗ, tay phải

rút dao ra.

Chu Thánh liên tục hai lần thả bọ xác, khiến Cửu tiên sinh không thể chịu đựng được nữa.

Thà không nghỉ ngơi, hắn cũng muốn đi sâu vào mộ huyệt, nhanh chóng thám mộ.

Những người đi vào mộ đạo, trạng thái tinh thần khác biệt rất lớn.

Vương Bàn Tử và mấy người Cửu tiên sinh, rất mệt mỏi, còn Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ và Hoắc Ngọc Tiệp mấy người kia, thì lại rất hưng phấn.

Cứ như vừa tiêm thuốc kích thích vậy.

Đây là trạng thái não bộ hoạt động cường độ cao do không nghỉ ngơi trong thời gian dài.

Chương 23

Còn Hồ Bát Nhất, Cửu tiên sinh bọn họ thì đã lớn tuổi, tốc độ vận động của não chậm hơn.

Chu Thánh thấy mục đích đã đạt được, đi theo mật đạo của Người gác lăng, tiến đến cơ quan tiếp theo.

"Đào mộ mà còn muốn ngủ sao?

A!" Chu Thánh khẽ nói một câu, biến mất trong bóng tối. 【Đinh, chúc mừng Ký chủ đã thành công ngăn chặn đạo mộ tặc, nhận được năm điểm tích phân! 】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang vọng bên tai Chu Thánh.

"Hả?

Mình tốn sáu điểm tích phân đổi âm phong, mà chỉ nhận được năm điểm tích phân sao?" Chu Thánh ngẩn người.

"Thôi vậy, mình phải nhanh chóng đến mộ thất tiếp theo bố trí cơ quan thôi." Chu Thánh không nghĩ ngợi nữa, tiến đến mộ thất tiếp theo.

Kim Bình Tỏa.

Đây chính là cửa ải thứ tư.

Chu Thánh đi theo bậc thang, nhìn những chiếc khóa vàng treo hai bên vách tường, vừa đi vừa nhặt chìa khóa.

Những chiếc khóa vàng trên vách tường này có chín mươi chín cái, khóa vàng nối với dây xích sắt, chỉ có một cái không có cơ quan, những cái khác mở ra sẽ kích hoạt các cơ quan khác nhau.

Hơn nữa, còn phải tìm được chìa khóa mới có thể mở.

Mà chìa khóa, bây giờ đã bị Chu Thánh thu thập hết, cất trong túi.

Chín mươi chín chiếc chìa khóa được giấu ở những nơi cực kỳ bí mật, Chu Thánh có bản đồ trong đầu nên mới tìm được.

Sau khi thu thập đủ tất cả chìa khóa, Chu Thánh đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn chín chiếc khóa vàng treo lơ lửng trên không.

"Chỉ có giải được chín mươi chín chiếc khóa vàng, chìa khóa lớn mới xuất hiện, cho dù có chìa khóa lớn, cũng phải giải đúng chiếc khóa vàng lớn mới được." "Đáng tiếc ta không có thời gian thử từng cái một, nếu không chìa khóa lớn ta cũng đã mang đi mất rồi." Chu Thánh thì biết chiếc khóa nào là đúng, nhưng hắn không biết chìa khóa nào có thể mở được.

Sau khi lấy hết tất cả chìa khóa, Chu Thánh mới rời khỏi mật đạo của Người gác lăng.

"Không có chìa khóa, ta muốn xem các ngươi làm sao giải được Kim Bình Tỏa!" ...

Trong mộ đạo.

Cừu tiên sinh đi trước mở đường, mắt đỏ ngầu, có chút sưng đỏ.

Ngay cả đi lại cũng có chút không vững.

"Hay là chúng ta nghỉ ngơi đi, ba ngày không nghỉ, cơ thể không chịu nổi đâu." Hồ Bát Nhất lên tiếng nói.

Việc đào mộ này, quả thực là lấy mạng ra đào.

Không ngủ không nghỉ, ai mà chịu nổi?

"Đợi tìm được hai người đã mất tích rồi hãy nghỉ!" Cừu tiên sinh nói với giọng trầm.

Mộ đạo hẹp hòi và tối tăm, không có chút ánh sáng nào.

Khi họ đi, còn phải cẩn thận quan sát xem có cơ quan gì không.

Tinh thần căng thẳng cao độ, lại không thể ngủ để thư giãn, điều này khiến họ vô cùng mệt mỏi.

Mọi người đi một lúc trong mộ đạo, đột nhiên nhìn thấy hai cỗ thi thể vẫn còn đang chảy máu.

Sắc mặt Cừu tiên sinh khó coi, bước nhanh tới.

Hắn lật hai người đó lại, cảnh tượng rùng rợn suýt nữa khiến hắn nôn ra.

Cơ thể hai người đó bị bọ xác gặm nát biến dạng, vừa lật lại, ngoài xương trắng dính máu ra, chỉ còn lại thịt và máu bị gặm một nửa.

Nội tạng lăn lóc khắp nơi.

Không ít người không nhịn được nôn ọe ngay bên cạnh.

Ngay cả Cừu tiên sinh cũng khó mà chịu đựng được, lùi lại mấy bước, kìm nén sự tức giận.

"Ở đây còn có chữ!" Vương Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy, trên tường còn có chữ viết bằng máu. 【Mạc Kim hữu phù! 】 Phía trên, chỉ có bốn chữ này.

Sắc mặt Cừu tiên sinh vô cùng khó coi, bốn chữ này không phải do thủ hạ của hắn viết, thủ hạ của hắn không hiểu tiếng Trung.

Hắn quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, chỉ vào chữ trên tường, hỏi: "Bốn chữ này, có ý nghĩa gì?" "Đây là vu oan!" Hồ Bát Nhất nói với giọng trầm, nghĩ đến vị thanh niên trên máy bay.

"Là hắn, đang vu oan hãm hại!" Trên máy bay, Vương Bàn Tử đã nói câu này với anh.

"Đáng ghét, dùng thủ đoạn sơ đẳng như vậy để vu oan hãm hại!"

Vương Bàn Tử tức giận nói, đấm một quyền vào tường.

Ai cũng nhìn ra, đây là vu oan hãm hại, hơn nữa thủ đoạn sơ đẳng như vậy.

Nhưng, nhỡ đâu không phải vu oan hãm hại thì sao?

Cừu tiên sinh bây giờ tuy rất mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn đang xoay chuyển.

Nhìn thấy chữ trên tường, bọn họ đều sẽ cho rằng đây là vu oan hãm hại, nhưng nhỡ đâu đây không phải vu oan hãm hại, mà là thông báo tin tức thì sao?

Cừu tiên sinh chĩa súng vào Hồ Bát Nhất.

"Nghi ngờ Mạc Kim Giáo Úy của tôi?" Hồ Bát Nhất nhìn Cừu tiên sinh, không có bất kỳ động tác nào.

Vương Bàn Tử bước lên ngăn lại, nhưng vô số họng súng đã chĩa vào anh.

Hồ Bát Nhất đưa tay ra hiệu Vương Bàn Tử lùi lại.

"Chi Oa, điều quan trọng nhất là chi giá phải vững, người trong bóng tối rõ ràng là cố ý ly gián." Hồ Bát Nhất nói với giọng chắc nịch.

"Hồ Bát Nhất nói không sai, chi giá phải vững, bây giờ không nên gây hấn." Hoắc Ngọc Tiệp nói ở bên cạnh giúp Hồ Bát Nhất.

Cô giúp Hồ Bát Nhất là vì cô nhận ra Cừu tiên sinh có vấn đề, không muốn Hồ Bát Nhất và bọn họ gặp chuyện.

Cừu tiên sinh nhìn Hoắc Ngọc Tiệp một cái, rồi mới đặt khẩu súng trong tay xuống.

"Được, tôi nể mặt Hoắc tiểu thư một chút." Cừu tiên sinh đặt súng lục xuống, 'pằng pằng' hai phát vào bọ xác dưới đất, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, đi theo phía sau.

“Đa tạ.” Hồ Bát Nhất nói lời cảm ơn.

“Không cần, tôi cũng đang nghi ngờ anh, dù sao danh tiếng Mạc Kim Giáo Úy của anh trong giới đạo mộ rất vang dội, mà năng lực của anh, quả thực không xứng với danh tiếng của anh.” Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu thờ ơ, sau đó dẫn người Hoắc gia rời đi.

Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nói: “Hồ ca, đánh nhau đi!” “Đại sự không được, thì cũng không cần tiền của Cửu tiên sinh nữa!” Anh không chịu nổi, hết lần này đến lần khác bị nghi ngờ.

Khi bị nghi ngờ nhiều, bị giết cũng sẽ nhanh thôi.

Hồ Bát Nhất mặt âm trầm, không nói một lời.

“Có phải có điều gì lo lắng không?” Dương Tuyết Lỵ hỏi ở bên cạnh.

“Bây giờ không nên đối đầu, chúng ta đi thôi.” Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, dẫn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ theo sau.

Mọi người đi trong mộ đạo, hai bên đều có không ít thi cốt.

Đi không lâu sau, họ lại quay trở lại ngã ba.

“Đi một vòng, lại quay về.” Hoắc Ngọc Tiệp nói thản nhiên.

Ngã ba này, chính là nơi bọn họ vừa nghỉ ngơi.

“Đi mộ đạo khác.” Cửu tiên sinh nói một câu, sau đó đi vào con đường nơi bọ xác xuất hiện lần đầu tiên.

Hắn bây giờ vô cùng tức giận, không muốn dừng lại một khắc nào.

Mọi người đi theo sau hắn, tiến vào mộ đạo, rõ ràng có thể so sánh được, mộ đạo thứ hai rộng rãi hơn rất nhiều, cũng không có cơ quan.

Cừu tiên sinh có lão già lùn tịt bảo vệ, nên đi rất nhanh.

Cho dù có cơ quan, hắn cũng không lo lắng sẽ xảy ra chuyện.

Mọi người mơ màng đi trong mộ đạo, theo thời gian trôi qua, bước chân của họ càng lúc càng chậm.

Đi trong mộ đạo hơn mười phút, họ nhìn thấy mộ thất.

Chương 24

Khi nhìn thấy mộ thất, Cừu tiên sinh lập tức tỉnh táo lại, bước nhanh tới.

Hắn đang định đẩy cửa đá ra thì phát hiện cửa đá thế nào cũng không đẩy được.

"Cửa đá này có cơ quan, cách thông thường không thể mở được." Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu, sau đó cầm máy quét, quét cơ quan trên cửa đá.

Hồ Bát Nhất nhìn hai bên cửa đá, có thú trấn mộ há miệng, thú trấn mộ này rất đặc biệt, giống như Tị Thủy Tử Kim Thú mà anh biết.

Hơn nữa, dưới cửa đá, còn có một con mương dẫn nước.

"Người Yến thích nước, mộ huyệt này phải dùng nước mới có thể mở được!" Hồ Bát Nhất nói, sau đó nhìn Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử, cậu ngồi lên thú trấn mộ thử xem!" Vương Bàn Tử đi đến cạnh thú trấn mộ ngồi xuống, miệng thú trấn mộ há ra, lập tức phun ra nước.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, ngồi lên một con thú trấn mộ khác.

"Gầm…" Con thú trấn mộ kia phun ra là lửa, ngọn lửa trực tiếp bắn trúng Cừu tiên sinh.

Cừu tiên sinh vội vàng lùi lại, nhờ sự giúp đỡ của lão già lùn tịt, mới dập tắt được ngọn lửa.

Cừu tiên sinh nhìn Hồ Bát Nhất với vẻ mặt khó coi.

"Cái này không thể trách tôi!" Hồ Bát Nhất xòe tay nói.

Sắc mặt Cửu tiên sinh khó coi, càng lúc càng không ưa Hồ Bát Nhất.

"Đợi tôi hoàn thành kế hoạch, tôi nhất định sẽ giết anh!" Cửu tiên sinh thầm nghĩ trong lòng.

Tuy không liên quan đến anh, nhưng anh có thể nhắc nhở mình mà.

Anh đã không làm, cố ý không làm!

Nước chảy vào mương thoát nước, cửa đá từ từ mở ra.

Cửu tiên sinh dẫn người đi vào.

Khi mọi người đều đi vào, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ mới từ trên thú trấn mộ xuống, đi theo phía sau vào trong.

"Ầm ầm ầm… Rầm…" Cửa lớn mộ đạo, lập tức đóng lại.

Khoảnh khắc cửa mộ đóng lại, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Vương Bàn Tử.

"Cái này không liên quan đến tôi mà, sao tôi biết vừa vào cửa mộ sẽ đóng lại?" Vương Bàn Tử xua tay nói.

Cửu tiên sinh không nói gì, cầm đèn pin siêu sáng chiếu sáng.

Mộ thất này rất lớn, khắp nơi đều bày nến, trên đỉnh đầu còn có một quả cầu.

Hồ Bát Nhất đi đến cạnh nến, châm một cây nến trong số đó.

Nến cháy, tỏa ra một luồng khí màu trắng rất yếu ớt.

"Nếu nến tắt, có nghĩa là ở đây không có oxy, phải rời đi càng sớm càng tốt." Hồ Bát Nhất nói.

Sau khi châm nến, mọi người mới tìm kiếm đồ đạc trong mộ huyệt.

Trong mộ thất này, bày không ít bình gốm, nhưng đa số đã vỡ nát,

cho dù là những cái còn nguyên vẹn, cũng đã bị oxy hóa từ lâu.

Trung tâm mộ thất, bày một cỗ quan tài đá.

Hồ Bát Nhất đi đến trước quan tài đá, kiểm tra kỹ lưỡng một chút.

"Quan tài đá này được niêm phong tốt, đồ bên trong chắc hẳn đều còn nguyên vẹn." Hồ Bát Nhất vừa nói, vừa châm một cây nến ở góc tây nam.

"Bàn Tử, Hắc Triết Tử!" Hồ Bát Nhất gọi.

Vương Bàn Tử lấy Hắc Triết Tử từ ba lô ra, đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hắc Triết Tử là một loại công cụ chuyên dùng để mở quan tài của Mạc Kim Giáo Úy, có thể co rút, kéo dài ra như một cây gậy nhảy.

Hồ Bát Nhất dùng Hắc Triết Tử cắm vào bốn phía quan tài, từng chút một cạy mở chiếc quan tài được đổ xi măng.

"Tham Âm Trảo!" Hồ Bát Nhất lại một lần nữa gọi, Vương Bàn Tử đưa công cụ cho Hồ Bát Nhất.

Sau khi đeo công cụ vào, Hồ Bát Nhất nắm lấy nắp quan tài, dùng sức kéo, nắp quan tài trực tiếp nâng lên.

"Đi giúp đỡ!" Cửu tiên sinh gọi một tiếng, mấy người mặc đồ đen phía sau tiến lên giúp đỡ, đẩy nắp quan tài ra.

"Rầm!" Nắp quan tài nặng gần hai trăm cân rơi xuống đất, gạch lát sàn cũng trực tiếp bị đập vỡ nát.

Khi quan tài mở ra, Cửu tiên sinh bước mấy bước tới, cầm đèn pin chiếu vào bên trong quan tài.

Mọi người vây lại nhìn, bên trong nằm một cỗ xác khô.

Trong tay xác khô, cầm một cây ngọc như ý.

“Anh không phải nói bên trong này cách biệt oxy sao?

Cỗ xác khô này là sao?” Cừu tiên sinh nhìn Hồ Bát Nhất.

“Chắc là lúc chôn cất, không hút hết không khí.” Hồ Bát Nhất nói.

Cừu tiên sinh không khách khí liếc nhìn Hồ Bát Nhất, sau đó sai người lấy thiết bị ra kiểm tra, khi thiết bị quét qua, liền kêu tít tít.

Thần sắc Cừu tiên sinh lập tức thay đổi, vô cùng kích động.

Đây là thứ hắn muốn tìm.

Cừu tiên sinh thò tay vào lấy ngọc như ý, nhưng cỗ xác khô kia ôm chặt ngọc như ý, mặc cho Cừu tiên sinh làm thế nào cũng không lấy ra được.

“Pằng pằng!” Cừu tiên sinh bắn hai phát vào tay xác khô, sau đó mới lấy ngọc như ý ra được.

Tuy nhiên, trên đó vẫn còn dính ngón tay.

“Làm sạch ngón tay trên ngọc khí đi.” Hồ Bát Nhất đưa ngọc như ý cho người phía sau.

Hồ Bát Nhất cũng không nói gì, vốn dĩ việc lấy đồ tùy táng là họ được ưu tiên chọn trước.

Họ không chú ý, quả cầu trên đỉnh đầu, xuất hiện không ít vết nứt.

“Kéo xác khô ra, bên trong có lẽ còn có đồ!” Cừu tiên sinh phân phó.

Trong ngọc như ý này có một chút khí mạch rồng, nhưng không phải mạch rồng thật sự, chỉ là một luồng khí tức.

Thủ hạ phía sau hắn, dùng tay không khiêng thi thể xác khô ra, tùy tiện ném sang một bên.

“Tôn trọng người đã khuất.” Hồ Bát Nhất nói một câu.

“Mạc Kim có huấn, Mạc Kim không động thi cốt.” “Đó là quy củ của Mạc Kim các người, không phải quy củ của tôi!” Cừu tiên sinh nói thẳng.

“Rầm…” Quả cầu trên đầu bọn họ trực tiếp nứt ra, bên trong có không ít côn trùng rơi xuống.

Những con côn trùng đó to bằng móng tay cái, toàn thân màu đen, vỗ cánh kêu vù vù trong không trung.

“Hồ ca, đèn tắt rồi!” Vương Bàn Tử vội vàng kêu lên.

“Tìm lối ra, nhanh!” Hồ Bát Nhất lớn tiếng kêu lên.

Mọi người đều tìm kiếm lối ra xung quanh.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn những con côn trùng trên không, chúng dường như đang tìm kiếm mục tiêu.

Ai lấy ngọc như ý, chúng sẽ đối phó người đó.

“Dùng hỏa công!” Hoắc Ngọc Tiệp lớn tiếng kêu lên.

Cô nghĩ đến con thú trấn mộ khác bên ngoài cửa phun ra lửa.

Mọi người lấy súng phun lửa từ ba lô ra, còn những con côn trùng kia tìm thấy người cầm ngọc như ý, trực tiếp bay tới, bao phủ lên người hắn.

“A…” Một tiếng kêu thảm thiết còn chưa kéo dài mấy giây, người đó lập tức bị côn trùng xé xác sạch sẽ, chỉ còn lại một bộ xương và nội tạng.

Ngọc như ý cũng rơi xuống từ thi thể của hắn.

Sau khi ăn xong, côn trùng lại nhắm vào Cừu tiên sinh.

Những người đã chạm vào ngọc như ý, cũng sẽ bị chúng nhắm tới.

Cừu tiên sinh lùi lại mấy bước, nhìn về phía lão già lùn tịt bên cạnh.

Lão già lùn tịt cũng rất đau đầu, nếu chỉ có một hai con thì còn dễ xử lý, nhưng dày đặc mấy trăm con, căn bản không thể tiêu diệt hết.

Chương 25

"Ong…" Đúng lúc này, một luồng lửa phun ra, trực tiếp thiêu cháy sạch những con côn trùng đang bay trên không.

Từng con côn trùng bị thiêu cháy đen, rơi xuống từ không trung.

Cừu tiên sinh dùng chân đạp nát chúng, sau đó nhặt ngọc như ý từ dưới đất lên.

Ngọn lửa nóng rực cũng thiêu cháy toàn bộ nến trong mộ thất.

Tất cả nến cháy, phát ra khí màu trắng, giống như sương khói.

"Cẩn thận có độc!" Hoắc Ngọc Tiệp kêu lên một tiếng, lấy mặt nạ phòng độc đeo lên mặt.

Khí thể xuất hiện trong mộ thất, đa số đều có độc.

Khi mọi người đeo mặt nạ phòng độc xong, tay Cừu tiên sinh bắt đầu biến đen, còn viên ngọc như ý kia, cũng từ màu lam lục, dần dần biến thành màu đỏ.

"Cừu tiên sinh, viên ngọc như ý này không thể lấy!" Hồ Bát Nhất kêu lên một tiếng.

Cừu tiên sinh cúi đầu nhìn ngọc như ý trong tay, lấy một cái túi lớn từ ba lô của thủ hạ ra đựng vào.

"Không thể lấy, tôi cầm không được sao?" Viên ngọc như ý này, hắn sẽ không vứt đi, đây là thứ hắn muốn tìm.

Nhưng hắn không chú ý, lòng bàn tay và mu bàn tay của hắn, đều đã đen kịt.

"Cừu tiên sinh, anh đã trúng độc rồi." Hoắc Ngọc Tiệp nhắc nhở một câu.

“Tiêm cho tôi thuốc đặc hiệu!” Cừu tiên sinh nói.

Trúng độc không hoảng sợ, có thuốc thì có thể chữa.

Lần xuống mộ này, hắn đã chuẩn bị rất kỹ càng.

“Ngọc như ý vẫn nên vứt đi, đồ tùy táng này không dễ lấy như vậy đâu.” Hoắc Ngọc Tiệp nhắc nhở một câu.

“Chỉ cần không dùng tay tiếp xúc là được.” Cừu tiên sinh nói.

Mọi người nghe vậy, cũng không tiện tiếp tục khuyên nhủ, đều chia nhau tìm kiếm cơ quan trong cổ mộ.

Cổ mộ hoàn toàn bị phong tỏa, nến liên tục cháy, tỏa ra khí thể.

“Nến không tắt, chứng tỏ bên trong này nhất định có không khí, nguồn không khí đến từ cửu u xuất khẩu!” Hồ Bát Nhất sau một hồi phân tích, sau đó tìm kiếm vị trí lối ra.

Mọi người cũng không rảnh rỗi, bắt đầu tìm kiếm lối ra của mộ thất xung quanh.

Mộ thất này rộng hơn ba trăm mét vuông, trông không lớn, nhưng khi tìm kiếm, tìm nửa ngày cũng không tìm thấy lối ra.

Hoắc Ngọc Tiệp cầm máy tính và máy dò, tìm kiếm nguồn không khí, cuối cùng ở phía dưới quan tài, tìm thấy một luồng gió yếu ớt đang lưu thông.

“Dưới quan tài có khí gió.” Hoắc Ngọc Tiệp chỉ vào quan tài nói một câu.

Hồ Bát Nhất nghe thấy liền tới, dùng Hắc Triết Tử thử một chút, trực tiếp đâm thủng đáy quan tài đá.

“Thì ra dưới quan tài là thông đạo, tôi nói tại sao thi thể lại khô héo.” Hồ Bát Nhất nở nụ cười, sau đó mở toàn bộ thông đạo dưới quan tài.

Một con đường hầm tối tăm xuất hiện trước mặt mọi người.

“Hồ Bát Nhất, anh dẫn đường đi.” Cừu tiên sinh chỉ vào Hồ Bát Nhất nói.

Con đường chưa biết này, không ai biết sẽ đi về đâu.

“Được.” Hồ Bát Nhất gật đầu, là người đầu tiên đi vào.

Mạc Kim Giáo Úy đi trước, tiếp theo là Hoắc Ngọc Tiệp dẫn bảy người Hoắc gia theo sau, cuối cùng mới là Cừu tiên sinh.

“Tay của anh…” “Không sao, đã tiêm thuốc đặc hiệu rồi.” Cừu tiên sinh nói một câu thờ ơ.

Lão già lùn tịt gật đầu, nói: “Ngọc như ý, bên trong có một luồng khí đặc biệt, nếu tay gặp vấn đề, thì đập nát nó đi.” “Quan trọng là mạch rồng!” “Ừm.” Cừu tiên sinh gật đầu.

Sáng hôm sau, bình minh.

Liễu Như Yên canh cả đêm, ngáp một cái.

Đang định đi vệ sinh thì đột nhiên cơ quan thứ ba chuyển động.

“Cơ quan đã kích hoạt rồi.” Liễu Như Yên nhìn cơ quan đang vận hành, quay đầu nhìn Chu Thánh vẫn còn đang ngủ.

“Cơ quan tự động vận hành rồi, chắc không cần nói với hắn chứ?” Liễu Như Yên lẩm bẩm một câu, rồi đi vệ sinh.

Chu Thánh đêm qua bận rộn rất lâu, đợi khi về đã là bốn giờ sáng.

Dù là người sắt cũng không chịu nổi, nên hắn về không lâu liền để Liễu Như Yên thay mình canh chừng, còn mình thì ngủ.

Đạo mộ tặc không ngủ, hắn thì ngủ. ...

Dưới mộ đạo.

Hồ Bát Nhất và bọn họ sau khi đi vào, nghỉ ngơi được hơn hai

tiếng, phục hồi được một chút sức lực.

Nếu không ngủ, bọn họ sẽ hoàn toàn không chịu nổi.

Nghỉ ngơi được hai tiếng, tuy vẫn còn rất buồn ngủ, nhưng tinh thần đã phục hồi rất nhiều.

"Hồ ca, mộ đạo này sao em cảm thấy, rất kỳ dị a." Vương Bàn Tử nhìn vách tường có bề mặt cong ở hai bên, rất khó hiểu.

"Ở đây có lẽ có cạm bẫy, chúng ta cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất nói một câu.

Mọi người có thể rõ ràng cảm nhận được, mộ đạo này rất quỷ dị, đặc biệt là vách tường rất trơn nhẵn, lại còn là bề mặt cong, phía trên không có gì cả.

"Không thể tiếp tục đi tiếp, nếu đi tiếp, chúng ta sẽ bị mắc kẹt." Hoắc Ngọc Tiệp dừng bước, nói với mọi người.

"Nhưng ở đây chỉ có một con đường, không tiếp tục đi tiếp, chúng ta chẳng lẽ quay về sao?

Quay lại mộ thất sao?" Cừu tiên sinh nói.

Đặt trước mặt bọn họ, chỉ có một con đường.

Hoặc là đi hết con đường đó, hoặc là quay về.

Quay về đường cũ, bọn họ cũng không có đường nào để đi.

"Tiếp tục đi thôi, bất kể gặp người sống hay người chết, súng của tôi đều có thể giải quyết được bọn chúng." Cừu tiên sinh nói, giọng điệu lạnh lùng.

Hoắc Ngọc Tiệp bất đắc dĩ, đành phải điều khiển một chiếc máy bay không người lái, bay đến phía trước cùng thám thính.

Máy bay không người lái bay được một lúc, không biết đụng phải

thứ gì, trực tiếp rơi từ trên không xuống, vỡ tan tành.

"Quả nhiên có vấn đề." Hoắc Ngọc Tiệp nói với giọng trầm, cố ý dừng bước, dẫn người Hoắc gia đi ở phía cuối cùng.

Bọn họ đi ở phía sau, một đường rải bột huỳnh quang, để lại một con đường rút lui cho mình.

Nếu nhìn từ xa, có thể thấy bọn họ đi vào một chiếc bình hoa.

Trên bình hoa còn có một cái nắp đậy, rất khó mở.

Đây chính là cửa ải thứ ba, Kim Bình Tỏa.

Bên trong Kim Bình Tỏa có rất nhiều khóa vàng, chỉ có một chiếc có thể mở nắp ra ngoài.

Những chiếc khác, một khi kích hoạt sẽ dẫn đến cơ quan.

Bên trong Kim Bình Tỏa.

Mọi người đi không lâu, đột nhiên nhìn thấy trên vách tường treo rất nhiều dây xích sắt, trên dây xích sắt còn có một chiếc khóa vàng.

"Kỳ lạ quá, những chiếc khóa vàng này, là khóa cái gì vậy?" Vương Bàn Tử nghi ngờ nhìn Hồ Bát Nhất.

"Không rõ, nhưng đừng động vào thì hơn, ai cũng không thể đảm bảo, chiếc khóa vàng này sẽ kích hoạt cái gì." Vương Bàn Tử nói.

Một chiếc khóa vàng, mang ra bán có lẽ có thể bán được mấy vạn, nhưng vì mấy vạn tệ mà đánh đổi tính mạng của mình, thì không đáng chút nào.

Bọn họ tùy tiện lấy một cổ vật còn nguyên vẹn trong cổ mộ, đều đáng tiền hơn vàng.

Mọi người đi một đoạn, phát hiện cứ cách khoảng mười mét, trên vách tường lại có một chiếc khóa vàng.

Khóa vàng khóa chặt dây xích sắt, mà dây xích sắt xuyên qua vách tường, không biết khóa thứ gì.

“Mở một cái thử xem, nếu không nguy hiểm, thì mang tất cả những chiếc khóa vàng này đi.” Cừu tiên sinh lên tiếng nói.

“Những chiếc khóa vàng này, cần chìa khóa đặc chế mới có thể mở.” Hoắc Ngọc Tiệp nói ở phía sau.

Chương 26

Cô vẫn luôn quan sát những chiếc khóa vàng này, khóa vàng chỉ có thể dùng chìa khóa mới mở được.

Suốt đường đi, cô đã bảo người của Hoắc gia cầm máy dò kim loại dò tìm chìa khóa, kết quả vẫn không tìm thấy.

Không có một chiếc chìa khóa nào, thì rất kỳ lạ.

"Cần gì chìa khóa?" Cửu tiên sinh nói một câu thờ ơ, đoạt lấy một chiếc rìu từ tay thủ hạ.

"Keng keng…" Hai nhát rìu chém xuống, trực tiếp chặt đứt dây xích sắt.

"Keng." Khóa vàng rơi xuống đất, để ngăn ngừa có độc, bọn họ đặc biệt dùng túi niêm phong đựng lại.

Chu Thánh chắc là không ngờ tới, đạo mộ tặc không tuân thủ quy củ, trực tiếp chặt đứt dây xích sắt.

"Keng keng keng…" Dây khóa rơi xuống, kích hoạt một cơ quan.

Trên không trung rơi xuống không ít cầu lửa.

"Ầm, ầm, ầm…" Từng quả cầu lửa rơi xuống, Hồ Bát Nhất vội vàng lấy vải chống cháy phủ lên người.

Hoắc Ngọc Tiệp lùi lại mấy bước, đứng cùng với người Hoắc gia.

"Bắn hạ cho tôi!" Cửu tiên sinh chỉ vào cầu lửa nói.

"Đát đát đát đát…" Thủ hạ của hắn cầm súng, bắn vỡ những quả cầu lửa sắp rơi xuống, những tia lửa bắn tung tóe rơi xuống, dễ dàng có thể chống đỡ được.

“Tất cả những chiếc khóa vàng này đều là cơ quan, vẫn là đừng lấy nữa.” Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Không cần anh nói Cửu tiên sinh cũng hiểu, những chiếc khóa vàng này có nguy hiểm.

Mọi người đi một lúc, phía trước xuất hiện đường cụt.

“Xem ra muốn rời đi, chỉ có thể tìm thấy chiếc khóa vàng đúng.” Hồ Bát Nhất nhìn những chiếc khóa vàng trên vách tường.

Từ lúc cơ quan kích hoạt, anh đã hiểu muốn rời đi, chỉ có thể giải đúng chiếc khóa vàng.

“Những chiếc khóa vàng ở đây ít nhất cũng có mấy chục cái, mỗi cái đều nối với cơ quan, tương đương với mò kim đáy bể.” Vương Bàn Tử nói.

“Thử từng cái một, tổng thể sẽ tìm được chiếc khóa đúng.” Cửu tiên sinh nói.

“Các người nghĩ vấn đề quá đơn giản rồi.” Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu thờ ơ.

“Các người ngẩng đầu nhìn xem.” Mọi người nghe vậy, ngẩng đầu dùng đèn pin siêu sáng chiếu.

Chỉ thấy, trên không trung treo lơ lửng chín chiếc khóa lớn, những chiếc khóa lớn đó to bằng quan tài.

“Giải những chiếc khóa vàng trên tường chỉ là một phần, giải xong có lẽ sẽ lấy được chìa khóa, sau đó mới giải những chiếc khóa vàng giữa không trung.” Hoắc Ngọc Tiệp nói thản nhiên.

Nói rồi, cô nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Tôi cho anh một cơ hội chứng minh, anh từ trong chín mươi chín chiếc khóa vàng này, tìm ra chiếc khóa đúng.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

“Cô không phải là đang làm khó Hồ ca tôi sao?” Vương Bàn Tử rất không phục.

“Chính mình không tìm được, thì đến làm khó Mạc Kim Giáo Úy của tôi sao?” Dương Tuyết Lỵ cũng có chút không vui.

“Không, không phải làm khó.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Hồ ca, anh…” Vương Bàn Tử còn chưa nói xong, đã bị Hồ Bát Nhất đưa tay ngắt lời.

“Bàn Tử, cậu quên chúng ta gọi là gì rồi sao?

Mạc Kim Giáo Úy!” “Chiếc khóa vàng này, Mạc Kim Giáo Úy tôi có thể giải được!” Hồ Bát Nhất nói một cách nghiêm túc.

Mạc Kim Giáo Úy có một bản lĩnh, phân kim định huyệt.

Mà ở đây toàn là khóa vàng, anh có thể từ trong những chiếc khóa vàng đó, tìm ra cái đúng.

Hoắc Ngọc Tiệp chính là biết điều này, nên mới để Hồ Bát Nhất làm.

Nếu Hồ Bát Nhất không giải được, vậy thì danh bất phó thực rồi.

Cửu tiên sinh ở một bên yên lặng quan sát, nhưng trong lòng hắn không tin tưởng Mạc Kim Giáo Úy lắm.

Hồ Bát Nhất lấy ra la bàn kim, đi quanh tất cả các khóa vàng một vòng, niệm khẩu quyết: “Đại đạo long hành thả hữu chân, tinh phong lỗi lạc thị long thân; Tầm long phân kim định trung cốt, la bàn châm chỉ hữu sinh môn!” Theo khẩu quyết niệm xong, kim la bàn chuyển động, chỉ vào một chiếc khóa vàng trong số đó.

Hồ Bát Nhất giơ la bàn kim đi tới, chỉ vào kim châm nói: “Chính là cái này!” Để đề phòng sai sót, Hồ Bát Nhất còn cầm la bàn kim thử quanh những chiếc khóa vàng khác một chút.

Nói xong, anh lại dùng la bàn, chuẩn bị tìm kiếm chìa khóa.

“Không cần tìm chìa khóa nữa, trực tiếp phá ra là được rồi.” Hoắc Ngọc Tiệp nói thản nhiên.

Vừa rồi Cửu tiên sinh dùng bạo lực phá khóa, lại mở ra một lối suy nghĩ cho cô.

Không cần thiết phải tìm chìa khóa, trực tiếp dùng rìu chặt đứt dây xích sắt là được.

Nếu không, chín mươi chín chiếc khóa vàng, còn phải từ từ tìm chìa khóa, từng cái một đối chiếu, quá mất thời gian.

Người của Hoắc gia lấy rìu từ ba lô ra, tiến lên chặt mấy nhát.

“Keng keng keng…” “Rầm!” Khóa vàng rơi xuống.

Giữa không trung.

Dây xích sắt buộc một chiếc chìa khóa lớn, từ trên không từ từ hạ xuống.

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh ngủ một mạch đến tám giờ sáng mới mơ màng tỉnh dậy.

Vừa mở mắt, Chu Thánh đã nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động.

“Cửa ải thứ ba đã kích hoạt sao?” Chu Thánh hỏi một tiếng.

“Vâng, kích hoạt hai tiếng trước rồi ạ.” Liễu Như Yên gật đầu nói.

“Sao cô không nói sớm!” Chu Thánh vội vàng chui ra khỏi túi ngủ, đi giày dép đến trước đài điều khiển, nhìn thấy cơ quan thứ tư đang được giải mã, hơn nữa đã giải mã được một nửa.

“Không phải, bọn họ làm sao phá được khóa vàng?” Chu Thánh

đầu tiên ngẩn người, sau đó phản ứng lại.

"Chết tiệt, mình quên mất, dây xích sắt có thể chặt đứt mà." "Đại ý quá rồi." Chu Thánh vỗ trán, dây xích sắt trên vách tường, chỉ to bằng mái chèo, có thể chặt đứt được.

"Với bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy và Cửu Môn, nhất định có thể tìm được con đường chính xác!" Trong lúc Chu Thánh nói chuyện, hắn làm loạn chín cái cơ quan mở khóa.

Những cơ quan đã bị phá giải, hắn không có cách nào phục hồi, chỉ có thể chuyển đổi cơ quan phía sau, hoán đổi khóa vàng chính xác với khóa vàng có cơ quan.

"Vẫn còn chín chiếc khóa vàng treo cao, ta không tin Mạc Kim Giáo Úy còn có thể giải được!" Chu Thánh nói với giọng chắc nịch.

"Xin lỗi đại nhân, tôi không biết bọn họ có thể phá được cơ quan." Liễu Như Yên cúi đầu xin lỗi.

"Không trách cô." Chu Thánh lắc đầu, đồng thời trong lòng cũng có chút chấn động.

Mạc Kim Giáo Úy và Cửu Môn, trong thời gian ngắn ngủi, đã phá giải cơ quan, năng lực đạo mộ của bọn họ rất mạnh!

Nếu không phải có mình không ngừng can thiệp, bọn họ bây giờ có lẽ đã tiếp cận trung tâm rồi.

"Tối nay, còn phải tiếp tục quấy rối bọn chúng mới được." Chu Thánh thầm nghĩ trong lòng. ...

Kim Bình Tỏa.

Khi chiếc chìa khóa lớn rơi xuống, nó va chạm một tiếng.

Mười mấy giây sau, mới tiếp tục hạ xuống, rơi trước mặt mọi người.

Hồ Bát Nhất tiến lên cầm chìa khóa xuống, cân thử trọng lượng một chút.

Nặng chừng năm mươi cân.

“Khóa vàng cách đỉnh đầu chúng ta hơn ba mét, rất khó với tới.” Hồ Bát Nhất nói một câu.

Cao hơn ba mét, lại không có bất kỳ điểm tựa nào.

Bọn họ tuy có mang thang gấp, nhưng thang gấp cũng chỉ dài một mét rưỡi, tuy miễn cưỡng có thể với tới, nhưng chìa khóa nặng năm mươi cân, ai có thể cắm vào khóa vàng được?

“Dùng dây thừng xuyên qua lỗ khóa vàng, kéo chìa khóa lên là được.” Hoắc Ngọc Tiệp đưa ra cách.

Ngay sau đó, người Hoắc gia lấy ra một sợi dây thừng mảnh đặc chế, một đầu buộc móc sắt, cô ném móc sắt ra, trực tiếp xuyên qua giữa lỗ khóa vàng.

Vương Bàn Tử cũng lấy thang gấp ra, dựng lên.

Chương 27

Anh đang định đi lên thì bị Hồ Bát Nhất kéo xuống.

“Bàn Tử, vẫn là để tôi đi đi.” “Không phải Hồ ca, thang gấp này có thể chịu được hơn hai trăm cân, em lên không đổ đâu.” Vương Bàn Tử nói.

“Không, cậu không cao bằng tôi.” Hồ Bát Nhất nói một câu.

Vương Bàn Tử: …… Hồ ca, lời này của anh thật sự đâm vào lòng người.

Hồ Bát Nhất đạp thang đi lên, sau đó cầm chìa khóa, chuẩn bị mở khóa vàng.

Trong quá trình chìa khóa rơi xuống, anh đã tính toán được chiếc khóa vàng tiếp theo.

Đây là tuyệt chiêu của Mạc Kim Giáo Úy anh.

Hồ Bát Nhất đứng trên thang, nhận lấy chìa khóa, cắm vào lỗ khóa, sau đó dùng sức xoay.

“Rắc!” Sau một tiếng động lớn, liền nghe thấy tiếng nước chảy lớn.

“Xì xào xì xào…” Từ các lỗ hổng ở bốn phương tám hướng, rất nhanh tràn ra lượng lớn nước.

Nước dâng lên rất nhanh.

“Nhầm rồi!” Hoắc Ngọc Tiệp kêu lên một tiếng.

Tuy cơ quan nước chảy không quá nguy hiểm, nhưng nó giống như một loại độc mãn tính vậy.

Nước sẽ từ từ nhấn chìm cơ thể, từng chút một nhấn chìm con

người đến chết.

Hơn nữa trong cổ mộ, nhiệt độ cực kỳ thấp, cho dù có bình oxy, cơ thể cũng sẽ chết vì hạ thân nhiệt.

Hồ Bát Nhất có chút không dám tin, rõ ràng đây là đúng, sao lại biến thành cơ quan rồi?

"Có vấn đề!" Sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi, anh đã nhận ra vấn đề.

Chiếc khóa vàng này là đúng, nhưng lại kích hoạt cơ quan, chứng tỏ chiếc khóa đúng và những chiếc khác đã bị hoán đổi.

Cơ quan là vật chết, nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi.

"Có người đang thao túng cơ quan!" Trong đầu Hồ Bát Nhất, nảy ra ý nghĩ như vậy.

"Ngẩn ra làm gì, mau tìm lại đi!" Cửu tiên sinh quát lớn một tiếng, kéo Hồ Bát Nhất trở lại hiện thực.

Hồ Bát Nhất kìm nén suy nghĩ trong lòng, lấy ra la bàn kim, vận dụng Tầm Long Quyết tìm kiếm.

"Tầm long phân kim khán sơn triền, nhất trọng triền thị nhất trọng quan; Quan nội như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hiểm!" Theo khẩu quyết niệm xong, kim la bàn nhanh chóng chuyển động.

Cuối cùng, nó chỉ vào một chiếc khóa vàng khác, nhưng trực giác mách bảo Hồ Bát Nhất, chiếc khóa vàng đó cũng không phải.

Chín chiếc khóa vàng treo lơ lửng trên không đều cao như nhau, chỉ có chiếc này là nổi bật nhất, nó thấp hơn một chút.

"Anh đang do dự cái gì?" Cửu tiên sinh hỏi một câu.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất do dự, nước lớn đã dâng đến mắt cá chân,

sự lạnh lẽo thấu xương khiến tất cả mọi người đều run rẩy.

“Tôi đã tính ra, nhưng tôi không dám xác nhận.” Hồ Bát Nhất nói với giọng trầm.

Chiếc khóa vàng nổi bật nhất kia rõ ràng như vậy, nhưng anh không dám chắc có phải không.

“Anh tính ra cái nào?” Hoắc Ngọc Tiệp ngẩng đầu hỏi một câu.

“Cái nổi bật nhất đó.” Hồ Bát Nhất đưa tay chỉ.

Chín chiếc khóa vàng, chỉ có cái đó là thấp hơn, cách mặt đất chỉ hai mét rưỡi.

“Tính ra thì cứ thử đi, sai thì làm lại từ đầu.” Cừu tiên sinh quát.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, lại một lần nữa rút chìa khóa ra, chuẩn bị thử lại.

Hoắc Ngọc Tiệp thao khống máy bay không người lái, men theo dây khóa đi lên, xem liệu từ phía trên có thể tìm ra cơ quan chính xác không.

Cô đã đánh dấu số cho mỗi dây khóa, dễ dàng phân biệt.

Máy bay không người lái bay lên không trung, Hoắc Ngọc Tiệp nhìn thấy mỗi sợi dây khóa, đều liên kết với bên ngoài, căn bản không thể phân biệt được chỗ nào có vấn đề.

Cô thao khống máy bay không người lái không ngừng tiếp cận, từng chút một phóng to, muốn thông qua dấu vết để tìm ra một cái khác biệt.

“Rắc… Rầm!” Khóa vàng khổng lồ rơi xuống đất, trên không trung xuất hiện không ít cầu lửa.

Từng quả cầu lửa dày đặc che kín bầu trời, Hoắc Ngọc Tiệp ngay lập tức thao khống máy bay không người lái quay về.

“Đát đát đát đát…” Cửu tiên sinh sai thủ hạ bắn xối xả vào cầu lửa, nhưng những quả cầu lửa bị hắn bắn vỡ, trực tiếp hóa thành một biển lửa rơi xuống.

“Bên trong cầu lửa có dầu!” Hồ Bát Nhất kinh hãi nói, lấy vải chống cháy từ ba lô ra.

Những quả cầu lửa bị bắn vỡ hóa thành biển lửa rơi xuống, bên phía người Hoắc gia vây Hoắc Ngọc Tiệp ở trung tâm, lấy ô sắt ra chống đỡ.

Còn bên phía Cửu tiên sinh, đa số chuẩn bị là vũ khí nóng và tấn công giết người, họ không chuyên nghiệp như Mạc Kim Giáo Úy, nên đồ phòng cháy không nhiều, chỉ có mấy bình cứu hỏa.

Khi mọi người đều trốn tránh, lão già lùn tịt rút kiếm samurai từ cây côn đen ra, nhân lúc cầu lửa rơi xuống, mấy nhát chém tan cầu lửa.

Cầu lửa rơi xuống nước, vẫn không tắt, vẫn cháy hừng hực, tỏa ra nhiệt độ cao chói chang.

Dòng nước vốn lạnh thấu xương, dần dần trở nên ấm áp.

Tốc độ nước chảy cũng chậm đi rất nhiều.

“Phải nhanh lên rồi, nếu không chúng ta không bị thiêu chết, cũng sẽ bị nước luộc chín.” Dương Tuyết Lỵ lên tiếng nói.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn kim, nhưng không dám tính toán nữa.

Còn Hoắc Ngọc Tiệp vẫn đang dùng máy bay không người lái, tìm kiếm khe hở.

Nhiệt độ nước không ngừng tăng cao, mọi người đều cảm giác có một cảm giác hầm hập.

Mọi người sắc mặt tái nhợt, vô cùng khó chịu.

“Rốt cuộc là ai?” Hồ Bát Nhất nghiến răng nói.

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh nhìn chín chiếc khóa vàng, chúng quả nhiên được hắn giấu ở sâu bên trong, Hồ Bát Nhất đã mở được hai cái, hắn vẫn còn một phần bảy cơ hội. 【Đinh, phát hiện chủ nhân đã ngăn chặn thành công đạo mộ tặc xâm nhập, chúc mừng chủ nhân nhận được chín điểm tích lũy.】 【Tổng điểm tích lũy của chủ nhân là ba mươi bốn điểm, có muốn rút thưởng không?】 “Không rút.” Chu Thánh thầm nhủ.

Hắn muốn đợi tích lũy đủ tám mươi điểm, rồi một lần rút ra món Ma Cương cao cấp.

Hắn xem qua cửa hàng đổi thưởng, để mua Ma Cương thì ít nhất cần chín mươi điểm tích lũy, không bằng rút thưởng sẽ kinh tế hơn.

Nói xong, hắn dừng hoạt động cơ quan, nếu bọn họ tìm được đúng cơ quan, mở được nắp thì cũng phải leo lên.

Mặc dù chỉ cao ba mươi mét, nhưng muốn leo lên cũng không dễ.

Huống hồ bọn họ đã ba ngày không ngủ, một khi không giữ vững tay, rơi xuống chính là chết.

Chu Thánh nhìn kho vật phẩm của mình, vẫn còn một bộ chông ngầm chưa dùng.

Bộ chông ngầm của hắn khác với loại trong mộ huyệt, chông ngầm trong mộ huyệt dễ bị phát hiện, còn của hắn chỉ hơi thô hơn kim thêu một chút, tổng cộng một trăm cái, có thể tùy ý bố trí trong phạm vi năm mươi mét.

Nhưng chỉ có thể bố trí một lần.

“Đợi bọn họ ra ngoài, có thể cho bọn họ một bất ngờ.” Chu Thánh

khẽ cười nói, rồi đẩy cửa bước ra.

“Em muốn... cùng Đại nhân ra ngoài.” Liễu Như Yên nói.

Nàng không muốn làm bình hoa, nàng muốn theo Chu Thánh ra ngoài, ngăn chặn bọn đạo mộ tặc.

Nhiệm vụ của tử sĩ chính là hỗ trợ Người gác lăng bảo vệ lăng mộ.

Từ lúc vào đây, nàng chưa làm được việc gì, nhiều nhất chỉ là đưa nước cho Đại nhân, tự mình chẳng giúp được gì.

“Được thôi, tôi dẫn em ra ngoài hít thở chút không khí.” Chu Thánh nói xong, đẩy cửa lớn.

Dẫn Liễu Như Yên đi vào mật đạo của Người gác lăng, tiến đến lối ra của Kim Bình Tỏa.

Mật đạo của Người gác lăng có thể thông đến bất cứ đâu, hơn nữa chỉ có Chu Thánh mới mở được, dù đạo mộ tặc tìm thấy mật đạo thì đó cũng là đường chết.

Hắn dẫn Liễu Như Yên đi vài phút sau, đến đỉnh Kim Bình Tỏa.

Nắp đã được mở, người bên trong có thể leo lên theo sợi xích sắt.

Chương 28

"Phía dưới chính là nơi bọn đạo mộ tặc đang ở, em đợi tôi ở đây, tôi qua đó tặng bọn chúng một ít bất ngờ." Chu Thánh bảo Liễu Như Yên dừng lại, còn mình đi tới, đứng bên rìa nắp, đưa tay chạm vào mặt đất.

Từng cây chông thép nhô lên khỏi mặt đất.

Để chông thép gây sát thương tối đa, hắn còn bố trí chúng khá phân tán.

Hắn cắm khoảng năm mươi cây quanh rìa nắp, sau đó cắm thêm năm mươi cây ở những chỗ khác, gây sát thương lần hai cho bọn chúng.

Làm xong xuôi, Chu Thánh mới lui về, ẩn mình trong bóng tối quan sát.

"Đợi các ngươi ra ngoài, ta sẽ tặng các ngươi thêm một bất ngờ." Chu Thánh hờ hững nói. ...

Bên trong Kim Bình Tỏa.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển máy bay không người lái tìm kiếm ở vị trí cao nhất, cuối cùng cũng tìm thấy một chút dấu vết.

Có hai sợi dây khóa bị rung bụi rơi ra.

Một sợi là khóa vàng do Hồ Bát Nhất mở, đã kích hoạt cơ quan, sợi còn lại thì chưa.

Những khóa vàng đã bị động vào đều không có bụi, còn những cái khác thì không.

"Hồ Bát Nhất, thử cái khóa vàng thứ tư xem sao." Hoắc Ngọc

Tiệp hô lên.

“Thứ tư, là cái nào?” Hồ Bát Nhất không hiểu.

Hoắc Ngọc Tiệp đã đánh số cho từng cái khóa vàng trên máy tính, Hồ Bát Nhất không biết điều đó.

“Thứ tư là cái ở giữa nhất.” Hoắc Ngọc Tiệp chỉ vào cái ở sâu bên trong.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy nhưng không với tới.

Hắn từ ghế thang gấp đi xuống, đẩy ghế thang gấp qua.

Hơi nhích người một chút, hai tay ôm chặt cái chìa khóa lớn, cắm chìa khóa vào rồi trực tiếp xoay.

“Kẹt!” Cái nắp được mở ra, chín sợi xích sắt từ từ hạ xuống, chạm đất.

Cái nắp ở trên cao trực tiếp mở bung ra.

“Thành công rồi!” Hồ Bát Nhất kích động nói, bước xuống từ ghế thang gấp.

“Leo lên thôi.” Hoắc Ngọc Tiệp nói, nhìn cái miệng bình cao gần ba mươi mét.

Xích sắt rất thô, leo lên không thành vấn đề, chỉ là khá tốn thể lực.

Mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đặt vật nặng xuống đất, lát nữa lên rồi dùng dây kéo lên sau.

Mọi người lần lượt đi lên, để phòng ngừa sự cố, ở phía trước nhất là người của Cửu tiên sinh và Hồ Bát Nhất.

Leo được khoảng bảy phút, một bàn tay vươn ra, với tới nắp miệng bình.

Cái nắp chỉ là một tấm đá dày hơn năm milimet.

Khi bàn tay vươn lên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“A!!!” Một tên thủ hạ của Cừu tiên sinh, một chưởng đập vào chông thép, trực tiếp bị chông đâm xuyên.

Hắn rút tay ra, nhưng tay kia không giữ vững, trực tiếp rơi xuống, đập mạnh mà chết.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, đã đưa tay chạm vào rìa.

“A...

A...” Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai, trong đó có cả Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nghiến răng chịu đựng, rụt tay về.

Hoắc Ngọc Tiệp thấy vậy, không dám thò tay ra nữa.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hoắc Ngọc Tiệp hỏi.

“Trên đó có chông ngầm.” Hồ Bát Nhất nghiến răng nói, chỉ dùng tay phải bám chặt dây xích.

Còn mấy tên thủ hạ khác của Cừu tiên sinh cũng vô cùng chật vật, tay bị chông đâm xuyên, đứng trên dây xích không dám lên.

Rơi từ độ cao như vậy xuống, sẽ chết rất thảm.

“Hồ ca, đạp lên vai tôi này.” Vương Bàn Tử ở dưới Hồ Bát Nhất hô lên.

Hồ Bát Nhất một chân đạp lên vai Vương Bàn Tử, tay còn lại bám dây xích.

Mấy người phía trước đều đã bị thương, họ không lên được, những người phía sau tự nhiên cũng không lên được.

Quan trọng là, bên cạnh nắp còn có chông thép.

Ẩn mình trong bóng tối, Chu Thánh nghe thấy tiếng hệ thống vang lên trong đầu. 【Đinh, chúc mừng chủ nhân đã ngăn chặn thành công đạo mộ tặc, nhận được mười điểm tích lũy.】 Nghe tiếng hệ thống, Chu Thánh dẫn Liễu Như Yên lặng lẽ rời đi.

Mục đích đã đạt được, có mấy người rơi xuống thì Chu Thánh không biết, dù sao chắc chắn là có người rơi xuống rồi.

"Đây mới là cửa thứ tư, đừng có thấy khó mà lui nha." Chu Thánh không khỏi thầm cầu nguyện, nếu bọn họ rời đi nhanh như vậy, mình sẽ không thể có thêm điểm tích lũy.

Phía sau còn ba đạo cơ quan, cộng thêm nguy hiểm trong mộ thất, đủ để chặn bọn đạo mộ tặc.

Trên dây xích.

Dương Tuyết Lỵ đứng cạnh bên, lấy băng gạc từ ba lô ra, phối hợp cầm máu cho Hồ Bát Nhất.

"Chắc là đã kích hoạt cơ quan rồi, nếu không trên đó sẽ không có chông ngầm!" Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng nói.

Trên đó có chông ngầm, bọn họ muốn lên thì rất phiền phức.

"Không nhất định là đã kích hoạt cơ quan." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

"Ý anh là..." "Đúng, là do người làm!" Hồ Bát Nhất nói.

Một cửa ải căn bản không thể có nhiều cơ quan chặn đường như vậy.

Trừ phi là do người làm!

"Tôi chỉ muốn biết, làm sao có thể lên được." Cừu tiên sinh mặt mày khó coi nói.

Đã leo đến chỗ cao rồi, nếu không lên được thì hắn có thể tức

chết.

“Các người không có lưới sắt sao?

Dùng lưới sắt phủ lên trên đó.” Hoắc Ngọc Tiệp đưa ra một ý kiến.

“Lưới sắt có lỗ năm mươi milimet, chông thép đó rất nhỏ, không thể phủ được.” Hồ Bát Nhất nói.

Đau đớn khiến đầu óc hắn càng thêm tỉnh táo.

“Bàn Tử, đưa trảo xoáy cho tôi, tôi lên xem thử.” Hồ Bát Nhất hô với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lấy trảo xoáy từ ba lô ra, đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất đeo vào tay, dùng móng bám vào tấm gạch, dùng lực hai cánh tay kéo người lên, tiến lên xem xét.

Từng cây kim bạc cắm trên rìa lối ra, bên trong vẫn còn một số.

“Bàn Tử, leo lên đỡ tôi!” Hồ Bát Nhất hô một tiếng.

Vương Bàn Tử leo lên một đoạn, để Hồ Bát Nhất đứng trên vai mình.

“Búa.” Hoắc Ngọc Tiệp đưa chiếc búa cho Hồ Bát Nhất.

“Đa tạ.” Hồ Bát Nhất cảm ơn một tiếng, thứ hắn cần chính là cái búa.

Hồ Bát Nhất đứng trên vai Vương Bàn Tử, cầm búa, đập cong tất cả chông thép phía trên, làm chúng lún sâu vào sàn đá.

Sau khi đập mở một con đường, hắn mới dốc sức leo lên, đập bỏ toàn bộ chông thép ở những chỗ khác.

“Có thể lên được rồi.” Hồ Bát Nhất hô một tiếng, mọi người lúc này mới leo lên.

Đợi Hoắc Ngọc Tiệp lên xong, Hồ Bát Nhất trả lại chiếc búa cho Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn chiếc búa dính máu, lạnh nhạt nói: "Cho anh đấy, tôi không cần nữa." "Hồ ca, chông thép này cắm trên đất, không giống như được bố trí trong thời gian ngắn đâu." Hồ Bát Nhất ngồi xuống tỉ mỉ nghiên cứu.

Chương 29

"Mấy nghìn năm, một chút rỉ sét cũng không có, đến cả cái này cũng không hiểu sao?" Hồ Bát Nhất nói.

Dù là thép không gỉ, đặt mấy nghìn năm cũng sẽ rỉ sét hư hỏng, huống chi là sắt thép thông thường.

"Cũng đúng." Vương Bàn Tử gật đầu.

"Chẳng lẽ người bố trí chông thép là người xuất hiện vào đêm đó?" Dương Tuyết Lỵ nghi hoặc hỏi.

"Chắc là vậy." Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Mọi việc đều nhanh hơn chúng ta một bước, rốt cuộc hắn là ai?" Hoắc Ngọc Tiệp có chút nghi hoặc.

Năng lực đạo mộ của Hoắc gia, trong toàn Cửu Môn đều thuộc hàng nhất nhì, huống chi còn phối hợp hành động cùng Mạc Kim Giáo Úy.

Hai thế lực lớn cùng hành động, vậy mà lại không bằng một người hành động đơn độc?

Bọn họ đạo mộ thâu đêm, chẳng lẽ đối phương cũng không nghỉ ngơi sao?

"Cứ đi tiếp thôi, có lẽ đến khi gặp mặt, sẽ biết được." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Trong lòng hắn có suy đoán, nhưng không dám khẳng định.

Mọi người thu dọn đồ đạc, tiếp tục đi.

Nhưng vừa đi được một lúc, lại một trận kêu la thảm thiết.

"A..." Người của Cửu tiên sinh lại giẫm phải chông thép, và cả

ông lão lùn bên cạnh Cừu tiên sinh cũng giẫm phải, nhưng ông ta lại giẫm gãy được chông thép một cách cứng rắn.

"Chú ý dưới chân." Hồ Bát Nhất hô một tiếng, người của Hoắc gia lấy máy dò kim loại ra, đi trước dò đường.

Bọn họ vốn tưởng rằng đoạn đường tiếp theo không có chông thép, nên đã thả lỏng cảnh giác, nhưng không ngờ lại vẫn còn.

"Câm mồm, đừng có kêu nữa, chút đau này cũng không chịu được thì ta cần các ngươi làm gì?" Cừu tiên sinh mắng lớn một tiếng, hai người giẫm trúng chông thép nghiến chặt răng, nước mắt làm ướt mặt nạ.

Bọn họ cởi giày, khử trùng cầm máu băng bó.

Khi bọn họ cởi ủng ra, Hoắc Ngọc Tiệp kinh ngạc phát hiện, ngón chân của họ có chút đặc biệt.

Ngón cái cách xa bốn ngón còn lại.

Đây không phải là điều người thường đi giày có thể làm được, mà là do đi guốc gỗ trong thời gian dài mới có.

Nhìn ngón chân của họ, Hoắc Ngọc Tiệp trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Sau khi băng bó xong vết thương, những người không thể đi được đã đưa ba lô cho người khác, sau đó tiêm một mũi thuốc giảm đau, chống gậy mà đi.

Khi leo lên Kim Tỏa, họ đã vứt thi thể ở phía dưới mà không mang lên, vậy nên 'pháo hôi' chỉ có thể do người bị thương đảm nhiệm.

Mọi người đi lên, men theo mộ đạo đi hai ba canh giờ, mới ngồi xuống ăn uống, bổ sung thể lực.

"Nơi này hai bên đều là tường, hơn nữa không có khe hở hay lỗ

hổng, tuyệt đối an toàn, có thể nghỉ ngơi, bổ sung tinh lực.” Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

Bọn họ đã lâu không nghỉ ngơi, nhất định phải nằm xuống bổ sung tinh lực.

Hiện tại, trong mắt tất cả mọi người cơ bản đều đầy tơ máu, tinh lực đã đến giới hạn.

“Ăn xong rồi, nằm một lúc đi.” Cừu tiên sinh nói.

Hắn cũng không chịu đựng nổi nữa.

Nếu không, với tính khí của hắn, chắc chắn sẽ tiếp tục đi.

Mọi người mở đồ hộp mang theo, hâm nóng một chút, ăn kèm với bánh mì nén.

Lương thực họ mang theo rất đầy đủ, đủ dùng mười ngày.

Ăn xong, sắp xếp túi ngủ, Cừu tiên sinh phân phó thủ hạ, hai người đứng gác giữ đường trước và đường lui, một tiếng luân phiên một lần.

Phân phó xong, hắn mới nằm xuống giữa để nghỉ ngơi.

Mọi người vừa nằm xuống, lập tức ngủ thiếp đi.

Chỉ còn lại hai người bị thương, canh giữ hai bên nam bắc.

Bọn họ đã tiêm thuốc giảm đau, nhưng nhất thời vẫn còn cảm giác đau đớn, không ngủ được, vừa hay có thể dùng cơn đau kích thích thần kinh, duy trì sự tập trung cao độ, phòng ngừa nguy hiểm ập đến.

...

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh trở về, ngồi trên ngọc y một lúc.

“Kỳ lạ, với khả năng của bọn họ, lẽ ra phải nghĩ ra cách thoát ra

được mới phải, không thể bị mắc kẹt mãi như vậy." Chu Thánh có chút nghi hoặc.

Mộ thất tiếp theo cách chỗ bọn họ không xa, đi vài phút là tới.

Mà bây giờ, lại không có chút động tĩnh nào.

Hắn còn đang ở mộ thất tiếp theo, chuẩn bị bất ngờ cho bọn đạo mộ tặc.

"Bọn họ ba ngày không nghỉ ngơi rồi, chắc lần này nằm ở đó ngủ rồi." Liễu Như Yên nói.

Nàng thức một đêm đã không chịu nổi, huống chi là Mạc Kim Giáo Úy.

Bây giờ ăn trưa xong, nàng thấy mình không có việc gì, liền chuẩn bị ngủ bù một giấc.

"Ngủ!" Chu Thánh đột nhiên đứng phắt dậy.

"Không được, không thể để bọn họ nghỉ ngơi." Nếu bọn họ nghỉ ngơi đủ, bổ sung tinh lực rồi, thì muốn ngăn chặn bọn họ sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Khi một người không có tinh lực, làm bất cứ việc gì cũng không có sức lực.

Lâu ngày không ngủ, bọn họ sẽ toàn thân mệt mỏi, mơ mơ màng màng, như vậy tiện đối phó hơn.

Một khi nghỉ ngơi đủ rồi, sẽ rất phiền phức.

"Em ăn xong bữa sáng thì nghỉ ngơi đi, tôi đi gây sự đây." Chu Thánh nói xong, đẩy cửa đi ra.

Liễu Như Yên thì không đi theo, mà cởi giày cao gót, nằm vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Nàng đã mệt rồi.

Sau khi Chu Thánh rời đi, trực tiếp đi đến trên nắp Kim Bình Tỏa.

Hắn lần theo vết máu, đi vào mộ đạo.

Vừa đi qua mộ đạo, Chu Thánh lập tức ẩn mình, suýt chút nữa bị đèn pin chiếu trúng.

Người đứng gác cầm đèn pin, chiếu sáng mộ đạo u tối, một khi có thứ gì xuất hiện, bọn họ sẽ không chút do dự nổ súng.

"Quả nhiên là đang nghỉ ngơi." Chu Thánh thì thầm một tiếng, mở cửa hàng đổi thưởng của mình.

Tìm kiếm nửa ngày, Chu Thánh tìm được một vật phẩm dùng một lần phù hợp và rẻ tiền.

Pháo!

Chỉ cần một điểm tích lũy, tuy không gây sát thương gì nhưng tiếng nổ rất lớn.

Điều phiền phức nhất khi ngủ là gì?

Chính là người khác đốt pháo.

Đặc biệt là loại có uy lực lớn, tiếng nổ đặc biệt vang dội.

Trong mộ thất rất trống trải, đốt một quả pháo, người chết cũng có thể bị đánh thức.

"Để ta chúc mừng năm mới cho các ngươi vậy." Chu Thánh lấy ra một tràng pháo, sau đó lấy bật lửa.

"Bùm!" Chu Thánh châm pháo, trực tiếp ném vào.

Lập tức, tiếng nổ vang lên.

"Bùm bùm bùm..." Tiếng pháo nổ lớn như pháo hỏa tiễn chấn động màng nhĩ, dư âm văng vẳng, lâu không tan.

Bọn đạo mộ tặc vừa mới ngủ không lâu, khi nghe thấy tiếng nổ đầu tiên đã bị kinh động tỉnh giấc, mặt mày kinh hãi như vừa gặp ác mộng.

Tỉnh dậy, tiếng nổ vẫn chưa dứt.

Mười mấy giây sau, tiếng nổ lớn dừng lại, mọi người đều ù tai một trận, trong hành lang, tiếng vang của vụ nổ là lớn nhất.

Cứ như thể bạn đang ngủ trong một đường ống, có người đốt pháo ở một đầu đường ống, âm thanh khổng lồ vang vọng, đủ để khiến người ta ù tai chóng mặt.

Chương 30

Huống hồ, đó còn là pháo đặc chế, âm thanh như sấm rền.

Mọi người đều chóng mặt hoa mắt một trận, hồi lâu mới dịu lại, cho đến khi dư âm hoàn toàn tan biến, họ mới dần tỉnh táo trở lại, nhưng tai vẫn còn ù.

“Giết ra ngoài!

Không để lại kẻ sống sót nào!!” Cừu tiên sinh chỉ vào đường lui, giận dữ gào thét khản cả cổ.

Đang ngủ ngon lành, đột nhiên có người đốt pháo, cái hận trong lòng đó thật sự không thể tả!

Hồ Bát Nhất, người có tính khí tốt nhất, cũng không chịu đựng nổi nữa, lấy cung phức hợp từ ba lô ra rồi đi theo.

Phía người Hoắc gia, cũng theo sau Cừu tiên sinh lao ra ngoài, ai mà chịu nổi cảnh này.

Ba ngày không ngủ, thật khó khăn lắm mới đến được một mộ đạo an toàn để nghỉ ngơi, vừa nằm xuống chưa đến nửa tiếng đã bị đánh thức.

Bọn họ hận đến thấu xương!

Còn Chu Thánh sau khi đốt pháo xong, đã đi vào mật đạo của Người gác lăng rồi rời đi.

Trước khi rời khỏi, hắn còn cắn răng bỏ ra hai điểm tích lũy mua chông ngầm.

Khi đám thủ hạ của Cừu tiên sinh giận dữ xông ra, mấy người chạy phía trước, tất cả đều giẫm phải chông trên mặt đất.

Có người bị chông đâm xuyên mông và đầu gối, có người thì trực tiếp ngã úp mặt xuống, bị chông đâm xuyên đầu.

"A!!!" Những người chạy ra phía sau, nghe tiếng kêu ai oán, lập tức bình tĩnh lại.

Năm người, một người bị chông đâm chết, còn bốn người toàn thân đều đang chảy máu.

Sắc mặt của Cừu tiên sinh khó coi vô cùng, bọn họ xông ra quá vội vàng, không chú ý dưới chân.

"Chông ngầm không phải đã dọn sạch rồi sao?

Sao còn nhiều thế này!" Cừu tiên sinh nghiến răng nói, cơn thịnh nộ khiến hắn mất đi lý trí.

"Đây là có người cố ý chôn xuống, chúng ta lúc mới vào đã đi qua đây rồi." Hồ Bát Nhất nói.

"Câm mồm!" Cừu tiên sinh gầm lên một tiếng, cảm xúc hoàn toàn mất kiểm soát, biến thành một con dã thú giận dữ.

Hắn muốn cầm súng chĩa vào Hồ Bát Nhất, giết hắn để trút giận.

Nhưng bị ông lão lùn bên cạnh giữ tay lại, hắn mới không giơ súng lên được.

Cừu tiên sinh nghiến răng, quay người bắn mấy phát vào người đã chết, dùng cách đó để trút giận trong lòng.

"A!!!

Đáng ghét, có bản lĩnh thì ra đây, lão tử sẽ liều chết với ngươi!" "Ngươi không có tinh thần võ sĩ đạo, ngươi là một con chuột hèn hạ, có bản lĩnh thì ra đây một chọi một xem nào!" "Đợi ta tìm được ngươi, ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Cừu tiên sinh gào thét khắp bốn phía, biểu cảm vô cùng giằng xé.

Khi hắn trút xong cơn giận trong lòng, những người bị chông đâm trúng vẫn còn đang rên rỉ.

"A!!! %￥#%@#..." "Câm mồm!

Muốn chết thì ta thành toàn các ngươi, không muốn chết thì ngậm miệng lại cho ta!" Cừu tiên sinh gầm lên một tiếng, mấy người đang rên rỉ lập tức không dám nói gì nữa.

Cừu tiên sinh lúc này mới trở lại mộ đạo, ngồi trên đất hờn dỗi.

Còn đám thủ hạ của hắn, thì đưa những người bị thương ra ngoài, tiêm thuốc giảm đau và xử lý vết thương cho họ.

Lúc này mọi người đều kiệt sức, nhưng không ai còn muốn ngủ.

Không ai biết, sau khi ngủ sẽ lại xảy ra chuyện gì.

Bọn họ bị đánh thức, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, tim đập rất nhanh, tốc độ máu chảy khắp cơ thể cũng tăng nhanh.

Trong mộ huyệt lâu ngày không thấy ánh mặt trời, lại thêm thời gian dài không nghỉ ngơi, sẽ xuất hiện ảo giác và thần trí không rõ ràng, người có thể chất yếu một chút sẽ trực tiếp đột tử.

Hoắc Ngọc Tiệp lấy cáng ra, đặt túi ngủ lên cáng, phân phó thủ hạ: "Nếu muốn đi thì cứ khiêng tôi đi, tôi đeo bịt tai ngủ một giấc, có tình huống khẩn cấp thì gọi tôi dậy." Nói xong, Hoắc Ngọc Tiệp đeo bịt tai, chui vào túi ngủ để ngủ.

"Hồ ca, cái đó hay là anh cũng..." "Muốn ngủ thì cứ ngủ đi, nhưng tôi không khiêng nổi anh đâu." Hồ Bát Nhất nói.

"Không phải Hồ ca, ý tôi là anh cũng ngủ một giấc đi, nếu có tình huống khẩn cấp tôi sẽ đưa anh đi." Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ.

"Em ngủ đi." Dương Tuyết Lỵ ngồi trên đất, tựa lưng vào tường,

nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Trong mộ đạo, rất nhanh trở nên yên tĩnh.

“Nhất định phải nghỉ ngơi thôi, lâu ngày không ngủ sẽ xuất hiện ảo giác.” Hồ Bát Nhất nhắc nhở một tiếng.

“Hồ ca, em cứ thấy có người đang vẫy tay với em ở bên trong.” Vương Bàn Tử chỉ về phía sâu trong mộ đạo nói.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu sáng, bên trong không có gì cả.

“Đây chính là ảo giác.” Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử, đeo bịt tai vào mà ngủ đi, nếu không sẽ thần trí không rõ ràng đấy.” Hồ Bát Nhất lấy ra hai cái bịt tai đeo cho Vương Bàn Tử, sau đó hắn đi đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ, đeo bịt tai cho Dương Tuyết Lỵ.

“Cừu tiên sinh, các vị cứ nghỉ ngơi trước, tinh lực của tôi còn khá tốt, tôi sẽ chịu trách nhiệm tuần đêm.” Hồ Bát Nhất nói với Cừu tiên sinh một tiếng.

Cừu tiên sinh nhìn Hồ Bát Nhất, rồi lại nhìn ông lão lùn bên cạnh.

Thấy ông lão gật đầu, hắn mới yên tâm ngủ.

Lần này bọn họ nghỉ ngơi, đều đeo bịt tai, hơn nữa chỉ có một mình Hồ Bát Nhất canh đêm.

Hồ Bát Nhất lấy nỏ từ ba lô ra, đi đến đường lui canh giữ.

Ông lão lùn cũng không ngủ, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất. ...

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh vừa trở về, bên tai rất nhanh vang lên tiếng hệ thống. 【Đinh, chủ nhân đã ngăn chặn thành công đạo mộ tặc xâm nhập,

chúc mừng chủ nhân nhận được năm điểm tích lũy.】 Nghe xong tiếng hệ thống, Chu Thánh nhìn tổng điểm tích lũy của mình, có bốn mươi sáu điểm.

Trở về sau, hắn thấy Liễu Như Yên cũng tỉnh rồi.

"Em tiếp tục ngủ đi, còn sớm mà." Chu Thánh nói với nàng.

"Đại nhân, bọn đạo mộ tặc có phải dùng bom để phá mộ không?" Liễu Như Yên mở miệng hỏi.

"Không có." Chu Thánh lắc đầu.

"Nhưng, em nghe thấy tiếng bom nổ." Liễu Như Yên nói, nàng cũng bị đánh thức.

"Có lẽ, em nghe nhầm rồi, ngủ đi ngủ đi." Chu Thánh cười gượng gạo.

Uy lực của pháo cũng quá mạnh đi, cách xa như vậy mà vẫn nghe thấy.

"Trước khi ngủ, đeo bịt tai vào đi." Chu Thánh nhắc nhở một tiếng, hắn lát nữa còn phải đi xem thử.

Biết đâu bọn đạo mộ tặc lại ngủ thiếp đi rồi.

Liễu Như Yên đại khái đoán được tiếng nổ đến từ đâu, từ ba lô lấy ra hai cục bông nhét vào tai, nằm xuống ngủ.

Đợi nàng ngủ một lát sau, Chu Thánh rời khỏi phòng điều khiển trung tâm. ...

Bên ngoài mộ đạo.

Hồ Bát Nhất đang mơ mơ màng màng, thần trí không rõ ràng, đột nhiên giơ nỏ lên.

"Ra đây, tôi thấy ngươi rồi!" Chu Thánh vừa định đi ra, lập tức

sững người lại.

"Chẳng lẽ ngoài đám đạo mộ tặc này ra, còn có người khác?" Chu Thánh đang nghi hoặc, lại nghe thấy tiếng Hồ Bát Nhất.

"Ngươi và ta đều là người trong giới đạo mộ, thà rằng hai bên cùng chịu tổn thương, không bằng hợp tác thăm mộ?" "Ta biết thân phận của ngươi, ngươi là người của chi Ma Y phải không?" Hồ Bát Nhất tự lẩm bẩm với một cây cột đá, coi cây cột đá đó là Chu Thánh.

Còn Chu Thánh nghe lời Hồ Bát Nhất, lại đang suy tư sâu sắc.

Chi Ma Y là một phái tạp nham nhất trong giới đạo mộ, người ở các ngành nghề, tầng lớp khác nhau đều lẫn lộn trong đó.

Thậm chí chỉ cần bỏ ra chút tiền, là có thể mua được thân phận.

Chương 31

Bọn họ truyền thừa từ Ma Y tổ sư, truyền thừa trong môn phái rất ít, nhưng quả thực là một nhánh trong giới đạo mộ.

"Không ngờ người của phái Ma Y cũng đến, xem ra càng có nhiều người phải đối phó rồi." Chu Thánh thầm nói, thần sắc ngưng trọng thêm vài phần.

"Từ lúc thấy ngươi trên máy bay, ta đã đoán ra thân phận của ngươi, ta vốn tưởng ngươi cũng là do Cừu tiên sinh mời đến, không ngờ ngươi lại tự mình đi vào." "Khả năng của chi Ma Y các ngươi không bằng Mạc Kim Giáo Úy chúng ta, tự mình hành động đơn độc chỉ sẽ chết rất thảm, hợp tác với chúng ta, chúng ta sẽ cho ngươi chén canh.

Nếu không, thủ hạ của Cừu tiên sinh đều mang theo súng đạn, gặp phải, ngươi chắc chắn phải chết!" Hồ Bát Nhất tiếp tục nói.

Dùng cách mềm nắn rắn buông, lừa gạt cây cột đá kia.

Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối, nghe xong lời Hồ Bát Nhất, lập tức cảm thấy cạn lời.

"Hắn coi ai là ta?" Chu Thánh mở Mắt mèo ra nhìn một cái, phát hiện Hồ Bát Nhất đang giơ nỏ, từ từ tiếp cận.

Mà trước mặt Hồ Bát Nhất, chỉ có một cây cột đá.

Chu Thánh: ...

"Xem ra là do lâu ngày không ngủ, thần trí không rõ ràng, xuất hiện ảo giác rồi." Chu Thánh đại khái đã hiểu, đoán được Hồ Bát Nhất đang bị ảo giác.

Chu Thánh không để ý đến hắn, từ mật đạo của Người gác lăng

rời đi, đến một bên khác của mộ đạo, dùng một điểm tích lũy đổi pháo, sau đó châm lửa ném ra ngoài.

"Bùm bùm bùm..." Tiếng pháo lại vang lên rất lớn, nhưng lần này chỉ có Hồ Bát Nhất nghe thấy.

Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng nổ lớn từ phía bên kia truyền đến, lập tức tỉnh táo lại, nhìn rõ trước mắt chỉ là một cây cột đá, chứ không phải người.

"Ảo giác?" Hồ Bát Nhất nói xong, quay người đi về phía tiếng nổ.

Còn Chu Thánh sau khi ném pháo thì ẩn mình trong mật đạo, không rời đi.

Đợi một lát, hắn thấy Hồ Bát Nhất xông ra, cầm nỏ bắn loạn xạ một trận.

"Sao lại chỉ có một mình Hồ Bát Nhất?" Chu Thánh trong lòng có chút nghi hoặc.

Hồ Bát Nhất bắn xong một mũi tên nỏ, mới bật đèn pin, nhìn quanh bốn phía.

Xung quanh không có một bóng người nào, tiếng nổ từ đâu truyền đến?

"Ta biết ngươi chưa đi xa, những lời ta nói ngươi cũng có thể nghe thấy." Hồ Bát Nhất nhìn quanh bốn phía, thấy không có chút động tĩnh nào, hắn mới tiếp tục nói: "Đạo mộ, hợp tác cùng có lợi, ngươi nghĩ ngươi có thể chặn được chúng ta bao lâu?" "Cửu tiên sinh lần này đã trang bị không ít vũ khí, đợi đến khi ngươi lộ diện, chính là lúc ngươi mất mạng!" Hồ Bát Nhất nói xong, lui về lại mộ đạo canh giữ.

Chỉ cần canh giữ mộ đạo, bọn họ có thể yên tâm ngủ một giấc ngon lành.

Chu Thánh trong mật đạo, đại khái cũng đoán được, bọn đạo mộ tặc đều đã đeo bịt tai, bất kể mình tạo ra tiếng động thế nào, cũng không thể đánh thức bọn họ.

"Âm thanh không được, vậy nước và lửa thì sao?" Chu Thánh nhìn dòng nước và quả cầu lửa trong kho chứa đồ.

Mười lít nước một điểm tích lũy, một quả cầu lửa một điểm tích lũy.

Mộ đạo chật hẹp không thông gió, nước chảy vào sẽ không bị khe hở hấp thụ.

Chu Thánh trực tiếp tiêu tốn hai điểm tích lũy, mua hai mươi lít nước.

Sau đó hắn tìm một chỗ, đổ nước vào.

Trong mộ đạo, dòng nước dần dần chảy vào, Hồ Bát Nhất đang đứng gác phát hiện ra ngay lập tức.

"Dùng nước?

A!" Hồ Bát Nhất từ ba lô lấy ra một ít bao cát và chai lọ, chặn hai bên mộ đạo lại.

Ông lão lùn từ trên đất đứng dậy, tay trái cầm cây gậy đen, đi ra ngoài tìm người.

Chu Thánh ẩn mình trong mật đạo, nhìn ông lão đi ra, ánh mắt hơi nheo lại, nhìn thẳng không chớp.

Trực giác mách bảo hắn, ông lão kia rất mạnh, trường khí tỏa ra từ ông ta rất mạnh.

Ông lão dường như chú ý thấy có người đang nhìn mình, tay phải nắm đỉnh cây gậy đen, tay trái nắm giữa cây gậy đen.

Chu Thánh lập tức ẩn mình, dời tầm mắt, không còn quan sát ông

lão lùn nữa.

Ông lão lùn đi một vòng xung quanh, sau đó lại nhắm mắt lại, đứng tại chỗ cảm nhận bốn phía.

Một khi có người lén nhìn ông ta, ông ta sẽ lập tức phản ứng lại.

Mà ông ta cách Chu Thánh chưa đầy hai mét, dưới bức tường phía sau ông ta, chính là mật đạo.

Chu Thánh ngồi xổm trên đất, không ngẩng đầu nhìn, cũng không rời đi.

Hắn biết ông lão ở ngay bên ngoài không xa, một khi mình bước đi phát ra tiếng động, dù nhẹ đến mấy đối phương cũng có thể nghe thấy.

Năng lực cảm nhận của ông ta rất mạnh!

Đây là một đối thủ khó nhằn, mình phải chú ý, tốt nhất là nghĩ cách tiêu diệt ông ta...

Chu Thánh thầm nghĩ, từ từ kéo dài thời gian với ông lão.

Chu Thánh và ông lão hai người đều kéo dài hơi thở rất yếu ớt, đều đang đợi đối phương đi trước.

Ông lão có thể cảm nhận được, người đang lén lút nhìn mình ở gần đây, còn ở đâu thì ông ta không phân biệt được, ông ta chỉ có thể đợi đối phương động thủ trước, phát ra tiếng động nhỏ, rồi mới rút đao ra tấn công.

Hai người một đứng một ngồi, giữ nguyên tư thế không thay đổi, đều vô cùng kiên nhẫn.

"Không được, thời gian kéo dài, bọn đạo mộ tặc sẽ ngủ ngon, bổ sung đủ tinh lực." Chu Thánh thầm nói, thời gian kéo dài, rất bất lợi cho hắn.

Còn ông lão kia, không biết trong bóng tối còn có người hay không, nhưng ông ta sẽ không rời đi, ông ta cứ đứng đây canh giữ, nơi nào có tiếng động, ông ta sẽ đến đó.

"Tí tách, tí tách..." Mười mấy phút sau, cửa mộ đạo truyền đến tiếng nước tí tách.

Ông lão lùn khom người chạy qua, làm tư thế rút đao, tốc độ cực nhanh.

Chu Thánh nhân cơ hội này, nhanh chóng rời đi, chạy đến một bên khác của mộ đạo.

Khi ông lão lùn chạy đến cửa mộ huyệt, nhìn thấy cột đá đang tí tách nước, không có ai ở đó.

Ông ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn vị trí mình từng đứng, quan sát lên xuống một lượt.

"Là thật sự không có ai, hay là đã chạy rồi?" Ông lão lùn thì thầm một tiếng, đi vào trong mộ đạo, ngồi xếp bằng bên cạnh Cửu tiên sinh, nhắm mắt lại yên lặng chờ đợi.

"Ầm..." Một quả cầu lửa, đột nhiên xuất hiện ở một bên khác của mộ đạo, mang theo cảm giác nóng rực ập đến.

Ông lão lùn lập tức mở mắt ra lần nữa, đi vài bước qua đó, rút võ sĩ đao ra một đao chém đứt quả cầu lửa.

Phía sau quả cầu lửa, vẫn còn một đoạn quả cầu lửa khác, nhưng vẫn bị ông lão lùn chém đứt chặn lại.

Quả cầu lửa bị ông ta chém đứt tuy đã ngừng lăn, nhưng vẫn tiếp tục cháy.

Ông lão lùn dùng cây gậy đen, đánh bay toàn bộ quả cầu lửa bị chém đứt ra ngoài, cảm giác nóng rực nồng nặc đó mới tiêu tán.

“Trước mặt ta, bất kỳ công kích nào cũng vô dụng.” Ông lão lùn âm trầm nói.

Ông ta là cường giả Hậu Thiên Đại Viên Mãn, trừ phi có cao thủ Tiên Thiên đến, nếu không trong cổ mộ, ông ta là mạnh nhất.

Còn Chu Thánh đã ăn Cửu Chuyển Kim Đan, thực lực cũng chỉ là Hậu Thiên Viên Mãn.

Ông lão lùn ngẩng ánh mắt nóng rực, quét ra ngoài thông đạo, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì, quả cầu lửa này xuất hiện cũng rất đột ngột.

Ông ta thấy không có ai, liền trực tiếp ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt lắng nghe tiếng lửa cháy.

Chu Thánh ẩn mình trong mật đạo, ánh mắt càng trở nên sắc lạnh.

Từ lần ra tay này của ông lão, Chu Thánh cơ bản đã khẳng định, ông ta không phải người bình thường.

Ông ta tuổi tác lớn nhất, nhưng trong số những đạo mộ tặc này, thực lực của ông ta tuyệt đối là tồn tại hàng đầu.

“Ông ta... dường như là vệ sĩ bên cạnh Cửu tiên sinh.” Chu Thánh khẽ nói.

“Cửu tiên sinh rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Có thể mua được giới buôn bán thì thôi đi, không ngờ còn tìm được một cao thủ làm vệ sĩ thân cận cho mình.” Chu Thánh càng ngày càng tò mò về thân phận của Cửu tiên sinh.

“Nhưng mà... chưa xong đâu, dù có phải bỏ điểm tích lũy, ta cũng sẽ không để các ngươi ngủ ngon giấc!” Chu Thánh trịnh trọng nói.

Trong mộ đạo.

Hồ Bát Nhất không chịu nổi nữa, ngồi dựa vào tường ngủ thiếp

đi.

Hiện tại, chỉ còn một mình ông lão lùn canh giữ.

Chương 32

"Lũ chuột trong cống ngầm, các ngươi có thể trốn được bao lâu?" Ông lão lùn nói bằng giọng không được lưu loát cho lắm.

Ông ta đi đi lại lại hai bên mộ đạo, phòng ngừa có người đột kích, cũng là để luôn giữ cho đầu óc tỉnh táo.

Chu Thánh trong bóng tối quan sát ông lão lùn, ông ta đi đi lại lại trong mộ đạo, bất kể bên nào xảy ra chuyện, ông ta đều có thể đến ngay lập tức.

Nước bị chặn rồi, lửa không cháy vào được, âm phong cũng không tác dụng, bọn họ đều bọc trong túi ngủ, vậy thì...

Bọ xác!

Chu Thánh nghĩ đến đây, trầm giọng nói: "Ta muốn xem xem, ngươi có thể chặn được bao nhiêu bọ xác!" Chu Thánh nhắm mắt lại, triệu tập tất cả bọ xác trong cổ mộ!

Trong cổ mộ có hàng nghìn con bọ xác, lần trước tập kích Chu Thánh chỉ có vài chục con.

Bọ xác, phải dùng vào đúng chỗ và đúng thời điểm, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Bây giờ, chính là thời điểm thích hợp.

Theo sự triệu hoán của Chu Thánh, tất cả bọ xác rục rịch, ùn ùn kéo đến mộ đạo.

Bọn chúng vốn ẩn nấp trong cơ quan thứ tư, giờ đây bị Chu Thánh triệu hoán mà đến.

Bọ xác như thủy triều ban đêm, cuồn cuộn kéo đến.

Bọn chúng từ hai bên mộ đạo tràn vào.

Ông lão lùn thần sắc ngưng trọng, quay về giữa, từ ba lô lấy ra một chai dầu hỏa cùng một ít vải vóc và vài cái lều, đặt ở hai bên mộ đạo, đổ dầu hỏa lên rồi châm lửa.

Bọ xác bị lửa chặn lại, tạm thời không thể tiếp cận, lùi lại một khoảng cách.

Ông lão lùn cầm súng bắn một trận, bọ xác tản ra bỏ chạy, đều ẩn nấp.

"Đốt lửa?

Lửa của ngươi có thể cháy được bao lâu?" Chu Thánh trong bóng tối khinh miệt nói.

Hắn đợi lửa cháy hết, đến lúc đó sẽ cho bọ xác tiến vào.

Mục đích của hắn, chính là không cho bọn đạo mộ tặc ngủ được.

Muốn nghỉ ngơi, đừng hòng!

Ngọn lửa, kéo dài chưa đến mười phút, dần dần tắt hẳn.

Bọ xác dày đặc, như thủy triều một lần nữa xuất hiện, bám đầy trên tường, trực tiếp vòng qua trên mặt đất.

Mọi người đang ngủ say, rất nhanh bị bọ xác bao vây.

Ông lão lùn dù thực lực mạnh đến mấy, ông ta cũng chỉ có một mình, căn bản không có cách nào xử lý nhiều bọ xác như vậy.

Không còn cách nào khác, ông ta đành phải đánh thức hai tên thủ hạ của Cửu tiên sinh, bảo bọn họ cầm súng máy bắn.

Hai người bị đánh thức, mắt đầy tơ máu, thần trí đều có chút không rõ ràng.

Bọn họ bản năng cầm súng máy lên, bắn loạn xạ.

Một trong số đó cầm súng máy không vững, họng súng dần dần di chuyển xuống dưới.

"Baga!" Ông lão lùn quát một tiếng đánh thức bọn họ, bảo hai người tiếp tục công kích.

Bọ xác dưới sự điều khiển của Chu Thánh, quay thân bỏ chạy.

Đợi tiếng súng kết thúc rồi lại tiếp tục xuất hiện.

Cứ như vậy vài lần, hai người bị đánh thức kia, trực tiếp phát điên, thần kinh rối loạn.

Bọn họ cầm súng máy, xông thẳng vào sâu bên trong, bất chấp mọi thứ.

"Tạch tạch tạch..." Vừa chạy vừa bắn, thần trí bọn họ không rõ ràng, không biết mình đang làm gì, cứ như vừa tiêm thuốc kích thích vậy.

Đây chính là hậu quả của việc không ngủ trong thời gian dài.

Người có ý chí yếu kém một chút, tại chỗ sẽ phát điên.

Trong cổ mộ đầy áp lực này mà không nghỉ ngơi, là một chuyện rất chí mạng.

Chu Thánh tính toán thời gian, mình cũng đã gây sự hơn hai tiếng, đã làm điên hai người.

"Vẫn chưa đủ, thêm nữa!" Chu Thánh điều khiển bọ xác, một lần nữa tiến vào bên trong.

Lần này ông lão lùn không gọi thủ hạ của Cửu tiên sinh nữa, mà là đánh thức hai người của Hoắc gia.

Sau đó ném hai khẩu súng cho bọn họ, chỉ vào bọ xác đang bò vào.

Hai người Hoắc gia bị cưỡng chế đánh thức, tuy còn hơi mơ

màng, nhưng vẫn cầm súng bắn, đẩy lùi bọ xác.

“Người Hoắc gia tỉnh một người, người Cừu tiên sinh tỉnh một người.” Ông lão lùn nói.

“Được.” Người của Hoắc gia gật đầu đồng ý, không đồng ý cũng không có cách nào, ông lão lùn căn bản không cho phép thương lượng.

Còn Mạc Kim Giáo Úy, tổng cộng chỉ có ba người, Hồ Bát Nhất lại đã gây sự rất lâu, ông ta đã kéo dài rất nhiều thời gian, vậy là đủ rồi.

Một người Hoắc gia ngủ xuống, ông lão lùn lại đánh thức một tên thủ hạ của Cừu tiên sinh, nói với hắn một đoạn lời, khiến hắn lập tức như được tiêm máu gà, tràn đầy tinh thần.

Ông lão lùn lấy lưới sắt ra, chặn hai bên đường lại, không cho bọ xác tiến vào, sau đó lại phủ thêm một lớp lên trên.

Làm xong, ông ta mới nói: “Các ngươi, có thể ngủ được rồi.” Ông ta đánh thức người, giúp mình kéo dài thời gian, lấy lưới sắt ra dựng một nơi trú ẩn đơn sơ.

Chu Thánh thấy tiếng súng dừng lại, lén nhìn một cái, nhìn thấy lưới sắt.

Còn ông lão trong lưới sắt, đột nhiên quay đầu nhìn xuyên qua lưới sắt thấy hắn.

Chu Thánh lập tức rút lui.

Ông lão lùn kia cũng không truy kích, mà là nhắm mắt ngồi xuống.

“Ta còn có khói độc.” Chu Thánh tiêu tốn ba điểm tích lũy, đổi ra khói độc.

Loại khói độc này, là khói sinh ra từ than cháy, bên trong chứa cacbon monoxit, có thể làm người ta ngất đi.

Chu Thánh cho khói độc thổi vào mộ đạo, sau đó từ mật đạo rời đi.

"Nếu thế này mà các ngươi vẫn không sao, vậy thì ta sẽ đợi các ngươi ở cửa tiếp theo!" Chu Thánh từ mật đạo rời đi, đi đến cửa ải tiếp theo.

Số bọ xác còn lại, cũng được Chu Thánh dẫn về, mang đến cửa ải tiếp theo.

"Ngủ đi, đợi các ngươi tỉnh dậy, sẽ có ác mộng chờ đón các ngươi." Chu Thánh nhàn nhạt nói một câu, sau đó biến mất trong bóng tối.

Trong mộ đạo, Ông lão lùn đeo mặt nạ chống độc cho mỗi người, tránh cho bọn họ bị ngất.

"Còn có thủ đoạn gì, cứ dùng ra hết đi." Ông lão lùn không chút hoảng loạn.

Chỉ cần kẻ địch lộ diện, ông ta sẽ có thể giết đối phương. ...

Mười giờ sau.

Đám đạo mộ tặc lần lượt tỉnh dậy, giấc ngủ này của bọn họ không hề thoải mái chút nào, lúc thì lạnh, lúc thì nóng, thậm chí còn có tiếng động nhỏ.

Nếu không phải thật sự quá buồn ngủ, bọn họ đã sớm tỉnh rồi.

Mà bây giờ, tuy bọn họ đã tỉnh, nhưng tinh thần của mỗi người đều không tốt lắm, cứ như thể chưa ngủ đủ.

Mỗi người đều gặp ác mộng, điều này khiến tinh thần lực của bọn họ có chút suy kiệt.

"Đợi đạo mộ xong, tôi đoán phải dưỡng sức một tháng mới hồi phục được." Hoắc Ngọc Tiệp duỗi lưng nói.

Trong cổ mộ, không thể tắm rửa, không thể vệ sinh, bây giờ đến cả việc ngủ cũng trở thành một điều khó khăn.

"Ăn chút gì đó, rồi xuất phát thôi." Ông lão lùn hô lên.

Ông ta vừa kể với Cừu tiên sinh những chuyện xảy ra sau khi bọn họ ngủ.

Điều này khiến sát ý của Cừu tiên sinh càng nặng hơn.

"Đừng để ta tóm được hắn!" Cừu tiên sinh nghiến răng nói.

Mọi người tỉnh dậy đốt lửa sưởi ấm, hâm nóng đồ hộp ăn.

Ông lão lùn trực tiếp nằm trên cáng ngủ để bổ sung thể lực, lát nữa khi cần đi thì cứ khiêng ông ta đi là được.

Chương 33

“Ba ngày mà chỉ ngủ có mười tiếng, đợi ra ngoài, tôi đoán phải gầy đi mười mấy cân.” Vương Bàn Tử vuốt vuốt cái bụng nhỏ của mình nói.

“Không, thức khuya lâu ngày, chỉ có béo lên thôi.” Hoắc Ngọc Tiệp liếc hắn một cái nói, ăn xong một hộp đồ hộp, điều khiển máy bay không người lái đi trước dò đường.

“Hai trăm mét ngoài có một mộ thất.” Hoắc Ngọc Tiệp nhìn màn hình máy tính, sau đó điều khiển máy bay không người lái dò xét khắp nơi.

Đợi ăn no uống đủ, mọi người mới thu dọn đồ đạc, tiếp tục xuất phát.

Xa Mã Đạo.

Toàn bộ mộ đạo rất bằng phẳng, tường, sàn và trần đều đã được mài nhẵn một lượt.

Chu Thánh đi trên Xa Mã Đạo, phía sau theo sau là đại quân bọ xác.

Hắn điều khiển đại quân bọ xác, khiến tất cả chúng ẩn mình, đợi sau khi hắn triệu hoán mới xuất hiện.

“Xa Mã Đạo, cần phải có xe ngựa dẫn đường mới có thể đi ra, xương ngựa ở Táng Mã Thất, xe ngựa ở bên ngoài, nhưng bọn đạo mộ tặc chắc không biết cần xe ngựa, nếu không bọn họ đã mang xương ngựa theo rồi.” “Nhưng mà, với bản lĩnh của đạo mộ tặc, dù không cần xe ngựa cũng có thể vượt qua.” Chu Thánh rất rõ thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy, bọn họ có la bàn kim chỉ.

Huống chi còn có Hoắc Ngọc Tiệp mang theo sản phẩm công nghệ cao.

Bọn họ vào đây có lẽ đi một vòng, sẽ phát hiện ra vấn đề, sau đó phá giải.

Chu Thánh đi một vòng Xa Mã Đạo, sau đó tỉ mỉ tìm hiểu kết cấu của Xa Mã Đạo.

"Ta có thể sửa đổi Xa Mã Đạo khiến bọn họ không thể vượt qua, chặn bọn họ ở đây, nhưng cũng không chặn được bao lâu." Chu Thánh thì thầm.

Phòng điều khiển trung tâm có thể kiểm soát hướng đi của Xa Mã Đạo, Xa Mã Đạo này như một mê cung, đã vào rồi thì rất khó đi ra.

Chu Thánh có thể chặn lối ra, khiến bọn họ cứ đi vòng vòng bên trong.

"Bên trong này cơ quan quá ít, chỉ có bọ xác, cũng không thể chặn được đạo mộ tặc." Nói rồi, Chu Thánh mở cửa hàng đổi thưởng của mình, xem qua các vật phẩm trong cửa hàng sơ cấp.

Đá rơi: Một khi chạm vào, đá lớn ở mộ đạo và đỉnh mộ sẽ rơi xuống, một điểm tích lũy một cái.

Nỏ ngầm: Một khi chạm vào, nỏ tên sẽ bắn ra từ chỗ ẩn nấp trong mộ thất, tỷ lệ trúng một trăm phần trăm.

Một điểm tích lũy một cái.

Cát chảy: Cơ quan trong cổ mộ, một khi chạm vào, cơ quan mở ra, một lượng lớn cát ập vào nơi người đào mộ đang đứng, chôn sống người đào mộ; năm điểm tích lũy.

Nỏ liên châu: Cơ quan trong cổ mộ, một khi chạm vào, hàng trăm mũi tên nỏ bắn ra, xuyên tim người đào mộ.

Năm điểm tích lũy đổi một lần.

Cối đá: Cơ quan trong cổ mộ, một khi chạm vào, cột đá to bằng vòng ôm sẽ được cơ quan kích hoạt, bay tới va vào người đào mộ.

Ba điểm tích lũy. ...

Xem xong các cơ quan và giới thiệu trong cửa hàng đổi thưởng, Chu Thánh lẩm bẩm: "Lấy một cái nỏ ngầm, một cái cát chảy, với một cái cối đá nữa." Chu Thánh đổi ba cơ quan, sau đó bố trí cát chảy trên trần, một khi chạm vào, sẽ lập tức rơi xuống.

Nỏ ngầm ẩn trong tường, chỉ kích hoạt khi bọ xác xuất hiện.

Cối đá có ba cái, đợi cát chảy được dọn sạch, cối đá mới xuất hiện.

"Lần này không nói là chôn sống các ngươi, cũng phải khiến các ngươi tổn binh hao tướng." Bố trí xong, Chu Thánh mới men theo ký ức, trở về đường cũ.

Trở lại cửa Xa Mã Đạo, đi vào mộ thất bên cạnh.

Hắn tháo một bánh xe ngựa ra, đang định đi thì lại dừng bước.

"Cho các ngươi thêm một lời nhắc nhở nữa." Chu Thánh lấy khắc đao ra, ở chỗ kín đáo của xe ngựa, khắc một câu chữ Tiểu triện, sau đó lại phủ một ít bụi lên trên, cố ý làm cũ đi.

"Thường xuyên nhận quà mà ta chuẩn bị cho các ngươi nhé!" Chu Thánh cười nói xong, vác bánh xe vào mật đạo của Người gác lăng. ...

Vài giờ sau, bọn đạo mộ tặc xuyên qua mộ đạo, từ từ xuất hiện.

"Mộ thất này, cũng không có thú trấn mộ, làm sao để mở đây?" Vương Bàn Tử đi vòng quanh cửa mộ thất một lượt, không tìm thấy cơ quan mở.

Cánh cửa mộ thất giống như hai tấm đá lớn, rất bằng phẳng.

“Bàn Tử, cậu đẩy một cái là biết ngay thôi.” Hồ Bát Nhất nói.

Không có cơ quan thì cứ đẩy cửa ra là được.

Vương Bàn Tử nghe vậy dùng sức đẩy một cái, kết quả cửa mộ thất trực tiếp bị đẩy ra, rất nhẹ nhàng, không chút khó khăn nào.

“Hồ ca, tình huống gì đây?” Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc.

Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói: “Không phải tất cả mộ thất đều có cơ quan, mộ thất có cơ quan, bên trong đều chôn những người rất quan trọng đối với chủ mộ.” Nói rồi, nàng dẫn người Hoắc gia vào xem.

Không ngoài dự liệu của nàng, bên trong cơ bản không có gì đặc biệt, chỉ có một ít đồ gốm sứ và một ít ngọc khí.

“Nhiều bảo bối thế này, đáng giá rồi!” Vương Bàn Tử xoa tay đi lấy đồ.

Cửu tiên sinh dẫn người, cầm thiết bị dò tìm khắp nơi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, không mấy hứng thú với những văn vật kia.

Còn Hoắc Ngọc Tiệp và Hồ Bát Nhất, thì lại vây quanh một cỗ xe ngựa cũ nát.

“Kỳ lạ, mộ thất này, đồ tùy táng nhiều như vậy, lại chỉ tùy táng một cỗ xe ngựa?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

“Yến Hoài Vương có lẽ có phong cách tương đối cao, xe ngựa và ngựa, đều dùng hố tùy táng chuyên biệt để bảo quản.” Hồ Bát Nhất suy đoán.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn chằm chằm hồi lâu, nói: “Sự bất thường ắt có dị thường, các người tìm xung quanh xem, ở đây có cơ quan hay vật phẩm đặc biệt nào không.” Mọi người nghe vậy, tỉ mỉ tìm kiếm từng tấc đất.

“Ở đây có một dòng chữ.” Vương Bàn Tử đột nhiên hô lên, hắn trên bánh xe ngựa, nhìn thấy câu nói này.

Dòng chữ đó là chữ Tiểu triện, hắn không nhận ra đó là ý gì.

Hoắc Ngọc Tiệp dùng máy tính quét một cái, rất nhanh đã dịch ra.

“Trời tối đường trơn, hãy nhắm mắt lại.” Hoắc Ngọc Tiệp nhìn ý nghĩa đã được dịch, có chút nghi hoặc.

“Trời tối đường trơn, lòng người phức tạp, ngươi trèo lên cao, ắt có kẻ tiểu nhân tìm chuyện.” Vương Bàn Tử trực tiếp hát ra.

Mọi người đều nhìn Vương Bàn Tử, muốn một lời giải thích.

“À...

đây là một câu rất hot trên video ngắn.” Vương Bàn Tử có chút gượng gạo giải thích.

“Bàn Tử, không có việc gì thì bớt xem video ngắn, bớt nghe ‘thang gà độc’ đi.” Hồ Bát Nhất bực bội nói.

“Tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử hậm hực gật đầu.

“Câu này ghi lại, có lẽ sẽ có ích.” Hoắc Ngọc Tiệp phân phó người Hoắc gia phía sau một câu.

Trực giác mách bảo nàng, câu nói này chắc chắn sẽ có tác dụng lớn.

Khi dòng chữ được sao chép xong, mọi người không tìm thấy thứ gì khác nữa, lúc này mới rời khỏi mộ thất, men theo mộ đạo tiếp tục đi.

Đi hơn năm mươi bước, con đường phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi sáng sủa, mười người đi song song cũng không thành vấn đề, rất rộng.

Gạch lát trên đất cũng rất đặc biệt, rất bằng phẳng, tuy phủ đầy bụi, nhưng cứ như đã được mài nhẵn vậy.

“Đây là Xa Mã Đạo, tương đương với đường nội trong hoàng cung, xuyên qua đây, tức là chúng ta không còn xa mộ thất chính nữa, chúng ta sắp đến rồi.” Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

Trong cổ mộ, phần lớn đồ tốt đều sẽ ở trong mộ thất chính.

“Cẩn thận một chút, có thể có cơ quan.” Người Hoắc gia lấy máy dò kim loại ra, đi trước dò đường, những người khác theo sau.

Xa Mã Đạo này rất tối, dù có đèn pin cường độ cao cũng chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi ba mét.

Cứ như thể có thứ gì đó đang che khuất tầm nhìn vậy.

Mọi người đi lại vô cùng cẩn thận, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở hai bên trái phải quan sát xem trên tường có cơ quan hay lỗ hổng nào không.

Mọi người trong Xa Mã Đạo từ từ mò mẫm tiến về phía trước.

Trong Xa Mã Đạo.

Đám đạo mộ tặc đi hơn mười phút, vẫn không thấy lối ra.

Con đường ở đây tuy vô cùng bằng phẳng, nhưng nơi càng yên tĩnh, thì càng ẩn chứa nguy hiểm sâu sắc.

Cần phải đặc biệt cẩn thận!

“Xa Mã Đạo này, dài thật đấy.” Vương Bàn Tử không kìm được nói, đi hơn mười phút rồi, sàn vẫn là sàn đó, tường vẫn là tường đó.

Chương 34

Ngay cả trần nhà cũng y như cũ.

Chỉ là trên trần nhà, có vài chỗ hơi nhô ra.

Hồ Bát Nhất lấy dao găm ra, khắc một ký hiệu lên tường, sau đó lại tính toán thời gian một chút, bây giờ là một giờ rưỡi sáng.

Hắn viết thời gian lên tường, nếu lát nữa lại vòng về, thì chứng tỏ bọn họ đang đi vòng, nếu không, thì có nghĩa Xa Mã Đạo này thật sự rất dài.

Mọi người lại đi hơn mười phút, Cừu tiên sinh nhìn thấy hai bóng người lờ mờ trong đêm tối, hắn không chút do dự cầm súng lên, bắn liên tiếp mấy phát.

Tiếng súng lạnh lẽo, vang vọng khắp Xa Mã Đạo, tất cả mọi người đều bị Cừu tiên sinh đột nhiên nổ súng làm cho giật mình.

"Phía trước có người." Cừu tiên sinh lạnh lùng nói một câu.

Hắn không muốn để kẻ địch chạy thoát nữa, nên thấy người là hắn trực tiếp nổ súng, không cho thời gian nói chuyện.

Kẻ phản diện chết vì nói nhiều, đạo lý này hắn vẫn biết.

Mọi người chạy lên phía trước, dùng đèn pin chiếu sáng, khi nhìn rõ người, sắc mặt Cừu tiên sinh lập tức âm trầm xuống.

Hắn bắn chết, là người của chính hắn.

Hai người này, chính là những người trước đó tinh thần bất ổn chạy ra, bọn họ chạy đến Xa Mã Đạo rồi thì không đi ra được nữa.

"Thu dọn thi thể." Cừu tiên sinh nói một tiếng, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hắn đối với thủ hạ bị mình bắn chết, một chút áy náy cũng không có, càng không có tiếc nuối.

Hồ Bát Nhất bị sự lạnh nhạt của Cửu tiên sinh làm cho giật mình, hắn dường như đã thay đổi hoàn toàn bộ mặt.

Khi ở khách sạn, Cửu tiên sinh vẫn là một người dễ nói chuyện, mọi việc đều dễ thương lượng, hơn nữa hắn còn giao toàn bộ quyền chủ đạo cho Hoắc Ngọc Tiệp.

Nhưng bây giờ, hắn đã thay đổi hoàn toàn.

Tâm địa tàn độc, không chút nương tay, một khi nguy hiểm đến chính mình, hoặc nghi ngờ người khác, sẽ không chút do dự rút súng.

Thậm chí, còn chưa nhìn rõ người, đã trực tiếp động thủ.

Vừa rồi chỉ cần hỏi một câu, thì hai người kia đã không phải chết.

Càng đi sâu vào cổ mộ, hắn dường như càng sốt ruột.

Đặc biệt là khi biết có người đi trước hắn.

Hắn dường như không phải đến để đạo mộ, mà là vì một thứ gì đó mà đến.

Những cổ vật trong mộ thất, hắn cũng không mấy để tâm, mà lại tìm kiếm thứ khác trước.

"Ngẩn ra làm gì, đi nhanh lên!" Cửu tiên sinh hô một tiếng, mọi người lập tức đi theo.

Bọn họ đi trong Xa Mã Đạo, lúc đầu đi rất chậm, nhưng sau khi phát hiện không có nguy hiểm gì, thì liền tăng tốc độ.

Xa Mã Đạo dài và tối tăm, mang theo cảm giác áp lực nặng nề.

Ở lại nơi này lâu ngày, cả người sẽ trở nên rất áp lực, lâu dần không chừng còn emo...

Mọi người trong Xa Mã Đạo, đã đi gần hơn mười phút, lối ra vẫn không thấy.

Hồ Bát Nhất nhìn ký hiệu mình để lại trên tường, lập tức gọi mọi người dừng lại.

“Khoan đã, đừng đi tiếp nữa.” Mọi người đều dừng bước, quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất.

“Ở đây có ký hiệu tôi để lại.” Hồ Bát Nhất chỉ vào ký hiệu trên tường, phía trên còn ghi thời gian, một giờ rưỡi sáng.

Hồ Bát Nhất nhìn thời gian hiện tại, bây giờ đã hai giờ.

Tức là, bọn họ đi nửa tiếng, đều là đang đi vòng vòng.

Mọi người xúm lại xem ký hiệu Hồ Bát Nhất để lại, rồi lại nhìn thời gian.

“Không đúng, thời gian của tôi hiển thị bốn giờ sáng.” Cửu tiên sinh chỉ vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình.

“Thời gian của tôi là ba giờ.” Hoắc Ngọc Tiệp nhìn chiếc đồng hồ Omega của mình.

Cửu tiên sinh nói: “Đồng hồ của cô rẻ tiền, nhìn là biết đồng hồ của cô có vấn đề rồi.” “Không phải.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Đồng hồ của tôi, là đồng hồ do tôi tự chế tác, sẽ không bị từ trường nhiễu loạn, cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài.” Hồ Bát Nhất giải thích.

“Các ngươi còn nhớ, khi đi qua Cầu Bát Quái, chúng ta đã đi qua Cầu Chấn Lôi chứ?” “Cây cầu đó có từ trường nhiễu loạn rất mạnh, các người đi trên đó, thời gian trên đồng hồ sẽ bị sai lệch.” Hồ Bát Nhất giải thích tỉ mỉ, đồng hồ của hắn tuy rẻ tiền, nhưng là đồng hồ tự chế tác, cùng chất liệu với la bàn kim chỉ.

Mọi người nhớ lại Cầu Chấn Lôi đã đi qua, dường như lúc đó quả thực đã bị ảnh hưởng.

"Đồng hồ đắt tiền đến mấy, cũng không bằng cái của Hồ ca tôi, cái này của Hồ ca tôi không bị từ trường nhiễu loạn." Vương Bàn Tử nói.

"Đây không phải vấn đề chính, vấn đề chính là, chúng ta đang đi vòng tròn." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Hắn trên tường, viết xuống thời gian, hai giờ sáng.

"Nếu không tin, chúng ta cứ đi tiếp." Mọi người nghe vậy, trầm tư một lát, không tiếp tục đi về phía trước.

"Vậy thì nghĩ cách để vượt qua." Cừu tiên sinh nói.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pin nhìn sang trái phải một cái, tầm nhìn vẫn chỉ có ba mét, ngoài ba mét ra, ánh sáng cũng không thể xuyên qua, cứ như có thứ gì đó đang che khuất vậy.

"Chúng ta đoán là bị thứ gì đó chặn lại rồi." Hồ Bát Nhất nói, lấy la bàn kim chỉ ra chuẩn bị suy tính.

"Không cần đâu, muốn đi qua rất đơn giản." Hoắc Ngọc Tiệp ngắt lời Hồ Bát Nhất.

"Hoắc tiểu thư có cách sao?" Cừu tiên sinh hỏi một câu.

Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu, nói với mọi người: "Các người còn nhớ, câu nói nhìn thấy trong mộ thất chứ?" Lời này vừa ra, mọi người lập tức phản ứng lại.

"Trời tối đường trơn, xin hãy nhắm mắt." "Xa Mã Đạo này, nhắm mắt cũng có thể đi ra được." Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói.

"Nhắm mắt đi, lỡ gặp nguy hiểm thì sao?" Vương Bàn Tử đặt câu hỏi nghi ngờ.

Hoắc Ngọc Tiệp liếc Vương Bàn Tử một cái, nói: "Chúng ta vừa rồi đã đi qua một vòng rồi, không có nguy hiểm gì cả, Xa Mã Đạo này chỉ là một nơi giam cầm người, sẽ không có nguy hiểm, cũng sẽ không có cơ quan." "Nếu có cơ quan, đã sớm kích hoạt rồi." Hoắc Ngọc Tiệp nói xong, Cửu tiên sinh gật đầu phụ họa: "Hoắc tiểu thư nói đúng, tôi đồng ý nhắm mắt đi." Hắn có ông lão lùn bảo vệ, cũng không sợ có nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng không tiện kiên trì điều gì nữa, gật đầu đồng ý.

Bọn họ lấy ra một sợi dây thừng gai, mỗi người đều nắm lấy, Hoắc Ngọc Tiệp có cảm giác thăng bằng và định hướng tốt nhất, đi trước dẫn đường.

Nàng cầm máy dò kim loại trong tay, tránh gặp phải nguy hiểm.

Mọi người nắm dây theo sau, đi rất chậm.

Một là sợ đụng tường, hai là lỡ đi ra ngoài, gặp phải nguy hiểm.

Bọn họ nhắm mắt mò mẫm tiến về phía trước, xuyên qua màn đêm.

Toàn bộ Xa Mã Đạo, chỉ có tiếng bước chân, không một chút âm thanh nào, cũng không ai dám phát ra tiếng vào lúc này.

Trong không gian tĩnh mịch trống rỗng, khiến người ta có chút hoảng loạn, bọn họ vô thức nắm chặt sợi dây.

Mà trước mặt bọn họ, vẫn đang đứng một người, chỉ là bọn họ nhắm mắt lại, hoàn toàn không nhìn thấy.

Chu Thánh đứng giữa mộ đạo, nhìn những tên đạo mộ tặc không ngừng tiến đến.

Bọn họ đã tắt đèn pin, chứng tỏ đã trúng kế, hoàn toàn nhắm mắt

mà đi.

Khi bọn họ từ từ đến gần, vừa cách ba mét, Chu Thánh đã thấy Hoắc Ngọc Tiệp dẫn đầu.

Lúc này Hoắc Ngọc Tiệp mắt hơi nhắm, khí chất vẫn lạnh lùng như vậy, trong tay cầm máy dò kim loại.

Chu Thánh từ từ lùi lại, đồng thời vẫn dõi theo Hoắc Ngọc Tiệp.

Ta đứng ngay trước mặt các ngươi, nhưng các ngươi lại không thấy. ...Chu Thánh thầm nghĩ trong lòng.

Theo sau Hoắc Ngọc Tiệp là người nhà họ Hoắc, sau đó là Cừu tiên sinh và lão già lùn, cuối cùng là Hồ Bát Nhất.

Hoắc Ngọc Tiệp đi đầu, Hồ Bát Nhất bọc hậu, còn Cừu tiên sinh ở giữa là an toàn nhất.

Hoắc Ngọc Tiệp có cảm giác phương hướng cực tốt, đi thẳng một đường.

Chu Thánh xem xong, đứng sang một bên, nhìn Hoắc Ngọc Tiệp dẫn người đi qua.

Sau đó, từng người nối tiếp nhau đi.

Khi đi ngang qua lão già lùn, ông ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng Chu Thánh đang đứng, nhưng không hề mở mắt.

Chương 35

"Cái này mà cũng cảm ứng được ta ư?" Chu Thánh càng đề cao cảnh giác với lão già lùn trong lòng.

Đợi đến khi tất cả bọn họ đã đi qua, Chu Thánh vốn định trực tiếp thả bọ xác ra, nhưng trong lòng đột nhiên có một ý hay hơn.

"Để ta hù chết các ngươi!" Chu Thánh lấy pháo ra, đây mới là thứ hay ho.

Chu Thánh tìm một vị trí an toàn nấp đi, sau đó châm pháo rồi ném ra.

"Phanh...

Ba ba ba..." Tiếng pháo nổ vang lên rất nhanh, mọi người đang nhắm mắt đi đường liền giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra bốn phía né tránh.

Giống như những con ngựa hoảng sợ, bọn họ chạy loạn khắp nơi, la hét ầm ĩ, sợi dây trong tay cũng không nắm chắc được.

"A...

A...

A a..." Tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên.

"Tách tách tách..." Cửu tiên sinh bắn liên tiếp hai phát súng, trấn áp tất cả mọi người.

"Im miệng, tất cả im lặng cho ta!" Cửu tiên sinh quát lớn một tiếng, mọi người mới chịu yên tĩnh lại.

Tuy nhiên, đã có không ít người mặt mày tái mét vì sợ hãi.

Nhắm mắt đi đường vốn đã khiến lòng họ nặng trĩu nỗi sợ, lại đột

nhiên nghe thấy tiếng nổ, điều này khiến tâm lý của họ sụp đổ hoàn toàn.

Ngay cả Hoắc Ngọc Tiệp đang dẫn đường cũng có chút không chịu nổi.

Nếu không phải khí chất được rèn giũa bấy lâu, e rằng vừa nãy cô cũng đã la hét rồi.

Còn Vương Bàn Tử thì kêu la to nhất, tiếng hét của anh ta gần như át cả tiếng súng.

"Nhượng nhượng cái gì mà nhượng nhượng?" Cửu tiên sinh quát lên, mọi người không còn nói nữa, nhưng áp lực trong lòng thực sự rất lớn.

"Tôi vừa cảm ứng được có người trong xa mã đạo." Lão già lùn đột nhiên nói.

Mọi người đều nghiêm nghị.

"Tôi vừa nãy cũng cảm thấy có người đang nhìn mình, cảm giác đó rất quen thuộc." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

"Quen thuộc?" Cửu tiên sinh nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

"Đúng vậy, cảm giác quen thuộc này, cứ như thể lúc lên lớp có một nam sinh ngồi sau lưng lén lút nhìn em vậy." Hoắc Ngọc Tiệp cau mày nói.

Cảm giác này không đáng sợ, nhưng rất khó chịu.

"Xem ra, người đó giống như chúng ta, đều bị kẹt trong xa mã đạo, hắn không biết đường ra nên mới đi loạn trong đó." Cửu tiên sinh phân tích.

Hồ Bát Nhất mặt trầm trọng, anh ta mơ hồ đoán được.

"Chúng ta tiếp tục nhắm mắt đi hay sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

“Cứ tiếp tục nhắm mắt đi thôi, dù sao mở mắt ra cũng chẳng thấy gì.” Hoắc Ngọc Tiệp nói, sau đó đi ra phía sau, kéo sợi dây cuối cùng.

Lần này, cô không dám dẫn đường phía trước nữa.

Lão già lùn đi lên phía trước, nắm lấy đầu sợi dây, bảo Cừu tiên sinh đi theo mình.

“Chúng ta dẫn đường đi, đã nhắm mắt có thể ra ngoài, vậy thì cứ nhắm mắt mà nhanh chóng rời đi.” Cừu tiên sinh quay đầu nói với mọi người.

“Được.” Mọi người gật đầu, tắt đèn pin và nhắm mắt lại, đi theo người dẫn đường.

Đi một lúc sau, Vương Bàn Tử không khỏi hỏi: “Hồ ca, anh nói nhắm mắt đi, kéo dây nhắm mắt đi là được rồi, bọn em đi sau chắc không cần nhắm mắt đâu nhỉ?” “Không, mắt sẽ lừa dối người, mở mắt ra có thể sẽ xuất hiện ảo giác, nhắm mắt nắm chặt dây mới không xảy ra chuyện.” Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

“Ảo giác?

Hồ ca, em cảm giác có gì đó đang cắn em.” “Bàn tử, đó chính là ảo giác.” “Không đúng Hồ ca, em cảm giác em chảy máu rồi.” “Bàn tử, tôi đã nói là ảo giác, ở đây không có nguy hiểm.” “A...” Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng la thảm thiết của Cừu tiên sinh.

Lão già lùn lập tức rút kiếm, mọi người liền bật đèn pin lên.

Chỉ thấy, có một con bọ xác đang đậu trên mặt Cừu tiên sinh.

Lão già lùn rút kiếm hất con bọ xác ra, sau đó đóng đinh nó lên tường.

“Hồ ca, em cũng bị cắn rồi!” Vương Bàn Tử nhìn mắt cá chân của mình, ở đó cũng có một con bọ xác!

Con bọ xác đang định chui vào da thịt.

“Bàn tử đừng động!” Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử lại, sau đó cúi xuống rút dao găm ra, đâm chết con bọ xác rồi lấy nó ra.

Con bọ xác dính đầy máu thịt, Vương Bàn Tử không kìm được mà hét lớn.

“A...

Đau!” “Hồ ca, ảo giác này cũng quá chân thật rồi.” Hồ Bát Nhất: ...

Bọ xác dày đặc tràn đến, không đợi Cừu tiên sinh ra lệnh, thuộc hạ cầm súng của ông ta liền nổ súng.

“Đát đát đát đát...” Hoắc Ngọc Tiệp lùi vào góc tường, phía sau cô cũng xuất hiện bọ xác, nếu không phải Cừu tiên sinh kêu la trước, có lẽ cô cũng đã bị cắn rồi.

Nhắm mắt đi đường, một khi gặp bọ xác, đó chẳng khác nào dê vào miệng hổ.

“A...” Cừu tiên sinh điên cuồng hét lớn, má trái của ông ta bị cắn mất một mảng da.

Người nhà họ Hoắc đang định tiến lên cứu chữa, thì bị lão già lùn dùng kiếm ngăn lại.

“Chúng ta tự làm!” Lão già lùn nói xong, đưa một cây gậy đen cho Cừu tiên sinh cắn, rồi thoa thuốc và băng bó vết thương cho ông ta.

Sau đó lại tiêm một mũi giảm đau.

“Giết, giết chết hết lũ bọ xác này cho ta!” Cừu tiên sinh chỉ vào bọ xác gầm lên giận dữ.

Ông ta chưa bao giờ tức giận đến thế.

Hồ Bát Nhất từ trong ba lô của họ, lấy ra lưới sắt, chuẩn bị bọc

lấy bọ xác.

Nếu không, một khi có vài con lọt ra ngoài, cắn vào người sẽ rất đau.

Hồ Bát Nhất ném lưới sắt ra, bao trùm phần lớn bọ xác, nhưng một số con bọ xác đã bò lên trần nhà, muốn tấn công từ trần nhà.

Mọi người nổ súng quét, trần nhà bị bắn xuyên thủng, không ít cát rơi xuống.

"Đợi đã, đừng bắn!" Hồ Bát Nhất hét lớn, mắt trợn trừng.

"Có cơ quan!" Nhưng, vẫn quá muộn.

Lượng lớn cát đổ ập xuống, như thác nước, lập tức nhấn chìm bọn họ.

Bọn họ muốn chạy cũng không thể chạy, bốn phía đều là cát, có thể chạy đi đâu?

Người nhà họ Hoắc lấy ra kim cương tán, che chắn cho Hoắc Ngọc Tiệp một khu vực bảo vệ.

Nhưng những người khác thì không được may mắn như vậy, tất cả đều bị cát vùi lấp.

Cát lấp đầy gần nửa xa mã đạo.

Chu Thánh đứng ngoài bãi cát, thản nhiên nói: "Tất cả, đều nằm trong tính toán." Sự xuất hiện của bọ xác là do hắn sắp xếp.

Vì phía trên đầu Cừu tiên sinh, Chu Thánh đã chuẩn bị cát.

Ở những nơi khác, có thể còn không chôn sống được bọn họ. [Đinh, ký chủ ngăn chặn đạo mộ tặc xâm nhập thành công, chúc mừng ký chủ nhận được mười điểm tích phân!] Trong xa mã đạo.

Lớp cát dày, chôn vùi đám đạo mộ tặc.

Ở cuối bãi cát, cát khá mềm, Hoắc Ngọc Tiệp ra sức bò ra ngoài.

Đầu tóc lấm lem, người đầy cát, hoàn toàn mất đi hình tượng nữ thần thường ngày.

Cô bò ra ngoài, kéo sợi dây rồi giật mạnh một cái.

Nơi đây bị cát lấp đầy, muốn những người bên trong ra ngoài, phải làm cho cát tơi xốp ra mới được.

Người nhà họ Hoắc sau đó cũng vất vả bò ra, vô cùng chật vật.

Hoắc Ngọc Tiệp cứu tất cả người nhà họ Hoắc ra ngoài, không quản những người khác.

“Tiểu thư, chúng ta không cứu những người khác sao?” Người nhà họ Hoắc không khỏi hỏi một câu.

Chương 36

“Không cần, Mạc Kim Giáo Úy không liên quan đến chúng ta, Cừu tiên sinh trả tiền để chúng ta đến đạo mộ, chứ không phải trả tiền để em cứu ông ta.” Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng nói.

Bị cát chôn vùi, không có chút không khí nào, càng không thể nói chuyện, không thể động đậy.

Cơ thể sẽ rất nhanh bị thiếu dưỡng khí, không quá ba phút, người sẽ bị chết ngạt trong đó.

Từng người một bò ra từ trong cát, người nhà họ Hoắc dùng kim cương tán, mở ra một con đường thoát hiểm.

Còn phía bên kia của bãi cát, lão già lùn đấm xuyên qua cát, dẫn Cừu tiên sinh từng bước một đi ra ngoài, tốc độ còn nhanh hơn Hoắc Ngọc Tiệp.

Nhưng sau khi ra ngoài, lão già lùn cũng không quản những người khác nữa.

“Không sao chứ?” Lão già lùn hỏi một câu.

Vết thương trên mặt Cừu tiên sinh dính đầy cát, đau đớn khó mà chịu đựng được.

Cát cũng có tính kiềm, giống như muối, đổ vào vết thương, thực sự đau như xát muối vậy.

Cừu tiên sinh muốn nổi giận, nhưng lại không biết nên nổi giận với ai, chỉ có thể cố gắng nhịn xuống.

“Cứu bọn họ ra trước đã, đạo mộ vẫn cần bọn họ.” Cừu tiên sinh chỉ vào đống cát nói.

Lão già lùn nắm lấy sợi dây, dùng sức kéo một cái, sợi dây rơi xuống như thác nước, những người bên trong ra sức bò lên, từ phía trên bò ra.

Vốn dĩ cát, giống như xe tải vậy, nén chặt, trên chạm trần nhà dưới chạm mặt đất.

Hoắc Ngọc Tiệp ra ngoài, lắc lắc người mấy cái cũng không lắc được.

Còn lão già lùn, chỉ cần lắc một cái, cát liền tơi xốp ra ngay lập tức.

Không ít người sau khi bò lên trên, lại rơi xuống hai bên trái phải.

Hồ Bát Nhất kéo Vương Bàn Tử bò lên trên, sau đó rơi xuống phía Hoắc Ngọc Tiệp.

"Các người cũng quá không giữ đạo nghĩa rồi, ra ngoài rồi không giúp một tay sao!" Vương Bàn Tử kêu ca nói.

Vết thương của anh ta cũng dính cát, đau đớn kịch liệt khiến anh ta có chút cáu kỉnh.

Đặc biệt là khi thấy Hoắc Ngọc Tiệp và bọn họ đã ra ngoài từ lâu, lại còn thấy chết không cứu những người bên trong, càng khiến anh ta tức giận hơn.

"Tôi có cần phải cứu các người sao?" Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng vô tình nhìn Vương Bàn Tử.

"Tôi thấy cô chính là muốn chôn sống chúng tôi, để tự mình lấy bảo bối!" Vương Bàn Tử bực bội nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Ngọc Tiệp, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cảm thấy nguy hiểm, liền trốn sau lưng Hồ Bát

Nhất.

Dương Tuyết Lỵ thản nhiên nói: "Thấy chết không cứu, tôi Mạc Kim Giáo Úy đã ghi nhớ rồi." "Bàn tử, đứng dậy đi, đừng làm mất khí phách." Vương Bàn Tử đứng dậy, nhưng vết thương truyền đến đau đớn, khiến anh ta khó có thể đứng thẳng người.

Hồ Bát Nhất lấy ra chiếc xẻng lốc xoáy, đào bãi cát ra, tìm thấy ba lô của Dương Tuyết Lỵ, từ trong ba lô lấy ra cồn, đưa cho Dương Tuyết Lỵ, bảo Dương Tuyết Lỵ xử lý vết thương cho Vương Bàn Tử.

Tiếp đó anh ta lại đào một lúc, đào được một cái ba lô của thuộc hạ Cửu tiên sinh, anh ta thò tay vào, từ trong ba lô lấy ra một khẩu súng lục và một quả lựu đạn.

Anh ta cất súng lục và lựu đạn đi, sau đó mới chôn ba lô lại, rồi lùi về.

Phía Cửu tiên sinh, nhìn hai mươi lăm thuộc hạ còn lại, sắc mặt có chút khó coi.

"Đào cát ra." Cửu tiên sinh ra lệnh.

Hai mươi lăm người, cầm xẻng quân dụng đào cát.

Dưới lớp cát, chôn vũ khí và trang bị của bọn họ.

Hơn một giờ sau, hai bên bãi cát đã gặp nhau.

Còn trong bãi cát, chôn vùi mấy thuộc hạ của Cửu tiên sinh, bọn họ đứng ở giữa, đi sang trái không ra được, đi sang phải cũng không ra được.

Miệng vừa mở ra là cát tràn vào.

Bọn họ bị chết ngạt trong đó.

Cửu tiên sinh dẫn vào bốn mươi người, hiện tại còn lại hai mươi

lăm người, còn phía nhà họ Hoắc, ngoại trừ hai người bị thương ra, những người khác đều không sao.

Ba Mạc Kim Giáo Úy, cũng chỉ có Vương Bàn Tử bị bọ xác cắn một miếng.

Nhìn tổng thể, người bị thương vong thảm trọng nhất, vẫn là Cừu tiên sinh.

"Người của tôi đã chết mười lăm người, nếu như vẫn không có thu hoạch, vậy thì các người làm tôi thất vọng, tôi cũng sẽ làm các người thất vọng." Cừu tiên sinh lạnh lùng nói.

Chết mười lăm thuộc hạ ông ta không đau lòng, chỉ cần có thể lấy được đồ, chết bao nhiêu người cũng được.

Nhưng nếu không lấy được đồ, lại còn tổn thất nhiều người như vậy, thì bọn họ, cũng đừng hòng sống sót!

"Bãi cát này, có vấn đề rất lớn." Hồ Bát Nhất chỉ vào cát nói.

"Vấn đề?" "Bãi cát này, là cát sa mạc, mà mộ Yên Hoài Vương ở Đại Nhạn Sơn, cách sa mạc rất xa xôi." Hồ Bát Nhất giải thích.

"Có lẽ Yên Hoài Vương cho người đi sa mạc lấy về thì sao?" Cừu tiên sinh nói.

"Không không không, thời Xuân Thu Chiến Quốc, khu vực sa mạc là nơi Tây Nhung sinh sống, Tây Nhung tiến vào là Tần, Yên Hoài Vương muốn đi Tây Vực lấy cát, phải xuyên qua Đại Việt, sau đó mới tiến vào khu vực Tây Vực." "Nhưng, điều này rõ ràng là không thể, chưa kể Đại Việt có cho người Yên Hoài Vương đi hay không, dù cho đi chăng nữa, người Yên Hoài Vương đi Tây Vực, còn có thể sống sót trở về sao?" Hồ Bát Nhất vừa nói vậy, mọi người liền lập tức hiểu ra.

Bãi cát này, không phải do Yên Hoài Vương để lại khi xây dựng

mộ huyệt.

"Vậy ai làm?

Nhiều cát như vậy, anh đừng nói với tôi là một đạo mộ tặc khác làm nhé." "Cho dù hắn là người phái Ma Y, hắn cũng không có khả năng này!" Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Hồ Bát Nhất mặt trầm trọng, suy tư một lúc, nói: "Tôi nghi ngờ, là Thủ Lăng Nhân." "Thủ Lăng Nhân???" Mọi người hiển nhiên chưa từng nghe qua cái tên này.

"Thủ Lăng Nhân?" Hoắc Ngọc Tiệp dường như có chút ấn tượng, cảm giác mình đã từng nghe thấy từ này ở đâu đó.

Nhưng nhất thời, lại không thể nhớ ra.

"Đúng, Thủ Lăng Nhân." Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó giới thiệu cho mọi người: "Thủ Lăng Nhân, bắt nguồn từ Khương Thượng, thừa tướng khai quốc nhà Tây Chu, ông ta đã sáng lập ra một mạch Thủ Lăng Nhân, bảo vệ cổ mộ của quân vương, sau này được các quân vương đời đời truyền thừa, nguồn gốc và sự truyền thừa của Thủ Lăng Nhân, đều lâu đời hơn Mạc Kim Giáo Úy chúng ta rất nhiều." "Thủ Lăng Nhân có thể tự do ra vào cổ mộ, cũng có thể thay đổi cơ quan trong cổ mộ, theo ghi chép lịch sử của Mạc Kim Giáo Úy, Thủ Lăng Nhân tổng cộng có bảy mạch." "Nhưng, tương truyền Thủ Lăng Nhân vào cuối thời Thanh, vì bảo vệ một hoàng lăng nào đó, bảy mạch Thủ Lăng Nhân, tất cả đều tổn thất!" Nghe xong Hồ Bát Nhất giới thiệu, mọi người đều có chút hiểu biết về Thủ Lăng Nhân.

"Không đúng Hồ ca, đã Thủ Lăng Nhân đã tuyệt diệt rồi, vậy vì sao anh lại nói có Thủ Lăng Nhân?" Vương Bàn Tử đưa ra nghi vấn.

Hồ Bát Nhất bình tĩnh phân tích: "Tôi nghi ngờ, Thủ Lăng Nhân chưa hề tuyệt diệt!" "Mọi người còn nhớ điệu múa mà chúng ta thấy

ở khách sạn Cổ Lăng không?

Đó có lẽ là phương thức tế tự của Thủ Lăng Nhân." Hoắc Ngọc Tiệp chợt nhớ ra, "Tôi nói vì sao cứ có một loại dự cảm chẳng lành, tôi đã thấy trong cổ tịch, điệu múa đó là lễ tế tự." "Thì ra là Thủ Lăng Nhân tế tự!" "Mặc kệ hắn là Thủ Lăng Nhân hay Thủ Mộ Nhân, gặp phải thì giết." Cửu tiên sinh đầy sát khí, ông ta giờ đây đã bị Chu Thánh chọc giận.

Giống như con nhím, ai chọc ông ta thì ông ta đâm người đó.

"Không đơn giản vậy đâu." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Thủ Lăng Nhân rất rõ cấu trúc cổ mộ, hắn còn có thể thao túng cơ quan để nhốt chúng ta." "Chúng ta từ khi bước vào cổ mộ, đã bị hắn tính kế rồi." Hồ Bát Nhất nói.

"Từ mê trận đá lởm chởm, rồi đến trụ đá màu đỏ, sau đó là ghép hình Cửu Cung Cách, cầu Bát Quái phía sau vân vân, đều là cơ quan đã bị hắn sửa đổi." "Tôi nói ghép hình sao lại ghép ra Ultraman, thì ra là Thủ Lăng Nhân giở trò quỷ!" Vương Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đừng tìm cớ cho sự vô năng của mình." Cửu tiên sinh nói.

Ông ta không muốn nghe giải thích, ông ta chỉ muốn biết làm thế nào để rời khỏi đây.

"Không phải tôi vô năng, mà là hắn giở trò quỷ trong bóng tối." Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

"Nếu không, mộ huyệt này tôi có thể đi hai vòng trong một ngày!" Với bản lĩnh Mạc Kim Giáo Úy của anh ta, nếu cơ quan không thay đổi, anh ta thật sự có thể đi hai vòng.

Nhưng hiện tại, đã đi mấy ngày rồi, mới đến xa mã đạo.

Lão già lùn vỗ vỗ vai Cừu tiên sinh, ý bảo Cừu tiên sinh bình tĩnh lại trước.

"Có người giở trò quỷ, chúng ta đi không nhanh được, càng khó đi ra ngoài." Hoắc Ngọc Tiệp mở miệng nói một câu.

Cừu tiên sinh hít sâu một hơi, nói: "Có cách nào, giải quyết Thủ Lăng Nhân không?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, bất lực nói: "Đối với Thủ Lăng Nhân mà nói, ở trong cổ mộ giống như ở nhà, hắn có thể biết rõ động tĩnh của chúng ta, nhưng chúng ta không biết hắn ở đâu, có lẽ đang lén lút rình mò chúng ta cũng không chừng." Chu Thánh đang nấp trong bóng tối, nghe thấy câu nói này của Hồ Bát Nhất, không khỏi cảm thán trong lòng: "Không hổ danh là Mạc Kim Giáo Úy, ngay cả ta nấp trong bóng tối mà cũng đoán được." "Nhưng, các người đoán được thân phận của ta thì sao?" Chu Thánh một chút cũng không hoảng, bọn họ đoán được thân phận của mình cũng vô ích.

Đúng như Hồ Bát Nhất nói, mình biết động tĩnh của bọn họ, còn bọn họ thì không biết mình ở đâu.

Chu Thánh nấp trong bóng tối, khởi động cơ quan ám nỗ thứ hai.

Hắn nhắm vào Cừu tiên sinh, trực tiếp bắn tên.

"Hưu..." Mũi tên sắc bén xé rách không gian, phát ra một tiếng động nhỏ xíu trong không trung, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Sắp bắn trúng Cừu tiên sinh, lão già lùn như cảm nhận được nguy hiểm, dùng sức đẩy một thuộc hạ ra, thay Cừu tiên sinh chắn mũi tên sắc bén.

"Phụt..." Mũi tên sắc bén trực tiếp xuyên qua trán tên thuộc hạ kia, tên thuộc hạ trợn tròn mắt, từ từ ngã xuống.

"Hắn đang rình mò chúng ta trong bóng tối!" Hồ Bát Nhất nói xong, mở ba lô ra, nhìn mũi tên nỏ và súng lục trong ba lô, cuối cùng

lại chọn mũi tên nỏ.

“Bắn, bắn, giết hắn!” Cừu tiên sinh vội vàng hét lớn, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Chương 37

Vừa nãy nếu không phải lão già lùn ra tay, bị bắn xuyên đầu chính là ông ta rồi.

Hai mươi bốn người còn lại nhằm vào hướng mũi tên bay tới mà quét bắn liên hồi, còn Chu Thánh thì đang nấp sau lưng bọn họ.

Ám nỗ mà Chu Thánh chuẩn bị, là cơ quan đã được chuẩn bị từ sớm.

Hắn chỉ là tìm thời cơ để sử dụng mà thôi.

Sau khi mọi người bắn hết một băng đạn, Hồ Bát Nhất một tay cầm đèn pin, một tay cầm nỏ tên, từ từ tiến lên.

Hoắc Ngọc Tiệp dẫn người nhà họ Hoắc đi theo sau, cảnh giác bốn phía.

Bọn họ vừa đi vài bước, đột nhiên có mấy cột đá rơi xuống.

"Nhanh tránh ra!" Hoắc Ngọc Tiệp vội vàng hét lớn một tiếng, tránh những cột đá rơi xuống.

Hồ Bát Nhất lăn hai vòng trên mặt đất, tránh xa nơi cột đá rơi xuống.

Tổng cộng có chín cột đá, trong đó năm cột đá rơi hụt, bốn cột đá còn lại, đập trúng thuộc hạ của Cừu tiên sinh, bọn họ căn bản không kịp tránh.

Cột đá trực tiếp đập vào đầu bọn họ, tại chỗ vỡ toác, máu bắn tung tóe.

Hoắc Ngọc Tiệp đứng ở mép tường còn cảm thấy sợ hãi, nếu không phải mình tránh được, có lẽ mình cũng sẽ bị cột đá đập trúng.

“Baka Yaro!” Lão già lùn không kìm được mà gầm lên một tiếng giận dữ, một kiếm chém đứt cột đá.

Nghe thấy câu nói này, Hoắc Ngọc Tiệp đã xác định được thân phận của bọn họ, sự cảnh giác trong lòng càng sâu hơn.

Từ lúc bắt đầu, cô đã có chút nghi ngờ, chỉ là không dám xác định, nhưng bây giờ nghe thấy lão già lùn hô lên câu đó, cô đã xác định rồi.

Hồ Bát Nhất đầu tiên ngây người một lúc, sau đó mới phản ứng lại, nhìn về phía Vương Bàn Tử.

“Yamete Kudasai.” Vương Bàn Tử ngồi trên mặt đất nói một câu.

Lão già lùn lập tức nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử liền ngậm miệng.

Hồ Bát Nhất biết Vương Bàn Tử nói Yamete Kudasai có ý nghĩa gì, ý của anh ta là, đối phương không phải người An Lạc.

“Xuân Dã Quân, có thể tìm thấy đối phương không?” Cừu tiên sinh trực tiếp không giấu giếm nữa.

Lão già lùn lắc đầu.

“Các người không phải người An Lạc?” Hồ Bát Nhất mặt đầy nghiêm trọng nhìn bọn họ.

Anh ta cũng có nghi ngờ, chỉ là không nghĩ nhiều, nay đã xác định, bọn họ không những không phải người An Lạc, mà còn là người Nhật Bản.

“Xuân Dã Thái Lang là cường giả hậu thiên tôi mời từ Nhật Bản đến, là để bảo vệ tôi.” Cừu tiên sinh giải thích.

Vương Bàn Tử nói: “Vậy ông nói, người An Lạc không lừa người An Lạc.” Cừu tiên sinh nghe vậy ngẩn ra, sau đó cười nói: “Tôi không lừa anh.” “Ông nói đi.” Cừu tiên sinh giơ súng chỉ vào Vương Bàn Tử,

lạnh lùng nói: “Anh muốn tôi nói gì?” “Không nói gì, tôi tin ông.” Vương Bàn Tử nhận thua.

Cừu tiên sinh nhìn mọi người, nói: “Tôi trả tiền cho các người, mời các người đến giúp tôi đạo mộ, còn chia minh khí với các người, tôi đã cho đủ nhiều rồi chứ?” “Đã đi đến đây rồi, các người cũng không thể quay về được nữa.” Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói: “Đạo cũng có đạo lý, nhà họ Hoắc đạo mộ của tôi, tuy làm chuyện buôn bán âm hóa, nhưng cũng có đạo nghĩa.” “Cổ vật An Lạc, chỉ được lưu thông ở An Lạc, không được mang ra nước ngoài.” “Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi cũng vậy.” Hồ Bát Nhất nói xong, bổ sung một câu: “Từ xưa đến nay đều như thế.” Khi biết Cừu tiên sinh không phải người An Lạc, bọn họ quyết định không giúp ông ta đạo mộ nữa.

Đạo cũng có đạo lý!

Bọn họ không muốn, mang tiếng xấu muôn đời!

“A a.” Cừu tiên sinh a a cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Các người cho rằng mình còn đường lui sao?” “Tôi nói rõ với các người rồi, tôi đến đây là vì một món đồ, những cổ vật khác tôi có thể không lấy, nhưng các người phải hộ tống tôi đến chủ mộ thất.” “Khi ra ngoài rồi, đường ai nấy đi, nếu các người không hộ tống, thì đừng trách tôi.” Cừu tiên sinh nói xong, vô số nòng súng chĩa vào Hồ Bát Nhất và bọn họ.

“Làm ăn với người An Lạc các người thật khó.” Bị nòng súng chĩa vào, bọn họ rõ ràng không còn đường lui.

“Được, chúng tôi giúp ông tiếp tục đi xuống, nhưng ông không được làm hại chúng tôi.” Hồ Bát Nhất nói.

“Còn Hoắc đại tiểu thư?” Cừu tiên sinh lại nhìn về phía Hoắc Ngọc Tiệp.

“Có thể.” Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói.

Cừu tiên sinh lúc này mới lộ ra nụ cười, chỉ là vừa cười, vết thương trên mặt lại rách ra.

“Sớm như vậy tốt biết bao, hà tất phải nói ra thân phận của tôi?” Cừu tiên sinh lấy khăn tay lau vết máu trên mặt.

“Nói ra, đối với mọi người đều không tốt.” Cừu tiên sinh lắc đầu, nhìn về phía Xuân Dã Thái Lang, dùng tiếng Nhật nói: “&%￥...##￥#% (Giúp tôi trông chừng bọn họ.)” “Hắc! (Vâng!)” Chu Thánh đang nấp trong bóng tối, khi biết Cừu tiên sinh và bọn họ là người Nhật Bản, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Người Nhật Bản?!

Người Nhật Bản chạy đến An Lạc ta để đạo mộ sao?

Cái này có thể nhẫn nhịn sao?!

“Người Nhật Bản, một tên cũng đừng hòng thoát ra!” Chu Thánh thầm nghĩ trong lòng, lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối.

Hắn vạn vạn không ngờ rằng, Cừu tiên sinh và bọn họ lại là người Nhật Bản!

Trước đây hắn còn tưởng Cừu tiên sinh là một thương nhân hắc ám nào đó.

Có lẽ là huyết mạch long quân chảy trong xương tủy, Chu Thánh có chút căm ghét người Nhật Bản.

Đặc biệt là, bọn họ còn đến đạo mộ!

Bất kể là với thân phận Thủ Lăng Nhân, hay với ý thức tự giác của người An Lạc, hắn đều không để người Nhật Bản, tiến vào Cổng Đồng!

Phía sau Cổng Đồng, chính là chủ mộ thất, cũng là thứ mà toàn bộ

mộ huyệt đang bảo vệ.

Chu Thánh quay lại trước Cổng Đồng, nhìn cánh cổng đồng khổng lồ, lẩm bẩm: "Cổng Đồng, rốt cuộc đang bảo vệ cái gì?" Sau khi lẩm bẩm một câu, Chu Thánh tiến vào phòng điều khiển trung tâm ở bên cạnh. [Đinh, ký chủ tiêu diệt đạo mộ tặc thành công, chúc mừng ký chủ nhận được mười điểm tích phân.] Tiếng hệ thống lại vang lên, Chu Thánh nhìn điểm tích phân của mình, có năm mươi bốn điểm.

Phía trước tiêu tốn khá nhiều, đổi cơ quan khá nhiều, không còn lại bao nhiêu.

"Hệ thống, rút thưởng chín lần!" Chu Thánh trực tiếp nói.

Hắn không giữ lại nữa, một hơi rút hết toàn bộ, dùng để đối phó người Nhật Bản.

Dù sao rút một trăm lần chắc chắn sẽ ra đại thây ma.

Rút chín lần tặng một lần, hệ thống bòn rút không hao phí cũng không hao phí. [Đinh, rút thưởng bắt đầu!] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được công pháp sơ cấp Ngũ Hành Quyền!] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được vũ khí sơ cấp Thái Cực Tiên! (Có thể dùng tích phân thăng cấp!)] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được đạo cụ Mặt nạ Quỷ Diện (Ghi chú: Mặt nạ Quỷ Diện có thể ẩn giấu khí tức của ký chủ!)] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng tiêu hao một lần Lời Nguyền! (Ký chủ nguyền rủa, có thể ứng nghiệm lên đạo mộ tặc.)] [Đinh, giá trị may mắn +6, giá trị may mắn tích lũy: 13] Sau khi tiếng hệ thống ngừng lại, Chu Thánh nhìn Thái Cực Tiên, lặng lẽ nhấn thăng cấp. [Đinh, đã trừ ba mươi điểm tích phân, để thăng cấp Thái Cực Tiên...] [Đinh, thăng cấp thành công, chúc mừng ký chủ nhận được vũ khí trung cấp Thái Cực Lôi Tiên (Khi thi triển, có một tỷ lệ nhất định phóng ra sấm sét.)] "Phụt..." Chu Thánh muốn thổ huyết.

Thăng cấp hết ba mươi điểm tích phân, hắn hiện tại chỉ còn mười

lăm điểm.

Muốn rút thưởng ra đại thây ma, còn phải tốn tám mươi bảy điểm tích phân nữa mới được.

Lỗ, quá lỗ, lỗ nặng!

"Biết thế đã không thăng cấp." Chu Thánh có chút bất lực.

Một lần thăng cấp đã tốn ba mươi điểm tích phân, đủ để mình rút ba mươi lần thưởng rồi.

Chu Thánh nhìn cây roi đen trong tay, trên chuôi roi có một đồ án Thái Cực, cây roi giống như được sạc điện vậy, có dòng điện quấn quanh.

"Ta bây giờ cũng không biết roi pháp, cầm roi cũng không đánh ra hiệu quả." Chu Thánh lẩm bẩm, đeo roi vào thắt lưng.

Tuy không biết, nhưng mang theo tổng sẽ có lúc dùng đến.

Rút thưởng xong, Chu Thánh quay đầu nhìn Liễu Như Yên còn đang ngủ, cũng không đánh thức cô ấy, mà tiếp tục rời đi.

Xa mã đạo chỗ đó hắn đã sửa đổi, đạo mộ tặc nhất thời bán hội không ra được, hắn phải đi canh chừng, tìm cơ hội là giải quyết đám đạo mộ tặc Nhật Bản. ...

Trong xa mã đạo.

Mọi người nghỉ ngơi xong, nghĩ cách rời khỏi xa mã đạo.

Hồ Bát Nhất dùng la bàn tìm phương vị, còn Hoắc Ngọc Tiệp thì tiếp tục dùng máy bay không người lái để thăm dò.

Chuyện vừa nãy, bọn họ cứ xem như chưa từng xảy ra.

Nhưng, trong lòng Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp, là không muốn giúp người Nhật Bản đạo mộ.

Điều này đã động đến giới hạn của họ.

Chương 38

“Hồ ca, xa mã đạo này là con đường xe ngựa của Yên Hoài Vương đi lại, xe ngựa còn có thể thông qua, vì sao chúng ta lại không qua được?” Vương Bàn Tử không khỏi hỏi.

“Xe ngựa?” Hồ Bát Nhất nắm bắt được từ khóa, dường như đã nghĩ ra.

“Mọi người còn nhớ, mộ thất bên ngoài không?

Trong mộ thất đó, có một cỗ xe ngựa.” “Trước đây tôi còn lấy làm lạ mộ thất sao lại đậu xe ngựa, xem ra cỗ xe ngựa đó mới là chìa khóa để thông qua xa mã đạo!” Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

Mộ thất đó đặt xe ngựa, tuyệt đối không phải tùy tiện đặt, mà là cỗ xe ngựa đó mới là chìa khóa để thông qua xa mã đạo.

Được Vương Bàn Tử nhắc nhở, anh ta mới nhớ ra.

“Đúng, còn có táng mã thất.” Hoắc Ngọc Tiệp nghĩ đến xương ngựa trong táng mã thất.

Xa mã đạo, có xe thì có ngựa.

Hơn nữa táng mã thất còn cần ghép hình mới có thể mở ra, vì một con ngựa, căn bản không đáng.

“Những thứ tưởng chừng không hợp lý trong mộ thất, thực ra lại là chìa khóa để giải quyết các cửa ải.” Hồ Bát Nhất nói, vỗ vỗ trán.

“Lúc đầu không nghĩ ra.” “Ai mà nghĩ được, xa mã đạo này, cần xe ngựa mới có thể đi qua, hơn nữa ngựa cũng chỉ còn lại xương ngựa, lại còn thiếu một mảnh.” Vương Bàn Tử than vãn.

Cửu tiên sinh nghe bọn họ bàn luận, hỏi: “Không có xe ngựa, thì

không thể đi ra ngoài được sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Rất khó." "An Lạc có câu cổ ngữ gọi 'Lão mã thức đồ', ý tứ là ngựa già lạc đường, có thể..." "Không cần giải thích với tôi, tôi hiểu biết không ít hơn anh, anh bây giờ nói cho tôi biết, làm thế nào để ra ngoài là được rồi." Cừu tiên sinh cắt ngang lời Hồ Bát Nhất.

"Hai cách, một là quay lại tìm xe ngựa, hai là cưỡng chế đi qua, phá bỏ mê cung, nhưng rất tốn sức mà nói, còn không chắc có thể tìm thấy đường." Hồ Bát Nhất nói.

Dùng sức mạnh phá vỡ thì rất đơn giản, phá hủy xa mã đạo, mê cung này sẽ tự động bị phá.

Nhưng, anh không biết mê cung rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm, hơn nữa còn có Thủ Lăng Nhân ở đó, anh không chắc có thể phá vỡ được.

"Có quay lại không?" Cừu tiên sinh hỏi một câu.

Hiện tại phía trước không rõ ràng, đường lui không minh bạch, bọn họ đã không thể quay lại được nữa.

Hồ Bát Nhất trầm mặc không nói, anh ta cũng không rõ có thể quay lại hay không, nhưng xét tình hình hiện tại, cơ hội quay lại rất mong manh.

Bọn họ đã không còn đường lui rồi.

"Cho tôi nổ tung nơi này!" Cừu tiên sinh trực tiếp nói.

Thuộc hạ của ông ta, lần lượt từ trong ba lô lấy ra thuốc nổ cố định C4.

Loại thuốc nổ này có sức sát thương rất mạnh, nhưng cần hẹn giờ.

"Đợi đã, không thể trực tiếp nổ!" Hồ Bát Nhất vội vàng gọi bọn

họ lại.

“Vì sao không thể trực tiếp nổ?” Cừu tiên sinh nhìn Hồ Bát Nhất, muốn một lời giải thích.

“Một khi nổ, nơi này sẽ trực tiếp sụp đổ.” Hồ Bát Nhất giải thích.

Hoắc Ngọc Tiệp mở dữ liệu máy tính, nói: “Tình hình nơi đây rất đặc biệt, không thể phá hủy bằng chất nổ.” Tuy máy bay không người lái không tìm thấy đường, nhưng đã ghi lại dữ liệu cấu trúc nơi đây.

Cừu tiên sinh không xem dữ liệu, mà nói: “Tôi không quản các người dùng cách nào, nhất định phải rời khỏi đây.” “Để chúng tôi nghĩ đã.” Hồ Bát Nhất ngồi trên mặt đất, nhắm mắt suy tư.

Chu Thánh nấp trong bóng tối, trực tiếp phát động lời nguyền: “Người Nhật Bản, đi bộ ngã chết!” [Đinh, khi lời nguyền được phát ra, ký chủ cũng sẽ chịu phản phệ tương ứng, có phát ra không?] Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên, nhắc nhở Chu Thánh.

“Không phát ra.” Chu Thánh vội vàng cắt ngang.

Để đạo mộ tặc đi bộ ngã chết, mình cũng sẽ như vậy, thì quá xui xẻo rồi.

Quả nhiên, không thể nguyền rủa người lung tung.

“Đã không thể trực tiếp khiến bọn họ ngã chết... vậy thì... cho nòng súng phát nổ đi.” Chu Thánh lại có ý, hắn không có súng, không có thuốc nổ. [Đinh, lời nguyền phát ra, ký chủ sau này đi vệ sinh, nước tiểu sẽ phân nhánh.] Chu Thánh: ...

Trong xa mã đạo.

Hồ Bát Nhất nhắm mắt trầm tư rất lâu, nói: “Tôi sẽ kéo sợi dây đi một lượt trước, các người ở lại chỗ cũ đợi tôi.” Anh ta định đo xem xa mã đạo này sâu bao nhiêu.

Dùng dây để thử nghiệm, cũng tiện cho việc quay về.

“Tôi phái người đi cùng anh đi.” Cừu tiên sinh nói một câu.

“Được.” Hồ Bát Nhất cũng không từ chối.

Bọn họ từ trong ba lô lấy ra dây mỏng, nối lại với nhau, Hồ Bát Nhất cầm đèn pin siêu sáng, nắm một đoạn sợi dây, dẫn theo thuộc hạ của Cừu tiên sinh, đi ra ngoài.

“Tất cả canh chừng cho tôi, chỗ nào có động tĩnh, thì bắn vào đó!” Cừu tiên sinh phân phó những thuộc hạ khác.

Bọn họ canh chừng bốn phía, chỗ nào có động tĩnh thì bắn vào đó.

Chu Thánh đang nấp trong bóng tối, nhìn Hồ Bát Nhất kéo sợi dây đi tới, liền rút dao găm ra.

“Dùng dây để đo đạc đúng là một cách hay, nhưng các người có phải đã quên ta rồi không?” Chu Thánh thì thầm.

Khi sợi dây kéo dài ra một đoạn, Chu Thánh cầm dao găm xuất hiện, trực tiếp cắt đứt sợi dây.

Để không bị Cừu tiên sinh và bọn họ phát hiện, Chu Thánh vẫn tiếp tục kéo sợi dây.

Những người phía sau không hề hay biết, nhưng Hồ Bát Nhất phía trước, lại cảm nhận được sự bất thường.

Anh ta kéo toàn bộ sợi dây ra, khi kéo đến ba mươi mét, anh ta ngây người.

Sợi dây đã đứt.

Nhìn vết cắt trơn tru, Hồ Bát Nhất đoán được sợi dây này là do người cố tình cắt đứt.

“Thủ Lăng Nhân lại xuất hiện...” “Không đúng, Thủ Lăng Nhân

vẫn luôn ở trong xa mã đạo.” “Tăng tốc!” Hồ Bát Nhất tăng tốc độ đi, sợi dây đã bị cắt đứt, tiếp tục đi xuống cũng không có ý nghĩa lớn.

Phải nhanh chóng quay về, bàn bạc cách khác.

Hồ Bát Nhất đi rất nhanh, hơn mười phút sau, lại từ phía trước đi trở về.

Còn sợi dây, vẫn tiếp tục bị kéo.

“Thủ Lăng Nhân xuất hiện.” Hồ Bát Nhất trở về trầm giọng nói.

Mọi người nhìn sợi dây vẫn đang động đậy, lần lượt đi tới.

Cừu tiên sinh rút súng lục ra, đi theo hướng di chuyển của sợi dây.

Khi bọn họ đi một đoạn, Chu Thánh nghe thấy tiếng súng, liền cắt đứt sợi dây, ôm một phần rồi chạy.

“Bắn, đừng để hắn chạy thoát!” Cừu tiên sinh hét lớn.

Khó khăn lắm mới đến gần Thủ Lăng Nhân như vậy, không thể để Thủ Lăng Nhân chạy thoát lần nữa.

“Cạch...” “Bang!” Không ít nòng súng phát nổ ngay lập tức, làm bị thương cánh tay và nửa mặt của người nổ súng.

Có người, bị mảnh vỡ nòng súng làm bị thương bụng, tiếng kêu thảm thiết và tiếng la hét, lập tức vang lên một vùng.

“Súng này sẽ phát nổ sao?” Cừu tiên sinh cũng ngây người.

Đây là vũ khí mới nhất được chế tạo, là ông ta lấy từ quân đội Nhật Bản, tất cả đều đã trải qua kiểm nghiệm nghiêm ngặt.

Vậy mà, vào thời khắc quan trọng lại phát nổ sao?

“Trong nòng súng có cát, cát đã làm kẹt lò xo nòng súng.” Hồ Bát Nhất nói.

“Anh không nói sớm.” Cừu tiên sinh trừng mắt nhìn Hồ Bát Nhất.

“Tôi cũng không biết nòng súng này lại còn phát nổ.” Hồ Bát Nhất xòe tay nói.

Nòng súng phát nổ thì trách ai?

Chỉ có thể nói là vận khí không tốt.

Hơn nữa, thông thường nòng súng đã qua kiểm tra chất lượng, đều sẽ không bị kẹt vì cát và nước.

“Coi như hắn may mắn!” Cừu tiên sinh nhìn bóng tối trước mắt, nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải nòng súng phát nổ, bọn họ vừa nãy đã giải quyết Thủ Lăng Nhân rồi.

“Cứu người trước đã.” Xuân Dã Thái Lang nói.

Mấy người bị thương đó, không ai quản, vẫn nằm trên mặt đất la hét.

Chương 39

Mọi người khiêng bọn họ về, làm sạch mảnh vỡ còn sót lại trong cơ thể, tương đương với một cuộc phẫu thuật.

Có hai người, mảnh đạn trực tiếp bắn vào tim và phổi, không thể cứu chữa, chết tại chỗ.

Còn bốn năm người khác, mặt bị hủy hoại, tay cầm súng cũng bị phế nửa phần.

Từ khi vào đây đến giờ, thuộc hạ của Cừu tiên sinh đã chết hơn hai mươi người, năm người trọng thương, ba người nhẹ.

Tổng cộng những người có thể dùng được, chỉ còn khoảng mười lăm người.

Nhà họ Hoắc vẫn còn bảy người, nhưng bị thương hai người, còn phía Mạc Kim Giáo Úy, chỉ có một mình Vương Bàn Tử bị bọ xác cắn một miếng.

Nhìn tổng thể, người bị thương vong thảm trọng nhất, vẫn là Cừu tiên sinh.

"Cái xa mã đạo chết tiệt này rốt cuộc là sao?" Cừu tiên sinh không nhịn được mà gào thét.

Từ khi vào đây đến giờ, đừng nói là đi ra ngoài, ngay cả đường lui cũng không có.

Ông ta muốn nổ, còn sẽ làm nơi này sụp đổ.

Cừu tiên sinh không biết phải đi thế nào, một mộ đạo đã nhốt chết bọn họ.

Xa mã đạo này, giống như một quả cầu vậy, chỉ là lớn hơn một

chút, hơn nữa không cảm ứng được.

Lối ra và lối vào của xa mã đạo, đều bị Chu Thánh chặn lại.

Bất kể bọn họ đi bao lâu, cũng không thể đi ra ngoài.

Đây chính là xa mã đạo.

Chu Thánh cũng không sợ bọn họ nổ, bọn họ nổ đứt trần nhà, đến lúc đó đá núi và đất cát rơi xuống, sẽ chôn sống bọn họ.

"Tôi vừa đi một vòng, phát hiện nơi này chắc là xa mã đạo hình tròn khép kín." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

"Nghĩa là, chúng ta đang ở trong một vòng tròn?" "Đúng vậy, tôi đoán lối vào và lối ra, đã bị chặn lại rồi." Hồ Bát Nhất tiếp lời.

Anh ta vừa đi một vòng, không uổng công, tuy xa mã đạo hình tròn rất rộng, nhưng anh ta vẫn cảm ứng được.

"Đừng nói những thứ vô dụng đó, anh trực tiếp nói làm thế nào để ra ngoài!" Cửu tiên sinh có chút không hài lòng.

Ông ta muốn biết làm thế nào để ra ngoài, chứ không phải nghe Hồ Bát Nhất nói nhảm.

"Rất đơn giản, gõ vào tường." Hồ Bát Nhất nói.

"Lối ra chắc là một bức tường đá giống hệt tường, nhưng phía sau trống rỗng, âm thanh chắc chắn không giống nhau, chỉ cần tìm thấy vị trí lối ra, đập vỡ tường là có thể ra ngoài." Cách này tuy tốn thời gian và công sức, nhưng lại là cách duy nhất.

"Hiểu rồi." Cửu tiên sinh tổ chức nhân lực, bắt đầu gõ vào tường.

Bức tường phía sau không trống rỗng, khi gõ phát ra âm thanh rất trầm đục.

"Đông đông đông..." Bọn họ cầm công cụ, vừa gõ vừa đi.

Còn Hồ Bát Nhất thì đi ở giữa, đề phòng trong bóng tối còn có cơ quan. ...

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh vừa chạy về, đã nghe thấy tiếng hệ thống vang lên. [Đinh, ký chủ ngăn chặn đạo mộ tặc xâm nhập thành công, chúc mừng ký chủ nhận được tám điểm tích phân.] Chu Thánh cắt đứt sợi dây, lại còn khiến nòng súng của Cửu tiên sinh và bọn họ phát nổ, gây cho bọn họ một đòn đả kích rất lớn.

Chu Thánh vứt sợi dây xuống đất, nhìn bản đồ trên tường.

Từ xa mã đạo rời đi, đi thêm mấy chục bước, là một khu mộ bồi táng.

Các mộ thất ở đó rất nhiều, đa số đều là bồi táng của các vương công quý tộc nước Yên.

Từ xưa đến nay, mỗi khi quân vương thay thế, đều sẽ có một nhóm lão thần qua đời.

Những lão thần đó nắm giữ trọng quyền, sẽ gây ảnh hưởng nhất định đến quân vương mới, những người thức thời đều tự động từ bỏ phần lớn quyền lực, những người không thức thời sẽ nắm chặt đại quyền.

Mà những người không thức thời đó, đa phần đều sẽ bị quân vương mới sắp xếp bồi táng cùng tiên hoàng.

Dù sao, đã chết cũng là quân vương, quân vương cũng cần thuộc hạ.

Còn vương công quý tộc, thì là do quân vương mới không vừa mắt, hoặc vì những nguyên nhân khác, bị đưa đến bồi táng cùng.

Chu Thánh nhìn hơn mười mộ thất, suy tư một lúc.

“Những mộ thất này, ngược lại có thể bố trí thêm nhiều cơ quan.” Chu Thánh lẩm bẩm.

Cơ quan trong mộ bồi táng rất ít, dù sao bọn họ chỉ là bồi táng mà thôi, nơi đó cơ quan ít cổ vật nhiều, đối với đạo mộ tặc mà nói chính là thiên đường.

Chu Thánh nhặt sợi dây lên, chạy đến cơ quan đã bị kích hoạt trước đó, nhặt một ít mũi tên, tên nỏ và những thứ tương tự.

Tái chế rác thải.

Không thể cứ mãi dùng tích phân để đổi, như vậy sẽ không tích đủ tích phân để rút đại thây ma.

Khu mộ bồi táng.

Đứng từ trên cao nhìn xuống, những mộ bồi táng đó lớn nhỏ không đều, có hơn mười mộ thất bồi táng.

Mộ thất càng lớn, địa vị càng cao.

Điều này không phải nói chỉ có hơn mười vương công quý tộc được bồi táng, mà là hơn mười người cùng nhau chôn cất.

Dù sao mộ thất lớn như vậy, chôn thêm vài người cũng không chật chội.

Chu Thánh trước tiên đi đến mộ thất lớn nhất, tránh các cơ quan trong mộ thất.

Bên trong, bày trí mười hai cỗ quan quách, còn có không ít vật phẩm bồi táng.

“Chỉ làm có một cơ quan?

Cái này cũng quá không để tâm rồi!” “Các người bồi táng không làm nhiều cơ quan hơn, chẳng phải là cho đạo mộ tặc cơ hội sao?” Chu Thánh không có ý tốt nói.

Mộ thất rất lớn, ngoại trừ sảnh chính bày trí mười hai cỗ quan quách ra, còn có một sảnh phụ độc lập.

Trong sảnh phụ đặt một cỗ quan quách được điêu khắc từ gỗ kim tơ nam mộc, trên quan quách còn điêu khắc đồ án hình rồng, cho dù đã qua mấy ngàn năm, thần thái trên quan quách vẫn không hề phai nhạt.

Quan quách được mạ một lớp vàng, có màu vàng kim.

Bốn phía bày trí không ít vật phẩm, tùy tiện lấy ra một món, đều có thể mua một căn nhà ở thành phố tuyến ba.

"Xem ra, ngươi có quan hệ không hề nhỏ với Yên Hoài Vương." Chu Thánh thản nhiên nói.

Trong mộ thất lớn nhất của khu mộ bồi táng lại độc lập tạo ra một sảnh phụ để bồi táng, thân phận của người này tuyệt đối không đơn giản.

Hai bên thì bày trí không ít điển tịch lịch sử, nhưng Chu Thánh bây giờ không có thời gian xem.

Hắn không chắc đạo mộ tặc bao lâu có thể ra ngoài, việc hắn cần làm là trước khi bọn họ ra ngoài, bố trí lại hơn mười mộ thất một lượt.

"Thôi vậy, để lại cho ngươi một cơ quan đơn giản đi." Chu Thánh lấy ra một cây nỏ tên, đặt lên quan quách, sau đó dùng dây, nối với cơ quan mở nắp quan tài, buộc dây vào phía sau cánh cửa, rồi đóng cửa lại.

Người tiếp theo mở ra, nỏ tên bên trong sẽ kích hoạt, ai mở ra người đó chết.

Làm xong, Chu Thánh lại đến sảnh chính, trên cơ quan vốn có, tăng thêm mấy chục cây nỏ tên.

“Nhiều mũi tên như vậy, tổng thể có thể bắn chết một người rồi chứ?” Chu Thánh nhìn xung quanh, giấu một số mũi tên vào những nơi người khác không thể ngờ tới, khiến bọn họ có muốn tránh cũng không được.

Làm xong mộ thất lớn nhất, Chu Thánh mới đi đến mộ thất lớn thứ hai.

Trong mộ thất lớn nhất, chôn cất hoàng thân quốc thích, còn mộ thất lớn thứ hai, thì là các trọng thần nắm giữ đại quyền, bên trong có tám cỗ quan tài, màu sắc quan quách đều là màu xanh.

Còn cơ quan thì không có.

Dù sao cổ đại là nhà thống trị thiên hạ, khi xây dựng mộ huyệt, bọn họ sẽ chú trọng bảo vệ người thân của mình.

Những trọng thần nắm giữ đại quyền này, có thể cho một ít vật phẩm bồi táng đã là tốt lắm rồi, đừng nói đến việc bố trí cơ quan phòng đạo.

Chu Thánh đi vào nhìn xung quanh một lượt, mộ thất này không thể bố trí cơ quan giống nhau, nếu không đạo mộ tặc sẽ rất dễ tránh được.

“Bọn họ có máy dò kim loại, bố trí địa thứ cũng không được, hơn nữa Hoắc Ngọc Tiệp còn có máy bay không người lái, nói không chừng sẽ cho máy bay không người lái bay vào do thám một lượt trước, phá hủy cơ quan.” “Phải đánh úp bọn họ mới được.” Chu Thánh suy tư một lúc, phải giấu cơ quan mà không để bọn họ phát hiện, lại còn phải khiến bọn họ kích hoạt cơ quan.

Chu Thánh suy tư, nhìn những giá nến trên tường.

“Đúng rồi, bọn họ vào chắc chắn sẽ đốt những giá nến trên tường, đến lúc đó có thể thêm một ít thứ vào trong đó.” Chu Thánh đổi ra một

bình Hoàng lân, lấy ra mấy khối đặt vào trong giá nến.

Hoàng lân cháy sẽ giải phóng một lượng lớn khói trắng, đến lúc đó đạo mộ tặc chắc chắn sẽ đeo mặt nạ phòng độc, nhưng chỉ cần khói trắng che khuất tầm nhìn là được rồi.

Chương 40

Chu Thánh bố trí cơ quan, quanh tường và quan quách, và che chắn bằng cổ vật, như vậy máy bay không người lái bay vào cũng không thể phát hiện.

"Bọn họ e rằng không nghĩ tới, khói trắng này chỉ là chiêu nghi binh thôi." Lượng lớn khói trắng do Hoàng lân cháy giải phóng, tuy có độc tính, nhưng độc tính rất yếu, tương đương với lựu đạn khói.

Làm xong cái thứ hai, Chu Thánh lại đi đến các mộ thất khác chuẩn bị, cơ quan mỗi mộ thất đều khác nhau, nhằm vào đạo mộ tặc, phải cho bọn họ trải nghiệm khác nhau mới được.

Bố trí xong, Chu Thánh đứng trên cao nhìn xuống, mười lăm mộ thất, mỗi mộ thất đều đã bố trí cơ quan.

"Tốn sáu điểm tích phân, phải bổ sung lại cho ta đó!" Chu Thánh khẽ lẩm bẩm một câu, nhìn thông đạo, nghĩ một lúc vẫn không đi vào.

Hắn một khi đi vào bị phát hiện, Cửu tiên sinh chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào truy sát hắn.

Đối phương có súng, Chu Thánh không thể cứng đối cứng với bọn họ.

"Lại chuẩn bị thêm một ít quà cho ngươi đi." Chu Thánh từ trên cao hạ xuống, bên ngoài mộ thất bồi táng, chuẩn bị những cọc gỗ nhọn.

Chỉ cần kích hoạt, cọc gỗ nhọn sẽ bật ra, hất tung người ta lên.

Bố trí xong lớp cơ quan bên ngoài, Chu Thánh mới rời đi trong bóng tối. ...

Trong xa mã đạo.

Cửu tiên sinh và bọn họ vừa gõ vào tường vừa đi, tốc độ vô cùng chậm.

Cửu tiên sinh còn nghi ngờ, cách này rốt cuộc có hiệu quả không.

"Đang đang..." Khi Hoắc Ngọc Tiệp gõ vào một bức tường, âm thanh truyền đến khác biệt, cô liền dừng lại.

"Tôi hình như, đã tìm thấy rồi." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Mọi người lập tức vây lại, Hồ Bát Nhất dùng búa gõ một cái.

"Đang đang..." Âm thanh gõ vào tường truyền đến khá vang, so với những âm thanh trầm đục khác, quả thực không giống nhau.

"Chính là chỗ này rồi, Bàn tử!" "Hồ ca, em bị thương rồi." Vương Bàn Tử chống nạng nói.

Chân anh ta bị bọ xác cắn một miếng, đến bây giờ vẫn chưa thể đặt chân xuống đất.

"Đồ vô dụng." Cửu tiên sinh mắng một câu, sau đó nhìn về phía Xuân Dã Thái Lang.

Xuân Dã Thái Lang giơ chân đá một cước, trực tiếp đá bay cánh cửa đá ra.

"Chính là chỗ này!" Tầm nhìn của đèn pin siêu sáng không còn bị cản trở, mà có thể chiếu xạ đến rất xa.

Phía trước, xuất hiện không ít mộ thất lớn nhỏ.

Hồ Bát Nhất là người đầu tiên đi ra, cẩn thận nhìn cấu trúc mộ thất.

"Nơi này, chắc là khu mộ bồi táng thật sự." Hồ Bát Nhất nói.

"Nước Yên có một phong tục, thông thường trọng thần và vương công quý tộc, đều sẽ được bồi táng cùng quân vương, hơn nữa các phi

tần của Yên Hoài Vương, đa số đều được bồi táng ở đây.” Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

Các mộ thất bồi táng bên ngoài rất ít, chính là vì phần lớn khu mộ bồi táng đều ở đây.

“Dẫn đường đi.” Cừu tiên sinh nói.

Để không xảy ra bất trắc, ông ta bảo Hồ Bát Nhất dẫn đường.

Hiện tại thuộc hạ của ông ta, chỉ có mười lăm người có thể dùng được, còn có ba người bị thương, không thể tổn thất thêm nữa.

Ai biết phía sau còn có bao nhiêu cơ quan?

Hồ Bát Nhất đi phía trước, mỗi bước đều cẩn thận từng li từng tí.

Cừu tiên sinh cho một nửa số người đi phía trước, mình và người nhà họ Hoắc ở giữa, số thuộc hạ còn lại bọc hậu.

Hồ Bát Nhất mở đường, người nhà họ Hoắc bảo vệ anh ta.

Cho dù có nguy hiểm, cũng không đe dọa được sự an toàn của anh ta.

Hồ Bát Nhất đi rất chậm, Cừu tiên sinh cũng không thúc giục.

Đã lãng phí nhiều thời gian trong xa mã đạo như vậy, bên ngoài có chậm thêm một chút cũng không ảnh hưởng.

Hồ Bát Nhất cầm máy dò kim loại thăm dò dưới chân, phía sau anh ta là Dương Tuyết Lỵ, giúp anh ta quan sát bốn phía.

“Thủ Lăng Nhân chắc chắn sẽ để lại bố trí trong mộ thất, cho nên bên ngoài chắc là an toàn.” Hoắc Ngọc Tiệp đột nhiên nói.

“Cạch...” Đột nhiên, một tiếng động nhỏ vang lên, Hồ Bát Nhất kéo Dương Tuyết Lỵ lao về phía trước.

“Bang!” Một cây cọc gỗ trực tiếp bắn ra từ phía bên trái, nếu

chậm thêm một giây, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ đều đã phải hận ngay tại chỗ.

Hoắc Ngọc Tiệp: ...

"Tôi vẫn đánh giá thấp Thủ Lăng Nhân rồi." "Không phải cô nói bên ngoài mộ thất không có cơ quan sao?" Vương Bàn Tử rất bất mãn nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

"Thủ Lăng Nhân ở đây, mọi chuyện đều có biến số." Hoắc Ngọc Tiệp cãi lại một câu, mặt lạnh lùng nhìn anh ta.

Cừu tiên sinh nhìn Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ đang ngã, trong lòng càng thêm may mắn.

Nếu vừa nãy thuộc hạ của ông ta dẫn đường phía trước, có lẽ bị cọc gỗ đánh bay, chính là hai thuộc hạ của ông ta rồi.

Thuộc hạ của ông ta tuy đều là tinh anh, nhưng dù sao cũng là lần đầu xuống mộ, kinh nghiệm không nhiều bằng Hồ Bát Nhất và bọn họ.

Hồ Bát Nhất từ từ đứng dậy từ Dương Tuyết Lỵ, càng thêm cẩn thận.

"Thủ Lăng Nhân khá khó đối phó, chúng ta phải cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất nói xong, tiếp tục dẫn đường.

Hồ Bát Nhất cẩn thận nhìn mặt đất, thấy mặt đất không bằng phẳng, anh ta đều sẽ ném đồ vật qua trước, xác định không kích hoạt cơ quan, anh ta mới đi qua.

Con đường rõ ràng chỉ chưa đến năm trăm mét, vậy mà đi mất nửa tiếng, mới đến được mộ thất lớn nhất.

Cửa lớn mộ thất đóng chặt, Hồ Bát Nhất trước tiên thử xem có cơ quan hay không, xác định không có cơ quan, mới lấy ra hắc chiết tử,

cắm vào khe hở giữa cánh cửa lớn, rồi cạy cửa ra.

Thông thường cửa lớn không có cơ quan, rất dễ mở.

Dùng sức mạnh phá vỡ là được, không tốn chút công sức nào.

Khi cánh cửa lớn mở ra, Hồ Bát Nhất lập tức né sang một bên, yên lặng chờ đợi ba giây.

Ba giây sau, anh ta mới quay đầu nhìn một cái, nhìn thấy mũi tên ẩn, một tấm ván sàn đột ngột nhô ra nhưng không quá rõ ràng.

Quả nhiên có cơ quan...

Hồ Bát Nhất thầm nghĩ trong lòng, quay đầu nhìn Cừu tiên sinh đang rục rịch.

"Vào đi, bên trong chắc không có cơ quan." Hồ Bát Nhất nói.

Khi anh ta đi vào được vài bước, hai thuộc hạ của Cừu tiên sinh phía sau liền đi theo vào.

Bọn họ giẫm trúng một tấm đá, cơ quan lập tức kích hoạt.

"Cạch..." "Nằm xuống!" Hồ Bát Nhất vội vàng nằm xuống, trốn dưới quan quách.

"Hưu hưu hưu..." Cơ quan kích hoạt, hai thuộc hạ của Cừu tiên sinh, một người chậm hơn một giây, trực tiếp bị mũi tên sắc bén bắn bay ra ngoài.

Đợi đến khi mũi tên ngừng lại, Cừu tiên sinh mới tức giận đi vào, nắm lấy cổ áo Hồ Bát Nhất.

"Anh không phải nói không có cơ quan sao?" "Lúc tôi vừa vào không kích hoạt, thuộc hạ của ông vào kích hoạt cơ quan, có thể trách tôi sao?" Hồ Bát Nhất biện giải.

Cừu tiên sinh một tay đẩy Hồ Bát Nhất ra, lại tổn thất một thuộc

hạ, ông ta hiện tại chỉ còn mười bảy thuộc hạ.

"Tìm!" Cừu tiên sinh hô một tiếng, thuộc hạ của ông ta lấy ra dụng cụ, tìm kiếm long mạch.

Còn Hồ Bát Nhất, thì nhặt lên một cuốn thẻ tre.

Thẻ tre được làm bằng trúc, sau khi mở ra, Hồ Bát Nhất cẩn thận nghiên cứu một lúc.

"Trong khu mộ bồi táng này, chôn cất là hoàng tộc, tức là người thân của Yên Hoài Vương." "Mười hai ngôi cổ mộ này chôn cất, là mười hai huynh đệ của Yên Hoài Vương." Hồ Bát Nhất giải thích.

So với Mạc Kim, anh ta càng thích nghiên cứu lịch sử.

Cừu tiên sinh dùng dụng cụ đo đạc một lúc, mười hai cỗ quan tài này tuy có không khí, nhưng không khí rất yếu ớt, không phải long mạch mà ông ta muốn tìm.

Vương Bàn Tử trong cổ mộ, chọn một món bảo bối.

Dù sao, anh ta Mạc Kim Giáo Úy chỉ lấy ba món, sau khi chọn lọc kỹ lưỡng, anh ta lấy món quý giá nhất, con rồng ngọc.

"Ở đây còn có một sảnh phụ." Hoắc Ngọc Tiệp chỉ vào sảnh phụ đang đóng kín nói.

Chương 41

Trên dụng cụ của Cừu tiên sinh, đối với sảnh phụ đó cũng có động tĩnh.

"Bên trong đó có thể là thứ tôi muốn tìm!" Cừu tiên sinh nói, sai người đến chuẩn bị cưỡng chế phá cửa lớn mộ thất.

Nếu thật sự có long mạch, thì hành động đạo mộ lần này của ông ta có thể kết thúc sớm.

Người của ông ta chạy đến, dùng sức phá cửa lớn mộ thất ra.

"Bang!" "Hưu!" Thuộc hạ -1...

Một mũi tên sắc bén bay đến, trực tiếp xuyên thủng cổ họng một thuộc hạ của Cừu tiên sinh.

Cừu tiên sinh một tay đẩy xác chết ra, đi vào.

Bên trong, bày trí một cỗ quan quách vàng ròng lấp lánh, trên quan quách còn điêu khắc đồ án hình rồng.

Vừa nhìn đã biết người chôn cất bên trong thân phận không hề đơn giản.

Dụng cụ của Cừu tiên sinh, chỉ vào quan quách.

"Mở quan!" Cừu tiên sinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất đi vào, nhìn cỗ quan quách vàng óng: "Cỗ quan quách này e rằng không thể mở, chủ nhân chôn cất trong cỗ quan quách này thân phận không tầm thường, mở ra e rằng sẽ gây chấn động." "Mở!" Cừu tiên sinh trầm giọng gầm lên.

Hồ Bát Nhất không còn cách nào, đành phải dùng hắc chiết tử cạy nắp quan tài, sau đó lại dùng móc lốc xoáy, nhấc nắp quan tài lên.

“Rầm rầm rầm...” Khi nắp quan tài mở ra, toàn bộ mộ huyệt đều rung chuyển một chút.

Thiên Cốt Mộ Thất.

Huyết quan bị xương cốt đè nén rung động một chút, không ít xương trắng rơi xuống.

Trong huyết quan, truyền đến tiếng gõ trầm đục.

Giống như huyết thi bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể phá quan tài ra ngoài vậy.

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh cảm ứng được rung động, mở ra đoán được bọn họ đã mở quan quách trong sảnh phụ mộ bồi táng.

“Các người tiêu đời rồi.” Chu Thánh thì thầm.

Người chôn cất trong cỗ quan tài đó không tầm thường, có tình cảm huyết mạch đậm hơn nước với mộ chủ nhân Yên Hoài Vương.

Liễu Như Yên tỉnh dậy, nhìn Chu Thánh, hỏi: “Vừa nãy...” “Không sao, em cứ ngủ tiếp đi.” Chu Thánh phất tay nói.

Liễu Như Yên nghe vậy cũng không tiện hỏi nhiều, đành phải nằm xuống lại.

Trong mộ bồi táng.

Khi nắp quan tài hoàn toàn mở ra, trong quan quách nằm một thiếu niên tuấn tú, trên người mặc áo mãng bào vàng kim, đầu đội phát quan, dung mạo thanh tú.

Trong quan tài không tiếp xúc với dưỡng khí, cho nên qua mấy ngàn năm, cậu ta vẫn như lúc chết, không hề có chút thay đổi.

Cừu tiên sinh dùng dụng cụ đo đạc một lúc, phát hiện trên người

thiếu niên tuy có long khí, nhưng không phải long mạch mà ông ta muốn tìm.

"Không phải cậu ta." Hồ Bát Nhất vội vàng bảo Dương Tuyết Lỵ rút hết không khí, đóng nắp quan tài lại.

"Vừa nãy tôi mở quan, đã kinh động đến thây ma bên trong." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

"Vậy thì sao?

Chỉ là một thây ma mà thôi." Cửu tiên sinh không hề sợ hãi.

Chưa kể ông ta có súng, bên cạnh còn có Xuân Dã Thái Lang.

Cho dù có thây ma, ông ta cũng có thể giết.

Hồ Bát Nhất lắc đầu không nói, mà lật xem thẻ tre, phân tích thân phận của người trong cỗ quan quách này.

Anh ta tìm kiếm trên thẻ tre hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy.

"Trong cỗ quan quách này nằm, là con trai cưng nhất của Yên Hoài Vương, lẽ ra sẽ kế thừa ngôi vị quốc quân, nhưng đoản mệnh, nên mới có người khác kế thừa thân phận quốc quân." "Mà con trai ông ta vì thân phận đặc biệt, nên được chôn cất trong sảnh phụ mộ bồi táng, trong một mộ thất độc lập." Hồ Bát Nhất phiên dịch thông tin trên thẻ tre.

"Những lịch sử vô dụng này, không cần nói nhiều." Cửu tiên sinh thản nhiên nói.

Lịch sử An Lạc, ông ta hiện tại không có hứng thú muốn biết, ông ta chỉ muốn tìm thấy long mạch.

"Chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, những mộ thất khác, tôi không kiến nghị đi." Hoắc Ngọc Tiệp bước ra nói.

Văn vật trong mộ thất này, đã đủ nhiều rồi.

Những mộ thất khác đều không lớn bằng mộ thất này, tuy có vật phẩm bồi táng, nhưng lấy hay không lấy đều như nhau.

Đạo mộ, bọn họ sẽ không lấy hết tất cả đồ vật trong cổ mộ, mà sẽ để lại một phần, cho người đến sau đạo lấy, hoặc là khi gia tộc hết tiền, lại đến lấy.

Giống như một cái máy gửi tiền vậy.

Đây là quy tắc của Cửu Môn.

Mạc Kim Giáo Úy có quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy, Cửu Môn cũng vậy.

"Tôi thấy có lý, thân phận của người được mai táng trong mộ bồi táng này là cao nhất, các mộ thất khác đều nhỏ hơn, thân phận địa vị đều không bằng các vị ở đây." Hồ Bát Nhất tiếp lời.

"Còn bao xa nữa mới đến mộ thất chính?" Ông Cừu lạnh nhạt hỏi.

"Dựa theo phong cách mộ táng của nước Yến, chúng ta đã đến mộ bồi táng, vậy thì khoảng cách đến mộ thất chính cũng không còn xa, ước chừng còn một mộ thân vệ bảo vệ mộ thất chính, bên trong mộ thân vệ mai táng thân vệ của Yên Hoài Vương." Hồ Bát Nhất phân tích.

"Được." Ông Cừu gật đầu.

Lão cũng hiểu, mộ thất lớn này không có long mạch mà lão muốn thì các mộ thất khác cũng sẽ không có.

Lão vốn không đến đây vì cổ vật, nên cũng chẳng quan tâm đến đồ cổ trong các mộ thất khác.

"Vậy tiếp tục đi thôi." Mọi người rời khỏi mộ thất lớn, trực tiếp đi thẳng, không ghé vào các mộ thất khác. ...

Phòng điều khiển trung tâm. 【Ting, ký chủ đã thành công ngăn

chặn bọn trộm mộ xâm nhập, chúc mừng ký chủ nhận được một điểm tích lũy.】 "Hả?

Chỉ có một điểm?" Chu Thánh ngây người.

Mình đã chuẩn bị nhiều cơ quan như vậy mà chỉ cho một điểm tích lũy?

"Hệ thống, mày lừa bố mày à?" Chu Thánh không nhịn được chửi.【Ting, bọn trộm mộ không đi vào các mộ thất khác, cơ quan ký chủ bố trí chỉ giết được một người, và không ngăn được bọn trộm mộ mở quan tài!】 Giọng nói lạnh như băng của hệ thống lại vang lên, giải thích cho Chu Thánh.

Chu Thánh nghe xong liền đứng hình, mình đã bố trí cơ quan ở mỗi mộ thất, kết quả là chúng không đi vào?

Vậy chẳng phải công sức bố trí của mình đổ sông đổ bể hết sao?

Thế này mà được à?

"Không được, mình phải nhanh chóng đến sông Độ Cốt bố trí." Chu Thánh biết thủ đoạn của bọn trộm mộ, nếu mình không thay đổi, chúng sẽ rất dễ dàng vượt qua cửa ải thứ sáu, vượt qua con sông.

Phía trước mộ đạo, có một con sông ngầm rộng bảy mét bảo vệ mộ chính.

Trong dòng sông trong vắt, lờ mờ có thể thấy không ít xương trắng, và ẩn trong những bộ xương đó là loài thi ngư hung tợn.

Thi ngư sống sót hàng ngàn năm trong sông nhờ ăn thịt thối rữa.

Vài phút sau, Chu Thánh đã đứng ở bờ đối diện của con sông.

Bên kia là mộ đạo, cũng là nơi bọn trộm mộ sẽ đi ra.

"Tiếc điểm tích lũy của mình quá." Chu Thánh có chút đau lòng, mình đã bố trí rất nhiều, kết quả là chúng không đi vào.

Đứng bên bờ sông, Chu Thánh nhìn cây cầu gỗ duy nhất.

Cây cầu này rất rộng, năm người đi song song cũng không thành vấn đề, nhưng trên đó có cơ quan.

Chu Thánh đi đến bên cầu, cơ quan trên cầu này cậu có thể thay đổi, nhưng không cần thiết.

Trực tiếp phá sập cầu gỗ, để chúng không thể qua sông là được.

Chu Thánh tháo dỡ cầu gỗ, gỡ kết cấu mộng và rãnh trên đó ra, nhưng không đẩy sập ngay lập tức.

Bây giờ cây cầu không chịu được trọng lượng, một khi có vật nặng khoảng mười cân đè lên, nó sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Chương 42

Sau khi tháo dỡ cầu, Chu Thánh lại trầm tư.

Nhưng mà, mình phá cầu rồi, với sự thông minh của Hoắc Ngọc Tiệp, cô ta chắc chắn sẽ vớt ván gỗ lên để làm một chiếc thuyền.

"Thôi, đốt luôn cho rồi." Chu Thánh đang định châm lửa thì lại dừng lại.

"Đợi đã, không có cầu, chúng có thể dùng quan tài để qua sông, còn an toàn hơn." Nghĩ đến đây, Chu Thánh lại nghĩ đến mộ đạo chúng phải đi.

"Đợi chúng đi qua, mình sẽ chặn đường lui của chúng lại, để chúng không thể quay về." Chu Thánh nói xong, bỏ ra một điểm tích lũy đổi lấy một chai xăng, đổ lên cầu gỗ rồi châm lửa.

"Ầm ầm ầm..." Ngọn lửa bùng lên ngay lập tức, từ từ nuốt chửng cây cầu, không ít ván gỗ rơi xuống, bị dòng sông cuốn đi.

Chu Thánh suy nghĩ về các phương thức qua sông của bọn trộm mộ, xác định rằng chúng không thể vượt qua mà chỉ có thể xuống nước, cậu mới rời đi từ trong bóng tối, men theo mật đạo của Người gác lăng để đến mộ bồi táng.

Lúc này, nhóm Hồ Bát Nhất đang cẩn thận tiến vào mộ đạo, sợ có cơ quan.

Chỉ cần họ đi nhanh hơn một chút, có lẽ đã thấy cảnh Chu Thánh đốt cầu.

Sau khi Chu Thánh vòng ra sau lưng họ, cậu trực tiếp đổi lấy một tảng đá lớn, chặn kín mộ đạo, khiến họ không còn đường lui.

"Ầm!" Một tảng đá khổng lồ xuất hiện từ hư không, rơi xuống

giữa mộ đạo.

Cả mộ đạo rung chuyển, tim của đám trộm mộ thót lên.

“Âm thanh phát ra từ phía sau.” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói, rồi quay người lại.

Đi được vài bước, anh ta thấy một tảng đá lớn đã chặn mất đường lui của họ.

“Đường lui của chúng ta đã bị Người gác lăng chặn rồi.” Sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi.

“Đến mộ thất chính trước.” Ông Cừu nói.

Lão không quan tâm đến đường lui, bây giờ càng lúc càng gần mộ thất chính, thiết bị của lão vẫn luôn chỉ về phía trước.

Mọi người không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục đi tới.

Hoắc Ngọc Tiệp nhíu mày trầm tư, chặn đường lui là không muốn chúng ta quay lại?

Hay là phía trước có cơ quan, sợ chúng ta chạy thoát?

“Mọi người cẩn thận, Người gác lăng cắt đứt đường lui của chúng ta là đang ép chúng ta tiến về phía trước.” Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng nói.

Ở phía bên kia tảng đá, Chu Thánh nghe thấy giọng của Hoắc Ngọc Tiệp.

“Đúng là Tiểu Hoa*, không ngờ đoán được cả suy nghĩ của mình.” Chu Thánh thầm nghĩ, rồi rời đi.

Cậu phải đến bờ đối diện, ẩn nấp trong bóng tối để giám sát, không thể để chúng dễ dàng qua sông, đặc biệt là người Nhật.

“Sông Âm Độ Cốt, thẳng tới địa phủ, người Nhật xuống địa ngục

gặp quỷ đi!" Chu Thánh lạnh lùng nói một câu, tiến vào mật đạo của Người gác lăng, đến bờ đối diện chuẩn bị.

Đám trộm mộ trong mộ đạo vẫn đang dò dẫm tiến lên, nhưng tốc độ đã nhanh hơn một chút.

Đi hơn mười phút, họ mới ra khỏi sông Độ Cốt.

Vừa ra khỏi, họ đã thấy phía trước có một con sông, và cây cầu gỗ trên sông đang bốc cháy dữ dội.

"Người gác lăng cắt đứt đường lui của chúng ta, lại đốt cầu gỗ, là không muốn chúng ta qua sông." Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ra.

"Ha, đừng thấy Bàn gia đây béo, nhưng Bàn gia biết bơi, khoảng cách ngắn thế này, Bàn gia bơi qua trong một nốt nhạc!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa chống gậy định bơi qua thì bị Hồ Bát Nhất kéo lại.

"Bàn Tử, không đơn giản vậy đâu." Hồ Bát Nhất nói xong, đi đến bờ sông Độ Cốt.

"Các người xem, trong sông này chất đống nhiều xương cốt như vậy, còn nhiều hơn cả Thiên Cổ Áp Quan mà chúng ta gặp trước đó." Hồ Bát Nhất chỉ vào những bộ xương trắng trong nước.

Mọi người đi tới, dùng đèn pin soi vào, bên trong toàn là xương cốt.

Mà thi ngư, thì đang ẩn mình ngủ trong đống xương, đợi có người xuống nước, chúng mới tỉnh dậy và xuất hiện.

Vương Bàn Tử nhìn thấy nhiều xương trắng như vậy cũng có chút rùng mình, phải chết bao nhiêu người mới thành ra thế này!

"Có cách nào qua không?" Ông Cừu lên tiếng hỏi.

"Cây cầu gỗ này, có lẽ là con đường duy nhất để qua." Hồ Bát Nhất chỉ vào cây cầu vẫn đang cháy.

Hoắc Ngọc Tiệp lấy một hộp thịt bò trong ba lô ra, mở hộp và đổ vào sông Độ Cốt.

"Này, không ăn thì cũng đừng lãng phí chứ." Vương Bàn Tử có chút tiếc của.

Khi thịt bò rơi xuống nước, một đàn cá bơi ra.

Toàn thân chúng đen kịt, một vài chiếc gai cá lộ ra ngoài, có ba con mắt màu xám trắng, răng của chúng vô cùng sắc nhọn, thân hình không lớn, từ trong đống xương trườn ra, xé nát miếng thịt bò.

"Đây là... cá ăn thịt người?" Vương Bàn Tử bị dọa sợ.

"Không, là thi ngư!" "Thi ngư?" Mọi người nghi hoặc nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

"Theo ghi chép trong cổ tịch, thi ngư vốn là cá diếc, nhưng được nuôi trong cổ mộ, được cho ăn thi thể, lại hấp thụ âm khí nên biến dị, trở thành thi ngư sống bằng thịt thối và máu thịt.

Chúng còn đáng sợ hơn cả cá ăn thịt người, chúng thích chui vào cơ thể người, cắn xé nội tạng." Hoắc Ngọc Tiệp giải thích.

Bây giờ cô đã hiểu tại sao Người gác lăng lại chặn đường lui của họ.

Cầu tuy không còn, nhưng trong cổ mộ có quan tài, quan tài có thể nổi trên mặt nước, họ có thể ngồi quan tài để qua.

Nhưng đường lui đã bị chặn, họ cũng không thể tìm được quan tài.

"Nhanh, dập lửa!" Hồ Bát Nhất đột nhiên phản ứng lại, cầu gỗ không thể bị cháy hết.

"Không kịp nữa rồi." Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu, cầu gỗ đã cháy rụi, họ cũng không thể trực tiếp tiếp xúc với nước sông.

"Ý là, chúng ta không qua được?" Ông Cừu nhìn Hồ Bát Nhất và

Hoắc Ngọc Tiệp.

“Trong con sông ngầm này toàn là thi ngư, muốn qua rất phiền phức.” Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

Hoắc Ngọc Tiệp trầm tư một lúc, rồi phác thảo trên máy tính.

Cô tổng hợp lại những công cụ có thể dùng, xây dựng phương pháp qua sông.

Cầu gỗ không còn, ván gỗ cũng không có.

Nhưng có dây thừng.

“Tôi có một cách, nhưng độ khó rất cao.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

“Cách gì?” Ông Cừu vội hỏi.

“Bắc dây thừng trên không.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

“Cách này được!” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Họ lấy dây thừng ra, một đầu buộc chặt ở bên này, một chiếc drone điều khiển dây thừng bay sang bên kia.

Chu Thánh đang nấp trong mộ đạo, thấy chiếc drone bay tới, trên drone còn có dây thừng.

“Vãi chưởng, suýt nữa thì quên mất còn có thể giăng dây, may mà mình chưa đi.” Chu Thánh nhìn chiếc drone bay tới, lấy nỏ ra, nhắm vào nó.

Cậu chưa từng học bắn, không bắn trúng mục tiêu di động, chỉ có thể đợi drone dừng lại.

“Vù vù vù...” Khi chiếc drone bay qua, quét vị trí, Chu Thánh đã vào thế, nhắm vào drone và bóp cò.

“Vút!” Mũi tên nỏ lập tức bắn trúng chiếc drone, hạ nó xuống.

“Trúng rồi!” Chu Thánh thầm vui mừng.

“Người gác lăng ở trong lăng mộ!” Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng hô lên.

Mũi tên nỏ đó, chắc chắn không phải cơ quan, mà là có người ở bên trong.

Ông Cừu nghe thấy Người gác lăng ở trong mộ đạo, liền lấy một quả lựu đạn từ thắt lưng của thuộc hạ, rút chốt an toàn rồi ném thẳng vào mộ đạo.

“Vãi!” Chu Thánh lập tức chạy vào mật đạo của Người gác lăng bên cạnh để trốn.

“Bùm!” Lựu đạn nổ tung, tiếng vang vọng khắp cổ mộ.

Sau đó, ông Cừu lại lấy thêm vài quả lựu đạn, liên tục ném vào mộ đạo.

“Lão tử cho nổ chết mày!” Một quả lựu đạn nối tiếp một quả được ném vào mộ đạo.

“Bùm bùm bùm...” Những vụ nổ lớn khiến cả mộ thất rung chuyển, không ít đá vụn rơi xuống.

Chương 43

Trong mộ thất Thiên Cổ Áp Quan, vô số xương cốt rơi lả tả, nắp quan tài bị bật tung.

Một bàn tay trắng bệch, lạnh lẽo vươn ra...

Hồ Bát Nhất thấy ông Cừu không có ý định dừng lại, vội vàng ngăn cản.

"Ông Cừu, không thể ném nữa, ném nữa lăng mộ sẽ sập mất." Xuân Dã Thái Lang dùng gậy đen đè tay ông Cừu lại, ông Cừu lúc này mới không tiếp tục ném lựu đạn.

"Hừ, không nổ chết được ngươi, ta cũng nổ cho ngươi tàn phế!" Ông Cừu hừ lạnh.

Lão vẫn chưa lấy được thứ mình muốn, đợi lấy được rồi, lão sẽ cho sập cái lăng mộ này.

"Tiếp tục, ta không tin nó còn dám bắn máy bay!" Ông Cừu hô.

Hoắc Ngọc Tiệp cho chiếc drone thứ hai cất cánh, từ từ bay qua.

Chu Thánh đang trốn trong mật đạo của Người gác lăng, ngoài việc người dính chút bụi ra thì không hề hấn gì.

"May mà có mật đạo, không thì thật sự bị lão rùa này cho nổ chết rồi." Chu Thánh thầm chửi.

"Không giết được mày trong cổ mộ này, tao không phải là Người gác lăng!" Chu Thánh thầm thề, lấy nỏ ra, lắng nghe tiếng vù vù đang đến gần.

"Muốn qua đây à, mơ đi!" Chu Thánh vào thế, đợi drone đến gần, lại bắn một mũi tên nữa.

“Vút!” Sau khi bắn hạ chiếc drone, Chu Thánh lập tức trốn vào mật đạo của Người gác lăng.

Sắc mặt ông Cừu khó coi, nghiến răng gầm lên: “Ra đây, có bản lĩnh thì đấu một trận!” “Trốn trong bóng tối đánh lén, mẹ nó chứ, ngươi mà cũng đòi là Người gác lăng?” Chu Thánh không xuất hiện, tiếp tục trốn, thầm nghĩ: “Không giết được tên tiểu Nhật Bản nhà ngươi, ta không phải là Người gác lăng!” Ông Cừu chửi bới ở bờ đối diện vài câu, thấy đối phương không đáp lại, cầm lựu đạn định ném nhưng bị Xuân Dã Thái Lang giữ lại.

“Ngài Cừu, đồ vật quan trọng hơn, không thể cho sập cổ mộ.” Xuân Dã Thái Lang khuyên giải.

Ông Cừu lúc này mới kìm nén được ý định ném lựu đạn.

“Tha cho ngươi một mạng, đợi ta vào trong, nhất định sẽ giết ngươi!” Ông Cừu trả lựu đạn lại cho thuộc hạ, sau đó nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

“Có Người gác lăng ở đây, cho dù phái bao nhiêu drone cũng không thể đến được bờ đối diện.” Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu.

Cô đã chuẩn bị ba bộ drone, mỗi bộ năm chiếc, bây giờ bộ thứ hai cũng đã dùng hết, chỉ còn lại năm chiếc cuối cùng.

Trong mật đạo của Người gác lăng, giọng nói của hệ thống nhanh chóng vang lên. 【Ting, ký chủ đã thành công ngăn chặn bọn trộm mộ xâm nhập, chúc mừng ký chủ nhận được chín điểm tích lũy!】 Nghe thấy giọng của hệ thống, Chu Thánh mới từ trong mật đạo đi ra, lén lút quan sát người ở bờ đối diện.

“Rốt cuộc Hoắc Ngọc Tiệp mang bao nhiêu drone đến đây?” Chu Thánh thầm nghĩ.

Cứ có cảm giác, drone của cô ta dùng không hết.

Chu Thánh trốn trong bóng tối, nhìn Xuân Dã Thái Lang bên cạnh ông Cừu.

Đối với Chu Thánh, thuộc hạ của ông Cừu đều dễ đối phó, chỉ có người kia là rất khó đánh bại.

"Mình phải nghĩ cách giết hắn." Chu Thánh thầm nghĩ.

Bên bờ đối diện.

Ông Cừu nhìn Xuân Dã Thái Lang, hỏi: "Xuân Dã quân, ngài qua đó có vấn đề gì không?" "Ừm." Xuân Dã Thái Lang gật đầu.

"Tiểu thư Hoắc, drone của cô có thể mang người qua không?" Xuân Dã Thái Lang hỏi.

Hắn nhớ lại lúc qua cầu Bát Quái, Hoắc Ngọc Tiệp đã dùng drone điều khiển thi thể.

"Một chiếc drone của tôi chỉ chịu được tối đa mười lăm kg, năm chiếc tối đa chỉ chịu được bảy mươi lăm kg." "Không vấn đề." Xuân Dã Thái Lang nói.

Cân nặng của hắn cũng chỉ khoảng 145 cân (72,5kg), có thể qua được.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy, lấy năm chiếc drone cuối cùng ra, mỗi chiếc đều buộc một cái móc.

"Ở đây có trang phục đặc chế, có cần không?" "Không cần." Xuân Dã Thái Lang tay trái cầm dây thừng, tay phải cầm đao.

Hoắc Ngọc Tiệp dùng máy tính đồng thời điều khiển năm chiếc drone, chúng cất cánh, mang theo Xuân Dã Thái Lang bay qua.

"Vù vù vù..." "Xạ thủ chuẩn bị, một khi Người gác lăng lộ diện, lập tức nổ súng!" Ông Cừu ra lệnh, họng súng của tất cả mọi người đều nhắm vào mộ đạo.

Chu Thánh đang quan sát trong bóng tối có chút đau đầu, sợ gì đến nấy.

Chu Thánh đổi vị trí, cầm nỏ lên, nhắm vào drone.

Khi drone bay đến phía trên sông Độ Cốt, Chu Thánh liền bắn tên.

"Vút!" "Keng!" Xuân Dã Thái Lang một nhát đao chém đứt mũi tên nỏ.

"Tăng tốc!" Ông Cừu ở bên cạnh thúc giục.

Chu Thánh đổi chỗ khác, tiếp tục bắn tên, nhưng vẫn bị Xuân Dã Thái Lang đánh rơi.

Mà drone cũng sắp qua được sông Độ Cốt.

"Mẹ kiếp, tao không tin không bắn hạ được mày!" Chu Thánh mở cửa hàng, trực tiếp bỏ ra mười điểm tích lũy đổi lấy một thiết bị phá sóng, có thể làm nhiễu mọi tín hiệu.

Thiết bị phá sóng là một cái hộp màu đen, trên đó có một nút bấm, chỉ cần nhấn nút, nó sẽ làm nhiễu mọi tín hiệu.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển drone bằng tín hiệu không dây, thiết bị này cũng có thể phá được.

Chu Thánh nhấn nút, drone lập tức mất kiểm soát, dừng lại trên không trung phía trên sông Độ Cốt, cánh quạt ngừng quay.

"Sao vậy?" Ông Cừu nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

"Drone mất kiểm soát, tín hiệu không dây đã bị nhiễu." Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng nói.

"Đang yên đang lành, sao lại bị nhiễu?" Ông Cừu bước nhanh tới, nhìn vào màn hình máy tính.

Màn hình máy tính hiển thị, kết nối đã bị ngắt. ...

“Xuân Dã quân!” Ông Cừu gọi một tiếng.

Xuân Dã Thái Lang nắm dây thừng, đu người trên không, chuẩn bị nhảy thẳng qua.

“Nhanh, ném thi thể ra xa, dụ thi ngư đi!” Ông Cừu ra lệnh cho thuộc hạ.

Ông Cừu mang theo mấy cái xác là để thử cơ quan về sau.

Thuộc hạ của lão mở túi đựng xác, khiêng xác ra xa rồi ném xuống.

Thi ngư ngửi thấy mùi, liền lao tới.

Xuân Dã Thái Lang dùng sức đu người, tung mình nhảy qua.

Nhưng một chân của hắn rơi xuống nước, nhưng hắn nhanh chóng rút chân lên.

Thi ngư bị dụ trở lại, nhưng hắn đã lên bờ.

Sau khi lên bờ, Xuân Dã Thái Lang cầm võ sĩ đao tiến vào cổ mộ.

Hắn phải giết người trước, quyết không để đối phương chạy thoát.

Chu Thánh thấy Xuân Dã Thái Lang lên bờ, liền quay người bỏ chạy, bây giờ cậu không thể vào mật đạo của Người gác lăng, vào đó sẽ bị phát hiện.

Xuân Dã Thái Lang tốc độ cực nhanh, vài bước đã đuổi kịp Chu Thánh, vung võ sĩ đao chém tới.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, sau đó Xuân Dã Thái Lang tóm lấy áo Chu Thánh.

Chu Thánh dùng sức giãy ra, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, áo của Chu Thánh bị Xuân Dã Thái Lang xé rách.

Chu Thánh tay trái nắm thành trảo, quay người vồ tới.

Ù...!

Chu Thánh vung trảo, kình phong phát ra âm thanh trầm thấp.

Xuân Dã Thái Lang liên tục lùi lại, hắn cảm nhận được nguy hiểm.

Chu Thánh nhân cơ hội bỏ chạy, ẩn mình vào bóng tối.

Xuân Dã Thái Lang không tiếp tục truy đuổi, mà dừng lại tại chỗ.

“Hậu Thiên viên mãn, cũng khá khó đối phó.” Xuân Dã Thái Lang nhìn chứng minh thư trong tay, nghi hoặc khó hiểu.

“Thôi, lát nữa đưa cho người nhà họ Hoắc xem.” Hắn cất chứng minh thư đi, rồi quay trở lại.

Nhặt dây thừng từ dưới đất lên, tìm một điểm cao, buộc dây thừng vào tường.

Chương 44

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, chỉ cần trèo theo dây thừng qua là được.

Hoắc Ngọc Tiệp và những người khác cho ba lô trang bị trượt qua trước, sau khi xác định an toàn mới lần lượt trèo lên dây.

Dây thừng chịu lực có hạn, một lần chỉ có thể lên năm người, nhiều hơn dễ xảy ra vấn đề.

Mọi người lần lượt trèo lên, lúc này Chu Thánh đã thông qua mật đạo của Người gác lăng, vòng ra phía sau mộ đạo của họ.

Chu Thánh ra khỏi, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

"Tiểu Nhật Bản, cứ chờ đấy cho ta!" Chu Thánh lấy ra một con dao găm, đeo mặt nạ quỷ, đi về phía đám trộm mộ.

Khi cậu bước ra khỏi mộ đạo, thấy Hoắc Ngọc Tiệp và những người khác đã trèo qua dây, người đi cuối cùng là thuộc hạ của ông Cừu.

Chu Thánh vừa bước ra đã bị Xuân Dã Thái Lang phát hiện.

"Bắn!" Xuân Dã Thái Lang vung đao chỉ về phía Chu Thánh.

Ông Cừu vừa lên bờ cũng phát hiện ra bóng người phía sau.

Bóng người đó mờ ảo, họ chỉ có thể thấy một khuôn mặt quỷ màu trắng xanh.

Chu Thánh cắt đứt dây thừng, rồi lập tức quay trở lại mộ đạo.

Trên dây thừng còn năm người, có người nhảy trở lại, người ở phía trước thì nhảy thẳng lên bờ.

Ba người ở giữa trượt theo sợi dây bị đứt, hai người rơi thẳng

xuống nước, một người được kéo lại, ngã trên bờ.

“A!!” Hai người rơi xuống nước chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết đã bị thi ngư cắn chết.

Chưa đầy năm giây, máu thịt trên người đã bị nuốt sạch, chỉ còn lại con sông ngầm nhuộm màu máu tươi.

Thuộc hạ của ông Cừu -2...

Đến lúc này, thuộc hạ của lão chỉ còn lại mười hai người.

“Hắn qua đó bằng cách nào?” Ông Cừu nhìn Hoắc Ngọc Tiệp và Hồ Bát Nhất.

“Có khả năng, Người gác lăng không chỉ có một người không?” Hoắc Ngọc Tiệp nói, rồi nhìn Hồ Bát Nhất, tiếp tục: “Hồ Bát Nhất đã nói, Người gác lăng có bảy mạch.” Hồ Bát Nhất im lặng, bây giờ anh ta cũng không rõ có phải có nhiều hơn một Người gác lăng hay không.

“Cái này, các vị có nhận ra không?” Xuân Dã Thái Lang lấy chứng minh thư ra.

Hoắc Ngọc Tiệp nhận lấy xem, kinh ngạc đến không khép được miệng, nhìn Xuân Dã Thái Lang, hỏi: “Đây là...” “Đồ trên người của Người gác lăng.” Xuân Dã Thái Lang trả lời.

Nghe câu trả lời của Xuân Dã Thái Lang, Hoắc Ngọc Tiệp càng kinh ngạc hơn.

“Đây là gì?” Ông Cừu không hiểu.

“Thẻ sinh viên.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

“Thẻ sinh viên?

Tức là, Người gác lăng vẫn còn là sinh viên?” “Đúng, hơn nữa nhìn logo trên này, đây là thẻ sinh viên của Đại học Thượng Hải, và còn cùng khóa với tôi.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Đây chính là lý do cô kinh ngạc.

Thẻ sinh viên này không chỉ của Đại học Thượng Hải, mà còn cùng khóa với cô, là sinh viên năm hai.

“Cho nên, Người gác lăng là bạn học của cô?” Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc.

“Mẹ của vô lý mở cửa cho vô lý, vô lý về đến tận nhà rồi.” Vô lý, quá sức vô lý.

Người gác lăng luôn thần bí khó lường, lại là sinh viên Đại học Thượng Hải, hơn nữa còn là bạn học của Hoắc Ngọc Tiệp?

“Lũ trẻ các người giờ lắm trò thật, một đứa nghỉ hè đi trộm mộ, một đứa nghỉ hè đi gác lăng.” Vương Bàn Tử tiếp tục lải nhải.

“Tưởng các người đến đây chơi game à?” “Bàn Tử, im miệng!” Hồ Bát Nhất quát Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không nói nữa.

Ông Cừu lúc này mới hỏi: “Có biết đối phương là ai không?” “Thẻ sinh viên thường có mã số, nhưng mã số này...” Mã số trên thẻ sinh viên đã bị Xuân Dã Thái Lang cào rách, không thể tra được.

“Vậy là, chỉ có thể xác định đối phương là sinh viên cùng khóa với cô, còn lại không biết gì?” Hồ Bát Nhất nói.

“Ừm, đợi ra ngoài, có lẽ tôi có thể tra được, nhưng trong cổ mộ thì hoàn toàn không tra được.” Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu.

Đợi sau khi rời đi, cô có thể dựa vào thân phận hoa khôi và các mối quan hệ để tra xem bạn học nào bị mất thẻ sinh viên.

Như vậy có thể thu hẹp phạm vi.

Sinh viên năm hai đều có kế hoạch nghỉ hè, đến lúc đó cô tra thêm kế hoạch nghỉ hè của những người đó là có thể tìm ra.

Nhưng trong cổ mộ, cô không thể tra được, cổ mộ không có tín hiệu, hoàn toàn mất mạng.

Tín hiệu không dây điều khiển drone cũng không còn.

“Thôi, tạm thời không quan tâm đến Người gác lăng nữa, dù sao hắn cũng không chạy được, đợi ta lấy được đồ rồi, ta sẽ giết hắn.” Ông Cừu lạnh lùng nói.

Hoắc Ngọc Tiệp cất thẻ sinh viên đi, đến lúc đó có thể điều tra kỹ càng.

Rốt cuộc là sinh viên nào, là Người gác lăng!

“Trời cũng không còn sớm, nghỉ ngơi một chút rồi xuất phát.” Hồ Bát Nhất nói.

Bây giờ đã là mười hai giờ trưa, họ ngủ đến một giờ đêm dậy hành động, bây giờ đã là mười hai giờ trưa.

Chỉ là trong cổ mộ, không có ánh nắng mặt trời nên không cảm nhận được.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Ông Cừu cũng mệt, mệt lòng vì quá tức giận.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi xuống đất, cẩn thận suy nghĩ về những người có khả năng là Người gác lăng.

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh sau khi quay về, nhìn chín điểm tích lũy còn lại của mình.

Vốn đã không còn nhiều, mộ bồi táng tốn bốn điểm, tảng đá tốn một điểm, thiết bị phá sóng tốn mười điểm.

Ngăn chặn bọn trộm mộ kiếm được chín điểm, vừa đủ rút một lượt.

“Hệ thống, rút thưởng!” Chu Thánh trực tiếp rút thưởng. 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Thuật chế tạo cơ quan sơ cấp!】 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Mê Vụ (Phóng ra sương mù, có thể khiến bọn trộm mộ mất phương hướng.)】 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được công pháp trung cấp Thái Cực Tiên Pháp;】 【Ting, điểm may mắn +7, tổng cộng 20 điểm may mắn.】 Nhìn những thứ hệ thống cho, Chu Thánh liền nhấp vào Thuật chế tạo cơ quan sơ cấp.

Lập tức, rất nhiều phương pháp chế tạo cơ quan hiện lên trong đầu Chu Thánh.

Các loại cơ quan tinh xảo hiện lên trong đầu cậu.

Nhưng thuật cơ quan sơ cấp đều là những cơ quan nhỏ.

Nhưng đối với Chu Thánh, cũng đủ dùng rồi.

Sau khi rút thưởng xong, Chu Thánh nhìn vào cửa ải cuối cùng, Cửa động Cửu Hoàn.

Cửa động Cửu Hoàn là cửa ải cuối cùng, cũng là cửa ải khó nhất.

Tuy chỉ có chín cửa động, nhưng bên trong chằng chịt, chỉ có một con đường dẫn đến Cổng Đồng.

Đi sai một lần, là không thể đến được.

Hơn nữa, nếu ngay từ đầu đi sai cửa động, thì đó là con đường chết.

Chu Thánh làm xáo trộn con đường chính xác của Cửa động Cửu Hoàn, để tránh bị Hồ Bát Nhất tìm ra.

“May mà có thiết bị phá sóng, Hoắc Ngọc Tiệp cũng không thể điều khiển drone dò đường.” Chu Thánh thầm mừng.

Chu Thánh không để ý, lúc cậu làm xáo trộn Cửa động Cửu Hoàn, lại để lộ ra con đường chính xác.

Đúng lúc cậu thay đổi xong cơ quan định rời đi, thì Liễu Như Yên tỉnh lại.

Liễu Như Yên tỉnh dậy nhìn thấy Chu Thánh đang đeo mặt nạ quỷ, liền bị dọa sợ.

“Quỷ!” “Đừng hét, là ta.” Chu Thánh tháo mặt nạ ra.

“Đại...

Đại nhân.” Liễu Như Yên có chút xấu hổ, chui ra khỏi túi ngủ.

“Xin lỗi.” “Không sao.” “Ở đây cô còn quần áo dự phòng không?” Chu Thánh hỏi một câu.

Liễu Như Yên nghe vậy, lục lọi ba lô, lấy ra một bộ đồ bó sát.

Chương 45

“Chỉ có một bộ đồ bó thôi.” “Được rồi.” Chu Thánh nhận lấy bộ đồ, cởi bộ dạ hành y đang mặc trên người ra.

“Cô quay mặt đi chứ.” Chu Thánh phát hiện Liễu Như Yên đang nhìn chằm chằm vào cơ thể mình.

“Ồ, xin lỗi.” Liễu Như Yên quay lưng đi.

Chu Thánh nhanh chóng mặc bộ đồ bó sát vào, rồi đeo mặt nạ quỷ lên.

“Ở yên đây đừng đi lung tung, ngoài ra giúp ta trông chừng cơ quan, một khi chúng tìm được lối ra chính xác của Cửa động Cửu Hoàn, cô giúp ta chặn lại.” Chu Thánh ra lệnh cho Liễu Như Yên.

“Vâng.” Liễu Như Yên gật đầu.

Chu Thánh đeo mặt nạ mở cửa phòng điều khiển trung tâm ra, rồi tiến vào mật đạo của Người gác lăng, đi đến mộ thân vệ.

Trong mộ thân vệ, chôn cất toàn là thi binh, cơ thể của họ đã được xử lý đặc biệt, có thể đã thi biến, có thể đã hóa thành tro bụi.

Việc Chu Thánh cần làm, là thả những thân vệ đã thi biến ra ngoài.

Cản trở bọn trộm mộ!

Vài phút sau, Chu Thánh đến mộ thân vệ, trong khi Hoắc Ngọc Tiệp và những người khác vẫn đang nghỉ ngơi.

Mộ thân vệ là một mộ thất rất lớn.

Đẩy cửa bước vào, trên tường và trên đất bày đầy quan tài.

Ngoài bức tường phía trên cổng chính không có quan tài, ba bức tường còn lại đều có, nơi đây chôn cất hàng trăm người.

Chu Thánh đi vào, lần lượt gõ vào các quan tài, có quan tài truyền ra tiếng gõ đáp lại, có cái thì không.

Những quan tài có tiếng gõ đáp lại, đều là thi binh thân vệ đã bị trá thi.

Sau khi gõ một lượt các quan tài dưới đất, Chu Thánh không gõ các quan tài trên tường, mà đi đến bệ tròn ở trung tâm.

Trên bệ tròn, có một cái bàn và một lư hương.

Chu Thánh đốt hương, cắm vào lư hương, khói hương lượn lờ bốc lên, trên người Chu Thánh cũng xuất hiện một làn sương xanh nhạt.

Đây là khói Thanh Long mà cậu hấp thụ được khi làm lễ tế của Người gác lăng.

Làn sương tỏa ra từ sau lưng Chu Thánh, tụ lại thành một con rồng.

Khoảnh khắc con rồng hiện ra, không ít quan tài bắt đầu rung chuyển.

"Ta nhân danh Người gác lăng, thức tỉnh các ngươi, xua đuổi kẻ trộm mộ, bảo vệ lăng mộ quân vương!" Chu Thánh nói xong, quét mắt nhìn tất cả các quan tài, đột nhiên hét lớn: "Tỉnh lại!!!" "Bùm bùm bùm..." Vô số nắp quan tài bay lên, từng cái Tống tử một ngồi dậy.

Sau khi chết, họ đã được xử lý chống thối rữa, trong cổ mộ hấp thụ âm khí, dần dần hóa thành Tống tử.

Họ đều là những thân vệ tuyệt đối trung thành của Yên Hoài Vương, dù chết đi vẫn sẽ bảo vệ ngài.

Thấy họ ngồi dậy, Chu Thánh thổi tù và.

"U u u..." Tiếng tù và bi tráng vang vọng khắp cổ mộ.

Vô số Tống tử lần lượt bước ra khỏi quan tài, lấy những cây trường qua và thiết mâu đã rỉ sét từ trên giá vũ khí.

Họ đứng ngay ngắn ở dưới, chờ lệnh.

Bờ sông Độ Cốt.

Nghe thấy tiếng tù và, sắc mặt Hồ Bát Nhất lập tức trở nên khó coi.

"Tiếng tù và này, giống hệt tiếng tù và dùng trong lễ tế của Người gác lăng!" Hồ Bát Nhất căng thẳng.

"Tôi luôn có một dự cảm không lành." Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng nói.

Khi ở khách sạn Cổ Lăng, cô nghe thấy tiếng tù và đã có dự cảm không lành, bây giờ lại nghe thấy, dự cảm này càng lúc càng mạnh mẽ.

"Hừ, chẳng qua chỉ là giả thần giả quỷ thôi." Ông Cừu vô cùng khinh thường.

Đối phương bày ra nhiều trò thì sao chứ?

Có thể cản được đạn, cản được lựu đạn sao?

"Cẩn thận một chút vẫn hơn." Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Lịch sử của Mạc Kim Giáo Úy có ghi lại, nếu trong cổ mộ có Người gác lăng, tuyệt đối không được dùng vũ lực!

Vốn dĩ khi Người gác lăng xuất hiện, anh ta nên dẫn Vương Bàn Tử và những người khác đi, chỉ là ông Cừu ép họ phải trộm mộ...

Thiên Cổ Áp Quan.

Vô số xương trắng rơi xuống, nắp quan tài màu máu bị đá bay, cắm vào tường.

Một đại Tống tử mặc khôi giáp bằng đồng, toàn thân đỏ như máu bước ra.

Hắn lấy một thanh đại đao từ trong quan tài, mỗi bước đi đều chém nát không ít xương cốt.

Hắn giẫm lên xương vụn, bước ra khỏi mộ thất, theo hướng tiếng tù và, kéo lê thanh đao đi tới.

Hắn là Huyết Tống tử hung hãn nhất trong cổ mộ này!

Từng là một đại tướng quân thiện chiến dưới trướng Yên Hoài Vương, sau khi chết vẫn tiếp tục bảo vệ Yên Hoài Vương.

Chỉ là sát khí của hắn quá nặng, phải dùng xương của ngàn người để trấn áp.

Điều này có nghĩa là, hắn có dũng khí của ngàn quân vạn mã cũng khó địch nổi!

Trên đao của hắn, có một lớp máu khô dày đặc, đó đều là máu của những kẻ địch hắn đã giết...

Trong mộ thân vệ.

Hàng trăm thân vệ đã đứng dậy, còn mấy chục cỗ quan tài không có động tĩnh, thi binh bên trong, có lẽ đã hóa thành xương trắng.

Chu Thánh ngừng thổi tù và, nhìn những thân vệ đang đứng, nói: "Các ngươi, phải toàn lực bảo vệ vương mộ!" Nói xong, cậu bước xuống khỏi bệ tròn, đi thẳng đến cổng lớn.

Tất cả thân vệ đều quay người nhìn cậu.

Chu Thánh mở cổng lớn, bước ra ngoài, nhìn mộ đạo tối đen: "Ta đã chuẩn bị cho các ngươi một món quà lớn, đến mà thưởng thức đi!" Hàng trăm thi binh, đủ để bọn họ vật lộn một trận.

Sau khi bố trí xong ở đây, Chu Thánh mới rời đi qua mật đạo của

Người gác lăng.

Cậu phải đi đánh thức Huyết Tống tử.

"Đến lượt ngươi lên sân khấu biểu diễn rồi." Chu Thánh thầm nghĩ.

Khi cậu đi hơn hai mươi phút đến mộ thất, lại phát hiện mộ thất đã mở, Huyết Tống tử đã ra ngoài.

"Cũng tốt, đỡ phải gọi ngươi dậy." Chu Thánh nhìn mộ thất trống rỗng, thản nhiên nói: "Tiểu Nhật Bản, chờ đón nhận cơn thịnh nộ của tướng quân đi!" Bờ sông Độ Cốt.

Ăn no uống đủ, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Thuộc hạ của ông Cừu còn lại mười hai người có thể dùng được, mỗi người cầm hai khẩu súng, số dư thì đeo trên người.

Dù súng đạn có đủ, lão cũng sẽ không chia cho Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp.

Súng là vũ khí lão dùng để uy hiếp họ.

"Cẩn thận một chút, Người gác lăng làm lễ tế, có thể là triệu hồi ra thứ gì đó đáng sợ." Hồ Bát Nhất nhắc nhở suốt đường đi.

Mọi người đều cầm vũ khí, không dám lơ là.

Càng đi sâu càng nguy hiểm, đạo lý này họ đều hiểu.

Yên Hoài Vương sẽ đặt những cơ quan quan trọng nhất ở nơi gần mình nhất.

Giống như khi bạn ngủ trong ký túc xá, bạn sẽ khóa cửa, treo một cái chăn lên tay nắm cửa, vứt vài vỏ chuối trên sàn, rải một ít đinh ghim trong phòng, và đặt một con dao phay dưới gối.

Để đảm bảo an toàn cho mình.

Vì vậy, càng gần mộ thất chính, thì càng gần con dao phay đó.

Mọi người vô cùng cẩn thận, từ từ tiến lại gần.

Khi họ bước ra khỏi mộ thất, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

Phía trước là một ngôi mộ khổng lồ, nói là ngôi mộ không bằng nói là một doanh trại khổng lồ.

Nó là một ngôi mộ hình vuông, xung quanh còn có dây xích sắt kéo lại, giống như doanh trại thời cổ đại.

“Phía trước là mộ thân vệ, đi qua mộ thân vệ là đến mộ thất chính.

Chương 46

Tôi đề nghị không vào mộ thân vệ, bên trong chắc chắn nguy hiểm.” Hồ Bát Nhất nhìn mọi người nói, cuối cùng nhìn ông Cừu.

“Ông Cừu, ý ông thế nào?” Ông Cừu lấy máy dò long mạch ra quét một lượt, trong mộ thân vệ không có chút khí tức long mạch nào.

“Vậy thì không vào.” Ông Cừu nói.

Lão cũng không thích tự tìm phiền phức, đợi lấy được long mạch, lúc rút lui sẽ vào thu dọn sau.

Trong lòng lão, long mạch là số một, đồ tùy táng là số hai.

Mọi người đi dọc theo mộ đạo, không đụng đến mộ thân vệ.

Nhưng khi họ đến gần, lại cảm thấy một luồng khí lạnh.

“Lạnh quá.” Vương Bàn Tử rùng mình một cái, vội vàng lấy một cuốn truyện tranh từ trong ba lô ra, sau khi xem truyện tranh, cảm giác lạnh lẽo đó biến mất.

“May mà mình mang theo Boruto, thứ này sao mà đốt lên được nhỉ?” Nhìn truyện tranh, cái lạnh trên người biến mất, nhưng khi họ đi đến cửa, phát hiện cửa lớn của mộ thân vệ đã mở.

Bên trong, các thi binh đứng thành hàng, tay cầm vũ khí, trong tư thế xung trận, như thể sẽ tấn công bất cứ lúc nào.

“Đi mau, chúng đã bị Người gác lăng đánh thức!” Sắc mặt Hồ Bát Nhất trầm trọng, tay trái kéo Vương Bàn Tử, tay phải kéo Dương Tuyết Lỵ định chạy.

Vương Bàn Tử không để ý, cuốn truyện tranh trong tay rơi thẳng xuống đất.

“Boruto của tôi...” “Thôi, ngươi chôn cùng cổ mộ này đi.” Đúng lúc Hồ Bát Nhất định chạy, binh lính trong mộ thân vệ đồng loạt ngẩng đầu, mắt chúng lóe lên ánh sáng xanh lục, toàn thân trắng bệch như bị ngâm nước, khôi giáp trên người đã mục nát, có thể nhìn thấy cả xương.

Chúng cảm nhận được khí tức khác, giơ vũ khí xông tới.

“Diệt chúng nó!” Ông Cừu vung tay chỉ.

Thuộc hạ phía sau lão đồng loạt giơ súng, nhắm vào các thi binh xả đạn.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng...” Họng súng tóe lửa, phát ra âm thanh chói tai, vô số viên đạn trút ra, vỏ đạn rơi đầy đất.

Đạn bắn vào người các thi binh, xuyên qua lớp khôi giáp mục nát, bắn gãy xương của chúng.

Không ít thi binh ngã xuống, nhưng vẫn còn rất nhiều thi binh xông tới.

Nhưng hết đợt này đến đợt khác, cuối cùng chúng cũng gục ngã dưới làn đạn.

Dù là thân thể bất tử, nhưng bị bắn gãy xương, cuối cùng cũng sẽ mất khả năng hành động.

“Tống tử thì sao chứ?

Dưới súng đạn của ta, đều phải chết!” Ông Cừu không khách khí nói.

Sau một loạt đạn, khi họ đang thay đạn, các thi binh đã xông tới, trường qua rỉ sét đâm xuyên qua cơ thể mấy người.

“Phụt...” Ông Cừu lấy ra một quả bom, ném thẳng tới.

“Bùm...” Bom làm nát không ít xương trắng, nhưng cũng thúc đẩy

bước chân của Huyết Tống tử.

Các thuộc hạ khác của ông Cừu, sau khi thay xong băng đạn tiếp tục xả súng.

Ông Cừu thấy hai bên đánh nhau quyết liệt, lặng lẽ lùi về bên cạnh Hoắc Ngọc Tiệp.

"Tìm cơ hội, chạy!" Hồ Bát Nhất nói nhỏ.

Họ đứng sau ông Cừu, không tấn công thi binh, dù sao vũ khí của họ cũng rất bình thường, không gây được nhiều sát thương cho thi binh.

Hoắc Ngọc Tiệp im lặng không nói, thực ra cô đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn.

Dù không nhận được một đồng nào, cô cũng sẽ không giúp người Nhật trộm mộ, đây là giới hạn!

Xuân Dã Thái Lang cầm gậy đen đứng giữa Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp, dường như đã đoán được họ sẽ chạy trốn.

Bên kia, ông Cừu vẫn đang ném lựu đạn, không hề ngừng nghỉ.

"Bùm, bùm, bùm..." Thi binh không có khả năng suy nghĩ, chúng chỉ biết toàn lực xung phong, giết chết bọn trộm mộ.

Dù ngã xuống, chỉ cần chưa hoàn toàn vỡ nát, chúng vẫn sẽ bò tới.

Chu Thánh trở về, đứng trong bóng tối lặng lẽ quan sát cảnh này.

Ông Cừu bây giờ còn lại tám thuộc hạ, mỗi người đều đạn dược đầy đủ, đứng ở hàng đầu xả súng, ông Cừu đứng sau họ ném bom.

Chu Thánh cảm nhận mặt đất rung chuyển, biết rằng Huyết Tống tử đang đến gần. 【Ting, phát hiện ký chủ đánh thức thi binh để chống lại bọn trộm mộ xâm nhập, đặc biệt ban thưởng: mười sáu điểm tích lũy!】 Giọng nói lạnh như băng của hệ thống vang lên, lần

này cho rất nhiều điểm tích lũy!

Tận mười sáu điểm!

Hơn nữa, âm báo của hệ thống cũng có chút khác biệt.

“Xem ra, đánh thức thi binh là lần thành công nhất.” Chu Thánh lẩm bẩm.

Thi binh có hàng trăm tên, cậu không tin ông Cừu và đồng bọn có thể giải quyết hết.

Chỉ cần bị thi binh áp sát, họ chỉ có thể chạy đến Cửa động Cửu Hoàn.

Mà trên Cửa động Cửu Hoàn, có cơ quan do Chu Thánh trang bị.

“Ông Cừu, vừa đánh vừa lui đi.” Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Đã không thể chạy, chỉ có thể gọi ông Cừu cùng rời đi.

Ông Cừu nhìn các thi binh trong cổ mộ, ra lệnh cho bốn người bị thương.

“Bốn người các ngươi là dũng sĩ Nhật Bản, nếu sống sót ta sẽ xin công cho các ngươi với đại nhân, nếu hy sinh, các ngươi cũng là hy sinh vì Nhật Bản!” Ông Cừu nói với hai người đó.

“Vì Nhật Bản mà hiến thân!” Bốn người đó nói tiếng Nhật.

“Đi!” Ông Cừu không chút xót thương dẫn những người còn lại nhanh chóng rời đi, trước khi đi, lão còn để lại bảy tám quả lựu đạn.

Đợi hai người bị thương kia, vì Nhật Bản mà hy sinh.

Khi những người khác rời đi, hỏa lực áp chế lập tức giảm đi rất nhiều, vô số thi binh từ trong mộ thân vệ xông ra.

Cửa lớn của mộ thân vệ khá hẹp, một lần chỉ có thể ra sáu tên.

Nếu không có cửa lớn cản trở, ông Cừu và đồng bọn căn bản

không thể né được đợt xung trận của thi binh.

“Bùm...” Một tiếng nổ lớn, cả cổ mộ rung chuyển, không ít đá tảng rơi xuống.

Huyết Tống tử vừa đi đến bờ sông Độ Cốt sững lại một chút, rồi bước vào sông.

Thi ngư căn bản không dám đến gần, khí tức tỏa ra từ Huyết Tống tử khiến chúng sợ hãi.

“Bùm bùm bùm...” Chu Thánh nghe tiếng bước chân ngày càng gần, không khỏi nhìn về phía mộ đạo.

“Đến rồi.” Mộ thân vệ.

Thi binh đã ra khỏi cổ mộ.

Bị ông Cừu xả súng và ném bom mấy phút, chỉ còn lại khoảng một trăm tên.

Sau khi xông ra khỏi mộ thân vệ, chúng không truy đuổi, mà đứng ngay ngắn tại chỗ, như đang chờ đợi điều gì đó.

“Bịch, bịch, bịch...” Tiếng bước chân dần dần truyền đến, mỗi bước đều gây ra động tĩnh rất lớn.

Khi tiếng bước chân ngày càng gần, tất cả thi binh đều quỳ một gối xuống.

Chúng đang chờ đợi tướng quân của mình!

Dù đã chết, chúng vẫn giữ lại ý thức còn sót lại của thân vệ.

Quỳ lạy tướng quân và quân vương.

Khi Huyết Tống tử cầm đại đao đi tới, đôi mắt đỏ rực quét qua đống xương cốt trên đất, rồi nhấc đại đao lên, quét qua một đám thi binh.

“Keng!” Đại đao chém mạnh xuống đất, gạch lát sàn vỡ vụn, tất cả binh sĩ đồng loạt đứng dậy.

Huyết Tống tử chỉ đao, các thi binh đều đứng sau lưng hắn, tiếp tục vì tướng quân mà xung phong hãm trận.

Có Huyết Tống tử, chúng có chủ tâm cốt.

Huyết Tống tử ngẩng đầu nhìn bóng tối trên cao, nhìn Chu Thánh trong bóng tối.

Chu Thánh trực tiếp đi ra, hiện diện trước mặt Huyết Tống tử.

Huyết Tống tử giơ đao chỉ vào Chu Thánh.

Chương 47

Chu Thánh hai tay dang ra, một làn khói xanh từ trong cơ thể cậu tỏa ra, tụ lại thành một con Thanh Long.

Thanh Long há miệng lớn, như đang gầm thét.

Huyết Tống tử thấy vậy, quỳ một gối xuống, tất cả thi binh đều quỳ theo.

Họ tay phải cầm đao, tay trái đặt trước ngực, nắm lấy xương sườn của mình.

"Toàn lực tru sát bọn trộm mộ!" Chu Thánh chỉ về phía mộ đạo phía trước.

Huyết Tống tử gật đầu, rồi đứng dậy từ dưới đất, huyết khí trên người càng thêm nồng đậm.

Hắn cầm đao, dẫn binh sĩ, nhanh chóng đi vào mộ đạo.

Chu Thánh thấy họ tiến vào mộ đạo, mới ẩn mình vào bóng tối, thông qua mật đạo của Người gác lăng, với tốc độ nhanh nhất đến nơi.

Khi cậu đến Cửa động Cửu Hoàn, nhìn cơ quan ở đó, cả người sững sờ.

Cửa động Cửu Hoàn, trên, giữa, dưới mỗi tầng có ba cửa động, mà cửa động ở giữa của tầng dưới cùng, thẳng đến mộ thất chính.

Hình như, mình đã để lộ con đường sống rồi!

"Sơ suất rồi!" Lúc sửa đổi cơ quan, cậu đã làm xáo trộn cơ quan, nhưng không ngờ sau một hồi thao tác, lại để lộ ra con đường chính xác duy nhất.

Chu Thánh tiến vào mật đạo của Người gác lăng, đang định đi sửa lại lối ra thì đã không kịp, bọn trộm mộ đã đến.

Ông Cừu và đồng bọn chạy ra khỏi mộ đạo, đi đến trước Cửa động Cửu Hoàn.

"Sơ suất rồi, xem ra mình phải đích thân đến canh Cổng Đồng." Chu Thánh thầm nghĩ.

Họ cầm đèn pin cực mạnh soi vào, khi soi đến cửa ở giữa của hàng dưới cùng, ánh sáng xuyên thẳng qua, họ lờ mờ nhìn thấy Cổng Đồng.

"Con đường này đi qua được!" Vương Bàn Tử chỉ vào cửa thứ hai ở hàng dưới.

"Vậy thì đi mau." Ông Cừu nói, lão cũng có chút nóng lòng.

Lão cảm thấy, thứ mình muốn, đang ở sau Cổng Đồng.

"Đợi đã." Hồ Bát Nhất gọi họ lại.

"Hồ ca, có vấn đề gì à?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không đơn giản vậy đâu." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

"Người gác lăng có thể điều khiển cơ quan trong mộ đạo, và Cửa động Cửu Hoàn này không ngoài dự đoán là cửa ải cuối cùng, cậu có nghĩ rằng, Người gác lăng sẽ để lộ con đường chính xác trước mặt chúng ta không?" "Nói hay lắm, ta thích." Chu Thánh thầm nghĩ.

"Lỡ như... hắn không sửa đổi, hoặc là hắn là một tên ngốc thì sao?" Vương Bàn Tử nói.

"Mày mới là thằng ngốc, cả nhà mày đều là ngốc." Chu Thánh thầm chửi.

Mọi người lườm Vương Bàn Tử một cái, nếu Người gác lăng thật sự là một tên ngốc, họ có đến nỗi thê thảm như vậy không?

Ông Cừu mang đến hơn bốn mươi người, bây giờ chỉ còn lại bốn người.

Tổn thất ba mươi sáu người.

Mà người nhà họ Hoắc có ba người bị thương, Vương Bàn Tử cũng bị thương.

"Không đơn giản vậy đâu." Hoắc Ngọc Tiệp tiếp lời.

"Tiếc là drone của tôi đã mất tín hiệu, nếu không để drone dò đường một phen, chắc chắn sẽ tìm ra con đường chính xác." Chu Thánh nghe vậy, thầm mừng: "Xem ra lúc đó bỏ ra mười điểm tích lũy là đáng giá." Hồ Bát Nhất đi đến Cửa động Cửu Hoàn, xem xét một lượt, rồi lùi lại, phân tích: "Bố trí của Người gác lăng, tuyệt đối không đơn giản, nếu tôi không đoán sai, chín cửa động này đều có cơ quan, sự khác biệt duy nhất là, có một con đường có thể dẫn đến Cổng Đồng thật sự." Chu Thánh: Xin mời tiếp tục màn trình diễn của anh.

Hồ Bát Nhất lấy la bàn kim châm ra, nhưng la bàn kim châm là mặt phẳng, khá khó để đo ra.

"Khó đây, muốn tìm ra cửa động dẫn đến Cổng Đồng, khá khó." Hồ Bát Nhất đang trầm tư, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

"Hồ ca, Tống tử lại đến rồi, anh nhanh lên!" Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Hoắc Ngọc Tiệp đi đến dưới Cửa động Cửu Hoàn, nhờ sự giúp đỡ của người nhà họ Hoắc, cô trèo lên ba cửa động phía trên, cảm nhận từng cửa một.

"Không cần tìm nữa, là cái này!" Hoắc Ngọc Tiệp vội vàng hét lên.

Huyết Tống tướng quân, dẫn theo gần một trăm binh sĩ, xông ra.

“Bắn!” Ông Cừu hét.

“Tằng tằng tằng...” Huyết Tống tử vung đại đao xoay tròn, đỡ được không ít viên đạn, nhưng vẫn có nhiều viên đạn bắn vào người hắn, máu thịt bay tứ tung.

Nhưng đã hóa thành Huyết Tống tử, hắn đã trở thành thân bất tử.

Trừ khi chặt đầu hắn xuống, nếu không hắn sẽ không dừng lại.

Sắc mặt ông Cừu âm trầm, chạy đến dưới cửa động, hỏi: “Cô chắc chắn?” “Đúng, cửa động này có gió, chứng tỏ có thể ra ngoài.” Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu.

Chu Thánh: “Chúc mừng cô, đã tìm ra cửa động nguy hiểm nhất.” Ông Cừu nghe vậy, nói: “Vậy thì vào đi!” Hoắc Ngọc Tiệp đi đến bên cửa động, thả dây thừng xuống, để người nhà họ Hoắc lên trước.

Hồ Bát Nhất đang định đưa Vương Bàn Tử lên thì bị ông Cừu kéo xuống.

“Các ngươi đi sau cùng.” Ông Cừu nói.

“Tại sao chứ?” Vương Bàn Tử rất không hài lòng, đi sau cùng có nghĩa là có nguy hiểm.

“Chỉ bằng khẩu súng trong tay ta!” Ông Cừu cầm súng chỉ vào Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất kéo Vương Bàn Tử lại, nói với ông Cừu: “Chúng tôi đi sau cùng cũng được, nhưng để Bàn Tử lên trước, cậu ấy bị thương rồi.” “Bị thương thì càng nên ở lại, nhiều thịt như vậy, chắc chắn có thể thu hút Tống tử.” Ông Cừu nói xong, trèo lên dây thừng.

Vương Bàn Tử tức điên người, nếu không phải thấy đối phương có súng, cậu đã cầm gạch lên đập cho một trận.

Sau khi ông Cừu lên, Xuân Dã Thái Lang theo sát phía sau.

Tiếp theo là bốn thuộc hạ của lão.

Khi họ ngừng bắn để trèo lên dây thừng, Huyết Tống tử dẫn thi binh xông tới.

Hồ Bát Nhất cầm nỏ bắn, nhưng cũng chỉ có thể làm chậm bước tiến của Huyết Tống tử.

"Tuyết Lỵ, Bàn Tử, hai người lên trước đi!" Hồ Bát Nhất hét lớn.

"Hồ ca, chúng tôi ở lại với anh!" "Lên đi, tôi lên ngay đây." Hồ Bát Nhất hét.

Dương Tuyết Lỵ lý trí hơn, cô đưa Vương Bàn Tử lên trước.

Khi họ lên, Huyết Tống tử cũng xông tới, vung đại đao chém về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất giơ nỏ lên đỡ, nỏ bị chém đứt, nhưng cũng làm giảm lực đạo của nhát đao, Huyết Tống tử một đao chém vào vai Hồ Bát Nhất, tạo ra một vết thương.

Hồ Bát Nhất một cước đá văng Huyết Tống tử ra, rồi một tay nắm dây thừng trèo lên, Vương Bàn Tử dùng sức kéo dây, kéo Hồ Bát Nhất lên.

Huyết Tống tử tóm lấy chân Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất nhịn đau, lấy la bàn kim châm từ trong túi ra, đập vào Huyết Tống tử, rồi mới vào được trong hang động.

"Gào!" Máu tươi từ chân phải của Hồ Bát Nhất không ngừng tuôn ra, bị Huyết Tống tử hấp thụ.

Huyết Tống tử có thể nuốt chửng máu tươi của người khác, làm cho nhục thân của mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ ở trên không ngừng kéo lên, nhưng Huyết Tống tử nắm chặt chân Hồ Bát Nhất, khiến anh không

thể cử động.

Hồ Bát Nhất nghiến răng lấy la bàn kim châm từ trong túi ra, dùng sức đập xuống.

"Bốp!" La bàn kim châm đập vào đầu Huyết Tống tử, hắn lùi lại mấy bước.

La bàn kim châm được làm từ đồng xanh cổ đại, có tác dụng khu tà khắc cương, dù là Huyết Tống tử cũng không chịu nổi một đòn.

Khi Huyết Tống tử buông tay, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng kéo Hồ Bát Nhất lên, ba người cùng nhau chạy vào trong.

Nhưng Vương Bàn Tử bị thương ở chân trái, Hồ Bát Nhất bị thương ở chân phải, hai người chạy không nhanh.

Huyết Tống tử lùi lại mấy bước, vung trường đao, vô số thi binh lao tới nằm xuống đất, làm thành bậc thang.

Huyết Tống tử cầm đao, giẫm lên đống xương trắng, đi lên cửa động trên cùng, truy sát bọn trộm mộ. 【Ting, ký chủ thành công ngăn chặn bọn trộm mộ, chúc mừng ký chủ nhận được mười điểm tích lũy.】 Giọng nói lạnh như băng của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh, khiến cậu thở phào nhẹ nhõm.

"May mà có Hồ Bát Nhất!" Nếu không phải Hồ Bát Nhất nói con đường chính xác không phải là con đường chính xác, có lẽ lần ngăn chặn này đã thất bại.

Rõ ràng lối ra đã ở ngay trước mắt họ, họ tự mình đi sai, cũng không thể trách người khác.

Chu Thánh từ mật đạo của Người gác lăng đi ra, đến trước Cửa động Cửu Hoàn, cúi xuống nhặt la bàn kim châm.

"Đây đúng là một bảo bối tốt." La bàn kim châm là trang bị tiêu

chuẩn của Mạc Kim Giáo Úy, có thể phối hợp sử dụng với Tầm Long Quyết.

Chương 48

Có thể nói, đây là mạng thứ hai của Mạc Kim Giáo Úy.

Nếu không phải Chu Thánh sửa đổi cơ quan trong cổ mộ, có lẽ Hồ Bát Nhất đã dựa vào la bàn kim châm để thông quan.

Sau khi cất la bàn kim châm, Chu Thánh đi thẳng vào cửa động thứ hai của hàng dưới cùng, đi xuyên qua, đến trước Cổng Đồng.

Cậu đứng trước Cổng Đồng nhìn một cái, rồi vào phòng điều khiển trung tâm.

"Đại nhân, thức ăn đã chuẩn bị xong cho ngài." Liễu Như Yên chu đáo đưa một phần cơm tự sôi.

Chu Thánh nhận lấy, rồi đi đến bệ thứ bảy.

Trên bệ thứ bảy đặt cơ quan của Cửa động Cửu Hoàn, cơ quan ngoằn ngoèo, bước nào cũng là cơ quan, và bọn trộm mộ đi đến đâu, viên bi trên đó sẽ lăn đến đó.

Chu Thánh có thể giám sát bất cứ lúc nào, và kịp thời sửa đổi cơ quan trong Cửa động Cửu Hoàn.

Cửa động Cửu Hoàn tương đương với con dao trong phòng ngủ, nó là cơ quan an toàn nhất, bí mật nhất, và có thể điều khiển bất cứ lúc nào.

Chu Thánh nhìn viên bi lăn đến ngã chín đường rồi dừng lại...

Trong Cửa động Cửu Hoàn.

Hoắc Ngọc Tiệp đột nhiên dừng lại, khiến ông Cừu không kịp trở tay.

"Đi tiếp đi chứ!" Ông Cừu đi tới.

“Đi... con đường nào?” Hoắc Ngọc Tiệp chỉ vào con đường phía trước.

Cô không biết nên đi con đường nào.

Ông Cừu nhìn chín ngã rẽ, sững sờ, “Nhiều vậy sao?” Lão tưởng Cửa động Cửu Hoàn đã là lừa người, không ngờ bên trong còn có chín ngã rẽ, cửa ải này cũng quá mạnh rồi chứ?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dìu nhau chạy tới.

“Đi đi.” Vương Bàn Tử hét lớn, Huyết Tống tử vẫn còn ở sau lưng họ.

“Chín con đường, đi con đường nào?” Ông Cừu chỉ vào chín con đường, hỏi Hồ Bát Nhất.

“Con đường nào cũng là đường chết, đi đại là được.” Hồ Bát Nhất nói.

“Không, tôi đề nghị chia ra hành động, tiện cho việc dụ thi binh.” Hoắc Ngọc Tiệp lên tiếng.

Hồ Bát Nhất sững lại, rồi gật đầu: “Tiểu thư Hoắc nói đúng.” Ông Cừu nheo mắt, hỏi: “Chia như thế nào?” Chia quân tuy là chuyện tốt, nhưng ông Cừu sẽ không để Mạc Kim Giáo Úy và tiểu thư Hoắc rời đi vào thời điểm quan trọng này.

Càng ngày càng gần long mạch, lão không muốn xảy ra vấn đề vào lúc này.

“Thế này đi, người nhà họ Hoắc và hai Mạc Kim Giáo Úy còn lại, vừa đủ chín người, mỗi người đi một con đường để dò đường.” “Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp, đi theo tôi.” Ông Cừu đưa ra một phương pháp có vẻ hợp lý.

“Huyết Tống tử đến rồi!” Hồ Bát Nhất hét lớn.

Chỉ thấy, trong bóng tối phía sau, một đại Tống tử đẫm máu, cầm đại đao đi tới.

Dáng vẻ của hắn vô cùng đáng sợ, khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Hoắc Ngọc Tiệp lùi lại mấy bước, cô đã từng thấy ghi chép về Huyết Tống tử Quan Vũ trong sách.

Gặp Huyết Tống tử phải chạy nhanh, tuyệt đối không được đối địch!

"Chạy!" Hoắc Ngọc Tiệp hét lớn, dẫn người nhà họ Hoắc chạy theo một con đường.

Ông Cừu dẫn bốn thuộc hạ, dưới sự bảo vệ của Xuân Dã Thái Lang, tăng tốc rời đi, bám sát sau lưng Hoắc Ngọc Tiệp.

Người đi sau cùng, vẫn là ba người Hồ Bát Nhất.

"Hồ ca, chạy đi!" Vương Bàn Tử lo lắng hét, Huyết Tống tử ngày càng gần họ.

"Đi bên trái, không đi cùng họ." Hồ Bát Nhất nói, đi trước lên lầu.

"Hồ ca, không đi cùng họ..." "Cậu muốn trộm mộ cho tiểu Nhật Bản sao?

Mạc Kim Giáo Úy chúng ta tuy làm chuyện thất đức, nhưng chúng ta cũng có giới hạn!" Dương Tuyết Lỵ đưa Vương Bàn Tử theo sau Hồ Bát Nhất, ba người đi theo con đường bên trái nhất rời đi.

Hồ Bát Nhất tự mình đi, cũng là đã suy nghĩ kỹ.

Anh và Vương Bàn Tử đều bị thương, tiếp tục đi cùng ông Cừu, chắc chắn sẽ bị ông Cừu dùng làm vật thí mạng, đừng tưởng họ sẽ cứu mình.

Từ lúc vào đây, chưa từng có sự đoàn kết!

Hồ Bát Nhất thà chết trong cổ mộ, cũng sẽ không tiếp tục đi cùng ông Cừu, giúp họ phá cổ mộ.

Bọn trộm mộ chia quân hành động, Huyết Tống tử đuổi theo, ngửi thấy mùi ở cả hai con đường.

Hắn cẩn thận cảm nhận một phen, cảm nhận được máu tươi của Hồ Bát Nhất, liền điều một bộ phận thi binh đi truy kích Hoắc Ngọc Tiệp và đồng bọn, còn hắn đích thân đi truy sát Mạc Kim Giáo Úy.

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh vừa ăn xong cơm, không khỏi cảm thán: "Vẫn là thức ăn ngon." Tịch Cốc Đan chỉ có hiệu quả ba ngày, sau ba ngày vẫn phải ăn.

Ăn xong cơm, Chu Thánh nhìn những viên bi sa trên bệ, chia thành hai viên.

Một viên khá lớn, một viên khá nhỏ.

"Chia làm hai đường?" Chu Thánh nghi hoặc.

Thông qua sơ đồ cơ quan, cậu chỉ có thể thấy bọn trộm mộ chia ra hành động, nhưng không rõ người chia ra là ai.

Chu Thánh nhìn chằm chằm vào bàn cờ, con đường mà đội quân lớn của bọn trộm mộ đi, sẽ gặp phải đá lăn; con đường mà đội quân nhỏ đi, gặp phải là tên nhọn.

Đây chỉ là cơ quan đầu tiên trong Cửa động Cửu Hoàn, sau khi họ đi ra, phía sau sẽ còn có ngã rẽ.

Họ rất khó đi ra khỏi Cửa động Cửu Hoàn.

"Bọn trộm mộ bản lĩnh thật lớn, đã xông vào cửa ải cuối cùng!" Liễu Như Yên đứng bên cạnh Chu Thánh nói, trong lòng có chút lo lắng.

Cổ mộ thất thủ, tử sĩ phải bồi táng theo.

"Chỉ là nỏ mạnh hết đà thôi." Chu Thánh thản nhiên nói, nhìn điểm tích lũy của hệ thống, thầm nghĩ: "Hệ thống, rút thưởng chín lần liên tiếp!" Bọn trộm mộ đã xông vào Cửa động Cửu Hoàn cuối cùng, Chu Thánh định đấu với họ một trận cuối cùng. 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Hộ thân phù Người gác lăng, có thể chống lại một lần sát thương chí mạng!】 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Bội đao Người gác lăng!】 【Ting, điểm may mắn +7, tổng cộng 27 điểm may mắn!】 "Tiếp tục rút chín lần!" Chu Thánh trực tiếp nói trong lòng. 【Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Tống tử cao cấp: Mao Cương!】 【Điểm may mắn của ký chủ về không!】 Sau khi nghe lời hệ thống, một con Mao Cương toàn thân lông đỏ, mang theo khí tức bất tường và tai ách, xuất hiện trên giao diện cá nhân của Chu Thánh.

Trên đó hiện lên ba chữ lớn 'có thể triệu hoán'.

"Cuối cùng cũng rút được rồi." Tâm trạng Chu Thánh ít nhiều có chút kích động.

Cậu vốn tưởng mình phải rút đến chín mươi chín lần mới trúng, không ngờ chỉ rút năm lần chín liên rút đã trúng rồi.

"Xem ra mình cũng không phải là tù nhân xui xẻo gì." Chu Thánh trong lòng ít nhiều có chút kích động.

Rút trúng Mao Cương là vấn đề xác suất, xác suất một phần trăm.

Giá trị may mắn càng cao, xác suất cũng sẽ tăng theo.

Chu Thánh vốn tưởng hệ thống lừa đảo sẽ bắt mình rút chín mươi chín lần mới cho Mao Cương.

Có Mao Cương, Chu Thánh càng thêm tự tin.

Mao Cương đao thương bất nhập, thủy hỏa khó thương, dù Khâu tiên sinh bọn họ có súng cũng không thể giết được Mao Cương.

Ngoài Mao Cương, Chu Thánh còn nhận được Thủ Lăng Hộ Thân Phù, có thể chống đỡ một lần sát thương trí mạng.

Điều này khiến Chu Thánh càng thêm tự tin.

"Đến lúc đi gặp bọn họ rồi." Khóe miệng Chu Thánh khẽ cong lên.

Có đủ át chủ bài, cậu dám đối đầu trực diện với lũ tiểu đảo nhân.

"Em ở trong này đợi anh, nếu không có gì ngoài ý muốn, đợi anh quay lại, chúng ta có thể rời đi rồi." Chu Thánh quay đầu nói với Liễu Như Yên.

"Nếu có ngoài ý muốn thì sao?" Liễu Như Yên vô thức hỏi.

Chu Thánh: ...

Liễu Như Yên chợt nhận ra mình đã lỡ lời.

"Tử sĩ cung nghênh Đại nhân khải hoàn trở về!" Lúc này Chu Thánh mới đẩy cửa đi ra.

Cửu Hoàn Động Khẩu là cơ quan cuối cùng của toàn bộ Yến Hoài Vương Mộ, nếu cái này cũng không chặn được thì hết cách.

Chương 49

Chu Thánh đi tới, chính là để đảm bảo Cửu Hoàn Động Khẩu có thể ngăn chặn hoàn toàn lũ đạo mộ tặc.

Sau khi đẩy cửa đi ra, Chu Thánh trực tiếp thông qua mật đạo Thủ Lăng Nhân, tiến vào Cửu Hoàn Động Khẩu.

Trong Cửu Hoàn Động Khẩu.

Hoắc Ngọc Tiệp và nhóm của cô ta chạy rất nhanh, họ muốn cắt đuôi Khâu tiên sinh và những kẻ theo sau.

"Tiểu thư, bọn chúng đuổi cùng giết tận chúng ta, e rằng không cắt đuôi được, hay là để tôi ở lại chặn chúng?" "Không cần." Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu, sau đó giảm tốc độ, dừng lại.

Thấy vậy, người nhà họ Hoắc nhao nhao rút vũ khí, chuẩn bị liều chết một trận với Khâu tiên sinh và đồng bọn.

"Hoắc đại tiểu thư, tôi còn tưởng cô định bỏ chạy chứ." Khâu tiên sinh đuổi kịp, mặt đỏ bừng nói.

"Tôi đâu có chạy, chỉ là chạy xa một chút để cắt đuôi Huyết Tống Tử thôi." Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói.

Khâu tiên sinh cười cười, quay đầu dùng đèn pin rọi một cái, Hồ Bát Nhất và bọn họ không theo kịp.

"Xem ra, Mạc Kim Giáo Úy không ra khỏi mộ đạo được rồi." Khâu tiên sinh thản nhiên nói, trong lời nói bình thản ẩn chứa sát ý chết người.

Hồ Bát Nhất và bọn họ đã đi rồi, gã sẽ không để đối phương sống sót ra khỏi cổ mộ.

Vả lại, dù họ có tìm được đường ra, cũng vẫn sẽ chết.

Hoắc Ngọc Tiệp không đáp lời, Khâu tiên sinh giờ đang đeo mặt nạ ngụy thiện nói chuyện với cô ta, cô ta không muốn xé toang mặt nạ của Khâu tiên sinh.

Làm vậy chẳng tốt cho ai.

"Hoắc đại tiểu thư, cô muốn sống sót ra khỏi cổ mộ chứ?" Khâu tiên sinh hỏi.

"Đương nhiên, tôi đến vì tài bảo, tài bảo và báo thù đều chưa lấy được, sao tôi có thể rời đi?" Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói.

Cả hai đều đang giả vờ, chỉ xem ai giả vờ tốt hơn.

"Vậy đi thôi." Khâu tiên sinh nói một câu, Hoắc Ngọc Tiệp lúc này mới xoay người.

Xuân Dã Thái Lang thu võ sĩ đao vào vỏ.

"Cũng coi như biết điều." Khâu tiên sinh nói một câu tiếng Nhật.

"Cô ta cũng muốn chạy, chẳng qua không chạy được nên mới giả vờ thôi." Xuân Dã Thái Lang nói.

"Ai mà chẳng thế?

Đợi lấy được Long Mạch, đến lúc đó Xuân Dã Thái Lang muốn làm gì thì làm." Khâu tiên sinh nói.

"Yô xi." Xuân Dã Thái Lang nhìn thân hình nóng bỏng của Hoắc Ngọc Tiệp, mặt nở nụ cười gian tà.

Hoắc Ngọc Tiệp mặc một bộ liền thân, rất tôn dáng.

Họ vừa đi được hai bước, mặt đất khẽ rung chuyển, tiếng 'ầm ầm' truyền đến.

"Huyết Tống đuổi tới rồi sao?" Khâu tiên sinh nhìn về phía Xuân

Dã Thái Lang.

"Không, là đá lăn!" Sắc mặt Hoắc Ngọc Tiệp đại biến, vội vàng bỏ chạy.

Một tảng đá lớn xuất hiện phía sau mọi người, tảng đá đó lấp đầy mộ đạo, căn bản không tránh được.

Mà con đường thì có độ dốc, dốc xuống, tuy không rõ ràng nhưng cũng đủ để tăng tốc độ lăn xuống của tảng đá.

Trên một con đường khác.

Huyết Tống đuổi cùng giết tận, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người nhịn đau đớn kịch liệt, dùng hai chân bỏ chạy.

Mặc dù Huyết Tống là thây ma, nhưng tốc độ đi của nó cực kỳ nhanh.

Mộ đạo hẹp và tối tăm, lúc này họ căn bản không kịp quan tâm có chạm vào cơ quan hay không.

Khi họ chạy được một đoạn, Dương Tuyết Lỵ chạy phía trước, một cước chạm vào cơ quan.

"Xùy xùy xùy..." Vô số mũi tên nhọn tức thì bắn ra từ mộ đạo tối tăm, mọi người vội vàng nằm rạp xuống đất.

Dùng ba lô che trước người, thân thể cuộn tròn lại.

Huyết thi phía sau vung đại đao, chém đứt mũi tên.

Mặc dù mũi tên không thể giết nó, nhưng cũng làm chậm bước chân truy sát của nó.

"Xùy xùy xùy..." Mũi tên kéo dài đúng ba mươi giây, mới miễn cưỡng dừng lại.

Mà Huyết Tống, lại lần nữa đuổi tới.

“Mẹ nó chứ, mày sao không đi đuổi bọn chúng đi!” Vương Bàn Tử lớn tiếng chửi rủa.

“Bắt nạt hai kẻ bị thương thì tính là anh hùng gì?

Đợi Bàn gia tao ra ngoài, nhất định sẽ đào mồ mả tổ tiên nhà mày lên...” Vương Bàn Tử miệng không ngừng lẩm bẩm, vừa chạy vừa chửi.

Gã chạy, nó đuổi, gã khó thoát.

Trên ngã ba Cửu Hoàn Động Khẩu.

Chu Thánh nhìn hai con đường đã có người đi qua, ngồi xuống xem xét.

Có một con đường có vết máu, một con đường dấu chân tương đối mờ.

“Có vết máu, hẳn là Hồ Bát Nhất, anh ta không kịp chữa thương.” Còn có một chút vết máu mang mùi hôi thối, hẳn là của Huyết Tống Tử.

Chu Thánh phân tích một hồi, con đường bên trái, có lẽ là Mạc Kim Giáo Úy đã đi.

Còn bên phải, là đại đội, tức là Hoắc Ngọc Tiệp và Khâu tiên sinh bọn họ.

“Mạc Kim Giáo Úy đã mất la bàn kim châm, thực lực suy yếu đáng kể, lại bị Huyết Tống Tử truy sát, ngược lại không cần tôi đi giúp.” Chu Thánh nói xong, bước lên con đường bên phải, đi đối phó tiểu đảo nhân.

Bên hông trái của cậu ta đeo Thủ Lăng Nhân Bội Đao, bội đao là một thanh trường đao đen tuyền, Chu Thánh tạm thời không biết dùng đao, nhưng điều đó không ngăn cản cậu ta đeo nó.

Tay phải cậu ta cầm Thái Cực Tiên, trên Thái Cực Tiên ẩn ẩn ước ước còn có thể thấy được tia điện lưu động.

Chu Thánh mở không gian hệ thống, nhấn sử dụng Mê Vụ.

"Kẻ mạnh xuất trận, sao có thể không có chút khí thế nào chứ?" Chu Thánh cười nhẹ, đeo mặt nạ quỷ lên.

Khoảnh khắc chiếc mặt nạ được đeo lên, Mê Vụ từ bốn phương tám hướng kéo đến, che khuất khí tức của Chu Thánh.

Mờ ảo có thể thấy, trong làn Mê Vụ này, hoàn toàn không nhìn thấy người.

Trừ khi khoảng cách cực kỳ gần.

Mà phía trước Chu Thánh.

Hoắc Ngọc Tiệp và bọn họ vừa tránh được tảng đá lớn, còn chưa kịp thở, Mê Vụ tức thì nổi lên.

"Đứng dậy, tập hợp!" Hoắc Ngọc Tiệp hô một tiếng, người nhà họ Hoắc lập tức chạy đến bên cạnh Hoắc Ngọc Tiệp.

"Cơ hội đến rồi, theo tôi." Hoắc Ngọc Tiệp nhân lúc Mê Vụ, dẫn người nhà họ Hoắc rời đi.

"Xuân Dã Thái Lang, bắt chúng lại!" Trong Mê Vụ, vang lên tiếng gầm giận dữ của Khâu tiên sinh.

Xuân Dã Thái Lang rút đao đuổi theo, cũng theo đó biến mất.

Làn Mê Vụ này, không chỉ khiến người ta mất phương hướng, mà còn che khuất tầm nhìn, ngay cả khi họ cầm đèn pin cường độ cao, cũng chỉ có thể nhìn rõ người trong phạm vi khoảng một mét.

Mê Vụ nổi lên, tất cả đạo mộ tặc đều rơi vào trạng thái lạc lối.

Làn Mê Vụ dày đặc mang theo cảm giác áp bách mạnh mẽ, tất cả

mọi người thở dốc, như gặp phải đại địch.

Sau khi tiến vào Cửu Hoàn Động Khẩu, đi mãi nửa ngày vẫn không ra được, trong lòng bọn họ vốn đã nảy sinh ý thoái lui.

Giờ Mê Vụ lại đến, khiến họ cảm thấy mình đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Trên thực tế, đúng là như vậy.

Hoắc Ngọc Tiệp chạy rất xa sau đó, mới ngồi bệt xuống đất thở dốc.

"Thình thịch thình thịch thình thịch..." Tim Hoắc Ngọc Tiệp đập rất nhanh, hồi lâu mới dần ổn định lại, thở phào một hơi dài.

"Xuân Ny, đưa nước cho tôi." Hoắc Ngọc Tiệp dựa vào tường hô lên, nhưng không có hồi đáp.

"Xuân Ny?" Hoắc Ngọc Tiệp lại gọi một tiếng, vẫn không có phản ứng.

"Hạ Cúc, Thu Hương?" Hoắc Ngọc Tiệp liên tục gọi, làn Mê Vụ dày đặc che khuất tầm nhìn của cô ta.

Chương 50

Cô ta dùng đèn pin rọi một cái, nhưng vẫn không nhìn thấy gì.

“Chạy lạc rồi sao?” “Chết tiệt!” Hoắc Ngọc Tiệp thầm mắng một tiếng, đi ngược lại, tìm người nhà họ Hoắc.

Tất cả trang bị và vũ khí của cô ta đều do người nhà họ Hoắc cầm, hiện giờ cô ta chỉ có một cái đèn pin, và một thiết bị liên lạc treo ở hông.

Nhưng, thiết bị liên lạc không thể truyền tin, không có tín hiệu.

“Xuân Ny?

Hạ Cúc?” Hoắc Ngọc Tiệp vừa gọi vừa đi ngược lại.

Cô ta cố gắng hạ thấp giọng, đề phòng bị người của Khâu tiên sinh nghe thấy.

Vừa đi được một đoạn không lâu, ánh đèn pin đột nhiên tắt ngúm, tầm nhìn một mảnh mờ ảo.

“Ba ba...” Hoắc Ngọc Tiệp gõ gõ đèn pin, ánh đèn pin chớp nháy, trở nên vô cùng yếu ớt.

Trước đó còn có thể nhìn thấy cảnh tượng trong phạm vi một mét, giờ thì không nhìn thấy gì nữa.

Một cỗ cảm giác sợ hãi, từ từ nảy sinh trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp.

Hiện giờ cô ta ngoài việc có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, những thứ khác chẳng nghe thấy gì.

Theo nghiên cứu cho thấy, khi một người ở trong môi trường yên tĩnh tuyệt đối, bóng tối tuyệt đối, nỗi sợ hãi trong lòng họ sẽ không

ngừng phóng đại.

Hiện giờ Hoắc Ngọc Tiệp, chính là như vậy.

Cô ta mò mẫm tiến về phía trước trong bóng tối, ánh đèn pin rất yếu, cô ta chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi khoảng năm mươi cm.

Ánh đèn yếu ớt, không chỉ chiếu sáng con đường cô ta đang đi, mà còn chiếu sáng nỗi sợ hãi trong lòng cô ta.

"Xuân Ny?

Hạ Cúc?" Hoắc Ngọc Tiệp vẫn đang gọi.

Cô ta đi ngược lại.

Mà người nhà họ Hoắc, cũng đang khẩn cấp tìm tiểu thư nhà mình.

Đương nhiên, ngoài tìm Hoắc Ngọc Tiệp, còn có Xuân Dã Thái Lang, gã cũng lạc mất phương hướng trong Mê Vụ.

Làn Mê Vụ dày đặc, lan tràn khắp Cửu Hoàn Động Khẩu, tất cả mọi người đều mò mẫm tiến về phía trước trong bóng tối.

Mà Khâu tiên sinh lúc này vẫn đứng tại chỗ, bốn tên thủ hạ của gã đều đứng ở một phương hướng, bảo vệ Khâu tiên sinh ở khu vực trung tâm.

Chu Thánh đi tới, không phát ra một chút tiếng động nào, từ từ tiếp cận Khâu tiên sinh.

"Ơ?

Những người khác đâu rồi?" Chu Thánh trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Hoắc Ngọc Tiệp và Xuân Dã Thái Lang, đều không thấy nữa.

Chu Thánh do dự một lát, để Mao Cương lại tại chỗ.

“Ngươi đối phó Khâu tiên sinh.” Chu Thánh chỉ vào Khâu tiên sinh, sau đó tiếp tục rời đi.

Cậu muốn đi tìm những người khác.

“Gầm!” Mao Cương gầm một tiếng lớn, Khâu tiên sinh rút súng lục ra, bắn liên tiếp mấy phát vào bóng tối.

“Đoàng đoàng đoàng...” Xuân Dã Thái Lang đang truy kích Hoắc Ngọc Tiệp nghe thấy tiếng súng, dừng bước chân.

“Thôi vậy, dù sao cô ta cũng không ra khỏi cổ mộ được.” Xuân Dã Thái Lang từ bỏ truy đuổi, quay về đường cũ, gã muốn đi bảo vệ Khâu tiên sinh đoạt Long Mạch.

Khi tiếng súng vang lên, đèn pin trong tay Hoắc Ngọc Tiệp, ‘bốp’ một tiếng rơi xuống đất.

“Xuân Ny...” Hoắc Ngọc Tiệp lẩm bẩm một tiếng, đột nhiên mất hết sức lực.

Cô ta nghe tiếng súng, tưởng rằng người mình mang đến đã bị Khâu tiên sinh giết chết.

Nếu không, Khâu tiên sinh sẽ không vô cớ nổ súng.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi bệt xuống đất nửa ngày, khi bóng tối vô tận bao trùm lấy cô ta, nỗi sợ hãi dày đặc, lấn át nỗi bi thương trong lòng cô ta.

Cô ta mò mẫm tìm kiếm trên đất nửa ngày, mới tìm thấy đèn pin, nhưng làm thế nào cũng không bật sáng được, đèn pin đã bị hỏng do rơi.

Hoắc Ngọc Tiệp hai tay nắm chặt đèn pin, đi lại trong bóng tối, cô ta không biết mình sẽ đối mặt với điều gì, nhưng cô ta biết mình không thể dừng lại.

Một khi dừng lại, mình sẽ bị bóng tối nuốt chửng, không bao giờ ra ngoài được nữa.

Còn bên Khâu tiên sinh.

Chu Thánh nhìn Mao Cương trúng hai phát đạn, trong lòng ít nhiều có chút kinh ngạc.

"Khâu tiên sinh cảnh giác thật mạnh mẽ, lại bắn gãy được mấy sợi lông của Mao Cương, nhưng ngươi xong rồi." Chu Thánh nhanh chóng rời đi, cậu sợ Khâu tiên sinh và bọn họ bắn loạn xạ sẽ bắn trúng mình.

Chỗ Khâu tiên sinh và bọn họ đang đứng, là trung tâm ngã ba, tương đối rộng rãi, nhưng tương ứng cũng khá nguy hiểm.

Chu Thánh nhìn một lúc những dấu vết đi lại trên đất, ở ngã ba có hai con đường có dấu vết, một đường khá lộn xộn, một đường chỉ có một dấu chân.

"Đường lộn xộn là của người nhà họ Hoắc, đường đơn lẻ có lẽ là của tên tiểu đảo nhân kia." Chu Thánh đi về phía dấu chân đơn lẻ.

Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối, tay nắm chặt Thái Cực Tiên, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Thực lực của tiểu đảo nhân không thể xem thường, đây là lần đầu tiên cậu giao chiến, trong lòng ít nhiều có chút căng thẳng.

Cậu đi rất nhẹ, hầu như không có một chút tiếng động nào, cộng thêm mặt nạ quỷ ẩn giấu khí tức, hiện giờ Chu Thánh dù đứng sau lưng người khác, e rằng người ta cũng không cảm ứng được.

Mà đối diện Chu Thánh, là Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp và người nhà họ Hoắc từ đầu đã chạy tán loạn, còn Xuân Dã Thái Lang theo tiếng bước chân mà đuổi theo, gã đuổi

cũng là người nhà họ Hoắc.

Lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp ngày càng nặng, bước chân cũng nhanh hơn không ít.

Bóng tối sẽ mang lại tuyệt vọng và áp lực cho con người.

Khoảnh khắc này, Hoắc Ngọc Tiệp không còn một chút khí chất lạnh lùng nào nữa, mà là hoảng loạn, sợ hãi.

Cô ta muốn sớm thoát khỏi nơi này.

Từ khi tiến vào mộ huyệt đến nay, hết lần này đến lần khác những sự kiện quỷ dị đã khiến cô ta kiệt quệ tinh thần!

Trên gương mặt tuyệt mỹ kia, ngoài sự mệt mỏi, còn có chút bất an và kinh hãi.

Chu Thánh nghe thấy phía trước có tiếng bước chân lộn xộn, liền ẩn mình trong bóng tối, nắm chặt Thái Cực Tiên.

Khi đối phương đi đến cách mình chỉ ba mét, Chu Thánh trợn tròn mắt, nhìn Hoắc Ngọc Tiệp đang hoảng loạn bước tới.

Hóa ra là Hoắc đại giáo hoa ở đây!

Chu Thánh có chút bất ngờ, mình vốn định đi đánh lén tiểu đảo nhân, không ngờ lại gặp Hoắc Ngọc Tiệp.

Không đúng, sao thần sắc cô ta hoảng loạn?

Bước chân lộn xộn?

Hơn nữa, trong lòng bàn tay còn có mồ hôi.

Chẳng lẽ, cô ta lạc đường rồi?

Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối quan sát một lát, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ xấu xa.

Đại giáo hoa, đạo mộ không tốt đâu, tôi đang giúp cô cai nghiện

đó!

Khi Hoắc Ngọc Tiệp tiến đến gần, Chu Thánh từ trong bóng tối lặng lẽ đứng dậy.

Hoắc Ngọc Tiệp vốn đã không nhìn rõ đường, trực tiếp đâm sầm vào Chu Thánh.

Khi cô ta đâm phải Chu Thánh, lùi lại hai bước, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, một khuôn mặt quỷ, hiện ra trước mắt cô ta.

Trong tay cậu ta, còn cầm theo roi, cứ như sứ giả câu hồn trong truyền thuyết địa phủ vậy, trên người tản ra hàn khí.

Khoảnh khắc này, phòng tuyến tâm lý của Hoắc Ngọc Tiệp, trực tiếp bị đánh sập!

“Ma quỷ!” Hoắc Ngọc Tiệp kêu lớn một tiếng, liên tiếp lùi lại mấy bước, chân trái vướng chân phải trực tiếp ngã vật xuống đất.

Cô ta cuộn tròn ở góc tường, ôm đầu gối ngồi, vùi đầu xuống, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Ô ô ô...” Khoảnh khắc này, trong lòng cô ta tràn đầy sợ hãi và kinh hoàng.

Chương 51

Sự xuất hiện của Chu Thánh, giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, triệt để đánh sập phòng tuyến tâm lý của Hoắc Ngọc Tiệp.

Cô ta khóc nức nở như lê hoa đái vũ.

Chu Thánh nhìn Hoắc Ngọc Tiệp bị mình dọa khóc, trực tiếp đứng sững.

Đại giáo hoa cao lãnh, nữ thần mà bao người theo đuổi!

Lại bị mình dọa khóc?

Nhìn Hoắc Ngọc Tiệp đang khóc, Chu Thánh nhất thời không biết phải làm sao.

Nếu là trước đây, Chu Thánh chắc chắn sẽ ngồi bên cạnh Hoắc Ngọc Tiệp, an ủi cô ta thật tốt, rồi cho cô ta một bờ vai ấm áp.

Nhưng hiện tại...

Chu Thánh lấy ra chiếc đèn pin mang theo, đặt bên cạnh Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp cứ như một cô bé ngây thơ sợ hãi đến phát điên vậy, nghe thấy động tĩnh thì không ngừng run rẩy.

Cả đời này cô ta chưa từng sợ hãi đến mức nào.

"Có ra được hay không, thì phải xem chính cô.

Với tư cách Thủ Lăng Nhân, tôi sẽ không cứu cô; nhưng với tư cách bạn học, tôi sẽ không cản trở cô." Chu Thánh thầm nói, xoay người rời đi.

Để lại đèn pin, coi như là lòng nhân từ lớn nhất của cậu ta.

Thủ Lăng Nhân, bảo vệ cổ mộ, đối kháng đạo mộ tặc, việc cậu ta không ra tay với Hoắc Ngọc Tiệp đã là mở một cánh cửa sau rồi.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm đầu tựa vào tường hồi lâu, có lẽ cảm ứng được bên cạnh không còn ai, cô ta mới từ từ ngẩng đầu lên.

Bốn phía vẫn rất tối, cô ta hoàn toàn mất hết sức lực, dựa vào tường, tay đặt trên đất, không cẩn thận chạm phải chiếc đèn pin Chu Thánh để lại.

Vừa chạm vào, Hoắc Ngọc Tiệp như bị điện giật, vội vàng rụt tay lại.

Đợi hồi lâu không có phản ứng, cô ta mới đưa tay ra chạm vào, từ từ nắm chặt đèn pin trong tay.

Cô ta bật đèn, ánh sáng xua tan bóng tối, cũng xua tan nỗi sợ hãi trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp tựa vào tường, nhìn con đường được ánh đèn chiếu sáng, cả người như trút được gánh nặng, nỗi sợ hãi trong lòng tiêu tan hơn nửa.

Con người thường chỉ khi ở trong bóng tối tuyệt đối, mới khao khát điểm sáng duy nhất kia.

Trên một con đường khác.

Hồ Bát Nhất ba người họ chạy trong bóng tối, trong Mê Vụ, họ không sợ lạc đường, vốn đã đi vào đường cùng rồi, dù có lạc cũng vậy, lạc ít nhất còn có đường để đi.

Họ sợ bị Huyết Tống phía sau đuổi kịp.

"Hồ ca, hay là chúng ta rút đi, cái cổ mộ này không đạo cũng được!" Vương Bàn Tử nói, đây là lần hối hận cuối cùng của gã khi

xuống mộ.

Bị tiểu đảo nhân lừa gạt thì không nói làm gì, lại còn bị Huyết Tống Tử truy sát.

“Tôi cũng muốn rút, vấn đề hiện tại là không ra khỏi Cửu Hoàn Động Khẩu được.” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Anh ta nào phải không muốn rời đi?

Quan trọng là không ra được!

Mê Vụ nổi lên, họ đều không biết mình đang ở đâu, nên đi về đâu.

“Hồ ca, vậy giờ chúng ta phải làm sao?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Mạc Kim Giáo Úy bọn họ tiến vào cổ mộ vô số lần, chưa từng có cảnh tượng chật vật như vậy, bị dồn vào đường cùng, không còn đường nào để đi.

Hồ Bát Nhất vô thức đưa tay vào túi đeo lưng, kết quả vừa móc ra mới phát hiện, la bàn kim châm của mình đã biến mất.

“Xem ra, chỉ có thể thỉnh tổ sư gia chỉ đường!” Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng, đặt ba lô xuống, lấy ra một lư hương nhỏ màu xanh, thắp chín nén hương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ mỗi người ba nén.

Sau đó Hồ Bát Nhất đặt huyền châu vào lư hương, ba người giơ hương qua đầu, khẽ cúi người.

Hồ Bát Nhất miệng lẩm bẩm: “Âm dương tương thông, tiên nhân chỉ lộ!

Mạc Kim có tổ, đệ tử xin cầu!

Ta Hồ Bát Nhất!

Ta Vương Bàn Tử (Ta Dương Tuyết Lỵ)!

Tại đây, khẩn cầu Mạc Kim Giáo Úy, vì vãn bối chỉ rõ một lối ra!

Chúng ta, định sẽ hương hỏa cúng phụng, Mạc Kim không suy!" Ba người nói xong cúi người bái một cái, cắm hương vào lư hương.

Khói hương không bay lên, mà trầm xuống rơi vào huyền châu trong lư hương.

Huyền châu cổ phác, tản ra ánh sáng yếu ớt, hấp thụ khói hương lửa hương.

Một nén hương cháy đặc biệt nhanh, chưa đầy một phút đã cháy hết hoàn toàn.

Hồ Bát Nhất lại lần nữa vái lạy, sau đó lấy huyền châu ra, nắm trong tay.

Chỗ huyền châu phát sáng, chính là đường sống của họ.

"Đi!" Hồ Bát Nhất hô một tiếng, dẫn theo Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử rời đi.

Huyền châu, là thủ đoạn cuối cùng của họ.

Huyền châu đó, là Mạc Kim Giáo Úy đời đầu tiên, sau khi dung luyện Mạc Kim Phù, đã thêm tro cốt của mình vào Mạc Kim Phù.

Dùng một lần lại thiếu một lần, đến khi truyền đến tay Hồ Bát Nhất, chỉ còn lại ba lần có thể sử dụng.

Vì vậy, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Hồ Bát Nhất tuyệt đối sẽ không dễ dàng động dụng.

Huyền châu chỉ đường, đưa họ thoát khỏi Cửu Hoàn Động Khẩu.

Trên ngã ba.

Chu Thánh quay lại, đứng ở mép ngã ba nhìn một cái.

"Nếu dấu chân đơn lẻ là của Hoắc Ngọc Tiệp, vậy con đường

khác, chính là của tiểu đảo nhân rồi.” Chu Thánh nắm chặt Thái Cực Tiên, đi về phía hành lang lộn xộn kia.

Vừa định tiến vào, Xuân Dã Thái Lang đã xông ra.

Chu Thánh lập tức ẩn mình, cách Xuân Dã Thái Lang ba mét.

Cậu có thể nhìn thấy Xuân Dã Thái Lang, Xuân Dã Thái Lang không nhìn thấy cậu, cũng không cảm ứng được.

Xuân Dã Thái Lang đứng ở ngã ba, nghe tiếng súng tìm đường quay lại.

Chu Thánh tay phải nắm chặt Thái Cực Tiên, tay trái cầm đầu còn lại của roi, từ từ tiến đến gần.

Khi cậu ta cách Xuân Dã Thái Lang chỉ một mét rưỡi, Xuân Dã Thái Lang dường như đã cảm ứng được.

“Ơ?

Có sát khí?” Xuân Dã Thái Lang là cảnh giới Hậu Thiên Đại Viên Mãn, chỉ cần có người cách gã khoảng một mét, gã đều có thể cảm ứng được.

Huống chi Chu Thánh còn mang theo sát ý mà đến gần.

“Chém!” Xuân Dã Thái Lang rút đao xoay người chém tới, nhưng chém hụt.

Võ sĩ đao của gã tuy dài một mét, nhưng Chu Thánh cách gã một mét rưỡi.

“Ảo giác sao?” Xuân Dã Thái Lang lẩm bẩm, cẩn thận quan sát.

Nhưng dưới làn Mê Vụ dày đặc, tầm nhìn của gã dù tốt đến mấy, cũng chỉ có thể nhìn thấy những thứ trong khoảng một mét.

Khi gã xoay người lại, Chu Thánh tức thì ra tay.

“Bốp!” Chu Thánh quất một roi, Thái Cực Tiên mang theo tia điện, trực tiếp quật vào lưng Xuân Dã Thái Lang, trực tiếp đánh rách da thịt, vết thương sâu đến tận xương.

Đợi đến khi tác dụng tê liệt của tia điện biến mất, cơn đau đớn kịch liệt kích thích đại não Xuân Dã Thái Lang.

“A!!!” Cơn đau đớn kịch liệt khiến Xuân Dã Thái Lang không kìm được mà gầm lên.

“Bát cá, bát cá!” Xuân Dã Thái Lang cầm võ sĩ đao chém loạn xạ một hồi, Chu Thánh từ từ lùi lại, né tránh công kích của Xuân Dã Thái Lang.

Xuân Dã Thái Lang bước theo kiểu bát tự, vừa chém vừa tiến.

Chu Thánh lặng lẽ vòng ra sau lưng gã, giơ Thái Cực Tiên lên lại quất xuống một roi.

Chương 52

"Bốp!" Chu Thánh quất roi thứ hai xuống, trực tiếp vẽ một chữ 'X' lớn trên lưng Xuân Dã Thái Lang.

Xuân Dã Thái Lang nổi giận, khí tức không ngừng tăng vọt, bước chân cực kỳ nhanh.

Gã có thể cảm ứng được có người xung quanh mình, nhưng gã không nhìn thấy người ở đâu.

Chỉ có thể chém loạn xạ.

"Bát cá, có bản lĩnh thì ra đây!

Hèn hạ rụt rè, ngươi tính là cao thủ Hậu Thiên Viên Mãn gì chứ?" Xuân Dã Thái Lang nói bằng một câu tiếng Trung không lưu loát.

"Cao thủ Hậu Thiên Viên Mãn?

Là đang nói tôi sao?" Chu Thánh trong lòng có chút hoài nghi, cậu hoàn toàn không quen thuộc với thứ này.

Cậu chỉ biết, sau khi ăn Cửu Chuyển Kim Đan, mình không còn đau lưng mỏi gối nữa, ngay cả tốc độ cũng tăng lên.

"Thì ra còn có phân chia cảnh giới à, phải dành thời gian tìm hiểu một chút mới được." Chu Thánh thầm nói xong, tiếp tục vòng ra sau lưng Xuân Dã Thái Lang.

Chu Thánh tuy không rõ cụ thể phân chia cảnh giới, nhưng cậu có thể cảm ứng được, tên tiểu đảo nhân kia mạnh hơn mình.

Từ chiêu thức của gã có thể thấy, đao pháp của gã vô cùng sắc bén, mỗi chiêu đều rất trí mạng.

Đây là đao pháp được mài giũa từ việc giết vô số người.

Hiện tại mình có lợi thế địa hình, hoàn toàn có thể từ từ tiêu hao gã.

"Bốp!" Chu Thánh vòng ra sau lưng Xuân Dã Thái Lang, giơ Thái Cực Tiên lên lại quất xuống một roi.

Còn bên Khâu tiên sinh.

Gã không ngừng nổ súng, muốn gọi Xuân Dã Thái Lang quay lại.

Xuân Dã Thái Lang là bảo đảm an toàn lớn nhất của gã.

"Xuân Dã quân, Xuân Dã quân?" Khâu tiên sinh lớn tiếng gào.

Mao Cương đứng trước mặt gã, bước đi nặng nề tiến đến gần.

"Đoàng đoàng đoàng..." "Bắn đi, mau bắn đi!" Khâu tiên sinh lớn tiếng gào.

Gã không biết ai đang đến gần, nhưng bản năng mách bảo gã, rất nguy hiểm.

"Đát đát đát đát đát..." Bốn người xung quanh gã, cầm súng quét một trận.

Không ít viên đạn bắn vào người Mao Cương, cứ như bắn vào tường vậy, một chút hiệu quả cũng không có.

Mao Cương vẫn đang đến gần, khi khoảng cách không đủ một mét, một trong số thủ hạ của Khâu tiên sinh nhìn thấy Mao Cương, trực tiếp bị dọa đến ngớ người.

Mao Cương vươn tay, tóm lấy cổ gã.

"Bộp!" Súng của gã rơi xuống đất, đập vào gót chân Khâu tiên sinh.

"Đồ phế vật, ngay cả súng cũng không cầm được..." "Ổn..." Khâu tiên sinh vừa quay đầu lại, lời còn chưa nói hết, đã thấy một thủ hạ

của mình, không còn nữa.

Gã đang nghi hoặc thì, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền đến.

"A...!" Tiếng kêu thảm thiết của người đó, khiến người ta rợn tóc gáy.

Những lời đảo ngữ gã nói, dịch ra chính là: "Cứu tôi với, đừng ăn tôi, tôi không làm dũng sĩ nữa!" Có thể khiến một dũng sĩ Nhật Bản nói ra câu này, có thể tưởng tượng được gã đã phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ và sự dày vò về mặt tâm lý.

Ngay cả Khâu tiên sinh, cũng không kìm được mà run rẩy trong lòng.

Những người gã mang đến, tất cả đều là dũng sĩ Nhật Bản, không sợ dày vò không sợ chết, càng không sợ bất kỳ nguy hiểm nào.

Mà giờ đây, lại phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương đến vậy.

Ba người Nhật Bản khác, đều có chút không cầm chắc súng nữa, vốn dĩ họ không sợ, nhưng nghe tiếng kêu thảm thiết của người kia, họ đã sợ hãi.

"Giữ vững, đợi Xuân Dã quân quay lại, tất cả đều phải chết!" Khâu tiên sinh ra lệnh cho ba người còn lại, đồng thời nắm lựu đạn trong tay.

Súng lục đã không thể mang lại an ủi tâm lý cho gã nữa, chỉ có lựu đạn thì còn có thể.

"Ra đây, mày dám ra đây, tao sẽ nổ chết mày!" Khâu tiên sinh kéo chốt an toàn, đe dọa những người xung quanh.

Nhưng gã không biết, xung quanh gã ngoài một con Mao Cương ra, không có người nào khác.

Mà Mao Cương, căn bản không bị gã đe dọa.

Sau khi Mao Cương cắn chết tên tiểu đảo nhân kia, lông trên người nó càng thêm rực rỡ, nó quay đầu lại nhìn chằm chằm những người khác.

"Gầm!" Mao Cương gầm một tiếng lớn, Khâu tiên sinh trực tiếp rút chốt an toàn, ném lựu đạn ra.

"Đoàng!" Sau một tiếng nổ lớn, một thủ hạ của Khâu tiên sinh, lại thiếu mất một người.

Trên ngã ba.

Chu Thánh liên tiếp quất mấy roi, quật vào lưng Xuân Dã Thái Lang.

Lưng Xuân Dã Thái Lang máu me đầm đìa, vết thương sâu cạn không đều.

Cơn đau đớn kịch liệt, khiến gã vô cùng phẫn nộ.

"Đoàng..." Tiếng nổ truyền đến, Xuân Dã Thái Lang không khỏi hơi sửng sốt.

"Bốp!" Chu Thánh nhân lúc gã phân tâm, lại quất thêm một roi nữa.

"A, Bát cá!" Xuân Dã Thái Lang không màng đến tình hình bên Khâu tiên sinh, hiện giờ gã chỉ muốn giải quyết tên tạp chủng trong bóng tối này.

Chu Thánh từ trong túi lấy ra muối, đổ vào tay rồi rắc ra.

Xuân Dã Thái Lang quay đầu né tránh, nhưng căn bản vô dụng.

Muối dính vào vết thương trên lưng gã, cảm giác đau rát bỏng, khiến Xuân Dã Thái Lang trực tiếp phát điên.

“A!!!” Xuân Dã Thái Lang liên tục chém tới, Chu Thánh lùi lại mấy bước né tránh.

“Tiếc là Liễu Như Yên không ăn cay, nên không mang theo ớt đến.” Chu Thánh có chút tiếc nuối, nếu có chút nước ớt, sẽ càng kích thích hơn.

Chu Thánh tiếp tục ẩn mình trong bóng tối chờ thời cơ hành động, từng chút một tra tấn Xuân Dã Thái Lang, từ từ tiêu hao tinh thần của gã.

“Đông đông đông...” Ngay lúc này, tiếng bước chân truyền đến, là Hoắc Ngọc Tiệp và người nhà họ Hoắc từ những con đường khác nhau đi ra.

Xuân Dã Thái Lang như tìm thấy mục tiêu, vung võ sĩ đao nhanh chóng xông tới.

Sắc mặt Chu Thánh biến đổi, nhanh chóng xông đến trước mặt Xuân Dã Thái Lang, vung roi quất tới.

“Chém!” Xuân Dã Thái Lang một đao chém bật roi ra.

“Ngươi quả nhiên ở đây, chịu chết đi!” Xuân Dã Thái Lang đã tìm thấy mục tiêu, theo hướng roi mà chém tới.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, nhưng tốc độ của Xuân Dã Thái Lang cực kỳ nhanh, một đao chém hụt, rồi chém ngang tới.

“Leng keng!” Xuân Dã Thái Lang một đao chém vào Thủ Lăng Nhân Bội Đao của Chu Thánh, đánh bay Chu Thánh ra xa.

“Để xem ngươi chạy đi đâu!” Xuân Dã Thái Lang vung đao tiến đến gần, còn Hoắc Ngọc Tiệp đang ẩn mình trong bóng tối, lúc này mới đi ra, vội vàng bỏ chạy.

Xuân Dã Thái Lang nghe thấy tiếng bước chân, nhưng gã không

đuổi theo, người chạy là ai gã biết, là người nhà họ Hoắc.

Hoắc Ngọc Tiệp trực tiếp rời đi từ trước mặt Chu Thánh, Chu Thánh từ dưới đất đứng dậy, vung roi đánh về phía lối đi bên phải.

"Bốp!" Roi quất vang trong không trung, nhưng Xuân Dã Thái Lang căn bản không mắc bẫy, gã đã xác định được vị trí của Chu Thánh, hai tay nắm chặt chuôi đao, chém ngang tới.

Tốc độ của gã cực kỳ nhanh, Chu Thánh hoàn toàn không kịp chạy, chỉ có thể cúi lưng né tránh.

Võ sĩ đao sắc bén trực tiếp xé rách y phục của Chu Thánh.

Xuân Dã Thái Lang chém ra mấy bước sau đó, lại quay đầu đâm tới.

Chu Thánh cài roi vào hông, sau đó rút Thủ Lăng Nhân Bội Đao ra.

Thủ Lăng Nhân Bội Đao khá nặng, thân đao khá dài, chuôi đao có thể cầm bằng hai tay.

"Dù chết tôi cũng phải giết ngươi!" Khi Xuân Dã Thái Lang xông tới, Chu Thánh trực tiếp bóp nát Thủ Lăng Nhân Hộ Thân Phù.

"Phập..." Xuân Dã Thái Lang một đao đâm trúng cơ thể Chu Thánh, gã ngẩng đầu cười âm hiểm: "Hắc hắc..." Thân hình gã khá thấp, chỉ cao bằng cổ Chu Thánh.

Chu Thánh dùng cơ thể chặn lưỡi đao của Xuân Dã Thái Lang, sau đó đặt Thủ Lăng Nhân Bội Đao lên cổ Xuân Dã Thái Lang.

"Ngươi, chết rồi." Chu Thánh nhẹ nhàng nói xong, giữ chặt Xuân Dã Thái Lang và Thủ Lăng Nhân Bội Đao khẽ rạch một cái, Xuân Dã Thái Lang còn chưa kịp nói hết lời, gã đã cảm thấy cơ thể mình, dường như đổ gục xuống.

Chương 53

Khoảnh khắc Xuân Dã Thái Lang ngã xuống, Chu Thánh tay trái ôm đầu, tay phải rút võ sĩ đao ra.

Trên người cậu ta không có một chút vết thương nào, cứ như người bị võ sĩ đao đâm xuyên không phải là mình vậy.

Thủ Lăng Nhân Hộ Thân Phù có thể chống đỡ một lần sát thương trí mạng, Chu Thánh lợi dụng hộ thân phù, mới có thể dễ dàng chém giết Xuân Dã Thái Lang.

Đương nhiên, cũng là vì Xuân Dã Thái Lang trước đó bị cậu ta áp chế quá mức, nên khi giết cậu ta, hoàn toàn không có phòng bị.

Chu Thánh ôm đầu Xuân Dã Thái Lang quay lại, khi cậu ta nhìn thấy Hoắc Ngọc Tiệp vẫn không ra khỏi mê lộ, không nhịn được nhắc nhở một câu: "Đi về bên trái, đừng quay đầu lại." Nói xong, cậu ta mới đi tìm Khâu tiên sinh.

Hoắc Ngọc Tiệp đứng sững tại chỗ, cô ta không biết ai đang nói chuyện với mình.

Nhưng cô ta cảm giác, đối phương không lừa mình.

"Mặc dù tôi không biết anh là ai, nhưng... cảm ơn." Hoắc Ngọc Tiệp chân thành cảm ơn một câu.

Mà Chu Thánh lúc này, đã đi xa rồi.

Việc cậu ta nhắc nhở Hoắc Ngọc Tiệp, đã coi như là trái với chức trách của Thủ Lăng Nhân.

Thân là Thủ Lăng Nhân, phải bảo vệ cổ mộ, tru sát tất cả đạo mộ tặc.

Nhưng cậu ta đã không làm vậy.

Chu Thánh có một cảm giác, lần tới, biết đâu còn có thể gặp lại Hoắc Ngọc Tiệp, ở những cổ mộ khác.

“Lần sau gặp lại, cô đừng trách tôi nhé.” Chu Thánh thản nhiên nói.

Lần này mình có thể bỏ qua cho cô ta, nhưng lần sau cô ta đạo mộ lại gặp phải mình, thì mình...

Bên Khâu tiên sinh.

Tất cả thủ hạ của gã, đều bị bắt đi.

Mao Cương nghe theo phân phó của Chu Thánh, giải quyết thủ hạ của Khâu tiên sinh trước, Khâu tiên sinh đợi Chu Thánh đến rồi giải quyết.

Vì vậy Mao Cương lúc này, đứng trong đêm tối nhìn chằm chằm Khâu tiên sinh.

Mà Khâu tiên sinh hiện tại hoảng loạn tột độ, bốn mươi tên thủ hạ của gã đã không còn ai, Xuân Dã Thái Lang mang lại cho gã cảm giác an toàn, vẫn chưa quay lại.

Hiện giờ gã ngoài một khẩu súng lục, một cái đèn pin ra, không còn gì khác.

“Huynh đệ trong bóng tối, thả tôi đi, anh muốn gì cũng được, tôi đều có thể đáp ứng.” “Tiền bạc, mỹ nữ thậm chí là địa vị xã hội đều được!” Khâu tiên sinh nhìn về phía sự tồn tại trong bóng tối.

Gã không biết, kẻ đang nhìn chằm chằm gã trong bóng tối, là Mao Cương chứ không phải người, vì vậy bất kể gã nói gì, Mao Cương cũng sẽ không để ý, chỉ chú mục vào gã.

Khâu tiên sinh thấy trong bóng tối không có hồi đáp, lén lút di

chuyển cơ thể một chút.

"Gầm!" Mao Cương gầm một tiếng lớn, Khâu tiên sinh tức thì không dám động đậy.

"Ngươi là người hay là quỷ?" Khâu tiên sinh có chút sợ hãi hỏi.

Gã nghe tiếng động, không giống tiếng người có thể phát ra, mà giống như... thứ khác.

"Xuân Dã Thái Lang!" Khâu tiên sinh dốc sức gào lớn, Xuân Dã Thái Lang là hy vọng cuối cùng của gã.

"Đùng..." Một thứ màu đen, lăn đến chân Khâu tiên sinh.

Khâu tiên sinh run rẩy cúi đầu xuống, dùng đèn pin chiếu sáng.

Trên đất lăn đến một cái đầu người, Khâu tiên sinh vô thức đá một cước, khiến đầu người mặt ngửa lên.

Khi nhìn thấy khuôn mặt trên đầu người, Khâu tiên sinh hai chân mềm nhũn, trượt dọc theo bức tường ngã gục.

"Không... không thể nào...

điều này không thể nào...

Xuân Dã quân là cao thủ Hậu Thiên Đại Viên Mãn, không thể bị giết, không thể nào..." Khâu tiên sinh toàn thân run rẩy, giọng nói cũng không còn trôi chảy.

Xuân Dã Thái Lang là hy vọng cuối cùng của gã, giờ đây hy vọng cuối cùng của gã cũng không còn, phòng tuyến tâm lý triệt để bị đánh sập.

Hiện tại gã, chỉ muốn thoát khỏi nơi này, Long Mạch gã cũng không còn tham niệm.

Khâu tiên sinh dùng tay vịn vào tường, từ từ bò dậy.

Mà đối diện gã, Chu Thánh đã hội hợp với Mao Cương, Mao Cương đứng sau lưng Chu Thánh, như một vệ sĩ vậy.

Chu Thánh cầm Thái Cực Tiên, từ từ tiến đến gần Khâu tiên sinh.

"Đông đông đông..." Tiếng bước chân nặng nề, càng làm sâu sắc thêm nỗi sợ hãi của Khâu tiên sinh.

"Đừng lại đây, ngươi đừng lại đây!" Khâu tiên sinh cầm súng lên, hoảng loạn nổ súng.

"Đoàng!" Khi bắn ra một phát súng, Khâu tiên sinh đã hết đạn.

Hết đạn, Khâu tiên sinh cũng mất đi lá bùa hộ mệnh cuối cùng.

Chu Thánh dẫn theo Mao Cương, đi đến trước mặt Khâu tiên sinh.

Khi Khâu tiên sinh giơ đèn pin lên chiếu tới, đèn pin 'bốp' một tiếng rơi xuống đất.

Chỉ thấy, Chu Thánh trước mặt gã tay cầm Thái Cực Tiên dính máu, toàn thân áo đen ẩn mình trong bóng tối, trên mặt đeo mặt nạ quỷ, hoàn toàn giống như một sứ giả câu hồn vậy.

Còn Mao Cương bên cạnh Chu Thánh, toàn thân lông đỏ, trên người có không ít vỏ đạn, mặt xanh răng nanh, vô cùng khủng bố.

"A!!!" Khâu tiên sinh gào lớn một tiếng, cả người trượt dọc theo bức tường ngã vật xuống đất, khí tức hoàn toàn đứt đoạn.

"Với tố chất tâm lý thế này, cũng dám đi đạo mộ sao?" Chu Thánh đi đến trước mặt Khâu tiên sinh, đá đá thi thể của Khâu tiên sinh.

Thi thể Khâu tiên sinh đã hoàn toàn cứng đờ, biểu cảm hoàn toàn đông cứng trong vẻ kinh hoàng.

"Tính cả ngươi, tiểu đảo nhân đã bị diệt tuyệt rồi." "Đi thôi!" Chu Thánh dẫn theo Mao Cương rời đi, tiểu đảo nhân đã được giải quyết, tiếp theo là Mạc Kim Giáo Úy.

Nếu Mạc Kim Giáo Úy tiếp tục tiến lên, Chu Thánh sẽ không ngại tiện tay giải quyết họ, nếu họ biết điều rời đi, Chu Thánh có thể xem xét bỏ qua cho họ một lần.

Bên ngoài cổ mộ.

Họ đứng trước cột đá màu đỏ nhìn một cái.

"Haizz, Thủ Lăng Nhân từ đầu đã giăng bẫy chúng ta rồi." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói một câu, sau đó dẫn theo Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ ra ngoài.

"Cuối cùng cũng thấy lại ánh mặt trời, mẹ nó, thật không dễ dàng gì!" Vương Bàn Tử vừa ra ngoài, liền nằm xuống đất phơi nắng.

Trong cổ mộ âm u ẩm ướt, ngay cả nghỉ ngơi cũng không thể nghỉ ngơi.

Vương Bàn Tử đang nằm, đột nhiên cảm thấy có người che khuất ánh nắng của mình.

"Đừng làm phiền, đang ngủ mà." Vương Bàn Tử vẫy tay.

"Bàn Tử." Hồ Bát Nhất gọi một tiếng.

Vương Bàn Tử mở mắt ra, đột nhiên phát hiện có không ít nòng súng chĩa vào mình.

Gã lập tức ngồi dậy, thấy có hơn trăm người áo đen đứng đối diện, còn có một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế, đang uống trà.

Người đàn ông trung niên kia đeo nhẫn ngọc, trên bàn trà còn đặt một khẩu súng.

Bên cạnh gã ngồi một người đàn ông mặc Đường trang, phía sau còn có hai võ sĩ cầm gậy đen theo cùng.

"Khâu tiên sinh đâu rồi?" Người đàn ông trung niên uống trà, thản

nhiên hỏi một câu.

“Vẫn ở bên trong, chúng tôi bị Thủ Lăng Nhân làm cho phân tán.” Hồ Bát Nhất nói.

“Thủ Lăng Nhân?” Người đàn ông trung niên kia hơi nhíu mày, nhìn về phía người đàn ông mặc Đường trang bên cạnh.

“Trần Tang, Thủ Lăng Nhân này là thứ gì?” Người đàn ông trung niên hỏi.

“Tùng Thạch quân, Thủ Lăng Nhân này tôi có nghe nói qua, nhưng đã tuyệt diệt từ hơn một trăm năm trước rồi.” Trần Tang đáp.

Tùng Thạch nghe vậy, ánh mắt hơi híp lại, giơ súng chỉ vào Hồ Bát Nhất.

“Nếu Khâu tiên sinh và bọn họ có ngoài ý muốn không quay lại được, thì các ngươi cũng đừng hòng đi.” Tùng Thạch thẳng thừng nói.

Ngay lúc này, Hoắc Ngọc Tiệp dẫn theo người nhà họ Hoắc đi ra.

Chương 54

Tùng Thạch nhìn người nhà họ Hoắc bình an vô sự đi ra, thần sắc càng thêm âm lãnh.

"Hoắc đại tiểu thư, Khâu tiên sinh và Xuân Dã quân đâu rồi?" Tùng Thạch ngữ khí âm trầm hỏi.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì đã chết rồi." Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói.

"Chết rồi ư?" "Long Mạch đâu?" Hoắc Ngọc Tiệp nhìn Tùng Thạch, lại nhìn những người xung quanh, thản nhiên nói: "Long Mạch gì cơ?

Hắn mời tôi là mời tôi giúp đạo mộ, chứ đâu phải đạo Long Mạch, người của tôi bị thương rồi, anh phải chịu trách nhiệm." "Mày tìm chết!" Tùng Thạch vươn tay, thủ hạ của gã cầm súng áp sát Hoắc Ngọc Tiệp.

"Ông ông ông..." Ngay lúc này, mấy chục chiếc máy bay không người lái bay tới, trên máy bay không người lái đều mang theo nổ tiễn.

Sau đó, một nhóm lớn người nhà họ Hoắc xuất hiện.

Hoắc Ngọc Tiệp khi tiến vào đã bảo thủ hạ liên hệ người nhà họ Hoắc, một khi có nguy hiểm sẽ lập tức ra ngoài tương cứu.

Mấy người điều khiển máy bay không người lái, những người khác cầm vũ khí chĩa vào Tùng Thạch và bọn họ.

Cô ta đoán Khâu tiên sinh sẽ hắc ăn hắc, dù sao ai đạo mộ lại mang theo nhiều vũ khí như vậy?

Những vũ khí này từ An Lạc, căn bản không thể có được.

“À, Hoắc tiểu thư không hổ là thế hệ mới xuất sắc nhất của Cửu Môn, chuẩn bị thật chu đáo.” Tùng Thạch cười lạnh, khẽ vung tay, thủ hạ của gã thu súng lại, lui về phía sau gã.

Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói: “Chuẩn bị nhiều đến mấy, cũng không bằng các người.” Tùng Thạch đứng dậy từ ghế, đi đến trước mặt Hoắc Ngọc Tiệp, nói: “Hoắc đại tiểu thư, có muốn... tiếp tục hợp tác không?” “Cút!” Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng nói: “Người nhà họ Hoắc tôi, tuyệt đối sẽ không hợp tác với tiểu đảo nhân!” “A a.” Tùng Thạch cười lạnh một tiếng.

“Chúng ta, Hẹn gặp ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung!” Tùng Thạch vẫy tay, dẫn theo thủ hạ rời đi.

Dù sao Lỗ Vương Cung sắp mở ra, bọn họ không dám chậm trễ thời gian!

Hoắc Ngọc Tiệp đã ra ngoài, Khâu tiên sinh và Xuân Dã Thái Lang, có lẽ lành ít dữ nhiều rồi.

Tùng Thạch cũng sẽ không lãng phí thời gian chờ đợi bọn họ, họ không lấy được Long Mạch, đối với Tùng Thạch mà nói họ vô dụng với mình.

Thủ hạ vô dụng, giữ lại làm gì?

Gã còn phải đi các cổ mộ khác để đạo Long Mạch.

Sau khi Tùng Thạch rời đi, Hồ Bát Nhất đi tới nói: “Đa tạ, Mạc Kim Giáo Úy tôi nợ cô một ân tình.” “Không cần.” Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói một câu, quay lại bên cạnh người nhà họ Hoắc.

“Bàn Tử, Tuyết Lỵ, đi thôi.” Hồ Bát Nhất dẫn theo Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ rời đi.

Trong cổ mộ.

Chu Thánh thu cất Thủ Lăng Nhân Lệnh Bài xong, quay về phòng điều khiển trung tâm.

"Thu dọn đồ đạc một chút, chúng ta chuẩn bị đi thôi." Chu Thánh nói với cô ta.

"Kết thúc rồi sao?" Liễu Như Yên có chút chưa hoàn hồn.

"Ừ." Chu Thánh gật đầu.

Lúc này Liễu Như Yên mới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Đồ đạc không nhiều, một số thứ hữu dụng thì lấy đi, vô dụng thì để lại.

Sau khi thu dọn xong, Chu Thánh dẫn cô ta ra khỏi phòng điều khiển trung tâm.

"Ghi nhớ, sau này không được tùy tiện dẫn người vào!" Chu Thánh nhắc nhở.

Liễu Như Yên cũng biết mật đạo Thủ Lăng Nhân, cô ta có thể tùy thời tiến vào, tránh tất cả cơ quan.

"Thuộc hạ thề, nếu không có Đại nhân cho phép, tuyệt đối sẽ không đến gần Yến Hoài Vương Mộ!" Liễu Như Yên trịnh trọng nói.

"Cũng không cần phải thề, sau này nếu còn có đạo mộ tặc quấy phá, tôi không ở đây, em có thể tiến vào cổ mộ, điều khiển cơ quan xua đuổi chúng." Chu Thánh nói với cô ta.

Sau này nếu lại có đạo mộ tặc đến, mình không có ở đây, vẫn phải dựa vào Liễu Như Yên để đối phó.

"Vâng." Liễu Như Yên đáp một tiếng, cách điều khiển cơ quan, cô ta về cơ bản đã học được rồi.

Mà đường đi cô ta cũng đã theo Chu Thánh đi qua một lần, coi như đã quen thuộc.

Chu Thánh cuối cùng nhìn Thanh Đồng Môn một cái, sau đó tiến vào mật đạo Thủ Lăng Nhân, dẫn theo Liễu Như Yên rời đi.

Xuyên qua mật đạo khoảng hai tiếng đồng hồ, mới ra khỏi cổ mộ.

Sau khi ra ngoài, Chu Thánh nhìn mặt trời trên trời, có một cảm giác như được thấy lại ánh mặt trời.

Cậu ta quay đầu nhìn cổ mộ, sờ sờ Thủ Lăng Nhân Lệnh Bài của mình.

"Thủ Lăng Nhân, canh giữ là Hoàng Lăng An Lạc, canh giữ là Long Mạch An Lạc!" Chu Thánh thì thầm một câu, dẫn theo Liễu Như Yên rời đi.

Đi hai ba tiếng đồng hồ, mới xuống đến chân núi.

Xe của Liễu Như Yên vẫn đậu ở chân núi, tuy bị bám chút bụi bẩn, nhưng vẫn có thể chạy được.

Bốn tiếng đồng hồ sau, Chu Thánh trở về Dịch Trạm của khách sạn Cổ Lăng, ngâm mình trong bồn tắm, cầm điện thoại lên xem.

Lần này đi cổ mộ, cậu ta không mang điện thoại đi, mà tắt máy để ở Dịch Trạm, nhờ thủ hạ của Liễu Như Yên giúp mình gửi tin nhắn.

Chu Thánh cầm lên xem một cái, đa số đều là mẹ cậu ta gửi tin nhắn, hỏi cái này hỏi cái kia.

Xem xong, Chu Thánh lại mở nhóm lớp ra xem một cái, vừa mở ra, Chu Thánh đã thấy tin nhắn Hoắc Ngọc Tiệp gửi.

"Có ai trong các bạn làm rơi thẻ học sinh không?" "Ơ?

Cô ta quan tâm thẻ học sinh làm gì?" Chu Thánh có chút nghi hoặc.

"Khoan đã, thẻ học sinh của mình, hình như là khi lần đầu giao chiến với tiểu đảo nhân, bị gã chém rơi mất rồi." Chu Thánh đột nhiên nhớ ra, thẻ học sinh của mình đã bị rơi.

Cô ta không phải đang tìm mình chứ?

Chu Thánh đang nghĩ cách trốn tránh, đột nhiên phát hiện trong nhóm lớp không ít nam sinh nhao nhao nói thẻ học sinh của mình bị mất.

Trong nhóm khối, Hoắc Ngọc Tiệp cũng gửi tin nhắn, không ít nam sinh cũng nói thẻ học sinh đã mất.

"Vậy thì không sao rồi, nhiều thằng liếm chó thế này đều mất thẻ học sinh, cô ta không tìm được mình đâu." Chu Thánh yên tâm ngâm mình trong bồn, có nhiều nam sinh tranh nhau nói mất thẻ học sinh như vậy, Hoắc Ngọc Tiệp muốn tìm người, rất khó tìm.

Mà lúc này Hoắc Ngọc Tiệp, nhìn tin nhắn trong nhóm mà đau đầu.

Đa số nam sinh đều nói mình không có thẻ học sinh, cái này phải tìm thế nào đây?

Cô ta vốn nghĩ sau một vòng sàng lọc, nhiều nhất chỉ có bốn năm người không có thẻ học sinh, đến lúc đó mình sẽ thu hẹp phạm vi điều tra.

Không ngờ, nhảy ra bốn năm trăm người không có thẻ học sinh.

Mà ngay lúc này, một sự việc khiến toàn bộ An Lạc, phẫn nộ, đã xảy ra! 【Kênh livestream Đạo Mộ】 Trên các nền tảng lớn, xuất hiện một kênh livestream.

Không ít người tò mò nhấn vào, phát hiện một nhóm người mặc đồ bó sát màu đen, đầu đội mặt nạ, cầm vũ khí đi tới.

Người dẫn đầu, chính là Tùng Thạch.

"Chào mừng quý vị khán giả đến với kênh livestream của tôi, tôi Tùng Thạch Tam Lang, sẽ trực tiếp đạo thủ Long Mạch An Lạc cho

mọi người!" Tùng Thạch đứng trước máy quay, cười híp mắt nói.

Kênh livestream này, hướng tới toàn cầu, tất cả các quốc gia đều có thể xem được.

Có thể làm được đến mức này, phía sau chắc chắn có một bàn tay đen lớn hơn, đang tiếp tay!

Tùng Thạch nhìn màn hình bình luận, giải thích: "Đừng nghi ngờ, đây đích xác là livestream đạo mộ, hiện tại chúng tôi đang trên đường đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, thấy cái hồ phía trước không?

Từ đó ngồi thuyền, là có thể trực tiếp đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung." "Cái gì?

Vũ khí của tôi là giả ư?" "Xạ thủ bắn tỉa, giết tên thuyền phu kia đi." "Đoàng!" Một tiếng súng vang lên, thuyền phu bên hồ ứng tiếng ngã xuống đất.

Nhất thời, không ít người đổ xô vào kênh livestream. 【Đù (thảo mãnh thảo), tiểu đảo nhân cũng quá ngông cuồng rồi chứ?

Ngay cả mộ tổ tông cũng dám đạo?】 【Không ai quản sao?

Cái này không ai quản sao?】 【Trời ơi, An Lạc đường đường chính chính lại bị tiểu đảo nhân chèn ép đến mức này!

Cái này có thể nhịn được sao?!】 Trong Việt Nam, không ít cư dân mạng đều đang tranh cãi sôi nổi.

Mà các bộ phận liên quan của quốc gia, cũng khẩn cấp triệu tập hội nghị, ban hành chính sách.

Rất nhanh, chính sách đã đến.

Chương 55

Phía Kinh Đô, cử ra một chuyên gia khảo cổ học chuyên nghiệp mở livestream, dẫn theo những người chuyên nghiệp, trực tiếp ngăn chặn đạo mộ tặc. 【Kênh livestream Khảo Cổ An Lạc.】 Một lão giáo sư tóc bạc nửa đầu, thân hình khá cao, đứng trước máy quay.

Bên cạnh ông ta, còn có một số người.

Hoắc Ngọc Tiệp và Hồ Bát Nhất, hiển nhiên cũng có mặt.

Hai người họ, không lâu sau khi ra khỏi cổ mộ về nhà, đã nhìn thấy livestream đạo mộ của tiểu đảo nhân.

Còn chưa kịp phản ứng, đã nhận được tin tức từ bộ phận liên quan.

Yêu cầu họ hiệp trợ lão giáo sư Trần Kiến Quân, ngăn chặn đạo mộ tặc.

Họ không đi không được, vì đạo mộ là việc phạm pháp, trước đây họ từng làm nghề đạo mộ, lần này đi coi như lập công chuộc tội.

"Mọi người không cần lo lắng, tôi Trần Kiến Quân đã mời tiểu thư Hoắc gia Cửu Môn thế gia Hoắc Ngọc Tiệp, cùng với Mạc Kim Giáo Úy môn phái đạo mộ truyền thừa mấy nghìn năm hiệp trợ, nhất định có thể đuổi tiểu đảo nhân ra khỏi An Lạc!" Trần Kiến Quân trịnh trọng tuyên bố.

"Vị Hoắc tiểu thư này, có thể mọi người không quen, tôi xin giới thiệu một chút, Cửu Môn truyền thừa mấy trăm năm, có kinh nghiệm thám mộ phong phú." Trần Kiến Quân giải thích.

Trong kênh livestream, không ít cư dân mạng tranh cãi không ngừng. 【Vãi, đây không phải Hoắc đại giáo hoa của trường chúng ta

sao?

Cô ấy lại là tiểu thư Hoắc gia Cửu Môn!

Ngầu vãi!】【Ai có thể ngờ, giáo hoa cao lãnh, phía sau lại là đạo mộ tặc.】【Tôi còn tưởng Mạc Kim Giáo Úy là giả, không ngờ trên đời thật sự có, là tôi mắt kém rồi.】【Dùng đạo mộ đánh bại đạo mộ!】Trần Kiến Quân đứng trước máy quay nói mấy câu xong, đến lượt Hoắc Ngọc Tiệp nói.

"Kính thưa quý vị, An Lạc chúng ta có một tổ chức thần bí truyền thừa mấy nghìn năm là Thủ Lăng Nhân, Thủ Lăng Nhân canh giữ cổ mộ, Thủ Lăng Nhân, nếu anh nhìn thấy livestream khảo cổ này, tôi muốn mời anh giúp đỡ chúng tôi." Hoắc Ngọc Tiệp vừa nói xong, Trần Kiến Quân liền hỏi: "Xin hỏi Thủ Lăng Nhân này, là ai vậy?" "Tôi chỉ biết anh ấy là bạn học của tôi, bạn học cùng khối, còn lại thì không biết." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Lời này vừa nói ra, sinh viên năm hai trường Đại học Thượng Hải, tất cả đều bùng nổ.【Vãi, trường chúng ta đỉnh thật chứ, còn có Thủ Lăng Nhân sao?】【Tôi với Hoắc đại giáo hoa là người cùng khối, không biết cô ấy nói là ai?】【Thủ Lăng Nhân?

Có khi nào là thằng liếm chó trong lớp mình không?

Nó không phải nói nghỉ hè sẽ đi gác lăng sao?】【Hahaha...

Thằng liếm chó mà làm Thủ Lăng Nhân được, tôi đây còn làm An Lạc Hộ Thần được ấy chứ!】Trong kênh livestream không ít người đều đang chế giễu, cũng có người đang đoán ai có thể là Thủ Lăng Nhân.

Hoắc Ngọc Tiệp nói xong, đến lượt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất đi đến trước máy quay, chỉ nói một câu: "Thủ Lăng Nhân, nếu anh nhìn thấy, tôi hy vọng anh trả lại la bàn kim châm cho

tôi, lần này tôi là đi giữ mộ, chứ không phải đạo... thám mộ.” Cùng với lời Hồ Bát Nhất rơi xuống, càng ngày càng nhiều người tò mò Thủ Lăng Nhân là ai.

Sau khi nói xong, Trần Kiến Quân dẫn theo người cầm vũ khí nóng xuất phát.

Hoắc Ngọc Tiệp vẫn dẫn theo bảy người, Hồ Bát Nhất và bọn họ vẫn là ba người, còn Trần Kiến Quân, thì dẫn theo ba mươi lăm tinh nhuệ.

Vì tiểu đảo nhân còn mang theo vũ khí kiểu Mỹ, nên các bộ phận liên quan cũng đã xin phép sử dụng vũ khí.

Chuyên cơ hộ tống, trực tiếp đến Nghi Châu.

Khách sạn Cổ Lăng.

Sau khi tắm xong, ăn cơm xong, Chu Thánh nằm nghỉ trong sân.

Việc gác lăng đã kết thúc, nhưng chưa đến lúc khai giảng.

Mà hiện tại là thời gian nghỉ hè, cậu ta đang thực tập bên ngoài, cũng không thể về nhà.

Suy đi nghĩ lại, chỉ có thể ở lại Dịch Trạm.

Có ăn có uống, lại có mỹ nữ phục vụ, thật tốt. 【Đinh, phát hiện có đạo mộ tặc đang đạo thủ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, xin túc chủ hãy đến ngăn chặn!】 Khi tiếng hệ thống vang lên, sơ đồ cấu tạo mộ huyệt Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hiện lên trong đầu Chu Thánh.

“Thất Tinh Lỗ Vương Cung?” Chu Thánh ngây người một lát.

Lũ đạo mộ tặc này tốc độ cũng quá nhanh đi, vừa mới ra ngoài chưa được mấy ngày, đã chạy đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung rồi.

Ai đi?

Tiểu đảo nhân bị mình giết ở Yến Hoài Vương Mộ, bóng ma tâm lý của Hoắc Ngọc Tiệp chắc còn chưa tan biến, la bàn kim châm của Hồ Bát Nhất vẫn còn ở chỗ mình đây.

"Đại nhân, Đại nhân." Liễu Như Yên cầm máy tính bảng, vội vàng chạy tới.

"Có chuyện gì?" Chu Thánh ngồi dậy hỏi một câu.

"Đại nhân nhìn xem." Liễu Như Yên đưa máy tính bảng cho Chu Thánh, Chu Thánh nhìn màn hình, thần sắc hơi nheo lại.

Trên màn hình chia đôi, một bên là livestream đạo mộ, một bên là livestream khảo cổ.

Điều khiến Chu Thánh bất ngờ là, Hoắc Ngọc Tiệp và Hồ Bát Nhất, vậy mà đều muốn đi.

Bất quá họ là đi ngăn chặn tiểu đảo nhân, miễn cưỡng coi như người của mình.

"Đại nhân, tiểu đảo nhân dường như vẫn chưa từ bỏ ý định, lại chạy đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung rồi." Liễu Như Yên nói.

"Em lập tức đặt cho tôi một vé máy bay đến Nghi Châu." Chu Thánh nghiêm nghị nói.

Tiểu đảo nhân sắp đến cổ mộ rồi, mình nhất định phải nhanh chóng đến đó.

"Vâng." Liễu Như Yên đáp một tiếng, sau đó hỏi: "Đại nhân, có cần em đi cùng anh không?" Liễu Như Yên hỏi.

"Không cần." Chu Thánh lắc đầu nói.

Mỗi cổ mộ, gần đó đều có tử sĩ canh gác, bên Thất Tinh Lỗ Vương Cung cũng có.

"Được." Liễu Như Yên gật đầu, trực tiếp đặt chuyến bay thương

gia nhanh nhất trên điện thoại, hai tiếng rưỡi mới có thể đến nơi.

“Đại nhân, nhanh nhất cũng phải hai tiếng rưỡi mới đến nơi.” Liễu Như Yên nói.

Chu Thánh nghe vậy, cúi đầu trầm tư một lát, nhìn sơ đồ cấu tạo trong đầu.

“Nếu tiểu đảo nhân có bản đồ, hai tiếng rưỡi, chỉ có thể đến Thiên Thi Động, nếu chậm, vừa mới tìm thấy lối vào thôi.” Chu Thánh trầm ngâm nói.

“Kịp.” Thất Tinh Lỗ Vương Cung, muốn vào chỉ có thể đi đường thủy.

Đường thủy rất chậm, hơn nữa muốn tìm được đường chính xác rất khó.

Bọn họ đã giết thuyền phu, không có thuyền phu quen thuộc địa hình dẫn đường, họ rất khó tìm được.

Đương nhiên, tất cả những điều này cũng có thể là bom khói, họ cố ý làm vậy.

“Lần này, đối phương đến thế hung hăng...” “Theo lý mà nói, Thất Tinh Lỗ Vương Cung thần bí như vậy, e rằng tử sĩ canh gác nó, cũng phải vô cùng lợi hại!” Trong ánh mắt Chu Thánh lộ ra vẻ mong đợi.

Cậu ta muốn tìm kiếm tử sĩ mới trước đã!

Bên hồ.

Tùng Thạch Tam Lang đứng trên bờ, cầm bản đồ quan sát.

Trên bản đồ có đánh dấu vị trí động huyệt, nhưng đây là một cái hồ hình tròn, mà các ngọn núi xung quanh đều gần như giống nhau.

“Cái này phải đi đâu mà tìm động huyệt đây?” Tùng Thạch khẽ nhíu mày.

“Đại nhân Tùng Thạch, ngư dân địa phương khá quen thuộc với vùng nước này, có họ dẫn đường có lẽ sẽ dễ hơn một chút.” Người đàn ông mặc Đường trang nói.

“Ngư dân đâu?” “Đã bị anh giết rồi.” Tùng Thạch Tam Lang: “...” “Chết tiệt, Tùng Thạch, chuyện tốt anh làm đấy!” Một người đàn ông da trắng bợt, tóc vàng mắt xanh đứng ở phía trước nhất chỉ vào Tùng Thạch mà mắng.

“Ngài Mặc Lai Tư, xin lỗi, tôi sẽ tìm thấy lối vào.” Tùng Thạch Tam Lang cúi lưng xin lỗi.

“Long mạch sắp khai mở rồi, nếu anh làm lỡ thời gian của tôi, anh đền nổi không?” “Long mạch đầu tiên ở An Lạc giao cho anh xử lý, anh xử lý kiểu gì vậy?” “Đồ phế vật, đám người đảo nhỏ các anh toàn là phế vật!” Mặc Lai Tư chỉ vào mũi Tùng Thạch mắng chửi.

Lưng Tùng Thạch Tam Lang càng cúi thấp hơn.

Lần đạo mộ này lấy người của nước Ưng Tương làm chủ, đám người đảo nhỏ chỉ là phó thủ.

Bên cạnh người đảo nhỏ và nước Ưng Tương, còn có những người đến từ các quốc gia khác, họ đều là những cường giả được Mặc Lai Tư mời đến với giá cao.

“Ngài Mặc Lai Tư, tôi rất xin lỗi, tôi sẽ cố gắng hết sức để hỗ trợ.” Tùng Thạch Tam Lang cúi lưng nói.

Mặc Lai Tư lúc này mới nhìn sang những người khác, hỏi: “Các anh có cách nào tìm được lối vào mộ huyệt không?

Tôi có thể trả thêm tiền!” “Hơi phiền phức một chút, nhưng có thể tìm được.” Một người da đen, lấy ra một con chuột.

“Con chuột tìm xác này của tôi sống bằng thịt chết, thích ăn âm khí.” “Nhưng ở đây quá xa, chúng ta phải đến gần hơn một chút.” Hắn

là một kẻ đào thi thể của nước Ưng Tương, giỏi đối phó với xác chết.

Mặc Lai Tư nghe vậy, nhìn về phía Tùng Thạch.

Chương 56

Tùng Thạch quay đầu hô: "Lấy thuyền bơm hơi ra bơm!" Đám người đảo nhỏ phía sau hắn lấy thuyền bơm hơi ra bơm khí.

Mặc Lai Tư thì tổ chức vài người quan trọng, mở cuộc họp cấp cao.

"Lần này tiến vào cổ mộ không phải để trộm cắp, chỉ vì Long mạch, cho nên gặp phải cái gì thì cứ phá nát cái đó cho tôi, dẫn Long mạch ra ngoài!" Mặc Lai Tư nói với mọi người.

Long mạch bầu bạn với chủ mộ, mà chủ mộ chắc chắn sẽ không ngồi nhìn cổ mộ của mình bị hủy hoại, cho nên một khi chủ mộ có cảm ứng, Long mạch sẽ hiện ra.

"Rõ." Mọi người gật đầu.

"Tùng Thạch, tôi đã trang bị cho tất cả thủ hạ của anh những thiết bị tân tiến nhất của Ưng Tương, nếu thủ hạ của anh vẫn vô dụng, sau này đám người đảo nhỏ các anh không cần đến nữa." Mặc Lai Tư đặc biệt nhìn về phía Tùng Thạch.

Hơn một trăm người đến lần này, ngoại trừ mười mấy người cấp cao của bọn họ ra, những người còn lại đều là người đảo nhỏ.

Mặc Lai Tư đã cung cấp cho họ những thiết bị tiên tiến nhất của Ưng Tương, để họ có thể phát huy tối đa năng lực của vật hy sinh.

"Đại nhân yên tâm, dũng sĩ của đảo nhỏ chúng tôi, tuyệt đối sẽ không làm các ngài thất vọng!" Tùng Thạch Tam Lang cam đoan.

Mặc Lai Tư liếc nhìn hắn một cái, nói: "Tốt nhất là như vậy." "Savaka, cô cần gì, tôi lập tức chuẩn bị cho cô!" Mặc Lai Tư sau đó nhìn về phía một… người phụ nữ.

“Đại nhân ~ người ta muốn đàn ông.” Savaka quyến rũ nói.

Cô ta tuy là thân nữ, nhưng lại có gốc nam.

Mặc Lai Tư sắc mặt tối sầm, nhìn về phía Tùng Thạch, “Tùng Thạch, bảo thủ hạ của anh thỏa mãn cô ta.” “Đại nhân, cô ta không phải đàn ông sao?” “Đám người đảo nhỏ các anh, còn phân biệt nam nữ nữa à?” Savaka cười.

Tùng Thạch: “.....” Nghi Châu, sân bay.

Dưới sự hộ tống của chuyên cơ, giáo sư Trần Kiến Quân đã đến sân bay với tốc độ nhanh nhất.

Sau đó lại chuyển từ sân bay sang xe, trực tiếp ngồi xe đến vùng núi sâu nơi Thất Tinh Lỗ Vương Cung tọa lạc.

Bọn họ tranh thủ từng phút, không dám chậm trễ một khắc.

Trên xe.

Trần Kiến Quân hỏi về chuyện Người gác lăng, Hồ Bát Nhất liền kể ra tất cả mọi thứ liên quan đến Người gác lăng.

“Lần này, e rằng vẫn phải nhờ Người gác lăng mới được.” Hồ Bát Nhất nói.

“Đối phương nhân số đông đảo, hơn nữa vũ khí mang theo rất tinh nhuệ, tôi chỉ sợ còn có cao thủ.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Giống như lần trước ở Yến Hoài Vương Mộ, bên cạnh ông Cừu có một lão nhân lùn, bình thường không ra tay, nhưng một khi ra tay thì tuyệt sát.

“Cao thủ… Hậu Thiên hay Tiên Thiên?” Người bên cạnh Trần Kiến Quân hỏi một câu.

“Vị này là ai?” Mọi người nhìn về phía lão giả bên cạnh Trần Kiến Quân.

“Vị này là Tưởng lão, cũng là cao thủ bảo vệ tôi.” Trần Kiến Quân giải thích.

“Hậu Thiên và Tiên Thiên, có khác biệt sao?” Hồ Bát Nhất hỏi một câu.

“Khác biệt rất lớn, võ giả Hậu Thiên dù có mạnh đến mấy, một phát súng cũng có thể bắn chết; còn một khi thăng cấp Tiên Thiên, thì không sợ đạn, trong cơ thể tự có cương khí lưu động, còn có thể tạm thời ngự không phi hành.” Tưởng lão giải thích.

“Lợi hại đến vậy sao?” Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc.

“Đây còn là người sao?” “Đương nhiên, đây là cổ võ giả, vòng tròn khác biệt, các anh không hiểu cũng bình thường.” Tưởng lão thản nhiên nói.

Hoắc Ngọc Tiệp mở miệng hỏi: “Vậy Tưởng lão là võ giả Tiên Thiên, hay là…” “Hậu Thiên đại viên mãn, ai, muốn thăng cấp Tiên Thiên quá khó rồi, không những cần đủ chí bảo bổ sung khí huyết, còn cần cơ duyên mới được.” “Toàn bộ An Lạc, cường giả Tiên Thiên không đến trăm người.” Tưởng lão khẽ thở dài.

Lần này ông đến bảo vệ Trần Kiến Quân, một mặt là nhận ủy thác của quốc gia, mặt khác, chính là muốn tìm kiếm cơ hội thăng cấp.

Cổ võ giả sở dĩ được gọi là cổ võ giả, là vì ở thời cổ đại võ giả hoành hành, trong cổ mộ, có lẽ có thể tìm thấy di tích cổ võ để lại.

Từ khi triều Tống diệt võ, hệ thống võ giả dần dần suy yếu.

Đến ngày nay, cổ võ giả gần như không còn mấy người.

“Đến rồi, con đường nhỏ tiếp theo, chỉ có thể đi bộ.” Trần Kiến Quân nói một câu, kéo mọi người trở về với suy nghĩ.

Mọi người xuống xe cầm lấy trang bị, đi bộ đến Thất Tinh Lỗ

Vương Cung.

Khách sạn Cổ Lăng.

Chu Thánh trước khi xuất phát, đã làm lễ tế tự cuối cùng.

Khói hương lượn lờ, rơi vào cơ thể hắn.

Chu Thánh cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí lưu vô danh đang dũng động, khiến bụng hắn hơi nóng.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận cảm nhận hơi thở trong cơ thể.

Một luồng khí Long mạch nương tựa trên lệnh bài Người gác lăng, chảy vào cơ thể Chu Thánh, quán xuyên Kỳ kinh bát mạch và Thập nhị mạch lạc của Chu Thánh.

Vào khoảnh khắc kinh mạch hoàn toàn được quán xuyên, đỉnh đầu Chu Thánh bốc ra một làn khói xanh.

Thể xác của hắn được tăng cường đáng kể, và Chu Thánh còn cảm thấy cơ thể trở nên rất nhẹ nhàng.

Hắn có thể cảm nhận được, mình có thể thao túng khí lưu trong cơ thể.

"Mình đây là… thăng cấp rồi sao?" Chu Thánh hơi nghi hoặc, hắn nhìn chiếc chuông cổ cách đó ba mét, một quyền đánh ra.

"Ông…" Dấu quyền khổng lồ, trực tiếp đánh vào chiếc chuông cổ.

"Đang!" Tiếng chuông vang lên theo đó, Chu Thánh kinh ngạc nhìn nắm đấm của mình.

Cách ba mét vẫn có thể đánh vang chuông cổ, luồng khí này cũng quá dễ dùng đi!

Chu Thánh trong lòng tràn đầy kinh ngạc, hắn tuy không biết luồng

khí trong cơ thể đến từ đâu, nhưng hiện tại xem ra, hiệu quả rất lớn.

Hắn không biết cách phân chia cảnh giới, cho nên cũng không biết mình đã thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên.

"Đại nhân, triệu hoán thuộc hạ, có việc gì?" Liễu Như Yên nghe tiếng chuông vang lên, đi ra.

"Chuẩn bị xe, tôi muốn đi Nghi Châu!" Chu Thánh trực tiếp nói.

"Vâng!" Liễu Như Yên đáp lời rồi quay người lui xuống.

Chu Thánh siết chặt nắm đấm, cười nhạt nói: "Thực lực đã tăng lên, đám người đảo nhỏ và lũ ngoại quốc, đợi ăn đòn đi!" Nghi Châu.

Khi máy bay hạ cánh, chuyên cơ mà Liễu Như Yên sắp xếp đã đợi sẵn.

Không thể không nói, có tiền thật tốt, dù cách xa đến mấy, Liễu Như Yên vẫn có thể sắp xếp ổn thỏa cho Chu Thánh.

"Anh đẹp trai, anh muốn đến đâu?" Tài xế mở miệng hỏi.

"Đến… Lỗ Thương Trang Viên." Chu Thánh nói.

Các tử sĩ bảo hộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, đang ở trong Lỗ Thương Trang Viên.

Chu Thánh muốn đến đó để bổ sung một phen, sau đó nhờ các tử sĩ dẫn mình vào.

"Anh đẹp trai, trên bản đồ không có Lỗ Thương Trang Viên." Tài xế lật tìm định vị một lúc lâu, cũng không tìm thấy Lỗ Thương Trang Viên.

"Anh cứ đi về phía ngoại ô, đến khi tôi gọi thì dừng." Chu Thánh nói với hắn.

"Vâng ạ." Tài xế nhấn ga, chở Chu Thánh rời đi.

“Nhanh hơn chút, có thể thêm tiền.” Chu Thánh tiếp lời.

Ngồi máy bay mất hai tiếng rưỡi, cộng thêm chờ đợi, hành trình các thứ, tổng cộng gần ba tiếng rưỡi.

Chỉ còn một tiếng rưỡi nữa Thất Tinh Lỗ Vương Cung sẽ hoàn toàn mở ra, Chu Thánh không còn nhiều thời gian.

Hắn phải nhanh chóng đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung để bảo hộ.

“Vậy tôi đi thẳng đường cao tốc sân bay nhé.” Tài xế nói xong, chở Chu Thánh đi đường cao tốc.

Nửa tiếng sau, họ đến ngoại ô.

Ngoại ô Nghi Châu có ít dân cư, hai bên đều có núi lớn, cảnh quan cũng khá đẹp.

Chu Thánh tính toán lộ trình, khi sắp đến nơi, hắn bảo tài xế dừng lại.

“Được rồi, ngay đây.” Chu Thánh bảo tài xế dừng xe.

“Vâng ạ.” Tài xế dừng xe, Chu Thánh xuống xe, nhìn trái nhìn phải một cái, rồi đi thẳng vào con đường làng.

Đi dọc theo con đường làng một lúc, hắn thấy phía trước có một trang viên.

Chỉ có điều trang viên này hình như đã lâu không có người ở, đều đã hoang tàn rồi.

Chương 57

"Dịch trạm Người gác lăng này sao lại hoang tàn đến vậy?" Chu Thánh hơi nghi hoặc.

So với Khách sạn Cổ Lăng, quả thực là một trời một vực.

"Không phải Người gác lăng đã biến mất rồi chứ?" Chu Thánh đi đến cổng trang viên, nhìn tấm biển đã mục nát, đẩy cửa gỗ bước vào.

"Kẽo kẹt…" Trong trang viên cỏ dại mọc um tùm, ngay cả trên con đường đá xanh cũng phủ đầy cỏ.

Chu Thánh đạp lên cỏ dại đi vào trang viên, vừa đẩy cửa ra, bụi bặm bay xuống mù mịt.

"Khụ khụ…" Chu Thánh lùi lại vài bước, đợi bụi bặm tan đi mới bước vào.

Trang viên có tổng cộng năm tầng, Chu Thánh đang ở tầng một, ở đây đặt khá nhiều đồ nội thất bằng gỗ, nhưng không phải bị bám bụi, thì cũng bị mối mọt gặm nát.

Chu Thánh bước lên cầu thang nứt nẻ để xem xét một chút, mấy tầng trên có khá nhiều đồ đạc, nhưng đều đã phủ đầy bụi, như thể đã rất lâu không có người ở.

"Tử sĩ sẽ không thực sự biến mất rồi chứ?" Chu Thánh xem xong, càng cảm thấy các tử sĩ có lẽ đã biến mất thật.

Hắn từ trên lầu xuống, đứng ở tầng một một lúc, rồi nhìn xuống tầng hầm.

"Thôi, xuống tầng hầm xem thử, nếu thật sự không có tử sĩ thì mình tự đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung vậy." Chu Thánh men theo cầu thang, đi xuống tầng hầm.

Ánh đèn ở tầng hầm khá mờ, nhưng đối với Chu Thánh mà nói, hoàn toàn không ảnh hưởng.

Chu Thánh đi trong bóng tối, nhìn khắp nơi, ở đây ít bụi bặm hơn nhiều, hơn nữa còn bày không ít rượu ngon.

Hắn đi một vòng ở tầng hầm, nơi đây cho Chu Thánh một cảm giác rất kỳ dị, hắn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.

Và trong bóng tối, có một đôi mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào Chu Thánh.

Chu Thánh đi đến cửa phòng, dùng sức đẩy một cái, cửa đã khóa.

"Ưm?

Bên trong có gì đó sao?" Chu Thánh dùng sức, trực tiếp vặn gãy tay nắm cửa, rồi bước vào.

Đôi mắt trong bóng tối, mang theo một tia ghét bỏ.

Khi Chu Thánh bước vào, hắn ngửi thấy một mùi hương u nhã, trong phòng đặt một chiếc giường màu đỏ, còn có một bàn trang điểm.

Phía trên đầu giường, còn có một bức ảnh rất lớn.

Trong ảnh, là một cô gái trông chỉ khoảng hai mươi tuổi, xinh đẹp ngọt ngào đáng yêu, trên mặt còn mang một chút nét bầu bĩnh trẻ thơ, mặc chiếc váy dài đen trắng, rất đẹp.

Hơn nữa, cô gái trong ảnh đặc biệt giàu có, đội mũ, trên cổ còn đeo một viên kim cương đen quý báu, trong tay còn cầm một cây roi ngựa.

"Cũng là một tiểu phú bà a." Chu Thánh cảm thán.

Các tử sĩ, đều giàu có hơn hắn.

Chu Thánh nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên phát hiện ra điều bất

thường.

“Không đúng, căn phòng này sạch sẽ không tì vết, hoàn toàn không giống bên ngoài.” Chu Thánh đột nhiên phản ứng lại, toàn bộ trang viên đều phủ đầy bụi, chỉ riêng căn phòng này thì không.

Không một hạt bụi nào, đặc biệt sạch sẽ, như thể có người đã sống ở đây rất lâu.

Phía sau Chu Thánh, nguy hiểm đang đến gần.

Chu Thánh đại khái cảm ứng được, trực tiếp nói: “Đế vương tướng tướng, giai nhập lăng trung.

Hộ vương an tức, hữu long sinh miên!

Hào giác thanh khởi, hương lô thăng không!

Thủ lăng hữu thất, tử sĩ tuân tòng!” Chu Thánh nói xong, dừng lại rồi tiếp tục nói: “Tử sĩ, còn không hiện thân?” Vừa nói xong, Chu Thánh liền nghe thấy một tiếng mèo kêu.

“Miu ~” Một con mèo đen trắng, đi ngang qua Chu Thánh, với những bước đi tao nhã, đi đến trên giường.

Lưng nó màu đen, bụng có một chút màu trắng, hơi giống Anh Đoản.

Nó nhảy lên giường, hai móng vuốt mèo bắt chéo nhau, đầu đặt trên móng vuốt, mở miệng nói tiếng người: “Tử sĩ Lưu Ly, kiến qua Đại nhân miêu!” Giọng Lưu Ly giống như con gái, rất trong trẻo dễ nghe.

Chu Thánh nhìn con mèo đen trắng, trực tiếp sững sờ.

“Ngươi là tử sĩ?” Hắn không dám tin, tử sĩ lại là một con mèo!

Cái này không phải là đùa sao?

“Miu ~ Lưu Ly, nguyện nghe theo phân phó của Đại nhân, nhưng Đại nhân có thể ra khỏi phòng của ta được không?” Lưu Ly hơi không vui, có người tùy tiện vào phòng của mình.

Chu Thánh lùi ra ngoài, nhưng vẫn vô cùng kinh ngạc.

“Không phải, sao ngươi lại là một con mèo?” Chu Thánh vẫn không nghĩ thông.

“Miu ~ mèo con thì sao, mèo con đáng yêu biết bao.” Lưu Ly ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Chu Thánh: “.....” “Người trong ảnh, là ngươi?” Chu Thánh chỉ vào bức ảnh.

“Là ta đó, đẹp không?” Lưu Ly bước đi tao nhã, đi đến dưới bức ảnh.

Sau đó không biết từ đâu ngậm ra cái mũ đội lên, trên cổ còn đeo vòng cổ kim cương đen.

“Ngươi xem, giống biết bao.” Chu Thánh gật đầu, nói: “Bỏ qua sự thật mà không nói, quả thực rất giống.” “Thôi được rồi, là mèo thì là mèo đi, cũng không mong ngươi giúp được việc gì, mau dẫn ta đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung đi.” Chu Thánh nói với nó, hắn không có thời gian nói chuyện phiếm.

Lưu Ly tháo mũ và vòng cổ ra, cúi đầu nói: “Vâng!

Nghe theo phân phó của Đại nhân!” Mặc dù nó kiêu ngạo, nhưng khi làm việc chính sự, vẫn phải nghe lời.

Lưu Ly nói xong liền từ trên giường nhảy một cái lên người Chu Thánh, sau đó trèo lên vai trái của Chu Thánh đứng.

“Không phải, ngươi nhảy lên người ta làm gì?” Chu Thánh không khỏi hỏi.

“Đại nhân đưa ta ra ngoài a.” Lưu Ly nói xong, rồi bổ sung: “Bàn tế ở hậu viện.” Chu Thánh lúc này mới đưa Lưu Ly ra ngoài, khi đi lên lầu, hắn vẫn không nhịn được hỏi: “Ta rất tò mò, vì sao ngươi lại biến thành mèo?” “Ai ~ cái giá của trường sinh.” Trong hậu viện, giữa những đám cỏ dại.

Chu Thánh lấy thân phận Người gác lăng dọn dẹp cỏ dại, mới thấy được đài thờ.

Hắn vốn định tế tự, nhưng không có hương, không có hoàng chỉ, còi báo động còn bị chuột làm tổ.

Chu Thánh trừng mắt nhìn con mèo trên vai.

Lưu Ly từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống đài thờ, lẩm bẩm nói: “Cái này không thể trách mèo con, mấy trăm năm rồi không có Người gác lăng nào tìm ta, ta còn tưởng Người gác lăng đã tuyệt chủng rồi chứ.” “Trách nhiệm của tử sĩ, ngươi quên sạch bách rồi à.” Chu Thánh không vui nói.

“Miu, ta không quên.” Lưu Ly biện bạch.

“Cả Lỗ Thương Trang Viên chỉ có mình ngươi?

Thuộc hạ của ngươi đâu?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Chết hết rồi miu.” Lưu Ly đáp.

Chu Thánh bất đắc dĩ, ở đây chẳng có gì cả, chỉ có thể đơn giản tế tự một phen.

Hắn đốt đèn dầu, lấy hai cọng cỏ làm hương, đốt lên cắm vào lư hương.

“Hình rồng hộ thể, thủ ngươi trường miên!” Chu Thánh cung kính cúi đầu một lạy, khói xanh từ cỏ khô cháy lượn lờ bay lên, cuối cùng tiêu tán.

Sau khi tế tự đơn giản một phen, Chu Thánh mới nhìn về phía Lưu Ly.

Lưu Ly đuổi con chuột đi xong, muốn thổi còi.

"Phù phù phù…" Nhưng nó hiện tại chỉ là một con mèo, căn bản không thổi vang được.

"Không được rồi, khó cho mèo con quá." Lưu Ly lè lưỡi.

"Dẫn đường đi." "Vâng ạ." Lưu Ly nhảy lên vai Chu Thánh, chỉ đường cho Chu Thánh.

"Ta nói cho ngươi biết miu, Lỗ Thương Trang Viên cách Thất Tinh Lỗ Vương Cung không xa, đi bộ hơn mười phút là đến rồi." Lưu Ly nói bên tai Chu Thánh.

Trong lòng Chu Thánh, ngoại trừ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ.

Vốn tưởng ở dịch trạm Người gác lăng có thể bổ sung một phen, kết quả dịch trạm Người gác lăng chỉ có một con mèo, ồ không, là một miêu nương biết nói.

Đừng nói bổ sung, mình còn phải dẫn theo một con mèo đi gác mộ.

Nghĩ thôi đã thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Lại phải ăn Ích cốc đan, ai." Chu Thánh thở dài một hơi.

"Miu, Ích cốc đan, ngon không?

Ta đã lâu rồi không ăn gì." Lưu Ly tò mò hỏi.

Chương 58

Chu Thánh đổi ra một viên Ích cốc đan, đút cho Lưu Ly.

Lưu Ly một ngụm nuốt xuống, sau đó nhảy lên nhảy xuống.

"Phì phì phì, cay chết rồi, đắng chết rồi, nước, ta muốn uống nước." Lưu Ly nhanh chóng chạy đến bên hồ, thè lưỡi mềm mại liếm một chút nước, cảm giác đắng cay mới dần dần tiêu tán.

"Đồ xấu xa, lừa mèo con!" Lưu Ly tức giận vung hai móng vuốt trong không trung, muốn cào Chu Thánh.

"Ta đâu có nói ngon, là ngươi tự ăn." Chu Thánh đi qua, thấy bên hồ có một chiếc thuyền nhỏ cũ nát.

Muốn đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nhất định phải đi đường thủy.

Trước khi vào cổ mộ, Chu Thánh đều phải tìm một chiếc thuyền nhỏ để đi qua.

"May mà thuyền vẫn còn, nếu thuyền mà không còn, ngươi xem ta sẽ dạy dỗ ngươi thế nào." Chu Thánh vừa nói, vừa bước lên thuyền nhỏ.

"Rắc rắc…" Thuyền nhỏ hỏng rồi.

Lưu Ly trốn trên tấm ván thuyền vỡ nát, chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh nước, đáng thương nói: "Miu miu đáng yêu như vậy, anh sẽ không đánh miu miu đâu đúng không?" Chu Thánh hít sâu một hơi, trầm tư nói: "Thịt mèo hấp ngon, hay kho tàu ngon?" "Miu!!!" Trung tâm hồ.

Kẻ đào thi thể thả chuột tìm xác ra, chuột tìm xác quay một vòng giữa hồ rồi bơi về một hướng.

“Theo kịp!” Mặc Lai Tư chỉ tay, thuyền bơm hơi theo sau chuột tìm bảo vật.

Chuột tìm bảo vật bơi rất chậm, cái hồ này rất lớn, đợi đến nơi còn mất một khoảng thời gian nữa.

Và phía sau bọn họ, Trần Kiến Quân và những người khác đã đến bờ, lấy ra thuyền bơm hơi đã chuẩn bị sẵn đặt xuống nước.

Hồ Bát Nhất còn giữ lại một cái trên bờ.

“Hồ ca, anh chuẩn bị một cái để trên bờ làm gì?” Vương Bàn Tử không khỏi hỏi.

“Có lẽ có ích.” Hồ Bát Nhất nói.

Hắn chuẩn bị cho Người gác lăng, nếu Người gác lăng cũng đến, có lẽ sẽ đi thuyền bơm hơi mà theo sau.

Nếu không đến, thì cứ để đó vậy.

“Cái hồ này lớn như vậy, làm sao tìm được vị trí mộ huyệt?” Trần Kiến Quân không khỏi hỏi.

Hắn là chuyên gia khảo cổ không sai, nhưng hắn không phải người trong nghề đạo mộ, không hiểu rõ cách tìm mộ huyệt.

Nếu không, thì đâu đến lượt đám đạo mộ tặc.

Hồ Bát Nhất theo bản năng đưa tay sờ túi, sau đó nhớ ra kim la bàn của mình đã mất rồi.

“Tôi thì có thể Tầm long điểm huyệt, nhưng kim la bàn của tôi không thấy nữa, không tìm được.” Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

“Chậc, Mạc Kim Giáo Úy không có kim la bàn thì chẳng là cái thá gì cả.” Một trợ lý của Trần Kiến Quân nói.

“Tiểu Trương, đừng nói linh tinh.” Trần Kiến Quân quát hắn một

tiếng.

Tiểu Trương cúi đầu lẩm bẩm: "Vốn dĩ chẳng có bản lĩnh gì." Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, chỉ vào mũi hắn nói: "Ngươi nói ai không có bản lĩnh hả?

Ngươi dám nói lại một câu nữa không?

Nắm đấm của Bàn gia đã lâu rồi không đánh người, ngươi có muốn thử không?" "Thôi được rồi Bàn Tử." Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử lại.

Hoắc Ngọc Tiệp quan sát núi một lúc, sau đó thả máy bay không người lái đi.

Dưới sự quay chụp của máy bay không người lái, bọn họ thấy những người ngoại quốc đang tiến về phía cổ mộ.

"Tôi tìm thấy người ngoại quốc rồi, đi theo họ, có lẽ có thể vào được." Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu.

"Vậy thì, đi theo họ thôi." Trần Kiến Quân gật đầu, đây cũng là cách duy nhất.

Mọi người lên thuyền bơm hơi, do Hoắc Ngọc Tiệp dẫn đường, đi theo đám đạo mộ tặc nước ngoài.

"Trên không có máy bay không người lái!" Một lão giả đi bên cạnh Mặc Lai Tư mở miệng nói.

"Tay súng bắn tỉa!" Mặc Lai Tư hô một tiếng.

Một tay súng bắn tỉa cầm súng trường ngắm bắn ra, ngắm một lúc, tìm thấy máy bay không người lái.

"Bùm!" Sau một tiếng súng, máy bay không người lái trực tiếp rơi xuống.

Liễu Như Yên đi phía sau nhìn màn hình đen, lấy ra một chiếc máy

bay không người lái siêu nhỏ khác.

Máy bay không người lái siêu nhỏ chỉ lớn bằng con ong, rất đắt tiền.

Cô thả máy bay không người lái siêu nhỏ ra, tiếp tục theo dõi.

"Không thể ở quá gần, một khi nổ súng trên mặt hồ, thiệt thòi sẽ là chúng ta." Trần Kiến Quân nhắc nhở, bảo mọi người giảm tốc độ.

Mọi người giảm tốc độ, giữ khoảng cách hơn hai nghìn mét mà theo sau.

"Phía sau có một đám chuột phiền phức đến rồi, có cần giải quyết không?" Tùng Thạch cầm ống nhòm, nhìn thấy những người theo sau.

"Đừng lãng phí thời gian, Long mạch cao hơn tất cả!" Mặc Lai Tư nói, nhìn hướng chuột tìm xác bơi, ra lệnh: "Tăng tốc độ!" Kẻ đào thi thể vớt chuột tìm bảo vật lên, mọi người tăng tốc độ tiến lên.

Bọn họ vừa đi không lâu, Chu Thánh liền xách mèo đến.

"Miu miu, đối với miu miu đáng yêu, không thể xách, phải ôm!" Lưu Ly kịch liệt phản đối Chu Thánh xách gáy mình.

Cái cảm giác bị người ta kẹp lấy mệnh mạch đó, khiến nó rất không vui.

Chu Thánh thấy trên bờ còn có một chiếc thuyền bơm hơi, trực tiếp ném con mèo lên đó.

"Ngươi biết đường chứ?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Biết, ta biết có một con đường nhỏ có thể đến nhanh hơn." Lưu Ly nói.

Chu Thánh ném thuyền bơm hơi xuống nước, sau đó chèo thuyền, theo chỉ dẫn của Lưu Ly, đi theo lộ tuyến khác.

Trong đầu hắn đã bắt đầu đếm ngược mười phút.

Tức là, mười phút sau, cổ mộ sẽ hoàn toàn mở ra!

Lối vào động huyệt.

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Ly, Chu Thánh đến lối vào trước một bước.

Khi Chu Thánh từ thuyền bơm hơi bước xuống, đi lên bờ, giọng nói lạnh lùng của hệ thống nhanh chóng vang lên. 【Đinh, phát hiện chủ ký sinh đã đến cổ mộ trong thời gian quy định, chúc mừng chủ ký sinh nhận được thi miết nước trung cấp!】 【Thi miết nước: mang theo một độc tố nhất định, có thể làm tê liệt kẻ địch, và có thể tự do xuyên qua trong nước!】 Chu Thánh nghe thấy giọng nói của hệ thống, ngẩng đầu nhìn về phía những chấm đen xa xa, đó là đám đạo mộ tặc nước ngoài, đang đến gần.

"Cho các ngươi nếm chút khổ đầu trước!" Chu Thánh nói xong, triệu hoán thi miết nước, canh gác hai bên lối vào động.

Muốn trực tiếp đến mộ thất, chỉ có thể đi theo đường thủy ở giữa.

Hai bên đường thủy tuy có bậc thang, nhưng không thể đến mộ thất, hơn nữa cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Chu Thánh chính là muốn ép bọn họ lên hai bên, khiến bọn họ không còn đường nào khác.

Bố trí xong thi miết nước, Chu Thánh không trực tiếp đi vào mật đạo của Người gác lăng, mà là tiếp tục chèo thuyền, men theo đường thủy đi sâu vào bên trong.

Hắn nhìn hai bên đường, đường rất hẹp, một lần chỉ có thể đi qua một người.

"Vậy thì dễ rồi." Chu Thánh mở giao diện đổi thưởng, đổi ra một

cây trụ đá.

Bất ngờ xuất hiện, trụ đá có thể đánh rớt không ít người.

Và một khi đánh người xuống nước, sẽ có thi miết nước đến xử lý bọn họ.

Chu Thánh nhìn giao diện đổi thưởng của mình, phát hiện trang thứ hai của trung cấp đổi thưởng thương trường cũng đã mở ra.

Đồ trong trung cấp đổi thưởng thương trường nhiều hơn, từ linh đan diệu dược, điển tịch công pháp, cho đến củi gạo dầu muối tương giấm.

Chỉ có bạn không nghĩ tới, không có gì mà hệ thống không đổi được.

Chu Thánh sau đó nhấp vào giao diện rút thưởng của mình, phát hiện không ít vật phẩm đã được cập nhật, còn có phẩm chất tinh phẩm.

Tinh phẩm trên giao diện rút thưởng, là Vẫn Đồng! 【Vẫn Đồng: phân tách hiện thực và ảo ảnh, có thể thỏa mãn mọi mong muốn trong lòng người, khiến người ta bất tri bất giác đi vào huyễn cảnh, khó lòng thoát ra!】 Nhìn giới thiệu về Vẫn Đồng, Chu Thánh mắt sáng rực.

"Cái này đúng là đồ hay ho!" Nếu có thể rút được Vẫn Đồng ra, tuyệt đối có thể phát huy tác dụng lớn.

"Mình phải tích lũy điểm." Chu Thánh nhìn số điểm còn lại không nhiều của mình, phải tích lũy để rút thưởng.

Chu Thánh chèo thuyền tiếp tục đi sâu vào.

Chương 59

“Miu, phía trước là Thiên Thi Động, rất nguy hiểm, ngươi cẩn thận một chút.” Lưu Ly nhắc nhở một câu.

“Thiên Thi Động sao?” Trong đầu Chu Thánh hiện lên cấu trúc của Thiên Thi Động, cũng như những nguy hiểm ở đó.

“Không, nơi đó còn chưa đủ nguy hiểm.” Chu Thánh lắc đầu.

Thiên Thi Động đối với người bình thường rất nguy hiểm, nhưng đối với đám đạo mộ tặc nước ngoài mà nói, nhiều nhất cũng chỉ có thể cản trở bọn họ một lúc.

“Mình phải tăng cường một chút mới được.” Chu Thánh lẩm bẩm.

Ngoài động huyệt.

Mặc Lai Tư cầm ống nhòm, nhìn thấy động huyệt.

“Toàn tốc tiến lên, mộ huyệt ngay trước mắt!” Những người chèo thuyền tăng tốc độ, nhanh chóng đến lối vào mộ huyệt.

Kẻ đào thi thể bên cạnh hắn, dùng chuột tìm xác thăm dò một chút, xác định đây chính là lối vào mộ huyệt.

“Lão đại, chúng ta đến rồi.” Kẻ đào thi thể nói một câu.

“Ta thấy rồi.” Mặc Lai Tư thản nhiên nói.

Hắn đâu có mù, lối vào phía trước âm khí rất nặng, bên trong có mộ huyệt, chính là Thất Tinh Lỗ Vương Cung mà hắn muốn tìm.

Khi thuyền bơm hơi bơi vào động huyệt, máy quay trực tiếp lại một lần nữa khởi động.

Máy quay trực tiếp, đầu tiên quay lưng Mặc Lai Tư, sau đó lại quay về phía lối vào động.

“Thấy chưa?

Đây chính là lối vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung!” Mặc Lai Tư chỉ vào động huyệt phía trước nói.

Trong buổi phát sóng trực tiếp, cư dân mạng nước ngoài nhiều hơn trong nước, dù sao phát trực tiếp bằng mạng nước ngoài. 【Ôi chúa ơi, nhanh vậy đã tìm thấy lối vào cổ mộ An Lạc rồi!】 【Cái này không phải nên ném một quả bom vào chơi sao?】 【Cổ mộ An Lạc nhiều thật đấy, có ai muốn lập đội đi nhặt tiền không?】 【Người An Lạc thật ngu ngốc, giữ nhiều cổ mộ như vậy không đào, để làm gì?】 【Đạo mộ An Lạc, trông có vẻ đơn giản quá!】 Đa số người nước ngoài đều đang chế giễu, người An Lạc trên mạng nước ngoài cãi lại với họ, nhưng cãi không lại.

Hiện tại đội khảo cổ An Lạc còn chưa đến, bọn họ không thể nói gì được.

Chỉ thấy, Mặc Lai Tư phất tay một cái, thuyền bơm hơi tiến vào động huyệt.

Những binh sĩ nước được Chu Thánh triệu hoán, đồng loạt từ dưới đáy nước phát động tấn công.

Bọn họ trực tiếp xé rách thuyền bơm hơi, muốn làm thuyền bơm hơi chìm xuống nước.

Mặc Lai Tư đứng chắp tay sau lưng trên chiếc thuyền bơm hơi đầu tiên, cảm ứng được nước vào chân, cúi đầu nhìn xuống, thuyền bơm hơi đang chìm xuống nước.

“Chết tiệt!” Mặc Lai Tư mắng lớn một tiếng, dẫm lên mép thuyền trực tiếp nhảy lên bên trái.

Tất cả những chiếc thuyền bơm hơi vừa vào đều chìm xuống nước.

Không ít người không kịp nhảy lên, trực tiếp cùng thuyền bơm hơi chìm xuống nước.

Thi miết nước điên cuồng ùa đến, xé rách những người rơi xuống nước.

"A!!!" Tiếng kêu thảm thiết của không ít người vang lên từ dưới nước, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt nước.

"Dưới nước có thứ gì đó, nổ súng cho tôi!" Mặc Lai Tư chỉ tay, Tùng Thạch vừa lên bờ lập tức cầm súng trường.

Dưới nước tuy vẫn còn thủ hạ của hắn, nhưng hắn cũng không thể quan tâm nhiều đến vậy, khi cầm súng bắn, tiện thể bắn luôn cả thủ hạ của mình.

Đạn bắn xuống mặt hồ, không ít thi miết đang cắn xé người, đạn căn bản không bắn trúng chúng.

"Nhanh chóng tiến vào bờ!" Mặc Lai Tư hét lớn một tiếng.

Những chiếc thuyền bơm hơi phía sau đã bắt đầu chìm, bọn họ không dám chậm trễ thời gian, tăng tốc độ chèo vào.

Nhưng vừa đến cửa động huyệt, mười mấy chiếc thuyền bơm hơi phía sau, toàn bộ chìm xuống nước.

Thi miết điên cuồng ùa đến, những người ở gần trực tiếp bò lên bờ, những người ở xa quay người bỏ chạy.

Còn những người ở giữa thì gặp nạn, bị thi miết nước cắn xé, đau đớn gào thét.

"Khốn nạn!" Mặc Lai Tư mắng lớn một tiếng, ra lệnh: "Nhanh chóng đưa bọn họ lên!" Những vật hy sinh này, hắn không muốn lãng phí nhanh như vậy.

Kẻ đào thi thể từ trong ba lô, lấy ra không ít thịt vụn, rắc xuống

hồ, dẫn dụ một phần thi miết.

Những người lên bờ còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã bị Tùng Thạch ra lệnh ném dây xuống, kéo những người khác lên.

Toàn bộ quá trình, đều bị máy quay trực tiếp ghi lại. 【Ôi chúa ơi, cổ mộ An Lạc lại nguy hiểm đến vậy sao?】 【Tôi vừa thấy có người bị cắn chết!】 【Kia có phải đội trưởng hải quân Ưng Tương Mặc Lai Tư không?】 【Hình như là vậy!】 Trên mạng nước ngoài, bình luận sôi nổi, còn cư dân mạng bên phía An Lạc, tìm thấy nơi có thể nói chuyện. 【Đồ rùa rụt cổ, có bản lĩnh thì lại đây!

Thật sự cho rằng cổ mộ An Lạc của ta dễ đạo như vậy sao?】 【Cười chết mất, ngay cả mộ huyệt còn không vào được, cũng dám đi đạo mộ?】 【Chỉ vậy thôi sao?

Chỉ vậy thôi sao?

Tôi còn tưởng dữ dằn lắm chứ, chỉ vậy thôi à?】 Không ít cư dân mạng trong nước thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Đạo mộ tặc nước ngoài đến đạo mộ, vốn dĩ đã khiến không ít người An Lạc tức tối, mà đội khảo cổ bên kia lại chậm chạp không có động tĩnh, điều này khiến thể diện của An Lạc căn bản không thể vãn hồi.

Bây giờ, cơ hội đến rồi, đạo mộ tặc nước ngoài còn chưa vào được, đã suýt nữa tiêu đời.

Ngoài động huyệt, cách xa hai nghìn mét.

Trần Kiến Quân và Hồ Bát Nhất nhìn màn hình trực tiếp, lông mày nhíu chặt.

"Hồ tiên sinh, đây là thứ gì?" "Nếu tôi không đoán sai, đây là thi miết nước, một loại thi miết đặc biệt sống dưới nước." Hồ Bát Nhất nói một cách nghiêm trọng.

Thi miết nước sẽ tấn công đạo mộ tặc nước ngoài, cũng sẽ tấn công bọn họ.

Thiên Thi Động.

Chu Thánh vừa đến, giọng nói của hệ thống đã vang lên bên tai. 【Đinh, phát hiện chủ ký sinh đã thành công ngăn chặn đạo mộ tặc, chúc mừng chủ ký sinh nhận được 9 điểm tích phân!】 Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Chu Thánh đại khái đoán được, đạo mộ tặc đã vào cửa động huyệt.

Trong Thiên Thi Động, khắp nơi đều là thi thể.

Có những cái bị thứ gì đó giống rễ cây bao bọc.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn một cái, trên không trung treo lủng lẳng chín đầu rễ cây, hình dạng hơi giống rắn.

"Cẩn thận một chút, Cửu Đầu Xà Bách sẽ tấn công người!" Lưu Ly nhắc nhở.

Chu Thánh thì không lo lắng, Cửu Đầu Xà Bách sẽ tấn công người, nhưng sẽ không tấn công Người gác lăng.

"Cửu Đầu Xà Bách tuy năng lực không tệ, nhưng đối phương có súng!" Chu Thánh nói xong, đánh thức Cửu Đầu Xà Bách.

"Ta lấy danh nghĩa Người gác lăng, đánh thức ngươi, nghe theo sự sai khiến của ta!" Nói xong, Chu Thánh lấy lệnh bài Người gác lăng ra.

Cửu Đầu Xà Bách bị Chu Thánh đánh thức, khi nó nhìn thấy lệnh bài Người gác lăng trong tay Chu Thánh, liền cúi đầu.

"Thao túng thi thể, đối phó đám đạo mộ tặc phía sau ta, hiểu không?" Chu Thánh nói với nó một câu.

Chín cái đầu của Cửu Đầu Xà Bách, gật đầu, sau đó rễ cây của nó

vươn ra, quấn quanh các thi thể, tất cả thi thể đều đứng dậy.

Những thi thể đó đa số đã mục nát, khi chúng đứng dậy, có cái thịt xương rơi xuống, có cái nhãn cầu rơi ra.

Hàng trăm cỗ thi thể đứng sừng sững, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

"Nhớ kỹ, đừng dễ dàng lộ diện, chỉ dùng thi thể điều khiển để đối phó bọn họ." Chu Thánh dặn dò một câu, sau đó chèo thuyền tiếp tục đi sâu vào.

Lưu Ly trên boong tàu, nhìn lệnh bài Người gác lăng trong tay Chu Thánh, có chút kinh ngạc.

"Không ngờ, lệnh bài Người gác lăng còn có thể dùng như vậy." Lưu Ly rất kinh ngạc.

"Ngươi không biết còn nhiều lắm, mà nói, ngươi có thường xuyên đến đây không?" Chu Thánh tò mò hỏi.

"Có chứ, khi ta còn là người, đã từng đến đây, nhưng không dám đi sâu vào." Lưu Ly gật đầu nói.

"Miu ~" Lưu Ly kêu một tiếng.

"Sao vậy?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

"Ta cảm ứng được một luồng khí tức đáng ghét, phía trước hình như có thứ gì đó." Lưu Ly lẩm bẩm.

Chu Thánh nhìn cấu trúc mộ huyệt và mọi thứ của Thất Tinh Lỗ Vương Cung trong đầu, đại khái đoán được là thứ gì.

"Không thành vấn đề lớn." Chu Thánh thản nhiên nói, trực tiếp chèo thuyền đi qua Thiên Thi Động, đi về phía trước.

Chương 60

Đang đi, hắn đột nhiên thấy trên bờ phía trước, đứng một giáo hoa Hoắc Ngọc Tiệp.

Chu Thánh: "....." Lối vào động huyệt.

Tất cả mọi người đều đã lên bờ, nhưng có hơn mười người bị thương, có chín người bị thi miết nước cắn chết tươi.

Mặc Lai Tư thản nhiên nói: "Tiếp tục đi thôi." Dù sao bia đỡ đạn là người đảo nhỏ, hắn cũng không đau lòng, chỉ là đáng tiếc những bia đỡ đạn này, còn chưa kịp phát huy tác dụng đã tổn thất không ít.

Tùng Thạch phân phó thủ hạ mang theo những người bị thương cùng đi, bề ngoài là cứu người bị thương, thực tế là lợi dụng phế vật.

Bọn họ men theo hai bên bờ mà đi, camera trực tiếp vẫn đang bật.

Không gian mộ huyệt rất rộng, hơn nữa vì ở bên ngoài, nên khá sáng, nhìn có vẻ rất bình thường.

Nhưng càng đi sâu vào, khi ánh sáng không thể chiếu vào được nữa, tầm nhìn bên trong càng trở nên tối tăm.

"Bật đèn pin cường độ cao lên!" Mặc Lai Tư ra lệnh một câu.

Khi đèn pin được bật sáng chiếu về phía trước, mọi người đều sững sờ.

Trước mặt bọn họ, đứng hàng trăm cỗ thi thể.

Chúng đứng lặng lẽ tại chỗ, nhìn Mặc Lai Tư và những kẻ ngoại lai này.

"Rít, người chết thì tôi thấy nhiều rồi, nhưng người chết mà đứng dậy thì quả thực hiếm thấy!" Savaka có chút rợn tóc gáy.

Kẻ đào thi thể gật đầu nói: “Nhìn cơ thể của chúng, đã chết rất nhiều năm rồi, không thể đứng dậy mà nhìn chúng ta được.” Mặc Lai Tư từ chỗ thuộc hạ lấy một khẩu súng, trực tiếp bắn về phía không ít thi thể.

“Người sống tôi còn không sợ, lại sợ thi thể sao?

Bắn hạ chúng cho tôi!” Theo lệnh của Mặc Lai Tư, không ít người giương súng nhắm vào thi thể mà bắn.

Có những thi thể, dù anh có bắn nát chúng, chúng vẫn đứng đó, vô cùng khủng khiếp.

Trong buổi phát sóng trực tiếp, bình luận không ngừng.

Và ngoài động huyệt.

Trần Kiến Quân dẫn người từ từ đến gần.

Tay bọn họ cầm súng, một khi thi miết xuất hiện, liền lập tức tấn công.

Nhưng điều kỳ lạ là, bọn họ đến gần động huyệt, lại không có thi miết nào đến gần họ.

Không có thi miết tấn công, bọn họ cũng không xuống thuyền, mà vẫn ngồi trên thuyền tiếp tục đi.

Trong buổi phát sóng trực tiếp, rất nhanh lại gây ra không ít tranh cãi. 【Thấy chưa?

Thi miết chỉ tấn công người ngoài!】 【Có lẽ, thi miết cũng có chủng tộc đi!】 【Chậc chậc, rõ ràng là đạo mộ tặc nước ngoài đã giải quyết toàn bộ thi miết, đội khảo cổ mới có thể thuận lợi tiến vào, còn thật sự có mặt mũi mà nói à.】 【Ngươi đặc biệt bị mù à, trên mặt nước ăn thịt, là ông nội nhà ngươi sao?】 Trong buổi phát sóng trực tiếp tranh cãi không ngừng, nhưng không thể phủ nhận là, thi

miết thật sự không tấn công.

Lão Hồ ngồi trên thuyền bơm hơi, một trận mộng mị.

"Thi miết nước này, sao lại không tấn công nữa?" Hồ Bát Nhất không nghĩ ra.

"Hại, chắc là ăn no rồi." Vương Bàn Tử nói bên cạnh.

"Không, không đơn giản như vậy, thi miết nước đi theo đàn, không thể nào không tấn công." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Lão Hồ, anh phát hiện ra điều gì sao?" Trần Kiến Quân hỏi.

Hồ Bát Nhất vẫn chưa dám chắc chắn.

"Anh muốn nói, thi miết nước này giống như thi miết ở Yến Hoài Vương Mộ, bị 'nó' điều khiển?" Hoắc Ngọc Tiệp nói bên cạnh, cô cũng nhận ra vấn đề.

"Ừm." Lão Hồ gật đầu.

"Thông thường mà nói, thi miết thích âm ghét dương, chúng thích nhất ở mộ huyệt và những nơi ẩm ướt tối tăm, căn bản không thể xuất hiện ở đây, nơi đây có ánh nắng chiếu vào." Lão Hồ phân tích nói.

Mà bọn họ lại xuất hiện, chứng tỏ là có người đã triệu hoán chúng đến.

Ai có bản lĩnh này có thể làm được, không cần đoán cũng biết.

"Ý các anh là, Người gác lăng đã đến?" Trần Kiến Quân kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Ngọc Tiệp và lão Hồ.

"Không dám chắc." Lão Hồ lắc đầu.

Hoắc Ngọc Tiệp cũng nói: "Đại khái vậy, lần này đạo mộ tặc nước ngoài ngang ngược như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không ngồi yên

bỏ mặc.” Lần trước cô bị dọa khóc, điều đó đã trở thành bóng ma không thể xua tan trong lòng cô.

Một triết gia nào đó từng nói, cách tốt nhất để loại bỏ nỗi sợ hãi, chính là đối mặt với nó!

Cho nên, cô mới tìm Người gác lăng.

Bởi vì nỗi sợ hãi và bóng ma trong lòng cô, là do Người gác lăng mang lại.

“Hồ ca, Người gác lăng sẽ không ra tay với chúng ta chứ?” Vương Bàn Tử yếu ớt nói.

Nhắc đến Người gác lăng, trong lòng hắn vẫn còn chút lo sợ.

Lần trước ở Yến Hoài Vương Mộ, đã hành hạ hắn không nhẹ.

Nếu không phải cuối cùng đã dùng đến thứ tổ sư gia để lại, có lẽ đã không ra được rồi.

“Chúng ta là đến để ngăn chặn đạo mộ, bản chất giống như Người gác lăng.” Lão Hồ trầm giọng nói.

“Hy vọng hắn đừng coi chúng ta cũng là đạo mộ tặc.” “Nếu hắn coi chúng ta là đạo mộ tặc, những thi miết nước này, sẽ không đứng nhìn chúng ta rời đi rồi.” Trần Kiến Quân lắc đầu cười nói.

Hắn tuy không biết Người gác lăng có ý nghĩa gì, nhưng hắn hiện tại đã đoán được sức mạnh của Người gác lăng cường đại đến mức nào.

“Cổ mộ này, đạo mộ tặc nước ngoài không thể đạo đi được!” “Không đúng, đó không phải Hoắc Ngọc Tiệp!” Chu Thánh rất nhanh phản ứng lại.

Hoắc Ngọc Tiệp là đi cùng đội khảo cổ, căn bản không thể đến trước mình.

Hơn nữa, cô ấy là một người lạnh lùng, sao lại nháy mắt với mình?

Chu Thánh lấy lại tinh thần, định thần lại, trong đầu hồi tưởng mọi thứ trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Đó không phải Hoắc Ngọc Tiệp, mà là thứ khác.

"Đó là Thanh Nhãn Hồ Thi!" Chu Thánh phản ứng lại xong, Hoắc Ngọc Tiệp trên bờ liền biến mất, thay vào đó là một con hồ ly mắt xanh lục, toàn thân đen trắng.

Nó đứng đó như một người, mắt nhìn thẳng vào mình.

"Hồ ly đáng ghét." Lưu Ly vung móng vuốt, muốn đánh Thanh Nhãn Hồ Thi.

"Nó đắc tội gì với ngươi sao?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

"Không có." Lưu Ly lắc đầu, cũng không vung móng vuốt, cuộn mình trên thuyền bơm hơi.

Chu Thánh u u nhìn nó, trực tiếp tự nhủ rằng Lưu Ly và Thanh Nhãn Hồ Thi nhất định có quan hệ.

Còn về quan hệ tốt hay xấu, thì không thể biết được.

"Con Thanh Nhãn Hồ Thi kia, là còn sống hay đã chết?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Đừng hỏi mèo con, mèo con không biết gì cả." Lưu Ly cuộn tròn cơ thể, không trực tiếp trả lời lời nói của Chu Thánh.

Chu Thánh thở dài một hơi, "Ai, sao mình lại gặp phải một tử sĩ như thế này." Nếu như Liễu Như Yên thì tốt biết mấy, mình hỏi gì cô ấy đáp đó, tuy Liễu Như Yên biết không nhiều, nhưng đối với mình thì răm rắp tuân lệnh.

Còn con mèo này… hấp hay kho tàu?

Thiên Thi Động.

Mặc Lai Tư dẫn mọi người, dẫm lên thịt thối mà đi qua.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối ghê tởm, nhưng bọn họ cứ như không ngửi thấy gì vậy.

Thậm chí, kẻ đào thi thể còn cúi xuống tìm bảo vật.

"Đáng tiếc cơ thể đã hư hại nghiêm trọng, không thể điều khiển được nữa." Savaka có chút tiếc nuối, cô ta là sư phụ hạ đầu, bản lĩnh lớn nhất chính là điều khiển thi thể và hạ lời nguyền.

"Sớm muộn sẽ có thi thể cho cô dùng." Mặc Lai Tư thản nhiên nói.

"Tôi rất mong chờ." Savaka cười nhẹ, tràn đầy hứng thú.

"Gầm…" Ngay khi mọi người sắp xuyên qua Thiên Thi Động, Cửu Đầu Xà Bách ẩn mình trong bóng tối, đột nhiên thò đầu ra tấn công.

"Phanh phanh phanh…" Không kịp đề phòng, không ít người đều bị Cửu Đầu Xà Bách húc xuống nước, còn một phần bị Cửu Đầu Xà Bách quấn chặt.

"A…" Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, dưới nước còn có thi miết nước, rơi xuống chỉ càng thảm hơn!

Chương 61

"Cứu người, bắn Cửu Đầu Xà Bách xuống cho tôi!" Mặc Lai Tư quay đầu hét lớn.

Tùng Thạch từ trong hộp vũ khí lấy ra tên lửa nhiệt PEG, nhắm vào Cửu Đầu Xà Bách mà bắn phá.

"Bùm!" Tên lửa đánh trúng Cửu Đầu Xà Bách, vụ nổ lớn bùng cháy, trực tiếp đốt cháy Cửu Đầu Xà Bách.

"Rít…" Cửu Đầu Xà Bách phát ra tiếng kêu khủng khiếp, chín cái đầu điên cuồng tấn công.

Những người bị nó giam cầm cũng từ trên không rơi xuống. 【Chúa ơi, nước Ưng Tương có cả tên lửa nhiệt PEG tân tiến nhất sao, chắc chắn, Mặc Lai Tư chính là đội trưởng hải quân!】 【Xem ra, không có chút thân phận, ngay cả đạo mộ cũng không đạo được.】 【Rít, các ngươi không thấy, có mấy người bị húc xuống, lập tức bị cắn chết sao?

Thật tàn nhẫn!】 【Đáng đời, ai bảo bọn họ đi đạo mộ?】 Trên mạng nước ngoài, bình luận không ngừng, không ít người đều đang thảo luận.

"Tiêu diệt nó cho tôi!" Mặc Lai Tư chỉ tay.

Tùng Thạch cầm tên lửa, lại bắn thêm một phát tên lửa nữa.

"Bùm…" Một tiếng nổ lớn, tên lửa trực tiếp hoàn toàn tiêu diệt Cửu Đầu Xà Bách, chín cái đầu đều bốc cháy ngùn ngụt.

Mặc Lai Tư lạnh lùng nhìn Cửu Đầu Xà Bách bị thiêu rụi, lúc này mới ra lệnh tiếp tục xuất phát.

"Đi!" Mặc Lai Tư tăng tốc độ, tiếp tục đi dọc bờ.

Nhưng vừa đi được mấy bước, trụ đá đột nhiên xuất hiện từ tường.

Mặc Lai Tư vội vàng lùi lại mấy bước, tránh khỏi trụ đá.

Còn những người khác thì không may mắn như vậy, khi trụ đá xuất hiện, bọn họ căn bản không kịp né tránh, bị trụ đá húc xuống nước.

Mặc Lai Tư một cước đá tảng đá xuống nước, kiêu ngạo nói: "Chỉ chút cơ quan này cũng muốn ngăn cản ta sao?" "Tùng Thạch, gặp nguy hiểm thì trực tiếp nổ tung cho tôi!" Mặc Lai Tư nói.

Hắn không sợ làm nổ sập mộ huyệt, nổ sập mở ra một con đường mà đi vào là được.

"Vâng!" Tùng Thạch đáp lời, cầm pháo tên lửa đi theo phía sau.

Còn về hai ba người rơi xuống, thì không ai quản.

Bọn họ dù có thể cứu được, cũng không ai đi cứu.

Không đáng.

"Hiến thân vì Nhật Bản, đây là vinh dự của các ngươi!" Tùng Thạch nói với những thủ hạ đang bị thi miết nước cắn xé dưới nước.

Sau đó để ngăn bọn họ quá đau khổ, Tùng Thạch còn cho bọn họ một phát pháo tên lửa.

"Bùm!" Nước bắn tung tóe, làm bắn không ít thi miết nước.

Nước hồ gợn sóng, những người phía trước và phía sau ít nhiều đều bị ảnh hưởng một chút.

Mặc Lai Tư trong lòng cười thầm: Người Nhật đúng là lũ ngu ngốc!

Phía sau.

Đội khảo cổ đi theo vào, thần sắc căng thẳng.

Bọn họ thông qua buổi phát sóng trực tiếp nhìn thấy, trang bị của đạo mộ tặc nước ngoài rất tinh nhuệ, ngoài súng ống ra, còn mang theo mấy khẩu pháo tên lửa.

Pháo tên lửa có thể trực tiếp làm nổ sập mộ huyệt.

"Bọn họ là muốn cưỡng chế nổ tung để mở một con đường." Trần Kiến Quân sắc mặt căng thẳng.

Nếu bọn họ bất chấp tất cả mà nổ tung, sớm muộn sẽ làm nổ sập mộ huyệt, đến lúc đó văn vật ngàn năm, tất cả sẽ bị hủy hoại trong một sớm một chiều.

"Bọn họ không phải vì văn vật mà đến." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói, nghĩ đến ông Cừu lần trước.

Ông Cừu cũng không mấy hứng thú với văn vật, ông ta cũng rất vội vàng muốn vào, cứ như là vội vàng muốn tìm thứ gì đó.

"Bọn họ chắc là vì thứ gì đó trong chủ mộ thất mà đến, hoàn toàn không quan tâm đến văn vật." Hồ Bát Nhất phân tích nói.

"Tăng tốc độ, kịp trước khi bọn họ vào cổ mộ, ngăn chặn bọn họ." Trần Kiến Quân nói.

Một khi cứ để bọn họ vào cổ mộ mà nổ tung bừa bãi, đến lúc đó toàn bộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung đều sẽ bị hủy diệt.

"Tôi cảm thấy không cần vội." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Nghe vậy, Trần Kiến Quân còn chưa nói gì, Tiểu Trương lập tức nói chen vào: "Cô Hoắc nói không sai, chúng ta không cần vội, đợi bọn họ đánh nhau lưỡng bại câu thương, chúng ta lại đến ngồi hưởng lợi ngư ông." "Tôi không có ý đó, ý của tôi là, chúng ta không cần vội vàng đi qua, phải chuẩn bị kỹ càng." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

“Ngồi hưởng lợi ngư ông, không tốt sao?” Tiểu Trương lẩm bẩm một câu.

“Ngươi tránh xa ta ra một chút!” Hoắc Ngọc Tiệp nhìn Tiểu Trương ngày càng đến gần, thần sắc lạnh đi.

Tiểu Trương lùi về phía sau, tay giấu một cây kim.

Hắn lợi dụng lúc không ai chú ý, lén lút đâm một lỗ trên thuyền bơm hơi.

Tốc độ thuyền bơm hơi càng ngày càng chậm.

“Hồ ca, cái thuyền bơm hơi này không chèo nổi nữa rồi.” Vương Bàn Tử kêu lên.

“Ối trời, vào nước!” Khi Vương Bàn Tử đứng dậy, thuyền bơm hơi đã vào không ít nước.

“Hở khí, mau đi!” Hoắc Ngọc Tiệp hét lên một tiếng, mọi người lập tức bỏ thuyền bơm hơi.

Trên thuyền bơm hơi bọn họ có thể tránh được tấn công của thi miết nước, nhưng một khi rơi xuống, thì không thể nói trước được.

Người gác lăng có thể điều khiển thi miết không sai, nhưng rơi xuống nước, sẽ bị thi miết tấn công.

“Kỳ lạ, cũng không có gì còn lại, thuyền bơm hơi sao lại hở khí?” Hồ Bát Nhất một trận nghi hoặc, dùng dây thừng kéo chiếc thuyền bơm hơi bị hở khí.

Hắn muốn kiểm tra một chút.

Thiên Thi Động đi về phía trước không lâu, đột nhiên xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt.

Ánh sáng vàng kim, che lấp ánh sáng trắng cường độ cao của đèn pin.

“Tắt đèn pin đi.” Mặc Lai Tư ra lệnh.

Hắn hình như thấy thứ mình muốn.

Khi tất cả đèn pin tắt, có người không nhìn thấy đường, có người nhìn thấy con đường đến thiên đường.

Mỗi người suy nghĩ khác nhau, thứ nhìn thấy cũng khác nhau.

Mặc Lai Tư nhanh chóng bước lên, trong mắt tràn đầy ánh vàng.

“Chính là nó, Long mạch, thứ ta muốn tìm!” Mặc Lai Tư chỉ vào một con rồng vàng kim phía trước, con rồng đó dường như được tạo thành từ một loại khí đặc biệt.

“Đại nhân, đó không phải là thiên đường sao?” “Đó là, bệ hạ tôn kính!” Tùng Thạch quỳ hai gối xuống, hắn nhìn thấy Nhật Hoàng.

Và những dũng sĩ phía sau hắn, cũng quỳ xuống theo, họ dường như đã thấy, Nhật Hoàng cầm huân chương, muốn trao tặng huân chương vinh dự cho họ.

Đối với họ mà nói, vinh dự cao hơn tất cả.

Mặc Lai Tư vốn dĩ vô cùng kích động, nhưng thấy phản ứng xung quanh, liền cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ryan, anh lên xem thử.” Mặc Lai Tư chỉ vào Long mạch vàng kim, bảo Ryan đi.

Ryan là vệ sĩ của hắn, địa vị còn cao hơn Tùng Thạch.

Ryan từ từ bước lên, trong mắt hắn hiện ra, là một con đường lớn vàng kim, chỉ cần vượt qua con đường lớn vàng kim đó, là có thể đến cảnh giới truyền thuyết.

Khi hắn một bước đạp lên con đường lớn vàng kim, vô số đòn tấn công ập đến phía hắn.

Dưới trực giác của võ giả, Ryan quả quyết lùi ra.

Con đường lớn vàng kim trước mắt tiêu tán, thay vào đó là vô số mũi tên sắc nhọn ập đến.

Cương khí Tiên Thiên trong cơ thể Ryan vận chuyển, những mũi tên đó giống như bắn vào một bức tường vô hình, tất cả đều không thể đến gần Ryan, cách Ryan một milimét, liền toàn bộ rơi xuống.

"Mặc Lai Tư, chúng ta bị lừa rồi." Ryan nói với Mặc Lai Tư.

Tầm nhìn của hắn khôi phục, phía trước căn bản không phải con đường lớn vàng kim, mà là một con Thanh Nhãn Hồ Thi.

Thanh Nhãn Hồ Thi mắt xanh lục, nhìn thẳng vào bọn họ, như thể có thể nhìn xuyên thấu dục vọng trong lòng bọn họ vậy.

Mặc Lai Tư nghe lời Ryan nói xong, liền hét lên với Tùng Thạch: "Tùng Thạch, nổ tung nó cho tôi!" Tùng Thạch lúc này vẫn đang quỳ trên mặt đất, đợi Nhật Hoàng tiếp kiến.

"Anh điếc rồi sao!" Mặc Lai Tư quay đầu nhìn Tùng Thạch đang quỳ trên mặt đất.

Tùng Thạch dường như nhận được chỉ thị gì đó, từ trên mặt đất đứng dậy, cầm pháo tên lửa đối diện với Mặc Lai Tư.

Chương 62

Đang định nổ súng thì Mặc Lai Tư một bạt tai đánh vào mặt Tùng Thạch, cướp lấy pháo tên lửa từ tay hắn.

"Chết tiệt!" Mặc Lai Tư nhận lấy pháo tên lửa, hướng về phía Thanh Nhãn Hồ Thi phía trước mà bắn một phát đạn pháo.

"Ầm!" "Phanh!" Một tiếng nổ lớn, ảo ảnh trong mắt tất cả mọi người biến mất, thay vào đó là đêm đen vô tận.

Ryan bật đèn pin cường độ cao, chiếu quét qua mọi người.

Dưới ánh sáng quét qua của đèn pin cường độ cao, mọi người rất nhanh khôi phục bình thường.

"Ừm?

Ai đánh tôi?" Cảm thấy trên mặt truyền đến đau rát, Tùng Thạch một trận nghi hoặc, ai đã đánh mình.

"Đồ ngu ngốc, tôi đánh!" Mặc Lai Tư nói một câu, ném pháo tên lửa cho Tùng Thạch.

Tùng Thạch cúi đầu, nói: "Vâng, Đại nhân dạy bảo đúng." Hắn không hiểu Mặc Lai Tư đánh mình làm gì, nhưng hắn chỉ có thể cúi đầu đáp lời.

Mặc Lai Tư không thèm để ý đến hắn nữa, mà nhìn về phía Ryan, hỏi: "Vừa rồi thứ kia, rốt cuộc là thứ gì?" "Một cỗ thi thể hồ ly." Ryan thản nhiên nói.

"Thi thể hồ ly?" Mặc Lai Tư trực tiếp sững sờ.

Một cỗ thi thể hồ ly, suýt nữa đã giải quyết bọn họ.

"Con hồ ly đó không đơn giản, rất có khả năng đã thành tinh rồi."

Ryan tiếp lời.

“Dù có thành tinh, trước mặt vũ khí nhiệt, cũng không đáng kể.” Kẻ đào thi thể nói bên cạnh.

Ryan lắc đầu, “Đừng bao giờ coi thường An Lạc.” Mặc Lai Tư xua tay, “Đi thôi.” Mọi người lúc này mới tiếp tục lên đường, đi sâu vào.

Cổ mộ đã không còn xa nữa.

Phía trước.

Bên tai Chu Thánh, vang lên giọng nói của hệ thống. 【Đinh, phát hiện chủ ký sinh đã thành công ngăn chặn đạo mộ tặc, chúc mừng chủ ký sinh nhận được năm điểm tích phân!】 Điểm tích phân mà hệ thống cấp, là tính theo cách bố trí đã làm.

Còn ở chỗ Thanh Nhãn Hồ Thi, không liên quan gì đến Chu Thánh, cũng không có thương vong, cho nên không cấp điểm tích phân.

Chu Thánh nhìn ngã ba phía trước, phía trước bên trái trực tiếp đến mộ thất, phía trước bên phải thì sẽ đi đường vòng rất xa, hơn nữa khắp nơi là nguy hiểm.

“Phải nghĩ cách, để đạo mộ tặc đi đường bên phải mới được.” Chu Thánh vuốt cằm trầm tư.

“Làm tường chặn lại là được rồi mà.” Lưu Ly mở miệng nói.

“Ngươi làm được sao?” Chu Thánh nhìn Lưu Ly.

“Ta làm được chứ, nhưng ta phải biến thành người, mới làm được.” Lưu Ly tiếp lời.

Chu Thánh nghe nó nói biến thành người, nhất thời ngây người, kinh ngạc hỏi: “Ngươi còn có thể biến thành người?!” “Miu, ta vốn dĩ là người, chẳng qua bây giờ biến thành mèo rồi đó.” Lưu Ly không

vui nói.

“Nói cứ như ta không phải người vậy, miu ~” Chu Thánh nhìn con mèo đen nhỏ, trong lòng thầm nghĩ: Ngươi chính là một con mèo, ồ không, ngươi là miêu nương.

“Ngươi cứ nói là có làm được không.” Chu Thánh nhìn Lưu Ly.

“Miu, miu ~” Lưu Ly kêu mấy tiếng, chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh nước.

“Đợi ta quay về sẽ tìm cho ngươi một con mèo đực.” “Miu, được!” Lưu Ly toàn thân dựng lông, phun ra tiếng người.

“Nhưng cái giá rất lớn.” Lưu Ly lẩm bẩm.

“Vậy thôi, ta nghĩ cách vậy.” Chu Thánh nhắm mắt lại nhìn giao diện đổi thưởng của mình, lướt qua một lượt, hắn tìm thấy một món đồ hay ho.

Máy chiếu hình.

“Tường thật ta không làm ra được, tường giả ta còn không làm được sao?” Chu Thánh tốn một chút điểm tích phân, đổi ra máy chiếu hình.

Sau đó chèo thuyền đến bờ đối diện, đầu tiên quét qua vách tường, sau đó chiếu ra một bức tường giống hệt.

Sau khi đổi ra máy chiếu hình, Chu Thánh lại dùng đèn pin cường độ cao chiếu một cái, xác định không xuyên sáng, mới yên tâm rời đi.

Sản phẩm của hệ thống, quả nhiên không tệ, ngay cả máy chiếu hình chiếu ra, cũng giống như thật.

“Ồ, lợi hại quá, mèo con đại kinh ngạc.” Lưu Ly rất kinh ngạc, vốn cần một bức tường, một cái máy chiếu hình đã giải quyết xong.

“Học hỏi chút đi.” Chu Thánh xoa xoa đầu Lưu Ly.

Tuy con mèo này rất phế, nhưng cảm giác chạm vào thật không tệ, lông đặc biệt mềm mượt.

"Miu ~" Lưu Ly cũng vô cùng thoải mái, thân là một con mèo, thích nhất là được người khác vuốt ve lông cho mình.

Tại vị trí Cửu Đầu Xà Bách.

Trần Kiến Quân và những người khác nhìn nơi bị đạo mộ tặc nước ngoài nổ tung, từng người một hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đạo mộ tặc đáng ghét, thật đáng chết!" Trần Kiến Quân nghiến răng nói.

Thân là giáo sư khoa khảo cổ, hắn ghét nhất chính là đạo mộ tặc, đặc biệt là đạo mộ tặc không tuân thủ quy tắc.

"Đúng, đạo mộ tặc nước ngoài đáng ghét!" Vương Bàn Tử đặc biệt thêm hai chữ nước ngoài.

Còn lúc này Hồ Bát Nhất, sau khi kéo chiếc thuyền bơm hơi bị hở khí lên, vốn định tìm vấn đề, nhưng Tiểu Trương nhất thời mất tay, không giữ chắc, thuyền bơm hơi lại rơi xuống nước.

"Hồ ca, xin lỗi nhé." Tiểu Trương xin lỗi.

"Không sao." Hồ Bát Nhất xua tay, nhưng trong lòng đã có nghi ngờ.

Hắn gõ mấy cái vào thuyền bơm hơi truyền tin tức, Vương Bàn Tử đang nói chuyện với Trần Kiến Quân, biểu cảm khẽ ngưng lại.

"Bàn Tử, Shirley, chú ý có nội gián!" Sau khi tiêu diệt được Hồ thi mắt xanh, hành trình tiếp theo của nhóm đạo mộ tặc nước ngoài tương đối yên tĩnh, cơ bản không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Khi họ đến phía trước, họ lại tưởng rằng đó là một khúc cua.

"Bên phải khó qua quá." Tùng Thạch không khỏi nói.

Dòng sông rộng năm mét, một khi rơi xuống, đó chính là bữa tiệc thịnh soạn cho lũ thi miết (bọ xác nước).

"Đơn giản, bắc dây thừng là qua được." Lai Ân lạnh nhạt nói.

Ngay sau đó, hắn lấy ra một sợi dây thừng từ ba lô, quăng sang bờ bên kia.

Dây thừng còn chưa tới bờ, Lai Ân đã một chân đạp lên sợi dây, nhẹ nhàng lướt qua. 【Má ơi, người này còn biết bay!】 【Chẳng lẽ siêu nhân mà nước Ưng Tương quốc (Mỹ) phái tới đều được cải biên từ thực tế sao?】 【Trời ạ, đạo mộ tặc nước ngoài lại có đội hình mạnh như vậy ư!!】 Trên mạng nước ngoài, không ít cư dân mạng đã tận mắt nhìn thấy người đó bước đi trên sợi dây không.

"Hít một hơi lạnh, hắn không lẽ là cường giả Tiên Thiên?" Tùng Thạch có chút kinh ngạc.

Cường giả Hậu Thiên Đại Viên Mãn thì hắn biết, bên cạnh hắn cũng có một người, nhưng cường giả Tiên Thiên thì thật sự không mấy khi thấy.

"Không sai." Mặc Lai Tư gật đầu nói.

Cường giả Tiên Thiên có thể hoành hành ngang dọc trong cổ mộ.

Vì vậy, Mặc Lai Tư một chút cũng không lo lắng.

Hơn nữa, ngoài Lai Ân ra, bên cạnh hắn còn có Quật Thi Nhân và Hàng Đầu Sư, thực lực của bọn họ cũng không kém.

Lai Ân túm sợi dây cố định thẳng vào tường, sau đó nói: "Qua đây đi!" Mặc Lai Tư nhảy lên sợi dây, nhanh chóng đi qua.

Tiếp theo là Quật Thi Nhân, Tát Ngõa Tạp, cuối cùng mới là Tùng Thạch và thuộc hạ của hắn.

Đợi mọi người đều qua hết, họ tiếp tục đi theo con đường bên

phải.

Không ai thấy, hướng dòng sông có một nhánh rẽ, một phần nước sông cổ đổ về phía bên trái. …… Phía sau bọn họ.

Nhìn vào phòng livestream, Trần Kiến Quân và những người khác cau mày thật chặt.

"Tưởng lão, còn có thể đấu lại được không?" Trần Kiến Quân hỏi Tưởng lão.

"Hắn ta có Tiên Thiên cương khí hộ thể, e rằng đã là cao thủ Tiên Thiên, khó lắm." Tưởng lão lắc đầu thở dài.

Có Tiên Thiên cương khí hộ thể, đao kiếm khó vào, ngay cả đạn cũng không thể xuyên qua cương khí.

Muốn đối phó với hắn, trừ phi có cao thủ Tiên Thiên mạnh hơn hắn, hoặc dùng vũ khí nóng, dùng hỏa lực mạnh mẽ áp chế hắn.

"Không còn cách nào sao?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi.

"Có, một là thừa lúc hắn kiệt sức tìm ra điểm yếu mà giết hắn, hai là dùng hỏa lực mạnh mẽ bao phủ, trực tiếp tiêu diệt hắn!" Tưởng lão trực tiếp nói.

Chương 63

Hỏa lực mạnh mẽ thì bọn họ có, nhưng đối phương cũng có.

Còn đối phương kiệt sức lúc nào, ai mà biết được?

"Gặp rồi tính vậy." Hồ Bát Nhất nói một câu, so với cường giả kia, anh còn lo lắng hơn về nội gián.

Một hạt phân chuột làm hỏng cả nồi canh.

Không tìm ra nội gián, bọn họ sẽ rất bị động và nguy hiểm.

Khi họ đi đến chỗ Hồ thi mắt xanh, lại dừng lại.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi trong thuyền da, nhìn thấy một người đàn ông đáng sợ đeo mặt nạ quỷ, mặc áo đen, tay trái cầm roi dài, tay phải cầm đao dài.

Trong mắt Hoắc Ngọc Tiệp xuất hiện sự kinh hoàng.

Đó là nỗi ám ảnh mà cả đời cô không thể xóa bỏ, giờ lại xuất hiện.

Nỗi sợ hãi này, một khi đã dính vào thì không thể thoát ra được nữa.

Hoắc Ngọc Tiệp muốn chạy trốn, nhưng căn bản không thể chạy.

Những người khác cũng nhìn thấy người trong lòng mình.

"Đừng nhìn!" Hồ Bát Nhất đột nhiên hét lớn một tiếng, như sấm sét đánh vào tai, đánh thức tất cả mọi người.

Bên bờ sông, không có bất cứ thứ gì cả, những gì họ thấy đều là giả.

Hoắc Ngọc Tiệp yếu ớt ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy một đôi

mắt xanh lục.

"Đó là thứ gì vậy?" Hoắc Ngọc Tiệp không khỏi hỏi.

"Hồ thi mắt xanh!" Hồ Bát Nhất nói.

"Truyền thuyết, hồ ly thành tinh có thể mê hoặc lòng người, nhìn thấu suy nghĩ của con người; còn Hồ thi mắt xanh, chính là thi thể hồ ly thành tinh." Mọi người nghe Hồ Bát Nhất giải thích, vẫn có cảm giác không chân thật.

Dù sao thì, cái này cũng quá giả rồi!

Hồ ly tinh, bọn họ chỉ thấy trong thần thoại, chưa bao giờ gặp trong thực tế.

"Vì sao anh không bị ảnh hưởng?" Trần Kiến Quân tò mò hỏi.

"Tôi có tổ sư phù hộ." Hồ Bát Nhất nói một câu, sờ sờ phù Mạc Kim trên cổ, nhìn Hoắc Ngọc Tiệp hỏi: "Hoắc tiểu thư, cô vừa thấy gì?" Hoắc Ngọc Tiệp ngồi dậy từ thuyền da, lắc đầu nói: "Tôi chẳng thấy gì cả." Trong lòng cô tràn đầy nghi hoặc, người đeo mặt nạ quỷ kia, rốt cuộc có phải là Người gác lăng không?

Cô vừa nãy tuy vô cùng kinh hãi, nhưng cũng nhìn rõ, chiếc mặt nạ quỷ đó là một chiếc mặt nạ, chứ không phải khuôn mặt thật.

Tương tự, nếu người đó không phải quỷ, mà là người, vậy thì đó chính là Người gác lăng!

Mình ở Lỗ Vương Cung Bảy Sao gặp được, cũng là Người gác lăng, chứ không phải quỷ!

Trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp, càng ngày càng kính sợ và sợ hãi Người gác lăng.

Cô muốn tìm Người gác lăng, nhưng cô càng sợ đối mặt với Người gác lăng.

Tin tức tốt duy nhất đối với cô là, Người gác lăng là bạn học của mình.

"Tôi nhất định sẽ vượt qua nỗi sợ hãi, đối mặt với dung nhan thật dưới mặt nạ của anh!" Hoắc Ngọc Tiệp thầm nghĩ trong lòng. …… Phía trước cổ mộ.

Chu Thánh vừa đến, bên tai hắn lại vang lên tiếng của hệ thống. 【Đinh, kiểm tra thấy chủ kí chủ đã thành công ngăn cản đạo mộ tặc, chúc mừng chủ kí chủ nhận được bốn điểm tích phân!】 Nghe thấy tiếng hệ thống, Chu Thánh liền đoán được bọn đạo mộ tặc nước ngoài lúc này đã đi về phía bên phải.

"Phải nhanh chóng bố trí thôi, bọn đạo mộ tặc nước ngoài đi nhầm đường, rất nhanh sẽ quay lại." Chu Thánh vừa nói, vừa bước xuống khỏi thuyền da, Lưu Ly trực tiếp nhảy lên vai Chu Thánh.

Xuống thuyền xong, Chu Thánh rạch nát thuyền da, để thuyền chìm xuống nước.

Sau đó, hắn mới đi đến cửa mộ của Lỗ Vương Cung Bảy Sao.

Cửa mộ đã hoàn toàn mở ra.

Chu Thánh trực tiếp đi vào.

"Meo, anh cẩn thận một chút, phía trước có một huyết thi!" Lưu Ly nhắc nhở một câu, cô đối với Lỗ Vương Cung Bảy Sao, còn hiểu rõ hơn cả Chu Thánh.

Chu Thánh không khỏi nghi ngờ, Lưu Ly tuyệt đối đã từng đến đây, hơn nữa còn không chỉ một lần.

Hắn đi vào, vừa đi được vài bước, đã thấy ở trung tâm quảng trường phía trước, đặt một cỗ quan tài sắt.

Quan tài sắt dường như cảm ứng được có người đi vào, không

ngừng rung động, bốc ra không ít hắc khí.

"Gào……" Huyết thi nằm bên trong, dường như muốn xông ra ngoài.

"Ta lấy danh nghĩa Người gác lăng, lệnh cho ngươi chìm vào giấc ngủ!" Chu Thánh lấy ra lệnh bài, ra lệnh cho huyết thi nằm yên.

Hắc khí tiêu tan, quan tài không còn rung động.

"Nếu có đạo mộ tặc đi vào, nhớ kỹ không được đánh trực diện, phải ẩn nấp trước!" Chu Thánh nhắc nhở.

Đạo mộ tặc nước ngoài mang theo vũ khí hạng nặng, huyết thi dù có mạnh đến đâu, trước vũ khí hạng nặng cũng không chống đỡ được bao lâu.

Cách tốt nhất, chính là ẩn mình trong cổ mộ, chờ thời cơ hành động.

"Gào!" Huyết thi đáp lại một tiếng, hiểu được lời Chu Thánh nói.

Nó ở phía ngoài cùng, canh giữ cổ mộ này.

Giống như tướng quân ở Yên Hoài Vương Mộ vậy.

Chỉ là tướng quân ở đó bị Thiên Cốt trấn áp, còn ở đây thì không, hơn nữa nó ở vị trí ngoài cùng.

Chu Thánh trực tiếp đi đến bên cạnh quan tài sắt, đi qua bên cạnh quan tài, sau đó tiến vào mật đạo của Người gác lăng.

Hắn phải đến vị trí trung tâm, bố trí cơ quan.

Lỗ Vương Cung Bảy Sao so với Yên Hoài Vương Mộ mà nói, càng thêm nguy hiểm, bên ngoài cổ mộ đã có trùng trùng uy hiếp, bên trong cổ mộ còn nhiều hơn!

"Meo, không ngờ mật đạo Người gác lăng lại ở đây, lần trước ta

tìm nửa ngày trời cũng không thấy.” Lưu Ly đứng bên tai Chu Thánh lầm bầm một câu.

Chu Thánh mắt hơi híp lại, nói: “Vậy nên, lần trước em vào làm gì?” “Meo meo ~” “Ta là vào du lịch đó mà!” Trên mặt nước.

Sự yên tĩnh đột ngột ập đến, khiến tất cả mọi người đều có chút không thích ứng.

“Bàn Tử, sao anh không nói gì nữa vậy?” Dương Tuyết Lỵ nhìn Vương Bàn Tử, hắn mà im lặng là y như rằng có chuyện không hay sắp xảy ra.

“Tôi không biết nên nói gì, tôi cứ có cảm giác có chuyện không tốt sắp xảy ra.” Vương Bàn Tử cau mày nói, hắn luôn có một linh cảm chẳng lành, linh cảm này rất mãnh liệt.

Hắn cầm lấy một khẩu AK từ người bên cạnh để phòng thân, bên hông còn treo vài quả lựu đạn.

Khi thuyền da lướt về phía trước, đến chỗ khúc cua.

Phía trước bên trái là một bức tường, bên phải có thể đi qua.

Hồ Bát Nhất nhìn cấu trúc mộ huyệt trước mắt, luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Sao tôi cứ có cảm giác con đường phía trước hơi kỳ quái nhỉ?” Hồ Bát Nhất cau mày, có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Hoắc Ngọc Tiệp thả một con cá robot xuống, con cá robot có gắn thiết bị giám sát, có thể giám sát qua máy tính.

Cô điều khiển cá robot bơi về phía trước, đột nhiên nhìn thấy dòng sông bên trái thông suốt, bên dưới căn bản không có tường chắn.

“Bức tường bên trái, hẳn là có cơ quan!” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Cô điều khiển con cá bơi qua, trực tiếp bơi sang.

“Xem ra, con đường bên trái mới là đường dẫn đến mộ thất.” Hồ Bát Nhất vừa nói, bỗng nhiên nhớ ra cảm giác quen thuộc khó tả này là gì rồi.

“Cái này chẳng phải giống hệt lúc chúng ta đi Yên Hoài Vương Mộ sao?

Gặp phải cột đá màu đỏ, đi sang phải, kết quả bên phải toàn là đường chết.” Vương Bàn Tử không khỏi chửi rủa.

Hồi đó tin lời quỷ quái của Người gác lăng, suýt chút nữa thì chết ở trong đó.

Nghĩ lại mà tức.

“Lần này chắc là đi sang trái, bức tường hẳn là có thể mở ra.” Hồ Bát Nhất nói, khó mà đoán được cơ quan là gì.

Không có kim la bàn, bản lĩnh của anh giảm đi rất nhiều.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển máy bay không người lái đi tìm, kết quả máy bay không người lái không đáp xuống bức tường, mà trực tiếp xuyên qua.

Chương 64

"Ừm?

Bức tường này còn có thể nuốt đồ sao?" Vương Bàn Tử nhìn đến ngớ người.

"Không phải tường có thể nuốt đồ, mà là bức tường này là giả!" Máy bay không người lái của Hoắc Ngọc Tiệp xuyên qua bức tường, nhìn thấy máy chiếu.

Trần Kiến Quân nhìn máy chiếu trên màn hình, trong lòng tràn đầy bất ngờ.

"Máy chiếu, xem ra Người gác lăng đã đến trước chúng ta một bước." Trần Kiến Quân nhìn thấy máy chiếu giây phút đó, nỗi lo lắng trong lòng tan biến vô hình.

Người gác lăng đã đến, cổ mộ an toàn rồi.

Máy chiếu đó, không phải do bọn đạo mộ tặc nước ngoài làm ra, dù sao thì bọn họ vẫn đang livestream, hơn nữa bọn họ đi theo đường bên phải.

Vì không phải bọn họ làm, vậy thì chỉ còn một người khác, Người gác lăng.

Cũng chỉ có hắn mới có thể xuất hiện thần không biết quỷ không hay, và làm ra sự bố trí này.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn máy chiếu, lòng đầy tâm sự.

Càng gần Người gác lăng, bóng ma trong lòng cô càng lớn, nhưng cho dù như vậy, cô vẫn muốn đến gần Người gác lăng, gỡ bỏ mặt nạ của hắn, xua tan nỗi sợ hãi trong lòng mình.

“Chúng ta đi thôi.” Hồ Bát Nhất vừa định chèo thuyền qua thì bọn đạo mộ tặc nước ngoài đã đến.

Mặc Lai Tư nhìn đội khảo cổ An Lạc cách đó vài trăm mét, lấy pháo phản lực từ tay Tùng Thạch.

“Mau lên bờ!” Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng, mọi người vội vàng chèo thuyền da vào bờ.

“Khoan đã, khoan đã.” Tiểu Trương không nhịn được hét lớn, không biết là đang gọi Mặc Lai Tư khoan đã, hay gọi Hồ Bát Nhất và đồng đội khoan đã.

“Tạm biệt ~” Mặc Lai Tư nói một câu tiếng Anh, sau đó bóp cò.

“Ầm!” Pháo phản lực bắn ra, trực tiếp nổ tung vào giữa.

“Bùm!” Một tiếng nổ lớn, tất cả thuyền da đều bị nổ nát, ngay cả mặt nước cũng cuộn lên sóng lớn, vô số thi miết nước bị tiêu diệt.

“Mẹ nó, Bàn gia ta liều với các người!” Vương Bàn Tử cầm AK, nhắm vào bọn đạo mộ tặc nước ngoài mà bắn xối xả.

“Đát đát đát đát……” Bọn đạo mộ tặc nước ngoài lấy ra tấm chắn chống đạn gấp gọn từ ba lô, chặn lại đạn của Vương Bàn Tử.

Còn Tùng Thạch, lấy ra một quả đạn pháo lớn hơn từ hộp vũ khí, nạp vào pháo phản lực.

“Bàn Tử, đi!” Hồ Bát Nhất kéo Vương Bàn Tử đi.

Đội khảo cổ An Lạc toàn lực rút lui.

“Ầm!” “Bùm!” Lại một phát đạn pháo nữa, trực tiếp làm sập một phần lớn hang động, hoàn toàn chặn đường của đội khảo cổ An Lạc.

Sau khi nổ xong, Mặc Lai Tư mới ném pháo phản lực cho Tùng Thạch, rồi bảo Lai Ân bên cạnh, đi trước bắc dây thừng sang bờ đối diện, bọn họ còn phải đi qua.

Vừa nãy hắn đã nhận được tin tức, con đường bên trái mới là con đường chính xác, hơn nữa bức tường kia cũng là giả.

Lai Ân sau khi qua đó buộc chặt dây thừng, trực tiếp xuyên qua bức tường chiếu, đi vào.

Nhưng sau khi vào, hắn lại dừng lại, vì bên trong không có đường.

Mộ thất ngay trước mắt, nhưng không có đường để đi, chỉ có thể bơi qua.

Còn máy chiếu, đã bị hắn dùng một hòn đá đập nát.

Bức tường chiếu cũng theo đó biến mất.

Mặc Lai Tư sau khi qua bằng dây thừng, nhìn một cái, nói: "Lai Ân, dùng gậy sắt cắm vào tường." Vừa nói, Mặc Lai Tư từ chỗ thuộc hạ, lấy ra một túi lớn gậy sắt, đưa cho Lai Ân.

Những gậy sắt này, đều là đồ bọn họ chuẩn bị dùng để cạy quan tài và cạy mở cửa đồng lớn.

Lai Ân gật đầu, đạp lên vách tường, cắm gậy sắt thật mạnh vào vách tường, mỗi mét cắm một cây, thẳng đến lối vào mộ thất.

Mặc Lai Tư đi trước, nhìn cánh cửa mộ thất đã mở.

"Không có đội khảo cổ cản trở, mạch rồng là của ta rồi!" Mặc Lai Tư đã thấy, mạch rồng ngay trước mắt.

"Đại nhân, còn có Người gác lăng, Người gác lăng khó đối phó hơn đội khảo cổ An Lạc." Tùng Thạch sau khi hạ xuống, nhắc nhở một câu.

Dù sao thì thuộc hạ của mình, chính là bị Người gác lăng giết chết.

"Người gác lăng?

Ngươi nghĩ hắn có thể chịu được mấy phát đạn pháo?" Mặc Lai

Tư một chút cũng không coi thường.

Ngoài pháo phản lực có sức công phá cực mạnh ra, hắn còn chuẩn bị vũ khí bí mật.

Vũ khí bí mật đó có thể phá hủy cả mộ huyệt, chứ đừng nói là một Người gác lăng.

Đợi mọi người đều đến đủ, Mặc Lai Tư mới dẫn mọi người đi vào. …… Bên ngoài phế tích.

Trần Kiến Quân lau chiếc kính vỡ nát, đeo lại lên mặt.

Khi nhìn rõ thương vong của đội khảo cổ An Lạc, thần sắc ông vô cùng khó coi.

Số người bọn họ đến vốn đã ít, nay lại bị thương phần lớn.

Không ít người đều bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, máu trên người không ngừng chảy.

Hồ Bát Nhất toàn thân đầy bụi bẩn, nhưng may mắn là không bị thương, còn Vương Bàn Tử bị mảnh đá vụn từ vụ nổ đánh trúng cánh tay, đang chảy máu.

"Mẹ nó, đợi Bàn gia tao, tao cả đời chưa từng chịu cái tức này!" Vương Bàn Tử chửi bới.

Dương Tuyết Lỵ đang băng bó vết thương cho Vương Bàn Tử.

Hoắc Ngọc Tiệp từ sự bảo vệ của nhà họ Hoắc bước ra, nhìn tình hình một chút, đi đến bên cạnh Trần Kiến Quân nói: "Giáo sư, phần lớn bọn họ đã không thể tiếp tục tham gia, hành động tiếp theo, xin hãy để Hoắc gia chúng tôi và Hồ Bát Nhất làm." "Nhưng mà, số người của các cô……" "Số người của chúng tôi không đủ, nhưng trong cổ mộ, chúng tôi quen thuộc hơn bọn họ!" Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Trần Kiến Quân bất lực gật đầu, "Ai, cũng chỉ có thể như vậy."

“Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát!” Hoắc Ngọc Tiệp hét lớn.

Hồ Bát Nhất phủi bụi trên người, trầm trọng nói: “Lần này vào cổ mộ, sẽ là để bảo vệ cổ mộ An Lạc mà vào!” Vết thương của Vương Bàn Tử vừa được băng bó xong, hắn liền từ chỗ thương binh lấy vũ khí.

“Tất cả đạn dược, băng đạn đều đưa hết cho tôi, Bàn gia tôi sẽ dạy bọn chúng làm người!” Những thương binh đó đưa tất cả đạn dược và lựu đạn của mình cho Vương Bàn Tử, yếu ớt nói: “Làm ơn, hãy bảo vệ cổ mộ!” Lần này vào cổ mộ, cuối cùng chỉ còn lại bảy người nhà họ Hoắc, cùng với Hoắc Ngọc Tiệp, ba người Mạc Kim Giáo Úy, Trần Kiến Quân và ba trợ lý của ông, cùng với Tưởng lão, tổng cộng chỉ có mười lăm người.

Những người còn lại đều ra ngoài, chờ cứu viện.

Trong mộ thất.

Chu Thánh đã chuyển tất cả văn hiến điển tịch vào mật đạo của Người gác lăng.

“Anh chuyển mấy thứ này làm gì, cũng có tác dụng gì đâu.” Lưu Ly đứng trong mật đạo Người gác lăng, nhìn Chu Thánh bận rộn.

“Bọn điên nước ngoài kia, chúng sẽ phá hủy cổ mộ!” Chu Thánh nặng nề nói.

Vừa mới tiến vào mật đạo Người gác lăng, hắn đã nghe thấy tiếng nổ.

Rõ ràng, bọn điên nước ngoài kia đang nổ súng.

Một khi bọn chúng tiến vào cổ mộ, sẽ phá hủy tất cả!

Những văn hiến điển tịch này, ghi lại lịch sử chân chính của An Lạc, Chu Thánh không muốn chúng bị tiêu diệt trong bụi trần.

“Mấy thứ này chỉ có giá trị nghiên cứu, lại không có giá trị kinh tế, anh chi bằng dọn ít đồ cổ ra ngoài bán, tôi có thể nói cho anh biết chỗ nào có đồ cổ đó.” Lưu Ly chớp chớp móng mèo.

“Đợi anh kiếm được tiền rồi, dẫn tôi đi ăn cá.” Chu Thánh bước vào mật đạo Người gác lăng, nhìn sâu một cái vào Lưu Ly, không có ý tốt mà nói: “Em đứng nói chuyện không thấy mệt sao, qua đây giúp đỡ khiêng đi.” Lưu Ly nghe vậy, chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh.

“Meo ~ ta chỉ là một con mèo đáng yêu, không khiêng nổi đâu.” Lưu Ly giả vờ yếu ớt bất lực.

Chu Thánh: …… Sao mình lại gặp phải một tử sĩ như em chứ!

Em là ông trời phái đến để trừng phạt mình sao?

Chu Thánh đột nhiên nhớ Liễu Như Yên, không phải nhớ sắc đẹp của Liễu Như Yên, mà là nàng nghe lời.

“Bọn chúng đến rồi, anh nhanh lên.” Lưu Ly đột nhiên cảm ứng được, đạo mộ tặc đã tiến vào mộ thất.

Chu Thánh sau khi chuyển tất cả văn hiến điển tịch vào mật đạo Người gác lăng, mới đi đến những nơi khác, chuyển đi một số đồ cổ có giá trị kinh tế.

Một món cũng không để lại cho đạo mộ tặc.

Làm xong, hắn mới dẫn Lưu Ly, đi đến phòng điều khiển trung tâm.

Hắn chuẩn bị nhờ cơ quan, để làm suy yếu thế lực của đạo mộ tặc nước ngoài. …… Trong tiền mộ thất.

Chương 65

Mặc Lai Tư sau khi đi vào, bảo Lai Ân đứng trước mặt mình.

Tùng Thạch đang vác pháo phản lực đứng bên cạnh mình, Quật Thi Nhân ở bên phải.

"Tôi đi thám thính trước vậy." Quật Thi Nhân vừa nói, vừa lấy ra một con chuột tìm xác từ túi hông, để chuột tìm xác dẫn đường.

Chuột tìm xác bò trên mặt đất ngửi ngửi, ngửi thấy mùi huyết thi, lập tức chạy về, dọc theo ống quần của Quật Thi Nhân, trèo vào túi hông của hắn mà trốn.

"Đại ca, có thể có nguy hiểm." Quật Thi Nhân mặt nghiêm trọng nói.

Chuột tìm xác của hắn đột nhiên chạy về, nhất định là bị thứ gì đó dọa sợ rồi.

"An Lạc có câu thành ngữ 'đảm tiểu như thử' (nhát gan như chuột), chuột tìm xác của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi." Tát Ngõa Tạp bên cạnh lạnh nhạt châm chọc.

Sau đó hắn ngồi xuống đất, hai tay nâng đầu mình lên, "Hay là để tôi đi xem thử vậy." Đầu của Tát Ngõa Tạp trực tiếp bay vào, thân thể lưu lại tại chỗ.

Khi đầu hắn bay vào, nhìn thấy ở chính giữa có một cỗ quan tài chặn ngang lối đi của mộ đạo.

"Ha, chỉ có thế thôi sao?" Tát Ngõa Tạp cười khẽ một tiếng, đầu bay về, vững vàng rơi xuống thân thể mình.

"Phía trước chẳng có gì cả, chỉ có một quan tài sắt." Tát Ngõa Tạp đứng dậy nói, cổ chuyển động một chút.

“Ừm.” Mặc Lai Tư gật đầu, bảo Lai Ân dẫn đường, mọi người một mạch đi qua.

Phía trước là một quảng trường rất lớn, xung quanh quảng trường chẳng có gì cả, chỉ có một cỗ quan tài sắt.

“Chỉ một cỗ quan tài, mà đã dọa con chuột bảo bối của ngươi chạy về sao?” Mặc Lai Tư nhìn Quật Thi Nhân.

“Đại ca, cỗ quan tài sắt này nhất định có vấn đề.” Quật Thi Nhân trịnh trọng nói.

“Có thể có vấn đề gì?

Mở nó ra cho ta!” Mặc Lai Tư vung tay, chuẩn bị mở quan tài.

“Rầm rầm rầm……” Ngay lúc này, quan tài sắt kịch liệt rung động, vô tận hắc khí lan tràn.

Hắc khí mang theo khí tức quỷ dị và bất tường.

Nến trên tường nhanh chóng hóa thành ánh sáng xanh lục, dường như có thứ gì đó đáng sợ sắp xuất hiện.

Không khí đột nhiên trở nên nặng nề, nắp quan tài từ từ mở ra.

Tùng Thạch lặng lẽ lùi về sau Mặc Lai Tư, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, hay là chúng ta……” “Bắn nổ cho ta!” Mặc Lai Tư chỉ tay một cái.

“Một thây ma An Lạc cỏn con, cũng có thể ngăn cản đường của ta sao?” Mặc Lai Tư một chút cũng không sợ, cũng chỉ là một thây ma mà thôi, hắn có gì mà phải sợ?

Tùng Thạch nghe vậy, giơ ống pháo phản lực lên, nạp đạn pháo, vác lên vai bắn ra.

“Ầm!” “Bùm!” Một tiếng nổ lớn, quan tài sắt trực tiếp bị nổ bay, lăn vài vòng trong không trung, rồi rơi mạnh xuống đất.

Còn huyết thi bên trong, cũng đã chạy ra.

Trong hắc khí đậm đặc có một đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào đạo mộ tặc nước ngoài.

"Lai Ân!" Mặc Lai Tư hét lớn một tiếng, Lai Ân từ hộp vũ khí lấy ra một thanh đại kiếm vàng.

Thanh đại kiếm vàng này là một thánh khí, đã được cung phụng trong nhà thờ rất lâu, nhiễm một tia khí tức thần thánh.

"Gào!" Huyết thi gầm dài một tiếng, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Nó nhớ lại lời Chu Thánh đã dặn dò trước đó, gặp phải đạo mộ tặc nước ngoài, không thể đối đầu trực diện, chỉ có thể đánh lén.

Lai Ân một bước nhón chân xông lên, hai tay cầm đại kiếm vàng chém xuống.

"Ông……" Đại kiếm vàng chém vào khoảng không, chém tan không ít hắc vụ.

Lai Ân nhìn huyết thi bỏ đi, cũng không truy kích, mà lùi về bên cạnh Mặc Lai Tư.

"Huyết thi đó không đơn giản, không bị thánh khí quang minh áp chế." Lai Ân nói với Mặc Lai Tư, trong lòng có chút lo lắng.

Thánh kiếm vàng hắn mượn từ nhà thờ, đối với tất cả tà ma đều có lực áp chế, nhưng lại không áp chế được huyết thi.

"Không sao, giết được thì giết, không giết được ta sẽ nổ tan xác nó ra thành từng mảnh!" "Đi!" Mặc Lai Tư vung tay, dẫn mọi người tiến vào mộ đạo.

Một con huyết thi cỏn con, căn bản không thể ngăn cản hắn. …… Bên ngoài mộ thất.

Hoắc Ngọc Tiệp đợi tiếng nổ ngừng hẳn, mới dẫn người vào.

Cô nhờ máy bay không người lái thám thính đường, giữ một khoảng cách nhất định với đạo mộ tặc nước ngoài.

"Ha, thánh kiếm nước ngoài, còn muốn áp chế huyết thi An Lạc của ta sao?

Ngươi nằm mơ đi!" Vương Bàn Tử nhìn vào phòng livestream, đầy vẻ khinh thường, thậm chí còn bắt đầu spam bình luận.

Hồ Bát Nhất nhìn Tưởng lão, hỏi một câu: "Cường giả Tiên Thiên đó, có thể giết huyết thi không?" "Không rõ lắm, nhưng tôi thấy vũ khí trong tay cường giả Tiên Thiên đó không đơn giản, hẳn là có thể khắc chế huyết thi." Tưởng lão trầm giọng nói.

Nói thật, đối mặt với cường giả Tiên Thiên, ông cũng không có dũng khí đó.

Nhưng để bảo vệ Trần Kiến Quân, ông không thể không theo vào.

"Huyết thi đó đã khai mở linh trí, biết né tránh, có thể sẽ mạnh hơn huyết tống tử ở Yên Hoài Vương Mộ." Dương Tuyết Lỵ nói một câu.

Lần trước bọn họ ở Yên Hoài Vương Mộ bị huyết tống tử truy đuổi, suýt chút nữa thì không ra được.

Còn huyết thi ở đây, rõ ràng là mạnh hơn một chút, toàn thân hắc khí bao quanh, hơn nữa còn biết chạy trốn.

"Tôi sợ là, nó sẽ đối phó luôn cả chúng ta." Trần Kiến Quân lo lắng nói.

Đừng đến lúc còn chưa gặp được đội khảo cổ nước ngoài, đã bị huyết thi đánh lén.

"Chắc không đâu, kẻ chọc giận huyết thi là bọn họ, chỉ cần giữ một khoảng cách nhất định với bọn họ là được." Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói một câu.

Mọi người đi vòng qua quan tài, tiến vào mộ đạo.

"Đi chậm một chút, có thể sẽ có cơ quan." Hoắc Ngọc Tiệp nhắc nhở một câu.

"Sao cô biết?" "Vì Người gác lăng ở đây!" Trong phòng điều khiển trung tâm.

Trên vách tường là bản đồ phân bố cơ quan và lộ tuyến của cả mộ huyệt.

Còn trên mặt đất có một bệ lớn, xoay chuyển những thứ giống như kiến trúc trên bệ, là có thể điều khiển cơ quan.

Hơn nữa trên đó còn có vài giọt thủy ngân, dựa theo nguyên lý cộng hưởng, đạo mộ tặc đi đến đâu, thủy ngân sẽ chảy đến đó.

Giọt thủy ngân lớn là đạo mộ tặc nước ngoài, giọt thủy ngân nhỏ là đội khảo cổ An Lạc.

"Meo ~ đạo mộ tặc nước ngoài sắp đi ra khỏi mộ đạo, anh còn không khởi động cơ quan sao?" Lưu Ly ngồi trên bàn, vẫy đuôi hỏi.

"Đợi chút." Chu Thánh chăm chú nhìn thủy ngân di chuyển.

Đội đạo mộ tặc nước ngoài thực lực rất mạnh, Chu Thánh không thể giải quyết bọn họ một lần, mà cơ quan trong mộ đạo, cũng không nhất định đối phó được với những người đi đầu.

Chu Thánh muốn đợi những người đi đầu ra ngoài, tiêu diệt trước thuộc hạ của bọn họ, rồi phá hủy vũ khí nóng của bọn họ.

Bóng thủy ngân giống như một con giun đất, phần đầu đã ra khỏi mộ đạo.

Chu Thánh đợi bọn họ đi ra được một nửa thì trực tiếp khởi động cơ quan, hạ cửa áp xuống.

"Rầm……" Trong mộ đạo.

Cửa áp lớn đột nhiên rơi xuống, nhốt phần lớn thuộc hạ mà Tùng Thạch mang đến, tất cả đều bị kẹt trong mộ đạo.

“Vút vút vút……” Vô số mũi tên sắc nhọn bắn ra, đá lăn từ hai bên rơi xuống.

“A……” Tiếng kêu la không dứt bên tai, có thể thấy được những người bên trong đang gặp nguy hiểm lớn đến mức nào.

Cư dân mạng trong phòng livestream, nhìn thấy biến cố đột ngột, tất cả đều ngớ người. 【Đây chẳng lẽ là Binh pháp Tôn Tử của An Lạc, dụ rắn ra khỏi hang sao?】【Ông lão nước ngoài, đừng nói lung tung được không, cái này gọi là đóng cửa đánh chó!】【Đúng vậy, đóng cửa đánh chó, tiếc là không nhốt được tất cả chó.】Trong phòng livestream nước ngoài, không ít người An Lạc tràn vào.

Bọn họ trong phòng livestream đủ loại châm chọc, đủ loại mắng chửi.

“Tùng Thạch, phá nó ra!” Mặc Lai Tư hét lớn.

Tuy không phải thuộc hạ của mình, nhưng những người đó có ích, có thể dùng để thám thính đường và mang vác vũ khí.

“Đạn pháo ở bên trong.” Tùng Thạch cúi đầu nói.

Vì pháo phản lực quá nặng, hắn đã lấy đạn pháo ra cho thuộc hạ mang, còn mình thì vác ống pháo.

Chương 66

“Đồ vô dụng!” Mặc Lai Tư chửi lớn một câu, sau đó nhìn Lai Ân.

Lai Ân cầm thánh kiếm vàng tiến lên, vung đao chém xuống, vẽ một dấu X trên cửa áp.

Cuối cùng hắn dùng hai tay cầm thánh kiếm vàng dùng sức đẩy một cái.

“Bùm!” Cửa áp trực tiếp vỡ nát.

Khi bụi trần tan đi, mọi người nhìn thấy bên trong nằm ngổn ngang không ít thi thể.

Bọn họ có người bị mũi tên xuyên thấu thân thể, có người bị đá lớn đè nát máu thịt be bét, còn có người thì bị lựu đạn của chính mình nổ chết.

Dù sao thì, một số lựu đạn và đạn pháo, một khi chịu áp lực và va chạm từ bên ngoài, cũng sẽ nổ tung.

Hàng chục người bị mắc kẹt bên trong, chỉ còn lại hơn mười người sống sót.

Hơn nữa, hơn mười người đó phần lớn đều bị thương nặng, hấp hối, chỉ có một hai người bị thương không nghiêm trọng.

Nhìn tình hình thương vong bên trong, Mặc Lai Tư nhắm mắt lại bình tĩnh một chút, “Đã quá sơ suất.” Hắn vốn tưởng rằng không có gì mà một phát đạn pháo không giải quyết được, nếu có thì hai phát.

Nhưng gặp phải cơ quan, căn bản không kịp phòng bị.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, người đã trúng kế rồi.

“Cổ mộ An Lạc, nguy hiểm nhất vẫn là đến từ cơ quan!” Quật Thi

Nhân đứng bên cạnh nói.

Từ túi hông lấy ra giấy dầu, đi thu thập máu thịt.

Tát Ngõa Tạp tìm kiếm khắp nơi, tìm được mấy cỗ thi thể tương đối nguyên vẹn.

"Có gì ghê gớm đâu, chết rồi càng dễ dùng." Tát Ngõa Tạp từ trong tóc mình, lấy ra mấy con trùng đen tuyền, đặt lên những thi thể đó.

Những con trùng đen chui vào não qua lỗ mũi của thi thể.

Sau đó, Tát Ngõa Tạp lại từ trong túi lấy ra một ít thi du, bôi lên vết thương của người chết, vết thương của người chết không còn chảy máu nữa.

"Thứ này của anh, người sống có dùng được không?" Quật Thi Nhân nhìn thi du cầm máu của Tát Ngõa Tạp.

"Được chứ, hay anh thử xem?" Tát Ngõa Tạp cười nói.

"Thôi, không cần đâu." Quật Thi Nhân lắc đầu.

Những thi thể ở đây, chính là thiên đường của hai người bọn họ.

Quật Thi Nhân chuyên đào thi thể, còn Tát Ngõa Tạp biết Hàng Đầu, có thể điều khiển xác chết làm việc cho mình.

Tát Ngõa Tạp sau khi bôi xong thi du, lại lấy máu tươi làm dẫn, xương cốt làm bút, vẽ không ít phù chú lên thân thể người chết.

Mọi thứ làm xong, hắn hai tay kết ấn, sau đó tay phải hai ngón tay dẫn lên trên.

"Sinh bất như tử, tử bất như sinh, sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, dậy đi!" Tát Ngõa Tạp niệm xong khẩu quyết, lắc chuông linh.

"Leng keng……" Chuông linh vừa vang, những thi thể đó đều

đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, mắt như cá chết, thân thể cứng đờ.

"Đi lấy những thứ còn dùng được mang theo." Tát Ngõa Tạp phân phó.

Những thi thể cứng đờ đó mang theo những thứ còn dùng được trên người, sau đó đi theo sau Tát Ngõa Tạp.

"Ai, cái đồ yêu quái kia, anh có thể bảo người của anh, giúp tôi vác những thi thể khác được không?" Quật Thi Nhân hét lớn với Tát Ngõa Tạp.

"Được thôi." Tát Ngõa Tạp chỉ vào những thi thể khác trên mặt đất, những thi thể bị hắn điều khiển, khiêng chúng lên, mang trong tay.

Thi thể nguyên vẹn thì Tát Ngõa Tạp dùng, không nguyên vẹn thì Quật Thi Nhân dùng.

Đối với Quật Thi Nhân mà nói, thân thể không nguyên vẹn, mới có tác dụng lớn.

Hai người bọn họ tùy ý điều khiển thi thể, hoàn toàn không quan tâm cảm nhận của Tùng Thạch, còn biểu cảm của Tùng Thạch bình thản, dường như người chết không phải thuộc hạ của mình vậy.

"Hiến thân vì Nhật Bản, là vinh dự của các ngươi, tên của các ngươi, sẽ được khắc trên bia đá, lưu danh muôn thuở!" Tùng Thạch còn nói với những thuộc hạ còn sống.

"Vì Nhật Bản mà chiến!" Hai mươi mấy thuộc hạ đó đồng thanh hô.

"Đi." Tùng Thạch dẫn bọn họ theo bước chân của Mặc Lai Tư rời đi. …… Phía sau, bên ngoài mộ đạo.

Máy bay không người lái siêu nhỏ của Hoắc Ngọc Tiệp, đã xem toàn bộ quá trình.

“May mà chúng ta không phải đến đạo mộ, cơ quan này phát động, không chết cũng phải tàn phế!” Vương Bàn Tử có chút chột dạ, lần trước ở Yên Hoài Vương Mộ, cơ quan cũng không độc ác đến vậy.

Thật sự là không để lại đường sống.

“Vẫn là Người gác lăng thông minh, biết chặt ngang eo, dọn dẹp tạp nham trước.” Hồ Bát Nhất nói.

Nếu nhốt toàn bộ đạo mộ tặc, với thực lực cao thủ Tiên Thiên của đối phương, tuyệt đối có thể trong thời gian ngắn phá cửa áp xông ra.

Căn bản sẽ không gây ra thương vong lớn như vậy.

“Có Người gác lăng ở đây, cổ mộ an toàn hơn nhiều.” Trần Kiến Quân không khỏi cảm thán.

“Chúng ta cũng nhanh lên một chút, chúng ta đến để ngăn cản đạo mộ tặc nước ngoài, không thể cứ mãi theo dõi, không làm gì cả.” Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu.

Bọn họ từ lúc đi vào, đã không giúp được gì nhiều, toàn bộ quá trình đều theo dõi phía sau, không giúp được chút nào.

Hoắc Ngọc Tiệp nói xong, mọi người tăng tốc tiến lên.

Bọn họ phải kéo chân đạo mộ tặc nước ngoài, để Người gác lăng có thêm thời gian bố trí. …… Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh nhìn thủy ngân di chuyển, bên tai hắn vang lên tiếng của hệ thống. 【Đinh, kiểm tra thấy chủ kí chủ đã thành công ngăn cản đạo mộ tặc xâm nhập, chúc mừng chủ kí chủ nhận được 25 điểm tích phân!】 Lần này đạo mộ tặc thương vong quá lớn, hệ thống cho rất nhiều điểm tích phân.

Chu Thánh nhìn lối vào Thất Tinh Các, rời khỏi phòng điều khiển trung tâm.

Hắn phải đi xem trước, mới tiện bố trí.

Lưu Ly nhảy lên vai Chu Thánh, kêu lên: "Ta đi cùng anh." "Em lại chẳng giúp được gì, đi làm gì?" "Ai nói chứ?

Lúc then chốt, ta có thể biến thành người đó!" Lưu Ly ngẩng đầu nói.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly một cái, dẫn cô cùng đi ra ngoài.

Lối vào Thất Tinh Các.

Chu Thánh đứng ở cửa động, cẩn thận nhìn một chút.

Lối vào Thất Tinh Các được bố trí theo sự sắp xếp của chòm sao Bắc Đẩu Thất Tinh, chia thành Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang.

Bảy ngôi sao liên kết lại, giống như đấu sao dùng để múc rượu thời cổ đại vậy.

Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền tạo thành thân đấu, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang tạo thành cán đấu.

Bảy lối vào Thất Tinh Các cũng tương tự như vậy.

Muốn đi qua đây, phải đi theo cấu trúc Thất Tinh, đi vào đi đến một nửa sẽ kích hoạt cơ quan, sau đó lại rút ra, đi theo một con đường khác.

Cứ thế luân phiên.

Một khi đi sai một con đường, tất cả đều phải làm lại, hơn nữa còn có thể kích hoạt cơ quan.

Điểm quỷ dị nhất của nó là, mỗi con đường đều thông, nhưng ngươi lại không biết thông đến đâu.

Có lẽ vận khí tốt, sẽ thông đến mộ thất tiếp theo.

Đương nhiên cũng có thể vận khí không tốt, đi vào rồi thì không bao giờ ra được nữa.

“Nếu đối phương hiểu cấu trúc Bắc Đẩu Thất Tinh của An Lạc, đi theo thứ tự lần lượt, là có thể thông qua.” Chu Thánh thì thầm.

“Meo ~ phá vỡ thứ tự không phải là được rồi sao?” Lưu Ly lười biếng nói.

“Tôi biết, tôi sợ đối phương không theo quy tắc, trực tiếp dùng pháo phản lực bắn phá, làm nổ tung lối vào Thất Tinh Các.” Chu Thánh trầm giọng nói, đây là điểm hắn lo lắng nhất.

Hơn nữa, rất có khả năng sẽ xảy ra.

Bọn họ một khi không ra được, sẽ làm loạn.

“Meo, nổ rồi bọn họ cũng không tìm thấy đường đâu.” Lưu Ly tiếp lời nói.

Chu Thánh lắc đầu, lối vào Thất Tinh Các một khi bị nổ, cả mộ huyệt sẽ sập đổ phần lớn.

Chương 67

Đến lúc đó nước sông đổ ngược vào, sẽ phá hủy cổ mộ trong chốc lát.

Thậm chí cả mật đạo Người gác lăng, cũng sẽ bị nước sông ngấm vào, văn hiến điển tịch, đồ cổ chí bảo tất cả đều sẽ bị hủy hoại.

"Meo, vậy làm sao đây?" Lưu Ly không khỏi hỏi.

"Mở tất cả lối vào Thất Tinh Các." Chu Thánh trầm giọng nói.

"Meo ~ anh điên rồi sao?" "Không, mở tất cả ra, bọn họ cũng không tìm thấy cửa mộ đạo đâu." Chu Thánh trong lòng đã có chủ ý, mở tất cả bảy cửa động, giấu đi con đường chính xác.

Đến lúc đó nếu bọn họ chia nhau hành động, mình có thể từng bước tiêu diệt; nếu bọn họ cùng nhau đi vào một cửa động, thì mình có thể dẫn bọn họ đi đường vòng, dắt mũi bọn họ.

Sau khi hạ quyết tâm, Chu Thánh tiến vào mật đạo Người gác lăng, quay về phòng điều khiển trung tâm để sửa đổi cơ quan. …… Bên ngoài lối vào Thất Tinh Các.

Chu Thánh vừa đi chưa được bao lâu, đạo mộ tặc nước ngoài đã hùng hổ kéo đến.

Cả người sống lẫn người chết đều có.

Mặc Lai Tư đi phía trước, bên cạnh là Lai Ân đi sát.

Khi đi đến lối vào Thất Tinh Các, hắn dừng bước.

"Bảy cửa động?" Mặc Lai Tư đi đến từng cửa động nhìn một cái, cửa động tối đen và sâu hun hút, cầm đèn pin chiếu cũng không nhìn thấy điểm cuối.

“Tùng Thạch!” Mặc Lai Tư gọi một tiếng.

Tùng Thạch dẫn người đàn ông mặc Đường trang bước ra, giới thiệu: “Đại nhân, vị Trần tiên sinh này, là người của Ma Y Phái, ông ta có thể tìm được con đường chính xác.” “Trần tiên sinh?” Mặc Lai Tư nhìn người đàn ông mặc Đường trang, nhận ra ông ta là người An Lạc.

“Trần Tái Sinh thuộc Ma Y Phái, bái kiến đại nhân.” Người đàn ông mặc Đường trang chắp tay hành lễ.

Mặc Lai Tư đánh giá từ trên xuống dưới một cái, hỏi: “Ma Y Phái, ta sao chưa từng nghe nói qua?” “Đại nhân có điều không biết, Ma Y Phái đa phần đều liên quan đến bói toán xem tướng, truyền thừa lịch sử lâu đời, một chút cũng không kém gì cái gọi là Mạc Kim Giáo Úy bọn họ.” Trần Tái Sinh giải thích.

Ma Y Phái trước đây lấy nghề bói toán để che giấu thân phận, sau này mới liên quan đến các ngành nghề.

Mặc Lai Tư hơi gật đầu, nói: “Được thôi, vậy để ta xem bản lĩnh của ngươi.” “Tốt.” Trần Tái Sinh đi đến trước lối vào Thất Tinh Các, đi vòng quanh lối vào Thất Tinh Các nhìn một cái.

“Đây là cấu trúc Bắc Đẩu Thất Tinh.” Trần Tái Sinh nói, sau đó từ ba lô lấy ra một chỉ nam.

Chỉ nam là một tấm bảng hình vuông, trên bảng khắc âm dương bát quái và phương vị, trên đó còn đặt một cái thìa.

Trần Tái Sinh niệm khẩu quyết, nói: “Tiên nhân chỉ lộ hữu trường sinh, Ma Y thần tướng định trung hồn!” “Chỉ nam bát quái hiển sinh lộ, Thất Tinh ngọc trụ xuất dương môn!” Khi khẩu quyết niệm xong, cái thìa trên chỉ nam từ từ xoay chuyển.

Sau đó, cái thìa giống như được lắp đặt con quay hồi chuyển vậy,

tốc độ xoay càng lúc càng nhanh.

"Ừm?" Trần Tái Sinh nhìn đến ngây người, tốc độ này quá nhanh rồi.

"Từ trường ở đây có vấn đề, cơ quan đã bị sửa đổi." Trần Tái Sinh nói.

Đầu thìa, được làm bằng nam châm, có thể dựa vào từ trường bên trong cổ mộ, chỉ ra đường sống.

Còn bây giờ, cái thìa xoay rất nhanh, chứng tỏ từ trường bị nhiễu loạn, cơ quan đã bị sửa đổi.

"Vậy nên, ngươi không tìm thấy đường?" Mặc Lai Tư lạnh nhạt nhìn Trần Tái Sinh.

"Còn tưởng lợi hại đến mức nào chứ, chỉ có thế thôi sao?" Tát Ngõa Tạp không che giấu châm chọc.

"Tôi…… cái này……" Trần Tái Sinh nhìn cái thìa trên chỉ nam, nhất thời không biết nên giải thích thế nào cho tốt.

Nếu cơ quan không bị sửa đổi, ông ta chắc chắn có thể tìm ra đường sống.

Nhưng bây giờ đã bị sửa đổi, ông ta cũng không tính toán ra được.

"Hay là để tôi làm vậy!" Tát Ngõa Tạp đứng ra, lắc chuông linh.

"Leng keng……" Chuông linh vừa vang, hắn điều khiển mấy thi thể đó, lần lượt tiến vào một cửa động.

Quật Thi Nhân cũng lấy chuột tìm xác ra, để nó tìm một chỗ mà đi vào.

Chuột tìm xác ngửi ngửi, sau đó nhảy vào cửa động Thiên Xu.

Đạo mộ tặc nước ngoài đang đợi bên ngoài lối vào Thất Tinh Các,

còn đội khảo cổ An Lạc, đang âm thầm tiếp cận.

Vương Bàn Tử vác hai khẩu AK, chỉ chờ Hồ Bát Nhất ra lệnh.

"Tưởng lão, ông dẫn Trần lão giáo sư đi trước, chúng ta sau khi đánh phục kích xong sẽ rút." Hồ Bát Nhất quay đầu nói một câu.

"Được, các cậu cẩn thận." Tưởng lão gật đầu, dẫn Trần Kiến Quân đi trước.

Trần Kiến Quân lão giáo sư dù sao cũng đã có tuổi, lát nữa nếu bị truy đuổi, có thể sẽ không chạy nhanh được.

Trần Kiến Quân vừa đi, Tiểu Trương bị thương không cẩn thận bóp cò.

"Bùm!" Một tiếng súng vang vọng trong mộ đạo, Mặc Lai Tư đang tìm cửa động đột nhiên quay đầu lại.

"Giết chết bọn chúng cho ta!" Mặc Lai Tư chỉ tay một cái.

Thuộc hạ của Tùng Thạch, cầm vũ khí xông tới.

Tùng Thạch đang định nạp đạn pháo khai hỏa thì phát hiện đạn pháo chỉ còn ba viên.

"Đại nhân, đạn pháo chỉ còn ba viên." Tùng Thạch nói một câu.

"Tạm thời đừng dùng nữa, pháo phản lực này buôn lậu qua không dễ, để dành đi." Mặc Lai Tư nói.

Khẩu pháo phản lực này, là hắn tốn hết bao nhiêu công sức mới vận chuyển từ Ưng Tương quốc (Mỹ) qua, và cả những vũ khí này nữa.

Tùng Thạch bỏ pháo phản lực xuống, những người khác cầm súng đuổi giết qua.

Vương Bàn Tử hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Trương một cái.

“Bàn…… Bàn ca, súng bị cướp cò rồi.” Tiểu Trương yếu ớt nói.

Vương Bàn Tử một cước đá ngã Tiểu Trương, sau đó vội vàng rút lui.

“Đừng bỏ lại tôi, đừng bỏ lại tôi!” Tiểu Trương hét lớn.

Nhưng không ai quản hắn.

Đợi thuộc hạ của Tùng Thạch đến, Tiểu Trương lập tức giơ hai tay lên, bị đưa đi.

“Mặc Lai Tư đại nhân.” Tiểu Trương cúi đầu gọi một tiếng.

“Nhanh như vậy, ngươi đã bị bại lộ rồi sao?” Mặc Lai Tư có chút không vui.

Hắn biết đội khảo cổ An Lạc sẽ đến, nên sớm đã cài cắm nội gián.

Nếu không, lúc ở bên ngoài, hắn cũng không thể trong thời gian ngắn đuổi kịp, đánh lùi đội khảo cổ An Lạc.

Mọi hành động của đội khảo cổ An Lạc, đều nằm trong sự khống chế của hắn, phần lớn là từ Tiểu Trương.

Trong mộ thất.

Vương Bàn Tử vác hai khẩu AK đi đi lại lại, chửi bới.

“Thằng Tiểu Trương đó chính là đồ khốn nạn!” “Súng cướp cò, cướp cò cái gì chứ, hắn chính là cố ý thông báo cho đối phương, sớm hơn Hồ ca đã nhắc nhở, trong chúng ta có nội gián, không ngờ lại là thằng nhóc đó.” Trần Kiến Quân sắc mặt khó coi, hỏi: “Anh chắc chắn, nó là nội gián?” “Chắc chắn.” Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: “Lúc chúng ta đi vào, thuyền da đột nhiên xì hơi, là có người chọc một lỗ.” “Hành tung của chúng ta, đội khảo cổ nước ngoài đều biết, là do Tiểu Trương tiết lộ.” Hồ Bát Nhất nói.

Trần Kiến Quân nghe vậy, tuy vẫn không dám tin, nhưng cũng chỉ

có thể thở dài nói: "Ai, nhìn lầm người rồi." Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt nói: "Nhưng mà, thằng Tiểu Trương đó có lẽ còn sẽ quay lại." "Quay lại Bàn gia tôi một phát súng tiễn cái đồ khốn nạn đó lên đường." Vương Bàn Tử giơ AK lên, hung hăng nói.

"Không, chúng ta có thể lợi dụng hắn." Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói, trong lòng có một chủ ý. …… Lối vào Thất Tinh Các.

Tiểu Trương bị đánh đến đứng cũng không dậy nổi, toàn thân đẫm máu.

"Được rồi, để lại một hơi thở, đừng đánh chết." Mặc Lai Tư hét lớn một tiếng, hắn còn phải giữ Tiểu Trương tiếp tục thông tin cho mình, không thể đánh chết.

Tùng Thạch dẫn người trở lại, tiếp tục đứng bên cạnh cửa động.

"Đại nhân, ngài đã hứa với tôi, đừng quên." Tiểu Trương phun máu tươi, nói lắp bắp.

"Yên tâm đi, sẽ cho ngươi thôi." Mặc Lai Tư lạnh nhạt nói, sau đó nhìn cửa động.

Chuột tìm xác quay lại, bò vào túi hông của Quật Thi Nhân.

"Đại ca, chỗ này có thể đi vào." Quật Thi Nhân chỉ vào cửa động Thiên Xu.

"Ừm." Mặc Lai Tư gật đầu, vừa định đi vào, thì những thi thể mà Tát Ngõa Tạp điều khiển cũng quay lại.

"Những cửa động khác, cũng có thể đi vào, đều không có nguy hiểm." Tát Ngõa Tạp nói.

Chương 68

Nếu có nguy hiểm, thi thể của hắn đã không quay lại rồi.

"Vậy nên, bảy cửa động này đều có thể đi sao?" Mặc Lai Tư cẩn thận suy nghĩ một chút.

Hắn không sợ có nguy hiểm, hắn chỉ sợ không đến được chủ mộ thất để đoạt lấy mạch rồng.

Còn bây giờ bảy cửa động đều có thể đi, hắn nhất thời không biết nên đi cái nào.

"Bảy cửa động đã mở hết, khó trách từ trường lại nhiễu loạn." Trần Tái Sinh xoa xoa chỉ nam, úp ngược cái thìa trên chỉ nam vào la bàn.

Cái thìa vẫn đang chuyển động, chỉ vào cửa động thứ tư, Ngọc Hành.

"Đại nhân, hay là đi đường giữa đi." Trần Tái Sinh chỉ vào cửa động ở giữa.

"Cũng được." Mặc Lai Tư đi vào.

Nếu có vấn đề, thì cứ dùng vũ khí trực tiếp phá ra một con đường mà đi.

Đi đường giữa, có thể tránh đi đường vòng.

Mọi người theo sau Mặc Lai Tư đi vào, chỉ để lại một mình Tiểu Trương nằm trên mặt đất. …… Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh vừa quay về, đã thấy đạo mộ tặc nước ngoài tiến vào cửa động Ngọc Hành.

"Đi thôi, các ngươi đi con đường nào cũng không tìm thấy đường

chính xác đâu.” Chu Thánh lạnh nhạt nói. 【Đinh, chúc mừng chủ kí chủ đã thành công ngăn cản đạo mộ tặc xâm nhập, nhận được mười điểm tích phân.】 Tiếng hệ thống lạnh lùng lại một lần nữa vang lên, Chu Thánh nhìn điểm tích phân của mình, hiện tại đã gần sáu mươi điểm.

“Lần này kiếm điểm nhanh thật!” Chu Thánh trong lòng ít nhiều cũng có chút vui mừng, đợi đủ điểm, trực tiếp rút chín mươi chín liên tiếp, rút ra Vẫn Đồng.

Có Vẫn Đồng, hắn sẽ càng dễ dàng đối phó với đội khảo cổ nước ngoài.

Tiếc là Mao Cương của mình đã lưu lại ở Yên Hoài Vương Mộ, không thể mang đến, nếu không chắc chắn sẽ dọa chết các ngươi không chừng.

Nhưng mà, có huyết thi ở đây, các ngươi chỉ có thể thảm hơn!

Thực lực của huyết thi, còn mạnh hơn Mao Cương, chỉ kém Phi Cương một chút.

Huyết thi của Lỗ Vương Cung Bảy Sao lệ khí cực nặng, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, thân thể bất hoại, hơn nữa không sợ đao thương, có một chút linh trí, sẽ không hành động lỗ mãng.

Hiện tại huyết thi đang ẩn nấp trong bóng tối, một khi tìm được cơ hội, sẽ giáng đòn chí mạng vào đội khảo cổ nước ngoài.

“Meo ~ đội khảo cổ nước ngoài, có mấy người thực lực rất mạnh, anh phải cẩn thận đó nha.” Lưu Ly nhắc nhở một câu, chớp chớp móng mèo.

Sau đó tìm một chỗ thoải mái, nằm xuống ngủ.

“Meo ~ bản cung mệt rồi, ngủ trước đây.” Lưu Ly vươn vai một cái, ôm lấy đuôi mình ngủ thiếp đi.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly đang ngủ trên quần áo của mình, một trận câm nín.

Cái áo này không cần nữa!

Không tiếp tục để ý Lưu Ly, Chu Thánh tiếp tục nhìn thủy ngân di chuyển.

"Đội khảo cổ nước ngoài đi đến là phòng phụ, một khi bọn họ phản ứng kịp phòng phụ là đường chết, bọn họ có lẽ sẽ tìm đường sống, thậm chí có khả năng phá tường." Chu Thánh lẩm bẩm, nhìn bản đồ.

Bọn họ muốn phá tường, chỉ có hai mặt tường có thể phá, tường phía đông và tường phía bắc.

Phía nam là nơi bọn họ đã đi qua, phía tây là trong núi, phá ra cũng vô dụng.

Chu Thánh cúi đầu suy tư, trong lòng đã có chủ ý, bước ra khỏi phòng điều khiển trung tâm, đi đến bố trí cơ quan. …… Lối vào Thất Tinh Các.

Đội khảo cổ An Lạc từ từ đi đến, nhìn Tiểu Trương đang hấp hối nằm trên mặt đất.

"Cứu tôi, tôi không phải nội gián!" Tiểu Trương yếu ớt kêu lên.

Mọi người nhìn Trần Kiến Quân, bây giờ đến lượt Trần Kiến Quân thể hiện diễn xuất.

"Mau, cứu người!" Một trợ lý phía sau ông tiến lên, lau máu trên vết thương của Tiểu Trương, băng bó cho hắn.

"Tiểu Trương, không sao chứ?" Trần Kiến Quân quan tâm hỏi.

"Giáo sư, tôi thật sự không phải nội gián." Tiểu Trương vẻ mặt rất ủy khuất, sau đó nhìn Hoắc Ngọc Tiệp.

“Tôi thật sự không phải, tôi chỉ là súng bị cướp cò thôi.” Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt gật đầu nói: “Ừm.” Vương Bàn Tử chỉ vào Tiểu Trương mắng: “Mẹ kiếp, thật không biết xấu hổ, còn dám nói ngươi không phải sao?” Vương Bàn Tử vung tay định đánh, nhưng bị Trần Kiến Quân quát ngăn lại.

“Dừng tay!” “Tiểu Trương là người tôi đích thân mang đến, nó làm sao có thể là nội gián?

Mạc Kim Giáo Úy, nếu các anh còn dám vu oan người của tôi, thì xin mời các anh rời đi!” Trần Kiến Quân mặt đen sầm nói.

“Bàn Tử, thôi đi.” Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử lại.

Hoắc Ngọc Tiệp lạnh nhạt châm chọc nói: “Ha, mình không có năng lực, thì vu khống người khác là nội gián sao?

Quả không hổ danh là Mạc Kim Giáo Úy.” “Cô!” Vương Bàn Tử chỉ vào Hoắc Ngọc Tiệp.

“Cô còn dám chỉ vào tôi, tin hay không tôi phế tay cô?” Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng nói.

Tiểu Trương nhìn thấy tất cả, trong lòng rất đắc ý.

Hắn vẻ mặt cảm kích nói: “Đa tạ Hoắc tiểu thư, tôi thật sự không phải nội gián.” “Ừm.” Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử im lặng không nói.

Tất cả, đều không nói thành lời.

Hai bên đều đang diễn kịch, chỉ xem ai diễn xuất tốt hơn mà thôi.

Thời này, ai cũng có thể diễn kịch, không cần thuộc lời thoại, chỉ cần biết giả vờ là được.

Khi vết thương của Tiểu Trương được băng bó xong, hắn đi đến bên cạnh Hoắc Ngọc Tiệp.

“Hoắc tiểu thư, ba người bọn họ không phải người tốt.” Tiểu Trương tố cáo người xấu.

“Ừm.” Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu, “Tôi sớm đã biết rồi.” “Được rồi, mục tiêu của chúng ta là ngăn cản đội khảo cổ nước ngoài.” Trần Kiến Quân cắt ngang mọi người, sau đó hỏi Tiểu Trương: “Tiểu Trương, cậu thấy đội khảo cổ nước ngoài, đi vào đâu rồi?” Tiểu Trương chỉ vào cửa động đầu tiên, nói: “Bọn họ từ cửa động này đi vào rồi.” Hoắc Ngọc Tiệp: Ngươi có phải đã quên ta có máy bay không người lái nhỏ không?

Chuyện Tiểu Trương là nội gián, bây giờ đã hoàn toàn có bằng chứng rõ ràng.

Bên ngoài thông đạo.

Mặc Lai Tư và những người khác đã đi ra, đến một mộ thất.

Bên trong mộ thất tương đối tối tăm, ở chính giữa đặt một cỗ quan tài, trên vách tường còn có đèn nến và bích họa.

Mặc Lai Tư nhìn xung quanh một chút, chỉ vào cỗ quan tài đó nói: “Phá nó ra.” Lai Ân cầm thánh kiếm vàng tiến lên, một kiếm chém xuống.

“Rắc!” Quan tài trực tiếp đứt thành hai đoạn, bên trong chẳng có gì cả, ngay cả hài cốt cũng không có.

“Quan tài rỗng?” Trần Tái Sinh tiến lên cẩn thận kiểm tra một chút, bên trong quan tài không có bất cứ thứ gì.

“Không đúng, quan tài làm bằng gỗ tử đàn, sao có thể không có người không có bảo bối chứ?” Trần Tái Sinh đi theo Tùng Thạch đến đạo mộ, vì muốn kiếm vàng bạc châu báu, kiếm vinh hoa phú quý.

“Có người đã đến trước chúng ta một bước, dọn sạch đồ đạc trong mộ thất này rồi.” Quật Thi Nhân lạnh nhạt nói.

Ở đây chẳng có gì cả, rõ ràng là đã bị dọn sạch.

"Chẳng lẽ là Người gác lăng?" Trần Tái Sinh người đầu tiên nghĩ đến chính là Người gác lăng.

"Tìm đường đi, đừng làm mất thời gian của ta." Mặc Lai Tư nói, hắn không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này.

"Không có đường." Tát Ngõa Tạp đã kiểm tra qua, mộ thất này là mộ thất bị phong kín, ngoài lối vào mà bọn họ đã đi qua ra, không có con đường nào khác.

"Không có đường, vậy thì mở ra một con đường." Vừa nói, Mặc Lai Tư nhìn Tùng Thạch.

Tùng Thạch quay đầu ra lệnh: "Phá tường." Thuộc hạ của hắn từ ba lô lấy ra máy khoan điện và búa lớn, đập vào tường.

"Bùm…… bùm…… bùm……" Chu Thánh đứng bên ngoài mộ thất, nghe thấy bọn họ bắt đầu đập tường, liền tăng tốc bố trí cơ quan.

Hắn ở bên ngoài mộ thất, đặt một cái nỏ ngầm, trên nỏ ngầm còn có dầu lửa.

"Thi thể bị đốt cũng không để lại cho các ngươi." Chu Thánh vừa nãy qua khe hở nhìn thấy, có không ít thi thể bị người điều khiển, còn đáng sợ hơn cả người sống.

Người sống ít nhất còn biết đau đớn và kiệt sức, còn người chết không sợ đau đớn, hơn nữa tinh lực sẽ không bị tiêu hao.

Hắn bây giờ không chỉ muốn giải quyết bọn họ, còn muốn phá hủy cả thi thể, nếu không chết rồi cũng coi như chết vô ích.

Sau khi bố trí xong, Chu Thánh không rời đi, mà đi đến cửa ải tiếp theo để bố trí.

Chương 69

Hắn phải đến trước đạo mộ tặc nước ngoài một bước, để bố trí cơ quan.

"Cửa ải tiếp theo là mê cung, huyết thi ẩn nấp trong đó đánh lén cũng không tệ." Chu Thánh nghĩ đến huyết thi, nơi đánh lén tốt nhất, chính là ở trong đó.

Theo Chu Thánh rời đi, trên vách tường mộ thất, cũng xuất hiện không ít vết nứt.

"Bùm, bùm, bùm……" Bọn họ một búa lại một búa đập vào tường, trực tiếp đập nát bức tường.

"Ầm……" Khi bức tường vỡ nát, có mấy người bước ra, kích hoạt cơ quan.

"Vút……" Nỏ ngầm lập tức bắn ra, đầu lửa cháy trên người bọn họ.

Có người không bị mũi tên bắn chết, nhưng bị lửa thiêu đốt, mức độ đau đớn càng mạnh.

"A……" Mặc Lai Tư là người đầu tiên bước ra, khi có mũi tên sắc nhọn bắn về phía hắn, thánh kiếm vàng xuất hiện ở bên cạnh hắn, chặn lại đòn đánh lén của nỏ ngầm.

"Mau dập lửa đi!" Tát Ngõa Tạp hét lớn.

"Thi thể cháy khét rồi, thì không dùng được nữa." Hắn lo lắng vẫn là thi thể bị cháy hỏng, mình không dùng được.

"Không kịp rồi." Lai Ân bước ra, nhìn những người bị lửa thiêu chết.

“Ai, Người gác lăng đáng ghét, giết người thì cứ giết đi, còn đốt thi thể làm gì?” Tát Ngõa Tạp có chút không vui.

“Đúng vậy.” Quật Thi Nhân gật đầu.

Mặc Lai Tư nhìn về phía bóng tối sâu thẳm, khinh thường nói: “Con chuột cống trong rãnh âm u, đợi ta tìm được ngươi, nhất định sẽ lột da ngươi!” “Đi.” Mặc Lai Tư dẫn người đi về phía bóng tối sâu thẳm.

“Đại nhân, đội khảo cổ đang bất đồng ý kiến, Mạc Kim Giáo Úy đang đi theo con đường ngài đã đi qua, những người khác bị tôi lừa đi cửa động đầu tiên.” Giọng Tiểu Trương vang lên trong tai nghe của Mặc Lai Tư.

“Ta hiểu rồi.” Vừa nói, hắn nhìn Tùng Thạch.

“Bảo người của ngươi, ẩn nấp ở đây mai phục.” “Hắc!” Tùng Thạch đáp một tiếng, để lại sáu người, ẩn nấp trong bóng tối mai phục. …… Bên ngoài lối vào Thất Tinh Các.

Hoắc Ngọc Tiệp và đồng đội đi vào cửa động đầu tiên, vừa đi được một nửa thì dừng lại.

“Tôi cảm thấy, chúng ta vẫn nên quay lại thì hơn.” Trần Kiến Quân nói.

“Giáo sư, quay lại đâu?” Tiểu Trương hỏi.

“Đi theo Hồ Bát Nhất và đồng đội, dù sao bọn họ cũng có kỹ thuật.” Trần Kiến Quân nói.

Tiểu Trương nghe vậy ngây người, vội vàng nói: “Giáo sư, bọn họ không phải người tốt gì, nói không chừng bọn họ sẽ hãm hại chúng ta.” “Không sao, đi thôi!” Trần Kiến Quân vừa nói, vừa đi ra khỏi cửa động.

“Giáo sư……” Tiểu Trương gọi một tiếng, thấy giáo sư không phản ứng, đành phải theo sau.

Hắn vốn muốn khuyên nhủ Trần giáo sư, không ngờ Trần Kiến Quân trực tiếp kéo tay hắn.

“Tiểu Trương à, ta già rồi, con kéo ta đi.” Ông kiềm chế Tiểu Trương, chính là không muốn Tiểu Trương đi thông tin báo tin.

“Giáo sư, hay là để Tưởng lão dìu ông đi, hoặc là trợ lý của ông cũng được, tôi trên người còn có thương tích mà.” Tiểu Trương bất lực nói.

“Không sao không sao.” Giáo sư Trương kéo Tiểu Trương, sau khi đi ra khỏi cửa động, trực tiếp đi vào cửa động Ngọc Hành ở giữa.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển máy bay không người lái siêu nhỏ, vẫn luôn theo dõi Hồ Bát Nhất và đồng đội.

Tiểu Trương không tìm được cơ hội thông tin báo tin, chỉ có thể bất lực theo sau.

“Phía trước có thể có mai phục, Hoắc tiểu thư, cô điều khiển máy bay không người lái đi xem trước đi.” Hồ Bát Nhất nói với Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển máy bay không người lái bay đến phía trước cùng, khi bay vào bóng tối, Hoắc Ngọc Tiệp mở máy quét nhiệt.

“Phía trước một trăm mét, hai bên trái phải, đều có người.” Hoắc Ngọc Tiệp nhắc nhở.

“Được rồi.” Biết phía trước có người mai phục, mọi chuyện dễ giải quyết hơn nhiều.

Vương Bàn Tử cầm hai quả lựu đạn, rón rén tiếp cận, không gây ra một chút tiếng động nào.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ thì cầm đèn pin.

Khi khoảng cách chỉ còn ba mươi mét, Vương Bàn Tử quăng mỗi bên trái phải một quả lựu đạn.

"Bùm bùm!" Hai tiếng nổ lớn, có hai người bị nổ bay ra.

Mấy người còn lại thì cầm súng xông ra.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng, mở đèn pin cường quang, đèn pin cường quang khiến những người đó một trận mù mắt.

"Tháp tháp tháp……" Vương Bàn Tử hai tay kẹp khẩu AK48, bắn xối xả.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Nhất dùng đèn pin cường quang chiếu vào mặt bọn chúng, một là chiếu sáng xem người ở đâu để Vương Bàn Tử tiện tấn công, hai là khiến bọn chúng tạm thời mù mắt không nhìn thấy.

Tổng cộng sáu người, hai người bị lựu đạn nổ chết, bốn người còn lại bị Vương Bàn Tử giải quyết.

"Bà nội nó, cuối cùng cũng hả dạ một lần!" Vương Bàn Tử vứt súng xuống, trong lòng thoải mái hơn không ít.

Đợi giáo sư Trần Kiến Quân đến, nguy hiểm đã được giải trừ.

"Tiểu Trương à, đa tạ con." Trần Kiến Quân vỗ vỗ lưng Tiểu Trương.

Tiểu Trương sắc mặt biến đổi, kinh hãi hỏi: "Giáo…… Giáo sư…… ông đây là ý gì?" "Đồ khốn nạn, ngươi đoán xem chúng ta là ý gì?" Vương Bàn Tử đi tới, một quyền đánh ngã Tiểu Trương xuống đất.

Tiểu Trương hiểu ra, mình đã bị bại lộ.

"Giáo sư, giáo sư tôi bị ép buộc mà!" Tiểu Trương quỳ trên mặt

đất nói.

“Yên tâm, chúng ta sẽ không giết ngươi, chúng ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, giao cho cơ quan có liên quan xử lý.” Trần Kiến Quân lạnh nhạt nói.

Hiện tại không cần dùng Tiểu Trương, vì bọn họ đã theo vào, đạo mộ tặc nước ngoài căn bản không biết.

Tiểu Trương còn định chạy, nhưng bị Vương Bàn Tử một quyền đánh gục.

“Đồ khốn nạn, còn muốn chạy sao?” Tiểu Trương co quắp trên mặt đất, không dám chạy nữa.

“Tiếp theo, đến lượt tôi đi làm nội gián ở bên kia, đạo mộ tặc nước ngoài, các ngươi đợi đó đi!” Hồ Bát Nhất vận động gân cốt, sắc mặt âm trầm.

“Hồ ca, để tôi đi đi.” “Không được, anh béo quá.” Vương Bàn Tử: …… Lối vào mê cung.

Một kẻ mặc áo dài đen, đeo mặt nạ, trên lưng vác súng là Hồ Bát Nhất đang chạy đến trước mặt Tùng Thạch.

“Đại nhân, đã giải quyết xong.” Hồ Bát Nhất nói bằng tiếng Nhật lưu loát.

Anh cũng chỉ biết vài câu này, đều là vừa mới học lúc trên đường tới đây.

“Giải quyết rồi sao?

Thế xác chết đó tôi phải đi vác về mới được.” Tát Ngõa Tạp nói, cái xác đó đối với hắn mà nói chính là bảo bối.

Hồ Bát Nhất nhìn nam tử xinh đẹp này, thần tình không hề hoảng loạn, trong lòng thầm nghĩ: Đi đi, đi rồi giải quyết mày luôn!

“Tát Ngõa Tạp, đừng làm lỡ thời gian.” Mặc Lai Tư đạm mạc nói.

“Đợi lát nữa tiến vào trong, thiếu gì xác chết cho ngươi.” Hắn không nói là xác của ai, nhưng mọi người đều hiểu rõ cái gọi là “xác chết” đó là ai.

“Cũng được thôi.” Tát Ngõa Tạp từ bỏ ý định.

Mặc Lai Tư bước một bước vào trong bóng tối, ánh sáng của đèn pin bỗng nhiên mờ đi rất nhiều, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Hồ Bát Nhất thầm nghĩ: Cảnh này mình quen lắm nha!

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Huyết Thi sắp xuất hiện rồi!

“Tất cả đi sát vào nhau, vũ khí lên đạn, chỗ nào có động tĩnh là bắn ngay lập tức!” Mặc Lai Tư dặn dò mọi người.

Thông thường chỗ nào càng tối tăm thì càng nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất theo bản năng ôm chặt khẩu súng trường tự động trong tay, anh sợ Người Gác Lăng sẽ coi mình là đám trộm mộ nước ngoài mà giải quyết luôn một thể.

Anh tới đây để làm nằm vùng, tìm hiểu thực lực và động hướng của đám trộm mộ quốc tế này, chứ không phải tới để làm bia đỡ đạn.

Lai Ân cầm Hoàng Kim Thánh Kiếm đi phía trước, Mặc Lai Tư bám sát theo sau, Tát Ngõa Tạp và Quật Thi Nhân một trái một phải, Tùng Thạch vác súng chống tăng và một nam tử mặc đồ Đường đi phía sau.

Tiếp sau đó là đám pháo hôi tiểu tốt.

Thế nhưng Hồ Bát Nhất lại thấy Quật Thi Nhân đi bên cạnh Mặc Lai Tư luôn xách theo một chiếc vali đen, không biết dùng để làm gì.

Mà trên tay Mặc Lai Tư lại đeo một chiếc nhẫn ban chỉ rất đặc biệt.

Chiếc nhẫn đó có màu đỏ máu, không rõ công dụng.

Chương 70

"Đội hình này còn khủng hơn cả bên ông Cừu." Hồ Bát Nhất thầm cảm thán.

Bên cạnh ông Cừu chỉ có lão già đó cùng bốn mươi tên tay sai, trang bị cũng chỉ là súng trường tự động và súng tiểu liên.

Còn Mặc Lai Tư này, phía trước có người mở đường, phía sau có hai bảo vệ, đám người Nhật chỉ xứng làm bia đỡ đạn, vũ khí thì khỏi phải bàn.

Hồ Bát Nhất có chút tò mò, bọn chúng làm sao mang được nhiều vũ khí như vậy vào đây?

Mọi người di chuyển trong bóng tối, Hồ Bát Nhất âm thầm tính toán lộ trình.

"Bọn chúng căn bản chẳng có kỹ thuật gì cả, toàn dựa vào vũ khí." Hồ Bát Nhất thầm nghĩ.

Gặp ngã rẽ bọn chúng cứ thế mà đi bừa, chẳng thèm tính toán gì, như vậy rất dễ đụng phải cơ quan.

Đang đi, Lai Ân dẫn đầu đột nhiên dẫm phải chông sắt.

Hắn dừng bước cúi đầu nhìn, trên mặt đất cắm đầy những chiếc chông sắt to hơn cây kim một chút, những chiếc chông đó trông vô cùng đáng sợ, hơn nữa còn tẩm độc.

"Có chuyện gì vậy?" Mặc Lai Tư hỏi.

"Không có gì, đạp phải mấy cây đinh thôi." Lai Ân nhàn nhạt nói một câu, sau đó vận chuyển cương khí xuống dưới chân, một cước dẫm nát đám chông sắt.

“Đi thôi.” Lai Ân tiếp tục mở đường.

Hồ Bát Nhất âm thầm kinh hãi.

Đậu xanh, Người Gác Lăng thật là độc ác!

May mà lần trước hắn bố trí chông sắt không có tẩm độc!

Nhìn đám chông đó, Hồ Bát Nhất bỗng cảm thấy lòng bàn tay hơi đau nhức.

“Cẩn thận một chút, tôi cảm giác có thứ gì đó đang lại gần.” Lai Ân nhắc nhở, Hoàng Kim Thánh Kiếm trong tay hắn ẩn hiện ánh kim quang mờ nhạt.

Mọi người mới đi được vài bước, ánh đèn pin đột nhiên không thể xuyên thấu được nữa, cứ như có thứ gì đó che khuất vậy.

Hồ Bát Nhất lẩm nhẩm: Ba, hai, một!

Vừa đếm ngược xong, anh liền cảm thấy một luồng gió thổi qua, ngay sau đó một tên người Nhật đi ngang hàng với anh đã biến mất tăm.

Lúc này Hồ Bát Nhất đổ mồ hôi lạnh đầy lưng.

Bởi vì trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, anh đã cảm nhận được hơi thở của tử thần.

“Ực.” Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, nhìn về phía bên trái trống rỗng.

Người tiếp theo chắc không phải là mình đấy chứ?

“Tùng Thạch đại nhân, có...” Tên người Nhật còn chưa nói dứt lời cũng biến mất luôn.

Huyết Thi bị Chu Thánh thao túng, tiên phong đối phó kẻ yếu trước, sau đó mới từ từ xử lý kẻ mạnh.

Tùng Thạch vác súng chống tăng, vội vàng lắp đạn vào.

“Quật Thi Nhân, ngươi đi xem thử đi.” Mặc Lai Tư phân phó.

“Được thôi.” Quật Thi Nhân rút từ trong túi ra một con dao găm rỉ sét, trên dao còn dính những vệt máu.

Khi hắc vụ ập đến, hắn đâm một dao ra, hắc vụ lập tức tan biến.

Con dao găm đỏ như máu ấy dường như có thể cắt rời cả màn sương đen.

“Dao găm tẩm Thánh Huyết đúng là dùng thích thật.” Quật Thi Nhân cười hắc hắc, lộ ra hàm răng đen xì.

Con dao găm của hắn nghe đồn là thứ mà môn đồ của Chúa dùng để đâm lén trong bữa tối cuối cùng, do hắn đào mộ mà có được.

“Tiếp tục đi, Quật Thi Nhân ngươi bọc hậu.” Mặc Lai Tư nói xong liền dẫn mọi người tiếp tục rời đi.

Quật Thi Nhân đi cuối cùng, nhìn chằm chằm vào màn sương đen dày đặc.

“Không biết nếu luyện hóa ngươi thì sẽ chiết xuất ra được thứ gì đây.” Quật Thi Nhân có chút hưng phấn, xác chết càng mạnh thì bảo bối luyện ra được càng tốt.

“Để Huyết Thi lại cho tôi, tôi dùng để luyện thành Thi Vương.” Tát Ngõa Tạp nói một câu.

“Ha ha, ai đánh bại được thì là của người đó.” Quật Thi Nhân cười lạnh.

Tát Ngõa Tạp dừng bước, dẫn theo đám thi nhân đứng phía sau.

“Được, chính ngươi nói đấy nhé, ai đánh bại được thì là của người đó!” Tát Ngõa Tạp vỗ vỗ vai Quật Thi Nhân.

Từ túi của Quật Thi Nhân bò ra một con Tầm Thi Thử, nó bò lên vai hắn và ăn mất một con sâu màu đen.

"Tát Ngõa Tạp, ngươi làm thế này là hơi thiếu đạo đức rồi đấy." Ánh mắt Quật Thi Nhân lạnh đi, tay đảo ngược cầm dao găm.

"Được rồi, Tát Ngõa Tạp, ngươi còn muốn xác của chủ mộ nữa không?" Trong ngữ khí của Mặc Lai Tư kẹp theo một tia khó chịu.

Tát Ngõa Tạp uốn éo đi tới bên cạnh Mặc Lai Tư, liếm môi nói: "Dĩ nhiên là muốn chứ." Hắn hợp tác với Mặc Lai Tư chính là vì muốn có được xác của chủ mộ.

Chủ mộ được long khí bảo hộ, thân xác cường hãn, nếu dùng để luyện thành Thi Vương thì sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Hồ Bát Nhất tự hỏi: Cái quái gì thế này, toàn một lũ yêu ma quỷ quái vậy?

Những kẻ bên cạnh Mặc Lai Tư ai nấy đều quỷ dị, khiến Hồ Bát Nhất cảm thấy tê dại cả da đầu.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, mà trên trần nhà, ánh mắt tinh hồng của Huyết Thi đang nhìn chằm chằm vào Mặc Lai Tư.

Nhưng cuối cùng, nó lại dời tầm mắt, nhắm vào Hồ Bát Nhất đang đi phía sau.

Bên ngoài mê cung.

Chu Thánh phủi phủi bàn tay đầy bụi bặm, chống nạnh nói: "Cuối cùng cũng bố trí xong hết các cơ quan rồi, mệt chết ta." Nói đoạn, anh nhìn về phía mê cung: "Lần này bọn mày không chết thì cũng phải lột một tầng da!" Nói xong, anh đi vào mật đạo của Người Gác Lăng, đi thẳng tới phòng điều khiển trung tâm.

Sau khi vào trong, nhìn Lưu Ly vẫn còn đang ngủ, Chu Thánh

không làm phiền em mà bắt đầu điều chỉnh mê cung, chặn đứng lối ra.

"Tiêu tốn của ta hơn năm mươi điểm tích phân, lần này không lột được da bọn mày thì coi như ta lỗ!" Chu Thánh lần này đã bỏ vốn lớn, đổi không ít vũ khí có lực sát thương cực mạnh từ cửa hàng trung cấp.

Hơn nữa, anh còn tẩm độc thi lên các cơ quan, một khi trúng độc sẽ hóa thành Tống tử, lúc đó đám Tống tử đó sẽ phải nghe lệnh anh.

"Bọn mày biết thao túng thi thể, ta cũng biết!" Bên ngoài mê cung.

Hoắc Ngọc Tiệp thông qua camera giám sát có thể nhìn thấy mọi thứ từ góc nhìn của Hồ Bát Nhất.

"Cái mê cung này, hay là chúng ta đừng vào nữa." Vương Bàn Tử có chút sợ hãi.

Tuy rằng đám trộm mộ quốc tế đã đi qua một lượt nhưng vẫn rất nguy hiểm.

Hơn nữa con Huyết Thi trong bóng tối kia tốc độ cực nhanh, người bị bắt đi lúc nào cũng chẳng hay.

"Tôi thấy Bàn Tử nói có lý đấy." Trần Kiến Quân lên tiếng.

"Tôi làm khảo cổ cả đời, chưa bao giờ gặp phải tình huống hung hiểm thế này." Điều này khiến một vị giáo sư già như ông cảm thấy tim mình hơi quá tải.

Vương Bàn Tử nhìn Trần Kiến Quân tóc đã bạc phơ, nói: "Lão giáo sư, liệu có khả năng nào là những ngôi mộ ông từng khảo cổ thực ra đều đã được đám trộm mộ ghé thăm rồi không?" Trần Kiến Quân: "..." "Lão muốn bóp chết cậu!" "Suỵt, có động tĩnh!" Hoắc Ngọc Tiệp ngắt lời họ, mắt dán chặt vào màn hình.

Trong mê cung.

Hắc vụ lan tỏa bao vây lấy nhóm của Hồ Bát Nhất.

Lúc này Hồ Bát Nhất cảm thấy lạnh gáy, anh luôn có cảm giác có thứ gì đó đang chằm chằm nhìn mình như tử thần vậy.

Anh vốn định đóng giả nằm vùng để nghe ngóng tin tức chứ không phải tới để chịu trận.

Trang bị của anh chẳng mang theo gì, chỉ có một khẩu súng trường tự động, thứ này tuy mạnh nhưng không trị được Huyết Thi.

"Khổ cho tôi quá mà." Hồ Bát Nhất cảm thấy uất ức vô cùng.

Làm nằm vùng kiểu này khó quá, áp lực quá lớn.

Chẳng biết lúc nào sẽ bị Huyết Thi bắt đi mất.

Đồng thời anh cũng cảm thấy may mắn vì mình không phải tới để trộm mộ, nếu không Người Gác Lăng tuyệt đối sẽ không tha cho anh.

"Hù..." Đột nhiên, một luồng cuồng phong thổi tới, Quật Thi Nhân vung dao đâm tới.

"Keng..." Một tiếng vang khẽ, dao găm đâm vào vật gì đó bằng sắt.

Trên tay trái của Huyết Thi có đeo một chiếc găng tay đồng xanh, một đấm có thể giết chết người.

Những kẻ bị nó bắt đi vừa rồi đều bị nó đấm chết.

Quật Thi Nhân thấy một kích không trúng, lại lấy từ trong túi ra một chiếc bình.

Chương 71

Hắn mở nắp bình và đổ nước ra.

“Xèo xèo xèo...” Thứ nước này giống như đổ vào lửa, phát ra những tiếng xèo xèo.

“Hống!” Huyết Thi gầm lên đau đớn, hắc vụ càng thêm mãnh liệt.

“Cũng có chút bản lĩnh, Thánh Thủy cũng không tịnh hóa được ngươi.” Quật Thi Nhân có chút ngoài ý muốn.

Thứ Thánh Thủy này hắn lấy từ giáo đường, nghe nói là nước mắt của ba trăm cặp đồng nam đồng nữ là tín đồ giáo phái.

“Lai Ân!” Mặc Lai Tư hô một tiếng.

Hắn bị con Huyết Thi này quấy rầy đến phát phiền rồi.

Lai Ân lùi lại phía sau, vung kiếm chém vào màn sương đen.

“Đang!” Lai Ân một kiếm chém lên găng tay của Huyết Thi, cương khí mãnh liệt khiến găng tay của Huyết Thi nứt vỡ.

“Hống!” Huyết Thi thấy không địch lại, nhanh chóng đào tẩu vào trong màn sương đen.

Lai Ân định truy kích nhưng nghĩ lại thấy an toàn của Mặc Lai Tư quan trọng hơn nên lại lùi về.

“Không đuổi nữa, đợi nó xuất hiện lần sau ta sẽ chém chết nó.” Lai Ân đạm mạc nói.

Đây chính là Tiên Thiên võ giả sao?

Quả nhiên là khủng khiếp...

Hồ Bát Nhất trong lòng đầy chấn kinh.

“Tăng tốc độ lên, phải ra khỏi đây trước khi trời tối!” Mặc Lai Tư ra lệnh.

Mọi người rảo bước rời đi, nhưng phía trước đột nhiên có mưa tên bắn tới.

Hồ Bát Nhất lập tức nằm rạp xuống.

“Hưu hưu hưu...” Một số tên người Nhật né không kịp bị tên bắn trúng, nhưng không chí mạng vì đại đa số mũi tên đều bị Lai Ân ở phía trước gạt đi hết.

Khi mưa tên kết thúc, Hồ Bát Nhất biết vẫn chưa xong nên không đứng dậy.

“Oanh...” Trên trần nhà bỗng bốc cháy, lửa rơi xuống như tuyết rơi.

Một khi dính vào người là không cách nào phủi sạch được.

Ngoài lửa rơi xuống, hai bên còn có những quả cầu lửa lớn lăn tới.

Quật Thi Nhân ngồi thụp xuống đất, mở hộp vũ khí của đám người Nhật ra, lấy ra một cây gậy đen, đó là Đả Thi Bổng của hắn.

Khi cầu lửa lao tới, hắn vung gậy đập xuống.

“Bành!” Quả cầu lửa nổ tung ngay lập tức, dư chấn cực lớn trực tiếp lan tỏa, đánh ngã không ít người.

Lai Ân cũng vậy, hắn chém đôi quả cầu lửa khiến nó nổ tung.

Ngọn lửa vô tận nhanh chóng lan ra, bao vây lấy bọn họ.

Hồ Bát Nhất đang nằm rạp dưới đất thầm thề, chuyện anh hối hận nhất chính là chạy tới đây làm nằm vùng.

Người Gác Lăng ra tay quá ác!

Mà những quả cầu lửa và tàn lửa rơi xuống đó đều là đồ từ cửa

hàng trung cấp, uy lực rất lớn nhưng cũng rất đắt.

Một quả cầu lửa tốn hai điểm tích phân, tàn lửa trên trần nhà tốn năm điểm.

Đắt xắt ra miếng!

Lửa bao vây bọn họ, tàn lửa trên trần vẫn tiếp tục rơi xuống.

Có mấy kẻ bị dính tàn lửa, người nhanh chóng bốc cháy và bị thiêu sống.

"Chuyện này có chút khó giải quyết đây." Tùng Thạch có chút bất lực, toàn là lửa, căn bản không ra ngoài được.

Lửa tràn ngập khắp nơi, trên tường, dọc lối đi đều có.

Loại lửa này rất đặc biệt, chỉ cần dính một chút là sẽ bao phủ toàn thân trong chốc lát.

Hồ Bát Nhất nằm dưới đất mà ruột gan lộn cả lên.

Người Gác Lăng lợi hại thế này, chúng ta còn xúm vào góp vui làm gì chứ!

Cái nghề nằm vùng này, sau này có đánh chết anh cũng không làm nữa.

Quá mức nguy hiểm rồi...

Bên ngoài mê cung.

Hoắc Ngọc Tiệp chứng kiến toàn bộ quá trình, hít một hơi thật sâu nói: "Không đi vào mê cung nữa, lần này Người Gác Lăng bố trí quá nhiều cơ quan, chúng ta vào chỉ có nước chết." Cô không biết Người Gác Lăng rốt cuộc đã làm bao nhiêu cơ quan, nói không chừng đây mới chỉ là một phần nhỏ.

"Hồ ca phải làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử có chút lo lắng.

“Chỉ cần anh ấy ẩn mình cho tốt thì tạm thời sẽ không sao.” Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Bây giờ Hồ Bát Nhất muốn rời đi cũng không khả thi, điều duy nhất anh có thể làm là ẩn nấp thật kỹ.

Vương Bàn Tử thầm cầu nguyện cho Hồ Bát Nhất: “Hồ ca, anh nhất định đừng để xảy ra chuyện gì nhé, nếu anh có mệnh hệ gì thì Tuyết Lỵ cứ để em chăm sóc cho.” “Tê, đau đau đau...” Dương Tuyết Lỵ nhéo mạnh vào tai Vương Bàn Tử.

“Anh còn nói bậy nữa là tôi vặt tai anh đấy.” “Nói bậy thì liên quan gì đến cái tai của tôi chứ?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Mọi người thu dọn đồ đạc, trực tiếp rời khỏi lối đi đó, con đường này không đi nổi nữa.

Sau khi rút lui, họ đứng ở bên ngoài lối vào đầu tiên.

“Hy vọng Người Gác Lăng có thể mở cho chúng ta một con đường.” Trần Kiến Quân nói xong liền dẫn đội đi vào.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Bên tai Chu Thánh vang lên âm thanh lạnh lẽo của hệ thống. 【Ting, phát hiện ký chủ ngăn chặn thành công kẻ trộm mộ xâm nhập, chúc mừng ký chủ nhận được 15 điểm tích phân!】 Chu Thánh nghe âm thanh hệ thống, nhìn vệt thủy ngân của mê cung trên mặt bàn, nhàn nhạt nói: “Ta đã chuẩn bị lửa cho các ngươi, đủ ấm áp chứ?” Đống lửa đó anh đã tốn chín điểm tích phân để bố trí.

Tính ra thì cũng chỉ lời được có sáu điểm.

Sau khi nhìn vệt thủy ngân lớn, Chu Thánh lại thấy vệt thủy ngân nhỏ rút ra khỏi lối vào giữa và đi vào lối vào thứ nhất.

Trong hang Thiên Xu cũng có cơ quan, tuy Chu Thánh chưa từng

bố trí nhưng cơ quan ở đó cũng không hề yếu.

"Thôi vậy, dù sao các người cũng tới để ngăn chặn trộm mộ, mở cho các người một con đường vậy." Chu Thánh điều chỉnh cơ quan một chút, tạm thời đóng các cơ quan trong hang thứ nhất lại.

"Ta chỉ có thể giúp các người tới đây thôi, nếu các người không giúp được gì thì tốt nhất nên đi về cho rảnh nợ." Chu Thánh lẩm bẩm.

Trong mê cung.

Lửa lớn bao phủ, nhiệt độ cao khiến không ít người không chịu nổi.

Đối với những kẻ thích khí âm như Tát Ngõa Tạp và Quật Thi Nhân thì đây lại càng là một sự tra tấn.

"Mau dập lửa đi, đám thi nhân của tôi một khi nóng lên là sẽ không thao túng được nữa đâu." Tát Ngõa Tạp hét lên.

Đám thi nhân của hắn toàn thân cứng đờ, máu đã đông lại, một khi nhiệt độ tăng cao, máu sẽ lưu thông trở lại, đại não sung huyết sẽ làm chết đám sâu điều khiển của hắn.

"Không có cách nào dập được." Tùng Thạch cũng bất lực.

"Sớm biết trước khi đi trộm mộ thì đã chuẩn bị sẵn mấy cái bình chữa cháy rồi." Hồ Bát Nhất nằm dưới đất thầm ghi nhớ trong lòng: Đám thi nhân của Tát Ngõa Tạp sợ nhiệt độ cao.

Ánh mắt Mặc Lai Tư trở nên hung tợn, nghiến răng quát: "Tùng Thạch!" Tùng Thạch vác súng chống tăng chạy tới trước mặt Mặc Lai Tư, đáp: "Có tôi!" "Nổ tung nó cho ta!" Mặc Lai Tư chỉ về phía trước.

Đã không dập được lửa thì dùng thuốc nổ mở đường.

"Rõ!" Tùng Thạch gật đầu ứng tiếng, sau đó phân phó thuộc hạ lấy một quả đạn từ trong hộp vũ khí ra nạp vào.

Tùng Thạch vác súng, ngắm vào bức tường phía trước.

“Đại nhân, ngài lùi lại một chút được không?” Tùng Thạch nhìn Mặc Lai Tư đang đứng phía trước.

Một khi bức tường nổ tung, mảnh đá bắn ra sát thương chẳng kém gì đạn.

“Không cần.” Mặc Lai Tư đạm mạc nói, có Lai Ân bảo vệ, cho dù có kẻ cầm súng chỉ thẳng vào hắn thì hắn cũng chẳng hề sợ hãi.

Nghe lời Mặc Lai Tư, Tùng Thạch ngắm vào bức tường phía trước rồi bóp cò.

“Oanh!” Quả đạn phun ra một luồng hỏa quang.

Chương 72

Chỉ trong chớp mắt sau đó là một tiếng nổ lớn.

"Bành!" Bức tường bị đập nát trực tiếp, lực va chạm cực lớn khiến cả mê cung rung chuyển, không ít đất đá rơi xuống.

Những mảnh vỡ của bức tường dưới sự gia trì của lực va chạm bắn tứ tung với tốc độ cực nhanh.

Lai Ân dùng hai tay cắm mạnh Hoàng Kim Thánh Kiếm xuống đất, cương khí trong cơ thể tuôn trào, chặn đứng không ít mảnh đá.

"Keng keng keng..." Mảnh đá bắn vào người Lai Ân giống như gõ vào vách tường, tất cả đều vỡ vụn.

Cú nổ của Tùng Thạch đã tạm thời mở ra một lối thoát.

"Đi!" Lai Ân và Mặc Lai Tư trực tiếp bước qua đống đổ nát đi ra ngoài.

Hồ Bát Nhất bò dậy, nhìn cái hộp vũ khí, thầm tính toán: "Bọn chúng chỉ còn lại hai quả đạn thôi, đợi hai quả này bắn hết chắc là chẳng còn gì khác đâu nhỉ?" Cách trộm mộ của Mặc Lai Tư rất thô bạo, không có đường đi thì nổ tung đường!

Thứ gì không giải quyết được thì dùng súng chống tăng.

Một phát không được thì hai phát.

Nếu không phải vì đây là An Lạc, việc buôn lậu rất khó khăn thì có lẽ hắn còn mang thêm nhiều vũ khí tiên tiến hơn từ nước Mỹ tới rồi.

Sau khi con đường được mở ra, bọn họ mới thoát khỏi biển lửa.

Nhưng vì là dùng vũ lực phá đường nên mới đi được vài bước bọn họ lại gặp ngõ cụt.

Tùng Thạch chạy tới, súng đã lên đạn sẵn sàng.

Hồ Bát Nhất đi phía sau, nhìn những khối đá nhô ra trên tường và những lỗ nhỏ hai bên.

Anh âm thầm ấn vào khối đá nhô ra rồi nhanh chóng ngồi thụp xuống.

"Hưu hưu hưu..." Từ trong vách đá hai bên bắn ra vô số mũi tên, một số kẻ né không kịp bị tên bắn xuyên đầu.

Quật Thi Nhân lấy nửa cái xác chắn trước mặt, còn Tát Ngõa Tạp thì dùng thi nhân.

Tùng Thạch ở rất gần Mặc Lai Tư nên cũng được Lai Ân bảo vệ, nhưng thuộc hạ của hắn thì không được may mắn như vậy.

Có mấy tên trực tiếp bị bắn thành cái sàng.

Hồ Bát Nhất nằm dưới đất nhìn thấy một sợi dây tơ tằm trong suốt.

Đậu xanh, đám trộm mộ này vận khí tốt quá vậy, bao nhiêu người đi qua mà không hề kích hoạt cơ quan.

Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc, sợi dây tơ tằm này chính là cơ quan, vậy mà đám trộm mộ kia đi qua bao nhiêu người vẫn chẳng ai chạm phải.

Hồ Bát Nhất nhìn đám trộm mộ hung hãn kia, tay từ từ đặt lên sợi dây tơ.

"Chết thì chết vậy!" Hồ Bát Nhất trực tiếp giật đứt sợi dây tơ tằm.

"Ào ào ào..." Trên trần nhà nhanh chóng đổ xuống một cơn mưa lớn, làm ướt sũng tất cả mọi người.

Hồ Bát Nhất nhanh chóng đứng dậy, trước tiên kiểm tra xem nước

này có tính ăn mòn hay không, sau đó kiểm tra đường lui.

“Bị rò nước à?” Tùng Thạch một trận nghi hoặc.

“Không, là cơ quan.” Quật Thi Nhân nói.

“Cơ quan gì?” “Nhìn kìa.” Quật Thi Nhân chỉ vào lớp băng sương đang kết lại, băng sương rất nhanh sẽ lan tới đây.

Mọi người: !!!

Hồ Bát Nhất: Đậu xanh, Người Gác Lăng biết chơi thật đấy, đúng là Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên!

Trong phòng điều khiển trung tâm. 【Ting, phát hiện ký chủ ngăn chặn thành công kẻ trộm mộ xâm nhập, chúc mừng ký chủ nhận được 10 điểm tích phân!】 Âm thanh hệ thống lạnh lẽo vang lên bên tai Chu Thánh, anh nhìn vệt thủy ngân đang bị đóng băng, nhàn nhạt nói: “Sưởi lửa nóng quá, các ngươi hỏa khí đều lớn, để ta hạ nhiệt cho.” Tiếng nổ trong mê cung anh đã nghe thấy.

Rõ ràng đối phương dùng súng chống tăng để mở đường.

Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên thực chất mục đích chủ yếu là làm suy yếu thực lực của đội khảo cổ nước ngoài, chứ không thể giải quyết hết được bọn chúng.

“Nóng lạnh không đều là dễ bị đau bụng lắm đấy.” Chu Thánh cười nhạt.

Trước là lửa lớn, giờ là cực hàn, sau khi trải qua Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên, bọn chúng chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Trừ phi là Tiên Thiên võ giả, trong người có cương khí lưu động mới được.

“Meo~” Lưu Ly lười biếng kêu một tiếng, sau đó dựng đuôi vươn vai.

“Bản cung tỉnh rồi.” Lưu Ly mở mắt, đôi mắt to như hai viên bảo thạch đen láy nhìn Chu Thánh.

“Em ngủ bao lâu rồi?” “Ba ngày ba đêm.” Chu Thánh đáp.

Lưu Ly nghe vậy, bước những bước đi tao nhã lên bàn, vẫy vẫy đuôi: “Ôi, già rồi già rồi, ngủ cũng nhiều hơn.” “Này, đừng có lộn xộn!” Chu Thánh vội vàng ngăn cản, nhưng đuôi của Lưu Ly đã quét qua cơ quan.

Chu Thánh lập tức bế thốc Lưu Ly lên, nhìn cơ quan bị em làm loạn.

“Nghịch ngợm vừa thôi, em không biết đây là bảng điều khiển cơ quan sao?

Đuôi em vừa quét một cái, kích hoạt bao nhiêu cơ quan em có biết không?” Chu Thánh không nhịn được mắng.

“Kích hoạt thì kích hoạt thôi, có gì to tát đâu.” Lưu Ly lầm bầm.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly với ánh mắt không mấy thân thiện, lạnh giọng hỏi: “Em bảo không có gì to tát sao?” Cơ quan mà Lưu Ly vừa kích hoạt chính là cơ quan đã được Chu Thánh tạm khóa, cũng chính là cơ quan ở lối vào thứ nhất.

“Meo~ meo meo biết lỗi rồi.” Lưu Ly cúi đầu nhận sai.

Chu Thánh nhìn cơ quan đã được kích hoạt, loại cơ quan đó không quá nặng nề, chỉ ở mức thường.

“Thôi vậy, kích hoạt thì cũng đã kích hoạt rồi, nếu bọn họ đến cả những cơ quan đơn giản nhất cũng không vượt qua được thì tốt nhất đừng tới làm phiền ta.” Chu Thánh nhìn chằm chằm vào vệt thủy ngân phía trên.

Trong hang thứ nhất của Thất Tinh Các.

Bọn họ sắp đi tới cuối đường mà chưa gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

"Xem ra Người Gác Lăng thật sự đã mở cho chúng ta một con đường sống rồi." Vương Bàn Tử không khỏi cảm khái.

Cần biết rằng, mỗi một cửa của Thất Tinh Các đều có cơ quan.

Mà bọn họ bây giờ sắp đi ra ngoài hết rồi vẫn chưa kích hoạt bất kỳ cơ quan nào.

Đây không phải là vận khí, mà là Người Gác Lăng đang âm thầm giúp đỡ.

"Người Gác Lăng làm tốt lắm, lúc nào rảnh tôi sẽ mời anh ấy uống rượu." Vương Bàn Tử đang đắc ý thì bỗng nhiên mấy tảng đá lớn lăn tới ầm ầm.

Sắc mặt Vương Bàn Tử sầm xuống, mếu máo chửi: "Đậu xanh!" Trong mê cung.

Băng sương nhanh chóng lan lên người.

Một trận mưa vừa rồi đã dập tắt hết lửa trên người họ, giờ muốn sưởi ấm cũng không được.

Hồ Bát Nhất run lẩy bẩy.

Trên tóc và râu đều kết sương, môi run cầm cập.

"Phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không một khi băng sương bao phủ toàn thân, chúng ta sẽ biến thành tượng băng hết." Quật Thi Nhân nói.

Hắn thì còn chịu đựng được cái lạnh này, nhưng những người khác thì không.

"Hay là tôi lại nổ tung bức tường nhé?" Tùng Thạch vác súng chống tăng nói.

“Tôi thấy thế này, chúng ta quay lại chỗ có lửa sưởi ấm sẽ tốt hơn.” Trần Tái Sinh đề nghị.

“Vậy thì quay lại.” Mặc Lai Tư nói.

Đạn dược hắn không muốn dùng bừa bãi nữa, chỉ còn lại hai quả, kẻ địch còn chưa lộ diện, hắn không muốn lãng phí quá sớm.

Phía sau có lửa, bọn họ hoàn toàn có thể lùi lại để sưởi ấm xua tan cái lạnh.

Tuy sẽ mất chút thời gian nhưng hiện tại không thể để tổn thất thêm người nữa, pháo hôi cũng có giá trị của pháo hôi.

Mọi người quay lại đường cũ, nhưng băng sương trên người họ mới bắt đầu bao phủ dần.

Sau khi bọn họ quay lại, một luồng gió âm thổi qua, cái lạnh thấu xương khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu.

“Tê.” Hồ Bát Nhất rùng mình một cái, ngọn gió này anh quen lắm.

Người Gác Lăng thật sự không để lại một con đường sống nào cả.

Khi bọn họ quay lại thì lửa đã tắt ngấm.

Chương 73

Mà băng sương đang nhanh chóng bao phủ lấy họ.

"Tất cả vận động lên!" Mặc Lai Tư hô một tiếng, bảo mọi người hoạt động cơ thể để máu lưu thông nhanh hơn, xua tan hàn khí.

"Trần ma y, có tìm được lối ra không?" Mặc Lai Tư nhìn về phía Trần Tái Sinh.

Trần Tái Sinh đang khua chân múa tay liền lấy ra một cái Tư Nam.

"Để tôi thử xem." Trần Tái Sinh xoay Tư Nam để tìm phương vị.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất hơi ngưng lại, thầm nghĩ: Người của mạch Ma Y cũng tới sao?

Ma Y dám giúp đỡ đội khảo cổ nước ngoài, mình ghi nhớ vụ này rồi!

Hồ Bát Nhất không ngờ nam tử mặc đồ Đường luôn đi bên cạnh Tùng Thạch lại là người của mạch Ma Y.

Sau khi Trần Tái Sinh tìm được hướng, hắn nói: "Tư Nam hiển thị, hướng Đông có đường." Nói đoạn, hắn chỉ vào một bức tường phía Đông.

Lai Ân bước tới gõ gõ vào tường, phát hiện tường bị rỗng, hắn giơ Hoàng Kim Thánh Kiếm lên chém hai nhát.

Keng keng...

Kèm theo tàn lửa bắn tứ tung, bức tường trực tiếp bị Lai Ân chém ra một lỗ hổng.

Lai Ân dùng lực đạp một cái, trực tiếp đạp tung bức tường.

"Quả nhiên là rỗng." Lai Ân dẫn đầu đi vào.

Bên trong vuông vức như một ngôi mộ, bốn góc đều có đường có thể đi, ở chính giữa đặt một cỗ quan quách.

Đây chính là trung tâm của mê cung.

"Quan quách bằng gỗ Thiên Đàn?

Người trong quan quách này thân phận nhất định không đơn giản." Trần Tái Sinh liếc mắt một cái liền nhận ra chất liệu của quan quách.

Gỗ Thiên Đàn thời cổ đại vô cùng hiếm có, thường chỉ có hoàng thân quốc thích và vương quyền quý tộc mới được dùng.

Hơn nữa, quan quách này được giấu ở trung tâm mê cung, thân phận và thực lực chắc chắn không hề thấp.

"Quật Thi Nhân, Tát Ngõa Tạp, mở nó ra!" Mặc Lai Tư chỉ tay ra lệnh.

Quật Thi Nhân lấy từ túi ra một cái xà beng màu đen, còn Tát Ngõa Tạp thì dẫn theo thi nhân tiến lên phía trước.

"Xác còn nguyên vẹn thì cho ngươi, không nguyên vẹn thì cho ta." Quật Thi Nhân nhìn Tát Ngõa Tạp nói.

"Được." Tát Ngõa Tạp gật đầu đồng ý.

Quật Thi Nhân lúc này mới cắm xà beng đen vào cạnh quan quách, dùng lực nạy một cái, nắp quan tài được mở ra.

Các thi nhân tự giác khiêng nắp quan tài sang một góc.

Hồ Bát Nhất theo bản năng định thắp đèn nhưng vẫn nhịn được, hiện tại không phải là anh đang trộm mộ.

Khi nắp quan tài mở ra, Quật Thi Nhân và Tát Ngõa Tạp mới thò đầu vào nhìn.

Chỉ là cái nhìn này khiến biểu tình của hai người khựng lại trong

giây lát, cả hai nhìn nhau rồi đồng thanh chửi: "Đậu xanh!" "Có chuyện gì?" Mặc Lai Tư tiến lên nhìn một cái, sắc mặt cũng đen xì như đít nồi, nghiến răng nói: "Người Gác Lăng, ngươi cứ đợi đấy cho ta!" Hồ Bát Nhất không nén nổi tò mò, đi theo Tùng Thạch nhìn một cái, khi nhìn rõ thứ bên trong quan quách, khóe miệng Hồ Bát Nhất giật giật.

Người Gác Lăng, thật biết chơi khăm người ta mà!

Trong huyệt Thất Tinh Các.

Vương Bàn Tử đang nhổ mấy cái đinh dài dưới đất, người nhà họ Hoắc thì căng một tấm lưới sắt ở hai bên tường để giảm bớt tốc độ của đá lăn.

Tưởng lão dẫn theo Trần Kiến Quân rời đi trước một bước, sợ còn có nguy hiểm tiếp theo.

Vương Bàn Tử làm xong liền lầm bầm rời đi: "Mẹ nó, tôi cứ tưởng Người Gác Lăng sẽ không đối phó với chúng ta nữa chứ, không ngờ hắn vẫn chẳng có ý định tha cho mình!" "Tôi tới để giúp anh gác lăng chứ có phải tới để trộm mộ đâu!" Vương Bàn Tử cảm thấy bất lực vô cùng.

"Đừng nói nữa, nếu Người Gác Lăng thật sự muốn đối phó với chúng ta thì căn bản sẽ không chỉ dùng vài tảng đá lăn đâu." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Vài tảng đá lăn thì bọn họ vẫn có thể chặn được.

Dù sao cũng chẳng phải chưa gặp bao giờ.

"Vậy hắn làm thế này là có ý gì?

Đuổi chúng ta đi sao?" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa hỏi.

"Đại khái là vậy." Hoắc Ngọc Tiệp suy đoán.

Từ khi vào đây đến giờ bọn họ chưa giúp được gì nhiều, đối với Người Gác Lăng mà nói, bọn họ chính là người thừa, thậm chí có thể là gánh nặng.

"Làm ơn mắc oán, tuy Mạc Kim Giáo Úy tôi là làm nghề trộm mộ thật nhưng lần này thật sự tới để ngăn chặn đám trộm mộ kia mà." Vương Bàn Tử lầm bầm, trong lòng rất bất mãn.

"Bành!" Tảng đá lớn bị lưới sắt chặn lại, Vương Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không, anh ấy có lẽ thấy chúng ta đúng là người thừa đấy." Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử không phản bác nữa vì bọn họ đúng là chưa giúp được gì nhiều, người duy nhất giúp được việc có lẽ chỉ có Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất đang dùng mạng sống của chính mình để giúp Người Gác Lăng kích hoạt cơ quan vây khốn đám trộm mộ.

Khi bọn họ đi ra khỏi hang động, họ nhìn thấy lối ra của mê cung.

"À cái này... tôi cảm thấy mình có thể giúp được việc đấy." Vương Bàn Tử nhìn lối ra, vuốt ve khẩu AK.

Đây là lối ra, bọn họ hoàn toàn có thể phục kích ở đây.

"Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu sự lợi hại của Người Gác Lăng rồi, anh ấy luôn có thể đi trước chúng ta một bước để bố trí." Hoắc Ngọc Tiệp đã phần nào hiểu ra.

Biết anh sẽ đi con đường này nên tôi mới chuẩn bị sẵn cơ quan trên đường.

Anh đi thì anh tèo, anh không đi thì anh cũng chẳng trộm mộ được.

"Chuẩn bị động thủ thôi, để Người Gác Lăng thấy được thực lực

của người nhà họ Hoắc!" Hoắc Ngọc Tiệp phân phó thuộc hạ.

Khả năng bố trí cơ quan của nhà họ Hoắc cũng thuộc hàng đẳng cấp.

Vương Bàn Tử thì tìm được một điểm phục kích rất tốt, đổi sang một khẩu súng máy, sẵn sàng xả đạn.

"Mà này, lỡ như chúng ta bắn trúng Hồ ca thì sao?" Vương Bàn Tử có chút lo lắng, dù sao Hồ Bát Nhất cũng đang trà trộn trong đám trộm mộ nước ngoài.

Hoắc Ngọc Tiệp không quan tâm đến lời của Vương Bàn Tử, bắn trúng thì bắn trúng thôi chứ biết làm sao?

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh thấy vệt thủy ngân nhỏ chảy đến lối ra mê cung rồi dừng lại, đại khái đoán được bọn họ đang định mai phục ở đó.

"Mà này, bọn họ mai phục đám trộm mộ thì có được tính tích phân không?" Chu Thánh thầm hỏi. 【Ting, họ mai phục có liên quan đến việc hỗ trợ nhân vật chính, có tính.】 Nghe âm thanh của hệ thống, Chu Thánh yên tâm hẳn.

Anh nhìn vệt thủy ngân ở trung tâm mê cung, cười nhạt: "Không biết món quà ta chuẩn bị cho các ngươi, các ngươi có thích không đây." Trung tâm mê cung.

Lai Ân chém nát quan quách gỗ Thiên Đàn rồi đốt lên để sưởi khô quần áo cho mọi người.

Trong hầm mộ vốn dĩ đã âm u lạnh lẽo, cũng may thể chất bọn họ mạnh chứ người yếu là ốm liệt giường luôn rồi.

Mà món quà Chu Thánh tặng đang bị Tát Ngõa Tạp hơ trên lửa nướng.

“Các người ăn cá không?” Tát Ngõa Tạp hỏi một câu.

Chu Thánh đã để lại một con cá chết trong quan quách, trên con cá còn dán một tờ giấy ghi: 'Cá chính là kết cục của các ngươi'.

Con cá đó rất lớn, phải nặng tới hơn mười ký.

Nhưng nó đã chết rồi.

“Ngươi tự mà ăn đi.” Tùng Thạch liếc nhìn Tát Ngõa Tạp một cái.

“Người Nhật các anh chẳng phải rất thích ăn cá sao?

Hay để tôi thái mấy lát cho anh nhé?” Tát Ngõa Tạp che miệng cười.

“Đời này tôi sẽ không bao giờ ăn nữa.” Tùng Thạch trầm mặt nói.

Tát Ngõa Tạp nướng con cá chín một nửa, sau đó dùng móng tay cắt một nửa cho Quật Thi Nhân, hai người ăn ngon lành.

“Vẫn là Người Gác Lăng tốt nhất, biết chúng ta chưa ăn cơm nên đặc biệt tặng một con cá.” Tát Ngõa Tạp vừa ăn vừa nói.

Chương 74

"Xác thực." Quật Thi Nhân gật gật đầu.

Hai kẻ này quanh năm tiếp xúc với xác chết, trong mắt bọn chúng đã không còn phân biệt sống chết nữa rồi.

Con cá chết này, dù có để sống bọn chúng cũng ăn được.

"Tôi có ít gia vị đây, có muốn thêm chút không?" Quật Thi Nhân lấy từ trong túi ra một nắm sâu bọ.

"Không cần, tôi có rồi." Tát Ngõa Tạp vẫy tay gọi một tên thi nhân tới.

Tát Ngõa Tạp dùng móng tay rạch một đường trên da hắn, máu lập tức chảy ra rưới lên con cá.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh cảm thấy buồn nôn vô cùng, không nhịn được lầm bầm: "Cái quái gì thế này, toàn một lũ yêu ma quỷ quái." Mặc Lai Tư sau khi sưởi khô quần áo xong liền đi tới bên cạnh Lai Ân, lấy ra một điếu thuốc.

Lai Ân hiểu ý, cầm một thanh củi đang cháy châm thuốc cho Mặc Lai Tư.

"Phù..." Mặc Lai Tư rít một hơi sâu rồi nói: "Long mạch này nhất định phải cướp đi, ngươi hiểu ý ta chứ?" "Hiểu." Lai Ân gật đầu.

"Chín đại long mạch của An Lạc đã mất một, số còn lại nhất định phải mang về nước Mỹ cho ta." Mặc Lai Tư nói với hắn.

"Ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung này có Người Gác Lăng, không dễ lấy đâu." Lai Ân thành thật đáp.

"Ta có vũ khí bí mật, không sợ Người Gác Lăng." "Người Gác

Lăng bố trí cơ quan và các cửa ải, dù có vũ khí bí mật cũng khó lòng vượt qua." Lai Ân lắc đầu.

"Cơ quan cửa ải không quan trọng, có đám người Nhật làm bia đỡ đạn cho chúng ta rồi.

Chút nữa ra khỏi cái nơi quỷ quái này cứ đi giữa cho ta, để đám người Nhật mở đường." Mặc Lai Tư nói.

Hắn dắt theo đám người Nhật tới chính là để làm việc này.

Dù sao thì nuôi chó mà, bao giờ chó cũng phải đi trước còn chủ cầm xích đi sau.

"Cũng đúng." Lai Ân gật đầu.

Sau khi hai người âm thầm bàn bạc xong, Mặc Lai Tư mới dụi tắt điếu thuốc, quay sang nhìn Tùng Thạch.

Tùng Thạch hạ súng chống tăng xuống, chạy lạch bạch tới trước mặt Mặc Lai Tư.

Mặc Lai Tư vỗ vỗ đầu hắn, nói: "Đợi ta lấy được long mạch, nước Mỹ sẽ không thiếu phần tốt cho Nhật Bản các ngươi đâu." "Rõ!

Nguyện hết lòng phục vụ nước Mỹ!" Tùng Thạch Tam Lang cúi đầu khom lưng nói.

Mặc Lai Tư lộ ra nụ cười hài lòng.

Hồ Bát Nhất đang sấy quần áo đã chú ý thấy cảnh này.

Hóa ra đám người Nhật chỉ là lũ chó do nước Mỹ nuôi...

Hồ Bát Nhất thầm nghĩ.

Vậy Mặc Lai Tư phục vụ cho ai?

Trong lòng Hồ Bát Nhất tăng thêm vài phần nghi hoặc, Mặc Lai Tư không phải tới vì cổ vật mà là vì long mạch, vậy hắn trộm long

mạch cho ai?

Long mạch của An Lạc mà các ngươi cũng dám nhúng tay vào sao?

Hồ Bát Nhất càng thêm kiên định, tuyệt đối không để Mặc Lai Tư chiếm được long mạch.

Mặc Lai Tư và Tùng Thạch nói chuyện rất lớn, tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy.

Vì vậy hiện tại Hồ Bát Nhất đã hiểu rõ mục tiêu của bọn chúng, cũng hiểu rõ thứ mà Người Gác Lăng đang thủ hộ là gì.

Sau khi bổ sung thể lực ở trung tâm mê cung, mọi người mới đi ra theo hướng Đông Nam.

Đó là con đường do Trần Tái Sinh chọn.

Trần Tái Sinh nói, Mạc Kim Giáo Úy khi trộm mộ nhất định phải thắp nến ở hướng Đông Nam để đảm bảo an toàn, vì vậy hướng Đông Nam chắc chắn có đường.

Về chuyện này, Hồ Bát Nhất chỉ muốn nói một câu: Đồ ngu.

Thắp nến ở hướng Đông Nam là để kiểm tra xem có biến đổi gì trước khi mở quan tài hay không, đề phòng thi biến và kiểm tra lưu thông không khí.

Còn tìm đường thì phải dựa vào Phân Kim Định Huyệt và Tầm Long Quyết.

Hồ Bát Nhất thầm chửi trong lòng nhưng vẫn vui vẻ đi theo bọn chúng.

Dù sao nếu có chuyện gì xảy ra thì mình cứ nằm rạp xuống là xong.

Tùng Thạch dẫn theo hơn một trăm thuộc hạ, hiện tại chỉ còn lại

hơn bốn mươi tên.

Chỉ cần mình nằm xuống đủ nhanh thì cái chân pháo hôi sẽ không tới lượt mình.

Mọi người rời khỏi hướng Đông Nam, tiếp tục di chuyển trong mê cung.

Hồ Bát Nhất thầm đếm bước chân, nếu không có gì bất ngờ thì đi vài bước nữa cơ quan sẽ được kích hoạt.

Anh nhìn chằm chằm hai bên, không phải để tránh cơ quan mà là để kích hoạt cơ quan.

Khi mọi người sắp đi tới góc cua, vận may lại một lần nữa mỉm cười với Hồ Bát Nhất, anh đã dẫm trúng cơ quan.

Không một chút do dự, Hồ Bát Nhất thuận thế nằm rạp xuống.

"Bành..." Một tấm lưới sắt khổng lồ từ trên không rơi xuống, bao trùm lấy không ít người.

Trên lưới sắt có gai ngược, rất dễ làm rách da.

"A..." Những tiếng thét thảm khốc vang lên, Lai Ân nhanh chóng quay lại, dùng Hoàng Kim Thánh Kiếm chém rách lưới sắt để cứu người ra.

Có mấy kẻ máu thịt be bét, trên người chằng chịt vết thương.

Thi độc trên lưới sắt đang theo vết máu chảy thẳng về tim bọn chúng.

"Trong này có rất nhiều cơ quan, tất cả chú ý cho ta!" Mặc Lai Tư quát.

Đám người bị lưới sắt làm cho thương tích đầy mình tự băng bó vết thương, Hồ Bát Nhất từ dưới đất bò dậy nhìn những kẻ bị thương, trong lòng rất khó hiểu.

Người Gác Lăng chỉ làm một tấm lưới sắt thôi sao?

Thứ này cùng lắm chỉ làm đám trộm mộ bị thương chút đỉnh chứ chẳng có tác dụng gì lớn.

Thuộc hạ của Tùng Thạch đều đội mũ sắt, mặc áo chống đạn, tấm lưới này rơi xuống cũng chỉ làm trầy xước tay chân.

Cùng lắm là làm bọn chúng đau một chút chứ không chí mạng.

Người Gác Lăng rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lòng Hồ Bát Nhất đầy rẫy nghi hoặc.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh nhìn hướng thủy ngân chảy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Ai dẫn đường vậy cà?

Đúng là đâm đầu thẳng vào chỗ ta đặt cơ quan." Chu Thánh đột nhiên thấy thích kẻ dẫn đường đó rồi.

Ở bốn góc Chu Thánh đều bố trí cơ quan, ba góc kia đều rất chí mạng, còn góc Đông Nam này tuy không chết người ngay nhưng lại vô cùng hữu dụng.

Chỉ cần bị lưới sắt quẹt rách da, thi độc sẽ ngấm vào cơ thể bọn chúng, sau một thời gian phát tác bọn chúng sẽ biến thành tử thi và phải nghe lệnh anh.

Hơn nữa bọn chúng đều đeo mặt nạ đen, bước đi thống nhất, dù có biến thành tử thi thì cũng chẳng ai phát hiện ra.

Đến lúc đó anh sẽ lệnh cho bọn chúng nổ súng tấn công những kẻ còn lại, e rằng bọn chúng còn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.

"Meo, có chuyện gì mà cười vui vẻ vậy?" Lưu Ly nhìn nụ cười

của Chu Thánh, không khỏi hồ nghi hỏi.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly tao nhã, nhàn nhạt nói: "Ta đột nhiên nhớ ra bạn ta có nuôi một con mèo đực." Lưu Ly: "..." "Lại còn là mèo mướp vàng nữa." Lưu Ly: !!!

Bên ngoài mê cung.

Hoắc Ngọc Tiệp dẫn theo người nhà họ Hoắc bố trí trùng trùng cơ quan, tuy không tinh vi bằng của Chu Thánh nhưng lại rất hiệu quả.

Chủ yếu là do không đủ công cụ, nếu đủ công cụ thì cô còn có thể bố trí nhiều hơn nữa.

Lối ra của hầm mộ đã được đặt sẵn súng và cung nỗ, chỉ cần Hoắc Ngọc Tiệp giật dây là súng và nỗ sẽ tự động khai hỏa.

Hơn nữa, cô còn chuẩn bị cả dầu hỏa.

"Tôi vẫn lo lắng cho an toàn của Hồ ca, ngộ nhỡ anh ấy là người ra đầu tiên thì sao?" Vương Bàn Tử đầy vẻ ưu sầu.

"Sẽ không đâu, trên người Hồ Bát Nhất có gắn máy theo dõi nhỏ, tôi sẽ quan sát liên tục." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Chương 75

Cô cầm máy tính bảng theo dõi, nếu Hồ Bát Nhất ra trước thì cô sẽ không kích hoạt cơ quan.

“Ngộ nhỡ bắn nhầm thì sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Hoắc Ngọc Tiệp lườm Vương Bàn Tử một cái, không thèm trả lời.

“Trần giáo sư, chín đại long mạch có ý nghĩa gì ạ?” Hoắc Ngọc Tiệp hỏi Trần giáo sư.

Cô có nghe nói về long mạch nhưng không biết nhiều.

“Long mạch à, tôi có đọc qua trong các điển tịch, nghe nói long mạch là sự ngưng tụ khí vận của một vương triều, cũng là căn cơ của An Lạc.” Trần Kiến Quân nói.

Ông đã đọc được câu này trong một cuốn cổ tịch.

“Trần giáo sư, liệu có khả năng nào những điển tịch ông đọc thực ra đều là của đám trộm mộ...” “Cậu còn nói nữa là lát nữa ra ngoài tôi sẽ bắt cậu trước đấy!” Trần Kiến Quân chỉ tay vào Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: “Còn chẳng biết nhiều bằng Hồ ca của tôi, Hồ ca tôi đi trộm mộ là thích nghiên cứu lịch sử nhất đấy.” “Tưởng lão, lúc ra ngoài phiền ông bắt cậu ta lại giúp tôi nhé.” Trần Kiến Quân nói.

Với tư cách là giáo sư khảo cổ, ông vốn dĩ rất ghét đám trộm mộ.

Lời của Vương Bàn Tử đúng là xát muối vào lòng ông.

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, ông nhất định sẽ cho Vương Bàn Tử một trận nhừ tử.

“Tôi cũng có nghe nói một chút về long mạch, nghe nói nó vô cùng quan trọng đối với cả vùng An Lạc.” Tưởng lão lên tiếng.

“Nói chung tuyệt đối không thể để đám trộm mộ nước ngoài chạm vào!” Trần Kiến Quân nghiêm trọng nói.

Trong mê cung.

Hồ Bát Nhất đang đi bỗng thấy kẻ bên cạnh có chút quỷ dị.

Dáng đi của hắn rất lạ, cứ như đầu gối không thể gập lại được vậy.

Hơn nữa vết thương của hắn cũng không còn chảy máu, như thể đã lành hẳn.

Hồ Bát Nhất quan sát kỹ hơn, bỗng thấy mặt bọn chúng trắng bệch, mắt trợn ngược chỉ còn lòng trắng, gân xanh nổi đầy trên trán.

Anh lại nhìn xuống tay thì thấy đôi tay bọn chúng đen kịt như bị trúng độc.

“Đây là bị trúng độc rồi!” Hồ Bát Nhất kinh hãi, vội vàng kiểm tra xem trên người mình có vết thương nào không.

“May quá, mình không có.” Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đã, bọn chúng trúng độc sao vẫn còn cử động được?

Bọn chúng... không lẽ là bị trúng thi độc, hóa thành Tống tử rồi chứ?

Hồ Bát Nhất nghĩ đến đây liền âm thầm đi chậm lại.

Trực giác bảo anh phải tránh xa bọn chúng ra.

Hồ Bát Nhất lùi lại phía sau, đi ngang hàng với Quật Thi Nhân bọc hậu.

So với đám sắp thi biến thì Quật Thi Nhân trông có vẻ “dễ mến”

hơn nhiều, ít nhất thì Quật Thi Nhân chỉ thích xác chết chứ không làm gì người sống.

Quật Thi Nhân nhìn Hồ Bát Nhất bên cạnh, đưa cái vali đen cho anh.

"Xách hộ ta cái, mệt quá rồi." Hồ Bát Nhất nhận lấy vali, nó rất nặng.

Bên trong cứ như chứa hàng chục ký sắt vậy, nặng vô cùng.

Thứ bên trong rốt cuộc là loại vũ khí gì đây?

Hồ Bát Nhất có chút rùng mình.

Không ổn, mình phải tìm cách chuồn thôi, mang theo cả cái vali này nữa.

Đám trộm mộ từ khi vào đây vẫn chưa dùng tới cái vali này, chứng tỏ thứ bên trong vô cùng quan trọng.

Không cần đoán cũng biết, thứ trong vali này chắc chắn là vũ khí đại sát khí để đối phó với cổ mộ.

Vali này vốn do Quật Thi Nhân bảo quản nhưng hắn xách lâu mỏi tay nên đưa cho Hồ Bát Nhất, hắn không hề biết anh chính là Mạc Kim Giáo Úy.

Hiện tại Hồ Bát Nhất đang cầu nguyện sẽ đụng phải đại sát khí mà Người Gác Lăng chuẩn bị, lúc đó anh có thể thừa cơ hỗn loạn mà trốn đi.

Trong người anh có tai nghe, chỉ cần đeo vào và đi theo lộ trình Hoắc Ngọc Tiệp đã vạch sẵn là chắc chắn sẽ thoát ra được.

Cơ quan trong mê cung dường như đã nghe thấy lời thỉnh cầu của Hồ Bát Nhất, từ trên không rơi xuống những mũi đá nhọn.

Hồ Bát Nhất theo bản năng nằm rạp xuống đất, lấy thân mình che

chắn cái vali.

“Tốt lắm, đúng là một con chó trung thành.” Quật Thi Nhân hài lòng gật đầu, sau đó cầm Đả Thi Bổng đập nát những cột đá.

Hắn đâu biết rằng Hồ Bát Nhất bảo vệ vali là vì sợ nó bị Quật Thi Nhân lấy lại.

Dù sao nếu mình không có năng lực bảo quản thì Quật Thi Nhân chắc chắn sẽ không để mình xách giúp nữa.

Sau khi đá rơi hết, mọi người tiếp tục lên đường, có hai kẻ bị đè chết nhưng chẳng ai quan tâm, dù sao chết rồi thì vẫn có thể để Tát Ngõa Tạp lợi dụng, chẳng mất đi đâu cả.

Hồ Bát Nhất cảm thấy rùng mình trước sự lạnh lùng của bọn chúng, chúng không quan tâm đến việc chết bao nhiêu người, chỉ cần đạt được mục đích.

“Xách vali cho tốt, cứ bám sát ta, ta bảo vệ ngươi không chết.” Quật Thi Nhân nói với Hồ Bát Nhất.

“Rõ!” Hồ Bát Nhất gật đầu đáp.

Quật Thi Nhân định vỗ đầu Hồ Bát Nhất nhưng không với tới, chỉ có thể nhảy lên vỗ một cái.

“Lần sau nói chuyện nhớ phải cúi lưng xuống.” “Rõ!” Hồ Bát Nhất cúi thấp người.

Quật Thi Nhân lúc này mới hài lòng, xoa xoa đầu Hồ Bát Nhất, nhưng xoa xong nụ cười trên mặt hắn biến mất.

Sau đó hắn quay người bỏ đi, nhưng tay đã nắm chặt con dao găm dính máu.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Lưu Ly xù lông đứng nguyên tại chỗ.

“Meo!

Ta nói cho ngươi biết, bản tiểu thư là người chứ không phải mèo nhé.” Lưu Ly nhìn Chu Thánh, giơ vuốt định cào.

Nhưng em cũng chỉ dám đứng xa xa mà cào vào không khí.

Chu Thánh nhìn vẻ mặt giương nanh múa vuốt của Lưu Ly mà không thèm để ý. 【Ting, phát hiện ký chủ ngăn chặn thành công kẻ trộm mộ xâm nhập, chúc mừng ký chủ nhận được 8 điểm tích phân.】 Nghe thấy âm thanh hệ thống, Chu Thánh nhìn về hướng vệt thủy ngân lớn đang di chuyển.

“Chỉ còn lại cơ quan cuối cùng thôi.” Cơ quan cuối cùng này Chu Thánh đã bố trí một đại sát khí, đồng thời Huyết Thi cũng sẽ xuất hiện.

“Meo, vậy lỡ bọn chúng ra được thì sao?” Lưu Ly cũng trở nên nghiêm túc, ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung này cơ quan lớn nhất chính là mê cung.

“Không sao, đường còn dài lắm.” Chu Thánh nhìn cấu trúc cụm hầm mộ phía sau.

Ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung này, phần lớn cơ quan đều ở bên ngoài, trong hầm mộ chỉ có bốn cửa ải: Huyết Thi, Thất Tinh Các (bao gồm cả mê cung), tiếp đó là Đoạn Sinh Lộ và Huyền Không Hoàn Kiều.

“Meo, bọn chúng lợi hại thật đấy.” Lưu Ly kêu lên một tiếng.

“Lợi hại thì đã sao?

Có ta ở đây, bọn chúng đừng hòng chạm vào long mạch!” Chu Thánh nghiêm trọng nói.

Lưu Ly bĩu môi, cúi đầu không nói gì.

Chu Thánh biết em có nhiều chuyện giấu mình, ngôi mộ cổ này em chắc chắn đã từng đến rồi.

“Lưu Ly.” Chu Thánh gọi một tiếng.

“Ân?” Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

“Em rốt cuộc làm sao mà biến thành mèo vậy?” Chu Thánh vẫn rất tò mò.

“Meo, sau này có lẽ ngươi sẽ biết thôi.” Lưu Ly nói xong liền nhảy lên người Chu Thánh, cuộn tròn cơ thể lại.

“Meo meo buồn ngủ lắm, ngủ trước đây meo.” Lưu Ly nằm trên áo anh ngủ thiếp đi, trong đầu hồi tưởng lại những cảnh tượng lúc còn là người và lời cha em đã từng nói: “Lưu Ly, hãy bảo vệ tốt long mạch, sẽ có một ngày Người Gác Lăng trở lại!” Trong mê cung.

Càng đi về phía trước, Hồ Bát Nhất càng cảm nhận được một luồng hàn ý.

Luồng hàn ý này không phải đến từ môi trường mà là từ Quật Thi Nhân bên cạnh.

Chương 76

"Hắn có sát khí với mình, không lẽ hắn đã nhìn thấu ý định của mình rồi?" Hồ Bát Nhất thầm nghĩ.

Anh lén liếc nhìn Quật Thi Nhân, thấy hắn đang cầm dao bằng tay trái, mà mình thì lại đứng ngay bên trái hắn.

Không đúng chứ, mình rõ ràng chưa nói gì, cũng chưa để lộ sơ hở gì mà.

Hắn không thể biết mình là nằm vùng được!

Hồ Bát Nhất thầm kinh hãi, mình bị lộ rồi sao?

Sao mình không biết nhỉ?

Người Gác Lăng ơi, cơ quan của anh đâu rồi?

Anh mau kích hoạt đi chứ, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi!

Lúc này Hồ Bát Nhất vô cùng khao khát kích hoạt được cơ quan của Người Gác Lăng.

Chỉ khi cơ quan được kích hoạt anh mới có thể thừa cơ đào tẩu.

Đi cạnh Quật Thi Nhân, anh nghi ngờ tên này sẽ cho mình một dao bất cứ lúc nào.

Hồ Bát Nhất không mang theo trang bị, nếu có trang bị trong tay thì anh còn có thể liều mạng một phen với Quật Thi Nhân.

Nhưng hiện tại trên tay anh chỉ có một khẩu súng trường, lại còn là một tay xách vali nên rất khó sử dụng.

Có vẻ như lời cầu nguyện của Hồ Bát Nhất đã được linh ứng, mới đi được vài bước cơ quan đã được kích hoạt.

“Rắc!” Sau những tiếng động khô khốc, vô số dây leo ùa tới như những xúc tu bạch tuộc, quấn chặt lấy không ít người.

Những kẻ đã thi biến lập tức lộ nguyên hình, cầm súng xả đạn điên cuồng vào những người xung quanh.

“Tạch tạch tạch...” Tát Ngõa Tạp lập tức điều khiển thi nhân vây quanh bảo vệ mình, còn Quật Thi Nhân đang định cầm dao tấn công Hồ Bát Nhất thì Huyết Thi xuất hiện.

“Khốn kiếp.” Quật Thi Nhân bất đắc dĩ đành phải đối phó với Huyết Thi trước.

“Mặc Lai Tư đại nhân, tên này là người An Lạc, hắn đang giữ vali đen!” Quật Thi Nhân hét lớn một tiếng.

“Đậu xanh!” Hồ Bát Nhất kêu lên một tiếng, lập tức lao đầu chạy về phía màn sương đen bao phủ.

Anh không ngờ mình đã bị lộ từ lâu rồi.

Sau khi vào trong màn sương đen, anh tháo mặt nạ ra nói với Huyết Thi: “Tôi là bạn của Người Gác Lăng, đừng giết tôi!” Bàn tay Huyết Thi đang đưa ra cuối cùng cũng hạ xuống, dường như nó đã nghe hiểu lời của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất vứt bỏ toàn bộ súng ống trên người, ôm chặt cái vali đen mà chạy bán sống bán chết.

“Lai Ân, đuổi theo!” Mặc Lai Tư gầm lên, Lai Ân cầm Hoàng Kim Thánh Kiếm lập tức truy kích.

Huyết Thi hoàn toàn bộc phát, hắc vụ vô tận lan tỏa, phối hợp với đám dây leo của Chu Thánh quấn chặt lấy tất cả mọi người.

Thêm vào đó, những kẻ trúng thi độc lại tấn công đồng loại khiến tình hình càng thêm hỗn loạn.

“Chết tiệt!” Mặc Lai Tư chửi rủa, rút từ hộp vũ khí ra một thanh đại đao.

Đích thân Mặc Lai Tư ra tay, chém đứt dây leo và chặt đầu những kẻ đã trúng thi độc.

“Đuổi theo cho ta, tuyệt đối không được để hắn mang cái vali đi!” Mặc Lai Tư gào lên.

Trong cái vali đó chứa đựng đại sát khí lớn nhất của hắn, tuyệt đối không thể để mất.

“Nhưng Huyết Thi đang chặn đường, bọn họ không thể ra ngoài được.” “Tùng Thạch, khai hỏa!” Tùng Thạch vác súng chống tăng, nhắm thẳng vào màn sương đen mà bắn một quả đạn.

“Oanh!” “Bành!” Một tiếng nổ lớn vang lên, Huyết Thi trực tiếp bị hất văng ra ngoài.

Lai Ân nhảy lên không trung, hai tay cầm Hoàng Kim Thánh Kiếm chém mạnh xuống.

“Bành!” Huyết Thi bị hắn chém lún sâu xuống đất.

Ngay sau đó Quật Thi Nhân lao tới, cắm phập con dao găm vào đầu Huyết Thi, hoàn toàn khống chế được nó.

Mặc Lai Tư sau khi giải quyết xong rắc rối chạy ra phía sau, túm lấy râu của Quật Thi Nhân quát: “Chẳng phải bảo ngươi giữ cái vali sao?

Sao lại để nó rơi vào tay hắn?” “Tôi cứ tưởng hắn là thuộc hạ của Tùng Thạch nên mới đưa cho hắn cầm hộ một lát, không ngờ sau khi 'mò xương' tôi mới phát hiện ra hắn là người An Lạc.” Quật Thi Nhân giải thích.

Hắn quanh năm tiếp xúc với xác chết nên rất hiểu cấu trúc xương

đầu của con người.

Lúc đầu hắn chỉ định xoa đầu Hồ Bát Nhất để thị uy, không ngờ vừa sờ một cái đã thấy có vấn đề, đối phương là người An Lạc.

Vì vậy hắn mới rút dao định ra tay.

Nhưng vừa định hành động thì Huyết Thi và dây leo xuất hiện làm gián đoạn kế hoạch của hắn.

"Đồ vô dụng!" Mặc Lai Tư chửi mắng, tát thẳng vào mặt Quật Thi Nhân một cái.

"Đi lấy cái vali về cho ta, không lấy về được thì ngươi cũng đừng có vác mặt về nữa." Mặc Lai Tư chỉ tay ra xa quát.

"Rõ." Quật Thi Nhân đáp một tiếng, rút dao găm trên đầu Huyết Thi ra rồi đuổi theo.

Mặc Lai Tư nhìn những cái đầu bị mình chém xuống, ngẩng đầu hỏi Tùng Thạch: "Tùng Thạch, thuộc hạ của ngươi là thế nào vậy?" "Không phải lỗi của anh ta đâu, những người này trúng thi độc nên bị Người Gác Lăng thao túng rồi." Tát Ngõa Tạp nhàn nhạt nói.

Hắn đã kiểm tra rồi, những kẻ vừa nãy tấn công đều đã trúng thi độc và đã chết từ trước.

"Tôi đoán là lúc tấm lưới sắt rơi xuống, bọn họ đã bị trúng độc." Lai Ân đứng cạnh Mặc Lai Tư nói.

"Một lũ vô dụng!" Mặc Lai Tư mắng.

Sau vụ hỗn loạn vừa rồi, thuộc hạ của Tùng Thạch chỉ còn lại khoảng hai mươi tên, lại còn mất cả cái vali đen nữa.

Trong cái vali đó là vũ khí hắn dùng để thu giữ long mạch và phá cửa đồng xanh.

Mất thứ đó, hắn khó mà mang được long mạch ra khỏi cổ mộ.

“Tên Quật Thi Nhân vô dụng đó, có cái vali cũng không giữ nổi.” Mặc Lai Tư vẫn không ngừng chửi bới, hắn đang vô cùng giận dữ.

Mọi người cũng không ai dám lên tiếng lúc này, chỉ lặng lẽ đứng đó.

Trong lúc đó, Hồ Bát Nhất đang chạy thục mạng, đeo tai nghe lên liên lạc với Hoắc Ngọc Tiệp.

“Hoắc đại tiểu thư, tôi đã lấy được thứ quan trọng nhất của đám trộm mộ rồi, bây giờ tôi nên đi đường nào?” Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi.

“Anh cứ theo đường cũ mà quay lại, ra khỏi hang rồi đi vào hang động đầu tiên.” Hoắc Ngọc Tiệp chỉ dẫn.

“Được.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Nhớ nghe theo chỉ huy của tôi, đừng chạy lung tung, Người Gác Lăng đã đặt rất nhiều cơ quan trong mê cung, chỉ cần đi sai một bước là anh rất dễ bị kẹt trong đó không ra được đâu.” Hoắc Ngọc Tiệp nhắc nhở.

“Tôi hiểu rồi.” Hồ Bát Nhất hiểu rất rõ sự khủng khiếp của Người Gác Lăng.

Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Ngọc Tiệp, Hồ Bát Nhất quay lại đường cũ.

Mà lúc này Hồ Bát Nhất vẫn chưa biết rằng, trên tóc anh đã dính mấy sợi lông màu huyết sắc.

Đó là dấu vết mà Quật Thi Nhân để lại.

Trong phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh thấy cơ quan cuối cùng đã phát tác, vệt thủy ngân lớn cũng đã tan biến không ít. 【Ting, phát hiện ký chủ làm trọng thương

kẻ trộm mộ, chúc mừng ký chủ nhận được 35 điểm tích phân.】 Khi âm thanh hệ thống dứt hẳn, Chu Thánh thầm kiểm tra tổng số tích phân của mình.

Tám mươi lăm điểm, chỉ cần năm điểm nữa thôi là mình có thể quay thưởng để lấy Vẫn Đồng.

Nếu không phải tiêu tốn quá nhiều điểm để bố trí cơ quan thì có lẽ tích phân của Chu Thánh đã lên tới hàng trăm rồi.

"Không biết đám trộm mộ chết bao nhiêu tên rồi nhỉ." Chu Thánh thầm đoán.

Loại dây leo anh đổi ra đều có độc, không chỉ trói buộc mà còn có thể giết người.

Cộng thêm sự tấn công của những kẻ trúng thi độc, chắc cũng phải chết hơn mười tên.

Còn cả Huyết Thi nữa, Chu Thánh hiểu rõ thực lực của Huyết Thi, nó còn mạnh hơn cả Mao Cương của anh.

Chắc là nó cũng giải quyết được không ít.

Chu Thánh không biết rằng, Huyết Thi đang bị đinh chặt xuống đất, hơi thở thoi thóp.

Nếu không phải vì thực lực cường đại thì có lẽ nó đã chết từ tám đời rồi.

"Phải tới Đoạn Sinh Lộ để bố trí một chút thôi, đội khảo cổ An Lạc cũng phải để họ rời đi mới được, những cửa ải phía sau họ không giúp được gì đâu." Chu Thánh lầm bầm xong liền đeo mặt nạ quỷ lên, ẩn giấu khí tức rồi rời đi.

Sau khi anh ra khỏi phòng, Lưu Ly đang ngủ mới mở mắt ra.

Chương 77

Em bước ra khỏi phòng điều khiển, đi tới trước cửa đồng xanh.

Đứng trước cửa đồng xanh, em ngẩng đầu kêu lên một tiếng: “Meo~” Từ bên trong cánh cửa đồng xanh truyền tới một luồng dao động nhàn nhạt, chỉ có Lưu Ly mới cảm nhận được.

“Meo!” Bên ngoài mật thất.

Nhóm Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng nổ mạnh, cự ly đến lối ra đã rất gần. "Bọn họ sắp ra rồi, chuẩn bị sẵn sàng, đánh phục kích xong thì rút lui ngay." Hoắc Ngọc Tiệp ra lệnh.

Cô dùng máy tính bảng theo dõi tình hình của Hồ Bát Nhất, dẫn đường cho anh ta. "Hồ Bát Nhất, sau khi anh chạy vào cửa hang thứ nhất, hãy đợi chúng tôi ở chỗ tảng đá lớn." "Được." Hồ Bát Nhất đáp. "Tưởng lão, ông đưa Trần lão giáo sư rút lui trước, chúng tôi sẽ qua ngay." Hoắc Ngọc Tiệp nói, đưa máy tính bảng và bộ đàm cho Trần lão giáo sư. "Trần lão giáo sư, tuyến đường tôi đã quy hoạch xong dựa trên lối đi của Hồ Bát Nhất, ông hãy chỉ dẫn cậu ấy rút lui." Trên màn hình máy tính bảng, lộ trình hiển thị giống như bản đồ định vị, chia làm hai phần: một nửa là hình ảnh Hồ Bát Nhất đang chạy, một nửa là bản đồ. "Tôi rốt cuộc vẫn trở thành gánh nặng." Trần Kiến Quân thở dài.

Có chuyện gì ông cũng chạy trước, chẳng giúp được gì.

Quan trọng là ông đi thì thôi, còn bắt Tưởng lão bảo vệ.

Tưởng lão chính là cường giả Hậu Thiên duy nhất trong nhóm bọn họ. "Đi trước thôi." Tưởng lão đưa Trần lão giáo sư rời đi, Hoắc Ngọc Tiệp thả ra vài con ong máy nhỏ, tiến hành livestream.

Từ lúc vào hang, bọn họ đã tắt livestream để tránh bị bọn trộm mộ nước ngoài phát hiện.

Giờ thì có thể bật lại rồi.

Mà bọn trộm mộ nước ngoài kia cũng đã tắt livestream, dù sao kẻ bị đánh tơi bời là bọn hắn, nếu cứ live tiếp thì không những chẳng đả kích được An Lạc mà còn tự làm mất mặt.

Khi livestream vừa mở lại, lập tức leo lên top các nền tảng lớn.

Các bộ phận liên quan của quốc gia cũng vô cùng căng thẳng.

Không có livestream quay lại, bọn họ hoàn toàn mù tịt về tình hình trong cổ mộ. [Vãi, tình hình gì thế này?] [Hello, streamer nói chuyện được không?] [Không biết tại sao, tôi có cảm giác quỷ dị lắm.] Hình ảnh trên livestream rất tối, không có chút ánh đèn hay âm thanh nào.

Nhưng dù vậy vẫn có không ít người theo dõi, ai cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau vài phút chờ đợi đằng đẵng, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn. "Uỳnh!" Một luồng ánh sáng chiếu vào, cửa đá bị bạo lực phá khai.

Không ít người xem giật mình thon thót.

Nhưng thứ kích thích hơn còn ở phía sau.

Khi bọn trộm mộ nước ngoài cầm đèn pin cường lực bước ra, tiếng súng vang lên. "Đoàng đoàng đoàng đoàng..." "Lũ trộm mộ khốn kiếp, hôm nay Bàn gia tao phải báo thù!" Vương Bàn Tử vác súng máy, điên cuồng xả đạn.

Cả phòng livestream ngập tràn cảnh máu thịt be bét, vô cùng huyết tinh.

Bộ phận liên quan phải lập tức che mờ, nếu không sẽ trở thành nỗi ám ảnh cả đời cho không ít người. "Rút!" Morris hét lớn một tiếng,

dẫn đám người lùi lại. "Đi!" Hoắc Ngọc Tiệp hô lên, sẵn sàng rút lui.

Tuy nhiên trước khi rời đi, cô lại hét lớn một câu: "Thủ Lăng Nhân, anh có ở đó không?" "Thủ Lăng Nhân?" Morris nghe thấy cái tên này, trong nháy mắt giật lấy khẩu súng chống tăng từ tay Tùng Thạch. "Gọi ta làm gì?" Chu Thánh đang định đi đến Đoạn Sinh Lộ thì nghe thấy tiếng gọi của Hoắc Ngọc Tiệp. "Tôi biết, có thể anh không cần chúng tôi giúp đỡ, nhưng bảo vệ cổ mộ không phải việc của riêng anh, mà là chuyện của tất cả người dân An Lạc.

Nếu anh ở đây, xin hãy hiện thân!" Hoắc Ngọc Tiệp nói tiếp, cô muốn trực diện đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình.

Bởi vì lần rút lui này, bọn họ bắt buộc phải rời đi.

Nếu không, rất dễ bị bọn trộm mộ nước ngoài giữ lại.

Chu Thánh nghe Hoắc Ngọc Tiệp nói, vốn dĩ chẳng muốn đáp lời.

Mình ăn no rửng mỡ hay sao mà đi ra?

Tiếng súng dày đặc như thế, mình đi ra có mà bị bắn thành cái sàng à?

Trong phòng livestream, vô số cư dân mạng vô cùng kỳ vọng, thậm chí bộ phận chức năng cũng dán mắt vào màn hình.

Livestream của họ là bản không che.

Họ cũng rất tò mò, rốt cuộc Thủ Lăng Nhân là thần thánh phương nào.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang mong chờ Thủ Lăng Nhân xuất hiện. "Tiểu thư, rút mau!" Người nhà họ Hoắc kéo Hoắc Ngọc Tiệp đi.

Một khi bắn hết băng đạn, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn về phía trước, cô biết anh ta ở đó, nhưng

anh ta không xuất hiện.

Bất đắc dĩ, cô đành phải quay người rời đi.

Khi tiếng súng ngừng lại, Ryan xách Hoàng Kim Thánh Kiếm đi ra, một kiếm phá tan cơ quan.

Hoắc Ngọc Tiệp ngoại trừ bố trí súng ống còn chuẩn bị một số bẫy chông, nhưng đều bị Ryan phá hủy. "Truy!

Tuyệt đối không thể để bọn chúng mang cái hộp đen ra ngoài!" Morris hét lên, Tùng Thạch dẫn theo hơn mười thủ hạ cầm súng đuổi theo.

Morris vác súng chống tăng đi theo phía sau, hắn muốn đích thân dùng phát đạn cuối cùng.

Chu Thánh trong bóng tối nhìn thấy tất cả, lẩm bẩm: "Hộp đen?

Thứ gì vậy?" Do dự nửa ngày, Chu Thánh vẫn quyết định đi vào mật đạo của Thủ Lăng Nhân, hắn muốn xem cái hộp đen trong truyền thuyết là cái quỷ gì!

Nếu có thể, hắn cũng không ngại ra tay cứu đội khảo cổ An Lạc một chút.

Dù sao thì bọn họ chặn đánh trộm mộ nước ngoài, điểm tích lũy cũng được tính cho hắn. [Đinh, kiểm trắc được nhờ ký chủ trợ giúp, đội khảo cổ An Lạc thành công chặn đánh trộm mộ nước ngoài, chúc mừng ký chủ nhận được 10 điểm tích lũy.] Bên cạnh tảng đá lớn, Tưởng lão đưa Trần Kiến Quân trực tiếp leo qua.

Mà lúc này Hồ Bát Nhất đã chạy tới trước cửa hang số 1.

Tảng đá lớn chắn đường, muốn qua chỉ có cách leo qua.

Tưởng lão đưa Trần Kiến Quân qua xong, đứng trên tảng đá thả dây thừng xuống.

Đợi nhóm Hoắc Ngọc Tiệp chạy tới, nương theo dây thừng nhảy lên tảng đá vượt qua. "Dám đuổi theo tiểu gia, tiểu gia cho chúng mày ăn không hết gói mang về!" Vương Bàn Tử chém đứt lưới sắt, đá lăn lập tức rơi xuống.

Ryan bước lên một bước, hai tay nắm chặt cự kiếm vàng ròng, dễ dàng chém nát đá lăn. "Chạy!" Tưởng lão hô lên, ông cảm ứng được nguy hiểm chí mạng.

Mọi người điên cuồng bỏ chạy, một mạch chạy ra khỏi cửa hang số 1.

Mà Quật Thi Nhân (Kẻ đào xác) đã đuổi sát Hồ Bát Nhất. "Tiêu rồi, trước có sói sau có hổ!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt. "Ha ha, các người còn chạy đi đâu được nữa?" Quật Thi Nhân cười gằn, từ trong túi hông móc ra một nắm bọ bay.

Mà trong hang động, Ryan cũng đang đuổi tới.

Bọn họ bị ép vào đường cùng.

Hồ Bát Nhất ôm chặt hộp đen, lùi vào giữa đội khảo cổ An Lạc. "Không còn cách nào, liều thôi." Hồ Bát Nhất nói, anh cũng chạy hết nổi rồi, ôm vật nặng mấy chục cân bỏ chạy quá là cực khổ.

Ngay lúc bọn họ rơi vào tuyệt cảnh, một khuôn mặt quỷ đột nhiên hiện ra sau lưng mọi người. "Vào cửa hang Thiên Cơ!" Giọng nói u u của Chu Thánh vang lên, camera livestream quay trúng cảnh này.

Chương 78

[Hít hà, cái mặt quỷ kia, không phải là Thủ Lăng Nhân đấy chứ?] [Vãi chưởng, Thủ Lăng Nhân xuất hiện!] [Xuất hiện, nhưng không hoàn toàn xuất hiện, ai cũng không nhìn thấy mặt hắn.] [Mẹ ơi, Thủ Lăng Nhân thình lình hiện ra, giật cả mình!] Vô số cư dân mạng trong phòng livestream chấn động, bên bộ phận chức năng trong nháy mắt chụp lại mấy ngàn bức ảnh để chuẩn bị phân tích.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe thấy tiếng nói liền mạnh mẽ quay đầu lại, nhưng phía sau trống không, chẳng có gì cả. "Nhanh, vào cửa hang Thiên Cơ." Trần Kiến Quân không quản nhiều như vậy, chạy trốn giữ mạng quan trọng hơn.

Người nhà họ Hoắc kéo Hoắc Ngọc Tiệp đi vào.

Mọi người chạy về phía cửa hang Thiên Cơ, tiếp tục đào tẩu.

Bên ngoài cửa hang Thiên Cơ.

Ryan đuổi ra, nhìn Quật Thi Nhân, bực bội nói: "Sao ngươi không đuổi theo vào trong?" "Thủ Lăng Nhân vừa mới xuất hiện." Quật Thi Nhân nói. "Cho nên?" "Cho nên ta không dám." Quật Thi Nhân nhún vai.

Ryan nhìn Quật Thi Nhân, chỉ vào hắn nói: "Một tên Thủ Lăng Nhân mà dọa ngươi sợ cứng người rồi?" "Ừ." Quật Thi Nhân gật đầu.

Lúc Chu Thánh xuất hiện tuy đã ẩn giấu khí tức, nhưng vẫn dọa được Quật Thi Nhân.

Bởi vì chỉ cần là người, dù là người sống hay người chết, đều có một luồng khí.

Mà Thủ Lăng Nhân thì không có.

Cho nên hắn sợ hãi, không dám đuổi theo. "Ngươi...

Phế vật!" Ryan mắng to một câu.

Đợi đến khi Morris đi ra, Ryan chỉ vào cửa hang Thiên Cơ, hỏi: "Đuổi hay không?" "Đuổi!" Morris nói xong, bước vào trong cửa hang.

Ryan hộ vệ trước người hắn để đỡ đòn cơ quan.

Chu Thánh trở lại phòng điều khiển trung tâm, sau khi dòng thủy ngân nhỏ chảy qua, trực tiếp khởi động cơ quan, nhốt bọn trộm mộ nước ngoài lại.

Sau đó, hắn đơn giản khắc một tấm bản đồ lên phiến đá rồi rời đi.

Lưu Ly mở mắt lén lút nhìn một cái, thấy Chu Thánh rời đi. "May mà em về sớm, nếu không thì bị phát hiện rồi." Lưu Ly lầm bầm.

Chu Thánh thông qua mật đạo Thủ Lăng Nhân, chạy nhanh đến nấp bên ngoài cửa hang Thiên Cơ, đợi người của đội khảo cổ An Lạc đi ra.

Hắn muốn lấy cái hộp đen.

Mà bên phía đội khảo cổ, một khắc cũng không dám nghỉ ngơi, vì sau lưng họ là cao thủ Tiên Thiên Ryan.

Cơ quan trong cửa hang Thiên Cơ không cản được bọn hắn quá lâu. "Mẹ kiếp, đợi ra ngoài rồi tôi phải giảm béo." Vương Bàn Tử sắp chạy hết nổi rồi.

Khi chạy ra khỏi cửa hang Thiên Cơ, mọi người đứng tại chỗ thở dốc, sau đó một phiến đá xuất hiện trước mặt mọi người.

Hoắc Ngọc Tiệp và Trần Kiến Quân đi lên quan sát, Chu Thánh lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Hồ Bát Nhất, vỗ vỗ vai anh.

Hồ Bát Nhất quay đầu lại, đang định kêu lên thì Chu Thánh đã đưa tay chộp lấy hộp đen.

Hồ Bát Nhất theo bản năng buông tay, Chu Thánh cầm hộp đen nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối. "Tốt quá rồi, đây là đường ra!" Trần Kiến Quân nghiên cứu xong thì có chút kích động. "Thủ...

Thủ Lăng Nhân đến rồi!" Hồ Bát Nhất chấn kinh nói, giờ mới phản ứng lại.

Thủ Lăng Nhân đã lấy mất cái hộp đen của anh rồi.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe thấy câu này, lập tức hỏi: "Người đâu?" "Đi rồi." Hồ Bát Nhất nói, "Cầm hộp đen đi rồi." "Anh không nói sớm!" Hoắc Ngọc Tiệp bực bội nói.

Cô chuyến này đi vào, nguyên nhân lớn nhất chính là vì Thủ Lăng Nhân, nay Thủ Lăng Nhân hai lần xuất hiện, cô đều không nhìn thấy. "Chúng ta ra ngoài trước đi." Trần Kiến Quân nói.

Hoắc Ngọc Tiệp nhắm mắt lại trấn tĩnh một chút, trầm giọng nói: "Mọi người ra ngoài trước đi, tôi nhất định phải gặp được Thủ Lăng Nhân!" Không gặp được Thủ Lăng Nhân, cô sẽ không ra ngoài.

Chu Thánh trốn trong mật đạo Thủ Lăng Nhân nghe được lời của Hoắc Ngọc Tiệp, trong lòng thầm nghĩ: "Bình thường cô đối với tôi lạnh nhạt hờ hững, tôi của bây giờ cô với không tới đâu!" "Đi thôi, các người cứ từ từ mà chơi." Chu Thánh thông qua mật đạo rời đi, lộ trình ra ngoài hắn đã đưa cho đội khảo cổ An Lạc, họ đi hay không là việc của họ. "Không còn thời gian nữa, phải mau chóng rời khỏi đây!" Trần Kiến Quân nói.

Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu: "Cháu muốn gặp anh ấy, nếu không nỗi sợ hãi trong lòng cháu cả đời cũng không xua đi được." "Như vậy đi, Tưởng lão ông đưa Trần giáo sư và hai trợ lý rời đi, Mạc Kim Giáo Úy tôi ở lại, hiệp trợ Hoắc tiểu thư." Hồ Bát Nhất nói.

Anh cũng muốn xem thử Thủ Lăng Nhân.

Trần Kiến Quân nghe vậy nhìn bọn họ: "Được rồi, tôi sẽ không ở lại làm gánh nặng." Ông thực sự chạy không nổi nữa. "Nếu tôi trẻ lại mười tuổi, tôi cũng muốn cùng các cậu gặp mặt Thủ Lăng Nhân một lần!" Trần Kiến Quân cảm khái.

Sau khi bàn bạc đơn giản, nhóm Trần Kiến Quân rời đi theo lộ trình, còn nhóm Hoắc Ngọc Tiệp đi đường khác, tiếp tục thám hiểm mộ, tìm kiếm Thủ Lăng Nhân.

Hoắc Ngọc Tiệp lúc này ý chí kiên định, không gặp Thủ Lăng Nhân, quyết không bỏ qua!

Trong hang động.

Ryan múa may Hoàng Kim Thánh Kiếm, phá tan mọi cơ quan.

Tên bắn, đá lăn, cửa sập đều không cản được hắn.

Tuy không cản được nhưng cũng làm chậm tốc độ truy kích của bọn hắn.

Khi bọn hắn đi ra khỏi cửa hang, phía trước là một ngã ba đường, Ryan không biết nên đi đường nào.

Nhóm Morris đuổi tới sau, đứng ở ngã ba. "Nên đuổi theo hướng nào?" Morris hỏi.

Quật Thi Nhân từ trong túi móc ra chuột dò xác, chuột dò xác nhìn về bên phải. "Đi bên phải." Mọi người đuổi theo hướng bên phải. ...

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh mang cái hộp về, tháo mặt nạ đặt sang bên cạnh, sau đó ngồi xổm xuống đất nghiên cứu cái hộp. "Thứ này chính là vũ khí bí mật của nước Ưng Tương?" Chu Thánh ngồi xổm nhìn kỹ một hồi.

Hộp đen có khóa mật mã, không mở được.

Nếu dùng bạo lực phá ra, Chu Thánh sợ bên trong có bom. "Meo,

cái hộp đen này từ đâu ra thế?" Lưu Ly tỉnh rồi, không giả vờ ngủ nữa, vì cô cảm ứng được trong hộp đen có một luồng dao động kỳ quái. "Bọn trộm mộ nước ngoài mang vào." Chu Thánh nói.

Lưu Ly đi quanh hộp đen một vòng, thử phá giải.

Cô giơ chân mèo lên, nhẹ nhàng ấn mấy cái. "Vân tay sai, vui lòng nhập lại!" Hộp đen phát ra âm thanh tổng hợp cơ học.

Một người một mèo: "..." "Vẫn là mật mã vân tay, xem ra không mở được rồi." Chu Thánh từ bỏ việc dò xét. "Vẫn có cách đấy." Lưu Ly nói một câu. "Cách gì?" "Chặt tay hắn xuống." Lưu Ly bán manh đáng yêu nhất, nhưng lại nói ra lời tàn nhẫn nhất. "Cũng có lý, nhưng tay hắn không dễ chặt đâu." Chu Thánh lẩm bẩm.

Nếu hắn đoán không sai, chỉ có vân tay của Morris mới mở được hộp đen, mà bên cạnh Morris có Quật Thi Nhân và tên pê-đê kia, phía trước còn có Ryan bảo vệ.

Đừng nói chặt tay hắn, ngay cả tiếp cận cũng khó. "Thôi, tạm thời mặc kệ hộp đen." Chu Thánh tạm thời từ bỏ tìm tòi hộp đen, hắn muốn rút thưởng.

Lưu Ly bước đi ưu nhã rời đi, quay lại trên quần áo Chu Thánh ngủ tiếp.

Chu Thánh ngồi dưới đất, trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, làm một phát rút 9 lần liên tiếp trước đi." [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Huyết Thi Đan, có thể trị liệu cho Huyết Thi!] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Thư Cân Hoàn, có thể thư giãn gân mạch, giúp khí thể trong cơ thể lưu thông!] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Bùa Hộ Mệnh Thủ Lăng Nhân, có thể chống đỡ một lần sát thương chí mạng!] [Đinh, điểm may mắn +7...] "Cũng không tệ." Chu Thánh miễn cưỡng chấp nhận, Bùa Hộ Mệnh Thủ Lăng Nhân, đó chính là một tấm miễn tử bài. "Tiếp tục, rút 9 lần liên tiếp!" Chu Thánh tiếp tục rút

thưởng.

Chương 79

[Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Thuật Chế Tạo Cơ Quan Trung Cấp!] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Lẩu.] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Đao Pháp Trung Cấp - Trảm Thần Đao Pháp!] [Đinh, điểm may mắn +7...] "Còn cho cả lẩu nữa à?

Thú vị." Chu Thánh đột nhiên thấy hơi đói.

Nhưng nhìn hệ thống rút thưởng, Chu Thánh tiếp tục rút. ...

Khi rút đến lần thứ 99, thứ hắn muốn cuối cùng cũng tới. [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được chí bảo: Vẫn Đồng! (Phạm vi sử dụng giới hạn trong bất kỳ cổ mộ nào!)] [Vẫn Đồng: Có thể tạo ra một ảo cảnh mãnh liệt, kéo tất cả mọi người vào trong ảo cảnh.

Trong ảo cảnh có thể cảm nhận được đau đớn, người tiến vào ảo cảnh khó tìm ra cách giải quyết.] [Chú ý: Người sử dụng cũng sẽ tiến vào trong ảo cảnh, sử dụng cần cẩn thận, ký chủ xin hãy lưu ý.] Khi âm thanh của hệ thống dứt, một viên Vẫn Đồng to bằng ngón tay cái rơi vào tay Chu Thánh.

Trên Vẫn Đồng có một lá bùa vàng, khi dùng thì xé bùa ra, không dùng thì dán lại là được. "Cuối cùng cũng rút được rồi!" Thứ Chu Thánh cần chính là cái này.

Trong mộ huyệt.

Nhóm Hoắc Ngọc Tiệp và Hồ Bát Nhất đang chạy trốn trong bóng tối nhờ ánh đèn yếu ớt.

Bọn họ không dám dùng đèn pin cường lực, sợ bị bọn trộm mộ nước ngoài phát hiện.

Đồng thời, họ cũng không quen thuộc cấu trúc mộ huyệt, không có

Thủ Lăng Nhân chỉ đường, chạy đến đâu chính họ cũng không biết.

Khi chạy vào một gian mộ thất, Hồ Bát Nhất đóng cửa mộ lại, sau đó trượt xuống đất thở dốc. "Hộc..." "Thình thịch thình thịch..." Tim mọi người đập rất nhanh, ai nấy đều mệt đến thở hồng hộc.

Hàm lượng oxy trong cổ mộ vốn đã không cao, cộng thêm chạy bộ thời gian dài, cơ thể sớm đã đạt đến giới hạn. "Hộc, hộc...

Mệt chết tôi rồi, chạy lâu như vậy, hộc...

ăn thịt cũng không bù lại được." Vương Bàn Tử thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán. "Tôi nói này lão Hồ, Hoắc đại tiểu thư muốn gặp Thủ Lăng Nhân, liên quan gì đến chúng ta?

Chúng ta đi theo Trần lão giáo sư cùng rời đi không thơm sao?" Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, nghĩ mãi không ra xem vào làm cái gì.

Người ta muốn gặp người trong mộng, bọn họ đi theo làm chi?

Ăn no rửng mỡ à? "Là lẩu bên ngoài không ngon, hay rượu tây không dễ uống?" Vương Bàn Tử lải nhải không ngừng.

Chỉ cần dừng lại là cái miệng hắn không quản được. "Bàn Tử, tém tém lại đi." Dương Tuyết Lỵ mắng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống đất, bóp bóp đống mỡ của mình. "Haizz, đói rồi." Hoắc Ngọc Tiệp nghỉ ngơi đủ xong, lấy máy tính bảng ra, ghi lại lộ trình mình vừa chạy, vẽ thành bản đồ mặt phẳng, kết hợp với con đường mình đã đi qua trước đó để xem. "Hồ ca, hình như tôi ngửi thấy mùi lẩu?" Vương Bàn Tử nói. "Được rồi Bàn Tử, đợi ra ngoài tôi mời cậu đi ăn lẩu." Hồ Bát Nhất bực mình nói. "Không phải, thật sự có mà." Vương Bàn Tử ngửi kỹ lại, trong không khí quả thực có mùi lẩu thoang thoảng.

Mọi người không ai thèm để ý đến hắn.

Mà bên ngoài, Quật Thi Nhân đang cầm chuột dò xác, tiến lại gần mộ huyệt bọn họ đang trốn. ...

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh đang nấu lẩu, thả thịt cừu cuộn, thịt bò cuộn và rau vào trong.

Phải nói là hệ thống cho nhiều thật, thịt có đến mấy đĩa, rau càng đầy đủ, thậm chí ngay cả nước chấm cũng làm hai phần.

Một phần sốt mè, một phần dầu ớt.

Chu Thánh ăn lẩu, uống rượu tây, bổ sung thể lực.

Có lẽ là ngửi thấy mùi thơm, Lưu Ly động đậy mũi, sau đó mở to đôi mắt long lanh.

Cô quay đầu nhìn Chu Thánh đang ăn lẩu, kêu lớn một tiếng: "Meo ~" "Ăn lẩu mà anh không gọi em!" Lưu Ly nhảy phắt lên người Chu Thánh, "Lại còn là lẩu chín ngăn!" Chu Thánh xách chân cô lên, đặt cô xuống đất. "Gọi cô, cô ăn được không?" Chu Thánh bực mình nói.

Lưu Ly cúi đầu nhìn chân mèo của mình, quả thực không cầm được đũa. "Thủ Lăng Nhân đại nhân ~" Lưu Ly chắp hai chân trước lại, mắt đẫm lệ nhìn Chu Thánh. "Em là tử sĩ trung thành của anh, anh không thể mặc kệ cô tử sĩ thân yêu của anh chứ?

Anh nhẫn tâm nhìn nước miếng của một bé mèo đáng yêu chảy ròng ròng thế này sao?" Lúc Lưu Ly nói chuyện, nước miếng bất giác chảy ra từ khóe miệng.

Chu Thánh: (¬ _ ¬) "Giờ mới biết tôi là Thủ Lăng Nhân đại nhân, sớm làm gì rồi?" Chu Thánh gắp một miếng thịt cừu từ trong nồi lẩu ra, thổi thổi hơi nóng, hơi nóng phả vào mặt mèo của Lưu Ly, làm cô thèm muốn chết.

Lưu Ly ôm lấy đùi Chu Thánh, trong đôi mắt to tròn lộ ra vẻ đáng thương. "Đại nhân, kẻ hèn này mấy chục năm chưa được ăn gì rồi, anh nhẫn tâm nhìn em chịu đói chịu rét sao?

Meo, làm mèo khổ quá mà." Chu Thánh liếc mắt nhìn Lưu Ly, nói: "Tôi có thể cho cô ăn, nhưng cô phải kể hết những chuyện cô biết cho tôi nghe." "Được mà!" Lưu Ly nhận lời ngay tắp lự.

Chu Thánh lúc này mới đặt thịt lên đĩa, Lưu Ly nhảy qua, cúi đầu ăn.

Cô bây giờ chỉ là một con mèo, không cầm được đũa, ăn cơm chỉ có thể cúi đầu.

Chu Thánh cảm thấy vẫn rất hời, một bữa lẩu đổi lấy bí mật của Lưu Ly, rất đáng giá! "Ăn chậm thôi, còn nhiều lắm." Chu Thánh gắp thức ăn cho cô. "Meo ~" Một người một mèo, ngồi trong phòng điều khiển trung tâm, vui vẻ ăn lẩu. "Meo ~ Chấm cho em ít sốt mè." "Meo ~ Con cá kia cho em ăn..." ...

Bên ngoài mộ huyệt.

Khi Quật Thi Nhân đẩy cửa mộ thất ra, nhóm Hồ Bát Nhất đang thở dốc bên trong đã sớm chạy mất.

Quật Thi Nhân đã bỏ tóc dính máu lên người Hồ Bát Nhất, Hoắc Ngọc Tiệp cũng gắn ong máy lên súng chống tăng của bọn hắn. "Lại chạy rồi." Morris đã có chút mất kiên nhẫn, thời gian của hắn bị chậm trễ quá nhiều.

Nếu không mau chóng lấy được Long Mạch, đến lúc đó sẽ không đi được nữa.

Nơi này, dù sao cũng là An Lạc! "Đuổi thêm một tiếng nữa, không đuổi kịp thì rút!" Morris ra lệnh, sau đó nhìn về phía Quật Thi Nhân. "Ta cho ngươi một tiếng cuối cùng!" "Tôi sẽ cố nhanh nhất." Quật Thi

Nhân cầm chuột dò xác, đẩy cửa lớn mộ thất đi ra.

Nhưng vừa ra khỏi cửa mộ thất, một mùi lẩu nồng nàn bay tới, che lấp tất cả các mùi khác.

Chuột dò xác lập tức mất khứu giác, không tìm thấy người ở đâu. "Mùi ở đâu ra vậy?" "Hình như là... lẩu?" Trần Tái Sinh ngây người.

Thằng nào thần kinh thô thế, ăn lẩu trong cổ mộ?

Lại còn là lẩu cay tê, mùi nồng thế này! "Đói quá, chúng ta có nên ăn chút gì không?" Mùi lẩu khơi dậy sự thèm ăn của bọn họ. "Tiếp tục truy kích, mặc kệ nồi lẩu đi!" Morris nói. "Đại nhân, mùi bị che lấp rồi, tìm không ra." Quật Thi Nhân bất lực nói.

Morris: "..." Chu Thánh đoán chừng không ngờ tới, nồi lẩu mình nấu không những che giấu tất cả mùi vị, giúp nhóm Hồ Bát Nhất thoát một kiếp, mà còn khơi dậy sự thèm ăn của tất cả mọi người, khiến người ta nảy sinh cảm giác đói khát.

Nếu biết, chắc hắn ngày nào cũng nấu lẩu.

Chương 80

Mà nhóm Hồ Bát Nhất đang trốn trong bóng tối cũng có chút khó chịu. "Hồ ca, tôi đã bảo là có lẩu mà, còn là lẩu cay nữa." Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất nói. "Ộp ộp..." Bụng hắn truyền đến tiếng kêu, thèm quá. "Ai lại ăn lẩu trong cổ mộ, mùi còn nồng thế này?" Dương Tuyết Lỵ nhíu mày. "Trừ Thủ Lăng Nhân ra, còn ai vào đây nữa?" Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói, trong lòng suy tư.

Thủ Lăng Nhân là bạn học của mình, lại thích ăn lẩu, rất tốt, lại nắm được một manh mối. "Hồ ca, tôi đói." Hồ Bát Nhất từ trong ba lô lấy ra một miếng lương khô nén đưa cho Vương Bàn Tử. "Tôi muốn ăn lẩu." "Ra ngoài rồi ăn, ở trong cổ mộ tôi đào đâu ra lẩu cho cậu?" Hồ Bát Nhất cũng hết cách.

Bọn họ không phải Thủ Lăng Nhân, muốn gì có nấy. "Tôi thấy lần sau thám hiểm mộ chúng ta mang theo cái nồi, mang thêm ít thịt, có lẽ sẽ tốt hơn." Vương Bàn Tử gặm lương khô nén, ăn kèm với mùi lẩu tưởng tượng. "Có muốn mang thêm cho cậu chai rượu tây nữa không?" Hồ Bát Nhất bực mình nói. "Tôi thấy được đấy." Vương Bàn Tử gật đầu.

Mọi người ngồi quây quần bên nhau, ăn bánh mì uống nước, nhanh chóng bổ sung thể lực.

Tất nhiên, mùi lẩu trong không khí vẫn cứ quyến rũ cái dạ dày của họ.

Phòng điều khiển trung tâm.

Lưu Ly ăn xong, nằm trên quần áo của Chu Thánh, bốn chân duỗi thẳng, mắt lim dim, biểu cảm thập phần thỏa mãn. "Ăn no rồi, sướng quá." Trước khi vào đây cô đã được Chu Thánh cho ăn một viên Ích

Cốc Đan, vốn dĩ đã có cảm giác no rất mạnh.

Cho nên ăn lẩu cũng chẳng ăn được bao nhiêu, chỉ nếm thử chút, ăn ít cá và thịt cừu cuộn là no rồi.

Chu Thánh cũng chỉ ăn một nửa rồi không ăn nữa.

Hệ thống cho nhiều quá, mười người ăn cũng đủ.

Thực lực Chu Thánh tăng lên rất nhiều, sức ăn cũng nhiều hơn.

Đặt bát đũa xuống, Chu Thánh quay đầu nhìn Lưu Ly đang lười biếng, mở miệng hỏi: "Ăn no chưa?" "Meo ~" "Bây giờ, nên kể bí mật của cô cho tôi nghe rồi chứ." Chu Thánh nhìn chằm chằm Lưu Ly. "Meo ~ Mèo con thì có bí mật gì đâu chứ, mèo con muốn đi ngủ đây." Lưu Ly trở mình, cuộn tròn người lại định ngủ.

Chu Thánh đi tới, xách gáy cô lên. "Meo, đừng có túm gáy bổn tiểu thư." Lưu Ly kêu lên. "Đợi ra ngoài, tôi tìm cho cô mấy con mèo đực nhé, mèo mướp, Ragdoll, Garfield..." "Meo ~ Không muốn!" Lưu Ly hét to một tiếng, thấy thái độ Chu Thánh cứng rắn, bèn dịu giọng: "Meo, đợi em biến thành người rồi kể cho anh nghe được không?" Chu Thánh nghe vậy, lúc này mới thả Lưu Ly xuống.

Ăn lẩu xong, Chu Thánh nhìn hướng dòng thủy ngân chảy, dòng thủy ngân lớn đang chảy về phía Đoạn Sinh Lộ, thủy ngân nhỏ vẫn đang chạy loạn trong mộ huyệt. "Bọn họ vẫn chưa đi sao?" Chu Thánh lầm bầm một câu, bọn họ ở lại cũng vô dụng, chẳng giúp được gì cho hắn. "Thôi kệ, các ngươi thích làm gì thì làm." Chu Thánh cũng lười quản bọn họ, chăm chú nhìn dòng thủy ngân lớn đang chảy, lại nhìn Vẫn Đồng trong tay mình. "Thôi, không đến vạn bất đắc dĩ, Vẫn Đồng vẫn là không nên dùng." Chu Thánh tạm thời bỏ ý định sử dụng Vẫn Đồng, vì khi dùng nó, chính mình cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Trước khi ra cửa, hắn khởi động cơ quan Đoạn Sinh Lộ trước.

Đợi hắn ra cửa, Lưu Ly mới tỉnh lại, lầm bầm: "Em thì có bí mật gì chứ, em đều biến thành một con mèo rồi." "Meo ~" ...

Đoạn Sinh Lộ.

Đây là một con đường đất không có bất kỳ viên gạch nào lát lên, mấp mô lồi lõm, còn có không ít vũng nước và đá vụn.

Chu Thánh hồi tưởng lại tình huống về Đoạn Sinh Lộ trong đầu, không mạo muội bước vào.

Trong vũng nước ở con đường đất này có Huyết Điệt (đỉa máu), Huyết Điệt chỉ to bằng hạt gạo, một khi dính vào người sẽ chui vào da, theo mạch máu chảy vào tim.

Sau đó, trực tiếp gặm nhấm trái tim.

Không quá ba phút, Huyết Điệt sẽ ăn hết một quả tim, đến lúc đó người sẽ đau tim mà chết. "Mấy vũng nước này hơi ít nhỉ." Chu Thánh nhìn mấy vũng nước lớn nhỏ, cảm thấy vẫn hơi thiếu. "Hay là đào thêm mấy cái nữa?" Chu Thánh vừa nghĩ, một cái xẻng công binh đã xuất hiện trong tay.

Cái xẻng công binh này cũng là rút thưởng mà có, hơn nữa còn là loại đa năng.

Sau khi lắp ráp xong xẻng công binh, Chu Thánh bắt đầu cần cù đào hố.

Hắn đào hố xong, thu gom đất thừa lại, đóng gói ném vào mật đạo Thủ Lăng Nhân.

Sau khi hì hục nửa tiếng đồng hồ, Chu Thánh đã đục thông các hố nước có nước.

Và để tránh bị dính Huyết Điệt, Chu Thánh còn ném luôn cái xẻng đi.

Làm xong xuôi, Chu Thánh chống nạnh đứng ở phía đối diện, nhìn kiệt tác của mình, rất là hài lòng. "Trừ khi các người biết bay, nếu không thì cứ ngoan ngoãn mà đi bộ cho ta." Chu Thánh lau mồ hôi trên trán.

Hắn không những đào hố mà còn rắc một ít bụi đất lên trên để tránh bị người ta nhìn ra.

Lúc trước Chu Thánh tiêu diệt thủ hạ của Morris trong mê cung chính là để chuẩn bị cho cửa ải này.

Không có thủ hạ dò đường, con đường này bọn họ phải tự mình đi.

Huyết Điệt ký sinh, ban đầu bọn họ sẽ không phát giác được, chỉ cảm thấy trên người hơi ngứa một chút, đợi Huyết Điệt chui vào tim, bọn họ mới cảm thấy đau đớn.

Chu Thánh đeo mặt nạ quỷ lên, ẩn vào trong mật đạo Thủ Lăng Nhân, lẳng lặng chờ đợi.

Trong mộ huyệt.

Nhóm Morris mất phương hướng, cũng không tiếp tục truy kích nữa mà tìm đường tiếp tục đi sâu vào. "Morris, không có hộp đen, làm sao thu lấy Long Mạch?" Ryan nhìn sang Morris bên cạnh. "Không lấy được thì hủy nó đi!" Morris trầm giọng nói.

Đã không thu được thì hắn sẽ đánh tan Long Mạch. "Đánh tan Long Mạch, ngươi giải thích với bọn họ thế nào?" Ryan nhìn chằm chằm Morris.

Morris nhìn thẳng vào Ryan, trầm giọng nói: "Không cần giải thích.

Chúng ta là người Ưng Tương, vì Ưng Tương mà hủy Long Mạch!" Ryan nghe vậy, cúi đầu trầm mặc.

So với bọn họ, nước Ưng Tương càng mạnh mẽ hơn.

Lúc bọn họ đi vào là hơn một trăm người, giờ chỉ còn lại hơn mười người.

Tùng Thạch dẫn theo hơn một trăm thủ hạ đi vào, đến giờ chỉ còn lại bốn năm người, hơn nữa còn có hai người bị thương.

Tất nhiên, bọn họ cũng không thiếu bia đỡ đạn, Tát Ngõa Tạp còn điều khiển năm cỗ thi thể.

Đoàn người đi rất nhanh, mười mấy phút sau liền xuyên qua mộ đạo, đi đến trước Đoạn Sinh Lộ. "Đường ở đây có vấn đề." Ryan dừng lại.

Đường trong cổ mộ đều lát bằng gạch đá xanh, riêng đoạn đường này cái gì cũng không có, hiển nhiên là có vấn đề. "Đơn giản." Tát Ngõa Tạp bước lên, lắc lắc cái chuông. "Leng keng..." Năm cái xác chết đi song song qua đó. "Bõm!" Bọn chúng giẫm lên vũng nước, sờ soạng vách tường, nếu có cơ quan thì chúng đã kích hoạt từ lâu rồi.

Đợi thi thể đi được rất xa, Tát Ngõa Tạp mới nói: "Xem ra thợ đá xây mộ Lỗ Vương Cung năm xưa ăn bớt nguyên vật liệu rồi." Tát Ngõa Tạp thản nhiên nói.

Trần Tái Sinh lắc đầu bảo: "Không, không đơn giản như vậy, tuyệt đối không phải thợ đá ăn bớt nguyên liệu.

Luật pháp An Lạc cổ đại rất nghiêm khắc, xây dựng vương mộ mà dám ăn bớt, tru di cửu tộc!

Thiết kế thế này nhất định có lý do của nó!" Trần Tái Sinh dù sao cũng là người trong nghề trộm mộ, hiểu biết ít nhiều về cổ mộ.

Nếu cổ mộ không hoàn thiện, người xây dựng đều phải chết. "Nhưng hiện tại cơ quan đều không kích hoạt, chẳng lẽ còn có nguy hiểm khác sao?" Tát Ngõa Tạp không kìm được hỏi.

Chương 81

"Để tôi nghĩ đã." Trần Tái Sinh nhíu mày suy tư. "Ta không có nhiều thời gian để đợi." Morris nhìn về phía Ryan.

Ryan xách Hoàng Kim Thánh Kiếm đi lên mở đường cho Morris, mọi người lần lượt đi theo phía sau.

Trần Tái Sinh nhìn bọn họ đi tới, bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo sau.

Nhưng hắn cứ cảm thấy con đường này có vấn đề.

Con đường này toàn hố là hố, dù có đi cẩn thận thế nào cũng sẽ giẫm phải nước.

Tuy nhiên mọi người cũng chẳng để ý, bẩn thì bẩn thôi.

Người trộm mộ có ai sạch sẽ đâu?

Chu Thánh nhìn trộm trong bóng tối, khóe miệng hơi nhếch lên. "Xác chết sẽ không biết đau đớn mà gào thét, nhưng các người thì có!" Tát Ngõa Tạp dùng xác chết dò đường, một chút tác dụng cũng không có.

Xác chết đã là cái xác không hồn, không có cảm giác, cho dù Huyết Điệt cắn xé máu thịt bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ chẳng có chút tri giác nào, càng đừng nói là lên tiếng nhắc nhở.

Chu Thánh thầm tính toán thời gian, tốc độ lưu thông máu bình thường của một người là khoảng ba phút.

Máu từ tim chảy đi tứ chi bách hài.

Cho nên người bình thường nín thở thiếu oxy ba phút sẽ ngất xỉu sốc thuốc.

Chu Thánh từ từ đếm thời gian, một phút, hai phút, hai phút rưỡi...

"Còn ba giây, ba, hai, một..." "Á!!!" Tiếng kêu gào thảm thiết truyền khắp cả mộ huyệt. "Hít..." Vương Bàn Tử ở phía xa rùng mình một cái. "Ai thế, thảm vậy!" Tiếng hét thảm này vô cùng thê lương, cứ như bị người ta lăng trì vậy. "Chắc là dính cơ quan của Thủ Lăng Nhân rồi." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói, lại nhớ tới những hồi ức không vui.

Cơ quan của Thủ Lăng Nhân quả thực tàn nhẫn, sơ sẩy một chút là chết thế nào cũng không biết. "Chúng ta hay là đừng tìm hắn nữa, Thủ Lăng Nhân tàn nhẫn lắm." Vương Bàn Tử rén rồi, nhớ tới chuyến đi mộ Yến Hoài Vương lần trước, đến giờ chân vẫn còn đau âm ỉ. "Bàn Tử, tôi muốn lấy lại La Bàn Kim Châm của tôi." Hồ Bát Nhất nói.

La Bàn Kim Châm đối với Hồ Bát Nhất mà nói, là vật quan trọng chỉ đứng sau bùa Mạc Kim.

Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, tìm Thủ Lăng Nhân lấy La Bàn Kim Châm, thế khác nào đi tìm chết?

Hồ Bát Nhất lúc trước ném La Bàn Kim Châm ra để đánh Huyết Tống, cũng là định lúc rút lui sẽ nhặt về, kết quả rút lui xong, La Bàn Kim Châm mất tiêu.

Vừa rồi hai lần gặp Thủ Lăng Nhân, Hồ Bát Nhất vì căng thẳng nên cứ quên nhắc tới.

Trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp cũng có chút muốn rút lui, cô muốn gặp Thủ Lăng Nhân để xua tan nỗi sợ hãi trong lòng là thật, nhưng cũng không muốn mù quáng đi nộp mạng.

Thủ Lăng Nhân tuy không bố trí cơ quan nhắm vào bọn họ, nhưng cơ quan trong Lỗ Vương Cung cũng thực sự khiến bọn họ đủ chật vật. "Đi thêm chút nữa xem sao, nếu thực sự không gặp được Thủ Lăng Nhân thì thôi vậy." Hồ Bát Nhất nói xong, nhìn về phía Hoắc

Ngọc Tiệp. "Ừm." Hoắc Ngọc Tiệp khẽ gật đầu, nếu thực sự không gặp được thì đành chịu, chỉ có thể đợi lần sau.

Mọi người điều chỉnh trạng thái, tiếp tục tiến lên. ...

Mật đạo Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh đang yên lặng quan sát, bên tai bỗng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh, kiểm trắc được ký chủ thành công ngăn cản trộm mộ tặc xâm nhập, chúc mừng ký chủ nhận được 10 điểm tích lũy!] Chu Thánh nghe tiếng hệ thống và tiếng kêu thảm thiết vừa rồi, lẳng lặng chờ đợi.

Trên Đoạn Sinh Lộ, Trần Tái Sinh ôm ngực, đau đớn co quắp lại một chỗ.

Trong tất cả mọi người, chỉ có hắn là người bình thường, ít rèn luyện, cho nên bị cắn đầu tiên.

Những người khác, kể cả thủ hạ của Tùng Thạch, đều là tinh anh thường xuyên rèn luyện. "Á!!!" Trần Tái Sinh vẫn đang gào thét, Morris đi quay lại, đứng trước mặt Trần Tái Sinh hỏi: "Sao thế?" "Đau, đau quá." Trần Tái Sinh lăn lộn trên mặt đất, cơn đau thấu tim khiến hắn thống khổ không chịu nổi.

Một lát sau, thủ hạ của Tùng Thạch cũng lần lượt ngã xuống, ôm lấy trái tim. "Con đường này có vấn đề, ra ngoài trước!" Morris phát giác được vấn đề, nếu chỉ có một mình Trần Tái Sinh thì hắn sẽ không để ý.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều cảm thấy đau đớn.

Morris cảm giác có thứ gì đó đang bò vào tim mình. "Chỗ này có thứ không sạch sẽ!" Morris biến sắc, tim và não đều là bộ phận yếu ớt nhất của cơ thể, một khi bị thương hoặc tổn hại đều vô cùng chí mạng.

Mọi người nhanh chóng bỏ chạy, chỉ có Tát Ngõa Tạp ung dung đi ra. "Chậc chậc, các người thế này cũng không được rồi." Tát Ngõa Tạp thản nhiên nói.

Tát Ngõa Tạp lắc lư đi theo phía sau, nhìn từng người ngã xuống, đau đớn không thôi.

Hai người duy nhất không sao là Ryan và hắn.

Ryan là cường giả Tiên Thiên, trong cơ thể có cương khí cuộn trào, Huyết Điệt rất khó làm hắn bị thương. "Trong cơ thể chúng ta có đồ vật." Morris trầm giọng nói, hắn cảm ứng được trên tim mình đang có thứ gì đó bò lổm ngổm. "Cứu tôi, cứu tôi với!" Trần Tái Sinh đau đi sống lại, thống khổ khôn cùng.

Những người khác cũng như vậy, họ cảm giác có cái gì đó đang gặm nhấm trái tim mình.

Vô cùng đau đớn. "Cởi áo ra trước đã, tôi xem rồi nói." Tát Ngõa Tạp bảo.

Mọi người lập tức cởi áo trên ra, chỗ trái tim bọn họ còn có con trùng đang nhúc nhích. "Trong vũng nước chúng ta vừa đi qua có thứ bẩn thỉu, bọn chúng chui vào tim các người rồi." Tát Ngõa Tạp nói mát. "Tại sao ngươi không sao?" Ryan hỏi. "Trên tim ta có Bản Mệnh Trùng, thứ bẩn thỉu chui vào cơ thể ta đều là thức ăn của nó." Tát Ngõa Tạp thản nhiên đáp.

Thân là Hàng Đầu Sư, hắn nuôi dưỡng một con trùng đặc biệt trong cơ thể mình.

Con trùng đó và tính mạng bọn hắn tương liên, cho nên dù bọn hắn đầu có bay lên cũng sẽ không chết. "Đừng nói nhảm nữa, có cách nào giúp bọn ta dọn sạch không?" Morris hỏi thẳng, hắn cảm ứng được con trùng trên tim mình đang cắn xé trái tim.

Cơn đau thấu tim đó vô cùng mãnh liệt. "Được." Tát Ngõa Tạp lấy từ trong bím tóc ra mấy con trùng dài màu đen, trùng dài màu đen giống như giun đất nhưng toàn thân đen kịt.

Vừa nhìn thấy con trùng này, không ít người buồn nôn, nhưng vẫn há miệng chuẩn bị đón nhận Tát Ngõa Tạp đút cho.

So với nỗi đau thấu tim, ăn trùng chẳng là cái thá gì.

Tát Ngõa Tạp đặt con trùng vào lỗ mũi bọn họ, để trùng chui vào từ lỗ mũi.

Cảm giác đó vô cùng khó chịu. "Đi vào từ miệng sẽ gặp axit dạ dày, trùng của ta không chịu nổi axit dạ dày các người tiêu hóa đâu." Tát Ngõa Tạp thản nhiên nói.

Trùng đen bò từ lỗ mũi vào cổ, sau đó theo đường ống họng đi xuống, đi qua phổi trái thì rời thực quản, tiến vào trong phổi, nương theo phổi rơi xuống tim.

Sau khi trùng đen xuất hiện, liền triển khai một trận đại chiến với Huyết Điệt trên tim.

Bên ngoài Tát Ngõa Tạp cũng không nhàn rỗi, hắn lấy một cái lọ nhỏ, đi ra hố múc một ít nước.

Hắn định mang chút Huyết Điệt về nghiên cứu.

Một lát sau, trùng đen bò ra từ lỗ mũi bọn họ, trùng đen phình lên, hiển nhiên là đã ăn con trùng nhỏ kia.

Nhưng Trần Tái Sinh vẫn đang kêu gào thảm thiết, trùng đen không chui ra. "Cứu tôi, cứu tôi với!" Trần Tái Sinh tuyệt vọng hét lên.

Cơn đau thấu tim vẫn đang tiếp diễn.

Chương 82

"Thứ trong cơ thể ngươi nhiều quá, không cứu được." Tát Ngõa Tạp lắc đầu. "Á!!!" Trần Tái Sinh chết trong đau đớn, huyết quản tim hắn bị Huyết Điệt cắn đứt.

Mà đám người Morris đều biến thành kẻ "thiếu tâm", trên tim bọn họ ít nhiều đều có một lỗ hổng do Huyết Điệt cắn.

Tuy Huyết Điệt đã bị Tát Ngõa Tạp dùng trùng đen lôi ra, nhưng vết thương bị cắn vẫn còn đau âm ỉ.

Hơn nữa còn là bị thương ở tim, cảm giác đau đớn đó sẽ kéo dài rất lâu.

Trừ khi phẫu thuật băng bó vết thương, nếu không đều vô dụng.

Morris lấy một khẩu súng trường tự động từ hòm vũ khí ra, lên đạn, bắn một tràng về phía Đoạn Sinh Lộ để trút giận. "Đoàng đoàng đoàng đoàng..." Chu Thánh trong mật đạo lẳng lặng nhìn hắn trút giận, thầm mắng một câu: "Thằng ngu." Mắng xong, Chu Thánh lại chuyển tầm mắt sang người Tát Ngõa Tạp. "Bản lĩnh không tồi, là ta xem thường ngươi rồi." Chu Thánh đã đánh giá thấp năng lực của Tát Ngõa Tạp, hắn tưởng đối phương chỉ là Hàng Đầu Sư biết điều khiển xác chết, không ngờ đối phương lại còn nuôi trùng.

Huyết Điệt chỉ to bằng hạt gạo, hoàn toàn không phải đối thủ của trùng Hàng Đầu Sư.

Trần Tái Sinh là do Huyết Điệt trong cơ thể quá nhiều, kiến nhiều cắn chết voi. "Coi như các người số đỏ." Chu Thánh rời khỏi mật đạo Thủ Lăng Nhân, đi đến Huyền Không Hoàn Kiều chuẩn bị.

Huyền Không Hoàn Kiều.

Là cửa ải cuối cùng của Lỗ Vương Cung, cũng là nơi hạ đao, cửa ải này là nơi chí mạng nhất.

Cây cầu này có điểm khởi đầu nhưng không có điểm kết thúc.

Cầu đá lơ lửng giữa không trung, không có bất kỳ điểm chịu lực nào, bên dưới là vực sâu, rơi xuống chắc chắn chết không nghi ngờ.

Chu Thánh đi lên cầu, luôn đi ở chính giữa, không dám tùy tiện đặt chân sang hai bên.

Trên cây cầu này ẩn giấu không ít cơ quan, Chu Thánh đều biết rõ vị trí ở đâu, cho nên cũng không kích hoạt.

Ngoài cơ quan ra, Huyền Không Hoàn Kiều này giống như một vòng tròn, bất kể đi bao xa cũng sẽ quay về đường cũ.

Khá giống Xe Ngựa Đạo trong mộ Yến Hoài Vương, chỉ có điều Huyền Không Hoàn Kiều này ở giữa không trung, hơn nữa dễ rơi xuống.

Chu Thánh nương theo ký ức, tìm được cơ quan phá giải Huyền Không Hoàn Kiều.

Muốn phá giải Huyền Không Hoàn Kiều thực ra cũng không khó, chỉ cần tìm được khớp nối của cây cầu, lật đầu bên kia của khớp nối lại là có thể đi ra.

Chu Thánh ngồi xổm trên khớp nối, xóa mờ vết nứt lộ liễu trên khớp nối của Huyền Không Hoàn Kiều.

Với cái nết của đám người kia, đoán chừng sẽ trực tiếp dùng súng dùng bom.

Chu Thánh suy tư một lát.

Trộm mộ nước ngoài không giảng quy tắc, nổ được là chúng nổ ngay, chẳng thèm nói lý với ngươi.

Tòa Huyền Không Hoàn Kiều này lơ lửng giữa không trung nhờ từ trường mạnh, tương đương với nguyên lý cùng cực đẩy nhau của nam châm. "Đã là từ trường thì dễ xử rồi." Từ trường, bất kể là mặt âm hay mặt dương, đều có lực hút rất mạnh đối với sắt.

Mà vũ khí của bọn chúng đều chế tạo từ sắt thép.

Chu Thánh đổi một ít nam châm, đặt dưới gầm Huyền Không Kiều, gia tăng lực đẩy của cây cầu. "Dám nổ súng thì đợi nổ nòng đi." Chu Thánh thản nhiên nói.

Lắp xong nam châm, Chu Thánh lại chuẩn bị một ít chất bôi trơn bôi lên Huyền Không Kiều.

Bôi chất bôi trơn xong, Chu Thánh cảm thấy vẫn chưa đủ, lại chuẩn bị sương mù, che giấu triệt để Huyền Không Kiều, kiểu dù ngay dưới chân cũng không nhìn thấy đường ấy. "Đáng tiếc không thể phá hủy Huyền Không Kiều, nếu không ta sẽ cho các ngươi không còn đường đi!" Không thể hủy Huyền Không Kiều, đây là con đường độc đạo dẫn đến chủ mộ thất.

Ngay cả mật đạo Thủ Lăng Nhân đến đây cũng phải đi qua Huyền Không Kiều mới được.

Chu Thánh không về phòng điều khiển trung tâm mà đi ra ngoài, bố trí một số cơ quan đơn giản ở mộ đạo bên kia.

Những cơ quan đó không phải để nhốt trộm mộ nước ngoài, mà là gây chút rắc rối cho bọn chúng, làm chậm tốc độ của chúng.

Làm xong, Chu Thánh lại từ mật đạo Thủ Lăng Nhân rời đi, đến Đoạn Sinh Lộ.

Bên ngoài Đoạn Sinh Lộ có ánh đèn lấp loé, là người của đội khảo cổ An Lạc, bọn họ cũng tới rồi. "Các ngươi tới nộp mạng à?" Chu Thánh bực bội nói, nhặt một mũi tên gãy lên, viết bốn chữ trên mặt

đất. "Tiến nhập tất tử!" (Vào là chết chắc) Cơ quan của Đoạn Sinh Lộ là Huyết Điệt, Huyết Điệt một khi nhập thể, hoặc là mổ xẻ phẫu thuật, hoặc là chỉ có nước đợi chết.

Chu Thánh viết bốn chữ này, coi như là cảnh cáo cuối cùng cho bọn họ.

Nếu bọn họ cứ cố chấp muốn vào thì chính hắn cũng không quản được.

Viết xong bốn chữ, Chu Thánh mới đi vào mật đạo Thủ Lăng Nhân, đi một chuyến đến mê cung.

Hắn muốn cứu sống Huyết Thi, gã ta chính là một trợ lực lớn, có thể giúp được việc. ...

Bên ngoài Đoạn Sinh Lộ.

Nhóm Hồ Bát Nhất đã tới.

Bọn họ lần theo tiếng kêu thảm thiết đau đớn mà tìm đến.

Đứng bên ngoài Đoạn Sinh Lộ, bọn họ cũng không vội vàng đi vào, họ còn chưa biết bên trong có nguy hiểm gì. "Hồ ca, chỗ này có chữ." Vương Bàn Tử chỉ xuống đất, sau đó đọc: "Tiến nhập tất tử!" "Đây là Thủ Lăng Nhân cảnh cáo chúng ta." Hồ Bát Nhất sắc mặt trầm trọng, anh bật đèn pin nhìn thoáng qua, ở phía đối diện Đoạn Sinh Lộ còn có một cái xác. "Trần Tái Sinh của dòng dõi Ma Y, không ngờ hắn lại chết trên con đường này." Sau khi nhìn rõ cái xác là ai, thần tình Hồ Bát Nhất ngưng trọng.

Bản lĩnh của Trần Tái Sinh không yếu, nhưng vẫn chết, bọn họ nếu đi vào, đoán chừng cũng chung kết cục.

Mà Trần Tái Sinh vì Huyết Điệt trong tim quá nhiều nên bị Tát Ngõa Tạp và Quật Thi Nhân ghét bỏ.

Bọn hắn sợ trên cơ thể Trần Tái Sinh còn có bộ phận khác có Huyết Điệt. "Thôi, không đi nữa." Hoắc Ngọc Tiệp bỏ cuộc.

Cô không ngu, chuyện đi tìm chết cô sẽ không làm.

Dù cô có muốn gặp Thủ Lăng Nhân đến mấy, cô cũng sẽ không đánh cược mạng sống của mình.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn nửa mũi tên vứt trên mặt đất, đi qua nhặt lên, viết một câu bên cạnh dòng chữ kia. "Anh là nỗi sợ hãi không thể xua tan của tôi, tôi muốn nhìn thấy anh dưới lớp mặt nạ." "Cho tôi mượn dùng một chút." Hồ Bát Nhất đưa tay ra, Hoắc Ngọc Tiệp đưa mũi tên cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất viết trên mặt đất: "Nếu có thể, liệu có thể trả lại La Bàn Kim Châm cho tôi không?" Vương Bàn Tử đón lấy mũi tên viết một câu: "Ra ngoài tôi mời anh ăn lẩu!" Bọn họ không gặp được Thủ Lăng Nhân, chỉ có thể dùng cách này để bày tỏ những lời muốn nói với Thủ Lăng Nhân.

Khi chữ đã viết xong, Hoắc Ngọc Tiệp xoay người rời đi, sau đó tắt đèn pin, nấp vào trong bóng tối. "Không phải, cô không đi nữa à?" Hồ Bát Nhất ngây người. "Không vào được thì tôi không thể ngồi canh Thủ Lăng Nhân sao?" Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Không vào được thì không thể canh ở bên ngoài à?

Chỉ cần Thủ Lăng Nhân vừa ra, nhìn thấy chữ trên mặt đất sẽ phân tâm, đợi lúc anh ta phân tâm, bọn họ sẽ xông ra tóm sống Thủ Lăng Nhân.

Hồ Bát Nhất bị thao tác bá đạo của Hoắc Ngọc Tiệp làm cho chấn kinh: "Hóa ra cô viết câu kia chính là để dụ dỗ Thủ Lăng Nhân đi ra?" "Chân ái nha." Vương Bàn Tử không khỏi cảm khái. "Suỵt!" Hoắc Ngọc Tiệp ngắt lời bọn họ, khẽ nói: "Mấy người muốn cút thì cút

nhanh lên, đừng có làm phiền tôi." Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn nhau, sau đó tắt đèn pin, nấp vào trong bóng tối.

Mộ thất tối đen như mực, nguồn sáng duy nhất đến từ đèn pin và đuốc.

Đuốc bị Hoắc Ngọc Tiệp cắm trên vách tường ngoài Đoạn Sinh Lộ, đèn pin cũng đã tắt.

Lúc này bọn họ hoàn toàn ẩn mình đi.

Mọi người mai phục bên ngoài Đoạn Sinh Lộ, mà Chu Thánh lúc này đã đi đến trong mê cung, tìm kiếm Huyết Thi.

Trong mê cung.

Chu Thánh đi đi dừng dừng, nhìn thấy Huyết Thi bị đóng đinh trên mặt đất.

Trên đầu, trên tay chân Huyết Thi đều bị đóng Kim Châm Định Thi, hoàn toàn không cử động được.

Khí tức của gã rất yếu ớt, hắc vụ trên người tiêu tan, đôi mắt mất đi quang trạch không còn đỏ ngầu, trên người cũng đầy vết thương, chảy ra máu màu xanh lục.

Chương 83

Thực lực Huyết Thi rất mạnh, Tát Ngõa Tạp trấn áp không nổi, chỉ có thể đóng đinh gã.

Chu Thánh ngồi xổm xuống, rút Kim Châm Định Thi trên đầu Huyết Thi, sau đó lấy ra Huyết Thi Đan màu xanh lục, đút cho Huyết Thi ăn.

Khi Huyết Thi Đan vào miệng, Chu Thánh rút hết bảy cây Kim Châm Định Thi trên người Huyết Thi. "Có sống lại được hay không là do ngươi, ta chỉ có thể giúp ngươi đến thế thôi.

Ngươi cứ nằm đó đi, ta còn phải đi ngăn cản trộm mộ nước ngoài xâm nhập." Chu Thánh nói xong, đi vào mật đạo Thủ Lăng Nhân.

Huyết Thi Đan đi vào cơ thể Huyết Thi lập tức tan ra, vết thương ngoài da Huyết Thi hoàn toàn khép miệng.

Đôi mắt gã dần dần trở nên đỏ ngầu, hắc khí dần dần lan tràn từ trong cơ thể gã, bao bọc lấy gã. "Gào!" Huyết Thi gầm lên một tiếng, đứng thẳng dậy.

Huyết Thi Đan của Chu Thánh không những cứu sống gã mà còn khiến thực lực gã tăng lên một đoạn lớn.

Theo hắc vụ lan tràn, Huyết Thi cảm ứng được khí tức của trộm mộ nước ngoài, trực tiếp đuổi theo.

Trong mộ đạo.

Mũi tên, chông đất, cột đá tầng tầng lớp lớp.

Ryan cầm Hoàng Kim Thánh Kiếm mở đường phía trước, mọi người xếp thành một hàng đi theo phía sau. "Xem ra, Thủ Lăng Nhân đã cùng đường bí lối rồi, loại cơ quan đơn giản này, đến chó cũng

không cản được." Tùng Thạch đi sau Morris, mắng Thủ Lăng Nhân. "Không thể chủ quan." Morris nói một câu, bọn hắn đến giờ vẫn chưa thấy mặt Thủ Lăng Nhân, hoàn toàn bị Thủ Lăng Nhân dắt mũi. "Đại nhân nói đúng, Thủ Lăng Nhân âm hiểm xảo trá, khẳng định đang ủ mưu tính kế gì đó." Tùng Thạch phụ họa.

Morris liếc Tùng Thạch một cái, Tùng Thạch lập tức cúi đầu, Morris xoa đầu Tùng Thạch, nói: "Ngươi nói đúng." "Hây!" Tùng Thạch kêu một tiếng.

Sau khi mọi người đi ra khỏi mộ đạo, phía trước tràn ngập sương mù. "À, quả nhiên là có âm mưu." Morris cười lạnh.

Phía trước hai bên đều không có đường, chỉ có thể đi thẳng.

Nhưng sương mù quá dày, ngươi không biết một bước bước ra sẽ giẫm phải thứ gì.

Ryan dùng Hoàng Kim Thánh Kiếm quét qua một chút, tìm được đường, sau đó bước lên.

Khi bước lên đường, hắn mới phát hiện đường phía trước có bậc thang. "Cẩn thận chút, phía trước có bậc thang." Ryan nhắc nhở.

Ryan mỗi khi bước lên một tầng bậc thang đều dùng Hoàng Kim Thánh Kiếm quét qua một cái, đề phòng bước hụt hoặc giải quyết cơ quan.

Khi mọi người đi lên, Tùng Thạch đang vác súng chống tăng trong nháy mắt cảm nhận được áp lực cực lớn đè lên vai mình.

Mà thủ hạ phía sau hắn cầm không ít vũ khí, càng là bước đi khó khăn.

Từ lực cực lớn hút lấy vũ khí trên tay bọn họ, khiến bọn họ đi lại vô cùng gian nan. "Đại nhân, áp suất ở đây lớn quá." Tùng Thạch không thể không nói. "Quả thực có chút áp lực, nhưng vẫn chịu

được." Quật Thi Nhân nói, hắn cũng cảm nhận được áp lực. "Có à?" Tát Ngõa Tạp nói một câu, hắn chẳng có cảm giác gì, nhưng thi thể hắn điều khiển đã hoàn toàn quỳ xuống, không đi nổi nữa.

Cơ bản súng ống hạng nặng đều do thi thể của hắn cầm. "Không có áp lực à?" Morris cẩn thận cảm ứng một phen, hỏi Ryan. "Ryan, ngươi có cảm giác được áp lực không?" "Có, cự kiếm vàng ròng trở nên nặng hơn rồi." Ryan gật đầu.

Morris hơi nhíu mày, nhìn Tùng Thạch, nói: "Ngươi đưa súng chống tăng cho Quật Thi Nhân, giảm bớt áp lực trên người ngươi." Quật Thi Nhân đi đến trước mặt Tùng Thạch, đón lấy súng chống tăng từ tay Tùng Thạch.

Súng chống tăng vừa rời tay, lập tức đập mạnh xuống cầu. "Keng!" Một tiếng vang thật lớn, cả cây cầu treo rung chuyển, có hai cái xác đứng không vững, trực tiếp rơi xuống dưới. "Chỗ này có từ trường!" Quật Thi Nhân sầm mặt lại.

Có từ trường ảnh hưởng, vũ khí của bọn họ căn bản không dùng được. "Thảo nào lại có áp lực, hóa ra là chịu ảnh hưởng của từ trường." Morris trong nháy mắt đã hiểu ra. "Vứt hết vũ khí không cần thiết đi." Morris nói một câu.

Cầm quá nhiều vũ khí, bọn họ căn bản không đi được.

Dù sao bọn họ cũng là bia đỡ đạn, cầm hay không cầm vũ khí cũng thế thôi.

Mọi người vứt bỏ vũ khí dư thừa, tuy vẫn còn áp lực nhưng đã nhẹ hơn nhiều.

Riêng súng chống tăng thì do hai cái xác vác, quỳ mà đi. "Ryan, đi thôi." Morris quay đầu nói.

Ryan lúc này đang giơ Hoàng Kim Thánh Kiếm lên, hoài nghi nhân

sinh. "Morris, thanh Thánh Kiếm này có vấn đề." Ryan nói. "Không thể nào có vấn đề, đây là ta lấy từ Đại Giáo Hội, là kiếm Alexander đệ tứ năm xưa từng dùng, truyền thừa mấy ngàn năm, vẫn luôn được các Đại Giáo Hội cung phụng." Morris giải thích. "Nhưng mà, ngươi xem!" Ryan hạ Hoàng Kim Thánh Kiếm xuống, Hoàng Kim Thánh Kiếm dính chặt xuống mặt đất.

Morris: "..." Thánh Kiếm được các Đại Giáo Hội cung phụng, là đồ giả.

Chuyện này mà truyền về, mặt mũi mấy cái Giáo Hội kia mất sạch. "Cầm đi, ít nhất cũng là vũ khí thuận tay." Morris chỉ có thể nói như vậy.

Ryan nâng Hoàng Kim Thánh Kiếm lên, mặt vô cảm bước đi.

Hắn cứ tưởng đây là đồ thật, không ngờ lại là Hoàng Kim Thánh Kiếm mạ vàng giả.

Hắn cảm giác mình bị lừa rồi.

Mọi người xếp thành một hàng mà đi để tránh xảy ra sự cố.

Chu Thánh ở phía sau, đứng tại cửa lẳng lặng nhìn. "Hoàng Kim Thánh Kiếm thế mà là giả, thú vị." Chu Thánh thu hết thảy vào trong mắt.

Súng chống tăng còn một viên đạn, Morris định dùng để phá cửa thanh đồng, cho nên dù nặng đến mấy hắn cũng phải cho người mang theo.

Huyền Không Kiều này giống như sóng lượn, nhấp nhô lên xuống, Chu Thánh đã bôi dịch bôi trơn ở chỗ cao nhất. "Súng chống tăng, ta sẽ không để các ngươi mang ra khỏi Huyền Không Kiều đâu!" Chu Thánh nói khẽ.

Đợi bọn chúng ngã sấp mặt sẽ kích hoạt cơ quan trên Huyền

Không Kiều, đến lúc đó bọn chúng dù không rơi xuống chết thì cũng sẽ bị cơ quan đánh bị thương.

Chu Thánh kiên nhẫn chờ đợi. ...

Bên ngoài Đoạn Sinh Lộ.

Trong bóng tối yên tĩnh, một làn sương đen bay tới.

Mọi người cũng chưa cảm giác được dị thường, chỉ cảm thấy cổ mộ này lạnh lẽo dị thường. "Cổ mộ này càng ngày càng lạnh." Vương Bàn Tử rùng mình một cái.

Mà ngay trong cái lạnh lẽo không dứt của cổ mộ, một tiếng bước chân yếu ớt truyền đến.

Tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng trong sự yên tĩnh tuyệt đối, nhóm Hoắc Ngọc Tiệp vẫn nghe thấy. "Thủ Lăng Nhân đến rồi!" Vương Bàn Tử nói khẽ một câu, trong lòng ít nhiều có chút căng thẳng.

Hồ Bát Nhất bịt miệng Vương Bàn Tử lại, im lặng chờ đợi Thủ Lăng Nhân từ từ tới gần.

Hoắc Ngọc Tiệp lòng bàn tay đổ mồ hôi, vô cùng căng thẳng, lần này cô muốn đối mặt với Thủ Lăng Nhân, triệt để giải quyết nỗi sợ hãi của chính mình.

Livestream đã được cô lặng lẽ bật lên, cô muốn công khai Thủ Lăng Nhân trước bàn dân thiên hạ.

Cách sau lưng bọn họ không xa, ánh mắt đỏ ngầu của Huyết Thi vô cùng chói mắt, gã nhe hàm răng cũ kỹ, vươn hai tay, đi về phía nhóm Hoắc Ngọc Tiệp.

Chương 84

Khoảng cách càng lúc càng gần.

Tim nhóm Hồ Bát Nhất đập càng lúc càng nhanh.

Thủ Lăng Nhân sắp đến rồi, bọn họ có thể gặp được Thủ Lăng Nhân.

Mà trong phòng livestream, không ít người bị dọa sợ, điên cuồng nhắc nhở. [Chạy mau, sau lưng mấy người không phải Thủ Lăng Nhân!] [Toang rồi, không canh được Thủ Lăng Nhân mà canh được đại xác sống (Tống Tử)!] [Hình ảnh tiếp theo sẽ rất máu me, tôi cũng không dám xem tiếp nữa.] Cư dân mạng trong phòng livestream spam bình luận, nhưng Hoắc Ngọc Tiệp không nhìn thấy.

Cô thả ong máy ra ngoài, không bật máy tính bảng.

Bởi vì máy tính bảng cũng có ánh sáng. "Ực." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, cùng nhóm Hồ Bát Nhất chuẩn bị sẵn sàng.

Có thể vạch trần chiếc mặt nạ thần bí của Thủ Lăng Nhân hay không, chính là ở khoảnh khắc này.

Khi tiếng bước chân chỉ còn cách bọn họ một mét, Hoắc Ngọc Tiệp, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử bốn người đột nhiên đứng dậy, bật đèn pin chiếu sáng.

Người nhà họ Hoắc trong nháy mắt bao vây lấy nó.

Khi đèn pin chiếu lên người Huyết Thi, ba người nhóm Hồ Bát Nhất sợ ngây người, còn Hoắc Ngọc Tiệp bị dọa đến đứng không vững.

Cô vốn định đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình, không ngờ nỗi sợ hãi trong lòng lại càng thêm nặng nề.

Cái xác máu kia quần áo rách rưới, trên mặt toàn thịt nát, hai cái răng nanh sắc nhọn tỏa ra hàn quang, đôi mắt vô cùng đỏ ngầu, cực kỳ khủng bố. "Gào!" Huyết Thi gầm lớn một tiếng. "Á!" Tiếng hét của nhóm Hoắc Ngọc Tiệp còn lớn hơn cả Huyết Thi. "A!" Tiếng thảm thiết thê lương vang lên, khiến Chu Thánh đang đứng ở lối vào giám sát đám đạo mộ tặc nước ngoài cũng phải tê da đầu. "Bọn này... thiếu não à?" Chu Thánh quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, bất lực nói: "Tôi chẳng phải đã bảo các người rồi sao, đi vào là chết chắc mà?

Nghe người khuyên ăn cơm no, các người một chút cũng không hiểu à?" Chu Thánh cạn lời, sau đó tiến vào mật đạo của Thủ Lăng Nhân, chuẩn bị qua xem tình hình.

Đoạn Sinh Lộ, phàm là người đi qua đều sẽ bị ăn mất tim, khác biệt chỉ nằm ở chỗ có cách cứu chữa hay không.

Nếu không có thủ đoạn đặc thù, vậy cơ bản chỉ có nước chờ chết.

Chu Thánh đi từ mật đạo Thủ Lăng Nhân qua, không thấy ai trên Đoạn Sinh Lộ. "Hả?

Không đi Đoạn Sinh Lộ?" Chu Thánh vượt qua Đoạn Sinh Lộ, đi ra ngoài tìm một vòng, rốt cuộc tìm thấy đám người Hoắc Ngọc Tiệp, Hồ Bát Nhất đang trốn trong bóng tối.

Mặc dù họ nấp ở góc khuất, nhưng trong mắt Chu Thánh lại vô cùng rõ ràng.

Mà trước cửa động Đoạn Sinh Lộ còn có lời nhắn họ để lại. "Cho nên, các người muốn ngồi rình tôi, kết quả rình được Huyết Thi?" Chu Thánh có chút cạn lời.

Đám người này cũng rảnh thật.

Không ra ngoài sớm mà ăn cơm đi ngủ, lại ở trong cổ mộ rình mò hắn.

Trong mắt Chu Thánh, hành động của họ chẳng khác nào đứa trẻ con trốn dưới gầm bàn rồi tự nhủ 'không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình'.

Bây giờ thì hay rồi, không rình được người lớn, lại rình được chó sói.

Huyết Thi với đôi mắt đỏ ngầu đang đứng ngay sau lưng họ, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Sau tiếng hét thất thanh, Hồ Bát Nhất là người đầu tiên bình tĩnh lại, nhớ tới lần trước gặp Huyết Thi, nó có thể nghe hiểu tiếng người. "Huyết Thi, Huyết Thi đại nhân, đừng động thủ, đừng động thủ, chúng tôi là bạn của Thủ Lăng Nhân, chúng tôi ở đây là đợi cậu ấy tới." Hồ Bát Nhất vội vàng giải thích.

Huyết Thi nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất với ánh mắt đỏ rực, tuy không thu tay về nhưng cũng chưa vội ra tay.

Vương Bàn Tử thấy Huyết Thi nghe hiểu, đầu gối mềm nhũn quỳ rụp xuống. "Đại gia, tôi lạy ngài một cái, ngài tha cho chúng tôi đi được không?" "Bàn Tử, đứng dậy, làm người phải có cốt khí!" Hồ Bát Nhất quát.

Huyết Thi vừa vươn tay định đánh Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất liền vô thức quỳ xuống. "Tôi cũng lạy ngài một cái, Huyết Thi đại gia." Hồ Bát Nhất quỳ trên mặt đất nói.

Cũng không phải hắn muốn quỳ, mà là khí tức tản ra từ trên người Huyết Thi quá mức khủng bố.

Muốn đối phó Huyết Thi rất khó, cần phải trả cái giá không nhỏ Hồ Bát Nhất mới giải quyết được.

Nhưng Huyết Thi muốn đối phó đám trộm mộ nước ngoài, hắn cũng không thể ngăn cản nó.

Ánh mắt đỏ ngầu của Huyết Thi nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, sau đó lại chuyển sang đám người Hoắc Ngọc Tiệp.

Khi nó định ra tay, Chu Thánh đứng trong bóng tối vẫy vẫy tay với nó, ra hiệu nó đi đối phó với đám trộm mộ nước ngoài.

Huyết Thi lúc này mới bỏ tay xuống, đi vào trong Đoạn Sinh Lộ. "Đại gia đi thong thả nhé, hôm nào rảnh ngài ra khỏi cổ mộ, tôi mời ngài ăn lẩu uống rượu cho ấm người." Vương Bàn Tử vẫy vẫy tay, mặt nở nụ cười tiễn biệt Huyết Thi.

Cho đến khi Huyết Thi biến mất khỏi tầm mắt, Hồ Bát Nhất mới đứng dậy, lau mồ hôi lạnh trên trán. "Anh Hồ, đỡ tôi một cái, tôi mềm chân rồi." Vương Bàn Tử hô lên.

Hắn vừa rồi quỳ xuống thuần túy là do chân mềm đứng không vững.

Sau đó hắn nghĩ, dù sao quỳ cũng quỳ rồi, hay là lạy thêm cái nữa? "Huyết Thi đại gia thật dễ nói chuyện, bảo đi là đi ngay." Vương Bàn Tử cảm thán. "Bàn Tử, có mấy lời không thể nói lung tung, nhỡ đâu nó thật sự ra khỏi cổ mộ tìm cậu thì cậu tính sao?" "Ở trong cổ mộ thì Bàn gia tôi nhường nó một chút, đợi ra ngoài rồi anh xem tôi có đánh chết nó không!" Vương Bàn Tử xắn tay áo nói.

Huyết Thi đi rồi, hắn lại cảm thấy mình lại ngon lành cành đào. "Gào!" Tiếng gầm của Huyết Thi vọng lại. "Đại gia, tôi không nói ngài đâu, ngài đừng để ý nhé." Vương Bàn Tử cười cầu tài.

Đám người: "..." Chu Thánh cũng rời khỏi chỗ nấp, hắn phải tiếp tục đi đối phó đám trộm mộ nước ngoài, không có thời gian ở lại chơi với bọn họ.

Đợi người đi gần hết, Vương Bàn Tử mới hỏi: "Chúng ta còn tiếp tục rình không?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Hoắc Ngọc Tiệp vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi, hiện tại lại càng sợ hơn.

Không loại bỏ nỗi sợ trong lòng, cô sẽ ngày đêm khó an. "Thủ Lăng Nhân sẽ không xuất hiện đâu, hay là chúng ta đi thôi." Hồ Bát Nhất nhìn về phía Hoắc Ngọc Tiệp đang run lẩy bẩy.

Hoắc Ngọc Tiệp lúc này tuy rằng đã bị nỗi sợ chiếm cứ tư duy, nhưng cô vẫn không bỏ cuộc. "Đợi thêm chút nữa, Thủ Lăng Nhân sẽ xuất hiện, tôi nhất định sẽ gặp được cậu ta!" Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Hồ Bát Nhất thấy thế cũng chỉ đành đợi thêm một lát.

Vương Bàn Tử lại có chút không dám đợi nữa, quỷ mới biết giờ này sẽ đợi được cái gì?

Huyết Thi đã đợi được rồi, nhỡ đâu đến thứ còn khủng bố hơn thì sao? "Anh Hồ, hay là mình đi thôi, tôi sợ lại rình được thứ không sạch sẽ." Vương Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất nói.

Hồ Bát Nhất thản nhiên đáp: "Đợi thêm một lát đi, một lát thôi, nếu không tới chúng ta sẽ rút lui trước." Trong lòng hắn cũng ôm một chút hy vọng. ...

Lối vào Huyền Không Kiều (Cầu treo).

Sự xuất hiện của Huyết Thi khiến màn sương mù vốn đã dày đặc trực tiếp bị nhuộm đen.

Cho dù họ có đèn pin chiếu sáng thì cũng như đang ở trong bóng tối. "Mất điện rồi hả?" Tùng Thạch nhìn dáo dác xung quanh, tối đen như mực, chẳng thấy gì cả. "Không, không phải mất điện." Mặc Lai Tư lắc đầu. "Là có thứ gì đó che khuất ánh đèn." Quật Thi Nhân vươn tay chộp một cái, không bắt được gì, bất quá hắn lại đoán được. "Chắc là Huyết Thi lại tới rồi, nói chứ các người chưa xử lý xong Huyết Thi sao?" Quật Thi Nhân không kìm được hỏi.

Chương 85

Hắn bận đuổi theo Hồ Bát Nhất, không có thời gian phanh thây Huyết Thi. "Tôi dùng Đinh Thi Châm ghim Huyết Thi xuống đất, đinh chặt mệnh môn của nó, cho dù có người rút Đinh Thi Châm ra, nó cũng không thể sống lại được." Tát Ngõa Tạp giải thích. "Vậy nếu là Thủ Lăng Nhân thì sao?" Tát Ngõa Tạp nghe vậy thì sững sờ: "Hắn... chắc không có bản lĩnh đó đâu, đều bị khóa mệnh môn rồi, cho dù cứu được thì cũng phế." "Các người quá coi thường Thủ Lăng Nhân rồi." Quật Thi Nhân lắc đầu.

Ở trong mộ huyệt, không có gì là Thủ Lăng Nhân không làm được. "Vậy làm sao bây giờ?" Trên cầu treo, bọn họ rất nhiều thủ đoạn đều không dùng được, đặc biệt là thứ bên trong thiết kiếm. "Mau chóng rời khỏi đây." Mọi người tăng tốc độ, trên cầu treo bọn họ không thi triển được quá nhiều năng lực.

Tại lối vào, Chu Thánh đeo mặt nạ quỷ đứng sóng vai cùng Huyết Thi. "Thấy hai cái thi thể vác súng phóng lựu kia không?

Ném nó xuống vực sâu cho ta." Chu Thánh chỉ vào ống phóng lựu. "Hừ..." Huyết Thi gầm nhẹ một tiếng, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Nó đang định xông lên thì bị Chu Thánh gọi lại. "Khoan đã, bọn chúng còn chưa đi đến chỗ cao nhất để khởi động cơ quan, đợi cơ quan khởi động rồi ngươi hãy lên đối phó bọn chúng." Cây cầu treo này quả thực là chuẩn bị riêng cho Huyết Thi.

Sau khi thực lực tăng lên một đoạn dài, Huyết Thi có thể lăng không bay lượn ngắn hạn, hơn nữa còn có thể bám dính trên trần nhà.

Huyền Không Kiều có thể phát huy tối đa năng lực của Huyết Thi, đồng thời hạn chế năng lực của kẻ địch.

Khi bọn chúng đi đến điểm cao nhất sắp xuất phát, Chu Thánh buông tay để Huyết Thi lao lên. "Ba, hai, một..." Trên Huyền Không Kiều.

Lai Ân leo lên chỗ cao nhất.

Sau khi đi được vài bước, gã cảm giác dưới chân rất trơn. "Cẩn thận chút, trên mặt đất có chút trơn." Vừa nói xong, Tùng Thạch đi lên đứng không vững, trực tiếp ngửa ra sau ngã nhào.

Hắn ngã xuống không chú ý, đá ngã luôn cả Mặc Lai Tư ở phía trước.

Mà phía sau hắn, Tát Ngõa Tạp nấp bên cạnh, nhưng đám người làm đều bị Tùng Thạch va ngã, còn có cả thuộc hạ của chính hắn.

Tát Ngõa Tạp đi đến bên cạnh, vô tình kích hoạt cơ quan, cả cây cầu treo xảy ra sự dịch chuyển. "Bám chặt lấy tôi!" Lai Ân vận cương khí trong cơ thể, đạp chết dí trên cầu treo.

Mặc Lai Tư ôm chặt đùi Lai Ân.

Theo sự dịch chuyển của cầu treo, có mấy tên người làm đều rơi xuống, mà Tùng Thạch gắt gao bám chặt lấy ống phóng lựu đang dính trên mặt đất, nửa người đã treo lơ lửng trên không.

Huyết Thi nấp trong bóng tối, bò trên trần nhà, nhìn chằm chằm ống phóng lựu trên đất. "Bám chặt vào, rơi xuống thì ai cũng không cứu được đâu." Mặc Lai Tư quay đầu hô một tiếng.

Trên cầu có dịch bôi trơn, cho dù Lai Ân có cương khí hộ thể, thân thể cũng không kìm được mà trượt xuống. "Keng!" Lai Ân cắm Hoàng Kim Thánh Kiếm vào mặt đất để ổn định thân hình.

Mọi người bám chặt lấy bất cứ thứ gì có thể mượn lực để tránh bị rơi xuống.

Cây cầu treo đang từ từ dịch chuyển bỗng dựng đứng lên, khiến thân thể tất cả mọi người treo lơ lửng giữa không trung.

Huyết Thi nắm lấy cơ hội từ trần nhà lao xuống, một cước đá vào ống phóng, ống phóng trực tiếp bị đá văng ra, dính vào mép cầu. "Cứu mạng, cứu mạng!" Tùng Thạch vội vàng hét lớn. "Bảo vệ tốt ống phóng!" Mặc Lai Tư hô.

Hắn còn một quả đạn cuối cùng chưa dùng.

Huyết Thi bồi thêm một cước, trực tiếp đá bay ống phóng đi.

Mà Tùng Thạch đang bám lấy ống phóng, ngay khi Huyết Thi ra chân, lập tức nhảy lên người Mặc Lai Tư, bám chặt lấy hai chân hắn. "Đáng chết!" Mặc Lai Tư nhìn đôi mắt đỏ trong màn sương đen, hắn nhận ra rồi, đó là Huyết Thi. "Diệt nó cho tao!" Mặc Lai Tư chỉ vào màn sương đen. "Không được." Lai Ân lắc đầu.

Bọn họ hiện tại tự vệ còn khó, nói gì đến ra tay đối phó Huyết Thi. "Hoàn toàn không làm được." Tát Ngõa Tạp một tay bám lấy cầu treo, tay kia cầm một cái đầu lâu đỏ như máu để tự vệ.

Những người khác cũng như vậy, đều chỉ có thể tự vệ, hoàn toàn không phản kháng nổi.

Bởi vì một khi rơi xuống là không thể lên lại được.

Huyết Thi lúc này bám trên trần nhà, sau đó mạnh mẽ lao xuống. "Rầm!" Cả cây cầu treo rung lắc dữ dội, có hai người không bám chắc, trực tiếp rơi xuống.

Huyết Thi một cước đạp lên tay tên người làm, tên này một chút cảm ứng cũng không có. "Đinh đang..." Tát Ngõa Tạp rung chuông, tên người làm chộp lấy chân Huyết Thi.

Huyết Thi hất không ra, tay tên kia như cái kìm, kẹp chặt lấy Huyết Thi. "Gào!" Huyết Thi gầm lớn một tiếng, trực tiếp cắn đứt tay

tên người làm, đẩy hắn xuống dưới, mấy tên người làm khác cũng không may mắn thoát khỏi.

Vệ sĩ của Tát Ngõa Tạp coi như tiêu tùng.

Ngay khi sắp đến lượt Tát Ngõa Tạp, gã đột nhiên buông tay, nhảy xuống dưới, bám lấy ống quần Quật Thi Nhân. "Ông đừng có kéo tôi!" Quật Thi Nhân lớn tiếng nói. "Dao găm của ông có thể làm nó bị thương, nó không dám đối phó ông đâu." Tát Ngõa Tạp nói.

Huyết Thi không đối phó Quật Thi Nhân, vẫn giải quyết nốt mấy tên thuộc hạ còn lại của Tùng Thạch.

Trên cả cây cầu treo, số người còn lại cũng chỉ có nhóm Mặc Lai Tư năm sáu người. "Rắc rắc..." Một tiếng vang lớn, cầu treo tiếp tục chuyển động.

Quật Thi Nhân kinh thường vận chuyển thi thể nên sức chịu đựng tốt, đợi khi cầu chuyển động, hắn dùng sức bò lên, đứng trên cầu treo, khom người hạ thấp trọng tâm.

Nhưng khi cầu treo vừa định chuyển về vị trí cũ, Chu Thánh trực tiếp kẹt trục quay, khiến cầu treo biến thành một cái dốc nghiêng. "Ở trên ta bôi đầy dầu bôi trơn rồi, muốn qua thì bò đi!" Chu Thánh tạo cơ hội cho Huyết Thi ra tay.

Đám trộm mộ nước ngoài muốn đi qua chỉ có thể dùng hai tay bám vào mép cầu treo, từ từ bò sang. "Toang rồi, Huyết Thi đang hổ thị đăm đăm trong bóng tối, cây cầu này lại có vấn đề." Quật Thi Nhân bất lực nói. "Đi men theo mép cầu, đi chậm một chút là được." Mặc Lai Tư nói xong, bám lấy vạt áo Lai Ân bò lên, đứng ở mép cầu.

Mép cầu giống như một sợi dây, giữ thăng bằng rất khó, một khi bị Huyết Thi tấn công sẽ rất dễ rơi xuống.

Nhưng nếu không đi trên đó mà dùng hai tay bò qua thì bị Huyết

Thi tấn công cũng sẽ trượt xuống như thường.

Đây là một thế cờ chết!

Lai Ân rút Hoàng Kim Thánh Kiếm nhảy lên, theo sau bảo vệ Mặc Lai Tư.

Những người khác do dự một chút, tất cả đều đứng lên, từ từ di chuyển.

Nấp trong bóng tối, khóe miệng Chu Thánh hơi nhếch lên: "Bò lên trên chết càng nhanh!" Chỉ cần Huyết Thi từ trong bóng tối ra tay đẩy bọn họ xuống, bọn họ chắc chắn phải chết.

Huyết Thi ẩn nấp trong màn sương đen, tìm kiếm cơ hội.

Nó có trí thương, biết quả hồng phải chọn quả mềm mà nắn, trong mắt nó quả hồng mềm chính là Tùng Thạch.

Tùng Thạch tuy thân thể cường hãn nhưng không có thủ đoạn nào khác.

Ở đây vũ khí nóng không dùng được, hắn càng vô dụng.

Huyết Thi đợi bọn họ đi được vài bước, đột nhiên từ bóng tối phát động tập kích, mục tiêu trực chỉ Tùng Thạch.

Theo bản năng, Tùng Thạch hét lớn: "Cứu mạng!" Lai Ân xoay người chém ngang một kiếm, kiếm phong rạch rách quần áo Tùng Thạch, trực tiếp đánh bay Huyết Thi đang lao tới.

Chương 86

"Rầm!" Huyết Thi bị đánh bay, đập vào tường, trượt xuống.

Nhưng Huyết Thi phản ứng rất nhanh, hai tay bám lấy mặt tường, dừng lại thân thể đang trượt.

Nó nhanh chóng tìm một hướng khác, chuẩn bị phát động tấn công lần nữa. "Đáng tiếc Hoàng Kim Thánh Kiếm là giả, nếu không ta một kiếm chém chết ngươi!" Lai Ân giơ kiếm chỉ vào Huyết Thi trong bóng tối.

Tùng Thạch vẫn còn sợ hãi, vừa rồi Hoàng Kim Thánh Kiếm lướt qua trước mặt hắn, thiếu chút nữa là hắn mất một mảng da. "Hay là tôi bò qua thôi." Tùng Thạch yếu ớt nói. "Được." Quật Thi Nhân phía sau nói.

Hắn cũng hơi sợ, để Tùng Thạch bò bên dưới, mình còn có thể đến gần Lai Ân hơn một chút.

Đến lúc Huyết Thi lao tới, mình cũng có lực hoàn thủ.

Tùng Thạch dùng hai tay bám mép cầu treo mà đi, Quật Thi Nhân lập tức tiến lên.

Ánh mắt Huyết Thi trước sau vẫn dừng lại trên người Tùng Thạch.

Mọi người đi càng thêm chậm chạp, bất quá con đường này, bọn họ định trước là đi không ra.

Đây là một cây cầu vòng tròn, bất kể đi thế nào cũng là đang đi vòng quanh, trừ khi bọn họ tìm được cách phá giải. "Rầm!" Huyết Thi như đạn pháo bắn ra, trực tiếp đâm vào người Tùng Thạch. "Phụt..." Tùng Thạch phun ra một ngụm máu, xương sườn bị đâm gãy mấy cái.

Quật Thi Nhân lấy ra cái chai, đổ nốt chỗ nước thánh cuối cùng xuống, sau đó lại dùng dao găm tấn công.

Nhưng dao găm quá ngắn, căn bản không với tới. "Cứu tôi..." Tùng Thạch ngữ khí suy yếu. "Lai Ân, để bọn chúng đồng quy vu tận!" Mặc Lai Tư phân phó. "Tùng Thạch, hiện tại đến lượt ngươi cống hiến rồi." Ánh mắt Mặc Lai Tư lạnh lùng. "Tôi... tôi không muốn chết." Tùng Thạch sợ rồi, triệt để sợ rồi.

Thủ hạ của hắn có thể chết, nhưng hắn không muốn chết. "Tôi còn cứu được!" Tùng Thạch vẫn đang cầu cứu, nhưng Mặc Lai Tư đã không muốn giữ lại con chó này nữa. "Tùng Thạch quân, ngươi an tâm đi đi, nước Ưng Tương ta tuyệt đối sẽ không phụ cống hiến của Nhật Bản các ngươi." Mặc Lai Tư thấm thía nói. "A!!!" Năm ngón tay gầy guộc của Huyết Thi cắm vào da thịt Tùng Thạch. "Cứu tôi, cứu tôi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết, Mặc Lai Tư đại nhân, tôi còn có dụng, tôi có thể giúp được ngài." Tùng Thạch kích động hét lớn, hắn không muốn chết.

Hắn có thể để thủ hạ của mình đi chịu chết, nói với họ là vì Nhật Bản mà hy sinh.

Nhưng đến lượt mình, hắn sợ hãi.

Hắn không có tinh thần võ sĩ đạo hiến thân vì tổ quốc, khi cái chết cận kề, hắn vô cùng sợ hãi. "Tùng Thạch quân!" Mặc Lai Tư dùng giọng điệu mười phần băng lãnh gọi một tiếng. "Có, tiểu nhân có mặt." Tùng Thạch lớn tiếng nói, đau đớn kịch liệt đang tra tấn hắn, hắn hiện tại chỉ muốn được cứu.

Cho dù cứu xong rồi rút lui cũng được. "Tùng Thạch quân, làm chó thì phải ngoan ngoãn nghe lời." Mặc Lai Tư lạnh lùng nói một câu.

Lời này vừa ra, Tùng Thạch Tam Lang như rơi vào hầm băng.

Câu nói kia của Mặc Lai Tư coi như đã triệt để tuyên án tử hình cho hắn! "Lai Ân, động thủ." Lai Ân giơ cao Hoàng Kim Thánh Kiếm, sau đó mạnh mẽ chém xuống. "Phập!" Một tiếng vang nhỏ, hai tay Tùng Thạch bị chặt đứt.

Hắn còn chưa kịp hét lên thì đã tuyệt vọng rơi xuống vực sâu vô tận.

Huyết Thi rút mấy ngón tay khô khốc ra, đạp lên thi thể Tùng Thạch làm điểm tựa, nhảy vọt lên vách tường, bám chặt lấy đó.

Trên Huyền Không Kiều.

Quật Thi Nhân nhặt đôi tay của Tùng Thạch lên, xử lý cầm máu rồi thu vào túi eo. "Tay này là đồ tốt đấy." Quật Thi Nhân cười nhạt. "Mau chóng rời đi, Huyết Thi vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống đâu." Lai Ân cảm ứng được Huyết Thi vẫn còn, không hề rơi xuống theo Tùng Thạch. "Đi." Mặc Lai Tư đi đầu tăng tốc độ.

Hắn hy sinh Tùng Thạch chẳng qua là muốn tạm thời dẫn dụ Huyết Thi đi, tranh thủ thời gian cho bọn họ.

Nhóm Mặc Lai Tư tăng tốc rời đi, mà Huyết Thi bò lên trần nhà nhìn chằm chằm người tiếp theo, hàng đầu sư Tát Ngõa Tạp.

Mặc Lai Tư khiến nó cảm thấy sợ hãi, Lai Ân đánh không lại, Quật Thi Nhân có vũ khí hộ thân, chỉ có Tát Ngõa Tạp là dễ xử lý.

Đứng ở lối vào, bên tai Chu Thánh vang lên âm thanh của hệ thống. [Đinh, kiểm trắc ký chủ thành công ngăn cản đạo mộ xâm nhập, chúc mừng ký chủ hoạch đắc mười điểm tích phân.] Nghe tiếng hệ thống, Chu Thánh lần nữa khởi động cơ quan.

Huyền Không Kiều tiếp tục chuyển động, bất quá đám Mặc Lai Tư sớm có phòng bị nên khi cầu chuyển động đã bám chặt lấy cầu.

Khi cầu treo khôi phục bình thường, Lai Ân đứng lên trên. "Trên

cầu rất trơn, đi chậm một chút." Lai Ân nói một câu rồi đi trước dẫn đường.

Mặt cầu bị bôi đầy dầu bôi trơn nên mọi người muốn đi nhanh cũng không được.

Họ vẫn chưa phát hiện ra mình đang đi đường vòng, chỉ tưởng con đường này rất dài.

Khi họ đi hết một vòng, cơ quan thứ hai khởi động. "Vù!" Trong hai mặt tường đột nhiên phun ra liệt hỏa.

Bọn họ đứng trên cầu treo, căn bản không có chỗ trốn, chỉ có thể bị lửa thiêu đốt.

Lai Ân vận chuyển cương khí trong cơ thể, tạm thời có thể ngăn cản liệt hỏa.

Nhưng trước sau đều có lửa, hắn ngăn được chứ người khác thì không.

Đặc biệt là Tát Ngõa Tạp, trên người gã có không ít trùng tử thích ăn âm khí, căn bản không chịu nổi lửa nóng.

Quật Thi Nhân cũng vậy, trong túi eo của hắn có không ít đồ không thể bị nướng, sẽ chín mất. "Lai Ân." Mặc Lai Tư gọi một tiếng. "Không chặn hết được." Lai Ân lắc đầu.

Hắn đứng cạnh Mặc Lai Tư, thay Mặc Lai Tư ngăn cản liệt hỏa nóng rực, nhưng lửa phun trào từ phía sau vẫn khiến Mặc Lai Tư có chút không chịu nổi. "Đi nhanh lên được không, trùng tử trên người tôi sắp bị nướng chết hết rồi." Tát Ngõa Tạp không chịu nổi nữa.

Họ muốn đi nhanh nhưng trên đất có dầu bôi trơn, vừa tăng tốc sẽ rơi xuống ngay.

Bị lửa nướng thế này quả thực là một màn tra tấn.

Họ giống như con dê nướng nguyên con trên giá lửa, muốn đi không được, bị lửa thiêu đốt. "Cái chỗ quỷ quái này, căn bản không ra được!" Quật Thi Nhân cũng hơi cuống.

Túi eo của hắn bắt đầu chảy máu rồi.

Có mấy miếng thịt hắn đã xử lý nhưng vẫn không chịu nổi lửa nóng, máu huyết bị nướng chảy ra. "Cứ tiếp tục thế này chúng ta đều sẽ bị nướng chín, cần phải mau chóng rời đi." Lai Ân nói.

Tuy hắn tạm thời không bị ảnh hưởng nhưng nướng lâu dài hắn cũng không chịu được bao lâu.

Mặc Lai Tư nhìn quanh bốn phía, bọn họ nhất thời không ra được, chỉ có thể tìm một vị trí trốn tránh lửa thiêu. "Lai Ân, dưới gầm cầu." Mặc Lai Tư hô.

Chương 87

Dưới gầm cầu không có lửa, hơn nữa nhiệt độ so ra thì thấp hơn.

Lai Ân trực tiếp nhảy xuống, cắm Hoàng Kim Thần Kiếm vào trong khe đá.

Sau đó Mặc Lai Tư nhảy xuống, bám lấy tay trái Lai Ân.

Tiếp đó là Quật Thi Nhân và Tát Ngõa Tạp, hai người bám vào hai chân Mặc Lai Tư.

Tuy nhiệt độ vẫn rất cao, nhưng so với đứng trên cầu bị lửa nướng thì tốt hơn nhiều.

Liệt hỏa xua tan sương mù, Chu Thánh đeo mặt nạ quỷ đứng ở lối vào lạnh lùng nhìn đám Mặc Lai Tư.

Mà Mặc Lai Tư cũng phát hiện ra Chu Thánh. "Ngươi chính là Thủ Lăng Nhân?" Mặc Lai Tư ánh mắt ngưng trọng nhìn Chu Thánh đứng trong bóng tối.

Hắn chỉ thấy được một chiếc mặt nạ quỷ, những cái khác không nhìn rõ, càng không biết chỗ Chu Thánh đứng chính là lối vào lúc họ đi vào.

Trên Huyền Không Kiều, họ đã mất phương hướng, căn bản không phân biệt được đông tây nam bắc.

Chu Thánh không trả lời hắn mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Còn bốn người, sắp rồi.

Cơ quan cuối cùng sẽ giữ bọn họ lại đây, nếu không để họ đi ra sẽ đến thẳng chủ mộ thất. "Thủ Lăng Nhân, ngươi tưởng mượn cơ quan là cản được bọn ta sao?

Nằm mơ!" Mặc Lai Tư hung tợn nói.

Chu Thánh yên lặng khởi động Huyền Không Kiều, để cầu treo tiếp tục xoay tròn.

Khi cầu chuyển động, bọn họ thật sự thành dê quay, xoay tròn trên giá lửa.

Hơn nữa, chuyển động thời gian dài sẽ làm thể lực họ dần cạn kiệt.

Trùng tử trên người Tát Ngõa Tạp rơi xuống không ít, đều bị lửa nướng chết, mà bọn họ cũng càng ngày càng suy yếu, nước trong cơ thể đang bốc hơi, ý thức dần mơ hồ.

Khi cầu treo xoay đến mặt sau, Lai Ân rút Hoàng Kim Thánh Kiếm ra, hai tay nắm chuôi kiếm chém về phía Chu Thánh.

Chu Thánh rút bội đao Thủ Lăng Nhân đỡ một kích. "Keng!" Hoàng Kim Thánh Kiếm của Lai Ân bị bội đao của Chu Thánh chém ra một vết mẻ.

Chu Thánh không tiếp tục giao chiến mà lui vào trong bóng tối.

Lai Ân đứng ở lối vào, nhìn vết mẻ trên Hoàng Kim Thánh Kiếm, lẩm bẩm: "Ngươi cũng là Tiên Thiên cường giả sao?" Nói xong, hắn cắm Hoàng Kim Thánh Kiếm vào tường, luồn dây thừng ném ra, kéo toàn bộ đám Mặc Lai Tư lên.

Khi mọi người ra ngoài, mộ huyệt âm lãnh lập tức làm họ giật mình, ý thức tỉnh táo lại.

Mặc Lai Tư nhìn bóng tối vô tận, nghiến răng nghiến lợi: "Thủ Lăng Nhân, đợi tao bắt được mày, nhất định khiến mày chết không được tử tế!" Lúc này trong lòng hắn tràn đầy lửa giận.

Hắn dẫn hơn một trăm người tới trộm mộ, giờ chỉ còn lại bốn

người. "Đi!" Mặc Lai Tư nói rồi định tiếp tục đi về phía trước. "Đây là chỗ chúng ta đã đi qua, chúng ta lại đi ra ngoài rồi." Lai Ân trầm giọng nói.

Mọi người: "..." [Đinh, chúc mừng ký chủ thành công ngăn cản trộm mộ tặc, hoạch đắc mười điểm tích phân.] Âm thanh lạnh lùng của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh.

Ánh mắt Chu Thánh trầm xuống, Lai Ân mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm rất nồng đậm. "Lai Ân là một rắc rối." Chu Thánh nói nhỏ.

Hiện tại bọn họ lui về, muốn vào lại thì không khó, nhưng muốn thông qua thì rất khó.

Trên Huyền Không Kiều, ngoại trừ có lửa thiêu đốt, còn có mấy cơ quan khác chưa khởi động. "Là ta sơ suất, sớm biết thế đã ẩn nấp đi." Chu Thánh thầm nghĩ.

Nếu mình không đứng ở lối vào, có khả năng Lai Ân sẽ không tìm được vị trí lối vào, bọn họ cũng không lui ra được. "Haizz, Tử Sĩ không trông cậy được, hay là để con mèo kia bố trí một phen, triệt để cắt đứt đường sống của trộm mộ tặc." Chu Thánh nghĩ đến con mèo kia, trong lòng thầm thở dài.

Trong phòng điều khiển trung tâm, Lưu Ly đang nghỉ ngơi đột nhiên hắt hơi một cái. "Hắt xì..." Lưu Ly ngẩng đầu nhìn quanh: "Nhắc tôi làm gì, tôi chỉ là một con mèo thôi mà." Nói xong Lưu Ly đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Lối vào.

Mọi người nhìn Huyền Không Kiều đang bốc lửa ngùn ngụt, có chút bất lực. "Cây cầu này không qua được rồi." Quật Thi Nhân thở dài, thu dọn túi eo của mình. "Tùng Thạch cái tên chết tiệt đó, ngay cả

súng phóng lựu cũng không giữ được." Mặc Lai Tư đột nhiên chửi.

Nếu súng phóng lựu còn, hắn có thể một pháo oanh tạc mở ra một lối thoát. "Vấn đề chính là không tìm thấy lối ra." Tát Ngõa Tạp nói.

Cho dù muốn oanh tạc lối ra cũng phải có vị trí chính xác mới được.

Mặc Lai Tư nhắm mắt lại trấn tĩnh, hỏi: "Chúng ta vào cổ mộ bao lâu rồi?" "Đã hai ngày, qua đêm nay là ba ngày." Lai Ân trả lời. "Đêm nay toàn lực phá giải cơ quan!" Mặc Lai Tư nói.

Thời gian của hắn gấp gáp, người tiếp ứng bên ngoài tối đa chỉ có thể đợi ở An Lạc ba ngày.

Đợi lâu dễ bị phía An Lạc phát hiện.

Nếu họ đi rồi, cho dù mình hủy được long mạch cũng rất khó rời khỏi An Lạc.

Đám người ngồi bên lối vào, nhìn Huyền Không Kiều rực lửa, một chút biện pháp cũng không có.

Hiện tại nhiệt độ bên trong cực cao, đi vào còn không chịu nổi nói gì đến tìm lối ra.

Mặc Lai Tư ngồi dưới đất, sờ sờ chiếc nhẫn trên tay.

Đây là con bài tẩy của hắn, chưa đến bước cuối cùng hắn không muốn dùng.

Hắn không phải dân trộm mộ chuyên nghiệp, hắn không biết cơ quan này là cơ quan cuối cùng.

Từ lúc vào bọn họ rất ít khi đi mở quan tài ở các mộ thất, mục tiêu rất rõ ràng, đi thẳng đến chủ mộ thất trộm long mạch.

Những thứ khác đều là phụ, long mạch mới là trọng yếu nhất. "Lai Ân, có cách nào không?" Mặc Lai Tư nhìn Lai Ân. "Tôi có thể

vào, nhưng nếu không tìm thấy lối ra, tôi cũng không ở lại được lâu." Lai Ân nhún vai.

Hắn có thể chịu được nhiệt độ cao để vào, nhưng không có nhiều thời gian từ từ tìm kiếm. "Cây cầu đó chắc chắn có vấn đề, chúng ta đi rất lâu mà không hết." Quật Thi Nhân nói. "Đó là cầu hoàn hình, đi không hết đâu." Tát Ngõa Tạp thản nhiên nói.

Một cây cầu vòng tròn, bất kể đi bao lâu bao xa, cuối cùng đều sẽ quay lại điểm xuất phát.

Bọn họ ngồi bên ngoài suy tư hơn một tiếng đồng hồ, cho đến khi lửa tắt, cầu nguội đi, Lai Ân mới vào tìm lối ra.

Lần này hắn không đi thang cầu mà gõ vào các vách tường xung quanh, tìm kiếm chỗ rỗng.

Huyết Thi trên trần nhà hổ thị đăm đăm nhìn chằm chằm Lai Ân.

Khi Lai Ân đang tìm lối ra, nó từ trên không lao xuống tập kích.

Lai Ân phát giác nguy hiểm, tay phải cầm dao chém một nhát.

Huyết Thi không đối đầu trực diện mà nhảy lên Huyền Không Kiều, chờ thời cơ hành động.

Lai Ân cắm thánh kiếm vào tường, tay trái bám lấy, tay phải rút ra một con dao găm rỉ sét.

Đó là dao găm của Quật Thi Nhân, hắn mượn để đối phó Huyết Thi.

Hoàng Kim Thánh Kiếm không chém được Huyết Thi, dao găm ngược lại có thể gây tổn thương nhất định cho nó.

Khoảnh khắc thấy dao găm xuất hiện, mắt Huyết Thi càng thêm đỏ, trực tiếp chạy ra khỏi lối vào.

Nó muốn đi đối phó ba người bên ngoài.

Huyết Thi không ngốc, ngược lại có trí thương.

Chương 88

Đã dao găm ở bên trong thì bên ngoài sẽ không có.

Lai Ân nhìn nó chạy ra cũng không ngăn cản, ba người bên ngoài không ai đơn giản, còn có Tát Ngõa Tạp, có khối cách đối phó Huyết Thi.

Khi Huyết Thi chạy ra, Lai Ân đã sớm chuẩn bị tốt Đinh Thi Châm.

Quật Thi Nhân cũng lắp ráp gậy đánh xác, chuẩn bị bắt Huyết Thi.

Huyết Thi tản ra hắc vụ vô tận che khuất tầm nhìn của họ, sau đó nhảy qua đầu bọn họ, trốn vào bóng tối. "Con Huyết Thi này thành tinh rồi, biết không đối phó được chúng ta." Tát Ngõa Tạp liếm liếm Đinh Thi Châm. "Tôi càng muốn có nó." Huyết Thi càng lợi hại gã càng thích.

Nếu có thể luyện hóa, chuyến đi này tuyệt đối không uổng công.

Lúc này, Huyết Thi đứng cạnh Thủ Lăng Nhân, nó cần Thủ Lăng Nhân giúp đỡ. "Tạm thời không vội, để ta nghĩ đã." Chu Thánh trấn an Huyết Thi, lúc này xông lên cũng chưa chắc đối phó được bọn họ.

Mặc Lai Tư từ lúc vào đến giờ chưa từng ra tay, hắn có bản lĩnh gì Chu Thánh hoàn toàn không biết.

Có thể làm thủ lĩnh, dựa vào chắc chắn không chỉ là thân phận, nếu không sẽ giống như lão Cừu kia, mất đi Xuân Dã Thái Lang bảo hộ là bị dọa chết tươi.

Chu Thánh có thể nhìn ra Mặc Lai Tư luôn tính trước kỹ càng, hơn nữa chút nào cũng không để ý đến sống chết của đám pháo hôi.

Huyết Thi nhe nanh múa vuốt, hắc khí trên người không ngừng tản

ra.

Nó rất phẫn nộ.

Nhưng nó cũng rất lý trí, đánh không lại thì không qua đánh.

Chu Thánh lặng lẽ lấy ra Vẫn Đồng, nhìn lá bùa dán trên đó. "Đừng vội, ta còn con bài tẩy." Chu Thánh thản nhiên nói.

Vẫn Đồng một khi kích hoạt, tất cả mọi người sẽ bị kéo vào ảo cảnh.

Chu Thánh nhìn sườn mặt Mặc Lai Tư, lẩm bẩm: "Ta có thể ở trong ảo cảnh tìm ra bài tẩy của ngươi!" Lai Ân tìm một vòng quanh vách tường bên trong Huyền Không Kiều, lại tìm trên vách tường dưới gầm cầu, tìm nửa ngày mới thấy lối ra. "Tìm thấy lối ra rồi!" Lai Ân nói một câu, buộc dây thừng vào người ở chỗ lối ra, sau đó kéo dây lui về.

Lửa lại bùng lên, Lai Ân rảo bước lui ra ngoài. "Cơ hội chỉ có một lần, đi hay không?" Lai Ân hỏi.

Dây thừng một khi bị lửa thiêu đứt, hắn sẽ phải tìm lại lối ra một lần nữa. "Đi!" Mặc Lai Tư đứng dậy chạy thẳng vào trong.

Quật Thi Nhân và Tát Ngõa Tạp bất lực, chỉ đành đi theo.

Cũng may đồ đạc trên người họ trước đó đã bị thiêu không ít, nên bị thiêu lần nữa họ cũng không quá đau lòng.

Dù sao thì cũng chết hết rồi.

Bọn họ chạy theo sự dẫn dắt của dây thừng, trên không thỉnh thoảng có cầu lửa rơi xuống.

Nhưng có Lai Ân mở đường, bọn họ nhẹ nhàng tránh thoát.

Khi Mặc Lai Tư chạy ra khỏi lối ra, cánh cửa thanh đồng khổng lồ hiện ra trước mắt hắn. "Mở cửa thanh đồng ra là có thể hủy diệt long

mạch!" Khoảnh khắc nhìn thấy cửa thanh đồng, Mặc Lai Tư biết mình đã thành công.

Trong mật đạo Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh xé lá bùa trên Vẫn Đồng xuống, cả người trong nháy mắt mất đi ý thức.

Trong cổ mộ, bất kể là Huyết Thi hay những người khác, nhao nhao rơi vào hôn mê.

Năng lực của Vẫn Đồng bao phủ cả tòa mộ huyệt.

Bên ngoài mộ huyệt.

Một nam tử áo đen che mặt nhìn dòng nước đã ngừng chảy, Thi Miết trong nước cũng đều chìm xuống. "Dừng lại rồi sao?" Nam tử áo đen lẩm bẩm một câu, đội mũ lên, vác đao đi vào trong mộ huyệt. ...

Phòng điều khiển trung tâm.

Chu Thánh vẻ mặt kinh ngạc nhìn phòng điều khiển, có chút hồ nghi khó hiểu. "Ủa?

Sao mình lại về đây rồi?" Chu Thánh nhéo nhéo má, hơi đau.

Mà Lưu Ly đang nằm trên áo hắn, không còn là con mèo đen trắng nữa mà biến thành một cô gái mười tám mười chín tuổi.

Cô có mái tóc đen nhánh bóng mượt, mặc váy dài Lolita, gương mặt trái xoan rất đáng yêu, tay đeo găng tay lưới trắng, cổ đeo vòng đá đen, trong tay còn cầm một chiếc ô. "Lưu Ly biến thành người rồi?" Chu Thánh chấn kinh.

Hắn từng thấy bức tranh treo đầu giường trong phòng ngủ của Lưu Ly.

Bức tranh đó còn không xinh đẹp bằng Lưu Ly trước mắt. "Đây là ảo cảnh sao?" Chu Thánh đi tới, nhéo nhéo má Lưu Ly. "Ừm, xúc cảm

tốt thế này, không giống người giả a." Chu Thánh có chút kinh ngạc. "Đau." Lưu Ly bị Chu Thánh nhéo đau, trực tiếp tỉnh lại từ trong mộng. "Anh nhéo tôi làm gì?

Không biết tôi đang ngủ à?

Anh cho dù muốn sờ mèo cũng phải đợi tôi tỉnh lại chứ!" Lưu Ly chống nạnh, tức giận ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

Cô chỉ cao một mét sáu, lúc tức giận phồng má lên trông rất đáng yêu.

Chu Thánh lẳng lặng nhìn cô.

Lưu Ly đưa tay sờ sờ eo mình, lại nhìn thân thể mình. "Đù mé, sao tôi lại biến thành người rồi?

Tôi biến thành người từ lúc nào?" "Chẳng lẽ cửa thanh đồng mở rồi?" Lưu Ly thập phần chấn kinh, dường như rất bất ngờ về việc mình biến thành người.

Cô hoạt động móng vuốt, lại nhéo nhéo mặt mình. "Ưm... tôi hình như thật sự biến thành người rồi." Lưu Ly có chút kinh kỳ. "Em không có biến thành người." Chu Thánh nói. "Vậy tôi hiện tại là tình huống gì?

Có phải anh làm gì tôi không?

Chẳng lẽ anh biết bí mật của tôi?" Lưu Ly ngẩng đầu, trừng đôi mắt to tròn long lanh nhìn Chu Thánh.

Mắt cô còn sáng hơn cả đá đen.

Cả người cô trông vô cùng đáng yêu xinh đẹp, điều này khiến Chu Thánh có cảm giác không chân thực, cô ấy thật sự là người, không phải loại búp bê silicon đó chứ? "Này, anh nói chuyện đi chứ, đừng tưởng anh là Thủ Lăng Nhân thì bổn tiểu thư không thể đánh anh, tôi

nói cho anh biết nhé, bổn tiểu thư là luyện võ mà lớn đấy." Lưu Ly nắm chặt nắm đấm tú tài nói.

Chu Thánh giải thích: "Đây là trong ảo cảnh, cũng không phải hiện thực." "Ảo cảnh?" Lưu Ly sững sờ. "Đúng, đi theo anh đối phó trộm mộ tặc nước ngoài trước đã, bất quá nói đi cũng phải nói lại, em thật sự có năng lực không đấy?" Chu Thánh đối với bản lĩnh của Lưu Ly có chút không tin tưởng.

Dù sao cô cũng chỉ là một con mèo, có thể giúp được gì? "Tôi mạnh lắm đấy nhé, năm đó Thủ Lăng Nhân chết hết tôi cũng chưa chết." Lưu Ly kiêu ngạo nói. "Khoan đã, em nói Thủ Lăng Nhân chết hết?

Ý là sao?" Chu Thánh nhìn chằm chằm Lưu Ly.

Chương 89

Lưu Ly dường như ý thức được mình nói lỡ miệng, vội vàng im lặng. "Tôi chưa nói gì cả." Chu Thánh nhìn dáng vẻ của Lưu Ly liền biết cô sẽ không nói nhiều với mình.

Hắn hồi tưởng lại ký ức, ký ức Thủ Lăng Nhân hắn nhận được là truyền thừa từ thời Khương Thái Công sơ khai, mãi cho đến những năm cuối nhà Thanh thì đoạn tuyệt.

Đoạn tuyệt không hề có điềm báo, cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Hiện tại thấy Lưu Ly như vậy, cô dường như biết chút ít.

Hơn nữa, trang phục của Lưu Ly cũng là phong cách quý tộc John Bull (Anh Quốc) thịnh hành thế kỷ trước.

Năm đó cuối thời nhà Thanh, trào lưu của những quốc gia kia du nhập vào An Lạc.

Chu Thánh hiện tại rất tò mò, Lưu Ly rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện?

Thủ Lăng Nhân ly kỳ mất tích, đứt đoạn hơn trăm năm cô cũng biết, mà cô biến thành một con mèo sống một thời gian rất dài, cho dù biến thành người vẫn giữ nguyên bộ dáng thời trẻ.

Điều này rất phản khoa học!

Tuy nói có rất nhiều chuyện khoa học không giải thích được, nhưng từ người biến thành mèo...

đây là gen biến đổi rồi. "Anh đừng nhìn tôi, đợi anh tập hợp đủ chín đại long mạch, anh cái gì cũng biết, tôi không thể nói cho anh." Lưu Ly phồng má nói. "Bây giờ không thể nói sao?" "Không thể." "Tại

sao không thể?" "Bởi vì anh rất yếu." Chu Thánh: "..." "Anh đấm một phát là em khóc đấy, tin không?" Chu Thánh nắm nắm đấm to như bao cát lên.

Lưu Ly liếc xéo Chu Thánh một cái, sau đó lấy từ bên hông xuống nửa chiếc mặt nạ xương trắng đeo lên mặt, chỉ lộ ra cái miệng và cái cằm tròn trịa, nhưng khí tức hoàn toàn ẩn giấu, tác dụng giống hệt mặt nạ quỷ của Chu Thánh.

Chỉ có điều, cái của cô đẹp hơn một chút. "Nói chứ, chúng ta ở trong ảo cảnh đối phó trộm mộ tặc nước ngoài có tác dụng không?" "Có tác dụng, bởi vì anh chấp chưởng ảo cảnh!" Chu Thánh gật đầu nói.

Giết bọn chúng trong ảo cảnh, bọn chúng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được. "Vậy nếu anh xảy ra chuyện trong ảo cảnh thì sao?" Lưu Ly không kìm được hỏi. "Vậy em sẽ có một giấc mộng rất dài rất dài, chắc là không tỉnh lại được." Chu Thánh nói thẳng.

Hắn giấu Vẫn Đồng trong mật đạo Thủ Lăng Nhân, nếu hắn xảy ra chuyện, ảo cảnh sẽ kéo dài mãi mãi, trộm mộ tặc nước ngoài vĩnh viễn không ra được.

Đây chính là chỗ cường đại của Vẫn Đồng.

Ngươi chết ngươi không tỉnh lại được, ta chết các ngươi vẫn không tỉnh lại được.

Lưu Ly phồng má, nói: "Tôi không muốn ngủ." "Tuy tôi không biết anh nhận được truyền thừa Thủ Lăng Nhân từ đâu, nhưng tôi biết anh là Thủ Lăng Nhân cuối cùng của An Lạc, anh mà đi đời nhà ma thì An Lạc không còn Thủ Lăng Nhân nữa." Lưu Ly bĩu môi nói.

Cô đã ngủ rất lâu rồi.

Cô ở trong trang trại Lỗ Thương của mình, phần lớn thời gian đều

ngủ.

Chỉ khi có người xâm nhập cô mới tỉnh dậy xua đuổi.

Hai người vừa đi vừa hỏi đáp, đi đến bên cạnh Huyền Không Kiều.

Dựa theo ký ức, Chu Thánh trực tiếp đi qua, dẫn theo Lưu Ly đi đánh thức Huyết Thi trước.

Huyết Thi cũng theo vào ảo cảnh, giờ này chắc vẫn đang nằm trong quan tài ngủ.

Trong ảo cảnh, mỗi người đều sẽ trở về nơi an toàn nhất, hoặc là nơi muốn đến nhất.

Mà Huyết Thi tuy nói không phải là người nhưng cũng có suy nghĩ.

Suy nghĩ của nó rất chất phác, đuổi trộm mộ đi, sau đó nằm trong quan tài ngủ.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly theo mật đạo Thủ Lăng Nhân rời đi, lúc đi ra, Chu Thánh còn nhìn thấy đám người Hoắc Ngọc Tiệp, Hồ Bát Nhất.

Họ cũng trúng ảo cảnh nhưng chút nào không hay biết.

Mà bọn họ lúc này đã qua Đoạn Sinh Lộ.

Đây chắc là suy nghĩ của bọn họ.

Dù sao Đoạn Sinh Lộ có Chu Thánh nhắc nhở, bọn họ thật sự không dám qua.

Mà nay vào trong ảo cảnh, suy nghĩ của họ biến thành hiện thực. "Tôi nghe nói trong Vẫn Đồng còn có thể gặp được người đã chết, không biết có thật không." Lưu Ly có chút tò mò, chuyện về Vẫn Đồng cô biết chút ít.

Bởi vì có một cái mộ huyệt cũng có Vẫn Đồng tồn tại. "Chắc là thật, em nhìn kìa." Chu Thánh chỉ vào đám Tùng Thạch.

Tùng Thạch bọn họ sống lại từ bí cảnh, hơn nữa còn đi theo sau Mặc Lai Tư.

Mà nhóm Mặc Lai Tư lúc này vẫn ở một chỗ an toàn bên ngoài Đoạn Sinh Lộ. "Lần này khó nhằn rồi." Chu Thánh có chút đau đầu, người chết lại sống lại.

Đồng thời, Mặc Lai Tư rơi vào sự mê mang sâu sắc.

Tùng Thạch đã bị chặt tay, rơi xuống vực sâu chết rồi, đù má sao lại sống lại rồi? "Tùng Thạch." Mặc Lai Tư gọi một tiếng. "Tiểu nhân có mặt." Tùng Thạch chạy đến trước mặt Mặc Lai Tư, cúi đầu. "Hay là, ngươi tự sát để tráng hành cho chúng ta?" Tùng Thạch: "..." Tiền mộ thất.

Chu Thánh đi đến bên cạnh quan tài sắt, vỗ vỗ quan tài.

Quan tài sắt không chút động tĩnh. "Lão đệ, đừng ngủ nữa, ngủ nữa là nhà bị trộm đấy." Chu Thánh vừa vỗ quan tài vừa gọi.

Trong quan tài sắt toát ra một trận hắc vụ, Huyết Thi bên trong bị đánh thức.

Không bao lâu sau, Huyết Thi toàn thân bao phủ hắc vụ tỉnh dậy, nó ngồi thẳng dậy, vặn vẹo cái đầu cứng ngắc nhìn Chu Thánh. "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi xử lý trộm mộ." Chu Thánh nói với nó.

Ánh mắt đỏ ngầu của Huyết Thi nhìn chằm chằm Chu Thánh, sau đó nhảy ra khỏi quan tài, hắc vụ nồng đậm che khuất cả Chu Thánh và Lưu Ly. "Đợi giải quyết xong đám trộm mộ nước ngoài, lão đệ ngươi có thể ngủ một giấc thật ngon." Chu Thánh nói với nó một câu.

Lưu Ly bên cạnh không kìm được lầm bầm: "Người ta dù gì cũng là nhân vật mấy ngàn năm trước, anh gọi nó là lão đệ, thế có hợp lý

không?" "Có gì không hợp lý?

Nó sống lâu đến đâu chẳng lẽ còn lâu hơn thời gian tồn tại của Thủ Lăng Nhân?" Chu Thánh thản nhiên nói.

Lưu Ly lầm bầm vài câu, không nói thêm nữa.

Mọi người một đường tiến lên, trực tiếp xuyên qua mê cung đi tìm trộm mộ tặc nước ngoài.

Mà lúc này, bên ngoài Đoạn Sinh Lộ.

Mặc Lai Tư nhìn Lai Ân, hỏi: "Lai Ân, cậu biết xảy ra chuyện gì không?" "Tôi đoán là long mạch Cổ Lăng hiển hóa, chúng ta rơi vào ảo cảnh." Lai Ân trầm giọng nói.

Người chết vĩnh viễn không thể sống lại, đây là chân lý.

Hơn nữa cho dù có sống lại cũng không thể nào sống lại tất cả cùng lúc. "Long mạch cũng muốn ngăn cản chúng ta sao?" Mặc Lai Tư trầm giọng, nhìn về phía đám Tùng Thạch.

Tùng Thạch vẫn vác súng phóng lựu, những tinh nhuệ khác cũng đều cầm vũ khí. "Ha, long mạch cũng xuẩn, kéo bốn người bọn ta vào ảo cảnh thì thôi, còn để đám Tùng Thạch sống lại." Mặc Lai Tư cười lạnh. "Vẫn nên cẩn thận chút thì hơn." Quật Thi Nhân nhắc nhở một câu.

Hắn đào xác cả đời, đây là lần đầu tiên gặp tình huống này.

Tay và máu thịt trong túi hắn biến mất, lại biến thành người sống sờ sờ, điều này khiến hắn có cảm giác hoang đường. "Tùng Thạch, ta nếu bảo ngươi đi chết, ngươi có đi không?" Mặc Lai Tư nhìn Tùng Thạch hỏi.

Tùng Thạch sững sờ, trả lời: "Tôi chắc chắn sẽ hiến thân vì Mặc Lai Tư đại nhân, nhưng Mặc Lai Tư đại nhân, tôi còn phải điều phối

thuộc hạ phối hợp với ngài hành động, cho nên vẫn chưa tới lúc tôi chết." Mặc Lai Tư nghe những lời đường hoàng của Tùng Thạch, không kìm được cười.

Tùng Thạch vẫn sợ chết như vậy, hắn là hàng thật. "Ngươi dẫn thuộc hạ đi theo ta." Đoạn Sinh Lộ hắn đã đi qua một lần, có nguy hiểm gì cũng tương đối rõ ràng.

Chương 90

"Tùng Thạch, oanh tạc con đường phía trước một lượt, ta không muốn nhìn thấy vũng nước nào nữa." "Rõ!" Tùng Thạch vác súng phóng lựu quả đoán khai hỏa. "Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!" "Bùm bùm bùm..." Tiếng nổ kịch liệt vang lên trong cổ mộ, đám Mạc Kim Giáo Úy và Hồ Bát Nhất đi phía trước trong nháy mắt tìm chỗ nấp. "Vãi chưởng, trộm mộ nước ngoài lại tới nữa?" Vương Bàn Tử không kìm được nói. "Cái đám này rốt cuộc đến bao nhiêu người?

Đám Mặc Lai Tư đã đủ khó đối phó rồi, giờ lại tới nữa!" Hồ Bát Nhất sắc mặt trầm trọng, hắn luôn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Bọn họ đột nhiên xuất hiện ở đối diện Đoạn Sinh Lộ, việc này vốn đã rất ly kỳ, mà phía sau lại có thêm trộm mộ. "Đừng vội, quan sát trong tối một chút đã." Hồ Bát Nhất nói nhỏ, theo bản năng đưa tay sờ túi eo.

Khi hắn thò tay vào, bất ngờ phát hiện La Bàn Kim Châm mình tâm tâm niệm niệm cư nhiên đã trở lại! "Chẳng lẽ... vừa rồi Thủ Lăng Nhân đưa chúng ta qua đây?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm. "Thủ Lăng Nhân..." Hoắc Ngọc Tiệp lẩm bẩm một câu, cô tiếp tục rình, không tin lần này còn rình được đại tống tử (thây ma to).

Ngoài Đoạn Sinh Lộ.

Sau khi đường bị oanh tạc một lượt, Tùng Thạch vẫy tay cho thuộc hạ đi trước, hắn và Mặc Lai Tư đi phía sau.

Như vậy, cho dù còn sót lại huyết điệt (đỉa máu) cũng không ảnh hưởng đến họ.

Chỉ là đám người đi đầu, định trước sẽ có vài kẻ bị cắn.

Khi xuyên qua Đoạn Sinh Lộ, mấy người thống khổ ôm ngực ngã xuống. "Đại nhân, bọn họ đây là..." "Trúng độc rồi, hết cứu." Mặc Lai Tư lắc đầu. "Ừm, mau chóng cho bọn họ giải thoát đi, nếu không bọn họ sẽ vô cùng thống khổ." Tát Ngõa Tạp mặt vô cảm nói.

Trần Tái Sinh đi cạnh Tùng Thạch nhíu mày, ngực ẩn ẩn đau.

Hắn luôn cảm thấy nơi này có vấn đề gì đó. "Mặc Lai Tư đại nhân, bọn họ cảm giác không giống như trúng độc." Tùng Thạch nói.

Mặc Lai Tư dùng đôi mắt lạnh lùng liếc Trần Tái Sinh một cái, Trần Tái Sinh trong nháy mắt không dám nói chuyện.

Mấy kẻ thống khổ kêu rên rất nhanh bị Quật Thi Nhân và Tát Ngõa Tạp chia nhau, mỗi người ba cái.

Giải quyết xong, Mặc Lai Tư mới dẫn người tiếp tục đi.

Đám người Hồ Bát Nhất nấp trong mộ thất nhìn Mặc Lai Tư dẫn người đi qua, toàn bộ đều sững sờ.

Trần Tái Sinh, còn có thuộc hạ của Tùng Thạch toàn bộ đều sống lại rồi! "Anh Hồ, chuyện... chuyện này là sao?" Vương Bàn Tử chấn kinh.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng ngơ ngác, hắn cũng không biết a.

Trộm mộ cả đời, chưa từng nghe nói chuyện chết đi sống lại.

Chuyện này quá mức quỷ dị.

Hoắc Ngọc Tiệp hơi nhíu mày, cô luôn có một loại cảm giác không chân thực.

Cứ như thể tất cả đều là giả! ...

Ngoài Đoạn Sinh Lộ.

Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly và Huyết Thi ung dung đi tới. "Này, bọn họ sắp đến cửa thanh đồng rồi, anh còn không nhanh lên." Lưu Ly có chút sốt ruột.

Chu Thánh liếc Lưu Ly một cái, nói: "Em có phải vẫn chưa ngủ tỉnh không?" Đây là ở thế giới Vẫn Đồng, cho dù bọn họ mở cửa thanh đồng khổng lồ ra, nhìn thấy cũng là món quà anh chuẩn bị cho bọn họ.

Lưu Ly sững sờ một chút, cúi đầu trầm tư giây lát, dường như đã hiểu ra chút gì. "Vậy bọn họ mở cửa thanh đồng ra sẽ thấy cái gì?" Lưu Ly không kìm được hỏi. "Nhìn đi... một vị anh hùng thần thoại của An Lạc." Chu Thánh cười nói.

Hắn chấp chưởng ảo cảnh, trong ảo cảnh sáng tạo ra một vị anh hùng thần thoại trong tưởng tượng của mình. "Hơn nữa, em nghĩ xem, nếu Tùng Thạch nhớ lại mình đã bị chặt tay thì sẽ có phản ứng gì?" Chu Thánh mặt đầy tươi cười nhìn Lưu Ly.

Người chết chung quy vẫn là người chết, dù là trong ảo cảnh cũng không thể hoàn toàn sống lại.

Đợi bọn họ đến Huyền Không Kiều, Tùng Thạch sẽ nhớ lại mình bị chặt đứt hai tay, tuyệt vọng chết đi.

Một con chó bị chủ nhân vứt bỏ sẽ biến thành chó điên. "Chà, anh ác thật." Lưu Ly coi như đã biết, để Tùng Thạch bọn họ sống lại căn bản không phải ý nghĩ của Mặc Lai Tư, mà là ý nghĩ của Chu Thánh.

Đợi hắn nhớ lại việc mình bị chặt tay tuyệt vọng chết đi, hắn nhất định sẽ báo thù. "Được rồi, chúng ta cũng đi thôi, đừng bỏ lỡ kịch hay." Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly và Huyết Thi bước vào Đoạn Sinh

Lộ.

Nguy hiểm của Đoạn Sinh Lộ cơ bản đều bị trộm mộ tặc nước ngoài gánh hết rồi, cho nên ba người bọn họ đi hoàn toàn không có việc gì.

Trong bóng tối, người khác chỉ có thể nhìn thấy một chiếc mặt nạ quỷ, một chiếc mặt nạ đầu lâu và một đôi mắt đỏ ngầu lướt qua.

Khung cảnh này dọa đám Hoắc Ngọc Tiệp nấp trong bóng tối sợ chết khiếp.

Thủ Lăng Nhân thì có đấy, nhưng bên cạnh Thủ Lăng Nhân còn có thứ kinh khủng hơn.

Huyền Không Kiều.

Mặc Lai Tư lại trở về nơi suýt chút nữa khiến mình đoàn diệt. "Lai Ân, có thể tìm được lối ra không?" "Hơi khó, nhưng vấn đề không lớn." Lai Ân nói.

Trước khi lửa phun ra, hắn có thể tìm được lối ra. "Vậy thì đi thôi." Mặc Lai Tư và Lai Ân hai người sóng vai mà đi.

Tùng Thạch đi theo phía sau, nhưng khi hắn vừa bước một bước lên Huyền Không Kiều, trong đầu xuất hiện một vài đoạn ký ức.

Trong đầu hắn hiện lên các loại cơ quan của cây cầu treo lơ lửng. "Ảo giác sao?" Tùng Thạch nói nhỏ. "Rắc rắc!" Khi Huyền Không Kiều chuyển động, ký ức Tùng Thạch trong nháy mắt khôi phục.

Trong đầu hắn không ngừng chiếu lại khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Lai Tư, còn có cảnh mình bị chặt đứt hai tay, cái chết trong tuyệt vọng.

Tùng Thạch nhìn đôi tay vẫn còn nguyên vẹn, nhưng lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua thuộc hạ của mình, phần lớn bọn họ đều ở đây, nhưng Tùng Thạch nhớ rõ, ngay từ trước khi vào cổ mộ, thuộc hạ của mình đã tổn thất không ít.

Căn bản không thể còn sống. "Cho nên, tất cả đều là giả." Tùng Thạch lẩm bẩm một câu. "Tùng Thạch, mau theo kịp." Mặc Lai Tư trầm mặt gọi một tiếng.

Tùng Thạch vác súng phóng lựu đi theo phía sau, nhưng nòng pháo lại chĩa vào Mặc Lai Tư. "Mặc Lai Tư đại nhân, tôi là chó sao?" Tùng Thạch đột nhiên hỏi một câu.

Mặc Lai Tư nghe vậy, dừng bước. "Ngươi nghe lời thì có khả năng ta sẽ cho ngươi một khúc xương, để Nhật Bản các ngươi gặm vài năm, không nghe lời thì..." Mặc Lai Tư không nói tiếp, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Chó không nghe lời thì cần làm gì?

Chương 91

Tùng Thạch hít sâu một hơi, hỏi: "Cho nên, tôi bị ngài vứt bỏ rồi phải không?" "Bốp!" Mặc Lai Tư xoay người tát một cái vào mặt Tùng Thạch, quát lớn: "Ai cho phép ngươi nói chuyện với ta như vậy?

Tùng Thạch, hãy nhớ kỹ định vị của mình, ngươi chính là một con chó!" Ánh mắt hung ác của Mặc Lai Tư khiến Tùng Thạch cúi đầu.

Hắn cũng không sợ Tùng Thạch phản kháng, dù sao sau lưng hắn là nước Ưng Tương, hơn nữa Tùng Thạch cho dù phản kháng hắn cũng có thể dễ dàng áp chế.

Ta đánh ngươi, ngươi phải cười đón lấy, ta giết ngươi, ngươi phải vươn đầu ra.

Tùng Thạch tuy cúi đầu rất thấp nhưng lửa giận trong lòng lại rất mãnh liệt.

Đứng bên ngoài, Chu Thánh không ngừng cổ hoặc Tùng Thạch. "Khai hỏa đi, mày khai hỏa đi chứ!" "Đều bị coi là chó rồi còn không dám khai hỏa?

Không phải chỉ là nước Ưng Tương thôi sao?

Có gì ghê gớm chứ?" "Dù sao cũng đã chết rồi, còn quản gì gia quốc thiên hạ?" Giọng nói của Chu Thánh không ngừng truyền vào tai Tùng Thạch.

Bởi vì Tùng Thạch là do hắn tưởng tượng ra.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh, lại quay đầu nhìn Tùng Thạch đang ngày càng phẫn nộ. "Ác ghê!" Lời của Chu Thánh vô cùng có tính cổ hoặc, đặc biệt là câu cuối cùng, đều đã chết rồi còn quản gì gia quốc?

Câu này quả thực tuyệt diệu!

Tùng Thạch chịu sự cổ hoặc của Chu Thánh, hốc mắt dần đỏ lên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Mặc Lai Tư mắt xanh tóc vàng trước mặt, nghiến răng nói: "Thằng Ưng Tương già, ông đây không làm với mày nữa!" Nói xong, Tùng Thạch trực tiếp bóp cò. "Uỳnh!" Tùng Thạch bắn một phát đạn, Lai Ân tay cầm Hoàng Kim Thánh Kiếm tiến lên, chém một nhát đánh lệch quả đạn. "Thằng Nhật lùn!" Mặc Lai Tư rút súng lục bên hông, ngắm vào đầu Tùng Thạch. "Giết nó..." "Đoàng!" Tùng Thạch còn chưa nói hết câu, Mặc Lai Tư đã bắn một phát xuyên đầu hắn.

Do đây là trong ảo cảnh, Huyền Không Kiều không qua xử lý của Chu Thánh, lực hút trên mặt cầu không lớn.

Âm dương tương xích triệt tiêu lực hút của từ thiết đối với vũ khí. "Thứ chó má không biết sống chết." Mặc Lai Tư chửi một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn đám thuộc hạ của Tùng Thạch, uy hiếp: "Các ngươi dám giơ súng lên, tất cả đều phải chết!" Chu Thánh nấp trong bóng tối thấy thế, mở miệng nói: "Giơ lên đi, làm chó cả đời rồi, không thể cứng cỏi một lần sao?

Các ngươi đã chết rồi, còn sợ chết sao?

Thủ lĩnh Tùng Thạch của các ngươi bị giết rồi, lập tức đến lượt các ngươi đấy!

Đều chết cả rồi, cái eo còn không thể thẳng lên sao?" Lời của Chu Thánh có lực cổ hoặc rất mạnh, dưới sự dụ dỗ thao thao bất tuyệt của hắn, thuộc hạ của Tùng Thạch từ từ giơ súng lên.

Mặc Lai Tư thấy thế, quát lớn: "Quỳ xuống cho lão tử!" Sau lưng hắn, hư ảnh một con đại bàng đầu trắng hiện ra, đó là đồ đằng của Ưng Tương.

Mấy chục tên người đảo quốc đầu gối mềm nhũn trực tiếp quỳ

xuống.

Bọn họ vẫn sợ, cho dù chết qua một lần, nỗi sợ trong lòng vẫn không tiêu tan.

Chu Thánh thấy thế lắc đầu: "Haizz, bọn lùn quỳ quá lâu rồi, đứng không nổi nữa." Hắn vốn định cổ hoặc đám người đảo quốc phản kháng, không ngờ xương bọn chúng quá mềm, dù chết rồi vẫn sợ nước Ưng Tương.

Người ta nói một câu đã khiến bọn chúng quỳ xuống. "Vậy giờ làm sao?

Bọn chúng nếu không nghe anh phản kháng, chẳng phải anh uổng phí tâm cơ rồi?" Lưu Ly nhìn Chu Thánh hỏi. "Vấn đề không lớn." Chu Thánh thản nhiên nói.

Một đám pháo hôi nhỏ nhoi mà thôi, chết sớm chết muộn đều là chết.

Ba người bọn họ đứng ở lối vào quan sát, cũng không đi vào.

Mà sau lưng họ, đám Hoắc Ngọc Tiệp đã khắc phục nỗi sợ đi theo tới.

Họ chỉ thấy phía trước có một đoàn hắc vụ, những thứ khác cái gì cũng không thấy. "Thủ Lăng Nhân." Hoắc Ngọc Tiệp gọi một tiếng, Chu Thánh cũng không để ý mà nhìn chằm chằm nhóm Mặc Lai Tư, tùy thời khởi động cơ quan. "Này, có chị gái xinh đẹp gọi anh kìa." Lưu Ly hích tay Chu Thánh. "Em ra dọa bọn họ đi đi, đừng để họ làm lỡ chúng ta làm chính sự." Chu Thánh thuận miệng nói, hắn hiện tại không rảnh đáp lời bọn họ. "Ưm... tôi đáng yêu thế này, anh bảo tôi đi dọa người?" Lưu Ly phồng má nói.

Chu Thánh: "..." Lưu Ly trên mặt đeo nửa chiếc mặt nạ xương trắng, mặt nạ kia không giống xương người, cũng không biết là

xương động vật gì, Chu Thánh chưa từng gặp.

Hơn nữa trên mặt nạ xương trắng còn có một số hoa văn quỷ dị. "Mau đi đi, đừng lãng phí thời gian, em tối đa cũng chỉ có thể dọa người một chút thôi." Chu Thánh mất kiên nhẫn.

Hắn không trông mong Lưu Ly có thể giúp được gì, dọa người là đủ rồi.

Lưu Ly phồng má, đi qua dọa người.

Bộ xương trắng lơ lửng giữa không trung, đi về phía đám Hoắc Ngọc Tiệp, Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bọn họ không kìm được lùi lại vài bước, trong lòng ít nhiều có chút sợ hãi.

Ở trong cổ mộ, đi theo bên cạnh Thủ Lăng Nhân tuyệt đối sẽ không phải thứ gì tốt lành, không, chính xác mà nói tuyệt đối là thứ rất dọa người.

Giống như Huyết Thi vậy.

Bên cạnh Chu Thánh, bên trái là Huyết Thi, bên phải là Lưu Ly.

Hoắc Ngọc Tiệp vốn còn có thể nhìn thẳng vào bộ xương trắng, nhưng nhìn bộ xương ngày càng đến gần, trong lòng ít nhiều vẫn có chút sợ hãi. "Cộp cộp cộp..." Lưu Ly đi giày da nhỏ, tiếng bước chân vô cùng vang.

Cô mỗi bước đi một bước, tim đám Hoắc Ngọc Tiệp lại đập mạnh thêm vài phần. "Thủ Lăng Nhân, tôi biết cậu là bạn học của tôi, tôi muốn mời cậu tháo mặt nạ xuống!" Hoắc Ngọc Tiệp lớn tiếng hô.

Nhưng Chu Thánh lại không hề để ý tới cô. "Cái đó... tôi chỉ muốn lấy cái La Bàn Kim Châm của tôi thôi." Hồ Bát Nhất ở phía sau gọi với một câu.

La Bàn Kim Châm?

Chu Thánh sờ sờ túi, giả vờ không biết.

Tôi nhặt được thì là của tôi.

Mọi người thấy Thủ Lăng Nhân không có phản ứng liền biết sự tình không thể làm gì được, hắn sẽ không để ý tới bọn họ.

Cũng đúng lúc này, Lưu Ly đi tới trước mặt đám Hoắc Ngọc Tiệp.

Bộ xương trắng băng lãnh tản ra hàn khí u u, thân thể cô toàn bộ ẩn trong hắc vụ, dưới lớp xương trắng giấu một đôi mắt đen láy.

Hoắc Ngọc Tiệp bọn họ không kìm được lùi lại vài bước, ngay lúc này, Lưu Ly gầm lên. "Ngao ô!" Mọi người: "..." Chu Thánh: "..." Huyết Thi: "..." Chu Thánh ôm trán, bực bội nói: "Anh bảo em qua đó dọa người ta, chứ có bảo em qua đó bán moe đâu!" Đối với hành vi của Lưu Ly, Chu Thánh cảm thấy vô cùng bất lực.

Sớm biết thế này thì thà để cô ấy biến thành mèo xong, ít nhất trong cổ mộ đột nhiên xuất hiện một con mèo đen cũng khá dọa người.

Còn Lưu Ly lúc này, Chu Thánh chẳng muốn nói nữa.

Nhóm người Hồ Bát Nhất đều bị chấn kinh.

Vốn dĩ trong lòng bọn họ ít nhiều cũng có chút sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng nghe tiếng kêu này của Lưu Ly, bọn họ dường như cũng chẳng còn sợ mấy nữa. "Cái đó, mày có phải là còn chưa lớn không?" Vương Bàn Tử không kìm được hỏi, thậm chí còn muốn sờ đầu một cái.

Hồ Bát Nhất vẫn thận trọng khác thường, trong cổ mộ bất cứ thứ gì cũng đều nguy hiểm, bao gồm cả sự đáng yêu...

Bạch cốt?

Hoắc Ngọc Tiệp hiện tại một chút cũng không sợ nữa, dù sao có thể phát ra tiếng kêu đáng yêu như vậy...

Bạch cốt thì có thể nguy hiểm đến đâu chứ?

Hoắc Ngọc Tiệp đi về phía màn sương đen, cô không tin Người Gác Lăng sẽ giết mình.

Chương 92

"Huyết Thi, ngươi qua đó ngăn cản một chút đi." Chu Thánh nhìn về phía Huyết Thi, trầm giọng nói.

Anh thực sự không nhìn nổi nữa rồi, Lưu Ly dọa người, không thể nói là vô dụng, mà quả thực là đi tặng sự an ủi tâm lý cho đối phương thì có!

Chu Thánh vốn tưởng rằng Lưu Ly rất yếu, cũng chỉ có thể dọa người, không ngờ cô ấy ngay cả dọa người cũng làm không xong.

Huyết Thi đi về phía sau, Lưu Ly đang định nói chuyện, thấy Huyết Thi đi tới liền lẳng lặng lui về.

Khi ánh mắt đỏ ngầu ập tới, mùi máu tanh và mùi thối rữa tỏa ra từ trên người Huyết Thi khiến người ta không nhịn được mà run rẩy.

Nếu Lưu Ly chỉ là dọa người, thì Huyết Thi qua đó thật sự sẽ ra tay.

Hoắc Ngọc Tiệp dừng bước, không tiếp tục tiến lên, bởi vì cô cảm nhận được sát khí tỏa ra trên người Huyết Thi.

Cô bị Huyết Thi bức cho liên tục lùi lại, một bước cũng không dám tiến lên.

Khi lùi đến bên cạnh người nhà họ Hoắc, cô đã không còn đường lui nữa.

Hoặc là đi, hoặc là chờ chết. "Tiểu thư, mau đi thôi!" Người nhà họ Hoắc kéo Hoắc Ngọc Tiệp đi ngay, đối mặt với Huyết Thi bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Hồ Bát Nhất cũng rất bất lực, chỉ có thể rút lui. "Huyết Thi đại gia, tôi từng dập đầu với ngài rồi, chúng ta đừng tổn thương nhau

nữa, cáo từ nhé." Vương Bàn Tử chắp tay hành lễ một cái, sau đó xoay người chuồn lẹ.

Đôi mắt đỏ ngầu của Huyết Thi nhìn bọn họ đi xa, vẫn luôn cố nén sát ý trong lòng mình.

Chỉ cần sát ý của nó bộc phát, tất cả bọn họ đều phải chết!

Huyết Thi nhìn bọn họ đi xa rồi mới lui về, đứng bên cạnh Chu Thánh.

Trên cầu treo, dưới sự điều khiển của Chu Thánh, cây cầu đang liên tục xoay chuyển, đồng thời, từng luồng liệt hỏa mãnh liệt phun ra từ hai bên vách tường. "Ô ô ô..." Lửa lớn bùng cháy, nhiệt độ cả cây cầu treo liên tục tăng lên.

Không ít người Tốt Đảo vứt bỏ vũ khí và đồ đạc của mình để giảm nhẹ gánh nặng trên người.

Cũng có mấy kẻ không chịu nổi lửa nướng, buông xuôi giãy giụa, rơi xuống dưới.

Trên không trung liên tục có cầu lửa rơi xuống, nện vào cầu rồi nổ tung.

Trên cầu có không ít người Nhật Bản, khi cầu lửa rơi xuống, những kẻ chạy không kịp trực tiếp bị cầu lửa đập chết, hoặc bị ngọn lửa do cầu lửa nổ tung dẫn cháy thiêu đốt. "Bọn họ nếu như phản kháng từ trước, thì đâu có nhiều đau khổ thế này?" Chu Thánh lắc đầu nói.

Bọn họ tuy đã chết, nhưng trong ảo cảnh bọn họ không khác gì lúc còn sống, vẫn có thể cảm nhận được đau đớn.

Ryan cũng nhân lúc cầu lửa rơi xuống đã tìm được vị trí lối ra.

Lối ra trong ảo cảnh ẩn giấu ở phía trên cầu.

Ryan cũng phải tìm một vòng mới thấy.

Sau khi Ryan đá văng lối ra, hắn đi ra ngoài, buộc dây thừng ở bên ngoài rồi ném vào trong.

Morris dẫn đầu leo lên trước, sau đó là Quật Thi Nhân và những kẻ khác. "Bọn họ ra ngoài rồi." Lưu Ly chỉ vào lối ra. "Không vội, chỉ có bốn người bọn họ là sống, những kẻ khác là người chết." Chu Thánh thản nhiên nói.

Sau khi Sawatja ra ngoài, dây thừng bị thiêu đứt, Trần Tái Sinh và người Tốt Đảo đều không lên được, bị lửa nướng, nước trong cơ thể liên tục bốc hơi, cả người cũng ngày càng khó chịu. "Còn chúng tôi, chúng tôi còn chưa ra mà!" Trần Tái Sinh hét lớn, gã không muốn chết.

Khó khăn lắm mới sống lại, gã không muốn chết thêm lần nữa.

Trần Tái Sinh biết, mình lúc ở Đoạn Sinh Lộ đã chết rồi, gã muốn sống, cho nên gã mới im hơi lặng tiếng đi theo.

Bên ngoài lối ra.

Ryan nhìn những người trong cầu treo, hỏi: "Có cứu không?" "Chỉ là một đám người chết mà thôi, không cần cứu." Morris ngữ khí vô cùng lạnh nhạt.

Bọn họ đều đã chết, tuy không biết vì sao lại sống lại, nhưng Morris sẽ không cứu bọn họ.

Cửa Thanh Đồng đang ở ngay sau lưng, người trong cầu treo đối với hắn cũng vô dụng rồi. "Ừ." Ryan gật đầu, đóng lối ra lại.

Hành động này khiến những người bên trong triệt để sụp đổ.

Trần Tái Sinh tứ phía tìm kiếm lối ra khác, nhưng lửa nướng khiến tốc độ của gã ngày càng chậm.

Đây là một con đường chết, một con đường chắc chắn phải chết.

"Huyết Thi, vào trong dọn dẹp đi." Chu Thánh tắt cơ quan, hiện tại đến lượt Huyết Thi đi dọn dẹp.

Khi lửa tắt, Trần Tái Sinh mới cảm giác hy vọng lại tới. "Được cứu rồi, chúng ta có thể ra ngoài, nghe tôi, chỉ cần chúng ta đoàn kết nhất trí, nhất định có thể đi ra!" Trần Tái Sinh nói với những người Tốt Đảo còn sống.

Trần Tái Sinh mặt mang nụ cười hy vọng, nhưng lại bị Huyết Thi ngắt lời một cách thô bạo.

Huyết Thi một tay túm lấy cổ họng Trần Tái Sinh, cũng bóp tắt hy vọng của gã. "Tôi sai rồi, tôi muốn sống..." Trần Tái Sinh lúc sắp chết, dường như nhìn thấy Người Gác Lăng trong bóng tối.

Gã nhận sai rồi, nhưng gã vẫn phải chết.

Những kẻ bị Chu Thánh tưởng tượng ra này tuy có sức chiến đấu, nhưng trước mặt Huyết Thi cũng chỉ là trẻ con.

Huyết Thi đẩy toàn bộ bọn họ xuống cầu treo, đều không tốn quá nhiều công sức.

Chu Thánh đưa cơ quan về vị trí cũ, sau đó dẫn Lưu Ly đi vào trong.

Có Huyết Thi dọn dẹp, bọn họ không cần làm gì cả. "Lưu Ly, em thật sự có năng lực à?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly bên cạnh.

Lát nữa chính là trận quyết chiến cuối cùng, Chu Thánh và Huyết Thi mỗi người đối phó một tên, đối phương còn lại hai người.

Sau cửa Thanh Đồng, tuy Chu Thánh có huyễn tưởng ra một cường giả, nhưng cường giả đó bị giới hạn bởi thực lực của Chu Thánh.

Dù sao, nếu nhân vật huyễn tưởng ra quá mạnh, ảo cảnh sẽ sụp

đổ. "A, bốn tên đó, một mình em chấp hết!" Lưu Ly ngẩng đầu nói.

Lưu Ly rất coi thường bốn tên kia.

Chu Thánh liếc Lưu Ly một cái, thấy cô không giống như đang nói dối. "Em đánh kiểu gì?" Chu Thánh ngạc nhiên nhìn Lưu Ly.

Lưu Ly ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt nạ quỷ trên mặt Chu Thánh, thản nhiên nói: "Đương nhiên rồi, theo thực lực hiện tại của anh mà nói, em có thể đánh mười người như anh, không, hai mươi người!" Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi cầu treo, lúc này, đám trộm mộ nước ngoài đang đứng trước cửa Thanh Đồng, chuẩn bị phá cửa. "Em không phải nói chấp bốn sao?

Ra đánh đi!" Lưu Ly mở ô hoa, vác lên vai, bước những bước tao nhã đi tới.

Hắc khí tùy hành, khiến cô càng thêm vẻ thần bí. "Chẳng lẽ, thật sự có thực lực?" Đối với Lưu Ly, Chu Thánh giữ bốn phần hoài nghi, ba phần không tin, ba phần xem kịch vui.

Muốn xem xem Lưu Ly cân bốn kiểu gì.

Khi Lưu Ly đi lại gần một chút, tay trái chống nạnh, cao giọng nói: "Đại tiểu thư giá lâm, tất cả tránh ra!" *** Trước Đoạn Sinh Lộ.

Nhóm người Hoắc Ngọc Tiệp rút lui đến đây đột nhiên dừng lại.

Bọn họ rất không muốn rời đi, nhưng Huyết Thi đã đến ép bọn họ đi, bọn họ không thể không đi.

Hoắc Ngọc Tiệp quay đầu nhìn bóng tối vô tận, lẩm bẩm nói: "Ngươi là nỗi sợ hãi cả đời của ta, ta nhất định sẽ tìm được ngươi, bất chấp mọi giá tìm được ngươi!" Trong cổ mộ không cách nào lột mặt nạ Người Gác Lăng xuống, Hoắc Ngọc Tiệp đành phải về trường học tìm.

Khi bọn họ đang định đi, trong Đoạn Sinh Lộ, một nam tử mặc trường bào màu đen, đầu đội mũ trùm liền áo, hông đeo trường đao bước ra.

Vương Bàn Tử lập tức cầm súng chĩa vào nam tử áo đen. "Mày là ai, dừng lại!" Nam tử áo đen đi một mạch đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, hai ngón tay ấn lên vai Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất nháy mắt quỳ xuống, giống như có một luồng sức mạnh vô hình đè lên người anh ta vậy. "Tỉnh lại, đi ra." Nam tử áo đen khẽ quát một tiếng.

Chương 93

Nhóm Hồ Bát Nhất nháy mắt biến mất khỏi ảo cảnh, trở về hiện thực.

Bọn họ vẫn tồn tại ở ngoài Đoạn Sinh Lộ, chưa từng đi qua, mà ba người bọn họ đã tin là thật, nhưng Hoắc Ngọc Tiệp và người nhà họ Hoắc vẫn đang trong cơn hôn mê. "Vừa rồi, là chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất kinh hãi.

Vì sao người đó vỗ vai mình một cái, mình liền quỳ xuống? "Không phải, chúng ta vừa rồi không phải đang ở đối diện sao?" Vương Bàn Tử cũng ngây người.

Mà nam tử áo đen thì đang đứng ngay trước mặt bọn họ, ánh mắt đạm mạc nhìn bọn họ.

Súng của Vương Bàn Tử không biết đã bị người này chém đứt từ lúc nào. "Thế giới Vẫn Đồng." Nam tử áo đen thản nhiên nói. "Thế giới Vẫn Đồng?" Hồ Bát Nhất không hiểu là ý gì.

Nam tử áo đen cũng không giải thích quá nhiều, mà ngồi xổm xuống, viết ra một dãy số. [548525574].

Sau khi viết xong dãy số, nam tử áo đen lại đứng dậy, đi vào trong Đoạn Sinh Lộ. "Anh rốt cuộc là ai?" Hồ Bát Nhất đứng ở phía sau lớn tiếng hỏi. "Tướng quân của các ngươi!" Nam tử áo đen nói xong, đi vào trong Đoạn Sinh Lộ. "Tướng quân?" Hồ Bát Nhất sững sờ, anh ta từng thấy trong sử tịch truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, bên trên Mạc Kim Giáo Úy còn có một vị Tướng quân.

Nhưng ghi chép chi tiết về vị Tướng quân đó, anh ta sống chết cũng không nhớ nổi, cứ như đụng chạm đến cấm kỵ vậy. "Đợi về rồi tôi phải tra cứu kỹ càng." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử nhìn dãy số trên mặt đất, hồ nghi nói: "Số này, có chút giống nick chat QQ." Nói rồi Vương Bàn Tử lấy điện thoại ra đăng nhập.

Do bọn họ không phải đến trộm mộ mà là đến ngăn cản trộm mộ, cho nên điện thoại đồng hồ các thứ đều có thể mang theo. "Bàn Tử, cậu ta để lại con số không đơn giản như vậy đâu." Hồ Bát Nhất đang nói, Vương Bàn Tử đã tìm kiếm ra rồi.

Khi Vương Bàn Tử nhìn kết quả tìm kiếm, kinh hô: "Vãi chưởng..." *** Trước cửa Thanh Đồng.

Morris đang định phá cửa nghe thấy tiếng động truyền đến sau lưng, bèn rút súng từ thắt lưng ra, xoay người bắn. "Đoàng đoàng đoàng..." Lưu Ly nhẹ nhàng điểm mũi chân xuống đất, nháy mắt bay lên không trung, tay phải cô cầm ô hoa, giống như lông ngỗng từ từ bay xuống.

Trong lúc rơi xuống, Lưu Ly tháo ba hạt châu trên dây chuyền ở cổ xuống kẹp trong tay, sau đó bắn ra. "Vù vù vù..." Tốc độ của hạt châu còn nhanh hơn đạn.

Ryan bước lên một bước, cắm Thánh Kiếm Hoàng Kim xuống đất, ngăn cản đòn tấn công của hạt châu. "Keng keng keng..." Hạt châu đánh vào Thánh Kiếm Hoàng Kim, trực tiếp đánh xuyên qua Thánh Kiếm, đánh vào cương khí hộ thân của Ryan.

Ryan lùi lại mấy bước, sắc mặt ngưng trọng: "Tiên Thiên hậu kỳ?" Hắn chỉ có thực lực Tiên Thiên tiền kỳ, đối mặt với cường giả Tiên Thiên hậu kỳ, căn bản không có sức đánh trả. "A!" Lưu Ly khẽ hô một tiếng, vẫn bay lơ lửng trên không trung, tiếp tục tháo ba viên bảo châu trên dây chuyền xuống, nhắm chuẩn Ryan. "Là anh xem thường em rồi." Chu Thánh ngạc nhiên nói.

Anh vốn tưởng rằng Lưu Ly không có thực lực gì, kết quả vừa

lên đã hung mãnh như vậy, hạt châu của cô ngay cả Thánh Kiếm Hoàng Kim cũng có thể đánh xuyên.

Quả nhiên, người càng đáng yêu thì càng hung dữ!

Lưu Ly vung tay bắn ra ba viên hạt châu, một viên đánh xuyên Thánh Kiếm Hoàng Kim, hai viên còn lại trực tiếp đánh xuyên cương khí hộ thân của Ryan, đánh gãy xương sườn hắn.

Ryan khóe miệng chảy máu, lúc này hắn có chút sợ hãi.

Dưới màn sương đen, trong tay Lưu Ly đang cầm một viên hạt châu hơi lớn một chút, đôi mắt sáng ngời đang tìm người. "Người Gác Lăng, anh muốn giết ai trước?" "Morris!" Chu Thánh trực tiếp nói.

Nếu có thể thì giết tên Morris nguy hiểm nhất trước.

Hắn từ đầu đến cuối đều chưa ra tay. "Được!" Lưu Ly cầm hạt châu lớn, ném mạnh về phía Morris. "Vù..." Tốc độ hạt châu cực nhanh, Ryan căn bản không kịp đỡ, hắn cũng không dám đỡ.

Nhưng đúng lúc này, Morris giơ chiếc nhẫn trong tay lên, hạt châu đánh vào chiếc nhẫn, giống như mất đi lực xung kích, rơi xuống đất.

Cùng rơi xuống đất còn có cả Lưu Ly. "Giết cô ta!" Morris lạnh lùng nói.

Ryan hai tay nắm chuôi Thánh Kiếm Hoàng Kim lao về phía Lưu Ly. "Người Gác Lăng cứu em!" Lưu Ly ngồi xổm tại chỗ hét lớn.

Chu Thánh: "..." Em không phải rất lợi hại sao?

Sao đánh chưa được một lúc đã không được rồi?

Chu Thánh rút đao Người Gác Lăng từ thắt lưng ra, khi Ryan cầm Thánh Kiếm Hoàng Kim chém tới, anh nhanh chóng vung đao đỡ đòn tấn công của Ryan.

Lưu Ly ngồi xổm dưới đất bật ô hoa lên, nói với Chu Thánh:

"Giao cho anh đó nha, em hết sức rồi." Lưu Ly chạy lon ton về, thu ô hoa lại.

Dù cho ở trong ảo cảnh, cô cũng không cách nào phát huy ra toàn bộ thực lực.

Không phải cô không được, mà là Chu Thánh chịu không nổi. "Phù, mệt chết em rồi." Lưu Ly chống nạnh đứng tại chỗ, bàn tay khẽ vẫy, những hạt châu cô đánh bay toàn bộ bay về tay cô.

Những hạt châu này đều được chế tạo đặc biệt, có thể dùng làm vũ khí, cũng có thể tịch tà.

Mà viên đá quý màu đen trên hạt châu lại càng là một bảo vật rất quan trọng.

Chu Thánh vung đao chiến đấu với Ryan, Huyết Thi cũng lao tới. "Gào!" Nó không đợi được nữa, giờ khắc này nó không thể kìm nén sát ý của mình được nữa. "Ngăn hắn lại!" Morris phân phó Sawatja và Quật Thi Nhân ngăn cản Huyết Thi.

Hắn muốn mở cửa Thanh Đồng, hắn không muốn kéo dài thời gian nữa.

Sawatja và Quật Thi Nhân cũng không giấu nghề nữa.

Quật Thi Nhân móc từ túi đeo hông ra một cái xẻng, nối gậy đánh xác vào xẻng của gã; còn Sawatja thì đầu người và thân thể tách rời.

Trên đầu hắn hiện lên vô số con trùng, đầu người bay lên không trung, tùy thời chuẩn bị dùng trùng khống chế Huyết Thi.

Bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến.

Morris đi đến trước cửa Thanh Đồng, gí chiếc nhẫn trong tay lên cửa.

Cửa Thanh Đồng không có phản ứng. "Chiếc nhẫn chính là vũ khí

bí mật của ngươi sao?" Chu Thánh nhìn bộ dạng của Morris, sau đó trong lòng thầm niệm: "Cửa Thanh Đồng, mở ra đi!" Theo sự thao túng ngầm của Chu Thánh, cửa lớn Thanh Đồng từ từ mở ra, một tia kim quang tỏa ra.

Ngay sau đó, một bản BGM vang lên.

Khi cửa Thanh Đồng mở ra, một làn tiên khí phiêu dật bay ra, tiếp theo đó là một con khỉ mặc hoàng kim giáp, đầu đội mũ phượng, chân đạp giày lưu vân, tướng mạo khá đẹp trai, dựa vào Như Ý Kim Cô Bổng, ngồi trên mây.

Mà trên tảng đá còn cắm một lá cờ. [Tề Thiên Đại Thánh!] Khi Tề Thiên Đại Thánh mở đôi mắt ra, một đạo kim quang bộc phát, trực tiếp nhìn chằm chằm vào Morris.

Morris lùi lại mấy bước, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi. "Cái đệch... là quái vật gì vậy?" Morris kinh hãi.

Sau cửa Thanh Đồng sao lại có khỉ? "Đây...

đây không phải là Tề Thiên Đại Thánh trong thần thoại An Lạc sao?" Sawatja cũng ngẩn người.

Trong cổ mộ lại có Tề Thiên Đại Thánh?

Chương 94

Đùa kiểu quốc tế gì vậy?

Đây là ở trong ảo cảnh, mà Chu Thánh chấp chưởng ảo cảnh, anh muốn trong ảo cảnh có cái gì thì nơi này sẽ có cái đó.

Đương nhiên, thực lực của Tề Thiên Đại Thánh cũng chỉ là Tiên Thiên tiền kỳ, chịu sự hạn chế bởi thực lực của Chu Thánh.

Nếu không, Tề Thiên Đại Thánh hàng thật mà đến thì một gậy là giải quyết xong tất cả.

Tề Thiên Đại Thánh vác Kim Cô Bổng từ từ đi ra, áo choàng đỏ sau lưng không gió mà bay.

Lưu Ly đều nhìn đến ngây người. "Cái Vẫn Đồng này coi như bị anh chơi hiểu rõ rồi, Tề Thiên Đại Thánh cũng làm ra được." Lưu Ly lúc này đã kinh ngạc đến mức không biết nên nói cái gì.

Tề Thiên Đại Thánh, đó chính là nhân vật trong thần thoại, cư nhiên xuất hiện sau cửa Thanh Đồng.

Hiện tại cô tin nơi này là ảo cảnh rồi.

Chu Thánh nhìn Tề Thiên Đại Thánh đi ra, rất là hài lòng. "Không tệ, giống như mình tưởng tượng." Nơi này tất cả đều là giả, đều dựa vào ký ức của Chu Thánh để cấu kiến, Chu Thánh cấu kiến Đại Thánh sau cửa Thanh Đồng, rất hợp lý chứ?

Khi Tề Thiên Đại Thánh đi ra, Morris giơ tay phải lên, chiếc nhẫn trên tay phải tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. "Ngươi là giả, nơi này tất cả đều là giả, tỉnh lại cho tao!" Morris quát lớn, cả không gian đá Vẫn Đồng đều rung chuyển, giống như tùy thời sẽ tan biến vậy.

Chu Thánh tắt BGM, nói với Tề Thiên Đại Thánh: "Đại Thánh

đừng tạo dáng nữa, mau chóng giải quyết tên Morris cho tôi." Tề Thiên Đại Thánh quay đầu nhìn Chu Thánh một cái, mở miệng nói: "Ta cần ngươi dạy ta làm việc?" Nói xong, ngài vung một gậy đánh về phía Morris, ánh sáng tỏa ra trên chiếc nhẫn của Morris đỡ được Kim Cô Bổng của Tề Thiên Đại Thánh.

Chiếc nhẫn kia chính là thủ đoạn của hắn.

Là kẻ đứng sau hắn lấy từ thánh địa Jerusalem về, nghe nói là chiếc nhẫn thần minh từng đeo, sau này vẫn luôn đeo trên tay tượng điêu khắc Chúa Jesus, mỗi ngày đều có giáo tôn đến cầu nguyện để tịnh hóa.

Tính ra là thánh vật chân chính.

Còn mạnh hơn cả dao găm trong tay Quật Thi Nhân.

Dao găm của Quật Thi Nhân chẳng qua chỉ là của một trong mười hai môn đồ của Chúa Jesus mà thôi.

Tề Thiên Đại Thánh thấy một kích không trúng, giơ Kim Cô Bổng quét ngang qua.

Nhưng ánh sáng tỏa ra trên chiếc nhẫn phòng thủ toàn diện.

Morris tay phải nắm quyền, dùng tay đeo nhẫn đánh Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh bứt một nắm lông khỉ, nhẹ nhàng thổi một cái, lông khỉ nháy mắt biến thành mấy chục phân thân.

Sau đó, mấy chục phân thân vây công một mình Morris.

Bên phía Chu Thánh đánh với Ryan khó phân thắng bại.

Dù sao hai người đều là cao thủ Tiên Thiên tiền kỳ, mà Ryan đắm mình trong cảnh giới này đã mười mấy năm, bất kể là vận dụng cương khí hay kỹ năng chiến đấu đều mạnh hơn Chu Thánh không ít.

Hắn thực lực không yếu, nhưng vũ khí không được.

Hai người đối chiến mấy lần, Thánh Kiếm Hoàng Kim bị chém ra không ít vết nứt, thanh kiếm đó vốn là đồ giả, nếu không phải Ryan dùng cương khí bảo vệ thì có lẽ đã sớm bị chém đứt rồi.

Chu Thánh cũng điều động cương khí trong cơ thể chiến đấu với Ryan.

Lúc đầu Chu Thánh còn chưa thạo lắm, nhưng đánh càng lâu, Chu Thánh mới phát hiện ra cái hay của cương khí. "Hóa ra cương khí còn có thể phóng ra ngoài à!" Chu Thánh hiểu cách sử dụng cương khí xong, vận chuyển cương khí bao quanh đao Người Gác Lăng, sau đó cầm đao chém ra. "Keng!" Chỉ một kích, Chu Thánh đã chém đứt Thánh Kiếm Hoàng Kim của Ryan. "Loảng xoảng..." Kiếm gãy rơi xuống đất, khoảnh khắc này Ryan có tâm muốn giết Morris cũng nên.

Lúc đầu Morris từng nói với hắn, đợi đi xong chuyến này với hắn, Thánh Kiếm Hoàng Kim sẽ thuộc về Ryan.

Kết quả, Thánh Kiếm Hoàng Kim là giả, hiện tại lại bị chém đứt rồi.

Chu Thánh nhân lúc Thánh Kiếm Hoàng Kim của hắn bị chém đứt, đổi tư thế, tiếp tục chém.

Ryan bất đắc dĩ chỉ có thể dùng kiếm gãy nghênh địch, nhưng hắn hiện tại chỉ có thể chống đỡ, căn bản không có đường đánh trả.

Chu Thánh nắm bắt cơ hội kéo giãn thân hình, sau đó hai tay nắm chuôi đao, toàn bộ cương khí trong cơ thể bám vào đao Người Gác Lăng.

Anh khom người xuống, chân đạp mạnh xuống đất, nháy mắt bắn ra, tốc độ cực nhanh như đạn pháo.

Ryan né tránh không kịp, chỉ có thể dựng thanh Thánh Kiếm

Hoàng Kim gãy lên đỡ. "Keng!" Chu Thánh một đao chém đứt Thánh Kiếm Hoàng Kim, đồng thời chém Ryan làm hai nửa.

Nhưng Ryan vẫn chưa chết, nửa thân trên của hắn vẫn đang hô hoán: "Morris, Morris giúp tôi!" Morris nhìn thảm cảnh của Ryan, rất muốn qua đó giúp đỡ.

Nhưng mấy chục con khỉ đang vây đánh hắn, hắn căn bản không đi được.

Chu Thánh đi đến bên cạnh Ryan, giơ đao Người Gác Lăng lên, một đao đâm xuyên tim Ryan.

Ryan thổ huyết, sau đó biến mất.

Ý thức của hắn hoàn toàn tiêu tán, trong thế giới chân thực, hắn sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, biến thành người thực vật.

Giải quyết xong Ryan, cương khí Tiên Thiên trong cơ thể Chu Thánh còn lại không nhiều, nhưng anh vẫn qua đó giúp Huyết Thi đối phó Quật Thi Nhân và Sawatja.

Huyết Thi bị hai người kia phối hợp, căn bản không tìm được cơ hội tấn công.

Chu Thánh vung đao tới, Quật Thi Nhân cầm xẻng quật xác đỡ đòn tấn công của Chu Thánh. "Thả tôi đi, tôi sẽ không mang đi bất kỳ thi thể nào." Quật Thi Nhân nói.

Rất nhiều bản lĩnh của gã là dùng để đối phó thi thể và bánh chưng, đối phó người sống hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. "Đến rồi mà còn muốn đi?" Chu Thánh lại tấn công lần nữa.

Lúc này, trên đầu Sawatja có không ít trùng rơi vào trong cơ thể Huyết Thi, hắn đang cố gắng thao túng Huyết Thi, xoay chuyển cục diện.

Mà móng vuốt khô khốc của Huyết Thi đã cắm vào cơ thể Sawatja, xé rách máu thịt của hắn.

Lưu Ly đứng trong sương đen, nhìn cái đầu lâu đang bay giữa không trung, tháo một viên hạt châu trên dây chuyền xuống, gắn lên đỉnh ô hoa.

Sau đó cô giơ ô hoa lên, nhắm chuẩn đầu Sawatja, ấn một cái nút ở đuôi ô. "Biu..." Hạt châu nháy mắt bắn ra, Sawatja cảm giác được nguy hiểm muốn chạy, nhưng vừa định bay đi, hạt châu nháy mắt xuyên thủng đầu hắn.

Mất đi cái đầu thao túng thi thể, thi thể Sawatja căn bản không có lực phản kháng, rất nhanh bị Huyết Thi đánh cho nát bấy.

Trùng trên tim cũng bị Huyết Thi moi ra ăn luôn.

Trùng trong cơ thể Huyết Thi toàn bộ rời khỏi thân thể nó, bị Huyết Thi giẫm chết sạch.

Nó giải quyết xong Sawatja, nháy mắt lao về phía Quật Thi Nhân.

Quật Thi Nhân trong lúc nguy cấp hét lớn: "Morris, ngài còn đợi cái gì nữa?" Morris nghe thấy câu này, chiếc nhẫn trên tay phải bộc phát ra ánh sáng càng thêm rực rỡ, dưới ánh sáng này, sương đen tan biến, Huyết Thi hiện hình.

Tất cả tà túy không thể đến gần.

Morris tay phải nắm lấy ánh sáng, ánh mắt tràn đầy lửa giận nhìn về phía Người Gác Lăng.

Dưới thần quang, hắn là vô địch!

Thế giới Vẫn Đồng dường như không chịu nổi cỗ lực lượng này, đang tan rã, Tề Thiên Đại Thánh cũng đang từng cái biến mất. "Người Gác Lăng, đi chết đi cho tao!" Morris đang định ném ra một tia sáng.

Đột nhiên, tay phải của hắn đứt lìa. *** Lỗ Vương Cung, trong thế giới hiện thực.

Nam tử áo đen lau sạch máu trên lưỡi đao vào người Morris.

Sau đó, anh ta nhặt cánh tay phải bị chém đứt lên, tháo chiếc nhẫn xuống.

Bọn Morris nằm trên mặt đất, ý thức chìm vào ảo cảnh, cả người nằm liệt, không tỉnh lại được.

Trừ khi bọn họ có thể tìm được Vẫn Đồng, đi ra khỏi thế giới Vẫn Đồng.

Mà trong hiện thực, nếu bọn họ chết, ngược lại có thể trường tồn trong thế giới Vẫn Đồng.

Giống như bọn Tùng Thạch vậy, cho dù chết ở thế giới hiện thực, cũng có thể xuất hiện tại thế giới Vẫn Đồng.

Mà đao của nam tử áo đen không chỉ chém đứt cánh tay Morris trong hiện thực, còn có thể ảnh hưởng đến thế giới Vẫn Đồng hư ảo.

Chương 95

Sau khi chém đứt tay Morris, nam tử áo đen cầm tay Morris, ngồi ở cửa Thanh Đồng đợi Chu Thánh đi ra. ...Trong thế giới Vẫn Đồng.

Theo việc tay Morris bị chém đứt, mọi phòng ngự của hắn đều tan biến. "Khỉ con, lên!" Chu Thánh hét lên với Tề Thiên Đại Thánh một câu. "Gọi ta là Tề Thiên Đại Thánh!" Tề Thiên Đại Thánh nhe răng trợn mắt, giơ Kim Cô Bổng lên, một gậy đánh bay Morris ra ngoài.

Chu Thánh một đao rạch cổ họng Quật Thi Nhân, sau đó ngay khi Morris bay ngược ra, Chu Thánh một đao chém hắn làm hai đoạn ngang hông.

Mất đi chiếc nhẫn, thực lực của Morris còn không bằng Ryan.

Morris nằm trên mặt đất toàn thân đầy máu, trừng đôi mắt xanh lam nhìn Chu Thánh, dùng hết chút sức lực cuối cùng nói: "Người Gác Lăng, ngươi không giữ được long mạch An Lạc đâu!" "Chúng ta có thể đoạn tuyệt các ngươi một lần, cũng có thể đoạn tuyệt các ngươi lần thứ hai!" Chu Thánh nghe câu này, một chân đạp lên người Morris. "Sự biến mất của các Người Gác Lăng, ngươi biết?" Chu Thánh nhìn chằm chằm Morris.

Anh dường như hiểu một chút, nhưng chưa hoàn toàn hiểu.

Sự biến mất của thất mạch Thủ Lăng Nhân dường như có liên quan đến kẻ đứng sau Morris. "Ha ha ha ha...

Ngươi đến chết cũng sẽ không biết đâu!" Morris cười lớn mấy tiếng rồi tắt thở hoàn toàn.

Chu Thánh nhìn thi thể Morris, quay đầu lại nhìn về phía Lưu Ly.

Lưu Ly dùng ô che người mình, lầm bầm: "Em chỉ là một con

mèo, mèo thì biết cái gì chứ." Chu Thánh thấy cô không trả lời, cũng liền không hỏi nhiều nữa.

Đám trộm mộ nước ngoài coi như đã được giải quyết triệt để theo cái chết của Morris.

Chỉ là Chu Thánh rất nghi hoặc, đang yên đang lành, tay của Morris sao đột nhiên lại bị chém đứt?

Chu Thánh nhìn vết thương phẳng lì, vô cùng khó hiểu.

Cho dù hắn ở thế giới hiện thực bị người ta chém đứt tay chân, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thế giới Vẫn Đồng hư ảo mới đúng. "Xem ra, hiện thực có người đến rồi." Chu Thánh ngưng trọng nói.

Người đến thực lực còn không nhỏ, nếu không cũng sẽ không ảnh hưởng đến thế giới Vẫn Đồng từ hiện thực.

Hơn nữa, quan trọng hơn là người đó còn không chịu ảnh hưởng của Vẫn Đồng.

Chu Thánh thu đao vào vỏ, đi đến trước mặt Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh nhìn Chu Thánh đi tới, vác Kim Cô Bổng, chân đạp Cân Đẩu Vân, giống như muốn đi bất cứ lúc nào.

Chu Thánh đi qua, giơ tay chạm nhẹ vào Tề Thiên Đại Thánh một cái, Tề Thiên Đại Thánh cười với Chu Thánh một cái, sau đó liền bay vào trong tim Chu Thánh.

Trong lòng mỗi người đều có một Đại Thánh, đó là đại biểu cho sự không sợ hãi và tự do!

Tại thế giới Vẫn Đồng, Chu Thánh phóng thích Đại Thánh trong lòng mình ra, hóa thành Tề Thiên Đại Thánh, giấu sau cửa Thanh Đồng giả.

Sau khi Tề Thiên Đại Thánh biến mất, Chu Thánh mới đi đến

trước mặt Quật Thi Nhân. "Chôn... chôn tôi..." Đây là yêu cầu trước khi chết của Quật Thi Nhân.

Chu Thánh hòa ái dễ gần cười nói: "Ông yên tâm đi, tôi sẽ chôn cất ông, còn tìm cho ông một người hàng xóm nữa.

Ông xem, Huyết Thi làm hàng xóm của ông thấy thế nào?" Quật Thi Nhân nghe câu này, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Huyết Thi. "Không!!!" Gã không muốn người hàng xóm này.

Quật Thi Nhân chết đi trong tuyệt vọng, chuột tìm xác trong túi đeo hông của gã nhảy ra muốn chạy, bị Huyết Thi túm lấy bóp nát.

Sau khi chuột tìm xác tiêu tán, Chu Thánh vươn vai. "Nên ra ngoài rồi." Chu Thánh đi vào sau cửa Thanh Đồng, cửa Thanh Đồng từ từ khép lại.

Khi cửa Thanh Đồng khép lại, cũng có nghĩa là thế giới Vẫn Đồng kết thúc.

Khi Chu Thánh mở mắt ra lần nữa, vẫn đang nằm trong mật đạo Người Gác Lăng, trong tay cầm Vẫn Đồng đã giải khai phong ấn.

Anh dán bùa chú lên, tiếp tục phong ấn năng lực của Vẫn Đồng.

Anh vừa ngồi dậy, nháy mắt cảm thấy đau lưng mỏi eo. "Hít, đánh nhau một trận trong thế giới Vẫn Đồng, không ngờ còn có thể ảnh hưởng đến chính mình hiện tại." Chu Thánh vận động khớp xương một chút, sau đó bò ra khỏi mật đạo Vẫn Đồng.

Huyết Thi cũng tin, nó liếc nhìn Chu Thánh một cái, chọn đi theo sau Chu Thánh.

Nó phải đi thu dọn, tìm cho mình một người hàng xóm.

Chu Thánh dẫn Huyết Thi, xuyên qua cầu treo, đi về phía cửa lớn Thanh Đồng. *** Bên ngoài Đoạn Sinh Lộ.

Hoắc Ngọc Tiệp từ từ tỉnh lại, nhìn Hồ Bát Nhất đang ngồi dưới đất, có chút không hiểu. "Hả?

Các người đột nhiên biến mất, tôi còn tưởng các người đi rồi." Trong thế giới Vẫn Đồng, ba người nhóm Hồ Bát Nhất bị nam tử áo đen đưa ra ngoài là đột nhiên biến mất.

Hoắc Ngọc Tiệp ngẩn ngơ trong thế giới Vẫn Đồng rất lâu.

Hồ Bát Nhất lẩm bẩm nói: "Thực ra, chúng tôi vẫn luôn chưa từng đi." "Vậy vừa rồi là chuyện gì?" Hoắc Ngọc Tiệp nghĩ không thông. "Thế giới Vẫn Đồng." Hồ Bát Nhất nói. "Thế giới Vẫn Đồng?" Hoắc Ngọc Tiệp chưa từng nghe nói qua.

Hồ Bát Nhất ngồi dậy, nói: "Cổ mộ càng ngày càng nguy hiểm rồi, nên đi thôi." Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy, quay đầu nhìn thoáng qua Đoạn Sinh Lộ, ni nam nói: "Cho nên, chúng ta vẫn luôn chưa vượt qua Đoạn Sinh Lộ, cũng chưa từng gặp được Người Gác Lăng sao?" Hồ Bát Nhất nhìn con đường kia, nói: "Đúng vậy, theo sự xuất hiện của Người Gác Lăng, ngày càng nhiều thứ đều xuất hiện." Anh ta ngược lại không sợ, Mạc Kim Giáo Úy vốn dĩ có truyền thừa, hơn nữa truyền thừa mấy ngàn năm còn có thể trường tồn, là có nội tình rất mạnh mẽ. "Anh Hồ, cái mộ này cũng quá khó rồi đi." Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Trước kia trộm mộ, đâu có bảo tàng thì đào chỗ đó, lấy ba món rồi đi, đều không tốn bao nhiêu công sức.

Hơn nữa, rất nhiều chủ mộ cũng dễ thương lượng, tôi chỉ lấy của ông chút đồ, sẽ không phá hoại cổ mộ của ông, còn có thể mặc cả. "Đi thôi, giới trộm mộ trăm thuyền đua tranh, Mạc Kim Giáo Úy ta cũng nên lấy ra bản lĩnh thật sự rồi." Hồ Bát Nhất dẫn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ rời đi.

Hoắc Ngọc Tiệp cũng dẫn người nhà họ Hoắc rời đi, tuy trong

lòng không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể trở về điều tra ở trường học.

Tiện thể, chuyện ở nơi này cô cũng phải sắp xếp lại suy nghĩ cho kỹ.

Trộm mộ nước ngoài đến trộm mộ, sự tình căn bản không đơn giản như vậy, cô phải về hỏi bà nội cô.

Rất nhiều chuyện bà nội cô biết, nhưng sẽ không nói cho cô, bởi vì cô không phải gia chủ. "Người Gác Lăng, tôi sớm muộn gì cũng sẽ lột mặt nạ của anh!" Hoắc Ngọc Tiệp thấp giọng nói một câu, đi theo Mạc Kim Giáo Úy. *** Trước cửa Thanh Đồng.

Chu Thánh sau khi đi ra ngoài, nhìn thấy bốn người bọn Morris nằm trên mặt đất, đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Mà tay phải Morris bị chém đứt, máu vẫn đang chảy.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy nam tử bịt mặt mặc áo đen ngồi dưới cửa Thanh Đồng.

Anh rút đao bên hông ra, chĩa vào nam tử áo đen.

Huyết Thi vác thi thể Quật Thi Nhân đi thẳng, dường như không muốn tham gia vào mấy chuyện này.

Cũng ngay lúc này, cửa mộ phòng điều khiển trung tâm mở ra, Lưu Ly bước những bước tao nhã đi ra.

Lưu Ly tao nhã đi đến giữa, miệng nói tiếng người: "Meo, mệt chết tôi rồi." Nói xong, Lưu Ly đi về phía Chu Thánh, men theo chân Chu Thánh, một mạch leo lên vai anh đứng, cô vươn móng vuốt, ấn vào cánh tay phải của Chu Thánh, nói: "Đừng đánh với hắn, anh đánh không lại hắn đâu!" Chu Thánh: "..." Lưu Ly sau đó trừng đôi mắt sáng như hổ phách nhìn nam tử bịt mặt áo đen, nói: "Ngươi đến làm gì?" Nam tử áo đen ném cánh tay đứt của Morris ra, ném cho Chu

Thánh.

Tuy nhiên chiếc nhẫn trên tay Morris không còn nữa, bị nam tử áo đen thu lại rồi. "Mượn long mạch!" Nam tử áo đen trầm giọng nói, âm thanh không lớn nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Chu Thánh nghe vậy ánh mắt khẽ híp lại, tay trái thò vào túi, chuẩn bị lấy Vẫn Đồng.

Lưu Ly đã nói mình đánh không lại hắn, vậy thì phỏng chừng là đánh không lại thật.

Đánh cứng không lại, vậy Chu Thánh sẽ kéo hắn vào thế giới Vẫn Đồng, lại thả Tâm Viên (con vượn trong tim - ý chỉ Đại Thánh) ra. "Vô dụng thôi, đao của hắn có thể chém vào thế giới Vẫn Đồng, Vẫn Đồng của anh không nhốt được hắn đâu." Lưu Ly dường như nhìn ra dự định của Chu Thánh.

Chương 96

Chu Thánh: "..." Tôi tuyệt đối phải hấp con mèo này!

Lưu Ly nằm bò trên vai Chu Thánh, tròng mắt chuyển động, nhìn người áo đen đối diện. "Này, nhớ tôi là ai không?" Lưu Ly kêu một tiếng.

Người áo đen cũng không để ý đến Lưu Ly, mà là nhìn Chu Thánh.

Hắn tuy có năng lực cướp, nhưng hắn sẽ không cướp, hắn là muốn mượn! "Nếu ta không đưa thì sao?" Chu Thánh nắm đao nhìn nam tử áo đen.

Giữ long mạch là chức trách của anh, anh sẽ không dễ dàng đưa long mạch cho người khác, bất kể hắn là ai! "Mượn long mạch, trấn trường sinh!

Tương lai ta sẽ trả!" Nam tử áo đen từng câu từng chữ nói, hắn dường như có chướng ngại giao tiếp vậy, nói chuyện không chỉ chậm mà còn không có tình cảm.

Chu Thánh thần sắc khẽ híp lại, mượn long mạch, trấn trường sinh?

Đây là ý gì? "Meo, đại nhân, hay là anh cứ cho mượn đi, dù sao hắn cũng sẽ không phá hoại long mạch, hắn chỉ lấy đi trấn thủ thôi." Lưu Ly nói bên tai Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly, hỏi: "Em biết hắn là ai?" "Ừ...

Biết đi, anh giữ long mạch Cổ Lăng, hắn trấn bí mật trường sinh, tuy hệ thống khác nhau, nguồn gốc cũng không lớn, nhưng dù sao cũng không phải là đi trộm mộ." Lưu Ly tiếp lời. "Cho ta mượn long mạch." Nam tử áo đen tiếp tục nói.

Chu Thánh nhìn nam tử áo đen, trực giác mách bảo anh có thể cho mượn, nhưng lý trí bảo anh phải làm rõ thân phận của hắn. "Ngươi nói cho ta biết ngươi là ai, ta cho ngươi mượn long mạch!" Chu Thánh trực tiếp nói. "Ta quên mất ta là ai rồi, không thể nói cho ngươi." Áo đen lắc đầu, hắn quên mất chính mình, quên mất tất cả về mình.

Hắn chỉ nhớ sứ mệnh của mình và một vài ký ức vụn vặt. "Đại nhân à, hắn không nhớ mình là ai, hắn đến tôi cũng không biết." Lưu Ly phụ họa nói.

Chu Thánh nhìn về phía nam tử áo đen, nhìn chiếc nhẫn trong tay nam tử áo đen. "Đưa chiếc nhẫn cho ta." "Không được, chiếc nhẫn này ta phải mang về hủy đi." Nam tử áo đen lắc đầu.

Chiếc nhẫn đó hắn phải lấy đi, mang về hủy diệt. "Long mạch cho ngươi mượn, ngươi muốn dùng bao lâu?" Chu Thánh nhìn về phía nam tử áo đen. "Không rõ." "Ta đi đâu tìm ngươi đòi?" "Thiên Cung." Nam tử áo đen nói.

Chu Thánh nghe thấy "Thiên Cung" không khỏi hơi nhíu mày, trong ký ức của Người Gác Lăng không có ghi chép về Thiên Cung.

Chẳng lẽ Thiên Cung được xây dựng từ trước thời Tây Chu? "Con mèo trên vai ngươi chắc là biết." Nam tử áo đen nhìn về phía Lưu Ly.

Hắn luôn cảm thấy Lưu Ly rất quen thuộc, nhưng nghĩ không ra rốt cuộc là ai, chỉ biết cô ấy chắc là biết mình. "Meo ~ Em tuy là một con mèo, nhưng em hiểu biết rất nhiều." Lưu Ly nhìn về phía Chu Thánh nói.

Chu Thánh có tâm muốn bóp chết Lưu Ly.

Bình thường hỏi cô thì cô bảo cô là một con mèo, chuyện gì cũng không biết.

Bây giờ cô lại cái gì cũng biết rồi.

Chu Thánh nghi ngờ, tử sĩ này là nhặt được.

Khuỷu tay luôn rẽ ra bên ngoài.

Do dự một lát, Chu Thánh vẫn đồng ý.

Không đồng ý cũng không có cách nào, người ta thực lực mạnh hơn mình, hơn nữa Lưu Ly dường như cũng đang giúp hắn, nhìn ra được Lưu Ly rất tin tưởng hắn.

Lưu Ly tuy có tính tình đại tiểu thư, nhưng cô ấy qua lâu như vậy vẫn không thay đổi sự thuần chân và thẳng thắn của mình, người được cô tin tưởng, cơ bản đều không tệ.

Tuy tiếp xúc thời gian không dài, nhưng Chu Thánh dường như đã quen việc bên cạnh có một con mèo cái gì cũng không hiểu. "Được, long mạch cho ngươi mượn!" Nam tử áo đen nghe thấy Chu Thánh cho phép, lúc này mới xoay người nhìn về phía cửa Thanh Đồng, trong miệng niệm cổ ngữ mà Chu Thánh nghe không hiểu.

Khi niệm xong cổ ngữ, hai ngón tay hắn cắm vào lỗ hổng trên cửa Thanh Đồng, cửa Thanh Đồng từ từ mở ra, để lộ một khe hở.

Khi khe hở kia mở ra, một con rồng khổng lồ màu vàng bay ra.

Một tia kim quang tán lạc, rơi vào trong cơ thể Chu Thánh, khiến Tiên Thiên cương khí trong cơ thể Chu Thánh càng thêm linh hoạt, đồng thời cương khí hóa thành màu vàng.

Mà trên lệnh bài Người Gác Lăng của anh, có thêm một đồ đằng hình rồng.

Chu Thánh có thể cảm nhận rõ ràng, thực lực của mình tăng cường không ít.

Nam tử áo đen cởi áo gió của mình ra, để lộ thân hình tuấn mỹ.

Hắn rạch da mình, vẽ một con rồng lên ngực. "Đại nhân, giúp hắn

một tay, đánh long mạch vào trong cơ thể hắn." Lưu Ly nói bên tai Chu Thánh.

Long mạch có linh, chỉ nghe lời Người Gác Lăng, bởi vì Người Gác Lăng bảo vệ nó.

Cho nên, ngay khoảnh khắc long mạch chi linh đi ra, nó lượn lờ trên đầu Chu Thánh, mảy may không để ý đến nam tử áo đen, tuy là nam tử áo đen thả nó ra.

Chu Thánh vươn tay chộp nhẹ một cái, long mạch chi linh nhanh chóng thu nhỏ lại.

Sau đó tay anh đẩy một cái, long mạch chi linh dũng nhập vào ngực nam tử áo đen, máu trên ngực nam tử áo đen hóa thành trận pháp hình rồng.

Trên vai hắn hiện lên hình xăm Kỳ Lân màu đỏ như máu.

Hơn nữa, khí tức bản thân mãnh liệt bộc phát, hình thành một loại cảm giác áp bách.

Đứng đối diện hắn, Chu Thánh cảm nhận được khí tức áp bách mãnh liệt, trong lòng vô cùng trầm trọng.

Hắn thật mạnh!

Thông qua khí thế, Chu Thánh có thể phân biệt được, nam tử áo đen kia thực lực rất cường đại.

Thảo nào Lưu Ly nói mình đánh không lại, cảm giác áp bách mạnh thế này, thực lực hắn quả thực rất mạnh...

Chu Thánh thầm nghĩ trong lòng.

Khi long mạch tiến vào trong cơ thể hắn, vai trái của hắn hiện lên một hình xăm con rồng màu vàng.

Long mạch chi khí trút hết vào trong cơ thể hắn.

Hắn lấy thân thể mình làm vật chứa, gánh chịu long mạch.

Chu Thánh nhìn có chút kinh kỳ, anh đối với thân phận của nam tử áo đen ngày càng tò mò.

Khi long mạch nhập thể xong, nam tử áo đen mới mặc quần áo vào, che đi hình xăm và long mạch trên người.

Hắn cắn ngón trỏ tay trái, vẽ một phù hào lên mi tâm mình, dùng để ổn định long mạch trong cơ thể.

Phải biết, đế vương tướng tướng dùng một lăng mộ to lớn mới có thể trấn thủ long mạch, mà hắn chỉ dùng thân thể của chính mình.

Khi long mạch ổn định lại, hắn mới có thể thở dốc, nhặt đao dưới đất lên, giắt vào hông mình. "Đa tạ." Mông diện nam tử ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, nói một câu cảm ơn.

Nếu không có Chu Thánh giúp đỡ, bằng một mình hắn rất khó áp chế long mạch.

Hơn nữa, Người Gác Lăng có quyền chưởng khống tuyệt đối với long mạch, nếu anh không cho phép, ai cũng không mang long mạch đi được. "Cần ta giúp ngươi đi trấn trường sinh không?" Chu Thánh không kìm được hỏi.

Anh muốn đi xem thử cái gọi là Thiên Cung trông như thế nào, còn cả trường sinh mà hắn trấn thủ nữa. "Đừng đi, chán chết đi được." Lưu Ly vội vàng nhắc nhở.

Chu Thánh quay đầu nhìn về phía Lưu Ly: "Em từng đi rồi?" "Ngô...

Em chưa." Lưu Ly lập tức phản bác, cô cũng là một con mèo, sẽ không đỏ mặt.

Cô khẳng định đã từng đi, nếu không không thể biết rõ ràng như

vậy.

Chương 97

Nam tử áo đen nhìn Chu Thánh, nói: "Trong ký ức vụn vặt của ta, hình như nhớ là có một long mạch bị trộm mất." "Hả???" Chu Thánh và Lưu Ly đều sững sờ, long mạch bị trộm mất?

Cửu thiên long mạch dần dần mở ra, hiện tại mới mở ra cái thứ hai, cái thứ nhất ở mộ Yến Hoài Vương, bị Chu Thánh giữ được, Liễu Như Yên ở lại giám sát, ai có thể trộm mất long mạch? "Đúng, chính là lúc Người Gác Lăng đoạn tuyệt, có một long mạch bị nhân lúc hỗn loạn trộm mất, chắc là long mạch thứ ba." Nam tử áo đen ôm đầu nói.

Hắn chỉ có ký ức vụn vặt, nhớ không rõ lắm.

Chu Thánh sắc mặt trầm trọng, xem ra chỉ có thể đi tìm tử sĩ tiếp theo hỏi cho rõ ràng.

Nếu thật sự bị trộm mất, vậy thì phiền toái rồi. "Ta phải đi trấn trường sinh, không giúp được ngươi." Nam tử áo đen nói tiếp. "Ngươi còn nhớ là ai trộm mất không?

Trộm đi đâu rồi?" Chu Thánh liên tiếp hỏi.

Nam tử áo đen lắc đầu, hắn thật sự nhớ không rõ nữa.

Hắn có thể nhớ lại một chút ký ức vụn vặt cũng là vì tiếp xúc với long mạch, kích hoạt một chút xíu. "Không rõ lắm." Nam tử áo đen lắc đầu. "Ta phải đi rồi, có rảnh đến Thiên Cung." Nói xong, nam tử áo đen trực tiếp rời đi, dường như rất cấp thiết.

Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly, Lưu Ly nói thật: "Em thật sự không biết có long mạch bị trộm, anh biết mà, một tử sĩ giữ một long mạch, em giữ là Lỗ Vương Cung." Lưu Ly cô thật sự không rõ, dù

sao cô giữ là Lỗ Vương Cung, mộ khác cô không rõ lắm.

Vì sống thời gian khá dài, cho nên mới biết rất nhiều chuyện.

Chu Thánh nhìn nam tử áo đen biến mất trong bóng tối, đi vào trong phòng điều khiển trung tâm, long mạch thứ ba còn chưa mở ra đã mất rồi.

Haizz.

Chu Thánh thở dài một hơi, bật bếp lửa, ăn tiếp nồi lẩu còn chưa ăn xong.

Hiện tại trộm mộ nước ngoài đã giải quyết, Chu Thánh cũng không vội ra ngoài.

Anh phải cấu tứ thật kỹ một chút, chuyện tiếp theo phải làm sao.

Còn nữa, kế hoạch nghỉ hè của anh là thủ lăng, đợi khai giảng còn phải làm báo cáo kết nghiệp.

Đau đầu!

Chu Thánh tu một ngụm rượu trắng, ăn rau, thỉnh thoảng gắp chút thịt cho Lưu Ly đáng thương. "Lưu Ly, lát nữa giúp anh chuyển sử sách điển tịch trong mật đạo Người Gác Lăng ra ngoài, còn có một số đồ cổ có giá trị cũng chuyển ra." Chu Thánh nói với Lưu Ly.

Lưu Ly nghe thấy lời Chu Thánh, đột nhiên cảm giác thịt trong miệng không thơm nữa. "Em chính là một con mèo mà, anh không thể lấy em làm trâu sai bảo được!" Chu Thánh liếc Lưu Ly một cái, gắp thêm cho cô mấy miếng thịt. "Làm trâu thì làm trâu, ai bảo em là tử sĩ chứ?" Chu Thánh và Lưu Ly ăn xong lẩu mới rời khỏi phòng điều khiển trung tâm.

Cửa Thanh Đồng đóng chặt, mộ chủ nhân bên trong tiếp tục an nghỉ.

Chu Thánh cũng không có tâm tư đi tìm mộ chủ nhân tán gẫu, anh hiện tại chỉ muốn ra khỏi cổ mộ, hít thở không khí một chút.

Tiện thể bán một ít đồ cổ, kiếm chút tiền mang về.

Nếu không, về nhà cũng chẳng biết ăn nói thế nào.

Nghỉ hè đi ra ngoài làm công, một đồng cũng không kiếm được, mất mặt lắm.

Chu Thánh giữ là giữ long mạch, giữ cửa Thanh Đồng, chứ đâu phải giữ đồ cổ.

Ban ngày Chu Thánh chuyển toàn bộ đồ đạc ra khỏi cổ mộ, đến buổi tối mới đi thuyền rời đi.

Chủ yếu là đi ban ngày sợ bị người ta phát hiện.

Rất nhiều điển tịch lịch sử trong cổ mộ đều được Chu Thánh chuyển ra.

Thay vì để ở bên trong bám bụi, chi bằng nộp lên cho quốc gia.

Đại để là làm Người Gác Lăng lâu rồi, Chu Thánh đối với hai chữ An Lạc, nhìn ngày càng nặng!

Ánh trăng rọi xuống mặt hồ, Lưu Ly đứng ở mũi thuyền cao su, hóng gió nhẹ. "Meo, vẫn là bên ngoài thoải mái." Lưu Ly lười biếng kêu một tiếng.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly, cô ấy tuy là một con mèo, nhưng sức lực thật sự lớn!

Chu Thánh dùng quan tài buộc một số điển tịch lịch sử và đồ cổ, Lưu Ly ngậm dây thừng nhẹ nhàng kéo đi.

Rõ ràng chỉ là một con mèo, sức còn lớn hơn trâu.

Có điều Chu Thánh nghĩ đến Lưu Ly trong ảo cảnh thì cũng thấy

bình thường.

Cô ném ra hạt châu ngay cả Thánh Kiếm Hoàng Kim cũng có thể đánh xuyên, kéo một chút đồ đạc thật sự chẳng tính là gì. "Meo, cơ quan Lỗ Vương Cung, anh khôi phục chưa?" Lưu Ly không kìm được hỏi một câu. "Khôi phục gần hết rồi, hơn nữa có Huyết Thi ở đó, vấn đề cũng không lớn." Chu Thánh thản nhiên nói.

Huyết Thi có người hàng xóm bầu bạn, ở trong cổ mộ cũng không cô đơn. [Đinh, kiểm trắc túc chủ tiêu diệt toàn bộ trộm mộ nước ngoài, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng đặc biệt: Khôi Giáp Thủ Lăng!] [Khôi Giáp Thủ Lăng: Có thể miễn dịch 45% tấn công vật lý, có thể ngăn cản 90% vật âm lạnh, có thể tránh nước lửa!] Nghe xong hệ thống giải thích, trên bảng cá nhân của Chu Thánh có thêm một bộ khôi giáp, có thể lấy dùng bất cứ lúc nào.

Anh nhìn bảng cá nhân của mình, đồ đạc cũng không ít.

Tính danh: Chu Thánh Chức nghiệp: Thủ Lăng Nhân Tích phân: 45 Vũ khí: Đao Người Gác Lăng, Thái Cực Tiên (Trung cấp), Khôi Giáp Thủ Lăng Công pháp điển tịch: Thái Cực Tiên Pháp, Thủ Lăng Đao Pháp, Long Trảo Thủ, Tầm Long Quyết...

Vật phẩm: La Bàn Kim Châm, Bắc Địa Huyền Châu, Kim Cương Tán, Nhiệt kế, Xẻng công binh, Đèn pin tay Lang Yên, Đinh gỗ đào, Cửu Bảo Lưu Ly Đăng...

Nhìn xong bảng cá nhân chi chít chữ, Chu Thánh không khỏi cảm khái, đồ đạc của mình quả thực không ít.

Những vật phẩm này, đa số đều là rút được lúc quay 99 lần liên tiếp, còn có Tầm Long Quyết cũng vậy.

Chẳng qua Chu Thánh tạm thời không có ý định tu hành Tầm Long Quyết.

Vốn dĩ anh về cổ mộ cũng như về nhà, Tầm Long Quyết tu luyện cũng là thừa thãi.

Chu Thánh một đường chèo thuyền, đến mười hai giờ đêm mới cập bờ.

Sau khi cập bờ, Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh, ngậm dây thừng, kéo quan quách đi về phía trước.

Một đường trở về trang viên Lỗ Thương hoang lương. "Em cũng không dọn dẹp cái sân của em một chút đi." Chu Thánh bực bội nói. "Em là một con mèo mà." Lưu Ly bực dọc nói. "Vậy em không biết thuê người à?" "Em đã nói em là một con mèo." Lưu Ly phồng má nói.

Chu Thánh nghe xong, hình như cũng đúng.

Lưu Ly là một con mèo, một con mèo biết nói, một khi bị người ngoài biết được cô biết nói, hoặc là Lưu Ly bị coi là yêu quái đánh chết, hoặc là Lưu Ly bị bắt đi làm nghiên cứu.

Mà cô chỉ là một con mèo, dọn dẹp phòng mình đã rất tốn sức rồi, càng đừng nói dọn dẹp cả một trang viên. "Đại nhân, anh bán đồ đi, tiện thể giúp em tu sửa lại trang viên một chút nhé." Lưu Ly nói với Chu Thánh. "Để xem đã." Chu Thánh gật đầu.

Một số đồ vật có giá trị nghiên cứu, anh sẽ nộp hết cho quốc gia, không có giá trị nghiên cứu, chỉ có giá trị kinh tế thì anh mới giữ lại tự bán kiếm tiền.

Đặt quan tài ở tầng một trang viên xong, Chu Thánh quen cửa quen nẻo đi đến phòng Lưu Ly chuẩn bị đi ngủ.

Phòng Lưu Ly là nơi sạch sẽ duy nhất. "Meo!" Lưu Ly nhìn Chu Thánh đi thẳng đến phòng mình, nháy mắt xù lông. "Đó là phòng của em, anh là đàn ông con trai, không thể vào!" Nhưng Chu Thánh đã mở cửa đi vào rồi.

Trong phòng.

Lưu Ly phồng mồm ngồi ở đầu giường, giống như mèo mẹ hộ thực vậy. "Ra ngoài, chỗ này là phòng của em." Lưu Ly bảo Chu Thánh rời đi. "Ra ngoài anh ngủ ở đâu hả?" Chu Thánh bực bội nói.

Chương 98

Cả trang viên Lỗ Thương chỉ có chỗ này ở được, những chỗ khác toàn cỏ mọc. "Meo, ngủ ở đâu cũng được, đây là phòng của em." Lưu Ly kêu lên.

Chu Thánh nhìn chằm chằm Lưu Ly, Lưu Ly nhìn Chu Thánh, nhưng nhìn một lúc sau, cô cụp mắt xuống. "Em là con gái, bất tiện." Lưu Ly lầm bầm.

Chu Thánh: "..." "Không, em chỉ là một con mèo." Chu Thánh nói với cô.

Trong mắt Chu Thánh, Lưu Ly chính là một con mèo, một con mèo ngạo kiều. "Meo, em là người." Lưu Ly tức giận phản bác.

Chu Thánh lẳng lặng nhìn cô, nhìn đến mức Lưu Ly chột dạ. "Được rồi, em là mèo, nhưng em là mèo cũng là nữ." Chu Thánh không quản nhiều như vậy, cởi giày lên giường đi ngủ.

Ở trong cổ mộ quá lâu rồi, đều chưa được nghỉ ngơi.

Quá mệt mỏi. "Meo, anh phải đi tắm." Lưu Ly từ phía sau đẩy Chu Thánh, chỉ vào một cái nhà vệ sinh bên ngoài. "Trong đó có thể tắm." Chu Thánh bất lực, đành phải đi tắm trước.

Đợi anh đi ra ngoài, Lưu Ly "rầm" một tiếng đóng cửa lại, sau đó lại nhảy lên giường mình. "Meo, người ta là con gái." Lưu Ly nói thầm.

Nằm bò trên giường một lúc, cô lại đi mở cửa ra. "Thôi kệ, cho anh ấy ở một đêm vậy." Cô trong lòng rất do dự, vừa không muốn để Chu Thánh giúp rồi chuyển vào ở, vừa không thể để anh ở ngoài một đêm.

Dù sao, ở trong cổ mộ ba ngày đấu tranh chưa ngủ rồi.

Mười mấy phút sau, Chu Thánh quấn khăn tắm màu hồng, đi đôi dép lê màu hồng đi vào.

Lưu Ly thấy thế nháy mắt xù lông: "Meo, đó là khăn tắm của em, dép lê của em, anh là đồ xấu xa." Chu Thánh không để ý đến cô, lau khô tóc xong trực tiếp nằm lên giường đi ngủ.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh chỉ mặc quần đùi, tức đến mức ngao ngao kêu trên giường.

Nhưng Chu Thánh đã ngủ rồi.

Anh không sợ Lưu Ly sẽ làm gì mình, cho nên không có bất kỳ sự cảnh giác nào, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Lưu Ly nhảy lên ngực Chu Thánh, giơ móng vuốt gõ gõ. "Đánh chết anh, không biết em là con gái sao?" "Dùng sữa tắm của em, còn dùng khăn tắm của em, còn ngủ giường của em, em đánh chết anh!" Lưu Ly không dám xuống tay nặng, sợ đánh thức Chu Thánh.

Hoặc có lẽ là đánh mệt rồi, cũng hoặc có lẽ là tìm được vị trí thoải mái, Lưu Ly nằm bò trên ngực Chu Thánh ngủ thiếp đi. *** Ngày hôm sau, mười hai giờ trưa.

Chu Thánh ngủ dậy vươn vai, nhìn Lưu Ly đang cuộn tròn người ngủ trên ngực mình. "Biến thành mèo rồi mà tính tình còn lớn thế." Chu Thánh vuốt ve con mèo.

Lưu Ly vẫy đuôi một cái, nháy mắt đánh vào hạ bộ của Chu Thánh. "Hít, đau đau đau..." Do là buổi sáng, Chu Thánh lại là đàn ông bình thường, cho nên sẽ có phản ứng.

Mà sức lực của Lưu Ly còn lớn hơn trâu, cô quất đuôi một cái, khiến Chu Thánh đau đến mức không chịu nổi.

Chu Thánh bật dậy, ôm lấy hạ bộ của mình.

Lưu Ly từ trên ngực Chu Thánh ngã xuống, cũng bị làm cho tỉnh giấc.

Cô mắt nhắm mắt mở dùng móng vuốt mèo dụi mắt, nhìn Chu Thánh đang ở đó... xoắn xuýt. "Ngô, dâm tặc, cút ra ngoài!" Lưu Ly không nhịn được nữa. "Không phải, em nghe anh giải thích, anh có thể giải thích!" Chu Thánh lời còn chưa nói xong, Lưu Ly đã vớ lấy cái gối ném tới.

Anh không còn cách nào khác, chỉ có thể ra cửa trước, đi vào nhà vệ sinh mặc quần áo tử tế.

Lưu Ly ngồi trong phòng hờn dỗi. "Tức chết mèo rồi!" "Tôi có lòng tốt thu lưu hắn, hắn cư nhiên dám..." "Ngô, không thể nghĩ không thể nghĩ, mình sẽ không thuần khiết mất." Lưu Ly lấy móng vuốt che mắt, bắt mình đừng nghĩ nữa.

Nhưng trong đầu cô, không ngừng tua lại cảnh tượng vừa rồi.

Chu Thánh mặc xong quần áo, liên hệ chuyển phát nhanh.

Anh đem những điển tịch lịch sử kia đóng gói hết lại, gửi cho bộ phận liên quan của quốc gia.

Gửi cùng với quan quách luôn, đỡ phải đóng gói.

Khi anh shipper đến thu đồ, thực sự bị dọa giật mình.

Anh ta vẫn là lần đầu tiên thấy có người gửi đồ gửi cả quan tài.

Đây tuyệt đối là người đầu tiên.

Chu Thánh gửi chuyển phát nhanh theo hình thức nặc danh, địa chỉ gửi đi Chu Thánh điền là Lỗ Vương Cung.

Mục tên người gửi điền là Người Gác Lăng.

Sau khi gửi quan quách đi, Chu Thánh đăng nhập mạng đồ cổ, đăng ký tài khoản, đăng lên đó mấy bức ảnh đồ cổ.

Anh muốn đấu giá mấy món đồ trên mạng.

Khi đồ vừa treo lên, chưa được bao lâu đã có người mua đến hỏi.

Chu Thánh quay video cho người đó, đồng thời gửi một tin nhắn: Chỉ hỗ trợ giao dịch qua mạng, đặt cọc trước một vạn, sau khi nhận hàng, không hài lòng có thể trả hàng, hài lòng mới trả nốt tiền.

Đối phương do dự ba giây, gửi lại một chữ "Được", ngay sau đó lại gửi địa chỉ và thông tin người nhận cho Chu Thánh.

Chu Thánh nhân lúc anh shipper còn chưa đi, đưa thêm một cái thùng đã đóng gói kỹ cho anh ta, đồng thời điền người nhận. "Họ Hoắc?

Đây là cái tên cổ quái gì vậy?" Chu Thánh hơi nhíu mày, nhưng vẫn điền vào.

Sau đó, anh shipper mới rời đi.

Nhìn xe đi rồi, Chu Thánh mới rời khỏi đường lớn, đi vào đường mòn, đi một lúc về đến trang viên Lỗ Thương.

Vị trí trang viên Lỗ Thương khá hẻo lánh, cũng đủ ẩn bí.

Đợi về đến nơi, Chu Thánh liền nhìn thấy con mèo kia đang đứng trên ban công, nhìn mình trở về.

Đợi Chu Thánh đi vào sân, cô từ trên ban công nhảy xuống, Chu Thánh không đưa tay ra đỡ. "Meo!" Lưu Ly kêu lớn một tiếng, sau đó trực tiếp nhảy lên đầu Chu Thánh. "Anh không thể đưa tay đỡ em một chút à?" Lưu Ly bực bội nói. "Đang yên đang lành, em nhảy lầu làm gì?" Chu Thánh không kìm được hỏi. "Meo, em không thuần khiết." Lưu Ly khổ sở nói.

Chu Thánh lườm cô một cái, bực mình nói: "Cái đó không thể trách anh, là đuôi em tự đánh vào huynh đệ của anh, em không biết sức mạnh của mình lớn thế nào sao?" Lưu Ly nghe câu này, cả con mèo đều không ổn rồi.

Cô tưởng Chu Thánh là đang làm chuyện đó, không ngờ là đuôi của mình đánh vào chỗ đó của anh.

Vừa nghĩ đến đây, Lưu Ly lại không muốn sống nữa. "Meo, em không sống nữa." "Em phải giết anh trước, sau đó tự sát." Chu Thánh xoa gáy Lưu Ly, nói với cô: "Được rồi đừng nháo nữa, về phòng em đi, anh nói với em chút chính sự." "Meo, không cho vào!" Lưu Ly vung móng vuốt mèo, nhưng hoàn toàn không với tới Chu Thánh.

Chu Thánh vào xong, trực tiếp ném mèo lên giường. "Anh không thể nhẹ tay một chút à?" Lưu Ly bực bội nói, đứng trên gối. "Anh muốn nói chuyện đứng đắn gì?" "Đó là... anh buồn ngủ quá, phải ngủ bù một giấc." Chu Thánh hất chăn nằm sấp xuống, ba giây sau đã ngủ say.

Lưu Ly: "..." Đêm đó, một cỗ quan quách được vận chuyển đến cổng lớn của bộ phận liên quan.

Chương 99

Bộ phận liên quan triệt để kinh động, tặng quan tài, đây là khiêu khích.

Bọn họ lập tức báo cảnh sát, chuẩn bị xử lý việc này, nhưng khi nhìn thấy người gửi, bọn họ nháy mắt chấn kinh.

Ngay trong đêm triệu tập hội nghị, gọi cả giáo sư già họ Trần đến nghiên cứu.

Ba giờ sáng.

Giáo sư già Trần Kiến Quân ngay trong đêm vội vã đến đại sảnh của bộ phận liên quan.

Trong đại sảnh đã tập trung không ít chuyên gia khảo cổ và giáo sư, ngay cả Bộ trưởng cũng bị kinh động. "Giáo sư Trần, ông vừa từ Lỗ Vương Cung ra, đối với quan tài này chắc hẳn rất quen thuộc chứ?" Bộ trưởng đi đến bên cạnh Trần Kiến Quân hỏi thăm.

Trần Kiến Quân tiến lên, cẩn thận đánh giá một chút.

Quan tài này được chế tác từ gỗ đàn, ngàn năm không mục. "Có chút quen mắt." Trần Kiến Quân đã từng thấy qua, chính là ở trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Quan tài vẫn chưa được mở ra, bọn họ sợ bên trong có tống tử.

Trong đại sảnh, binh sĩ được trang bị đầy đủ vũ trang đứng canh gác.

Trần Kiến Quân nhìn thấy trên quan tài có dán một tờ đơn chuyển phát nhanh, người gửi viết là: Thủ Lăng Nhân. "Cái này là do Thủ Lăng Nhân gửi tới?" "Đúng vậy, chúng tôi vẫn chưa dám mở ra." Chính vì là Thủ Lăng Nhân gửi, nên bọn họ mới chần chừ. "Mở ra đi."

Trần Kiến Quân nói.

Ông tin tưởng Thủ Lăng Nhân sẽ không hại bọn họ.

Nghe được câu này của Trần Kiến Quân, mấy người lính tiến lên, dùng xà beng hợp lực cạy nắp quan tài ra.

Khi nắp quan tài được mở, đập vào mắt là một cái hắc tương tử (hộp đen), bên trên chiếc hộp còn có một bàn tay bị chặt đứt. "Cái này...

Tôi nhớ ra chiếc hộp đen này, là hộp đen của Morris, còn bàn tay này..." Trần Kiến Quân cầm bàn tay lên nhìn thoáng qua, "Đây là tay của hắn!" "Hít...

Nhiều văn vật cổ tịch như vậy sao?" Các nhà khảo cổ học khác cũng chấn kinh.

Những văn vật cổ tích này nếu được giải mã toàn bộ, tuyệt đối sẽ giúp An Lạc có nhận thức mới về một đoạn lịch sử.

Hơn nữa, những thứ này đều được lấy ra từ cổ mộ, tuyệt đối là hàng thật giá thật. "Thủ Lăng Nhân đã tặng cho chúng ta một món đại lễ a!" Mọi người thốt lên đầy kinh ngạc.

Trong quan tài toàn là văn hiến điển tịch và cổ vật có giá trị nghiên cứu cực cao, lại còn có bàn tay đứt lìa và chiếc hộp đen.

Chiếc hộp đen này là vũ khí bí mật của bọn đạo mộ tặc nước ngoài, nếu có thể nghiên cứu ra được, đối với An Lạc mà nói, tuyệt đối lợi nhiều hơn hại!

Hơn nữa bàn tay cũng ở đây, hộp đen này sử dụng vân tay để mở khóa, có bàn tay này vừa khéo có thể mở ra.

Bộ trưởng xem xong đồ vật bên trong, lập tức tuyên bố: "Lập tức phát bố tin tức, chiêu cáo thiên hạ, triệu tập các giáo sư hệ lịch sử của

An Lạc đến cùng nhau nghiên cứu!

Ngoài ra, đi mời một số nhân viên nghiên cứu đến, phá giải hộp đen!" Ông là người nóng tính, muốn lập tức làm cho rõ ràng.

Đặc biệt là chiếc hộp đen kia, từ khi bọn trộm mộ nước ngoài đi vào thì chưa từng dùng qua, khẳng định rất quan trọng!

Khi chưa xác định bên trong có gì, bọn họ không dám tùy tiện mở ra.

Ngay đêm đó, một tin tức nhanh chóng leo lên top 1 hot search. [Cảm tạ món quà Thủ Lăng Nhân tặng cho An Lạc!] Tiêu đề chỉ vỏn vẹn một câu, bên dưới phối hợp hình ảnh và mô tả bằng chữ.

Bức ảnh đầu tiên là quan tài được đưa đến cổng bộ phận liên quan, sau đó là hình ảnh nắp quan tài mở ra, chiếc hộp đen cũng ở đó, nhưng bàn tay đứt lìa thì không có, dù sao hình ảnh đó cũng hơi máu me, không phù hợp với trẻ em.

Tiếp theo là hình ảnh kinh quyển cổ văn tự, cùng với lời dẫn về việc bộ phận liên quan triệu tập các đại giáo sư đến cùng nghiên cứu lịch sử.

Nhất thời, toàn bộ An Lạc đều nhìn thấy. [Vãi chưởng, đúng là Thủ Lăng Nhân, không chỉ thủ hộ cổ mộ mà còn giao nộp toàn bộ đồ vật cho quốc gia!] [Thủ Lăng Nhân, mãi đỉnh!] [Chiếc hộp đen kia xuất hiện, chứng minh đội khảo cổ nước ngoài đã nghèo hết rồi!] [Thủ Lăng Nhân ngầu đét!] Không ít bình luận đều là lời khen ngợi Thủ Lăng Nhân, thậm chí ngay cả phía chính phủ cũng ra mặt cảm ơn.

Ngay trong đêm, các giáo sư hệ khảo cổ từ khắp nơi vội vã lên đường đến kinh đô.

Lần này Chu Thánh tặng quà cho An Lạc khiến cả nước đều được huy động, cùng nhau giải mã điển tịch lịch sử và các loại cổ đổng.

Cùng lúc đó, tại nhà họ Hoắc ở Thượng Hải.

Một kiện hàng chuyển phát nhanh được gửi đến trước mặt gia chủ nhà họ Hoắc.

Hoắc lão thái cầm một chiếc chân đèn bằng đồng xanh còn dính bụi đất, tỉ mỉ nghiên cứu. "Quả nhiên là hàng thật!" Hoắc lão thái có chút vui mừng, trước đó bà còn tưởng là đồ giả.

Cũng đúng lúc này, cháu gái của bà là Hoắc Ngọc Tiệp đi vào. "Ngọc Tiệp, lại đây." Hoắc lão thái vẫy vẫy tay.

Hoắc Ngọc Tiệp đi tới, hỏi: "Bà nội, sao vậy ạ?" "Món cổ đổng này, nhìn quen không?" Hoắc lão thái đưa chân đèn đồng xanh cho Hoắc Ngọc Tiệp. "Cái này hình như là chân đèn thời Xuân Thu?" Hoắc Ngọc Tiệp đoán. "Cháu nhìn địa chỉ đi." Hoắc lão thái đưa tờ đơn địa chỉ cho Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn thấy địa chỉ gửi hàng trên đơn, trong nháy mắt chấn kinh: "Cái này... cái này là từ Lỗ Vương Cung gửi tới?" "Đúng." Hoắc lão thái gật đầu.

Hoắc Ngọc Tiệp vội vàng nhìn sang tên người gửi, khi nhìn thấy cái tên đó, nàng cạn lời luôn. [Tề Thiên Đại Thánh!] Đó chẳng phải là con khỉ sao?

Chu Thánh bán đồ trên mạng, khẳng định sẽ không dùng danh nghĩa Thủ Lăng Nhân, vừa dễ bị tra ra, lại ảnh hưởng đến hình tượng Thủ Lăng Nhân. "Bà nội, bà mua được ở đâu vậy?" Hoắc Ngọc Tiệp không nhịn được hỏi. "Mua trên mạng, tiền thanh toán đợt cuối vẫn chưa chuyển qua, hắn dường như không biết giá trị của cổ đổng, giống như một tay mơ vậy." Hoắc lão thái nói.

Thông thường mà nói, cổ đổng cấp bậc này ít nhất cũng có thể đưa lên sàn đấu giá, giá khởi điểm đều là một triệu tệ.

Hoắc Ngọc Tiệp cầm lấy máy tính bảng, đăng nhập vào tài khoản của bà nội nhìn thoáng qua, thấy cái nick "Tề Thiên Đại Thánh" kia còn treo bán không ít đồ.

Chỉ có điều người mua không nhiều.

Tuy rằng Tề Thiên Đại Thánh nói những thứ đó đều là cổ đổng Lỗ Vương Cung, nhưng người tin không nhiều, cho rằng hắn chỉ đang ké fame.

Mà Hoắc gia chủ là vì nghĩ đến cháu gái mình, mới bỏ tiền ra thử một chút.

Bà hiểu rõ cháu gái mình trong lòng có ám ảnh, cho nên bà cũng muốn dùng năng lực của mình giúp nàng giải trừ nỗi sợ hãi trong lòng. "Bà nội, bà có thể nói với hắn là tiền thanh toán đợt cuối sẽ kết toán trực tiếp được không?" Hoắc Ngọc Tiệp cầm máy tính bảng hỏi. "Bà hỏi rồi, hắn không gặp người, chỉ có thể chuyển khoản qua thôi.

Bất quá cháu cũng không cần lo lắng, bà đã tìm người điều tra tài khoản, thông qua tài khoản sẽ tra ra thân phận của hắn." Chỉ cần tiền vừa vào tài khoản là có thể tra được thông tin người nhận.

Hoắc lão thái nói xong, một triệu tệ đã được chuyển khoản qua.

Hoắc Ngọc Tiệp vội vàng tra xét thông tin người nhận tiền.

Khi nàng nhìn thấy tên người nhận và ngân hàng thụ hưởng, trong nháy mắt ngây người.

Hoắc lão thái nhìn biểu cảm của cháu gái, nhàn nhạt nói: "Ngọc Tiệp à, thời đại internet, muốn tra thân phận một người rất dễ dàng, là cháu quá nóng vội thôi." Nói rồi, Hoắc lão thái liếc nhìn máy tính bảng, cũng sững sờ.

Trên màn hình hiển thị: Người nhận: Tề Thiên Đại Thánh.

Ngân hàng thụ hưởng: Ngân hàng Thiên Địa An Lạc. "Cái này...

Bà chuyển khoản đi đâu vậy?" Hoắc lão thái cũng ngơ ngác, đây là lần đầu tiên bà gặp trường hợp này...

Tại Lỗ Thương trang viên.

Chu Thánh nhìn số dư tài khoản, không khỏi lộ ra nụ cười. "May mà ta bỏ ra một ít điểm tích lũy làm cái tài khoản giả, nếu không chẳng phải bị các người tra ra sao?" Chu Thánh khi thấy người mua là Hoắc gia thì đã có chút hoài nghi.

Hơn nữa trong cửa hàng quy đổi của hắn cái gì cũng có, ngay cả tài khoản ngân hàng cũng có.

Chương 100

Phải nói là hệ thống này rất tâm lý, chỉ có ngươi không nghĩ tới chứ không có gì nó không làm được.

Cho nên, Chu Thánh làm một cái tài khoản giả, đợi tiền chuyển vào tài khoản giả xong, sẽ thông qua đó chuyển tiền về cho Chu Thánh.

Như vậy thì chẳng ai biết người nhận tiền là ai.

Chu Thánh ngồi trên giường, lưng tựa vào đầu giường, tỉ mỉ xem xét số dư của mình. "Có nên về nhà một chuyến không nhỉ?" Chu Thánh tự nhủ.

Hiện tại có tiền rồi, cũng có thể về thăm nhà một chút.

Ngay khi Chu Thánh đang định về nhà thì âm thanh hệ thống vang lên: [Đinh, phát hiện thấy Dĩnh Đô Sở Vương Mộ sắp mở ra, mời ký chủ đến đó điều tra, truy hồi Long Mạch!] Lần này là bảo Chu Thánh đi điều tra và truy hồi Long Mạch bị trộm, chứ không phải đi thủ lăng. "Quả nhiên bị trộm rồi." Chu Thánh ngưng trọng nói.

Ngày hôm sau.

Chu Thánh dậy sớm, nhìn con mèo trong lòng.

Lưu Ly ngủ vẫn rất say.

Chu Thánh nhẹ nhàng vuốt ve con mèo một cái, sau đó đặt Lưu Ly xuống giường, tự mình xuống giường mặc quần áo, thu dọn đồ đạc.

Cổ vật hắn bán ba món cho Hoắc gia, tổng cộng kiếm được ba triệu rưỡi tệ.

Chu Thánh cũng không ngờ cổ đổng lại đáng giá như vậy!

Phải biết rằng, những cổ đổng này hắn còn cả một kho. "Số cổ đổng còn lại tạm thời không bán, phải đi Dĩnh Đô đã!" Chu Thánh vươn vai, nhớ lại vị trí Dĩnh Đô.

Dĩnh Đô, đặt ở ngày nay chính là Kinh Châu.

Chu Thánh lấy điện thoại xem vé máy bay, đặt một vé lúc năm giờ chiều đi Kinh Châu.

Bên nhà tạm thời chưa về được.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Chu Thánh quay lại phòng.

Lúc này, Lưu Ly đã đội lên chiếc mũ lễ phục nhỏ, đứng trên giường, chớp chớp đôi mắt đen láy như bảo thạch nhìn Chu Thánh. "Không cần tiễn đâu, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe." Chu Thánh nói với cô. "Meo~ Ai tiễn anh chứ, không thấy em đang sửa soạn sao?" Lưu Ly tức giận nói. "Rồi sao nữa?" "Rồi đi cùng anh chứ sao, con gái người ta tỉ mỉ trang điểm là để đi ra ngoài đó." Lưu Ly nói xong liền nhảy phắt vào lòng Chu Thánh. "Em không phải ở lại giữ Lỗ Vương Cung sao?

Em đi làm gì?" Chu Thánh nhìn con mèo trong lòng. "Meo, Long Mạch Lỗ Vương Cung đều bị tha đi rồi, cổ đổng cũng bị anh mang ra hết rồi, không ai thèm đánh chủ ý lên Lỗ Vương Cung nữa đâu.

Hơn nữa, còn có Huyết Thi ở đó mà." Lưu Ly liên tục nói.

Nhiệm vụ của tử sĩ không chỉ là hầu hạ Thủ Lăng Nhân, mà còn là bảo vệ Long Mạch khi Thủ Lăng Nhân vắng mặt.

Vốn dĩ thời xưa, một khi tử sĩ phát hiện có người muốn trộm mộ sẽ thả bồ câu đưa thư cho Thủ Lăng Nhân, để Thủ Lăng Nhân đến trấn thủ.

Nhưng hiện tại, là Long Mạch kia sắp mở ra, Chu Thánh đi đến đó. "Nói cũng đúng, nhưng anh mang theo một con mèo biết nói đi ra

ngoài, cảm giác không tốt lắm." Chu Thánh nhìn chằm chằm Lưu Ly. "Meo~" Lưu Ly kêu một tiếng, vẫy vẫy cái đuôi, đáng thương nhìn Chu Thánh. "Meo, em ra ngoài sẽ không nói chuyện, anh nỡ lòng nào vứt bỏ một con mèo đáng yêu sao?" Chu Thánh thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Được rồi, vậy thì mang em theo. " Chu Thánh vẫn là thỏa hiệp, mang Lưu Ly theo cũng không có gì không được.

Hơn nữa, lúc quan trọng cô biến thành người còn có thể giúp đỡ hắn.

Lưu Ly lập tức phóng lên vai Chu Thánh, đội mũ nhỏ, mặc váy nhỏ.

Chu Thánh có chút tò mò, cô có lông rồi, còn mặc váy cho mèo làm gì? "Lưu Ly, em có lông rồi, còn mặc váy làm gì?" Chu Thánh nghĩ mãi không ra. "Hứ, cần anh quản?" Chu Thánh: "..." Lúc nãy cầu xin anh thì mắt rưng rưng lệ, cái tốc độ trở mặt này...

Đối với Lưu Ly, Chu Thánh rất cạn lời.

Có điều cô cũng nghe lời.

Sau khi ra ngoài, Chu Thánh gọi điện thoại kêu thợ đến, bỏ ra ba mươi vạn, dặn dò bọn họ tu sửa lại Lỗ Thương trang viên.

Cổ đổng đã được Chu Thánh giấu đi, phòng của Lưu Ly cũng được Lưu Ly bố trí qua, ai cũng không mở được.

Giao phó xong xuôi mọi việc, Chu Thánh mới mang theo Lưu Ly rời đi. "Đại nhân, anh thật tốt, mèo con cảm động quá à." Lưu Ly có chút cảm động.

Ai mà chẳng muốn ở trong một cái sân vườn ấm áp sạch sẽ chứ? "Được rồi, chỗ này để một con mèo ở thì phí quá, sau này anh sẽ thường xuyên tới ở." Chu Thánh xoa đầu Lưu Ly nói.

Lỗ Thương trang viên vị trí hẻo lánh, thập phần yên tĩnh, rất thích

hợp nghỉ ngơi.

Chu Thánh nghĩ, nếu mệt mỏi có thể qua bên này nghỉ ngơi, không chỉ có mèo để vuốt ve mà còn có thể trò chuyện.

Nếu chán quá thì lại vào trong cổ mộ, gọi Huyết Thi ra tám chuyện, đúng là một chuyện tốt đẹp a. "Ư...

Trang viên này là của em." Lưu Ly giơ vuốt lên định cào. "Anh nấu lẩu cho em ăn." "Đại nhân hay là anh cứ dứt khoát ở lại đi, dù sao chỗ này để một con mèo ở cũng phí." Lưu Ly hạ móng vuốt xuống, nhẹ nhàng nhui nhui vai Chu Thánh.

Chu Thánh liếc nhìn Lưu Ly một cái.

Sau khi đưa Lưu Ly ra đường lộ, Chu Thánh vẫy một chiếc xe tư nhân, đi vào thành phố.

Trong thành phố, Chu Thánh mua một cái lồng mèo.

Lưu Ly nhìn cái lồng mèo, cả người đều không ổn, nếu không phải trên phố quá đông người, cô khẳng định sẽ nhịn không được mà hét toáng lên.

Ta đường đường là thiên kim đại tiểu thư, bắt ở lồng mèo?

Cái này hợp lý sao?

Chu Thánh mua xong lồng mèo, lại mua thêm ít chăn nhỏ đặt bên trong, còn mua cả đồ chơi cho mèo.

Đợi làm xong xuôi, Chu Thánh đi đến một chỗ vắng người. "Vào đi." Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua, thấy bốn phía không có người mới nói: "Này, em chính là thiên kim đại tiểu thư đấy, anh cư nhiên bắt em ở lồng mèo?

Anh không phải thật sự coi em là mèo đấy chứ?" "Trên máy bay không được mang thú cưng theo người." Chu Thánh mặt vô cảm nói.

"Anh mới là thú cưng." Lưu Ly phản bác một câu, sau đó chui vào lồng mèo. "Cái quy định chó má gì thế, máy bay mà không được mang thú cưng, tức chết mèo rồi." Lưu Ly ngồi trong lồng hờn dỗi. "Đừng nói nữa." Chu Thánh ngắt lời Lưu Ly, có người đi tới.

Chu Thánh đang ở trong công viên, người trong công viên khá thưa thớt.

Một người phụ nữ ôm một con mèo mướp béo ú đi tới, nhìn trúng mèo của Chu Thánh, cũng nhìn trúng luôn Chu Thánh. "Anh trai nhỏ, mèo của anh là đực hay cái thế?" Người phụ nữ kia hỏi. "Meo~ (Cô mới là cái, cả nhà cô đều là cái!)" Chu Thánh cười nói: "Mèo của tôi là tiểu công chúa đáng yêu." "Meo~" Lưu Ly rất thích câu nói này. "Vừa khéo, con mướp nhà tôi là đực, mèo của anh chưa phối giống chứ?

Hay là đến nhà tôi phối giống đi?

Tiện thể giúp tôi sửa ống nước luôn?" Người phụ nữ kia hiển nhiên là đang ve vãn Chu Thánh. "Không cần đâu, cảm ơn." Chu Thánh quả quyết từ chối. "Meo!

Chương 101

(Đồ đàn bà thối tha)" Lưu Ly thầm mắng trong lòng. "Anh xem, mèo của anh đều phát tình rồi kìa." Người phụ nữ kia tiếp tục nói.

Con mèo mướp trong lòng cô ta đã sớm không đợi kịp nữa, trong mắt nó, Lưu Ly chính là tuyệt sắc.

Chu Thánh nhìn thoáng qua Lưu Ly, thấy Lưu Ly đang nộ khí đằng đằng.

Chu Thánh mở lồng mèo ra, khẽ nói: "Ra tay nhẹ chút." Lưu Ly bước ra, mắt hàm chứa lửa giận nhìn người phụ nữ kia, khiến cô ta rùng mình một cái, có chút bị dọa sợ. "Mèo của anh..." "Bốp!" Lưu Ly nhảy lên tát một cái, đánh người phụ nữ kia ngất xỉu. "Cô mới phát tình, cả nhà cô đều phát tình." Lưu Ly chửi ầm lên mấy câu.

Mà con mèo mướp kia, bị Lưu Ly liếc một cái đã sợ tè ra quần. "Đi thôi." Chu Thánh xách lồng mèo, mang theo Lưu Ly đi tới sân bay.

Lưu Ly đã lâu không ra ngoài, đối với sự phát triển của xã hội ngày nay rất tò mò.

Nếu không phải đang ở trong lồng, cô cảm thấy mình phải ra ngoài nhìn ngắm thế giới này cho đã. "Meo meo meo..." Suốt dọc đường, cô cứ meo meo kêu không ngừng, có mấy lần suýt chút nữa thì nói tiếng người.

Chu Thánh có chút hối hận vì đã mang theo cái của nợ này.

Vạn nhất cô lỡ miệng thì phiền toái lớn.

Cũng may, suốt dọc đường hữu kinh vô hiểm đến được sân bay.

Chu Thánh làm thủ tục ký gửi, ký gửi một con mèo.

Lưu Ly ở trong lồng theo băng chuyền trôi đi, còn lưu luyến không rời nhìn Chu Thánh.

Hai tiếng rưỡi sau.

Chu Thánh đáp máy bay xuống Kinh Châu.

Vừa xuống máy bay, Chu Thánh liền đi đến băng chuyền đợi Lưu Ly.

Mười mấy phút sau, lồng mèo theo băng chuyền trôi tới, Lưu Ly ngủ rất say.

Những con mèo khác cùng ký gửi thì đang run lẩy bẩy, hình như bị Lưu Ly dọa sợ rồi. "Cái con này." Chu Thánh xách Lưu Ly lên, ra khỏi sân bay.

Hắn bắt xe chuẩn bị đi đến Dịch trạm của Thủ Lăng Nhân, làm rõ chuyện về Long Mạch thứ ba. "Bác tài, đi Khuất Gia." Chu Thánh lên xe nói với tài xế. "Đi đâu cơ?" Tài xế chưa nghe qua địa danh này. "À...

đi Khuất Cao Đài." Chu Thánh nhớ ra hiện tại đổi tên thành Khuất Cao Đài.

Nước Sở có ba họ lớn: Khuất, Cảnh, Chiêu, mà họ Khuất có một mạch là dòng dõi tử sĩ.

Hơn nữa, thứ họ thủ hộ chính là Sở Vương Mộ, bảo vệ quân vương của mình.

Chu Thánh muốn đến Khuất Cao Đài tìm dòng dõi tử sĩ nhà họ Khuất trước để làm rõ nguyên do. "Được rồi." Tài xế vào số một, nhả côn đạp ga, chiếc xe xuất phát.

Thuận theo đường cao tốc sân bay, đi thẳng về phía Khuất Gia Đài. "Chàng trai trẻ, Khuất Gia Đài rất rộng, cậu muốn tìm ai?

Tôi đối với bên đó cũng khá quen thuộc, có thể lái xe đưa cậu đến tận nơi." Tài xế hỏi Chu Thánh. "Tôi muốn tìm người nhà họ Khuất." Chu Thánh nói thẳng. "Người nhà họ Khuất..." Tài xế nghe xong liền hỏi: "Cậu muốn tìm dòng chính hay là tộc ngoại tính?" Nhà họ Khuất phân chia thành dòng chính (bản tính) và ngoại tính.

Dòng chính là đích hệ, huyết thống thuần chính; ngoại tính thì đa số là người gả ra ngoài hoặc là cưới người ngoài. "Dòng chính." Chu Thánh đáp gọn lỏn.

Tử sĩ cũng là tộc bản tính. "E là hơi khó, dòng chính nhà họ Khuất rất ít tiếp khách." Tài xế nói với Chu Thánh. "Đợi đến nơi, bọn họ sẽ ra nghênh tiếp tôi." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Nghe câu này, tài xế rõ ràng có chút không tin, bởi vì gã chính là người ngoại tính nhà họ Khuất.

Lái xe hơn một tiếng đồng hồ, tài xế đưa xe đến một cái thị trấn. "Huynh đệ, đây là thị trấn Khuất Gia, cậu muốn tìm dòng chính nhà họ Khuất thì phải đi xuyên qua thị trấn mới được." Tài xế dừng xe ở cổng thị trấn. "Được, bao nhiêu tiền?" Chu Thánh hỏi. "Tiền nong không quan trọng, nếu cậu là khách của dòng chính Khuất gia, tôi không thu tiền." Tài xế bước xuống xe, ném chìa khóa cho một người đàn ông gần đó. "Khuất Dung, giúp tôi chạy taxi một chút, nơi này hình như có khách của gia tộc dòng chính đến." Tài xế nói với người đàn ông kia. "Dòng chính?" Người đàn ông kia cũng có chút nghi hoặc.

Dòng chính nhà họ Khuất rất ít khi ra ngoài, cũng sẽ không có khách khứa gì. "Tôi cũng không biết thật giả, đi theo xem thử là biết." Tài xế cười nói. "Được." Khuất Dung đóng cửa tiệm của mình, cầm chìa khóa lái chiếc taxi rời đi.

Chu Thánh xách theo Lưu Ly, đi thẳng vào trong thị trấn.

Đồ vật bày bán ở trấn Khuất Gia đa số đều là văn tự và thơ ca,

bọn họ đều tự xưng là hậu nhân của Khuất Nguyên, trong xương cốt chảy xuôi tinh thần lãng mạn chủ nghĩa.

Chu Thánh đi một mạch đến cuối đường, nhìn thấy phía trước là một con đường mòn nông thôn, tại giao lộ còn có một cái chuông cổ.

Chu Thánh liếc mắt liền nhận ra, đó là Thủ Lăng Chung.

Khi Thủ Lăng Nhân gõ vang, dòng dõi tử sĩ bắt buộc phải quỳ kiến.

Hai bên đường mòn có vài trang viên thưa thớt, nhân yên hiếm thấy, nhưng người sống ở trong đó đều là người dòng chính.

Chu Thánh đi tới, cầm lấy cái dùi bên cạnh chuông cổ.

Tài xế thấy thế lập tức nói: "Không gõ được đâu, cái chuông cổ này không phải chuông cửa, không thể đụng vào." Chu Thánh nhìn gã một cái, nói: "Cái chuông cổ này chính là chuẩn bị cho ta." Nói xong, hắn cầm lấy dùi đồng, gõ vang chuông cổ theo một tiết tấu đặc thù. "Boong boong boong..." Tiếng chuông vang lên, dư âm lượn lờ.

Lưu Ly đang ngủ trong ổ mèo theo bản năng bừng tỉnh, từ trong ổ nhảy ra, đứng bên cạnh chuông cổ rồi nằm rạp xuống, đầu đặt trên móng vuốt, hành khấu bái lễ.

Đây là bản năng của tử sĩ.

Khi chuông cổ vang lên, tất cả tử sĩ đều phải quỳ bái!

Lưu Ly cũng là tử sĩ, cho nên khi nghe tiếng chuông cổ mới vô thức đi ra quỳ bái.

Âm thanh truyền vào sâu bên trong, từ bên trong đi ra không ít người.

Trong đó có một ông lão thất tuần, dưới sự ủng hộ của mọi người, run rẩy đi ra. "Kẻ nào to gan, dám gõ vang chuông cổ?" Ông lão

đi đường tuy run rẩy nhưng giọng nói vô cùng vang dội. "Đế vương tướng tướng, giai nhập lăng trung." "Hộ vương an tức, hữu long sinh miên!" "Hào giác thanh khởi, hương lô thăng không!" "Thủ lăng hữu thất, tử sĩ tuân tòng!" Chu Thánh niệm mật ngữ của Thủ Lăng Nhân.

Ông lão nghe xong, toàn thân run lên, đầu gối bất giác khuỵu xuống. "Ngài...

Ngài..." "Ngươi có biết tội?" Chu Thánh khẽ quát một tiếng.

Ông lão "phịch" một cái quỳ xuống.

Sau lưng ông ta, mấy chục người dòng chính nhà họ Khuất cũng nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Gia chủ của bọn họ đều quỳ rồi, bọn họ không thể không quỳ.

Tên tài xế đi theo sau Chu Thánh nhất thời không biết nên quỳ hay không nên quỳ.

Chương 102

Chu Thánh đoán không sai, dòng dõi tử sĩ chính là chủ mạch dòng chính nhà họ Khuất.

Mà gia chủ nhà họ Khuất đương đại càng là một vị tử sĩ.

Hắn một câu vấn tội, đã nói rõ tất cả. "Lão nô, biết tội!" Khuất gia chủ dập đầu nói.

Một trăm năm trước tuy ông ta còn chưa ra đời, nhưng ông ta cũng nghe cha mình nói qua, Khuất gia có tội!

Không thể canh giữ tốt vương lăng mộ!

Nếu có một ngày Thủ Lăng Nhân đến trách tội, vậy Khuất gia ông ta sẽ toàn thể nhận tội.

Khuất gia chủ vốn tưởng rằng sinh thời mình sẽ không gặp được Thủ Lăng Nhân, không ngờ ngài ấy vẫn tới.

Chu Thánh đi vào trong sân, Khuất gia chủ vẫn quỳ trên mặt đất chuẩn bị nghênh tiếp Chu Thánh trị tội. "Vào đại đường nói chuyện đi." Chu Thánh nói với ông ta. "Nặc!" Khuất gia chủ đáp một tiếng, sau đó lảo đảo đứng dậy, dẫn Chu Thánh tiến vào chủ viện Khuất gia.

Những người đi theo vào toàn bộ đều là đích hệ của Khuất gia, chỉ có bảy tám người.

Bọn họ cái gì cũng không biết, chỉ biết người thanh niên bên cạnh cha bọn họ thân phận rất cao.

Trong lòng bọn họ cũng rất tò mò, đều thế kỷ hai mươi mốt rồi, cho dù Sở Vương có phục sinh bọn họ cũng không cần hành lễ, dù sao cổ đại đã là quá khứ.

Mà người trước mắt này rốt cuộc là thân phận gì?

Bọn họ mờ mịt đi theo cha mình tiến vào đại đường.

Chu Thánh ngồi trên ghế thái sư ở chủ vị, Khuất gia chủ đứng trước mặt hắn, đều không dám ngồi xuống.

Khuất gia chủ không ngồi, mấy đứa con trai sau lưng ông ta cũng chỉ có thể đứng. "Nói đi, Dĩnh Đô Sở Vương Mộ là chuyện thế nào?" Chu Thánh ánh mắt sắc bén nhìn Khuất gia chủ. "Là Khuất gia ta không thể canh giữ tốt Sở Vương Mộ, Khuất gia ta là tội nhân." Khuất gia chủ cúi đầu nói. "Cha, Dĩnh Đô Sở Vương Mộ là ý gì?" "Đúng đó, Khuất gia chúng ta sao lại thành tội nhân rồi?" "Cha, đều thế kỷ 21 rồi, còn bày đặt quân thần cái gì chứ." Bọn họ lải nhải hỏi. "Câm miệng!" Khuất gia chủ quát lớn một tiếng cắt ngang bọn họ. "Quân thần tuy rằng không còn, nhưng thân phận của ta vẫn còn.

Thân phận truyền thừa mấy ngàn năm, sao có thể đoạn tuyệt trong tay ta?" Khuất gia chủ nói xong, chắp tay bái hô: "Tử sĩ, tham kiến đại nhân!" Ông ta không dám nói ba chữ "Thủ Lăng Nhân", bởi vì cái tên này hiện tại quá nhạy cảm.

Ông ta sợ con trai mình truyền ra ngoài. "Đừng nói mấy lời vô nghĩa này, ta chỉ muốn hỏi, Sở Vương Mộ bị ai trộm?" Chu Thánh nói thẳng.

Khuất gia chủ thấp giọng đáp: "Đại nhân, thuộc hạ thực sự không biết, tôi có thể dẫn ngài đi cổ mộ điều tra." Sở Vương Mộ bị trộm, trộm mộ tặc là ai ông ta đều không biết, cho nên mới có tội.

Chu Thánh cũng không nói gì ông ta, tử sĩ đoạn tuyệt trăm năm, trong trăm năm này, Khuất gia chủ thân là một tử sĩ căn bản không có năng lực thủ hộ cổ mộ.

Vừa rồi vấn tội cũng chỉ là muốn chấn nhiếp bọn họ mà thôi, tiện

cho việc hỏi chuyện về sau. "Chuẩn bị đi, tế tự xong xuôi thì theo ta xuống mộ." Chu Thánh phân phó một câu. "Vâng!" Khuất gia chủ đáp một tiếng, sau đó gọi cháu gái của mình đến hầu hạ Chu Thánh trước.

Ông ta dẫn các con trai đi chuẩn bị tế tự Thủ Lăng Nhân. "Cha, hắn rốt cuộc là ai?" Con trai ông ta rất là khó hiểu. "Đừng hỏi nhiều, đợi sau khi ta chọn định truyền nhân, sẽ đem tất cả nói cho nó biết." Khuất gia chủ nói.

Bí mật về tử sĩ và Thủ Lăng Nhân, ông ta sẽ nói cho gia chủ đời tiếp theo.

Ông ta nhìn về phía các con trai, nói thêm: "Vị trí gia chủ trong lòng ta đã có tính toán, các con cũng không cần tranh giành nữa." Nói xong, ông ta một mình đi về phía hậu viện, chuẩn bị tế tự.

Mấy đứa con trai đứng ngoài cửa nhìn nhau.

Vị trí gia chủ bọn họ đều muốn, nhưng cha bọn họ còn đó, bọn họ cũng không dám tranh.

Bất quá minh tranh tuy không dám, nhưng ám đấu vẫn có thể.

Bọn họ đem con gái của mình toàn bộ gọi đến đại đường đi hầu hạ Chu Thánh, bọn họ nhìn ra được người kia thân phận rất cao.

Một khi hắn nhìn trúng ai, vậy thân phận gia chủ chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Đáng tiếc Chu Thánh cũng chẳng có ý tưởng gì, hơn nữa hắn còn đang ôm một con mèo.

Lưu Ly nằm trên đầu gối Chu Thánh, thỉnh thoảng mở mắt nhìn mấy cô gái đang hầu hạ kia.

Hiển nhiên, mấy tiểu thư thế gia được nuông chiều từ bé này đâu biết hầu hạ người khác, bọn họ rót trà cho Chu Thánh xong liền tự

mình chơi game.

Có người còn xin Wechat của Chu Thánh, chỉ có điều hắn không cho.

Bọn họ cũng biết Chu Thánh ngồi ở chủ vị thân phận khẳng định rất cao, cho nên lúc chơi game còn hỏi Chu Thánh có muốn chơi cùng không.

Chu Thánh có chút không kiên nhẫn.

Hắn hiện tại chỉ muốn nhanh chóng tế tự xong rồi xuống cổ mộ xem thử.

Giao du với người sống, Chu Thánh không thích lắm.

Chỉ có những thi thể lạnh băng mới khiến Chu Thánh thoải mái một chút.

Cũng may mười mấy phút sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.

Khuất gia chủ tiến vào đại đường, nhìn thấy cháu gái mình tự lo chơi game, vứt Thủ Lăng Nhân sang một bên, tức giận không chỗ phát tiết. "Truyền lệnh của ta xuống, tất cả tiểu bối Khuất gia cắt hết tiền tiêu vặt, muốn tiền thì tự mình đi kiếm, xe sang và nhà cao cửa rộng toàn bộ thu hồi lại." Nếu là ở thời cổ đại, dám đãi mạn tôn khách thế này là phải ăn gậy.

Khi mệnh lệnh của Khuất gia chủ hạ đạt, mấy người đang chơi game đột nhiên ngây ngẩn cả người. "Ông nội, ông không thể..." "Còn dám lắm mồm, lập tức cút khỏi thôn Khuất Gia!" Khuất gia chủ gầm lên một tiếng, dọa mấy người kia sợ đến mức im bặt.

Chu Thánh đứng dậy khỏi chủ vị, ôm mèo đi đến bên cạnh Khuất gia chủ, mở miệng nói: "Đừng làm lỡ thời gian của ta nữa, mau đi thôi, ta không có hứng thú xem ông xử lý việc nhà." Hắn thời gian gấp, nhiệm vụ nặng, nhất định phải mau chóng điều tra rõ ràng.

"Vâng!" Khuất gia chủ cung kính dẫn Chu Thánh đến hậu viện chuẩn bị tế tự.

Trong hậu viện trồng rất nhiều thực vật, đồ cần thiết cho tế tự cũng có đủ, hơn nữa còn đầy đủ hơn bình thường.

Khuất gia chủ cầm một cái tù và, đã nhịn không được muốn tấu vang.

Chu Thánh đi đến trước bàn cúng, châm đèn bơ, sau đó thắp hương lô. "Khởi!" Theo tiếng quát lớn của Chu Thánh, Khuất gia chủ cầm tù và thổi vang. "U u..." Nương theo tiếng tù và thương lương vang lên, Chu Thánh đi quanh hương lô, vừa lẩm bẩm chú ngữ, vừa vẩy nước trà lên không trung.

Lưu Ly híp mắt nhìn cảnh này, từng có lúc cô cũng đã từng cầm tù và thổi vang như vậy.

Chu Thánh niệm xong chú ngữ, chộp lấy giấy vàng ném lên không trung.

Vô số giấy vàng bay lượn như một con rồng dài, phi vũ trên chín tầng trời, nhanh chóng bốc cháy.

Cảnh tượng này khiến không ít người Khuất gia kinh ngạc.

Khi giấy vàng cháy hết, khói xanh tụ lại thành hình rồng, nhưng vừa mới hiện hình liền lập tức tan rã.

Chu Thánh nhìn hình rồng tan biến cũng hiểu là ý gì.

Long Mạch mất rồi, không hộ được hắn.

Theo làn khói xanh tiêu tán, ba nén hương trên lư, nén ở giữa bị gãy.

Chu Thánh bấm tay làm ấn, dùng ngón trỏ và ngón giữa bẻ gãy hai nén hương còn lại.

Cung kính vái một cái, Chu Thánh hoàn thành tế tự. "Vào cổ mộ!" Chu Thánh không nói nhảm nhiều.

Long Mạch mất rồi, tế tự cũng không thành công. "Vâng!" Khuất gia chủ đáp một tiếng, đi ra ngoài chuẩn bị xe, để một đứa con trai của mình đi theo.

Người con trai ông ta mang theo chính là gia chủ đời tiếp theo của Khuất gia.

Chương 103

"Cha, chúng ta đi đâu?" Người con trai lái xe hỏi. "Chung Vân, đi từ đường!" Khuất gia chủ trực tiếp phân phó. "Dẫn người ngoài đến từ đường..." "Đừng nói nhảm, lái xe!" Khuất gia chủ nghiêm khắc ngắt lời Khuất Chung Vân.

Khuất Chung Vân không dám nói thêm, lái xe đến từ đường.

Mười phút sau, xe dừng trước từ đường, bên trong còn có một số đệ tử Khuất gia canh gác, bọn họ chỉ nghe lệnh gia chủ.

Khuất gia chủ dẫn Chu Thánh đi vào từ đường, xuyên qua tiền viện, đến hậu sơn. "Đại nhân, Khuất gia ta canh giữ lối vào Sở Vương Mộ!" Khuất gia chủ nói. "Khuất gia các ngươi canh giữ, vậy tại sao để Long Mạch bị trộm?" Chu Thánh lạnh lùng liếc nhìn Khuất gia chủ.

Sở Vương Mộ là ngôi mộ an toàn nhất, có cả Khuất gia canh giữ, cũng là nơi chứa Long Mạch thứ ba, kết quả vẫn bị trộm.

Điều này chỉ có thể nói lên sự vô năng của Khuất gia. "Đại nhân, Khuất gia ta năm xưa xuất hiện kẻ phản bội, câu kết với ngoại địch, trộm đi Long Mạch." Khuất gia chủ giải thích. "Cha, kẻ phản bội cha nói có phải là ông hai không?" Khuất Chung Vân không kìm được hỏi.

Ông hai của hắn là người bị Khuất gia đóng đinh trên cột sỉ nhục, Khuất gia có một cột sỉ nhục, phàm là người bị khắc tên lên đó đều là sỉ nhục của gia tộc. "Không sai." Khuất gia chủ gật đầu.

Chu Thánh nhìn Khuất gia chủ, đạm mạc liếc ông ta một cái, nói: "Mở mộ đạo ra." Khuất gia chủ mở mộ đạo, lối vào giấu ngay dưới hòn non bộ sau từ đường. "Đại nhân, tôi để Khuất Chung Vân đi cùng ngài nhé." Khuất gia chủ nói. "Không cần." Chu Thánh nói xong, ôm

mèo nhảy xuống cổ mộ.

Hắn vào để điều tra, không phải vào thủ lăng, cho nên có cần tử sĩ hay không cũng không quan trọng.

Hơn nữa, có Lưu Ly là đủ rồi. "Khuất gia ta, có tội a." Khuất gia chủ ngồi bệt xuống đất nói. "Cha, hiện tại cha có thể nói cho con biết rốt cuộc là chuyện gì chưa?" Khuất Chung Vân nghiêm túc nhìn cha mình.

Khuất gia chủ nhìn mộ đạo, chậm rãi nói: "Khuất gia ta, không chỉ khởi nguồn từ ba hộ nước Sở, mà còn là tử sĩ!" "Tử sĩ là ý gì?" Khuất gia chủ trầm mặc giây lát, sau đó nói: "Tử sĩ là người hiệp trợ Thủ Lăng Nhân, thủ hộ Long Mạch An Lạc, bảo vệ căn cơ An Lạc!" Khuất Chung Vân nghe xong, lập tức ngẩn người. "Thủ Lăng Nhân?" "Đúng, đại nhân vừa đi vào chính là Thủ Lăng Nhân!" Khuất Chung Vân nghe được câu này, triệt để chấn kinh: "Ngài ấy cư nhiên là Thủ Lăng Nhân?" Thủ Lăng Nhân hắn không hề xa lạ, đó là nhân vật hot nhất, thần bí nhất gần đây.

Ngài ấy tặng quà cho quốc gia, ngài ấy kháng kích đạo mộ tặc nước ngoài trong cổ mộ.

Chỉ cần là người biết dùng điện thoại đều có thể nhìn thấy tin tức về ngài ấy.

Hắn không ngờ người đến nhà mình lại là Thủ Lăng Nhân?

Mà Khuất gia hắn lại là tử sĩ?

Cha hắn nói tuy không nhiều, nhưng đả kích đối với hắn rất lớn.

Hắn phảng phất trong nháy mắt hiểu ra rất nhiều chuyện, chuyện này dường như có quan hệ rất lớn với ông hai của hắn...

Trong Sở Vương Mộ.

Chu Thánh đi trên mộ đạo, nhìn cơ quan bị phá hoại cùng những thất mộ đã mở.

Quan tài trong thất mộ gần như đều bị cạy, xương khô bên trong cũng bị phá hủy không ít, còn có cổ đổng, văn vật, tranh chữ...

đều bị hủy hoại.

Chu Thánh không biết vì sao, nhìn từng màn này, trong lòng dâng lên một cỗ nộ khí.

Hắn tiếp tục đi sâu vào trong, bên trong có một gian thất mộ lớn hơn một chút, bày biện ba cỗ quan tài màu sắc khác nhau, phân biệt đối ứng với ba hộ nước Sở: Khuất, Cảnh, Chiêu.

Ba cỗ quan tài đều bị mở ra, bên trong ngoại trừ thi cốt nát bấy thì không còn gì cả, đều bị lấy đi rồi. "Không bằng cầm thú, ngay cả mộ tổ tông mình cũng đào lên!" Chu Thánh chửi thề, mắng chính là kẻ phản bội của Khuất gia kia.

Cấu trúc mộ huyệt giống với hoàng thành Dĩnh Đô, ngoại trừ ba hộ nước Sở còn có bốn vị tướng lĩnh Phong Lâm Hỏa Sơn thủ hộ, bọn họ sau khi chết hóa thành Huyết Thi, bảo vệ Sở Vương an giấc.

Nhưng khi Chu Thánh đi vào thì thấy trên vách tường đã đóng Đinh Thi Châm, ghim chặt bốn Huyết Thi.

Máu đen sẫm của bọn họ chảy dọc theo vách tường nhỏ xuống, đến giờ vẫn còn một mùi hôi thối.

Linh tính của bọn họ đã hoàn toàn biến mất, cả cơ thể cũng khô bại. "Meo, bọn họ chết thảm quá." Lưu Ly nhìn mà kinh hãi.

Bốn Huyết Thi, đầu lâu, tứ chi cùng lồng ngực toàn bộ bị đánh xuyên, có thể tưởng tượng bọn họ đã gặp phải thương tổn lớn đến mức nào.

Sở Vương Mộ là ngôi mộ an toàn nhất, lại bởi vì gia tộc tử sĩ phản bội mà thảm tao bị trộm.

Chu Thánh cũng không đi mật đạo của Thủ Lăng Nhân, bởi vì tất cả cơ quan trong mộ đạo gần như đã bị kích hoạt và phá hoại hết.

Đi trong mộ đạo, Chu Thánh còn nhìn thấy trên mặt đất chất đống không ít thi thể đạo mộ tặc, có kẻ bị Huyết Thi giết, có kẻ bị cơ quan đập chết.

Trang phục bọn chúng mặc rất đặc thù. "Lưu Ly, em sống thời gian dài, em có thể nhìn ra những bộ đồ này là của thế lực nào không?" Chu Thánh quay đầu hỏi Lưu Ly.

Lưu Ly định thần nhìn kỹ, trầm tư thật lâu. "Quần áo có chút quen, nhưng em không nhớ rõ." Lưu Ly dùng móng vuốt cào cào, thi thể đạo mộ tặc đã hóa thành xương trắng, căn bản không tìm ra thông tin hữu dụng gì. "Trên người cũng không có ký hiệu, không tìm ra được." Lưu Ly lắc đầu. "Thôi bỏ đi, tiếp tục vào trong xem sao." Chu Thánh thuận theo mộ đạo đi tiếp.

Càng đi sâu, Chu Thánh càng phát hiện đám đạo mộ tặc này quả thực táng tận lương tâm, bọn chúng phá hoại cổ mộ loạn cào cào, thứ gì lấy được thì lấy, thứ gì không lấy được thì hủy hết, bao gồm cả quan tài cũng chém nát.

Trong Sở Vương Mộ chôn cất đa số đều là thân nhân của Sở Vương, có quý phi, huynh đệ, còn có vương công quý tộc.

Nhưng hiện tại đều bị phá hoại không nhẹ. "Rốt cuộc là kẻ nào mà ác như vậy?" Chu Thánh nhíu mày. "Đạo mộ tặc nước ngoài thật tàn nhẫn, ngay cả thi thể cũng hủy." Lưu Ly cũng có chút chán ghét.

Cô vừa nói, Chu Thánh không khỏi nghĩ đến bọn Morris.

Bọn chúng trộm mộ hoàn toàn không nói đến kỹ thuật, trực tiếp

dùng vũ khí mạnh mẽ ngạnh sinh sinh giết ra một con đường.

Khó mà tưởng tượng được nếu hắn không ở đó, Lỗ Vương Cung sẽ biến thành cái dạng gì.

Với bản lĩnh của Lưu Ly, căn bản không giữ được.

Không, cho dù Lỗ Vương Cung bị trộm, có thể Lưu Ly cũng chẳng hay biết.

Những thất mộ tiếp theo Chu Thánh không đi nữa, hắn trực tiếp từ mật đạo Thủ Lăng Nhân đi đến trước cửa đồng xanh.

Một tiếng sau, Chu Thánh đến nơi, cửa đồng xanh hoàn toàn mở toang, Long Mạch bên trong đã biến mất.

Mà mộ chủ nhân Sở Vương cũng không thấy đâu, bên trong trống rỗng, giống như bị đào mất thứ gì đó.

Cửa đồng xanh bị cưỡng ép cạy mở, bên trên còn rất nhiều vết tích.

Chu Thánh nhìn cửa đồng trống rỗng, lập tức đi về phía phòng điều khiển trung tâm.

Phòng điều khiển trung tâm nằm bên cạnh cửa đồng xanh, khá ẩn nấp, nếu không tìm kỹ thì căn bản không thấy.

Mà đạo mộ tặc nước ngoài trực tiếp lao đến cửa đồng xanh, nên cũng không đi tìm phòng điều khiển, thậm chí bọn chúng còn không biết có sự tồn tại của nó.

Chu Thánh đi vào kiểm tra một chút, khởi động lại những cơ quan có thể dùng, phục hồi những chỗ có thể phục hồi.

Tuy Sở Vương Mộ bị trộm rồi, nhưng Chu Thánh sẽ đi đoạt lại.

Hơn nữa, Khuất gia đã không còn đáng tin, trong bọn họ ngoại trừ kẻ phản bội kia, nói không chừng còn xuất hiện kẻ thứ hai.

Chu Thánh tiêu tốn điểm tích lũy, một lần nữa bố trí một số cơ quan nguy hiểm, bất kể là ai đi vào đều phải chết!

Làm xong đã là hai tiếng sau, Chu Thánh mới ở trong Sở Vương Mộ tỉ mỉ điều tra xem là ai làm.

Phàm là trộm mộ đều sẽ để lại dấu vết.

Dấu vết thì có, những bộ trang phục đặc thù kia Chu Thánh sẽ mang đi một ít, lấy ra nghiên cứu và phân tích, còn có một số công cụ đặc thù nữa.

Chương 104

Chu Thánh tìm kiếm trong cổ mộ hồi lâu, mi tâm càng ngày càng ngưng trọng.

Người trộm mộ không ít, hơn nữa nhìn qua trang phục thì bọn chúng không chỉ đến từ một quốc gia.

An Lạc trăm năm trước từng kinh động loạn, cũng có liên quan đến việc Long Mạch biến mất sao?

Chu Thánh không khỏi suy đoán.

Sau khi thu thập xong manh mối, Chu Thánh đem thi thể từng người mai táng tốt, bận rộn mãi đến tối mới lui ra khỏi Sở Vương Mộ.

Đợi hắn ra ngoài, Khuất gia chủ và Khuất Chung Vân vẫn đứng đợi bên ngoài. "Đại nhân, bên trong..." "Toàn bộ bị hủy rồi, bao gồm cả mộ tiên tổ Khuất gia các người cũng bị người ta phá hủy." Chu Thánh trầm giọng nói.

Nghe được câu này, Khuất gia chủ trong nháy mắt thẹn quá hóa giận: "Đáng ghét, bọn chúng đáng chết!" Tiên tổ Khuất gia vẫn luôn được mai táng trong Sở Vương Mộ, bồi táng cùng Sở Vương.

Hiện giờ mộ bị trộm, phần mộ tiên tổ Khuất gia cũng bị quật lên.

Đào mộ tổ tiên người khác, chẳng khác nào giết cha mẹ người ta!

Đây là mối thù không đội trời chung!

Chu Thánh đem những thứ thu thập được ném cho Khuất Chung Vân. "Trong vòng một tiếng đồng hồ, ta muốn biết những thứ này đến từ quốc gia nào!" Khuất Chung Vân nhìn đồ vật Chu Thánh ném tới, lập tức hiểu ý, lập tức đi xuống tra xét.

Chu Thánh nhìn Khuất gia chủ, nhắc nhở: "Sở Vương Mộ ta đã bố trí lại một lần nữa, ông tốt nhất đừng để người của mình đi vào!" "Đã rõ, đã rõ." Khuất gia chủ gật đầu, sau đó trịnh trọng nói: "Muốn vào Sở Vương Mộ, trước hết phải diệt Khuất gia ta!" Khuất gia là gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm, nội tại vẫn phải có.

Sở Vương Mộ dưới sự bảo hộ của Khuất gia, ngoại trừ người nhà họ Khuất thì ai cũng không vào được.

Cho dù là đạo mộ tặc đến cũng không được.

Chu Thánh nhìn Khuất gia chủ, cũng không nói gì, hắn hiện tại chỉ muốn sớm làm rõ tung tích của Long Mạch, sau đó đi truy hồi. "Đồ của An Lạc ta, không phải thứ bọn bây có thể nhòm ngó!" Chu Thánh nhìn bầu trời đầy sao vô tận, nắm chặt nắm đấm. "Đợi đấy, rửa sạch cổ mà đợi đi!" Tại đại đường Khuất gia.

Người nhà họ Khuất đã chuẩn bị bữa tối phong phú cho Chu Thánh và một con mèo.

Khuất gia chủ có thể nhìn ra con mèo Chu Thánh ôm rất không bình thường, cho nên chuẩn bị thức ăn cho mèo thượng hạng.

Nhưng mà, mèo lại ăn thức ăn giống hệt Chu Thánh.

Cơm nước xong xuôi, Khuất Chung Vân cũng điều tra xong trở về. "Đại nhân, đã tra ra." Khuất Chung Vân cầm một bản báo cáo đưa cho Chu Thánh. "Cái đầu chó nhỏ này là tín ngưỡng Tử Thần Anubis của Ai Cập.

Cái phi tiêu này là đồ thường dùng của Ninja Nhật Bản.

Còn cái móng vuốt kia là vũ khí đặc chủng binh của nước Ưng Tương (Mỹ) sử dụng." Khuất Chung Vân đưa toàn bộ đồ vật cho Chu Thánh. "Mà những trang phục kia là trang phục Ai Cập, bên đó gió cát khá lớn cho nên bọn họ sẽ mang khăn trùm đầu." Khuất Chung Vân

giải thích.

Những thứ này lên mạng tra cơ bản là ra.

Hắn vận dụng thêm chút nhân mạch của Khuất gia liền tra ra được móng vuốt kia đến từ đâu. "Thú vị." Chu Thánh không ngờ Ai Cập cũng tham dự vào.

Chu Thánh xem qua báo cáo, hắn hiện tại chỉ muốn biết Long Mạch bị trộm đi đâu. "Kẻ phản bội của Khuất gia, cuối cùng định cư ở nước Ưng Tương đúng không?" Chu Thánh mở miệng hỏi.

Kẻ phản bội kia bất kể ở đâu, Khuất gia khẳng định có thể tìm được manh mối. "Vâng, tôi có địa chỉ của hậu nhân hắn." Khuất gia chủ không giấu giếm, dù sao chuyện này quan hệ trọng đại. "Sắp xếp đi." Chu Thánh nói thẳng. "Khuất gia ta có máy bay tư nhân có thể xuất ngoại, xin hỏi khi nào thì đi nước Ưng Tương?" Khuất gia chủ hỏi. "Tối nay." Chu Thánh đáp, hắn không muốn trì hoãn thêm. "Được, tôi lập tức sắp xếp." Khuất gia chủ nói xong nhìn về phía Khuất Chung Vân. "Không cần ta lặp lại một lần nữa chứ?" "Không cần, con đi sắp xếp ngay đây." Khuất Chung Vân rất nhanh đi xuống chuẩn bị.

Máy bay tư nhân muốn bay ra nước ngoài phải làm thủ tục xin phép bay, còn phải làm visa.

Ngoài ra đến nước Ưng Tương, hạ cánh xong cũng cần liên hệ xe đưa đón.

Một loạt việc vặt cần xử lý.

Mà những việc này bọn họ sẽ xử lý tốt, đây là trách nhiệm của tử sĩ.

Chu Thánh ngồi trên ghế thái sư, hai tay đan vào nhau, lẳng lặng suy tư.

Đi ra nước ngoài chắc chắn không giống như thủ lăng ở An Lạc,

tại An Lạc hắn có thể nhận được mọi sự trợ giúp, hơn nữa còn có thể thao túng cơ quan đối phó đạo mộ tặc.

Ra ngoài rồi, chính là tự mình đi khai quật.

Trong lúc suy tư, Chu Thánh nghĩ đến Mạc Kim Giáo Úy.

Bản lĩnh Mạc Kim Giáo Úy không yếu, nếu có thể để bọn họ hiệp đồng cùng mình đi lấy lại Long Mạch, có lẽ sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly. "Meo~ Meo~" Lưu Ly kêu hai tiếng, chớp chớp mắt.

Chu Thánh lập tức nhìn Khuất gia chủ, nói: "Ta muốn ông giúp ta tra hai người, có tra được không?" "Không vấn đề." Khuất gia chủ gật đầu. "Một người tên Vương Bàn Tử, tên thật ta không nhớ, một người tên Hồ Bát Nhất, bọn họ đều là Mạc Kim Giáo Úy, ông giúp ta tra phương thức liên lạc của bọn họ là được." Chu Thánh nói. "Được." Khuất gia chủ gật đầu, lập tức đi xuống xử lý.

Thời đại internet, muốn tra một người quá dễ dàng.

Đặc biệt là đối với thế gia như bọn họ, muốn tìm người chỉ là chuyện động ngón tay.

Không bao lâu sau, Khuất gia chủ đã cầm tư liệu đi vào. "Đại nhân, đây là tư liệu ngài cần." Chu Thánh nhận lấy tư liệu nhìn thoáng qua, trên tư liệu của Hồ Bát Nhất không chỉ có số điện thoại mà còn có tình trạng công việc, hôn nhân...

Những cái khác Chu Thánh không xem, hắn trực tiếp nhập số điện thoại, gửi cho y một tin nhắn. [Thủ Lăng Nhân: Trộm mộ nước ngoài, đi không?] Chu Thánh chỉ gửi một câu ngắn gọn, đương nhiên hắn dùng số ảo để gửi, tránh bị tra ra.

Tại kinh đô, trong một con ngõ nhỏ.

Hồ Bát Nhất đang uống rượu cùng Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ, điện thoại trên bàn đột nhiên sáng lên.

Hồ Bát Nhất đang uống nên không quan tâm, nhưng Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh thuận tay cầm lên bấm xem. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử chấn kinh. "Sao thế Bàn Tử?" Hồ Bát Nhất cầm lấy điện thoại của mình. "Cái đù?" Hồ Bát Nhất cũng sững sờ. "Anh Hồ, cái này có phải là 'câu cá chấp pháp' không?" "Câu cá cái rắm!" Hồ Bát Nhất nói xong, không hề do dự, gửi lại một chữ: [Đi!] Những cái khác không hỏi, là đi quốc gia nào, trộm mộ ai, bởi vì Thủ Lăng Nhân sẽ nói cho y. "Không phải, Thủ Lăng Nhân đang giữ mộ ngon lành, sao tự nhiên lại chạy ra nước ngoài trộm mộ?" Vương Bàn Tử có chút không hiểu.

Một người giữ mộ đột nhiên chạy đi trộm mộ?

Lại còn ra nước ngoài?

Chơi cũng lớn quá rồi! "Khả năng là trong mộ huyệt nào đó ở nước ngoài có thứ ngài ấy muốn, hoặc là nói... nước ngoài đã lấy đi đồ của An Lạc ta, ngài ấy muốn đi lấy về!" Hồ Bát Nhất trầm giọng nói, nghĩ đến đám đạo mộ tặc nước ngoài.

Bọn chúng có tổ chức, có kỷ luật, hơn nữa đến không chỉ một hai lần, trước đó khẳng định đã từng tới, còn mang đi một số thứ rất quan trọng.

Thủ Lăng Nhân bất đắc dĩ mới phải ra nước ngoài lấy lại.

Mà đồ vật nếu giấu trong mộ huyệt thì cần phải trộm mộ.

Chương 105

Trong giới trộm mộ, ai mà không biết danh tiếng Mạc Kim Giáo Úy của y?

Cho nên rất tự nhiên liền nhắn tin cho y rồi. "Anh Hồ, chúng ta hiện tại đang bị giám sát, không thể rời đi a." Vương Bàn Tử dang tay nói.

Bởi vì làm nghề trộm mộ nên bọn họ bị giám sát, không được phép trộm mộ nữa, cũng không được tùy tiện rời đi. "Tôi sẽ đi nói chuyện với bộ phận liên quan, bọn họ chắc sẽ hiểu." Hồ Bát Nhất nói.

Tại Khuất gia.

Chu Thánh nhìn tin nhắn điện thoại, tin nhắn rất ngắn gọn, chỉ có một chữ: "Đi!".

Nhìn thấy chữ này, Chu Thánh không nói gì thêm, đợi hắn xác định được địa điểm sẽ thông báo cho nhóm Hồ Bát Nhất.

Cũng đúng lúc này, Khuất Chung Vân đi vào. "Đại nhân, cha, mọi thứ đã chuẩn bị xong!" Chu Thánh ôm mèo đứng dậy, sau đó đeo mặt nạ quỷ lên: "Đi thôi." Người tháp tùng Chu Thánh xuất ngoại là Khuất Chung Vân.

Khuất gia chủ tuổi đã cao, đi đường còn mệt, nói gì đến chuyện đi nước Ưng Tương.

Tại phòng nghiên cứu của bộ phận liên quan.

Dưới tầng tầng bảo vệ, chiếc hộp đen được mở ra.

Bên trong là một con dao nhỏ và một cái hũ đen sì. "Thứ này dùng để làm gì?" Một đám chuyên gia rất tò mò. "Phong ấn Long Mạch." Một lão giả đứng dậy nói, trên người ông tỏa ra áp lực rất mạnh.

Ông là cố vấn đặc biệt của bộ phận liên quan, đồng thời cũng là lớp bảo hộ mạnh nhất. "An Lạc ta có Long Mạch, trong Long Mạch ẩn chứa vận mệnh quốc gia; con dao nhỏ này có thể chém đứt Long Mạch, cái hũ này có thể phong ấn Long Mạch!" Lão giả đi đến bên cạnh cái hộp nói. "Cái này cũng quá huyền hoặc rồi?" "Làm gì có chuyện quốc vận, chúng ta phải tin tưởng khoa học!" Lão giả cũng không để ý bọn họ, mà nhìn con dao và cái hũ, trầm trọng nói: "Thứ này nhất định phải hủy đi!" Ông sống hơn một trăm tuổi, đã từng chứng kiến chuyện Long Mạch, cho nên vô cùng rõ ràng Long Mạch quan trọng thế nào.

Đang nói chuyện thì Hồ Bát Nhất được đưa vào.

Người tiếp đãi của bộ phận liên quan đang ở ngay bên ngoài phòng nghiên cứu. "Anh đến có việc gì?" Hồ Bát Nhất nhìn trái nhìn phải, nói: "Thủ Lăng Nhân gửi tin nhắn cho tôi, bảo đi cùng ngài ấy ra nước ngoài... trộm mộ!" Người tiếp đãi: "..." Ngày hôm sau, 5 giờ chiều giờ địa phương nước Ưng Tương (Mỹ), máy bay tư nhân hạ cánh xuống sân bay Đức Châu (Texas).

Khi cửa khoang mở ra, Chu Thánh đeo mặt nạ quỷ, dưới sự dẫn đường của Khuất Chung Vân đi xuống máy bay, sau đó lên chiếc xe Hummer đang chờ sẵn.

Lần này đi cùng, ngoại trừ Chu Thánh và Khuất Chung Vân còn có tám người Khuất gia, bọn họ đều là người canh giữ từ đường, có thực lực nhất định.

Sau khi lên xe, đoàn xe khởi động rời khỏi sân bay, đi đến một trang viên tư nhân. "Đại nhân, ông hai đã chết, hiện tại người sống ở trang viên tư nhân là hậu duệ của ông ấy, không biết bọn họ còn nhớ những chuyện kia không." Khuất Chung Vân nhìn Chu Thánh nói.

Từ khi biết thân phận của Chu Thánh và của chính mình, hắn đối

với Chu Thánh trở nên vô cùng tôn kính.

Mà hắn chính là tử sĩ đời tiếp theo của Khuất gia. "Để xem đã." Chu Thánh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ An Lạc đến nước Ưng Tương bay mất hơn hai mươi tiếng.

Ngồi máy bay tư nhân cũng không mệt, có thể ngủ có thể ăn, cũng khá hưởng thụ.

Xe chạy hơn một tiếng thì đến trang viên tư nhân.

Trang viên này rất lớn, xây dựng cũng rất cổ kính, giống với nhà cửa của Khuất gia.

Bên ngoài trang viên còn có mấy vệ sĩ cầm súng.

Ở nước Ưng Tương không cấm súng.

Chu Thánh xuống xe, đám người kia lập tức chĩa súng vào hắn. "Cút!" Chu Thánh mắng một câu, ôm Lưu Ly đi vào.

Người Khuất gia lập tức rút vũ khí, chĩa vào mấy tên vệ sĩ.

Mấy tên vệ sĩ thấy thế căn bản không dám ngăn cản.

Bọn chúng cũng không muốn vì bảo vệ trang viên mà chết.

Chu Thánh đi thẳng vào trong, trong trang viên có không ít nam nữ trẻ tuổi đang ăn chơi trác táng, nhao nhao nhìn Chu Thánh, thập phần tò mò. "Này, mày từ đâu chui ra đấy?

Tao không mời mày vào tham gia tiệc tùng!" Bọn họ nói tiếng Anh, Chu Thánh nghe hiểu nhưng không muốn để ý.

Hắn đi thẳng vào trong nhà, ngồi lên ghế chủ vị ở đại đường, nhẹ nhàng vuốt mèo. "Ông tự mình đi ra, hay là để ta 'mời' ông ra?" Chu Thánh khẽ nói, thị lực của hắn có sự đột phá, có thể cảm ứng được người trong phạm vi mười mét.

Trên lầu, một người trông khá già nua đi xuống, ông ta mặc đồ kiểu nhà Đường, dung mạo có vài phần giống Khuất gia chủ. "Cậu là ai?" Người nọ hỏi thẳng. "Long Mạch, ở đâu?" Chu Thánh trầm giọng hỏi, ngữ khí dị thường băng lãnh.

Lão già mặc đồ Đường nghe thấy hai chữ Long Mạch toàn thân run lên, sau đó nói: "Tôi không biết cậu đang nói gì?

Tự ý xông vào nhà dân, tôi sẽ báo cảnh sát!" "Cùng một câu nói, ta không muốn lặp lại lần thứ hai.

Trước khi ta còn chưa động sát tâm, tốt nhất hãy nói cho ta biết!" Ngữ khí Chu Thánh càng thêm lạnh lẽo, Trảm Ảnh Đao bên hông cũng bị Lưu Ly rút ra một chút.

Lão già nhìn Chu Thánh, nghiến răng nói: "Tôi nói cho cậu, cậu sẽ tha cho tôi và gia đình tôi chứ?" "Xem tâm trạng của ta." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn người đàn ông, khí tức trên người bộc phát.

Lão già nghiến răng nói: "Long Mạch bị bọn họ giấu dưới Kim Tự Tháp Hồ Phu (Khufu), không liên quan đến Khuất gia tôi, Khuất gia tôi cái gì cũng không làm." Ông ta không dám không nói, vì ông ta đoán được là ai đến.

Năm đó cha ông ta từng nói, bọn họ không cần sợ Khuất gia ở An Lạc, nhưng phải đề phòng một loại người: Thủ Lăng Nhân An Lạc.

Thủ Lăng Nhân An Lạc tuy đã đoạn tuyệt, nhưng không biết chừng lúc nào đó "lửa rừng thiêu bất tận, gió xuân thổi lại sinh".

Cha ông ta dặn, nếu Thủ Lăng Nhân đến, đừng giấu diếm, cứ nói hết ra, đổ vỏ cho kẻ khác.

Như vậy còn có thể tự vệ.

Nếu không, gia tộc ông ta sẽ bị diệt vong! "Kim Tự Tháp Khufu..." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn không ngờ đạo mộ tặc nước ngoài lại đem Long Mạch trộm được giấu ở Ai Cập chứ không phải ở nước Ưng Tương.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nước Ưng Tương lập quốc mới có hơn hai trăm năm, cũng chẳng có bề dày lịch sử gì, căn bản không trấn được Long Mạch An Lạc.

Mà Ai Cập, cùng là một trong tứ đại cổ quốc, lại có lăng mộ Pharaoh kim tự tháp, đúng là có thể trấn trụ Long Mạch.

Hơn nữa, nơi trấn trụ Long Mạch lại là kim tự tháp lớn nhất Ai Cập, Kim Tự Tháp Khufu.

Chu Thánh gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn, lạnh lùng nhìn lão già mặc đồ Đường.

Đang nhìn thì con trai lão ta cầm súng dẫn bạn bè đi vào. "Cha, hắn là ai?" "Đừng làm loạn, đi ra ngoài!" Lão già quát.

Ông ta tuy chưa gặp Thủ Lăng Nhân, nhưng từ nỗi sợ hãi của cha mình, ông ta hiểu được Thủ Lăng Nhân rất đáng sợ. "Sợ cái gì, chỉ là một con chó An Lạc, còn dám đối với chúng ta..." "Xoẹt..." Chu Thánh rút trường đao ra khỏi vỏ, một đao chém bay đầu gã. "Mày chửi thêm một câu nữa thử xem?" Đôi mắt Chu Thánh càng thêm lạnh lẽo.

Vốn dĩ lần này đến hắn đã mang theo nộ khí.

Đạo mộ tặc nước ngoài trộm Long Mạch An Lạc, có thể hiểu là bọn chúng muốn chèn ép An Lạc.

Nhưng bọn họ thân là con dân An Lạc lại lựa chọn phản bội, đối phó quốc gia của mình, vậy thì đáng chết!

Đối với kẻ phản quốc, thông thường sẽ hỏi thăm tổ tông mười tám đời hắn trước, sau đó treo cổ.

Nhưng Chu Thánh không có nhiều thời gian để từ từ dạy dỗ bọn

họ.

Con trai lão già bị giết, lão ta một cái rắm cũng không dám thả, mà những người khác thì hoảng hốt, vứt bỏ vũ khí quỳ rạp xuống.

Chương 106

Bọn họ sợ rồi.

Chu Thánh nhìn lão già, quát: "Quỳ xuống!" Lão già "bịch" một cái quỳ xuống, không hề do dự.

Chu Thánh đi đến trước mặt ông ta, nói: "Đã làm chó thì đừng có đứng lên nữa.

Làm chó là cha ngươi, có lẽ ngươi vô tội.

Nhưng con trai ngươi nhục mạ An Lạc, đáng chém!" "Vâng!" Lão già cúi đầu thấp giọng. "Chuyện ở đây ta không hy vọng bị người khác biết, nếu không ta sẽ quay lại lần nữa." Nói xong, Chu Thánh mang theo Lưu Ly đi ra cửa.

Mục đích của hắn đã đạt được, hắn biết Long Mạch bị giấu ở đâu. "Sao anh không giết ông ta luôn?" Lưu Ly đứng bên tai Chu Thánh khẽ hỏi. "Không cần thiết, hơn nữa anh cũng không muốn phiền toái quá lớn.

Nếu bọn họ chết hết, một số người ở nước Ưng Tương khẳng định sẽ đi ngăn cản anh." Chu Thánh trầm giọng nói.

Xương cốt bọn họ đã cong rồi, cả đời này đều không đứng thẳng lên được, không giết còn khó chịu hơn là giết.

Ra khỏi cửa, Chu Thánh lên xe, lấy điện thoại nhắn cho Hồ Bát Nhất một tin: [Kim Tự Tháp Khufu, mau lên!] Gửi xong, Chu Thánh mới nhìn về phía Khuất Chung Vân: "Cậu không muốn vào trong tự tay xử lý kẻ phản bội gia tộc sao?" Chu Thánh vào trong xử lý, vẫn không thấy Khuất Chung Vân đi vào. "Bọn họ sống còn bị giày vò hơn là chết." Khuất Chung Vân nói.

Chu Thánh gật đầu, sau đó nói: "Đi Kim Tự Tháp Khufu." Tại phòng nghiên cứu của bộ phận liên quan.

Điện thoại Hồ Bát Nhất lại sáng lên, bên trên chỉ có một câu ngắn gọn. "Thủ Lăng Nhân chơi kiểu gì vậy?

Cư nhiên muốn đi trộm Kim Tự Tháp!" Hồ Bát Nhất đờ cả người. "Hóa ra Long Mạch bị trộm của An Lạc ta giấu dưới Kim Tự Tháp Ai Cập!" Lão giả dường như đã hiểu, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía người phụ trách, gật đầu.

Người phụ trách bộ phận liên quan lập tức nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Tôi lập tức sắp xếp chuyên cơ cho anh, nhanh chóng đưa các anh đến đó.

Các anh còn cần chuẩn bị gì không?" "Đồ nghề trộm mộ, đều cần!" Hồ Bát Nhất có chút hưng phấn.

Lần này, y muốn hiệp trợ Thủ Lăng Nhân, vì quốc gia mà trộm mộ!

Y cũng rất mong chờ được kề vai chiến đấu cùng Thủ Lăng Nhân!

Một đêm trôi qua.

Đến rạng sáng, Chu Thánh đeo mặt nạ quỷ, lưng đeo ba lô, ôm mèo độc hành trên sa mạc.

Phần lớn diện tích Ai Cập đều là sa mạc, người nhà họ Khuất đưa Chu Thánh đến nơi cách xa Kim tự tháp Khufu rồi quay về.

Xung quanh Kim tự tháp đều là sa mạc, tuy có thể lái xe tới nhưng dọc đường đều có người, rất dễ bị phát hiện.

Chu Thánh chọn cách đi bộ để giữ bí mật. "Meo ~ Ở đây lạnh quá." Lưu Ly cuộn tròn người, rúc sâu vào lòng Chu Thánh cọ cọ. "Lát nữa là nóng ngay thôi." Chu Thánh nói.

Khu vực sa mạc là như vậy, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, ban ngày nóng chết người, ban đêm lạnh thấu xương.

Hiện tại là lúc rạng sáng, trời tờ mờ sáng, nhiệt độ chưa tăng lên, mặt trời cũng chưa mọc.

Đi đi nghỉ nghỉ, đến hơn mười hai giờ trưa, Chu Thánh mới đến trước Kim tự tháp lớn nhất.

Kim tự tháp Khufu, chiều cao lên tới một trăm bốn mươi sáu mét, tương đương với tòa nhà cao ốc năm mươi tầng.

Ở mặt chính diện Kim tự tháp còn có tượng Nhân Sư.

Nơi này đã được khai thác thành khu du lịch, xung quanh có không ít người đến chiêm ngưỡng kỳ quan thế giới này.

Tất nhiên, cũng có không ít người mặc áo trắng, quấn khăn đầu trắng chịu trách nhiệm bảo vệ, tránh để có kẻ đến phá hoại Kim tự tháp.

Chu Thánh nhìn trang phục của họ, không khỏi liên tưởng đến đám thây ma bảo vệ mộ Sở Vương. "Quả nhiên là các ngươi." Chu Thánh trầm giọng nói, ôm mèo đứng từ xa, không mạo muội đến gần.

Xung quanh Kim tự tháp Khufu đều có tuyến phong tỏa, muốn đến gần chiêm ngưỡng chỉ có thể mua vé.

Chu Thánh không phải không có tiền, mà là hắn không tiện lộ diện. "Meo ~ Nóng quá đi!" Lưu Ly phóng cái vèo từ trong lòng Chu Thánh ra, đứng trên vai hắn. "Lưu Ly, em có nhìn ra có thể vào từ đâu không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi. "Meo ~ Em chưa từng ra nước ngoài, em không biết." Lưu Ly đáp.

Chu Thánh nghe vậy thì biết dựa vào Lưu Ly là vô dụng, chỉ có thể tự mình tìm lối vào.

Kim tự tháp Khufu giống như một hình tam giác cân, dùng đất cát đắp thành khối đá, lại dùng khối đá xây dựng mà thành.

Bốn phía hoàn toàn bịt kín, căn bản không có lối vào.

Muốn đi vào, hoặc là dùng sức mạnh phá ra, hoặc là tìm được cơ quan.

Hơn nữa hiện tại lại có bảo vệ canh gác hai mươi bốn giờ không gián đoạn, ai cũng đừng hòng lén lút đến gần.

Muốn trộm Kim tự tháp Khufu, điểm khó nhất nằm ở chỗ làm sao đi vào!

Chu Thánh đứng từ xa, lẳng lặng quan sát. ...

Trước Kim tự tháp Khufu.

Hai người đàn ông An Lạc mua vé, tiến vào khu vực gần Kim tự tháp Khufu để quan sát. "Hồ ca, anh nói xem Thủ Lăng Nhân đang ở đâu?

Hắn sẽ không lừa chúng ta qua đây đấy chứ?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi. "Giờ này cậu ấy chắc đang ở trong bóng tối.

Bàn Tử, chúng ta nghiên cứu Kim tự tháp Khufu trước đã." Hai người bọn họ chính là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Bộ ba Mạc Kim đều đã tới, chẳng qua Dương Tuyết Lỵ đang trông hành lý ở bên ngoài, hắn và Vương Bàn Tử gọn nhẹ ra trận, vào trong nghiên cứu. "Hồ ca, tôi thật không ngờ, có một ngày nghề trộm mộ Mạc Kim Giáo Úy của chúng ta cư nhiên lại phát triển ra tầm quốc tế, chúng ta cũng coi như làm rạng danh Mạc Kim Giáo Úy rồi nhỉ?" Vương Bàn Tử cũng có chút hưng phấn.

Trộm Kim tự tháp, ai dám nghĩ tới?

Mà bọn họ lại dám!

Mạc Kim Giáo Úy đời đời truyền thừa đều trộm cổ lăng An Lạc, nhưng bọn họ trộm là Kim tự tháp nước ngoài!

Sau này truyền thừa xuống, bọn họ đều có thể làm tổ sư gia rồi. "Chúng ta không phải đi trộm mộ, chúng ta chỉ đến phối hợp với Thủ Lăng Nhân, lấy lại đồ vật thuộc về An Lạc chúng ta!" Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu. "Hề hề." Vương Bàn Tử cười hì hì: "Tôi hiểu mà, tôi hiểu mà." Dù là lấy đồ hay trộm mộ thì cũng cùng một ý nghĩa.

Hồ Bát Nhất đi quanh Kim tự tháp Khufu một vòng, một cái khe hở cũng không nhìn thấy.

Cả tòa Kim tự tháp hoàn toàn bịt kín, nếu nói nơi duy nhất lồi ra thì có khả năng chỉ là tượng Nhân Sư ở mặt chính diện.

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm tượng Nhân Sư hồi lâu, nếu nói có cơ quan thì khả năng chỉ có ở hai bức tượng Nhân Sư này. "Bàn Tử." Hồ Bát Nhất gọi một tiếng.

Vương Bàn Tử trong nháy mắt ngầm hiểu ý, đi về phía nhân viên bảo vệ. "Bà nội chúng mày, dù sao chúng mày cũng nghe không hiểu lão tử đang nói cái gì, tao cứ chửi chúng mày đấy, chúng mày làm gì được tao?" Vương Bàn Tử đi đến trước mặt nhân viên bảo vệ, chốc chốc chỉ hướng Đông, chốc chốc chỉ hướng Tây, nói tiếng Trung lưu loát. "Thằng ngốc lớn, thằng ngốc nhỏ, toàn bộ đều là đồ ngốc." Lúc Vương Bàn Tử đang chửi hăng say, nhân viên bảo vệ cầm dùi cui nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Sau đó, thốt ra tiếng Trung. "Mày đang chửi bọn tao đấy à?" Vương Bàn Tử nghe vậy sững sờ: "Các ngươi thế mà lại biết tiếng Trung?" Hắn ngây người, một tên bảo vệ Kim tự tháp mà cũng biết tiếng Trung sao? "Huynh đệ, bọn tao biết tám thứ tiếng, mày chửi người rồi." Nói xong, bọn họ cầm dùi cui đi về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Chương 107

Hắn vốn định phân tán sự chú ý của bảo vệ, lại không ngờ đám bảo vệ này cư nhiên biết tám thứ tiếng, nghe hiểu hắn đang nói cái gì. "Đù má, thời buổi này cạnh tranh thế à?

Đến cái thằng bảo vệ cũng biết tám thứ tiếng!" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa chửi.

Vương Bàn Tử không biết, bảo vệ canh giữ Kim tự tháp Khufu chính là hậu nhân của đám thây ma trộm mộ Sở Vương.

Bảo vệ bị Vương Bàn Tử dẫn đi, Hồ Bát Nhất nhân cơ hội kiểm tra kỹ lưỡng hai bức tượng điêu khắc. "Quả nhiên, trên tượng điêu khắc có vấn đề." Hồ Bát Nhất nói khẽ.

Tìm ra vấn đề rồi, việc cần làm bây giờ là hội họp với Thủ Lăng Nhân, sau đó tiến vào trong Kim tự tháp Khufu.

Hồ Bát Nhất không dám ở lâu, bởi vì người canh giữ Kim tự tháp Khufu quá nhiều, Vương Bàn Tử dẫn đi chỉ là một bộ phận nhỏ.

Hắn nhân lúc không ai chú ý, trà trộn vào đám du khách, đi quanh Kim tự tháp Khufu một vòng rồi rời đi.

Sau khi rời khỏi Kim tự tháp rất xa, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ hội họp. "Bàn Tử vẫn chưa về à?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Chưa." Dương Tuyết Lỵ lắc đầu.

Nơi bọn họ đang đứng là phía sau Kim tự tháp Khufu, cách đó ba cây số. "Sa mạc không lớn, lấy Kim tự tháp làm tọa độ, cậu ta chắc sẽ tìm về được." Hồ Bát Nhất vừa nói vừa ngồi xuống cái ghế gấp nhỏ, suy tư kỹ càng. "Thủ Lăng Nhân đại khái buổi tối sẽ tới, chúng ta đợi ở đây đến tối là được." Hồ Bát Nhất nói.

Muốn không đánh rắn động cỏ mà tiến vào Kim tự tháp Khufu là rất khó.

Hắn phải bàn bạc kỹ lưỡng với Thủ Lăng Nhân.

Hồ Bát Nhất còn mang theo thiết bị liên lạc vệ tinh, một khi có rắc rối, có thể gọi điện cho bộ phận liên quan của An Lạc bất cứ lúc nào.

Lúc bọn họ xuất phát, người của bộ phận liên quan đã nói: "An Lạc vĩnh viễn là hậu phương của các anh!" Hiện nay An Lạc là một cường quốc, hoàn toàn không sợ bất kỳ quốc gia nào.

Có An Lạc chống lưng, dù bị phát hiện, bọn họ cũng có thể an toàn trốn thoát.

Giống như bọn trộm mộ nước ngoài vậy, bọn họ dám trực tiếp ra tay, tất nhiên là vì có chỗ dựa. ...

Bên kia.

Vương Bàn Tử chạy đi rất xa, thở hồng hộc ngồi bệt xuống sa mạc. "Phù, mệt chết Bàn gia rồi, thời buổi này bảo vệ mạnh thế sao?" Bảo vệ truy đuổi hắn suốt ba cây số, cuối cùng mới bất đắc dĩ quay về canh giữ Kim tự tháp.

Vương Bàn Tử nhìn Kim tự tháp phía xa, phát hiện mình chạy quá xa rồi, đợi đi đến chỗ Hồ Bát Nhất cũng phải mất sáu cây số.

Vương Bàn Tử chửi thề một tiếng.

Chính lúc hắn định đứng dậy rời đi thì một tiếng mèo kêu từ sau lưng truyền đến. "Meo ~" Trên sa mạc.

Vương Bàn Tử đi phía trước, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Chu Thánh, sợ Chu Thánh biến mất.

Nhưng mỗi lần quay đầu là một lần bị dọa.

Bởi vì Chu Thánh đeo mặt nạ quỷ không có chút hơi thở nào, đi

đường cũng không có tiếng động, càng không có dấu vết.

Vương Bàn Tử không chỉ một lần nghi ngờ, Thủ Lăng Nhân sau lưng hắn rốt cuộc là người hay quỷ?

Không có chút hơi người thì thôi đi, đi đường cũng không để lại dấu chân, đây không phải chuyện con người có thể làm được. "Cái đó...

Thủ Lăng Nhân, cậu rốt cuộc có phải là người chúng tôi gặp trên máy bay không?" Vương Bàn Tử vẫn nhịn không được hỏi.

Chu Thánh không trả lời.

Một khi nói phải, bọn họ muốn tra ra thân phận của hắn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dù sao lúc mua vé máy bay là phải xác thực danh tính.

Vương Bàn Tử thấy Chu Thánh không trả lời thì thả chậm bước chân, nói: "Hay là cậu đi trước đi." Hắn vẫn hơi sợ, đi trước mặt Chu Thánh lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Thủ Lăng Nhân kỳ quái thì thôi đi, quan trọng là ngay cả con mèo trên vai hắn cũng vô cùng quỷ dị, đôi mắt đen nhánh sáng rực, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Chu Thánh liếc hắn một cái, tôi mà biết các người ở đâu thì còn cần anh dẫn đường chắc?

Nói ra cũng là may mắn, vốn dĩ Chu Thánh đang nấp cách mặt trước Kim tự tháp Khufu ba cây số để quan sát, kết quả Vương Bàn Tử chạy tới.

Vốn định tìm Mạc Kim Giáo Úy, Chu Thánh liền đi qua.

Lúc đó trực tiếp dọa Vương Bàn Tử sợ tè ra quần.

Nhưng sau khi phản ứng lại, Vương Bàn Tử mới nói dẫn Thủ

Lăng Nhân đi tìm Hồ Bát Nhất.

Vì thế mới có cảnh tượng này.

Hai người đội nắng gắt đi bộ trong sa mạc, khoảng cách vốn đã xa, chừng sáu cây số.

Cũng may Vương Bàn Tử không đi nhầm đường, hai người đi chưa đến một tiếng đồng hồ đã tới chỗ Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ nghỉ ngơi. "Hồ ca!" Vương Bàn Tử nhìn thấy Hồ Bát Nhất, kích động chạy tới.

Đối mặt với Thủ Lăng Nhân, áp lực của hắn thực sự quá lớn.

Mỗi khi nhớ tới sự khủng bố của Thủ Lăng Nhân, chân hắn lại ẩn ẩn đau nhức.

Hồ Bát Nhất đứng dậy, nhìn Vương Bàn Tử đang kích động chạy tới, cùng với chiếc mặt nạ quỷ sau lưng Vương Bàn Tử.

Thủ Lăng Nhân?!

Sau khi nhìn rõ người, Hồ Bát Nhất trực tiếp lướt qua Vương Bàn Tử đang kích động, đi đến trước mặt Thủ Lăng Nhân. "Cậu đến rồi." Hồ Bát Nhất có chút kích động.

Vương Bàn Tử: "..." Hết yêu rồi.

Chu Thánh từ trong túi móc ra la bàn kim châm, ném cho Hồ Bát Nhất.

Hắn có Tầm Long Quyết nhận được từ hệ thống, không cần la bàn kim châm cũng có thể dẫn đường.

Khi la bàn kim châm trở về tay Hồ Bát Nhất, hắn có chút cảm khái, la bàn kim châm rốt cuộc cũng trở lại.

Có nó, mộ huyệt nào trong thiên hạ mà không đi được? "Đa tạ." Hồ Bát Nhất nói lời cảm ơn.

Sau đó dẫn Chu Thánh đi đến doanh trại tạm thời hắn đã chuẩn bị, nói với Chu Thánh một số việc. "Lần này cậu gọi tôi qua trộm Kim tự tháp, tôi đã báo cáo với bộ phận liên quan bên kia rồi, họ cũng nói chỉ cần không trộm cắp một cách trắng trợn, phía nhà nước sẽ toàn lực ủng hộ chúng ta." Hồ Bát Nhất nhìn Chu Thánh nói.

Chu Thánh gật đầu, có nhà nước giúp đỡ, áp lực sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Ít nhất, nếu mang quan quách Sở Vương ra, chắc chắn là phía nhà nước tiếp nhận, nhà họ Khuất rất khó làm được.

Thế gia có mạnh đến đâu cũng chỉ mạnh ở nhân mạch và tiền bạc, một khi nâng lên tầm quốc gia thì thế gia có mạnh nữa cũng vô dụng. "Ngoài ra, lần này vào cổ mộ tôi đã chuẩn bị rất nhiều thứ." Hồ Bát Nhất chỉ vào ba cái ba lô hành quân, bên trong có đủ mọi thứ. "Còn có lẩu nữa." Vương Bàn Tử nói.

Hắn đặc biệt đòi lẩu, không phải loại lẩu tự sôi, mà là loại nồi uyên ương, các loại đồ nhúng đều có, còn có một bình gas mini.

Lần trước Chu Thánh ăn lẩu trong cổ mộ đã kích thích hắn dữ dội.

Hắn nghĩ lần này đi trộm mộ, cái gì có thể không cần, nhưng lẩu và rượu tây bắt buộc phải có. "Hay là ngồi xuống ăn chút gì đi?" Hồ Bát Nhất nhìn Chu Thánh, hắn cũng rất tò mò Thủ Lăng Nhân tháo mặt nạ ra sẽ trông như thế nào.

Chu Thánh không trả lời, mà đổi ba viên Ích Cốc Đan đưa cho họ: "Đan dược, no ba ngày." Hồ Bát Nhất đưa tay nhận lấy, có chút kinh ngạc.

Thủ Lăng Nhân thế mà còn có thứ này.

Vương Bàn Tử cầm lấy một viên, nhìn kỹ một chút rồi nói: "Cái của nợ này ngon không?" Nói xong, hắn nuốt chửng viên Ích Cốc Đan.

Chương 108

Cái mùi vị đó, vô cùng cay nồng chua loét, ăn một viên bảo đảm không muốn ăn viên thứ hai. "Khó ăn quá." Vương Bàn Tử đeo lên 'chiếc mặt nạ đau khổ'.

Hồ Bát Nhất không ăn, thứ này có thể giữ lại, sau này đi trộm mộ nếu thiếu lương thực thì ăn.

Trong tình huống bình thường, có thức ăn mà còn ăn cái này thì đúng là lãng phí. "Meo." Lưu Ly kêu một tiếng, chỉ về phía Kim tự tháp Khufu.

Chu Thánh thấy vậy quay đầu nhìn sang.

Khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ lắm.

Hồ Bát Nhất ân cần đưa ống nhòm qua.

Chu Thánh giơ ống nhòm lên nhìn, Hoắc Ngọc Tiệp thế mà lại tới!!!

Không phải chứ, cô ta tới làm gì?

Tôi chỉ mời nhóm Hồ Bát Nhất, chứ đâu có gọi nhà họ Hoắc!

Cô ta tới góp vui cái gì?

Khí tức của Chu Thánh trong nháy mắt trở nên âm lãnh, Vương Bàn Tử lập tức cảm nhận được một luồng hàn khí. "Hít hà, rõ ràng trời đang rất nóng, sao tôi lại lạnh thế này?" Vương Bàn Tử ôm chặt hai tay, không kìm được nhìn về phía Chu Thánh.

Hắn thấy lạnh quá.

Hồ Bát Nhất nhận ra sự bất thường, cầm ống nhòm nhìn qua.

Khi nhìn thấy Hoắc Ngọc Tiệp cũng tới, Hồ Bát Nhất vội vàng

giải thích: "Chuyện này tôi thật sự không biết, không ngờ bọn họ sẽ đến.

Tôi chỉ báo cáo với bộ phận liên quan thôi." Hồ Bát Nhất giờ coi như đã hiểu tại sao Chu Thánh lại đột nhiên trở nên lạnh lùng, hắn nghi ngờ là mình đã thông báo cho nhà họ Hoắc.

Bởi vì Hoắc Ngọc Tiệp vẫn luôn muốn tháo mặt nạ của Thủ Lăng Nhân. "Ẩn nấp." Chu Thánh nói một câu, sau đó ôm mèo đi xuống cồn cát. "Meo, đến thì đến rồi, anh trốn cái gì?

Anh còn sợ cô ta chắc?" Lưu Ly bực bội nói.

Chu Thánh lắc đầu bảo: "Không phải sợ cô ta, mà là nhiều người vào quá sẽ phiền phức." Hoắc Ngọc Tiệp nếu đi theo vào, quản hay là không quản?

Quản thì chẳng phải thêm phiền phức sao?

Hơn nữa cô ta một lòng muốn vạch trần mặt nạ của mình, nói không chừng ngược lại sẽ trở thành rắc rối.

Nếu không phải một mình hắn khó có thể mang quan quách Sở Vương đi, có khả năng Chu Thánh cũng sẽ không gọi nhóm Hồ Bát Nhất tới. ...

Trước Kim tự tháp Khufu.

Hoắc Ngọc Tiệp dẫn theo vài người nhà họ Hoắc, cải trang thành du khách, đi dạo quan sát xung quanh Kim tự tháp Khufu. "Thủ Lăng Nhân và Mạc Kim Giáo Úy đâu rồi?" Hoắc Ngọc Tiệp có chút khó hiểu.

Bà nội cô ta dùng quan hệ tra được Thủ Lăng Nhân mời Mạc Kim Giáo Úy đến Kim tự tháp Khufu.

Thời gian không xác định, nhưng cô ta đoán có thể là càng nhanh

càng tốt.

Cho nên cô ta đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Chỉ cần có thể đi theo Thủ Lăng Nhân vào Kim tự tháp Khufu, thì việc vạch trần mặt nạ của hắn còn không dễ sao?

Chỉ là đến đã lâu như vậy, tới giờ vẫn chưa thấy người.

Thủ Lăng Nhân không thấy đã đành, Mạc Kim Giáo Úy cũng tìm không ra. "Bọn họ có thể phải đợi buổi tối mới hành động, ban ngày người khá đông." Người nhà họ Hoắc nói. "Cũng phải." Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu, rời khỏi điểm du lịch, tìm một nơi râm mát, lấy flycam ra tìm kiếm. "Tôi không tin không tìm thấy anh!" Mặt trời dần lặn về tây.

Nhiệt độ cũng bắt đầu dịu đi.

Du khách bên ngoài Kim tự tháp Khufu đa phần đã giải tán.

Nơi này buổi tối không mở cửa, ai cũng không được phép đến gần.

Vương Bàn Tử cầm ống nhòm kiểm tra nhất cử nhất động bên kia. "Hồ ca, giới bị xung quanh Kim tự tháp càng ngày càng sâm nghiêm." Vương Bàn Tử trầm giọng nói.

Đợi du khách đi hết, mức độ bảo vệ Kim tự tháp Khufu lại tăng thêm không ít.

Ban ngày chỉ có mấy chục người, buổi tối lại có mấy trăm người canh giữ. "Bọn họ chẳng lẽ đoán được chúng ta muốn tới trộm mộ nên tăng cường phòng ngự?" Dương Tuyết Lỵ không khỏi suy đoán. "Không, Kim tự tháp Khufu ngày nào cũng như vậy.

Bên trong Kim tự tháp Khufu có đồ vật." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Bộ phận liên quan đã đưa cho hắn một bản tài liệu chi tiết, Kim tự tháp Khufu cứ đến ban đêm là lực lượng bảo vệ sẽ được tăng cường rất nhiều. "Vậy làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử không kìm được hỏi. "Không vội." Chu Thánh nhẹ nhàng nói một câu.

Chưa đến giờ.

Đợi đến nửa đêm hành động là tốt nhất. "Meo ~" Lưu Ly kêu một tiếng, chân mèo hất cằm Chu Thánh lên, bảo Chu Thánh nhìn lên trời.

Trên trời có mấy chiếc flycam bay tới, cũng không biết là flycam của bảo vệ hay của Hoắc Ngọc Tiệp. "Ẩn nấp!" Chu Thánh hô một tiếng, mọi người lập tức dùng vải vàng trùm lên người.

Hoắc Ngọc Tiệp điều khiển flycam mở rộng phạm vi tìm kiếm, hiện tại đã đến tối rồi, nhóm Mạc Kim Giáo Úy nhất định sẽ xuất hiện, còn có cả Thủ Lăng Nhân.

Mà trừ flycam của Hoắc Ngọc Tiệp ra, còn có máy bay trinh sát của nhân viên bảo vệ, đây là nhiệm vụ hàng ngày của bọn họ, mỗi ngày đến đêm đều phải tuần tra một lượt, loại trừ nguy hiểm.

Chu Thánh ôm Lưu Ly trốn dưới tấm vải vàng, thầm thì nói chuyện. "Meo, em cảm giác cô gái kia để ý anh đấy." Lưu Ly nói với Chu Thánh. "Không, không phải để ý, cô ta chỉ là bị anh dọa cho ám ảnh tâm lý thôi." Chu Thánh lắc đầu nói.

Nghĩ đến cảnh Hoắc Ngọc Tiệp bị mình dọa khóc trong cổ mộ, Chu Thánh lại nhịn không được muốn cười. "Meo, anh ác thật." Lưu Ly nói một câu. "Nói đi cũng phải nói lại, thị lực của em có phải rất tốt không?" Chu Thánh hỏi. "Đương nhiên, anh nhìn mắt em xem, có sáng không?" Lưu Ly chớp đôi mắt ngập nước nhìn Chu Thánh. "Vậy em ra ngoài xem giúp anh, flycam đã bay đi chưa." Chu Thánh vừa nói vừa đẩy Lưu Ly ra ngoài.

Lưu Ly nửa đen nửa trắng, trong bóng đêm, cô có thể giấu mình rất kỹ.

Cô nhìn kỹ một chút, flycam thì đã bay đi rồi, nhưng lực lượng bảo vệ quanh Kim tự tháp Khufu cũng nhiều hơn.

Xem xong, cô chui vào trong vải vàng, nói với Chu Thánh: "Flycam bay đi rồi, nhưng lực lượng bảo vệ Kim tự tháp Khufu đã được tăng cường.

Meo, bọn họ phòng bị nghiêm ngặt thật." Chu Thánh lấy vải đen ra ngoài, hô: "Hai tiếng nữa, làm theo lời tôi nói." Nói xong, hắn nhìn vào cửa hàng quy đổi của mình, cửa hàng quy đổi đã cập nhật không ít đồ, hệ thống rút thưởng cũng thay đổi, vật phẩm tinh phẩm biến thành một con ngựa.

Con ngựa đó toàn thân đen sì, trên người cháy rừng rực lửa xanh, hơn nữa còn mặc giáp trụ Thủ Lăng Nhân cùng kiểu với Chu Thánh.

Đao Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh vốn là một thanh trường đao, cưỡi trên ngựa cũng có thể sử dụng. "Kể ra cũng được đấy." Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mà Kim tự tháp Khufu cứ cách một tiếng lại có người tới tuần tra, đề phòng có người lười biếng.

Hơn nữa, thông qua ống nhòm còn có thể nhìn thấy đám nhân viên bảo vệ này đều là quân nhân, năng lực chiến đấu rất mạnh. "Bọn họ não có vấn đề à, các kim tự tháp khác không quản, cứ canh giữ mỗi Kim tự tháp Khufu, hơn nữa mức độ an ninh này cũng quá vô lý rồi." Vương Bàn Tử lầm bầm.

Chương 109

"Bọn họ canh giữ không phải Kim tự tháp, mà là thứ trong Kim tự tháp." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói. "Đồ của An Lạc ta!" Hai tiếng sau, khi đội tuần tra rời đi, Chu Thánh mới từ dưới đất đứng dậy.

Hắn từ trong túi lấy ra một cái trống rất lớn. "Bàn Tử." Chu Thánh gọi một tiếng, Vương Bàn Tử nhìn Chu Thánh lôi ra cái trống lớn từ hư không, cả người đều chấn kinh. "Cái... cái của nợ gì thế?" "Trống Chiến, biết gõ không?" Chu Thánh hỏi một câu.

Gõ Trống Chiến cũng là một việc kỹ thuật, đọ không chỉ là thể lực mà còn là nhịp điệu.

Thời xưa đánh trận, động một chút là hàng vạn người, chỉ dựa vào hét thì không truyền đạt được, chỉ có thể gõ trống phát động tấn công, đánh chiêng thu binh.

Mà Trống Chiến Chu Thánh tốn ba điểm tích phân đổi ra, một khi gõ vang sẽ có tiếng vó ngựa và tiếng gào thét vang lên, còn xuất hiện một chút bóng dáng.

Lại phối hợp với Âm Phong Chu Thánh đổi được để dùng cùng, hiệu quả tâm lý trực tiếp đạt đỉnh.

Chu Thánh còn chuẩn bị sẵn hộp đen phá sóng, đợi qua đó, hắn sẽ chặn hết thảy tín hiệu. "Trống Chiến... biết... biết một chút đi." Vương Bàn Tử cũng chỉ từng thấy trên ti vi, chứ chưa từng gõ bao giờ.

Trống Chiến Chu Thánh đưa ra vô cùng cổ xưa, bên trên có hình rồng làm vật tổ. "Đi." Chu Thánh nói một câu, dẫn bộ ba Mạc Kim xuất phát.

Vương Bàn Tử đeo ba lô lớn, vác Trống Chiến, dần dần đến gần.

Chưa đến nửa giờ, mọi người cách Kim tự tháp Khufu chưa đến trăm mét, nếu đi tiếp sẽ bị phát hiện.

Mà Chu Thánh, bên hông đeo đao, trên người mặc giáp trụ Thủ Lăng Nhân, nếu có thêm một con ngựa thì càng hợp cảnh.

Hồ Bát Nhất nhìn dáng vẻ của Chu Thánh, càng thêm kinh hãi.

Đây chính là Thủ Lăng Nhân sao?

Chu Thánh chỉ đứng ở đó đã mang lại cho nhóm Hồ Bát Nhất cảm giác áp bách rất nặng nề.

Chu Thánh rút đao Thủ Lăng Nhân ra, chỉ về phía trước, âm phong trong nháy mắt cuốn tới, khiến đêm vốn đã lạnh lại thêm một luồng lạnh lẽo thấu xương.

Mà âm phong che giấu Chu Thánh, bộ giáp Thủ Lăng trên người Chu Thánh bùng lên ngọn lửa màu xanh lam, trên đao Thủ Lăng Nhân cũng có hỏa quang bốc lên.

Đám người Hồ Bát Nhất nuốt nước miếng, liên tục lùi lại, đều không dám đến gần. "Thủ Lăng Nhân dọa người quá." Đây là phản ứng đầu tiên của Vương Bàn Tử.

Trước đó còn đỡ, chỉ là giống quỷ, hiện tại ngược lại giống như tướng quân trên chiến trường, cậu chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của hắn, không dám có nửa điểm tâm tư khác. "Tiến lên năm mươi mét, gõ vang Trống Chiến!" Chu Thánh hô một câu.

Vương Bàn Tử vác Trống Chiến đi về phía trước năm mươi mét, sau đó dựng Trống Chiến lên không trung, hai tay vung dùi, gõ vang Trống Chiến. "Tùng... tùng tùng... tùng tùng tùng... tùng tùng tùng tùng..." Mới đầu Vương Bàn Tử còn có chút không quen, nhưng sau khi gõ mấy cái, hắn dường như đã biết cách, gõ rất có nhịp điệu.

"Giết!" Chu Thánh xách đao hét lớn.

Trong âm phong, vô số bóng đen hiện ra, giống như những chiến sĩ bị Chu Thánh triệu hồi. "Giết!!!" Tiếng gào thét của chiến sĩ hòa cùng tiếng ngựa hí cao vút vang lên.

Người canh giữ Kim tự tháp Khufu nghe thấy âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, nhao nhao cầm súng cảnh giới, có người lấy điện thoại gọi chi viện.

Nhưng tín hiệu đã sớm bị Chu Thánh chặn đứng. "Cộp cộp cộp..." Tiếng ngựa đạp vang lên, tiếng trống trận cùng tiếng tù và nức nở truyền khắp mọi ngóc ngách Kim tự tháp Khufu.

Âm phong bao trùm Kim tự tháp Khufu, tất cả mọi người đều bị tiếng trống trận kéo vào trong chiến trường.

Đám bảo vệ kia ngay cả kẻ địch ở đâu cũng không thấy, chỉ có thể nhìn thấy từng cái bóng lướt qua bên cạnh, nỗi sợ hãi trong lòng dần dần tăng thêm.

Chu Thánh xách đao Thủ Lăng Nhân đi qua bên cạnh những người đó, bọn họ ngay cả ngăn cản cũng không dám.

Cũng nhờ đó, bọn Chu Thánh rất dễ dàng đi đến trước Kim tự tháp, phá giải cơ quan.

Cách đó một cây số.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe thấy động tĩnh, lập tức lấy ống nhòm ra quan sát.

Chỉ thấy chỗ Kim tự tháp Khufu cuộn lên từng trận âm phong, ánh đèn bị nuốt chửng, chìm vào một mảnh hắc ám. "Thủ Lăng Nhân ra tay rồi!" Hoắc Ngọc Tiệp lập tức phản ứng lại.

Khi ánh đèn bị âm phong nuốt chửng, khi động tĩnh vang lên, đó

chính là Thủ Lăng Nhân đã ra tay.

Nếu không thì không thể nào có sự bất thường đó. "Thu dọn đồ đạc, đi!" Hoắc Ngọc Tiệp bảo người lập tức thu dọn đồ đạc chạy qua, nếu không sẽ không đuổi kịp Thủ Lăng Nhân.

Lần này là cơ hội tốt nhất để tiếp cận Thủ Lăng Nhân, cô ta không muốn lại bỏ lỡ.

Hơn mười giây sau, người nhà họ Hoắc thu dọn xong đồ đạc, lập tức đi theo Hoắc Ngọc Tiệp chạy tới.

Trước Kim tự tháp Khufu.

Vì Hồ Bát Nhất đã trinh sát trước nên đoán rằng lối vào cơ quan nằm ngay trong tượng Nhân Sư.

Con mèo trên vai Chu Thánh nhảy lên trên tượng Nhân Sư tìm kiếm cơ quan, nó có thân hình nhỏ, khá dễ tìm.

Nó tìm kiếm trên tượng Nhân Sư hồi lâu, cuối cùng tìm thấy cơ quan trong tai tượng Nhân Sư.

Nó thò chân vào kích hoạt cơ quan, chỉ nghe "rắc" một tiếng, tượng Nhân Sư dịch chuyển về phía sau một mét, để lộ ra một cửa hang ngầm. "Đi." Chu Thánh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất chạy tới, kéo Vương Bàn Tử đang gõ trống đi theo.

Vương Bàn Tử vác Trống Chiến theo sau.

Tiếng trống trận ngừng rồi nhưng âm phong vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Hoắc Ngọc Tiệp vứt bỏ tất cả đồ đạc, chỉ để tăng tốc độ.

Bởi vì cô ta lờ mờ nhìn thấy Thủ Lăng Nhân đã dẫn nhóm Hồ Bát Nhất đi vào. "Mọi người đợi tôi ở bên ngoài." Hoắc Ngọc Tiệp nói một câu, lần này cô ta không dẫn người nhà họ Hoắc xuống nữa, căn

bản không kịp.

Người nhà họ Hoắc nghe vậy dừng bước, bọn họ mang quá nhiều đồ, lại không thể vứt đi để theo Hoắc Ngọc Tiệp vào trong.

Đành phải dừng lại, đợi ở bên ngoài.

Hoắc Ngọc Tiệp ngay lúc lối đi sắp đóng lại, lập tức nhảy vào. "Rầm!" Lối đi đóng lại, âm phong dần dần tan biến. "Nhanh, liên hệ đội trưởng, liên hệ đại nhân!" Khi âm phong tan biến, đám nhân viên bảo vệ mới ngay lập tức liên hệ với cấp trên, ngoài ra thì áp sát Kim tự tháp Khufu, ngăn chặn không cho người khác đến gần.

Nào biết, người cần đến gần thì đã sớm vào trong rồi.

Dưới Kim tự tháp.

Tối đen như mực, Chu Thánh có năng lực nhìn ban đêm nên có thể thấy đây là một cầu thang đi xuống.

Hồ Bát Nhất lấy đèn pin ra chiếu sáng, thấy Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đều ở đây thì yên tâm.

Chỉ là hắn nghe thấy sau lưng có động tĩnh, cầm đèn pin chiếu một cái, là Hoắc Ngọc Tiệp đã vào được. "Cô vào làm gì?" Hồ Bát Nhất không khỏi hỏi.

Hoắc Ngọc Tiệp không để ý đến Hồ Bát Nhất mà đi thẳng về phía Chu Thánh.

Chương 110

"Meo." Lưu Ly kêu một tiếng.

Chu Thánh trong nháy mắt rút đao: "Tôi không mời cô." Nói xong, Chu Thánh trực tiếp men theo cầu thang đi xuống, không tiếp tục để ý đến Hoắc Ngọc Tiệp.

Đối với hắn mà nói, Hoắc Ngọc Tiệp vốn dĩ đến để thêm phiền.

Cô ta có thể giúp được gì?

Đây chẳng phải thuần túy tìm rắc rối cho mình sao?

Chu Thánh đi xa rồi, Lưu Ly mới nói: "Cô gái kia cũng xinh đấy chứ, anh một chút cũng không động lòng à?" "Sớm đã không động lòng rồi." Chu Thánh thản nhiên nói.

Trước đây có lẽ sẽ động lòng, nhưng hiện tại thì không, hiện tại thân là Thủ Lăng Nhân, sớm đã không còn tình cảm nữa rồi.

Cũng có khả năng, là đi chín mươi chín bước, bước cuối cùng sẽ không đi. [Ting, phát hiện ký chủ thành công tiến vào Kim tự tháp Khufu, chúc mừng ký chủ nhận được mười điểm tích phân.] Âm thanh lạnh lẽo của hệ thống vang lên.

Hiện tại đã thay đổi, trước kia là Chu Thánh thủ lăng ngăn cản trộm mộ để nhận thưởng, hiện tại là Chu Thánh trộm Kim tự tháp.

Hoắc Ngọc Tiệp hít sâu một hơi, đợi bọn Hồ Bát Nhất đi xuống rồi mới đi cùng bọn họ. "Mọi người từng thấy mặt Thủ Lăng Nhân chưa?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi. "Chưa từng thấy." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhắc nhở một câu: "Tôi khuyên cô vẫn nên ra ngoài đi, Thủ Lăng Nhân sẽ không để ý đến cô đâu." Hoắc Ngọc Tiệp không trả lời, chỉ nhìn bóng lưng Thủ Lăng Nhân. "Thủ Lăng Nhân luôn mang lại cho tôi một

cảm giác quen thuộc, có lẽ vạch trần mặt nạ của anh ta, trong lòng tôi sẽ không còn sợ hãi nữa." Hoắc Ngọc Tiệp trầm giọng nói.

Cô ta hiện tại chỉ có một ý niệm, muốn xem khuôn mặt dưới lớp mặt nạ quỷ của Thủ Lăng Nhân.

Đám người đi một mạch xuống đáy, phía trước xuất hiện một cánh cửa xếp bằng đá, chẳng cần tìm cơ quan, Chu Thánh trực tiếp đạp một cước tung cửa.

Nhóm Hồ Bát Nhất lập tức theo sau đi vào.

Hoắc Ngọc Tiệp lần này không vội vã tìm Thủ Lăng Nhân, cô ta cũng hiểu mình trong mắt Thủ Lăng Nhân chính là gánh nặng, cô ta phải chứng minh năng lực của mình mới có thể đến gần Thủ Lăng Nhân.

Sau khi mọi người đi vào, liền giẫm phải hài cốt.

Phóng mắt nhìn về phía trước, tầng này rộng gần một ngàn mét vuông, chất đống vô số hài cốt.

Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống, nhìn những mảnh vải chưa hoàn toàn mục nát, đoán: "Nơi này là tầng đáy của Kim tự tháp, chôn cất nô lệ." Kết cấu mộ huyệt Kim tự tháp cũng giống như kết cấu xã hội đương thời.

Tầng đáy diện tích lớn nhất, chôn cất nhiều hài cốt nhất, đều là nô lệ, nô lệ chính là lao động khổ sai, không có nhân quyền.

Tầng trên nhỏ hơn một chút, chôn cất người hầu có thân phận cao hơn nô lệ một chút, người hầu của giai cấp thống trị.

Càng lên cao càng nhỏ, thân phận người được chôn cất cũng càng cao.

Đây chính là bên trong Kim tự tháp.

Hơn nữa, ở Ai Cập cổ đại, chế độ thế tập phát huy đến cực hạn, bạn xuất thân là nô lệ thì cả đời đều là nô lệ, bạn xuất thân là người hầu thì chính là người hầu.

Lúc mới vào, Hồ Bát Nhất đã nghiên cứu qua Kim tự tháp, Ai Cập có rất nhiều Kim tự tháp, luôn có một hai cái đã bị mở ra.

Mà những Kim tự tháp đã mở đó, kết cấu bên trong đều sàn sàn như nhau, chôn ở tầng đáy là nô lệ, tầng trên là lính đánh thuê ngoại lai, tầng trên nữa là bình dân.

Các Kim tự tháp khác tuy không so được với Kim tự tháp Khufu nhưng bên trong cũng tương tự.

Chu Thánh nghe Hồ Bát Nhất giải thích xong, trực tiếp giẫm lên hài cốt tiến về phía trước, hắn vũ trang đầy đủ, không sợ bất kỳ tà túy nào. "Rắc rắc..." Hài cốt giòn tan, trực tiếp bị Chu Thánh giẫm gãy.

Bọn Hồ Bát Nhất không dám mạo muội tiến lên, họ không có thực lực như Thủ Lăng Nhân nên phải cẩn thận hơn một chút.

Tiếng hài cốt gãy vụn cũng dẫn dụ những thứ bẩn thỉu ẩn nấp trong đống xương cốt.

Bốn phía truyền đến những tiếng sột soạt, khiến người ta có chút bất an.

Vô số hài cốt bị lay động, dường như có thứ gì đó đang bò trong đống xương.

Chu Thánh đi đến giữa thì dừng lại, không đi tiếp nữa, hắn có thể cảm giác được có thứ gì đó đang đến gần mình. "Meo." Lưu Ly kêu một tiếng, cô đã nhìn thấy.

Khi những thứ kia đến gần, Chu Thánh cũng nhìn rõ. "Kiến?

Không, là kiến lớn hơn một chút." Bò tới không phải thứ bẩn thỉu

gì, mà là những con kiến hơi to một chút.

Thật ra cũng chẳng to lắm, chỉ cỡ ngón tay út người bình thường.

Chu Thánh nhìn bọn chúng bò tới, lại nhìn những khúc xương bị gặm nham nhở xung quanh, không khỏi nói: "Kiến ăn canxi bổ sung có khác." Theo lũ kiến ngày càng đến gần, Chu Thánh cũng nắm chặt đao Thủ Lăng Nhân trong tay.

Trong cổ mộ, ngay cả một con kiến cũng đừng coi thường, bởi vì bạn không biết nó có độc hay không!

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin cường lực chiếu vào, cũng nhìn rõ thứ đang bò về phía Thủ Lăng Nhân là gì. "Đó là kiến hành quân sa mạc, có khả năng cắn xé và vận chuyển rất mạnh!" Hồ Bát Nhất vội vàng nhắc nhở, có chút căng thẳng. "Ừ." Chu Thánh thản nhiên đáp lại một câu.

Khi kiến hành quân sa mạc đến gần, Chu Thánh vung một đao.

Trên đao quấn quanh ngọn lửa, trực tiếp tiêu diệt đám kiến hành quân sa mạc đến gần.

Trên đao Thủ Lăng Nhân có dính bột phốt pho, khi rút đao, lưỡi đao ma sát với vỏ đao có thể tạo ra tia lửa.

Điểm cháy của phốt pho rất thấp, tiếp xúc với không khí sẽ bốc cháy.

Mà trong vỏ đao của Chu Thánh có rất nhiều bột phốt pho, bình thường khi đao nằm trong vỏ, bên trong cách ly oxy nên phốt pho mới không cháy lên.

Đây là chiêu thức ra vẻ ngầu mà Lưu Ly lúc rảnh rỗi nhàm chán đã bày cho Chu Thánh.

Tầng đáy Kim tự tháp vô cùng âm lãnh, đám kiến hành quân này

cũng là vật âm hàn, vật âm hàn đa phần sợ lửa.

Chu Thánh bức lui kiến hành quân xong, chém ra một đao về phía sau, lân hỏa trong nháy mắt lan tràn qua. "Theo sát." Hồ Bát Nhất châm đuốc, dẫn mọi người nhanh chóng đi theo. "May mà đám kiến hành quân sa mạc này quanh năm sống dưới đáy Kim tự tháp, nếu sống trong sa mạc thì chúng nó không sợ lửa đâu." Hồ Bát Nhất có chút may mắn.

Kiến hành quân sống bình thường trong sa mạc không sợ nước lửa, thường xuyên phơi nắng dầm mưa, lớp vỏ ngoài của chúng đã tiến hóa để không sợ nước lửa.

Nhóm Hồ Bát Nhất giơ đuốc đến gần, đi theo Chu Thánh tiếp tục tiến lên. "Cái Kim tự tháp này nghèo thật, đến cái bảo bối cũng không có." Vương Bàn Tử lầm bầm.

Hồ Bát Nhất lườm Vương Bàn Tử một cái, bực mình nói: "Cậu thấy hố chôn nô lệ nào có đồ tùy táng chưa?" Nói chung, nơi chôn cất nô lệ chỉ có một số vật âm hàn sinh sống nhờ ăn xác thối và hài cốt.

Tác dụng của việc chôn nô lệ chính là để nuôi dưỡng những vật âm hàn đó, dùng để chống lại trộm mộ.

Kim tự tháp Ai Cập đa phần đều như vậy, một số cổ mộ An Lạc cũng đại khái là thế.

Là một trong bốn nền văn minh cổ đại, có một số điểm rất tương đồng.

Chỉ có điều Ai Cập cổ đại khá đặc biệt, phân chia con người thành ba bảy loại, trừ khi bạn may mắn mới có cơ hội thăng tiến một chút.

Tòa Kim tự tháp Khufu này, trên đỉnh tháp là Pharaoh Khufu, cũng là người có quyền lực cao nhất Ai Cập cổ đại, tự xưng là con của Minh Thần.

Vị thần họ tín ngưỡng là Minh Thần, cũng chính là Tử Thần Anubis. "Đi." Chu Thánh đã tìm thấy cầu thang, cầu thang nằm ở trung tâm tầng nô lệ.

Mọi người theo cầu thang đi lên, trên cầu thang ngược lại không có thủ đoạn gì.

Đi khoảng một phút, Chu Thánh trực tiếp dùng đao nạy tấm ngăn ra, dẫn mọi người lên. [Ting, chúc mừng ký chủ vượt qua tầng nô lệ, nhận được năm điểm tích phân!] Âm thanh hệ thống vang lên, Chu Thánh mỗi khi qua một tầng đều sẽ có thưởng.

Từ nô lệ đến tầng người hầu tấm ngăn rất mỏng.

Bởi vì ở Ai Cập cổ đại, muốn từ nô lệ biến thành người hầu rất đơn giản, chỉ cần được vương thất quý tộc hoặc người có tiền nhìn trúng, chuộc thân cho, bạn sẽ thành người hầu.

Người hầu tốt hơn nô lệ một chút, không bị cưỡng chế lao động khổ sai, chỉ cần nghe theo chủ nhân sai bảo làm việc là được.

Nô lệ thì giống như gia súc, khi chưa bán đi, bạn phải nghe lời tư tế địa phương, cưỡng chế tham gia lao động, thống nhất phân phối thức ăn.

Đợi sau khi bị bán đi, người bạn nghe lệnh không phải là tư tế địa phương mà là chủ nhân, tuy nói không có tự do nhưng ít nhất tốt hơn nô lệ một chút.

Mà tầng người hầu cũng xác thực tốt hơn tầng nô lệ một chút.

Chương 111

Ít nhất, thi thể nằm ở tầng người hầu được bày biện rất chỉnh tề, chỉ là không thể trở mình, nếu trở mình sẽ đè lên người hầu khác.

Tầng này có kích thước tương đương tầng nô lệ.

Chu Thánh không trễ nải thời gian mà đi tìm cầu thang.

Trong tầng người hầu bố trí đầy cơ quan.

Chu Thánh vừa bước ra, liền có cát bụi rơi xuống, muốn chôn vùi bọn họ triệt để trong cát bụi.

Nhìn cát bụi rơi xuống, Chu Thánh đầy mặt khinh thường.

Đây là trò hắn chơi chán rồi.

Lúc trước hắn dùng cát bụi chôn vùi trộm mộ là rơi xuống như thác đổ, trong thời gian ngắn vài giây đã chôn vùi trộm mộ.

Còn cát bụi ở đây giống như cái phễu, nước chảy đá mòn. "Meo." Lưu Ly kêu một tiếng, nhắc nhở Chu Thánh trong cát bụi có đồ vật.

Cát bụi rơi xuống, có mấy con trùng màu trắng rơi trên giáp của Chu Thánh, bị bộ giáp làm bỏng chết.

Chu Thánh rung thân một cái, những thứ bẩn thỉu rơi trên người hắn trực tiếp bị bắn bay ra ngoài. "Đừng tiếp xúc với cát." Chu Thánh nhắc nhở một câu.

Nhưng cát vẫn tiếp tục rơi xuống, nhất định phải mau chóng tìm được cầu thang mới được. "Từ người hầu biến thành người tự do, cũng chính là bình dân, bắt buộc phải có giấy bán thân của chính mình mới được." Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Thân là người hầu, muốn có được tự do, phải lấy được giấy bán

thân của mình từ tay chủ nhân mới được. "Giấy bán thân?" Chu Thánh lẩm bẩm một câu. "Meo!" Lưu Ly chỉ vào những hài cốt kia.

Chu Thánh đi về phía hài cốt, dùng đao Thủ Lăng Nhân gạt thi thể ra, bên dưới thi thể có một mảnh ngói.

Trên mảnh ngói có khắc một số chữ.

Đây chính là giấy bán thân.

Ai Cập cổ đại là vào hơn hai ngàn năm trước, thời đại đó chưa có giấy, họ ghi chép văn tự dùng mảnh ngói và mảnh gốm.

Tuy nhiên mảnh gốm là hàng cao cấp, tầng lớp cao mới dùng, còn giấy bán thân của người hầu như họ, dùng chỉ có thể là mảnh ngói.

Chu Thánh xuyên thủng mảnh ngói giơ lên, quan sát kỹ một chút, mảnh ngói này có tác dụng gì?

Đang trầm tư, Lưu Ly đẩy đầu Chu Thánh, nhìn về bức tường bên trái.

Bức tường bên trái có chỗ lồi ra, vừa vặn có thể đặt mảnh ngói vào.

Nếu không phải vì đông người, Lưu Ly thật muốn nói một câu: "Anh có biết trộm mộ không thế?" Tìm được mảnh ngói thì tìm chỗ đặt chứ sao!

Chu Thánh nhìn bức tường lồi ra, lập tức hiểu ý.

Cầm mảnh ngói đi qua, đặt mảnh ngói lên chỗ tường lồi ra, từ trong tường đá nhô ra những khối đá, có thể giẫm lên khối đá đi lên. "Tìm mảnh ngói!" Chu Thánh hô một tiếng.

Muốn lên tầng bình dân, chỉ có tìm đủ nhiều mảnh ngói, để bức tường lồi ra thành hình dạng cầu thang mới có thể đi lên.

Bọn Hồ Bát Nhất nghe thấy lời Chu Thánh, lập tức đi lật hài cốt,

tìm mảnh ngói, sau đó đặt lên tường, khối đá trên tường sẽ lồi ra.

Mọi người không ngừng bận rộn, tìm được mảnh ngói, có mảnh ngói vô dụng, đặt lên cũng sẽ không có khối đá lồi ra. "Chỉ có mảnh ngói của người hầu đặc thù mới có tác dụng!" Chu Thánh nói một câu.

Cái gọi là người hầu đặc thù chính là người hầu hầu hạ vương thất quý tộc.

Nhưng mọi người hoàn toàn không biết người hầu đặc thù thì đặc thù ở chỗ nào, chỉ có thể từng chút từng chút thử nghiệm.

Mắt thấy cát sắp chôn đến chân mọi người, Chu Thánh dừng tìm mảnh ngói, dùng đao Thủ Lăng Nhân trực tiếp đâm thủng mặt đất, để cát lún chảy thẳng xuống tầng nô lệ, cho đám trùng trắng và kiến hành quân đánh nhau.

Kim tự tháp được cái hay ở điểm này, là kết cấu trên dưới, cơ quan dễ phá giải.

Nếu đổi thành cổ lăng An Lạc, quanh co lòng vòng, bạn đi vòng đến đâu cũng không biết.

Hơn nữa còn là mặt phẳng. "Cái Kim tự tháp này, đúng là dễ thật!" Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán. "Đều không cần động não, có tay là được." Từng khối đá lồi ra, trộm Kim tự tháp dễ dàng hơn bọn họ tưởng. "Bàn Tử, không đơn giản thế đâu, càng lên cao càng nguy hiểm, hơn nữa còn chưa chắc đã lên được." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu.

Nếu Kim tự tháp dễ bị trộm, vậy bao nhiêu năm nay đã sớm bị ghé thăm bao nhiêu lần rồi.

Chu Thánh cũng không dám sơ ý, bọn họ dám giấu long mạch ở Kim tự tháp Khufu thì chứng tỏ Kim tự tháp Khufu nhất định có chỗ

đặc thù của nó!

Chỉ là chưa gặp phải thôi.

Kim tự tháp bên ngoài.

Một đám hậu duệ Pharaoh cầm quyền trượng, đầu quấn khăn, mặc áo bào trắng đi tới. "Phế vật, phế vật..." Pharaoh áo trắng tát từng nhân viên bảo vệ.

Bọn họ là dòng dõi Pharaoh Ai Cập cổ đại truyền thừa xuống, trong thế giới hiện thực hầu như không thấy bóng dáng bọn họ.

Nhưng bọn họ lại luôn tồn tại, hơn nữa còn có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của xã hội.

Người cầm đầu là Hồ Đức Mạn Đạt, nhìn Kim tự tháp Khufu, hỏi: "Các người xác định có người tiến vào Kim tự tháp?" Hồ Đức Mạn Đạt, truyền thừa từ Pharaoh Khufu của Ai Cập cổ đại, thân phận địa vị đều rất cao, trên khăn đầu trắng của gã còn mạ mấy tầng chỉ vàng.

Tòa Kim tự tháp Khufu này coi như là mộ táng tổ tiên gã. "Chúng tôi... cũng không rõ lắm." Nhân viên bảo vệ cúi đầu nói.

Hồ Đức Mạn Đạt lùi lại mấy bước, nói với người phía sau: "Thông báo cho những người khác của Thiên Tôn Hội, Kim tự tháp Khufu bị xâm nhập, có khả năng là An Lạc đến vì long mạch." "Rõ." Người đội khăn đầu trắng quay người rời đi. "Muốn cướp long mạch?

Thiên Tôn Hội ta không đồng ý!

Khu khu một tên Thủ Lăng Nhân, còn có thể đối kháng với người cả thế giới chắc?" Hồ Đức Mạn Đạt hừ lạnh.

Gã nhìn Kim tự tháp, không mạo muội đi vào.

Tuy nói là phần mộ tổ tiên gã nhưng bên trong hung hiểm dị thường.

Gã phải đợi người của Thiên Tôn Hội qua giúp đỡ.

Hồ Đức Mạn Đạt ánh mắt âm lãnh nhìn Kim tự tháp Khufu, nhìn kỹ thì trên cổ gã còn có một ký hiệu đặc thù.

Đó là biểu tượng của Thiên Tôn Hội. "Các ngươi cứ đợi chết ở bên trong đi!" ...

Bên trong Kim tự tháp Khufu.

Khối đá từ trong tường vươn ra, từ tầng đáy lan tràn thẳng lên trên cùng.

Chu Thánh nhìn thấy khối đá lồi ra đủ nhiều liền nói: "Được rồi." "Người hầu này nhiều thật, mệt chết Bàn gia." Vương Bàn Tử nghe thấy lời Chu Thánh, trực tiếp nằm vật ra.

Lật hài cốt cũng là một việc tốn sức.

Lật ra được giấy bán thân lại phải cầm giấy bán thân đi lên tường thử. "Ai Cập cổ đại, gần bốn mươi phần trăm dân số là nô lệ, ba mươi phần trăm là người hầu, hai mươi phần trăm là bình dân, tầng lớp cao chỉ có mười phần trăm, thậm chí còn chưa đến." Hồ Bát Nhất giải thích.

Đừng hỏi tại sao hắn hiểu rõ như vậy, lúc đến đây, bộ phận liên quan đã đặc biệt mời mấy giáo sư am hiểu lịch sử bốn nền văn minh cổ đại dạy cho Hồ Bát Nhất một khóa.

Đợi Chu Thánh đi lên rồi, Vương Bàn Tử mới dùng tay chống đất đứng dậy, đi lên sau cùng.

Hắn sợ mình quá nặng làm sập khối đá, đến lúc đó không ai lên được.

Chu Thánh đi tới đỉnh, nhìn thấy phiến đá mỏng manh, trực tiếp chọc thủng phiến đá, dẫn người đi lên.

Mỗi một tầng đều sẽ có một phiến đá mỏng, đó là lối ra thông lên tầng trên.

Chương 112

Sau khi Chu Thánh lên, đám Hoắc Ngọc Tiệp, Hồ Bát Nhất mới lục tục đi lên. [Ting, chúc mừng ký chủ vượt qua tầng người hầu, nhận được mười điểm tích phân!] Âm thanh hệ thống vang lên. "Meo, em muốn nói chuyện." Lưu Ly thì thầm bên tai Chu Thánh. "Em muốn nói thì nói, dù sao bọn họ cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài, em đừng nói linh tinh là được." Chu Thánh nói với Lưu Ly.

Lưu Ly chỉ là không thể lộ diện trước công chúng, nhưng trước mặt nhóm Hồ Bát Nhất thì có thể nói, nhóm Hồ Bát Nhất trộm vô số mộ, chuyện kỳ quái gì mà chưa từng thấy?

Đợi bọn họ đi lên, châm đuốc cắm vào giá nến trên tường.

Tầng này là tầng bình dân, hơn nữa cũng là mặt đất.

Nếu từ bên ngoài Kim tự tháp mở một cái lỗ đi vào Kim tự tháp thì sẽ vào tầng này, tầng bình dân.

Dưới lòng đất là nô lệ và người hầu, chỉ có bình dân mới có thể đứng trên mặt đất. "Bình dân, điểm tốt duy nhất là có được tự do." Hồ Bát Nhất đi ra nói.

Giống như hài cốt ở tầng này, kiểu chết khác nhau.

Hiển nhiên trước khi bọn họ chết, Pharaoh Khufu còn đặc biệt hỏi ý kiến của họ, hỏi họ muốn chết theo cách nào.

Hài cốt trong này khá lộn xộn, nằm ngang nằm dọc, không đồng đều.

Tuy nhiên, hài cốt chất đống vẫn là tách ra, lúc ngủ còn có thể trở mình, tốt hơn người hầu nhiều.

Hơn nữa còn có một lớp vải trắng đắp lên họ. "Nói là tự do, thật

ra cũng chỉ là có thể nắm giữ một phần nhỏ tài sản tự do, họ vẫn bị trói buộc trên đất đai, hơn nữa bình dân một khi bị giai tầng cấp trên nhìn trúng cũng sẽ bị buôn bán." Hồ Bát Nhất nói tiếp.

Muốn buôn bán bình dân, chỉ cần viết tên người đó lên mảnh ngói, mảnh ngói đó sẽ là giấy bán thân của người đó.

Đến lúc đó mảnh ngói ở trên người ai, người đó chính là người hầu của kẻ đó. "Tầng này nằm ở mặt đất, nếu gây ra động tĩnh, bảo vệ bên ngoài có khả năng sẽ nghe thấy." Hoắc Ngọc Tiệp nhắc nhở một câu. "Sẽ không đâu." Hồ Bát Nhất lắc đầu giải thích: "Mỗi viên gạch của Kim tự tháp đều vô cùng lớn, lúc xây dựng lại dùng phương thức tưới nước để lấp đầy khe hở, cho dù bên trong có bom nổ, bên ngoài cũng sẽ không có động tĩnh." Tuy nói là lần đầu tiên tới, nhưng hắn chuẩn bị rất đầy đủ.

Chu Thánh đi giữa đám hài cốt, bình dân bồi táng rất nhiều, đa số đều là cả một gia đình.

Có nhà bốn người, nhà năm người, còn có nhà bảy người.

Bọn họ chết cùng một chỗ, nhìn hình dạng hài cốt có thể thấy được, bọn họ dù chết cũng đang bảo vệ con cái mình.

Lúc bọn họ bị đưa vào bồi táng, có người chưa chết nhưng cũng không có cái ăn, làm sao bây giờ?

Ăn thịt con!

Dù sao chính cha mình vẫn không đành lòng xuống miệng.

Đợi sau khi bọn họ chết hết, người bên cạnh Pharaoh sẽ đến xử lý bọn họ, đắp cho bọn họ một lớp vải trắng.

Thể hiện đầy đủ sự tự do của bọn họ.

Có thể cho các ngươi tự do chết, các ngươi nếu muốn chết đói

cũng được. "Bình dân bị đưa vào, không có cơ hội ra ngoài." Hồ Bát Nhất nhìn vết cào trên tường, đại khái đoán được có người muốn ra ngoài nhưng lại không ra được. "Tìm cơ quan đi." Chu Thánh cũng lười bi thương, những người này đều là người Ai Cập cổ đại, có quan hệ lớn gì với hắn đâu?

Hắn có thể đồng cảm với tao ngộ của đối phương nhưng việc gì cần làm vẫn phải làm. "Từ đây đi lên một tầng là bình dân có độ tự do cao, có kỹ năng sinh hoạt." Hồ Bát Nhất nói.

Bình dân có độ tự do cao thông thường là người nắm giữ một loại bản lĩnh đặc thù.

Ví dụ như xây nhà, dệt vải, đỡ đẻ vân vân, bọn họ không cần làm ruộng, hơn nữa còn không thể bị tự do mua bán, sở hữu quyền lực cao độ.

Bọn họ thông thường kết hôn với bình dân.

Cho nên ở Ai Cập cổ đại, đại bộ phận bình dân đều sẽ để con trai mình đi học một kỹ năng, mục đích chính là để chúng có thể trở thành bình dân có độ tự do cao.

Về cơ bản, ở Ai Cập cổ đại, phần lớn mọi người đều sẽ tự hào vì có một kỹ năng đặc thù. "Cho nên, từ đây đi lên có chút rắc rối." Chu Thánh nhìn đồ vật bày biện xung quanh, nhìn Lưu Ly. "Phải qua bằng cách nào?" "Rất khó." Hồ Bát Nhất nói. "Tôi không hỏi anh." Hồ Bát Nhất: "..." Đôi mắt đen nhánh của Lưu Ly đảo một vòng, thốt ra tiếng người: "Nắm giữ các loại bản lĩnh sinh hoạt là có thể lên nha!" Khi cô thốt ra âm thanh, đám người Hồ Bát Nhất trong nháy mắt sững sờ. "Meo...

Meo...

Mèo mà lại biết nói?" "Nói còn dễ nghe như vậy!" "Meo, ai quy

định mèo thì không được nói chuyện?" Lưu Ly bực bội nói.

Cô đã nhịn suốt dọc đường rồi. "Mèo nhà ai biết nói thế?" Vương Bàn Tử vẫn rất kinh ngạc.

Mèo biết nói chuyện, cái này cũng quá ảo rồi. "Nhà Thủ Lăng Nhân đấy, sao hả?" Lưu Ly chống nạnh bằng chân mèo, ngẩng đầu nhìn bọn Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất tự nhận đã thấy qua rất nhiều chuyện quỷ dị nhưng khi thấy mèo nói chuyện vẫn khó mà tin nổi.

Nhưng nghĩ lại, đã là mèo của Thủ Lăng Nhân, nói chuyện cũng rất bình thường nhỉ?

Hoắc Ngọc Tiệp lẳng lặng ghi nhớ, bên cạnh Thủ Lăng Nhân có một con mèo, đợi sau khi ra ngoài sẽ điều tra một chút xem ai thích nuôi mèo.

Cô ta vẫn đang âm thầm thu thập manh mối về thân phận Thủ Lăng Nhân. "Tại sao mày biết nói?" Vương Bàn Tử nghĩ không thông. "Cần anh quản à?" Lưu Ly nói một câu, không thèm để ý đến Vương Bàn Tử nữa.

Vương Bàn Tử một trận câm nín, hắn chỉ tò mò thôi mà. "Được rồi." Chu Thánh lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, nhìn Lưu Ly trên vai, hỏi: "Có thể tìm được cách lên tầng trên không?" "Meo, hơi khó, nhưng theo lời tên râu ria kia nói, bình dân học được kỹ năng đặc thù là có thể đạt được độ tự do cao, vậy những thứ bày biện ở đây hẳn là có tác dụng." Lưu Ly chỉ vào công cụ bày trên mặt đất.

Nơi này trừ hài cốt ra thì là đồ lặt vặt, phàm là thứ thường gặp trong cuộc sống, ở đây đều có, hơn nữa rất nhiều.

Ví dụ như gỗ, đá, vải trắng, xương cốt vân vân mây mây. "Hơi

khó chơi, ải này cơ quan không rõ ràng." Lưu Ly nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra có cơ quan gì. "Tôi đoán chắc là kiến trúc, trong Ai Cập cổ đại kiến trúc sư là ngành nghề được hoan nghênh nhất, trong số bình dân có độ tự do cao coi như là ngành nghề đỉnh cao." Hồ Bát Nhất suy đoán. "Xây dựng tôi biết nè!" Vương Bàn Tử xắn tay áo, cầm lấy cái búa đá dưới đất. "Không đơn giản như vậy, xây dựng cậu cần nước và xi măng, cậu đi đâu tìm?" Ở đây không có xi măng, không xây được.

Nơi này ngược lại có mấy vại chứa nước, chỉ là qua mấy ngàn năm, nước đã sớm khô cạn rồi.

Hơn nữa cho dù xây nhà xong, cậu vẫn không tìm thấy đường lên như cũ.

Điểm mấu chốt nằm ở chỗ, phải xây cái gì thì có thể phá giải cơ quan.

Lưu Ly nhảy từ vai Chu Thánh xuống, đi vòng quanh một vòng. "So với giải câu đố, em tò mò hơn cơ quan ở đây là gì." Lưu Ly đi một vòng, không kích hoạt cơ quan.

Cô có thân hình nhỏ bé, hơn nữa cơ thể nhẹ nhàng, không kích hoạt được cơ quan. "Meo, chi bằng làm cái thang trèo lên cho rồi." Lưu Ly đi xong một vòng lại leo lên vai Chu Thánh. "Độ cao ở đây tiếp cận ba mét, cần cái thang dài ba mét mới lên được." Hồ Bát Nhất ước lượng một chút, sau đó móc la bàn kim châm ra. "Tôi ngược lại có thể tìm được vị trí lối ra." Bọn họ từ bỏ thử thách xây dựng, bởi vì căn bản không biết phải xây thứ gì.

Chỉ có thể tìm được lối ra thông lên tầng trên, sau đó trực tiếp phá vỡ tấm ngăn đi lên. "Vậy thì tìm đi." Chu Thánh nói một câu.

Trong cơ thể hắn có cương khí, có thể nhảy lên trong thời gian ngắn, lại còn lơ lửng vài giây.

Vài giây này đủ để hắn phá vỡ tấm ngăn.

Từ dưới lên, bọn họ đã phát hiện mỗi tầng đều có một tấm ngăn mỏng manh, chỉ cần chọc thủng tấm ngăn là có thể đi lên.

Chương 113

Kim tự tháp thể hiện chế độ giai cấp của Ai Cập cổ đại.

Người tầng đáy muốn leo lên trên cần trải qua muôn vàn khó khăn.

Nhưng nhóm Chu Thánh hoàn toàn không cần, chỉ cần tìm được tấm ngăn mỏng manh, chọc thủng nó là lên được.

Hồ Bát Nhất lấy mình làm trung tâm, nhắm mắt lại, trong miệng lẩm bẩm: "Tầm long phân kim khán sơn triền, nhất trùng triền thị nhất trùng quan.

Quan môn như hữu bát trùng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình!" Đọc xong khẩu quyết, la bàn kim châm bắt đầu chuyển động.

Tuy Kim tự tháp là kết cấu trên dưới nhưng Hồ Bát Nhất có thể dựng đứng la bàn kim châm lên.

Hắn đi lại trong thành bình dân, tìm kiếm lối ra.

La bàn kim châm chuyển động theo bước chân của Hồ Bát Nhất, cuối cùng chỉ về một hướng. "Chính là chỗ này." Hồ Bát Nhất chỉ lên đỉnh đầu.

Nơi hắn đứng là góc Đông Nam, mà chỗ hắn chỉ là một phiến đá phía trên góc Đông Nam.

Nơi đó chính là tấm ngăn mỏng manh.

Chu Thánh giậm chân bay lên trời, rút đao Thủ Lăng Nhân, trường đao xuất vỏ, ngọn lửa hung mãnh thuận thế bùng cháy. "Phập!" Chu Thánh cắm một đao vào trần nhà, xoay một vòng, dễ dàng khoét ra một cái lỗ.

Chỗ này quả thực là nơi mỏng yếu nhất. "Rầm!" Khối đá khổng lồ

trên trời bắt đầu rơi xuống, sụp đổ diện rộng.

Tấm ngăn tầng trên một khi chịu một chút lực sẽ sụp xuống.

Bởi vì trong mắt người Ai Cập cổ đại, bất kể là bình dân thường hay bình dân tự do cao thì đều là bình dân.

Tầng này và tầng trên không có ranh giới quá lớn, sở dĩ làm cái tấm ngăn cách ra chẳng qua là để thuận tiện làm cơ quan mà thôi.

Mà gỗ và đá trên mặt đất xác thực là mấu chốt giải đề, tác dụng của nó là xây dựng một ngôi nhà có thể tránh đá rơi đập trúng.

Ở thời cổ đại, một kiến trúc sư đạt chuẩn xây nhà không chỉ phải đẹp mà còn phải chịu được đá rơi va đập. "Tôi đù má, cái này cũng quá chơi khăm rồi." Vương Bàn Tử không nhịn được chửi một tiếng.

Rơi xuống hết thế này là muốn đập chết bọn họ à.

Chu Thánh đứng ở tầng trên còn chưa kịp đứng vững nhìn rõ thì mặt đất đã nứt ra, khối đá khổng lồ rơi xuống. "Meo, đúng là phải xây nhà thật." Lưu Ly cũng có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng xây nhà là mấu chốt phá giải cơ quan, không ngờ là để tránh đá rơi đập trúng.

Chu Thánh nhìn lên chỗ cao hơn, nhảy vọt lên, cắm đao Thủ Lăng Nhân vào trong tường, sau đó buộc dây thừng vào đao. "Tất cả nắm lấy dây thừng." Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Đám người Hồ Bát Nhất nắm lấy một đầu dây thừng, Chu Thánh một chân đứng trên cán kiếm, kéo nhanh tất cả bọn họ lên.

Đá lớn từng tảng từng tảng rơi xuống, khi tảng đá lớn cuối cùng rơi xuống, Vương Bàn Tử vừa vặn bị kẹt ở cái lỗ Chu Thánh khoét ra. "Rầm!" Đá lớn rơi hết xuống đất, bọn họ có thể xuống rồi, chỉ là Vương Bàn Tử lúc này còn đang bị kẹt, cơ thể có chút khó chịu.

Đá lớn xây Kim tự tháp mỗi tảng đều nặng gần một tấn. "Bàn Tử,

cậu thật sự nên giảm béo đi." Hồ Bát Nhất lần nữa nhắc nhở Vương Bàn Tử. "Hồ ca cứu tôi." Mặt Vương Bàn Tử đỏ bừng, hai tay nắm chặt dây thừng.

Hắn bị tảng đá lớn kẹt lại, tương đương với có vật nặng một tấn đang kéo hắn. "Meo!" Lưu Ly nhảy từ vai Chu Thánh xuống, men theo dây thừng nhảy xuống, cuối cùng nhảy đến bên cạnh Vương Bàn Tử. "Lần sau còn không giảm béo, sẽ sống sờ sờ kéo chết anh!" Lưu Ly nói một câu, sau đó dùng chân mèo cắt tảng đá lớn ra. "Rầm!" Tảng đá lớn rơi xuống, Vương Bàn Tử cũng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên người vẫn có không ít vết thương do bị cọ xát.

Khi tảng đá lớn rơi xuống vỡ tan, Chu Thánh mới từ từ thả bọn họ xuống.

Vương Bàn Tử tiếp đất xong, nằm trên mặt đất mếu máo nói: "Lần sau tôi thật sự phải giảm béo rồi." Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt Vương Bàn Tử bảo: "Còn không giảm béo sẽ chết người đấy!" Chu Thánh rút đao Thủ Lăng Nhân từ trong tường ra, nhảy xuống.

Đi đến trước mặt Vương Bàn Tử: "Lẩu, đừng ăn nữa." Vương Bàn Tử mấp máy môi vài cái, không nói nên lời.

Trên mặt đất, Chu Thánh nhìn quanh bốn phía, từ độ cao này, hài cốt của những bình dân tự do rơi xuống, có cái vỡ nát trực tiếp, có cái bị gãy tay thiếu chân.

Họ đều là những thợ thủ công xây dựng kim tự tháp, sau khi xây xong, họ cũng bị chôn theo.

Bất quá, họ tuẫn táng là cá nhân, không cần kéo theo vợ con già trẻ.

Nhưng đa số họ đều gãy tay thiếu chân, có người là do lúc rơi xuống bị gãy, có người lúc còn sống đã bị đập gãy.

Có thể tưởng tượng được, năm đó xây dựng kim tự tháp gian nan đến mức nào.

Những thợ thủ công này chỉ là thiết kế và chuẩn bị khối đá, còn người trực tiếp vận chuyển vẫn là nô lệ. "Khoảng cách này cao hơn rồi." Hồ Bát Nhất nhìn độ cao gần hai mươi mét, có chút đau đầu.

Tầng nô lệ và người hầu ở dưới đáy, khoảng cách khá thấp, chỉ tầm ba mét.

Mà tầng bình dân và tầng bình dân tự do cấp cao, thực ra tương đối mà nói là cùng một tầng, chỉ là làm thêm một cái gác lửng.

Tầng này nói chung vẫn tính là một tầng. "Kim tự tháp Khufu nếu tính theo chín tầng, thì mỗi tầng hẳn là cao hai mươi mét, cộng thêm sáu mét dưới đáy và ba mét tầng bình dân, chính là chín mét." "Kim tự tháp Khufu cao một trăm bốn mươi chín mét, mỗi tầng đều cao hai mươi mét, khó lên lắm." Hồ Bát Nhất tính toán đơn giản một chút.

Nhưng Chu Thánh lại không cho là như vậy.

Độ cao kim tự tháp Khufu được đo từ mặt đất trở lên, nói cách khác, sáu mét dưới đáy kia căn bản không tính.

Nghĩa là vẫn còn sáu mét không gian ẩn tàng, chỉ là không biết nằm ở tầng nào. "Anh Hồ, chúng ta lên kiểu gì đây?

Độ cao hai mươi mét, nếu đu dây thừng mà leo thì không lên nổi đâu, thế không mệt chết à?" Vương Bàn Tử giờ phút này toàn thân quấn đầy băng vải, ở trong kim tự tháp trông chẳng khác nào bạn đồng hành với đám xác ướp.

Chỉ là, xác ướp ở tầng cao.

Bởi vì không phải ai chết đi cũng có tư cách quấn đầy băng vải trên người, phải là tế tư và quý tộc mới được hưởng.

Hơn nữa, người tuẫn táng từ bình dân trở xuống, ngay cả quan tài hình người đơn giản nhất cũng không được hưởng. "Meo, các người có phải quên mất vẫn còn một tầng cơ quan không?" Lưu Ly khẽ kêu một tiếng.

Lời của cô vừa vang lên, mọi người trong nháy mắt ngưng trọng.

Tầng bình dân tự do cấp cao khẳng định có cơ quan.

Tuy rằng đã rơi xuống, nhưng cơ quan vẫn chưa kích hoạt.

Nếu cơ quan không ở dưới đất, vậy chỉ có thể ở trên đầu.

Mọi người vừa nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, trên trần nhà xuất hiện không ít lỗ hổng.

Chu Thánh trong nháy mắt bưng lên hai khối đá lớn, sau đó lại nâng thêm một khối, đơn giản dựng thành một thứ để tránh né cơ quan.

Trông giống như hình chữ "Quynh" (uỳnh).

Mọi người nấp dưới tảng đá.

Mà từ trên trời nhỏ xuống, quả nhiên là chất lỏng.

Một loại chất lỏng không rõ nguồn gốc.

Màu xanh đen, còn tỏa ra mùi vị giống hệt mùi xác chết.

Chất lỏng rơi trên xương trắng, trực tiếp ăn mòn xương cốt, thứ này có tính ăn mòn cực mạnh.

Chu Thánh bước ra, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trên trần nhà, không ít lỗ hổng đều đang nhỏ giọt. "Ở yên bên trong đừng ra ngoài." Chu Thánh hô một tiếng. "Meo, chất lỏng thật đáng sợ." Lưu Ly nhìn hài cốt bị mục nát, thứ chất lỏng này một khi rơi lên người, sẽ trong nháy mắt làm người ta tan chảy.

Chu Thánh nghe thấy giọng Lưu Ly, không khỏi nhớ tới Lưu Ly lúc biến thành người, hỏi: "Em không phải có dù sao?" "Meo, có a!" Lưu Ly đáp một câu, "Nhưng mà không đưa cho anh được.

Em chỉ là một con mèo thôi mà." Chu Thánh: "..." Lưu Ly không giúp được gì, Chu Thánh lẳng lặng mở ra Cửa hàng đổi đồ của mình.

Chương 114

Hắn nhìn trên cửa hàng, có dù.

Kim Cương Tán (Dù Kim Cương).

Chu Thánh tiêu năm điểm tích phân đổi lấy Kim Cương Tán.

Kim Cương Tán toàn thân được chế tạo bằng tinh thiết, thông thể vàng óng, hơn nữa bên trên có khắc họa đồ đằng Bát Quái, phần mũi dù rất sắc bén, có thể dùng như vũ khí.

Chu Thánh có khôi giáp, phần lớn đều có thể ngăn cản, hắn đổi dù ra chủ yếu là vì trên vai đang có một con mèo ưa sạch sẽ.

Hắn vừa đổi Kim Cương Tán ra, Hồ Bát Nhất cũng cầm một cây Kim Cương Tán y hệt đi ra. "Tôi chỗ này có dù, cậu..." Hồ Bát Nhất lời còn chưa nói hết, liền phát hiện Chu Thánh có một cây Kim Cương Tán cùng loại với mình.

Chỉ bất quá nhìn độ tinh xảo và hoa văn, cây của hắn đẹp hơn của mình. "Khéo thật, tôi cũng có Kim Cương Tán." Hồ Bát Nhất cười gượng gạo, sau đó lui về dưới tảng đá.

Kim Cương Tán cũng là một trong những vũ khí chuyên dụng của Mạc Kim Hiệu Úy, công thủ toàn diện, còn có thể cạy nắp quan tài.

Hồ Bát Nhất có chút nghĩ không thông, sao Thủ Lăng Nhân cũng có?

Lại còn tinh xảo hơn của mình. "Lưu Ly, em có muốn leo lên xem thử không?" Chu Thánh nói với Lưu Ly trên vai. "Meo, mèo không biết leo tường." Lưu Ly kêu một tiếng.

Tầng này lên kiểu gì đã trở thành vấn đề lớn nhất.

Chiếu theo chế độ Ai Cập cổ đại mà xem, bình dân muốn thăng tiến một bước là vô cùng gian nan.

Mà gia nhập quân đội, thông qua quân công để thăng tiến là biện pháp tốt nhất.

Nhưng trong quân đội, đa phần đều là quân đội nô lệ, muốn gia nhập quân đội chính quy rất khó khăn. "Meo, anh nhìn kia kìa." Lưu Ly đẩy đầu Chu Thánh, nhìn về phía một mặt tường. "Không có gì đặc biệt cả." Chu Thánh nhìn bức tường rất bình thường, không nhìn ra chỗ nào có vấn đề. "Ngốc quá meo, anh không thấy trên tường có khe hở à?" Lưu Ly tức giận nói. "Khe hở?" Chu Thánh tựa hồ đã hiểu.

Kim tự tháp vô cùng kín kẽ, một chút lỗ hổng cũng không có, sao có thể có khe hở?

Mà trên tường có, chứng tỏ có cơ quan.

Chu Thánh bật nhảy lên, đem đao Thủ Lăng Nhân cắm vào trong tường, sau đó kiểm tra khe hở.

Lưu Ly cũng thò móng vuốt cào một cái, khe hở biến lớn một chút, cả cái chân mèo đều có thể thò vào.

Nhưng khe hở biến lớn rồi cũng vẫn không có tác dụng gì. "Meo, có thể đem xương cốt cắm vào, sau đó đạp lên xương cốt mà leo lên." Lưu Ly đưa ra một biện pháp. "Thế cũng được á?" Chu Thánh đều ngây ngẩn cả người, cái đầu mèo của Lưu Ly làm sao nghĩ ra được vậy? "Đương nhiên là được rồi, khe hở trên tường này dùng là đất mềm, cắm một cái là vào, mà bên dưới nhiều hài cốt như vậy, anh tưởng để làm gì?" "Chất lỏng rơi xuống từ bên trên không nhất định là để ăn mòn người, càng có khả năng là ăn mòn hài cốt." Lưu Ly ngẩng cao đầu nói. "Mèo rất thông minh đấy nhé." "Hồ Bát Nhất, lấy hài cốt cắm vào khe hở trên tường." Chu Thánh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất cũng có Kim Cương Tán, có thể đi ra hỗ trợ.

Chỉ dựa vào một mình hắn thì thời gian sẽ kéo dài khá lâu.

Chất lỏng một khi nhỏ giọt lên người, thương tổn tạo thành là không thể vãn hồi.

Hồ Bát Nhất một tay che dù, một tay bẻ gãy hài cốt, lấy xương đùi và xương cột sống, cắm vào khe hở trên tường, hài cốt rất dễ dàng cắm vào.

Trong xương người, cứng nhất chính là xương cột sống, thứ nhì là xương đùi.

Hồ Bát Nhất và Chu Thánh bận rộn mười mấy phút, men theo khe hở cắm xương cốt, rất nhanh đã khóa chặt lối ra.

Chu Thánh nhảy mấy bước lên trên, dùng bội đao chọc thủng lớp ngăn cách bên trên, sau đó trực tiếp nhảy lên, thả xuống một đoạn dây thừng. "Lên đây đi." "Đường thông lên cao tầng, nhất định chân đạp xương khô." Hồ Bát Nhất nỉ non một câu.

Muốn đăng lên tầng cao, nhất định phải đạp lên vô số xương trắng mới có thể lên được.

Đặt ở Ai Cập cổ đại, quả thực là như vậy.

Vương Bàn Tử đi cuối cùng, mỗi một bước đều cẩn thận từng li từng tí, sinh sợ đạp gãy xương trắng.

Hắn đối với thể trọng của mình trong lòng vẫn rất có số.

Cũng may đám xương trắng này đủ cứng, Vương Bàn Tử đi lên cũng không gặp nguy hiểm gì.

Sau khi mọi người lên tới nơi mới nhìn về phía tầng thứ tư, coi như là tầng cao rồi.

Ở đây có rất nhiều quan tài hình người bằng gỗ, còn khắc họa rất

nhiều trận pháp cổ quái.

Trên bốn bức tường xung quanh còn treo một ít xương trắng.

Bên dưới xương trắng còn có một rãnh ngầm, trong rãnh ngầm còn vương vãi một ít vết máu.

Mà ở ngay trung tâm có một cái tế đàn, trên tế đàn dựng thẳng đứng một cái quan tài hình người, quan tài kia tuy nói cũng là bằng gỗ, nhưng chất liệu gỗ vô cùng tốt. "Tầng này, đối với bình dân mà nói, họ là kẻ bề trên, cũng chính là quan hành chính địa phương và tiểu tế tư." Hồ Bát Nhất giải thích.

Tiểu tế tư là tế tư của một khu vực, mà Đại tế tư thì là tế tư của cả Ai Cập cổ đại, thân phận phi thường cao, chỉ đứng sau Pharaoh, cùng với Quốc vương ở cùng một bậc thang.

Trên tường còn khắc họa một ít bích họa, tựa hồ đang miêu tả người nằm ở đây là ai, mà người treo trên tường là ai.

Hồ Bát Nhất vốn thích nghiên cứu lịch sử, cho nên kiên nhẫn xem một hồi, sau đó mới giải mã. "Người treo trên tường hẳn là tù phạm, họ là vật tế mà tiểu tế tư chuẩn bị, dùng để tế tự Minh Thần Anubis.

Mà trong kim tự tháp, thân phận Anubis rất cao, hẳn là ở tầng cao nhất, cho nên tầng này thứ thực sự được tế tự chính là bản thân tế tư.

Trong quan tài hình người ở đây, nằm bên trong hẳn là quan viên địa phương, thân phận họ cao hơn bình dân, cho nên có thể cùng chôn với tiểu tế tư." Hồ Bát Nhất giải thích một hồi, làm cho mọi người đối với tầng này có hiểu biết nhất định.

Trận pháp trên mặt đất là trận pháp tế tự.

Tầng này trừ quan tài hình người và các loại hình cụ ra, còn có không ít bình gốm, hiển nhiên đều là đồ tùy táng. "Quan tài này, có mở hay không?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Chu Thánh.

Nói thật, hắn muốn mở quan tài xem thử trong quan tài kim tự tháp là tình huống gì.

Đáng tiếc, người ở ba tầng dưới đều không xứng có quan tài. "Mở đi!" Chu Thánh nói thẳng.

Được Chu Thánh cho phép, Hồ Bát Nhất quả quyết cầm lấy Kim Cương Tán, cạy quan tài hình người ra.

Quan tài gỗ hình người không tốn bao nhiêu công sức đã bị cạy mở. "Rầm!" Khi nắp quan tài bị cạy ra, bên trong đứng một thi thể toàn thân quấn vải trắng, tản mát ra mùi hôi thối. "Thối quá!" Hồ Bát Nhất lui về phía sau mấy bước. "Họ đều là bị chôn sống nhỉ." Chu Thánh không khỏi nói. "Đúng, khi Pharaoh thay thế, đám người đi theo Pharaoh toàn bộ đều phải tuẫn táng, bao gồm cả vương thất cũng phải tiến hành thay thế." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Trên từ vương thất quý tộc, dưới đến nô lệ bình dân, đều phải đi theo Pharaoh chết mà tuẫn táng.

Pharaoh thay đổi người mới, vô cùng tàn khốc.

Tại Ai Cập cổ đại mấy trăm năm đầu, Pharaoh chúa tể hết thảy, mấy trăm năm qua đi, bởi vì mọi người không còn tín ngưỡng Minh Thần Anubis, quyền lực Pharaoh chịu sự đả kích, vương thất quật khởi, lật đổ Pharaoh.

Dù sao, Pharaoh tự xưng là con của Minh Thần, thay thế Minh Thần chưởng quản nhân gian.

Nhân dân đều không tín ngưỡng cha ngươi, còn sẽ quản ngươi sao? "Cái xác ướp này tuy rằng giống trong tưởng tượng của tôi, nhưng mà mẹ kiếp thối thật." Vương Bàn Tử mắng.

Hắn ở trên tivi thường xuyên nhìn thấy xác ướp Ai Cập cổ đại, hình dạng giống hệt vị trước mắt này, toàn thân quấn băng vải.

Mà vị này, băng vải trắng đã biến thành đặc biệt bẩn, mùi vị cũng đặc biệt khó ngửi, bọn họ thậm chí đều không muốn cầm lấy quyền trượng bằng gỗ bên cạnh xác ướp.

Chương 115

"Thôi bỏ đi, tìm cơ quan đi lên trên." Mọi người đậy nắp quan tài lại cho hắn, phòng ngừa mùi hôi thối bay khắp nơi.

Khi nắp quan tài vừa khép lại, chỉ nghe rầm một tiếng, nắp quan tài lần nữa bị một cước đá văng. "Ta thật sự không muốn làm bẩn đao Thủ Lăng Nhân của ta." Chu Thánh lắc đầu có chút cạn lời.

Xác ướp quá thối, hắn cũng không muốn làm bẩn đao Thủ Lăng Nhân.

Xác ướp bên trong cầm quyền trượng đi ra.

Trên người gã tản mát ra mùi hôi thối càng lúc càng nồng nặc.

Gã cảm ứng được người sống, liền cầm quyền trượng gõ xuống mặt đất mấy cái. "Cộc cộc, cộc cộc..." Cùng với tiếng gõ giàu tiết tấu vang lên, trong không ít quan tài hình người đều truyền đến tiếng động lạ. "Rầm, rầm..." Từng cỗ từng cỗ xác ướp uốn éo thân thể hôi thối, từ trong quan tài bò ra ngoài.

Bọn chúng vươn hai tay, giống như muốn bóp chết đám trộm mộ. "Bà nội nó, xác ướp không có gì đáng sợ, nhưng cái mùi này..." Vương Bàn Tử có chút nhịn không nổi, chộp lấy cái bình gốm đập tới. "Choang!" Bình gốm vỡ nát, tên xác ướp kia ngã xuống, nhưng rất nhanh lại đứng lên.

Cậu bảo bọn chúng mạnh bao nhiêu thì cũng không hẳn, một cước có thể đá chết.

Nhưng mà trên người bọn chúng toàn là mùi hôi thối, cậu động thủ với bọn chúng, chính cậu sẽ ghê tởm cả đời.

Giống như một kẻ yếu ớt rơi vào hầm phân, bò ra muốn đơn đấu

với cậu, cậu chọn đơn đấu hay là đánh hội đồng?

Hiện tại tình huống này là cậu không muốn đánh cũng phải đánh.

Bởi vì bọn chúng có thể cảm ứng được cậu. "Meo, thối chết mèo rồi." Lưu Ly cũng có chút chịu không nổi.

Mùi thối trên người xác ướp còn vượt xa mùi xác chết phân hủy.

Bất quá cũng có thể hiểu được, bọn chúng toàn thân quấn đầy băng vải, lại bị nhốt trong quan tài gỗ kín mít lên men, lên men nhiều năm như vậy, không thối mới là lạ. "Mau chóng tìm lối ra." Hồ Bát Nhất lấy nỏ ra bắn, hắn cũng không muốn dùng Kim Cương Tán hoặc gậy đánh xác chết cận chiến.

Mà Chu Thánh trực tiếp đổi ra cung tên và mấy trăm mũi tên nhọn, nhảy lên chỗ cao bắn tên.

Hắn cũng chịu không nổi, hắn càng không muốn làm bẩn đao Thủ Lăng Nhân của mình.

Khi hắn bắn tên về phía tên Tiểu tế tư, Tiểu tế tư giơ quyền trượng lên đỡ.

Sau đó gã huy động quyền trượng, tất cả xác ướp gia tăng tốc độ, công kích đám trộm mộ. "Tên Tiểu tế tư kia có thể thao túng những xác ướp khác." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nói. "Anh biết." Chu Thánh nói một câu.

Cung tên hắn đổi ra chỉ là cung tên bình thường, căn bản không thương tổn được Tiểu tế tư.

Tiểu tế tư dù sao cũng là kẻ hấp thu máu tươi tiếp nhận qua tế tự, thân thể tương đối cường hãn, sắp đuổi kịp Huyết Thi rồi.

Trên băng vải của gã cũng có từng luồng máu đen đỏ thấm ra. "Hắn đang mạnh lên, mau ngăn cản hắn." Lưu Ly vươn móng mèo chỉ

vào Tiểu tế tư. "Haizzz." Chu Thánh thở dài một hơi, từ trên tường rút ra đao Thủ Lăng Nhân.

Hắn vốn dĩ không muốn làm bẩn đao, nhưng chém giết Tiểu tế tư, không thể không dùng.

Lưu Ly từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống, cô không muốn máu tươi bắn lên người mình.

Cô nhảy một mạch lên người Hoắc Ngọc Tiệp, đứng trên vai cô ấy. "Cô em xinh đẹp, nghe tôi chỉ huy." Lưu Ly nói với cô.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe thấy con mèo gọi mình như thế, vốn dĩ có chút tức giận, nhưng ngẫm lại vẫn là thôi đi.

Móng vuốt con mèo này có thể dễ dàng cắt đứt đá lớn, còn là mèo của Thủ Lăng Nhân, mình không chọc nổi. "Ngươi biết Thủ Lăng Nhân là ai không?" "Đương nhiên biết rồi!" Lưu Ly nói một câu.

Trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp nháy mắt đã có chủ ý.

May mắn mình có mang theo một ít cá khô vào làm lương khô, lần này có biện pháp rồi.

Mà Chu Thánh đi đến trước mặt Tiểu tế tư, lắc đầu nói: "Ta không muốn giết ngươi.

Bởi vì... ngươi quá bẩn!" Soạt!

Trường đao của Chu Thánh ra khỏi vỏ, dùng tốc độ nhanh nhất chém xuống đầu lâu Tiểu tế tư.

Đầu Tiểu tế tư rơi xuống đất, trước khi máu thối bắn ra, Chu Thánh đã liên tiếp lui về phía sau tránh né.

Trên lưỡi đao ngược lại không có dính vết máu, bởi vì tốc độ đủ nhanh, máu còn chưa kịp dính vào đao Thủ Lăng Nhân. "Các người đối phó những xác ướp khác, tôi tìm lối ra." Chu Thánh quay đầu nói

với bọn Hồ Bát Nhất một câu.

Lưu Ly từ trên vai Hoắc Ngọc Tiệp nhảy xuống, men theo vách tường chạy trốn, sau đó trực tiếp nhảy lên vai Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly chạy trên tường, tức giận nói: "Em không phải bảo không biết leo tường sao?" "Meo, mèo bẩm sinh đã biết leo tường mà lị!" Lưu Ly không biết xấu hổ nói.

Tựa hồ người lúc trước bảo mèo không biết leo tường không phải là cô vậy. "Thôi, không so đo với em, mau chóng tìm lối ra." Chu Thánh nói thẳng. "So với lối ra, em lại cảm thấy trận pháp này có chút quỷ dị." Lưu Ly nhìn trận pháp khắc trên mặt đất, rũ mắt xuống.

Trận pháp này đã khắc họa ra, thì nhất định là có tác dụng. "Tiểu tế tư còn chưa phát huy trận pháp đã bị anh chém rồi, trận pháp này chắc là vô dụng." Chu Thánh không khỏi nói.

Lưu Ly lắc đầu, chỗ cường đại của trận pháp ở chỗ, cho dù người thi thuật đã chết, nó cũng có thể vận hành.

Lưu Ly dùng móng mèo đẩy đầu Chu Thánh, để Chu Thánh nhìn tên Tiểu tế tư vừa bị hắn chém.

Chỉ thấy Tiểu tế tư ngã trên mặt đất, máu tươi theo rãnh nước chảy xuôi, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Không ít xác ướp đạp lên máu tươi, băng vải đen sì hôi thối trên người chúng dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ. "Meo, đây chính là trận pháp, tác dụng của trận pháp là làm cho những xác ướp khác tăng thực lực." "Máu của Tiểu tế tư chỉ là vật dẫn, chảy vào rãnh ngầm, kích hoạt hung tính của những xác ướp khác, đây chính là tác dụng của trận pháp.

Nói là trận pháp, kỳ thật cũng chỉ là rãnh thoát máu mà thôi." Lưu Ly thản nhiên giải thích. "Chị mèo, chúng ta đừng nói mát nữa được

không?

Chị có thể nghĩ biện pháp giúp bọn em ra ngoài không hả!" Vương Bàn Tử dở khóc dở cười nói.

Vốn dĩ xác ướp đã khó đối phó, bây giờ lại biến dị, càng thêm khó khăn. "Meo, các người cố lên." Lưu Ly cổ vũ cho bọn họ.

Chu Thánh nhìn bích họa trên tường, đi quanh bích họa một vòng.

Trên bích họa có một người thể hình cao lớn, đầu đội hào quang, hẳn là Pharaoh, ông ta đang tuyển chọn Tiểu tế tư ở tầng này.

Những người được ông ta chọn trúng đều có thể đi lên tầng cao hơn.

Pharaoh ngự trị trên chúng sinh, chỉ đứng sau Minh Thần Anubis, người được ông ta coi trọng đều có cơ hội trở thành Tôn Giả.

Nói là Tôn Giả, kỳ thật chính là người hầu cao cấp.

Chỉ bất quá đối tượng hầu hạ bất đồng, thân phận địa vị cũng sẽ không giống nhau.

Cũng giống như thái giám hầu hạ hoàng đế so với người hầu hầu hạ địa chủ, có thể so sánh sao?

Hoàn toàn không so được.

Mà thân là người hầu của Pharaoh, cũng chính là Tôn Giả, thân phận và địa vị đều rất cao, quan viên địa phương và Tiểu tế tư nhìn thấy đều phải hành lễ.

Hơn nữa, Tôn Giả còn có thể cùng hoàng thất quý tộc bình khởi bình tọa.

Dù sao không phải ai cũng có tư cách tới gần Pharaoh.

Chương 116

"Cho nên, chỉ có người được Pharaoh chọn trúng mới có tư cách đi lên tầng trên sao?" Chu Thánh nói khẽ. "Meo, anh đứng lên tế đàn xem thử đi." Lưu Ly kêu một tiếng, chỉ vào tế đàn.

Chu Thánh nghe vậy đi lên, đứng trên tế đàn, một cước đá văng Tiểu tế tư, nhìn về bốn phía.

Hắn nhìn thấy trong tường hình như ẩn giấu một chiếc thang dây, chiếc thang dây kia chính là thang để leo lên. "Lưu Ly, em nhìn thấy cái thang kia không." Chu Thánh chỉ vào cái thang ẩn trong tường. "Meo, nhìn thấy rồi." Lưu Ly kêu một tiếng.

Cái thang kia vô cùng ẩn bí, nếu không phải đứng trên tế đàn, khả năng đều không nhìn thấy. "Cho nên, người đứng trên tế đàn đều là người được Pharaoh chọn trúng." Chu Thánh lẩm bẩm. "Meo." Chu Thánh từ trên tế đàn nhảy lên, đạp lên đầu xác ướp, nhảy mấy bước đến trước mặt bức tường.

Sau đó hắn thò tay vào trong, lôi cái thang ra.

Do đã qua mấy ngàn năm, dây thừng của thang đã mục nát, tối đa cũng chỉ có thể chịu được trọng lực mười cân. "Lưu Ly, lên!" Chu Thánh vỗ vỗ Lưu Ly trên vai. "Ưm, mèo không biết..." "Đừng nói với anh là mèo không biết leo cầu thang, đừng có lười biếng." Chu Thánh lấy dây thừng ra, buộc cho Lưu Ly.

Lưu Ly ủy khuất nhìn Chu Thánh một cái, mắt to ngấn lệ. "Còn muốn ăn lẩu không?" Lưu Ly vừa nghe lời này, xoay người leo lên thang dây, giống như một tia chớp đen, chưa đến mấy giây đã leo đến đỉnh.

Cô dùng móng mèo rạch tấm ván ngăn trên đỉnh, sau đó cố định

dây thừng vào chỗ kiên cố. "Meo." Lưu Ly kêu một tiếng.

Chu Thánh nắm lấy dây thừng, đạp vào tường, phút chốc nhảy lên. "Nắm lấy dây thừng." Chu Thánh nói với bọn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất mở Kim Cương Tán che chắn phía trước, một mạch xông tới dưới dây thừng, hai cô gái lên trước, sau đó là Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đoạn hậu, hắn tay cầm Kim Cương Tán ngăn cản xác ướp công kích.

Chu Thánh kéo dây thừng, đem toàn bộ bọn họ kéo lên.

Chỉ cần tìm được lối ra, chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Không bao lâu sau, mọi người đều được Chu Thánh kéo lên.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn con mèo trên mặt đất, đi qua muốn ôm nó lên. "Đừng qua đây." Lưu Ly lui về phía sau mấy bước, nhảy lên vai Chu Thánh. "Chị ôm em mà." Hoắc Ngọc Tiệp nói. "Mới không thèm đâu, hứ!" Lưu Ly hừ một tiếng.

Hoắc Ngọc Tiệp trực tiếp ngây ngẩn cả người, con mèo này vừa nãy còn đứng trên vai mình cơ mà. "Chị chỗ này có cá khô nhỏ, em ăn không?" Hoắc Ngọc Tiệp lấy ra một hộp đồ hộp, muốn dụ dỗ Lưu Ly.

Lưu Ly nhìn thấy cá khô có chút động lòng, nhưng nghĩ đến so với lẩu, cá khô tính là cái gì? "Đồ đàn bà hôi hám, tôi mới không thèm đâu." Lưu Ly nói xong, quay lưng về phía Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp: "..." Cô không ngờ có một ngày mình bị một con mèo ghét bỏ. "Không phải, tôi hôi chỗ nào?" "Cô tự mình ngửi thử không phải biết rồi sao?" Lưu Ly ghét bỏ nói.

Hoắc Ngọc Tiệp ngửi một cái, dạ dày trong nháy mắt như sông cuộn biển gầm, suýt chút nữa nôn ra.

Bọn họ ở bên dưới đối phó xác ướp, ít nhiều dính phải một chút khí vị xác ướp.

Mùi này, thập phần khó ngửi.

Không chỉ có cô, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Nhất ba người bọn họ đều như thế.

Duy nhất không bị ảnh hưởng cũng chỉ có Chu Thánh.

Bên ngoài cơ thể Chu Thánh có khôi giáp Thủ Lăng Nhân, cho nên những khí vị kia không cách nào ảnh hưởng đến hắn. "Yên lặng." Chu Thánh hô một tiếng, ánh mắt ngưng thị nhìn những quan tài hình người đặt ở tầng này.

Quan tài hình người ở tầng này được làm bằng đá, hơn nữa thứ tự sắp xếp có chút quỷ dị.

Tôn Giả bên cạnh Pharaoh, không chỉ đơn giản là hầu hạ Pharaoh, đồng thời họ cũng là người bảo vệ Pharaoh.

Chôn cất ở tầng này, toàn bộ đều là Tôn Giả.

Trên bốn bức tường bích họa khắc họa cảnh tượng họ hầu hạ Pharaoh, còn có cảnh họ tự nguyện tuẫn táng. "Tôn Giả bên cạnh Pharaoh được dự là thần bộc, thân phận của họ rất cao, cho dù là vương thất quý tộc cũng không dám coi thường." Hồ Bát Nhất trầm trọng nói. "Cộc cộc cộc..." Tiếng gõ trầm trọng truyền đến, mọi người nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy giữa không trung còn treo lơ lửng một cỗ quan tài hình người. "Đó là Narmer (Nạp Nhĩ Mại)!" Hồ Bát Nhất trong nháy mắt nhận ra. "Narmer là cái gì?" Vương Bàn Tử có chút không hiểu.

Hoắc Ngọc Tiệp giải thích: "Narmer là Đại Tôn Giả bên cạnh Pharaoh, đây là một danh từ chung, tất cả Đại Tôn Giả bên cạnh Pharaoh đều gọi là Narmer.

Thân phận của ông ta có thể ngồi ngang hàng với vương thất, Đại tế tư." Thân phận Narmer, đặt ở An Lạc, chính là đại thái giám bên cạnh hoàng đế. "Chính là đại thái giám à." Vương Bàn Tử tựa hồ đã hiểu. "Có thể nói như vậy, nhưng kết cấu giai cấp của Ai Cập cổ đại và Châu Âu cổ đại bất đồng, thân phận Narmer ở Ai Cập cổ đại rất cao." Hồ Bát Nhất tiếp lời. "Meo, hiện tại không phải lúc nói chuyện phiếm, hiện tại là hắn sắp ra rồi." Lưu Ly liếc bọn họ một cái.

Đều lúc nào rồi còn có hứng thú nghiên cứu lịch sử.

Quan tài giữa không trung truyền đến động tĩnh, rất hiển nhiên Narmer bên trong đã thức tỉnh.

Vương Bàn Tử lấy ra nến, tìm đến góc đông nam, châm lửa. "Phù..." Một luồng gió âm u gào thét thổi qua, ngọn lửa nến rất nhanh biến thành màu xanh lục. "Không ổn, sắp thi biến rồi." Vương Bàn Tử hét lớn.

Dưới ánh lửa xanh lục, mọi người nhao nhao cho Vương Bàn Tử một cái xem thường.

Mọi người: (¬ _ ¬) Trong quan tài treo lơ lửng đều truyền đến động tĩnh rồi, chẳng phải là sắp thi biến sao? "Cái đó, quen tay..." Vương Bàn Tử gãi gãi đầu. "Hắn tự mình đi ra cũng tốt, đỡ phải chúng ta tự mình mở quan tài." Chu Thánh nói xong, đẩy ngã một cỗ quan tài hình người, trực tiếp ngồi lên đầu quan tài, trong ngực ôm Lưu Ly.

Quan tài trong kim tự tháp đều là dựng đứng, điểm này rất khác biệt so với An Lạc.

Quan tài của họ là đo ni đóng giày, chỉ có thể nằm một người.

Hồ Bát Nhất bọn họ cũng đã làm xong chuẩn bị, bịt mũi mình lại, đỡ bị thối đến ngất đi.

Chỉ là quan tài giữa không trung kia, hình như gõ cả nửa ngày vẫn không có động tĩnh. "Chắc không phải là không ra được đấy chứ?" Vương Bàn Tử không kìm được nói thầm.

Hắn nói câu này, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn về phía quan tài treo lơ lửng giữa không trung, quan tài hình người dùng đá điêu khắc thành, muốn đi ra xác thực có chút khó. "Vậy thì giúp hắn một tay đi." Chu Thánh nói thẳng.

Dù sao hiện tại cũng không lên được tầng trên, dứt khoát cùng Narmer chơi đùa một chút. "Lưu Ly." Lưu Ly nghe thấy Chu Thánh gọi mình, lầm bầm nói: "Lại muốn mèo làm việc, lại không cho mèo ăn." Lầm bầm xong, Lưu Ly vẫn rất thành thật từ trên vai Chu Thánh nhảy vọt lên, nhảy đến trên quan tài hình người.

Sau đó giơ móng vuốt lên, cào xuống một cái. "Rầm..." Quan tài hình người trực tiếp bị Lưu Ly một vuốt cắt thành hai nửa.

Narmer bên trong cũng theo sự việc quan tài rơi xuống, hắn cũng bị Lưu Ly một vuốt cắt thành hai nửa. "Meo, hình như cắt sai vị trí." Lưu Ly từ trên quan tài nhảy xuống, nhảy lên vai Chu Thánh.

Mọi người nhìn Narmer bị cắt thành hai nửa, ít nhiều có chút chấn kinh.

Chương 117

Một xác ướp sống sờ sờ, cứ như vậy bị cắt thành hai nửa?

Bọn họ nhìn Lưu Ly, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần kiêng kị, móng vuốt con mèo kia quá sắc bén, ngay cả quan tài cũng có thể dễ dàng cắt đôi.

Narmer còn chưa đi ra, người đã không còn.

Thông qua một nửa thân thể có thể nhìn ra, máu thịt khô quắt của hắn trong mắt giống như thịt khô, bất quá không có mùi thối, hẳn là đã làm qua xử lý phòng hộ. "Không có mùi thối, vấn đề không lớn." Chu Thánh nói một câu.

Những người khác nghe vậy mới tháo cục giấy bịt mũi ra. "Quả thật không thối." Bọn họ có chút ngoài ý muốn.

Xác ướp ở tầng dưới còn thối hơn hố xí, mà xác ướp tầng này một chút mùi vị cũng không có.

Narmer bị cắt làm hai nửa chỉ còn lại nửa cái thân mình, muốn dậy cũng không dậy nổi.

Hắn còn một nửa thân mình bị treo giữa không trung, máu tươi đỏ sẫm nhỏ xuống.

Lưu Ly ngáp một cái, nhìn hoàn cảnh hắc ám, lẩm bẩm: "Hiện tại đều buổi sáng rồi, có phải nên ăn sáng không?" Bọn họ là hơn hai giờ đêm đi vào, trong kim tự tháp tối đen như mực, nếu không xem giờ thì hoàn toàn không biết là mấy giờ rồi.

Hơn nữa do khu vực địa lý bất đồng, giờ Ai Cập và giờ An Lạc cũng không giống nhau.

Lưu Ly cũng không biết trời sáng hay trời tối, hoàn toàn không

phân biệt được mấy giờ. "Giải quyết đám xác ướp này xong là có thể ăn điểm tâm rồi." Chu Thánh cầm kiếm chỉ vào quan tài xác ướp trên mặt đất.

Trên mặt đất còn có mấy trăm cái quan tài hình người, bên trong đứng đều là Tôn Giả.

Tôn Giả bên cạnh Pharaoh Khufu.

Nếu không phải Narmer còn chưa đi ra đã bị Lưu Ly cắt chết, Tôn Giả trên mặt đất khẳng định sẽ bị đánh thức. "Tầng này hẳn là còn có cơ quan, không đơn thuần chỉ là xác ướp." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Pharaoh không thể nào lãng phí làm hai cái cơ quan giống nhau trong kim tự tháp được.

Tầng dưới đã là xác ướp rồi, tầng này không thể nào vẫn là thế. "Tìm lối ra đi." Chu Thánh nói thẳng.

Thay vì nghiên cứu làm sao kích hoạt cơ quan, chi bằng làm rõ làm sao rời đi. "Cũng phải." Mọi người vây quanh bích họa triển khai nghiên cứu.

Nói chung, bích họa không chỉ ghi lại lịch sử Ai Cập cổ đại, còn ghi lại việc xây dựng kim tự tháp và cơ quan. "Cộc, cộc, cộc..." Trong quan tài đá lần nữa truyền đến tiếng gõ, lần này không phải truyền từ quan tài treo trên không, mà là từ trong những quan tài hình người khác.

Theo tiếng gõ càng lúc càng dồn dập, tầng thứ năm đang dần dần rung chuyển.

Giống như tiếng gõ đang khởi động thứ gì đó.

Chấn động không chỉ có mỗi tầng năm, mà còn cả kim tự tháp.

Không ít thứ dần dần bị đánh thức.

Dưới ánh lửa xanh, từng cái từng cái bóng đen cầm vũ khí xuất hiện...

Bên ngoài kim tự tháp.

Kim tự tháp Khufu cao lớn rơi xuống bụi bặm, cứ như bị động đất, cả mặt đất đều đang rung chuyển. "Động đất à?" Bảo an cảm ứng được chấn động, tránh xa kim tự tháp Khufu.

Hu Demanda (Hồ Đức Mạn Đạt) dẫn người chạy tới, nhìn kim tự tháp chấn động, ánh mắt híp lại. "Bọn họ đã tiến vào tầng thứ năm, đánh thức Tôn Giả bên cạnh tiên tổ." Dù sao cũng là mộ tổ tiên mình, Hu Demanda đối với kim tự tháp Khufu vô cùng hiểu rõ.

Tầng thứ năm bên trong chôn cất chính là người hầu bên cạnh tiên tổ, cũng là Tôn Giả thủ hộ tiên tổ.

Trước khi chúng phục sinh, sẽ gõ vào quan tài, dẫn phát cơ quan tầng thứ năm. "Hu Demanda, không cần sốt ruột, bên trên còn có nguy hiểm mạnh hơn đang chờ bọn họ." Một nam tử bên cạnh Hu Demanda nói.

Hắn cũng giống Hu Demanda, cũng là một hậu duệ Pharaoh.

Hu Demanda không để ý đến mấy kẻ khác, dù sao bị trộm không phải là kim tự tháp tiên tổ bọn họ, bọn họ khẳng định không vội. "Người của Thiên Tôn Hội còn chưa qua đây sao?" Hu Demanda đều có chút không đợi được, đêm qua sau khi trở về hắn đã suốt đêm thông báo cho người Thiên Tôn Hội, hiện tại đều hơn bảy giờ sáng rồi vẫn chưa có động tĩnh. "Sắp rồi, dù sao Thiên Tôn Hội bên kia lần này muốn động dụng hết thảy sức mạnh, triệt để tiêu diệt Thủ Lăng Nhân!" Người khác nói.

Hu Demanda nghe vậy, ánh mắt băng lãnh nhìn kim tự tháp đang

chấn động. "Dám trộm kim tự tháp, vậy thì chết ở bên trong đi!" Kim tự tháp, tầng thứ năm.

Càng ngày càng nhiều binh sĩ từ trong tường đi ra.

Bọn họ tay cầm các loại binh khí bằng đồng, toàn thân mặc áo giáp gỗ, bên trong quấn đầy băng vải, chỉ còn lại một đôi mắt đỏ ngầu lộ ra ngoài.

Bọn họ là vệ binh thủ vệ Pharaoh Khufu, cùng Tôn Giả đi theo nhập táng tại tầng năm.

Tiếng gõ trong quan tài Tôn Giả chính là muốn triệu hoán bọn họ ra.

Vừa để khu trục ngoại địch, cũng là thủ hộ giấc ngủ của chính mình. "Tôi bảo bọn hắn gõ quan tài gõ cả buổi, hóa ra là triệu hoán đám bánh chưng này a." Vương Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra gậy đánh xác chết, tổ hợp lại.

Gậy đánh xác của Mạc Kim Hiệu Úy, một đầu nhọn, một đầu là búa tròn.

Tiện cho việc đập và đâm bánh chưng. "Chúng không phải bánh chưng, chúng là xác ướp, Bàn Tử cẩn thận chút." Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Xác ướp trong kim tự tháp cùng với bánh chưng trong cổ lăng An Lạc hoàn toàn không giống nhau. "Yên tâm đi, Bàn gia tôi cũng là có luyện qua." Vương Bàn Tử nắm giữa cây gậy, dùng mặt búa tròn đi đánh binh sĩ xác ướp. "Bộp!" Vương Bàn Tử một búa nện xuống, trực tiếp đánh ngã một tên, nhưng còn chưa kịp cao hứng, tên binh sĩ xác ướp bị đánh ngã lại đứng lên. "Bọn chúng đã chết rồi, trừ phi chặt đầu bọn chúng, để ý thức bọn chúng triệt để chôn vùi, hoặc là đánh gãy tay chân làm bọn chúng mất đi năng lực hành động mới được."

Mọi người nghe Thủ Lăng Nhân nhắc nhở, trong nháy mắt hiểu rõ phải làm sao.

Hoặc là đánh đầu, hoặc là đánh gãy tay chân.

Chu Thánh ngồi trên quan tài hình người không đứng dậy, cũng không đi hỗ trợ. "Meo, anh không đi giúp sao?" Lưu Ly gọi một tiếng. "Anh đang trấn áp Narmer." Chu Thánh thản nhiên nói.

Lưu Ly nghe vậy, nhìn về phía quan tài treo giữa không trung hỏi: "Kia không phải Narmer sao?" "Không phải." Chu Thánh lắc lắc đầu, giải thích: "Narmer chân chính không ở trên đó.

Hắn thân là Đại Tôn Giả, thân phận tôn quý, không thể nào chỉ có một lớp quan tài đá, bên trong quan tài đá hẳn là còn có một lớp quan tài gỗ mới đúng.

Hơn nữa, em nhìn cái bên trên kia xem, một chút đồ tùy táng cũng không có, người có thể ngồi ngang hàng với vương thất quý tộc sao có thể không có chút đồ tùy táng nào?" Nghe xong lời Chu Thánh, Lưu Ly càng thêm nghi hoặc. "Narmer không phải Đại Tôn Giả sao?

Hắn không ở trên đó thì ai ở trên đó?" Chu Thánh cười cười, "Đây chính là trí tuệ của Narmer.

Hắn đoán được trộm mộ sẽ tưởng rằng quan tài treo lơ lửng là Đại Tôn Giả, cho nên hắn hoán đổi vị trí một chút, để một Tôn Giả bình thường ở trên đó, chính mình ở dưới này ẩn tàng, chỉ cần hắn cạy nắp quan tài đá đi ra, tất cả Tôn Giả đều sẽ thức tỉnh." "Có thể làm Tôn Giả cho Pharaoh, thực lực định nhiên không tầm thường!" Chu Thánh nhìn ra được, những tên binh sĩ xác ướp kia đều chỉ là pháo hôi, tầng này chân chính cường đại là bọn Narmer.

Tầng này so với tầng dưới kỳ thật không khác nhau lắm, đều là lấy xác ướp làm chủ, chỉ bất quá xác ướp tầng này mạnh hơn một

chút. "Meo, vậy sao anh biết cái anh đang ngồi là Narmer?" Lưu Ly nghĩ mãi không ra. "Bởi vì, hắn là người đầu tiên gõ quan tài." Chu Thánh thản nhiên nói.

Từ lúc đi lên, hắn đã nghe thấy tiếng gõ yếu ớt, tiếng gõ này phát ra từ quan tài hình người trên mặt đất, đợi sau khi bọn họ tới gần, thanh âm trở nên rất rõ ràng, là quan tài bên trên đang gõ.

Lúc đó mọi người đều tưởng rằng quan tài treo bên trên là Narmer, kỳ thật không phải.

Đó chỉ là một cái giả tượng mà thôi.

Narmer dùng thuật gõ để đánh thức các Tôn Giả khác, sau đó mọi người cùng nhau gõ đánh thức binh sĩ. "Meo, anh tinh tế thật đấy." Lưu Ly chớp mắt to nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh liếc cô một cái, tức giận nói: "Rảnh rỗi thì đi giúp một tay đi, hoặc là giúp anh đè Narmer lại." Lưu Ly vừa nghe, từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống, đứng trên quan tài đá, huy động chân trước một cái.

Chương 118

"Meo, em giúp anh đè lại, anh đi đối phó đi." Chu Thánh đứng dậy khỏi quan tài đá, có Lưu Ly trấn áp, hắn cũng không lo Narmer sẽ chạy ra.

Hắn rút đao Thủ Lăng Nhân từ vỏ ra, lân hỏa bám vào bên trên thiêu đốt. "Đi tìm lối ra, để tôi chém bọn chúng." Chu Thánh nói với bọn Hồ Bát Nhất.

Đám binh sĩ xác ướp này khí lực rất lớn, hơn nữa không sợ đau đớn, trên người lại có hộ giáp bảo vệ, bọn Hồ Bát Nhất đánh hồi lâu mới đánh ngã được một tên.

Hơn nữa, binh sĩ rất nhiều, bọn họ một khi thể lực hao hết sẽ bị vây đánh. "Được." Hồ Bát Nhất nói một tiếng, dẫn Dương Tuyết Lỵ lui lại.

Vương Bàn Tử khí lực tương đối lớn, có thể tiếp tục đối phó binh sĩ xác ướp.

Mà Hoắc Ngọc Tiệp cũng lui ra khỏi chiến trường, tìm kiếm cơ quan lối ra khắp nơi.

Chu Thánh hai tay nắm cán đao Thủ Lăng Nhân, chém ngang ra. "Phập phập phập..." Chu Thánh chém giết binh sĩ xác ướp giống như cắt rau hẹ, một đao chém xuống, bảy tám cái đầu rơi xuống đất.

Công kích của những binh sĩ xác ướp kia đánh lên người Chu Thánh, căn bản không thương tổn được hắn. "Tôi mà có một bộ trang bị như vậy, tôi cũng có thể đánh mười cái... không, trăm cái!" Vương Bàn Tử nhìn khôi giáp và bội đao Thủ Lăng Nhân mà Chu Thánh mặc, thập phần thèm thuồng.

Trong đầu đều ảo tưởng, mình mà có một bộ, tuyệt đối có thể đánh một trăm cái! "Keng!" Chu Thánh vươn đao Thủ Lăng Nhân, thay Vương Bàn Tử đỡ một đòn, sau đó nhắc nhở: "Đừng ngẩn người." Vương Bàn Tử lập tức tỉnh táo lại, giơ gậy đánh xác lên mãnh liệt nện xuống, trực tiếp bổ toạc đầu tên binh sĩ xác ướp trước mắt. "Cái đó, Thủ Lăng Nhân, chỗ ngài còn bộ khôi giáp nào dư không?

Cho tôi mượn một bộ dùng thử?

Hoặc là bán một bộ cho tôi?" Vương Bàn Tử đi theo sau Chu Thánh, dò hỏi. "Không có." Chu Thánh mặt không đổi sắc nói.

Bộ khôi giáp Thủ Lăng Nhân này là hệ thống cấp cho hắn, thiên hạ độc nhất vô nhị. "Cái đó, có bản vẽ thiết kế không, tôi tự mình làm một bộ cũng được?" Vương Bàn Tử tiếp tục hỏi.

Chu Thánh không để ý đến Vương Bàn Tử, mà là tiếp tục công kích binh sĩ xác ướp xông lên.

Vương Bàn Tử lầm bầm vài câu, cầm gậy tiếp tục gõ. "Meo, cá khô!" Mắt Lưu Ly sáng lên, tựa hồ ngửi thấy mùi cá.

Đôi mắt đen láy của cô tìm kiếm nhanh chóng một hồi, rất nhanh đã phát hiện hộp cá khô Hoắc Ngọc Tiệp để trên mặt đất.

Hoắc Ngọc Tiệp tác chiến bất tiện nên để ba lô dưới đất, khả năng vì va chạm mà hộp đồ hộp bị mở ra một chút, mùi vị bay ra ngoài.

Lưu Ly cúi đầu nhìn thoáng qua quan tài đá đang yên tĩnh, lầm bầm nói: "Mình chỉ rời đi một chút xíu thôi, chắc không sao đâu nhỉ?

Chỉ một chút xíu thôi!" Lưu Ly đứng dậy, móng mèo hơi cong lại, sau đó dùng tốc độ cực nhanh bắn đi. "Meo, cá khô đóng hộp!" Lưu Ly xuyên qua giữa không trung, giống như một viên đạn pháo màu đen. "Rầm!" Lưu Ly vững vàng đáp xuống đất, mặt đất trực tiếp nứt toác.

Cô từ trong ba lô lôi hộp cá khô ra, sau đó vươn móng vuốt sắc bén, cười tà mị một cái. "Cá khô đóng hộp, của ta rồi." Lưu Ly dùng móng vuốt cạy hộp cá ra, sau đó móc ra một con, ăn ngấu nghiến. "Thật không tồi." "Rầm!" Đột nhiên, một tiếng nổ lớn truyền đến.

Nắp quan tài đá trực tiếp bị húc bay ra ngoài, cắm phập vào trần nhà.

Hắc vụ nổi lên bốn phía, Đại Tôn Giả Narmer từ trong quan tài hình người đi ra. "Meo, không xong." Lưu Ly ngoạm lấy hộp cá khô bỏ chạy, tựa hồ ý thức được mình gây họa. "Đều tại con cá khô!" "Rầm, rầm, rầm..." Từng cỗ từng cỗ quan tài hình người bị đẩy ra, Tôn Giả bên trong nhao nhao đi ra, đứng sau lưng Narmer. "Lưu Ly!" Chu Thánh giận dữ nói.

Mình bảo nó trấn áp Narmer, kết quả Narmer hiện tại đá văng nắp quan tài đi ra rồi. "Meo, không liên quan đến em, là cá khô dụ dỗ em." Lưu Ly trốn trong bóng tối giảo biện, đều không dám ra gặp Chu Thánh.

Chu Thánh rất nhanh khóa chặt vị trí Lưu Ly, cô đang trốn sau một cây cột đá, trong miệng còn ngậm con cá khô. "Đừng hòng ăn lẩu." Chu Thánh tức giận nói.

Lưu Ly: !!!

Cá khô trong miệng đột nhiên không còn thơm nữa. "Bàn Tử, binh sĩ xác ướp giao cho cậu." Chu Thánh chạy nhanh đến trước mặt Narmer, tay phải cầm ngược đao, chặn đường bọn chúng. "&...%#¥¥#..." Narmer trong miệng nói những lời Chu Thánh nghe không hiểu.

Trong tay hắn cầm một cây quyền trượng có rắn quấn quanh, con rắn kia vẫn còn sống, đôi mắt vô cùng đỏ ngầu, bị Narmer bóp lấy đầu.

Narmer bóp quyền trượng nhẹ nhàng vung lên, Tôn Giả sau lưng hắn ùa về phía Chu Thánh.

Bọn họ có kẻ cầm bình gốm, có kẻ cầm bàn chải, có kẻ còn cầm bộ đồ ăn.

Thứ bọn họ cầm toàn bộ đều là dụng cụ sinh hoạt.

Tôn Giả là người hầu của Pharaoh, hầu hạ Pharaoh ăn mặc ngủ nghỉ.

Chỉ có Đại Tôn Giả mới có tư cách đạt được quyền trượng vân rắn.

Đạt được quyền trượng vân rắn, ý nghĩa là được Pharaoh phú cho quyền lực nhất định, hắn không chỉ là quản gia của Pharaoh, càng có thể tham dự một số chính vụ.

Cho nên, hắn là kẻ khó đối phó nhất!

Khi bọn chúng xông tới, cương khí trong cơ thể Chu Thánh trào dâng, một kiếm chém ra.

Đao Thủ Lăng Nhân sắc bén vô cùng, đem toàn bộ bọn chúng cắt làm hai nửa, mà công kích của bọn chúng cũng rơi trên người Chu Thánh, chỉ bất quá không cách nào tạo thành thương tổn gì cho hắn.

Dù sao cầm dụng cụ sinh hoạt đánh người thì có thể có chuyện gì lớn?

Đám Tôn Giả này trên người toàn bộ quấn đầy băng vải, hơn nữa còn làm xử lý phòng hộ, cho nên cho dù bọc mấy ngàn năm cũng vẫn chưa bốc mùi, Chu Thánh lúc này mới xuống tay được. "Meo, cẩn thận chút, trên người bọn chúng đều có độc, một khi độc tiếp xúc với da anh, anh sẽ trúng độc đó." Lưu Ly ở phía xa nhắc nhở một câu.

Không có lẩu ăn, cô dứt khoát ăn hết cá khô trước. "Có độc à?"

Thần sắc Chu Thánh hơi ngưng trọng, có độc thì khó làm rồi. "Các người lui về phía sau tìm lối ra, tôi tới đối phó bọn chúng là được." Chu Thánh tiếp tục nói.

Hắn mặc khôi giáp Thủ Lăng Nhân, có thể quy tránh phần lớn thương tổn.

Cho dù là độc dịch, đối với hắn mà nói cũng không có ảnh hưởng gì lớn, khôi giáp Thủ Lăng Nhân có thể ngăn cản được.

Nhưng những người khác thì không được, người khác một khi chạm vào sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Đám Tôn Giả kia dưới sự thao túng của Đại Tôn Narmer, dùng phương thức công kích tự sát xông về phía Chu Thánh.

Điểm cường đại nhất của đám Tôn Giả này ở chỗ bọn chúng có độc.

Điều này đối với trộm mộ bình thường mà nói là trí mạng.

Bởi vì độc dịch dính vào da sẽ khiến người ta độc phát thân vong. "Keng keng keng..." Chu Thánh vừa đánh vừa lui, Tôn Giả ở đây có mấy trăm tên, toàn bộ đều nghe lệnh Đại Tôn Narmer.

Muốn một lần giải quyết, biện pháp tốt nhất chính là giết Narmer trước.

Hắn kéo giãn khoảng cách với đám Tôn Giả một chút, sau đó canh chuẩn cơ hội nhảy vọt lên, muốn từ trên đầu bọn chúng nhảy qua, lao thẳng về phía Narmer. "%#￥...%%#￥%...#" Narmer không biết nói cái gì, những Tôn Giả kia nhao nhao chạy đến bên cạnh Narmer, vây Narmer vào trung tâm.

Chu Thánh từ trên đầu Narmer rơi xuống, con rắn trên quyền trượng Narmer giống như lò xo bắn lên, trực tiếp nhắm vào hổ khẩu bàn tay lộ ra của Chu Thánh. "Meo!" Ngay lúc này, Lưu Ly kêu một

tiếng, dùng tốc độ cực nhanh xông tới, một vuốt đánh bay con rắn đen đi.

Đao Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh chém xuống, trực tiếp chém đứt quyền trượng của Narmer.

Chương 119

Sau đó đám Tôn Giả nhao nhao chắn trước người Narmer, ngạnh sinh sinh đẩy Chu Thánh ra ngoài.

Bên kia, Lưu Ly một vuốt cắt con rắn đen làm hai nửa.

Cô xoay người ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, vẫy vẫy đuôi nói: "Em cứu anh rồi, anh không thể tức giận nữa meo." Lưu Ly trừng đôi mắt to đen láy ngập nước, nhìn chằm chằm Chu Thánh. "Nếu không phải tại em tham ăn, có thể có nhiều phiền toái như vậy sao?" Chu Thánh tức giận nói một câu.

Lưu Ly vừa nghe, trực tiếp đứng lên, hai móng trước chống nạnh. "Hừ, anh không tha thứ cho em, em sẽ nói ra tên của anh." Hoắc Ngọc Tiệp: !!!

Bộ ba Mạc Kim: !!! "Thủ Lăng Nhân, chúng ta có chút cốt khí, đừng nghe một con mèo." Vương Bàn Tử nhìn về phía Chu Thánh nói. "Đúng, đường đường là Thủ Lăng Nhân, há có thể bị một con mèo uy hiếp?" Hồ Bát Nhất hiếm khi phụ họa.

Hoắc Ngọc Tiệp và Dương Tuyết Lỵ yên lặng gật đầu, bởi vì một khi biết tên Thủ Lăng Nhân, lại căn cứ vào manh mối nắm giữ trước đó để suy luận, dễ như trở bàn tay là có thể biết thân phận Thủ Lăng Nhân rồi.

Chu Thánh trừng mắt liếc Lưu Ly một cái, ánh mắt càng thêm bất lực.

Biết sớm thì đã đem nó đi thiến rồi, tức chết người. "Câm miệng, đừng nói lung tung, đợi ta giải quyết phiền toái xong sẽ dạy dỗ lại em đàng hoàng." Chu Thánh tức giận quát lớn một tiếng. "Hừ, bổn đại tiểu thư không chịu sự uy hiếp của anh." Lưu Ly chống nạnh nói.

Vương Bàn Tử thấy sự tình có đầu mối, liền châm ngòi thổi gió nói: "Đúng, Lưu Ly đường đường là đại tiểu thư, há có thể chịu người ta bắt nạt?

Thủ Lăng Nhân cũng không được." "Thân là đại tiểu thư, chính là phải có tính tình." Hồ Bát Nhất phụ họa.

Hai người ở bên cạnh châm ngòi, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Chỉ cần cô nói ra thân phận Thủ Lăng Nhân, bọn họ phút chốc là có thể tra ra thân phận của hắn.

Chu Thánh không để ý đến Lưu Ly, chờ giải quyết xong Narmer, lại dạy dỗ Lưu Ly cho tốt. "Đừng rảnh rỗi nữa, mau chóng tìm lối ra." Chu Thánh nói một câu.

Hồ Bát Nhất lúc này mới cầm la bàn kim châm suy tính vị trí lối ra, căn cứ vào miêu tả trên bích họa mà tìm kiếm.

Bên phía Chu Thánh vẫn đang đối phó Tôn Giả.

Tôn Giả tử thủ bên cạnh Narmer, muốn tới gần vô cùng khó khăn.

Lưu Ly cũng không tiếp tục chống nạnh, cô vừa rồi tuy rằng uy hiếp Chu Thánh, nhưng trong lòng cô vẫn biết chừng mực.

Thủ Lăng Nhân muốn ẩn giấu thân phận, cô không thể nói ra.

Một khi nói ra, đến lúc đó hậu quả mình gánh không nổi.

Thân là tử sĩ, nếu làm lộ thân phận Thủ Lăng Nhân, vậy thì không phải tử sĩ, mà là tử thi rồi.

Cô ở trong bóng tối ngưng thị một hồi, sau đó canh chuẩn cơ hội, hai chân đạp đất, trực tiếp bắn ra. "Meo!" Chỉ nghe một tiếng mèo kêu, đầu Narmer bị móng vuốt của cô chém đứt.

Narmer vẫn luôn đối phó Chu Thánh, không chú ý một con mèo ở

sau lưng.

Theo việc đầu Narmer bị Lưu Ly cào đứt, đám Tôn Giả còn lại cũng thành hành thi tẩu nhục, đều không cần Chu Thánh đi đối phó nữa.

Lưu Ly từ dưới đất nhảy lên vai Chu Thánh, ở bên tai Chu Thánh nói: "Phiền toái em gây ra em giải quyết rồi, anh sẽ không giận nữa chứ?" Chu Thánh búng đầu Lưu Ly một cái, tức giận nói: "Lần sau còn dám tham ăn làm hỏng việc, sau này không dẫn em ra ngoài nữa." "Mèo biết sai rồi." Lưu Ly quả quyết nhận sai.

Chu Thánh cũng không so đo với cô, mà là nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Tìm được lối ra chưa?" "Tìm được rồi, men theo bức tường này leo lên là được." Hồ Bát Nhất chỉ vào bức tường mà binh sĩ xác ướp đi ra, bức tường này lồi lõm không bằng phẳng, có thể leo lên. "Được, vậy ăn lẩu đi." Chu Thánh nói.

Kim tự tháp tầng thứ năm.

Mọi người có chút kinh ngạc nhìn Chu Thánh. "Không phải chứ, chúng ta bây giờ ăn lẩu... có hợp lý không?" Hồ Bát Nhất không kìm được hỏi.

Hắn cảm giác có chút quỷ dị, ăn lẩu trong kim tự tháp, thế cũng được á? "Mèo của tôi đói rồi." Chu Thánh thản nhiên nói một câu. "Meo, đói quá đi, sắp chết đói rồi." Lưu Ly ở bên cạnh kêu đói, thanh âm thập phần yếu ớt.

Vương Bàn Tử mở ba lô, lấy nồi uyên ương và bếp lửa ra, thêm nước vào nồi.

Bên trái thêm ớt và mỡ bò, bên phải thì đổ nước cốt nấm. "Chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc cũng được ăn rồi." Vương Bàn Tử đều có chút không chờ được.

Sau đó, hắn đem rau dưa đóng gói chân không và các loại thịt lấy ra toàn bộ. "Đừng đứng ngẩn ra đó, qua đây giúp một tay đi." Vương Bàn Tử kêu một tiếng.

Hồ Bát Nhất bọn họ còn có chút chưa phản ứng kịp, ăn lẩu trong kim tự tháp, nghĩ thế nào cũng thấy thập phần quỷ dị.

Nếu ăn chút lương khô tự nhiệt tự mang theo còn được, ăn lẩu thì đúng là...

Trác Thịnh lật ngược quan tài hình người lại, hai cái quan tài hình người ghép lại với nhau làm bàn, sau đó lại khiêng những quan tài hình người khác qua, làm ghế ngồi. "Khiêng qua đây đi." Chu Thánh nói một câu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử khiêng bếp lửa và nồi lẩu qua, Hoắc Ngọc Tiệp và Dương Tuyết Lỵ thì bưng rau.

Lưu Ly đứng bên cạnh Chu Thánh, đều có chút không chờ được nữa.

Làm xong xuôi, Vương Bàn Tử lại chạy về, từ trong ba lô khiêng ra hai két bia.

Trong ba lô hắn toàn là đồ ăn với đồ uống, ba lô Hồ Bát Nhất cũng là dụng cụ Mạc Kim Hiệu Úy, mà ba lô Dương Tuyết Lỵ một nửa là dụng cụ y tế, một nửa là tạp vật khác, tỷ như túi ngủ linh tinh.

Mọi người ngồi vây lại một chỗ, bốn cái ghế quan tài hình người, Chu Thánh và Lưu Ly ngồi một cái, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ ngồi một cái, Vương Bàn Tử và Hoắc Ngọc Tiệp mỗi người ngồi một cái.

Mọi người an tọa xong, tĩnh đãi nước lẩu sôi lên.

Hồ Bát Nhất nhân lúc rảnh rỗi, bèn nhìn về phía Chu Thánh hỏi: "Nói đi, cậu không làm Thủ Lăng Nhân ở trong nước, chạy tới trộm

kim tự tháp làm gì?" Chu Thánh chậm rãi nói: "Đợi đến tầng cao nhất, các người sẽ biết.

Gọi các người tới là để các người tới khiêng quan tài, có một cỗ quan tài trong nước, cần mang về." Lời này vừa nói ra, Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi: "Bọn họ trộm đi quan tài nước ta?

Lúc nào?" "Hơn trăm năm trước, cuối thời Thanh đi." Chu Thánh phỏng đoán, thời gian cụ thể hắn cũng không biết, lúc ấy người bịt mặt áo đen nói với hắn cũng không rõ ràng lắm. "Hơn trăm năm trước...

Cuối thời Thanh...

Trăm năm trước không phải là Bát quốc nhập..." "Bàn Tử đừng nói lung tung." Hồ Bát Nhất lập tức cắt ngang Vương Bàn Tử.

Có những lời, không bàn luận được...

Thời điểm đó, long mạch bị trộm, quốc gia động loạn.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân đều xuất thế, nhưng cuối cùng toàn bộ đoạn tuyệt. "Meo, sủi bọt rồi, có thể thả thịt rồi." Lưu Ly vẫn luôn nhìn chằm chằm nồi lẩu, đều không để ý người khác nói chuyện phiếm.

Cô có thể nghe thấy bọn Chu Thánh đang nói gì, nhưng không muốn xen mồm.

Bởi vì mình tùy tiện nói một câu, đều sẽ bại lộ rất nhiều thứ.

Vương Bàn Tử lấy ra đũa dùng một lần, gắp thịt bò và thịt dê vào. "Thả nhiều thịt cá chút." Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Vương Bàn Tử trực tiếp đổ cả con cá vào. "Đến lúc đó đưa quan tài ra ngoài, tôi có thể liên hệ người của cơ quan chức năng lái xe qua đón." Hồ Bát Nhất nói. "Anh Hồ, vậy Ai Cập sẽ không ngăn cản

chứ?" Vương Bàn Tử không khỏi hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Sẽ không, cơ quan chức năng nhằm vào sự tình cổ mộ, đã thành lập tổ điều tra âm thầm điều tra.

Trộm mộ nước ngoài trước đó xâm nhập cổ mộ nước ta, vốn dĩ bên phía "Nhà Thỏ" muốn trừng phạt, nhưng bên "Ưng Tương" nói đám Morris kia đã bị khai trừ quốc tịch, không thuộc về nước Ưng Tương.

Bên "Thỏ" bên này cũng không tìm được lý do, song phương giằng co không xong, quan hệ càng ngày càng không tốt.

Chương 120

Đừng tưởng "Nhà Thỏ" không có động tĩnh, thân là một trong năm nước lớn, nội lực vẫn phải có, chỉ là có một số việc không thể làm ngoài sáng, chỉ có thể xử lý trong tối." Hồ Bát Nhất vừa nói vừa từ trong ba lô lấy ra một cái vali đen, đưa cho Thủ Lăng Nhân. "Đây là cơ quan chức năng bảo tôi đưa cho cậu, bên đó nói, nếu không vào được thì cho nổ tung nó luôn!" Do đó có thể thấy được sự bá đạo của cơ quan chức năng.

Bây giờ bên "Ưng Tương" đuối lý, cho dù bên "Nhà Thỏ" có cho nổ kim tự tháp, bọn họ cũng không dám nói gì.

Nước Ưng Tương không xuất hiện, nước Mao Hùng sẽ không quản, hai nước lớn còn lại cũng không cần để ý.

Chu Thánh tặng cho cơ quan chức năng điển tịch lịch sử và một cái vali đen, bên cơ quan chức năng cũng tặng lại cho Chu Thánh một cái vali đen. "Cất đi." Chu Thánh thản nhiên nói một câu.

Hắn tạm thời còn chưa dùng đến.

Hồ Bát Nhất cất vali đen đi, cái vali này chỉ có Thủ Lăng Nhân cho phép mới có thể dùng, hắn không dám tùy tiện động vào. "Meo, nấu nữa cá của tôi sẽ không ngon đâu." Lưu Ly vội vàng kêu một tiếng.

Vương Bàn Tử cầm cái muôi thủng, đem đại bộ phận thịt cá múc hết vào trong đĩa trước mặt Lưu Ly.

Lưu Ly trực tiếp nhảy lên bàn, cúi đầu ăn. "Đều ăn đi." Chu Thánh nói một câu.

Vương Bàn Tử múc một muôi thịt cho Chu Thánh, cười hắc hắc nói: "Ngài ăn trước, ngài ăn rồi chúng tôi mới ăn." Chu Thánh nhìn nụ

cười của Vương Bàn Tử, cùng với ánh mắt mong chờ của bọn Hồ Bát Nhất, cầm đũa lên gắp thịt ăn.

Mặt nạ quỷ kiểm theo Chu Thánh há mồm mà mở ra.

Cái mặt nạ quỷ kiểm này, gần như dán chặt vào mặt, giống hệt mặt nạ da người.

Bình thường mặt nạ không có biểu tình, chẳng qua là Chu Thánh lười sử dụng mà thôi, bởi vì nếu sử dụng sẽ làm hắn trông càng thêm khủng bố.

Mọi người nhìn mặt nạ quỷ kiểm của Thủ Lăng Nhân cử động, có chút bị dọa. "Cái này... rốt cuộc là mặt nạ hay là mặt thật vậy?" Chu Thánh không trả lời bọn họ, tiếp tục ăn thịt của mình.

Mắt thấy Chu Thánh không có khả năng tháo mặt nạ xuống, trong mắt mọi người có chút thất vọng.

Bọn họ vốn định nhìn Chu Thánh tháo mặt nạ ăn lẩu, kết quả vẫn là bọn họ nghĩ nhiều rồi.

Cho dù ăn lẩu, Chu Thánh cũng sẽ không tháo mặt nạ.

Mọi người ăn lẩu trong kim tự tháp, mà bên ngoài Hu Demanda ngửi thấy một mùi thơm. "Đây là mùi gì?" Hu Demanda sắc mặt trầm xuống. "Cái này... hình như là mùi lẩu!" Trong đó một vị bảo an ngửi ra được, đây là mùi lẩu thuần chính. "Lẩu?" Hu Demanda nhất thời có chút không rõ. "Chính là ăn lẩu, một loại mỹ thực." Nhân viên bảo an kia nói.

Hu Demanda nghe câu này, phổi đều sắp tức nổ tung. "Đáng giận, Thủ Lăng Nhân đáng giận!" Hu Demanda mắng to.

Hắn suốt đêm canh giữ ở bên ngoài, đến bây giờ giọt nước chưa vào, mà người bên trong cư nhiên đang ăn lẩu?

Đây là không để kim tự tháp tiên tổ hắn vào trong mắt. "Tiên sinh Demanda, bọn họ đã đến sân bay." Ngay lúc này, vệ sĩ bên cạnh Hu Demanda chạy tới nói với hắn. "Bọn họ đến rồi?" Khí thế của Hu Demanda lập tức xẹp xuống. "Tốt, cứ để bọn họ ăn bữa trưa cuối cùng đi, đợi người của Thiên Tôn Hội đến, một kẻ cũng đừng hòng chạy!" Hu Demanda ánh mắt âm lãnh, người của Thiên Tôn Hội có biện pháp đối phó Thủ Lăng Nhân!

Kim tự tháp Khufu.

Đám người sau khi ăn uống no say, ngồi tán gẫu một lúc rồi chuẩn bị đi lên tầng tiếp theo.

Lối ra đã tìm thấy, có thể lên bất cứ lúc nào. "Mọi người lên trước đi, tôi để lại cho bọn họ chút đồ." Chu Thánh nói với đám người Hồ Bát Nhất.

Kim tự tháp chấn động, người bên ngoài khẳng định đã cảm ứng được, nói không chừng bọn họ hiện tại đang chuẩn bị tiến vào đối phó với nhóm mình.

Chu Thánh định bố trí một chút cơ quan để "tiếp đãi" bọn họ. "Kim tự tháp không phải các người rành lắm sao, tôi để lại cho các người chút đồ chơi mới." Chu Thánh lẳng lặng mở ra những món đồ mình rút thưởng được trước đó, trong đầu cũng phân tích một lượt cơ quan của bốn tầng bên dưới.

Kiến hành quân, sâu cát trắng sa mạc, độc dịch, xác ướp hôi thối. "Phải tổng hợp chúng lại một chút." Chu Thánh thì thầm một câu, sau đó đi đến trước lối vào tầng thứ năm, nhìn xuống bên dưới, những xác ướp hôi thối bên dưới vẫn đang chạy loạn khắp nơi. "Lưu Ly, em muốn xuống cùng anh, hay là lên trước?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi. "Meo, em theo anh xuống trước đi." Lưu Ly kêu một tiếng, nhảy lên vai Chu Thánh, cùng Chu Thánh nhảy xuống.

Vương Bàn Tử nhìn thấy Thủ Lăng Nhân lại đi xuống, có chút không hiểu. "Thủ Lăng Nhân lại xuống dưới làm gì?" "Chắc là xuống bố trí cơ quan thôi." Hồ Bát Nhất phỏng đoán.

Tầng thứ năm của kim tự tháp chấn động hung mãnh như vậy, bảo vệ bên ngoài nhất định có thể cảm ứng được.

Nơi này chôn giấu long mạch, bọn trộm mộ nước ngoài từng đánh cắp long mạch trấn áp trong kim tự tháp nhất định sẽ tới ngăn cản.

Hồ Bát Nhất biết rõ, thế lực sau lưng đám trộm mộ nước ngoài kia rất lớn, hơn nữa còn rất thần bí.

Một khi bọn họ tới, Thủ Lăng Nhân có lẽ còn có thể đối phó, nhưng hắn và những người khác sẽ thành ba ba trong rọ. "Chúng ta mau lên thôi." Nói xong, Hồ Bát Nhất tăng nhanh tốc độ leo vách tường.

Tường vách lồi lõm tuy rằng có thể leo lên, nhưng cũng có nguy hiểm nhất định.

Ngộ nhỡ bám không chắc ngã xuống, không chết cũng gãy xương, phải biết rằng leo trèo ở đây không hề có dây an toàn.

Vách tường cao hai mươi mét, Hồ Bát Nhất phải leo mất mười phút mới lên tới nơi, đẩy tấm ngăn cách bước lên.

Sau khi lên, hắn không vội điều tra mà thả dây thừng xuống, tạo một sợi dây an toàn cho ba người phía sau. ...

Dưới đáy kim tự tháp.

Chu Thánh rơi xuống, đem toàn bộ cát ở tầng người hầu lùa hết vào tầng nô lệ. "Đã là kiến hành quân sa mạc, sao có thể không có sa mạc chứ?" Chu Thánh thản nhiên nói.

Có cát, kiến hành quân sa mạc có thể ẩn mình tốt hơn, hơn nữa

trong cát còn lẫn lộn độc trùng rắn trắng.

Sau khi xử lý xong tầng nô lệ, Chu Thánh mới bắt đầu chuẩn bị cơ quan cho tầng thứ hai - tầng người hầu.

Chu Thánh gom toàn bộ giấy bán thân của người hầu, nhưng nghĩ nghĩ, lại không lấy đi hết. "Mình lấy đi cũng vô dụng, bọn họ chắc chắn có thể nghĩ ra cách phá giải." Chu Thánh nói rồi bôi độc tố lên toàn bộ giấy bán thân, sau đó đặt lại chỗ cũ. "Meo, anh ác thật." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nói một câu. "Nhưng mà em thích." Lưu Ly cười tà mị. "Thế này đã là gì, lên trên chuẩn bị cho bọn họ thêm chút đồ chơi hay ho nữa." Chu Thánh sau đó leo lên tầng bình dân, độc dịch ở tầng này gần như phủ kín cả con đường.

Chu Thánh mở cửa hàng hệ thống, đổi ra một ít Thi Miết, để chúng trốn trong các khe hở.

Thi Miết nhiễm độc tố nơi này, chỉ cần cắn người một cái, kẻ đó chắc chắn chết không nghi ngờ.

Ngoài Thi Miết, Chu Thánh còn đặt hai chiếc nỏ ngầm.

Làm xong xuôi, hắn mới đi lên tầng bốn.

Xác ướp ở tầng bốn vẫn hôi thối không ngửi nổi. "Đã hôi như vậy, tôi thêm chút xú khí nữa cũng không vấn đề gì chứ?" Chu Thánh đổi ra xú khí, làm tăng nặng mùi hôi thối ở tầng bốn, hơn nữa trong xú khí này có khí metan, một khi gặp lửa sẽ phát nổ.

Sau khi hoàn tất, Chu Thánh mới trở lại tầng năm.

Giờ phút này, Vương Bàn Tử vẫn đang treo trên tường, lên cũng không xong, xuống cũng không được.

Chương 121

Thể hình hắn khá nặng, nhóm Hồ Bát Nhất cũng không kéo lên nổi. "Cái đó... khéo quá nhỉ." Vương Bàn Tử xấu hổ nhìn Thủ Lăng Nhân vừa trở lại.

Chu Thánh nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau đó lại nhìn về phía xác ướp đầy đất. "Tiếc là đều bị chém nát, nhưng không chém nát bọn chúng thì chúng cũng không thể ngăn cản người bên ngoài." Chu Thánh thì thầm một câu, trong đầu suy nghĩ nên cấu tạo cơ quan thế nào mới có thể ngăn được kẻ xâm nhập. "Có rồi, địa gai!" Nơi này lộn xộn không chịu nổi, hơn nữa mặt đất đen kịt vô cùng, cắm địa gai không phải vừa khéo sao?

Hơn nữa bên dưới còn có sẵn độc dịch, đem địa gai tẩm độc cắm trên mặt đất, chẳng phải là tuyệt vời sao?

Chu Thánh nghĩ đến đây, lại nhảy xuống dưới.

Một lát sau, hắn quay lại, rải đầy địa gai khắp tầng năm.

Vương Bàn Tử nhìn những cây địa gai chỉ to hơn kim thép một chút xíu, tay mềm nhũn, trực tiếp rơi xuống.

Chu Thánh bước lên một bước, đằng không mà lên, túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử, để hắn nắm lấy dây thừng. "Bám chắc vào." Chu Thánh một tay kéo dây thừng, nhanh chóng đi lên.

Hồ Bát Nhất nhường chỗ.

Đợi Chu Thánh lên xong, hắn mới kéo Vương Bàn Tử lên. "Ác quá đi." Vương Bàn Tử có chút run rẩy.

Bên dưới rải đầy địa gai, hơn nữa những địa gai kia còn ẩn nấp kỹ, cho dù dùng đèn pin cường độ mạnh chiếu vào cũng không thấy

được.

Vương Bàn Tử biết rất rõ những địa gai kia mạnh cỡ nào.

Cho dù đế giày có dày đến đâu cũng có thể bị đâm xuyên. "Giờ tôi mới hiểu, lúc ở mộ Yến Hoài Vương, Thủ Lăng Nhân vẫn còn mở cho chúng ta một con đường sống." Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán.

Nếu hắn ác hơn một chút, chắc đời này mình không đứng dậy nổi nữa.

Hồ Bát Nhất gật đầu đồng cảm sâu sắc.

Chu Thánh liếc bọn họ một cái, không nói gì.

Chẳng lẽ tôi lại nói cho các người biết, lúc đó là lần đầu tôi đi gác lăng, chưa có chuẩn bị quá nhiều sao? [Ting, kiểm trắc ký chủ thông qua tầng thứ năm, chúc mừng ký chủ đạt được: 10 điểm tích phân!] Thanh âm lạnh lẽo của hệ thống vang lên, Chu Thánh nhìn số dư tích phân của mình.

Hai mươi bốn điểm. "Phải để dành tích phân." Chu Thánh nhìn con ngựa trên giao diện rút thưởng, càng nhìn càng muốn.

Đàn ông, ai mà không thích cưỡi ngựa chứ? ...

Bên ngoài kim tự tháp.

Một đám người mặc áo bào trắng, đội mũ trùm đầu, trong tay xách những chiếc vali đen lớn nhỏ không đều, trên cổ và tay đều có phù văn đặc thù đi tới.

Hồ Đức Mạn Đạt nhìn thấy bọn họ, liền nghênh đón, nói một câu kính ngữ: "Tín ngưỡng phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Người đi đầu cởi mũ xuống, trên áo bào trắng của gã thêu sáu mặt trời. "Tham kiến Tam Dương Thần Sứ." Hồ Đức Mạn Đạt quỳ một gối hành lễ.

Trong Thiên Tôn Hội cũng có đẳng cấp.

Thấp nhất là một Sao, chín Sao là một Trăng, chín Trăng là một Dương (Mặt Trời).

Phàm là người đạt được một Dương đều có cơ hội được Thiên Tôn ban cho thuốc trường sinh.

Mà Tam Dương, trong Thiên Tôn Hội đã được tính là cao tầng.

Mặc Lai Tư trước đó mới chỉ là Nhất Nguyệt, còn Hồ Đức Mạn Đạt là Ngũ Nguyệt, dù sao hắn trấn thủ một mạch rồng An Lạc, cống hiến khá lớn. "Mở kim tự tháp." Tam Dương Thần Sứ - Uông Huyền Tông lãnh đạm nói.

Gã có một gương mặt tiêu chuẩn phương Đông, nhưng là người Hoa kiều ưng quốc (nước Anh).

Hồ Đức Mạn Đạt đứng dậy, đưa tay vào trong tai tượng Nhân Sư, mở ra cơ quan! "Ầm!" Lối đi ngầm dưới đất chậm rãi hiện ra.

Tại tầng sáu kim tự tháp.

Đợi Chu Thánh lên xong, mọi người mới thăm dò sự huyền diệu của tầng này. "Căn cứ theo lịch sử Ai Cập cổ đại ghi lại, tầng thứ sáu của kim tự tháp đa phần đều chôn cất vương công quý tộc." Hồ Bát Nhất nói. "Không phải chứ, vương công quý tộc mà chôn ở tầng sáu?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc.

Vương công quý tộc, thân phận địa vị chỉ đứng sau Pharaoh, vậy mà chỉ ở tầng sáu, tức là thân phận của ba tầng bên trên còn cao hơn bọn họ. "Đương nhiên, Ai Cập cổ đại tín ngưỡng Minh Thần, quân quyền thần thụ, địa vị Pharaoh cao nhất, tiếp theo là Đại Tế Tư - người chủ quản toàn bộ việc tế tự của Ai Cập cổ đại, sau đó là cận thần được Pharaoh bổ nhiệm - Vizier (Duy Tề Nhĩ), thân phận của Vizier còn cao hơn cả Quốc vương." "Quốc vương chỉ là danh nghĩa,

cũng không có thực quyền, mà Vizier gần như là thay thế Pharaoh làm việc, nắm giữ thực quyền." Hồ Bát Nhất giải thích.

Ở Ai Cập cổ đại, các việc lớn nhỏ như tế tự, nông canh, kỹ thuật...

Vizier đều có thể xử lý.

Chỉ có loại chuyện như chiến tranh, thay đổi vương triều thì Pharaoh mới đích thân quyết sách.

Cho nên, thân phận vương công quý tộc thời cổ đại chỉ có thể xếp ở tầng sáu.

Cao hơn người hầu thân cận bên cạnh Pharaoh một chút xíu. "Có điều đồ bồi táng cũng khá nhiều." Vương Bàn Tử nhìn thấy tầng này có không ít đồ tùy táng.

Vàng bạc đồng đều có, còn có đồ gốm sứ Ai Cập cổ.

Mấy ngàn năm trước, Ai Cập cổ còn chưa dùng sắt dã luyện, chỉ biết dùng vàng bạc đồng, nhưng những thứ này đều là vương công quý tộc mới hưởng thụ nổi.

Người thường chỉ có thể dùng lu hũ bằng đất nung. "Phát tài rồi!" Vương Bàn Tử xoa xoa tay, những thứ này nếu dọn ra ngoài bán, tuyệt đối đáng giá. "Bàn Tử, đừng quên chúng ta tới để lấy đồ vật kia." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu. "Mấy cái này cũng là đồ vật mà." Chu Thánh chỉ vào đống khí cụ vàng bạc đồng, hắn thì thấy không sao cả.

Dù sao trộm cũng không phải mộ cổ An Lạc.

Trộm kim tự tháp, cho nổ tung cũng được.

Vương Bàn Tử vừa nghe lời này, liền xắn tay áo lên. "Vậy tôi dọn nhé!" "Chờ chút." Chu Thánh gọi Vương Bàn Tử lại, tự mình kiểm tra

một lượt xem những đồ vàng bạc đồng này có vấn đề gì không.

Tầng này rộng sáu trăm năm mươi mét vuông, quan tài hình người dựng đứng chỉ có khoảng trăm cái, không gian còn lại đều chứa đồ bồi táng.

Thoạt nhìn có vẻ không có gì nguy hiểm, nhưng nơi này là chỗ chôn cất vương công quý tộc, há có thể một chút chuyện cũng không có?

Chu Thánh đi một vòng quanh các quan quách dựng đứng, trên những quan quách này đều khắc đầy văn tự Ai Cập cổ. "Mọi người đọc hiểu mấy chữ này không?" Chu Thánh hỏi.

Hồ Bát Nhất nghiên cứu kỹ một hồi, mày nhíu chặt, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu: "Không hiểu, chữ An Lạc từ giáp cốt văn đến thảo thư tôi đều biết là chữ gì, nhưng chữ nước ngoài này thì chịu chết." Hắn chưa từng nghiên cứu văn tự Ai Cập cổ đại nên không hiểu lắm. "Nơi này chôn cất Vương hậu." Hoắc Ngọc Tiệp bước ra nói. "Vương hậu?" Mọi người tò mò nhìn Hoắc Ngọc Tiệp. "Đúng, chữ trên này viết: Vương hậu Ramda." Hoắc Ngọc Tiệp chỉ vào chữ bên trên giải thích cho mọi người.

Hồ Bát Nhất chưa nghiên cứu, nhưng cô ta thì có.

Cô ta từng xem qua văn tự Ai Cập cổ, từng giải mã, biết được nội dung mà một số văn tự đại biểu. "Không đúng, cỗ quan tài này rõ ràng to hơn rất nhiều, bà ta là Vương hậu, thế Quốc vương đâu?" Vương Bàn Tử rõ ràng không tin.

Cỗ quan quách đầu tiên vô cùng lớn, lớp ngoài cùng là đá khối, bên trong đoán chừng còn hai lớp nữa. "Quốc vương không ở tầng này." Hoắc Ngọc Tiệp nói.

Chương 122

"Mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao?" Chu Thánh nói xong, vỗ vỗ đầu mèo Lưu Ly. "Dậy đi, làm việc thôi." Lưu Ly nhảy phắt lên trên quan quách, thò móng vuốt mèo ra. "Từ từ, cắt dọc theo mép." Chu Thánh vội vàng nhắc nhở.

Móng vuốt Lưu Ly cực kỳ sắc bén, nếu nó trực tiếp cắt xuống thì mặc kệ bên trong là cái gì cũng sẽ bị cắt làm đôi. "Meo, em biết rồi." Lưu Ly kêu một tiếng, móng vuốt mèo nhẹ nhàng lướt xuống, cắt mở khối đá.

Sau khi khối đá được cắt ra, bên trong còn một quan tài hình người bằng thanh đồng.

Móng vuốt Lưu Ly vung xuống, lần nữa cắt mở, nhưng bên trong vẫn còn.

Lớp cuối cùng là quan tài hình người bằng bạc, hơn nữa còn khảm viền vàng.

Lưu Ly nhẹ nhàng huy động móng vuốt, cắt mở lớp quan tài hình người cuối cùng.

Khi lớp cuối cùng mở ra, một mùi hương thoang thoảng bay ra.

Bên trong là một xác ướp đứng thẳng, có điều băng vải màu hồng phấn, hơn nữa thân hình khá lồi lõm gợi cảm, hiển nhiên là nữ. "Thấy chưa, tôi đã nói là Vương hậu mà." Hoắc Ngọc Tiệp chỉ vào xác ướp nói. "Nói không chừng là cơ ngực của ai đó khá to thì sao." Vương Bàn Tử nhẹ giọng cãi chày cãi cối. "Ba lớp quan quách, tất nhiên là người có thân phận rất cao, xem ra bà ta đích thực là Vương hậu.

Bàn Tử, cậu không phục không được đâu." Hồ Bát Nhất nói một

câu công đạo. "Meo, ấm." Lưu Ly đặt móng vuốt lên cơ ngực của xác ướp, còn cảm nhận được chút nhiệt độ.

Chu Thánh lập tức túm lấy gáy mèo, liên tiếp lui về phía sau mấy bước. "Ấm cái khỉ, trá thi rồi." Chu Thánh tức giận mắng.

Vương hậu trong quan quách chậm rãi bước ra.

Bà ta toàn thân quấn đầy băng vải, thể hiện hoàn hảo vóc dáng tinh tế.

Chỗ nào cần lồi thì lồi, cần lõm thì lõm. "Kim tự tháp bảo quản thi thể trâu bò thật, tầng nào cũng có xác ướp trá thi." Vương Bàn Tử đã tê liệt cảm xúc rồi.

Từ lúc vào tầng bốn đến giờ, gặp không ít xác ướp. "Thân thể bà ta hẳn là đã qua xử lý đặc thù, cho nên giữ lại được mùi thơm lúc còn sống." Hồ Bát Nhất nói một câu, tránh xa Vương hậu.

Khi Vương hậu bước ra, trong đống đồ bồi táng cũng có không ít rắn đen đang ngủ đông bò ra.

Loài rắn đen này nhóm Chu Thánh không xa lạ gì, trên quyền trượng của Đại Tôn Giả Narmer ở tầng năm cũng có một con, chỉ là bị Lưu Ly cào một phát đứt đôi.

Mà ở đây lại có hàng trăm con.

Chu Thánh rút đao Thủ Lăng Nhân vung về phía trước, liệt hỏa hừng hực nháy mắt bùng lên.

Chu Thánh vung tay vạch một vòng tròn lửa để ngăn cản rắn đen công kích.

Vương hậu sau khi thao túng rắn tấn công liền đi mở các quan quách khác.

Trong một số quan quách, rắn đen bò ra, lớn nhỏ không đều. "Quan

quách không có khắc chữ thì bên trong là rắn đen đang ngủ say." Hồ Bát Nhất nháy mắt hiểu ra.

Những quan quách Vương hậu mở đều là loại không khắc chữ.

Quan quách có khắc chữ đoán chừng đều là thành viên hoàng thất.

Rắn đen càng ngày càng nhiều, mà lân hỏa càng ngày càng yếu.

Lưu Ly tuy rằng một vuốt có thể chém đứt một con, nhưng nhiều rắn đen như vậy, một con mèo như nó cũng không lo xuể. "Hơi phiền phức rồi, có điều Vương hậu kia có thể thao túng rắn đen, ngược lại có thể xử lý bà ta trước." Chu Thánh nhìn về phía Vương hậu, bà ta vẫn đang tiếp tục mở quan quách. "Lưu Ly, xé băng vải của bà ta đi." Chu Thánh phân phó một tiếng. "Meo!" Lưu Ly từ trên vai Chu Thánh nhảy ra khỏi vòng lửa, sau đó vài bước nhảy lên đầu Vương hậu.

Nó huy động móng vuốt, cào rách băng vải quấn quanh người Vương hậu.

Khi băng vải nửa thân trên của Vương hậu rơi xuống, mọi người trực tiếp nhìn đến ngây người.

Làn da bà ta trắng nõn nhẵn nhụi có độ bóng, tựa như da em bé, thổi qua liền rách.

Tóc hơi xoăn, xõa trên bờ vai thơm.

Thứ khiến mọi người khiếp sợ không phải là dáng người Vương hậu đẹp, mà là bà ta... không có mặt!

Trong kim tự tháp, tầng nô lệ dưới lòng đất.

Hồ Đức Mạn Đạt đi trước, dẫn Uông Huyền Tông tiến vào tầng nô lệ. "Đại nhân cẩn thận, trong tầng nô lệ có kiến hành quân, khá nguy hiểm." Hồ Đức Mạn Đạt nhắc nhở một câu.

Dù sao cũng là mộ tổ tiên nhà mình, Hồ Đức Mạn Đạt vẫn khá

quen thuộc với nơi này.

Trong nhà gã có một cuốn sách về cấu tạo đồ của kim tự tháp Khufu.

Người đời đều muốn trường sinh, kể cả Pharaoh Ai Cập cổ đại.

Thân cư cao vị lại nắm trọng quyền, thân phận địa vị như vậy ai không tham luyến?

Ai chẳng muốn duy trì mãi mãi?

Nhưng đời người ngắn ngủi vài chục năm, muốn làm Pharaoh ít nhất phải đợi đến bốn năm mươi tuổi, thời gian có thể hưởng thụ cũng chỉ mười mấy năm, ai có thể cam tâm?

Cho nên, trước khi chuẩn bị kim tự tháp, Pharaoh Khufu đã để lại cho hậu nhân một cuốn sách, vào một ngày nào đó trong tương lai, dùng nô lệ tế tự để đánh thức ngài.

Ngài muốn một lần nữa thống trị thế giới.

Nhưng theo thời đại quân quyền thần thụ trôi qua, địa vị Pharaoh không còn, tử tôn hậu bối cũng không dám đánh thức, cứ thế kéo dài đến hiện tại. "Kỳ lạ, tôi nhớ cát bụi lẽ ra phải ở tầng người hầu chứ." Hồ Đức Mạn Đạt có chút nghi hoặc, cát ở tầng người hầu sao có thể thấm xuống tầng nô lệ?

Uông Huyền Tông nhìn cát bụi trên mặt đất, đi thẳng lên. "Đại nhân cẩn thận..." Hồ Đức Mạn Đạt vội vàng nhắc nhở, nhưng Uông Huyền Tông đi bên trên lại không hề bị ảnh hưởng.

Người của gã theo sát phía sau.

Mọi người vừa bước lên, kiến hành quân dưới cát liền bò ra, chuẩn bị cắn xé.

Uông Huyền Tông giậm chân một cái, cát bụi chấn động. "Ông..."

Kiến hành quân vừa bò ra toàn bộ bị chấn rơi xuống, bị cát vùi lấp. "Sâu kiến, bò cao hơn nữa cũng vẫn là sâu kiến." Uông Huyền Tông ngẩng đầu nhìn lối ra, ý tại ngôn ngoại. ...

Tầng sáu kim tự tháp.

Vương Bàn Tử lập tức "súc dương nhập phúc", bị dọa sợ không nhẹ.

Vốn dĩ băng vải cởi ra, thân hình tuyệt mỹ của Vương hậu khiến người ta mơ màng, nhưng bà ta lại không có mặt, trực tiếp dọa người ta chết khiếp.

So với khuôn mặt thì vóc dáng thật sự chẳng tính là gì.

Dáng người có đẹp đến đâu mà không có mặt thì cũng rất khó khiến người ta "cứng" nổi. "Lưu Ly, tỉnh lại." Chu Thánh gọi Lưu Ly, không thể lột tiếp nữa.

Lưu Ly cào lấy băng vải, thò chân mèo đạp đạp cơ ngực Vương hậu, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh nói: "Meo ô, vẫn còn đàn hồi." Mọi người: "..." "Mày là mèo đực à?" Chu Thánh tức giận nói.

Vương hậu kia không có mặt cũng không có biểu tình, giống như một con rối, chỉ biết mở quan quách thả rắn đen ra.

Rắn đen mang độc tính mãnh liệt, mạnh hơn rắn chuông trong sa mạc gấp trăm lần. "Mọi người đối phó rắn đen trước đi, tôi đi chém Vương hậu." Chu Thánh quay đầu nói với đám Hồ Bát Nhất một câu.

Chương 123

"A cái này..." Vương Bàn Tử có chút chột dạ, không có Thủ Lăng Nhân bảo vệ, trong lòng cứ sợ sợ.

Chu Thánh nhảy ra khỏi vòng lửa, lập tức có không ít rắn đen bắn lên tấn công hắn.

Chu Thánh đạp lên đầu chúng mượn lực, nhảy vọt tới trước mặt Vương hậu, đạp lên quan tài hình người.

Lưu Ly từ trên người Vương hậu nhảy xuống, nhảy lên vai Chu Thánh, cười hắc hắc: "Đẹp không?" "Xoẹt..." Chu Thánh chém một đao xuống, trực tiếp gọt bay đầu Vương hậu.

Máu tươi nhỏ giọt, nhuộm đỏ toàn thân. "Đẹp không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly trên vai.

Lưu Ly bị sự sát phạt quyết đoán của Chu Thánh dọa giật mình, lắc đầu nói: "Không đẹp, không đẹp." "Ác thật!" Bốn người Vương Bàn Tử đồng thanh nói.

Tuy rằng Vương hậu không có mặt, nhưng dáng người không tệ nha, nói chém là chém, cái này cũng... "Lạt thủ tồi hoa mà." Vương Bàn Tử nói. "Cậu muốn à?" Chu Thánh nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn Vương hậu ngã trong vũng máu, vội vàng lắc đầu. "Không dám, không dám." "Meo ô, mang theo dư nhiệt đấy." Mọi người: "..." "Lưu Ly, dẫn rắn xuống tầng dưới đi." Chu Thánh hô lên với Lưu Ly. "Meo, em chỉ là..." Lưu Ly còn chưa nói xong đã bị Chu Thánh xách cổ ném ra ngoài. "Meo!" Lưu Ly hét lên một tiếng, rơi xuống chỗ xa.

Không ít rắn đen lập tức lao tới. "Người xấu." Lưu Ly kêu một

tiếng, sau đó dẫn rắn đen chạy xuống tầng dưới.

Đám rắn đen kia tốc độ dù nhanh cũng không đuổi kịp Lưu Ly, cho dù chúng bật nhảy lấy đà cũng không với tới.

Con nào ở cự ly gần một chút thì bị Lưu Ly quất một đuôi bay ra ngoài.

Chu Thánh cũng không nhàn rỗi, huy động đao Thủ Lăng Nhân giải quyết lũ rắn tấn công tới.

Nhưng lân hỏa không kiên trì được bao lâu, một khi cháy hết, thế tất sẽ bị tấn công lần nữa.

Chu Thánh nhìn trái nhìn phải, phát hiện chỗ Vương hậu không có rắn đen tới gần, máu của bà ta chảy ra khiến bầy rắn tránh còn không kịp. "Có bút lông không?" Chu Thánh hỏi. "Bút thì không có, có cái bàn chải cậu lấy không?" Hồ Bát Nhất lục từ trong ba lô ra một cái bàn chải, hắn biết Chu Thánh muốn làm gì.

Chu Thánh nhận lấy bàn chải, nhảy ra khỏi vòng lân hỏa, khôi giáp Thủ Lăng Nhân trên người bùng cháy khiến bầy rắn không dám đến gần.

Hắn nhảy đến bên cạnh thi thể Vương hậu, cầm bàn chải chấm máu tươi, vẽ một vòng tròn rất lớn trên mặt đất, sau đó dẫn máu đến chỗ bọn Hồ Bát Nhất.

Đám người Hồ Bát Nhất men theo con đường Chu Thánh vẽ ra, đi vào trong vòng máu.

Chu Thánh hai chân dính máu, trên người rực lửa, bước ra khỏi vòng máu, đi tìm lối vào tầng tiếp theo.

Lưu Ly dẫn đi rắn đen, nhưng cũng chỉ có thể dẫn đi một nửa, vẫn còn rất nhiều con lưu lại bên trên. "Cơ quan tầng này mình phải bố trí cho tốt một chút." Chu Thánh nhìn rắn đen đầy đất, muốn lợi dụng

chúng là không quá khả thi, chúng tuy mang kịch độc nhưng chỉ cần trong cơ thể có cương khí thì chúng không đả thương được.

Hơn nữa, nếu đối phương có súng ống thì càng khó làm.

Chu Thánh nhất tâm nhị dụng, vừa tìm lối ra, vừa suy tư xem làm sao để phát huy tác dụng của rắn đen. "Đúng rồi, mình có thể tăng thêm mê vụ ở tầng này, như vậy không chỉ làm bọn trộm mộ mất phương hướng mà còn che giấu tung tích rắn đen." Rắn đen tầng này cực mạnh, tốc độ bật nhảy còn nhanh hơn đạn, lại có độc tính. "Không thể độc chết hết các ngươi thì cũng có thể phế bỏ một vài người, ta không tin kẻ nào cũng có cương khí." Chu Thánh thầm nghĩ.

Mê vụ thì hắn có thể gia tăng, nhưng đường thông tới tầng bảy vẫn chưa có manh mối.

Tầng này chôn cất vương công quý tộc, nếu trên tường không có cơ quan, chẳng lẽ...

Chu Thánh đảo mắt, dừng lại ở những quan quách có chữ viết kia.

Hắn đi về phía một cỗ quan tài trong đó, trực tiếp dùng đao Thủ Lăng Nhân cạy ra.

Sau khi cạy quan tài đá, bên trong còn một lớp quan tài gỗ, trên quan tài gỗ có đồ án. "Quả nhiên." Chu Thánh lần lượt cạy mở các quan quách khác, trên quan tài gỗ bên trong quan tài đá đều có đồ án.

Những đồ án này rất đơn giản, chúng giống như một đường kẻ, trong đầu Chu Thánh tổ hợp lại các đường kẻ đồ án này, phát hiện thiếu mất một đoạn.

Hắn đi về phía quan quách của Vương hậu, lật nắp quan tài lại, trên nắp in một khuôn mặt người, hiển nhiên là của Vương hậu, trên mặt người còn có một đồ án, chính là đoạn quan trọng nhất.

Chu Thánh ghép trọn vẹn đồ án, sau đó nhìn về bức tường phía

Đông. "Tìm được rồi." Tầng người hầu.

Giấy bán thân bị Chu Thánh đặt về chỗ cũ, lối ra bị chọc thủng cũng được hắn đậy lại. "Tầng người hầu, muốn đi lên rất đơn giản, tìm được người hầu Tôn giả, lấy được giấy bán thân của bọn họ là có thể lên." Hồ Đức Mạn Đạt giải thích. "Không đơn giản như vậy đâu." Uông Huyền Tông lắc đầu. "Thủ Lăng Nhân đã đi qua, trên mặt đất còn rất nhiều dấu vết, nhưng hiện tại lối đi đã đóng, giấy bán thân cũng được đặt về chỗ cũ, Thủ Lăng Nhân khẳng định đã bố trí lại." Uông Huyền Tông thản nhiên nói.

Gã từng giao thiệp với Thủ Lăng Nhân nên biết rất rõ thủ đoạn của hắn.

Thường thường nơi càng yên tĩnh thì nguy hiểm càng lớn.

Tầng dưới lòng đất còn có kiến hành quân và trùng trắng, mà tầng này lại yên tĩnh đến lạ kỳ. "Hồ Đức, người hầu Tôn giả có thể tìm được không?" Uông Huyền Tông hỏi một câu. "Được, xương cốt người hầu Tôn giả đa phần to lớn hơn." Hồ Đức Mạn Đạt gật đầu.

Tôn giả là người hầu hạ Pharaoh, thân phận rất cao, cũng sở hữu người hầu chuyên chúc của mình.

Người hầu của người hầu, ở Ai Cập cổ đại rất thường thấy.

Hơn nữa thân là người hầu của Tôn giả, địa vị còn cao hơn bình dân một chút, ăn uống cũng rất tốt, lại không cần làm việc đồng áng hay việc khác, chỉ cần hầu hạ tốt Tôn giả là được. "Tìm ra, đánh dấu lại." Uông Huyền Tông hạ lệnh.

Hồ Đức Mạn Đạt dẫn hai thủ hạ đi tìm. "John, Arc." Uông Huyền Tông gọi một tiếng.

Sau lưng gã, một người da đen kịt và một người da trắng bước ra, đặt vali đen xuống đất mở ra, lấy từ bên trong một đôi găng tay trắng

đặc chế đeo vào, sau đó mặc áo liền quần, đeo kính mắt, võ trang đầy đủ.

Hai người đi tới chỗ bộ xương đã được đánh dấu, từ bên dưới lấy ra giấy bán thân, đặt lên vách tường lồi ra.

Nhưng tịnh không có phản ứng. "Đại ca, không đúng." Hai người bọn họ đi trở về. "Xem ra Thủ Lăng Nhân đã làm đảo lộn thứ tự giấy bán thân." Uông Huyền Tông phất tay, mười mấy người sau lưng gã cầm gậy kim loại tiến lên, gạt mở toàn bộ xương cốt trên mặt đất.

Đồng thời bọn họ cũng kích hoạt cơ quan, cát chảy xuống.

Một người sau lưng Uông Huyền Tông lấy từ vali đen ra một chiếc dù chống đạn, đi đến bên cạnh che cho Uông Huyền Tông.

Khi thi thể bị gạt ra hết, chỉ còn lại giấy bán thân, những thứ khác không còn.

Uông Huyền Tông nhìn cát chảy xuống, không khỏi có chút nghi ngờ.

Thủ Lăng Nhân không thể nào không bố trí gì cả. "Chẳng lẽ cơ quan ở tầng trên?" Uông Huyền Tông vừa nói ra sự nghi ngờ, lập tức tự vả vào mặt mình một cái. "Không đúng, không thể sơ ý, một khi ta hoài nghi Thủ Lăng Nhân, chính mình sẽ trúng kế." Uông Huyền Tông bình tĩnh lại.

Một khi hoài nghi Thủ Lăng Nhân bố trí, vậy thì đã rơi vào cạm bẫy của hắn.

Đã từng giao chiến với Thủ Lăng Nhân, gã thấu hiểu sâu sắc một chuyện: Vĩnh viễn đừng bao giờ hoài nghi Thủ Lăng Nhân có bố trí hay không, một khi hoài nghi, chính là đã trúng mưu kế của hắn. "Thủ Lăng Nhân giỏi tính toán lòng người nhất, ta vừa hoài nghi sẽ xảy ra chuyện." Uông Huyền Tông bình tĩnh lại phân tích kỹ càng.

Đã không có cơ quan, vậy giấy bán thân nhất định có vấn đề.

Thủ Lăng Nhân không lấy nó đi, nghĩa là hắn đã động tay động chân lên giấy bán thân. "Tất cả lui lại.

Chương 124

John, Arc, hai người các ngươi tiếp tục tìm." Uông Huyền Tông hạ đạt mệnh lệnh.

Tuy chậm một chút nhưng đây là biện pháp an toàn nhất.

John và Arc đang tìm, bỗng nhiên phát hiện trên giấy bán thân có chất lỏng không rõ nguồn gốc. "Đại ca, quả nhiên có vấn đề!" Arc ngẩng đầu nói. "Ừ.

Giấy bán thân có chất lỏng không rõ nguồn gốc chính là cái đúng." Uông Huyền Tông gật đầu nói. "Thủ Lăng Nhân, đây chính là bố trí của ngươi sao?" Uông Huyền Tông cười lạnh. ...

Tầng sáu kim tự tháp.

Chu Thánh dựa theo ký ức đồ án trên quan quách, đối chiếu với vách tường ấn xuống từng cái một.

Mỗi khi hắn ấn xuống một khối, sẽ có khối đá nhô ra, giống như cầu thang lần lượt đi lên.

Đồ án trên tường, một khi ấn sai một khối là phải làm lại từ đầu.

Đợi các khối đá nhô ra hết, Chu Thánh để đám Mạc Kim Giáo Úy lên trước, bản thân đợi mèo lên, thuận tiện bố trí chút cơ quan. "Rốt cuộc bọn họ đã vào chưa?" Chu Thánh có chút nghi ngờ, đợi nửa ngày rồi vẫn chưa thấy có động tĩnh. "Thôi kệ, mặc kệ bọn họ tới hay chưa, cơ quan vẫn phải làm cho tốt." Chu Thánh làm rối loạn cơ quan trên tường, không có phòng điều khiển trung tâm, hắn chỉ có thể dùng bội đao cạy đồ án trên tường ra, làm loạn thứ tự. "Meo!" Một tiếng mèo kêu dài vang lên, sau đó một cục bông lao vào người Chu Thánh. "Thật đáng ghét, em là một con mèo đó, sao anh có thể để mèo đi làm

mồi nhử chứ?

Anh có biết em bị đuổi bao xa không?" Lưu Ly thở hồng hộc nói.

Chu Thánh xoa xoa đầu nó, thản nhiên nói: "Đợi ra ngoài làm cá cho em ăn." Lưu Ly vừa nghe, lập tức ậm ừ: "Em vẫn còn chạy được!" Chu Thánh ôm Lưu Ly bước lên thềm đá, hắn vung tay lên, mê vụ xuất hiện.

Sau đó hắn kích hoạt cơ quan, ngay lúc khối đá thu về, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên. "Ầm!" Tầng sáu trở lại bình tĩnh, máu của Vương hậu dần dần khô cạn, rắn đen bò vào trong, chạy loạn khắp nơi.

Bọn chúng bị đánh thức, không ăn no thì không ngủ được. ...

Tầng hầm thứ hai kim tự tháp.

Khi từng miếng ngói được đặt lên tường, lối đi cũng hiện ra.

Có điều Uông Huyền Tông tịnh không trực tiếp đi lên, mà để thủ hạ cầm gậy kim loại dò đường phía trước.

Xác định không có nguy hiểm gã mới đi theo sau.

Hồ Đức Mạn Đạt dẫn hai thủ hạ theo sát.

Mọi người leo lên khối đá, một đường đi lên. "Đại nhân, tầng trên toàn là độc dịch." Hai người lên đầu tiên nói. "Sâu bao nhiêu?" "Một cen-ti-mét." Người bên trên tiếp tục nói.

Uông Huyền Tông nghe vậy, trong lòng hiểu rõ. "Đi." Giày bọn họ đi đều là đặc chế, đế cao mười cen-ti-mét, hơn nữa còn gia cố đế kim loại, sẽ không bị ăn mòn, cũng không bị độc dịch xâm thực. "Thần Sứ đại nhân, tôi..." Hồ Đức Mạn Đạt còn chưa nói xong, Uông Huyền Tông liền cho thủ hạ mở vali đen, lấy ra một lớp giấy bạc. "Dùng giấy bạc bọc đế giày lại." Uông Huyền Tông nhắc nhở một câu. "Đa

tạ đại nhân." Hồ Đức Mạn Đạt nói cám ơn, bọc giấy bạc vào chân mình rồi buộc chặt.

Uông Huyền Tông là người từ tổng bộ tới, trang bị tinh lương, hơn nữa có kinh nghiệm đối phó Thủ Lăng Nhân.

Vali đen của Mặc Lai Tư lúc trước cũng là bọn họ đưa, bao gồm cả chiếc nhẫn đặc thù kia.

Sau khi mọi người leo lên tầng bình dân mới phát hiện tầng này rách nát không chịu nổi, khắp nơi đều là xương cốt và đá vụn. "Xem ra tầng này bị sập rồi, không biết có đè chết Thủ Lăng Nhân không nữa." Hồ Đức Mạn Đạt tò mò nói.

Bọn họ chỉ biết Thủ Lăng Nhân đã vào, lại không biết còn có Mạc Kim Giáo Úy và Thiếu chủ Hoắc gia.

Cảnh tượng mọi người nhìn thấy là tàn phá, mà cái Uông Huyền Tông nhìn thấy lại là nguy hiểm. "Thủ Lăng Nhân không thể nào bị mấy tảng đá này đè chết, đều cẩn thận một chút." Uông Huyền Tông nhắc nhở.

Thủ Lăng Nhân mà dễ chết như vậy thì năm đó Thiên Tôn Hội đã không mạo hiểm suýt chút nữa toàn quân bị diệt để đối kháng hắn.

Sau trận chiến ấy, Thiên Tôn Hội nguyên khí đại thương, vốn tưởng rằng Thủ Lăng Nhân đã triệt để diệt tuyệt, lại không ngờ lại xuất hiện. "A!" Ngay khi Uông Huyền Tông đang phân tích, tiếng thảm thiết vang lên.

Tầng bảy kim tự tháp.

Không gian tầng này không tính là quá lớn, cũng chỉ khoảng gần bảy trăm mét vuông.

Quan quách ở đây không nhiều, chỉ dựng đứng khoảng hai ba mươi cái, nhưng giữa không trung còn có hai cái lớn hơn.

Trên một quan tài đá còn điêu khắc vương miện Quốc vương, cái còn lại thì điêu khắc một cây quyền trượng. "Quốc vương Ai Cập cổ đại và quyền thần Vizier." Hồ Bát Nhất phân biệt được thân phận của hai cỗ quan quách giữa không trung. "Tại Ai Cập cổ đại, Quốc vương là tượng trưng cho thân phận, mà Vizier là quyền lực.

Vizier cũng có thể hiểu là Thủ tướng đứng đầu châu Âu cổ, nắm giữ mọi đại quyền quản lý và giám sát quốc gia, chỉ nghe lệnh Pharaoh, là cận thần bên cạnh Pharaoh, ngồi ngang hàng với Quốc vương." Hồ Bát Nhất giải thích khá chi tiết, tại Ai Cập cổ đại, hầu như đều là Vizier định đoạt.

Bởi vì Pharaoh là con của thần, không thể chuyện gì cũng đích thân xem qua, các việc tư pháp, tế tự, nông nghiệp, phân phối tài nguyên... của quốc gia, Vizier đều có thể tự mình xử lý. "Pharaoh không sợ Vizier cô lập mình sao?" Vương Bàn Tử không kìm được hỏi. "Không sợ, bởi vì Vizier dù nắm giữ quyền lực lớn đến đâu, chỉ cần Pharaoh nói một câu, phút chốc có thể tống Vizier vào ngục chết." Hồ Bát Nhất giải thích.

Tại Ai Cập cổ đại, chỉ cần người dân còn tín ngưỡng Minh Thần thì Pharaoh chính là tồn tại ngự trị trên tất cả. "Làm Pharaoh sướng thật." Vương Bàn Tử có chút hâm mộ.

Làm Pharaoh còn sướng hơn làm Hoàng đế.

Làm Hoàng đế cậu còn phải xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ trong nước, cơ bản là sáng năm giờ chiều chín giờ, đa số Hoàng đế đều không sống thọ.

Mà làm Pharaoh, có thể chẳng cần quản việc gì, cũng không sợ bị người ta cô lập hay lật đổ, muốn làm gì thì làm, thậm chí một câu nói có thể quyết định hướng đi phát triển của quốc gia.

Có thể thấy quyền lực cao đến mức nào. "Vậy những người bên

dưới này là ai?" Dương Tuyết Lỵ chỉ vào quan tài đá dựng đứng trên mặt đất, có thể chôn cùng Vizier và Quốc vương, thân phận hẳn là không thấp. "Tướng quân, tần phi của Pharaoh và người thân..." Hồ Bát Nhất giải thích.

Tần phi của Pharaoh đều có thân phận cao hơn vương công quý tộc.

Tầng này bảo bối càng nhiều, toàn bộ đều là vàng bạc.

Vương Bàn Tử nhìn đống đồ mạ vàng bạc và đồ đồng trong ba lô mình, bỗng nhiên có chút ghét bỏ.

Hắn dọn sạch ba lô, chuẩn bị lấy lại từ đầu.

Chu Thánh thắp sáng giá nến bốn phía, ngắn ngủi chiếu sáng tầng này.

Tầng này thân phận càng cao, hệ số nguy hiểm cũng sẽ càng lớn.

Khi ánh nến được thắp lên, trên bích họa hiện ra không ít tượng điêu khắc Minh Thần.

Hình tượng Minh Thần Anubis chính là một quái vật đầu chó thân người cầm trường phủ (búa dài).

Trong bích họa, Anubis đứng trên đỉnh kim tự tháp, đầu đội vương miện Pharaoh màu vàng trắng đan xen, giơ cao trường phủ chúc phúc cho Pharaoh.

Pharaoh đứng ở tầng một kim tự tháp, tiếp nhận thần tứ của Anubis, thay mặt Anubis chưởng quản nhân gian.

Mà Đại Tế Tư phụ trách tế tự Minh Thần, vị trí đứng thấp hơn Pharaoh một tầng.

Chương 125

Đại Tế Tư tương đương với người hầu của Minh Thần, chỉ là Minh Thần không tồn tại mà thôi.

Tiếp theo chính là bọn Quốc vương và Vizier, bọn họ tắm mình dưới ánh hào quang của Minh Thần và Pharaoh, hào quang chói mắt.

Tiếp nữa là những người khác, những người khác chỉ có thể tắm dưới ánh mặt trời.

Mà nô lệ tầng thấp nhất, ngay cả ánh mặt trời cũng không có. "Bích họa này cho thấy cũng nhiều thông tin đấy." Hồ Bát Nhất nhìn bích họa.

Chu Thánh nhìn thoáng qua nắm bắt thông tin xong liền nhìn sang bức họa tiếp theo.

Bức tiếp theo khắc họa Vizier và Quốc vương cùng xử lý đại sự quốc gia, có điều Quốc vương chỉ là tượng trưng, người đang làm việc vẫn là Vizier.

Mọi người đang nghiên cứu bích họa thì hai cỗ quan tài đá phía trên chậm rãi mở ra. "Meo!" ...

Tầng bình dân.

Hai thủ hạ của Uông Huyền Tông bị Thi Miết cắn phải, vết thương nhanh chóng biến đen, tịnh lan tràn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thấy thế, Uông Huyền Tông trực tiếp rút từ bên hông ra một thanh trảm mã đao, chém đứt chân hai người kia. "A!!" Tiếng thảm thiết càng thêm mãnh liệt.

Nhân viên y tế xách vali trắng mở ra, cầm máu băng bó vết thương

cho bọn họ, đồng thời bịt miệng bọn họ lại, không cho bọn họ tiếp tục kêu.

Khi chân bọn họ bị chặt đứt, Thi Miết từ trong chân chui ra, nhanh chóng chui xuống đất.

Những con Thi Miết này toàn thân màu nâu đất, có thể trốn trong đất, hơn nữa không sợ khô hạn.

Đây là Thổ Thi Miết, mạnh hơn Thủy Thi Miết, có thể chui xuống đất ẩn mình, năng lực cắn xé rất mạnh, cho dù mặc lớp da sắt cũng có thể bị cắn rách. "Trong kim tự tháp sao lại có Thi Miết?" Hồ Đức Mạn Đạt ngẩn người.

Thi Miết rất thường gặp trong cổ mộ An Lạc, nhưng nơi này là kim tự tháp mà!

Trong sách nhà gã không có cuốn nào ghi chép kim tự tháp có Thi Miết. "Thủ Lăng Nhân mang tới." Uông Huyền Tông có thể nhìn ra, đám Thi Miết này toàn bộ là do Thủ Lăng Nhân mang đến. "Là ta sơ suất, không ngờ Thủ Lăng Nhân từ cổ mộ An Lạc lại mang cả Thi Miết sang." Uông Huyền Tông hít sâu một hơi.

Đây là điều gã vạn lần không ngờ tới.

Thủ Lăng Nhân đến lấy long mạch còn mang theo cả Thi Miết. "Lietkator!" Uông Huyền Tông gọi một tiếng.

Một gã to con sau lưng gã mở vali đen trên lưng, lấy ra một cái ống dài cầm trong tay, sau đó đánh lửa, trong ống nháy mắt phun ra một luồng liệt hỏa. "Đi dọn dẹp sạch sẽ đám Thi Miết đi." Lietkator gật gật đầu, cầm súng phun lửa đi thiêu Thi Miết khắp nơi.

Đa số Thi Miết trốn trong đá, nhưng Lietkator cũng rất kiên nhẫn, cứ nung đá ép bọn chúng ra.

Thổ Thi Miết một tích phân một con, Chu Thánh cũng chỉ đổi

mười con ra. "Hồ Đức." Uông Huyền Tông gọi tiếp.

Hồ Đức chỉ vào thang dây trên tường, nói: "Trong sách có ghi chép, muốn đi lên chỉ có thể dùng xương cốt cắm vào khe hở trên tường, từng bước từng bước leo lên." Nói xong, Hồ Đức Mạn Đạt tìm một vòng, tìm được vách tường có khe hở.

Nhưng xương cốt đều bị Chu Thánh phá hủy rồi. "John." Uông Huyền Tông gọi.

John đeo găng tay đặc chế lấy từ trong ba lô ra một cái thang rết, gã tháo rời thang, cắm từng thanh kim loại vào khe hở trên tường, hiệu quả cũng không khác cắm xương cốt là bao, có điều thanh kim loại này cứng hơn xương cốt.

Uông Huyền Tông đứng tại chỗ, cũng không cần tự mình làm gì, chỉ cần gọi hai tiếng là được.

Mà Thổ Thi Miết bị Lietkator thiêu chết không ít, có con muốn bò ra cắn người nhưng vừa bò ra đã bị người sau lưng Uông Huyền Tông dùng xẻng đóng đinh xuống đất. "Thủ Lăng Nhân, ngươi bố trí nhiều đến mấy, liệu có nhiều bằng sự chuẩn bị của ta không?" Uông Huyền Tông cười lạnh.

Gã mang từ bản bộ đến hơn hai mươi thành viên, tất cả mọi người đều xách một cái vali đen, bên trong đa phần là công cụ trộm mộ cùng vũ khí đối phó Thủ Lăng Nhân.

Đương nhiên còn có hòm y tế màu trắng.

Thiên Tôn Hội gần như nghiên cứu Thủ Lăng Nhân thấu đáo, mọi thứ đều được thiết kế chuyên môn để đối phó hắn.

Khi Thi Miết bị dọn dẹp sạch sẽ, thanh kim loại cũng đã được cắm vào tường. "Đi." Uông Huyền Tông hô một tiếng, dẫn người đi lên tầng bốn.

Thi Miết trong mắt gã chỉ là trò trẻ con, gã có cả trăm cách đối phó. "Rầm!

Rầm!" Hai nắp quan tài đá dày nặng rơi ầm xuống đất, dọa đám Hồ Bát Nhất giật mình.

Ngay sau đó, quan quách thanh đồng tầng thứ hai mở ra, hiện ra quan tài vàng bạc ở lớp trong cùng.

Quan tài vàng bạc được chế tạo bằng vàng ròng, bên trong pha thêm một ít bạc, lại điểm xuyết bảo thạch.

Cỗ quan quách này nếu khiêng ra ngoài bán tuyệt đối được mấy chục triệu. "Xa xỉ thật." Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán.

Nếu có điều kiện, hắn tuyệt đối sẽ khiêng quan tài đi. "Meo~ Bọn họ sắp ra rồi." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh kêu lên một tiếng. "Kéttt..." Lớp quan tài hình người bằng vàng bạc cuối cùng chậm rãi bị đẩy ra, trong hai cỗ quan tài, mỗi bên đứng một người.

Bên trái là Quốc vương đầu đội vương miện, ăn mặc hoa lệ, tướng mạo uy nghiêm.

Bên phải là Vizier thân mặc trường bào dây đeo thùng thình, trong tay nắm quyền trượng vàng bạc do Pharaoh ban tặng, tượng trưng cho quyền lực vô thượng, thể hình ông ta cũng khá phì nộn.

Hai người bọn họ rất đặc thù, đều không quấn băng vải nhưng thi thể cũng không thối rữa.

Quan trọng hơn là hai người họ nhìn không giống người chết, ngược lại sắc mặt hồng hào như người sống.

Bọn họ thẳng người dậy, mở bừng đôi mắt.

Tròng mắt trắng dã vô cùng dọa người, đôi mắt kia cứ như mắt cá chết, không có bất kỳ tình cảm nào, bọn họ như máy móc, tay chân

cũng không linh hoạt lắm. "Dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng bọn họ chưa chết chứ." Vương Bàn Tử bị dọa sợ.

Mạc Kim có huấn: Khai quan tối kỵ trá thi!

Bởi vì một khi trá thi, đánh không lại là phải bỏ mạng ở đó.

Mà hai cỗ quan quách bên trên còn chưa cần mở, tự mình đã mở ra rồi. "Khốt khốt la ma duy, sa nhất hệ đắc la, mạc cáp lạp tác đức! (Pharaoh vĩ đại, chúng ta sẽ trục xuất lũ trộm mộ, không để chúng làm phiền ngài ngủ say!)" Vizier bên phải nói tiếng Ai Cập cổ. "Mấy người... nghe hiểu không?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát Nhất, lại nhìn sang Thủ Lăng Nhân. "Tây khố! (Tỉnh lại!)" Quốc vương hét lớn một tiếng, trong vách tường bước ra một đám quân đoàn xương cốt.

Trong các quan quách, từng cỗ quan tài đá mở ra, tất cả mọi người đều tỉnh lại, nam nữ đều có, có người quấn băng vải, có người không.

Mắt bọn họ đều là mắt cá chết.

Trong các rãnh trên mặt đất có máu tươi đang chảy xuôi.

Máu tươi rót vào trong cơ thể những người kia, khiến bọn họ khôi phục sinh lực.

Vizier và Quốc vương nhảy xuống, tiếp xúc với máu, thân thể nháy mắt biến dị, toàn thân đỏ như máu, đôi mắt cũng từ mắt cá chết trắng dã biến thành huyết nhãn đỏ tươi.

Thân thể bọn họ không còn cứng ngắc, ngược lại trở nên thập phần linh hoạt và cứng rắn. "Vãi chưởng, tập thể trá thi à!" "Còn cái quân đoàn xương cốt này nữa, quá ly phổ rồi!" Vương Bàn Tử không biết nên "phun tào" thế nào, cái này cũng quá giả rồi.

Bọn Vizier trá thi thì cũng thôi, ít nhất còn có máu thịt, nhưng xương cốt chả còn cái gì, trá thi kiểu gì?

Chương 126

Chu Thánh chậm rãi rút đao Thủ Lăng Nhân, cầm ngang trong tay, thân thể hơi hạ thấp, làm tư thế xung kích.

Vương Bàn Tử hai tay nắm chặt gậy đánh xác, Hồ Bát Nhất lục trong ba lô ra một con dao ngắn dài khoảng năm mươi cen-ti-mét.

Mà Dương Tuyết Lỵ thì móc ra roi da có gai ngược.

Cuối cùng Hoắc Ngọc Tiệp cũng không nhàn rỗi, cô ta móc từ túi nhỏ của mình ra hai thanh nga mi thích dài hơn hai mươi cen-ti-mét.

Ngay cả Lưu Ly cũng ngưng trọng hẳn lên, bởi vì đây là một trận đánh ác liệt.

Tất cả mọi người đều bày xong tư thế. "Bạo đầu!" Chu Thánh nói một câu, sau đó lao nhanh ra, chém một đao lên người Quốc vương.

Quốc vương giơ cánh tay lên, vòng vàng trên tay gã đỡ được trảm kích của Chu Thánh.

Sau đó gã nhanh chóng vặn người, đấm một quyền vào lưng Chu Thánh. "Meo!" Chỉ nghe Lưu Ly hét lớn một tiếng, lao tới cào một phát vào cổ họng Quốc vương, cào ra một đạo vết rách.

Chu Thánh nhân lúc Quốc vương hơi khựng lại, nhanh chóng điều chỉnh thân vị, tiếp tục công kích. "Meo, da hắn cứng lắm." Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Đám người trá thi này thực lực có thể so với Huyết thi, thậm chí còn cứng hơn cả Huyết thi.

Huyết thi thân thể có chỗ nát, còn bọn họ là hoàn hảo không tổn hao gì.

Bên phía Chu Thánh không dễ đối phó, những người khác càng như thế.

Hồ Bát Nhất đâm một dao vào người Vizier, nhưng mũi dao căn bản không đâm vào được, ngược lại bị Vizier dùng quyền trượng đánh bay ra ngoài.

Vương Bàn Tử đối phó là một mỹ nữ trung niên, búa trên gậy của hắn gõ vào đầu mỹ phụ kia, kết quả đầu không nổ, ngược lại hổ khẩu hắn bị chấn đau ê ẩm. "Mẹ kiếp, đến đàn bà cũng cứng như vậy." Vương Bàn Tử chửi ầm lên.

Dương Tuyết Lỵ và Hoắc Ngọc Tiệp hai người đối phó với quân đoàn xương cốt.

Quân đoàn xương cốt thì dễ xử lý hơn, chỉ cần đánh tan xương là bọn chúng không đứng dậy được nữa.

Chu Thánh hai tay nắm cán đao, lần nữa chém giết qua, một đao chém vào eo Quốc vương, đao thì chém vào được, nhưng cũng chỉ vào sâu một cen-ti-mét.

Quốc vương huy động quyền phải, đấm một quyền lên người Chu Thánh, đánh bay hắn ra ngoài.

Chu Thánh điều chỉnh phương hướng rơi xuống đất, lúc tiếp đất thì ngồi xổm, tháo bỏ trọng lực.

Hắn ngẩng đầu nhìn vết thương của Quốc vương, chỗ đó tịnh không có máu tươi chảy ra. "Meo, bọn chúng là thi thể đã được luyện chế." Lưu Ly kêu lên. "Luyện chế qua?" Mọi người không hiểu. "Đúng, phương sĩ châu Âu cổ không chỉ biết luyện chế đan dược mà còn biết luyện chế thi thể.

Bọn họ lấy người sống ra luyện, cho thêm các loại dược vật vào cơ thể người sống khiến thân thể bọn họ cứng ngắc, sau đó từ từ rút

cạn máu, nhưng lúc rút máu lại không được để bọn họ chết, phải giữ lại một hơi cuối cùng." "Cuối cùng lại dùng biện pháp đặc thù bảo quản bọn họ, máu cũng bảo quản lại.

Chỉ cần bọn họ tiếp xúc với máu sẽ thức tỉnh, đến lúc đó sẽ biến thành thứ đồ chơi người không ra người quỷ không ra quỷ." "An Lạc bên kia gọi loại này là Đồng thi (xác chết bằng đồng), bởi vì bọn họ mình đồng da sắt, hơn nữa rất khó giết chết." Lưu Ly giải thích cặn kẽ, những thứ này đều là bí mật tổ truyền. "Cho nên Quốc vương, Vizier, còn có người thân Pharaoh đều bị luyện thành Đồng thi?" Vương Bàn Tử ngẩn người.

Thế này thì ác quá!

Hơn nữa bọn họ thân cư cao vị, tại Ai Cập cổ đại thân phận tương đương cao, vậy mà cũng bị đem đi luyện.

Chỉ vì để thủ hộ Pharaoh ngủ say. "Thực ra mấy cái này ở An Lạc cũng rất thường gặp, cha tôi từng nói với tôi, Tào tặc nước Ngụy thời Tam Quốc cổ đại từng sáng tạo ra Mạc Kim Giáo Úy chuyên trộm mộ cho hắn cũng từng đào được Đồng thi." Lưu Ly lúc nói chuyện nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Trong sách truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy của tôi xác thực có ghi chép." Hồ Bát Nhất cũng không kiêng dè. "Gặp Đồng thi, không thể địch, phải tránh." Hồ Bát Nhất nói ra nguyên văn. "Nhưng mà biện pháp luyện chế Đồng thi của phương sĩ An Lạc sao lại truyền vào Ai Cập cổ đại?" Hồ Bát Nhất nghĩ mãi không thông. "Bọn họ không phải Đồng thi, chỉ là tương tự Đồng thi thôi, Đồng thi chân chính là màu vàng." Lưu Ly giải thích một câu. "Đừng quên Ai Cập cổ đại có Đại Tế Tư, Đại Tế Tư đoán chừng cũng nắm giữ biện pháp luyện thi." Hoắc Ngọc Tiệp mở miệng nói. "Làm sao khắc chế?" Chu Thánh hỏi một câu.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất. "Máu." Lưu Ly nói. "Máu gì?"

Mọi người tò mò hỏi.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh, giải thích: "Máu của Thủ Lăng Nhân nà chí dương chi vật, có thể khắc mọi tà túy.

Đồng thi có cứng hơn nữa thì máu của anh cũng khắc chế được nó.

Nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải có truyền thừa Thủ Lăng Nhân thuần chính nhất." Chu Thánh nghe vậy, không chút do dự rạch lòng bàn tay mình.

Trên đao Thủ Lăng Nhân nháy mắt nhiễm một tầng máu tươi phiếm ánh kim quang nhàn nhạt. "Ngô, máu của anh đặc biệt thật." Lưu Ly có chút bất ngờ.

Chu Thánh nắm bàn tay đang nhỏ máu, nhanh chóng nhảy đến trước mặt Hồ Bát Nhất, nhỏ vài giọt lên dao của hắn, sau đó lại đến bên cạnh Vương Bàn Tử. "Đại ca, cho nhiều chút." Vương Bàn Tử cười hắc hắc.

Chu Thánh nhỏ xong vào cái búa, Vương Bàn Tử còn muốn nhỏ thêm vào đầu kia, nhưng Chu Thánh đã trực tiếp đi chỗ khác.

Chu Thánh sau đó cho Dương Tuyết Lỵ một ít, Hoắc Ngọc Tiệp một ít.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn máu Chu Thánh rơi xuống, trong lòng đột nhiên lại có chủ ý.

Nhỏ xong, Lưu Ly thò chân mèo ra. "Cho em một ít, cho em một ít." Chu Thánh nhỏ vài giọt cho nó, sau đó dùng cương khí phong bế vết thương.

Hắn cầm đao Thủ Lăng Nhân chém một nhát về phía Quốc vương, Quốc vương nghiêng người tránh nhưng đao Thủ Lăng Nhân vẫn chém trúng vai trái gã.

Chu Thánh dùng sức, trực tiếp chém toác nửa bên trái thân thể Quốc vương.

May mà mình từng ăn Cửu Chuyển Kim Đan quá hạn, nếu không máu của mình có khi lại thật sự vô dụng.

Chu Thánh nghĩ đến lúc mới đạt được hệ thống, hệ thống cho mình viên Cửu Chuyển Kim Đan quá hạn.

Viên kim đan đó đã đào thải tạp chất trong cơ thể hắn, đoán chừng cũng chính lúc đó khiến máu hắn nảy sinh một vài dị biến.

Thân thể Quốc vương bị Chu Thánh chém toác, có thể nhìn thấy bên trong, xương cốt trong người Quốc vương đã biến thành đồng cốt, nội tạng khí quan cũng đều biến dị.

Trong kinh mạch gã chảy xuôi không phải là máu tươi mà là chất lỏng màu đỏ xám, chất lỏng kia vô cùng khó ngửi, hơn nữa còn mang tính ăn mòn. "Đừng tiếp xúc với chất lỏng trong cơ thể bọn chúng." Chu Thánh vội vàng nhắc nhở một câu.

Lưu Ly cấp tốc lao ra, múa may móng vuốt, một vuốt cào rách cổ Quốc vương.

Trong cổ Quốc vương chảy ra càng nhiều chất lỏng đỏ xám.

Chu Thánh sau đó đi đến bên cạnh Quốc vương, tay phải giơ đao Thủ Lăng Nhân lên, một đao chém xuống đầu gã. "Meo, dùng tốt thật." Lưu Ly rơi xuống chỗ xa.

Mà bên phía Hồ Bát Nhất, có máu Chu Thánh gia trì, hắn cũng tỏ ra thong dong hơn rất nhiều.

Hắn đâm Vizier một dao, Vizier đấm hắn một quyền.

Theo chất lỏng đỏ xám trong cơ thể Vizier chảy ra, hành động của ông ta rõ ràng chậm lại rất nhiều.

Hồ Bát Nhất bị đánh, tiềm năng thân thể cũng bị bức ra.

Tốc độ hắn trở nên nhanh hơn, công kích càng thêm sắc bén.

Hắn một dao đâm xuyên lớp da bên hông trái Vizier, lượng lớn chất lỏng đỏ xám chảy ra.

Trong khí quan cơ thể người, lá lách có tác dụng trữ máu, quan trọng giống như tim.

Một khi lá lách bị đâm thủng, máu tươi sẽ chảy ra ồ ạt, Đồng thi cũng như thế.

Hắn vốn định đâm xuyên tim Vizier nhưng đối kháng chính diện với Vizier, hắn có khả năng đánh không lại, chỉ có thể vòng ra sau lưng đâm lén.

Chương 127

Khi Vizier chảy ra lượng lớn chất lỏng đỏ xám, tốc độ ông ta trở nên chậm hơn, giống như máy móc, giơ tay cũng phải mất nửa ngày.

Hồ Bát Nhất bình tĩnh đi đến sau lưng Vizier, ngay khi Vizier vừa vặn người, một dao gọt bay đầu ông ta.

Chu Thánh chiến đấu khá hoa lệ, Hồ Bát Nhất chiến đấu khá sắc bén, còn Vương Bàn Tử chính là bạo lực.

Hắn giơ cao gậy đánh xác, một gậy đập xuống, trực tiếp mở gáo mỹ phu nhân, đầu cũng bị đập bẹp.

Hắn thấy mỹ phu nhân còn chưa dừng lại, lại bồi thêm một gậy đập xuống, trực tiếp đập nát đầu bà ta.

Mỹ phu nhân trực tiếp ngã xuống. "Không có gì là một búa không giải quyết được, nếu có, thì hai búa!" Vương Bàn Tử đắc ý nói.

Trên người hắn có một vài vết cào, là do mỹ phu nhân kia cào. "Bàn Tử cậu xong đời rồi, cậu đánh chết ái phi của Pharaoh." Hồ Bát Nhất nói một câu.

Vương Bàn Tử nghe vậy khinh thường nói: "Xùy, cho dù là Pharaoh tới, Bàn gia tôi cũng có thể một gậy đánh chết hắn." "Hy vọng đến lúc đó anh đừng có sợ đến tè ra quần." Lưu Ly đứng bên cạnh nói.

Pharaoh bất kể chết hay chưa đều là kẻ nguy hiểm nhất.

Ngài là tồn tại đỉnh tiêm nhất kim tự tháp.

Vương Bàn Tử vẫn mặt đầy khinh thường.

Mọi người có máu Chu Thánh gia trì, có thể ung dung ứng đối đám Đồng thi này, duy nhất cần chú ý chính là không được tiếp xúc với

chất lỏng chảy ra từ người chúng.

Vốn dĩ Đồng thi còn khó đối phó hơn Huyết thi, giờ trở nên còn dễ hơn bánh chưng (cương thi).

Ngắn ngủi hơn mười phút, một đám Đồng thi toàn bộ bị đánh chết.

Mà mấy ngàn cái quân đoàn xương cốt, Chu Thánh cầm ngang đao Thủ Lăng Nhân, chạy nhanh hai vòng liền giải quyết toàn bộ.

Quân đoàn xương cốt bản thân năng lực tác chiến cũng không mạnh, chẳng qua là chiếm ưu thế đông người mà thôi.

Chu Thánh nhìn chất lỏng đỏ xám trên mặt đất, trong lòng bỗng nhiên có một chủ ý. "Mọi người ai giúp tôi thu thập một ít chất lỏng?" Chu Thánh nhìn về phía đám Vương Bàn Tử. "Cậu muốn làm gì?" Vương Bàn Tử hỏi một câu. "Tôi phải để lại chút đồ cho người bên dưới." Chu Thánh thản nhiên nói.

Bọn trộm mộ nước ngoài đã vào rồi.

Vừa nãy thanh âm hệ thống của hắn đã vang lên. [Ting, kiểm trắc ký chủ thành công ngăn cản trộm mộ tặc đuổi theo, chúc mừng ký chủ đạt được 6 điểm tích phân.] Rất hiển nhiên, trộm mộ tặc đã tới. "Tôi tới giúp thu thập cho." Vương Bàn Tử nói.

Bọn họ có xẻng Lạc Dương, còn có bình lọ, có thể đựng được. "Càng nhiều càng tốt." Chu Thánh chỉ vào các loại bình lọ lân cận, có thể dùng chúng để đựng.

Dù sao cũng mang không đi, đối với Chu Thánh mà nói đồ không mang đi được chính là rác rưởi, rác rưởi thì phải phát huy tác dụng của rác rưởi. "Ok." Vương Bàn Tử bê mấy cái bình rất quý tới, dùng chúng đựng chất lỏng.

Sau đó, Chu Thánh và Hồ Bát Nhất cùng nhau tìm lối vào tầng tiếp

theo.

Nguy cơ giải trừ, muốn tìm đường cũng dễ hơn nhiều. ...

Tầng bốn kim tự tháp.

Vừa đi lên, mọi người liền ngửi thấy một mùi hôi thối, trong mùi hôi thối còn kèm theo một loại mùi thối cực kỳ đặc thù, còn khó ngửi hơn vải bó xác.

Cái mùi vị đó giống như sầu riêng thối nhét trong tất thối mấy chục năm không giặt, sau đó lại ném tất thối vào hầm cầu ngâm, rồi lại trộn chung với cá trích đóng hộp ủ chua.

Thứ hôi thối như vậy dung hợp cùng mùi vị xác ướp thối rữa, quả thực khiến người ta muốn nôn mửa. "Đeo mặt nạ phòng độc vào." Uông Huyền Tông hô lên.

Gã có chút không nhịn nổi.

Bất kể có độc hay không, gã cũng không ngửi nổi nữa.

Gã cảm giác hít thêm một giây nữa, có khả năng mình sẽ bị thối chết.

Mà hai người vào trước tiên đã bị thối đến mức đại não thiếu oxy, hôn mê bất tỉnh.

Mọi người lấy mặt nạ phòng độc từ vali đen ra đeo vào, bên trong mặt nạ phòng độc có than hoạt tính, có thể tịnh hóa không khí.

Nhưng đeo vào rồi vẫn còn ngửi thấy một chút mùi.

Quý tộc hồ Đức Mạn Đạt chịu không nổi, móc từ trong túi ra một hộp xì gà, lại lấy ra cái bật lửa làm bằng vàng ròng. "Chịu hết nổi rồi, tôi làm điếu thuốc đây." Hồ Đức Mạn Đạt vừa bật lửa, nháy mắt phát nổ. "Bùm!" "Rầm!" Tiếng nổ mạnh truyền thẳng đến tầng thứ bảy. "Bên dưới có cái gì nổ vậy?" Vương Bàn Tử ngơ ngác hỏi. "Đám

trộm mộ đuổi theo rồi." Hồ Bát Nhất giọng trầm trọng. "Tôi để lại cho đám trộm mộ chút quà ấy mà." Chu Thánh thản nhiên đáp. [Đinh, phát hiện túc chủ thành công ngăn cản trộm mộ truy đuổi, chúc mừng túc chủ nhận được 20 điểm tích phân.] Âm thanh của hệ thống vang lên.

Mọi người tò mò nhìn Chu Thánh, bọn họ không ngờ Thủ Lăng Nhân lại tính toán kỹ đến mức này. "Không hổ là Thủ Lăng Nhân a." Hồ Bát Nhất khen ngợi.

Đi đến đâu thủ đến đó. "Đi thôi, tìm thấy lối ra rồi." Chu Thánh mở miệng nói.

Lối ra nằm ngay trên hai cỗ quan quách treo lơ lửng.

Chu Thánh mang theo Lưu Ly, lấy đà nhảy vọt lên, đáp xuống quan quách huyền không.

Lưu Ly nhảy vào hư không kích hoạt cơ quan, một chiếc cầu thang xoắn ốc kéo dài xuống. "Cái đó, cậu có phải là quá đề cao bọn tôi rồi không?" Vương Bàn Tử không kìm được nói một câu.

Quan quách treo giữa không trung ở độ cao năm mét, Chu Thánh nhảy lên được, nhưng bọn họ thì chịu.

Chu Thánh thả dây thừng xuống, sau đó nói: "Leo lên được không?" "Được." Hồ Bát Nhất cất đao vào ba lô, sau đó đeo ba lô thuận theo dây thừng leo lên.

Vương Bàn Tử ước lượng đống mỡ trên bụng mình, khóc không ra nước mắt: "Tôi không được a." Mọi người: "..." Đợi mọi người lên hết, Chu Thánh kéo Vương Bàn Tử lên, sau đó dẫn đầu đi về phía tầng thứ tám.

Tầng trên chính là nơi ở của Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti có thể luyện chế Đồng Thi, bản lĩnh tất nhiên không

yếu, ít nhất cũng không kém hơn Đồng Thi.

Nếu không cũng sẽ không được sắp xếp ở tầng thứ tám, trở thành lá chắn cuối cùng bảo vệ Pharaoh.

Chu Thánh đi tới đỉnh, dùng đao Thủ Lăng Nhân cắt mở vách ngăn, mang theo Lưu Ly đi lên trước.

Vừa lên đến nơi, đập vào mắt chính là đầu chó.

Tượng đá đầu chó, đầu chó bằng đồng xanh, đầu chó bằng bạc trắng, còn có đầu chó bằng vàng ròng.

Những cái đầu chó này đa số đều có thân thể người, hơn nữa thể hình cao lớn, cao đến hơn ba mét.

Ở chính giữa còn có một cái tế đàn được đắp bằng xương trắng.

Trên tế đàn dựng đứng hai cỗ quan quách, một lớn một nhỏ.

Cái lớn cao năm mét, cái nhỏ cũng hai mét. "Sẽ không phải là Tử Thần Anubis đấy chứ?" Hồ Bát Nhất kinh hãi nói.

Dù sao những bức tượng Tử Thần này đều cao hơn ba mét.

Tử Thần, cũng chính là Minh Thần, chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi. "Mặc kệ hắn là Tử Thần hay Minh Thần, cứ đuổi ra đây, Bàn gia tôi một búa tiễn hắn đi gặp Diêm Vương." Vương Bàn Tử nắm chặt Đả Thi Bổng, có máu của Chu Thánh gia trì, hắn tự tin hẳn lên.

Chương 128

"Không đâu Bàn Tử, sự tình không đơn giản như vậy." Hồ Bát Nhất nhắc nhở. "Tôi tò mò hơn là, Tử Thần không phải ở bên ngoài Kim Tự Tháp sao?

Sao lại ở tầng thứ tám?" Hoắc Ngọc Tiệp đưa ra nghi vấn.

Tử Thần là vị thần trong tín ngưỡng Ai Cập cổ đại, ngài ở bên ngoài Kim Tự Tháp, tỏa ra quang huy, chiếu rọi Pharaoh và Đại Tế Ti.

Tầng này mai táng Đại Tế Ti, không thể nào còn có cả Tử Thần được. "Bích họa chung quy cũng chỉ là bích họa, Pharaoh dùng Tử Thần để bảo vệ mình cũng là chuyện bình thường." Hồ Bát Nhất thản nhiên nói. "Ai Cập cổ đại tín ngưỡng Tử Thần Anubis, nhưng thân là Pharaoh lại bắt Anubis thủ mộ cho mình, đủ để chứng minh kẻ tiếp cận Thần nhất lại là kẻ không tin Thần." Chu Thánh nhàn nhạt nói. "Meo, ghét nhất là chó." Lưu Ly kêu một tiếng.

Từ lúc đi vào, cô đã rất ghét bố cục nơi này.

Khắp nơi đều là đầu chó khiến cô cực kỳ chán ghét.

Đại để là làm mèo lâu ngày, bản năng ghét chó trỗi dậy. "Chúng ta vẫn nên tìm lối ra trước đi." Hồ Bát Nhất nói.

So với Vương Bàn Tử hay gáy, anh trầm ổn hơn nhiều. "Không vội, tôi muốn xem thử rốt cuộc có Tử Thần hay không." Chu Thánh nhìn cỗ quan tài dựng đứng cao năm mét. "Như ngươi mong muốn." Bên tai mọi người đột nhiên truyền đến một câu tiếng Hán. "Vãi chưởng, ai đó?" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng. "Két... két..." Trên tế đàn, cỗ quan tài hình người cao hai mét mở ra.

Bên trong đứng một nam tử mặc trường bào cổ quái, tay cầm

quyền trượng đầu chó, đầu quấn khăn bảy màu.

Môi và mắt hắn rất đen, chân đi một đôi giày rất bình thường. "Ngươi là ai?" "Đại Tế Ti, Mặc Gia Á Lạp." Đại Tế Ti đứng trong quan quách, không mở miệng cũng không cử động, nhưng mọi người lại có thể nghe thấy tiếng của hắn. "Không phải, ngươi vậy mà lại biết tiếng Trung?" Vương Bàn Tử khiếp sợ. "Không, không phải hắn biết tiếng Trung, là chúng ta bị hắn ảnh hưởng." Lưu Ly lập tức phản ứng lại, nhìn thấy trước ngực Đại Tế Ti Mặc Gia Á Lạp có đeo một khối huyết thạch màu đỏ. "Hòn đá kia có thể ảnh hưởng đến con người." Lưu Ly giơ chân mèo lên, chỉ vào viên đá đỏ như máu trước ngực Đại Tế Ti.

Tác dụng của viên đá đó có chút tương tự với Vẫn Đồng của Chu Thánh.

Bất quá viên huyết thạch kia tạo ra ảo cảnh chân thực hơn, hơn nữa ảo cảnh và hiện thực thường không có gì khác biệt.

Nói cách khác, nhóm Chu Thánh bị ảnh hưởng, nhưng bọn họ vẫn ở trong thế giới thực, chỉ là thần trí bị tác động, lầm tưởng Đại Tế Ti đang nói chuyện. "Minh Thần Anubis tôn kính, chúng ta cần sự giúp đỡ của ngài, hãy mang đám người không tín ngưỡng, không tôn trọng ngài đi đi!" Giọng nói của Đại Tế Ti lại vang lên, quyền trượng đầu chó trong tay hắn bay ra, nhẹ nhàng chạm vào cỗ quan quách cao năm mét. "Thùng thùng...

Rầm!" Quan quách bị một cước đá văng, bên trong đứng một Tử Thần Anubis cao ba mét, đầu chó hung dữ, thân người.

Trên đầu hắn còn đội khăn trùm đầu của Pharaoh, không có lông, tay cầm một cây trường phủ dài ba mét, khí tức tản ra khiến người ta run rẩy, cứ như thể hắn thực sự là Tử Thần đến từ địa ngục.

Đây chính là Tử Thần Anubis! *** Kim Tự Tháp tầng thứ tư.

Theo tiếng nổ kết thúc, Hồ Đức Mạn Đạt toàn thân bị hun đen sì, điếu xì gà trên miệng cũng cháy hết.

Mà mặt nạ phòng độc trên mặt Uông Huyền Tông bị nổ thành mảnh vụn, hơn mười tên thủ hạ của gã đều bị nổ chết.

Có kẻ còn sống thì trọng thương.

Hơn nữa, xác ướp ở tầng này cũng bị nổ tung, máu thịt dính đầy lên mặt bọn họ.

Mùi hôi thối kia khiến không ít người trực tiếp nôn mửa. "Mẹ kiếp, Hồ Đức, chuyện tốt ngươi làm đấy!" Uông Huyền Tông túm lấy Hồ Đức Mạn Đạt, sau đó hung hăng ném ra ngoài.

Gã vốn tưởng tầng này có độc, không ngờ khí thể trong không trung còn có thể phát nổ.

Là gã sơ suất. "Tôi... tôi không biết a." Hồ Đức Mạn Đạt khóc không ra nước mắt.

Hắn đứng ở bên cạnh lối vào, dư âm vụ nổ chỉ hủy hoại quần áo chứ không làm hắn chết.

Uông Huyền Tông hít sâu một hơi, vừa hít vào liền trực tiếp nôn ra.

Gã một cước đá bay Hồ Đức Mạn Đạt, nộ hỏa trong lòng đã bị châm ngòi.

Gã vốn định hít sâu để bình tĩnh lại, nhưng hít vào toàn là mùi thối. "Không được xúc động, không được xúc động, xúc động dễ làm người ta mất lý trí." Uông Huyền Tông tự tát mình một cái, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại. "Đi, lên tầng thứ năm!" Tầng này thật sự không thể ở lại nữa, còn ở thêm, gã sợ mình cũng không bình tĩnh nổi.

Giao chiến với Thủ Lăng Nhân, quan trọng nhất chính là phải bình

tĩnh. *** Kim Tự Tháp tầng thứ tám.

Anubis bước ra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn mọi người. "Gào!" Anubis gầm lên một tiếng giận dữ khiến cả Kim Tự Tháp đều rung chuyển, mọi người đứng không vững.

Chu Thánh hai tay cầm ngang đao Thủ Lăng Nhân, bày ra tư thế tấn công.

Lưu Ly thấy thế nhảy từ vai Chu Thánh xuống, đứng trên mũi đao của Chu Thánh. "Meo, một con chó mà thôi, để em!" Lưu Ly trực diện đối đầu với Anubis. "Em được không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly trên lưỡi đao.

Hắn tin tưởng Lưu Ly, nhưng hiện tại Lưu Ly chỉ là một con mèo a. "Đừng có coi thường em, hắc bảo thạch của em và huyết thạch trước ngực Đại Tế Ti có hiệu quả tương đồng." Lưu Ly nói xong nhảy vọt ra, lao về phía Anubis.

Anubis vung tay trái, tát về phía Lưu Ly.

Lưu Ly động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng lộn người tránh thoát, sau đó cào một cái lên người Anubis. "Gào!" Anubis gầm lên giận dữ, không phải vì đau mà là vì không đánh trúng Lưu Ly.

Lưu Ly ỷ vào ưu thế thể tích nhỏ, chạy loạn trên người Anubis, móng vuốt mèo để lại trên người Anubis rất nhiều vết máu.

Anubis tay phải cầm búa chấn động mạnh một cái, trên người tản ra một đạo huyết quang, trực tiếp đánh bay Lưu Ly ra ngoài.

Lưu Ly điều chỉnh tư thế đảo ngược giữa không trung, đáp xuống lưỡi đao của Chu Thánh, sau đó lại lần nữa lao ra.

Nhưng Anubis đã sớm phòng bị, múa may trường phủ chặn đứng Lưu Ly.

Lưu Ly thấy thế giảm tốc độ, bốn chân đạp lên trường phủ, lần nữa trở lại trên đao Chu Thánh. "Meo, bổn tiểu thư không phát uy, ngươi coi ta là mèo bệnh hả?" Theo tiếng nói của Lưu Ly vừa dứt, cô nhảy xuống từ lưỡi đao Chu Thánh, thể hình nhanh chóng biến lớn, to như một con voi. "Em còn biết biến to?" Chu Thánh khiếp sợ.

Lưu Ly biết biến thành người hắn cũng không kinh ngạc, cái hắn kinh ngạc là Lưu Ly cư nhiên có thể biến to như vậy. "Đương nhiên rồi." Lưu Ly đáp một câu. "Vậy sao trước kia em không biến to?" Chu Thánh nghĩ không thông, trước đó ở Lỗ Vương Cung hình như chưa thấy cô biến to bao giờ. "Sợ anh cưỡi em chứ sao." Lưu Ly nói.

Cô sợ mình biến to bị Chu Thánh biết, Chu Thánh sẽ coi mình là thú cưỡi.

Thân là con gái, thế sao mà được?

Chu Thánh nhìn con mèo lớn trước mắt, cô không nói thì hắn cũng chưa từng nghĩ tới, mèo còn có thể làm thú cưỡi.

Chương 129

Hình như... cũng khá đấy chứ.

Chu Thánh lại có ý tưởng mới.

Lưu Ly sau khi biến to, đuôi quất mạnh về phía Anubis.

Chu Thánh biết khí lực đuôi Lưu Ly lớn thế nào, lần trước chính hắn đã chịu thiệt.

Anubis dựng trường phủ trước người ngăn cản, nhưng vẫn không đỡ nổi một quét của Lưu Ly, trực tiếp bị đánh bay. "Nói chứ Lưu Ly, đuôi của em là cái gì vậy?" Chu Thánh tò mò hỏi.

Lưu Ly là người biến thành mèo, đuôi của cô là bộ phận nào của cơ thể? "Meo, đương nhiên là ô và vòng cổ của em rồi." Lưu Ly tranh thủ trả lời một câu, sau đó lao về phía Anubis.

Nhóm Hồ Bát Nhất lúc này đã kinh ngạc đến mức không biết nên nói gì.

Vốn dĩ Anubis xuất hiện đã đủ thái quá rồi, không ngờ con mèo vẫn luôn đi theo bên cạnh Thủ Lăng Nhân lại còn biết hóa khổng lồ. "Thảo nào nó thích ăn như vậy, hóa ra là nó to thật a." Vương Bàn Tử dường như đã hiểu tại sao Lưu Ly lại hay kêu đói.

Thể tích lớn thế này, ai mà nuôi nổi?

Chu Thánh nghe Vương Bàn Tử nói, trong lòng chỉ muốn bảo: "Không, các cậu nghĩ nhiều rồi, Lưu Ly thuần túy là ham ăn thôi." Lưu Ly là mèo trăm năm, sớm đã thoát khỏi phàm thai, đều không cần ăn uống. "Hồ Bát Nhất, các cậu tìm lối ra, tôi đi đối phó Đại Tế Ti." Chu Thánh nhanh chóng sắp xếp, không thể để Lưu Ly một mình chiến đấu. "Được." Hồ Bát Nhất gật đầu, tìm đường là sở trường của

hắn, tất nhiên tiền đề là không có ai ngăn cản.

Chu Thánh xách đao Thủ Lăng Nhân đi về phía Đại Tế Ti. "Minh Thần Anubis đại nhân, xin ngài dùng thần lực vô thượng trục xuất bọn họ." Giọng nói Đại Tế Ti lần nữa vang lên, huyết thạch trước ngực hắn hơi phát sáng.

Cơ thể Minh Thần Anubis khổng lồ lại lần nữa to ra, cao đến hơn năm mét.

Hắn nắm chặt tay trái, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một pháp trận.

Theo pháp trận xuất hiện, mọi người cảm giác tốc độ của mình dường như chậm đi rất nhiều, hơn nữa còn rất mệt mỏi, buồn ngủ. "Meo, đây là ảnh hưởng tinh thần." Lưu Ly nhắc nhở một câu, một tiếng mèo kêu đánh thức mọi người.

Hiện tại một khi ngã xuống thì sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Mọi người gắng gượng tinh thần, tiếp tục hành động.

Mà Anubis không chỉ cơ thể biến lớn, tốc độ cũng tăng lên không ít, nhanh gấp đôi lúc trước.

Lưu Ly đối kháng có chút đuối sức.

Thực lực Anubis rõ ràng vượt qua cô rất nhiều. "Meo, Thủ Lăng Nhân, giúp em." Lưu Ly hét về phía Chu Thánh. "Giúp thế nào?" "Cho phép em vận dụng sức mạnh Long Mạch." Lưu Ly trực tiếp nói.

Chu Thánh nghe vậy hơi nhíu mày.

Lưu Ly có thể dùng sức mạnh Long Mạch?

Ta còn không dùng được, sao em ấy dùng được? "Anh phải cho phép thế nào?" "Đồ ngốc a meo, không phải anh có lệnh bài Thủ Lăng

Nhân sao?" Chu Thánh nghe xong, lấy lệnh bài ra, nói: "Ta lấy danh nghĩa Thủ Lăng Nhân, cho phép tử sĩ Lưu Ly của ta điều động sức mạnh Long Mạch." "Meo, em lấy thân phận tử sĩ, mượn dùng sức mạnh Long Mạch, bảo vệ Thủ Lăng Nhân!" Lưu Ly vừa dứt lời, trên lệnh bài của Chu Thánh có một luồng Long Mạch nhỏ bé bay đến người Lưu Ly, nhanh chóng biến lớn.

Lông tóc trên người Lưu Ly biến thành màu vàng kim, trong mắt mèo cũng có kim quang.

Cùng lúc đó, trong mộ Yến Hoài Vương, sau cửa thanh đồng, có một tiếng rồng ngâm vang lên. "Gào ~" Hồ Bát Nhất bọn họ nhìn Lưu Ly được Long Mạch vây quanh, trực tiếp chết lặng. "Ảo ma bà ngoại mở cửa cho ảo ma cả nhà vào, ảo ma đến tận nhà rồi." Vương Bàn Tử nhìn đến đờ đẫn.

Đây quả thực không phải chuyện con người có thể làm được a.

Ồ không đúng, nó là một con mèo.

Thế thì không sao...

Hồ Bát Nhất lúc này không biết nên nói gì để diễn tả sự chấn động trong lòng.

Một con mèo biết biến to đã đành, còn có thể biến to thêm lần nữa.

Đây là chuyện mèo có thể làm sao?

Đây rốt cuộc là trộm mộ hay là đang đóng phim?

Phim điện ảnh cũng không dám quay thế này chứ!

Chu Thánh nhìn Lưu Ly phiếm kim quang, lại nhìn lệnh bài Thủ Lăng Nhân của mình.

Hít sâu một hơi, trong lòng thầm mắng: "Mẹ kiếp, sao mình lại không biết dùng Long Mạch?" Nếu sớm biết Thủ Lăng Nhân có thể

điều động sức mạnh Long Mạch, thì còn có chuyện gì cho Lưu Ly làm nữa?

Lưu Ly tỏa ánh vàng kim, thể hình biến lớn không ít, hơn nữa thực lực cũng tăng lên trên diện rộng. "Chó thối, xem trảo!" Lưu Ly vung một vuốt, trực tiếp đánh bay Anubis. "Minh Thần đại nhân vĩ đại, xin ngài đừng bảo lưu, toàn lực ra tay đi!" Đại Tế Ti lại nói, huyết thạch trước ngực lần nữa phát sáng.

Trên người Anubis trong nháy mắt bao phủ một tầng quang huy màu lam u tối, khí tức biến lớn.

Khi móng vuốt Lưu Ly vỗ tới, hắn đưa tay đỡ được. "Gào!" Một mèo một chó đại chiến ở trung ương.

Hồ Bát Nhất ôm đầu gối ngồi xổm bên cạnh, không tìm lối ra nữa, sợ không cẩn thận bị giẫm chết.

Vương Bàn Tử bọn họ nấp sau lưng Hồ Bát Nhất, cũng không dám lộn xộn. "Hồ ca, đây là đại chiến chó mèo hả?" "Coi là vậy đi." Hồ Bát Nhất gật gật đầu, có chút hoài nghi nhân sinh.

Đại chiến chó mèo Hồ Bát Nhất thường xem.

Trong tứ hợp viện ở Kinh Đô có rất nhiều chó mèo, thường xuyên đánh nhau.

Nhưng đại chiến chó mèo trước mắt làm hắn hoài nghi nhân sinh.

Một con mèo biến thành màu vàng, to hơn cả voi, một con chó...

Ồ không, đó không phải chó, đó là Anubis. "Hồ ca, chúng ta không phải đang đóng phim chứ?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất. "Không phải, nếu là đóng phim thì cậu bây giờ đã hi sinh rồi." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Vương Bàn Tử: "..." Trận chiến giữa Lưu Ly và Anubis vẫn đang

tiếp tục.

Còn Chu Thánh xách đao Thủ Lăng Nhân dần dần tới gần Đại Tế Ti. "Minh Thần phù hộ." Đại Tế Ti đột nhiên nói một câu, bên ngoài hắn hiện ra một tầng vòng sáng bảo vệ quan quách.

Tế đàn đã bị giẫm nát, chỉ còn quan quách của hắn và Anubis là còn dựng đứng. "Minh Thần, quan quách công kích!" Đại Tế Ti lại nói.

Quan quách của Anubis bay ngang trời, đánh về phía Chu Thánh.

Chu Thánh cầm ngang đao Thủ Lăng Nhân, khi quan quách bay tới liền chém ra một đao. "Keng..." Đao Thủ Lăng Nhân trực tiếp khảm vào trong quan quách, chia quan quách Anubis làm hai nửa.

Quan quách Anubis cũng được chế tạo từ vàng bạc, dưới đao Thủ Lăng Nhân, cắt một cái là đứt. "Cái đó, nếu rảnh thì giúp tôi cắt vụn một chút, tiện cho tôi mang ra ngoài bán." Vương Bàn Tử ngồi xổm bên cạnh nói một câu.

Trận chiến trước mắt không phải thứ bọn họ có thể tham dự.

Vương Bàn Tử không biết moi đâu ra một bộ bài tú lơ khơ, ngồi ở đó xào bài. "Hồ ca, chúng ta đánh bài không?" Hồ Bát Nhất chống tường đứng dậy, móc ra một viên huyền châu.

Chương 130

"Bàn Tử, chúng ta không thể làm mất đi phong độ của Mạc Kim Giáo Úy." Hắn ngồi không yên, bản thân nhất định phải giúp một chút, nếu không lần này tới lại thành gánh nặng.

Nghĩ hắn đường đường là Mạc Kim Giáo Úy, có bao giờ từng trở thành gánh nặng?

Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất móc ra huyền châu liền biết hắn muốn làm gì. "Hồ ca, anh thật sự muốn dùng sao?" Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử, không trả lời.

Vương Bàn Tử ném bộ bài trong tay đi, nắm chặt tay vươn ra, chạm vào Bắc Địa Huyền Châu.

Tiếp đó là Dương Tuyết Lỵ trầm mặc ít nói.

Hồ Bát Nhất làm gì cô cũng sẽ không phản đối.

Ba người tay phải chạm vào huyền châu, tay trái sờ Mạc Kim Phù của mình. "Tôi, Hồ Bát Nhất." "Tôi, Vương Khải Tuyền!" "Tôi, Dương Tuyết Lỵ." "Tại đây, kính thỉnh tổ sư tương trợ!" "Trảm tà ác, phá vọng cảnh, định càn khôn!" "Hữu thỉnh, tổ sư gia!" Theo âm thanh ba người dứt lời, huyền châu trong lòng bàn tay Hồ Bát Nhất bay ra, trực tiếp đâm vào Đại Tế Ti trong quan quách. "Minh Thần, phù hộ!" Đại Tế Ti lại hét lên, tấm chắn trước mặt lại dày thêm một chút. "Rầm!" Huyền châu trực tiếp xuyên thủng tấm chắn, đánh nát huyết thạch trước ngực Đại Tế Ti, xuyên qua thân thể hắn, bay một vòng rồi mới trở về tay Hồ Bát Nhất.

Bề mặt huyền châu có một vết nứt, không dùng được mấy lần nữa. "Mạc Kim Giáo Úy tôi vẫn là có thể giúp được một tay." Hồ Bát Nhất nói với Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh không đáp lời, cầm ngang đao Thủ Lăng Nhân nhanh chóng tiến lên, một đao chém rơi đầu Đại Tế Ti, chém luôn cả quan quách. "Hoắc gia tôi cũng không phải quả hồng mềm!" Hoắc Ngọc Tiệp giật xuống một viên châu màu trắng từ trên cổ, viên châu trắng to cỡ quả vải thiều.

Đây là vật tổ truyền của Hoắc gia cô, có thể trừ tà, nghe nói Hoắc gia phát tài chính là nhờ viên châu trắng này. "Lưu Ly, châu cho cô mượn." Hoắc Ngọc Tiệp ném hạt châu của mình cho Lưu Ly.

Lưu Ly nhìn hạt châu bay tới, bất mãn kêu một tiếng: "Meo, hạt châu này vốn dĩ là của tôi, tôi có Hắc Bạch Huyền Châu." Nói xong, hạt châu trắng trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể cô.

Hoắc Ngọc Tiệp sững sờ, đồ vật tổ truyền Hoắc gia cô vậy mà lại là của một con mèo?

Chu Thánh nghĩ tới vòng cổ của Lưu Ly, trên vòng cổ có một viên hắc bảo thạch tròn, vừa khéo phối với viên màu trắng này thành một cặp.

Quả nhiên là của Lưu Ly!

Sau khi dung hợp hạt châu trắng, Lưu Ly thoải mái kêu một tiếng: "Meo!" Tử Thần huy động trường phủ chém về phía Lưu Ly.

Lưu Ly quất đuôi một cái, trực tiếp quét bay Anubis ra ngoài.

Sau đó, trong ánh kim quang trên người Lưu Ly xuất hiện quang mang màu đen và trắng.

Khi quang mang hiện lên, thân thể khổng lồ của Lưu Ly biến mất, toàn thân được bao bọc trong quầng sáng đen trắng. "Bùm!" Ánh sáng tan đi, một cô gái đáng yêu cầm ô hoa đứng giữa không trung.

Trên cổ cô đeo một chuỗi vòng cổ, trên đó có hai hạt châu, một đen một trắng.

Trên đầu cô còn có một đôi tai mèo, cũng là một đen một trắng.

Chu Thánh không kìm được nghĩ, rốt cuộc cô là mèo, hay là miêu nương (cô gái tai mèo), hay vẫn là mèo?

Mà thôi, dù sao không thể là người.

Người bình thường ai có tai mèo chứ?

Lưu Ly đứng giữa không trung, giơ tay phải lên.

Hạt châu đen trắng trên vòng cổ tự động tách ra bay lên, vây quanh tay cô.

Kim quang trên cơ thể cô vẫn chưa tiêu tán. "Châu của tôi về rồi." Lưu Ly cười khẽ.

Gương mặt tinh xảo giống như đồ gốm sứ, khi cười lên vô cùng xinh đẹp.

Đám người Hoắc Ngọc Tiệp đều chết lặng. "Hồ ca, tôi có phải bị ngốc rồi không?" Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, nghi ngờ mình biến thành kẻ ngốc rồi, nhìn thấy mèo biến thành người. "Tôi nghi là chúng ta bị thứ gì đó ảnh hưởng, rơi vào ảo cảnh rồi." Hồ Bát Nhất tự an ủi mình. "Mèo biến thành người?" Hoắc Ngọc Tiệp ngây người.

Vốn tưởng mèo biến to đã đủ thái quá, không ngờ mèo còn có thể biến thành người. "Meo, bổn miêu vốn dĩ chính là người." Lưu Ly liếc bọn họ một cái. "Gào!" Anubis bạo nộ giơ cao trường phủ lao về phía Lưu Ly.

Lưu Ly chỉ hai ngón tay, hạt châu đen trắng trong nháy mắt bắn ra.

Anubis vung búa chống đỡ. "Keng keng!" Hạt châu đen trực tiếp đánh nứt trường phủ, hạt châu trắng bồi thêm một kích, đánh nát bấy cây búa.

Hai hạt châu xoay tròn trên không trung, thuận theo thủ thế của

Lưu Ly bay trở về, trực tiếp xuyên qua thân thể Anubis.

Lưu Ly cầm ô đứng giữa không trung, cử động hai ngón tay, thao túng hắc bạch châu đánh cho Anubis thành kẻ ngu si. "Đây chính là thực lực của Lưu Ly sao?" Trong lòng Chu Thánh có chút chấn động.

Trước đó trong ảo cảnh, Lưu Ly tuy cũng biến thành người, nhưng đó là thế giới Vẫn Đồng, chịu hạn chế của hắn nên Lưu Ly không phát huy được thực lực.

Hơn nữa, lúc đó cô cũng chỉ có một hạt châu đen.

Nay Hắc Bạch Châu đều ở đây, thực lực đại tăng.

Nhóm Hồ Bát Nhất lúc này đã không biết nên nói gì để diễn tả sự kinh hãi trong lòng.

Biến thành người thì thôi đi, cử động ngón tay liền có thể hủy diệt Anubis khủng bố, đây là việc con người có thể làm được?

Không, người cũng sẽ không bay lơ lửng giữa không trung.

Lưu Ly phất tay một cái, Hắc Bạch Châu trực tiếp đánh nổ đầu Anubis.

Anubis từ từ ngã xuống, Lưu Ly thu hồi Hắc Bạch Châu đeo lên cổ, sau đó từ trên không hạ xuống, đứng trên đao Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh. "Thấy chưa, đây chính là thực lực của bổn tiểu thư." Lưu Ly ngẩng đầu nói. "Ừ, thấy rồi." Chu Thánh gật đầu.

Trên người Lưu Ly ánh sáng lóe lên, cô sắp biến trở về.

Theo ánh sáng tiêu tán, Lưu Ly biến thành một con mèo đen trắng, bụng và chân màu trắng, lưng màu đen, đuôi đan xen đen trắng.

Lưu Ly thuận theo đao Thủ Lăng Nhân bò thẳng lên vai Chu Thánh. "Mệt chết bổn tiểu thư, em muốn ngủ." Lưu Ly dùng đuôi móc vào một cái khóa trên giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh, sau đó nằm

sấp xuống ngủ.

Một luồng kim quang trên người cô bay trở về lệnh bài Thủ Lăng Nhân. "Em mới biến thành người một lúc đã không được rồi?" Chu Thánh sửng sốt.

Lưu Ly mệt mỏi nói: "Em biến thành người, chỉ có tuổi thọ của mèo.

Biến thành mèo, em mới có thể sống mãi." Chu Thánh nghe Lưu Ly nói, trực tiếp chết lặng.

Tuổi thọ của mèo chỉ có khoảng mười đến hai mươi năm, mà Lưu Ly sau khi biến thành người trông như thiếu nữ mười tám tuổi.

Nói cách khác, mỗi lần cô biến thành người, tuổi thọ bản thân đều sẽ trôi đi nhanh chóng.

Nghĩ tới đây, Chu Thánh vội vàng hỏi: "Lưu Ly, em bao nhiêu tuổi rồi?" "Em buồn ngủ." Lưu Ly nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Cô không nói cho Chu Thánh biết, sau khi biến thành người, còn ba ngày nữa là cô qua sinh nhật hai mươi tuổi.

Trong mắt Chu Thánh cô chỉ mới mười tám, nhưng tuổi thọ dạng người của cô là mười chín tuổi rưỡi, hơn nữa sắp qua sinh nhật hai mươi.

Cô đúng là mèo sống trăm năm, nhưng ngày tháng làm người của cô còn chưa được hai mươi năm.

Lúc làm người cô là đại tiểu thư được sủng ái, thiên phú cực cao.

Biến thành mèo rồi, bản tính cũng sẽ không đổi.

Chu Thánh nhìn con mèo đang ngủ trên vai, đưa tay sờ sờ đầu cô.

Chương 131

"Dọa chết tôi rồi, tôi đã bảo mèo không thể biến thành người mà, là giả, vừa rồi đều là giả." Hồ Bát Nhất đặt xuống ván bài sắp thua, đứng dậy nói. "Đại Vương." Hồ Bát Nhất đặt xuống một lá bài joker, ngẩng đầu nhìn Vương Bàn Tử. "Bàn Tử, đến lượt cậu ra bài." "Hồ ca, làm chính sự, đừng chơi nữa." Vương Bàn Tử nói.

Chu Thánh thu đao vào vỏ, khi ngẩng đầu lên lần nữa, thi thể Anubis đã biến mất.

Tất cả đều biến mất.

Trên tế đàn, quan quách lớn bị cắt thành hai nửa, bên trong chỉ có một cỗ thi thể cường tráng và một cái đầu chó.

Mà trong quan quách nhỏ chỉ có một cái xác khô, huyết ti trên cổ xác khô đã bị hắn đánh nát. "Cho nên, Tử Thần Anubis chúng ta gặp vừa rồi kỳ thực là giả?" Hồ Bát Nhất cũng phản ứng lại. "Khó nói." Chu Thánh lắc đầu.

Nếu là giả, mình đánh nát Huyết Thi, tại sao Anubis vẫn tồn tại?

Nhưng nếu là thật, thi thể trước mắt lại giải thích thế nào?

Thật thật giả giả, có đôi khi Chu Thánh cũng không phân biệt rõ.

Bất quá suy đi nghĩ lại, thật giả có quan trọng thế sao?

Chỉ cần phá giải là được. "Vậy vừa rồi mèo biến thành..." Vương Bàn Tử lời còn chưa nói hết đã bị ánh mắt nhìn chằm chằm của Chu Thánh dọa sợ. "Là giả, vừa rồi mèo cũng là giả, ảo cảnh, tuyệt đối là ảo cảnh." Vương Bàn Tử lập tức đổi giọng, kiên định suy nghĩ trong lòng mình.

Chu Thánh lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Hắn không hy vọng chuyện Lưu Ly bị truyền ra ngoài.

Nhóm Hồ Bát Nhất cũng hiểu ý Chu Thánh, mèo biến thành người, chuyện này ở hiện thực căn bản không thể xảy ra.

Một khi bọn họ truyền ra ngoài sẽ có phiền toái rất lớn.

Tuy nói bọn họ cũng sẽ không nói lung tung bên ngoài.

Chu Thánh sau đó nhìn về phía Hoắc Ngọc Tiệp, trầm giọng nói: "Về nói cho người nhà cô biết, bạch châu đã vật quy nguyên chủ rồi." Hoắc Ngọc Tiệp yên lặng gật đầu, trong lòng cô cũng rõ hạt châu mình ném ra không thể nào lấy lại được.

Hơn nữa, chủ nhân hạt châu kia đều đã xuất hiện.

Cô cảm thấy mình trở về có cần thiết phải hỏi kỹ bà nội xem rốt cuộc hạt châu từ đâu mà có.

Cửu Môn quật khởi từ hơn một trăm năm trước, mà hơn một trăm năm trước dường như đã xảy ra đại sự gì đó.

Dẫn đến Cửu Môn quật khởi, Thủ Lăng Nhân lụi bại. "Không đúng, là Thủ Lăng Nhân lụi bại mới khiến Cửu Môn quật khởi." Hoắc Ngọc Tiệp bỗng nhiên nghĩ thông điểm mấu chốt.

Cô ngẩng đầu nhìn Thủ Lăng Nhân trước mắt, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng nặng.

Đợi sau khi ra ngoài, cô phải tìm bà nội hỏi cho rõ, Cửu Môn quật khởi và Thủ Lăng Nhân rốt cuộc có quan hệ gì không. "Đi thôi." Chu Thánh hô một tiếng.

Cầu thang thông đến tầng chín giấu ngay trong tế đàn. [Đinh, phát hiện túc chủ giải quyết nguy cơ tầng thứ tám Kim Tự Tháp, chúc mừng túc chủ nhận được 15 điểm tích phân!] Giọng nói băng lãnh của hệ thống vang lên.

Chu Thánh một trận câm nín, vừa rồi không cho tích phân thưởng, bây giờ mới cho, là sợ ta không qua được sao? *** Kim Tự Tháp tầng thứ năm.

Uông Huyền Tông vẫn giữ tuyệt đối lý trí dẫn người đi lên.

Tầng này xung quanh trải đầy gai nhọn dưới đất, nhưng độ dài gai nhọn chỉ có năm centimet.

Mà giày của nhóm Uông Huyền Tông đế dày đến mười centimet, hơn nữa còn giấu tấm thép.

Vừa đi lên, Uông Huyền Tông liền giẫm lên kim cương châm.

Mọi người ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu. "Lão đại, có gai đất." John nói một câu. "Liệu trước rồi." Uông Huyền Tông thản nhiên nói, nhìn gai nhọn trải dưới đất, cười lạnh: "Thủ Lăng Nhân làm gai đất cũng chỉ dài có năm centimet." Chính vì biết Thủ Lăng Nhân sẽ bố trí gai đất dài năm centimet, Uông Huyền Tông mới cho người đi giày cao mười centimet, đồng thời lót thêm một lớp thép dưới đế giày.

Như vậy gai đất sẽ không làm bọn họ bị thương. "John, kiểm tra bốn phía xem còn cơ quan nào khác không, Thủ Lăng Nhân âm hiểm không chỉ biết bố trí mỗi gai đất đâu." Uông Huyền Tông phân phó một câu.

John đeo găng tay đặc chế kiểm tra tứ phía, những người khác thì làm tốt tư thế phòng ngự.

Tầng này vốn là tầng Tôn Giả, nhưng Tôn Giả đều đã bị chém, ngay cả con Hắc Xà duy nhất cũng không còn.

John kiểm tra xong một vòng, đi tới bên cạnh Uông Huyền Tông. "Đại nhân, hết rồi." John trở lại báo cáo. "Hết rồi?

Thủ Lăng Nhân chỉ bố trí một tầng cơ quan?" Uông Huyền Tông hiển nhiên là không tin.

Gã cho thủ hạ toàn bộ đi ra tìm, còn mình thì đứng tại chỗ suy tư.

Tầng này khắp nơi đều là gai đất, chẳng lẽ Thủ Lăng Nhân chỉ bố trí gai đất ở tầng này?

Cũng đúng, Thủ Lăng Nhân có lẽ không ngờ tới Thiên Tôn ta đã sớm có chuẩn bị.

Uông Huyền Tông nghĩ đến đây, đợi người kiểm tra xong. "Vút vút..." Trong bóng tối có hai mũi tên nỏ bắn ra, bắn chết một người, bắn bị thương một người.

Trên tên nỏ, Chu Thánh còn nhờ Hắc Xà bôi thêm nọc độc.

Chu Thánh ngoại trừ rải đầy gai đất còn chuẩn bị hai cây nỏ ngầm.

Nếu gai đất không làm người ta bị thương thì hai cây nỏ ngầm cũng có thể mang đi hai mạng người.

Người bị tên bắn trúng vai nén đau không kêu lên. "Đại nhân, còn có cơ quan khác." Người nọ nén đau nói, vết thương đang nhanh chóng biến đen. "Ta biết." Uông Huyền Tông thản nhiên nói một câu, sau đó rút đao, một đao chém rụng vai trái của hắn. "A..." Kẻ bị chém mất một mảng lớn thân thể không nhịn được đau đớn kêu rên. "Băng bó." Uông Huyền Tông lạnh nhạt nói, ngẩng đầu nhìn lên cao. "Thủ Lăng Nhân, cơ quan của ngươi chỉ có thế này thôi sao?" Uông Huyền Tông cười lạnh một tiếng, nhanh chóng tìm được lối ra, dẫn đầu toàn bộ đi tới tầng thứ sáu Kim Tự Tháp. *** Kim Tự Tháp tầng thứ sáu.

Trong tầng này toàn bộ đều là vương công quý tộc, bất quá cũng sớm bị Hắc Xà ăn đến xương cốt cũng không còn.

Sương mù dày đặc tràn ngập mỗi một góc tầng sáu, ngay cả ánh đèn cũng không thể xuyên thấu. "Cấm đốt lửa, đeo mặt nạ phòng độc, lấy khiên chắn ra đỡ!" Uông Huyền Tông hạ đạt một loạt mệnh lệnh.

Gã muốn bóp chết tất cả nguy hiểm. "Không ngờ Thủ Lăng Nhân ở trong Kim Tự Tháp cũng có thể tạo ra sương mù." Uông Huyền Tông lẩm bẩm.

Đã từng, gã ở An Lạc Cổ Lăng đã kiến thức qua uy lực của sương mù.

Trong sương mù, Thủ Lăng Nhân không gì không làm được, các loại cơ quan ám khí cùng xuất hiện, làm cho bọn họ phòng không kịp phòng.

Uông Huyền Tông rút vũ khí ra, phòng bị nguy hiểm trong bóng tối.

Ngay khi bọn họ lấy khiên chắn ra phòng ngự, Hắc Xà đang bò dưới đất trực tiếp bật dậy, phát động công kích.

Sống quanh năm trong Kim Tự Tháp, mắt bọn chúng đã thoái hóa, chúng dựa vào khứu giác và năng lực cảm ứng để định vị người ngoài.

Uông Huyền Tông theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, vung trường đao, một đao chém đứt con Hắc Xà đang lao tới.

Khi gã ghé sát vào quan sát kỹ mới phát hiện thứ lao tới là rắn.

Chương 132

"Lấy lưới phòng rắn ra!" Uông Huyền Tông lập tức ra lệnh.

Có vài người bị rắn cắn trúng, lại bị rắn ngoạm mất một miếng thịt, nọc độc theo máu lưu động, bức thẳng đến tim mạch.

Người ở giữa lấy lưới phòng rắn ném ra ngoài.

Lưới phòng rắn được tẩm hùng hoàng, cồn, thuốc lá và lưu hoàng, hơn nữa bên trên còn có móc câu, có thể giữ chặt rắn.

Hắc Xà trên mặt đất lít nha lít nhít, giống như từng sợi dây thừng gai, nếu Uông Huyền Tông có thể nhìn thấy nhất định sẽ tê da đầu. "Người bị rắn cắn lập tức tiêm huyết thanh." Uông Huyền Tông lần nữa ra lệnh.

Người mang theo thùng trắng mở thùng ra, từ bên trong lấy ra một ít huyết thanh.

Huyết thanh không chỉ có thể kháng độc rắn mà còn có thể chống lại độc Thi Miết.

Những thứ này đều là Thiên Tôn Hội chuẩn bị vì để đối phó An Lạc Cổ Lăng. "Đại nhân, độc rắn quá mạnh, có mấy người đã độc phát thân vong." Eric hét lên. "Rick, dùng lửa mở đường!" Uông Huyền Tông hô.

Rick đeo thùng trên lưng châm ngòi ống dầu, phun ra lửa mạnh.

Dưới ánh lửa, mọi người thoáng nhìn thấy Hắc Xà trên mặt đất.

Hắc Xà vô cùng dày đặc, thể hình bọn chúng to bằng cánh tay trẻ con, dài khoảng một đến hai mét. "Lạc Ba Phác (Lapapoh), bọn chúng là rắn Lạc Ba Phác." Hồ Đức Mạn Đạt nhận ra những con Hắc Xà này. "Lạc Ba Phác?" Uông Huyền Tông nhìn về phía Hồ Đức Mạn

Đạt, hắn đã biết tên loài rắn này thì hẳn là cũng biết cách đối phó. "Lạc Ba Phác là loài rắn thủ hộ Kim Tự Tháp, số lượng bọn chúng rất nhiều, ngủ say trong quan quách, chỉ cần có người đi vào chúng sẽ thức tỉnh.

Một khi thức tỉnh, chúng ăn no rồi mới ngủ lại, ăn không no chúng sẽ ăn tất cả những gì nhìn thấy, kể cả đồng loại.

Điểm mạnh nhất của chúng là hàm răng, ngoại trừ hai chiếc răng độc, chúng còn tiến hóa ra bốn chiếc răng nanh, năng lực cắn xé phi thường mạnh, hơn nữa tốc độ bật dậy cực nhanh." Hồ Đức Mạn Đạt giải thích cặn kẽ.

Những thứ này trong thư tịch nhà hắn đều có ghi chép.

Hơn nữa, do những con Hắc Xà này là do Pharaoh Khufu nuôi dưỡng nên chúng sẽ không tấn công hậu duệ của Pharaoh Khufu, cũng chính là Hồ Đức Mạn Đạt. "Ta hỏi là cách đối phó thế nào." Uông Huyền Tông không hứng thú nghe Hồ Đức Mạn Đạt khoe khoang. "Đối phó..." Hồ Đức Mạn Đạt trầm tư một hồi.

Trong sách có nói cách đối phó nhưng hắn không nhớ ra nổi. "Phế vật." Uông Huyền Tông tức giận mắng một câu. "Tôi nhớ ra rồi, gõ vào bình gốm, tổ tiên Khufu của tôi chính là dùng tiếng bình gốm để khống chế bọn chúng." Hồ Đức Mạn Đạt nhớ ra.

Nhưng hắn không nhớ rõ tiết tấu gõ lắm, chỉ nhớ mang máng, hình như gõ sai sẽ làm Hắc Xà phát điên thì phải. "Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm?" Hồ Đức Mạn Đạt trầm tư nửa ngày.

Trong sách miêu tả tiết tấu gõ rất dài dòng, hắn không hoàn toàn nhớ hết.

Mà thủ hạ của Uông Huyền Tông đã tìm được bình gốm thích hợp để gõ, chờ Uông Huyền Tông ra lệnh. "Gõ." "Đinh đông đông, đinh

đông đông, đông đông đông đông đông..." Theo tiếng gõ tạp loạn vang lên, đám Hắc Xà kia giống như được tiêm thuốc kích thích, toàn bộ dựng đứng cả lên.

Ngay cả những con bị lưới phòng rắn chụp lại cũng không màng đau đớn tróc da bong thịt, giãy giụa bò ra ngoài.

Cuộc tấn công của chúng càng thêm mãnh liệt.

Uông Huyền Tông hung tợn nhìn về phía Hồ Đức Mạn Đạt, nghiến răng nói: "Ngươi là gian tế do đối phương phái tới hả?" *** Kim Tự Tháp tầng thứ tám. [Đinh, phát hiện túc chủ thành công ngăn cản trộm mộ theo dõi, chúc mừng túc chủ nhận được 20 điểm tích phân!] Nghe xong âm thanh của hệ thống, Chu Thánh giẫm lên tế đàn, mở ra cầu thang thông tới tầng chín.

Cầu thang tầng này vô cùng hào hoa.

Lấy đồng làm bậc thang, bên trên mạ vàng bạc, hai bên còn có tay vịn.

Tay vịn bên trái là vàng ròng, bên phải là bạc ròng, điểm xuyết bằng đá quý. "Thật mẹ nó xa xỉ a." Vương Bàn Tử không kìm được nói.

Chỉ riêng cái cầu thang này mang ra ngoài đều có thể bán được giá trên trời.

Không chỉ chế tạo bằng vàng ròng bạc ròng, càng là điêu khắc tinh xảo, có ý nghĩa lịch sử rất sâu xa. "Cũng dễ hiểu, dù sao thời đó Pharaoh lớn nhất, tài vật của cả Ai Cập cổ đại đều là tài sản riêng của Pharaoh." Hồ Bát Nhất giải thích.

Ở Ai Cập cổ đại, thân phận và quyền lực của Pharaoh còn cao hơn cả quốc vương, tất cả tài nguyên của quốc gia ông ta đều có thể điều động.

Tòa Kim Tự Tháp này là của ông ta, cũng là cái lớn nhất, tài nguyên huy động khẳng định không ít.

Chu Thánh bước một bước lên bậc thang, vách ngăn thông tới tầng chín trực tiếp mở ra, dường như không sợ bọn họ đi lên.

Nhóm Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp đều đã làm tốt chuẩn bị tác chiến, tầng tám đã nguy hiểm như vậy, tầng chín chắc chắn sẽ càng mạnh hơn.

Hơn nữa, thứ bọn họ cần tìm ở ngay trên tầng chín.

Khi Vương Bàn Tử đi lên, bậc thang rõ ràng rung lắc một cái.

Cầu thang này rất dài, chừng hai mươi mét, hơn nữa ở giữa không có bất kỳ chỗ chịu lực nào, chỉ có hai đầu gác ở trên và dưới. "Bàn Tử, về nhà cậu mà không giảm béo nữa thì lần sau không cho đi cùng đâu." Hồ Bát Nhất phản phúc cường điệu. "Tôi biết, tôi biết." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu. "Meo, cẩn thận cơ quan." Lưu Ly mệt mỏi mở mắt, nhắc nhở một câu. "Đường đến ngôi vị Pharaoh chông gai bụi rậm; hào nhoáng bên ngoài cũng chỉ là bề nổi." Khi câu nói cuối cùng thốt ra, Lưu Ly suy yếu trực tiếp chìm vào giấc ngủ sâu, ngay cả đuôi cũng không móc vào khóa giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh mà buông thõng tự nhiên.

Chu Thánh vận chuyển cương khí bảo vệ Lưu Ly trên vai, sau đó rút đao Thủ Lăng Nhân ra.

Hắn vừa rồi có chút sơ ý, không ngờ bậc thang sẽ có mai phục.

Hiện tại nghĩ lại, sự tình e rằng căn bản không đơn giản như vậy.

Khi Chu Thánh đi tới tầng chín, bậc thang phía trên xảy ra biến hóa.

Máu tươi men theo bậc thang chảy xuống, trong máu còn lẫn cả thịt vụn.

Ngoại trừ cái đó, trên mặt đất còn có gai nhọn xuất hiện, vô cùng sắc bén.

Quyền lực của Pharaoh rất lớn, nhưng muốn làm Pharaoh cũng không đơn giản, nhất định phải có thực lực bản thân đủ mạnh, cùng với khả năng cổ động toàn bộ nhân dân Ai Cập tín ngưỡng mình.

Nếu không, ngươi làm sao có thể chí cao vô thượng?

Bước lên con đường Pharaoh, chú định chông gai rậm rạp!

Giáp Thủ Lăng Nhân trên người Chu Thánh bùng lên lục hỏa, trên đao Thủ Lăng Nhân cũng có đao mang lấp lóe, con mắt hắn trầm xuống, thản nhiên nói: "Theo sát bước chân tôi!" *** Kim Tự Tháp tầng thứ sáu.

Theo việc Hắc Xà phát động tấn công mãnh liệt, mười mấy tên thủ hạ đã bị Hắc Xà sống sờ sờ cắn chết.

Trong hoàn cảnh tối tăm, cho dù bọn họ vũ trang đầy đủ cũng không ngăn cản được.

Những con Hắc Xà kia sẽ xuất hiện từ mọi góc độ, trừ phi ngươi toàn thân không có sơ hở, bằng không đều phải chết.

Nọc độc Hắc Xà sẽ chảy vào tim trong vòng năm giây, hơn nữa một khi bị cắn, thần kinh sẽ trong nháy mắt rối loạn, cơ thể cứng ngắc không thể cử động.

Tuy nói ngọn lửa có thể tạm thời xua đuổi Hắc Xà, nhưng phun lửa chỉ có một mình Rick, hắn không cách nào bảo vệ tất cả mọi người. "Hồ Đức, cái tên khốn kiếp đáng chết." Uông Huyền Tông nhịn không được chửi ầm lên.

Nếu không phải Hồ Đức Mạn Đạt bày mưu tính kế, gã cũng sẽ không chết nhiều thủ hạ như vậy. "Tôi... tôi nhớ là gõ bình gốm khống chế rắn, nhưng hình như cần tiết tấu đặc thù mới được." Hồ

Đức Mạn Đạt vội vàng giải thích. "Tiết tấu gì?" "Tôi quên rồi." Hồ Đức Mạn Đạt trực tiếp quỳ xuống.

Uông Huyền Tông nghe vậy nhìn về phía John.

John ngồi xổm trên mặt đất, mở cái vali đen ra, từ bên trong lấy ra một ống thuốc tiêm.

Những thủ hạ còn lại của Uông Huyền Tông giơ khiên bảo vệ bọn họ ở giữa, ngăn cản Hắc Xà tiến công.

Chương 133

"Đây là Phí Lạc Mông (Pheromone), nó có thể đọc ký ức của ngươi." Nói xong, John tiêm cho Hồ Đức Mạn Đạt một mũi, sau đó lại đeo thiết bị lên cho hắn.

Hồ Đức Mạn Đạt toàn thân co giật, ký ức sâu thẳm bị cưỡng chế đánh thức.

Ký ức của hắn toàn bộ bại lộ trước mắt Uông Huyền Tông.

Trên màn hình, Uông Huyền Tông nhìn thấy thư tịch gia tộc truyền thừa của Hồ Đức Mạn Đạt, liền cho người ghi chép lại.

Sau đó, Hồ Đức Mạn Đạt miệng sủi bọt mép, nói: "Đông...

đông đông...

đông đông đông...

đông đông đông đông..." Đây là tiết tấu gõ bình gốm, có thể khống chế tiết tấu của Hắc Xà Lạc Ba Phác.

Uông Huyền Tông nghe vậy lập tức cho người gõ bình gốm theo nhịp điệu.

Khi tiếng gõ vang lên, đám Hắc Xà công kích mãnh liệt liền dừng lại, hơn nữa còn chỉnh tề xếp hàng đứng yên.

Uông Huyền Tông sau khi đọc hết những ký ức hữu dụng của Hồ Đức Mạn Đạt mới rút thiết bị trên người hắn ra. "Không ngờ đã qua mấy ngàn năm, hậu duệ Pharaoh còn có nội tình cường đại như thế." Uông Huyền Tông thản nhiên nói.

Tất cả bí mật và ký ức của Hồ Đức Mạn Đạt đều bị gã nhìn thấy.

Thiên Tôn Hội của gã có một loại thực lực đặc thù.

Tiêm Pheromone cho người ta, sau đó dùng thiết bị kết nối trực tiếp hình chiếu lên màn hình, xem xét quá khứ và mọi bí mật của người đó.

Hắc Xà không còn công kích, Uông Huyền Tông cho người gõ vang bình gốm, để Hắc Xà dẫn bọn họ tới tầng thứ bảy.

Hắc Xà rất nhanh chỉ dẫn nhóm Uông Huyền Tông tìm được đường thông tới tầng bảy. "Đánh thức Hồ Đức Mạn Đạt, chúng ta đi." Uông Huyền Tông hô một câu. "Đại nhân, hắn không trung thành với Thiên Tôn Hội, hà tất quản hắn sống chết?" John không kìm được hỏi. "Không, hắn có tác dụng lớn, Kim Tự Tháp này dù sao cũng là của tổ tiên hắn." Uông Huyền Tông thản nhiên đáp.

Gã nhìn thấy trong ký ức, Hồ Đức Mạn Đạt có năng lực đánh thức tổ tiên Khufu.

Chỉ cần Khufu vừa tỉnh lại thì đám người An Lạc kia toàn bộ đều không chạy thoát được. "Để Hắc Xà đi theo lên, bọn chúng là vũ khí tốt nhất." Uông Huyền Tông lập tức phân phó. "Lão đại, Hắc Xà bò đến cửa cầu thang liền không đi nữa, bọn chúng hình như không dám lên." John mở miệng nói.

Những con Hắc Xà này là rắn được thuần dưỡng, chúng sợ hãi người ở tầng cao hơn, không dám đi lên. "Vậy thì thôi, mang mấy cái vali đen kia theo." Uông Huyền Tông phân phó xong liền đi lên bậc thang.

Gã đi ở giữa để đảm bảo bản thân tuyệt đối an toàn.

Lần này gã mang đến mấy chục người, lần này tổn thất nhiều nhất, đến hiện tại chỉ còn lại hơn ba mươi người.

Nhưng gã tảy hào không đau lòng, chỉ cần có thể đối phó Thủ Lăng Nhân, cho dù chết hết, đối với gã mà nói đều đáng giá, bao gồm

cả chính mình.

Cũng không phải nói tuyệt đối trung thành với Thiên Tôn Hội, mà là cho dù hiện tại gã chết, ý thức của gã cũng sẽ được bảo lưu tại tổng bộ Thiên Tôn Hội.

Khi đi lên tầng bảy, tầng này nhìn bề ngoài ngược lại không có cơ quan gì.

Trên mặt đất chất đống không ít thi thể, bất quá máu của bọn họ đã được dọn sạch. "Đồng Thi?" Uông Huyền Tông liếc mắt liền nhận ra những thi thể đặc thù này là gì. "Bật dù." Uông Huyền Tông vừa dứt lời, bình gốm trên trời vỡ vụn, lượng lớn chất lỏng màu đỏ tro trút xuống.

Có người không kịp bật dù, chỉ có thể giơ khiên lên đỡ.

Mà John bên cạnh Uông Huyền Tông bật dù cho Uông Huyền Tông, chính mình lại bị chất lỏng đỏ tro xối trúng. "Đại nhân, tôi..." Uông Huyền Tông lấy ra một viên đan dược ném vào miệng John.

Biểu cảm của John trong nháy mắt trở nên vô cùng hân hoan, hắn đặt tay trái lên ngực, khom lưng nói: "Tín ngưỡng Phúc Sinh, khả đắc trường sinh; Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Những người khác đều ném ánh mắt hâm mộ về phía John, cứ như viên đan dược kia là linh dược cứu mạng vậy.

Uông Huyền Tông quay đầu nói một câu: "Phàm là thành tâm tín ngưỡng Thiên Tôn, giai khả đắc trường sinh!" Tất cả mọi người lập tức cung kính: "Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Chất lỏng đỏ tro nhỏ xuống người bọn họ, máu thịt lập tức bị ăn mòn.

Nhưng bọn họ đều nén đau, duy trì tư thế.

Thân là người của Thiên Tôn Hội, điểm quan trọng nhất chính là phải nhẫn nại đau đớn.

Uông Huyền Tông hài lòng gật đầu, những kẻ bị chất lỏng ăn mòn kia gã cũng mặc kệ, trực tiếp dẫn người tìm kiếm lối vào tầng thứ tám.

Ở tầng bảy, cầu thang dẫn lên tầng tám đã bị Chu Thánh chém đứt, muốn đi lên chỉ có thể dựng lại. "Eric, John, dựng thang dây!" Uông Huyền Tông tức khắc ra lệnh.

Hai cánh tay đắc lực của gã lấy từ trong vali đen ra dây thừng nilon to bằng ngón tay út, sau đó bện lại, chuẩn bị đi lên tầng tám. *** Kim Tự Tháp tầng thứ tám.

Chu Thánh một đường chém gai góc, bất kể thứ gì xuất hiện, đối với Chu Thánh mà nói đều là chuyện một đao.

Cho dù là liệt hỏa hắn cũng có thể bổ ra.

Trên mặt đất phủ đầy gai nhọn, nhưng nơi hắn đi qua, gai nhọn đều bị giẫm nát.

Giáp Thủ Lăng Nhân vũ trang từ đầu đến chân, cộng thêm hắn đeo mặt nạ, hầu như trên người không có bất kỳ điểm yếu nào.

Ngay cả hai tay cũng đeo găng tay.

Găng tay được chế tạo bằng tơ đặc thù, trong đó pha lẫn kim loại đặc biệt, đao kiếm khó thương.

Có hắn đi trước mở đường, nhóm Hồ Bát Nhất phía sau chỉ cần đi theo bước chân Chu Thánh là được.

Cầu thang dài hai mươi mét, Chu Thánh đi bốn mươi lăm bước, đi thêm một bước nữa là có thể ra ngoài.

Khi đầu Chu Thánh vừa thò ra, cũng đúng lúc này bậc thang xảy ra biến cố.

Bậc thang trên cầu thang đột nhiên biến mất toàn bộ, hơn nữa

dựng đứng thành góc chín mươi độ.

Chu Thánh nhảy vọt lên, đưa tay bám lấy lối vào, sau đó thả dây thừng bên hông xuống.

Nhóm Hồ Bát Nhất lập tức nắm lấy dây thừng, chân đạp lên vách cầu thang dựng đứng.

Chu Thánh tay phải dùng lực, làm động tác hít xà đơn kéo mình lên.

Khi thò đầu nhìn một cái, Chu Thánh sững sờ.

Hắn dường như nhìn thấy Pharaoh đang ngồi trên vương ghế, lẳng lặng nhìn hắn.

Kim Tự Tháp tầng thứ tám.

Nhóm Hồ Bát Nhất phí sức bò lên.

Ngay khi Vương Bàn Tử sắp lên tới nơi thì bọn Uông Huyền Tông cũng lên tới, vừa lên liền nhìn thấy Vương Bàn Tử còn đang treo trên dây thừng. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử nhìn hơn ba mươi người đi lên, lại còn toàn bộ xách vali đen, không kìm được hét lớn một tiếng. "Hồ ca, trộm mộ tới rồi." Chu Thánh ở tầng chín nghe thấy câu này, một tay túm lấy dây thừng, kéo Vương Bàn Tử lên. "Nổ súng!" Uông Huyền Tông cũng không chút do dự, trực tiếp ra lệnh. "Đoàng đoàng đoàng..." Khi đạn bắn ra, Vương Bàn Tử đã bị Chu Thánh nhanh chóng kéo lên.

Đạn toàn bộ đánh vào cầu thang. "Không ngờ Mạc Kim Giáo Úy cũng tới." Uông Huyền Tông lạnh lùng nói.

Tuy Mạc Kim Giáo Úy tới là việc gã không ngờ tới, nhưng gã cũng không để ý, thuận tiện giải quyết luôn Mạc Kim Giáo Úy.

Uông Huyền Tông không mạo nhiên leo cầu thang, gã đứng ở lối

vào tầng tám, không rời đi.

Với mức độ cẩn thận của Thủ Lăng Nhân, mỗi một tầng hắn đều sẽ bố trí một số cơ quan, tầng thứ tám cũng không ngoại lệ. "Đều cẩn thận chút, đừng mắc lừa." Uông Huyền Tông nói xong, cho người cầm gậy kim loại đen dò đường phía trước.

Mà hai cỗ quan quách đặt ở trung tâm tế đàn từ từ mở ra.

Trong quan quách lớn bước ra một con mèo vàng kim, quan quách nhỏ hơn thì vẫn chưa mở.

Chương 134

"Mèo?" Mọi người ngẩn ra. "Trong quan quách không phải là Minh Thần Anubis sao?" Hồ Đức Mạn Đạt cũng chết lặng. *** Cùng lúc đó, tầng thứ chín.

Chu Thánh định thần nhìn lại, Pharaoh Khufu đã không thấy đâu. "Nhìn nhầm sao?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Kim Tự Tháp tầng chín giống như một cung điện, bên trong bày biện một cái vương vị, còn có một cái bàn.

Ở phần trung tâm đặt một cỗ quan tài hình người nằm nghiêng.

Quan tài hình người rất dày nặng, lớp ngoài cùng được chế tạo bằng gỗ Kim Tơ Nam, cho dù qua mấy ngàn năm cũng không hề mục nát.

Bên trong còn có rất nhiều lớp. "Đó chính là Pharaoh Khufu rồi nhỉ?" Vương Bàn Tử chỉ vào cỗ quan tài hình người nằm nghiêng. "So với quan tài hình người, tôi tò mò hơn là đồ vật của An Lạc chúng ta đang ở đâu." Hồ Bát Nhất nói. "Ở bên trên." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Trần nhà lấp lánh ánh hào quang, có hai bóng đen mơ hồ, hiển nhiên là để đồ vật.

Trần nhà được chế tạo bằng kim cương gần như trong suốt, tỏa ra ánh sáng.

Cổ đại không có kỹ thuật chế tạo thủy tinh, bọn họ chỉ có thể đào một ít kim cương, vàng bạc linh tinh, luyện đồng đã được coi là thủ đoạn kỹ thuật cao nhất.

Mà kim cương ở cổ đại rất thường thấy, đào ra mài giũa một phen

sẽ vô cùng xinh đẹp, nhưng chỉ có vương thất quý tộc mới có thể hưởng dụng.

Mà Pharaoh Khufu dùng nhiều nhất, ông ta dùng kim cương làm cả cái trần nhà. "Kim Tự Tháp không phải chỉ có chín tầng sao?

Sao lại còn một tầng nữa?" Vương Bàn Tử choáng váng.

Kim Tự Tháp Khufu mỗi khi qua một tầng đều vô cùng đòi mạng, hiện tại cư nhiên còn thêm một tầng. "Mọi người quên Kim Tự Tháp cao bao nhiêu à?" Chu Thánh thản nhiên nói. "Một trăm bốn mươi chín mét." Hồ Bát Nhất đáp. "Nếu cộng thêm hai tầng dưới lòng đất và đoạn cách tầng bình dân, đủ..." Hồ Bát Nhất nói được một nửa thì không nói tiếp nữa. "Hai bên lòng đất không tính, xác thực còn dư sáu mét." Hồ Bát Nhất dần dần phản ứng lại.

Đo đạc Kim Tự Tháp Khufu không phải bắt đầu từ lòng đất mà là từ mặt đất.

Nếu tính từ mặt đất thì chỉ có bảy tầng, mỗi tầng hai mươi mét.

Tầng bình dân vì phân chia bình dân thường và bình dân cao cấp nên nhiều hơn ba mét.

Như vậy tính ra còn sáu mét dư thừa, sáu mét đó ở đâu?

Ở trên trần nhà! "Thắp nến lên đi." Chu Thánh chỉ về phía chân nến bốn phía.

Nhóm Hồ Bát Nhất đi thắp sáng nến xung quanh, Chu Thánh trực tiếp đi tới trước mặt vương vị. "Đúng rồi, cậu bố trí cơ quan gì ở tầng dưới vậy?

Tôi thấy tầng nào cậu cũng bố trí." Vương Bàn Tử tò mò hỏi. "Không có gì, để lại cho bọn họ một hòn đá nhỏ." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hắn để Vẫn Đồng của mình lại tầng thứ tám.

Chỉ cần tiến vào tầng tám sẽ rơi vào thế giới Vẫn Đồng.

Vừa rồi hắn nhìn thấy Pharaoh Khufu ngồi trên vương ghế cũng là do chịu ảnh hưởng nhất định khi hắn sử dụng Vẫn Đồng.

Chu Thánh nhìn vương vị xa xỉ, xoay người ngồi xuống.

Trong nháy mắt, tầng thứ chín rung động không ngừng, chân nến trên vách tường lần lượt bốc cháy.

Quang huy trên trần nhà rải xuống quan tài hình người nằm nghiêng.

Trận pháp khắc họa trên mặt đất xuất hiện, trong những rãnh câu hác có máu tươi lưu động, chảy vào trong quan tài.

Một luồng khí tức cường đại dần dần lan tràn ra từ trong quan tài, dường như vì Chu Thánh ngồi lên vương vị đã kích hoạt cấm kỵ nào đó.

Chu Thánh đặt hai tay lên tay vịn vương vị, đôi mắt âm lãnh nhìn quan tài hình người.

Ngồi ở trên này, hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác đại quyền trong tay.

Phảng phất chỉ cần một ý niệm là có thể quyết định sinh tử của người khác.

Hơn nữa loại cảm giác thao túng thiên hạ đó khiến người ta rất si mê.

Ngay khi Chu Thánh đang trầm mê trong cảm giác này, Lưu Ly đang ngủ trên vai hắn dùng đuôi quét qua một cái, cái đuôi lông xù xuyên qua giáp Thủ Lăng Nhân khiến Chu Thánh trong nháy mắt tỉnh táo lại. "Suýt chút nữa thì nhập mê." Chu Thánh hồi thần lại, trong

lòng kinh hãi một trận.

Vạn nhất mình trầm mê trong cảm giác này, có khả năng sẽ đi lên một con đường không lối về.

Chu Thánh quay đầu nhìn Lưu Ly trên vai, trong lòng có chút hồ nghi, Lưu Ly rốt cuộc là cố ý đánh thức mình hay là động tác vô thức? *** Kim Tự Tháp tầng thứ tám.

Theo sự xuất hiện của con mèo vàng kim khổng lồ, tất cả mọi người đều ngẩn ra. "Đây là... mèo sao?" Con mèo lớn nhảy ra từ trong quan tài còn to hơn cả voi, hơn nữa toàn thân tỏa ra ánh vàng.

Còn về cỗ quan quách nhỏ hơn tuy chưa mở, nhưng bằng vào bản năng, Uông Huyền Tông cảm giác quan quách nhỏ chưa mở kia có khả năng càng nguy hiểm hơn. "Không đúng, đây là giả, ngàn vạn lần đừng mắc lừa." Uông Huyền Tông lập tức phát giác được vấn đề.

Trên thế giới này căn bản không có con mèo nào to như vậy.

Nhưng gã vừa dứt lời, Lưu Ly khổng lồ đã quất đuôi tới.

Uông Huyền Tông khom lưng tránh thoát, những người khác thì lấy khiên chắn ra đỡ, nhưng lại bị Lưu Ly một đuôi quét bay ra ngoài, đập vào tường, hộc máu tươi.

Phải biết rằng Lưu Ly sau khi biến lớn chính là tồn tại có thể ngạnh kháng Minh Thần.

Mấy cái khiên chắn căn bản không đỡ nổi.

Uông Huyền Tông đứng dậy nhìn Lưu Ly khổng lồ, lập tức mở vali đen trong tay ra, từ bên trong lấy ra một viên đan dược màu đỏ như máu. "Rick!" Rick đang đeo thùng dầu hỏa há miệng ăn viên đan dược màu đỏ Uông Huyền Tông đút cho.

Nhưng sau khi đan dược nhập thể, cơ thể Rick dần dần biến lớn,

hơn nữa trở nên đen kịt vô cùng.

Cái thùng sau lưng hắn biến thành một đôi cánh xương, trên cánh xương còn dính một ít thịt thối, khiến hắn trông vô cùng dữ tợn. "Quả nhiên là ảo cảnh." Uông Huyền Tông lẩm bẩm.

Viên đan dược kia nếu ở thế giới bình thường là một viên độc dược, nhưng nếu đặt trong ảo cảnh, nó chính là một viên bí dược có thể thay đổi bản thân.

Đây cũng là thứ Thiên Tôn Hội chuẩn bị để đối phó Thủ Lăng Nhân.

Rick sau khi biến lớn, vũ khí hắn sử dụng là một thanh kiếm vừa to vừa dài, thông thể màu đen, bên trên còn khắc một số phù văn đặc thù. "Meo!" Lưu Ly kêu lên một tiếng, lao vút tới.

Rick hai tay nắm chặt thanh kiếm to bản, dùng sức chém xuống. "Keng!" Thanh kiếm chém vào lớp kim quang bao phủ bên ngoài Lưu Ly, Lưu Ly quất đuôi một cái, đánh trúng người Rick.

Rick bị Lưu Ly quất bay ra ngoài.

Lưu Ly trong thế giới Vẫn Đồng là do Chu Thánh tưởng tượng ra dựa trên thời kỳ toàn thịnh của cô, hơn nữa người sử dụng Vẫn Đồng cũng không phải là Chu Thánh, cho nên trong thế giới này, thực lực của Lưu Ly không bị ảnh hưởng.

Biện pháp duy nhất để bọn chúng phá giải chính là tìm được Vẫn Đồng, hoặc là cưỡng ép tỉnh lại.

Nhưng cưỡng ép tỉnh lại là điều chúng không làm được, một khi bị kéo vào thế giới Vẫn Đồng, cho dù phát hiện đây là ảo cảnh thì cũng rất khó thoát ra.

Chương 135

Trận chiến giữa Lưu Ly và Rick vẫn đang tiếp tục, Uông Huyền Tông không muốn lãng phí thời gian ở đây. "John, Ark, tìm cho ta thứ đang khống chế ảo cảnh." Uông Huyền Tông lập tức ra lệnh.

Thủ Lăng Nhân đã đi lên tầng thứ chín, vậy thì ở tầng thứ tám này, chắc chắn có thứ hắn để lại.

John và Ark dẫn người đi tìm kiếm, lúc này Hồ Đức Mạn Đạt tuy đã tỉnh, nhưng lại bị dọa ngất đi lần nữa.

Vốn dĩ kim tự tháp Khufu là phần mộ tổ tiên của gã, nhưng hiện tại gã mới biết, từ sau khi Thủ Lăng Nhân đến, kim tự tháp này đã không còn như trước nữa.

Tất cả cơ quan đều đã thay đổi, biến thành thứ mà gã hoàn toàn không nhận ra.

Trái tim bé nhỏ không chịu nổi, gã đành giả vờ ngất. "Lão đại, cỗ quan quách nhỏ kia có cần mở ra không?" Một người đi tới bên cạnh Uông Huyền Tông hỏi. "Tạm thời không." Uông Huyền Tông phất tay ngăn lại.

Trực giác mách bảo hắn, trong cỗ quan quách nhỏ kia ẩn chứa thứ còn nguy hiểm hơn.

Trong ảo cảnh, mọi thứ đều có thể xuất hiện.

Con mèo khổng lồ đã đủ ly kỳ rồi, thứ trong quan quách nhỏ có lẽ còn ly kỳ hơn.

Mà Vẫn Đồng thì đang giấu trong đó.

John và Ark tìm kiếm một vòng, đều không thấy vật khống chế ảo cảnh.

Không tìm thấy thì thôi, đằng này có mấy người còn bị Lưu Ly đánh trọng thương, khí tức yếu ớt.

Lưu Ly rất thông minh, cô đánh không chết Rick thì quay sang xử lý những kẻ khác trước.

Với những kẻ trọng thương, Uông Huyền Tông trực tiếp cho bọn chúng uống đan dược màu đỏ như máu, khiến bọn chúng biến thành khổng lồ giống hệt hắn, chỉ khác là sau lưng không có cốt xí (cánh xương), mà trên đầu lại mọc sừng trâu cong vút.

Uông Huyền Tông đang vắt kiệt sinh mệnh tiềm năng của bọn chúng.

Có thêm bảy tám người gia nhập, Lưu Ly bắt đầu cảm thấy vất vả, bị Rick dẫn người bao vây.

Lưu Ly nằm trong vòng vây, chạy đằng nào cũng không thoát, công kích của cô tuy mạnh nhưng dễ bị hạn chế.

Người sắp chết sẽ hồi quang phản chiếu, sức mạnh bộc phát ra rất lớn.

Những kẻ kia chính là người sắp chết, hiện tại cưỡng ép nâng cao thực lực cũng tương đương với hồi quang phản chiếu.

Mắt thấy Lưu Ly bị vây khốn, từ trong cỗ quan quách nhỏ truyền ra tiếng gõ. "Lấy vũ khí bí mật ra!" Uông Huyền Tông trầm giọng hét.

Khi hắn nói câu này, ngoại trừ chiếc vali đen trên tay hắn, tất cả các vali đen khác đều được mở ra.

Bọn chúng lấy ra một món đồ trong đó, đều là những mảnh vỡ thanh đồng.

Mấy chục mảnh vỡ thanh đồng dung hợp lại với nhau, hóa thành một chiếc đỉnh.

Đây là chiếc đỉnh thanh đồng mà phương sĩ An Lạc cổ đại dùng để luyện chế đan dược.

Chiếc đỉnh vỡ sau khi dung hợp hoàn mỹ thì không có một chút khe hở nào, thể tích cũng không lớn, chỉ to hơn quả bóng rổ một chút.

Uông Huyền Tông bóp nát một viên đan dược, ném vào trong đỉnh thanh đồng, bên trong đỉnh lập tức bùng cháy dữ dội. "Rầm!" Sau một tiếng nổ lớn, nắp quan tài của cỗ quan quách nhỏ bị đá văng ra, không ai đè lại được.

Bên trong, trước tiên vang lên một khúc BGM quen thuộc, tiếp đó tiên khí phiêu tán ra ngoài, dần dần lộ ra một con khỉ.

Bên trong là Tề Thiên Đại Thánh đang ngồi trên Cân Đẩu Vân, trên mũ Phượng Vũ Quan còn gắn một mảnh thanh đồng.

Ngài mắt bắn kim quang, nhìn đám đạo mộ tặc nước ngoài, đã sớm không chờ đợi nổi nữa.

Tay phải cầm Kim Cô Bổng, chân đạp Cân Đẩu Vân lao ra. "Ăn một gậy của lão Tôn!" "Huyền Hoàng che chở, lò đan luyện yêu!" Uông Huyền Tông niệm khẩu quyết, sau đó nhanh chóng mở nắp đỉnh thanh đồng ra.

Công kích của Tề Thiên Đại Thánh còn chưa kịp giáng xuống đã trực tiếp bị thu vào trong đỉnh thanh đồng, bị liệt hỏa thiêu đốt. "Hừ, chỉ là một con khỉ mà cũng muốn ngăn cản Thiên Tôn Hội ta?" Uông Huyền Tông hừ lạnh.

Khi Tề Thiên Đại Thánh bị nhốt vào đỉnh thanh đồng, thế giới thanh đồng dần dần tiêu tán, Lưu Ly cũng biến mất.

Rick với thân hình khổng lồ nằm suy yếu trên mặt đất.

Còn mấy tên kia thì nằm vật ra, mãi mãi không tỉnh lại được nữa.

Sau khi trở về thế giới thực, Uông Huyền Tông nhìn Vẫn Đồng trên mặt đất, lập tức quát: "Lấy mảnh vỡ ra!" Trong thế giới thanh đồng, bọn chúng dùng đỉnh thanh đồng áp chế năng lực của Vẫn Đồng, nhưng ở hiện thực thì chưa.

Khi các mảnh vỡ được lấy ra và lắp ráp thành một chiếc đỉnh, Uông Huyền Tông dùng nhíp cẩn thận gắp Vẫn Đồng bỏ vào trong đỉnh.

Hắn bóp nát một loại đan dược ném vào, dùng lửa lớn nung Vẫn Đồng để áp chế năng lực của nó.

Theo ngọn lửa bùng cháy, Vẫn Đồng hoàn toàn mất đi năng lực. "Mang thứ này về, cũng coi như không uổng công chuyến này." Uông Huyền Tông cười nhạt.

Tuy hắn không biết đây là cái gì, nhưng lại biết thứ này có tác dụng lớn đối với Thiên Tôn Hội.

Một khi nghiên cứu thấu đáo, thực lực tổng thể của Thiên Tôn Hội sẽ được nâng lên một tầm cao mới. "Vốn định dùng lò luyện đan này để đối phó Thủ Lăng Nhân, nhưng dùng để đối phó thứ này cũng không tệ." Uông Huyền Tông nói xong, ngẩng đầu nhìn lên tầng thứ chín của kim tự tháp. "Rửa sạch cổ chờ đó, ta lên giết ngươi!" Trong lúc Uông Huyền Tông nói chuyện, gần hai mươi tên thuộc hạ của hắn đã chuẩn bị sẵn sàng. ...

Tầng thứ chín kim tự tháp. [Đinh, kiểm tra thấy cơ quan túc chủ bố trí thành công ngăn cản đạo mộ tặc, chúc mừng túc chủ nhận được mười lăm điểm tích phân.] Âm thanh hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh, hắn ngẩng đầu nhìn đám Hồ Bát Nhất, hỏi: "Các anh có mang vũ khí không?" "Có." Hồ Bát Nhất gật đầu, từ trong ba lô lôi ra vũ khí cấp quốc gia.

Vương Bàn Tử có hai khẩu súng tiểu liên, Dương Tuyết Lỵ là một

khẩu súng tỉa, Hồ Bát Nhất dùng súng trường tự động.

Ngoài ra, mỗi người còn được trang bị một khẩu súng lục. "Đưa vali đen cho tôi." Chu Thánh nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lấy vali đen từ ba lô ra, trịnh trọng đưa cho Chu Thánh.

Vali chỉ có hai cái lẫy, rất dễ mở.

Chu Thánh mở ra nhìn thoáng qua đồ vật bên trong rồi đặt xuống.

Hắn đứng dậy khỏi vương vị, đi đến trước quan quách của Pharaoh Khufu, dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt ngoài quan quách.

Theo lực đạo gõ ngày càng mạnh, lớp vỏ ngoài hình người bắt đầu nứt ra. "Rắc!" Một tiếng vang giòn giã, lớp gỗ ngoài cùng trực tiếp bong ra, bên trong là một lớp đá.

Chu Thánh đấm một quyền, lớp đá rơi xuống.

Tiếp đó là lớp bạc trắng, lớp vàng ròng, và cuối cùng là một lớp kim cương.

Chu Thánh nhìn Pharaoh bên trong lớp kim cương, rút bội đao Thủ Lăng Nhân ra, từ từ rạch một đường. "Dừng tay!" Uông Huyền Tông dẫn theo Hồ Đức Mạn Đạt và đám người kịp thời đuổi tới từ tầng tám.

Chu Thánh xách đao nhìn bọn chúng, cười đầy ẩn ý: "Tốc độ cũng nhanh đấy." Uông Huyền Tông tay cầm Đường đao, thủ thế phòng bị.

Khi đối mặt với Thủ Lăng Nhân, hắn buộc phải tập trung cao độ mười hai phần, không dám có chút lơ là.

Sự khủng bố lớn nhất của Thủ Lăng Nhân nằm ở chính bản thân hắn. "Nổ súng!" Uông Huyền Tông ra lệnh không chút do dự.

Người sau lưng hắn rút súng, nhắm vào Chu Thánh xả đạn.

"Đoàng đoàng đoàng..." Chu Thánh nghiêng người nấp sau quan quách, đạn bắn toàn bộ lên quan quách. "Mạn Đạt, đánh thức tiên tổ của ngươi!" Uông Huyền Tông tiếp tục nói. "A... tôi... tôi không..." "Đừng nói với ta là ngươi không biết, nếu bây giờ ngươi không đánh thức hắn, Thủ Lăng Nhân sẽ chém chết hắn." Uông Huyền Tông cắt ngang lời Hồ Đức Mạn Đạt.

Chương 136

Hồ Đức Mạn Đạt bất đắc dĩ, đành phải quỳ xuống đất, nén đau rạch cổ tay mình, để máu tươi chảy vào rãnh nước.

Miệng gã lẩm bẩm ngôn ngữ Ai Cập cổ. "Tiên tổ Khufu vĩ đại, hậu thế tử tôn của ngài hôm nay xin đánh thức ngài.

Hãy tỉnh lại từ giấc ngủ say, thế giới này đáng lẽ thuộc về sự thống trị của ngài; hãy tỉnh lại từ sự mê mang, nhân dân của ngài đang chờ ngài; Minh Thần sẽ không mang ngài đi, ngài đang..." "Đoàng!" Ngay khi Hồ Đức Mạn Đạt đang niệm chú ngữ, Dương Tuyết Lỵ nấp trong bóng tối bắn một phát vỡ đầu gã.

Thân thể Hồ Đức Mạn Đạt cứng đờ ngã xuống, máu tươi chảy càng nhanh hơn.

Uông Huyền Tông liếc nhìn đạm mạc, hắn vừa rồi có khả năng cứu Hồ Đức Mạn Đạt, nhưng hắn không làm. "Đừng để Thủ Lăng Nhân đến gần!" Uông Huyền Tông hét lên một tiếng, sau đó đi đến trước mặt Hồ Đức Mạn Đạt, dùng tay chấm một ít máu, bôi lên da mình.

Da hắn rất nhanh hấp thu máu của Hồ Đức Mạn Đạt, trên người hắn cũng nhiễm một chút khí tức của gã. "Tỉnh lại đi!" Uông Huyền Tông dùng tiếng Ai Cập cổ hét lớn một tiếng, thay Hồ Đức Mạn Đạt đánh thức Khufu.

Hắn trước đó đã dòm ngó ký ức của Hồ Đức Mạn Đạt, tự nhiên cũng biết cách đánh thức Pharaoh Khufu. "Ầm ầm ầm..." Mặt đất bắt đầu chấn động, cả kim tự tháp Khufu đều rung chuyển.

Những cỗ quan tài hình người đặt nghiêng lần lượt đổ xuống, chỉ còn lại lớp cuối cùng.

Chu Thánh vung đao chém, nhưng không thể chém đứt.

Hắn không nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy đến chỗ khác nấp.

Hắn mở vali đen ra lần nữa, lấy quả bom mà An Lạc đã chuẩn bị cho hắn.

Vốn dĩ bộ phận liên quan nghĩ kim tự tháp là kết cấu đất đá, một quả bom vi mô là có thể phá hủy, nhưng họ chưa từng nghĩ nội bộ kim tự tháp Khufu lại như thế này.

Uy lực của quả bom này tối đa chỉ có thể phá hủy một tầng.

Chu Thánh kích hoạt bom, ném xuống dưới vương tọa, sau đó nhìn điểm tích phân của mình, thầm nghĩ: "Hệ thống, quay thưởng toàn bộ cho ta!" Hắn hiện tại phải được ăn cả ngã về không, hắn không ngờ bọn đạo mộ tặc nước ngoài lại đến nhanh như vậy. [Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng đặc thù: Thang Mây (có thể tùy ý bắc cầu, đi đến bất cứ nơi nào).] [Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được công pháp phổ thông: Tiên Nhân Nhảy (sau khi tu luyện, túc chủ nhảy xa mười mét).] [Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng đặc thù: Hộ thân phù Thủ Lăng Nhân.] ... [Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng tinh phẩm: Chiến Mã Thủ Lăng Nhân!] Tiếng hệ thống liên tiếp vang lên, tiêu tốn hết tất cả tích phân của Chu Thánh mới quay trúng Chiến Mã Thủ Lăng Nhân.

Có chiến mã, thực lực của Chu Thánh sẽ được nâng cao đáng kể.

Nhưng hắn tạm thời không triệu hồi, mà giữ làm một con át chủ bài. "Lũ trộm mộ, một tên cũng đừng hòng chạy thoát!" Chu Thánh thầm nghĩ.

Máu tươi trong rãnh chảy nhanh vào quan quách, nắp quan tài từ từ mở ra.

Bên trong là một lão giả hai tay bắt chéo, đầu đội mũ Pharaoh vàng

bạc, thân mặc áo bào trắng viền vàng.

Đó chính là Pharaoh Khufu của Ai Cập cổ đại, con trai của Minh Thần, tồn tại đỉnh cao của kim tự tháp.

Được máu của hậu thế tử tôn đánh thức, thân thể gầy gò của hắn dần dần trở nên đầy đặn, gò má hóp lại khôi phục huyết sắc.

Bên cạnh hắn còn có một cây quyền trượng Pharaoh, toàn thân làm bằng vàng bạc, đầu trượng là hình đầu chó, cũng chính là Minh Thần Anubis.

Hắn từ trong giấc ngủ say dần dần tỉnh lại.

Khi hắn mở đôi mắt ra, trong nháy mắt không ít người nảy sinh cảm giác muốn thần phục, phảng phất đứng ở đó không phải là Pharaoh Khufu mà là một vị thần.

Đứng nhìn hắn chính là một loại báng bổ, chỉ có quỳ xuống cúi đầu mới dễ chịu hơn một chút.

Uông Huyền Tông đã hấp thu máu của Hồ Đức Mạn Đạt nên cảm giác đó mãnh liệt nhất, hắn dẫn đầu quỳ xuống.

Còn nhóm Hồ Bát Nhất nấp trong bóng tối tuy cũng khó cưỡng lại, nhưng bọn họ vẫn cắn răng kiên trì.

Thân là người An Lạc, sao có thể quỳ lạy một người chết?

Huống hồ hắn còn là người nước ngoài!

Về phía Chu Thánh, tuy cũng cảm nhận được áp bách nhưng không nghiêm trọng.

Pharaoh Khufu bước ra khỏi quan quách, hắn như chưa từng chết, bước chân trầm trọng đi về phía vương tọa của mình.

Cả quá trình không ai dám nói chuyện, cũng không ai dám thở mạnh.

Chu Thánh âm thầm tính toán thời gian, thân thể từ từ dựa sát về phía nhóm Hồ Bát Nhất.

Pharaoh vừa đi đến trước vương vị thì nhìn thấy Chu Thánh trong bóng tối.

Ánh mắt hắn trống rỗng đen tối vô cùng, như không có con ngươi, nhìn chằm chằm Chu Thánh, phảng phất muốn nhìn thấu linh hồn hắn.

Chu Thánh đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn Pharaoh.

Pharaoh dừng lại hồi lâu, ngay khi bom sắp nổ thì xoay người ngồi xuống. "Ong..." Cả kim tự tháp trong nháy mắt như sống lại, khí tức vương giả trên người Pharaoh càng thêm long trọng.

Hắn ngồi đó, phảng phất là một vị vua chân chính.

Bất kể là ai nhìn thấy đều phải quỳ xuống.

Pharaoh nắm chặt quyền trượng, dựa vào lưng ghế.

Ý thức của hắn dần dần khôi phục, các cơ quan trong cơ thể cũng dần tràn đầy sức sống.

Phục sinh là một quá trình dài, đầu tiên là thân thể phục hồi, sẽ dựa vào bản năng đi tìm vị trí của mình.

Thứ hai là ý thức, ngủ say hơn hai ngàn năm, không thể nào lập tức tỉnh lại ngay được.

Giống như ngủ vậy, đều phải từ từ mở mắt, sau đó nằm thêm mười mấy phút mới bò dậy.

Hiện tại Pharaoh chính là ở trạng thái này. "Tít tít, tít tít..." Bom tiến vào đếm ngược.

Uông Huyền Tông nghe thấy âm thanh, vội vàng hét lên: "Pharaoh, có bom." Nhưng Pharaoh căn bản không hiểu lời Uông Huyền Tông

nói. "Bùm!" Bom phát nổ, lực xung kích cực lớn trong nháy mắt nhấn chìm Pharaoh vào dư chấn vụ nổ.

Để chống đỡ dư chấn, Uông Huyền Tông vội vàng điều động Tiên Thiên Cương Khí trong cơ thể, nhưng thủ hạ của hắn thì bị hất văng ra ngoài.

Chu Thánh cũng ngay lập tức chạy đến trước mặt nhóm Hồ Bát Nhất, lấy ra chiếc khiên vừa quay thưởng được để phòng ngự. "Rầm!" Cả kim tự tháp đều rung chuyển, cực kỳ không ổn định, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Pharaoh còn chưa kịp phát uy đã bị một quả bom tiêu diệt.

Thực lực hắn có mạnh đến đâu, thân phận có cao đến đâu, dưới sức nổ của bom cũng chỉ còn lại một đống tàn tro.

Đương nhiên, nếu Pharaoh biết có nguy hiểm, có lẽ còn có thể kịp thời chống đỡ, giữ lại một hơi tàn.

Không giống như bây giờ, chỉ còn lại một đống tro bụi.

Khi dư chấn của vụ nổ tan đi, Chu Thánh lập tức lấy ra Thang Mây.

Thang Mây giống như một cái cầu thang xoắn ốc rất dài, Chu Thánh trực tiếp bắc lên tầng trên cùng.

Khi thang đã bắc xong, Chu Thánh quay đầu hét: "Các anh lên trước đi, tôi sẽ theo sau." Nhóm Hồ Bát Nhất cũng không dám chậm trễ, tuy Pharaoh đã biến thành tro bụi rồi nhưng bọn trộm mộ nước ngoài vẫn còn đó.

Vừa rồi dư chấn tuy mãnh liệt nhưng không làm chết bao nhiêu người.

Bọn họ theo cầu thang đi lên, khói bụi còn chưa tan, đạn dược dày

đặc đã bắn tới trong nháy mắt. "Đoàng đoàng đoàng..." Chu Thánh chống đỡ một đợt đạn xong liền ném khiên cho Hồ Bát Nhất.

Tấm khiên là trường thuẫn, nhìn có vẻ nặng nề nhưng thực ra rất nhẹ.

Hồ Bát Nhất cầm khiên chắn đạn, bảo vệ mọi người đi lên, Dương Tuyết Lỵ đi theo bên cạnh Hồ Bát Nhất, thỉnh thoảng dùng súng tỉa phản kích.

Hai bên vẫn tiếp tục đấu súng, mà Chu Thánh nhân lúc khói bụi chưa tan, đèn chưa sáng, nhanh chóng lao qua.

Hắn có năng lực nhìn đêm, có thể nhìn rõ vật trong vòng ba mét. "Đeo kính nhìn đêm vào, phòng bị bốn phía!

Càng trong bóng tối, thực lực tác chiến của Thủ Lăng Nhân càng mạnh!" Uông Huyền Tông lập tức nhắc nhở.

Từng giao đấu với Thủ Lăng Nhân nên hắn vô cùng rõ ràng thực lực của đối phương, trong hoàn cảnh bóng tối tuyệt đối, Thủ Lăng Nhân có thể phát huy toàn bộ thực lực.

Ngươi căn bản không biết giây tiếp theo hắn sẽ xuất hiện từ đâu.

Chương 137

Bóng đêm dường như mới là chiến trường của Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh lúc này đã vòng ra sau lưng đám đạo mộ tặc nước ngoài, vung bội đao Thủ Lăng Nhân thu gặt sinh mệnh bọn chúng. "A!" "Thủ Lăng Nhân ở phía sau!" John trong nháy mắt cảm ứng được, mọi người xoay người nổ súng.

Nhưng Chu Thánh diệt xong một người liền nhanh chóng điều chỉnh vị trí, đổi chỗ khác tiếp tục đánh lén.

Mọi người đều đeo kính nhìn đêm, nhưng trong kính, bọn chúng chỉ có thể nhìn thấy một vệt hỏa quang lóe lên, căn bản không thấy bóng người.

Giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh có thể ẩn mình trong hoàn cảnh tối đen như mực.

Nếu không phải trên bội đao còn lóe lên lân hỏa, bọn chúng ngay cả Chu Thánh ở đâu cũng không biết.

Chu Thánh lúc này hóa thân thành tử thần trong đêm, mỗi lần vung đao đều mang đi một sinh mạng tươi sống.

Khi bụi bặm tan hết, Uông Huyền Tông lập tức sai người bật đèn pin cường độ cao.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, Uông Huyền Tông nhìn thấy Thủ Lăng Nhân ở cách đó không xa. "Thủ Lăng Nhân, hừ!" Uông Huyền Tông xách Đường đao lao nhanh tới, hai tay dùng sức chém mạnh.

Chu Thánh một tay giơ bội đao lên đỡ. "Keng!" Sau một chiêu, Uông Huyền Tông đá một cước về phía Thủ Lăng Nhân, Chu Thánh không phòng bị mà vung tay trái đấm mạnh ra. "Bộp!" Uông Huyền

Tông đá trúng giáp ngực Chu Thánh, bộ giáp triệt tiêu 50% lực xung kích, 50% còn lại Chu Thánh dùng thân thể cường ngạnh đỡ lấy.

Mà cú đấm của hắn trúng Uông Huyền Tông trực tiếp khiến gã thổ huyết, liên tục lùi lại.

Nhưng Chu Thánh lại cảm giác có chút không đúng, cú đấm kia hắn tuy dùng toàn lực nhưng căn bản không làm Uông Huyền Tông bị thương nặng.

Máu tươi dính lên giáp Thủ Lăng Nhân, ngọn lửa trên giáp nhanh chóng tắt ngúm. "Quả nhiên có vấn đề." Ngọn lửa trên giáp không phải lân hỏa bình thường mà là một loại lửa cực kỳ đặc thù, lấy cương khí làm nhiên liệu duy trì sự cháy, cho dù ở trong nước cũng không tắt.

Giờ dính máu của Uông Huyền Tông lại tắt, máu hắn có vấn đề. "Hè hè." Uông Huyền Tông thấy lửa trên giáp tắt một phần, vung đao chém tới lần nữa.

Chu Thánh thôi động cương khí trong cơ thể phòng thủ, máu của hắn rất đặc thù, không thể đánh bừa. "Những người khác, truy kích Mạc Kim Giáo Úy!" Uông Huyền Tông lúc công kích vẫn không quên hạ lệnh.

John, Ark và những kẻ khác chạy về phía Thang Mây.

Chu Thánh muốn ngăn cản nhưng Uông Huyền Tông vung đao chém về phía Lưu Ly đang ngủ trên vai hắn.

Chu Thánh buộc phải xoay người chống đỡ, sau đó tung một cước đá bay Uông Huyền Tông.

Dưới lớp áo bào trắng của Uông Huyền Tông còn mặc một lớp Kim Ti Nhuyễn Giáp, vừa rồi chính lớp giáp này đã triệt tiêu công kích của Chu Thánh. "Thủ Lăng Nhân, cũng chỉ có thế." Qua vài lần giao

chiến, Uông Huyền Tông phát hiện Thủ Lăng Nhân trước mặt không mạnh mẽ như trăm năm trước.

Chu Thánh thu đao về, lấy roi Thái Cực ra, đánh xa với Uông Huyền Tông.

Roi Thái Cực đã được nâng cấp một lần, khi quất ra mang theo sấm sét.

Uông Huyền Tông tuy dùng Đường đao khá dài nhưng cũng không thể tới gần Chu Thánh.

Hai người giằng co dưới Thang Mây, không ai hạ được ai.

Trên Thang Mây, nhóm Hồ Bát Nhất chạy nhanh lên trên, Vương Bàn Tử hai tay cầm tiểu liên đi đoạn hậu, phàm là kẻ nào dám xông lên đều bị gã xả đạn. "Khiên chống đạn!" John hét một tiếng, mấy người phía sau lấy khiên chống đạn từ trong vali ra, giơ cao quá đầu, chặn đạn tiểu liên.

Tiểu liên bắn nhanh nhưng uy lực hơi nhỏ.

Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp chạy đầu tiên đã chạm tới lớp kim cương.

Hồ Bát Nhất lấy dao găm từ ba lô ra, dùng sức đục lớp kim cương.

Hoắc Ngọc Tiệp cũng không nhàn rỗi, dùng Nga Mi Thích đục khoét.

Hai người hợp lực phá lớp kim cương này.

Đạo mộ tặc nước ngoài không ngừng bức tới, Vương Bàn Tử vừa đánh vừa lui.

Dương Tuyết Lỵ ở phía sau gác súng tỉa, chỉ cần đối phương lộ chút sơ hở cô sẽ nổ súng.

Nhưng bọn chúng cực kỳ cẩn thận, dùng khiên chống đạn bao bọc kín mít, không chừa khe hở.

Những tấm khiên đó có thể tổ hợp lại, che chắn hoàn toàn cho chúng. "Hồ ca, đã đục thủng chưa?

Không đỡ nổi nữa rồi!" Vương Bàn Tử hét lớn.

Mà lúc này Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp mới chỉ đục được một cái lỗ nhỏ. "Bàn Tử, đỡ lấy, lớp kim cương này cứng quá." Hồ Bát Nhất hét lại.

Lớp kim cương cứng rắn rất khó đập vỡ, họ lại không có máy khoan.

Chu Thánh thấy tình hình phía trên khẩn cấp, nhìn sang Lưu Ly đang ngủ. "Lưu Ly, dậy được không?" Chu Thánh hết cách, chỉ đành cưỡng ép đánh thức Lưu Ly. "Meo~" Lưu Ly mở đôi mắt ngái ngủ, hỏi: "Cần em làm gì không?" Chu Thánh lấy Kim Cương Toản (mũi khoan kim cương) từ túi đồ ra, đưa cho Lưu Ly: "Mang cái này cho nhóm Hồ Bát Nhất." Lưu Ly ngoạm lấy tay cầm, sau đó đứng dậy. "Mèo biết nói?

Ta không nhớ Thủ Lăng Nhân có thói quen nuôi mèo." Uông Huyền Tông vô cùng kinh ngạc. "Kẻ xấu, sao ngươi còn chưa chết?" Lưu Ly cũng nhận ra Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông nghe giọng cô thấy hơi quen nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. "Chu Thánh anh cẩn thận chút, năm đó tiêu diệt Thủ Lăng Nhân cũng có hắn, tuy lúc đó hắn chỉ là con kiến nhỏ, nhưng sống đến tận bây giờ chắc chắn rất mạnh." Lưu Ly vội vàng nhắc nhở. "Ừ, anh thấy rồi." Chu Thánh gật đầu.

Lưu Ly đạp lên vai Chu Thánh mượn lực nhảy lên, sau đó đạp lên Thang Mây, mấy bước đã nhảy tới đầu Hồ Bát Nhất. "Kim Cương

Toản cho anh." "Đa tạ!" Hồ Bát Nhất cầm Kim Cương Toản khoan lỗ, rất dễ dàng đã xuyên thủng lớp kim cương.

Khi lớp kim cương bị khoan thành một lỗ lớn, Hồ Bát Nhất và Hoắc Ngọc Tiệp lần lượt chui vào. "Meo, thông rồi." Lưu Ly nói vọng xuống với Chu Thánh.

Chu Thánh nghe vậy yên tâm hơn nhiều, lấy ra đòn sát thủ của mình. "Húy..." Chu Thánh huýt sáo, hô nhẹ: "Ra đây đi!" "Cộp cộp cộp..." Tiếng vó ngựa dần dần vang lên. "Hí hí hí..." Đột nhiên, một con chiến mã toàn thân bốc lên ánh sáng vàng lục u ám từ cửa vào tầng chín, chân đạp liệt hỏa lao tới.

Giáp trụ bao phủ thân thể nó, từ đầu đến đuôi, chỉ lộ ra đôi mắt ngựa rực lửa.

Đây chính là Chiến Mã Thủ Lăng Nhân.

Uông Huyền Tông thấy chiến mã xuất hiện, không nói hai lời vung đao chém tới. "Hí..." Chiến mã hí vang, trực tiếp húc về phía Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông thấy ngựa lao tới, không dám ngạnh kháng, nghiêng người né tránh.

Chiến Mã Thủ Lăng Nhân một mạch lao đến trước mặt Chu Thánh, ổn định thân thể, cúi đầu xuống.

Chu Thánh vỗ vỗ đầu ngựa, ngọn lửa trên mình ngựa trong nháy mắt dẫn cháy lại ngọn lửa đã tắt trên giáp Thủ Lăng Nhân của hắn.

Chu Thánh không nói hai lời, xoay người lên ngựa.

Tuy hắn chưa từng cưỡi ngựa, nhưng giờ khắc này cũng cảm nhận được mình có thể thao túng con chiến mã này.

Trên lưng ngựa có yên, nhưng không có dây cương và roi da.

Bởi vì căn bản không cần.

Hơn nữa, Chu Thánh cảm giác thực lực của mình tăng cường không ít.

Chiến Mã Thủ Lăng Nhân quay đầu, đạp liệt hỏa đi về phía Uông Huyền Tông.

Chương 138

Một người một ngựa đều lộ hung quang, khí tức lẫm liệt.

Uông Huyền Tông cảm nhận được một tia nguy hiểm, buộc phải cẩn thận đối đãi.

Nhóm Vương Bàn Tử ở trên cao nhìn đến ngây người. "Hồ ca, tôi cũng muốn cưỡi ngựa." Vương Bàn Tử nhìn mà hâm mộ.

Không người đàn ông nào có thể từ chối sự cám dỗ của việc cưỡi ngựa.

Hơn nữa thân mặc giáp trụ, tay cầm trường đao, cưỡi trên lưng ngựa, đó chính là một tướng quân chinh chiến tứ phương.

Đây là giấc mộng của bao nhiêu nam nhân? "Bàn Tử, đừng lãng phí thời gian, mau lên đây." Hồ Bát Nhất cũng rất hâm mộ, nhưng anh vô cùng rõ ràng việc cần làm hiện tại.

Chờ sau này ra ngoài, sẽ đi trường đua ngựa phi nước đại sau.

Vương Bàn Tử hoàn hồn, nhanh chóng túm dây thừng leo lên.

Hồ Bát Nhất cân nhắc thân hình Bàn Tử khá to nên cố ý làm cái lỗ rất lớn để tiện cho gã chui qua.

Người ở trên đang tiến vào tầng tiếp theo.

Mà bên dưới, trận chiến của Chu Thánh mới vừa bắt đầu.

Có chiến mã gia trì, thực lực Chu Thánh bạo tăng không ít, tốc độ lưu chuyển cương khí trong cơ thể tăng nhanh, chiến mã cũng bắt đầu phi nước đại, tốc độ cực nhanh. "Vù..." Đao phong của Chu Thánh xé gió đêm, tiếng nức nở xen lẫn tiếng xé gió.

Uông Huyền Tông dựng thẳng Đường đao bằng hai tay, đỡ đòn

chém của Chu Thánh. "Keng!" Sau tiếng vang lảnh lót, Đường đao của Uông Huyền Tông chặn được cú chém. "Hí..." Chiến mã tung vó trước, một cú đá hất văng Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông lăn mấy vòng trên đất, đập vào cột đá.

Chu Thánh nhân lúc hắn chưa đứng dậy, lại thúc ngựa lao tới. "John!" Uông Huyền Tông hét lớn.

John đang nấp sau khiên tiến lên liền dừng bước, gác súng máy bắn về phía Chu Thánh.

Lửa trên giáp Thủ Lăng Nhân bùng cháy, nung chảy toàn bộ đạn bắn tới, tốc độ hắn không giảm, chiến mã trong vòng một giây ngắn ngủi đã lao đến trước mặt Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông vội vàng điều động toàn thân cương khí hộ thể, nhưng hắn trực tiếp bị vó trước của chiến mã đạp lún xuống mặt đất, rơi thẳng xuống tầng tám.

Chu Thánh đứng bên miệng lỗ nhìn xuống, Uông Huyền Tông đang khảm vào sàn nhà tầng tám, lồng ngực lõm xuống, miệng thổ huyết.

Sức mạnh của chiến mã phi thường lớn, đôi vó trước đạp gãy xương sườn Uông Huyền Tông.

Nhìn Uông Huyền Tông sắp chết, Chu Thánh không quản hắn nữa.

Hắn chuyển ý niệm, chiến mã quay đầu chạy về phía Thang Mây.

Đạo mộ tặc nước ngoài trên Thang Mây lúc này đã đi tới dưới miệng lỗ.

Nếu không phải Vương Bàn Tử đứng trên dùng hỏa lực áp chế, có khả năng bọn chúng đã leo lên rồi.

Bọn chúng giơ khiên, đạn của Vương Bàn Tử như mưa rào đánh

lên khiên.

Một băng đạn chưa đến mười giây đã bắn hết. "Haha, hết đạn rồi chứ gì!" John cười lạnh. "Đoàng!" Dương Tuyết Lỵ cầm súng tỉa, không cần ngắm, trực tiếp nổ súng. "Hồ ca, hết đạn." Hồ Bát Nhất nghe vậy ném khẩu súng trường của mình cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lại dùng hỏa lực áp chế đám người sắp lên tới nơi. "Hí..." Đúng lúc này, một tiếng ngựa hí vang lên.

Vương Bàn Tử mặt lộ vẻ vui mừng, Thủ Lăng Nhân đến rồi. "Cộp cộp cộp..." Chu Thánh cưỡi chiến mã lao tới, chiến mã nhảy vọt lên, đạp lên khiên của bọn chúng.

Nhiệt độ cao khủng khiếp bùng phát, khiên kim loại trong nháy mắt bị nung đỏ rực.

Kẻ cầm khiên bị bỏng tay, không chịu nổi nữa vứt khiên ngồi xổm xuống, để kẻ khác đỡ.

Nhưng khi tấm khiên đầu tiên mất đi phòng ngự, những tấm khiên khác cũng mất tác dụng.

Chu Thánh tung vó trước chiến mã, dùng sức đạp mạnh. "Rầm!" Phòng ngự tuyệt đối của bọn chúng trong nháy mắt vỡ tan.

John, Ark và những kẻ khác nhanh chóng bỏ chạy, ngay cả vali đen trong tay cũng không cần nữa.

Chu Thánh dùng bội đao rạch mở một cái vali đen khá lớn, bên trong có một chiếc đỉnh thanh đồng nhỏ, trong đỉnh lửa lớn đang luyện hóa Vẫn Đồng.

Hắn vội vàng dập lửa, lấy Vẫn Đồng bên trong ra, dùng bùa giấy bọc lại.

Mà chiếc đỉnh to hơn quả bóng rổ một chút kia cũng bị hắn thu lại.

Trực giác mách bảo hắn chiếc đỉnh này rất không bình thường, thứ có thể luyện hóa Vẫn Đồng sao có thể đơn giản?

Thu đỉnh lò xong, Chu Thánh lại như mở hộp gỗ, lần lượt mở các vali đen khác.

Đồ trong vali rất nhiều, đều là vũ khí đặc thù và công cụ trộm mộ, còn có một số thứ Chu Thánh chưa từng thấy, chắc là dùng để đối phó mình. "Rốt cuộc là tổ chức gì mà lại chuyên nghiệp như vậy?" Chu Thánh nhíu mày suy tư.

Trình độ chuyên nghiệp của bọn chúng còn hơn cả nhóm Hồ Bát Nhất.

Muốn kỹ thuật có kỹ thuật, muốn thực lực có thực lực, hơn nữa còn có tổ chức có kỷ luật.

Chu Thánh nghi ngờ đám người lùn trên đảo và Morris trước đó đều có liên quan đến chúng. "Đợi quay về phải điều tra kỹ bọn này mới được." Chu Thánh lẩm bẩm.

Lưu Ly nhảy lên vai Chu Thánh, vươn vai một cái rồi ngủ tiếp. "Phía trên còn có một thứ, anh cẩn thận chút." Lưu Ly nhắc nhở một câu rồi chìm vào giấc ngủ. "Phía trên có thứ gì?" Chu Thánh ngẩn ra.

Vốn tưởng sự việc đã kết thúc, không ngờ phía trên vẫn còn. "Có thể đứng trên Pharaoh chỉ có Minh Thần, nhưng Minh Thần ở tầng tám, còn có ai cao hơn Pharaoh?" Chu Thánh nghĩ đến đây, dùng bội đao khoét một cái lỗ thật lớn, cưỡi chiến mã đi lên.

Khi lên đến nơi, Chu Thánh mới phát hiện nhóm Hồ Bát Nhất đứng yên tại chỗ, không thể động đậy, giống như bị định thân.

Thứ duy nhất có thể cử động chỉ có nhãn cầu.

Trong mắt họ mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc, như thể nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng tuyệt thế.

Họ không phải bị định thân, mà là sợ đến mức không dám cử động.

Trong đầu họ chỉ có một ý niệm: Có nên quỳ xuống, có nên thần phục hay không?

Chu Thánh nhìn theo ánh mắt họ, cuối cùng cũng hiểu vì sao họ sợ hãi.

Bởi vì... họ nhìn thấy Thần!

Trong văn hóa Ai Cập cổ, Pharaoh là tồn tại đỉnh cao của kim tự tháp.

Có thể đứng trên Pharaoh chỉ có Thần.

Pharaoh chẳng qua là con của Thần, được phái xuống nhân gian quản lý trật tự, chủ trì sự phồn vinh hưng thịnh.

Từ cổ chí kim, bất kể là An Lạc hay cả thế giới đều có truyền thuyết về thần linh.

Nhưng thần linh là hư cấu.

Mà hiện tại, phía trước lại có một vị Thần, một vị Thần chân chính!

Hắn trông rất trẻ, trên người có một tầng hào quang thánh khiết, nhưng nửa mặt phải của hắn vô cùng tường hòa, nửa mặt trái lại vô cùng dữ tợn.

Chương 139

Rất khó tưởng tượng trên mặt một người lại đồng thời xuất hiện hai loại biểu cảm.

Hắn vừa dữ tợn lại vừa thần thánh; hắn vừa phẫn nộ lại vừa an tường; hắn vặn vẹo lại cũng nhu hòa.

Hai loại phong cách hoàn toàn khác biệt gượng ép ghép lên người hắn, tịnh không hài hòa nhưng lại chân thực tồn tại.

Hắn rất tuấn tú xinh đẹp, da dẻ cũng rất đẹp, không vàng không trắng mà thiên về trung tính, giống như con lai.

Mái tóc đen dài xõa xuống, trong mắt đàn ông hắn là mỹ nữ cười một cái nghiêng thành; trong mắt phụ nữ hắn là mỹ nam đẹp mắt.

Ngươi thậm chí không thể phân rõ giới tính của hắn.

Hắn ngồi ngay ngắn trên ghế trắng tinh, mười ngón tay đan chéo, dường như đang đánh giá từng người.

Sau lưng hắn có một cỗ quan quách thanh đồng, đó chính là quan tài Sở Vương.

Bên cạnh quan quách thanh đồng còn có một chiếc đỉnh lớn, chiếc đỉnh bị xích sắt khóa lại, Chu Thánh ẩn ước nghe thấy bên trong có tiếng rồng ngâm.

Truyền thuyết kể rằng, Hạ Vũ đúc Cửu Đỉnh để trấn long mạch thiên hạ!

Vua chúa đời sau, kẻ nào có được Cửu Đỉnh thì có được thiên hạ.

Nhưng sau khi Tây Chu thành lập, Khương Thái Công thu thập Cửu Đỉnh, phong ấn long mạch và giao cho Thủ Lăng Nhân trông coi.

Nhưng sau đó Tây Chu suy yếu, Đông Chu bất hưng, Cửu Châu Đỉnh bị Xuân Thu Chiến Quốc chia cắt, sau khi chết mang vào lăng mộ.

Thủ Lăng Nhân cũng biến thành Thủ Lăng Nhân chân chính (người giữ lăng).

Mà chiếc đỉnh trước mắt là Kinh Châu Đỉnh, đỉnh tròn hai tai ba chân.

Hiện giờ bị xích sắt khóa lại, trên xích còn có phù văn trấn áp.

Nhìn đỉnh xong, Chu Thánh mới rút bội đao Thủ Lăng Nhân, chĩa về phía vị...

Thần trước mắt!

Muốn mang Cửu Châu Đỉnh đi thì buộc phải giải quyết hắn.

Thần đứng trên cả Pharaoh Khufu, sao có thể để Chu Thánh tùy ý mang đồ ở tầng này đi? "Ngươi dám mạo phạm Thần?" Hắn không mở miệng nhưng âm thanh lại xuất hiện trong đầu Chu Thánh.

Giọng nói rất ôn nhu nhưng cũng ẩn chứa lửa giận.

Như đang chất vấn, lại như đang phẫn nộ.

Phẫn nộ vì phàm nhân dám mạo phạm Thần! "Ngươi không phải Thần!" Chu Thánh kiên định nói.

Thân là một người theo chủ nghĩa duy vật, Chu Thánh thà tin trên đời có quỷ cũng không tin trên đời có Thần! "Báng bổ Thần, đáng đày xuống địa ngục thiêu đốt!" Giọng nói phẫn nộ của hắn vang lên, tay trái trắng nõn từ từ giơ lên. "Bất kính Thần, đáng lên thiên đường sám hối!" Giọng nói nhu hòa vang lên, tay phải hắn cũng giơ lên theo.

Cùng một âm thanh vang lên, câu trước phẫn nộ, câu sau tường hòa.

Mà Chu Thánh, chốc thì rơi vào địa ngục trải nghiệm nóng rực, chốc lại vào thiên đường cảm nhận ấm áp.

Hắn ở giữa thiên đường và địa ngục liên tục qua lại.

Mà vị Thần trước mắt dường như đang do dự, rốt cuộc nên để Chu Thánh xuống địa ngục hay lên thiên đường. "Quả nhiên không phải Thần!" Chu Thánh cười Chiến Mã Thủ Lăng Nhân từ từ tới gần, ngọn lửa trên người bùng cháy. "Xuống địa ngục đi." Giọng hắn vô cùng băng lãnh, dường như đã đưa ra quyết định, để Chu Thánh xuống địa ngục.

Nhưng Chu Thánh vung một đao chém đứt địa ngục do chúng cấu tạo ra. "Đừng ngẩn ra đó, hắn không phải Thần!" Chu Thánh hét lớn.

Vương Bàn Tử cả người run rẩy, căng thẳng hỏi: "Hắn không phải Thần thì là cái gì?" Chu Thánh đạm mạc nói: "Trong văn hóa Ai Cập cổ có thiên đường sao?" Minh Thần đến từ địa ngục, trong nhận thức của người Ai Cập cổ, sau khi chết đều sẽ bị Minh Thần mang đi.

Thờ phụng Pharaoh là để khi bị Minh Thần mang đi sẽ giảm bớt đau khổ.

Chứ không có thuyết pháp về thiên đường.

Thiên đường bắt nguồn từ phương Tây, từ Kinh Thánh.

Mà Ai Cập cổ là một trong bốn nền văn minh cổ đại, thời gian phát nguyên dài, đợi thời đại Pharaoh kết thúc rồi ước chừng mới có Kinh Thánh.

Cho nên khi hắn nói ra câu lên thiên đường, trong lòng Chu Thánh đã xác nhận trăm phần trăm: Hắn không phải Thần!

Ít nhất không phải Thần của Ai Cập cổ!

Mà kim tự tháp này là của Pharaoh Khufu, hắn không phải Thần

Ai Cập cổ, hiển nhiên là... thứ mà đám người trộm long mạch An Lạc năm đó để lại.

Trước đó Lưu Ly cũng nói phía trên có thứ gì đó, chứng tỏ hắn chỉ là một "thứ", không phải Thần.

Nhóm Hồ Bát Nhất nghe lời Chu Thánh, trong nháy mắt hồi phục tinh thần từ trạng thái thất thần. "Mẹ kiếp, dám dọa Bàn gia mày à!" Vương Bàn Tử xắn tay áo, giơ súng bắn. "Đoàng đoàng đoàng..." Đạn xuyên qua thân thể hắn, căn bản không làm hắn bị thương mảy may. "Kẻ báng bổ Thần, đáng xuống địa ngục!" Trong giọng nói ôn hòa xen lẫn lửa giận, mặt hắn dần trở nên dữ tợn.

Chu Thánh cưỡi ngựa lao đến trước mặt hắn, vung đao chém xuống. "Vù..." Bội đao Thủ Lăng Nhân trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, giống như chém vào không khí. "Không phải bản thể?" Chu Thánh hơi sững sờ. "Thần nói: Phải có ánh sáng!" Hắn mở miệng nói một câu, kim tự tháp vốn âm u trong nháy mắt bị một tầng ánh sáng trắng tinh bao phủ, hào quang chói lọi khiến mọi người không mở nổi mắt.

Mà hắn cũng từ dưới đất bay lên, sau lưng mọc ra một đôi cánh nửa đen nửa trắng.

Hắn như một thể thống nhất đầy mâu thuẫn, vừa không phải thiên thần thuần trắng, cũng không phải ác ma thuần đen, mà là thứ nửa đen nửa trắng. "Tìm bản thể của hắn." Chu Thánh lập tức phân phó.

Đã hắn không phải Thần thật, vậy hắn nhất định là do một vật nào đó cấu tạo thành. "Song Sinh Thiên Sứ." Hoắc Ngọc Tiệp đứng bên dưới nói, cô đã nhận ra. "Trong Kinh Thánh có ghi chép về Song Sinh Thiên Sứ, một nửa chính nghĩa, một nửa sa đọa, hắn là sứ giả song hành của thiên đường và địa ngục, có thể qua lại giữa thiên đường và địa ngục.

Hắn có thể tiếp dẫn người lên thiên đường, cũng có thể tống người xuống địa ngục." Nghe Hoắc Ngọc Tiệp giải thích, mọi người rốt cuộc cũng hiểu thứ này là cái gì.

Chu Thánh đứng trên lưng ngựa, nhảy vọt lên, nhìn về phía Song Sinh Thiên Sứ.

Song Sinh Thiên Sứ vỗ cánh, đôi cánh trắng hóa giải công kích của Chu Thánh, đôi cánh đen đánh lui hắn.

Máu của Thủ Lăng Nhân có thể khắc chế tất cả quỷ thần. "Ở đây sáng quá, không tìm thấy." Nhóm Hồ Bát Nhất tìm một vòng, cái gì cũng không thấy.

Dưới ánh sáng trắng bao phủ, mọi thứ đều bị che lấp.

Nơi này rõ ràng là tầng cao nhất kim tự tháp, giờ lại làm như thiên đường vậy. "Thần nói: Kẻ ác đáng đọa địa ngục!" Song Sinh Thiên Sứ lại nói, mọi người trong khoảnh khắc rơi vào địa ngục liệt hỏa.

Nhiệt độ cao khủng khiếp lan tràn, dường như muốn nướng chín mọi người.

Chu Thánh chém một đao rẽ biển lửa, đao chỉ Song Sinh Thiên Sứ. "Bất kể ngươi có phải Thần hay không, ta đều sẽ kéo ngươi xuống khỏi thần đàn!" Nói xong, Chu Thánh lao xuống, hai tay nắm cán đao chém ngang.

Song Sinh Thiên Sứ vỗ cánh, cuộn lên một trận sóng nhiệt nuốt chửng Chu Thánh. "Thần nói... không, ta nói: Báng bổ thần linh, đáng bị liệt hỏa tịnh hóa!" "Vù!" Trong biển lửa, Chu Thánh cưỡi chiến mã nhảy vọt ra, hắn trở tay cầm cán đao, khi chiến mã bay lên không trung liền chém một đao về phía Song Sinh Thiên Sứ.

Song Sinh Thiên Sứ dùng cánh trắng hộ trước thân. "Xoẹt!" Chu Thánh chém xuống, trực tiếp chặt đứt cánh trắng của Song Sinh Thiên

Sứ.

Chương 140

Song Sinh Thiên Sứ chỉ còn một cánh rơi từ trên không xuống ngọn lửa.

Chu Thánh cũng rơi xuống theo, xách bội đao chỉ vào biển lửa.

Ảo cảnh còn chưa kết thúc, Song Sinh Thiên Sứ cũng chưa chết.

Vương Bàn Tử lặng lẽ lôi ra một bộ bài tây, nhìn Hồ Bát Nhất. "Hồ ca, chúng ta còn có tác dụng gì không?" Vương Bàn Tử không kìm được hỏi.

Họ phát hiện mình chẳng giúp được gì.

Trong địa ngục, điều duy nhất họ làm được là đảm bảo mình không làm vướng chân Thủ Lăng Nhân. "Bàn Tử, cậu cảm thấy nơi này thật sự là địa ngục sao?" "Ý gì?" Vương Bàn Tử ngẩn ra. "Nơi này... là ảo cảnh, những gì cậu thấy chưa chắc đã là thật." Hồ Bát Nhất giải thích.

Họ đang ở đỉnh tầng chín kim tự tháp, không thể nào đột nhiên rơi vào địa ngục.

Hồ Bát Nhất nhớ lại lần trước trong mật đạo Thủ Lăng Nhân cũng gặp tình huống tương tự, có điều lần trước vào ảo cảnh không khác gì thế giới thực.

Hồ Bát Nhất ngồi xếp bằng, nhắm mắt tĩnh tâm, không để ý tình huống bên ngoài.

Có Chu Thánh cầm chân Song Sinh Thiên Sứ, chỉ cần nhóm Vương Bàn Tử không quấy rầy, Hồ Bát Nhất có thể rất nhanh rời khỏi thế giới giả tưởng.

Nhóm Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất không màng lửa nướng

mà ngồi xuống, cũng nhao nhao học theo.

Họ ở rìa ngọn lửa, bị lửa nướng da thịt nhưng không ai động đậy hay kêu la, mà trầm trụ khí, khí định thần nhàn.

Chu Thánh lấy khiên ném trước mặt nhóm Hồ Bát Nhất, để họ rời khỏi thế giới giả tưởng.

Chính hắn ở lại đây cầm chân Thiên Sứ.

Nếu không, một khi Song Sinh Thiên Sứ phản ứng mở phòng ngự, nhóm Hồ Bát Nhất sẽ khó xử lý. "Rầm!" Từ trong biển lửa, Song Sinh Thiên Sứ bay ra.

Cánh của hắn biến thành màu đen, bạch quang trên người cũng tiêu tán, hóa thành hắc khí u u.

Sắc mặt hắn vô cùng vặn vẹo, dữ tợn cực điểm.

Trong tay hắn còn cầm một cây roi dài đầy gai ngược.

Chu Thánh chém cánh trắng của hắn, tương đương chém chết Thiên Sứ Trắng trong Song Sinh Thiên Sứ.

Có câu nói rất hay: Tẩy trắng yếu ba phần, hắc hóa mạnh gấp mười.

Mà Song Sinh Thiên Sứ trước đó lúc nửa đen nửa trắng là tương khắc lẫn nhau, thiên sứ thiện lương áp chế thiên sứ tà ác.

Nhưng hiện tại thiên sứ thiện lương bị Chu Thánh chém, Hắc Thiên Sứ chiếm thế chủ động, thành công hắc hóa. "Kẻ báng bổ Thần đều đáng bị tống vào địa ngục!" "Vút!" Roi dài của Hắc Thiên Sứ quất nhanh ra, khuấy động lửa địa ngục bao phủ đỉnh đầu Chu Thánh và cả nhóm Hồ Bát Nhất đang ngồi thiền.

Ánh mắt Chu Thánh lạnh lẽo, cưỡi ngựa đạp liệt hỏa lam u bay lên không trung, lao về phía Hắc Thiên Sứ.

Hắc Thiên Sứ vung roi, cây roi linh hoạt như rắn uốn lượn đánh tới Chu Thánh.

Chu Thánh không lùi bước mà thôi động giáp Thủ Lăng Nhân ngạnh kháng một kích, sau đó vung đao chém tới.

Hắc Thiên Sứ vỗ cánh sau lưng, thoát khỏi phạm vi chém của Chu Thánh.

Nơi này là sân nhà của hắn, hắn có thể điều động mọi thứ ở đây cho mình sử dụng. "Thật sự cho rằng chỉ có ngươi mới tạo ra được ảo cảnh sao?" Chu Thánh lấy Vẫn Đồng ra, xé bỏ bùa giấy dán trên đó.

Hắn muốn ở trong thế giới giả tưởng của đối phương lại sáng tạo thêm một thế giới giả tưởng nữa.

Khi bùa giấy bị xé, Tề Thiên Đại Thánh kim quang lấp lánh bước ra, vẫn đẹp trai và bá khí như vậy. "Gà rừng tạp lông, ăn một gậy của lão Tôn!" Tôn Ngộ Không giơ cao Kim Cô Bổng, đánh về phía Hắc Thiên Sứ.

Tề Thiên Đại Thánh đạp Cân Đẩu Vân căn bản không ngán Hắc Thiên Sứ, Hắc Thiên Sứ biết bay, ngài cũng biết bay.

Vũ khí của Hắc Thiên Sứ có thể biến dài ngắn, xin lỗi, Kim Cô Bổng của Tề Thiên Đại Thánh còn có thể biến to nhỏ.

Chu Thánh cưỡi chiến mã đứng bên cạnh, tìm cơ hội đánh lén.

Tề Thiên Đại Thánh dù sao cũng là do hắn tưởng tượng ra, tuy năng lực rất mạnh nhưng thực lực bị hạn chế, so với Hắc Thiên Sứ vẫn kém hơn một chút.

Nhưng ngài sức lớn!

Tề Thiên Đại Thánh giơ Kim Cô Bổng nện một gậy vào Hắc

Thiên Sứ.

Cánh đen của Hắc Thiên Sứ tản ra hỏa quang, phản lại công kích của Tề Thiên Đại Thánh.

Hai người giao chiến trong sân, Chu Thánh bỗng nhiên thể nghiệm được thú vui của việc xem kịch. "Hèn chi Vương Bàn Tử thường mang theo bộ bài tây." Chu Thánh bỗng hiểu được sự nhàm chán của Vương Bàn Tử.

Lúc này, Hồ Bát Nhất ngồi xếp bằng đã lâu tỉnh lại.

Ngọn lửa xung quanh tiêu tán, nhiệt độ nóng rực trở nên băng lãnh.

Hồ Bát Nhất chậm rãi mở mắt, nơi nhìn thấy là một mảnh hắc ám.

Anh vội lấy đèn pin chiếu sáng, phát hiện mình đã trở về.

Trước mắt vẫn là đỉnh tầng chín kim tự tháp, Song Sinh Thiên Sứ không thấy đâu, ngay cả cái ghế cũng không có.

Chỉ có một chiếc đỉnh thanh đồng bị xích sắt khóa và một cỗ quan quách.

Mà trên xích sắt còn có một cây thánh giá, thánh giá nửa đen nửa trắng, bên trên khắc hai thiên sứ, chính là Song Sinh Thiên Sứ trong ảo cảnh.

Thủ Lăng Nhân cưỡi chiến mã, vung đao chỉ vào thánh giá bất động, những người khác cũng đứng yên tại chỗ, chỉ có mình anh tỉnh lại. "Cho nên, chúng ta từ lúc vừa lên đây đã rơi vào ảo cảnh." Hồ Bát Nhất hoàn hồn, trong nháy mắt hiểu ra tất cả.

Thế giới thật thật giả giả khiến anh có chút mơ hồ. "Rốt cuộc mình đang ở thế giới thực hay thế giới ảo?" Hồ Bát Nhất không khỏi tự hỏi, anh bỗng nhiên có chút hoài nghi.

Liên tục hai lần vào thế giới ảo khiến anh sinh ra nghi ngờ với thế

giới thực. "Thôi kệ, không nghĩ nữa, lấy thánh giá trước đã." Hồ Bát Nhất đứng dậy đi về phía thánh giá.

Anh có thể kiểm soát tâm thái rất tốt, cho dù rơi vào mê mang cũng có thể tỉnh táo lại ngay lập tức, biết hiện tại cần làm gì.

Khi đi ngang qua Thủ Lăng Nhân, anh ngẩng đầu nhìn Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa.

Lúc này Chu Thánh đang ở trong ảo cảnh, nếu anh lột mặt nạ ra thì có thể biết ngay tướng mạo của Chu Thánh.

Nhưng anh chần chừ một chút rồi vẫn không lột. "Tôi Hồ Bát Nhất sẽ không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hy vọng có ngày được nhìn thấy cậu tháo mặt nạ." Hồ Bát Nhất đạm mạc nói một câu, sau đó đi đến trước xích sắt.

Ngay khi anh định lấy thánh giá, một thanh Đường đao bay tới, cắm vào xích sắt, bức lui Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nghiêng người né tránh, khi quay đầu lại nhìn thì thấy Uông Huyền Tông dẫn người đi lên. "Chết tiệt, phiền phức rồi." Hồ Bát Nhất nấp sau một cột đá tránh đạn. "Rất tốt, tất cả đều rơi vào ảo cảnh." Trên người đám Uông Huyền Tông đều dán một lá bùa, lá bùa này giúp bọn chúng sau khi lên đây không bị ảnh hưởng bởi ảo cảnh.

Hiển nhiên bọn chúng biết tác dụng của thánh giá kia và đã sớm có chuẩn bị.

Hồ Bát Nhất rút dao găm từ ba lô, chém vào xích sắt, đứng dậy vung một đao chém xuống. "Keng..." Xích sắt rung động, bị Hồ Bát Nhất chém ra một vết sứt, ngay cả thánh giá cũng lắc lư. "Giết hắn!" Uông Huyền Tông không chút do dự hạ lệnh.

Tất cả chĩa súng vào nhóm Thủ Lăng Nhân.

Trong ảo cảnh.

Theo sự rung lắc của thánh giá, cả địa ngục đều chao đảo, ngay cả Hắc Thiên Sứ cũng đứng không vững.

Chu Thánh nhìn chuẩn thời cơ, hét lớn: "Khỉ con!" "Gọi ta là...

Chương 141

Tề!

Thiên!

Đại!

Thánh!!" Tề Thiên Đại Thánh nhảy vọt lên, Kim Cô Bổng to lên gấp trăm lần, nện mạnh xuống Hắc Thiên Sứ.

Hắc Thiên Sứ không kịp né tránh, chỉ có thể vận chuyển đôi cánh hộ thân. "Rầm!" Tề Thiên Đại Thánh giáng một gậy đánh Hắc Thiên Sứ rơi vào biển lửa, cánh đen bị đánh gãy.

Chu Thánh cưỡi chiến mã lao nhanh tới, chiến mã tung vó trước đạp lên người Hắc Thiên Sứ, trực tiếp đạp gãy xương cốt hắn, Chu Thánh xách bội đao, một đao chém rụng đầu Hắc Thiên Sứ.

Ảo cảnh dần dần tiêu tán, Chu Thánh lấy Vẫn Đồng ra nhìn Tôn Ngộ Không. "Lão Tôn đi đây!" Tề Thiên Đại Thánh thu Kim Cô Bổng, trực tiếp biến mất, Chu Thánh cũng dán bùa lên Vẫn Đồng.

Hắc Thiên Sứ là Thần trong ảo cảnh, hắn chết rồi thì thế giới thực cũng tự nhiên biến mất. ...

Thế giới thực.

Uông Huyền Tông đi đến trước mặt Chu Thánh, nhìn hắn trên lưng ngựa, khinh miệt nói: "Hừ, ngươi thực lực mạnh thì thế nào, trước mặt Thần ngươi chung quy chỉ là kiến hôi!

Thủ Lăng Nhân đã tuyệt diệt thì đừng nên xuất hiện nữa!" Uông Huyền Tông rút Đường đao của mình từ xích sắt ra, sau đó đi đến bên cạnh Chu Thánh.

Hắn giơ cao Đường đao, ngay khi định chém xuống thì Chu Thánh thu hồi bội đao, đỡ được cú chém của hắn.

Trên người Chu Thánh và Chiến Mã Thủ Lăng Nhân một lần nữa bùng cháy ngọn lửa, trong mắt chiến mã có hỏa quang lưu chuyển. "Bắn, giết hết bọn chúng!" Uông Huyền Tông lập tức ra lệnh.

Chu Thánh ném khiên ra che chở bốn phía cho nhóm Vương Bàn Tử. "Hí..." Chiến mã tung vó trước, mang theo Chu Thánh lao ra ngoài.

Chu Thánh nắm lấy xích sắt, điều khiển chiến mã xoay người một vòng, lao về phía nhóm John.

Nhóm John thấy Chu Thánh cưỡi chiến mã lao tới hung hãn liền xả súng. "Keng keng keng..." Đạn bắn lên giáp Thủ Lăng Nhân không để lại chút dấu vết nào. "Hí..." Chiến mã hí vang, vó ngựa tung bay, trực tiếp đạp bay hai kẻ đi đầu.

Chu Thánh vung bội đao thu gặt tính mạng bọn chúng.

Duy nhất có năng lực hoàn thủ chỉ có John và Rick.

Nhưng thực lực hai kẻ này bất quá chỉ là Hậu Thiên hậu kỳ, vỏn vẹn ba hiệp đã bị Chu Thánh chém chết dưới ngựa.

Mười mấy người hiện tại đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại một mình Uông Huyền Tông.

Sau khi giết sạch thủ hạ của Uông Huyền Tông, Chu Thánh mới quay đầu ngựa, chỉ đao về phía hắn.

Sắc mặt Uông Huyền Tông không hề thay đổi, thủ hạ chết hắn cũng chẳng quan tâm.

Hắn lùi lại bên cạnh xích sắt, giật lấy thánh giá trên xích đeo vào cổ. "Thần của ngươi không cứu được ngươi đâu." Chu Thánh lạnh lùng nói.

Uông Huyền Tông cười nhạt: "Ai nói với ngươi Song Sinh Thiên Sứ là Thần của ta?

Thiên Tôn Hội ta không tin Thần!" Chu Thánh nghe vậy âm thầm ghi nhớ cái tên Thiên Tôn Hội. "Thiên Tôn Hội các ngươi không tin Thần?" Chu Thánh nghi vấn.

Uông Huyền Tông xé nát trường bào, lộ ra hình xăm mặt trời trên người. "Bởi vì Thiên Tôn Hội ta sẽ tạo ra Thần!" Nói xong, hắn rạch ngực, máu tươi rất nhanh nhuộm đỏ thánh giá.

Trên người hắn bỗng xuất hiện một ngọn lửa, sau lưng mọc ra một đôi cánh đen, khuôn mặt già nua cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

Trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một luồng bạch quang, hắn giống như ác ma đứng trong ánh sáng. "Mẹ kiếp, rốt cuộc là ảo cảnh hay hiện thực đây?" Vương Bàn Tử ngơ ngác, có khoảnh khắc gã nghi ngờ mình vẫn còn trong ảo cảnh. "Một thiên tài từng nói, khi cậu không phân biệt được ảo cảnh và hiện thực, cậu đã điên rồi." Dương Tuyết Lỵ nói khẽ. "Nhưng cảnh này, cho dù để thiên tài đến, e rằng hắn cũng phải điên." Vốn dĩ trước đó Thiên Sứ là do ảo cảnh hư cấu ra thì họ hiểu được, nhưng một người sống sờ sờ đột nhiên biến thành Hắc Thiên Sứ thì có chút dọa người.

Họ thậm chí không biết rốt cuộc có phải vẫn còn trong ảo cảnh hay không.

Chu Thánh nhìn Uông Huyền Tông biến hóa, hai tay nắm cán đao giơ ngang trước ngực.

Chiến mã hí dài một tiếng, lao vút đi.

Uông Huyền Tông vỗ cánh đen bay lên, tay phải cầm đao, tay trái cầm roi dài.

Hắn đợi Chu Thánh lao vào phạm vi công kích liền quất roi ra,

quấn lấy bội đao Thủ Lăng Nhân, dùng sức giật mạnh.

Chu Thánh nhìn Hồ Bát Nhất đang nấp sau cột đá, cố ý buông tay để bội đao bị Uông Huyền Tông đánh bay.

Bội đao xoay mấy vòng trên không trung, rơi xuống cách Hồ Bát Nhất không xa.

Uông Huyền Tông vừa định xoay người, Chu Thánh lập tức lấy roi Thái Cực ra giao chiến với hắn.

Trận chiến của hai người vô cùng hoa lệ và chí mạng, khiến nhóm Vương Bàn Tử nhìn đến hoa mắt.

Họ đều có một loại ảo giác, có phải đang đóng phim điện ảnh không?

Một người trên không, một người trên lưng ngựa.

Trên không trung, Uông Huyền Tông toàn lực xuất thủ, áp chế Chu Thánh.

Đường đao trong tay phải hắn chần chừ chưa động, hắn đang đợi Chu Thánh lộ sơ hở.

Hồ Bát Nhất nuốt nước miếng, nhìn bội đao Thủ Lăng Nhân cách đó không xa, lại nhìn Thủ Lăng Nhân đang chiến đấu. "Cậu ta cố ý ném bội đao đến trước mặt mình sao?" Hồ Bát Nhất thầm thì trong lòng.

Cậu ta ném vũ khí cho mình làm gì?

Là muốn mình chém đứt xích sắt?

Hồ Bát Nhất nghĩ đến đây, bỗng ngẩng đầu nhìn xích sắt. "Đúng rồi, xích sắt khóa long mạch An Lạc, mà một khi giải phong, con mèo trên vai cậu ta có thể tỉnh lại, mượn sức mạnh long mạch!" Hồ Bát Nhất trong nháy mắt hiểu được dự tính của Thủ Lăng Nhân.

Anh nhân lúc Chu Thánh và Uông Huyền Tông giao chiến kịch liệt, lao nhanh ra rút bội đao lên.

Uông Huyền Tông cũng cảm ứng được sự tồn tại của Hồ Bát Nhất, quất một roi đánh bay anh. "Hồ ca!" Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất bị đánh bay cũng không màng mê mang nữa, nhặt súng dưới đất lên xả vào Uông Huyền Tông.

Nhưng căn bản không làm hắn bị thương.

Chu Thánh nhân lúc Uông Huyền Tông phân tâm, quất một roi lao tới. "Đoàng!" Roi Thái Cực mang theo sấm sét đánh trúng thân thể Uông Huyền Tông, để lại một vết cháy sém trên người hắn.

Uông Huyền Tông bị đau, toàn lực ra tay với Chu Thánh.

Hắn quất roi quấn lấy roi của Chu Thánh, sau đó nhanh chóng lao xuống, vung Đường đao chém bay Chu Thánh.

Chu Thánh đập vào cột đá mới khó khăn dừng lại, trên giáp Thủ Lăng Nhân có thêm một vết đao, hắn cũng bị chút nội thương.

Hấp thu năng lực thánh giá, Uông Huyền Tông được nâng cao toàn diện, nhất là thực lực đã đạt đến Tiên Thiên đại viên mãn.

Hơn nữa hắn còn sở hữu thần tính.

Uông Huyền Tông thấm nhuần đạo lý phản diện chết vì nói nhiều, cho nên sau khi chém bay Chu Thánh, hắn không dừng lại chút nào, trực tiếp lao về phía Hồ Bát Nhất (Hàn Thiên Lý - possible typo in source, meant Hu Bayi).

Ngay khi hắn vung đao định chém, phía sau truyền đến tiếng xích sắt đứt gãy. "Keng!" Hồ Bát Nhất một đao chém đứt xích sắt, trong đỉnh thanh đồng truyền đến một tiếng rồng ngâm. "Gào!" "Băng băng băng..." Sợi xích đầu tiên đứt đoạn, gây ra phản ứng dây chuyền dữ dội.

Những sợi xích to bằng cánh tay khác lần lượt đứt tung, không thể trấn áp được Đỉnh Cửu Châu của An Lạc nữa.

Chương 142

"Gào!" Tiếng rồng ngâm vang lên lần nữa, khoảnh khắc này nhóm Hồ Bát Nhất cảm thấy huyết mạch sục sôi, muốn lao vào chém giết một trận.

Còn Uông Huyền Tông lại cảm thấy chấn động đến mức ù tai, toàn thân khó chịu, cương khí trong cơ thể rối loạn, trực tiếp rơi từ trên không xuống.

Long mạch An Lạc được hình thành từ tín niệm, tế tự của An Lạc ngàn năm qua, cộng thêm khí vận của các triều đại.

Nó không có thực thể, nhưng lại chân thực tồn tại.

Nó ẩn trong Đỉnh Cửu Châu để trấn giữ vận số An Lạc.

Uông Huyền Tông rơi xuống đất, nhìn xiềng xích đứt đoạn, biết nếu không trấn áp được, long mạch An Lạc sẽ bay đi mất.

Hắn lồm cồm bò dậy, xách thanh Đường Đao lao về phía Chu Thánh lần nữa.

Chu Thánh mười ngón tay đan chéo trước ngực, bắt một ấn quyết, miệng lẩm bẩm: "Thiên đạo chiêu chiêu, nhân đạo mạc mạc.

Kim long tàng đỉnh, phúc ánh ngô thân.

Thủ Lăng triệu hoán, thỉnh long hộ thể!" Khẩu quyết vừa dứt, long mạch trong Đỉnh Cửu Châu liền bay vút lên không trung.

Nó toàn thân vàng rực vô cùng hùng vĩ, lại giống như không có thực thể, hư vô phiêu miểu.

Mắt rồng chớp động kim quang, miệng ngậm thiên hiến, bốn chân năm móng uy nghiêm.

Vương Bàn Tử ngây người nhìn kim long trên không trung, buột miệng nói: "Anh Hồ, tôi hình như nhìn thấy rồng rồi." Nhưng bên cạnh hắn chẳng có Hồ Bát Nhất nào cả, Hồ Bát Nhất lúc này đang đứng ở xa, kinh ngạc đến thất thần.

Y cũng nhìn thấy rồi, là rồng trong truyền thuyết!

Rồng chân chính xuất hiện ngay trước mắt, cảnh tượng này có thể khiến cả An Lạc chấn động.

Rồng, loài vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết, từ cổ chí kim chưa từng được chứng thực.

Những lời đồn về nó có từ thời cổ đại và kéo dài đến tận ngày nay.

Rồng có thể nói là đồ đằng tinh thần của An Lạc.

Và bây giờ, nó đã xuất hiện trước mặt mọi người. "Gào!" Kim long gầm lên một tiếng dài, từ trên không lao xuống, nhập vào cơ thể Chu Thánh.

Bộ khôi giáp Thủ Lăng Nhân màu đen sẫm của Chu Thánh trong nháy mắt tỏa ra kim quang, ngay cả chiến mã dưới háng cũng có chút thay đổi.

Ngọn lửa trên bội đao Thủ Lăng Nhân tan đi, thay vào đó là ánh sáng vàng rực rỡ.

Chu Thánh lúc này vô cùng thần thánh.

Vương Bàn Tử đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ sụp xuống. "Cái đó...

Anh Hồ, tôi không muốn quỳ đâu, tôi chỉ là chân mềm thôi." Vương Bàn Tử quỳ trên mặt đất giảo biện.

Hồ Bát Nhất đứng ở tít đằng xa, căn bản không nghe thấy Vương

Bàn Tử nói gì.

Nói thật, khoảnh khắc này Hồ Bát Nhất cũng muốn quỳ, bởi vì khí tràng của Chu Thánh hiện tại quá mạnh mẽ.

Chu Thánh xách đao chỉ vào Uông Huyền Tông, lạnh lùng nói: "Phản bội An Lạc, giết!" "Bất trung bất nghĩa, giết!" "Trộm cắp long mạch, giết!" Chu Thánh liệt kê cho Uông Huyền Tông mười mấy tội danh, tội nào cũng đáng chết.

Khi tội danh liệt kê xong, Uông Huyền Tông muốn chạy, hắn biết mình không đấu lại Chu Thánh đang có long mạch hộ thể. "Giết!" Chu Thánh cưỡi chiến mã đạp không lao lên, chém xuống một đao. "Rắc!" Cánh của Uông Huyền Tông bị chém đứt lìa, cả người rơi từ trên không xuống.

Đôi cánh trên người hắn biến mất, sau lưng chỉ còn một vết đao, mọi sự quỷ dị trên người đều tan biến.

Cây thánh giá trên cổ hắn bị chẻ làm đôi, mất đi hiệu quả huyễn thuật.

Chu Thánh xuống ngựa, xách bội đao Thủ Lăng Nhân, đi đến trước mặt Uông Huyền Tông, chĩa mũi đao vào hắn.

Uông Huyền Tông lúc này toàn thân hư thoát, vết thương sau lưng máu chảy không ngừng, sinh mệnh cũng đang trôi đi. "Ngươi liệt kê các tội khác ta đều nhận, nhưng phản bội An Lạc thì ta không nhận!

Ta vốn dĩ không phải người An Lạc, ta là người của Thiên Tôn!" Uông Huyền Tông nhìn chằm chằm Chu Thánh. "Ngươi giết chẳng qua chỉ là một cỗ nhục thân của ta mà thôi, ý thức và tư duy của ta trường tồn, ta sớm muộn gì cũng sẽ quay lại.

Thủ Lăng Nhân, ngươi không giữ được long mạch An Lạc đâu!" Nói xong, Uông Huyền Tông đưa tay phải dựng ngón cái lên, ấn vào

tim mình.

Chút cương khí ít ỏi còn sót lại trong cơ thể hắn nháy mắt dồn vào tâm mạch. "Ta tự hủy thân thể, cái gì cũng sẽ không để lại cho ngươi!" Dứt lời, cơ thể Uông Huyền Tông trực tiếp phát nổ. "Bùm!" Sau tiếng nổ lớn, Uông Huyền Tông hoàn toàn biến mất. "Ý thức và tư duy vẫn có thể bảo lưu sao?" Chu Thánh không nhịn được lẩm bẩm.

Nghe ý của Uông Huyền Tông thì hắn căn bản sẽ không chết, ý thức và tư duy của hắn đã được lưu lại.

Đến lúc đó đổi một cái xác khác là có thể sống tiếp.

Nhưng chuyện này là không thể nào.

Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, căn bản không làm được việc lưu trữ ý thức và tư duy của một con người. "Bọn họ rốt cuộc lấy đâu ra sự tự tin đó?" Chu Thánh nghĩ mãi không thông.

Con người sợ nhất là mất đi tất cả, mà đối với con người, cái "tất cả" lớn nhất không gì bằng tính mạng.

Người ta sợ hãi cái chết, thậm chí không dám đối mặt với cái chết.

Nhưng người của Thiên Tôn Hội cứ như bị tẩy não, bảo bọn họ đi chết là đi chết, dù là bảo tự sát họ cũng không chút do dự.

Từ trên xuống dưới dường như đều xem nhẹ sinh tử.

Thân phận Uông Huyền Tông cao như vậy mà nói chết là chết, chứng tỏ bọn họ căn bản không để tâm đến cái chết.

Cái chết đối với bọn họ cứ như thay một bộ quần áo đơn giản vậy. "Thiên Tôn Hội khủng bố như vậy, Thiên Tôn mà họ tín ngưỡng rốt cuộc là ai?" Bọn họ rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu bí mật?

Thủ Lăng Nhân diệt tuyệt cũng liên quan đến bọn họ, là bọn họ

tiêu diệt bảy mạch Thủ Lăng Nhân sao?

Chu Thánh có quá nhiều nghi vấn, đồng thời trong lòng cũng có chút kiêng kỵ.

Thế lực của Thiên Tôn Hội vô cùng to lớn, quốc gia nào cũng có, hơn nữa còn nắm giữ kỹ thuật đặc thù.

Bọn họ biết long mạch An Lạc đang thức tỉnh, nhất định sẽ đến trộm cướp khi long mạch thứ tư thức tỉnh. "Trăm năm trước, bảy mạch Thủ Lăng Nhân liều chết thủ hộ nhưng vẫn có một long mạch bị trộm mất.

Trăm năm sau, chỉ có một mình ta bảo vệ long mạch." Chu Thánh nhắm mắt lại, bình tĩnh trong giây lát. "Không, ta còn có con mèo, ta còn có tử sĩ có thể giúp đỡ." Nói xong, cậu quay đầu nhìn nhóm ba người Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Nhất, lắc đầu.

Mạc Kim Giáo Úy tuy năng lực trộm mộ nhất tuyệt, nhưng đối đầu với Thiên Tôn Hội thì không có khả năng đánh trả.

Không phải năng lực bọn họ không được, mà là Thiên Tôn Hội quá mạnh.

Nếu không có thực lực đặc thù, bọn họ đối đầu với Thiên Tôn Hội chỉ có kết cục cửu tử nhất sinh. "Phù." Chu Thánh hít sâu một hơi, long mạch trong cơ thể quay về Đỉnh Cửu Châu.

Chu Thánh lấy ra Vẫn Đồng, ném vào trong đỉnh để ngăn long mạch chi khí tản mát.

Long mạch chi khí là một luồng khí, nếu không dùng phương thức đặc thù bảo quản thì sẽ nhanh chóng trôi đi.

Cây thánh giá lúc nãy cũng có tác dụng tương tự Vẫn Đồng, đều là phong ấn long mạch chi khí.

Xử lý xong Đỉnh Cửu Châu, Chu Thánh mới nhìn về phía quan tài Sở Vương.

Quan tài Sở Vương cũng được đúc bằng thanh đồng, còn khảm bảo thạch, vô cùng xa hoa.

Trước thời Đại Tần, giá trị của thanh đồng sánh ngang vàng bạc.

Chu Thánh đưa tay nâng đỉnh thanh đồng lên. "Ầm ầm ầm..." Kim tự tháp rung lắc dữ dội, không ít tầng lầu đang sụp đổ. "Chuyện gì thế này?" Vương Bàn Tử vừa đứng dậy lại ngã dúi dụi.

Chương 143

"Kim tự tháp sắp sập." Chu Thánh thản nhiên nói.

Nền móng kim tự tháp bị phá hoại, bên trên lại bị nổ, nếu không có Đỉnh Cửu Châu trấn giữ thì đã sập từ sớm rồi.

Tầng thứ chín kim tự tháp. "Bốn người các anh, qua đây khiêng quan tài." Chu Thánh nói với nhóm Hồ Bát Nhất.

Vốn dĩ Chu Thánh gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến là để giúp mình khiêng quan tài, đây là dự tính ngay từ đầu của cậu.

Dù sao mình phải vác Đỉnh Cửu Châu, chắc chắn không dư tay để vác quan tài.

Lúc này nhóm Hồ Bát Nhất mới phát huy tác dụng.

Hoắc Ngọc Tiệp và Shirley Dương đứng phía trước quan tài, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đứng phía sau, bốn người cùng phát lực nâng quan tài lên. "Ầm ầm ầm..." Bên trong kim tự tháp đang sụp đổ diện rộng. "Nặng quá." Vương Bàn Tử có chút mất sức.

Trán Shirley Dương và Hoắc Ngọc Tiệp cũng nổi đầy gân xanh.

Chu Thánh nhìn quanh, thấy bên dưới có một cỗ xe ngựa hào hoa.

Đó là thứ Pharaoh chuẩn bị cho mình.

Chu Thánh đạp vỡ lớp kính nhảy xuống, buộc xe ngựa vào sau lưng chiến mã, sau đó đặt Đỉnh Cửu Châu vào trong.

Xong xuôi cậu quay lại đường cũ, một tay nâng quan tài lên, nhảy xuống dưới, đặt quan tài Sở Vương vào trong xe. "Mọi người lên xe trước đi." Chu Thánh hô lên.

Mọi người vội vàng chạy lên xe, bám chặt vào quan tài và Đỉnh

Cửu Châu.

Kim tự tháp đang sụp đổ ầm ầm, nghiêng ngả muốn đổ xuống.

Chu Thánh hai tay nắm chặt bội đao Thủ Lăng Nhân, chém mạnh vào tường. "Bùm bùm bùm..." Mấy đao vung ra, tường bị chém thủng một lỗ lớn. "Bám chắc vào." Chu Thánh nhảy lên lưng ngựa, cưỡi chiến mã Thủ Lăng Nhân lao ra ngoài.

Mặt trời bình minh từ từ mọc lên từ phương Đông.

Chu Thánh cưỡi chiến mã lao thẳng xuống dưới.

Nhóm Vương Bàn Tử tim đập chân run, thế này là đang đùa với mạng sống a!

Mà bên dưới có không ít lính canh đã kéo đến, chừng vài ngàn người.

Khi kim tự tháp rung chuyển thì bọn họ đã tới rồi. "Trốn kỹ, đừng lộ mặt." Chu Thánh nói khẽ, giọng nói truyền vào tai từng người.

Nhóm Hồ Bát Nhất lập tức che đầu, ôm chặt lấy quan tài.

Vài giây sau, khi kim tự tháp sắp chạm đất, chiến mã Thủ Lăng Nhân nhảy vọt lên, từ trên đầu mọi người nhảy ra khỏi vòng vây.

Không khí gần như ngưng trệ, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn cỗ xe ngựa bay qua đầu mình. "Rầm!" Xe ngựa tiếp đất, hoàn hảo không tổn hao gì.

Chu Thánh tăng tốc, chiến mã Thủ Lăng Nhân kéo theo xe ngựa lao đi vun vút. "Đuổi theo!" Lính canh hoàn hồn lái xe đuổi theo, nhưng tốc độ của họ căn bản không đuổi kịp Chu Thánh.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân toàn lực chạy, vận tốc có thể đạt 400km/h.

Thời cổ đại, Thủ Lăng Nhân có thể đến lăng mộ với tốc độ nhanh

nhất, ở một mức độ nào đó chiến mã Thủ Lăng Nhân đã phát huy tác dụng rất lớn.

Cái gọi là thiên lý mã cũng không bằng được chiến mã Thủ Lăng Nhân.

Xe ngựa lao nhanh về phía sân bay.

Bên đó đã có người của ban ngành liên quan tiếp ứng. "Sau khi về, các anh đưa quan tài đến Khuất gia ở Khuất Cao Đài." Chu Thánh dặn dò.

Mộ Sở Vương phải đưa về, nhưng Đỉnh Cửu Châu thì Chu Thánh phải tìm một ngôi mộ khác để bảo vệ.

May là địa phận Kinh Châu thời xưa đủ lớn, ở đó ngoài mộ Sở Vương còn có mộ khác có thể đặt Đỉnh Cửu Châu.

Một đỉnh trấn một châu, tôn đỉnh này là Kinh Châu Đỉnh, chỉ có thể đặt ở Kinh Châu. "Vậy cậu..." "Tôi sẽ mang Đỉnh Cửu Châu rời đi." Chu Thánh nói tiếp.

Cậu không muốn giao Đỉnh Cửu Châu cho nhóm Hồ Bát Nhất nộp lên quốc gia, không phải Chu Thánh không yêu nước, mà vì Đỉnh Cửu Châu chỉ có thể đặt dưới lòng đất mới trấn được căn cơ An Lạc.

Nếu nộp lên quốc gia chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt và có chuyên gia nghiên cứu.

Đến lúc đó, một khi tin tức truyền ra, Thiên Tôn Hội rất có khả năng sẽ lại nhắm vào.

Thiên Tôn Hội không chỗ nào không lọt, Chu Thánh tin tưởng người chết hơn.

Người chết sẽ không nói ra ngoài. "Chúng ta còn có thể gặp lại không?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu. "Không có gì bất ngờ thì sẽ không

gặp lại nữa." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy liền hiểu ý Thủ Lăng Nhân.

Lần này Thủ Lăng Nhân nhờ họ giúp đỡ, họ thực sự chưa giúp được gì nhiều.

Chỉ có đoạn sau y giúp Thủ Lăng Nhân chém đứt sợi xích, còn lại thì không có gì. "Phập phập phập..." Trên không trung có trực thăng bay tới, lính canh dùng trực thăng truy đuổi. "Đứng lại, các người không chạy thoát đâu." Lính canh nói tiếng nước ngoài, nhóm Chu Thánh đều nghe không hiểu. "Đoàng đoàng đoàng..." Bọn họ cầm súng máy xả đạn về phía Chu Thánh.

Chu Thánh dùng vài điểm tích phân đổi lấy nỏ tiễn, xoay người bắn về phía cánh quạt trực thăng. "Vút..." Nỏ tiễn cắm vào bộ phận trục quay, cánh quạt ngừng quay, trực thăng rơi từ trên không xuống. "Tôi đưa các anh đến sân bay, các anh có thể rời đi không?" Chu Thánh hỏi. "Được, bên đó có người tiếp ứng, chỉ cần lên máy bay là có thể về nước." Hồ Bát Nhất nói.

Chu Thánh gật đầu, tăng tốc độ.

Mặt trời dần lên cao, sa mạc bắt đầu cuốn lên bão cát.

Flycam truy đuổi phía sau ngày càng nhiều.

Chu Thánh cưỡi chiến mã lao thẳng vào trong bão cát.

Gió cuồng nộ cuốn cát bụi mịt mù, trong cơn bão cát mãnh liệt, tất cả mọi người đều không mở nổi mắt.

Flycam truy đuổi phía sau thấy bão cát ập đến, không nói hai lời liền quay đầu bỏ chạy. "Hí hí hí..." Chiến mã hí dài một tiếng, lao ra khỏi bão cát, chạy thẳng đến sân bay.

Chưa đến một giờ, Chu Thánh cưỡi ngựa vượt qua hàng rào, trực

tiếp nhảy vào trong sân bay.

Cậu nhìn thấy chiếc máy bay màu đỏ của An Lạc.

Người của ban ngành liên quan trên máy bay thấy Thủ Lăng Nhân cưỡi ngựa xông vào, trước tiên là ngẩn người, sau đó lập tức hạ lệnh: "Mở cửa khoang đuôi, chuẩn bị cất cánh!" Đồ đã lấy được rồi.

Chu Thánh cưỡi ngựa nhanh chóng áp sát, khi sắp vào, cậu giảm tốc độ, tháo xe ngựa xuống đẩy tới cửa khoang, sau đó đi tới bên cạnh xe ngựa đưa tay lấy quan tài.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn chằm chằm vào mắt Chu Thánh, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói: "Gặp lại ở trường." Chu Thánh không nói gì, một tay túm lấy một chân Đỉnh Cửu Châu rồi rời đi.

Người của ban ngành liên quan lập tức kéo xe ngựa lên. "Thủ Lăng Nhân không rời đi cùng chúng ta sao?" Người của ban ngành nhìn bóng lưng Thủ Lăng Nhân cưỡi ngựa, một tay nâng đỉnh rời đi.

Anh ta có chút chấn kinh trước sự mạnh mẽ của Thủ Lăng Nhân. "Cậu ấy có lộ trình riêng." Hồ Bát Nhất thản nhiên nói.

Chương 144

"Thứ cậu ấy nâng trong tay là gì vậy?" Người kia hỏi. "Cửu Châu, Kinh Châu Đỉnh!" Hồ Bát Nhất đáp.

Người của ban ngành nghe vậy mắt trợn tròn: "Vậy cậu ấy không nộp lên quốc gia?

Cậu ấy muốn mang đi đâu?" "Trong cổ mộ." Người phụ trách: "..." "Đừng nói chuyện nữa, còn nói nữa người ta đuổi tới nơi bây giờ." Vương Bàn Tử vội vàng nói. "Đúng đúng đúng." Nhóm Hồ Bát Nhất kéo đồ lên máy bay, sau đó mặc kệ chuyến bay thế nào, trực tiếp cất cánh trở về.

Ở lãnh thổ nước khác không thể quá kiêu ngạo, đợi về đến An Lạc thì không sợ bọn họ tìm tới nữa.

Máy bay đỏ cất cánh, quay về An Lạc.

Còn Chu Thánh, đi một vòng rồi đến thành phố khác, cưỡi ngựa vào một sân bay nhỏ, ngồi lên máy bay tư nhân. *** An Lạc, Khuất Cao Đài, Khuất gia.

Ban ngành liên quan dùng binh sĩ hộ tống, bí mật đưa quan tài Sở Vương đến sảnh chính bản gia nhà họ Khuất.

Gia chủ Khuất gia nhìn quan tài Sở Vương được đưa về, kích động quỳ xuống dập đầu.

Tuy nói Sở Vương đã là quá khứ, nhưng Khuất gia truyền thừa ngàn năm cũng chỉ vì bảo vệ Sở Vương. "Khuất gia chủ, Thủ Lăng Nhân bảo chúng tôi đưa quan tài đến cho ông, rốt cuộc là có ý gì?" Người của ban ngành hỏi.

Nếu không phải Thủ Lăng Nhân đặc biệt giao phó, bọn họ tuyệt

đối sẽ không đưa quan tài đến đây mà sẽ giữ lại trong bảo tàng. "Đại nhân muốn để Sở Vương quy về mộ huyệt của mình, Khuất gia ta đời đời kiếp kiếp thủ mộ cho Sở Vương." Khuất gia chủ đáp.

Nghe xong lời này mọi người đều ngạc nhiên, Khuất gia cư nhiên thủ mộ cho Sở Vương.

Nói cách khác, Khuất gia biết mộ Sở Vương ở đâu.

Hồ Bát Nhất nhìn Khuất gia chủ, y nghe ra được trong giọng điệu của ông ta sự tôn trọng mười phần đối với Thủ Lăng Nhân. "Khuất gia các ông và Thủ Lăng Nhân có quan hệ gì?" Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

Khuất gia chủ lắc đầu: "Không thể nói." Đây là bí mật.

Thân phận Thủ Lăng Nhân không thể lộ ra ánh sáng, thân là tử sĩ cũng là tùy tùng trong bóng tối. "Vậy ông còn cần gì nữa không?" Người phụ trách hỏi. "Cái gì cũng không cần, Khuất gia ta bảo vệ Sở Vương mấy ngàn năm, tương lai cũng sẽ tiếp tục bảo vệ." Khuất gia chủ nói. "Bảo vệ mấy ngàn năm mà vẫn không giữ được." Vương Bàn Tử lầm bầm một câu.

Câu này chọc đúng vào nỗi đau của Khuất gia chủ. "Là Khuất gia ta vô năng." Ông cúi đầu. "Bàn Tử, đừng nói lung tung." Hồ Bát Nhất quát nhẹ. "Thủ Lăng Nhân sẽ quay lại chứ?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi.

Cô đi theo chủ yếu vẫn là muốn gặp Thủ Lăng Nhân. "Không rõ." Khuất gia chủ lắc đầu.

Người phụ trách để lại cho Khuất gia chủ một tấm danh thiếp rồi nói: "Sau này có việc gì cứ liên hệ với chúng tôi bất cứ lúc nào." "Được." Khuất gia chủ gật đầu, sau đó cho người tiễn khách.

Đợi người đi hết, ông mới đến trắc sảnh gặp Chu Thánh.

Lúc này Chu Thánh mặc đồ bộ đơn giản, ôm một con mèo, trên mặt vẫn đeo mặt nạ quỷ. "Đại nhân, họ đi rồi." Khuất gia chủ chắp

tay nói. "Ừ." Chu Thánh khẽ gật đầu.

Cậu đã về từ sớm.

Cậu đi máy bay tư nhân của Khuất gia bay thẳng về; còn nhóm Hồ Bát Nhất phải đi Thượng Hải một chuyến rồi mới chuyển máy bay qua đây nên chậm trễ chút thời gian.

Đi Thượng Hải chủ yếu là để chuyên gia nghiên cứu qua quan tài Sở Vương một chút. "Chuyển quan tài ra sau từ đường, đợi tối tôi sẽ đưa vào.

Ngoài ra, mộ Sở Vương tôi đã làm một số biện pháp bảo vệ, ông và cả người nhà họ Khuất đều không được tùy tiện đi vào." Chu Thánh nhắc nhở.

Mộ Sở Vương bị cậu khóa lại, trừ cậu ra ai cũng không vào được.

Cho dù là tử sĩ Khuất gia cũng không được.

Không phải Chu Thánh không tin Khuất gia, mà là Thiên Tôn Hội đang hổ rình mồi, nếu cậu để lại bất kỳ lỗ hổng nào đều sẽ bị bọn chúng tìm được cơ hội. "Tôi hiểu." Khuất gia chủ gật đầu. "Lui xuống đi." Chu Thánh thản nhiên nói. "Vâng." Khuất gia chủ xoay người lui ra. "Meo, anh định giấu Kinh Châu Đỉnh ở đâu?" Lưu Ly mở mắt hỏi.

Cô về chưa lâu thì đã ngủ tỉnh rồi. "Em đoán xem, Kinh Châu còn có nhân vật lớn nào?" Chu Thánh cười khẽ. "Ngô...

Nhân vật lớn Kinh Châu...

Là ai?" "Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ!" Chu Thánh trầm giọng nói.

Sở Vương mộ đã không bảo vệ được Kinh Châu Đỉnh, vậy thì chôn nó trong mộ Hạng Vũ.

Hạng Vũ trong lịch sử binh bại như núi đổ, không chịu qua sông Ô Giang, tự vẫn ở đó.

Ngôi mộ ngoài sáng của ông ta chỉ là mộ gió do người đời sau lập nên thôi.

Thân thể thật sự của ông ta chìm xuống sông Ô Giang, mà dưới sông Ô Giang chính là lăng mộ ông ta âm thầm chuẩn bị.

Sử sách ghi chép Hạng Vũ đốt rụi cung A Phòng, thực ra không phải vậy.

Cung A Phòng chưa xây xong, khi Hạng Vũ vào Hàm Dương, cái ông ta đốt chỉ là một cái vỏ rỗng.

Đồ đạc trong cung A Phòng đa số đều bị Hạng Vũ từ từ chuyển đi, chuyển vào trong mộ huyệt tự chuẩn bị cho mình.

Sau khi chết, ông ta và Ngu Cơ cùng táng trong mộ huyệt đã chuẩn bị sẵn đó.

Dù sao Hạng Vũ tâm cao khí ngạo, mang trong mình khí thế đế vương, cho nên ông ta đã sớm chuẩn bị lăng mộ theo tiêu chuẩn đế vương.

Phàm là thứ đế vương có, ông ta đều có.

Chỉ là sau này chiến bại mà thôi. "Meo, anh biết mộ Hạng Vũ ở đâu à?" Lưu Ly tò mò hỏi. "Đương nhiên." Chu Thánh thản nhiên đáp. "Lăng mộ ở An Lạc, không có cái nào mà Thủ Lăng Nhân không biết." Trong ký ức của Chu Thánh có thông tin về phần mộ của các đời đế vương An Lạc.

Có cái đã bị khai quật, có cái vẫn chôn sâu dưới lòng đất.

Phàm là hoàng đế thông minh một chút, khi xây lăng mộ đều vô cùng bí ẩn, sẽ không dễ dàng bị phát hiện.

Mà những cái bị phát hiện đều là chưa từng giao lưu với Thủ Lăng Nhân, cũng không nhờ Thủ Lăng Nhân thủ lăng cho mình.

Dù sao không phải đế vương khanh tướng nào cũng nguyện ý tiếp xúc với Thủ Lăng Nhân. "Meo, thế khi nào chúng ta về?" Lưu Ly muốn về trang viên. "Đợi anh giấu xong Đỉnh Cửu Châu rồi về." Chu Thánh nói.

Lần này về cậu cũng phải chỉnh lý lại tư duy.

Hơn nữa, long mạch thứ ba đã đoạt lại, còn chưa biết long mạch thứ tư bao giờ mới mở ra.

Long mạch tiếp theo mở ra, Thiên Tôn Hội nhất định sẽ lại đến, lúc đó Chu Thánh đối đầu với bọn chúng sẽ càng thêm phiền phức.

Thiên Tôn Hội chết một Uông Huyền Tông, tuyệt đối sẽ phái người mạnh hơn tới.

Chương 145

Một Uông Huyền Tông đã khiến Chu Thánh vô cùng mất sức, lại thêm người mạnh hơn, Chu Thánh có chút sợ mình không giữ được. "Lưu Ly, em biết Thiên Tôn Hội không?" Chu Thánh cúi đầu nhìn Lưu Ly. "Meo ~ Meo meo không biết." Lưu Ly đảo mắt, giả vờ không biết gì. "Thực ra em cái gì cũng biết, chỉ là không muốn nói với anh, đúng không?" Chu Thánh nhìn con mèo trong lòng. "Meo ~ Thiên Tôn Hội khởi nguồn từ An Lạc, bọn chúng trộm cắp cổ vật An Lạc để phát gia, giáo nghĩa là truy cầu trường sinh, người nhập giáo có thể được trường sinh.

Trăm năm trước bảy mạch Thủ Lăng Nhân bị diệt vong có quan hệ rất lớn với bọn chúng." Lưu Ly nói một tràng. "Vốn dĩ anh tưởng Thủ Lăng Nhân diệt tuyệt rồi, cho đến khi nhìn thấy em, anh mới nhớ lại cha anh từng nói một câu." Chu Thánh nghe đến câu sau của Lưu Ly, tò mò hỏi: "Câu gì?" "Thủ Lăng Nhân, bất tri thất mạch (Thủ Lăng Nhân không chỉ có bảy mạch)." Lưu Ly nói. "Không chỉ bảy mạch?" "Đúng, cha em nói Thủ Lăng Nhân có chín mạch, mỗi mạch đều bảo vệ một long mạch, nhưng hai mạch cuối cùng giấu rất sâu, chỉ khi bảy mạch bị tiêu diệt thì họ mới xuất hiện để lực vãn cuồng lan." Lưu Ly giải thích.

Nghe câu này, Chu Thánh ngẩn người. "Vậy nên anh không thuộc bảy mạch Thủ Lăng Nhân kia?" Nhưng tại sao trong ký ức truyền thừa của ta không có giới thiệu về bảy mạch và hai mạch kia? "Meo, hai mạch cuối cùng là Âm Dương, anh hẳn là một trong số đó." Lưu Ly nói tiếp. "Nói cách khác, còn một mạch nữa chưa xuất hiện?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Chu Thánh tiêu hóa xong tin tức Lưu Ly nói, vô cùng cảm khái.

Mình không phải là Thủ Lăng Nhân cuối cùng, vẫn còn một mạch Thủ Lăng Nhân chưa xuất hiện.

Hai mạch Âm Dương chỉ khi bảy mạch toàn bộ biến mất mới xuất hiện.

Mà mình chính là một trong số đó.

Chu Thánh cúi đầu nhìn Lưu Ly trên đầu gối, khóe miệng khẽ nhếch: "Em quả nhiên biết không ít bí mật." Lưu Ly tùy tiện nói một câu đã cho Chu Thánh biết không ít chuyện.

Cô nàng là một tử sĩ đặc biệt nhất, không chỉ sống đủ lâu mà còn biết rõ nhiều chuyện.

Chỉ là điều khiến Chu Thánh không hiểu là làm sao cô ấy biến thành mèo được?

Hơn nữa tuổi thọ của cô ấy cũng là vấn đề.

Biến thành người thì tuổi thọ của cô ấy sẽ trôi đi rất nhanh, từng giây từng phút đều đang trôi đi.

Chỉ có biến thành mèo mới có thể duy trì tuổi thọ lâu dài, đây cũng coi như là trường sinh trá hình.

Chỉ có điều cái giá của trường sinh này rất lớn. "Lưu Ly, có cách nào để em biến thành người mà không bị mất đi sinh mệnh không?" Chu Thánh khẽ hỏi.

Lưu Ly ngẩng đầu, đôi mắt sáng như hổ phách nhìn chằm chằm Chu Thánh, hồi lâu sau mới nói: "Người xấu, mèo mà anh cũng không tha." Chu Thánh: "???" "Em nói cho anh biết nha, tuy em là tử sĩ, anh là chủ tử của em, nhưng em sẽ không hầu hạ anh ngủ đâu nhá!" Chu Thánh: "..." "Em nghĩ lệch lạc rồi." Chu Thánh tức giận nói. "Meo, mới không có, đàn ông đều là đồ móng heo, anh chính là muốn bổn tiểu thư hầu hạ anh meo." Lưu Ly cố ý lảng sang chuyện khác, không

trả lời trực diện câu hỏi của Chu Thánh.

Chu Thánh tự nhiên cũng nhìn ra được Lưu Ly không muốn trả lời mình.

Điều này chứng tỏ hoặc là việc cô biến thành mèo là không thể đảo ngược, hoặc là mình cũng không giúp được cô ấy.

So với loại thứ nhất không thể đảo ngược, Chu Thánh muốn là loại thứ hai hơn.

Hiện tại mình không giúp được Lưu Ly, nhưng sau này có lẽ sẽ giúp được.

Chu Thánh ở lại Khuất gia đến tối, trong thời gian đó không ai đến làm phiền.

Tối đến, Chu Thánh ra sảnh lớn, một tay nâng quan tài Sở Vương, dưới sự dẫn đường của Khuất Chung Vân đi đến phía sau từ đường.

Khuất Chung Vân hiện tại đã tiếp quản thân phận tử sĩ của cha mình, và nếu không có gì bất ngờ thì chức gia chủ đời tiếp theo sẽ là của anh ta. "Đại nhân, đến rồi." Khuất Chung Vân đưa Chu Thánh đi đến sau từ đường, đích thân mở cửa lớn mộ thất.

Chu Thánh khiêng quan tài Sở Vương đi vào.

Cậu đi theo mật đạo Thủ Lăng Nhân, hộ tống quan tài về sau cửa thanh đồng. "Ngươi cứ an nghỉ đi, Đỉnh Cửu Châu ta tự có an bài." Chu Thánh nói với Sở Vương một câu, sau đó đóng cửa thanh đồng lại.

Cậu sắp xếp lại cơ quan trong mộ huyệt một lần, ai vào cũng phải chết.

Xong xuôi tất cả cậu mới theo mật đạo Thủ Lăng Nhân rời đi.

Ra khỏi mộ Sở Vương, Chu Thánh đi ra khỏi từ đường, rút bội

đao Thủ Lăng Nhân ra.

Khôi giáp Thủ Lăng Nhân hiện lên trên người, chiến mã cũng đạp lửa chạy tới.

Sau lưng chiến mã còn cõng theo Đỉnh Cửu Châu.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân do hệ thống cấp, khi cần chỉ cần một ý niệm là có thể gọi tới, lúc không cần nó sẽ tự chạy đến lăng mộ gần nhất để nghỉ ngơi.

Chiến mã chạy đến trước mặt Chu Thánh, mũi phun ra liệt hỏa.

Chu Thánh một chân nâng Đỉnh Cửu Châu lên, sau đó tung người ngồi lên lưng ngựa. "Đi!" Chu Thánh hô lớn, chiến mã phóng đi.

Lưu Ly nhảy lên trên Đỉnh Cửu Châu, hưởng thụ cảm giác phi nước đại. "Cung tiễn đại nhân!" Khuất Chung Vân khom lưng nhìn theo Thủ Lăng Nhân rời đi.

Chu Thánh cưỡi ngựa trèo đèo lội suối, thỉnh thoảng cũng đi qua khu vực thành phố.

Khi cậu đi qua thành phố đã gây ra chấn động cho mọi người, ai nấy đều chụp lại bóng lưng đăng lên mạng.

Chỉ trong một đêm, Chu Thánh lên hot search, lướt video ngắn nào cũng thấy, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy một tấm ảnh bóng lưng.

Tốc độ cưỡi ngựa của Chu Thánh rất nhanh, camera điện thoại căn bản không quay kịp, tối đa chỉ chụp được một tấm ảnh.

Nhưng ngay khi ảnh đang được đăng tải điên cuồng, ban ngành liên quan đã ra tay, dọn sạch sẽ những thứ trên ảnh, đồng thời cảnh cáo người chụp không được đăng tải, xóa ảnh trên điện thoại.

Thủ Lăng Nhân cần ẩn giấu thân phận nên tuyệt đối không thể để đại chúng biết được.

Chu Thánh cũng không biết việc mình xuất hiện ngắn ngủi vài giây đã gây ra chấn động lớn đến mức nào. *** Đình Ô Giang.

Vì Tây Sở Bá Vương từng tự vẫn ở đây nên nơi này trở thành một địa điểm du lịch.

Có điều hiện tại là buổi tối nên cũng không có ai.

Chu Thánh nhìn dòng sông cuồn cuộn, cưỡi chiến mã lao thẳng vào.

Chiến mã chạy trên mặt nước hơn ba trăm mét, sau đó theo ý Chu Thánh lặn xuống nước, đi thẳng xuống đáy.

Dưới đáy nước, Chu Thánh mở ám đạo, cưỡi ngựa đi vào.

Đi vào từ nhĩ thất mộ đạo, nơi này có tầng cách nước, có thể ngăn cách nước sông.

Đi vào mộ thất, Chu Thánh nhìn quanh một lượt. "Cũng khá hào hoa đấy." Xem xong cậu cũng không có tâm trạng lưu lại, đi thẳng vào mật đạo Thủ Lăng Nhân, đến thẳng trung tâm.

Nơi sâu nhất mộ huyệt là một cánh cửa thanh đồng, phàm là mộ huyệt do Thủ Lăng Nhân trấn thủ đều có cửa thanh đồng, cửa thanh đồng là do Thủ Lăng Nhân tu trúc để bảo vệ chủ nhân ngôi mộ.

Chu Thánh vừa đến gần cửa thanh đồng liền cảm ứng được bên trong truyền đến một cỗ uy áp long trọng. "Chưa chết sao?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Truyền văn Hạng Vũ và Ngu Cơ tự vẫn, Ngu Cơ tự vẫn trong lòng Hạng Vũ, Hạng Vũ tự vẫn ở sông Ô Giang.

Nhưng nếu chưa chết thì sao? "Đỉnh Cửu Châu giao cho ngươi trấn áp." Chu Thánh nói với Hạng Vũ. "Ầm..." Cửa lớn thanh đồng từ từ mở ra, giữa không trung bên trong bày một cỗ quan tài thủy tinh rất

lớn, trong quan tài thủy tinh táng chung Hạng Vũ và Ngu Cơ.

Chu Thánh vung tay, đưa Đỉnh Cửu Châu vào trong, lấy Vẫn Đồng của mình ra.

Bá vương chi khí của Hạng Vũ phát tán, trấn trụ long mạch. "Nếu có việc, ta có ba ngàn con em Giang Đông, có thể cho ngươi mượn." Giọng nói hồn hậu của Hạng Vũ từ trong quan tài truyền ra. "Ba ngàn con em Giang Đông... không biết có chém được một bộ điện thoại không." Chu Thánh lẩm bẩm.

Chương 146

Ba ngàn con em Giang Đông bồi táng cùng Hạng Vũ đều là tinh nhuệ tuyệt đối.

Nói cách khác, Hạng Vũ sở hữu ba ngàn tống tử.

Ba ngàn tống tử này đều nghe lệnh Hạng Vũ.

Có thể nói ngoài Thủy Hoàng Lăng ra thì lăng mộ Hạng Vũ là an toàn nhất.

Không chỉ giấu dưới đáy nước không ai biết, còn có ba ngàn con em Giang Đông bảo vệ, dù có người vào cũng không làm loạn được. "Đa tạ, nếu cần ta sẽ đến mượn." Chu Thánh nói cảm ơn.

Có ba ngàn đại tống tử, mình còn sợ Thiên Tôn Hội?

Cửa thanh đồng từ từ đóng lại, lúc đóng, một chiếc Hổ Phù từ trong cửa bay ra, bay vào tay Chu Thánh.

Trên Hổ Phù khắc bốn chữ tiểu triện "Phong, Lâm, Hỏa, Sơn".

Chu Thánh có thể dựa vào Hổ Phù này điều động ba ngàn con em Giang Đông của Hạng Vũ. "Cũng không tệ, có thêm lá bài tẩy." Chu Thánh nắm chặt Hổ Phù. "Meo, anh cho hắn long mạch dưỡng thân, hắn cho anh Hổ Phù điều động ba ngàn tống tử, đây vốn là giao dịch ngang giá." Lưu Ly nói. "Giao dịch ngang giá?" "Meo, long mạch đối với chủ mộ vô cùng quan trọng, người xưa có một cách nói, rằng sau khi chết nếu được long mạch uẩn dưỡng có thể nhục thân thành thần, trường thịnh bất suy." Lưu Ly giải thích.

Cho nên thời cổ đại vô cùng coi trọng long mạch.

Nhưng long mạch chỉ có chín cái, rất nhiều đế vương cả đời cũng không có được. *** Trang viên Lỗ Thương.

Khi Chu Thánh đưa Lưu Ly về thì nơi này đã được tân trang lại một lượt.

Biệt thự rực rỡ hẳn lên, được sơn mới lại.

Bên trong cũng được quét dọn sạch sẽ, đèn đóm, điện nước đều được thay mới.

Cỏ dại trong sân đã được dọn sạch, trồng hoa, tưới tiêu bằng hệ thống nhỏ giọt, không cần tưới mỗi ngày.

Hơn nữa còn làm một cái hồ bơi và khu tập gym.

Ngoài biệt thự lớn ra, trang viên Lỗ Thương còn có hơn một trăm mẫu đất trống, bên trên trồng một số loại cây như anh đào, táo, lê...

So với vẻ hoang vu trước kia, trang viên Lỗ Thương hiện tại mới gọi là xa hoa. "Meo ô, đây mới là nơi mèo nên ở." Lưu Ly nhìn nhà cửa được tân trang, rất là hài lòng.

Chu Thánh gọi điện liên hệ quản lý bất động sản, bên đó rất nhanh mang chìa khóa đến, mời Chu Thánh kiểm tra.

Lúc đầu tân trang trang viên này Chu Thánh chỉ mới đưa tiền cọc, đợi tu sửa xong nghiệm thu thì mới trả nốt tiền.

Chu Thánh bế Lưu Ly vào biệt thự, bên trong được tân trang theo bố cục ban đầu, căn biệt thự này mang phong cách Trung - Tây kết hợp, tổng thể theo phong cách phương Tây trăm năm trước, dung hợp một chút Trung thức.

Hơn nữa còn cực kỳ rộng, chừng hơn một ngàn mét vuông.

Chu Thánh rất hài lòng, cúi đầu nhìn Lưu Ly thấy cô nàng vẻ mặt hưởng thụ liền giao nốt tiền. "Phải rồi, tiên sinh có cần mua xe không?

Ở ngoại ô đi lại bất tiện, vào thành phố mua đồ chỉ có thể lái xe."

Nhân viên nói. "Không cần đâu, tôi cưỡi ngựa." Chu Thánh thản nhiên nói.

Nhân viên: "???" Đợi nhân viên đi rồi, Lưu Ly mới hưng phấn kêu lên. "Meo ô ~~ Đây mới là 'miêu sinh' chứ!" Lưu Ly tung người nhảy lên ghế sofa nhún nhảy.

Chu Thánh về phòng mình, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.

Trong biệt thự có mười mấy phòng, phòng lớn nhất ở tầng thượng, đó là của Chu Thánh.

Dù sao một con mèo cũng không ở hết biệt thự, kiểu gì cũng cần một người chủ.

Mà cậu hiện tại thường xuyên ở bên ngoài, chỗ của Lưu Ly cậu cũng vừa khéo có thể ở.

Chu Thánh tắm rửa trong phòng xong, mặc đồ ngủ đi vào phòng ngủ.

Vừa vào đã thấy Lưu Ly đứng trên giường lớn. "Meo, phòng này em muốn, anh sang phòng khác đi." Lưu Ly nhìn Chu Thánh nói. "Không phải em có phòng riêng sao?" Chu Thánh liếc cô một cái.

Ở tầng hầm một có một căn phòng ấm áp, đó là nơi của Lưu Ly, bên trong không bị động vào, mọi thứ đều giữ nguyên như cũ. "Meo ô ~ Bên dưới không phơi được nắng." Lưu Ly nói rồi nhảy lên bệ cửa sổ kéo rèm ra.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào, Lưu Ly nhảy lên đệm lót trên bệ cửa sổ nằm sấp, vẻ mặt khoan khoái.

Chu Thánh thoáng hoảng hốt, nhìn thấy trên ban công có một thiếu nữ xinh đẹp đang nằm.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, phân tán chiếu lên gương mặt trắng

nõn của cô, cô nằm sấp trên đệm, thần tình lười biếng, thoải mái kêu một tiếng: "Meo ~" "Thôi được rồi, vẫn là một con mèo." Chu Thánh hoàn hồn, sau đó ngồi xuống sofa, lấy điện thoại ra, mở nhóm lớp đã lâu không xem tin nhắn.

Vừa ấn vào đã thấy cố vấn học tập tag toàn thể thành viên. [Chú ý: Sinh viên thực tập vui lòng nộp báo cáo thực tập vào tuần này!] Chu Thánh nghe vậy nhìn thời gian.

Hiện tại là giữa tháng Tám, kỳ nghỉ đã qua một nửa rồi.

Báo cáo thực tập...

Chu Thánh hơi đau đầu, báo cáo thực tập phải bị kiểm tra, nếu làm không tốt thân phận mình sẽ bị lộ. "Thôi kệ, nhờ Khuất gia làm cho cái chứng nhận thực tập vậy." Chu Thánh nghĩ đi nghĩ lại liền nghĩ đến Khuất gia.

Khuất gia gia to nghiệp lớn, công ty tập đoàn có đến mấy cái, làm cái chứng nhận thực tập chẳng phải đơn giản sao?

Nghĩ đến Khuất gia xong Chu Thánh cũng không nghĩ nhiều nữa, gọi điện cho ba mẹ nói chuyện vài câu rồi lên giường đi ngủ.

Quá mệt rồi.

Giấc này cậu ngủ từ trưa hôm trước đến tận sáng hôm sau.

Chu Thánh vừa tỉnh dậy phát hiện Lưu Ly ngồi xổm bên cạnh mình, đang lướt điện thoại của cậu. "Em là con mèo trăm tuổi, đọc hiểu mấy cái này à?" Chu Thánh tò mò hỏi.

Lưu Ly ném cho Chu Thánh một cái xem thường, tức giận nói: "Bổn tiểu thư tuy là mèo nhưng cũng thường xuyên ra ngoài đi dạo đấy nhé.

Thời đại đang phát triển, bổn mèo đang tiến bộ." Lưu Ly nói xong

lấy chân mèo lướt điện thoại vài cái. "Trên video ngắn của anh toàn là mấy chị gái xinh đẹp." Lưu Ly nói.

Chu Thánh vội vàng giật lại điện thoại, xóa ứng dụng video ngắn, chọc vào đầu Lưu Ly: "Em chẳng lẽ không biết điện thoại đàn ông không thể tùy tiện lục xem sao?" Lưu Ly trừng mắt mèo to tướng nhìn Chu Thánh, mở miệng nói: "LSP..." (Lão sắc phỉ - Đồ dê cụ) Chu Thánh: "..." Mèo của tôi hình như học hư rồi...

Trưa.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi chợ ở rìa thành phố mua ít thức ăn.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân cũng có thể trút bỏ khôi giáp, sau khi bỏ giáp nhìn nó đen tuyền, giống ngựa bình thường không sai biệt lắm.

Chỉ có điều to hơn ngựa thường một chút, hơn nữa toàn thân đều là cơ bắp, không có chút mỡ thừa nào.

Mua thức ăn xong Chu Thánh mới về trang viên.

Ở phòng ăn tầng một, cậu nấu một nồi lẩu.

Vốn dĩ ăn lẩu không cần phiền phức thế, trực tiếp dùng tích phân đổi, muốn gì có nấy.

Nhưng vị lẩu đổi bằng tích phân quá nồng, hơn nữa tốn tích phân để ăn lẩu thì quá lãng phí.

Chu Thánh không biết bao giờ bọn trộm mộ nước ngoài sẽ đến, cậu hiện tại chỉ có sáu mươi điểm tích phân phải dùng tiết kiệm một chút. "Meo ô, ăn lẩu thôi." Lưu Ly nhảy lên bàn, đã đợi không kịp rồi.

Chu Thánh cho hết thịt cừu cuộn và thịt bò cuộn vào, lại thêm ít rau.

Hai người ăn uống ngon lành trong bếp.

Một bữa lẩu ăn hết hai tiếng đồng hồ.

Chương 147

Ăn xong, Chu Thánh ngâm mình trong hồ bơi, Lưu Ly không thích nước nên nằm trên ghế dài cạnh hồ, đeo kính râm nhỏ, khát thì trên bàn có nước ngọt. "Meo ~ Nếu có thể cứ mãi thế này thì tốt quá." Lưu Ly lim dim mắt, rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Còn Chu Thánh nằm trên phao bơi, hưởng thụ cuộc sống nghỉ dưỡng hiếm có.

Lúc ở kim tự tháp, tinh thần toàn thân căng như dây đàn, nhất là khi đối mặt Uông Huyền Tông lại càng không dám lơ là khoảnh khắc nào.

Ở trong kim tự tháp mấy ngày trời đều không nghỉ ngơi.

Giờ về mới được nghỉ ngơi đàng hoàng.

Chu Thánh nằm trên phao ngủ một mạch đến chiều. [Đinh, kiểm trắc thấy long mạch thứ tư đang dần mở ra, cường địch Thiên Tôn Hội sắp xâm phạm, mời túc chủ nhanh chóng chuẩn bị, đến long mạch thứ tư tiến hành canh giữ!] Giọng nói lạnh lùng của hệ thống đánh thức Chu Thánh.

Chu Thánh vừa mở mắt đã thấy trước mặt có một giao diện ảo. [Đếm ngược: 71:59:58] [Địa điểm: Mộ cổ đáy biển Nam Sa] Chu Thánh nhắm mắt tính toán, Nam Sa ở cực nam An Lạc, thời cổ đại nơi đó bị coi là đất man hoang, không thuộc Cửu Châu.

Tại sao lại có long mạch?

Phải biết long mạch ẩn trong Đỉnh Cửu Châu, mà Đỉnh Cửu Châu phân bố ở khu vực chín châu của An Lạc.

Cho dù là Dương Châu trong Cửu Châu cũng chỉ đến gần Điền

Trì, còn Nam Sa quá xa, với năng lực cổ đại khó mà đến được. "Xem ra phải đến tận nơi xem thử mới biết chuyện gì." Chu Thánh lẩm bẩm, trong ký ức của cậu không có mộ cổ đáy biển Nam Sa.

Chu Thánh ra khỏi hồ bơi, dùng khăn tắm lau khô người, sau đó đi tắm nước nóng rồi mới về phòng.

Lưu Ly ngồi xổm trên sofa, cầm điện thoại Chu Thánh chơi game.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly đánh game 5v5, có chút cạn lời.

Bạn vĩnh viễn không biết đồng đội chơi game cùng mình rốt cuộc là người hay là... mèo. "Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng. "Sao thế meo?" Lưu Ly đầu cũng không ngẩng hỏi lại, chuyên tâm đánh game. "Em biết mộ cổ đáy biển Nam Sa không?" Chu Thánh hỏi.

Lưu Ly nghe xong khựng lại một chút, giao tranh tổng thiếu một người, thua luôn. "Meo, em không biết." Lưu Ly nhìn đồng đội đã bị diệt sạch, lầm bầm: "Em chơi game đây, anh mau ngủ đi." "Đợi ngày mai anh phải đi mộ cổ đáy biển Nam Sa một chuyến." Chu Thánh nói tiếp.

Lưu Ly nghe câu này, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh: "Anh nghiêm túc đấy à?" "Có vấn đề gì sao?" Chu Thánh hơi nghi hoặc. "Có thể đừng đi không, chỗ đó rất nguy hiểm." Lưu Ly nhắc nhở. "Nguy hiểm?" Chu Thánh nhìn chằm chằm Lưu Ly, cô nàng dường như biết mọi thứ về mộ cổ đáy biển. "Anh còn nhớ Uông Huyền Tông anh vừa đánh nhau không?" Chu Thánh nghe vậy, có chút hiểu cái nguy hiểm mà Lưu Ly nói là gì rồi. "Ý em là có liên quan đến Thiên Tôn Hội?" "Không, liên quan đến Uông Huyền Tông, trong mộ cổ đáy biển chôn cất tổ tiên của Uông Huyền Tông." Lưu Ly vẻ mặt nghiêm túc. "Tổ tiên Uông Huyền Tông?" Chu Thánh ngẩn người.

Lưu Ly gật đầu rất nghiêm túc: "Anh chắc từng nghe tên hắn rồi, Uông Trực!" "Uông Trực?" "Thời Minh, Ngũ Phong Thuyền Trưởng -

Uông Trực." Lưu Ly nói chi tiết.

Chu Thánh lục tìm ký ức Thủ Lăng Nhân, nháy mắt đã hiểu.

Uông Trực, thương nhân mậu dịch trên biển thời Minh, hải tặc trứ danh, là nhân vật then chốt trong sự kiện súng hỏa mai du nhập vào Nhật Bản.

Chính sách bế quan tỏa cảng của chính quyền nhà Minh khiến mậu dịch trên biển gián đoạn, Uông Trực triệu tập bang chúng và lãng nhân Nhật Bản lập thành đoàn đội buôn lậu, tự xưng Huy Vương, dẫn đến việc Nhật Bản họa loạn An Lạc.

Có thể nói là một tên Hán gian thứ thiệt.

Trong ký ức Thủ Lăng Nhân có hắn, chủ yếu là vì hắn cũng làm nghề trộm mộ, từng đối đầu với Thủ Lăng Nhân.

Không ngờ hắn lại xây một ngôi mộ dưới đáy biển, hơn nữa còn trộm đi một long mạch của An Lạc. "Lúc đó không có Thủ Lăng Nhân nào đi truy tra sao?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly. "Meo, anh đừng nhìn em meo, em mới một trăm tuổi thôi, Uông Trực là nhân vật mấy trăm năm trước, em cũng không biết quá nhiều chuyện.

Tại sao Thủ Lăng Nhân cổ đại không đi đòi về em cũng nghĩ không thông." Lưu Ly giải thích. "Meo, nói đi cũng phải nói lại, Nam Sa cũng thuộc về An Lạc, chỉ cần không bị đưa ra nước ngoài thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Cửu Châu thời cổ đại không so được với An Lạc hiện tại.

Nếu Cửu Châu phân chia lại thì Nam Sa cũng là một bộ phận của Dương Châu." Nghe Lưu Ly nói, Chu Thánh gật đầu: "Điều này cũng đúng.

Nam Sa là một phần của An Lạc, long mạch giấu ở đó cũng không ảnh hưởng gì đến An Lạc.

Hơn nữa nơi đó cũng coi như một phần của An Lạc." "Uông Huyền Tông dám đào mộ cổ An Lạc, vậy thì ta sẽ đi quật mộ tổ tiên hắn!" Chu Thánh lạnh lùng nói. "Ây da meo, đã bảo anh đừng đi rồi, có một Thủ Lăng Nhân chết ở trong đó đấy." Lưu Ly lầm bầm. "Ý gì?" "Một trăm năm trước, Uông Huyền Tông dẫn dụ mấy Thủ Lăng Nhân đi, trong đó một người bị dẫn đến mộ cổ đáy biển, vào rồi không bao giờ ra nữa." Lưu Ly cúi đầu giải thích.

Chuyện này vốn dĩ cô không định nói, nhưng Chu Thánh cứ khăng khăng muốn đi, cô đành phải tiết lộ một chút.

Chu Thánh nghe vậy nhìn Lưu Ly: "Vậy em đã đi bao giờ chưa?" "Chưa meo." Lưu Ly lắc đầu. "Em chưa đi bao giờ sao biết ta đi sẽ rất nguy hiểm?" "Meo, em chơi game đây." Lưu Ly không thèm để ý Chu Thánh nữa, tiếp tục chơi game của mình, nhưng vẫn rất lo lắng.

Chu Thánh nhắm mắt cảm ứng một hồi, ở đảo Tam Á gần Nam Sa có một tử sĩ, tử sĩ đó thủ hộ mộ Cổ Điền Vương, có thể nhờ người đó chuẩn bị thuyền đi Tây Sa. "Lưu Ly, ngày mai anh đưa em đi Tam Á du lịch!" Chu Thánh hô lên với Lưu Ly. "Không đi." Lưu Ly từ chối thẳng thừng. "Tôm hùm lớn, cua hoàng đế, cá hồi, cá thu đao..." Lưu Ly vội vàng ngắt lời Chu Thánh đang báo tên món ăn: "Đừng nói nữa, em đi." Chu Thánh hài lòng gật đầu. *** Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng.

Chu Thánh thay quần áo, đặt vé máy bay chuẩn bị đi.

Còn Lưu Ly đội mũ phớt đen, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền nhỏ, mặc váy. "Meo, anh không định cưỡi ngựa đi à?" "Cưỡi ngựa anh phải đi hai ngày mới đến, không có nhiều thời gian thế." Chu Thánh nói thẳng.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân tuy có thể ngày đi ngàn dặm, nhưng từ đây đến Tam Á hơn hai ngàn cây số.

Ngày đi ngàn dặm cũng mất hai ngày mới tới, dù sao ban ngày không thể xuất hành, quá lộ liễu. "Meo, cũng phải." Lưu Ly vốn định nhảy lên vai Chu Thánh nhưng bị Chu Thánh nhét vào trong lồng. "Giống lần trước, đừng quậy nhé." Chu Thánh dặn Lưu Ly. "Meo, em biết rồi." Lưu Ly đáp.

Chu Thánh lúc này mới yên tâm mang Lưu Ly rời đi.

Ra khỏi cửa, Chu Thánh gọi một tiếng, Thủ Lăng Nhân lập tức từ dưới tầng hầm chạy ra.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân khá thích ở trong môi trường tối tăm lạnh lẽo nên thường xuyên ở dưới tầng hầm trang viên.

Tầng hầm trang viên rất lớn, trước kia là hầm rượu, giờ rượu vẫn còn nhưng có thêm cái chuồng ngựa.

Chu Thánh nhân lúc trời chưa sáng cưỡi ngựa đến sân bay.

Nếu không cưỡi ngựa giữa ban ngày ban mặt chắc chắn sẽ bị chụp lại ngay.

Lúc trời tờ mờ sáng, Chu Thánh đến sân bay, để chiến mã Thủ Lăng Nhân tự chạy đến Tam Á, còn mình thì mang theo Lưu Ly đi máy bay.

Sáu giờ sáng xuất phát, tầm mười một giờ đến nơi.

Trưa.

Chu Thánh xách mèo ra khỏi băng chuyền, Lưu Ly lúc này vẫn đang ngủ. "Đồ mèo lười." Chu Thánh lắc đầu nói, sau đó ra cửa bắt xe: "Đến Aratus." Aratus là chiếc du thuyền lớn nhất Tam Á, trên đó có đủ loại thiết bị giải trí.

Vé tàu cũng phải mười vạn một tấm.

Tử sĩ trong ký ức của Chu Thánh đang ở trên Aratus.

Chương 148

"Được rồi." Tài xế đạp ga xuất phát, nửa tiếng sau đến bờ biển.

Ông ta chỉ chiếc du thuyền lớn nhất nói: "Chính là nó đấy." Chu Thánh trả tiền xong, xách mèo đi tới.

Vừa bước lên bãi cát, cậu đã nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, bóng lưng rất đẹp, là một cô gái. "Trời ạ, không phải gặp người quen chứ?" Chu Thánh định đi vòng qua nhưng lại bị gọi lại. "Yêu, đây không phải Chu Đại Thánh sao?

Cậu cũng đến du lịch à?" "Người ta đến làm trai bao đấy." "Trai bao gì chứ, không thấy Hoắc đại hoa khôi cũng ở đây sao?

Chắc chắn là chạy theo Hoắc đại hoa khôi rồi." Bọn họ là bạn cùng lớp đại học của Chu Thánh, nhân dịp nghỉ hè đến Tam Á du lịch.

Bọn họ vốn định lên thuyền chơi, tình cờ thấy Chu Thánh và Hoắc Ngọc Tiệp.

Bóng lưng phía trước đột ngột quay lại, chính là Hoắc Ngọc Tiệp. "Meo ~" Lưu Ly nghe thấy động tĩnh, tỉnh dậy.

Cô định chui ra thì bị Chu Thánh ấn vào trong. "Tôi đến làm gì không đến lượt các người quản đâu nhỉ?" Chu Thánh đạm mạc liếc bọn họ một cái. "Chột dạ à, ha ha ha ha..." Mấy tên phú nhị đại cười lớn.

Chu Thánh lười để ý bọn họ, độ cao đứng khác nhau, sự chế giễu của bọn họ trong mắt Chu Thánh chẳng khác nào tiếng bi bô của trẻ con.

Đại khái là kim tự tháp cũng đã trộm rồi, thế giới quan hoàn toàn khác biệt.

Độ cao Chu Thánh đứng là sừng sững trên đỉnh kim tự tháp, còn bọn họ chỉ là đang đứng ở tầng trệt thôi.

Hiện tại các phương tiện truyền thông lớn vẫn đang đưa tin về sự kiện kim tự tháp Khufu, thậm chí có người đoán là người An Lạc làm, nhưng suy đoán này nhanh chóng bị dập tắt.

Dù sao vô bằng vô cứ, ai dám phỉ báng một nước lớn ương ương?

Hoắc Ngọc Tiệp đứng trên bãi cát nhìn Chu Thánh một cái rồi thu hồi ánh mắt, nằm trên ghế bãi biển nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay cô bị Thủ Lăng Nhân làm cho trà cơm không nhớ, một lòng muốn tìm ra thân phận thật của Thủ Lăng Nhân.

Cô về điều tra hai ngày, phát hiện Đại học Thượng Hải người nuôi mèo rất nhiều, căn bản không tìm được manh mối Thủ Lăng Nhân.

Rõ ràng học cùng một trường nhưng tìm mãi không ra chút manh mối nào.

Bà nội cô thấy cô tâm hồn treo ngược cành cây, tâm tư bất ninh liền bảo cô đến Tam Á du lịch giải sầu, tạm thời quên chuyện Thủ Lăng Nhân đi.

Cô vốn không muốn đi, đối với cô Thủ Lăng Nhân quan trọng hơn bất cứ ai.

Nhưng khổ nỗi đó là bà nội cô.

Phụ nữ nhà họ Hoắc đều rất mạnh mẽ, nhất là bà nội cô - gia chủ nhà họ Hoắc - lại càng là người nói một không hai.

Bảo cô đến Tam Á là đặt vé sắp xếp ngay trong ngày. "Meo ~" Lưu Ly kêu trong lồng. "Suỵt." Chu Thánh ra hiệu im lặng.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe tiếng mèo kêu quen thuộc, quay phắt lại

nhìn Chu Thánh, nhìn cái lồng mèo trên tay Chu Thánh. "Cậu cũng nuôi mèo?" Hoắc Ngọc Tiệp nghi vấn.

Cô quá nhạy cảm với mèo. "Tôi nhặt được." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hoắc Ngọc Tiệp nhíu mày, tiếng mèo kêu vừa rồi thực sự quá quen thuộc.

Cô nhìn chằm chằm lồng mèo của Chu Thánh, muốn xem thử nhưng lại không biết nói thế nào.

Hai người tuy là bạn học nhưng quan hệ rất gượng gạo.

Mà Chu Thánh cũng không hề có ý định mở ra, cậu xách mèo đi thẳng về phía Aratus. "Chậc chậc, không hổ là đại simp chúa nha, biết Hoắc đại hoa khôi gần đây đang tìm mèo còn đặc biệt xách mèo tới." Mấy tên phú nhị đại và bạn học Chu Thánh bên cạnh nói mát mẻ. "Chu Thánh, cậu đi nhầm rồi, Aratus không phải nơi cậu nên đến đâu, vé tàu cũng phải mười vạn tệ đấy." Chu Thánh quay đầu nhìn mấy tên phú nhị đại, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng.

Một luồng khí tức âm lãnh từ người cậu tỏa ra khiến thời tiết vốn đang nắng đẹp bỗng chốc trở nên vô cùng băng giá.

Mấy tên phú nhị đại nhìn ánh mắt Chu Thánh cứ như đang nhìn xuống vực sâu.

Một nỗi hàn ý sinh ra từ đáy lòng bọn họ, họ như nhìn thấy địa ngục, một mùi gay mũi tỏa ra từ người hai tên kia.

Chu Thánh rất nhanh thu hồi ánh mắt, Hoắc Ngọc Tiệp đang ở đây, không thể tiếp tục phát tán khí tức sẽ bị cô phát hiện.

Ngay khi Chu Thánh đi về phía Aratus, Hoắc Ngọc Tiệp đột nhiên nói: "Tôi có thể xem mèo của cậu không?" Chu Thánh xách lồng mèo lên cho cô nhìn một cái.

Lưu Ly rất hiểu chuyện, lúc này đang nằm sấp ngủ, không mở mắt.

Mắt cô rất có linh tính, mở ra dễ bị nhận diện.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn kỹ một cái, trong đầu hiện lên con mèo trên vai Thủ Lăng Nhân.

Thủ Lăng Nhân cũng mang theo mèo đen trắng, có điều mắt rất có linh tính, hơn nữa không mặc váy. "Đẹp lắm." Hoắc Ngọc Tiệp nói. "Ừ." Chu Thánh tùy ý gật đầu, sau đó đi đến trước tàu Aratus.

Nhân viên soát vé chặn Chu Thánh lại: "Tiên sinh xin chào, mời mua vé trước." "Tôi muốn gặp bà chủ các anh." Chu Thánh nói thẳng.

Nhân viên soát vé nghe vậy sững người: "Xin lỗi, bà chủ chúng tôi không dễ dàng gặp khách." "Gọi điện cho cô ấy, tôi nói chuyện." Chu Thánh trực tiếp nói.

Nhân viên soát vé ngẩn ra.

Họ do dự một chút rồi vẫn lấy điện thoại ra gọi. "Tút tút tút..." Vài giây sau điện thoại được kết nối. "Có việc gì?" "Bà chủ, có vị tiên sinh muốn gặp cô." "Không gặp." Bà chủ từ chối thẳng, cô nghi ngờ lại là người theo đuổi mình. "Đưa điện thoại cho tôi." Chu Thánh cầm lấy điện thoại, nói khẽ: "Đế vương tương tương, giai nhập lăng trung.

Hộ vương an tức, hữu long sinh miên!

Hào giác thanh khởi, hương lô thăng không!

Thủ Lăng hữu thất, tử sĩ tuân tòng!" Khi ám ngữ được nói ra, đối phương rõ ràng sững sờ hồi lâu.

Một lát sau mới nói: "Ngài đợi một lát!" Chu Thánh cúp máy, trả điện thoại cho nhân viên soát vé, đứng bên ngoài đợi.

Hoắc Ngọc Tiệp đi tới nhìn Chu Thánh: "Tôi có thể mua vé đưa

cậu lên, nhưng mèo của cậu phải đưa cho tôi." "Không cần." Chu Thánh trực tiếp từ chối. "Hoắc đại hoa khôi, hắn chỉ là thằng nghèo rớt mồng tơi, cô muốn mèo tôi cho cô này, tôi biết có một trại mèo." Một tên phú nhị đại chạy chậm tới nói.

Hoắc Ngọc Tiệp không để ý hắn, cái cô muốn tìm là mèo đen trắng.

Cô thấy thái độ của Chu Thánh đối với mình thay đổi, không khỏi có chút nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, mua vé lên tàu.

Lần này cô đến là để vui chơi.

Đợi Hoắc Ngọc Tiệp lên tàu xong, hai tên phú nhị đại mới dẫn đàn em đi lên.

Bọn họ vừa lên thì bà chủ Aratus đến.

Bà chủ Aratus là một mỹ nữ tóc vàng uốn sóng lớn, mặc áo tắm nhưng khoác áo lông chồn, đeo kính râm, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp.

Nhìn tuổi tác cũng không lớn lắm, nhỏ hơn Liễu Như Yên một chút nhưng da dẻ săn chắc hơn.

Đương nhiên Chu Thánh nhìn không chỉ là tuổi tác.

Bà chủ từ cầu thang đi nhanh xuống, đến trước mặt Chu Thánh. "Ngài..." "Lên trên nói chuyện đi." "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ gật đầu, dẫn Chu Thánh lên tàu Aratus.

Aratus tổng cộng có bảy tầng, tầng thấp nhất là máy phát điện và kho chứa nước..., tầng hai là nhà hàng, tầng ba bốn năm là khu vui chơi giải trí, tầng sáu là phòng ở, còn tầng bảy là nơi chuyên dụng của cô.

Không có sự cho phép của cô, ai cũng không được lên.

Bạch Phỉ Phỉ dẫn Chu Thánh lên tầng bảy xong, cho lui vệ sĩ bên

cạnh, sau đó quỳ một chân xuống.

Chương 149

"Tử sĩ đời thứ bảy mươi ba họ Hàn, tham kiến đại nhân!" Bạch Phỉ Phỉ trịnh trọng nói. "Đứng lên đi." Chu Thánh ngồi xuống sofa, mở lồng mèo ra.

Lưu Ly lập tức nhảy ra, cô sắp ngạt chết rồi.

Bạch Phỉ Phỉ lúc này mới đứng dậy.

Ngày thường uy nghiêm phóng túng không gò bó, gặp Thủ Lăng Nhân xong cũng biến thành gái ngoan.

Đây là sự kính sợ bắt nguồn từ trong huyết mạch, sự kính trọng đối với Thủ Lăng Nhân.

Thân là tử sĩ, bất kể thân phận cao thế nào, nhiều tiền ra sao, chỉ cần Thủ Lăng Nhân triệu hoán đều phải vô điều kiện cống hiến cho Thủ Lăng Nhân.

Dù là chính bản thân mình.

Có điều Bạch Phỉ Phỉ cũng đang đánh giá Chu Thánh từ trên xuống dưới, nhưng không dám quá lộ liễu, chỉ lén lút nhìn. "Ta muốn đi Nam Sa một chuyến, sắp xếp thuyền cho ta, ngoài ra tế tự cũng giúp ta chuẩn bị một chút." Chu Thánh nói với cô.

Lần này đi Nam Sa, Chu Thánh không chắc có nguy hiểm hay không, phải chuẩn bị sẵn sàng trước. "Đại nhân, Aratus có thể khởi hành bất cứ lúc nào!" Bạch Phỉ Phỉ nói.

Du thuyền của cô lúc nào cũng sẵn sàng ra khơi. "Được, chuẩn bị càng nhanh càng tốt." Chu Thánh gật đầu. "Meo." Lưu Ly không biết nhảy đến bên cạnh Bạch Phỉ Phỉ từ lúc nào, vươn móng vuốt cào một cái, trực tiếp giật phăng áo lông chồn của Bạch Phỉ Phỉ xuống.

Chu Thánh: "..." Bạch Phỉ Phỉ đứng ngây người trước mặt Chu Thánh, nhất thời không biết có nên nhặt lên hay không.

Có lẽ vì vừa mới bơi xong, trên áo bơi của cô vẫn còn vương lại vài giọt nước.

Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, trên mặt mèo lộ ra nụ cười. "Cô xuống chuẩn bị trước đi." Chu Thánh đưa tay che mặt nói. "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ gật đầu, sau đó nhặt chiếc áo khoác lông chồn lên rồi rời đi.

Đợi sau khi ra ngoài, cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. "Không ngờ áp lực từ Người Gác Lăng lại mạnh đến vậy." Bạch Phỉ Phỉ khoác áo lông lên, quay đầu nhìn thoáng qua căn phòng. "Không ngờ anh ấy thực sự đã đến." Khẽ lẩm bẩm xong, cô lập tức lấy điện thoại thông báo cho thuyền trưởng du thuyền Artotus, chuẩn bị khởi hành. "Thuyền trưởng, mười phút sau lập tức khởi hành, đi tới Nam Sa." Bạch Phỉ Phỉ trực tiếp phân phó. "Bà chủ, còn chưa tới giờ, đã phải xuất phát sao?" Thuyền trưởng không nhịn được hỏi.

Thông thường giờ xuất bến là khoảng ba giờ chiều, hiện tại mới hơn mười một giờ sáng một chút.

Thời gian xuất bến quá sớm. "Xuất bến!" Bạch Phỉ Phỉ dứt khoát nói. "Những ai mua vé trên mạng thì hoàn tiền lại cho họ, còn những người đã lên thuyền..." Bạch Phỉ Phỉ nhìn đám người trên boong tàu phía dưới, lại nhìn thoáng qua căn phòng sau lưng. "Những người đã lên thuyền thì bảo họ chuẩn bị cho tốt." Nói xong, Bạch Phỉ Phỉ cúp điện thoại. "Hành trình cần một ngày, đại nhân cũng cần giải trí chứ nhỉ?" Du thuyền Artotus là một du thuyền giải trí.

Cô nghĩ, nếu đại nhân không vội, thì có thể giải trí một chút trên thuyền.

Trong phòng.

Chu Thánh túm lấy gáy Lưu Ly, hỏi: "Em muốn làm gì?" "Meo ~ Tử sĩ hoàn toàn nghe theo phân phó của đại nhân, anh chỉ cần ngoắc ngón tay út, cô ấy sẽ nhào vào lòng anh ngay, em đây chẳng phải đang giúp anh sao meo." Lưu Ly dùng giọng điệu như thể đang suy nghĩ cho Chu Thánh. "Anh không cần." Chu Thánh bực bội nói. "Meo, thế sao ngày nào buổi sáng anh cũng 'chào cờ'?

Hơn nữa anh còn đánh chủ ý lên một con mèo." Lưu Ly trừng đôi mắt sáng ngời nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh: "..." Đàn ông quả nhiên không thể nuôi mèo, đặc biệt là mèo biết nói! "Anh không có ý đồ gì với em cả, là tự em nhảy lên giường anh đấy chứ." "Em nói không phải chuyện này, anh muốn em biến thành người, chẳng lẽ không phải muốn em biến thành người để hầu hạ anh sao?" "Chẳng lẽ em muốn làm mèo mãi?" Chu Thánh hỏi lại một câu.

Lưu Ly lập tức im lặng.

Có thể làm người, ai lại muốn làm mèo chứ?

Nhìn Lưu Ly im lặng, Chu Thánh xoa xoa đầu nó, cười nói: "Biến thành người, còn có thể bưng trà rót nước cho anh." "Meo, đồ xấu xa, quả nhiên anh muốn bổn tiểu thư hầu hạ anh!" "Em là Tử sĩ, hầu hạ anh không phải là chuyện đương nhiên sao?" Lưu Ly: "Ưm...

Em vẫn là làm mèo thì hơn." Trong loa phát thanh vang lên giọng nói của thuyền trưởng. "Kính chào quý khách, tôi là thuyền trưởng của chuyến đi lần này, do ảnh hưởng của yếu tố con người và thời tiết, chuyến tàu sẽ khởi hành trong vòng mười phút nữa!

Xin mời những du khách chưa lên tàu hãy nhanh chóng lên tàu, nếu lỡ thời gian, chuyến đi lần này sẽ hoàn trả toàn bộ chi phí vé, xin cảm ơn!" Theo tiếng nói của thuyền trưởng dứt, tàu Artotus bắt đầu khởi động.

Mọi người trên thuyền có chút hồ nghi, trên vé hiển thị ba giờ chiều mới chạy, không ngờ lại xuất phát nhanh như vậy.

Có người không hiểu, cũng có người nghi hoặc.

Hoắc Ngọc Tiệp khẽ nhíu mày, cô luôn cảm giác việc xuất bến sớm có vấn đề gì đó, nhưng lại không nói rõ được.

Chẳng lẽ có liên quan đến Người Gác Lăng?

Không đúng, không đúng, chuyện này không thể nào, Người Gác Lăng sao lại đến Tam Á?

Trong biển lại không có cổ mộ. "Xem ra bệnh đa nghi của mình quá nặng rồi, không thể tiếp tục nghĩ về Người Gác Lăng nữa." Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu, xua tan tạp niệm trong đầu.

Mười phút sau, neo thuyền được thu lên, du thuyền chậm rãi hướng về phía Nam Sa.

Bạch Phỉ Phỉ hít sâu một hơi, sau đó đẩy cửa bước vào. "Đại nhân, đều đã sắp xếp xong." Bạch Phỉ Phỉ cúi đầu nói. "Ừ." Chu Thánh nhẹ gật đầu, nằm dựa vào ghế sô pha, nhắm mắt nghỉ ngơi. "Khoảng bao lâu thì đến?" "Hai giờ sáng đêm nay." Bạch Phỉ Phỉ nói.

Du thuyền một khi khởi động sẽ du hành trên biển bảy ngày, trong bảy ngày này, tất cả ăn mặc ngủ nghỉ đều ở trên thuyền.

Trên thuyền có đủ loại thiết bị giải trí, có thể ca hát nhảy múa, có thể câu cá lướt sóng, đương nhiên còn có thể tán gái các kiểu.

Ăn ở trên thuyền đều miễn phí, muốn ở tốt hơn ăn ngon hơn thì cần tự bỏ thêm tiền.

Bảy ngày tuần du, mỗi ngày đều có những màn biểu diễn khác nhau.

Chu Thánh đang nghỉ ngơi, bỗng nhiên cảm giác trên vai truyền

đến một trận cảm giác êm ái dễ chịu.

Không cần nghĩ cũng biết, là Bạch Phỉ Phỉ đang mát-xa cho mình. "Đại nhân, du thuyền này là tàu giải trí, ngài có thể đi giải trí bất cứ lúc nào." Bạch Phỉ Phỉ nói sau lưng Chu Thánh. "Đồ tế lễ đã chuẩn bị xong chưa?" Chu Thánh trực tiếp hỏi.

So với giải trí, hắn quan tâm đến việc tế lễ hơn.

Có sự gia trì của tế lễ, xuống mộ dưới đáy biển sẽ an toàn hơn. "Đại nhân, còn cần một chút thời gian chuẩn bị, đại khái cần đến chiều." Bạch Phỉ Phỉ nói.

Muốn chuẩn bị đồ tế lễ có chút phiền phức, dù sao địa bàn của cô là ở Nam Hải, không phải ở Tam Á.

Những thứ cần cho tế lễ đều ở trên đất liền, muốn vận chuyển qua cần một chút thời gian.

Cô đã sắp xếp thuộc hạ đi làm, đợi đến chiều thuộc hạ mới có thể lái cano đưa tới. "Ta biết rồi, cô đi làm việc đi, tạm thời ta không cần hầu hạ." Chu Thánh phất phất tay, đuổi Bạch Phỉ Phỉ đi. "Đại nhân, bên ngoài có hồ bơi, nếu nóng có thể ra ngoài bơi lội!" Bạch Phỉ Phỉ nói xong, chuẩn bị sẵn khăn tắm và quần bơi cho Chu Thánh, sau đó liền lui ra ngoài.

Tầng cao nhất của Artotus muốn gì có đó, bên ngoài có hồ bơi, bên trong có bồn tắm mát-xa.

Hơn nữa còn cực kỳ lớn.

Đợi Bạch Phỉ Phỉ đi ra ngoài, Chu Thánh mới mở mắt.

Chương 150

"Bơi lội cũng không tệ, Lưu Ly em có đi không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly. "Meo, không đi." Lưu Ly làm mèo đã lâu, có bản tính của mèo, sợ nước. "Được rồi." Chu Thánh thay quần áo trong phòng. "Meo, bên trong có con gái, anh muốn thay quần áo thì ra ngoài mà thay a meo." "Không, em chỉ là mèo thôi." Lưu Ly: "..." Sau khi thay quần bơi, Chu Thánh mới đi ra ngoài, nhảy ùm xuống hồ bơi.

Sau đó lặn xuống đáy hồ, hắn muốn xem mình có thể nín thở được bao lâu.

Chu Thánh nín thở một lần là cả tiếng đồng hồ, trong cơ thể hắn có Cương khí dũng động, Cương khí chuyển hóa nước thành dưỡng khí đi vào cơ thể.

Biết mình có thể ở trong nước thời gian rất dài, Chu Thánh mới trồi lên.

Tuy nhiên vừa mới từ dưới nước trồi lên, Chu Thánh cảm giác có ai đó ngồi trên vai mình.

Đợi hắn ra khỏi hồ bơi, nhìn thấy một đôi chân dài miên man treo trước mặt mình, người ngồi trên vai chính là Bạch Phỉ Phỉ.

Bạch Phỉ Phỉ cũng ngẩn người, cô không ngờ đại nhân lại đang ở dưới nước?

Chuyện này...

Bầu không khí lập tức ngưng trọng lại. "Đại nhân, tôi... tôi không biết ngài ở..." Bạch Phỉ Phỉ khẩn trương không biết nên nói gì.

Chu Thánh không nói gì, trực tiếp thả cô xuống. "Không sao, đây vốn là hồ bơi của cô." Chu Thánh thản nhiên nói, nhìn Bạch Phỉ Phỉ

thân hình hoàn hảo trong bộ đồ bơi.

Ừm, nếu mang thêm tất đen thì càng đẹp.

Lưu Ly ở trên bờ, híp mắt nhìn Bạch Phỉ Phỉ: "Đồ đàn bà thối, bờ vai đó là của bổn miêu!" "Meo!!!" Chập tối, gió biển từ từ thổi qua, trong không khí mang theo vị mặn của biển.

Ánh nắng chiều tà từ phía tây buông xuống, tia nắng còn sót lại phản chiếu trên mặt biển, uyển chuyển như một bức tranh sơn dầu.

Mấy con hải âu bay lượn trên mặt biển, càng là điểm xuyết thêm cho bức tranh. "Meo ~" Lưu Ly nằm sấp trên đùi Chu Thánh, thoải mái kêu một tiếng.

Hai người ngồi bên hồ bơi, uống rượu vang danh tiếng, ngắm nhìn cảnh đẹp như tranh. "Đại nhân, chúng ta sẽ đến Nam Sa vào lúc hai giờ rưỡi rạng sáng nay." Giọng nói của Bạch Phỉ Phỉ vang lên sau lưng Chu Thánh.

Chu Thánh xua tay, ra hiệu mình đã biết. "Đại nhân, bữa tối muốn ăn gì?" Bạch Phỉ Phỉ tiếp tục hỏi. "Meo, lẩu!" Lưu Ly nhịn không được nói.

Bạch Phỉ Phỉ nghe thấy giọng nói của Lưu Ly, trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Mèo... thế mà lại biết nói chuyện? "Không cần căng thẳng, nó cũng giống cô, cũng là Tử sĩ." Chu Thánh giải thích một câu.

Lưu Ly nhảy lên vai Chu Thánh, ngẩng đầu nhìn Bạch Phỉ Phỉ: "Tôi không phải là Tử sĩ bình thường đâu nha.

Đi chuẩn bị lẩu cho bổn tiểu thư đi." Chu Thánh túm lấy Lưu Ly đặt sang bên cạnh, sau đó nói: "Không cần chuẩn bị lẩu, tùy tiện chuẩn bị chút đồ ăn là được." "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ hồi thần, gật đầu đáp một tiếng.

Trong lòng cô vẫn còn chút chấn kinh, mèo biết nói thì thôi đi, còn là Tử sĩ?

Tử sĩ từ khi nào có thể biến thành mèo rồi?

Đợi sau khi Bạch Phỉ Phỉ đi, Chu Thánh mới túm lấy gáy Lưu Ly. "Ra biển ăn lẩu cái gì hả?

Ăn hải sản không ngon sao?" Chu Thánh bực bội nói.

Con mèo nhà mình mưu cầu cũng quá thấp rồi. "Meo ~ Em quên mất mà." Chu Thánh vuốt lông mèo, khẽ nói: "Vừa nãy em bại lộ, là cố ý phải không?" "Meo, không phải." "Không phải sao?" "Meo..." Vừa nãy Lưu Ly đột nhiên nói chuyện, tuyệt đối là cố ý.

Nó không chỉ nói chuyện, còn tỏ rõ lập trường của mình, mình cũng là Tử sĩ, còn là mèo của Người Gác Lăng.

Chu Thánh vuốt lông mèo, lắc đầu, lười suy nghĩ tính toán của Lưu Ly. "Meo, anh xem đằng kia có chiếc tàu." Lưu Ly híp mắt, giơ chân mèo chỉ vào một chấm đen dưới ánh tà dương.

Chu Thánh khẽ nhíu mày, thôi động Cương khí vận chuyển đến đôi mắt, định thần nhìn kỹ.

Dưới ánh hoàng hôn có một chiếc du thuyền cỡ nhỏ, chỉ có bốn tầng, thể hình du thuyền cũng không lớn lắm, có thể chứa vài trăm người.

Quan trọng nhất là, trên du thuyền có không ít người đang đứng. "Hội Thiên Tôn?" Chu Thánh thì thầm.

Do khoảng cách hơn mười hải lý, Chu Thánh chỉ có thể nhìn rõ du thuyền và bóng người mơ hồ trên thuyền. "Meo, nhìn phương hướng bọn chúng đang đi về phía Nam Sa, chắc là người của Hội Thiên Tôn, hơn nữa trong tay bọn chúng đang cầm vali đen." Lưu Ly mở miệng nói. "Em có thể nhìn thấy?" "Meo, thực lực em mạnh hơn anh, đương

nhiên có thể nhìn thấy." Lưu Ly kêu một tiếng.

Chu Thánh nghe vậy gật gật đầu, lúc Lưu Ly biến thành người thực lực xác thực rất mạnh.

Hơn nữa còn lấy được quân cờ trắng của mình, thực lực càng có bước nhảy vọt về chất. "Không ngờ người của Hội Thiên Tôn hành động nhanh như vậy." Chu Thánh nhìn chấm đen phía trước, tâm tư ngưng trọng.

Người của Hội Thiên Tôn lần này tới, thực lực khẳng định không yếu. ...

Dưới ánh tà dương.

Trên du thuyền nhỏ.

Tầng thứ tư.

Một người đàn ông có hình xăm mặt trời trên cổ đang nằm trên ghế dài, mười ngón tay đan vào nhau, trên ngón cái còn đeo nhẫn ngọc.

Hắn có khuôn mặt chữ điền, mặc trường bào màu trắng, mắt khép hờ.

Bên cạnh hắn còn có mấy người nằm đó, địa vị đều giống hắn, trên cổ có ký hiệu tương tự. "Người Gác Lăng, ta đã nói ngươi không giết được ta, ta vẫn sẽ quay lại." Người đàn ông mặt chữ điền thản nhiên nói. "Đại nhân, mười lăm hải lý về phía Tây Bắc có một chiếc du thuyền lớn, đang đi về phía Nam Sa." Tiếng thuyền trưởng truyền đến.

Hắn thông qua ống nhòm nhìn thấy một chiếc du thuyền lớn ở hướng Tây Bắc.

Người đàn ông mặt chữ điền nghe vậy, thì thầm: "Nếu Người Gác Lăng muốn đến, chắc chắn sẽ ở trên chiếc du thuyền lớn đó.

Không đúng, không phải là chắc chắn, mà là khẳng định đang ở đó!" Người đàn ông mặt chữ điền nghĩ đến đây, cầm lấy bộ đàm ra lệnh: "Lập tức chặn lại, chuẩn bị chiến đấu." Người đàn ông mặt chữ điền đứng dậy khỏi ghế dài, mặc quần áo chỉnh tề, xách vali đen đi về phía boong tàu. "Tuyệt đối không thể nghi ngờ Người Gác Lăng có ở đó hay không, hắn khẳng định đang ở đó!" Du thuyền chạy về phía tàu Artotus, chuẩn bị đánh chặn. "U u u..." Thuyền trưởng tàu Artotus kéo còi hơi, nhắc nhở du thuyền nhỏ đối diện. "Bà chủ, có một chiếc du thuyền nhỏ đang lao về phía chúng ta." Thuyền trưởng lập tức gọi điện thoại báo cáo.

Bạch Phỉ Phỉ đang chuẩn bị cơm tối cho Chu Thánh nghe thấy lời thuyền trưởng, lập tức đi tìm Chu Thánh. "Đại nhân, có..." Bạch Phỉ Phỉ còn chưa nói xong, Chu Thánh liền phất tay ngắt lời. "Ta biết rồi, lập tức kéo còi báo động, ngoài ra chuẩn bị cầu viện hải quân An Lạc, cứ nói đối phương là người của Hội Thiên Tôn." "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ lập tức thông báo cho thuyền trưởng kéo còi báo động, đồng thời phát ra tín hiệu cầu cứu. "U... u... u..." Đèn báo động nhấp nháy, tiếng còi báo động vang lên. "Các vị hành khách xin chú ý, có hải tặc sắp đến gần, xin mọi người lập tức trốn đi." Thuyền trưởng khẩn cấp thông báo.

Hắn không biết người đến là ai, chỉ có thể coi là hải tặc để xử lý.

Chương 151

Trong phòng, Hoắc Ngọc Tiệp nghe thấy tiếng còi báo động vang lên, mày liễu khẽ nhíu, lập tức chạy ra khỏi phòng đứng trên boong tàu quan sát.

Cách đó không xa, có một chiếc du thuyền nhỏ đang nhanh chóng tiếp cận. "Thật sự là hải tặc sao?" Đang nói, cô nhìn thấy trên boong tàu có khói xanh bay lên, hội tụ thành một con rồng xanh trên không trung.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn hình rồng, trong nháy mắt kinh ngạc. "Người Gác Lăng đang ở trên thuyền!" Con rồng xanh do khói tụ thành này cô đã từng gặp, ở khách sạn Cổ Lăng.

Khoảnh khắc nhìn thấy khói xanh, Hoắc Ngọc Tiệp lập tức chạy về phía tầng cao nhất.

Trên đỉnh du thuyền.

Bạch Phỉ Phỉ thổi tù và, Chu Thánh vẩy nước trà lên không trung, tiến hành tế lễ của Người Gác Lăng.

Hắn vốn định tối mới tế lễ, nhưng không còn thời gian.

Thiên Tôn đã trở lại, hắn cần phải nhanh chóng rời đi, nếu không chiếc tàu này đều sẽ bị cướp.

Thanh Long bay lên không, người của Hội Thiên Tôn cũng nhìn thấy. "Người Gác Lăng tế lễ, hắn quả nhiên ở trên du thuyền lớn, phát động toàn bộ mã lực, nhanh chóng tiếp cận, lần này tuyệt đối không thể để Người Gác Lăng chạy thoát!" Mấy người kia vô cùng hưng phấn. "Đại nhân, đối phương phát ra tín hiệu cầu cứu, hải quân An Lạc sẽ đến trong mười phút nữa!" Thuyền trưởng điều khiển du

thuyền nhìn radar, hải quân An Lạc đã tới. "Mười phút, đủ rồi!" Người đàn ông mặt chữ điền lấy từ trong vali đen ra một thanh Đường đao.

Mấy người khác cũng lần lượt lấy vũ khí ra. "Nhớ kỹ, ngoại trừ Người Gác Lăng và Tử sĩ ra, không được làm hại người An Lạc khác." Người đàn ông mặt chữ điền nhắc nhở một câu. "Hừ, có gì to tát đâu, Hội Thiên Tôn ta sợ ai?" Một gã người nước ngoài tóc vàng mắt xanh lạnh lùng nói. "An Lạc truyền thừa mấy ngàn năm, nội tại hùng hậu, một khi chọc giận nó, Hội Thiên Tôn ta sẽ xong đời.

Ngàn vạn lần đừng coi thường An Lạc, Hội Thiên Tôn ta không dám mở phân bộ ở An Lạc, chính là vì An Lạc có cường giả thủ hộ." Người đàn ông mặt chữ điền trầm trọng nhắc nhở.

Hai người khác nghe vậy cũng không dám khinh suất nữa. "Biết rồi, Uông Huyền Tông." Người bên cạnh hô lên.

Người đàn ông mặt chữ điền, chính là Uông Huyền Tông!

Trên tàu Artotus.

Khoảnh khắc Chu Thánh hoàn thành tế lễ, áo giáp Người Gác Lăng bao phủ toàn thân, bên hông cũng xuất hiện Bội đao Người Gác Lăng.

Hắn đeo mặt nạ, khiến hắn trông vô cùng lạnh lẽo.

Lưu Ly tung người nhảy lên vai Chu Thánh, thở dài nói: "Haizz, cuộc sống không dễ dàng, mèo mèo thở dài.

Cơm tối còn chưa ăn, đã phải đi rồi." "Cô đi trước đi." Chu Thánh nhìn thoáng qua Bạch Phỉ Phỉ, thân là Tử sĩ không thể bại lộ, nếu không sẽ bị Hội Thiên Tôn để mắt tới. "Vâng!" Bạch Phỉ Phỉ quỳ một chân xuống, giờ khắc này cô cảm ứng được sự khủng bố của Người Gác Lăng.

Mặc vào áo giáp Người Gác Lăng, đeo lên mặt nạ, hắn phảng phất như đến từ địa ngục, thập phần băng lãnh.

Bạch Phỉ Phỉ vừa xuống, Hoắc Ngọc Tiệp liền chạy chậm lên, đứng sau lưng Người Gác Lăng. "Quả nhiên là anh." Chu Thánh thản nhiên nói một câu: "Trốn đi." "Anh rốt cuộc là ai?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi.

Người Gác Lăng không thể nào tự nhiên xuất hiện, hắn nhất định là đã ở trên thuyền từ trước.

Chu Thánh không đáp lại lời cô, mà từ tầng cao nhất nhảy xuống boong tàu, rút Bội đao Người Gác Lăng ra, chỉ vào đám người trên du thuyền nhỏ. "Lên!" Uông Huyền Tông hô một tiếng.

Bốn người cầm vũ khí từ trên du thuyền nhỏ nhảy ra, đứng trên mặt biển.

Chu Thánh cũng từ trên du thuyền nhảy xuống, nếu đánh trên du thuyền, dễ làm người vô tội bị thương.

Hai bên đều đứng trên mặt biển, cục diện bốn đánh một.

Mà du thuyền nhỏ của Hội Thiên Tôn, cũng ngay lập tức đi cướp tàu Artotus.

Bạch Phỉ Phỉ cũng không phải dạng vừa, cô sắp xếp vệ sĩ cầm nỏ tự vệ. "Người Gác Lăng, lại gặp mặt rồi, cơ thể mới của ta thế nào?" Uông Huyền Tông cười nhạt nói.

Chu Thánh nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu nhìn người đàn ông mặt chữ điền.

Mặt của hắn có vài phần tương tự Uông Huyền Tông, nhưng thể hình không giống, vũ khí cũng không giống. "Uông Huyền Tông đã bị ta chém ở Kim Tự Tháp, ngươi căn bản không phải hắn." Chu Thánh vung đao nói. "Hừ, ngươi xem thường Hội Thiên Tôn ta rồi." Uông

Huyền Tông khẽ hừ một tiếng. "Ta chẳng qua chỉ đổi một cái xác mà thôi." Thần sắc Chu Thánh ngưng trọng, nếu hắn thực sự là Uông Huyền Tông, vậy thì phiền phức to rồi.

Hội Thiên Tôn có năng lực khiến người chết sống lại, điều này vô cùng khủng bố.

Trường sinh còn có thể tưởng tượng, dù sao con mèo trên vai Chu Thánh cũng là một con mèo sống trăm năm.

Nhưng chết đi sống lại, thực sự không thể tưởng tượng nổi. "Hắn không phải Uông Huyền Tông thực sự, Uông Huyền Tông đã chết rồi.

Hắn hẳn là có tất cả ký ức và năng lực của Uông Huyền Tông, dùng một loại thủ đoạn khác để trọng sinh, cũng tương đương như nhân cách vậy." Lưu Ly giải thích bên tai Chu Thánh.

Mắt mèo của nó có thể nhìn ra, người đàn ông mặt chữ điền trước mắt, nói là Uông Huyền Tông, nhưng kỳ thực không phải.

Hắn chỉ có tất cả ký ức và năng lực của Uông Huyền Tông.

Tương đương như tâm thần phân liệt, chủ nhân cách là nhân cách của chính mình, phó nhân cách là Uông Huyền Tông.

Mà chủ nhân cách bị xóa bỏ, phó nhân cách thay thế chủ nhân cách, liền biến thành Uông Huyền Tông.

Về phần làm sao làm được, đoán chừng đây chính là cốt lõi của Hội Thiên Tôn.

Hội Thiên Tôn theo đuổi trường sinh và bất tử, theo đuổi bao nhiêu năm nay, dựa vào một số thủ đoạn đặc thù, miễn cưỡng làm được. "Nếu có thể đánh thức chủ nhân cách của hắn, hắn là có thể khiến hắn tâm thần phân liệt nhỉ." Chu Thánh lẩm bẩm. "Meo, đáng tiếc anh không biết thân phận thực sự của hắn là gì." Lưu Ly lắc đầu nói.

Chủ nhân cách tuy bị xóa bỏ, nhưng dù sao cũng khống chế cơ thể bao nhiêu năm nay, luôn sẽ có tàn lưu.

Nhưng vấn đề là, chủ nhân cách là ai?

Tên hắn là gì?

Cái gì cũng không biết, nói gì đến chuyện đánh thức? "Lên!" Uông Huyền Tông tịnh không cho Chu Thánh cơ hội suy nghĩ nhiều, trực tiếp dẫn theo bốn người khác lao về phía Chu Thánh.

Bọn họ tới Nam Sa là để xem bảo hộ Long mạch, tránh bị Người Gác Lăng lấy đi.

Đồng thời bọn họ cũng muốn mượn nhờ mộ dưới đáy biển để giữ Người Gác Lăng lại vĩnh viễn.

Dù sao, trong đáy biển mai táng chính là tổ tiên Uông Trực của Uông Huyền Tông, cũng là một vị Thần Sứ cao cấp của Hội Thiên Tôn.

Bốn người từ bốn phương tám hướng tấn công Chu Thánh, Chu Thánh hai tay nắm chặt Bội đao Người Gác Lăng, chém Uông Huyền Tông trước.

Uông Huyền Tông bổ ngang một đao, Chu Thánh hất đao lên đỡ lấy thanh Đường đao của Uông Huyền Tông.

Ba người khác từ hai bên trái phải và phía sau đồng thời công kích, Chu Thánh tay trái cầm đao, tay phải lấy ra khiên, bán ngồi xổm người hộ vệ toàn thân ngăn cản. "Keng!" Đao phong chém lên khiên, ma sát ra một trận tia lửa.

Chu Thánh tung một cú quét chân, hung hăng quét vào cẳng chân Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông vẫn bất động, dường như không biết đau là gì.

Cơ thể này của hắn, từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc.

Mùa đông bơi trong sông băng, mùa hè nướng trên lửa liệt, hơn nữa rèn luyện từ nhỏ đến lớn.

Như vậy mới có thể chịu đựng được dòng chảy của Cương khí.

Mà cơ thể này, là con rối thế thân của hắn.

Chương 152

Ở Hội Thiên Tôn, chỉ cần đẳng cấp đạt tới Lục Nguyệt, là có thể nhận được sự chúc phúc của Thiên Tôn đạt tới trường sinh.

Chỉ cần đẳng cấp đạt tới Nhất Cấp, là có thể chọn lựa nhục thân cho mình.

Nhục thân được chọn lựa bắt đầu bồi dưỡng từ lúc ba tuổi.

Thành viên Hội Thiên Tôn, thành viên nòng cốt là con rối do Hội Thiên Tôn tự mình bồi dưỡng, thành viên bên ngoài là tín đồ các quốc gia.

Tấn thăng theo cống hiến.

Các quốc gia đều có phân bộ, An Lạc không có.

Bọn họ không dám mở phân bộ tại An Lạc, không phải sợ An Lạc tiêu diệt, mà là sợ bị phát hiện rồi An Lạc tra đến tận tổng bộ, diệt luôn cả tổng bộ. "Đại nhân, du thuyền đã bị khống chế!" Đang chiến đấu, trong tai nghe của Uông Huyền Tông truyền đến giọng nói thuộc hạ.

Uông Huyền Tông nghe thấy lời thuộc hạ, khóe miệng khẽ nhếch lên. "Rất tốt.

Người Gác Lăng, bọn chúng đã bị khống chế, nếu không muốn bọn chúng chôn cùng ngươi, tốt nhất lập tức bỏ vũ khí xuống đầu hàng!" Uông Huyền Tông chỉ đao về phía tàu Artotus.

Tàu Artotus hiện tại đã bị người của Hội Thiên Tôn bao vây.

Hội Thiên Tôn đang bắc dây thừng leo lên. "Ngươi dám động đến một người An Lạc, An Lạc tất diệt Hội Thiên Tôn ngươi!" Chu Thánh mảy may không chịu uy hiếp.

Đây là Nam Hải, địa bàn của An Lạc!

Hắn dám động thủ, cứ đợi hứng chịu cơn thịnh nộ từ An Lạc! "Có gì không dám?

Lên tàu!" Uông Huyền Tông hạ lệnh. "Uỳnh uỳnh uỳnh..." Trên không trung một chiếc trực thăng vũ trang bay tới, ngay sau đó máy bay chiến đấu cũng bay qua. "Bỏ vũ khí xuống, bỏ vũ khí xuống, nếu không An Lạc ta sẽ giáng đòn chí mạng!" Từ trong trực thăng truyền đến một giọng nói hồn hậu.

Cách đó không xa, chiến hạm An Lạc đang chạy tới.

Tuy bọn họ còn vài phút nữa mới đến, nhưng nhóm Uông Huyền Tông đã nằm trong tầm bắn.

Thần sắc Uông Huyền Tông trầm xuống, nhìn đệ tử Hội Thiên Tôn sắp lên tàu, nghiến răng nói: "Lên tàu!" Hắn muốn liều một phen, chỉ cần khống chế tàu Artotus, hắn có thể uy hiếp Người Gác Lăng đi vào khuôn khổ.

Người của Hội Thiên Tôn nhanh chóng lên tàu, phía An Lạc không chút do dự trực tiếp khai hỏa. "Các ngươi đã xâm phạm an toàn thân thể người An Lạc, hiện căn cứ theo luật bảo hộ, cho phép tấn công bằng tên lửa!" Chiến hạm phía xa nhắm chuẩn du thuyền nhỏ phát xạ tên lửa.

Trực thăng vũ trang trên không cũng nhắm chuẩn đám người Hội Thiên Tôn đang lên tàu tiến hành xạ kích tinh chuẩn.

Đây là Nam Hải, bọn họ dám động thủ ở đây, thì phải hứng chịu đòn đánh từ An Lạc! "Uỳnh!" Phát pháo cuối cùng trực tiếp hủy diệt chiếc tàu nhỏ của Hội Thiên Tôn.

Đây là lãnh thổ An Lạc, đối với bất kỳ hành vi xâm nhập nào, An Lạc đều không khoan nhượng, trực tiếp khai hỏa.

Uông Huyền Tông nhìn thuộc hạ tử trận, khóe miệng co giật một cái, rất nhanh khôi phục thần tình. "Đi!" Hắn không hề do dự, xoay người bỏ đi.

Tiếp tục dây dưa, dẫn ra cao thủ ẩn nấp của An Lạc thì phiền phức chính là bọn họ.

Bọn họ đứng trên mặt nước, đạp nước mà đi, một đường cuồng bôn. "Đội trưởng, có người chạy trên mặt nước, có truy kích không?" "Không, đừng đuổi." Trực thăng vũ trang trên không dừng lại, không truy kích theo.

Đội trưởng hải chiến đội biết, người có thể chạy trên biển thực lực đều không đơn giản, một khi đuổi theo sẽ xảy ra chuyện lớn. "Đội trưởng, trên mặt biển còn đứng một người mặc áo giáp, xử lý thế nào?" Tiểu đội tác chiến hỏi lại. "Đừng quản." Đội trưởng cầm bộ đàm nói. "Nhưng hắn tiếp cận du thuyền." "Đừng quản." Đội trưởng nói lại lần nữa.

Hắn vừa nhận được tin tức từ bộ phận liên quan, người mặc áo giáp là Người Gác Lăng, thủ hộ cổ lăng An Lạc.

Về phần tại sao xuất hiện trên mặt biển, còn chờ xem xét.

Chu Thánh sau khi đến bên cạnh tàu Artotus, lấy một chiếc cano từ bên cạnh.

Tuy chưa từng học, nhưng Chu Thánh có thể thao tác. "Vù vù... u..." Cano lao vút đi.

Nam Sa không còn xa, chỉ cần không đi lệch, với tốc độ của cano, nửa giờ là có thể đến nơi. "Đội trưởng, hắn đi rồi, chúng ta không quản sao?" "Dùng radar kiểm tra, xem hắn xuống nước từ đâu, sau đó canh chừng ở gần đó." Đội trưởng tác chiến nói. "Hả?" "Hả cái gì mà hả, cứ làm theo là được." Đội trưởng nói xong, chiến hạm An Lạc

dựa sát vào tàu Artotus.

Đội trưởng hải chiến đội từ trên quân hạm nhảy xuống boong tàu Artotus, gặp được Bạch Phỉ Phỉ. "Đa tạ." Bạch Phỉ Phỉ chân thành nói lời cảm ơn.

Đội trưởng quan sát Bạch Phỉ Phỉ, sau đó nói: "Trên du thuyền không ai bị thương chứ?" "Không có." Bạch Phỉ Phỉ lắc đầu. "Tôi nhớ thời gian khởi hành của tàu Artotus là ba giờ chiều, sao lại khởi hành sớm?

Hơn nữa, tôi nhớ tuyến đường là từ Nam Hải đến Đông Hải, sao lại cứ đi mãi về phía Nam?" Đội trưởng liên tiếp hỏi hai câu hỏi.

Ánh mắt nhìn thẳng vào Bạch Phỉ Phỉ. "Bởi vì anh ấy cần giúp đỡ." Bạch Phỉ Phỉ nói thẳng, chỉ vào Chu Thánh đã đi xa. "Cô quen hắn?" Đội trưởng hỏi lại.

Bạch Phỉ Phỉ gật đầu: "Quen." Nghe câu này, đội trưởng khẽ nhíu mày.

Chuyện về Người Gác Lăng là cơ mật tại An Lạc, người bình thường căn bản không thể biết.

Cô ta thế mà lại quen? "Các người có quan hệ gì?" "Không thể nói." Bạch Phỉ Phỉ lắc đầu.

Quan hệ giữa Người Gác Lăng và Tử sĩ là quan hệ tuyệt mật, không thể nói ra ngoài.

Đội trưởng đặc chiến thấy Bạch Phỉ Phỉ không chịu nói nhiều, đoán được cô và Người Gác Lăng có quan hệ rất mạnh. "Nếu hắn cần giúp đỡ gì, có thể nói với chúng tôi bất cứ lúc nào, chúng tôi sẽ dốc toàn lực giúp đỡ." Đội trưởng hải chiến đội nói. "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ gật đầu. "Hắn muốn đi đâu chắc nói được chứ?

Cô mang theo một thuyền du khách, cũng không giúp được hắn."

Đội trưởng nói tiếp.

Bạch Phỉ Phỉ nghe vậy do dự một chút, trầm ngâm giây lát rồi mở miệng nói: "Anh ấy muốn đi Nam Sa." "Được, tôi hiểu rồi, cô mau chóng quay về đi." Đội trưởng hải chiến đội chào theo kiểu quân đội, sau đó xuống tàu rời đi. "Truyền lệnh xuống, chiến hạm tiến về phía Nam Sa." Đội trưởng hải chiến đội ra lệnh, đồng thời báo cáo cho bộ phận liên quan.

Bạch Phỉ Phỉ nhìn hải chiến đội rời đi, cầm lấy bộ đàm truyền lời cho buồng lái. "Quay về." Chuyến du lịch này coi như kết thúc.

Hoắc Ngọc Tiệp đứng trên boong tàu, nhìn Người Gác Lăng dần dần biến mất, không nói một lời.

Lần này cô không đuổi theo, không phải từ bỏ việc truy tìm Người Gác Lăng, mà là cô đi theo sẽ thành gánh nặng.

Cô đi du lịch, công cụ, trang bị bao gồm cả điện thoại đều không mang theo.

Cô đứng trên boong tàu, nhìn Bạch Phỉ Phỉ trở lại. "Cô và Người Gác Lăng, rốt cuộc là quan hệ gì?" Hoắc Ngọc Tiệp nhịn không được hỏi. "Miễn trả lời!" Bạch Phỉ Phỉ lười trả lời, cũng không cần thiết phải trả lời.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn bóng lưng Bạch Phỉ Phỉ rời đi, trực giác nói cho cô biết, Bạch Phỉ Phỉ nhất định quen biết Người Gác Lăng.

Chương 153

Nếu không, sẽ không lái du thuyền đưa hắn đi Nam Sa. "Đến Tam Á cũng có thể nhìn thấy anh, đã không trốn được, vậy thì truy tìm anh!" Hoắc Ngọc Tiệp lầm bầm.

Tịch dương dần dần lặn về phía tây, Chu Thánh lái cano hỏa tốc chạy tới Nam Sa.

Hắn hiện tại đã đến, nhưng vẫn chưa tới đích.

Mà đám Uông Huyền Tông rời đi, đã trở lại một hòn đảo nhỏ bí ẩn. "Uông Huyền Tông, chuyện tốt ngươi làm đấy!" Một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh chỉ trích Uông Huyền Tông. "Kiều Trị, không cần ngươi tới chỉ trích ta." Uông Huyền Tông trầm giọng nói.

Trong tiểu đảo, đi ra mấy chục tên thuộc hạ tay xách vali đen, trên cổ khắc hình mặt trăng, mặc đồ lặn. "Ta biết mệnh lệnh ta đưa ra đã sai, nhưng ta đã chuẩn bị hai phương án!" Uông Huyền Tông thản nhiên nói.

Hắn dám ra lệnh, thì biết hậu quả thất bại.

Hắn là đang đánh cược, cược đúng thì cướp du thuyền ép Người Gác Lăng vào khuôn khổ, cược thua thì cùng lắm đền mạng vài chục người.

Hội Thiên Tôn, thứ không thiếu nhất chính là người! "Ngươi đây là đang lãng phí người của Hội Thiên Tôn ta!" Kiều Trị nói lại lần nữa.

Uông Huyền Tông lạnh lùng nhìn Kiều Trị: "Bọn họ chết rồi, sẽ quay lại sau này." "Được rồi." Một người lớn tuổi hơn, da dẻ đen nhẻm, cắt ngang lời hai người.

Trên cổ hắn có ba ký hiệu mặt trời, là chủ mưu của hành động lần này, Địch Mạn Ba. "Việc cấp bách, là vào mộ dưới đáy biển trước Người Gác Lăng, đừng để Người Gác Lăng đoạt lại Long mạch!

Long mạch Kim Tự Tháp đã bị đoạt đi, ta không muốn để con này cũng bị Người Gác Lăng lấy mất!" Địch Mạn Ba trầm giọng nói.

Long mạch Kim Tự Tháp là con long mạch an toàn nhất, có hậu duệ Hộ pháp Pharaoh bảo vệ, nhưng vẫn bị đoạt đi.

Mà Long mạch trong mộ dưới đáy biển, sớm từ thời nhà Minh đã bị trộm đi.

Năm đó hoàng đế nhà Minh còn để một người tên Trịnh Hòa xuống Tây Dương tìm kiếm, nhưng Trịnh Hòa xuống bảy lần đều không tìm được.

Nguyên nhân sâu xa, chính là vì mộ huyệt trong đáy biển khá đặc thù, người bình thường không thể đi vào.

Nhưng, Người Gác Lăng có thể!

Hắn có thể cảm nhận được Long mạch ở đâu, thì có thể nghĩ cách tiến vào. "Mộ tổ tiên ta đâu có dễ vào như vậy, cho dù Người Gác Lăng tìm được và đi vào, hắn cũng không phá nổi cơ quan do chính tổ tiên ta thiết kế." Uông Huyền Tông tự ngạo nói. "Uông Huyền Tông, ngươi quên cái xác lần trước của mình mất như thế nào rồi sao?" Địch Mạn Ba nhìn Uông Huyền Tông. "Lần trước là ta sơ ý, để Người Gác Lăng tiếp xúc được Long mạch, hắn mượn Long mạch tăng thực lực, nhưng lần này thì sẽ không, ta sẽ lấy được Long mạch trước một bước." Uông Huyền Tông nói. "Xuống biển đi." Địch Mạn Ba nói một câu, hắn không muốn chậm trễ thời gian nữa, trời đã tối, nếu không có gì bất ngờ, Người Gác Lăng đã đang tìm kiếm mộ dưới đáy biển rồi. "Đi!" Uông Huyền Tông đi trước, dẫn theo mọi người nhảy xuống biển cả.

Trên mặt biển.

Trời đã tối đen, mặt biển giống như mực nước nhuộm đen, tối tăm vô cùng.

Một mình ở trên mặt biển tĩnh lặng a, sự yên tĩnh tuyệt đối sẽ khiến người ta cảm thấy cô đơn và sợ hãi. "Meo." Lưu Ly kêu một tiếng, vươn chân mèo thăm dò nước biển một chút. "Lạnh quá." Chu Thánh thả neo thuyền, dừng cano lại, hỏi Lưu Ly: "Em có thể nín thở không?" "Meo, nhưng em sợ nước." Lưu Ly nói một câu. "Áo giáp Người Gác Lăng của anh có thể cách nước, em ôm lấy anh là được." Chu Thánh nghe vậy, ôm Lưu Ly vào trong lòng, sau đó trực tiếp nhảy xuống.

Biển sâu vô tận mang đến cho người ta sự tuyệt vọng vô cùng.

Chu Thánh ôm Lưu Ly lặn một mạch xuống, hắn thôi động Cương khí, tách nước biển ra.

Lặn xuống khoảng ba ngàn mét, Chu Thánh chạm đáy.

Nơi này tối đen như mực, ánh sáng đều không thể xuyên thấu.

Tuy nhiên may mà Chu Thánh và Lưu Ly thị lực đều khá tốt, cho dù ở dưới nước cũng có thể nhìn rõ.

Chu Thánh đứng trong nước, tìm kiếm cửa mộ tứ phía.

Hệ thống thì đã cho hắn một vị trí cụ thể, nhưng lúc lặn xuống, một khi lệch phương hướng một chút, thì phải tìm kiếm rất lâu.

Chu Thánh ôm Lưu Ly đi dưới đáy biển gần mười mấy phút, rốt cục nhìn thấy nơi mộ thất tọa lạc.

Ở đó có một tấm bia đá, nhưng do nước biển ngâm quá lâu, bia đá đã nứt ra.

Chu Thánh đi qua, một tay ấn lên bia đá sờ soạng.

Nhìn hồi lâu, hắn thấy sau bia đá có một thanh sắt rỉ sét.

Chu Thánh rút thanh sắt ra, bia đá chậm rãi nâng lên, lộ ra một cửa động dưới lòng đất.

Chu Thánh không hề do dự, trực tiếp bơi vào. "Uỳnh uỳnh uỳnh..." Bia đá khép lại lần nữa, triệt để cách tuyệt nước biển. ...

Trong mộ dưới đáy biển.

Nhóm Uông Huyền Tông đi vào từ một con đường khác, đèn đuốc bốn phía đều được thắp sáng.

Mộ dưới đáy biển có hệ thống thoát nước hoàn thiện, tuy xây dựng dưới đáy biển, nhưng lại vô cùng khô ráo, một chút hơi nước cũng không có. "Kiều Trị, ngươi dẫn người đi đại sảnh tiền mộ thất ngăn cản Người Gác Lăng, ta đi chủ mộ thất lấy Long mạch." Uông Huyền Tông phân phó.

Kiều Trị nhìn Uông Huyền Tông, khinh thường nói: "Lần này chỉ huy không phải là ngươi, ta dựa vào đâu phải nghe ngươi?" Uông Huyền Tông vốn dĩ cũng là Tam Dương Thần Sứ, nhưng do không giữ được Long mạch Kim Tự Tháp, bị giáng cấp xuống Nhất Dương.

Cùng đẳng cấp với Kiều Trị. "Kiều Trị, tạm thời nghe Uông Huyền Tông, nơi này là phần mộ tổ tiên hắn, hắn rõ hơn ai hết." Địch Mạn Ba mở miệng nói.

Kiều Trị nghe vậy, nói: "Ta nghe lời đại nhân." Ngừng một chút, hắn nhìn về phía Uông Huyền Tông: "Ngươi của hiện tại, không có tư cách ra lệnh cho ta." Nói xong, hắn dẫn theo hơn hai mươi tên thuộc hạ, đi về phía đại sảnh tiền mộ thất.

Uông Huyền Tông đạm mạc nhìn hắn rời đi, khẽ nói một tiếng: "Ngươi sẽ phải trả giá bằng mạng sống cho sự tự ngạo của mình." "Uông, đại nhân đã nhấn mạnh nhiều lần, Hội Thiên Tôn không thể có

mâu thuẫn nội bộ." Địch Mạn Ba thần sắc bất thiện nhìn Uông Huyền Tông. "Ta biết." Uông Huyền Tông tùy tiện nói một câu, sau đó đi về phía sâu bên trong.

Bọn họ lần này người tới khá nhiều, bốn Nhất Dương Thần Sứ, một Tam Dương Thần Sứ.

Ý nghĩa của Thần Sứ cũng rất đơn giản, sứ giả của thần.

Cái gọi là thần, chính là Thiên Tôn mà bọn họ tín ngưỡng. ...

Mộ dưới đáy biển, tiền mộ thất.

Chu Thánh theo khe rãnh, một đường bơi vào trong hồ nước ở tiền mộ thất, từ trong hồ nước bò ra ngoài.

Ngọn lửa trên áo giáp hắn nở rộ, hong khô hơi nước.

Lưu Ly cũng từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống, rùng mình một cái, vẩy khô nước dính trên người mình. "Meo, cái mộ dưới đáy biển này thật thần kỳ." Lưu Ly có chút kinh ngạc, xây dựng mộ huyệt dưới đáy biển, độ khó này cũng không nhỏ.

Với kỹ thuật nhân công thời cổ đại, tu trúc ra được phải tiêu hao không ít nhân lực vật lực mới làm được. "Khoan hãy quản thần kỳ hay không, người của Hội Thiên Tôn khẳng định sẽ đi vào, chúng ta phải sớm vào trong mang Long mạch đi." Chu Thánh nói xong, ôm Lưu Ly lên.

Mộ dưới đáy biển này là Uông Trực xây dựng, dùng để giấu Long mạch, chống lại sự xâm nhập của Người Gác Lăng, sẽ rất khó khăn.

Càng chưa nói đến, bọn trộm mộ nước ngoài cũng ở đây, bọn chúng chắc chắn sẽ cản trở mình. "Meo, có người tới." Lưu Ly kêu một tiếng.

Tiếng bước chân xào xạc, từ trong mộ đạo phía trước đi tới.

Chu Thánh nhìn quanh bốn phía, nơi này tuy rất lớn, nhưng cũng không có chỗ ẩn nấp, chỉ có hồ nước.

Theo tiếng bước chân càng lúc càng gần, Chu Thánh trực tiếp nhảy vào trong hồ nước trốn đi.

Chương 154

Không bao lâu, Kiều Trị dẫn theo thuộc hạ đi vào. "Canh giữ nơi này cho ta, ngàn vạn lần đừng để Người Gác Lăng đi vào." Kiều Trị phân phó.

Tuyến đường bọn chúng đi vào là từ ám đạo.

Người Gác Lăng muốn đi vào, chỉ có mở bia đá, từ khe rãnh bơi vào.

Mọi người phong tỏa mỗi một nơi trong mộ thất, có người cầm súng ống, có người cầm vũ khí lạnh.

Kiều Trị nhìn hồ nước đầy ắp, khẽ nhíu mày, đi qua.

Vừa đến gần, hắn liền nhìn thấy trên mặt đất có vài vết nước.

Kiều Trị làm một thủ thế, mọi người rón rén đến gần hồ nước, chĩa vũ khí vào hồ.

Khi bọn chúng đến gần, Chu Thánh trốn dưới đáy hồ nhảy vọt lên, Bội đao Người Gác Lăng chém vỡ bọt nước, đánh bay bảy tám kẻ đang đến gần ra ngoài. "Giết hắn!" Kiều Trị lập tức hạ lệnh.

Mọi người giơ súng nhắm vào Chu Thánh xả đạn liên hồi.

Những kẻ cầm ám khí cũng đang tìm cơ hội đánh lén trong bóng tối.

Chu Thánh lộn một vòng trên không trung, sau đó tiếp đất bình ổn, nhanh chóng tập sát tới.

Kiều Trị mở vali đen của mình ra, từ trong vali lấy ra hai thanh đoản côn màu đen, hắn lắp ráp đoản côn lại với nhau.

Trên gậy còn có một số phù văn đặc thù, có thể đánh tan Cương

khí trong cơ thể người. "Người Gác Lăng, dùng đầu của ngươi, trợ giúp ta bước lên thần đàn đi!" Kiều Trị giơ gậy đánh tới.

Chu Thánh vung một đao, trực tiếp chém mẻ một miếng trên cây gậy. "Ngươi cũng xứng?" Chu Thánh lạnh lùng nói một câu, một cước đá bay Kiều Trị ra ngoài.

Kiều Trị cắm gậy đen xuống đất để ổn định thân thể, sau đó nói: "Ngươi có mạnh nữa chung quy cũng chỉ là một người, kết trận, vây chết hắn!" Theo mệnh lệnh của Kiều Trị hạ xuống, mười hai người lấy lưới sắt từ trong ba lô ra, vây lại cùng một chỗ, nhốt Chu Thánh ở giữa.

Trên lưới sắt có móc ngược và Cương khí lưu động, rất khó đột phá ra ngoài. "Ai nói, ta chỉ có một người?" Chu Thánh thản nhiên nói. "Ta còn có một con mèo... và một con ngựa..." ...

Trên mặt biển.

Một con chiến mã mặc áo giáp màu xanh u lam, bốc lửa xanh, đạp biển lao đi vun vút.

Du khách trên tàu Artotus trực tiếp nhìn đến ngẩn tò te. "Vừa nãy, có phải có con ngựa chạy qua không?" "Cái... thứ đó là ngựa gì vậy?" "Vãi chưởng, tôi không phải bị dọa ngốc rồi chứ?" Người trên tàu Artotus quay video lại, đăng lên mạng.

Mà Hoắc Ngọc Tiệp nhìn con ngựa kia, vô cùng quen thuộc.

Đó là chiến mã của Người Gác Lăng.

Cùng lúc đó, đội trưởng hải chiến đội đang đến Nam Sa cũng nhìn thấy một con ngựa chạy qua bên cạnh. "Cái thứ quái quỷ gì vậy?" "Đội trưởng, hình như đó là một con ngựa!" "Đùa tôi à?

Ngựa biết chạy trên mặt nước?" "Khoan đã..." Đội trưởng dường như nghĩ tới điều gì. "Đây là ngựa của Người Gác Lăng." "Đội

trưởng, con ngựa biến mất rồi." "Dừng lại ở gần đây, đừng đi nữa." Đội trưởng hải chiến đội hạ lệnh.

Ngựa biến mất ở đây, vậy Người Gác Lăng đoán chừng cũng ở gần đây. "Người Gác Lăng cường đại thì thôi đi, ngay cả con ngựa cũng có thể phi nước đại trên mặt biển." Mộ dưới đáy biển, bên ngoài chủ mộ thất.

Chủ mộ thất do Uông Trực xây dựng cũng giống như mộ huyệt mà Người Gác Lăng trấn thủ, đều dùng cửa đồng xanh làm cửa lớn.

Kết cấu mộ thất của hắn cũng gần giống với kết cấu mộ huyệt đế vương mà Người Gác Lăng giúp xây dựng, điểm khác biệt duy nhất nằm ở thiết kế cơ quan.

Mộ dưới đáy biển của Uông Trực, năm đó do Hội Thiên Tôn hiệp trợ kiến tạo cơ quan, chuyên dùng để chống lại Người Gác Lăng.

Đồng thời cũng có một ám đạo chuyên dùng cho hậu duệ của mình đi.

Trên cửa đồng xanh cao lớn, bên trái khắc đầy thuyền hải tặc và hải tặc, bên phải thì khắc nhật nguyệt tinh tú và giáo hội của Hội Thiên Tôn.

Uông Huyền Tông hai tay đan chéo kết ấn, bái hô: "Văn bối Uông Huyền Tông, Tam Dương Thần Sứ của Hội Thiên Tôn, tìm lão tổ tạm mượn Long mạch dùng một lát, chống lại Người Gác Lăng." Hô xong, cửa lớn đồng xanh chậm rãi mở ra.

Một chiếc đỉnh đồng xanh xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đây là Dương Châu Đỉnh trong Cửu Châu Đỉnh.

Phía trên đỉnh đồng xanh còn có một cỗ quan tài vàng, trên quan tài vàng mạ bạc trắng và trân châu, còn có bảy mặt trời.

Bên trong nằm, chính là tổ tiên Uông Trực của Uông Huyền Tông.

Quan tài vàng trấn áp Long mạch, hắn mượn lực của Long mạch tẩm bổ nhục thân mình, chỉ cần nhục thân bất diệt, ý thức trường tồn, là có thể làm được trường sinh. "Bái kiến Thất Dương Tôn Giả!" Người của Hội Thiên Tôn quỳ một chân xuống, chắp tay hành lễ.

Tại Hội Thiên Tôn, Thất Dương và những người trên cấp đó đều là Tôn Giả, bọn họ là người tiếp cận Thiên Tôn nhất, cũng là người đạt được trường sinh và bất tử.

Địa vị của bọn họ rất cao, bình thường cực ít xuất hiện.

Theo mọi người bái kiến, quan tài vàng trấn áp trên Cửu Châu Đỉnh chậm rãi di chuyển, Long mạch chi khí tiết lộ ra, hội tụ thành một con rồng vàng nhạt trên không trung.

Thân thể rồng vàng rất ảm đạm, quang trạch rất yếu.

Nó bị trấn áp dưới đáy biển, quanh năm bị Uông Trực cưỡng ép hấp thu, vốn dĩ Long mạch chi khí còn lại cũng không nhiều.

Lại thêm nó rời xa An Lạc, không thể hấp thu khí vận An Lạc để trưởng thành.

Nó khác với Long mạch bị nhốt trong Kim Tự Tháp, Long mạch bị nhốt trong Kim Tự Tháp tuy cũng rời xa An Lạc, nhưng không có người hấp thu, cho nên vẫn luôn được bảo lưu.

Uông Huyền Tông nhìn Long mạch chi khí xuất hiện, dang rộng hai tay, niệm khẩu quyết: "Sức mạnh Long mạch, do ta khống chế; che chở thân ta, chưởng khống thiên địa." Theo khẩu quyết niệm xong, Long mạch chi khí hi bạc lao ra. "Bùm!" Uông Huyền Tông trực tiếp bị Long mạch chi khí hi bạc húc bay ra ngoài.

Long mạch chi khí bàn toàn trên không trung, trong đôi mắt vàng óng tản phát ra sự uy nghiêm vô song. "Gào!" Nó gầm dài một tiếng,

dường như đang gào thét với Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông đứng dậy từ dưới đất, có chút não nộ. "Đáng chết, chỉ là một con Long mạch, ta không tin không trấn áp được ngươi!

Lấy Phược Long Tác ra, cưỡng ép trấn áp Long mạch chi khí!" Uông Huyền Tông lập tức hạ lệnh.

Đã không thu phục được, vậy thì cường thế trấn áp. "Gào!" Long mạch chi khí lại gào thét lần nữa, nhưng tiếng gào lần này không phải hướng về phía Uông Huyền Tông, mà là hướng về phía bóng tối phía trước, hướng về phía Người Gác Lăng! ...

Mộ dưới đáy biển, trong tiền mộ thất.

Chu Thánh chém một đao vào lưới sắt, kết quả chính mình bị chấn lui. "Gào..." Tiếng gầm rú của Long mạch chi khí truyền vào tai Chu Thánh. "Long mạch đang kêu?

Nó hình như... là đang cầu cứu?" Chu Thánh dường như nghe hiểu được tiếng nói của Long mạch, nó đang cầu cứu hắn, đưa nó trở về.

Nhiều lần giao tiếp với Long mạch, hắn đại khái có thể nghe hiểu Long mạch gào thét có ý gì. "Ta sẽ đưa ngươi về, sẽ nhanh thôi." Chu Thánh khẽ nói một câu. "Hừ, bản thân ngươi còn không ra được, còn muốn đưa thứ khác ra ngoài?" Kiều Trị cười lạnh một tiếng.

Chu Thánh lạnh lùng liếc hắn một cái, nắm chặt Bội đao Người Gác Lăng. "Cộp cộp cộp..." "Hí luật luật..." Chiến mã Người Gác Lăng từ bên ngoài trực tiếp lao vào.

Chương 155

Nó nhảy lên thật cao, đạp ngã bốn năm người, cường thế mở ra một lỗ hổng.

Chu Thánh thừa cơ thoát ra, nhảy lên lưng ngựa, đao chỉ Kiều Trị. "Ta đã nói, ta không chỉ có một người." Chu Thánh thản nhiên nói.

Cưỡi trên chiến mã, chiến đấu lực của Chu Thánh tăng gấp bội. "Hí luật luật..." Chiến mã Người Gác Lăng hí dài một tiếng, sau đó cuồng bôn xông ra, vó ngựa giẫm đạp, đạp ngã toàn bộ thuộc hạ của Kiều Trị xuống đất.

Lưu Ly rơi xuống từ vai Chu Thánh, giơ móng vuốt, cào rách cổ họng bọn chúng.

Chu Thánh giao những kẻ bị đạp ngã cho Lưu Ly bổ đao, chính mình cưỡi ngựa đi về phía Kiều Trị.

Sắc mặt Kiều Trị căng thẳng, hắn tuy chưa từng giao chiến với Người Gác Lăng, nhưng Hội Thiên Tôn vẫn luôn coi Người Gác Lăng là kẻ địch.

Hắn không dám khinh suất.

Hắn nhìn vali đen ở xa xa, muốn qua đó mở ra, bên trong còn có vũ khí của hắn.

Nhưng Chu Thánh, sao có thể cho hắn cơ hội?

Khi Kiều Trị sắp đến gần, Chu Thánh thúc ngựa lao tới, một đao chém về phía Kiều Trị.

Kiều Trị vung gậy đen ra, ngăn cản cú chém của Chu Thánh. "Keng!" Binh khí va chạm, ma sát ra một trận tia lửa kịch liệt. "Rắc!" Gậy đen của Kiều Trị trực tiếp bị Chu Thánh chém đứt.

Chiến mã giơ lên chân trước, đá vào ngực Kiều Trị, Cương khí trong cơ thể Kiều Trị lưu động ngưng tụ ở ngực, tạm thời đỡ được công kích của chiến mã, nhưng vẫn bị một cước đá bay ra ngoài.

Kiều Trị biết mình đánh không lại Chu Thánh, quay đầu chạy vào trong mộ đạo.

Chu Thánh đuổi theo, lại không thấy tung tích Kiều Trị. "Chạy rồi." "Meo." Lưu Ly nhảy lên vai Chu Thánh, móng vuốt của nó còn đang nhỏ máu. "Chỗ này chắc có ám đạo, tương tự như mật đạo của Người Gác Lăng ấy." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nói.

Chu Thánh nhẹ gật đầu, ám đạo khẳng định là có, nhưng không rõ ở đâu. "Bỏ đi, vào mộ đạo trước đã." Chu Thánh cưỡi chiến mã, tiến vào trong mộ đạo. [Đinh, chúc mừng túc chủ vượt qua tiền mộ thất, nhận được mười lăm điểm tích phân.] Giọng nói băng lãnh của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh.

Hệ thống mà Chu Thánh thức tỉnh là Hệ thống Người Gác Lăng, Người Gác Lăng thủ hộ là cổ mộ An Lạc, thủ hộ là Long mạch An Lạc.

Mộ dưới đáy biển này không thuộc phạm vi Người Gác Lăng thủ hộ.

Ngược lại thông qua rồi còn có thể nhận được tích phân.

Mà trên giao diện quay thưởng, phần thưởng tinh phẩm cũng đã cập nhật.

Phần thưởng tinh phẩm lần này khá đặc thù, là một viên đan dược màu xanh u lam.

Rất cổ quái. "Đan dược gì đây?" Chu Thánh có chút tò mò.

Thôi kệ, đợi đến lúc đổi ra thì đưa cho Lưu Ly xem thử.

Là một người sống trăm năm...

à không đúng, cô ấy kiến thức rộng rãi, cái gì cũng biết.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi vào mật đạo, mà phía trước, bày biện một chiếc thuyền hải tặc. ...

Trước cửa đồng xanh.

Thuộc hạ của Uông Huyền Tông lấy từ trong ba lô ra dây thừng màu vàng, kết thành một tấm lưới.

Dây thừng này dùng xương trăn và da trăn làm nguyên liệu, pha trộn bột vàng và mỡ người chết, có thể dùng để trói lại tất cả tà túy và một số thứ cực kỳ đặc thù.

Ví dụ như Long mạch chi khí.

Long mạch chi khí chính là một luồng khí, nhìn thấy nhưng không sờ được, nhưng nó lại chân thực tồn tại, hơn nữa nó phát động công kích là hữu hiệu.

Duy nhất có thể chịu tải Long mạch chi khí, chỉ có Cửu Châu Đỉnh; đương nhiên một số thân thể cường đại, cũng có thể chống đỡ được. "Nhốt nó lại!" Uông Huyền Tông rút đao chỉ một cái, thuộc hạ của hắn cầm tấm lưới được biên chế, đi tới trói buộc Long mạch chi khí.

Long mạch chi khí bàn toàn trên quan tài vàng, vốn định mượn nhờ quan tài vàng phòng ngự.

Nhưng cũng ngay lúc này, quan tài vàng mở ra.

Một bàn tay trương phình trắng bệch, mang theo chút đen đúa, từ trong quan quách vươn ra...

Trong mộ đạo.

Tiếng vó ngựa dần dần vang lên, Chu Thánh cưỡi chiến mã Người

Gác Lăng đi vào.

Nơi này là một quảng trường rất lớn, bốn phía quảng trường còn có đèn dầu cá đang cháy.

Ở giữa có một chiếc thuyền hải tặc khổng lồ.

Thuyền hải tặc thập phần hoàn chỉnh, trên cột buồm treo hơn năm mươi cái xác chết.

Có cái xác đã hóa thành xương trắng, nhưng có cái xác vẫn đang bốc cháy, tản ra ánh nến yếu ớt.

Treo xác trên cột buồm, đây là một loại tượng trưng cho sự bá đạo và tàn nhẫn.

Xác chết có thể chấn nhiếp người khác và đồng liêu trên biển.

Thời cổ đại, hải tặc hung mãnh bao nhiêu thì trên cần treo sẽ treo bấy nhiêu xác chết.

Treo một cái xác, có nghĩa là trên thuyền hải tặc chỉ có mười người, hai cái là hai mươi, cứ thế mà suy ra.

Mà trên chiếc thuyền hải tặc trước mắt này, treo năm mươi bảy cái, có nghĩa là năm đó Uông Trực thống lĩnh hơn năm trăm bảy mươi người. "Meo, thuyền hải tặc này to thật đấy." Lưu Ly kêu một tiếng.

Chiếc thuyền hải tặc này không hề nhỏ hơn tàu Artotus chút nào, hơn nữa vào thời đó còn là dùng sức người chèo thuyền. "Lên xem thử." Chu Thánh giục ngựa, cấp tốc lao ra, khi sắp đến nơi, chiến mã tung người nhảy một cái, nhảy lên boong tàu tầng một của thuyền hải tặc.

Sàn gỗ trên boong tàu có màu hơi đen, đây là do máu tươi khô lại tạo thành.

Hai bên còn có hỏa pháo và móc câu ba chĩa.

Vào thời nhà Minh, hỏa pháo đã được vận dụng vào quân sự, tuy nhiên lúc đó vì kỹ thuật chưa thuần thục lắm nên vận dụng không nhiều.

Nhưng trên biển, hỏa pháo lại là vũ khí vô cùng quan trọng.

Nó có thể kích hủy thuyền địch từ xa. "Meo, chiếc thuyền này có chút quỷ dị, anh cẩn thận một chút." Lưu Ly nhắc nhở một câu, nó nhạy cảm cảm nhận được trên thuyền này có chút vấn đề. "Ta hiểu." Chu Thánh nhẹ gật đầu.

Uông Trực giấu thuyền hải tặc của mình trong lăng mộ, là nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai, chính mình thức tỉnh, tiếp tục lái thuyền hải tặc rong ruổi đại dương.

Đã muốn tiếp tục làm hải tặc, khẳng định cần thuộc hạ.

Cho nên, trong thuyền hải tặc này, khả năng còn có Tống tử. "Thình thịch thịch..." Bên trong thuyền hải tặc truyền đến tiếng vật nặng giẫm lên ván gỗ.

Chu Thánh cũng lười đi vào, trực tiếp đứng trên boong tàu chờ đợi.

Đi vào ngược lại sẽ hạn chế mình xoay sở.

Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh, nhìn lên tầng cao nhất, mắt mèo híp lại. "Em lên trên xem thử, anh ở dưới này đợi em." "Chú ý an toàn, có chuyện gì thì kêu cứu mạng." Chu Thánh dặn dò một câu. "Yên tâm đi, bổn miêu...

à không, bổn tiểu thư mạnh lắm đấy." Lưu Ly vội vàng sửa lời.

Chương 156

Làm mèo lâu quá, nó cũng sắp quên mình là người rồi. "Gặp nguy hiểm thì trốn sau lưng ta, tận lực đừng biến thành người." Chu Thánh nói với nó một câu.

Lưu Ly nghe vậy, tràn đầy cảm động nhìn Chu Thánh: "Yên tâm đi, bổn tiểu thư còn muốn tiếp tục sống mà meo." Nói xong, Lưu Ly nhảy vọt lên, chạy về phía bên trên.

Vừa nhảy lên, Tống tử tầng hai dẫn đầu đi ra, vung đao chém về phía Lưu Ly.

Lưu Ly nghiêng người lách qua, đồng thời đá tên Tống tử đang lao ra xuống dưới.

Chu Thánh đã sớm chờ ở bên dưới, khi Tống tử còn chưa chạm đất, vung đao chém ngược lên, trực tiếp chém tên Tống tử thành hai nửa.

Lưu Ly tiếp tục đi lên, càng ngày càng nhiều Tống tử xuất hiện.

Bọn chúng vốn định đuổi theo Lưu Ly, nhưng Chu Thánh ở dưới boong tàu nhìn lên cột buồm. "Gào!" Thân là hải tặc, bọn chúng vẫn giữ lại tàn niệm bảo vệ cột buồm, lập tức lao xuống đối phó Chu Thánh.

Thời cổ đại, dựa vào sức gió và sức người để thuyền chạy, nhưng đại bộ phận đều là dựa vào sức gió.

Cho nên cột buồm đối với bọn chúng mà nói vô cùng quan trọng, một khi cột buồm gãy mất buồm, thuyền hải tặc sẽ rất khó di chuyển.

Chu Thánh vung đao chém cột buồm, dụ bọn chúng xuống hết, sau đó cưỡi chiến mã Người Gác Lăng, phát động xung kích đối với bọn

chúng.

Cơ thể bọn chúng tàn phá không hoàn chỉnh, có kẻ trên người chỉ có thịt thối và xương trắng, có kẻ trên người chỉ còn lại một lớp da bọc xương, cơ thể hoàn chỉnh rất ít.

Chu Thánh cũng có chút nghi hoặc, bọn chúng rốt cuộc làm sao duy trì hoạt động?

Thông thường xác chết vùng dậy, huyết nhục đều sẽ kiện toàn, cho dù có vết thương cũng sẽ không nhiều.

Mà bọn chúng, hoàn toàn chính là một bộ xương khô. "Giết!!!" Bọn chúng theo bản năng gầm lớn, nhưng rất mơ hồ, hơn nữa có kẻ là xương khô, căn bản không hét ra tiếng. "Hả!" Chu Thánh cưỡi ngựa lao qua, trực tiếp đâm bọn chúng tan tác.

Nhưng, một màn quỷ dị xuất hiện.

Bộ xương khô vốn bị đâm tan tác, lại đứng dậy.

Bọn chúng huy vũ đao kiếm rỉ sét tiếp tục công kích Chu Thánh. "Chuyện này là sao?" Chu Thánh cũng ngây người, tan tác rồi còn có thể đứng dậy?

Chẳng lẽ phải tàn phá đến mức tro bụi mới được?

Ngay lúc Chu Thánh nghi hoặc, Lưu Ly chạy tới tầng dưới của tầng cao nhất. "Rầm!" Cửa đột nhiên mở ra, một thanh trường đao chém tới, Lưu Ly tung người nhảy một cái tránh thoát, suýt chút nữa bị mai phục.

Trong phòng đi ra hai kẻ cánh tay cơ bắp phát đạt, mắt đỏ ngầu, thân thể hoàn hảo.

Bọn chúng một kẻ vác mỏ neo thuyền, một kẻ vác đại đao.

Hai kẻ này đều là Phó thuyền trưởng thuyền hải tặc, thân phận chỉ

đứng sau thuyền trưởng Uông Trực.

Đồng thời, hai kẻ này cũng là hai người có chiến đấu lực cao nhất trên thuyền hải tặc. "Giết!" Hai người đồng thanh gầm lớn, một kẻ giết mèo, một kẻ nhảy xuống đối phó Chu Thánh.

Lưu Ly nhảy lên nhảy xuống, né tránh Phó thuyền trưởng dùng trường đao công kích.

Nó bị kiềm chế, không thể đi lên tầng cao nhất.

Nó vừa né tránh Phó thuyền trưởng dùng trường đao công kích, vừa suy nghĩ làm sao đá hắn xuống.

Mà bên phía Chu Thánh, tuy đối phó Tống tử rất đơn giản, nhưng lại không giết được bọn chúng.

Bọn chúng bị đánh tan tác rồi lập tức lại khôi phục, cứ như có thân bất tử vậy.

Mà Phó thuyền trưởng dùng mỏ neo rơi xuống, càng là giơ mỏ neo thuyền nặng tới năm trăm cân nện về phía Chu Thánh.

Chu Thánh rất dễ dàng liền tránh thoát.

Mà Phó thuyền trưởng dùng mỏ neo không dám hủy hoại thân thuyền, khi sắp nện xuống sàn nhà, lập tức thu lực, tránh làm hỏng thuyền hải tặc.

Chu Thánh phát hiện điểm này, trong đầu đột nhiên nảy ra chủ ý. "Đã không giết được các ngươi, vậy ta phá hủy thuyền hải tặc của các ngươi trước!" Chu Thánh cầm ngang trường đao Người Gác Lăng, nhắm chuẩn cột buồm thuyền hải tặc, trực tiếp lao tới. "Gào!" Phó thuyền trưởng dùng mỏ neo chỉ vào cột buồm gầm lớn.

Vô số hải tặc ngay lập tức chạy qua, vây quanh cột buồm, tránh bị Chu Thánh phá hoại.

Phó thuyền trưởng dùng mỏ neo càng là vứt bỏ mỏ neo khổng lồ, tăng nhanh tốc độ, lao tới truy kích Chu Thánh.

Hải tặc cản trước mặt Chu Thánh căn bản không ngăn được cú húc của Chu Thánh.

Chiến mã lao qua, trực tiếp giẫm nát bọn chúng, mà Bội đao Người Gác Lăng của Chu Thánh lướt qua, trực tiếp chém đầu bọn chúng xuống.

Chiến mã tăng tốc mang theo Chu Thánh xung kích. "Keng..." Chu Thánh một đao lướt qua, cột buồm trực tiếp bị Chu Thánh chém ra một lỗ hổng lớn. "Gào!" Phó thuyền trưởng dùng mỏ neo gầm lên một tiếng, vô số Tống tử từ trong khoang thuyền đi ra. "Trong cột buồm thế mà lại có khối sắt, thảo nào chém không đứt." Chu Thánh nhìn vết nứt, bên ngoài là một lớp gỗ, bên trong còn có trụ sắt.

Cột buồm phi thường thô tráng, một đao vừa rồi của Chu Thánh mới chém đứt một nửa.

Chu Thánh cầm ngang Bội đao Người Gác Lăng, súc lực lần nữa.

Phó thuyền trưởng dùng mỏ neo chộp lấy sợi xích sắt to bằng cánh tay trẻ con, quăng mỏ neo nện về phía Chu Thánh. "Keng!" Chu Thánh một đao chém đứt xích sắt, sau đó cưỡi ngựa nhanh chóng lao qua, vung đao chém cột buồm. "Đừng chặt!" Lưu Ly vội vàng hét lớn. "Rầm!" Cột buồm... gãy rồi.

Sau cánh cửa thanh đồng.

Uông Trực với bàn tay trắng bệch, gắt gao nắm chặt lấy long mạch chi khí đang mờ nhạt.

Hắn trấn áp long mạch hàng trăm năm, cũng hấp thu hàng trăm năm, thi thể của hắn đã phát sinh một chút biến đổi.

Cũng bởi vì quanh năm hấp thu long mạch chi khí, nên hắn mới có

thể chạm vào long mạch vô hình.

Long mạch chi khí bị hắn nắm trong tay, không thể động đậy, chỉ có thể rít gào trường ngâm.

Uông Huyền Tông đi vào sau cửa thanh đồng, dang rộng hai tay, cao giọng nói: "Khẩn cầu tiên tổ ban cho!" Uông Trực đang nắm long mạch, nhẹ nhàng vung tay lên, long mạch bị hắn cưỡng ép đánh vào trong cơ thể Uông Huyền Tông.

Kim quang bạo phát trong cơ thể Uông Trực, nhuộm đẫm toàn thân.

Hư ảnh long mạch muốn từ trong cơ thể hắn thoát ra, nhưng bị hắn cường thế áp xuống.

Hắn dùng cương khí trong cơ thể, cưỡng ép đem long mạch chi khí áp vào trong huyết mạch và máu huyết.

"Địch Mạn Ba, giúp ta trấn áp long mạch!" Uông Huyền Tông hét lên một tiếng.

Long mạch chi khí cuồng bạo vô cùng cường đại, sức một mình hắn căn bản không thể trấn áp.

Địch Mạn Ba vươn chưởng tâm đặt lên đầu Uông Huyền Tông, vận chuyển cương khí trong cơ thể, giúp đỡ Uông Huyền Tông áp chế long mạch chi khí đang tán loạn.

"Khu khu một con rồng tàn phế, ngươi còn có thể lật lên sóng gió bao lớn?" "Trấn cho ta!" Uông Huyền Tông quát to một tiếng, cưỡng ép trấn áp long mạch chi khí.

"Oanh..." Mộ thất dưới đáy biển mất đi long mạch, không kìm được mà rung chuyển một hồi, nhưng biên độ không lớn.

"Đi, giết chết Thủ Lăng Nhân!" Uông Huyền Tông đứng lên, trong

đôi mắt có một vòng kim quang.

Trên mặt biển, dấy lên những cơn sóng thần khổng lồ.

“Đội trưởng, đáy biển truyền đến chấn động.” Người của đội hải chiến dùng radar dò xét được chấn động từ dưới đáy biển truyền lên.

“Đi trấn thủ bốn phía mộ, đợi Thủ Lăng Nhân trở về, ngoài ra phái du thuyền xuống biển tìm kiếm lối vào lăng mộ.” Đội trưởng đội hải chiến lập tức ra lệnh.

Cùng lúc đó, người của bộ phận liên quan cũng đưa chuyên gia Trần Kiến Quân chạy tới.

Nhóm người Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đang đi nghỉ mát cũng bị bắt đi làm.

Chương 157

“Không phải chứ, chúng tôi khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một lần, cứ phải gọi chúng tôi theo làm gì a.” Vương Bàn Tử muốn khóc ròng.

Hội Thiên Tôn cũng không phải dạng dễ chọc.

Nhất là sau khi bọn họ trở về, Hồ Bát Nhất thông qua truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy để lại mới thấy được, Hội Thiên Tôn đã có từ thời cổ đại, hơn nữa còn từng giao chiến với Mạc Kim Giáo Úy bọn họ.

Thực lực của Hội Thiên Tôn này đã tồn tại từ rất sớm.

“Đã tìm thấy mộ dưới đáy biển, hẳn là ở chỗ này.” Đội trưởng đội hải chiến đi tới trước mặt người phụ trách bộ phận liên quan báo cáo.

“Chỉ có một mình Thủ Lăng Nhân đi vào sao?” Người phụ trách hỏi.

“Hẳn là không chỉ có vậy, lúc ấy có một đám người muốn cướp du thuyền A La Đặc Tư, bị tôi dẫn người đánh lui, nhưng có một nhóm người đã chạy thoát.” Đội trưởng đội hải chiến nói.

“Thi thể bọn chúng ở đâu?” Một lão giả bên cạnh Trần Kiến Quân lên tiếng.

“Khiêng ra đây.” Đội trưởng hô một tiếng, thi thể trong nháy mắt được khiêng ra.

Lão giả bên cạnh Trần Kiến Quân ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn thoáng qua hình xăm trên người bọn họ.

Những kẻ đã chết này, trên người có kẻ xăm hình ngôi sao, có kẻ xăm hình mặt trăng.

Nhưng kẻ xăm nhiều nhất cũng chỉ có năm mặt trăng.

Năm mặt trăng trở lên được tính là tầng lớp trung thượng tầng, không phải là mệnh pháo hôi.

"Hội Thiên Tôn." Lão nhân sắc mặt ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía các loại vũ khí trong rương đen.

"Hội Thiên Tôn là cái gì?" Có người khó hiểu hỏi.

"Hội Thiên Tôn, từ xưa đến nay lưu truyền ngàn năm, căn cơ của bọn chúng phức tạp, thế lực cực kỳ cường đại, sở hữu hỏa lực mạnh và binh khí lạnh quỷ dị." Lão nhân giải thích.

Mọi người nghe xong lời lão nhân, thần tình ít nhiều có chút ngưng trọng.

Bọn họ nghe ra được, Hội Thiên Tôn này rất cường đại.

"Thủ Lăng Nhân đang ở trong mộ dưới đáy biển, cũng không biết có cần giúp đỡ hay không." Trần Kiến Quân lẩm bẩm.

"Chúng ta đi cũng chỉ là gánh nặng, còn không bằng ở bên ngoài câu cá chờ đây này." Vương Bàn Tử cầm cần câu thả mồi.

Hắn biết rõ ràng, Thủ Lăng Nhân không để Mạc Kim Giáo Úy giúp đỡ là vì không muốn bọn họ vướng chân vướng tay.

Hồ Bát Nhất cũng ngồi xếp bằng trên boong tàu, tiếp tục nghiên cứu sách chuyên ngành tổ truyền.

Trong sách Mạc Kim Giáo Úy đời đời truyền lại có ghi chép rất nhiều chuyện.

Trước kia Hồ Bát Nhất chỉ xem nửa bộ đầu, nửa bộ sau còn chưa xem hết.

Đợi sau khi tiếp xúc với Thủ Lăng Nhân, lại tiếp xúc với Hội Thiên Tôn, Hồ Bát Nhất mới điên cuồng bổ sung kiến thức, nếu không

sau này chết như thế nào cũng không biết.

“Vậy chúng ta cứ chờ ở bên ngoài?” Trần Kiến Quân hỏi một câu.

“Đúng vậy, Thủ Lăng Nhân cậu ta cũng không phải đi một mình.” “Còn có người khác trợ giúp?” “Ừm..., chuẩn xác mà nói, là một con ngựa và một con mèo.” Mọi người: “...” *** Trên thuyền hải tặc.

Khi Lưu Ly nhảy xuống, Chu Thánh đã chém đứt cột buồm của thuyền hải tặc.

“Vì sao không thể chém đứt?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Meo, anh tự mình xem đi.” Lưu Ly chỉ vào đám thây ma đang phát điên.

“Thuyền hải tặc là tín ngưỡng của bọn chúng, một khi thuyền hải tặc bị phá, bọn chúng sẽ trở nên rất điên cuồng, hơn nữa còn có thể rời khỏi thuyền hải tặc.” Lưu Ly nói tiếp.

Chu Thánh liếc nhìn đám khô lâu, không hề sợ hãi.

Phát điên thì cứ việc, đạp nát là xong.

“Em phát hiện được gì trong phòng thuyền trưởng?” Chu Thánh hỏi.

“Một thứ hay ho.” Đuôi Lưu Ly móc một cái la bàn bằng gỗ cổ xưa, ném cho Chu Thánh.

“Cái la bàn này có tác dụng gì?” “Meo, anh treo nó lên bánh lái trên boong tàu là có thể khởi hành rồi.” Lưu Ly nói.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn trái phải một cái, tìm được bánh lái.

Khi hắn đang định đi qua thì phó thuyền trưởng 'Thuyền Neo' vác mỏ neo chắn trước mặt hắn.

Phó thuyền trưởng 'Trường Đao' trước đó đi truy kích Lưu Ly

cũng từ bên trên nhảy xuống, chắn sau lưng Chu Thánh, tạo thành thế gọng kìm trước sau.

"Lưu Ly, em giữ chân tên phía sau." Chu Thánh phân phó một câu, sau đó vung tay ném Lưu Ly ra ngoài, bản thân cưỡi chiến mã lao về phía phó thuyền trưởng Thuyền Neo.

"Meo, em chỉ là một con mèo a." Lưu Ly kêu lên một tiếng, một trảo vỗ về phía phó thuyền trưởng Trường Đao.

Phó thuyền trưởng Trường Đao vung đao chém tới, nhưng bị Lưu Ly nhẹ nhàng tránh thoát, hơn nữa Lưu Ly còn tặng lại một trảo, rạch toạc thân thể hắn.

Trận chiến bên phía Chu Thánh thì đơn giản hơn nhiều, tay cầm ngang Bội đao Thủ Lăng Nhân, một đường lao qua, đơn giản như cắt dưa hấu.

Phó thuyền trưởng Thuyền Neo sau khi Chu Thánh tới gần, hai tay giơ mỏ neo mạnh mẽ đập xuống.

"Phanh!" Chu Thánh huy động Bội đao Thủ Lăng Nhân đỡ đòn, thuận chân đá một cái khiến tên phó thuyền trưởng văng ra ngoài.

Thừa dịp hắn còn chưa đứng dậy, Chu Thánh ném bội đao ra, xuyên thủng đầu hắn, gim hắn xuống boong tàu.

Chu Thánh lúc này mới đi tới bánh lái, lấy la bàn ra, đặt vào rãnh lõm trong bánh lái.

"Ca sát..." "Oanh long long..." Mái chèo chuyển động, trên mặt đất xuất hiện lượng lớn nước, cả con thuyền hải tặc không ngừng dâng lên.

"Đây là thuyền hải tặc khởi hành sao?" Theo thuyền hải tặc không ngừng dâng lên, đám thây ma vốn đang phát cuồng đột nhiên an phận lại, ai vào việc nấy.

Lính quan sát ngồi xổm trên cột buồm bị gãy, nhìn về bốn phía.

Thủy thủ chưởng khống bánh lái, pháo thủ canh giữ hỏa pháo, chuẩn bị cướp bóc.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi đến bên cạnh phó thuyền trưởng Thuyền Neo, rút bội đao ra.

"Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng.

Lưu Ly tâm lĩnh thần hội, hai chân đạp lên trường đao của tên phó thuyền trưởng kia, nhảy về phía Chu Thánh.

Chu Thánh đón được Lưu Ly, thừa dịp mộ đạo sắp đóng lại, tung người cưỡi ngựa nhảy xuống thuyền hải tặc, đi vào trong mộ đạo.

"Oanh!" *** "Ùng ục ùng ục..." Trên mặt biển, nổi lên một trận bong bóng khí.

"Hồ ca, tôi câu được cá lớn!" Vương Bàn Tử kích động nói.

Hồ Bát Nhất một tay day trán, tức giận nói: "Bàn Tử, chúng ta tới làm việc, không phải tới câu cá." "Dù sao Thủ Lăng Nhân cũng không cần chúng ta giúp đỡ, tới cũng tới rồi, không câu con cá về thì phí quá, Hồ ca mau tới giúp một tay a." Vương Bàn Tử hét lên.

"Con cá này rất lớn." Hồ Bát Nhất không thèm để ý Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cầm cần câu, ra sức kéo lên.

"Con cá lớn như vậy, đủ cho Bàn gia tôi ăn hai bữa." Vương Bàn Tử gắt gao kéo cần câu, dùng sức kéo về phía sau.

"Oanh oanh oanh..." Khi một chiếc thuyền hải tặc khổng lồ nổi lên mặt nước, Vương Bàn Tử ngẩn người.

"Hồ...

Hồ...

Hồ ca...” “Tự mình câu đi, tôi đang bận.” Hồ Bát Nhất tức giận nói.

“Không phải, Hồ ca, hình như tôi câu được một thứ khổng lồ...” Vương Bàn Tử yếu ớt nói.

“Có thể lớn bao nhiêu...” Hồ Bát Nhất liếc mắt nhìn qua, cả người đều ngây ngẩn cả người.

Một chiếc thuyền hải tặc có kích thước ngang ngửa du thuyền cỡ lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên thuyền hải tặc còn có một đám thi cốt khô khốc, bọn chúng giống như còn sống, mỗi người làm một việc.

Nhất là hai gã to con, một gã vác trường đao, một gã vác mỏ neo.

Trên người hai gã đều có vết thương rất sâu, chảy ra máu đen hôi thối.

“Công kích!” Hai gã phó thuyền trưởng đồng thời hô to. *** Trong mộ dưới đáy biển.

Chu Thánh đi vào trong mộ đạo, di chuyển trong bóng tối. [Đinh, kiểm trắc đến ký chủ đã xông qua thuyền hải tặc, chúc mừng ký chủ đạt được hai mươi điểm tích phân.] “Meo, anh thả thuyền hải tặc đi, không sợ bọn chúng tiếp tục đi cướp bóc sao?” Lưu Ly hỏi một câu.

“Đừng quên, nơi này là Nam Sa.” Chu Thánh nói.

Chương 158

Ở địa bàn An Lạc, đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền hải tặc, sẽ có hậu quả gì, Chu Thánh không cần nghĩ cũng biết.

Đội hải chiến An Lạc sẽ dạy bọn chúng làm người.

Bọn chúng ở trong mộ, không biết vì nguyên nhân gì mà biến thành bất tử chi thân.

Nhưng dùng hỏa pháo bắn thành bã, tổng không có khả năng lại khôi phục đi?

"Lưu Ly, em ở phòng thuyền trưởng, không phát hiện cái khác sao?

Ví dụ như vì sao bọn chúng bất tử?" Chu Thánh tò mò hỏi.

"Meo, lời nguyền Thiên Tôn mà thôi." Lưu Ly đáp.

"Lời nguyền Thiên Tôn?" Chu Thánh có chút khó hiểu.

"Đúng, Thiên Tôn của Hội Thiên Tôn, hắn đã hạ lời nguyền lên thuyền viên thuyền hải tặc, khiến bọn chúng vĩnh viễn bất tử." "Nhưng người làm sao có thể bất tử?

Bọn chúng vì bất lão bất tử, liền tự sát để giữ lại hình tượng thời kỳ đỉnh cao, toàn bộ tự sát.

Nhục thân vì thế mất đi sức sống, sẽ từ từ mục nát." "Trừ khi là giống như đám phó thuyền trưởng kia, nhục thân rất mạnh, trong thời gian ngắn sẽ không thối rữa, nếu không đều sẽ mục nát." "Do bị nguyền rủa, bọn chúng cũng không thể tiến vào quan tài trầm miên biến thành bánh chưng, chỉ có thể ngây ngốc ở trên thuyền." "Cho nên bọn chúng thoạt nhìn là bánh chưng, nhưng kỳ thật không phải, bọn chúng biến thành một loại tồn tại khác." Nghe xong Lưu Ly giải thích

cặn kẽ, Chu Thánh có chút hiểu ra.

"Lời nguyền Thiên Tôn, sẽ làm cho người ta trường sinh bất tử sao?" Chu Thánh có chút mê hoặc.

"Meo, khó mà nói, em cũng không biết Thiên Tôn là ai." Lưu Ly nói một câu, cắt ngang câu hỏi tiếp theo của Chu Thánh.

Cô sợ Chu Thánh hỏi mình Thiên Tôn là ai, cho nên tự mình nói trước là không biết Thiên Tôn.

"Meo, Thiên Tôn của Hội Thiên Tôn, thực lực mạnh bao nhiêu?" Chu Thánh đổi cách hỏi.

"Meo, em cũng không biết, bất quá hắn có thể tiêu diệt bảy mạch Thủ Lăng Nhân, thực lực hẳn là không yếu." Lưu Ly thản nhiên nói.

Chu Thánh nghĩ lại, điều này cũng đúng.

Tồn tại có thể tiêu diệt bảy mạch Thủ Lăng Nhân, thực lực hiển nhiên không yếu.

Hơn nữa, hắn chỉ cần một lời nguyền là có thể khiến cả một thuyền người bất tử, thực lực này có chút khủng bố.

Thiên Tôn chết hay chưa, Chu Thánh cũng chưa từng nghĩ tới.

Một kẻ nghiên cứu trường sinh bất tử, há có thể dễ dàng chết đi?

Chu Thánh hoài nghi, Thiên Tôn rất có khả năng mượn xác trọng sinh, hoặc là đóng băng chính mình.

Kẻ có thể sáng tạo ra thế lực biến bố toàn cầu như Hội Thiên Tôn, làm sao có thể dễ dàng chết đi.

Hai người đang bàn luận, bất tri bất giác đi vào một gian mộ thất.

Trong mộ thất có một cái hố to, bên trong chất đầy thi thể, bất quá hiện tại đã hóa thành xương cốt.

Ở trên đống xương cốt còn đặt mấy cỗ quan tài khá lớn, quan tài thập phần đơn sơ, là dùng gỗ thông thường chế tác.

"Chẳng lẽ, Uông Trực muốn dùng thi thể nuôi dưỡng bánh chưng?" Chu Thánh sửng sốt một chút.

Huyết nhục của thi cốt có thể nuôi sinh ra bánh chưng, đế vương tướng tướng thời cổ đại, sau khi chết sẽ đem phạm nhân đưa đến mộ huyệt của mình, đào một cái hố bồi táng chôn bọn họ, dùng huyết nhục và thi cốt của bọn họ nuôi dưỡng đại bánh chưng, vì chính mình thủ mộ.

"Em cảm thấy không phải đại bánh chưng, khí tức không đúng." Lưu Ly trầm giọng nói.

Nếu là đại nhục tống (bánh chưng thịt), thì khí tức phải âm lãnh.

Mà bánh chưng trong quan tài mang theo một tia hàn lạnh.

Khí tức không quá đúng.

Chu Thánh giơ Bội đao Thủ Lăng Nhân đi tới, bên trong tình huống thế nào, nhìn xem sẽ biết.

Hắn đạp lên thi cốt, một đao chém xuống, bổ đôi quan tài.

"Phanh!" Một tiếng vang nhỏ, quan tài bị trực tiếp bổ thành hai nửa.

Trong quan tài trống rỗng, cái gì cũng không có.

"Xem ra là đã sớm chạy." Chu Thánh lắc đầu cười khẽ nói.

"Cẩn thận phía sau." Lưu Ly vội vàng nhắc nhở một câu.

Chu Thánh trong nháy mắt xoay người chém ra.

"Phanh!" "Tê a!" Một cái móng vuốt bị hắn chém đứt, trong bóng tối truyền đến tiếng quái vật rít gào.

Thanh âm kia giống như mèo già kêu gào, lại giống như trẻ con khóc lóc, khàn khàn khó nghe, thập phần chói tai.

"Đây mẹ nó là quái vật gì?" Trong lòng Chu Thánh tràn đầy nghi hoặc, hắn nhìn đoạn móng vuốt trên mặt đất, liền ngồi xổm xuống nghiên cứu một phen.

Đoạn móng vuốt này có bốn ngón tay, nhưng lại thập phần cổ quái.

Màu sắc của nó là màu xanh đen, hơn nữa còn có vảy, mang theo chút mùi tanh, thập phần khó ngửi.

"Em vừa rồi, hình như nhìn thấy một con khỉ." Lưu Ly cũng không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm giác mình hình như nhìn thấy khỉ.

"Khỉ?" Chu Thánh sửng sốt một chút, trong cổ mộ lấy đâu ra khỉ?

Chu Thánh nhìn vết máu trên mặt đất, một đường đuổi theo.

Mà trong bóng tối, mấy đôi mắt xanh lục, gắt gao nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Chu Thánh cũng cảm ứng được, nhưng hắn không có đánh rắn động cỏ.

Phía trước, có một cái cạm bẫy, sinh vật trong bóng tối lấy máu tươi làm mồi dẫn, muốn dụ dỗ Chu Thánh đi vào trong cạm bẫy.

Sau khi Chu Thánh một chân đạp vào, sinh vật trong bóng tối phát động công kích.

"Hô hô hô..." Tốc độ của bọn chúng rất nhanh, đến vô ảnh đi vô tung, nhưng Chu Thánh lại nhìn rõ ràng.

Kẻ đang chạy nhanh trong bóng tối là một bầy khỉ.

Không, là một bầy Hải Hầu Tử (Khỉ biển).

Bọn chúng có thể hình khá lớn, toàn thân bao phủ vảy, thân thể toàn màu xanh đen.

Hơn nữa, trên thân thể bọn chúng còn có một số phù văn đặc thù, nghĩ đến cũng là kiệt tác của Hội Thiên Tôn.

Quan trọng nhất là, dung mạo bọn chúng xấu xí vô cùng, ngũ quan vặn vẹo, mắt cái trên cái dưới, đặc biệt cổ quái.

Bọn chúng vây quanh cạm bẫy, phát động đánh lén đối với Chu Thánh.

"Ta tưởng là cái gì, hóa ra chỉ là Hải Hầu Tử." *** Trên mặt biển.

Cùng với chiếc thuyền hải tặc khổng lồ xuất hiện, tất cả mọi người đều bị khiếp sợ.

Càng làm người ta khiếp sợ hơn chính là, trên thuyền hải tặc còn có hải tặc.

"Thuyền hải tặc bị phá hoại qua, hẳn là do Thủ Lăng Nhân làm." Hồ Bát Nhất cầm ống nhòm cẩn thận nhìn thoáng qua tình huống trên boong tàu đối diện.

Cột buồm trên thuyền hải tặc bị chém đứt, còn có một số dấu vết chiến đấu.

"Phanh..." Lúc Hồ Bát Nhất đang chăm chú nhìn, hải tặc đối diện trực tiếp phát động tiến công.

Một quả đạn pháo kích cỡ bằng quả bóng đá, trực tiếp nện về phía chiến hạm.

"Biu..." "Phanh!" Đạn pháo nổ trên chiến hạm, trực tiếp phát nổ, làm đen một mảng thép trên tàu.

"Diệt đi." Đội trưởng đội hải chiến nhẹ nhàng vung tay lên, vô số hỏa lực nghênh đón thuyền hải tặc.

“Khai hỏa!” Đội trưởng đội hải chiến hạ lệnh, vô số đạn pháo trút xuống.

“Oanh oanh oanh...” Tên lửa rơi vào thuyền hải tặc, trực tiếp nổ thuyền hải tặc thành tứ phân ngũ liệt.

Đây chính là chênh lệch thực lực.

Kỹ thuật hỏa pháo thời cổ đại cũng không thành thục, khoảng cách công kích có hạn, hơn nữa sát thương không lớn.

Lại thêm thuyền hải tặc quanh năm ẩn thân trong mộ dưới đáy biển, không khí trong mộ lưu thông chậm, khá ẩm ướt, dẫn đến thuốc súng bị ẩm.

Chỉ trong giây lát, thuyền hải tặc liền biến thành một đống cặn bã, chìm vào trong biển.

Nhưng đám hải tặc kia, bám vào những mảnh gỗ vỡ trên mặt biển, vẫn còn tiếp tục công kích.

Bọn chúng chịu lời nguyền Thiên Tôn, đạt được bất tử chi thân, nhưng cái giá phải trả là không thể rời khỏi thuyền hải tặc.

“Đám thây ma này, có chút cổ quái a.” Hồ Bát Nhất có chút tò mò.

Chương 159

“Câu một con lên xem chẳng phải sẽ biết sao.” Vương Bàn Tử cầm cần câu, rất dễ dàng câu được một con.

Bộ xương khô bị câu lên gắt gao ôm lấy tấm ván gỗ, còn giơ thanh đao rỉ sét lên chém loạn.

Vương Bàn Tử một cước đá tới, trực tiếp đá gãy xương tay hải tặc.

Nhưng xương tay hải tặc bị gãy, một khi tiếp xúc lại, lập tức lại khôi phục.

“Thật quỷ dị.” Vương Bàn Tử ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu hải tặc.

Hắn đạp lên xương cốt, cưỡng ép giật lấy tấm ván gỗ, hải tặc trong nháy mắt mất đi động lực, biến thành một đống xương vụn.

“Hồ ca, chuyện này là sao?” Vương Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc nhìn Hồ Bát Nhất.

“Tôi cũng... không biết.” Hồ Bát Nhất nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Thuyền hải tặc quá quỷ dị, chết rồi hóa thành xương trắng, còn có thể tiếp tục tồn tại.

“Toàn diệt đi, đợi bọn chúng lên bờ thì phiền toái.” Hồ Bát Nhất cuối cùng nói.

Đám hải tặc này một khi lên bờ, sẽ gây ra bạo loạn rất lớn.

“Phải tiêu diệt như thế nào?” Đội trưởng đội hải chiến hỏi một câu.

“Bọn chúng không thể rời khỏi thuyền hải tặc, đem toàn bộ mảnh gỗ đốt đi, hoặc là đốt cả bọn chúng cùng một lúc.” “Biến thành xương cốt bọn chúng còn có thể hành động, vậy thì đem bọn chúng tỏa cốt dương hôi (nghiền xương thành tro)!” Hồ Bát Nhất trực tiếp nói.

Hắn không tin, đem bọn chúng nghiền thành tro, bọn chúng còn có thể động.

“Đã rõ.” “Chuẩn bị súng phun lửa!” Đội trưởng đội hải chiến tức khắc hạ lệnh, dùng súng phun lửa thiêu rụi bọn chúng.

Cùng với ván gỗ bị thiêu rụi, hải tặc từng cái một rơi vào trong biển.

Hồ Bát Nhất nhìn mặt biển bình tĩnh, lẩm bẩm nói: “Trong mộ dưới đáy biển, rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm?” Chiếc thuyền hải tặc này, nếu đặt ở trong cổ mộ, tuyệt đối rất khó đối phó.

Bên trên dính đầy vô số hải tặc, còn có hai phó thuyền trưởng thể hình khổng lồ.

Hai phó thuyền trưởng kia vì thể hình quá lớn, lúc bị hỏa pháo oanh tạc đã bị nổ thành mảnh vụn.

Thuyền hải tặc ở trên mặt biển, có quốc gia trợ giúp thì dễ đối phó, nhưng ở trong mộ thì khó khăn rồi.

“Chúng ta cũng chỉ có thể chờ Thủ Lăng Nhân đi ra.” Vương Bàn Tử ngồi ở bên cạnh tiếp tục câu cá.

Hồ Bát Nhất gật đầu, kiên nhẫn chờ đợi. *** Trong mộ dưới đáy biển.

Chu Thánh rơi vào cạm bẫy do Hải Hầu Tử chuẩn bị, bốn vó chiến mã hãm sâu vào trong đầm lầy không rút ra được.

Hải Hầu Tử còn cầm lưới đánh cá, chuẩn bị chụp lấy Chu Thánh.

Chu Thánh vung đao chém, chém rách lưới cá.

Sau đó hắn đứng trên lưng ngựa nhảy lên, vung đao chém về phía một con Hải Hầu Tử.

Hải Hầu Tử động tác mẫn tiệp, khi Chu Thánh nhảy lên, nó nhanh chóng kéo dây thừng trên không trung đu đi.

Trong mộ đạo này, đường đi chằng chịt, khắp nơi đều treo dây thừng, còn có không ít cửa động, hiển nhiên là chuẩn bị cho Hải Hầu Tử.

Chu Thánh chém một đao vào khoảng không, rơi xuống lưng ngựa.

"Lưu Ly, lên." Chu Thánh xách Lưu Ly lên.

"Meo, em là mèo không phải khỉ." Lưu Ly kêu một tiếng, nhưng vẫn từ trên vai Chu Thánh nhảy ra ngoài.

Cô ở bên trên đối phó, Chu Thánh ở bên dưới chờ, chỉ cần Hải Hầu Tử vừa xuất hiện, liền trên dưới giáp công.

Lưu Ly vừa tiến vào trong động, liền bị Hải Hầu Tử trong bóng tối công kích.

"Meo ~" Lưu Ly kêu một tiếng, khi Hải Hầu Tử lao tới liền nhảy lên, một trảo vỗ về phía Hải Hầu Tử.

"Phanh!" Hải Hầu Tử trực tiếp bị Lưu Ly vỗ bay ra ngoài.

"Meo, bản tiểu thư không phát uy, ngươi coi ta là mèo bệnh?" Lưu Ly bước đi ưu nhã, đi lại trong hang động.

Hải Hầu Tử trong bóng tối căn bản không dám xuất hiện, bị khí tức của Lưu Ly dọa cho run lẩy bẩy.

Lưu Ly biến thành mèo, tuy rằng thực lực giảm mạnh, nhưng vẫn duy trì một chút sức chiến đấu.

Đối phó Hải Hầu Tử, giống như đánh trẻ con vậy.

Hoàn cảnh tuy rằng hắc ám, nhưng đối với Lưu Ly mà nói chút nào không chịu ảnh hưởng.

Lưu Ly đi thẳng đến trước mặt con Hải Hầu Tử bị cô vỗ bay, giơ móng vuốt mèo lên, nặng nề vỗ xuống.

"Phốc thử..." Thân thể Hải Hầu Tử bị rạch phá, tắt thở.

Theo con Hải Hầu Tử đầu tiên bị giết, những con Hải Hầu Tử khác không dám trốn trong hang động, nhao nhao nhảy ra ngoài.

Mà Chu Thánh đã sớm chờ ở bên ngoài.

Khi Hải Hầu Tử chạy ra, Chu Thánh tung mình nhảy lên, thủ khởi đao lạc (tay giơ đao chém xuống), đầu Hải Hầu Tử rơi xuống đất.

Hải Hầu Tử hành động mẫn tiệp, lân phiến cứng rắn, nhưng chỉ cần hành động bị hạn chế, cho dù lân phiến của chúng cứng như sắt, cũng không đỡ nổi một đao toàn lực của Chu Thánh.

Mấy con Hải Hầu Tử toàn bộ ngã vào trong đầm lầy.

Lưu Ly bước đi ưu nhã đi ra khỏi hang động, nhảy lên vai Chu Thánh, ngẩng cao đầu ngồi.

"Khu khu mấy con khỉ, bản tiểu thư dễ như trở bàn tay." Lưu Ly ngẩng đầu nói.

"Đúng, không sai." Chu Thánh gật đầu, sau đó nói: "Lần sau gặp chuyện tương tự, em tiếp tục cố lên." Lưu Ly nghe vậy sửng sốt, cúi cái đầu đang ngẩng cao xuống, sở sở đáng thương nói: "Em rất yếu, em ở bên trong thiếu chút nữa là bị đánh chết." Chu Thánh không để ý đến Lưu Ly đang giả bộ đáng thương, lần sau có việc vẫn gọi cô.

Thực lực của cô rất mạnh, chỉ là làm mèo lâu ngày, nhiễm một chút tập tính của mèo, trở nên có chút lười biếng.

Có đôi khi không ép cô một cái, vĩnh viễn không biết giới hạn của cô ở đâu.

Giải quyết xong Hải Hầu Tử, Chu Thánh đi đến trước mặt chiến mã Thủ Lăng Nhân, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ngựa, truyền một cỗ cương khí qua.

Cùng với cương khí lưu chuyển, trên người chiến mã bùng cháy ngọn lửa hừng hực, trong nháy mắt chưng khô đầm lầy, bốn vó nhẹ nhàng phá đất mà ra.

Chu Thánh xoay người ngồi trên lưng ngựa, cưỡi chiến mã Thủ Lăng Nhân, tiếp tục đi về phía trước.

"Meo, phía trước có người tới gần, cẩn thận một chút." Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Cho dù ở trong bóng tối tuyệt đối, đôi mắt Lưu Ly vẫn như cũ sáng ngời.

Cô nhìn thấy phía trước Chu Thánh có người đang chờ.

"Hội Thiên Tôn sao?" Chu Thánh lẩm bẩm. *** Bên ngoài mộ đạo.

Uông Huyền Tông dẫn người đi tới, trùng hợp gặp Kiều Trị (George) đang trốn chạy trở về.

Trên người Kiều Trị còn có vết thương do Chu Thánh lưu lại.

"A, phế vật." Uông Huyền Tông khẽ mắng một câu.

Sắc mặt Kiều Trị tối sầm, khinh thường nói: "Tao phế vật?

Vậy lúc mày hạ lệnh tấn công đã tổn thất bao nhiêu người?

Mày tính là cái gì?" Uông Huyền Tông một phen túm lấy cổ Kiều Trị, xách hắn lên.

"Đừng ngụy biện trước mặt ta, ngươi không đủ tư cách!" Uông

Huyền Tông trầm mặt nói.

Có lẽ là chịu ảnh hưởng của Uông Trực, Uông Huyền Tông trở nên vô cùng cuồng ngạo.

"Uông Huyền Tông, đừng quá phận." Địch Mạn Ba nói một câu, cô ta mới là người phụ trách tác chiến lần này.

Uông Huyền Tông ngay trước mặt cô ta khi dễ một người khác, là không nể mặt cô ta.

Uông Huyền Tông hất văng Kiều Trị ra, thản nhiên nói: "Lần này tha cho ngươi một mạng, lần sau nhớ kỹ nói chuyện đoan chính chút cho ta." Kiều Trị trừng mắt nhìn Uông Huyền Tông, cắn răng nhịn xuống.

Hắn đánh không lại Uông Huyền Tông, nếu không hắn cảm thấy sẽ cùng Uông Huyền Tông nội đấu một trận.

"Thủ Lăng Nhân sắp qua đây rồi, Kiều Trị tên phế vật này không ngăn được hắn, thuyền hải tặc và Hải Hầu Tử đối với Thủ Lăng Nhân mà nói đều không khó." Uông Huyền Tông thản nhiên nói, nhìn thấy trong mộ thất có chiếc ghế dựa, liền trực tiếp đi vào ngồi xuống.

"Có thể ngăn được hắn, chỉ có ta!" Uông Huyền Tông trầm giọng nói.

Chương 160

Địch Mạn Ba nhìn Uông Huyền Tông cao ngạo, càng thêm bất mãn.

Hắn căn bản không để người phụ trách như cô ta vào mắt.

Nhưng cô ta cũng chỉ có thể ẩn nhẫn không phát nộ, nơi này là mộ dưới đáy biển, là mộ tổ tiên Uông Huyền Tông, ở chỗ này hắn có thể như cá gặp nước.

Hơn nữa hắn ở Hội Thiên Tôn, bên trên còn có Tôn Giả che chở.

Địch Mạn Ba phân phó thủ hạ đứng ở ngoài mộ đạo, chính mình thì đi vào trong mộ thất, tìm một chỗ ngồi chờ đợi.

Hai Dương Thần Sứ (Sứ giả thần mặt trời) khác thì cái gì cũng không xen vào được, bọn họ vừa tấn thăng, nội tại không đủ, không chen được câu nào.

Trong mộ đạo.

Một trận tiếng móng ngựa, dần dần truyền đến.

"Đại nhân, tới rồi!" Một thành viên Hội Thiên Tôn hô.

"Làm tốt chuẩn bị chiến đấu, tới rồi thì để hắn vĩnh viễn lưu lại." Uông Huyền Tông tức khắc phân phó.

"Phanh!" Chu Thánh từ trong mật đạo Thủ Lăng Nhân, ném ra một quả lựu đạn nổ mạnh, đem mấy kẻ chắn ở cửa nổ bay ra ngoài.

Hắn cưỡi chiến mã Thủ Lăng Nhân, chậm rãi đi ra.

Phía trước bên trái, là một gian mộ thất, cửa lớn mộ thất mở rộng, bên trong Uông Huyền Tông đang ngồi.

Bốn phía khá khoát, người của Hội Thiên Tôn cầm vũ khí bày

xong tư thế.

Nơi này giống như một cái đấu trường thú, là một tiểu quảng trường hình trụ, ngay trung tâm quảng trường còn có một cỗ quan tài khá mới.

Bốn phía còn có không ít cơ quan, nhưng đã bị Hội Thiên Tôn lấp lại.

Uông Huyền Tông biết, dựa vào cơ quan căn bản đối phó không được Chu Thánh, ngược lại sẽ ngộ thương người mình, liền dứt khoát tắt cơ quan đi.

"Thủ Lăng Nhân, tới rồi, thì táng thân tại đây đi!" Uông Huyền Tông từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Chu Thánh.

Hắn nhảy lên quan tài, xách đao chỉ vào Chu Thánh: "Biết trong quan tài dưới chân ta, táng ai không?" Chu Thánh không trả lời, hắn không biết.

"Thủ Lăng Nhân, một vị Thủ Lăng Nhân trăm năm trước." "Hắn cũng giống như ngươi, muốn tới mộ dưới đáy biển mang đi long mạch.

Nhưng hắn thất bại, vĩnh viễn ở lại chỗ này." Uông Huyền Tông thản nhiên nói.

Chu Thánh nghe vậy, lập tức nghĩ đến lời Lưu Ly từng nói với mình trước đó.

Có một mạch Thủ Lăng Nhân, sau khi tiến vào mộ dưới đáy biển thì không còn đi ra nữa, tưởng tất đang nói chính là vị trong quan tài phía trước.

"Ngươi, cũng sẽ bị lưu lại nơi này!" Uông Huyền Tông nói xong, hai tay nắm cán đao, mạnh mẽ chém về phía Chu Thánh.

Long mạch chi khí màu vàng bao phủ quanh thân, khiến cơ thể hắn tản phát quang thải.

Chu Thánh tránh né không kịp, chỉ có thể vung đao ngăn cản.

"Thương!" Binh khí giao tiếp, Uông Huyền Tông một đao chém Chu Thánh văng ra ngoài.

Chu Thánh ổn định thân thể trên không trung, cắm Bội đao Thủ Lăng Nhân vào vách tường, hai chân đứng trên sống đao, thân thể ngồi xổm, hai tay nắm đao.

"Long mạch đã bị ta luyện hóa, ngươi... lấy không đi!" Uông Huyền Tông lạnh lùng nói.

Đôi mắt thâm thúy của Chu Thánh nhìn thẳng Uông Huyền Tông, hắn nhìn ra được, Uông Huyền Tông là cưỡng ép luyện hóa long mạch.

Linh tính của long mạch chi khí vẫn chưa tiêu tán.

"Long mạch An Lạc, không phải tên phế vật như ngươi có thể giá ngự được!" Chu Thánh thấp giọng nói một câu, trong miệng niệm: "Cửu long đằng không, hữu ngô An Lạc!" "Nhân tâm ngưng tụ, khí vận trường tồn;" "Long mạch chi linh, bất khuất vu nhân;" "Tỉnh lại!" Chu Thánh quát to một tiếng, trong cơ thể lại có một làn khói xanh bay lên.

Khói xanh hội tụ thành một con thanh long trên không trung, đây là sự giúp đỡ hắn đạt được thông qua tế tự khi tiến vào mộ dưới đáy biển.

Thanh long trên không trung rít gào một tiếng, đánh thức long mạch chi khí bị Uông Huyền Tông cưỡng ép luyện hóa.

Long mạch chi khí trong cơ thể Uông Huyền Tông trở nên cực kỳ không ổn định, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ thoát ra ngoài.

“Trợ ta một chút sức lực!” Uông Huyền Tông hét lớn, một mình hắn trấn áp không được long mạch chi khí đang thức tỉnh.

“Công kích Thủ Lăng Nhân!” Địch Mạn Ba hạ lệnh đối phó Thủ Lăng Nhân, áp căn không thèm để ý tới Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông vừa rồi cuồng ngạo bao nhiêu, bọn họ đều nhìn ở trong mắt.

Hiện tại ngươi muốn tìm kiếm sự giúp đỡ?

Nằm mơ!

Khi không có thân phận tuyệt đối nghiền ép, sự cuồng ngạo của ngươi sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!

Chu Thánh rút Bội đao Thủ Lăng Nhân, kiềm chế đám người Địch Mạn Ba.

Thanh long trên không trung vẫn tiếp tục hô hoán linh tính của long mạch chi khí.

Uông Huyền Tông cưỡng ép trấn áp, nhưng long mạch chi khí giãy dụa càng ngày càng kịch liệt, khiến cơ thể hắn có chút không chịu nổi.

Long mạch chi khí điên cuồng phá hoại trong cơ thể Uông Huyền Tông, xé rách da thịt và huyết nhục của hắn.

Không qua một lát, Uông Huyền Tông toàn thân là máu.

“Nếu các ngươi không giúp ta, vậy ta chỉ có thể trở về, đánh thức tiên tổ!” Uông Huyền Tông xoay người muốn đi, ngay lúc đó khói xanh trên không trung trực tiếp chui vào cơ thể Uông Huyền Tông.

Theo khói xanh nhập thể, Uông Huyền Tông rốt cuộc không áp chế được long mạch chi khí.

Long mạch chi khí quán xuyên trái tim Uông Huyền Tông, trực tiếp từ trong cơ thể hắn phiêu tán ra ngoài, hội tụ thành một con kim long

trên không trung.

"Lưu Ly, động thủ!" Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Lưu Ly trong bóng tối lập tức kích hoạt cơ quan, đối phó người của Hội Thiên Tôn.

"Rút!" Địch Mạn Ba hô to một tiếng, mang theo Uông Huyền Tông sắp ngã xuống rút lui.

Uông Huyền Tông gắt gao nhìn kim long trên không trung, trong nháy mắt hắn dường như hiểu ra cái gì.

Vì sao tổ tiên hắn không trực tiếp luyện hóa long mạch chi khí, mà là một chút một chút hấp thu, thậm chí không dám hấp thu hết.

Vì sao long mạch trộm từ An Lạc sẽ bị trấn áp tại Kim Tự Tháp, mà không phải bị người hấp thu.

Bởi vì, long mạch An Lạc, căn bản không ai có thể trấn áp được.

Cho dù thực lực ngươi mạnh hơn nữa, ngươi cũng không áp được nó.

Trừ khi ngươi có thể nhận được sự công nhận của nó, hoặc là thể chất cường đại.

Tỷ như Chu Thánh, tỷ như Thủ Mộ Nhân xuất hiện ở Lỗ Vương Cung trước đó.

Khi đám người Uông Huyền Tông rút lui, long mạch trên không trung lượn một vòng, trực tiếp tiến vào cơ thể Chu Thánh.

Nó có thể nhìn ra được, Chu Thánh tới là để đưa nó về nhà.

Cùng với kim quang nhập thể, Chu Thánh rõ ràng cảm giác được thực lực của chính mình tăng lên mấy bậc thang.

Tuy rằng không mãnh liệt như cảm giác lần trước ở Kim Tự

Tháp, nhưng tăng lên cũng phi thường mạnh.

“Ta sẽ đưa ngươi, hoàn chỉnh trở về.” Chu Thánh khẽ nói.

Hắn tuy rằng đạt được long mạch chi linh, nhưng đại bộ phận long mạch chi khí đều bị mộ chủ nhân Uông Trực hấp thu.

Muốn hoàn chỉnh mang long mạch về, còn phải tìm Uông Trực. *** Trong chủ mộ thất.

Uông Huyền Tông đang thoi thóp được khiêng trở về, đặt dưới kim quan trong mộ thất.

“Tôn giả đại nhân, hậu đại của ngài không chịu nổi long mạch chi linh, long mạch chi linh đã bị Thủ Lăng Nhân đoạt đi!” Địch Mạn Ba giải thích.

“Phế vật vô dụng!” Trong kim quan truyền đến tiếng mắng của Uông Trực.

“Tổ tiên, cứu con.” Uông Huyền Tông kêu một tiếng.

Hắn không muốn lại trọng sinh lần nữa, lại trọng sinh thực lực giảm mạnh, ký ức đánh mất, hơn nữa còn sẽ giáng cấp xuống làm Thất Cấp.

Một khi giáng cấp, liền ý nghĩa không bao giờ còn cơ hội trọng sinh.

Ngay cả trường sinh cũng không có tư cách.

“Uông gia ta, không cần phế vật.” Lời của Uông Trực vô cùng băng lãnh.

Chương 161

Thân là hải tặc trứ danh, hắn tàn nhẫn và cao ngạo hơn bất cứ ai.

Cho dù là đối với con cháu hậu đại của chính mình.

Đối với hắn mà nói, hậu đại hữu dụng mới là con cháu, hậu đại vô dụng chính là phế vật.

"Tổ tiên." Uông Huyền Tông yếu ớt gọi.

"Con còn hữu dụng, con biết bí mật của An Lạc, con cũng biết làm thế nào đánh bại Thủ Lăng Nhân." Khí mạch của Uông Huyền Tông càng ngày càng suy yếu, trái tim hắn đã ngừng đập.

Nếu không phải trong cơ thể còn có cương khí lưu động, cỗ thân thể này sớm đã phế đi.

"Cũng được, trong mộ huyệt của bản tọa còn rất nhiều cơ quan cần có người tọa trấn, tạm thời cứu ngươi một lần." Uông Trực nói xong, một luồng long mạch chi khí từ trong quan tài vàng dật tán ra ngoài, tiến vào cơ thể Uông Huyền Tông, hộ trụ trái tim Uông Huyền Tông.

Cùng với long mạch chi lực hối nhập, trái tim một lần nữa bắt đầu đập, truyền máu đi tứ chi bách hải, khôi phục sinh lực.

"Mộ dưới đáy biển của bản tọa, ngươi từng tới một lần, biết rõ cơ quan nơi này mạnh bao nhiêu!" "Thủ Lăng Nhân thủ hộ cổ lăng An Lạc, dựa vào chính là cơ quan thủ thắng.

Nhưng ở mộ dưới đáy biển, chúng ta mới là người thao túng cơ quan, dùng cơ quan giải quyết hắn!" Uông Trực hạ lệnh.

Mộ dưới đáy biển của hắn là chuyên môn thiết kế để đối phó Thủ Lăng Nhân.

Uông Huyền Tông lúc trước hấp thu long mạch chi linh, tự cho là có thể đối phó Thủ Lăng Nhân, mới dẫn người giết qua.

Kết quả, long mạch phản phệ chính mình, bạch bạch dâng long mạch chi linh không nói, còn thiếu chút nữa hại chết chính mình.

Lần này hắn học thông minh, có thể lợi dụng cơ quan đối phó Thủ Lăng Nhân thì tuyệt không tự mình ra tay.

"Lần này, nghe tôi chỉ huy, anh phụ trách hiệp trợ." Địch Mạn Ba nhìn Uông Huyền Tông, ngữ khí thập phần cường ngạnh.

"Được." Uông Huyền Tông gật đầu đáp ứng.

Địch Mạn Ba thân là người phụ trách hành động lần này, vốn dĩ nên là do cô ta chỉ huy hành động.

Trước đó không nghe cô ta là vì bản thân cuồng ngạo, bởi vì tổ tiên mình là Thất Dương Tôn Giả.

Nhưng sau khi bị đánh một trận, khí thế cuồng ngạo của hắn đã không còn.

Uông Huyền Tông trầm tâm lại, lui ra sau một bước, đứng sau lưng Địch Mạn Ba.

"Thao túng cơ quan, đối phó Thủ Lăng Nhân." Địch Mạn Ba hạ lệnh.

Bọn họ và Thủ Lăng Nhân đã chạm mặt một lần, biết Thủ Lăng Nhân cường đại.

Càng đừng nói hắn còn đạt được long mạch chi linh tăng phúc.

Dưới sự dẫn dắt của Uông Huyền Tông, mọi người tiến vào trong mật đạo, khống chế cơ quan. *** Trên quảng trường.

Chu Thánh bình phục long mạch chi linh, sau đó từ trên lưng ngựa xuống, đi đến trước mặt quan tài ở giữa.

“Lưu Ly, em biết Thủ Lăng Nhân trong quan tài là thuộc mạch nào không?” “Sơn.” Lưu Ly nói một chữ.

Chu Thánh nghe vậy, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve quan tài.

“Thủ Lăng Nhân mạch thứ ba, Sơn mạch.” Lưu Ly giải thích.

Trong đầu Chu Thánh xuất hiện một đoạn ký ức về Sơn mạch.

Thủ Lăng Nhân mạch thứ ba Sơn mạch, chủ yếu phân bố ở Tây Nam, trấn thủ một phương long mạch.

“Long mạch bị trộm đi, hẳn chính là Sơn chi long mạch đi.” Chu Thánh thản nhiên nói.

Theo việc tiếp xúc với những Thủ Lăng Nhân đã biến mất, ký ức của Chu Thánh về Thủ Lăng Nhân cũng càng ngày càng nhiều.

Sơn mạch Thủ Lăng Nhân, chủ yếu đi theo con đường nhục thân, tu luyện nhục thân.

Tu luyện đến đỉnh phong, có thể đao thương bất nhập, tay không dời núi.

Một cường giả như vậy, vì truy tìm Sơn chi long mạch, vĩnh viễn lưu lại trong mộ dưới đáy biển.

“Meo, mộ dưới đáy biển này rất nguy hiểm, nó chuyên môn được kiến tạo để đối phó Thủ Lăng Nhân.” Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Chu Thánh nhẹ nhàng gật đầu: “Anh hiểu.

Nhưng tới cũng tới rồi, thuận tiện đem long mạch mang đi.” Hắn nhìn tích phân của mình, sắp có bảy mươi.

Đợi tích phân đạt tới chín mươi, là có thể rút thưởng tinh phẩm.

“Meo, Sơn đều mang không đi, anh cũng rất khó.” Lưu Ly nói một câu nói thật.

“Tổng phải thử xem sao, ngoài ra Lưu Ly, không có sự cho phép của anh, không được biến thành người.” Chu Thánh nhắc nhở một câu.

Khi bọn họ lâm vào nguy hiểm, Lưu Ly sẽ biến thành người giúp đỡ hắn.

Cô một khi biến thành người, sinh mệnh lực sẽ trôi đi nhanh chóng.

Chu Thánh trước mắt còn không biết phải giúp cô như thế nào, cho nên tạm thời không thể để cô biến thành người.

“Meo, biết rồi.” Lưu Ly ngoài miệng nói một câu, nhưng trong lòng lại thầm nhủ: “Dù sao em muốn biến thành người, anh cũng không biết.” Chu Thánh tiêu tốn một điểm tích phân đổi ba nén nhang trường thanh, châm lửa cắm trước mặt quan tài của Sơn.

“Chờ ta trở về, sẽ mang huynh ra ngoài, dùng lễ tế tự, đưa huynh nhập táng.” Chu Thánh nói với quan tài.

“Lưu Ly, Thủ Lăng Nhân sau khi chết, mai táng ở nơi nào?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Thủ Lăng Nhân sau khi chết, là cùng táng với mộ huyệt mình thủ hộ.” Lưu Ly giải thích.

“Vậy vì sao anh không nhìn thấy quan tài của Thủ Lăng Nhân sau cửa thanh đồng?” Chu Thánh có chút hồ nghi.

Đã là Thủ Lăng Nhân, vậy quan tài khẳng định không giống bình thường a.

“Meo, em không biết, em còn chưa nhặt xác cho Thủ Lăng Nhân bao giờ.” Lưu Ly có chút bi thương nói.

Cô tuy rằng tận mắt nhìn thấy Thủ Lăng Nhân đoạn tuyệt, nhưng

lại không thể nhặt xác cho Thủ Lăng Nhân.

Dẫn đến Thủ Lăng Nhân sau khi chết táng ở nơi nào, đều không biết.

"Thôi, chờ sau khi ra ngoài anh sẽ điều tra một chút, xem Thủ Lăng Nhân sau khi chết táng ở nơi nào." Chu Thánh không tiếp tục truy hỏi nữa.

Hắn biết, Thủ Lăng Nhân sau khi chết, khẳng định sẽ không táng trong mộ huyệt.

Thủ Lăng Nhân vốn dĩ cường đại, lại thường xuyên ở trong mộ huyệt, trên người sẽ nhiễm một tầng âm khí.

Sau khi chết, sẽ có xác suất 99% trá thi.

Trừ khi là chết quá mức thê thảm, thân thể không toàn vẹn mới sẽ không trá thi.

Bọn họ sau khi chết, nếu táng trong mộ huyệt, còn cần Thủ Lăng Nhân phía sau làm gì?

Sau khi trá thi, nhục thân bất hủ, càng có thể bảo hộ mộ chủ nhân và thủ hộ long mạch.

Chu Thánh tính toán, chờ sau khi ra ngoài, trước tiên đi điều tra một chút về nơi mai táng của các đời Thủ Lăng Nhân.

Ký ức Thủ Lăng Nhân tuy rằng cho hắn rất nhiều tin tức hữu dụng, nhưng không đủ toàn diện.

Những cái này cần hắn tự mình đi điều tra nghiền ngẫm.

"Meo, dẫn em đi cùng." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nói, cô cũng rất muốn đi.

"Ừ." Chu Thánh nhẹ gật đầu, vỗ vỗ quan tài trên mặt đất.

“Chờ ta sau khi ra ngoài, sẽ đưa huynh về, ta tuy rằng không biết Thủ Lăng Nhân sau khi chết táng ở nơi nào, nhưng ta có thể tìm.” Chu Thánh nói với quan tài, hắn không biết Thủ Lăng Nhân ‘Sơn’ bên trong có thể nghe thấy hay không.

Nhưng thân là đồng liêu, sau khi chết giúp huynh ấy nhập táng, vẫn là có thể làm được.

Sau khi dâng ba nén nhang cho ‘Sơn’, Chu Thánh mới đi trở về, xoay người lên ngựa, hướng về phía mộ đạo tiếp theo, tiếp tục xuất phát.

Khi hắn đi khỏi, quan tài ở trung ương khẽ rung động một chút.

Ba nén nhang, nén ở giữa trực tiếp gãy đôi. *** Bên ngoài mộ đạo.

Phía trước treo đầy những sợi xích sắt dày đặc, giống như từng con rắn đen lạnh lùng.

“Ca sát!” Cùng với cơ quan khởi động, từng sợi xích sắt giống như rắn đen sống lại, chịu ảnh hưởng của từ lực, bắt đầu đung đưa.

“Hoa lạp lạp...” Cơ quan khởi động bố trận pháp, chỉ cần Thủ Lăng Nhân vừa đi ra, đám người Uông Huyền Tông là có thể thông qua cơ quan đối phó Thủ Lăng Nhân.

Lần này đám người Uông Huyền Tông không có đi ra, mà là trốn trong ám đạo, yên lặng chờ đợi Thủ Lăng Nhân đến.

Chương 162

“Đát đát đát...” Người chưa tới, tiếng móng ngựa đã truyền đến trước.

“Tới rồi!” Mọi người toàn diện khởi động cơ quan, chuẩn bị đối phó Chu Thánh.

“Meo!” Một con mèo đứng trên lưng chiến mã Thủ Lăng Nhân, từ trong mộ đạo đi ra.

Mà Chu Thánh, tịnh không ở trên lưng ngựa.

“Thủ Lăng Nhân đâu?” Mọi người trốn trong bóng tối quan sát, vẫn chưa nhìn thấy Thủ Lăng Nhân.

“Chờ Thủ Lăng Nhân tiến vào lại khởi động cơ quan.” Uông Huyền Tông phân phó.

Thủ Lăng Nhân không có mặt, nếu khởi động cơ quan sẽ chỉ bạch bạch tiêu hao cơ quan.

Lưu Ly nhìn xích sắt trên không trung, đứng trên chiến mã, thao túng chiến mã tiếp tục đi về phía trước.

“Khởi động cơ quan!” Địch Mạn Ba hạ lệnh.

“Hiện tại khởi động cơ quan quá sớm.” Uông Huyền Tông nói.

“Tôi là người phụ trách, Uông Huyền Tông, chấp hành mệnh lệnh!” Địch Mạn Ba cường thế hạ lệnh.

“Con ngựa kia là ngựa của Thủ Lăng Nhân, con mèo kia cũng không đơn giản, vây khốn bọn chúng trong Thiết Tác Đạo, không tin Thủ Lăng Nhân không xuất hiện cứu bọn chúng.” Địch Mạn Ba trầm giọng nói.

“Ca sát!” Sau một tiếng vang giòn giã, cơ quan toàn diện kích hoạt.

Xích sắt dưới tác động của từ lực, giống như từng con rắn đen chạy loạn bốn phía.

“Oanh long long...” Trong các lỗ thủng bốn phía còn có hỏa diễm phun ra.

Hỏa diễm nóng rực rất nhanh liền nung đỏ dây xích.

Hỏa diễm này là dùng một lần, một khi nhiên liệu cháy hết, rất khó điền sung.

Uông Huyền Tông sợ chính là hỏa diễm cháy hết, Thủ Lăng Nhân còn chưa xuất hiện, bạch bạch lãng phí một khâu quan trọng nhất trong cơ quan.

Xích sắt bị nung đỏ, dưới sự khống chế của từ lực, đánh về phía chiến mã Thủ Lăng Nhân và Lưu Ly.

“Meo!” Lưu Ly kêu một tiếng, mặc cho xích sắt đánh tới.

“Phanh!” Xích sắt quất tới, trực tiếp đánh tan chiến mã Thủ Lăng Nhân và Lưu Ly.

“Không tốt, trúng kế rồi, đây là giả.” Uông Huyền Tông sắc mặt trầm xuống.

Trong mộ đạo.

Đôi mắt thâm thúy của Chu Thánh nhìn chiến mã Thủ Lăng Nhân và Lưu Ly đang tiêu tán.

Hắn đổi 'Mô Phỏng Hình Chiếu Nghi', có thể hình chiếu ra chiến mã và Lưu Ly đi ra ngoài.

Chính mình ở trong tối thao túng chiến mã và Lưu Ly ảo tiến lên, dùng cái này để đánh lạc hướng bọn chúng.

Lưu Ly và chiến mã chân chính đang đứng trước máy hình chiếu.

“Anh sao không sớm dùng biện pháp này?” Lưu Ly nhìn về phía Chu Thánh, tò mò hỏi.

“Thứ này dùng một hai lần còn được, dùng nhiều dễ dàng bị nhìn ra.” Chu Thánh thản nhiên nói.

“Meo, cũng đúng.” Lưu Ly gật gật đầu, đứng trên lưng ngựa, ngưng thị phía trước.

Chu Thánh tìm một vị trí ngồi xuống, chờ xích sắt nung đỏ nguội đi rồi mới qua.

Hắn hiện tại trở nên cẩn thận hơn nhiều.

Sơn mạch Thủ Lăng Nhân táng thân nơi này, đủ để nói rõ mộ dưới đáy biển nguy hiểm.

Thiết Tác Đạo phía trước lại càng đòi mạng.

Một khi mạo muội xông qua, sẽ bị xích sắt công kích, xích sắt công kích còn có thể tránh thoát, nhưng xích sắt nung đỏ thì sao?

Hơn nữa chiến mã một khi đi qua, bốn vó rất dễ dàng bị xích sắt trói lại.

Một khi chiến mã bị xích sắt quấn lấy, liền đi không nổi.

Bên trong mật đạo.

Uông Huyền Tông nhìn hỏa diễm tiêu tán, trầm giọng nói: “Chúng ta muốn đối phó là Thủ Lăng Nhân, giết ngựa và mèo của hắn đều vô dụng, huống chi còn là giả.” “Tôi biết phải làm sao, không cần anh nhắc nhở.” Địch Mạn Ba không cho Uông Huyền Tông sắc mặt tốt.

Trước đó Uông Huyền Tông cuồng ngạo bao nhiêu, hiện tại liền có bao nhiêu mất mặt.

Người khác không cho hắn sắc mặt tốt, hắn cũng chỉ có thể nhịn.

Bởi vì hắn không có tư cách kêu ca.

“Xích sắt sắp nguội rồi, chúng ta làm sao bây giờ?” Kiều Trị hỏi.

“Tôi đoán không sai, Thiết Tác Đạo còn một tầng cơ quan nữa đi.” Địch Mạn Ba nhìn về phía Uông Huyền Tông.

“Có.” Uông Huyền Tông khống chế đài thao tác, điều chỉnh cơ quan.

Thiết Tác Đạo, sở dĩ gọi cái tên này, là bởi vì con đường này là do xích sắt liên tiếp tạo thành.

Uông Huyền Tông dùng từ lực đem toàn bộ xích sắt kéo lên không trung, trên mặt đất chỉ chừa lại một sợi xích sắt nối liền hai đầu.

“Trên xích sắt có gai độc, chỉ cần gai độc đâm thủng da, không quá một phút sẽ chết.” Uông Huyền Tông thản nhiên nói.

“Đừng quên, Thủ Lăng Nhân chính là Tiên Thiên cường giả, hắn có thể ngự không bay qua.” Địch Mạn Ba nói.

“A, hắn một khi ngự không mà đi, đến lúc đó xích sắt trên không trung toàn bộ rơi xuống, giống như một tấm lưới sắt, đủ để đánh hắn rơi xuống.” Uông Huyền Tông thản nhiên nói.

Xích sắt thăng không cũng không phải để trưng bày.

“Đánh rơi xuống, sau đó thì sao?

Dưới đáy sâu là cái gì?” Địch Mạn Ba hỏi một câu.

“Nơi này là đáy biển, cô cảm thấy dưới đáy sâu là cái gì?

Hắn một khi rơi xuống, sẽ bị cả ngôi mộ trấn áp dưới đáy biển, dưới áp lực nước, cho dù tông sư tới cũng không chống đỡ được một ngày.” Uông Huyền Tông trực tiếp nói.

Rơi xuống, sẽ bị trấn áp dưới đáy mộ, áp bách cường độ cao lại phối hợp với áp lực nước cực mạnh, có thể khiến Thủ Lăng Nhân bò không ra.

"Các người đều ngẫm lại xem Thủ Lăng Nhân còn có cách gì qua được, chúng ta phải phong tỏa tất cả các biện pháp mà Thủ Lăng Nhân có khả năng độ qua." Địch Mạn Ba nhìn về phía mọi người.

"Hắn có thể dùng tốc độ nhanh nhất xông qua hay không?" "Xích sắt trên không trung, vạn nhất ép không được hắn thì sao?" "Sức mạnh Thủ Lăng Nhân rất lớn, hắn có thể chém đứt xích sắt hay không?" Mọi người nhao nhao nói ra những tình huống có khả năng phát sinh.

"Tốc độ nhanh hơn nữa, hắn cũng phải mất ba giây mới có thể qua; xích sắt trên không trung là một tấm lưới, trên lưới còn có một cái mỏ neo, cho dù là tông sư tới, nếu không có điểm tựa, cũng không thể tránh thoát." "Sức mạnh hắn lớn hơn nữa, hắn còn có thể chém đứt tất cả xích sắt?" Uông Huyền Tông trả lời xong vấn đề của bọn họ.

Bọn họ ở trong mật đạo thương lượng, mà trong mộ đạo, Chu Thánh nghe tiếng xích sắt va chạm truyền đến từ Thiết Tác Đạo, liền biết bọn họ thay đổi cơ quan.

"Lưu Ly, em thao túng máy hình chiếu, anh ngồi trên lưng ngựa, anh xem cơ quan bọn chúng là cái gì." Chu Thánh phân phó Lưu Ly một câu.

"Được rồi." Lưu Ly từ trên chiến mã Thủ Lăng Nhân nhảy xuống, vươn móng vuốt mèo khống chế máy hình chiếu.

Chu Thánh cưỡi trên chiến mã, hình chiếu ảo rất nhanh được chiếu ra.

Ngay sau đó, Lưu Ly thao túng ảnh tượng ảo của máy hình chiếu đi ra ngoài.

Chu Thánh và Lưu Ly đều nhìn chằm chằm cơ quan bên ngoài.

Trong mật đạo.

Kiều Trị thấy Thủ Lăng Nhân cưỡi chiến mã đi ra, khẽ hô: "Thủ Lăng Nhân tới!" Lời này vừa nói ra, mọi người theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy Thủ Lăng Nhân cưỡi chiến mã, kéo đao đi ra.

"Lần này là Thủ Lăng Nhân không sai." Địch Mạn Ba xác nhận lần này đi ra là Thủ Lăng Nhân.

"Tổng cảm giác, thiếu chút gì đó." Uông Huyền Tông nhíu nhíu mày, hắn cảm giác trên người Thủ Lăng Nhân thiếu chút gì đó.

"Khởi động cơ quan!" Địch Mạn Ba hạ lệnh.

"Lại chờ chút, có vấn đề." "Lập tức khởi động!" Địch Mạn Ba cường thế hạ lệnh.

Thủ Lăng Nhân đã cưỡi chiến mã đi lên xích sắt, lại chờ nữa hắn sẽ qua mất.

Cơ quan trong nháy mắt khởi động, xích sắt trên không trung rơi xuống.

Uông Huyền Tông định thần nhìn lại, tức khắc hiểu ra thiếu cái gì.

"Đây là giả, con mèo trên vai Thủ Lăng Nhân không thấy đâu!" Ngay khoảnh khắc dây thừng trên không trung rơi xuống, Chu Thánh xoay người lên ngựa, mang theo Lưu Ly nhanh chóng lao ra ngoài.

"Đát đát đát..." Chiến mã Thủ Lăng Nhân toàn lực lao đi, chân đạp lên những sợi xích đang rơi xuống.

Chương 163

"Hoa lạp lạp..." Xích sắt rơi xuống từ không trung giống như một tấm lưới, chiến mã Thủ Lăng Nhân chân đạp xích sắt tung mình nhảy một cái, vẽ ra một đường vòng cung ưu mỹ giữa không trung rồi vững vàng tiếp đất.

Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, nhìn quanh bốn phía một lượt, hắn biết rõ người của Hội Thiên Tôn đang trốn trong bóng tối nhìn hắn.

Hắn đứng ở bên cạnh, rút đao nhìn quanh một vòng, sau đó đi vào trong mộ đạo.

Rút đao nhìn quanh, là phát động khiêu chiến với bọn họ.

"Hí luật luật..." Người của Hội Thiên Tôn trốn trong mật đạo, tận mắt chứng kiến Thủ Lăng Nhân đi qua, lại không thể làm gì.

"Ta đã nói, Thủ Lăng Nhân không dễ đối phó như vậy." Uông Huyền Tông trầm giọng nói.

"Là tôi sơ ý, bất quá phía sau còn mấy đạo cơ quan, tổng có một đạo có thể diệt sát Thủ Lăng Nhân!" Địch Mạn Ba trầm giọng nói.

Uông Huyền Tông liếc Địch Mạn Ba không nói gì, mọi người theo mật đạo rời đi, đi đến điểm cơ quan tiếp theo bố trí.

Mộ chủ nhân hải mộ Uông Trực vô cùng cẩn thận, hắn lưu lại chín đạo cơ quan trong mộ huyệt của mình, đạo sau nguy hiểm hơn đạo trước.

Thuyền hải tặc, Hải Hầu Tử, Thiết Tác Đạo...

Chu Thánh hiện tại cũng mới qua ba cái, phía sau còn sáu cửa ải trí mạng đang chờ hắn.

Trong mộ đạo. [Đinh, kiểm trắc đến ký chủ đã vượt qua Thiết Tác Đạo, chúc mừng ký chủ đạt được mười lăm điểm tích phân!] Chu Thánh cưỡi ngựa đi mấy chục bước sau, đi ngang qua một gian mộ thất.

Cửa lớn mộ thất đóng chặt, không biết bên trong có cái gì.

"Lưu Ly, dùng mũi em ngửi thử xem, xem bên trong là thứ gì." Chu Thánh liếc về phía Lưu Ly trên vai.

"Meo, em là mèo không phải chó." Lưu Ly tức giận nói.

Cô từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống, tới gần bên cạnh cửa lớn, ngửi ngửi.

"Ọe..." "Meo, thối quá." Lưu Ly đứng trên mặt đất nôn khan.

"Còn khó ngửi hơn cá trích đóng hộp." Chu Thánh từ trên lưng ngựa xuống, vỗ vỗ lưng Lưu Ly, sau đó xách cô lên đặt lên vai.

"Quá khó ngửi, bên trong đều là thi thể chưa hoàn toàn thối rữa, đã làm xử lý ướp xác." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nói.

Xử lý ướp xác có ý tứ là, dùng gừng hành tỏi, trần bì bát giác các loại đồ vật ướp qua một lần.

Làm như vậy có thể khử mùi tanh, cũng có thể làm cho thịt thối rữa chậm một chút.

Nhưng đã qua mấy trăm năm, cho dù là ướp nhập vị cũng sẽ mục nát.

Chu Thánh rút Bội đao Thủ Lăng Nhân, một đao chém mở cửa mộ thất.

Cùng với cửa lớn mở ra, một cỗ mùi hôi thối ập vào mặt.

Chu Thánh vận chuyển cương khí hội tụ vào mặt nạ quỷ, tạm thời ngăn cản mùi hôi thối hun vào.

Chu Thánh không có châm lửa, trong mùi hôi thối xen lẫn khí metan, một khi châm lửa sẽ dẫn phát nổ mạnh.

Sau khi tiến vào trong mộ thất, Chu Thánh mới biết mùi thối đến từ đâu.

Mộ thất rất lớn, trong vách tường bốn phía đều có hốc động, trong mỗi hốc động đều có đầu người.

Đầu người đã qua xử lý phong sáp (bọc sáp), giống như tiêu bản vậy, còn giữ nguyên biểu tình lúc chết.

Trên vách tường có rất nhiều đầu người, nam nữ già trẻ đều có, hơn nữa còn khắc tên. [Minh Thủy Sư Phó Đề Đốc Dương Tử Tu.] [Minh Thủy Sư Tiên Phong Quan Hàn Tử Lăng.] [Minh Thủy Sư Gia Quyến Dương Liễu Thức...] Đầu người trong vách tường đều là thủy sư thời Minh lúc bấy giờ, bọn họ phụng mệnh tiễu phỉ, nhưng bị Uông Trực suất lĩnh hải tặc đánh bại.

Hơn nữa còn chặt đầu bọn họ xuống bảo tồn.

Giết thủy sư cũng thì thôi, hắn ngay cả gia quyến thủy sư cũng không buông tha.

Đầu người được xử lý phong sáp không thối rữa, mà trong cái đỉnh lớn ở giữa thì là thi thể của bọn họ, nhìn ra được là đã bị nấu qua, cho nên mùi hôi thối mới nồng nặc như vậy.

Chu Thánh quả thực không dám nghĩ, Uông Trực tàn nhẫn đến mức nào.

Giết người thì thôi, còn tùy ý đùa bỡn thi thể.

“Kẻ thật tàn nhẫn.” Lưu Ly nhịn không được nói.

Đầu người ở đây ít nhất có vài trăm cái.

Đây còn là người có tư cách lên tường.

Những binh sĩ thủy sư kia chết chỉ sợ sẽ càng nhiều.

Chu Thánh đi vòng quanh nhìn một vòng, sau đó trở lại cửa bình phục tâm tình.

"Uông Trực, không xứng sống trên đời này, tôi sẽ tự tay kết liễu hắn." Chu Thánh trịnh trọng nói.

Sau khi lui ra khỏi cửa, Chu Thánh xoay người ngồi trên lưng ngựa, khôi giáp Thủ Lăng Nhân nhanh chóng bùng lên ngọn lửa.

Chu Thánh hai ngón tay kẹp một chút ngọn lửa, ném vào trong.

"Oanh ông..." Mộ thất trong nháy mắt nổ mạnh, một cỗ liệt diễm hừng hực thiêu đốt.

Chu Thánh không có thời gian giúp bọn họ từng người chắp vá thi thể mai táng, chỉ có thể một mồi lửa đem bọn họ toàn bộ hỏa táng.

Cũng coi như là một loại kính trọng đối với thi thể.

Cùng với liệt hỏa thiêu đốt, sáp ong tan chảy, đầu lâu và thân thể cùng nhau bị thiêu thành tro tàn.

Chu Thánh đứng nhìn một hồi, mới cưỡi ngựa không nhanh không chậm đi tiếp.

Cũng không phải cho Hội Thiên Tôn thời gian bố trí cơ quan, mà là chính mình phải cấu tứ tốt làm sao phá giải cơ quan.

Cơ quan mộ dưới đáy biển đều là chuyên môn nhằm vào Thủ Lăng Nhân mà thiết kế, Chu Thánh cũng không rõ ràng là cơ quan gì.

Hắn chỉ có đợi sau khi tới nơi, dẫn dụ người của Hội Thiên Tôn xuất phát, mới có thể tìm kiếm cơ hội tránh thoát.

"Lưu Ly, nếu gặp nguy hiểm, em không cần lo cho anh, em đi trước." Chu Thánh không kìm được dặn dò một tiếng.

“Hừ, bản tiểu thư mới sẽ không để anh gặp nguy hiểm đâu.” Lưu Ly ngẩng đầu nói.

Nếu Chu Thánh gặp nguy hiểm, cô sẽ không chút do dự biến thành người, cho dù sẽ lãng phí thọ mệnh của chính mình.

“Lưu Ly, em còn chưa nói cho anh biết, làm thế nào giúp em vĩnh viễn biến thành người mà không bị trôi đi sinh mệnh.” Chu Thánh lần nữa hỏi.

“Meo, không làm được.” Lưu Ly lắc đầu, thở dài nói: “Em là bị phong ấn, cần tập hợp đủ lệnh bài bảy mạch Phong, Lâm, Hỏa, Sơn, Thủy, Lôi, Kim, lại mượn dùng chín con long mạch tẩy rửa kinh mạch, mới có thể khôi phục.” “Bảy mạch đã diệt tuyệt rồi, chết ở đâu cũng không biết.

Chín con long mạch, hiện tại mới xuất hiện con thứ tư, hơn nữa cơ thể anh cũng không gánh được.” Lưu Ly nói ra sự thật.

Chính vì không làm được, cô mới luôn lảng tránh vấn đề này.

Cô sợ Chu Thánh thật sự đi làm, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tạm không nói tập hợp đủ lệnh bài bảy mạch khó bao nhiêu, chỉ riêng chín con long mạch đều rất khó tụ tề.

“Em là bị ai phong ấn?” Chu Thánh hỏi.

“Phụ thân em, bị bảy mạch Thủ Lăng Nhân phong ấn.” Lưu Ly cúi đầu nói.

“Vì sao?” “Để em sống sót.” Nghe được lời của Lưu Ly, Chu Thánh trầm mặc.

Lưu Ly nhất định là đã trải qua nguy hiểm gì đó, mới không thể không bị bảy mạch Thủ Lăng Nhân liên thủ phong ấn biến thành một

con mèo.

Chu Thánh đoán, khả năng có liên quan đến việc Thủ Lăng Nhân đoạn tuyệt.

Lưu Ly cúi đầu, trong đầu không khỏi nhớ tới lời phụ thân từng nói với mình.

Phụ thân cô từng nói: "Âm dương đồng xuất, Thiên Tôn phúc diệt!" Đến lúc đó, thân thể cô mới có thể khôi phục.

Mà hiện tại, đã xuất hiện một người, còn một người nữa vẫn chưa hiện thân.

Cô không biết, liệu người đó có xuất hiện hay không.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly trầm mặc, cũng không hỏi nhiều quá, hiện tại hắn đã hiểu làm thế nào cứu chữa Lưu Ly, coi như là có mục tiêu nhỏ.

Hắn nhìn mộ đạo phía trước, cưỡi ngựa đi ra ngoài. *** Mà lúc này, phía trước có một đầm nước rất sâu, trong đầm nước còn nuôi một số quái vật dưới nước.

Uông Huyền Tông đứng bên đầm nước, hô: "Uông Vương, Uông Vương!" Hắn hô mấy tiếng, một đầu quái vật nổi lên mặt nước.

Quái vật kia dài gần giống cá sấu, nhưng thân thể lại giống như trâu nước, có đôi sừng, toàn thân vảy bao phủ, một hàm răng lão mang theo mùi máu tươi nồng nặc.

Chương 164

Nó là quái vật do Uông Trực nuôi, những thi thể bị nấu chín kia, đều là để cho nó ăn.

"Hống!" Uông Vương gầm lên một tiếng giận dữ, đôi mắt màu xanh đậu lục quét nhìn đám người trên bờ, dần dần tiến lại gần.

"Uông Vương, lui xuống!" Uông Huyền Tông quát lớn một tiếng.

Uông Vương quay đầu nhìn Uông Huyền Tông, ánh mắt lạnh lùng.

Uông Huyền Tông rạch lòng bàn tay, nhỏ vài giọt máu xuống đầm nước.

Ngửi thấy mùi máu tanh, Uông Vương nhanh chóng lao tới, bị máu dụ dỗ.

Uông Huyền Tông thấy vậy liền cầm máu.

"Mẹ kiếp, ta quên mất mình đã đổi thân xác." Uông Huyền Tông lấy từ trong thùng của thuộc hạ ra một chai máu của chính mình đã được trích trữ từ trước, đổ xuống đầm nước.

Uông Vương cảm ứng được huyết mạch Uông gia, lùi lại vài bước, không dám tấn công.

Nó là súng vật do Uông Trực nuôi dưỡng, thuộc về Uông gia.

Uông Huyền Tông thân là hậu nhân Uông gia, có huyết mạch truyền thừa nên mới có thể dựa vào sức mạnh huyết mạch để thao túng Uông Vương.

Chỉ là sau khi đổi sang cơ thể mới, huyết mạch không còn, hắn chỉ đành dùng máu của cơ thể cũ được trữ tại Hội Thiên Tôn.

"Uông Vương, triệu tập thủ hạ của ngươi, đối phó kẻ xâm lược!"

Uông Huyền Tông hạ lệnh.

Uông Vương nháy mắt chìm vào trong nước, khi nó xuất hiện lần nữa, trong nước trồi lên không ít quái vật biển sâu kỳ lạ.

Uông Huyền Tông đá mấy tảng đá bên bờ xuống nước, sau đó dẫn người đứng lên lưng Uông Vương.

Uông Vương đích thân đưa bọn họ qua bờ bên kia.

"Thủ Lăng Nhân liệu có trực tiếp bay qua không?" Địch Mạn Ba đưa ra nghi vấn.

"Sẽ không, tiên tổ ta nuôi không ít súng vật, các ngươi nhìn thấy chỉ là một trong số đó thôi." Uông Huyền Tông thản nhiên nói.

Thân là hải tặc, trên boong tàu thường nuôi rất nhiều thú cưng, dưới biển bơi, trên trời bay đều phải có.

Đảo hải tặc trừ lục địa không thể đi, thì bầu trời và đáy biển đều là địa bàn của bọn họ.

Khi qua đến bờ đối diện, Uông Huyền Tông đứng trong mộ đạo, thuận tay chém một tên thuộc hạ, ném xuống đầm nước cho Uông Vương khai vị.

"Uông Vương, ngươi khai vị trước đi, lát nữa kẻ xâm nhập tới, liều chết chặn hắn lại!" Theo xác chết rơi xuống nước, Uông Vương nhảy vọt lên, một ngoạm cắn thành hai nửa, cảnh tượng vô cùng máu me.

Nó ăn phần đầu, những phần tàn dư thì chia cho đàn em.

Địch Mạn Ba đối với cách làm của Uông Huyền Tông có chút bất mãn.

"Uông Huyền Tông, Hội Thiên Tôn có quy củ, không được ra tay với người mình." Địch Mạn Ba trầm giọng nói.

“Ta biết, kẻ ta giết là tử sĩ do Uông gia ta bồi dưỡng, loại người sẵn sàng cống hiến cho Uông gia bất cứ lúc nào.” Uông Huyền Tông thản nhiên đáp.

Địch Mạn Ba nhìn Uông Huyền Tông, lạnh lùng nói: “Hội Thiên Tôn không phải là Hội Thiên Tôn của Uông gia các ngươi.” “Uông gia ta là của Hội Thiên Tôn.” Uông Huyền Tông thản nhiên nói một câu, sau đó dẫn thuộc hạ của mình rời đi.

Nội bộ Hội Thiên Tôn cũng chia bè kết phái, trong đó Uông gia là một phái, thuộc phe chủ chiến.

Chủ trương đối ngoại mở rộng và cướp đoạt.

Việc trộm long mạch, Uông gia hắn cũng tham dự trong đó.

“Đại nhân, Uông Huyền Tông hoàn toàn không để chúng ta vào mắt.” Kiều Trị đứng bên cạnh Địch Mạn Ba nói.

“Đúng vậy, đây rõ ràng là phần mộ tiên tổ hắn, còn bắt Hội Thiên Tôn chúng ta về canh giữ!” “Người chết là người của Hội Thiên Tôn, mộ cần giữ là mộ của Uông gia hắn, cái Hội Thiên Tôn này, sợ là sắp bị Uông gia chưởng khống rồi.” Hai vị Nhất Dương Thần Sứ khác cũng ở bên cạnh châm ngòi thổi gió.

Địch Mạn Ba hít sâu một hơi, nói: “Đợi trở về, ta sẽ bẩm báo lên Tôn Giả, Uông gia hắn ở Hội Thiên Tôn tuy chiếm giữ một vị trí nhỏ, nhưng vĩnh viễn đừng hòng thao túng Hội Thiên Tôn!” “Đại nhân, Thiên Tôn khi nào thì phục tô?” Kiều Trị tò mò hỏi một câu.

Bọn họ gia nhập Hội Thiên Tôn nhưng chưa từng thấy Thiên Tôn trong truyền thuyết.

Thiên Tôn luôn ẩn mình tại tổng bộ, không ai có thể nhìn thấy.

“Cửu long tề xuất, Thiên Tôn cứu thế!

Sắp rồi, đã là long mạch thứ tư.” Khi Địch Mạn Ba nói chuyện, trên mặt tràn đầy sự kính trọng.

Hội Thiên Tôn thờ phụng Thiên Tôn, nhưng Thiên Tôn vẫn chưa xuất hiện, hiện nay Hội Thiên Tôn do các đại Tôn Giả khống chế vận hành.

Kiều Trị đặt một tay trước ngực, hành lễ nói: “Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!” Đám người cũng hô theo: “Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!” Người của Hội Thiên Tôn mỗi lần nhắc tới Thiên Tôn đều sẽ hành lễ.

Bởi vì bọn họ tin chắc, chỉ cần trong lòng có Thiên Tôn, sau này Thiên Tôn phục tô sẽ có thể ban cho bọn họ sự trường sinh vĩnh hằng.

“Đi.” Địch Mạn Ba dẫn người rời đi. ...

Trong mộ đạo.

Chu Thánh tốn một điểm tích phân, đổi ra một chiếc máy bay không người lái (drone) cỡ nhỏ.

Anh điều khiển drone bay qua, kiểm tra xem nguy hiểm phía trước là gì.

Anh không dùng máy chiếu hình, thứ đó dùng nhiều sẽ mất linh.

Khi drone bay ra, Chu Thánh nhìn thấy phía trước là một đầm nước rất lớn, một khi đi ra khỏi mộ đạo sẽ rơi vào trong đầm nước.

Trong đầm nước còn có vài cái bóng đen khổng lồ, không cần nghĩ Chu Thánh cũng biết bên trong ẩn chứa nguy hiểm.

Drone từ từ bay lên, khi bay đến giữa không trung, một bóng đen xuất hiện, ngay sau đó drone liền mất tín hiệu hình ảnh.

“Meo, cửa ải phía trước có chút nguy hiểm đấy anh.” Lưu Ly nhìn ra được, cửa ải phía trước rất khó vượt qua.

“Cứ xem thử là nguy hiểm gì đã.” Chu Thánh cưỡi ngựa đi tới, đứng ở mép mộ đạo, nhìn đầm nước phía trước.

Do không có đèn đuốc, đầm nước phía trước trông đen ngòm như mực.

Trên bộ áo giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh bùng lên ngọn lửa, chiến mã Thủ Lăng Nhân cũng bốc cháy hừng hực.

Ngọn lửa theo mặt đất chảy xuống nước, cháy trên mặt nước, lan rộng ra xa.

Lửa này lấy cương khí trong cơ thể Chu Thánh làm nhiên liệu, duy trì sự cháy.

“Hống!” “Phanh!” Trong đầm nước, một con quái vật có thân hình khổng lồ lao ra khỏi mặt nước, cắn về phía Chu Thánh.

Chu Thánh liên tục lùi lại, tránh né đòn tấn công của quái vật.

Khi quái vật sắp tới gần, Chu Thánh vung đao chém tới.

Uông Vương giơ móng vuốt trước lên, va chạm một kích với Chu Thánh.

“Keng!” Bội đao Thủ Lăng Nhân chém lên móng vuốt Uông Vương, ma sát tạo ra một tràng tia lửa.

Ngọn lửa trên giáp Thủ Lăng Nhân càng thêm mãnh liệt, Uông Vương sau khi chạm phải một cái liền như bị kinh hãi, lập tức trốn về trong đầm nước.

Nó dường như rất sợ lửa.

“Sợ lửa?” Chu Thánh nhìn con quái vật chạy trốn, dường như đã hiểu ra điểm yếu của nó.

Nó sợ lửa!

Uông Vương trốn về trong nước cũng không nhàn rỗi, mà dùng đuôi đập mạnh mặt nước, muốn dập tắt ngọn lửa trên người Chu Thánh.

"Xèo xèo xèo..." Nước chạm vào lửa, phát ra âm thanh chói tai.

Nhưng ngọn lửa trên người Chu Thánh vừa cháy lên, hơi nước liền bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Chỉ cần cương khí trong cơ thể Chu Thánh không cạn kiệt, ngọn lửa trên người anh sẽ không tắt.

Chu Thánh vuốt một nắm lửa từ trên người, bôi lên bội đao Thủ Lăng Nhân, đã biết đối phương sợ lửa thì đối phó nó đơn giản hơn nhiều.

Anh hoàn toàn có thể nhảy xuống, giáp lá cà với nó.

"Khoan đã, đừng xuống vội." Lưu Ly gọi Chu Thánh lại, cô luôn cảm thấy đối phương đang diễn kịch.

Trận chiến vừa rồi cô đều nhìn thấy, ngọn lửa trên người Chu Thánh căn bản không gây ra sát thương thực chất cho đối phương.

Nó không thể lên bờ, chỉ có thể ở dưới nước.

Mà muốn đánh bại Chu Thánh, chỉ có thể lừa Chu Thánh xuống nước.

Chu Thánh nghe lời Lưu Ly, không lại gần đầm nước.

"Hống!" Uông Vương gầm lớn một tiếng thu hút sự chú ý của Chu Thánh, quái vật trên không trung liền bổ nhào xuống phát động đột kích.

Chương 165

“Oa...” Trên không trung, một con mãnh cầm màu đen lao xuống, đôi vuốt chộp về phía Chu Thánh.

“Keng!” Chu Thánh vung đao chém, lưỡi bội đao Thủ Lăng Nhân chém lên móng vuốt mãnh cầm đen, tóe ra tia lửa chói mắt.

“Meo!” Lưu Ly tung người nhảy lên, một tát đánh bay con mãnh cầm đen ra ngoài.

Chu Thánh lúc này mới rảnh tay, ngẩng đầu nhìn con mãnh cầm đen.

Con vật đó giống như quạ đen, nhưng thân hình đặc biệt lớn, to như đại bàng, móng vuốt vô cùng sắc bén nhọn hoắt.

“Meo, đó là quái vật gì vậy?” Lưu Ly có chút ngơ ngác, cô chưa từng thấy con mãnh cầm nào lớn thế này.

“Quạ biến dị.” Chu Thánh thản nhiên nói.

Bọn hải tặc thường thích chơi chim, có người nuôi vẹt, có người nuôi hải ưng.

Cũng có người thích nuôi quạ.

Bởi vì quạ có thể mang lại điềm gở cho người khác, hơn nữa nó còn ăn xác thối.

Uông Trực đã nuôi quái vật dưới nước, trên không trung tự nhiên cũng sẽ nuôi quái vật đặc thù.

Con quạ kia quanh năm ăn xác thối, lại qua tay Uông Trực cải tạo, biến thành con quạ lớn biến dị.

Trên người nó mang theo tử khí rất nồng đậm, lông vũ sắc bén

như dao.

“Oa oa!” Quạ biến dị bay lượn trên không trung, sau đó hướng về phía Chu Thánh, vỗ mạnh đôi cánh.

“Vút vút vút...” Hàng chục chiếc lông vũ đen như mưa rào trút xuống, những chiếc lông vũ đen kịt vô cùng sắc nhọn, trực tiếp đâm xuyên qua vách tường.

“Keng keng keng...” Chu Thánh vừa vung đao đỡ đòn, vừa lui về trong mộ đạo.

Mộ đạo tuy đủ rộng, nhưng quạ biến dị không dám bay vào.

Bay vào nó sẽ bị hạn chế, giống như chim vào lồng, tuy bay được nhưng lại không bay ra được.

Chu Thánh lui về mộ đạo, tạm thời đỡ được đòn tấn công của quạ biến dị, nhưng muốn đi ra cũng rất khó.

Phía trước trong đầm nước có quái vật, trên không trung còn có quạ biến dị đánh lén, sơ sẩy một chút là xảy ra chuyện.

“Meo, bổn miêu không thể chạm nước, nếu không em có thể xuống nước đối phó con quái vật to xác kia.” Lưu Ly lên tiếng nói.

Nếu cô toàn lực ứng phó, đối phó quái vật dưới nước không khó.

Nhưng hiện tại cô là một con mèo, không thể chạm nước.

Đây là bản tính loài mèo.

Chu Thánh cũng không trông mong Lưu Ly có thể giúp được gì.

“Muốn qua được, trừ khi để bọn chúng tàn sát lẫn nhau.” Chu Thánh lẩm bẩm, bỗng nhiên nảy ra ý kiến.

Để bọn chúng tàn sát lẫn nhau, không khó.

Bọn chúng ở đây mấy trăm năm, sớm đã đói khát khó nhịn.

Nếu chia chác không đều, liệu có đánh nhau không?

Chắc chắn có!

Ngay cả người có lý trí còn vì chút lợi nhỏ mà đánh nhau, huống chi là hai con quái vật đang đói meo.

Nghĩ ra cách, Chu Thánh quay lại mộ thất trước đó, cưỡi ngựa về tiền mộ thất, nhặt mấy cái xác của người Hội Thiên Tôn.

Kiều Trị dẫn người đối phó Chu Thánh, bị Chu Thánh phản sát, xác chết lưu lại tiền mộ thất không ai xử lý.

Chu Thánh mang xác chết về, để những cái khác ở mộ đạo, bản thân kéo cái xác to nhất đi tới bờ đầm nước.

Uông Vương trong đầm nước và quạ biến dị trên không trung đồng thời phát động tấn công Chu Thánh.

Chu Thánh trực tiếp ném cái xác trong tay ra ngoài, ném tới giữa không trung.

Như vậy, quạ biến dị có thể với tới, quái vật trong biển trồi lên cũng có thể cắn tới.

Khi cái xác bị ném ra, quạ biến dị lập tức điều chỉnh hướng, lao về phía cái xác.

Uông Vương trong nước cũng nhảy khỏi mặt nước, há cái miệng đỏ lòm định đớp mồi.

Quạ biến dị tốc độ nhanh nhất, đôi vuốt của nó trong nháy mắt chộp lấy cái xác, đang định mang xác bay lên thì Uông Vương đớp tới, cắn được một nửa còn lại.

Hai con quái thú ai cũng không nhường ai, đều giữ chặt lấy cái xác không buông.

Uông Huyền Tông chạy tới, nhìn thấy hai con quái vật đang tranh

giành xác chết, thuận tay giết một tên thuộc hạ.

"Uông Văn." Uông Huyền Tông hô một tiếng, túm lấy cái xác định ném cho Uông Văn (tên gọi khác của Uông Vương).

Hắn vốn dĩ đang bố trí ở cơ quan tiếp theo, nhưng sợ Thủ Lăng Nhân có cách đối phó Uông Văn và mãnh cầm trên không, liền vội vàng chạy lại xem.

Trở về nhìn thấy cảnh này, bọn chúng suýt chút nữa vì một cái xác chết mà đánh nhau.

Thế này thì còn ra thể thống gì?

Chu Thánh dùng bội đao Thủ Lăng Nhân rạch lòng bàn tay kích phát độ sắc bén của bội đao, sau đó điều động toàn thân cương khí hội tụ vào lưỡi đao.

Khi Uông Vương còn chưa xoay người, Chu Thánh đạp nước bay tới, một đao đâm xuyên cơ thể Uông Vương.

Chu Thánh rút đao hướng lên trên, trực tiếp từ chỗ tim rạch toang cơ thể Uông Vương.

Uông Vương trực tiếp bị Chu Thánh một đao chém thành hai nửa, máu tươi theo cơ thể chảy xuống, nhuộm đỏ đầm nước.

Tim bị đâm xuyên, nửa thân trên lại bị chẻ đôi, cho dù khả năng tự chữa lành của nó có mạnh đến đâu cũng không sống nổi.

Giải quyết xong Uông Vương dưới nước, phiền phức đã được giải quyết hơn nửa.

Trên không trung chỉ còn lại một con quạ biến dị, dễ đối phó hơn.

Hơn nữa, xác Uông Vương nổi trên mặt nước, vừa vặn có thể làm bàn đạp để đi qua.

Uông Huyền Tông đứng ở bên kia mộ đạo, chằm chằm nhìn Thủ

Lăng Nhân.

Chỉ vì đến muộn một bước, bị Thủ Lăng Nhân dùng một cái xác dụ giết mất một con.

Không, ý đồ của Thủ Lăng Nhân là kích phát mâu thuẫn giữa Uông Văn và quạ đen, để chúng tàn sát lẫn nhau!

Quạ đen còn mạnh hơn Uông Vương, trừ tiên tổ hắn ra, không ai có thể khống chế nó!

Cho nên, Uông Huyền Tông trước đó cũng không dám đánh thức quạ đen.

Nó một khi tỉnh lại, không ăn no là tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hắn nhìn chằm chằm Thủ Lăng Nhân hồi lâu, cuối cùng nghiến răng không nói một lời, xoay người rời đi.

Uông Huyền Tông rất rõ ràng, mình nói gì cũng là vô nghĩa.

Hắn muốn đối phó Thủ Lăng Nhân, phải dùng hành động thực tế để chứng minh.

May mắn là thực lực của quạ đen mạnh hơn Uông Vương, tạm thời có thể cầm chân Thủ Lăng Nhân một khoảng thời gian.

Chu Thánh nhìn Uông Huyền Tông rời đi, xoay người ngồi lên lưng ngựa, dùng bội đao Thủ Lăng Nhân khều một cái xác lên.

Lưu Ly đứng trên vai phải Chu Thánh, thuận tiện lát nữa ra tay.

"Đi!" Chu Thánh khẽ quát một tiếng, chiến mã Thủ Lăng Nhân phi nước đại, đạp lên lưng Uông Văn chạy qua.

Quạ đen trên không trung một ngụm nuốt cái xác, sau đó cấp tốc lao xuống đối phó Chu Thánh.

Chu Thánh vung cái xác trên lưỡi đao ra, thu hút sự chú ý của quạ

đen.

Quạ đen nhìn thấy đồ ăn liền lập tức cắn lấy ăn trước, nhưng Chu Thánh cũng lập tức rút kiếm, từ sau lưng quạ đen ra tay, một đao ghim chặt quạ đen lên tường.

Quạ đen còn đang kịch liệt giãy giụa, lông vũ đập vào người Chu Thánh.

Lưu Ly vung chân trước, một vuốt đập nát đầu quạ đen.

"Đồ súc sinh lông lá." Lưu Ly thản nhiên nói một câu, đáp xuống vai Chu Thánh.

"Lông của nó còn cứng hơn sắt thép, anh có thể nhổ một ít chế tạo vũ khí." Lưu Ly vươn mèo trảo chỉ vào lông quạ.

"Quả thật không tệ." Chu Thánh vung xác quạ đen vào trong mộ đạo.

"Lưu Ly, em giúp anh nhổ lông, anh đi lấy gân cốt làm cây cung." Giao con quạ cho Lưu Ly xử lý, anh quay lại đầm nước, dùng bội đao Thủ Lăng Nhân tách xương cốt Uông Vương, moi xương lấy gân.

Chương 166

Uông Văn vừa chết, đàn em của nó ở sâu dưới đầm nước run lẩy bẩy, căn bản không dám ngoi lên.

Chu Thánh lấy xương sống làm cung, lấy xương sườn làm mũi tên, lấy gân làm dây cung.

Dùng lông vũ và răng làm đầu tên.

Mất hơn một giờ, một bộ cung tên giản dị coi như đã hoàn thành.

Như vậy, vũ khí tầm xa cũng đã có.

Bên ngoài mộ đạo.

Uông Huyền Tông chạy về, sắc mặt vô cùng khó coi.

Địch Mạn Ba thấy sắc mặt hắn không đúng, không cần hỏi cũng biết xảy ra chuyện gì.

"Súc sinh chung quy vẫn là súc sinh, không dựa vào được." Địch Mạn Ba thản nhiên nói một câu.

Uông Huyền Tông cũng không phản bác, vốn dĩ là cửa ải khó đối phó nhất, không ngờ bị Thủ Lăng Nhân dùng một cái xác chết giải quyết xong.

Điều này khiến mặt mũi hắn có chút không nén được.

"Đối phó Thủ Lăng Nhân, phải dùng cách của Thủ Lăng Nhân!" Địch Mạn Ba lấy ra một tấm lệnh bài, treo lên không trung.

"Lấy lệnh bài Thủ Lăng Nhân làm mồi nhử, ta không tin Thủ Lăng Nhân không mắc bẫy." Địch Mạn Ba thản nhiên nói.

"Đại nhân!" Uông Huyền Tông cao giọng gọi một tiếng: "Lấy Thủ Lăng Nhân làm mồi nhử, không sợ Thủ Lăng Nhân cướp mất lệnh bài

sao?" Địch Mạn Ba cười nhạt, nói: "Lệnh bài Thủ Lăng Nhân chúng ta có vài tấm, không thiếu tấm này." "Hơn nữa, đây là ý của bên trên." Câu sau của Địch Mạn Ba nói ra, Uông Huyền Tông nháy mắt đã hiểu.

Hội Thiên Tôn trăm năm trước từng tiêu diệt Thủ Lăng Nhân, tự nhiên cũng đoạt được lệnh bài Thủ Lăng Nhân.

Nhưng bọn họ nghiên cứu rất lâu, trước sau vẫn không nghiên cứu ra lệnh bài Thủ Lăng Nhân có điểm gì đặc thù.

Bọn họ đi Cổ Lăng thử nghiệm đều vô dụng.

Dùng hết các loại biện pháp cũng không thể làm rõ sự huyền diệu của lệnh bài, bất đắc dĩ đành phải coi như trân bảo mà cất giữ.

Hiện giờ Địch Mạn Ba mang theo một tấm lệnh bài Thủ Lăng Nhân đến, chủ yếu là muốn xem lệnh bài xuất hiện trong tay Thủ Lăng Nhân sẽ biến thành dạng gì.

Trong lệnh bài Thủ Lăng Nhân có giấu thiết bị định vị và máy nghe trộm.

"Đại nhân, ý của cấp trên là?" Uông Huyền Tông nhìn về phía Địch Mạn Ba, khẽ hỏi.

Địch Mạn Ba nhìn Uông Huyền Tông vừa rồi còn tức giận, thản nhiên nói: "Ngươi không phối được biết!" Uông Huyền Tông nghe vậy ngẩn ra, đứng chết trân tại chỗ.

Địch Mạn Ba không để ý tới hắn, cơ quan cửa ải này đã bố trí xong, đợi Thủ Lăng Nhân tới là được.

"Đại nhân, cấp trên có phải có nhiệm vụ đặc thù không?" Kiều Trị đi theo Địch Mạn Ba khẽ hỏi thăm.

Địch Mạn Ba nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: "Người ở trên căn bản không quan tâm Thủ Lăng Nhân có cướp đi long mạch hay không,

cũng không quan tâm Uông Trực Tôn Giả.

Các ngươi chỉ cần nghe theo ta phân phó là được, đừng quản Uông Huyền Tông." Địch Mạn Ba từ khi vào đây vẫn luôn không có thái độ gì rõ ràng.

Bất luận là bố trí cơ quan hay đối kháng Thủ Lăng Nhân, đều là Uông Huyền Tông đang bận rộn.

Nguyên nhân sâu xa là vì nhiệm vụ khác nhau.

"Kiều Trị, chuẩn bị đường lui, tùy thời rời đi." Địch Mạn Ba phân phó Kiều Trị một câu.

"Vậy Thủ Lăng Nhân..." "Long mạch không quan trọng." Địch Mạn Ba nói.

"Nhưng mà, Thiên Tôn đại nhân phục tô cần long mạch a." Kiều Trị nhịn không được nói.

Mục đích chính Hội Thiên Tôn đoạt lấy long mạch chính là để chuẩn bị cho Thiên Tôn phục sinh.

Địch Mạn Ba thản nhiên đáp: "Long mạch An Lạc phi thường cường đại, một dòng long mạch là có thể khiến Thiên Tôn phục tô." Kiều Trị nghe vậy, có chút hiểu ra, đi theo Địch Mạn Ba rời đi.

Mà Uông Huyền Tông lại đứng ở chỗ cơ quan nhìn lệnh bài trên đỉnh đầu.

"Ha, đây là muốn nhắm vào Uông gia ta sao?" Uông Huyền Tông không khỏi cười lạnh.

Hắn có thể nhìn ra được, thái độ của Địch Mạn Ba đối với hắn là muốn gạt bỏ Uông gia hắn.

"Uông gia ta cũng không phải dễ dàng bị người ta nắn bóp như vậy!" Uông Huyền Tông gia cố cơ quan xong, dẫn người rời đi. ...

Trong mộ thất. [Đinh, chúc mừng túc chủ vượt qua đầm nước, đạt được mười lăm điểm tích phân!] Âm thanh lạnh lẽo của hệ thống vang lên trong đầu Chu Thánh, Chu Thánh liếc nhìn tích phân của mình, có hơn một trăm điểm.

Có thể rút thưởng.

Anh cưỡi ngựa đi trong mộ đạo, đang tính toán rút thưởng thì nhìn thấy bên cạnh có một mộ thất.

Kết cấu mộ đáy biển rất phổ thông.

Mộ đạo cơ quan, mộ đạo mộ thất, hầu như đều là kết cấu này.

Bất quá cũng rất hợp lý, dù sao độ khó xây dựng mộ đáy biển cực lớn, có thể tu kiến ra cổ mộ, lại còn làm ra cơ quan thì đã tốn kém khổng lồ rồi.

Hơn nữa, còn có một đường mật đạo.

Chu Thánh đứng trong mộ thất, nhìn quanh một lượt.

Kết cấu mộ thất rất bình thường, trên vách tường bốn phía đều bày quan quách, ở giữa cũng có một cái.

Ngoài quan quách ra còn có một số đồ tùy táng.

Vàng bạc đồng sắt, mấy thứ này là tiêu chuẩn.

"Lưu Ly, có nguy hiểm không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi.

"Meo, em ngửi thấy một mùi thơm." Lưu Ly mở miệng nói.

"Thơm?

Xem ra là đã qua xử lý phòng phân hủy." Chu Thánh đi tới trước quan quách ở giữa, vươn tay mở nắp quan tài.

Khi quan tài mở ra, một mùi hương u ám phả vào mặt.

"Meo, người đẹp nha." Lưu Ly từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống,

đứng trên thi thể.

Chu Thánh: Em không sợ khởi thi sao?

Anh bỗng nhiên hiểu một câu, tại sao không thể để mèo đen lại gần xác chết, bởi vì mèo đen sẽ làm xác chết vùng dậy.

Có điều, xác vùng dậy anh cũng không sợ.

Chu Thánh đứng bên quan tài nhìn nữ tử bên trong.

Cô ta dáng người thon thả, sắc mặt hồng hào có ánh nước, thân mặc áo phượng đỏ, đầu đội mũ phượng, trên cổ đeo một chuỗi ngọc trai, ngón tay thon dài.

Từ thời Mã hoàng hậu nhà Minh, nữ tử trong thiên hạ đều có thể mặc áo phượng, đội mũ phượng.

Cho nên nữ tử trong quan tài mặc đẹp như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

"Meo, còn có độ đàn hồi, anh có muốn thử một chút không?" Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh liếc cô một cái, con mèo háo sắc này.

Lưu Ly đứng trên cánh tay nữ tử, đi một mạch lên trên.

"Mùi trên người cô ta vẫn chưa tiêu tan, còn có một mùi hương lạ, chứng tỏ vẫn là xử nữ, anh nói xem cô ta có phải là con gái Uông Trực không?" Lưu Ly không khỏi đoán mò.

"Khó nói..." Chu Thánh cũng không dám xác định.

Nhưng nhìn dáng vẻ cô ta, xác suất lớn là phải.

Dù sao, nếu là nữ tử khác, lên thuyền hải tặc thì kết cục chỉ có một.

Nhưng nếu là con gái trùm hải tặc thì không sao.

Lưu Ly giơ móng vuốt nhẹ nhàng vạch áo nữ tử ra.

“Mèo háo sắc, em định làm gì?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Em xem bên trong.” Lưu Ly nói.

“Cô ta chỉ là một cái xác chết, em nếu không dám nhìn thì quay người đi.” Chu Thánh: “...” Anh vẫn không quay người đi, tuy người trong quan tài trông rất đẹp, nhưng cô ta chỉ là một cái xác chết.

Lưu Ly cởi áo ra, trên người nữ tử có một ký hiệu.

Chương 167

“Meo, anh xem, là người Uông gia!” Lưu Ly chỉ vào tim, trên đó khắc ký hiệu người Uông gia.

Ký hiệu này Chu Thánh từng thấy trên người Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông không ngoài dự đoán là hậu duệ Uông Trực, trên người có ấn ký gia tộc.

Nữ tử này dung mạo thanh tú như thế, lại là xử nữ, chắc chắn là con gái Uông Trực rồi.

“Meo, anh nhìn ra có chỗ nào không đúng không?” Lưu Ly chỉ vào thân thể hỏi một câu.

Chu Thánh gật đầu, nói: “Ừ, khá to.” Vốn tưởng là màn hình phẳng, không ngờ lại là màn hình cong.

Quả nhiên, đàn ông vĩnh viễn không biết dưới lớp quần áo phụ nữ rốt cuộc ẩn giấu thân hình như thế nào.

Lưu Ly lườm Chu Thánh một cái, tức giận nói: “Lão dê xồm.” Chu Thánh: “!!!” Em học từ đó ở đâu ra vậy?

“Là em tự cởi áo ra, liên quan gì đến anh?” Chu Thánh tức giận nói.

“Meo, em bảo anh nhìn bụng, không bảo anh nhìn bên trên.” “À, nói sớm đi, người đàn ông bình thường nào lại đi nhìn chằm chằm bụng phụ nữ chứ.” “Meo, lão dê xồm đều sẽ nhìn chằm chằm bên trên.” Chu Thánh: “...” Anh dời tầm mắt xuống dưới, ngẩn người.

Bụng cô ta, rất lớn!

“Em nghi ngờ bên trong có đồ vật.” Lưu Ly vẻ mặt ngưng trọng.

Rõ ràng vẫn là xử nữ, bụng lại lớn thế này, rất không hợp lý.

Bên trong hoặc là có đồ vật, hoặc là...

ăn nhiều quá bị trướng.

“Em nói xem, cô ta có khả năng nào bị trướng chết không?” Chu Thánh nhìn Lưu Ly.

Dù sao, là xử nữ thì không thể nào mang thai được.

“Meo, không thể nào, người bị trướng chết bụng sẽ phát hôi, mà cô ta lại thơm.” Lưu Ly lắc đầu.

“Chúng ta rạch bụng cô ta ra xem, không phải sẽ biết sao?” Lưu Ly nghĩ ra một cách, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, trưng cầu ý kiến.

Chu Thánh nhìn nữ thi mạo mỹ như hoa, yên lặng rút bội đao Thủ Lăng Nhân ra.

“Em nói đúng, rạch ra xem là biết.” Lưu Ly vươn móng vuốt, chu đáo vạch ra một đường cắt cho Chu Thánh.

Khi móng mèo chạm vào bụng thi thể, nữ thi bỗng nhiên bật dậy, một tay túm lấy Lưu Ly ném ra ngoài.

Lưu Ly xoay vòng trên không trung, sau đó bay về đậu trên vai Chu Thánh.

“Meo!

Vùng dậy rồi!” Lưu Ly vươn móng mèo, kích động chỉ vào nữ thi.

Chu Thánh lườm Lưu Ly một cái, có con mèo đen ở đây, có thể không vùng dậy sao?

Nữ thi trong quan tài cứng ngắc xoay đầu hướng về phía Chu Thánh, sau đó chậm rãi mở mắt.

Nhãn cầu của cô ta màu trắng dã, có chút giống mắt người mù.

Đôi môi cô ta rất đỏ, tô son, trong miệng phồng lên, giống như nhét thứ gì đó.

Cô ta vươn cánh tay trắng như ngọc, muốn túm lấy Chu Thánh.

Chu Thánh vung đao chém, trong nháy mắt chặt đứt cánh tay cô ta.

"Oa oa oa..." Một trận tiếng khóc từ trong cơ thể cô ta truyền đến, âm thanh kia giống như trẻ con khóc, lại giống như tiếng mèo già kêu gào.

Nửa thân dưới của cô ta có máu chảy ra.

"Không phải thật sự sắp sinh con đấy chứ?

Quan trọng là cô ta mang thai kiểu gì?" Lưu Ly hoàn toàn ngây người.

Cô nhìn về phía Chu Thánh cô độc: "Chẳng lẽ, hôn nhẹ thật sự sẽ mang thai?" Chu Thánh liếc cô một cái, tức giận nói: "Dùng xác nuôi con nghe qua chưa?" Lưu Ly cúi đầu suy tư một hồi, không khỏi nói: "Dùng xác nuôi con là bốn mươi chín ngày, qua thời gian này nếu còn không đào huyết anh ra, huyết anh sẽ chết đói.

Dù sao trẻ con cũng không gặm được xương." "Nữ thi trong quan tài, tương tự như nữ thi dưỡng anh." Chu Thánh tiếp lời.

Luyện chế huyết anh là một loại thủ đoạn tàn nhẫn.

Căn cứ theo ký ức của Thủ Lăng Nhân ghi lại, thời cổ đại có một vị đế vương từng dùng huyết anh làm đòn sát thủ, ám sát hàng lâm địch quốc.

Người lúc sống làm quá nhiều việc ác, muốn sau khi chết được an nghỉ liền yêu cầu Thủ Lăng Nhân canh mộ cho hắn.

Thủ Lăng Nhân lúc đó đã đồng ý.

Đợi đế vương mai táng xong, Thủ Lăng Nhân liền dẫn thiên lôi,

nổ tung mộ huyệt đế vương kia!

Ở thời cổ đại, đế vương là to nhất, nếu không tuân lệnh đế vương sẽ bị tru di cửu tộc.

Nhưng đế vương chết rồi, thì Thủ Lăng Nhân là to nhất!

Sống chúng ta không thể khống chế, nhưng chết chúng ta có thể!

Chu Thánh hồi tưởng xong ký ức mới nhìn nữ thi trước mắt.

Cô ta đã đang sinh sản rồi.

"Thôi, ta cũng không muốn quá phiền phức, một mồi lửa thiêu rụi ngươi là xong." Trên giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh bùng lên ngọn lửa.

Anh đâu có ngốc, lại đi đợi nữ thi sinh huyết anh ra rồi đại chiến ba trăm hiệp với nó.

Đó là phim truyền hình!

Tình huống thực tế là, thừa dịp ngươi bệnh đòi mạng ngươi.

Theo ngọn lửa bùng lên, Chu Thánh vung lưỡi đao.

Kết quả nữ thi vươn tay trái, túm lấy lưỡi đao của Chu Thánh, gắt gao kiềm chế.

Ngọn lửa theo cánh tay cô ta lan tràn, thiêu đốt dần xuống dưới.

Bụng cô ta từ từ xẹp xuống.

"Lưu Ly!" Chu Thánh hô một tiếng.

"Meo ~" Lưu Ly vung móng phải cào tới, trực tiếp chém đứt tay phải nữ thi.

"Anh bảo em giải quyết huyết anh còn chưa sinh ra kia đi." Chu Thánh tức giận nói.

"Meo, buồn nôn lắm, em không muốn làm bẩn móng vuốt." Lưu

Ly đứng ở mép quan tài nói.

Chu Thánh lắc đầu, gỡ đoạn tay đứt trên bội đao Thủ Lăng Nhân xuống, sau đó hai tay nắm cán đao, đâm về phía huyết anh.

"Keng!" Một đao của Chu Thánh phảng phất như đâm vào khối sắt.

Nữ thi gian nan sinh ra huyết anh, sau đó ngã xuống, há miệng, một hạt châu mục nát lăn ra, triệt để vỡ vụn.

"Chính là hạt châu này cung cấp dinh dưỡng cho cô ta và huyết anh, Lưu Ly em biết đây là cái gì không?" Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly.

Nhà có một người già như có một báu vật.

Lưu Ly tuổi tác lớn, kiến thức rộng.

"Meo, nhìn có chút quen mắt, nhưng em không nhớ ra." Lưu Ly nhíu mày, hoàn toàn không nhớ nổi.

"Oa oa oa..." Tiếng khóc lại vang lên, ngay sau đó lại một quả trứng lăn xuống cuối quan tài.

Lưu Ly và Chu Thánh đều nhìn đến ngây người.

"Xử nữ mang thai đã đủ ly kỳ rồi, không ngờ còn sinh ra một quả trứng?

Đùa nhau à?" Chu Thánh đã không biết nên nói gì để diễn tả sự chấn động trong lòng mình lúc này.

Làm Thủ Lăng Nhân, anh tự hỏi mình cũng coi như là người kiến thức rộng rãi, nhưng xử nữ đẻ trứng đúng là lần đầu tiên thấy.

Quan trọng là, giống loài đều không đúng.

Anh vò nát đầu cũng không nghĩ ra làm sao làm được.

“Meo, cô ta sinh ra huyết anh em còn có thể hiểu, nhưng sinh ra quả trứng, là sao vậy meo?” Lưu Ly hoàn toàn ngơ ngác.

Lưu Ly thân là một con mèo sống hơn một trăm năm, còn là tử sĩ, mèo đã quen sóng to gió lớn, nhưng tình huống này đúng là lần đầu tiên gặp.

Chuyện này hoàn toàn không có cách giải thích.

Chương 168

“Oa oa oa...” Tiếng trẻ con khóc lại vang lên, tiếng sau to hơn tiếng trước, vô cùng chói tai.

“Meo!” Lưu Ly giơ móng vuốt định đánh.

“Đừng!” Chu Thánh muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

“Meo, đập vỡ trứng, nó sẽ chết.” Lưu Ly mở miệng nói một câu.

“Em có ngốc không?

Bên trong đều truyền ra tiếng khóc, chứng tỏ huyết anh bên trong đã trưởng thành rồi.” Chu Thánh tức giận nói.

Huyết anh bên trong không ra được nên mới khóc oa oa, nhưng Lưu Ly vừa rồi cào một cái, trực tiếp làm vỡ vỏ trứng.

“Meo, vậy làm sao bây giờ?” Lưu Ly không nghĩ ra cách.

Chu Thánh nhìn quả trứng, suy tư một lát rồi nói: “Nướng nó đi.” Cách đơn giản nhất chính là nhân lúc huyết anh chưa ra, nướng chín nó.

“Meo, ý hay.” Lưu Ly gật đầu.

Chu Thánh đặt bội đao Thủ Lăng Nhân lên trên vỏ trứng, ngọn lửa theo bội đao cháy lan sang vỏ trứng.

“Oa oa...” Tiếng huyết anh khóc càng thêm chói tai, vô cùng khó nghe.

Nó cảm nhận được sự uy hiếp.

Vốn dĩ theo thời gian, nó phải đợi năm trăm năm sau mới có thể xuất thế bình thường.

Nhưng sự xuất hiện của Chu Thánh và Lưu Ly đã phá vỡ sự yên ổn của nó, khiến nó xuất thế sớm.

Hậu quả của việc xuất thế sớm là không thể bò ra khỏi vỏ trứng.

Vỏ trứng này rất cứng, vừa rồi Chu Thánh đâm một cái cũng không thủng.

Lửa lớn bao trùm quả trứng, tiếng khóc la bên trong cũng ngày càng kịch liệt, gây ra chấn động cả mộ huyệt.

Một bàn tay của Uông Trực vươn ra từ kim quan, hét lớn: "Uông Huyền Tông, cứu con trai ta về cho ta!" Uông Huyền Tông đang ở trong mật đạo nghe thấy lời tiên tổ, ngẩn người một chút.

"Con trai tiên tổ vẫn còn sống?" "Cha ơi, cha ơi... cha đừng giết con." Trong vỏ trứng truyền ra một giọng nói non nớt, không ngừng mê hoặc Chu Thánh.

Chu Thánh rùng mình: "Lão tử ngay cả bạn gái còn chưa có, đâu ra con trai?" Anh gia tăng hỏa lực, liên tục thiêu đốt.

Huyết anh bên trong đã biết nói, chứng tỏ nó đang trưởng thành nhanh chóng.

"Cha ơi, cha ơi." Huyết anh vẫn điên cuồng hét lớn.

"Câm miệng, lão tử không phải cha mày!" Chu Thánh trầm mặt quát.

"Meo, em quạt gió cho anh!" Lưu Ly lấy mũ phượng từ trên người nữ thi xuống, hai chân trước cầm mũ phượng quạt gió cho Chu Thánh, gia tăng hỏa lực.

Chu Thánh không biết, quả trứng này về sau đang gọi Uông Trực.

Theo hỏa lực càng ngày càng lớn, tiếng gào thét lại vang lên.

"Đoàng đoàng..." Ngay khi Chu Thánh đang tiếp tục đốt, sau lưng

có người nổ súng về phía anh, đạn bắn lên giáp Thủ Lăng Nhân.

"Thả con trai tiên tổ ta ra!" Uông Huyền Tông xách đường đao đi vào.

"Con trai tiên tổ ngươi?

Đẻ trứng?" Chu Thánh vẻ mặt nghi hoặc nhìn Uông Huyền Tông.

Anh có chút tò mò, có phải người Uông gia đều đẻ trứng không?

Uông Huyền Tông nhìn quả trứng trong quan quách cũng hơi ngẩn ra một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại, vung đao chém về phía Chu Thánh.

Tiên tổ hắn hạ lệnh, bảo hắn cứu, hắn không thể không cứu.

"Lưu Ly." Chu Thánh hô một tiếng.

Lưu Ly xoay người, nhe răng trợn mắt trừng Uông Huyền Tông.

"Meo!" Lưu Ly một vuốt đập về phía Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông vung đường đao, nhưng rất dễ dàng bị Lưu Ly tránh được, Lưu Ly tát một cái vào người hắn, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Cơ thể mới đổi của Uông Huyền Tông không cường hãn bằng cơ thể hắn ở kim tự tháp.

Dù sao, cơ thể chết ở kim tự tháp mới là của hắn, hiện tại hắn chỉ là người khác, chẳng qua bị ý thức của Uông Huyền Tông chiếm cứ mà thôi.

Nói cách khác, linh hồn là của ngươi, cơ thể không phải của ngươi.

Sau này sinh con đẻ cái cũng không phải hậu duệ Uông gia ngươi.

Bởi vì không có quan hệ huyết thống.

Lưu Ly chặn Uông Huyền Tông, chiến mã Thủ Lăng Nhân thì đối phó với thuộc hạ Uông Huyền Tông mang tới.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân vũ trang từ đầu đến đuôi, sức tấn công một chút cũng không kém Lưu Ly.

Một ngựa một mèo kiềm chế người của Uông Huyền Tông, Chu Thánh thì tiếp tục nướng trứng.

Huyết anh bên trong sắp bị nướng chết rồi.

Vỏ trứng giống như khối sắt nung đỏ tản ra nhiệt độ cao, người chạm vào một cái cũng sẽ bị bỏng chín, mà huyết anh bên trong vẫn còn khóc lóc, có thể tưởng tượng nó mạnh đến mức nào.

"Oa oa, cứu con, cứu con!" Huyết anh không ngừng kêu gào.

Uông Huyền Tông bị kiềm chế, căn bản không cách nào cứu viện.

"Đáng chết, Địch Mạn Ba!" Uông Huyền Tông hét lớn một tiếng.

Chỉ cần Địch Mạn Ba qua đây giúp một tay thì đâu có nhiều phiền phức thế này.

Người Uông gia hắn mang theo chỉ có hơn hai mươi người, đại bộ phận đều là võ giả Hậu Thiên, không chen tay vào được.

Bên cạnh Địch Mạn Ba còn có ba cường giả, bọn họ vừa đến tuyệt đối có thể đánh bại Thủ Lăng Nhân.

Nhưng hắn phát tin tức qua, đối phương mãi không trả lời, cũng không tới giúp.

Uông Huyền Tông cũng biết là do thái độ trước đó của mình chọc giận bọn họ.

Nhưng hiện tại đối phó Thủ Lăng Nhân, phải đồng lòng chứ!

Trong mộ đạo.

Kiều Trị nhìn về phía Địch Mạn Ba, hỏi: "Đại nhân, thật sự không đi giúp sao?

Nơi này dù sao cũng là mộ đáy biển." "Hơn nữa, người Thủ Lăng Nhân đối phó hình như là con trai Uông Tôn Giả." Địch Mạn Ba tao nhã ăn bánh ngọt, thản nhiên nói: "Đừng vội, đợi ta ăn xong bánh ngọt đã." Cô ta một chút cũng không vội, đường lui đã tìm được rồi, đến lúc đó không giữ được thì trực tiếp rút lui là xong, dù sao cô ta không có gánh nặng tâm lý.

Giữ được thì cả nhà cùng vui; không giữ được, đợi trở về để Uông Huyền Tông cõng nồi là được.

Cô ta dựa vào vách tường, tiếp tục ăn bánh ngọt.

Trong mộ thất.

Tiếng gào thét của huyết anh trong vỏ trứng ngày càng khàn khàn và yếu ớt, dường như đã sắp đến giới hạn.

"Con mèo chết tiệt!" Uông Huyền Tông cuống lên.

Hắn nhìn ra được lão tổ trong vỏ trứng không cầm cự được bao lâu nữa.

Hắn lấy hai quả lựu đạn từ thắt lưng ra, ném tới.

"Cẩn thận có bom." Lưu Ly vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Chu Thánh nghiêng người tránh né, dễ dàng tránh thoát.

Ném lựu đạn vào trong quan quách.

"Đoàng đoàng..." Sau hai tiếng nổ, vết nứt trên vỏ trứng ngày càng nhiều.

"A!" Một tiếng hét lớn truyền đến, huyết anh bên trong phá vỡ vỏ trứng, một chưởng đánh bay bội đao Thủ Lăng Nhân.

Ngay sau đó, một cái đầu nhỏ từ trong vỏ trứng thò ra, toàn thân đầy máu.

Nó giống như một đứa trẻ một tuổi, toàn thân mũm mĩm, nhưng trên người bị máu bao phủ hết lớp này đến lớp khác, còn có một lớp huyết thanh.

“Ta muốn các ngươi chết!” Huyết anh nghiến răng nói, phát ra giọng người trưởng thành.

Chương 169

“Meo, em biết rồi, hạt châu kia là Giao Thần Châu.” Lưu Ly nhìn huyết anh, trong nháy mắt đã hiểu.

“Ý gì?” Chu Thánh không khỏi hỏi.

“Giao Thần Châu là một loại bảo châu của giao long biển sâu trong truyền thuyết, nó có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, còn có thể cung cấp dinh dưỡng.” Lưu Ly giải thích.

Chu Thánh sờ cằm, nhìn Uông Huyền Tông.

Vừa rồi Uông Huyền Tông gọi huyết anh là lão tổ, cho nên huyết anh này là con trai tiên tổ hắn, cũng chính là con trai Uông Trực.

Mà nữ tử trong quan quách là con gái Uông Trực.

Dùng cơ thể con gái nuôi con trai...

Chậc chậc, tình cha như núi a!

“Giết hắn!” Huyết anh chỉ vào Chu Thánh hét lớn.

Nó không có sức lực, vì bảo vệ bản thân, nó đã dùng hết tất cả vốn liếng, hiện tại thật sự chỉ là một đứa bé, không có bất kỳ thế lực nào.

“Đưa ta rời đi.” Huyết anh lại nhìn về phía thuộc hạ của Uông Huyền Tông.

Nó phải nhanh chóng chạy đến quan tài của Uông Trực để hấp thụ long mạch khôi phục, nếu không sẽ bị giết.

Nó tuy cải lão hoàn đồng nhưng thực lực vẫn còn, chẳng qua vừa rồi bị Chu Thánh nướng mất rồi.

“Lão tổ, hắn là Thủ Lăng Nhân, chúng ta đánh không lại.” Uông

Huyền Tông vừa lui vừa nói.

"Phế vật, đưa ta đi!" Huyết anh hô một tiếng.

Uông Huyền Tông bảo thuộc hạ kiềm chế Thủ Lăng Nhân, bản thân đi đưa lão tổ đi.

"Vút..." Một mũi tên nhọn không hề báo trước xuất hiện, trực tiếp xuyên thủng đầu huyết anh.

Chu Thánh tay cầm cung tên, đứng ở phía xa.

Uông Huyền Tông bọn họ đều tưởng Chu Thánh dùng đao, cho nên trong nhận thức của bọn họ, chỉ cần Chu Thánh không cận chiến thì không làm gì được bọn họ.

Nào ngờ, Chu Thánh cũng biết dùng cung tên.

Anh rút thưởng được không ít công pháp, trong đó có cung tiễn pháp.

Chẳng qua không có cung tên thích hợp nên vẫn luôn không luyện, đây cũng coi như là một trong những đòn sát thủ của anh.

Huyết anh trân trân nhìn Chu Thánh, nó không ngờ mình lại bị đánh lén.

"Ta... cha ta... sẽ không... không tha cho ngươi..." Huyết anh trước khi chết nói một câu, sau đó triệt để ngã xuống, tắt thở bỏ mình.

"Lão tổ!" Uông Huyền Tông gói thi thể lão tổ lại, mang theo nó rời đi.

Nhưng vừa chạy ra khỏi mộ thất, Địch Mạn Ba liền dẫn người tới, khéo làm sao lại chặn ngay cửa ra vào.

"Vút!" Chu Thánh lại bắn một mũi tên nhọn, với góc độ xảo quyệt, bắn xuyên lưng Uông Huyền Tông.

“Phụt!” Uông Huyền Tông phun ra một ngụm máu, sắc mặt khó coi nhìn bọn Địch Mạn Ba.

“Chúng ta tới giúp ngươi đây.” Địch Mạn Ba nghĩa chính ngôn từ nói.

“Đi!” Uông Huyền Tông nghiến răng nói, trong ánh mắt xuất hiện một tia lệ khí.

Người Uông gia hắn đi theo phía sau làm bia đỡ đạn cho hắn.

Trong chủ mộ thất.

Uông Huyền Tông cõng con trai tiên tổ về, đặt vào trong kim quan.

“Hống!” Uông Trực phát ra tiếng gầm như quái thú, khiến cả mộ huyệt đều chấn động, trên mặt biển càng nổi lên sóng to gió lớn.

“Thủ Lăng Nhân!” Uông Trực lớn tiếng gầm thét.

Năm xưa vì bồi dưỡng con trai, hắn không chỉ tìm được Giao Thần Châu trong truyền thuyết ở biển sâu, còn để con trai thông qua miệng đi vào trong bụng con gái, từ từ phát dục.

Dùng Giao Thần Châu cải lão hoàn đồng sẽ trở về hình dáng ban đầu, cần hấp thu các loại dinh dưỡng từ trong cơ thể huyết thống để trưởng thành.

Còn lớp vỏ trứng kia là do các loại vật chất trong cơ thể ngưng tụ mà thành, hỗn tạp với cương khí đông lại, có tác dụng bảo vệ và cung cấp dinh dưỡng.

Tất cả đều đang phát triển theo hướng dự kiến, nhưng đáng tiếc gặp phải Chu Thánh.

“Uông Huyền Tông!” “Hậu bối tử tôn có mặt.” Uông Huyền Tông tiến lên một bước, quỳ một gối xuống, lộ ra mũi tên trên lưng.

Mũi tên kia của Chu Thánh bắn xuyên qua bụng Uông Huyền

Tông.

Mũi tên được chế tạo từ xương Uông Vương và lông quạ biến dị, một khi rút ra sẽ gây sát thương lần hai.

Cực kỳ có khả năng trực tiếp bạo tử.

Cho nên Uông Huyền Tông mới không dám tùy tiện rút ra.

Hắn vẫn luôn nhịn đau, mang con trai tiên tổ trở về.

Uông Trực trong kim quan vươn tay chộp một cái, một đạo kim quang hội tụ thành một cánh tay thô to.

Uông Trực điều khiển cánh tay nắm lấy mũi tên trên người Uông Huyền Tông, sau đó bẻ gãy mũi tên, rút ra từ hai đầu.

"Phụt..." Máu tươi như suối phun trào ra, cánh tay vàng tiêu tán, hóa thành kim quang, lấp đầy vết thương của Uông Huyền Tông.

"Đi giết Thủ Lăng Nhân!" Uông Trực ném ra một thanh hải đạo đao.

"Rõ!" Uông Huyền Tông quỳ xuống lĩnh mệnh, sau đó rời khỏi chủ mộ thất, đi ra cửa đồng xanh.

Ngoài cửa, người của Hội Thiên Tôn đang đứng đó.

Bọn Địch Mạn Ba đều ở đây.

Uông Huyền Tông lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Bọn họ không tới giúp thì thôi, còn xuất hiện đúng lúc hắn muốn rút lui, chặn đường lui của hắn, khiến hắn vô ích tổn thất mấy tên thuộc hạ.

"Đừng nhìn ta như vậy, chúng ta cũng là dốc tốc độ nhanh nhất chạy tới, nhưng ngươi hiểu mà, khoảng cách xa, đợi chạy tới thì mọi

chuyện đã muộn rồi.” Địch Mạn Ba thản nhiên nói.

“Hừ.” Uông Huyền Tông hừ lạnh một tiếng, nói: “Chuyện này ta nhớ kỹ, Uông gia ta nhớ kỹ!” Nói xong, hắn xách bội đao của tiên tổ, đi tới đối phó Thủ Lăng Nhân.

Địch Mạn Ba khoanh tay đứng tại chỗ, nhìn theo Uông Huyền Tông rời đi.

“Đại nhân, Uông gia dù sao cũng là đại tộc, lỡ như hắn về sau nhắm vào...” “Sợ cái gì, Uông gia có lớn nữa, còn có thể lớn hơn Từ gia sao?

Đừng quên, Hội Thiên Tôn ai mới là người định đoạt.” Địch Mạn Ba thản nhiên nói.

Kiều Trị và những người khác vừa nghe đến Từ gia, trong nháy mắt đã hiểu, đồng thời kiên định đi theo sau Địch Mạn Ba.

So với Từ gia, Uông gia quả thật không tính là gì. ...

Trong mộ thất.

Chu Thánh giải quyết xong huyết anh, nhận được một lượng tích phân nhất định. [Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đã xử lý huyết anh, chúc mừng túc chủ nhận được mười điểm tích phân.] Chu Thánh nghe xong âm thanh hệ thống, ôm Lưu Ly ngồi trên lưng ngựa, đi ra ngoài.

“Anh cẩn thận chút nhé, Uông Trực có khả năng đã tỉnh rồi.” Lưu Ly nhắc nhở một câu.

“Lưu Ly, em nói nằm trên long mạch là chết hay sống?” Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi.

“Meo, em không biết.” Lưu Ly lắc đầu.

Ranh giới sống và chết rất mơ hồ.

Anh nói bọn họ chết rồi ư, cũng không hẳn, vẫn có thể bị gọi tỉnh.

Anh nói bọn họ chưa chết ư, cũng không phải, bọn họ không có hơi thở, hơn nữa nằm trong quan quách, chịu long mạch tẩm bổ.

Sinh tử đối với bọn họ là một chuyện rất mơ hồ.

Tình trạng của bọn họ là không sống cũng không chết, ở giữa ranh giới bán sinh bán tử.

Chương 170

"Không sao, còn sống thì chém là được." Chu Thánh thản nhiên nói.

Lưu Ly lắc đầu mèo, thần sắc ngưng trọng nói: "Không, không đơn giản như vậy.

Uông Trực hấp thụ long mạch chi khí nhiều năm, sớm đã hòa long mạch chi khí vào huyết nhục và kinh mạch, cho dù anh có long mạch chi linh, anh cũng chưa chắc khống chế được hắn.

Long mạch chi khí nâng cao sức mạnh lớn thế nào, anh chắc đã cảm nhận qua." Chu Thánh nghe lời nói trầm trọng của Lưu Ly, có chút hiểu ra.

Uông Trực không dễ đối phó như Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông là vì cưỡng ép dung hợp long mạch chi linh, cho dù hắn có thể điều động sức mạnh long mạch chi linh cũng không thể sử dụng ra, còn sẽ bị long mạch chi linh phản phệ.

Nhưng Uông Trực thì khác, hắn hấp thụ là long mạch chi khí, không hấp thụ long mạch chi linh, không tồn tại chuyện bị phản phệ.

"Quả thật hơi khó đối phó." Chu Thánh trầm trọng gật đầu.

"Không sao, bổn tiểu thư sẽ giúp anh." Lưu Ly vươn móng mèo vỗ vỗ mũ giáp Chu Thánh.

"Cộp cộp." Chu Thánh cưỡi ngựa đi ra khỏi mộ thất, vừa đi vừa nói: "Lưu Ly, em có cảm nhận được không, Hội Thiên Tôn cũng có mâu thuẫn nội bộ.

Vừa rồi một nhóm người khác của Hội Thiên Tôn tới giúp, vừa khéo chặn ngay cửa, cho anh cơ hội tấn công.

Bọn họ sớm không tới muộn không tới, cứ nhè lúc Uông Huyền Tông sắp chạy thoát mà tới, chuyện này vấn đề rất lớn.” Lưu Ly khẽ gật đầu, nói: “Đúng vậy.

Bất quá thế cũng tốt, bọn họ lục đục nội bộ càng tiện cho chúng ta mang Cửu Châu Đỉnh và long mạch đi.” Lưu Ly nghĩ là thuận tiện, còn Chu Thánh lại nghĩ làm thế nào kích phát mâu thuẫn nội bộ của bọn họ.

Hội Thiên Tôn lòng người không đồng lòng, cho nên tạo cho anh sự thuận tiện rất lớn, nhưng một khi đối phương đồng tâm hiệp lực, anh sẽ khó khăn hơn nhiều.

Mộ đáy biển này là mộ do Hội Thiên Tôn tham dự thiết kế, mỗi một đạo cơ quan đều vô cùng hung hiểm.

Hơn nữa, bọn Uông Huyền Tông còn có thể thao túng cơ quan trong mật đạo, giống hệt như anh lúc trước.

Chỉ có điều, mọi thứ đều đảo ngược lại.

Mộ đạo không dài, đi vài chục bước là hết.

Phía trước là một khu vực cơ quan rất rộng, bốn phía trọc lốc, trên tường ngay cả nến cũng không có.

Trần nhà rất thấp, chỉ khoảng hai mét, Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, vung kiếm là có thể chạm tới.

Trần nhà thấp bé tạo cho người ta cảm giác áp bách.

“Meo, anh xem!” Lưu Ly giơ móng vuốt chỉ lên trần nhà.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên trần nhà có giấu một tấm lệnh bài.

Lệnh bài kia đúc bằng đồng xanh, rìa mép còn có vân hoa văn màu đỏ.

“Cái này...” Chu Thánh móc ra lệnh bài Thủ Lăng Nhân của mình, lệnh bài của anh cũng đúc bằng đồng xanh, chỉ là có thêm một tầng kim quang.

“Đây là lệnh bài Thủ Lăng Nhân?” Chu Thánh nhìn lệnh bài trên không trung, trong nháy mắt liền hiểu.

Lệnh bài kia là lệnh bài chuyên dụng của Thủ Lăng Nhân, cũng là tượng trưng cho thân phận.

Lệnh bài Thủ Lăng Nhân bình thường sẽ không lưu lạc ra ngoài, trừ khi...

Thủ Lăng Nhân đã chết, còn bị lục soát thi thể.

“Meo, lệnh bài kia... hình như không phải lệnh bài Sơn Mạch.” Lưu Ly nhảy lên đầu Chu Thánh, nhìn kỹ hoa văn.

“Đây là lệnh bài Thủ Lăng Nhân Hỏa Mạch!” Lưu Ly bỗng nhiên hiểu ra lệnh bài kia là của ai.

Trong đầu Lưu Ly hiện lên hình ảnh Thủ Lăng Nhân Hỏa Mạch (Hỏa chi nhất mạch).

Dòng dõi Thủ Lăng Nhân đó tính khí nóng nảy, toàn thân lửa cháy hừng hực, tương tự Chu Thánh, chẳng qua không có chiến mã và áo giáp.

“Anh cẩn thận chút, Hội Thiên Tôn lấy lệnh bài Thủ Lăng Nhân làm mồi nhử, chắc chắn đã bố trí cơ quan rất nghiêm trọng.” Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Thủ Lăng Nhân chết ở mộ đáy biển là Sơn Mạch (Sơn chi nhất mạch), mà nơi này xuất hiện lại là lệnh bài Thủ Lăng Nhân Hỏa Mạch.

Chứng tỏ lệnh bài này là do Hội Thiên Tôn mang đến, dùng để đối

phó Chu Thánh.

Chu Thánh sao lại không biết tâm tư của Hội Thiên Tôn?

Nhưng tấm lệnh bài Thủ Lăng Nhân này, anh muốn lấy đi.

Chu Thánh nhảy xuống khỏi chiến mã Thủ Lăng Nhân, bắt Lưu Ly trên đầu xuống đặt lên lưng chiến mã.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân hiểu ý Chu Thánh, lùi về trong mộ đạo trước.

Lưu Ly từ trên lưng chiến mã nhảy xuống, nhảy lên vai Chu Thánh.

"Meo, bổn tiểu thư có thể giúp anh." Lưu Ly mở miệng nói.

Chu Thánh liếc nhìn Lưu Ly trên vai, cũng không nói gì.

Anh ngẩng đầu nhìn lệnh bài Thủ Lăng Nhân trên trần nhà, sau đó lại nhìn quanh bốn phía một lượt.

Anh muốn lấy lệnh bài Thủ Lăng Nhân đi, nhưng sẽ không dùng mạng mình để đánh cược.

Tầng cơ quan này anh không biết là gì, nhưng anh sẽ rút lui với tốc độ nhanh nhất.

Chỉ cần trở về trước khi cơ quan kích hoạt là an toàn.

Chu Thánh hít sâu một hơi bình ổn trạng thái, nhảy vọt lên, tay trái chộp lấy lệnh bài Thủ Lăng Nhân.

Trên lệnh bài có độc tố, nhưng Chu Thánh đeo găng tay đặc chế, độc tố kia không làm hại được anh.

"Ầm..." Trần nhà cấp tốc rơi xuống, Chu Thánh đã kích hoạt cơ quan.

Mà lệnh bài Thủ Lăng Nhân giống như bia đá.

“Lưu Ly!” Chu Thánh hô một tiếng.

Lưu Ly vươn móng vuốt, rạch trần nhà ra.

“Phanh!” Chu Thánh dùng sức giật lệnh bài Thủ Lăng Nhân xuống, nhưng trần nhà cũng đã ép xuống, cách mặt đất chỉ còn một mét.

“Hí hí...” Chiến mã hí vang một tiếng, lao vào, dùng thân thể ngạnh kháng trần nhà đang ép xuống.

Chu Thánh vội vàng mang Lưu Ly đi ra, nhưng chiến mã không ra được nữa, nó bị trần nhà đè ép, đã đứng không vững, bốn chân đều đang run rẩy.

Trọng lực của trần nhà đến từ áp lực nước biển sâu cực mạnh.

Áp lực nước vô cùng vô tận hội tụ vào một điểm, cho dù là người Tiên Thiên Đại Viên Mãn đến cũng không chịu nổi.

Chu Thánh nhìn chiến mã Thủ Lăng Nhân đầu gối dần cong xuống, lại nhìn bội kiếm của mình, quả quyết đi tới.

Anh dùng bội kiếm Thủ Lăng Nhân làm cột chống đỡ trần nhà, sau đó kéo chiến mã Thủ Lăng Nhân ra.

Binh khí là vật chết, chiến mã Thủ Lăng Nhân là vật sống, Chu Thánh đã đưa ra sự lựa chọn của mình.

Ngay khoảnh khắc chiến mã Thủ Lăng Nhân bị kéo ra, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ.

“Keng...” Bội đao Thủ Lăng Nhân trực tiếp bị trần nhà đè gãy.

Trần nhà cấp tốc rơi xuống, cách mặt đất chỉ còn ba mươi ba centimet.

Đó là cán đao đã chống đỡ trần nhà ép xuống.

Chu Thánh nhìn bội đao Thủ Lăng Nhân của mình, trong lòng tuy có chút tiếc nuối, nhưng chiến mã của mình đã cứu được về.

“Meo, vũ khí của anh mất rồi.” Lưu Ly thấp giọng nói một câu.

“Không sao, vũ khí không quan trọng, quan trọng là ngựa không sao.” Chu Thánh nói, đi tới bên cạnh chiến mã Thủ Lăng Nhân, vươn tay vuốt ve nó một cái.

Cương khí lưu động, chữa thương cho chiến mã.

Xương của nó bị đè gãy vài cái, nhưng không nghiêm trọng, cương khí giúp nối lại rồi, chỉ cần ổn định lại là được.

Chữa trị xong cho chiến mã Thủ Lăng Nhân, Chu Thánh mới nhìn về phía lệnh bài Thủ Lăng Nhân Hỏa Mạch.

Trên lệnh bài bị tẩm một lớp độc, nếu tay không chạm vào sẽ lập tức trúng độc.

Trên người Chu Thánh bùng lên một trận hỏa diễm, ngọn lửa trên người và lệnh bài Thủ Lăng Nhân Hỏa Mạch sinh ra cộng hưởng.

Hoa văn ngọn lửa trên lệnh bài phảng phất như bốc cháy, độc dịch bên trên trực tiếp bị bốc hơi và thanh lọc.

Trên lệnh bài xuất hiện mấy chữ.

Chương 171

[Ngọn lửa hy vọng, soi sáng Cửu Châu!] [Thiên thu vạn đại, tân hỏa truyền thừa!] Đây là cách ngôn của Hỏa Mạch.

Đồng thời, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, trên lệnh bài Thủ Lăng Nhân xuất hiện hai điểm đen.

Chu Thánh nhìn kỹ hai điểm đen này, lại lấy lệnh bài của mình ra nhìn, trên lệnh bài của mình không có điểm đen.

"Đây là cái gì?" Chu Thánh ngồi dưới đất, tỉ mỉ nghiên cứu.

Nếu không phải ngọn lửa của mình và lệnh bài Hỏa Mạch sinh ra cộng hưởng, thật sự rất khó phát hiện trên lệnh bài có điểm đen.

"Mượn móng mèo của em dùng một chút." Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly.

Hai điểm đen này tuyệt đối không phải điểm đen bình thường nên có.

"Meo, lửa nóng lắm đấy." Lưu Ly không tình nguyện vươn móng vuốt.

Chu Thánh cầm móng vuốt Lưu Ly, trực tiếp đâm vào trong lệnh bài, cạy hai điểm đen ra.

Sau khi cạy ra Chu Thánh mới phát hiện, hai điểm đen này khá to, giống như phân chuột.

"Meo, cái này..." Lưu Ly lời còn chưa nói hết đã bị Chu Thánh bịt miệng.

Chu Thánh đã hiểu thứ này là gì rồi.

Đây là thiết bị định vị và máy nghe trộm do Hội Thiên Tôn chế tạo

ra.

Bọn họ căn bản không sợ mình lấy đi.

Hơn nữa có định vị và nghe trộm, nhất cử nhất động của mình đều nằm trong sự giám sát của bọn họ.

“Meo.” Lưu Ly khẽ kêu một tiếng.

Chu Thánh dùng hộp đen đựng máy nghe trộm và thiết bị định vị lại.

Hộp đen này là thiết bị chắn tín hiệu, hồi đó Chu Thánh ở mộ Yến Hoài Vương đổi ra, dùng để cách ly tín hiệu, phòng ngừa Hoắc đại tá và đồng bọn điều khiển drone.

Sau đó anh không dùng nữa vì không còn tác dụng lớn.

Hiện tại dùng để chắn hai thứ này là vừa đẹp.

Bỏ đồ vào xong, Chu Thánh mới nhìn Lưu Ly, nói: “Thứ này là máy nghe trộm và thiết bị định vị, mang theo nó sau này chúng ta đi đâu cũng sẽ bị phát hiện.” “Meo, vậy bây giờ thì sao?” “Tạm thời không sao.” “Sao anh không vứt đi luôn?” “Bởi vì thứ này có thể dẫn dụ người của Hội Thiên Tôn tới một mẻ hốt gọn.” Chu Thánh giữ lại thứ này là để sau này dùng đến.

Dùng chúng để đối phó người của Hội Thiên Tôn.

“Meo, anh thông minh thật.” Lưu Ly không khỏi nói.

“Không, là do em không có não.” Nói xong, Chu Thánh không để ý đến Lưu Ly đang nhe nanh múa vuốt, mà quay đầu nhìn về phía khu cơ quan.

Trần nhà sụp đổ đã chặn kín đường phía trước, căn bản không có cách nào đi qua.

Tầng dưới cùng của trần nhà này là tấm thép, ở giữa là đá tảng,

trên cùng là áp lực nước cường độ cao.

Từng tầng từng tầng ép xuống, ai cũng không thể lay chuyển.

Trừ khi dùng cơ quan từ từ ngăn cách áp lực nước, sau đó nâng trần nhà lên mới được.

“Meo, hơi khó làm.” Lưu Ly đi tới bên cạnh tảng đá lạnh lẽo nhìn.

Cô nhắc nhở hòn đảo nhỏ thì có thể chui vào, nhưng chui vào rồi cũng không qua được.

“Thực sự không được thì khoan lỗ đi.” Chu Thánh chỉ có thể khoan lỗ chui qua.

“Meo, giá mà có Thủ Lăng Nhân Sơn Mạch ở đây thì tốt rồi, hắn sức lực có thể gánh vác non sông, cái này đối với hắn căn bản không tính là gì.” Lưu Ly đang nói chuyện, bỗng nhiên nhìn về phía mộ đạo sau lưng.

“Anh có biết Khởi Thi Thuật không?” Lưu Ly hỏi một câu.

Chu Thánh gật đầu, cái này anh biết.

Khởi Thi Thuật chính là đánh thức thi thể hoàn chỉnh, khiến bọn họ vùng dậy.

Thông thường là đánh thức huyết thi, vì huyết thi ngủ lâu, không dễ tỉnh lại.

“Hay là, để hắn tới giúp một tay?” Lưu Ly đề nghị.

“Có lý, trong công việc gặp khó khăn, ta hỏi thăm đồng nghiệp là rất bình thường mà.” Chu Thánh cười nói.

“Hì hì.” Lưu Ly cười một tiếng, nhảy lên vai Chu Thánh.

Chu Thánh xoay người lên ngựa, quay lại đường cũ.

“Oanh!” "Uỳnh uỳnh uỳnh..." Tảng đá chắn phía trước từ từ nâng

lên. "Hửm?

Là sợ tôi đi tìm Thủ Lăng Nhân của mạch Hoa Sơn giúp đỡ sao?" Chu Thánh nhìn trần nhà đang nâng lên, nghi ngờ người của Thiên Tôn Hội vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối. "Meo, cẩn thận, bọn chúng dám để anh qua, chứng tỏ đã chuẩn bị thứ lợi hại hơn để đối phó anh." Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Chu Thánh tự nhiên hiểu đạo lý này.

Người ta dám mở cửa, chứng tỏ đã sớm có phòng bị.

Cũng giống như khi anh ở nhà, có người lạ đến gõ cửa.

Anh khẳng định phải cầm chắc con dao thái trong tay mới dám mở cửa.

Nếu không chuẩn bị gì cả, thì mở cửa chính là chịu chết.

Cùng với việc tấm trần đá khổng lồ từ từ nâng lên, Chu Thánh nhìn thấy Uông Huyền Tông đang đứng ở đối diện.

Tay Uông Huyền Tông nắm một thanh đao hải tặc màu đen, sắc mặt âm lãnh vô cùng.

Phía sau hắn là đám người Địch Mạn Ba. "Vũ khí trong tay hắn mang theo lời nguyền, rất mãnh liệt." Lưu Ly nhắc nhở.

Cô liếc mắt một cái là nhận ra ngay vũ khí trong tay Uông Huyền Tông không tầm thường.

Thanh vũ khí đó tuy bên trên có chút rỉ sét, nhưng lại rất đặc thù. "Hắn là đao của tổ tiên hắn." Chu Thánh thản nhiên nói.

Thanh đao đó không cần đoán cũng biết, chắc chắn là của Uông Trực.

Mà bội đao Thủ Lăng Nhân của anh lúc này đã gãy thành mấy khúc.

Trừ cái cán đao còn dùng được, những phần khác đều hỏng cả rồi. "Quá cứng dễ gãy, đao hủy người vong.

Thủ Lăng Nhân, kết cục của ngươi cũng sẽ giống như thanh đao của ngươi vậy." Uông Huyền Tông chĩa đao về phía Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh bước tới, nhặt cán đao và các mảnh vỡ của mình lên, thản nhiên nói: "Vũ khí chung quy cũng chỉ là vũ khí mà thôi." Bội đao Thủ Lăng Nhân gãy rồi tuy rất đáng tiếc, nhưng Chu Thánh dùng nó cứu được Chiến mã Thủ Lăng Nhân, cũng đáng giá.

Hơn nữa, bội đao này là do rút thưởng mà có, chỉ là bội đao sơ cấp mà thôi.

Nếu không phải vì tích cóp điểm tích phân, Chu Thánh hoàn toàn có khả năng dùng điểm để đổi lấy một thanh đao tốt hơn.

Anh không phải là đao khách, không làm được chuyện coi đao như mạng.

Anh vẫn luôn không đặt tên cho đao, là bởi vì một khi anh đặt tên cho sự vật nào đó, tức là đã phú cho nó linh tính, trao cho nó tình cảm.

Cũng giống như chó mèo, khi anh đặt tên cho chúng, chúng liền có sinh mệnh, trở thành một phần trong cuộc sống, hoặc như đồ chơi của mình cũng vậy.

Nếu anh đặt tên cho bội đao Thủ Lăng Nhân, bản thân sẽ nảy sinh một loại tình cảm đặc thù với nó.

Nếu có tên, có khả năng anh sẽ không dùng đao của mình để cứu ngựa của mình.

Chu Thánh thu lại thanh bội đao đã gãy, đặt vào trong túi yên ngựa trên lưng ngựa.

Sau đó anh phi thân ngồi lên, tháo Thái Cực Tiên (roi Thái Cực) từ

bên hông xuống.

Thái Cực Tiên là vũ khí đã được thăng cấp, các phương diện đều tốt hơn bội đao Thủ Lăng Nhân một chút.

Sở dĩ Chu Thánh không dùng, là do bản thân còn chưa nắm vững.

Nhưng hiện tại có long mạch gia trì, anh có thể thi triển hoàn toàn. "Giá!" Chu Thánh cưỡi ngựa đi qua, đứng dưới trần đá.

Anh không sợ trần đá lại rơi xuống lần nữa.

Chương 172

Uông Huyền Tông nâng trần đá lên chính là muốn quyết chiến với anh. "Tề Lỗ Đán, cùng ta đối phó hắn." Uông Huyền Tông nhìn về phía Tề Lỗ Đán, một Nhất Dương Thần Sứ có làn da cháy đen.

Gã cũng là cao thủ Tiên Thiên, chỉ có điều vừa tấn thăng Nhất Dương Thần Sứ chưa bao lâu, còn chưa tìm được trận doanh mình muốn gia nhập.

Tề Lỗ Đán nghe Uông Huyền Tông gọi, tịnh không trực tiếp xông lên, mà nhìn thoáng qua Địch Mạn Ba trước.

Thấy Địch Mạn Ba gật đầu, gã mới rút vũ khí của mình ra, đứng bên cạnh Uông Huyền Tông.

Vũ khí của gã rất đặc thù, là một cây cuốc thập tự.

Một đầu sắc bén như dùi, một đầu lại dẹt như lưỡi dao.

Chu Thánh tay phải nắm cán Thái Cực Tiên, tay trái cầm thân roi, tùy thời chuẩn bị quất ra. "Tề Lỗ Đán, ngươi lên trước!" Uông Huyền Tông nói xong, lui lại một bước.

Hắn muốn tìm cơ hội dùng đao hải tặc rạch phá da Thủ Lăng Nhân.

Chỉ cần bị đao hải tặc rạch da, sẽ chết ngay tức khắc.

Hắn cần tìm cơ hội tiếp cận Thủ Lăng Nhân mới được.

Tề Lỗ Đán bị Uông Huyền Tông đẩy ra, không thể không xách vũ khí phát động tấn công về phía Thủ Lăng Nhân.

Gã giơ cao cuốc thập tự, dùng đầu nhọn tấn công Chu Thánh.

Sau khi gã đến gần trong phạm vi ba mét, Chu Thánh mạnh mẽ

vung Thái Cực Tiên.

Thái Cực Tiên tựa như một tia sét, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Tề Lỗ Đán không dám lại gần, mà xoay cuốc thập tự, dùng đầu lưỡi dao chém xuống. "Xèo xèo xèo..." Tề Lỗ Đán chém một cuốc lên Thái Cực Tiên, sấm sét phụ đái trên roi phát ra tiếng dòng điện xèo xèo.

Gã đạp một chân lên Thái Cực Tiên, huy động cuốc thập tự, muốn chặt đứt roi.

Chu Thánh hai tay dùng sức kéo một cái, trong nháy mắt kéo giày của Tề Lỗ Đán đến bốc khói, đồng thời bùng cháy.

Tề Lỗ Đán chém một cuốc vào không khí, điều chỉnh tư thế tiếp tục tới gần Chu Thánh.

Thái Cực Tiên của Chu Thánh khá dài, đánh xa thì có thể phát huy tác dụng lớn nhất, nhưng một khi bị áp sát, công dụng sẽ giảm đi rất nhiều.

Cơ sở của "một tấc dài một tấc mạnh" là đối phương không thể áp sát được người anh.

Một khi bị áp sát, vũ khí dài ngược lại trở thành gánh nặng. "Giá!" Chu Thánh thúc Chiến mã Thủ Lăng Nhân chạy đi, kéo giãn khoảng cách với Tề Lỗ Đán.

Đồng thời, Chu Thánh cũng liên tục công kích, hạn chế Tề Lỗ Đán tới gần.

Cuốc thập tự của Tề Lỗ Đán dài không quá một mét, gã muốn công kích Chu Thánh thì bắt buộc phải tới gần mới được.

Chu Thánh chiếm ưu thế tốc độ, đánh xa tiêu hao Tề Lỗ Đán. "Bốp!" Chu Thánh canh chuẩn cơ hội quất một roi, đánh trực tiếp lên

vai Tề Lỗ Đán, để lại một vết máu rất sâu.

Lực sấm sét không ngừng thiêu đốt vết thương của Tề Lỗ Đán, đau đớn kịch liệt kích thích thần kinh gã.

Bị Thái Cực Tiên của Chu Thánh đánh trúng một cái, cảm giác đau đớn đó là liên tục.

Hơn nữa, lực sấm sét sẽ không ngừng phá hoại vết thương, làm thương thế nặng thêm. "A..." Tề Lỗ Đán gầm lên lao về phía Chu Thánh, tay phải cầm cuốc thập tự, tay trái phòng ngự.

Khi Chu Thánh huy Thái Cực Tiên về phía gã, gã dùng tay trái chụp lấy roi của Chu Thánh. "Tách tách..." Một trận điện quang nổ tung trong tay trái gã, xương lòng bàn tay cũng lộ ra.

Gã vội vàng vận chuyển cương khí trong cơ thể để ngăn cản, sau đó dùng sức giật mạnh, muốn kéo Chu Thánh từ trên lưng ngựa xuống.

Nhưng Chu Thánh lại không chút sứt mẻ.

Chu Thánh hai tay nắm Thái Cực Tiên dùng sức kéo một cái, trực tiếp kéo Tề Lỗ Đán đến bên cạnh, đồng thời dùng roi siết chặt cổ gã. "Uông Huyền Tông, ngươi còn chờ cái gì?" Địch Mạn Ba nhìn Tề Lỗ Đán rơi vào hạ phong, có chút khẩn trương.

Cứ tiếp tục như vậy, Tề Lỗ Đán sẽ bị Thủ Lăng Nhân đánh chết.

Uông Huyền Tông xách đao hải tặc, thập phần bình tĩnh nhìn Thủ Lăng Nhân trên lưng ngựa.

Hắn đang đợi cơ hội, đợi cơ hội nhất kích tất sát.

Trên vai Thủ Lăng Nhân có con mèo kia, có thể sẽ ngăn cản hắn.

Mà hiện tại Lưu Ly trên vai Chu Thánh vẫn đang ngủ.

Tề Lỗ Đán bị siết cổ, hoảng loạn dùng cuốc thập tự bổ chém Chu

Thánh, tay kia đang tìm cơ hội gỡ roi ra.

Chu Thánh tay trái túm lấy cuốc thập tự của Tề Lỗ Đán, tay phải mạnh mẽ dùng sức, kéo Tề Lỗ Đán qua, áp sát vào khôi giáp Thủ Lăng Nhân. "Phù..." Ngọn lửa nháy mắt bùng lên, dần dần bao phủ thân thể Tề Lỗ Đán. "A...

Cứu ta!" Tề Lỗ Đán dùng toàn lực hét lớn, ngọn lửa có thể thiêu đốt cương khí, gã càng thúc giục cương khí trong cơ thể, ngọn lửa thiêu đốt càng vượng.

Uông Huyền Tông đang trốn một bên chuẩn bị đánh lén bỗng nhiên lao ra, nhảy vọt lên, chém về phía Thủ Lăng Nhân. "Meo~" Lưu Ly đột nhiên xuất hiện, tát một cái hất văng Uông Huyền Tông.

Đao hải tặc của Uông Huyền Tông bị lệch hướng, mũi đao rạch phá da của Tề Lỗ Đán.

Uông Huyền Tông rơi xuống đất, nhìn con mèo từ trên trời giáng xuống, lại nhìn con mèo đang ngủ trên vai Thủ Lăng Nhân. "Không thể nào, sao có thể có hai con mèo?" Uông Huyền Tông ngây ngốc.

Lưu Ly đáp xuống vai Chu Thánh, con Lưu Ly đang nằm ngủ trên vai anh liền biến thành hư ảnh tiêu tan.

Đây là mưu kế Chu Thánh đã định sẵn từ đầu.

Dùng máy chiếu hình tạo ra hình ảnh Lưu Ly ngủ trên vai mình để đánh lừa đám người Uông Huyền Tông.

Sau đó, khi Uông Huyền Tông phát động đột kích, Lưu Ly sẽ âm thầm ra tay đối phó hắn.

Uông Huyền Tông tự cho là mình đứng ở tầng hai, nào ngờ Lưu Ly đứng ở tầng ba đợi hắn.

Tề Lỗ Đán bị đao rạch thương, thân thể nhanh chóng biến thành

màu đen.

Từng khuôn mặt quỷ khủng bố từ trên người gã hiện lên, cắn nuốt sinh cơ của gã. "Không...

Không..." Tề Lỗ Đán cảm nhận được tuyệt vọng.

Gã gia nhập Thiên Tôn Hội, liều mạng leo lên trên, chính là không muốn chết, muốn được trường sinh.

Hôm nay, bóng ma tử vong lại bao trùm lấy gã. "Giải độc đi." Địch Mạn Ba sốt ruột hô to.

Uông Huyền Tông bất đắc dĩ lắc đầu: "Vô phương cứu chữa." Đao hải tặc là vũ khí của tổ tiên hắn, một thanh vũ khí bị nguyền rủa.

Phàm là người bị thanh đao này giết chết, sẽ chết ngay tức khắc, không có thuốc nào cứu được.

Tề Lỗ Đán sở dĩ không chết bất đắc kỳ tử ngay lập tức là vì trong cơ thể gã còn có cương khí lưu động, ngăn cản độc tố xâm nhập thân thể.

Nhưng gã càng ngăn cản, chỉ sẽ khiến gã chết càng đau đớn.

Chu Thánh thu hồi Thái Cực Tiên, đá một cước hất bay Tề Lỗ Đán ra ngoài.

Anh cũng không muốn bị lây nhiễm độc tố.

Độc tố này rất đáng sợ, bản thân Chu Thánh cũng không nắm chắc có thể giải được.

Uông Huyền Tông thấy không thể đánh lén, đành phải đối đầu trực diện. "Đại nhân, Kiều Trị, các người giúp tôi kiềm chế con mèo kia, chỉ cần đao của tôi có thể làm Thủ Lăng Nhân bị thương, hắn sẽ sống không quá mười giây." Uông Huyền Tông nói xong, mặc kệ phản ứng của Địch Mạn Ba và những người khác, vung đao chém giết về phía

Chu Thánh.

Chu Thánh vung Thái Cực Tiên, sợi roi linh hoạt giống như một con rắn, uốn lượn xoay chuyển, quất về phía Uông Huyền Tông.

Chương 173

Uông Huyền Tông nghiêng người né tránh, cấp tốc tới gần.

Chu Thánh cưỡi chiến mã chạy ra, kéo giãn khoảng cách với Uông Huyền Tông, đồng thời đánh xa tiêu hao hắn.

Uông Huyền Tông có mấy lần bị Chu Thánh đánh ngã, trên người có rất nhiều vết thương.

Chỉ bằng một mình hắn, căn bản không có cách nào đối phó Chu Thánh.

Địch Mạn Ba và Kiều Trị do dự một chút vẫn là ra tay, có điều bọn họ ra tay đối phó Lưu Ly, không có hiệp trợ Uông Huyền Tông đối phó Thủ Lăng Nhân.

Cho dù Uông Huyền Tông đánh không lại, bọn họ cũng mặc kệ.

Thủ Lăng Nhân sống hay chết, đối với bọn họ mà nói đều có thể chấp nhận.

Có điều Địch Mạn Ba hy vọng Thủ Lăng Nhân có thể sống hơn, bởi vì anh còn sống thì Thiên Tôn Hội mới có cơ hội giải khai bí mật của Thủ Lăng Nhân.

Bên phía Uông Huyền Tông, hắn nén đau đớn trên người, canh chuẩn cơ hội tới gần Chu Thánh.

Hắn giương đao hải tặc chém về phía Chu Thánh, nhưng Chu Thánh nghiêng người né tránh, đồng thời cưỡi Chiến mã Thủ Lăng Nhân nhanh chóng kéo giãn thân vị. "Khởi động cơ quan cấp hai!" Uông Huyền Tông hạ đạt mệnh lệnh.

Thủ Lăng Nhân cưỡi chiến mã quá linh hoạt, hắn dù áp sát cũng khó đối phó.

Biện pháp duy nhất chính là khởi động cơ quan, hạn chế Chu Thánh di chuyển.

Khi cơ quan cấp hai khởi động, trên trần đá có trụ đá rơi xuống.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, nhưng phía trước còn không ít trụ đá đột nhiên rơi xuống.

Đỉnh của những trụ đá này đều gắn tinh thiết, lực rơi xuống phi thường lớn.

Hơn nữa, trụ đá rơi xuống cũng không có quy luật, có cái rơi về phía Chu Thánh, có cái rơi về phía Uông Huyền Tông.

Kiều Trị càng thêm não nề, vốn dĩ gã suýt chút nữa là bắt được con mèo rồi, nhưng trụ đá đột nhiên rơi xuống, ngạnh sinh đánh gãy hành động của gã.

Trụ đá rơi từ trần nhà xuống là tấn công không phân biệt địch ta, bởi vì thứ này không thể điều khiển bằng người.

Càng ngày càng nhiều trụ đá rơi xuống phong tỏa ưu thế tốc độ của Chu Thánh và chiến mã.

Uông Huyền Tông nhanh chóng tới gần Chu Thánh, phát động đánh lén từ phía sau. "Keng!" Uông Huyền Tông chém một đao lên khôi giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh, ma sát ra một trận tia lửa, đồng thời còn để lại một vết đao.

Chu Thánh trở tay quất một roi, đánh thẳng vào mặt Uông Huyền Tông, quất bay hắn ra ngoài.

Mặt Uông Huyền Tông bị Chu Thánh quất nát gần hai phần ba, máu thịt be bét, răng cũng lộ ra.

Cảm giác đau đớn theo dây thần kinh truyền thẳng đến đại não, khiến ý chí Uông Huyền Tông bị tổn thương, nguyên chủ nhân của

thân thể dần dần thức tỉnh, bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế thân thể với Uông Huyền Tông. "Ngươi cút cho ta!" Uông Huyền Tông hét lớn với chính mình.

Cỗ thân thể này là hắn bồi dưỡng cho mình, chủ nhân nguyên bản cũng là một thuộc hạ của hắn.

Một ý chí khác trong cơ thể cũng không muốn phục tô, nhưng gã không ngăn cản được chính mình.

Đây là phản ứng ứng kích của cơ thể đã kích hoạt ý chí của gã. "Đáng chết, chết đi cho ta!" Uông Huyền Tông đứng tại chỗ điên điên khùng khùng lẩm bẩm một mình. "Đại nhân, tôi cũng không muốn phục tô, tôi không khống chế được chính mình." "Khống chế lại, đừng có đi ra!" "Nhưng mà, tôi đã cố gắng hết sức khống chế rồi." "Đại nhân, hay là để tôi thay thế ngài đi, tôi cũng là người nhà họ Uông." "Ngươi không xứng!" "Đại nhân, ngài chết rồi, tôi một lần nữa chưởng khống thân thể của tôi, không ai có thể phát hiện, tôi là thuộc hạ trung thành nhất của ngài, tôi biết tất cả thói quen hành vi của ngài." "Ngươi cút cho ta!" Hắn đang tự đối thoại với chính mình, hai luồng ý chí đồng thời tranh đoạt quyền khống chế một thân thể.

Đây chính là tính không ổn định của việc trùng sinh.

Bởi vì cho dù ngươi diệt sát chủ ý chí của thân thể, nó cũng sẽ lưu lại, ẩn giấu nơi sâu trong đại não.

Một khi thân thể chịu kích thích mãnh liệt, sẽ phục tô trở lại.

Hiện tại Uông Huyền Tông chính là tình huống này.

Chu Thánh nhìn Uông Huyền Tông điên điên khùng khùng, muốn xông qua giải quyết hắn.

Nhưng Địch Mạn Ba nhanh chóng đi tới bên cạnh Uông Huyền Tông, kéo hắn đi. "Rút lui." Địch Mạn Ba hạ lệnh, dẫn người rút lui.

"Meo!" Lưu Ly tựa như một tia chớp đen lao về phía Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông đang tranh đoạt thân thể với thuộc hạ, căn bản không cách nào ngăn cản.

Lưu Ly tát một cái, cào rách tay phải Uông Huyền Tông.

Lòng bàn tay Uông Huyền Tông đau nhói, cơ thể theo bản năng buông lỏng tay.

Lưu Ly thừa cơ cắn lấy vòng tròn ở cán đao hải tặc, nhanh chóng rời đi. "Khốn kiếp, mày chết đi cho lão tử!" Uông Huyền Tông chửi ầm lên.

Hắn tranh đoạt thân thể với thuộc hạ, hoàn toàn không khống chế được thân thể, dẫn đến đao hải tặc bị cướp đi.

Sai lầm liên tiếp sẽ khiến hắn trở thành một phế nhân trước mặt Uông Trực. "Tôi có thể thay thế ngài, ngài đã chết rồi." Uông Huyền Tông mở miệng nói, lần này người nói chuyện là chủ nhân thân thể.

Hai người vẫn đang không ngừng tranh cãi, cướp đoạt quyền khống chế thân thể.

Địch Mạn Ba lấy ra thuốc an thần, tiêm cho Uông Huyền Tông một mũi. "Giúp ta, diệt nó." Uông Huyền Tông lần nữa mở miệng nói, không biết người nói là Uông Huyền Tông hay là nguyên chủ nhân thân thể. "Ha ha, tôi sẽ làm vậy." Địch Mạn Ba cười nói.

Tại khu vực cơ quan.

Cùng với việc đám người Uông Huyền Tông rời đi, cơ quan không còn ai thao túng nữa.

Trụ đá trên trần cũng không rơi xuống.

Lưu Ly ngậm đao hải tặc, đi một mạch đến trước mặt Chu Thánh.

"Meo!

Mau khen bản miêu đi, bản miêu giúp anh cướp được đao hải tặc rồi." Lưu Ly ngẩng đầu, chờ đợi Chu Thánh khen thưởng.

Chu Thánh cúi đầu vuốt ve đầu Lưu Ly một cái, sau đó nhặt đao hải tặc từ dưới đất lên.

Vừa mới nắm lấy đao hải tặc, Chu Thánh liền cảm nhận được một luồng hàn khí từ cánh tay truyền thẳng đến tim.

Trên cán đao đột nhiên xuất hiện một cái gai ngược, trực tiếp đâm xuyên găng tay của Chu Thánh, xuyên thấu lòng bàn tay anh.

Chu Thánh dùng tay trái rút đao hải tặc ra, ném sang bên cạnh.

Anh tháo găng tay ra nhìn, tay của mình đang nhanh chóng biến thành màu đen, máu chảy ra đều là máu đen.

Độc dịch thuận theo cánh tay nhanh chóng lan tràn, Chu Thánh dùng hai ngón tay kẹp chặt cánh tay phải, chặn đứng kinh mạch, phòng ngừa độc tố xâm nhập.

Đao hải tặc là do Uông Huyền Tông cố ý để Lưu Ly đoạt đi.

Bởi vì thanh đao này, trừ người được Uông Trực cho phép cầm ra, những người khác cầm vào sẽ chết.

Cho nên lúc đầu khi đao bị cướp, Uông Huyền Tông mới không có bất kỳ do dự nào mà rời đi.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh trúng độc, cái đầu cao ngạo lập tức cúi xuống. "Xin lỗi xin lỗi, em không biết thanh đao này còn có cơ quan." Lưu Ly cuống cuồng nhảy lên nhảy xuống, mà môi Chu Thánh đang chuyển sang màu tím đen.

Cho dù anh chặn đứng kinh mạch, độc tố cũng sẽ thuận theo máu lưu động.

Trên người anh xuất hiện từng khuôn mặt quỷ, Chu Thánh cảm giác mặt quỷ đang cắn xé da thịt mình.

Lưu Ly chạy đến bên tay phải Chu Thánh, dùng lưỡi liếm đáy vết thương, muốn hút độc dịch ra. "Đừng...

đụng vào!" Chu Thánh nghiến răng nói.

Độc tố này rất mạnh, chạm vào là trúng độc.

Ngay cả cương khí cũng không thể ngăn cản, hơn nữa vừa vận chuyển cương khí, độc tố sẽ nhanh chóng lan tràn.

Độc tố này có thể đi theo cương khí lưu động toàn thân.

Chương 174

"Lỗi của em, em giúp anh rửa ra." Lưu Ly lùi lại mấy bước, cô muốn biến thành người. "Không cần, em chạm vào, em sẽ chết đấy." Chu Thánh trầm giọng nói, anh đang rút thưởng.

Chỉ cần rút đủ chín mươi chín lần là có thể nhận được đan dược.

Đan dược đó tuy Chu Thánh không biết tác dụng là gì, nhưng cũng chỉ có thể đánh cược một phen.

Cược đúng, mình có thể khôi phục; cược sai, cùng lắm thì chặt đứt tay phải.

Lưu Ly một khi hút đi, bản thân cô sẽ trúng độc. "Cha em bảo em, Tử Sĩ có thể chết, Thủ Lăng Nhân thì không!

Thủ Lăng Nhân không còn, sau này ai tới bảo vệ cổ lăng?

Ai tới bảo vệ long mạch An Lạc?" Trong lúc Lưu Ly nói chuyện, hạt châu đen trắng trong cơ thể cô hiện lên, từ từ xoay tròn. "Anh có cách giải quyết, tin tưởng anh." Chu Thánh thấp giọng nói một câu, ý thức dần dần mơ hồ.

Lưu Ly nghe được lời của Chu Thánh, thả chậm tốc độ biến thành người.

Một khi Chu Thánh không gượng dậy nổi, cô sẽ lập tức biến thành người, hút độc tố ra. "Hệ thống, mày nhanh lên chút đi, tao sắp không chịu nổi nữa rồi." Chu Thánh trong lòng sốt ruột. 【Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Vương Đạo Chi Kiếm - Thái A!】 【Đinh, giá trị may mắn +9...】 【Đinh, chúc mừng túc chủ liên tục rút thưởng chín mươi chín lần, nhận được phần thưởng tinh phẩm - Chân Võ Đan!】 【Chân Võ Đan: Có thể nâng cao cương khí của túc chủ, có thể giải

quyết tất cả ảnh hưởng tiêu cực trên người túc chủ, có thể nâng cao túc chủ một tiểu cảnh giới!

Tông Sư không xuất, túc chủ vô địch!】 Khi âm thanh của hệ thống dứt, Chu Thánh đã thoi thóp rồi.

Chín mươi chín lần rút thưởng, hệ thống lần lượt phát thưởng.

Đợi đến lúc nhận được vũ khí tinh phẩm thì đã mất một phút.

Có điều Chu Thánh cược đúng rồi.

Anh lấy đan dược ra, nắm gọn trong tay trái. "Cho anh...

ăn..." Chu Thánh cực kỳ suy yếu nói.

Hiện tại anh một chút sức lực cũng không có, tay cũng không nhấc lên nổi.

Chỉ có thể dựa vào Lưu Ly đút cho mình ăn.

Lưu Ly nhìn viên đan dược có vân trong tay Chu Thánh, ngừng biến hóa.

Cô đi đến trên người Chu Thánh, dùng miệng ngậm viên đan dược lên, sau đó nhảy lên vai Chu Thánh.

Cô đứng trên vai trái Chu Thánh, giơ chân mèo xoay đầu Chu Thánh qua, đồng thời cạy miệng anh ra, đút đan dược cho anh.

Lưu Ly dùng đuôi vuốt vuốt cổ họng Chu Thánh, giúp Chu Thánh nuốt đan dược xuống.

Làm xong tất cả những việc này, Lưu Ly mới từ trên vai nhảy xuống, đứng trước mặt Chu Thánh, tùy thời chú ý tay của Chu Thánh.

Một khi tình huống không chuyển biến tốt, cô sẽ không do dự mà biến thành người, hút độc tố ra.

Ăn xong đan dược, Chu Thánh cảm giác bụng rất nóng.

Đan dược tan ra trong cơ thể anh, thuận theo kinh mạch lưu động toàn thân.

Cùng với một luồng hơi ấm chảy khắp toàn thân, Chu Thánh cũng khôi phục một chút sức mạnh, ngồi xếp bằng xuống.

Long Mạch Chi Linh trên người anh cũng được kích hoạt, một luồng kim quang nhàn nhạt nở rộ trong cơ thể anh, áp chế mặt quỷ trên người Chu Thánh.

Độc tố trên cánh tay anh đang tiêu tán, lượng lớn máu đen chảy ra.

Cơ thể anh dần dần chuyển hồng, đây là biến hóa do khí huyết kích phát mang lại. "Meo, đan dược thật lợi hại." Lưu Ly có chút kinh ngạc.

Đan dược này không chỉ giúp Chu Thánh bài trừ chất độc vô phương cứu chữa, mà còn có thể kích phát khí huyết, nâng cao thực lực.

Độc dịch hoàn toàn bị bài xuất, vết thương trong lòng bàn tay Chu Thánh cũng khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tốc độ cương khí lưu động trong cơ thể anh còn nhanh hơn máu, trên người có một tầng huyết khí nhàn nhạt tản phát, hội tụ thành một hình rồng trên đỉnh đầu Chu Thánh.

Khôi giáp Thủ Lăng Nhân trên người Chu Thánh bùng cháy ngọn lửa hừng hực, nhiệt độ cao khủng khiếp thiêu đốt các trụ đá gần đó đỏ rực.

Thực lực của anh lần nữa đột phá, đạt tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Phải biết rằng, Tiên Thiên Cảnh một bước một trời vực.

Mỗi khi tăng lên một bước đều là biến hóa về chất.

Hiện tại anh đã đạt tới đỉnh phong tại Tiên Thiên Cảnh.

Có thể nói, Tông Sư không xuất, anh chính là vô địch!

Hơn nữa, dưới sự trợ giúp của long mạch, anh cảm thấy mình có thể chiến một trận với Tông Sư bình thường.

Cùng với việc đan dược cạn kiệt, ngọn lửa cháy trên người Chu Thánh dần dần suy yếu.

Chu Thánh hít sâu một hơi, bình phục khí huyết và cương khí lưu động.

Màu đỏ triều trên người anh dần dần rút đi.

Sau khi khí huyết kích phát, làn da của anh trở nên càng thêm nhẵn nhụi trơn bóng, hơn nữa còn có cơ bắp đầy đặn, sắc mặt cũng rất đẹp, lăng giác rõ ràng, đẹp trai bức người.

Chu Thánh đeo găng tay vào, đứng dậy.

Từ trong túi đồ lấy ra Vương Đạo Chi Kiếm - Thái A.

Thái A là một trong thập đại danh kiếm, uy thế vô cùng.

Khi vừa lấy ra, Chu Thánh liền cảm nhận được cảm giác áp bách mãnh liệt kia.

Nếu không có khí thế vương bá, căn bản không ngự được Thái A.

Kiếm Thái A uy mãnh bá khí, lực sát thương rất mạnh. "Tầm xa có cung tên, tầm trung có Thái Cực Tiên, cận chiến có kiếm Thái A." Chu Thánh tính toán một chút, mình không thiếu vũ khí nữa.

Kiếm pháp anh cũng có, chỉ là trước kia không dùng kiếm nên không học tập. "Meo, chúng ta đi thôi." Lưu Ly nhảy lên vai Chu Thánh. "Không vội, xử lý đao hải tặc trước đã." Chu Thánh xách kiếm Thái A, đi đến bên cạnh đao hải tặc.

Đao hải tặc không dùng được, cũng không thể để lại, bằng không một khi lại bị Uông Huyền Tông lấy được, trả lại cho tổ tiên hắn, thì mình sẽ gặp rắc rối.

Chu Thánh dùng kiếm Thái A, trực tiếp đâm xuyên thân đao hải tặc.

Ngọn lửa bùng cháy, từ từ tôi luyện, dung luyện nó thành một đống sắt vụn!

Tại chủ mộ thất, sau cửa thanh đồng.

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, trực tiếp hất bay Uông Huyền Tông ra ngoài. "Phế vật, đại phế vật của nhà họ Uông." Uông Trực lớn tiếng mắng giận, khí lãng trực tiếp hất bay Uông Huyền Tông.

Hắn phẫn nộ là vì đao hải tặc của mình đã mất.

Đao hải tặc là vũ khí bản mệnh của hắn, bị Chu Thánh dung luyện, hắn cũng chịu ảnh hưởng nhất định. "Tiên tổ, là ngài bảo con thời khắc mấu chốt có thể đưa đao hải tặc cho đối phương." Uông Huyền Tông gượng gạo nói. "Tiên tổ, Uông Huyền Tông chính là một tên phế vật, ngài hãy xóa bỏ hắn đi, để con hiếu kính ngài." Trong cơ thể Uông Huyền Tông vang lên một âm thanh khác. "Uông Huyền Tông, ngươi tự mình biến mất đi, nhà họ Uông không cần phế vật." Ngữ khí Uông Trực băng lãnh nói.

Câu phản bác vừa rồi của Uông Huyền Tông khiến Uông Trực động sát tâm.

Thân là một trùm hải tặc, điều tối kỵ nhất chính là sự phản bác đến từ thuộc hạ.

Đặt ở trước kia, phàm là kẻ dám phản bác lời hắn đều sẽ bị hắn ném đi cho chó ăn.

Hiện tại hắn ở trong quan quách, không tiện động thủ. "Tiên tổ,

con không thể chết, nhà họ Uông còn cần con." Uông Huyền Tông nói.

Chương 175

Tại Thiên Tôn Hội, hắn tuy không phải gia chủ nhà họ Uông, nhưng cũng là người chấp hành.

Nhiệm vụ của nhà họ Uông và chuyện của Thiên Tôn Hội đều là do hắn đang chấp hành. "Tiên tổ, nhà họ Uông có hay không có Uông Huyền Tông đều như nhau, đặc biệt là mấy năm gần đây, Uông Huyền Tông không làm thành công một việc nào, hơn nữa còn làm tổn thất mấy trăm tinh nhuệ nhà họ Uông." Một âm thanh khác vang lên trong cơ thể Uông Huyền Tông mách lẻo. "Câm miệng, mày chỉ là cái thân xác tao nuôi dưỡng, mày không có tư cách nói chuyện!" Uông Huyền Tông hung tợn nói.

Hắn không ngờ người mình nuôi dưỡng nhiều năm sẽ phản kháng mình vào thời khắc mấu chốt.

Rõ ràng nó đều nguyện ý vì mình đi chết.

Lòng người là dễ thay đổi, cho dù là con rối nuôi từ nhỏ đến lớn.

Chết qua một lần, càng muốn sống.

Ai cũng muốn trường sinh.

Con rối cũng là người. "Uông Huyền Tông, ngươi tự mình chết, hay là ta giúp ngươi?" Ngữ khí Uông Trực thập phần lãnh mạc. "Tiên tổ, con không thể chết!" Uông Huyền Tông điên cuồng lắc đầu.

Hắn trường sinh nhiều năm như vậy, không muốn đột nhiên chết đi. "Bắt lấy hắn, nghiền nát ý chí của hắn." Uông Trực lãnh mạc vô tình nói.

Địch Mạn Ba và Kiều Trị hai người đồng thời ra tay, nhân lúc Uông Huyền Tông không chú ý ấn hắn xuống đất. "Ngươi phải chịu

trách nhiệm cho cái chết của Tề Lỗ Đán!" Địch Mạn Ba trầm giọng nói. "Kẻ không có bản lĩnh, Thiên Tôn Hội chúng ta không cần." Kiều Trị tiếp lời.

Hai người bọn họ rất vui lòng bỏ đá xuống giếng, giết chết Uông Huyền Tông.

Uông Huyền Tông điên cuồng giãy dụa, hô to: "Đưa tao rời khỏi!" Hắn đang hô hào với thuộc hạ của mình. "Diệt Uông Huyền Tông, ta ban cho các ngươi trường sinh, chúng ta đều là người nhà họ Uông." Trong cơ thể Uông Huyền Tông lại vang lên một thân ảnh khác.

Thuộc hạ của Uông Huyền Tông vừa nghe, lập tức buông rương đen xuống, lấy ra dụng cụ từ bên trong.

Hắn ta kết nối mạch điện của dụng cụ lên đại não Uông Huyền Tông, chuẩn bị xóa bỏ một người. "Các ngươi không giết được ta, các ngươi không giết được ta!" "Ý thức của ta trường tồn, ta sẽ cùng Thiên Tôn phục tô, tất cả các ngươi đều sẽ phủ phục dưới chân ta!" Uông Huyền Tông có chút điên cuồng, nhưng lời hắn nói lại khiến Địch Mạn Ba và Kiều Trị rơi vào trầm tư.

Hắn biết vị trí tổng bộ Thiên Tôn Hội, hơn nữa còn biết nơi Thiên Tôn ngủ say.

Trên người hắn có rất nhiều bí mật.

Nếu tương lai hắn thật sự cùng Thiên Tôn phục tô, liệu có thật sự tìm bọn họ gây phiền toái không? "Uông Huyền Tông, người muốn ông chết là tổ tiên ông, không phải chúng tôi." Địch Mạn Ba nói một câu, sau đó ra hiệu cho thuộc hạ của Uông Huyền Tông.

Thuộc hạ của Uông Huyền Tông cầm hai đầu dây điện đen trắng, cắm vào đầu Uông Huyền Tông. "Xèo xèo xèo..." Một trận dòng điện chạy qua, Uông Huyền Tông trực tiếp gục xuống.

Ý chí của hắn đang bị trục xuất dần dần, từ từ tiêu tán.

Phiến khắc sau, khi dòng điện kết thúc, hắn lại đứng lên, cười lớn mấy tiếng. "Ha ha ha ha..." Mặt hắn quá nửa bị hủy, máu thịt be bét, nụ cười này càng khiến không ít máu tươi rỉ ra. "Ta là Uông Vũ, sẽ thay thế Uông Huyền Tông, trở thành người chấp sự nhà họ Uông, Nhất Dương Thần Sứ của Thiên Tôn Hội!" Uông Vũ lớn tiếng nói.

Cỗ thân thể này vốn dĩ là của gã.

Chỉ có điều gã là con rối do Uông Huyền Tông nuôi dưỡng, không có tư tưởng độc lập, mỗi ngày chỉ biết huấn luyện và phục tùng mệnh lệnh, không có một chút tư tưởng của chính mình.

Sau khi chết một lần, gã mới triệt để giải phóng. "Bái kiến Chấp sự trưởng!" Người nhà họ Uông quỳ xuống hành lễ.

Trừ ba người Địch Mạn Ba ra, những người khác của Thiên Tôn Hội đều khom lưng hành lễ: "Gặp qua Nhất Dương Thần Sứ." Uông Vũ khẽ gật đầu, nói: "Tên phế vật Uông Huyền Tông kia không giải quyết được Thủ Lăng Nhân, ta có thể!

Lão tổ, người an tâm nghỉ ngơi, cơ quan tiếp theo, con đích thân thao túng, đối phó Thủ Lăng Nhân!" Uông Vũ nói xong, hành lễ về phía quan quách vàng kim.

Gã tuy đã có tư tưởng của chính mình, nhưng cũng kế thừa tính cách cuồng ngạo của Uông Huyền Tông. "Đi đi, đừng để ta thất vọng nữa." Uông Trực thản nhiên nói.

Uông Vũ lúc này mới dẫn người đi ra khỏi cửa thanh đồng, xách rương đen đi vào trong mật đạo. ...

Khu vực cơ quan.

Đao hải tặc bị dung luyện thành một đống sắt vụn, không ít vật chất màu đen chảy ra.

Những vật chất màu đen đó chính là độc tố trong đao hải tặc, một khi dính phải sẽ chết trong nháy mắt.

Chu Thánh dùng lửa mạnh hong khô thiêu đốt chúng, cuối cùng cô đặc lại thành tinh hoa, thu được một viên hắc cầu to bằng ngón cái.

Viên hắc cầu này không thể thiêu hủy, đã cô đặc đến cực hạn. "Meo, đã không hủy được thì giữ lại đi." Lưu Ly khẽ nói. "Thứ này tính ăn mòn rất mạnh, độc tính rất mãnh liệt, giữ lại thì tôi cất ở đâu?" Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly. "Trong khôi giáp Thủ Lăng Nhân của anh có ngăn bí mật, là để trữ tàng ám khí, anh có thể để vào trong khôi giáp Thủ Lăng Nhân." Lưu Ly nói một câu.

Chu Thánh nghe vậy, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lưu Ly. "Sao em biết?" "Meo, Thủ Lăng Nhân mạch Kim cũng có khôi giáp Thủ Lăng Nhân." Lưu Ly tiếp lời.

Chu Thánh nghe vậy gật đầu.

Lưu Ly đã gặp qua bảy mạch Thủ Lăng Nhân, Thủ Lăng Nhân có cái gì cô đều biết.

Dùng ngăn bí mật trữ tàng viên độc, chuyện này Chu Thánh không nghĩ tới, có điều cũng xác thực là một biện pháp.

Chu Thánh mở ngăn bí mật trên chân trái, dùng đá vụn nhanh chóng bỏ viên độc vào.

Đá vụn cũng đã nhiễm một ít độc tính. "Viên độc này cũng có thể lợi dụng." Độc tính viên độc rất mạnh, nếu dính lên mũi tên, bảo đảm bắn một cái chết một cái. "Anh đừng dùng tay chạm vào đấy." Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Một khi chạm vào, chắc chắn phải chết. "Tôi hiểu." Chu Thánh biết nguy hại của nó lớn thế nào, tự nhiên sẽ không ngốc đến mức dùng tay đi chạm vào.

Sau khi xử lý xong viên độc, Chu Thánh mới cưỡi lên Chiến mã Thủ Lăng Nhân, giắt kiếm Thái A bên hông.

Kiếm Thái A rất trân quý, nếu dùng điểm tích phân đổi thì phải mất 999 điểm mới đổi được.

Hoàn toàn không thua kém phần thưởng tinh phẩm Chân Võ Đan.

Hơn nữa, kiếm Thái A hoàn toàn có thể bù đắp chỗ trống giao chiến cận thân của Chu Thánh.

Chu Thánh cưỡi chiến mã, đi ra khỏi khu cơ quan, tiến vào trong đường hầm mộ.

Ở phía đối diện anh, Uông Vũ cũng dẫn người của Thiên Tôn Hội đi từ mật đạo qua.

Gã đoạt lại thân thể của mình, kế thừa thực lực của Uông Huyền Tông, gã bức thiết muốn đánh bại Thủ Lăng Nhân để chứng minh chính mình!

Bên ngoài cửa phòng mộ.

Chu Thánh nhìn phòng mộ đóng kín, tạm thời không tiếp tục đi tới.

Phòng mộ trước mai táng con trai Uông Trực, vậy cái này thì sao?

Chu Thánh nhìn phòng mộ trước mắt, mộ huyệt này cách chủ mộ thất gần như vậy, người mai táng bên trong tuyệt đối quan trọng hơn con trai Uông Trực. "Meo meo, bên trong hình như có đồ tốt." Lưu Ly ngửi thấy mùi rồi. "Vậy thì, mở ra thôi!" Chu Thánh rút kiếm Thái A từ bên hông, dùng mũi kiếm nhẹ nhàng rạch khe hở đại môn.

Trên cửa lớn là hình vẽ totem lộn xộn, cần ghép lại mới có thể giải khai cơ quan.

Chương 176

Nhưng Chu Thánh lười đi ghép từng mảnh một, anh trực tiếp dùng kiếm Thái A rạch xuống theo khe hở giữa hai cánh cửa. "Keng!" Kiếm Thái A chém được một nửa thì hoàn toàn không chém nổi nữa. "Meo, cửa này dùng thanh đồng kẹp tinh thiết đúc thành.

Kỹ thuật luyện kim cổ đại tuy không thành thục bằng hiện tại, nhưng đồ thanh đồng cổ đại đúc ra lại không phải thứ hiện tại có thể so sánh." Lưu Ly giải thích.

Cổ đại có lẽ kỹ thuật luyện kim khá kém, nhưng thanh đồng người cổ đại đúc lại vô cùng cường đại.

Tính dẻo của thanh đồng rất tốt, cho dù bẻ cong nó, nó cũng có thể khôi phục.

Hơn nữa còn rất sắc bén, tính năng phòng ngự rất mạnh.

Khôi giáp Thủ Lăng Nhân trên người Chu Thánh chính là lấy thanh đồng làm nguyên liệu đúc thành.

Bao gồm kiếm Thái A trong tay, thực tế cũng là một thanh kiếm đồng, nhưng lại được đúc rất sắc bén, mang theo khí thế bá đạo. "Vậy thì chỉ có thể... ghép hình?" Chu Thánh nhìn hình ghép trên cửa thanh đồng, rất không muốn ghép.

Quá phiền phức. "Meo, chuyện ghép hình này bản tiểu thư giỏi nhất." Lưu Ly huơ chân mèo muốn ghép, nhưng với không tới.

Chu Thánh bế Lưu Ly từ trên vai xuống, nâng Lưu Ly lên để cô có thể ghép hình. "Meo, không được sờ mông bản miêu." Lưu Ly kêu một tiếng. "Nhóc cũng chỉ là một con mèo mà thôi." Chu Thánh bực dọc nói.

Anh nâng Lưu Ly lên, chẳng phải phải nâng như vậy sao? "Meo, nhưng mà... tôi là đại tiểu thư đấy." "Khẩn trương ghép hình đi, đừng làm lỡ thời gian." Chu Thánh nói một câu.

Lưu Ly nghe vậy, bĩu môi, vươn chân mèo ghép hình.

Trong phòng mộ.

Uông Vũ dẫn người thông qua mật đạo trực tiếp tiến vào bên trong.

Đứng ở bên trong, Uông Vũ nhìn trục cơ quan trên cửa thanh đồng đang chuyển động, hiển nhiên bên ngoài có người đang ghép hình. "Ha ha, cho dù các ngươi ghép đúng cũng đừng hòng đi vào." Uông Vũ đi đến bên cạnh cửa lớn, khống chế trục cơ quan, sửa đổi cơ quan. "Lấy vũ khí bí mật ra, bố trí cơ quan." Uông Vũ tiếp tục hạ lệnh.

Thuộc hạ của gã đặt rương đen xuống đất, lấy ra một ít gậy đen từ bên trong, dựng thành cột, theo thứ tự Thất Tinh lần lượt cắm gậy đen vào mặt đất.

Sau đó, bọn họ dùng dây đen nối liền bảy cây gậy đen lại. "Thất Tinh Tỏa Long Trận, long mạch đều có thể khóa lại.

Thủ Lăng Nhân, ngươi tốt nhất có chút bản lĩnh bước vào." Uông Vũ cười đùa cợt.

Thất Tinh Tỏa Long Trận thường được bọn họ dùng để khóa khí long mạch.

Một khi tiến vào phạm vi Thất Tinh Tỏa Long Trận, khí long mạch sẽ không thể phát động, cương khí trong cơ thể cũng sẽ ngưng cố bất động.

Đây là vũ khí bí mật bọn họ dùng để đối phó long mạch và Thủ Lăng Nhân.

Một khi Thủ Lăng Nhân không còn cương khí, vậy sẽ thành con cừu non chờ làm thịt. "Bố trí lồng giam, ta muốn bắt sống Thủ Lăng Nhân!" Uông Vũ tiếp tục hạ lệnh. "Vạn nhất Thủ Lăng Nhân không vào thì làm sao?" Kiều Trị không kìm được hỏi.

Uông Vũ sửa đổi cơ quan, lỡ như Thủ Lăng Nhân thử mấy lần không vào được, rời đi thì làm thế nào? "A, Thủ Lăng Nhân sẽ vào thôi, cửa thanh đồng này không cản được hắn quá lâu đâu!" Uông Vũ thản nhiên nói.

Hắn sửa đổi cơ quan, mục đích chủ yếu không phải để ngăn cản Thủ Lăng Nhân, mà là kéo dài thời gian để bố trí cơ quan. "Ngươi xem, đây chính là năng lực của Thủ Lăng Nhân, hắn có thể trong thời gian ngắn nhất ghép ra đồ án chính xác." Uông Vũ chỉ vào thuyền hải tặc trên cửa thanh đồng.

Nếu không phải gã đã sửa đổi cơ quan, có khả năng cơ quan đã mở ra rồi. ...

Bên ngoài phòng mộ.

Cùng với việc thuyền hải tặc được ghép ra, Lưu Ly ngẩng đầu nói: "Thấy chưa, ghép hình đối với bản tiểu thư mà nói chính là chuyện nhỏ như con thỏ!" "Rắc!" Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, trên không trung có tảng đá lớn rơi xuống. "Meo!" Chu Thánh ôm lấy Lưu Ly, dắt Chiến mã Thủ Lăng Nhân rút lui né tránh. "Uỳnh!" Đá lớn rơi xuống, đập mặt đất thành một cái hố to.

Chu Thánh: (¬ _ ¬) Lưu Ly nhìn ánh mắt Chu Thánh, vội vàng biện giải: "Ưm...

Thật không trách em, thuyền hải tặc rõ ràng là đồ án đúng mà." Cô ghép theo đồ án chính xác, nhưng lại kích hoạt cơ quan.

Tầm mắt Chu Thánh rơi vào trên cửa thanh đồng, nhìn chằm chằm

đồ án trên cửa.

Bản lĩnh của Lưu Ly Chu Thánh vẫn tin được, đã cô ghép xong đồ án, vậy chứng minh có người ở bên trong thay đổi cơ quan ghép hình. "Uông Huyền Tông, vẫn chưa chết sao?" Chu Thánh lẩm bẩm. "Thôi bỏ đi, không vào nữa, đi thôi." Chu Thánh trực tiếp đi vòng qua bên cạnh, không định vào nữa. "Meo, anh không vào xem thử?" Lưu Ly có chút hiếu kỳ, Chu Thánh cư nhiên không vào nữa. "Chúng ta đến để mang long mạch đi, cũng không phải đến trộm mộ, vào hay không vào đều như nhau.

Hơn nữa, em ngốc hay tôi ngốc?

Biết rõ Uông Huyền Tông bố trí sẵn cơ quan bên trong đợi tôi, tôi còn ngốc nghếch xông vào mắc mưu?

Được không bù mất." Dù sao phòng mộ nằm ngay cạnh đường hầm, đi vào đối với Chu Thánh mà nói chỉ là tìm chút mới mẻ.

Không vào nữa, đối với anh có ảnh hưởng gì không?

Hoàn toàn không có!

Chuyến này mục đích anh đến là để mang long mạch đi, lại không phải đến trộm mộ, không cần thiết mỗi phòng mộ đều phải đi soi mói. "Meo, cũng đúng." Lưu Ly gật đầu.

Vào hay không vào đều như nhau, vậy thì không vào nữa.

Dù sao bên trong cũng không có long mạch. "Giá!" Chu Thánh kẹp hai chân vào bụng ngựa, Chiến mã Thủ Lăng Nhân chở Chu Thánh rời đi, trực tiếp đi ra khỏi đường hầm mộ.

Cơ quan phía trước là một cây cầu nổi.

Cầu nổi giống như bọt biển trôi trên hắc thủy, uốn lượn liên miên, tổng cộng có chín khúc mười tám ngã rẽ.

Đi sai một bước, rơi xuống hoàng tuyền.

Nơi này là một cơ quan do Uông Trực tinh tâm thiết kế, trên mặt đất là chín khúc mười tám ngã rẽ, trên trần đá là nhật nguyệt tinh thần.

Trong nhật nguyệt tinh thần đều giấu cơ quan, có thể kích hoạt, cũng có thể điều khiển bằng người.

Nước ở đây là nước đã bị Uông Huyền Tông dùng đao hải tặc ô nhiễm, có độc tính.

Tuy độc tính không mãnh liệt như thế, nhưng nỗi đau bị ăn mòn từ từ đó cũng giống như dùng bật lửa đốt da vậy, sẽ rất khó chịu.

Trong nước còn có rắn độc và trùng hút máu, chúng quanh năm ở trong hắc thủy, độc tính đại đại gia cường!

Chu Thánh xem xong, trong đầu nhanh chóng phân tích một lượt, đồng thời từ trên lưng ngựa xuống, kiểm tra cơ quan một chút. "Chỗ uốn lượn hình như là điểm chịu lực." Nhìn đến đây, Chu Thánh bỗng nhiên hiểu ra kết cấu cơ quan.

Cầu nổi chín khúc mười tám ngã rẽ, điểm chịu lực nằm ở chỗ uốn lượn, nơi đó là chỗ an toàn.

Chu Thánh tìm đúng đường xong, nhân lúc đám người Uông Huyền Tông còn chưa tới, trực tiếp cưỡi ngựa nhảy lên.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân vững vàng đáp xuống chỗ uốn lượn, tịnh không rơi xuống.

Chương 177

"Quả nhiên là thế!" Xác định đường xong, Chu Thánh gia tăng tốc độ thông qua.

Lúc sắp qua, Lưu Ly đột nhiên nhảy xuống từ vai Chu Thánh. "Anh qua trước đi, em đi..." Trong phòng mộ.

An tĩnh một thời gian rất dài, Kiều Trị mới nói: "Thủ Lăng Nhân mãi không có động tĩnh, khẳng định đã rời đi rồi." Địch Mạn Ba gật đầu, ả cũng cho rằng Thủ Lăng Nhân hẳn là đã rời đi. "Đợi thêm chút nữa, đợi ba phút, nếu Thủ Lăng Nhân không có động tĩnh thì mở cửa đi ra." Uông Vũ trầm giọng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa ra vào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mọi người đều có chút không đợi được nữa.

Đợi thì bọn họ không sao cả, nhưng chỉ sợ không đợi được Thủ Lăng Nhân, đến lúc đó tất cả bố trí đều uổng phí.

Ba phút sau.

Cửa ra vào vẫn không có động tĩnh. "Chúng ta bắt buộc phải đi." Địch Mạn Ba thấp giọng nói.

Còn không đi thì không cản được Thủ Lăng Nhân.

Uông Vũ đang định đi thì trục cơ quan trên cửa đột nhiên lại chuyển động. "Chờ đã." Uông Vũ gọi mọi người lại, tất cả dừng bước, tầm mắt nhìn về phía cửa thanh đồng. "Thủ Lăng Nhân hẳn là đoán được trong phòng mộ có người, cố ý không gây ra động tĩnh, muốn dụ chúng ta mở cửa, hoặc là rời đi." Uông Vũ phân tích. "Thủ Lăng Nhân thật âm hiểm, suýt chút nữa thì mắc mưu rồi." Địch Mạn Ba trầm giọng nói.

Nếu mắc mưu, vậy tất cả nỗ lực của bọn họ sẽ uổng phí. "Chuẩn bị mai phục!" Uông Vũ hạ thấp người, mai phục trong hoàn cảnh âm u.

Chỉ cần Thủ Lăng Nhân vừa vào, bọn họ lập tức có thể phát động tiến công.

Bên ngoài phòng mộ, Lưu Ly ngồi xổm trên mặt đất, nhảy nhót kích hoạt ghép hình.

Không có Chu Thánh nâng, cô căn bản không với tới cơ quan.

Chỉ có thể nhảy lên vươn tay chạm vào, sau đó lại rơi xuống.

Đồ án cô đã không quan tâm nữa rồi, tùy tiện ghép bừa, chỉ cần có thể kéo dài thời gian là được. "Meo, bản đại tiểu thư có thể ghép ra chính mình." Lưu Ly bỗng nhiên có một ý tưởng, có thể ghép bản thân mình ra.

Nghĩ tới đây, Lưu Ly bắt đầu dựa theo bộ dáng chính mình để ghép hình.

Trong phòng mộ, đám người Uông Vũ kiên nhẫn mai phục trong bóng tối, nhìn trục cơ quan chuyển động. "Cơ quan liệu có khó quá không?

Thủ Lăng Nhân không giải được?" Kiều Trị không kìm được hỏi.

Dù sao Uông Huyền Tông cũng đã sửa đổi cơ quan, Thủ Lăng Nhân nhất thời bán hội không giải được. "Đợi!" Uông Vũ khẽ nói.

Theo Uông Huyền Tông nhiều năm, gã hiểu rõ một chuyện, Thủ Lăng Nhân rất mạnh, không thể lơ là.

Hắn hiện tại không giải được, không đại biểu hắn không có cách.

Bọn họ ở trong phòng mộ kiên nhẫn chờ đợi.

Cùng lúc đó, trong đường hầm mộ.

Chu Thánh dễ như trở bàn tay thông qua đường hầm. 【Đinh, kiểm trắc túc chủ thông qua cầu nổi, cự ly chủ mộ thất gần hơn một bước, chúc mừng túc chủ nhận được hai mươi điểm tích phân!】 Âm thanh băng lãnh của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh.

Chu Thánh quay đầu nhìn thoáng qua bóng tối, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Anh biết Lưu Ly sẽ đuổi theo kịp.

Đường hầm mộ tối đen chật hẹp chỉ có thể dung nạp hai người đi song song.

Mà Chu Thánh cưỡi Chiến mã Thủ Lăng Nhân trực tiếp chiếm hết đường đi.

Chiến mã muốn xoay người cũng không xoay được.

Chu Thánh tay nắm kiếm Thái A, thời khắc chú ý tình huống bốn phía.

Đường hầm mộ này phi thường nguy hiểm, một khi có cơ quan xuất hiện rất khó né tránh.

Đặc biệt là phía trước.

Chu Thánh hiện tại không có đường lui, chỉ có thể đi về phía trước. "Cộp cộp cộp..." Tiếng móng ngựa vang lên thập phần rõ ràng trong đường hầm mộ tuyệt đối yên tĩnh này.

Phía trước, một cánh cửa sập chắn đường đi của Chu Thánh.

Trên cửa sập có một cái bánh xe xoay, giống như khóa két sắt, xung quanh điêu khắc không ít ký hiệu đặc thù.

Chỉ có kim chỉ đúng, cửa sập mới nâng lên.

Ngược lại sẽ kích hoạt cơ quan.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi đến cửa sập, nhìn kỹ phù hiệu bên trên một chút.

Những phù hiệu này đều là phù hiệu do Thiên Tôn Hội tự sáng tạo, chỉ có người của Thiên Tôn Hội mới có thể nhìn rõ. "Cơ quan do Thiên Tôn Hội thiết kế..." Chu Thánh lẩm bẩm tự nói.

Cơ quan Thiên Tôn Hội thiết kế ra là chuyên môn phòng ngừa Thủ Lăng Nhân.

Bọn họ tự sáng tạo một bộ phù văn ký sự, mục đích là để không cho Thủ Lăng Nhân đoán được.

Chu Thánh một tay sờ cằm, một bên nhìn phù văn trên cửa sập. "Cái này tôi thật sự không biết." Chu Thánh nhìn vào thương thành đoái hoán của mình, bên trong cũng không có đồ vật liên quan đến phương diện này. "Thiên Tôn Hội lấy nhật nguyệt tinh thần phân chia đẳng cấp, liệu có liên quan đến nhật nguyệt tinh không?" Chu Thánh thì thầm một câu, thử một chút.

Anh nhẹ nhàng xoay chuyển bánh xe, hướng kim về phía Nhật, Nguyệt, Tinh.

Nhưng cơ quan không bị kích hoạt, cửa sập cũng không khởi động. "Vẫn chưa đủ sao?" Chu Thánh lại làm lại một lần, vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì. "Chẳng lẽ là ba lần?" Chu Thánh lại xoay một lần nữa, nhưng khi kim vừa chỉ về hướng Nguyệt, chỉ nghe "Rắc" một tiếng.

Vô số mũi tên nhọn từ phía sau bắn tới.

Chu Thánh lập tức lấy khiên ra dựng trước mặt, ngăn cản tên nhọn.

Tường đá hai bên bắt đầu co lại vào trong, Chiến mã Thủ Lăng Nhân sắp bị ép ngã rồi.

Giữa không trung có một trụ đá khổng lồ rơi xuống, Chu Thánh nhảy vọt lên, khi trụ đá còn chưa rơi xuống liền đá một cước bay ra, cắm vào trong tường đá.

Sau đó anh mới đáp xuống lưng ngựa.

Tất cả đều diễn ra trong vài tích tắc, nhanh đến mức khiến người ta căn bản phản ứng không kịp.

Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, nhìn lại bánh xe trên cửa sập, tuy lần đầu tiên thất bại nhưng anh cũng hiểu ra.

Mật mã trên cửa sập là tám cái phù văn. "Thế thì khó làm rồi." Chu Thánh nhất thời không biết nên mở thế nào.

Dù sao đây cũng là do Thiên Tôn Hội thiết kế ra, chuyên môn đối phó Thủ Lăng Nhân. "Nếu Lưu Ly ở đây thì tốt rồi, cô ấy có thể giải được." Chu Thánh lại nhớ tới Lưu Ly.

Lưu Ly giao thiệp với Thiên Tôn Hội nhiều năm, khẳng định có thể giải được cơ quan cửa sập này.

Tệ nhất thì giúp anh phiên dịch ra, tự anh giải cũng được.

Lúc này, Lưu Ly nhảy nhót ghép hình, sắp ghép xong chính mình rồi.

Trên cửa thanh đồng dần dần hiện ra một con mèo đang ngồi dưới đất, chân trước chống xuống đất, ngẩng đầu vẫy đuôi.

Chương 178

Kỹ thuật ghép hình của Lưu Ly đặc biệt tốt, nếu không phải mảnh ghép trên cửa đều là thanh đồng, cô có thể ghép ra càng hoàn mỹ hơn.

Khi con mèo được ghép xong, Lưu Ly ngẩng đầu nhìn hình ghép, rất là hài lòng. "Hoàn mỹ ~" Lưu Ly tương đương hài lòng với kiệt tác của mình.

Mà trong phòng mộ.

Khi hình ghép biến thành một con mèo, tất cả đều ngây ra?! "Chuyện... chuyện này là sao?" Kiều Trị nhìn con mèo trên cửa thanh đồng, nhất thời có chút không hiểu nổi. "Không thể nào, không thể nào." Uông Vũ điên cuồng lắc đầu.

Hắn dường như đã ý thức được. "Mở cửa thanh đồng ra!" Uông Vũ hạ lệnh.

Mặt hắn tuy nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra sắc mặt hắn rất khó coi.

Hai tên thuộc hạ của Uông Huyền Tông xoay trục cơ quan, giải khai cơ quan. "Uỳnh uỳnh uỳnh!" Cửa thanh đồng từ từ mở ra.

Lưu Ly: !!!

Bản miêu cư nhiên giải được mật mã chính xác của cửa thanh đồng?

Lưu Ly giờ khắc này nội tâm tràn đầy chấn kinh.

Cô vạn lần không ngờ tới, đồ án giải khai cơ quan cư nhiên lại là một con mèo.

Cô chỉ tùy tiện ghép chơi, không ngờ lại mở được cửa thanh đồng! "Uỳnh!" Cửa lớn triệt để mở ra, Lưu Ly nhìn thấy bên trong bố trí

trận pháp, còn có người ẩn tàng trong bóng tối. "Meo, quả nhiên có nguy hiểm!" Lưu Ly vắt chân lên cổ chạy, cô nhìn ra được trận pháp kia là Thất Tinh Tỏa Long Trận, rất cường đại.

Bản thân nếu đạp vào cũng sẽ bị khóa lại.

Lưu Ly chuồn rất nhanh, nhanh đến mức người bên trong cũng không kịp phản ứng. "Cho nên... chúng ta đang...

đấu trí đấu dũng với một con mèo?" Tại cửa sập.

Chu Thánh suy tư hồi lâu đều không tìm được cách giải.

Chủ yếu là không biết ý nghĩa của văn tự đồ án trên cửa sập đại biểu cho cái gì.

Cánh cửa sập này chuyên môn phòng thủ Thủ Lăng Nhân.

Người của Thiên Tôn Hội có thể tùy tiện giải khai đi qua, nhưng Thủ Lăng Nhân thì không được. "Chỉ có thể tìm một người của Thiên Tôn Hội giúp đỡ." Chu Thánh nghĩ đến đám người Thiên Tôn bị giết trước đó.

Trong thương trường đoái hoán của anh có Khởi Thi Phù, chỉ cần một lá là có thể khiến thi thể bật dậy.

Thi thể chỉ cần tử vong không lâu đều sẽ mang theo rất nhiều ký ức bản năng.

Mình chỉ cần dẫn đạo lợi dụng một chút là có thể để nó giải khai cửa sập.

Chu Thánh đứng trên lưng ngựa, nói với nó: "Mày ở đây đợi, đừng lộn xộn, đợi tao về." Chiến mã Thủ Lăng Nhân không thể quay đầu, Chu Thánh chỉ có thể tạm thời để nó lại chỗ này. "Hí..." Chiến mã Thủ Lăng Nhân kêu một tiếng, cúi đầu bất động, yên lặng chờ đợi.

Chu Thánh đang định rời đi thì bỗng nhiên một tiếng mèo kêu

truyền đến. "Meo ~" Lưu Ly tựa như một đạo hắc bạch quang mang trực tiếp bay tới, tốc độ phi thường nhanh.

Cô một phát nhào vào lòng Chu Thánh, dưới lực xung kích cực lớn suýt chút nữa đụng bay Chu Thánh ra ngoài.

Chu Thánh liên tiếp lùi lại, chân phải anh móc vào yên ngựa, thân thể ngửa ra sau.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân ngẩng đầu đỡ lấy lưng Chu Thánh, lúc này mới không để Chu Thánh trực tiếp ngã xuống. "Em không thể chậm một chút sao?" Chu Thánh bực bội nói. "Meo ô, em chậm một chút là bị bọn chúng đuổi kịp rồi, bọn chúng đi mật đạo, cự ly gần." Lưu Ly mở miệng nói.

Khoảnh khắc cửa thanh đồng mở ra, Lưu Ly vắt chân lên cổ chạy.

Cô biết một khi người của Thiên Tôn Hội phản ứng lại sẽ tới ngăn cản.

Chu Thánh rất nhanh đứng vững thân thể, ôm Lưu Ly xoay người, chỉ vào phù văn trên cửa. "Lưu Ly, dịch một chút." Lưu Ly ngưng mắt, từ trên xuống dưới, từng cái từng cái phiên dịch: "Tín ngưỡng, để chúng ta ngưng tụ lại cùng nhau, Thiên Tôn sẽ ban cho chúng ta hạnh phúc, tuổi thọ.

Ngài là Huyền Hoàng chấp chưởng sinh tử, chúng ta nguyện vì ngài cung phụng tất cả của mình." Trên cửa sập cũng chỉ ngắn gọn hai câu nói. "Meo, đây là giáo ngữ của Thiên Tôn Hội." Lưu Ly quay đầu nói với Chu Thánh. "Em thật sự có nghiên cứu qua à." Chu Thánh có chút ngoài ý muốn. "Meo, anh tưởng bản miêu một trăm năm nay đều đang ngủ sao?" "Nếu không thì sao?" "Bản miêu một trăm năm nay đều đang nỗ lực được không!" Lưu Ly bực dọc nói.

Chu Thánh thản nhiên liếc nhìn Lưu Ly một cái, sau đó nhìn cửa

sập. "Mật mã liệu có phải là ba chữ Thiên Tôn Hội không?" Lưu Ly vừa nói, vươn chân mèo định đi thử. "Mật mã là tám cái." Chu Thánh nói, gọi Lưu Ly lại. "Tám cái?" Lưu Ly nhìn văn tự trên tường, suy tư nửa ngày. "Nếu là tám cái thì liệu có phải khẩu hiệu của Thiên Tôn Hội không?

Em nhớ người của Thiên Tôn Hội khi nhắc tới Thiên Tôn sẽ rất kính ngưỡng mà hô một tiếng." Lưu Ly vừa nói thế, Chu Thánh nháy mắt nhớ ra, theo bản năng buột miệng thốt lên: "Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn." Khi Chu Thánh hô lên mấy chữ này, bỗng nhiên anh cảm giác được một trận tim đập nhanh.

Anh dường như cảm ứng được sau lưng mình có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Một luồng hàn khí từ lòng bàn chân xông thẳng lên cột sống.

Đôi mắt kia phảng phất có thể nhìn thấu nội tâm một người, bí mật của anh phảng phất không chỗ che giấu trong mắt hắn. "Ực." Chu Thánh theo bản năng nuốt nước miếng. "Anh sao thế?" Lưu Ly mở miệng nói một câu, kéo Chu Thánh về thực tại.

Chu Thánh đeo mặt nạ, nhìn không ra biểu tình, nhưng chỉ có anh biết, vừa rồi bản thân phảng phất như bị người ta nắm thóp vậy. "Tôi dường như... cảm ứng được Thiên Tôn." Chu Thánh trầm trọng nói.

Bản thân chỉ niệm một câu khẩu hiệu liền cảm ứng được Thiên Tôn khủng bố, nếu hắn thật sự xuất hiện sẽ cường đại cỡ nào?

Chu Thánh có chút không dám nghĩ tiếp. "Thiên Tôn...

Ngô, anh cư nhiên cảm ứng được Thiên Tôn!" Lưu Ly phi thường kinh ngạc.

Chu Thánh trầm trọng gật đầu, anh cảm giác Thiên Tôn không chỗ nào không có mặt.

Khí tức khiến người ta rét lạnh kia phảng phất hắn thật sự không phải người, còn khủng bố hơn Thần và Tử Thần đã gặp trước đó.

Chu Thánh không dám nghĩ, nếu Thiên Tôn xuất hiện, mình còn nắm chắc thủ hộ long mạch An Lạc không?

Không, không có, một chút cũng không có. "Lưu Ly, năm đó bảy mạch Thủ Lăng Nhân bị diệt, Thiên Tôn có xuất hiện không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi một câu. "Em không..." Lưu Ly vốn định nói không biết, nhưng chú ý tới ánh mắt Chu Thánh, cô thành thật nói: "Không có." Chu Thánh nghe vậy, trong lòng đại khái đã hiểu.

Thiên Tôn Hội rất mạnh, những kẻ mình gặp hiện tại chỉ là tầng trung của Thiên Tôn Hội, cao tầng còn chưa xuất động. "Tôi hiện tại thực lực đối phó tầng trung Thiên Tôn Hội thì dư xài, nhưng đối phó cao tầng..." Chu Thánh không biết thực lực cao tầng Thiên Tôn Hội mạnh cỡ nào, có điều đã có thể tiêu diệt Thủ Lăng Nhân, nghĩ đến thực lực cũng không đơn giản.

Chương 179

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Chu Thánh cảm nhận được áp lực nặng ngàn cân đè lên người mình.

Kẻ địch lớn nhất của Thủ Lăng Nhân là Thiên Tôn Hội, mà kẻ mạnh nhất của Thiên Tôn Hội còn chưa xuất hiện.

Còn có Thiên Tôn mà bọn họ tín ngưỡng càng là tuyệt thế khủng bố. "Meo, anh tạm thời đừng nghĩ những cái này, anh hiện tại thực lực tuy còn chưa so được với bảy mạch Thủ Lăng Nhân năm đó, nhưng cũng rất mạnh." Lưu Ly nói một câu. "Bảy mạch Thủ Lăng Nhân mạnh cỡ nào?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi. "Meo...

Người yếu nhất cũng mạnh hơn em." Lưu Ly nói thật.

Chu Thánh nghe vậy, nháy mắt hiểu rõ.

Thực lực của Lưu Ly anh biết, khi biến thành mèo thì cũng xêm xêm anh, khi biến thành người thì chiến đấu lực gấp đôi.

Vòng cờ hắc bạch xoay chuyển, dễ dàng đánh nát mọi phòng ngự của cường giả Tiên Thiên.

Chu Thánh hồi thần lại, nhìn cửa sập, nói: "Mở khóa qua trước đã." Thiên Tôn Hội tuy thực lực rất mạnh, nhưng Chu Thánh còn có thời gian trưởng thành.

Chưa đến một tháng anh đã thăng cấp tới Tiên Thiên Viên Mãn.

Tuy hiện tại long mạch lần lượt phục tô, thời gian không đủ, nhưng anh sẽ đem thực lực nâng lên trước khi long mạch toàn diện phục tô. "Meo, biết rồi." Lưu Ly vươn chân mèo, dựa theo khẩu hiệu của Thiên Tôn Hội xoay chuyển bánh xe, chỉ hướng từng phù hiệu một.

Khi bánh xe chỉ hướng chữ thứ tám, chỉ nghe âm thanh "uỳnh uỳnh uỳnh" vang lên, cửa sập từ từ dâng lên.

Cửa sập này đối với người của Thiên Tôn Hội mà nói thật sự không khó, bởi vì người Thiên Tôn Hội đều biết ý nghĩa những phù hiệu này.

Nhưng đối với Thủ Lăng Nhân mà nói, không nhận biết thì chính là không cách nào giải khai. "Meo, vẫn phải xem bản tiểu thư!" Lưu Ly ngẩng đầu nói. "Đợi quay về, em nói cho tôi biết những phù hiệu đặc thù của Thiên Tôn Hội." Chu Thánh nói với cô. "Được thôi meo." Lưu Ly đáp một tiếng. "Nhưng mà anh phải mời em ăn tiệc lớn." Chu Thánh nhẹ nhàng gật đầu, đối với anh vấn đề có thể dùng tiền giải quyết đều không phải vấn đề.

Anh ôm Lưu Ly ngồi trên lưng Chiến mã Thủ Lăng Nhân, tiếp tục đi tới.

Sau khi ra khỏi đường hầm mộ chật hẹp, bọn họ đi thẳng vào một đường hầm khác.

Đường hầm này là đường hầm Thiên Tôn Hội đã chuẩn bị.

Trong mật đạo.

Uông Vũ vốn dĩ khuôn mặt đã nát bấy, hiện tại tâm trạng lại càng trầm xuống, khiến vẻ mặt càng thêm dữ tợn và khủng bố.

Hắn không ngờ rằng mình lại bị mắc lừa, bị một con mèo dắt mũi xoay như chong chóng.

Hắn vốn tưởng rằng mình thay thế Uông Huyền Tông thì nhất định có thể giải quyết được Thủ Lăng Nhân, nhưng hiện thực lại tàn khốc, hắn đấu trí đấu dũng với một con mèo mà vẫn thua.

Nếu không phải sợ Thủ Lăng Nhân không vào được, hắn đã cho người mở cửa thì có lẽ còn chẳng phát hiện ra. "Ngươi còn chẳng

bằng Uông Huyền Tông nữa." Địch Mạn Ba không chút lưu tình đả kích.

Nghe thấy câu này, thân thể Uông Vũ bỗng nhiên run lên bần bật, giống như chịu phải sự kích thích cực độ.

Hắn được Uông Huyền Tông đưa ra ngoài, cũng từng bị Uông Huyền Tông chiếm cứ thân xác, điều hắn hận nhất chính là có người đem hắn ra so sánh với Uông Huyền Tông.

Hắn tuy rằng đã thay thế Uông Huyền Tông, nhưng cái tên đó vẫn là cơn ác mộng trong lòng hắn. "Ta sớm muộn gì cũng sẽ tiêu diệt Thủ Lăng Nhân, không cần đại nhân phải nói ở đây." Uông Vũ nghiến răng nói.

Nếu đổi lại là người khác nói câu đó, hắn đã sớm lao lên giải quyết đối phương rồi.

Nhưng Địch Mạn Ba thì không được, ả là người phụ trách hành động lần này, nghiêm khắc mà nói, hắn đều phải nghe theo đối phương. "Hiện tại Thủ Lăng Nhân đã tiến vào trung khu, ngươi ngăn cản thế nào?" Kiều Trị nhìn Uông Vũ chất vấn. "Nơi đó là đất táng thân mà Thiên Tôn Hội đích thân thiết kế cho Thủ Lăng Nhân, ngay cả tên Thủ Lăng Nhân sấm vào lần trước cũng không qua được, hắn cũng sẽ không ngoại lệ." Uông Vũ âm trầm nói.

Thủ Lăng Nhân của Sơn chi nhất mạch (hệ Núi) chính là đã bỏ mạng tại ngôi mộ thất phía trước. ...

Trong mộ thất.

Theo việc Chu Thánh cưỡi ngựa đi vào, đèn mỡ cá trên bốn bức tường xung quanh nháy mắt bùng cháy.

Màu sắc ngọn lửa cũng giống hệt màu trên khôi giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh, đều là màu xanh lam u tối.

Khi ngọn lửa bùng lên, Chu Thánh mới quan sát xung quanh.

Bốn phía đều cắm những cây cọc đen, nối liền với nhau bằng dây thừng nhỏ, trên dây còn treo những chiếc chuông đồng.

Trên trần nhà điêu khắc rất nhiều đồ đằng cổ quái.

Mà ngay chính giữa đặt một cỗ quan quách, nắp quan mở một nửa, bên trên viết mấy chữ lớn: [Quan Tài Của Thủ Lăng Nhân] Cỗ quan quách này dường như được chuẩn bị đặc biệt cho Thủ Lăng Nhân vậy.

Lưu Ly nhìn rõ kết cấu xung quanh, vội vàng nói: "Mau đi đi!" Chu Thánh cưỡi ngựa định rời đi ngay, không hề dừng lại một khắc.

Lưu Ly nói xong mà không giải thích, điều đó đại biểu nơi này thập phần nguy hiểm, cô ấy không có thời gian giải thích.

Lại liên tưởng đến quan tài Thủ Lăng Nhân bày biện trước mắt, thứ đó chuẩn bị cho Thủ Lăng Nhân, khẳng định rất mạnh mẽ.

Chu Thánh trực tiếp cúi người, định lao ra ngoài. "Đinh linh linh..." Bỗng nhiên, một trận tiếng chuông truyền đến.

Chuông treo trên dây thừng toàn bộ rung lắc.

Đèn mỡ cá bốn phía phát sinh biến đổi, từ màu xanh lam chuyển thành màu trắng sữa.

Lưu Ly sắc mặt ngưng trọng nhìn Chu Thánh, nói: "Nhất định phải nhớ kỹ mình là ai!

Nhất định đừng quên chính mình.

Anh tên là Chu Thánh, Thủ Lăng Nhân Chu Thánh!" ... "Đinh linh linh..." "Được rồi, hiện tại vào học, lấy sách vở của các em ra nào." Trong phòng học, Chu Thánh mở mắt ra, nhìn thấy giáo viên đang đứng trên bục giảng, giảng giải về chuyên ngành máy tính.

Cố đại hoa khôi mặt lạnh như tiền ngồi ở ngay trước mặt hắn, xung quanh là không ít bạn học. "Cái này là... chuyện gì thế này?" Chu Thánh ngẩn người. "Mình không phải đang gác lăng sao?

Sao lại về đây rồi?" Trong lòng Chu Thánh đầy rẫy sự khó hiểu.

Ngay khi hắn đang hồ nghi, đột nhiên nghe thấy giáo viên hét lớn một tiếng: "Chu Thánh!" Chu Thánh theo bản năng đứng dậy, nhưng nghĩ lại lại thấy có chút không đúng.

Mình đang đi gác lăng, không phải đang đi học.

Hơn nữa, còn nửa tháng nữa mới vào học mà.

Quan trọng nhất là, mình quay lại trường học lúc nào?

Mèo của tôi đâu?

Ngựa của tôi đâu?

Khôi giáp Thủ Lăng Nhân của tôi đâu?

Trong lòng Chu Thánh tràn ngập nghi vấn, vừa mở mắt ra, tất cả đều thay đổi. "Chu Thánh, Chu Thánh." Giáo viên trên bục giảng gọi liền hai tiếng. "Có." Chu Thánh đáp một tiếng.

Cố đại hoa khôi ngồi bàn trước quay đầu nhìn thoáng qua Chu Thánh, ánh mắt vẫn đạm mạc như cũ.

Tuy nhiên Chu Thánh nhìn thấy con mèo đen trắng trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp. "Hóa ra là ở đó." "Chu Thánh, em nói xem ứng dụng của máy tính có những gì." Giáo viên trên bục giảng yêu cầu Chu Thánh trả lời câu hỏi.

Chương 180

Chu Thánh không để ý đến lời giáo viên, hắn hiện tại chỉ muốn tìm Lưu Ly hỏi cho rõ ràng xem chuyện gì đang xảy ra. "Chu Thánh, không muốn học thì cút ra ngoài cho tôi!" Giáo viên chỉ vào Chu Thánh quát.

Chu Thánh trực tiếp lờ đi giáo viên, đi đến bên cạnh Hoắc Ngọc Tiệp. "Đưa mèo cho tôi." Hoắc Ngọc Tiệp nhàn nhạt liếc Chu Thánh một cái, không thèm để ý.

Chu Thánh trực tiếp động thủ, nhưng lại bị Hoắc Ngọc Tiệp giữ chặt lại. "Nó là mèo của tôi." Chu Thánh vốn định vùng ra, lại phát hiện thực lực của mình đã mất hết.

Sao có thể chứ?

Tôi cư nhiên sức mạnh còn không bằng Hoắc Ngọc Tiệp?

Tôi chính là Tiên Thiên viên mãn cơ mà?

Khi Chu Thánh đang chấn kinh, một con dao găm từ sau lưng đâm xuyên qua tim hắn. "Không ngoan ngoãn nghe giảng, vậy thì chết đi." Chu Thánh quay đầu, khó tin nhìn giáo viên.

Sắc mặt ông ta vô cùng dữ tợn, thậm chí là điên cuồng.

Cảm giác đau đớn truyền đến đại não, Chu Thánh đưa tay ôm ngực, cảm nhận nỗi đau.

Hắn từ từ ngã xuống, khi ngã xuống, hắn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của tất cả mọi người.

Trời, phảng phất như tối sầm lại. "Mình chết rồi." Đó là ý niệm cuối cùng của Chu Thánh.

Hắn nhắm mắt lại, không biết qua bao lâu, hắn mới mở mắt ra lần nữa.

Khi mở mắt, hắn phát hiện mình đang ở trên đường cái. "Hả?

Mình chưa chết?" Chu Thánh nhìn dòng người và xe cộ tấp nập, trong đầu có chút nghi hoặc. "Khoan đã, tại sao mình lại chết?

Mình không phải nên ở trong lớp học sao?

Mình đứng trên đường phố làm gì?" Trong lòng Chu Thánh đầy rẫy sự hồ nghi, hắn cảm giác mình hình như đã quên mất thứ gì đó. "Hiện tại hình như mình đang phải đi học thì phải." Chu Thánh ngẫm nghĩ kỹ, mới nhớ ra mình là sinh viên Đại học Thượng Hải, phải đi học rồi.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh nhìn bản đồ.

Trường học ở cách đây một cây số, băng qua đường đi thẳng là tới.

Nghĩ vậy, Chu Thánh đợi đèn xanh rồi mới đi qua đường. "Bíp bíp!" Đột nhiên, tiếng còi xe vang lên, Chu Thánh còn chưa kịp phản ứng đã bị húc bay xa mấy chục mét.

Giữa không trung, hắn dường như nghe thấy một giọng nữ thanh thúy: "Chu Thánh, đừng quên tên của mình, đừng quên mình là ai.

Bọn họ sẽ tước đoạt ý chí và ý thức của anh trong ảo cảnh, ngàn vạn lần đừng quên... bản thân là Thủ Lăng Nhân!" "Meo~" "Mèo?" Phanh!

Chu Thánh ngã mạnh xuống đất, ý thức dần dần mơ hồ.

Không ít người qua đường nhao nhao vây lại, nhìn Chu Thánh nằm trên mặt đất, cầm điện thoại chụp ảnh. "Haiz, người trẻ tuổi tốt biết bao, cư nhiên bị tông chết rồi." "Đăng cái Story, tiêu đề là: Trân quý

sinh mệnh, đừng có vượt đèn đỏ!" "Nguyện thiên đường không có ô tô." Người đi đường xung quanh vừa chụp ảnh đăng mạng xã hội, vừa bày tỏ sự thương hại, rơi những giọt nước mắt cá sấu.

Khi ý chí sắp tiêu tan, Chu Thánh nhìn thấy một đôi mắt.

Mặt trời rực rỡ trên bầu trời biến thành một đôi mắt âm lãnh, ngưng thị nhìn hắn.

Giống như con mắt của thượng đế, nhìn xuống nhân gian như nhìn lũ sâu kiến. "Thủ Lăng Nhân...

Ta là...

Thủ Lăng Nhân..." Chu Thánh nói xong câu cuối cùng, lại nhắm mắt lại. ...

Trong mộ thất.

Lưu Ly đứng trên quan tài Thủ Lăng Nhân, cảnh giác nhìn bốn phía.

Ý chí của Chu Thánh bị tước đoạt, cô bắt buộc phải bảo vệ thân thể Chu Thánh, đợi ý chí anh ấy quay về.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân đã được cô sắp xếp rời đi, đi đón Thủ Lăng Nhân của Sơn chi nhất mạch tới. "Đất táng Thủ Lăng Nhân, ai đến người đó chết." Uông Vũ dẫn người từ trong mật đạo đi ra.

Nơi này là mộ thất được thiết kế chuyên biệt cho Thủ Lăng Nhân, chỉ cần Thủ Lăng Nhân đi vào sẽ bị tước đoạt ý thức, sau đó lại lặp đi lặp lại cái chết.

Chỉ cần ý chí tiêu tan, sẽ biến thành một cái xác rỗng.

Giống hệt như Thủ Lăng Nhân hệ Sơn vậy. "Meo, các ngươi dám đến gần, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết chết các ngươi!" Lưu Ly đứng trên quan quách, ngữ khí thập phần băng lãnh.

Cô mở ám cách trên khôi giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh, lấy độc hoàn ra. "Viên độc hoàn này dẫn nổ, các ngươi ai cũng không chạy thoát." Lưu Ly dùng độc hoàn uy hiếp bọn họ.

Nhìn thấy độc hoàn, đám người Uông Vũ không dám đến gần.

Bọn họ cảm ứng được khí tức nguyền rủa từ độc hoàn.

Đó là độc tố được trích ra từ Hải Đạo Đao (Dao Cướp Biển), mang theo khí tức nguyền rủa nồng đậm, một khi dẫn nổ, bọn họ đều phải chết.

Không ai có thể miễn dịch với nguyền rủa của độc hoàn.

Ngoại trừ Uông Trực.

Uông Vũ không đến gần, nhưng cũng không đại biểu hắn cứ thế bỏ cuộc.

Hắn đứng ở cửa mộ thất, lấy ra vũ khí tầm xa, công kích Lưu Ly trên quan quách.

Lưu Ly thể hình nhỏ nhắn, trước khi ám khí bắn tới đã tung mình né tránh, sau đó châm lửa cho đèn mỡ cá trên tường.

Từng ngọn đèn mỡ cá cháy lên, sinh ra một ít khói đen kịt.

Khói đen trong ngôi mộ thất không quá sáng sủa này rất khó nhận ra, nếu không đến gần nhìn thì căn bản không phát hiện được.

Đám người Uông Vũ nhìn thấy đèn mỡ cá sáng lên, nhao nhao lui ra khỏi mộ thất, không dám tới gần.

Một khi đèn mỡ cá cháy, dẫn phát chuông đồng vang lên, ý thức của bọn họ cũng sẽ bị tước đoạt.

Đến lúc đó bản thân cũng sẽ biến thành một cái xác không hồn.

Lưu Ly thắp xong gần hai phần ba số đèn, mới lui về đứng trên

nắp quan tài.

Chỉ cần có người dám đi vào, Lưu Ly sẽ thắp nốt số đèn phía sau, khiến cho ý thức của tất cả mọi người đều bị tước đoạt.

Lưu Ly nhìn bọn họ rời đi xong, mới quay đầu nhìn Thủ Lăng Nhân trong quan quách. "Meo, anh ngàn vạn lần đừng quên mình là ai nhé, nhất định phải đi ra." Lưu Ly có chút lo lắng.

Một khi triệt để lãng quên bản thân, thì linh hồn sẽ hoàn toàn tiêu tán, chỉ để lại một cỗ nhục thân. ...

Trong thế giới ý thức.

Chu Thánh mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện.

Mùi thuốc nồng nặc kích thích khứu giác hắn, người mặc áo blouse trắng, đèn sợi đốt chói mắt, chiếu khiến hắn gần như không mở nổi mắt. "Phanh!" Máy khử rung tim đánh vào người hắn, khiến ngũ tạng lục phủ trong cơ thể như ăn trọn một quyền, vô cùng khó chịu. "Bệnh nhân nhịp tim hồi phục, huyết áp bình thường, đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt quan sát!" Trong cơn mơ hồ, Chu Thánh còn nghe thấy lời của bác sĩ.

Chương 181

Không biết qua bao lâu, Chu Thánh mở mắt ra lần nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn trần nhà, lại nhìn xung quanh.

Trên người mình cắm đầy các loại ống, há miệng muốn nói chuyện cũng không nói nên lời, đeo mặt nạ dưỡng khí, trong cổ còn cắm ống dẫn dinh dưỡng, ống dẫn trực tiếp cắm vào cổ họng, thập phần không thoải mái.

Tay trái hắn đeo các loại máy móc, tay phải thì cắm đầy kim tiêm truyền dịch.

Chu Thánh gian nan vươn tay, muốn rút cái ống trong cổ mình ra, quá khó chịu rồi.

Khi tay phải hắn vừa giơ lên, cô y tá nhỏ mặc váy hồng cười tủm tỉm đi tới. "Anh vẫn chưa khỏi, không được cử động nha." Chu Thánh nhìn nụ cười của cô ta, trong lòng bỗng nhiên có loại sợ hãi mạc danh.

Hắn không biết cỗ cảm giác sợ hãi này từ đâu mà đến, nhưng trong đầu vẫn luôn có một bóng hình đang gọi hắn, bảo hắn đi.

Mau đi đi!

Hắn không hiểu, là ai muốn bảo mình đi.

Mình rõ ràng đang ở nhà, sao lại xuất hiện trong bệnh viện rồi?

Trong đầu Chu Thánh đầy rẫy nghi hoặc.

Mình rõ ràng thi đại học xong, đang đợi giấy báo trúng tuyển, sao đột nhiên lại đến bệnh viện?

Càng nghĩ, đầu Chu Thánh càng đau.

Giống như có thứ gì đó bị rút đi vậy. "Bốp!" Cô y tá tát một cái

vào người Chu Thánh, đánh khiến hắn vô cùng đau đớn. "Đã bảo anh đừng cử động, không nghe thấy à?" Chu Thánh không dám cử động nữa, cô y tá đánh quá đau.

Cô y tá thấy Chu Thánh ngoan ngoãn rồi, bèn lột sạch quần áo trên người hắn, đồng thời kéo một tấm gương đặt phía trên Chu Thánh.

Thông qua tấm gương, Chu Thánh nhìn thấy trên thân thể mình toàn là thương tích, máu thịt be bét.

Hai đùi hắn toàn bộ đều là vết thương, xương cốt đều có thể nhìn thấy, giống như bị người ta lấy đá đập nát vậy.

Trên cánh tay càng là máu tươi đầm đìa, như thể bị người ta dùng dao chém.

Trên bụng còn cắm mấy cái ống, mỗi cái ống đều nối với một cái máy.

Quan trọng nhất là, trên đầu hắn cũng có vết thương, bị người ta bổ ra.

Nhìn thấy một màn này, Chu Thánh triệt để chết lặng. "Cái này rốt cuộc... là chuyện gì xảy ra?" Hắn mộng bức, hắn sợ hãi, hắn khủng hoảng.

Hắn rõ ràng đang ở nhà đợi thành tích thi đại học, sao ngủ một giấc tỉnh dậy lại nằm ở đây rồi?

Trên người còn cắm đầy các loại ống dẫn.

Giống như chuột bạch thí nghiệm, bị người ta khống chế để nghiên cứu. "Bảo anh đừng cử động, nghe không thấy à?" Cô y tá đưa tay bóp vào vết thương của Chu Thánh.

Cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế khiến Chu Thánh đau không chịu nổi, nhưng càng đau đại não hắn càng tỉnh táo.

Một vài đoạn ký ức đứt quãng xuất hiện trong đầu hắn. "Dĩ ngã phàm khu, hộ ngã hoàng lăng!" (Lấy thân phàm trần, bảo vệ hoàng lăng ta!) Trong đầu Chu Thánh xuất hiện bảy bóng người.

Bọn họ có người liệt hỏa quấn thân, có người chưởng khống sấm sét, có người gánh vác núi lớn, có người tay nâng bàn quay (la bàn), có người đứng trên đỉnh cây, có người mặc áo giáp, có người nắm giữ thủy long.

Bọn họ thần tình lạnh lùng, trước người mỗi người đều có một con rồng vàng (kim sắc long hồn).

Còn có hai vị trí trống, hai vị trí đó là màu trắng đen, hơn nữa vị trí là ở phía trước bảy người kia.

Hai con long hồn khổng lồ uốn lượn giữa không trung, dường như đang chờ đợi người bảo vệ của mình.

Khi Chu Thánh đang nhìn đến nhập mê, bỗng nhiên hắn nhìn thấy một người mặc khôi giáp, cưỡi một con chiến mã bốc lửa lam, trên vai còn có một con mèo, bên hông đeo một đao một kiếm, đi về phía một trong những vị trí trống đó.

Long hồn vàng kim quấn quanh thân thể người đó, khiến người đó trông càng thêm thần thánh.

Người đó nhẹ nhàng quay đầu, nhìn về phía sau, dường như phát hiện ra mình vậy.

Trên mặt người đó đeo một chiếc mặt nạ quỷ, khiến hắn trông thập phần dữ tợn khủng bố, mang theo một tia khí tức âm sâm.

Người đó vươn bàn tay đeo găng kim loại, đặt lên mặt mình, từ từ tháo mặt nạ xuống.

Khi mặt nạ được tháo xuống, Chu Thánh chấn kinh.

Bởi vì khuôn mặt đó, chính là mình!

Người đó, cũng là mình!

Hắn nhìn chằm chằm vào mình, từ từ mở miệng nói: "Dĩ ngã thân thể, thủ ngã hoàng lăng!" (Lấy thân thể ta, giữ gìn hoàng lăng ta!) Khi người đó nói xong câu này, mọi sự vật trong đầu Chu Thánh toàn bộ biến mất, quy về bóng tối.

Nhưng câu nói đó lại không ngừng vang vọng trong lòng Chu Thánh. "Dĩ ngã phàm khu, thủ ngã hoàng lăng..." Chu Thánh lặp đi lặp lại mấy lần, bỗng nhiên hiểu ra. "Ta là...

Thủ Lăng Nhân!

Ta là Thủ Lăng Nhân!" Chu Thánh nhớ ra rồi.

Nhưng một cơn đau đớn kịch liệt ập đến, khiến hắn không thể không mở mắt ra.

Mở mắt ra nhìn, cô y tá đang cầm một cái kim tiêm to bằng cánh tay trẻ con, cắm vào thiên linh cái của hắn. "Đầu của anh, vẫn đang động đậy nha ~" ...

Mở mắt ra.

Một khung cảnh ấm áp đập vào mi mắt.

Hắn nằm trong một căn phòng màu hồng phấn mờ ảo, từ tường đến giường đều là màu hồng.

Bên cạnh giường còn có một bàn trang điểm tinh xảo, trên mặt đất chất đầy các loại thú bông và búp bê.

Trên đầu Chu Thánh còn có một chiếc đèn chùm.

Không biết vì sao, Chu Thánh có chút lo lắng chiếc đèn trên đầu sẽ rơi xuống.

Chu Thánh ngồi trên chiếc giường mềm mại, xoa xoa đầu.

Không biết tại sao, hắn cảm giác đầu mình vô cùng đau đớn, đau như muốn nứt ra.

Cảm giác đó giống như bị người ta dùng kim chọc nát một lượt vậy.

Sau khi tỉnh táo lại một chút, Chu Thánh mới trầm tư.

Mình đây là đang ở đâu?

Tại sao mình chỉ nhớ mình tên là Chu Thánh?

Những thứ khác lại không nhớ?

Chu Thánh mỗi lần tỉnh lại đều sẽ mất đi ký ức.

Hiện tại, hắn chỉ nhớ tên mình, còn có cha mẹ, những thứ khác thì không biết. "Chẳng lẽ, đây là nhà mình?" Chu Thánh vừa nảy ra ý niệm này liền lập tức phủ quyết. "Mình đường đường nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bố trí phòng mình thành cái dạng này?" Căn phòng này chỗ nào cũng dán đầy hình hoạt hình, nhìn qua là biết của một tiểu loli kiều nhỏ đáng yêu.

Chu Thánh nghĩ đến đây, không khỏi có chút chờ mong.

Hắn ngồi trên giường mấy phút, rồi lại đứng lên. "Đàn ông phải chủ động chút." Chu Thánh vừa kéo chăn định dậy, bỗng nhiên phát hiện trong chăn có một tiểu loli buộc tóc hai chùm. "A, bị anh tìm thấy rồi." Tiểu loli đáng yêu ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, sau đó bò ra.

Tiểu loli này trông chưa đến mười tám tuổi, mặc bộ đồ ngủ hình thú, trông rất dễ thương, dễ thương đến mức khiến người ta muốn ôm mãi.

Chương 182

Chu Thánh nhìn tiểu loli đáng yêu, lại nhíu mày.

Loli tuy tốt, nhưng mình không quen nha? "Em là?" "Em là chủ nhân của anh a!" Tiểu loli nói một câu, sau đó lấy ra vòng cổ, đeo vào cho Chu Thánh.

Chu Thánh muốn ngăn cản, lại phát hiện mình căn bản không nhấc nổi tay lên.

Khi vòng cổ bị đeo vào, tiểu loli mới đứng trên đùi Chu Thánh.

Cô bé đi tất lụa trắng, cọ khiến Chu Thánh có chút ngứa ngáy. "Cún con, gọi chủ nhân." Tiểu loli ngẩng đầu nói.

Chu Thánh cưỡng ép dục vọng trong lòng xuống, hắn muốn làm rõ sự tình.

Hắn ngẩng đầu nhìn tiểu loli, chất vấn: "Cô rốt cuộc là ai?" "Đã bảo em là chủ nhân của anh mà!" Tiểu loli nói.

Chu Thánh đột nhiên vùng dậy, một phen đẩy ngã tiểu loli.

Loli có ba cái tốt: Nhỏ nhắn, đáng yêu và dễ đẩy ngã.

Mấy lão sắc phỉ (LSP) nói quả không sai.

Chu Thánh đẩy ngã tiểu loli xong liền một tay bóp cổ cô bé. "Ta cho cô một cơ hội nữa, nói cho ta biết, cô là ai, tại sao ta lại ở đây!" Tiểu loli phồng má, khó chịu nói: "Đại Bạch, Nhị Bạch, bắt lấy cún con, nó không nghe lời rồi." Chu Thánh đang hồ nghi Đại Bạch Nhị Bạch là ai, bỗng nhiên hai con thú bông đứng dậy, trực tiếp trói gô Chu Thánh lại.

Bọn chúng rõ ràng là thú bông, Chu Thánh lại phát hiện mình

không thoát ra được.

Tiểu loli từ trên giường xuống, chống nạnh tức giận chỉ vào Chu Thánh: "Anh một điểm cũng không đáng yêu, em không thích anh, em muốn xé xác anh!

Dán hắn lên tường cho ta!" Theo tiếng hét của cô bé, Đại Bạch và Nhị Bạch ép Chu Thánh dính chặt vào tường, tay chân dang rộng, trông hệt như một chữ Đại.

Chu Thánh động cũng không động được, biến cố bất thình lình khiến hắn rất khó hiểu.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mình bị một tiểu loli khống chế thì thôi đi, còn bị thú bông dán lên tường?

Cái này cũng quá mức ly phổ (vô lý) rồi chứ?

Chu Thánh đang giãy dụa, bỗng nhiên nhìn thấy tiểu loli từ gầm giường lôi ra một khẩu súng máy Gatling rất lớn.

Chu Thánh: "..." Thật sự là con mẹ nó quá vô lý! "Đát đát đát đát đát..." "Ha ha ha ha..." Chu Thánh chỉ nghe thấy tiếng cười cuồng loạn của cô gái và nhìn thấy nòng súng phun ra lửa xanh lam, sau đó những thứ khác đều không biết nữa, cả thế giới liền chìm vào bóng tối. ...

Không biết qua bao lâu, Chu Thánh đột nhiên nghe thấy có người gọi hắn. "Đại Thánh, Đại Thánh..." Chu Thánh nghe thấy tiếng vang bên tai, lại không muốn mở mắt.

Hắn không biết là chuyện gì, phảng phất như mở mắt ra sẽ nhìn thấy điều khủng bố, không nguyện ý mở mắt. "Đại Thánh, dậy ăn cơm đi học nào, mấy giờ rồi hả." Âm thanh vang lên lần nữa.

Chu Thánh vẫn không muốn mở mắt, không biết là sợ đối diện

hiện thực, hay là sợ đối diện với cái gì. "Thằng nhóc thúi, còn không dậy ăn cơm, đi học muộn bây giờ." Một giọng nói hồn hậu vang lên.

Chu Thánh chậm rãi mở mắt, nhìn thấy một ánh mắt từ tường đang nhìn mình. "Đại Thánh, dậy ăn cơm thôi." Mẹ Chu gọi một tiếng. "Vâng." Chu Thánh gật đầu, ngồi dậy.

Đây là phòng của hắn.

Trong phòng bày đầy các loại sách vở và máy tính.

Hắn dậy đi dép lê, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, đi vệ sinh, rùng mình một cái rồi mới đi ra.

Ra ngoài xong, phòng khách đã bày đầy bữa sáng.

Nhà Chu Thánh chỉ là một gia đình bình thường, mẹ và cha hắn đều có công việc riêng.

Nhà ở ngoại ô Thượng Hải, có một căn hộ rộng một trăm hai mươi mét vuông.

Ở mười mấy năm, căn nhà có chút cũ kỹ.

Chu Thánh ngồi trên chiếc ghế gỗ tróc sơn, nhìn quả trứng gà đã bóc vỏ. "Ăn chút màn thầu trước đi, rồi hẵng ăn trứng, con đang tuổi lớn, uống nhiều sữa bò vào." Mẹ Chu ôn nhu nói. "Vâng." Chu Thánh gật đầu.

Cha Chu đặt quyển sách trong tay xuống, tức giận nói: "Thằng nhóc thúi, đều là học sinh cấp ba rồi, còn phải để mẹ gọi dậy, sau này ở ký túc xá trường học, không được lười biếng nữa đâu đấy." "Dạ." Chu Thánh gật đầu, cầm màn thầu ăn.

Bữa sáng, vui vẻ hòa thuận.

Khi ăn xong, mẹ Chu cầm cặp sách đưa cho Chu Thánh. "Đến trường học hành cho tốt, hết tiền thì mượn điện thoại thầy giáo gọi về

nhà, mẹ gửi cho." Chu Thánh nhìn cặp sách của mình, đột nhiên ngẩn người, bởi vì trong đầu hắn, không biết từ lúc nào vang lên một giọng nói. "Chu Thánh, ngàn vạn lần đừng mê thất, cũng đừng quên chính mình." Giọng nói này thập phần quen thuộc, nhưng Chu Thánh lại không biết là của ai.

Hắn nhìn người mẹ đang đứng trước mặt mình, không nhận lấy cặp sách, mà là chạy về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Chu Thánh lấy gương ra nhìn chính mình.

Trong gương, ánh mắt thâm thúy, tóc hơi dài, trên người còn có một vài vết sẹo, trên tay cũng có vết chai sạn. "Ta rốt cuộc là ai?" Chu Thánh lâm vào mê mang.

Hắn biết mình là Chu Thánh, nhưng hắn luôn cảm giác mình đã quên lãng điều gì đó. "Đại Thánh, Đại Thánh." Mẹ Chu gõ cửa bên ngoài phòng ngủ. "Ta rốt cuộc là ai!" Chu Thánh hét lớn, đập nát cái gương. "Choang!" Gương vỡ tan.

Trong những mảnh gương vỡ vụn, Chu Thánh nhìn thấy chính mình mặc khôi giáp Thủ Lăng Nhân, ngồi trên chiến mã.

Những đoạn ký ức đứt quãng nháy mắt ùa về. "Thủ Lăng...

Thủ Lăng...

Đúng, ta là Thủ Lăng Nhân!" Ánh mắt Chu Thánh càng ngày càng trong trẻo.

Hắn mở cửa phòng ngủ, ánh mắt bình tĩnh nhìn mẹ mình. "Mẹ, đợi con về nhà." Chu Thánh khẽ nói một câu. "Con... con..." Mẹ Chu còn chưa nói xong, Chu Thánh trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống.

Lần này, hắn lựa chọn ôm lấy cái chết. "Nói đi, các ngươi có thể giết ta bao nhiêu lần?" ...

Trong thế giới ý thức, Chu Thánh trải nghiệm đủ loại cái chết.

Trời mưa chết đuối, ngủ bị giết, đi đường bị ám toán...

Càng ly kỳ hơn là đi tắm bị điện giật chết.

Tuy nhiên Chu Thánh mỗi lần tỉnh lại, đều sẽ dùng dao hoặc mảnh thủy tinh, khắc lên cánh tay mình ba chữ "Thủ Lăng Nhân".

Dù hắn có quên mình họ gì tên gì, hắn cũng không quên, mình là Thủ Lăng Nhân.

Tuy rằng mỗi lần tử vong đều sẽ bị tước đoạt ký ức, nhưng hắn không quên thân phận của mình.

Chết nhiều rồi, Chu Thánh không còn sợ cái chết nữa.

Chỉ là, hắn hồn nhiên không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Chương 183

Khi chết quá nhiều, hắn trở nên tê liệt.

Hắn ngồi trong một đường hầm tối tăm, dường như chỉ có hoàn cảnh hắc ám mới có thể đem lại cho hắn một chút an ủi trong tâm hồn.

Chu Thánh ngồi dưới đất, dựa vào tường.

Tay phải nắm sợi dây sắt nhuốm máu, trên cánh tay trái bị hắn rạch ra ba chữ "Thủ Lăng Nhân".

Cảm giác đau đớn khiến hắn tùy thời bảo trì tỉnh táo, để hắn biết rõ ràng mình là ai. "Tu tu...

Xình xịch xình xịch..." Xe lửa dần dần chạy tới.

Chu Thánh nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói. "Đánh không chết ta, chung quy sẽ làm ta càng mạnh hơn!" Chu Thánh từ mép đường hầm nhảy xuống, dang rộng hai tay, chủ động ôm lấy cái chết.

Hướng chết mà sinh!

Xe lửa tiến vào đường hầm, lái tàu cũng nhìn thấy Chu Thánh đang đứng trên đường ray.

Lái tàu chở hàng giảm tốc độ, ngay khi Chu Thánh tưởng lái tàu sắp dừng lại thì sau lưng hắn cũng truyền đến tiếng còi hơi. "Tu tu..." "Phanh!" Hai đoàn tàu đâm vào nhau, Chu Thánh trực tiếp biến mất.

Không để lại máu thịt, cái gì cũng không còn sót lại.

Ý thức của hắn tiêu tan trong ác mộng.

Giây tiếp theo.

Trong mộ thất, Chu Thánh từ từ mở mắt, nhìn hoàn cảnh tối đen.

Ý thức quay về cơ thể, trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn.

Hắn chịu đau đớn trong thế giới ý thức, ảnh hưởng đến cả hiện thực.

Hắn đưa tay đẩy nắp quan quách, nhìn phù văn trên trần nhà.

Lưu Ly đứng trên nắp quan tài, nhìn thấy Chu Thánh thức tỉnh, đầu tiên là cất độc hoàn vào ám cách trong khôi giáp Chu Thánh, sau đó mới nhảy vào lồng ngực Chu Thánh. "Meo, còn tưởng anh không tỉnh lại được nữa." Lưu Ly lệ đẫm mắt nhìn Chu Thánh, những hạt ngọc trai nhỏ từng hạt từng hạt rơi xuống.

Chu Thánh gian nan đưa tay, túm lấy gáy Lưu Ly, đặt cô ấy nằm bên cạnh đầu mình. "Đừng chạm vào anh, hiện tại anh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục." Chu Thánh hiện tại toàn thân đau nhức, ý thức tuy đã quay về nhưng cũng chịu nhất định thương tổn.

Dù sao, trải nghiệm đủ loại cái chết, đủ loại cảm giác đau đớn tập kích toàn thân, đến hiện tại vẫn chưa tiêu tan. "Ngô...

Em xoa bóp cho anh." "Đừng chạm vào anh là được, để anh tự khôi phục." Chu Thánh gian nan nói.

Hắn hiện tại cần nhất là tự mình hồi phục, hắn quá suy yếu, suy yếu đến mức gió thổi là ngã. "Meo, được." Lưu Ly lẳng lặng đứng bên cạnh Chu Thánh, tháo mặt nạ quỷ trên mặt Chu Thánh xuống, để hắn hít thở cho tốt.

Khi mặt nạ được tháo ra, Lưu Ly mới phát hiện sắc mặt Chu Thánh trắng bệch, không chút huyết sắc, giống như người sắp chết vậy. "Meo!" Lưu Ly vẫy đuôi, đặt vào bên miệng Chu Thánh. "Há mồm, cắn đuôi em." "Làm gì?" Chu Thánh vừa há mồm, Lưu Ly liền nhét đuôi vào miệng Chu Thánh.

Hạt châu đen trắng từ trong cơ thể Lưu Ly hiện ra, dung nhập vào cơ thể Chu Thánh, điều tiết khí tức cho hắn.

Mà Lưu Ly, cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên mệt mỏi, giống như sắp ngủ gật, mi mắt không ngừng sụp xuống.

Chu Thánh muốn nói chuyện, nhưng lại không nói được gì. "Anh hiện tại trạng thái không tốt, ý thức tuy đã quay về nhưng chịu quá nhiều thương tổn." Lưu Ly nhắc nhở một câu. "Anh mỗi lần chết một lần, ý thức sẽ tiêu tan một phần, em không biết anh đã chết bao nhiêu lần, nhưng nhìn anh suy yếu thế này, chỉ dựa vào tự mình điều tiết thương thế, điều tiết mấy năm cũng không khôi phục nổi." Lưu Ly vừa nói vừa nhìn vào mắt Chu Thánh. "Em là tử sĩ mà, tử sĩ chính là phải phục vụ cho Thủ Lăng Nhân.

Anh không thể xảy ra chuyện, anh còn phải phúc diệt Thiên Tôn Hội nữa, em cũng sẽ không sao đâu, cùng lắm là suy yếu một thời gian thôi." "À đúng rồi, con ngựa của anh, bị em gọi đi mang thi thể Thủ Lăng Nhân hệ Sơn đến giúp rồi." Ngữ khí nói chuyện của Lưu Ly càng ngày càng yếu.

Khi cô ấy giao đại xong hết thảy, bốn chân rốt cuộc không chống đỡ nổi thân thể, trực tiếp ngã xuống.

Cô lấy đuôi mình làm môi giới, cưỡng ép thúc đẩy hai hạt châu đen trắng tiến vào cơ thể Chu Thánh.

Sự tiêu hao này, không chỉ là cương khí trong cơ thể cô, mà còn là thọ mệnh làm người của cô.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly bên cạnh đầu, muốn vươn tay xoa đầu cô, tay lại không nhấc lên nổi.

Âm Dương Châu đang ở trong cơ thể khơi thông kinh mạch cho hắn, lúc này hắn vẫn chưa triệt để hồi phục lại. "Meo ~" Lưu Ly

thoáng cái biến thành người nằm bên cạnh Chu Thánh, trên ngũ quan tinh xảo tràn đầy vẻ mệt mỏi, đôi mắt sáng ngời không còn ánh hào quang, hàng mi dài nửa che con mắt, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ nhắm lại.

Tay phải cô cầm chiếc ô, đỉnh ô đặt trong miệng mình.

Chu Thánh điều động Long Mạch Chi Linh trong cơ thể, bảo vệ Lưu Ly, tránh cho thọ mệnh cô trôi đi quá nhiều. "Hai ngày nữa là sinh nhật hai mươi tuổi của em rồi." Lưu Ly yếu ớt nói một câu.

Chu Thánh nghe vậy sắc mặt biến đổi, câu nói này của Lưu Ly ý là, cô biến thành người, tối đa chỉ có thể duy trì hai ngày.

Hắn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Toàn thân không thể động đậy. "Không sao, em nằm một lát, khôi phục một chút cương khí là có thể biến về rồi." Lưu Ly cười nói một câu, nụ cười rất miễn cưỡng.

Chu Thánh nhìn cô, cái gì cũng không nói.

Hiện tại thương đau trên người hắn đã dần dần tiêu tan, cương khí trong cơ thể cũng đang dần dần khôi phục.

Hạt châu đen trắng của Lưu Ly, quả thực rất hữu dụng.

Qua mười mấy phút sau, Chu Thánh cảm giác cương khí trong cơ thể mình đã khôi phục một ít, hắn nhấc tay lấy chiếc ô ra, sau đó đỡ Lưu Ly dậy. "Em mau biến về đi." "Meo ~" Lưu Ly kêu một tiếng, hạt châu đen trắng tiến vào cơ thể cô.

Cô lắc mình một cái, biến thành con mèo đen trắng.

Chu Thánh ôm mèo vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu. "Em nói sớm chứ." Chu Thánh khẽ thở dài.

Lưu Ly không thể biến thành người nữa, mỗi lần biến thành

người, sinh mệnh lực của cô đều đang trôi đi nhanh chóng.

Chu Thánh không biết cô còn có thể kiên trì bao lâu. "Meo, không sao đâu." Lưu Ly nói một câu. "Em nghỉ ngơi trước đi." Chu Thánh an ủi. "Vâng." Lưu Ly gật cái đầu mèo, nhắm mắt lại ngủ.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly trong lòng, nhẹ nhàng xoa đầu.

Bên ngoài mộ thất, Uông Vũ vẻ mặt âm trầm đứng ở cửa, nhìn Thủ Lăng Nhân đang ngồi dậy, trong lòng tràn ngập lửa giận.

Chết đi, tại sao vẫn không chết!

Rõ ràng bị mạt sát ý chí rồi, tại sao vẫn có thể sống lại!

Một Thủ Lăng Nhân khác đều đã chết rồi, tại sao hắn không chết!

Trong lòng Uông Vũ gào thét đến tê cả phổi, trên khuôn mặt nát bấy chảy ra máu tươi.

Cả người hắn run rẩy như nhìn thấy quái vật.

Bọn họ không rời đi quá xa, mà là canh giữ ở bên ngoài. "Con mèo ngủ rồi, hiện tại là thời cơ đánh giết Thủ Lăng Nhân!" Địch Mạn Ba thấp giọng nói.

Trong mộ thất.

Uông Vũ tay cầm đao Đường (Tang dao), trong mắt tràn ngập sát khí, khí tức vô cùng băng lãnh.

Chương 184

Mũi đao kéo trên mặt đất, tóe ra một trận tia lửa.

Địch Mạn Ba và những người khác đứng ở hai bên trái phải, bọn họ ngược lại không có khí thế lớn như Uông Vũ.

Dù sao, Thủ Lăng Nhân sống hay chết, bọn họ đều không thiệt. "Keng keng keng..." Thanh âm càng ngày càng gần.

Chu Thánh hơi nhắm mắt, tay trái ôm con mèo trong lòng, tay phải nắm kiếm Thái A.

Trong thế giới ý thức trải qua vô số lần sinh tử, khiến sự lĩnh ngộ của hắn đối với sinh tử càng cao hơn.

Khi khí tức tử vong bao trùm khoảnh khắc đó, hắn hiểu rõ cảm giác đó hơn ai hết.

Hiện tại, tuy rằng đám người Uông Vũ đang không ngừng tới gần, nhưng Chu Thánh vẫn chưa cảm ứng được nguy hiểm tử vong.

Điều này chứng minh bọn họ đối với hắn vẫn chưa cấu thành uy hiếp.

Ngón giữa tay phải Chu Thánh nhẹ nhàng gõ vào chuôi kiếm Thái A, mỗi lần gõ một cái, đám người Uông Vũ lại tới gần một phần.

Khi gõ mấy chục cái, đám người Uông Vũ đã đi tới bên cạnh quan quách, cự ly với Chu Thánh chỉ còn hai mét.

Chu Thánh đình chỉ gõ, cỗ cảm giác tử vong kia đã đến.

Hắn chậm rãi mở mắt, nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Dù chưa triệt để khôi phục, hắn cũng muốn đánh một trận với đám người Uông Vũ.

Khoảnh khắc hắn mở mắt, ngọn lửa màu xanh lam nháy mắt bao phủ lấy hắn, trên mặt nạ quỷ lộ ra một nụ cười tà.

Chu Thánh đang định đứng dậy, bỗng nhiên một tiếng ngựa hí vang lên. "Hí luật luật..." "Tháp tháp tháp..." Chiến mã của Thủ Lăng Nhân chân đạp liệt diễm cuồng bôn mà đến. "Loảng xoảng..." Sau lưng chiến mã còn dùng xích sắt kéo theo một cỗ quan quách.

Đó là quan tài của Thủ Lăng Nhân hệ Sơn.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân đã mang hắn tới. "Mau, ngăn cản nó, tuyệt đối không thể để nó tới gần Thủ Lăng Nhân!" Uông Vũ hét lớn.

Hắn thập phần rõ ràng, Thủ Lăng Nhân có năng lực thao túng thi thể.

Một khi hắn hoán tỉnh một Thủ Lăng Nhân khác, thì sẽ rất phiền toái.

Thủ hạ của Uông Vũ xoay người cầm súng bắn quét về phía chiến mã, còn có hai người từ trong rương đen lấy ra trường đao và móc câu, muốn chặt đứt chân ngựa.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân cấp tốc tới gần, một cái nghiêng người lướt qua, xích sắt đứt đoạn, quan quách bay ngang ra ngoài.

Những người nhà họ Uông chắn trước mặt chiến mã trực tiếp bị quan quách đâm bay.

Quan quách bay thẳng đến đỉnh đầu Chu Thánh, mắt thấy sắp nện xuống, Chu Thánh bỗng nhiên vươn tay phải, vững vàng đỡ lấy.

Quan quách này nặng ngàn cân, nhưng đối với Chu Thánh mà nói, chỉ như một cái hộp bình thường.

Hắn nhẹ nhàng đặt quan quách sang bên cạnh, đưa tay đẩy nắp quan tài.

Nắp quan tài bay ngang về phía đám người Uông Vũ, Uông Vũ hai tay nắm cán đao vung lên chém mạnh. "Phanh!" Nắp quan tài trực tiếp húc bay hắn, thanh đao Đường của hắn không thể chém vỡ nắp quan tài.

Chu Thánh nhàn nhạt liếc nhìn người của Thiên Tôn Hội, sau đó quay đầu nhìn về phía Thủ Lăng Nhân trong quan quách.

Trong quan quách, nằm một Thủ Lăng Nhân toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, trên mặt đeo một nửa chiếc mặt nạ.

Tay chân, lồng ngực, tim và đầu của hắn đều bị Kim Trấn Thi (đinh thi châm) đóng chặt.

Chu Thánh vươn tay, thúc đẩy cương khí, rút những cây kim trên người hắn ra. "Đừng hòng mang thi thể Thủ Lăng Nhân đi!" Địch Mạn Ba dẫn người lao tới.

Bọn họ có thể không quan tâm Thủ Lăng Nhân sống chết, nhưng không thể để Thủ Lăng Nhân mang đi thi thể của một Thủ Lăng Nhân khác.

Chu Thánh rút ra một cây Kim Trấn Thi hình thoi màu đen, khi Địch Mạn Ba và những người khác lao tới, trực tiếp ném bay ra ngoài. "Vút..." Chỉ nghe tiếng xé gió vang lên, Kim Trấn Thi hoàn mỹ dung nhập vào trong màn đêm.

Địch Mạn Ba và những người khác không dám tiến lên, chỉ có thể cầm vũ khí chắn trước người.

Bọn họ không biết Kim Trấn Thi sẽ xuất hiện từ chỗ nào. "Đang!" Trong nháy mắt, cây kim đánh vào vũ khí của Kiều Trị, đồng thời trực tiếp xuyên thủng vũ khí của gã, nửa cây kim cắm vào lồng ngực.

Kim Trấn Thi có thể phong ấn kinh mạch và cương khí của một người, đặc biệt là cắm vào lồng ngực sẽ phong ấn toàn thân.

Huyệt vị ở ngực con người giống như một cơ quan trung khu, tất cả kinh mạch đều đi qua nơi này.

Đặc biệt là cương khí trong cơ thể, lấy lồng ngực làm nguyên điểm, lưu chuyển qua tứ chi bách hài. "Một hơi trong lồng ngực" (Hung trung nhất khẩu khí) chính là từ đó mà ra.

Chu Thánh đánh ra Kim Trấn Thi ghim chặt ngực Kiều Trị, chẳng khác nào phế bỏ hơn nửa công lực của gã.

Sau khi rút cây kim ở ngực ra, Chu Thánh mới tiếp tục theo thứ tự, rút cây kim trên đầu Thủ Lăng Nhân hệ Sơn.

Cây kim trên đầu phong ấn tàn niệm của hắn.

Theo việc cây kim trên đầu được rút ra, Địch Mạn Ba và những người khác nhao nhao lấy khiên chắn ra né tránh, sinh sợ bị Thủ Lăng Nhân nhắm vào.

Chu Thánh đặt cây kim bên cạnh quan quách, không để ý đến Địch Mạn Ba.

Bọn họ dám đến gần, hắn không ngại ghim bọn họ lại.

Sau đó, Chu Thánh đặt tay lên ngực Thủ Lăng Nhân hệ Sơn, vận chuyển cương khí bảo vệ tâm mạch cho hắn, cẩn thận từng li từng tí rút cây kim trên tim ra. "Thình thịch..." Khi cây kim được rút ra khoảnh khắc đó, Thủ Lăng Nhân hệ Sơn dường như đã động đậy một cái.

Lại giống như tiếng tim đập, lại giống như tiếng thân thể va chạm vào quan quách phát ra.

Địch Mạn Ba ánh mắt âm trầm nhìn Thủ Lăng Nhân, ả biết muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa. "Rút!" Địch Mạn Ba hạ lệnh.

Đã không ngăn cản được thì rời đi trước.

Nếu không một khi Thủ Lăng Nhân phục tô, bọn họ một người

cũng không thoát được.

Một Thủ Lăng Nhân đã đủ chật vật rồi, càng đừng nói còn có thêm một người nữa.

Uông Vũ nằm trên mặt đất không biết bao lâu, cho đến khi ý thức khôi phục mới dần dần tỉnh lại.

Nhục thân của hắn chịu trọng thương.

Mặt đã nát bấy, một miếng da lành lặn cũng không còn, thân thể cũng đầy vết thương, máu chảy không ngừng.

Hắn không cam tâm cứ thế từ bỏ.

Rõ ràng đã dồn Thủ Lăng Nhân vào tuyệt cảnh rồi, chỉ cần đánh giết hắn là có thể đại công cáo thành.

Nhưng hiện tại, sự tình phảng phất đang phát triển theo hướng không thể vãn hồi. "Thắp đèn mỡ cá!" Uông Vũ hạ lệnh. "Dù có đồng quy vu tận, ta cũng phải giết Thủ Lăng Nhân!" Uông Vũ giờ khắc này hoàn toàn bất chấp tất cả.

Dù cho bản thân lần nữa bị tước đoạt ý chí, hắn cũng phải kéo theo Thủ Lăng Nhân.

Thủ Lăng Nhân có thể sống lại một lần, hắn không tin còn có thể sống lại lần thứ hai.

Thủ hạ của Uông Huyền Tông cầm đuốc tới gần đèn mỡ cá.

Khi nguồn lửa tới gần, đèn mỡ cá dần dần sáng lên. "Vút..." Chu Thánh ném ra một cây Kim Trấn Thi, trực tiếp đánh xuyên hàng chục ngọn đèn.

Hắn nhẹ nhàng rút cây kim cuối cùng trên người Thủ Lăng Nhân hệ Sơn ra, sau đó đổi lấy một viên đan dược chữa thương từ hệ thống, bóp nát đan dược, rắc lên vết thương của đối phương.

Vết thương mọc ra thịt non, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ khôi phục.

Khí tức của Thủ Lăng Nhân hệ Sơn cũng đang dần dần hồi phục.

Chương 185

Hắn đã chết, nhưng ý chí lực của Thủ Lăng Nhân đều rất mạnh.

Dù cho hắn bị ma diệt ý chí mà chết, thân thể hắn vẫn còn lưu lại bản năng Thủ Lăng Nhân, sâu trong đáy lòng vẫn nhớ kỹ mình là Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh hai tay kết ấn, hoán tỉnh Thủ Lăng Nhân hệ Sơn. "Ta lấy danh nghĩa Thủ Lăng Nhân, hoán tỉnh ngươi!

Đoạt lại long mạch, trọng quy An Lạc!

Tỉnh lại!" Khi tiếng hét lớn cuối cùng của Chu Thánh kết thúc, Thủ Lăng Nhân hệ Sơn nằm trong quan quách mở bừng đôi mắt. "Phanh!" Thủ Lăng Nhân hệ Sơn từ trong quan quách đứng dậy, một cước đạp nát quan quách của mình.

Cơ bắp trên người hắn nổi lên cuồn cuộn, từng sợi xích sắt quấn quanh cánh tay và đùi, đây là vũ khí của hắn, đầu kia của xích sắt cắm vào xương sống sau lưng.

Muốn tháo xích sắt khỏi người hắn, trừ phi đánh gãy xương sống.

Hắn cởi trần thân trên, làn da nửa thân trên hơi đen, hơn nữa còn khắc một số phù văn.

Hắn là Thủ Lăng Nhân hệ Sơn, chủ tu nhục thân.

Mỗi tấc da thịt của hắn đều trải qua thiên chùy bách luyện vô cùng rắn chắc.

Hắn vung xích sắt, đập nát toàn bộ đèn mỡ cá xung quanh.

Đám người Uông Vũ lúc này đã chạy xa rồi.

Hai vị Thủ Lăng Nhân ở đây, bọn họ không dám chống đỡ.

Sau khi phát tiết cảm xúc một hồi, Thủ Lăng Nhân hệ Sơn mới nhìn về phía Chu Thánh.

Hắn nắm tay phải đặt trước người, cúi eo hành lễ, trong miệng nói những lời chỉ có Chu Thánh mới nghe hiểu. "Sơn chi nhất mạch Thủ Lăng Nhân - Hàn Sơn, bái kiến đại nhân!" Thủ Lăng Nhân bảy mạch không phân lớn nhỏ, đều là quan hệ bình đẳng.

Nhưng hai mạch Âm Dương thì không phải.

Hai mạch Âm Dương vượt trên bảy mạch.

Cũng giống như hai mạch Âm Dương là chủ tướng, mà người bảy mạch là phó tướng vậy.

Chênh lệch thân phận kỳ thực không lớn lắm, chỉ là Thủ Lăng Nhân hai mạch Âm Dương thần bí hơn một chút, thực lực cường đại hơn một chút. "Ta hiện tại vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên cần ngươi mở đường." Chu Thánh trực tiếp nói với hắn.

Hàn Sơn nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xổm xuống, trực tiếp khiêng cỗ quan quách mà Chu Thánh đang nằm lên, vác lên vai trái, phi thường vững vàng.

Những cây Kim Trấn Thi Chu Thánh đặt bên mép quan quách cũng không rơi xuống.

Hàn Sơn vác quan quách, một cước đá văng đại môn, tiến vào trong mộ đạo.

Chiến mã Thủ Lăng Nhân đi sát phía sau. [Đinh, chúc mừng ký chủ vượt qua Vùng Đất Chết, đạt được ba mươi điểm tích phân!] Thanh âm băng lãnh của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh.

Chu Thánh lúc này nằm trong quan quách nhắm mắt lại, vận chuyển cương khí lưu động toàn thân, đồng thời hắn còn truyền độ cương khí vào trong cơ thể Lưu Ly.

Lưu Ly hiện tại còn suy yếu hơn hắn.

Vùng Đất Chết, phàm là người đi vào, ý thức sẽ bị tước đoạt, chết đến chín mươi chín lần.

Một khi quên mất mình là ai, hoặc lãng quên tất cả, thì ý thức sẽ triệt để tiêu tan, linh hồn tịch diệt.

Ví dụ như Hàn Sơn, hắn chính là chết như vậy.

Mà Chu Thánh ý chí kiên định, còn có Lưu Ly giúp đỡ mới không bị tiêu diệt, nhưng dù là như thế, khi khôi phục lại cũng suy yếu đến mức không thể động đậy.

Có thể tưởng tượng được Vùng Đất Chết nguy hiểm cỡ nào.

Hàn Sơn ý chí lực tuy rằng kiên định, nhưng lúc đầu chỉ có một mình hắn đi vào, tiến vào Vùng Đất Chết, dù cho cuối cùng có đi ra được thì toàn thân cũng không cử động nổi, cũng phải chết.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh bỗng nhiên có chút thương cảm cho Hàn Sơn.

Cứ thế một mình xông vào, cuối cùng trúng kế.

Bất quá nghĩ lại, cho dù Hàn Sơn đã sớm có chuẩn bị, tiến vào Vùng Đất Chết vẫn là phải chết.

Trừ phi có Lưu Ly giúp đỡ.

Lưu Ly tương đối đặc thù, cô là một con mèo.

Vùng Đất Chết nhắm vào con người, chứ không phải mèo.

Dù sao, có khả năng Thiên Tôn không nghĩ tới Thủ Lăng Nhân đi trộm mộ lại mang theo một con mèo biết nói. ...

Trong mật đạo.

Uông Vũ mặt âm trầm, không nói một lời.

Hiện tại, chỉ còn đạo cơ quan cuối cùng.

Đạo cơ quan cuối cùng này nếu không chặn được Thủ Lăng Nhân, Thủ Lăng Nhân sẽ trực tiếp tiến vào chủ mộ thất.

Đến lúc đó, hắn không thể ngăn cản được Thủ Lăng Nhân, sẽ bị tiên tổ phế bỏ.

Uông Huyền Tông chính là vì vô năng mới bị phế, hắn không muốn đi vào vết xe đổ của Uông Huyền Tông. "Đạo cơ quan cuối cùng là ranh giới cuối cùng của Thiên Tôn Hội ta, bắt buộc phải đánh bại Thủ Lăng Nhân!" Uông Vũ trầm giọng nói.

Địch Mạn Ba: Không, là ranh giới cuối cùng của nhà họ Uông các ngươi.

Kiều Trị: Các ngươi ai chết cũng được, chỉ cần ta không chết cũng không phải chịu tội thay là được.

Kiều Trị đi theo sau Địch Mạn Ba, tùy thời chuẩn bị chuồn êm.

Bọn họ rất nhanh đã đến nơi đặt cơ quan cuối cùng.

Nơi này là phòng tuyến cuối cùng của chủ mộ thất, cũng là cơ quan nguy hiểm nhất trong toàn bộ ngôi mộ đáy biển. "Cơ quan trên không giao cho các ngươi khống chế, mặt đất do ta phụ trách, lần này vô luận như thế nào cũng không thể để Thủ Lăng Nhân đi qua!" Uông Vũ quay đầu nhìn Địch Mạn Ba.

Hắn vừa quay đầu lại, dọa Địch Mạn Ba giật mình một cái.

Vốn đang mải suy nghĩ, đột nhiên một khuôn mặt không có da quay lại nhìn mình, rất khủng bố.

Địch Mạn Ba ổn định tâm thần, nói: "Được, không thành vấn đề." Uông Vũ nhìn chằm chằm Địch Mạn Ba, mắt sắp lồi cả ra ngoài. "Nếu không chặn được Thủ Lăng Nhân, đừng nói tiên tổ các ngươi

không tha cho ngươi, chúng ta quay về rồi, Hình Phạt trưởng lão cũng sẽ không tha cho chúng ta." Địch Mạn Ba nghĩa chính ngôn từ nói.

Uông Vũ lúc này mới thu hồi ánh mắt, dẫn người nhà họ Uông khống chế cơ quan mặt đất, chuẩn bị được ăn cả ngã về không.

Mà Địch Mạn Ba thì dẫn người tiến vào mật đạo, khống chế cơ quan trên trần nhà.

Tầng cơ quan này rất mạnh mẽ, dùng cương khí làm nhiên liệu, khởi động các loại máy móc.

Uông Vũ ngồi trong một con rối cơ quan, tử tử trân trân nhìn cửa vào. "Thủ Lăng Nhân, hoặc là ngươi chết, hoặc là ta chết!" Hắn thúc đẩy toàn bộ cương khí, rót vào trong con rối cơ quan.

Không tiếc bất cứ giá nào đều phải ngăn cản Thủ Lăng Nhân.

Bên ngoài lối vào.

Chu Thánh bỗng nhiên cảm ứng được phía trước có một luồng cương khí lưu động truyền đến, lập tức mở mắt. "Tạm thời dừng lại một chút." Hàn Sơn nghe thấy lời Chu Thánh, dừng bước.

Chu Thánh đã khôi phục được kha khá, hắn vốn định xuống, nhưng Hàn Sơn giơ quan quách lên cao, hiển nhiên không muốn để hắn xuống. "Phía trước dao động cương khí rất mạnh, có khả năng sẽ có chút nguy hiểm." Chu Thánh nói với Hàn Sơn.

Hắn muốn xuống cùng Hàn Sơn đối phó. "Ta... có thể giải quyết." Hàn Sơn nói.

Tự tin bắt nguồn từ thực lực, hắn dám nói câu này là hắn nắm chắc giải quyết được.

Chương 186

Hắn tuy đã chết, nhưng ý chí vẫn còn, linh tính chưa tan.

Trong cơ thể vẫn còn cương khí lưu động, chỉ là rất yếu ớt.

Chu Thánh nghe những lời tự tin của Hàn Sơn, lúc này mới an tâm ngồi xuống.

Hàn Sơn nói hắn có thể giải quyết, vậy đại biểu hắn thực sự có thể.

Ai cũng biết, Thủ Lăng Nhân không bao giờ nói dối.

Hàn Sơn vác quan quách tiếp tục tiến lên, đi hơn mười bước thì đến lối vào.

Hắn không đá cửa đi vào, mà là đặt quan quách nhẹ nhàng lên lưng chiến mã Thủ Lăng Nhân.

Bên trong rất nguy hiểm.

Hắn muốn tự mình giải quyết.

Hàn Sơn biết mình đã chết, hắn hiện tại phục tô chẳng khác gì huyết tống (bánh chưng máu/cương thi máu).

Chẳng qua hắn còn mang theo một chút ký ức lúc sinh tiền mà thôi.

Hắn nhớ kỹ trách nhiệm của mình, phải đi vào chủ mộ thất, mang long mạch An Lạc về.

Sau khi đặt quan quách xuống, hắn quỳ một gối, chắp tay nói: "Tại hạ vô năng, chưa thể đưa long mạch An Lạc trở về!

Lần này, ta nguyện lấy nhục thân làm khiên, mở ra đường máu cho đại nhân!

Tại hạ, khẩn cầu đại nhân, hãy mang long mạch An Lạc trở về!" "Được." Chu Thánh đáp lại một tiếng, hắn đến đây vốn dĩ là để mang long mạch về. "Tại hạ, còn có một thỉnh cầu." "Nói." "Khẩn cầu đại nhân, mang thi thể ta về Thủ Lăng Cổ Lâu!" Thủ Lăng Cổ Lâu là nơi quy tụ cuối cùng của Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh nghe lời Hàn Sơn, không khỏi hỏi: "Thủ Lăng Cổ Lâu ta vẫn chưa đi qua, vị trí cụ thể ở đâu?" "Lệnh bài Thủ Lăng Nhân sẽ chỉ dẫn đại nhân đến đó; Thủ Lăng Cổ Lâu vẫn luôn di động." Hàn Sơn nói một câu.

Chu Thánh nghe vậy, nháy mắt đã hiểu.

Thảo nào đám tử sĩ không biết Thủ Lăng Cổ Lâu ở đâu, hóa ra nó không có vị trí cụ thể. "Phanh!" Cánh cửa bị một cước đá văng.

Hàn Sơn sải những bước chân trầm trọng, đi vào trung tâm cơ quan.

Trên thân thể kiện thạc của hắn tỏa ra hàn khí u lãnh, ánh mắt như mắt cá chết trắng dã, lại tản mát ra hồng quang.

Hắn tuy đã chết, nhưng trên người vẫn toát ra cảm giác áp bách mãnh liệt. "Loảng xoảng..." Hàn Sơn huy động cánh tay, xích sắt quấn trên tay rơi xuống đất, bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay. "Ong ong ong..." Từng ngọn đèn lửa bùng cháy, dưới ánh lửa màu xanh lục u ám, cả quảng trường trở nên đặc biệt khủng bố.

Ở đối diện Hàn Sơn có hơn mười con rối cơ quan, những con rối đó hình thù kỳ dị, trên dưới toàn thân đều là vũ khí.

Trên trần nhà điêu khắc một con tàu hải tặc, trong tàu tàng trữ không ít cơ quan, đám người Địch Mạn Ba đang ẩn nấp trên trần nhà, chuẩn bị phát động đột kích.

Uông Vũ nhìn Hàn Sơn đi vào, trực tiếp thao túng con rối cơ quan

quái dị, phát động công kích.

Lưỡi cưa khổng lồ chuyển động, chém về phía Hàn Sơn.

Hàn Sơn vung tay phải, xích sắt bay thẳng ra, kẹt vào lưỡi cưa đang xoay tít.

Sau đó hắn dùng sức kéo một cái, kéo lưỡi cưa đến trước mặt, đấm ra một quyền vào lưỡi cưa. "Phanh!" Hàn Sơn đấm mạnh một quyền, trực tiếp đập nát lưỡi cưa.

Uông Vũ thao túng con rối cơ quan bắn ra móc câu, muốn xuyên thủng cơ thể Hàn Sơn.

Nhưng móc câu bắn ra lại không thể xuyên thủng da thịt Hàn Sơn, ngược lại bị Hàn Sơn túm chặt lấy.

Con rối cơ quan nháy mắt không thể động đậy.

Người nhà họ Uông cũng không nhàn rỗi, bọn họ thao túng con rối cơ quan bắn ra xích sắt, khóa chặt lấy Hàn Sơn. "Địch Mạn Ba!" Uông Vũ hét lớn một tiếng.

Hiện tại Hàn Sơn bị vây khốn, vừa vặn là cơ hội đánh lén.

Địch Mạn Ba lấy ra một cây kim thép dài một mét, ả quán nhập một luồng linh lực vào kim thép, sau đó từ trên trần nhà ném xuống, đâm về phía Hàn Sơn.

Hàn Sơn theo bản năng cảm nhận được trên đỉnh đầu có uy hiếp, quả đoán buông cỗ máy của Uông Vũ ra, ngửa người ra sau dang rộng hai chân.

Cây kim thép cắm phập xuống ngay trước người Hàn Sơn, xuyên thủng tấm thép trên mặt đất, cắm sâu vào lòng đất.

Hàn Sơn đứng dậy, hai tay phát lực, muốn giật đứt xích sắt.

Nhưng trong xích sắt quán đầy cương khí, mặc cho Hàn Sơn giãy

dụa thế nào cũng vô dụng.

Mặt đất đột nhiên vươn ra dây cáp thép, giam cầm chặt chẽ Hàn Sơn.

Tất cả mọi thứ ở đây đều là cơ quan, cho dù là một viên gạch lát nền.

Hàn Sơn phí sức giãy dụa, dưới da có gân xanh nổi lên, thân thể vốn trắng bệch xanh xao đột nhiên trở nên đỏ bừng toàn thân.

Một tia ý thức cuối cùng của hắn thao túng thân thể, kích phát tiềm năng trong cơ thể, vắt kiệt chút cương khí cuối cùng.

Chỉ thấy bên ngoài cơ thể hắn bao quanh một tầng cương khí màu vàng đất, cương khí hóa thành lưỡi dao, trực tiếp chém đứt xích sắt đang trói hắn.

Khi thực lực đột phá đến Tông Sư, cương khí trong cơ thể có thể phóng ra ngoài (ngoại phóng), hóa vô hình thành hữu hình.

Tông Sư An Lạc chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng vào trăm năm trước, mỗi một Thủ Lăng Nhân đều là cường giả Tông Sư, thậm chí còn có cá biệt tử sĩ cũng vậy.

Nhưng trăm năm trước tử sĩ bị diệt, long mạch trầm ngủ, Tông Sư An Lạc không còn xuất hiện, đến hiện tại tuy vẫn còn lại bốn năm người, nhưng cũng đã sớm già nua. "Gào!" Hàn Sơn phát ra tiếng gào thét như dã thú, thoát khỏi xích sắt trên người.

Trên trần nhà rơi xuống không ít kim thép, trên kim thép bọc cương khí, có thể dễ dàng phá vỡ cương khí ngoại phóng của Hàn Sơn, rơi vào người Hàn Sơn, đâm vào trong da thịt.

Những cây kim thép đó không chỉ bọc cương khí, mà còn tẩm một lớp độc tố.

Độc tố có thể làm tê liệt đại não, làm đông máu, ô nhiễm tim.

Một khi trúng độc, không quá mười giây sẽ tử vong.

Nhưng đối với Hàn Sơn mà nói, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Hắn vốn dĩ là người chết, độc tố không độc chết được hắn, hơn nữa hắn hiện tại đang ở trong trạng thái hưng phấn, kim thép rơi vào người hắn ngược lại càng làm gia tăng mức độ hưng phấn của hắn.

Hàn Sơn hai tay vung xích sắt quăng ra, hai cỗ con rối cơ quan nháy mắt bị hắn đánh nổ. "Bầm bầm..." Trong tường và trên trần nhà đồng thời giáng xuống cơ quan.

Gạch sắt trên mặt đất dần dần trở nên đỏ rực, dưới gạch sắt có lửa lớn đang thiêu đốt.

Người nếu đi bên trên căn bản không chịu nổi nhiệt độ này sẽ bị nướng chín trực tiếp.

Cả quảng trường giống như một cái lò nướng, chẳng qua nhiệt độ còn cao hơn lò nướng nhiều.

Hàn Sơn giẫm lên tấm thép nung đỏ, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Chút nhiệt độ này cùng lắm chỉ làm hắn cảm thấy khó chịu, da hắn cứng rắn, nhất thời bán hội sẽ không bị nướng chín.

Hàn Sơn ở giữa quảng trường giống như phát điên, gặp cái gì đập cái đó.

Hắn muốn quét sạch mọi chướng ngại cho Chu Thánh.

Đám người Uông Vũ lợi dụng đủ loại cơ quan đối phó Hàn Sơn, nhưng cơ quan của bọn họ đối với Hàn Sơn căn bản vô dụng. "Đáng chết, sớm biết vậy đã nhân lúc hắn chưa tỉnh lại đem thi thể hắn

phanh thây rồi." Uông Vũ nghiến răng nói.

Bọn họ vào đây từ sớm, lại không chú ý đến Thủ Lăng Nhân chết ở chỗ này.

Sớm biết hắn cường đại như vậy, Uông Vũ bọn họ tuyệt đối sẽ phanh thây Hàn Sơn trước, khiến hắn không tỉnh lại được.

Năm xưa chủ lực diệt sát Hàn Sơn là Uông Trực, tuy Thiên Tôn Hội cũng tham dự, nhưng không có Uông Vũ.

Hàn Sơn đi đến trước mặt một con rối cơ quan, cúi người khiêng con rối lên, giơ cao quá đỉnh đầu.

Con rối cơ quan nặng cả ngàn cân, người thường căn bản không thể lay chuyển.

Hàn Sơn khiêng con rối, mãnh liệt ném ra, đập vào một con rối khác.

Chương 187

"Bùm!" Con rối cơ quan nháy mắt phát nổ, người bên trong đến chạy trốn cũng không kịp, chết ngay trong con rối.

Những con rối khác cũng như vậy, còn chưa chống đỡ được bao lâu đã bị một quyền tiếp một quyền của Hàn Sơn đánh nổ.

Ánh mắt Uông Vũ âm lãnh, mặt hắn không còn, chỉ có đôi mắt là vẫn tồn tại, tình cảm lộ ra từ đôi mắt mới là chân thật nhất. "Chết đi cho ta!" Uông Vũ lái con rối, trực tiếp húc về phía Hàn Sơn.

Hàn Sơn không né tránh, khi con rối húc tới, hắn vươn hai tay chặn lại con rối. "Rầm!" Cả người Hàn Sơn lùi lại vài bước, hai tay ấn lên con rối.

Uông Vũ thao túng các cơ quan khác công kích Hàn Sơn. "Khởi động cơ quan đi!" Uông Vũ hét lớn.

Cơ quan trên trần nhà còn có cái mạnh hơn chưa khởi động.

Hắn kiềm chế Hàn Sơn, đợi bọn Địch Mạn Ba khởi động cơ quan. "Khởi động cơ quan, chúng ta rút lui." Địch Mạn Ba hạ lệnh. "Chúng ta cứ thế đi sao?

Ngộ nhỡ Thất Dương Tôn Giả trách tội xuống..." Kiều Trị nhìn Địch Mạn Ba một cái.

Bọn họ đi, đám người Uông Vũ sẽ chết hết ở đây. "Cương khí tiêu hao gần hết rồi, còn không đi, đợi tên Thủ Lăng Nhân kia khôi phục lại, chúng ta đều không đi được." Địch Mạn Ba trầm giọng nói. "Về phần Uông Trực...

đợi hắn bò ra khỏi quan quách rồi nói sau." Tất cả cơ quan ở đây đều lấy cương khí làm năng lượng thúc đẩy, bọn họ liên tục thi triển

cơ quan, tiêu hao quá nhiều.

Một khi cương khí cạn kiệt, đợi Thủ Lăng Nhân kia khôi phục, bọn họ muốn đi cũng không đi được nữa. "Đã hiểu." Kiều Trị gật đầu.

Đám người trên trần nhà khởi động đạo cơ quan cuối cùng, sau đó tiến vào mật đạo, lặng lẽ rời đi.

Từ trần nhà rơi xuống không ít chất lỏng màu đen.

Những chất lỏng đó có tính ăn mòn rất mạnh, có thể ăn mòn cương khí và da thịt, thậm chí là sắt thép đều có thể bị nhỏ xuyên.

Hàn Sơn dùng sức giơ cao con rối do Uông Vũ thao túng, lớn tiếng nói: "Đại nhân, đường đi, ta dọn sạch cho ngài rồi!" Bên ngoài quảng trường.

Trong quan tài, Chu Thánh bỗng nhiên mở bừng đôi mắt, từ trong quan tài đứng bật dậy.

Hắn đặt Lưu Ly lên vai, cái đuôi của Lưu Ly móc chặt vào bộ khôi giáp Người Gác Lăng của Chu Thánh để ổn định thân thể.

Hiện tại hắn chỉ mới khôi phục hai phần ba cương khí, chủ yếu là do phần lớn cương khí đều đã truyền cho Lưu Ly để giúp cô hồi phục.

Chu Thánh bước ra khỏi quan quách, nắm chặt Đinh Thi Châm trong tay.

Chiến mã Người Gác Lăng đi đến bên cạnh, Chu Thánh tung người nhảy lên lưng ngựa, ngọn lửa trong nháy mắt bùng lên. "Cộp cộp cộp..." Chiến mã Người Gác Lăng chở Chu Thánh đi vào quảng trường phía trước.

Vừa mới tiến vào, Chu Thánh liền nhìn thấy những cơ quan khôi lỗi đã vỡ nát, mặt đất lát thép vẫn còn rất nóng, nhưng không ảnh hưởng được đến hắn.

Mà Hàn Sơn đang bóp cổ Uông Vũ, đứng tại chỗ bất động.

Trên người gã phủ một lớp độc dịch màu đen.

Chu Thánh cưỡi ngựa lại gần, rút kiếm Thái A ra, chỉ vào Uông Vũ. "Uông Huyền Tông, ngươi sống lại một lần, ta giết ngươi một lần." Hắn tưởng rằng Uông Vũ vẫn là Uông Huyền Tông.

Uông Vũ gian nan quay đầu nhìn Chu Thánh, hiện tại gã đã hiểu vì sao Hàn Sơn không trực tiếp giết chết gã.

Gã là đang đợi Người Gác Lăng tới. "Ta... không phải Uông Huyền Tông, ta là Uông Vũ!" Uông Vũ hét lớn.

Dù có chết, gã cũng không muốn bị người khác nhận nhầm mình là Uông Huyền Tông.

Chu Thánh vung kiếm chém rơi đầu gã. "Uông Vũ hay Uông Huyền Tông thì cũng như nhau cả thôi." Chu Thánh vẻ mặt đầy hờ hững.

Sau khi đánh giết Uông Vũ, Chu Thánh mới nhìn sang Hàn Sơn đang bị chất lỏng màu đen bao phủ.

Hàn Sơn vẫn còn giữ lại được hơi thở cuối cùng. "Xin đại nhân...

đưa tôi về." Nói xong, gã nhắm mắt lại, cánh tay cũng buông thõng xuống.

Chu Thánh dùng kiếm Thái A gạt sạch độc dịch trên người gã.

Độc dịch ăn mòn da thịt, Hàn Sơn hiện tại trông như một huyết nhân, không, còn đáng sợ hơn cả huyết nhân.

Da thịt toàn thân gã thối rữa, không còn một miếng thịt nào nguyên vẹn.

Chất độc kia rất mạnh, cho dù là Hàn Sơn chuyên tu nhục thân cũng không đỡ nổi.

Sau khi gạt sạch độc dịch, Chu Thánh dùng túi bọc xác cẩn thận bọc Hàn Sơn lại. "Ngươi chịu thiệt thòi ngủ một lát trước đã, đợi ta giải quyết xong Uông Trực sẽ đưa ngươi về Cổ Lăng Thủ Lăng." Chu Thánh khẽ nói một câu, sau đó vác Hàn Sơn lên vai trái.

Phía trước chính là chủ mộ thất.

Chu Thánh cưỡi chiến mã Người Gác Lăng dần dần tới gần. "Cộp cộp cộp..." Tiếng móng ngựa vang lên lanh lảnh, trong mộ đạo tĩnh mịch lại càng thêm vang vọng.

Con đường này cũng không dài, chỉ hơn hai mươi mét.

Cũng rất an toàn, dù sao chín đại cơ quan đều không ngăn được Người Gác Lăng, thì một cái mộ đạo cỏn con lấy gì mà ngăn? [Đinh, chúc mừng ký chủ vượt qua Vùng Đất Khô Cốt, nhận được mười lăm điểm tích phân!] Vùng Đất Khô Cốt, là nhờ Hàn Sơn đã giúp Chu Thánh dọn sạch chướng ngại nên Chu Thánh mới dễ dàng vượt qua như vậy.

Người tiến vào Vùng Đất Khô Cốt, dù không bị cơ quan khôi lỗi giết chết thì cũng sẽ bị nướng thành xác khô, cho dù không bị nướng thành xác khô cũng sẽ bị độc dịch ăn mòn da thịt.

Người có nhục thân cường hãn như Hàn Sơn mà da thịt cũng bị ăn mòn không ít.

Nếu đổi lại là người khác, e rằng ngay cả xương cốt cũng tan chảy rồi.

Chu Thánh cưỡi chiến mã xuyên qua mộ đạo u ám, đi tới trước cửa lớn bằng đồng thau.

Sau cánh cửa đồng thau, chính là kẻ trộm lấy lực lượng long mạch - Uông Trực.

Cánh cửa đồng này khác với cánh cửa đồng mà Người Gác Lăng

trấn thủ.

Cửa đồng của Người Gác Lăng, bên phải khắc rồng phượng, bên trái khắc bình sinh sự tích của chủ mộ, đương nhiên là những sự tích huy hoàng.

Nếu không có sự tích huy hoàng thì sẽ điêu khắc những thứ khác, ví dụ như cung điện hoặc thần thú đều được.

Nhưng mộ Uông Trực, thứ được điêu khắc lại rất cổ quái.

Hắn điêu khắc cảnh hải tặc và biểu đồ giao dịch của Thiên Tôn Hội.

Nhật nguyệt tinh tú đều xoay quanh một người.

Người đó chính là Thiên Tôn.

Cánh cửa đồng lớn được xây dựng phỏng theo cửa đồng mà Người Gác Lăng trấn thủ, ngoại trừ đồ án không giống nhau thì những thứ khác đều y hệt.

Chu Thánh cưỡi chiến mã lại gần, kiếm chỉ vào cửa đồng, quát khẽ: "Uông Trực, ngươi tự mình mở cửa đồng ra, hay là để ta đích thân ra tay?" "Có bản lĩnh thì tự mình mở cửa vào đi." Giọng nói của Uông Trực từ sâu bên trong truyền ra.

Giờ phút này Uông Trực tức đến mức suýt nữa bò ra khỏi quan tài vàng.

Từ trước đến nay chưa bao giờ tức giận như vậy.

Uông Huyền Tông phế vật thì cũng thôi đi, Uông Vũ lại càng là một tên phế vật.

Chín đại cơ quan do chính hắn tân tân khổ khổ thiết lập, thế mà lại không ngăn được một Người Gác Lăng?

Người Gác Lăng của Sơn chi nhất mạch năm đó mạnh đến mức

nào?

Chương 188

Đó chính là cường giả Tông Sư, Tông Sư nhục thân vô địch!

Vậy mà phải bỏ mạng dưới đáy biển này.

Còn tên Người Gác Lăng này tài cán bao nhiêu?

Kịch kim cũng chỉ là Tiên Thiên hậu kỳ, thế mà lại phá giải được trùng trùng cơ quan của hắn.

Trong lòng Uông Trực tức anh ách!

Những cơ quan kia nếu lợi dụng thỏa đáng thì hoàn toàn có thể diệt sát Người Gác Lăng.

Không ngờ hiện tại người ta đã giết thẳng đến cửa nhà mình.

Uông Trực vẫn luôn nằm trong quan quách là để đợi Thiên Tôn sống lại.

Đợi Thiên Tôn tỉnh lại, hắn sẽ có thể đi theo bên cạnh Thiên Tôn, hưởng thụ vinh hoa phú quý, trường sinh bất tử.

Hiện tại tuy cũng là trường sinh bất tử, nhưng tim hắn không đập, máu trong cơ thể cũng không chảy, càng không có hô hấp, giống hệt như một người chết, lại còn không thể tùy ý cử động.

Đây không phải là sự trường sinh mà hắn muốn.

Sự trường sinh mà hắn muốn là được sống, sống một cách hạnh phúc. "Keng!" Một âm thanh lanh lảnh vang lên, cắt ngang ảo tưởng tốt đẹp của hắn.

Người Gác Lăng bắt đầu công phá cửa.

Uông Trực đóng nắp quan tài vàng của mình lại, hắn cần hồi phục, sau đó ra ngoài diệt sát Người Gác Lăng.

Cơ thể hắn vẫn luôn ở trong trạng thái trầm ngủ, cần một quá trình để đánh thức.

Hắn cứ tưởng bọn Uông Vũ có thể tiêu diệt Người Gác Lăng nên vẫn luôn không đánh thức toàn bộ cơ thể, cùng lắm chỉ là cử động cánh tay các loại.

Bên ngoài cửa đồng.

Chu Thánh chém một kiếm lên cửa đồng, vạch ra một vết kiếm lớn.

Chất liệu của cánh cửa này cực tốt, rất khó đâm thủng.

Chu Thánh khẽ ngẩng đầu nhìn hình điêu khắc trên cửa, thông thường mà nói, trên cửa đồng lớn đều sẽ có cơ quan mở cửa.

Là để cho hậu nhân của mình dùng.

Chu Thánh nheo mắt nhìn kỹ một chút, nhìn thấy một mặt trời sáng nhất. "Ngươi đúng là một chút cũng không lo lắng Người Gác Lăng sẽ tới nhỉ." Chu Thánh đứng trên lưng ngựa nhảy nhẹ lên, đưa tay ấn vào mặt trời sáng nhất kia. "Ầm..." Cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Một luồng kim quang chói mắt đập vào tầm mắt Chu Thánh.

Quan quách bằng vàng lơ lửng giữa không trung, bên dưới là Dương Châu Đỉnh trong Cửu Châu Đỉnh.

Mất đi sự tư dưỡng của long mạch, trên Dương Châu Đỉnh đã xuất hiện một lớp rỉ đồng dày đặc.

Mà hào quang từ quan tài vàng lại rất chói lọi. "Người Gác Lăng, ta rất bội phục ngươi, dám một thân một mình xông vào mộ đáy biển của ta!" Giọng nói Uông Trực từ trong quan quách truyền ra.

Chu Thánh xách kiếm chỉ vào Uông Trực, lạnh lùng nói: "Ngươi phải chết!" Uông Trực cười nhạt: "Ngươi có thể giết ta sao?

Uông Huyền Tông ngươi còn giết không nổi, ngươi còn có thể giết ta?" "Người Gác Lăng, đừng thủ hộ Cổ Lăng nữa, gia nhập Thiên Tôn Hội đi, ta cho ngươi một thân phận Ngũ Dương, đảm bảo ngươi có thể trường sinh." "Ngươi không biết sao, Người Gác Lăng rồi sẽ chết, mà Thiên Tôn Hội của ta thì không." Uông Trực một bên dụ dỗ Chu Thánh, một bên khôi phục nhục thân. "Thiên Tôn Hội, đáng diệt!" "Uông Trực, ngươi trộm cắp sự an lạc, đáng chém!" Chu Thánh cao giọng nói, hạ phán quyết đối với Uông Trực.

Trên mặt biển.

Bọn Hồ Bát Nhất đã đợi trên boong tàu ba ngày. "Oáp~" Vương Bàn Tử cầm cần câu ngáp một cái, buồn ngủ nói: "Đã ba ngày rồi mà vẫn chưa có chút động tĩnh nào." "Tôi bảo này anh Hồ, hay là chúng ta xuống dưới xem sao?

Nhỡ đâu Người Gác Lăng cần giúp đỡ thì sao?" Hồ Bát Nhất nhìn mặt biển phẳng lặng, lẩm bẩm: "Ở dưới đáy nước rất khó tìm được huyệt mộ, hơn nữa nếu Người Gác Lăng có thể tự mình giải quyết thì không cần đến chúng ta.

Nếu cậu ấy cũng không xử lý được, vậy chúng ta xuống dưới càng vô dụng." Hồ Bát Nhất không phải không muốn giúp, mà là giúp không được. "Anh Hồ, bên trong cho dù có cơ quan thì Người Gác Lăng cũng đã phá giải rồi, chúng ta đi theo sau căn bản không có bao nhiêu nguy hiểm!" Vương Bàn Tử tiếp tục nói.

Ngồi trên chiến hạm quá chán, gã ngoại trừ câu cá giết thời gian thì chẳng có việc gì khác để làm.

Gã muốn xuống mộ đáy biển xem thử.

Hồ Bát Nhất do dự, Vương Bàn Tử nói rất có lý.

Bọn họ đi theo sau quả thực sẽ không gặp nguy hiểm.

Hơn nữa Người Gác Lăng chỉ có một mình... còn thêm một con mèo, một con ngựa, nhỡ đâu gặp chút rắc rối cần nhân thủ thì sao? "Vậy Bàn Tử chuẩn bị một chút, chúng ta xuống dưới thôi." Hồ Bát Nhất đưa ra quyết định. "Được luôn!" Vương Bàn Tử thu cần câu, cần câu và dây cước bị kéo rất dài. "Hả??

Câu được cá rồi?" Vương Bàn Tử vội vàng kéo dây, kéo mãi kéo mãi, đột nhiên kéo lên được một người. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử mặt đầy ngơ ngác. "Anh Hồ, tôi câu được người rồi." Vương Bàn Tử nhìn người trong nước, trực tiếp chết lặng.

Hồ Bát Nhất nhìn hình xăm nhị nguyệt (hai mặt trời) trên cổ người kia, lập tức sững sờ. "Người của Thiên Tôn Hội!" "Không ổn, người của Thiên Tôn Hội muốn chạy trốn." Hồ Bát Nhất giật lấy khẩu súng trường tự động từ tay binh sĩ hải chiến, bắn gãy tay chân kẻ mà Vương Bàn Tử vừa câu lên. "Thông báo cho đội trưởng đội hải chiến, người của Thiên Tôn Hội chui ra rồi." Hồ Bát Nhất vẻ mặt căng thẳng.

Vương Bàn Tử kéo người kia lên, dùng dao kề vào cổ hắn, bức cung: "Dưới mộ đáy biển tình hình thế nào?

Tình hình Người Gác Lăng ra sao?" "Tín ngưỡng phục sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" "Thiên Tôn, tín đồ hiến tế vì ngài, ngày sau sẽ cùng ngài quay về!" Người của Thiên Tôn Hội nói xong, cắn nát túi độc giấu trong răng, tự sát mà chết.

Hắn bị bắn gãy tay chân, muốn chạy trốn đã là không thể.

Đội trưởng đội hải chiến biết tin người của Thiên Tôn Hội chạy ra, lập tức điều động sức mạnh chiến hạm, phát động công kích.

Radar toàn diện mở ra, những kẻ trong biển hiện lên thành từng chấm đỏ, đang nhấp nháy đào tẩu trên màn hình radar. "Khởi động ngư lôi truy tung, bắn!" Đội trưởng đội hải chiến hạ lệnh.

Sau khi mệnh lệnh được đưa ra, từng quả ngư lôi từ dưới đáy chiến hạm phóng vụt đi. "Chiến cơ khởi động, chờ lệnh trên không." Mệnh lệnh lần nữa được đưa ra, từng chiếc chiến cơ khởi động, bay lên không trung, chỉ cần nhận được lệnh là có thể triển khai tấn công.

Trong biển, sắc mặt Địch Mạn Ba khó coi, ả không ngờ vừa mới ra ngoài đã bị hỏa lực của An Lạc tấn công. "Vù vù vù..." Từng quả ngư lôi giống như cá mập, lao nhanh về phía bọn hắn. "Phân tán chạy trốn, đi được bao nhiêu hay bấy nhiêu." Địch Mạn Ba dặn dò xong liền chạy nhanh, trực tiếp lao khỏi mặt nước, chạy băng băng trên mặt biển.

Ngư lôi kia tuy không làm ả bị thương, nhưng ngư lôi chỉ là đợt tấn công đầu tiên.

Phía sau quỷ mới biết còn bao nhiêu vũ khí đang đợi bọn hắn.

Những kẻ khác chết hay sống Địch Mạn Ba không quan tâm, chỉ cần mình chạy thoát là được.

Kiều Trị và một người khác bám sát sau lưng Địch Mạn Ba.

Bọn hắn sợ bị bắt, đi theo Địch Mạn Ba còn có thể chạy trốn thoát thân. "Ầm ầm ầm!!!" Ngư lôi phát nổ dưới đáy nước, tạo ra cột sóng khổng lồ cùng tay chân cụt ngủn. "Các ngươi xâm nhập trái phép lãnh thổ An Lạc, gây ra uy hiếp đối với lãnh thổ An Lạc ta, mau chóng đầu hàng, nếu không quân ta sẽ khai hỏa oanh tạc không phân biệt!" Giọng nói của đội trưởng đội hải chiến vang lên từ trong chiến cơ.

Chiến cơ bay tầm thấp, đồng thời phát loa nói cho bọn Địch Mạn Ba nghe.

Địch Mạn Ba biện bác: "Chúng tôi chỉ là bất cẩn bơi lội bơi qua đây, tuyệt đối không có ý mạo phạm lãnh thổ An Lạc, chúng tôi đi ngay bây giờ." "Ra khỏi công hải, nếu An Lạc còn dám tấn công thì

chính là khiêu khích các quốc gia khác." Ả hiện tại chỉ muốn mau chóng rời khỏi Nam Hải, chạy đến Nam Hải.

Nam Hải thuộc phạm vi lãnh địa An Lạc, bọn họ không động thủ được.

Nhưng công hải thì không thuộc về bất kỳ quốc gia nào, ai cũng không thể mạo muội phát động tập kích tại công hải.

Chương 189

"Tấn công!" Đội trưởng đội hải chiến hạ lệnh, nhất thời tất cả pháo đạn đều nhắm vào mấy kẻ đang chạy trên mặt biển như Địch Mạn Ba mà oanh kích.

Trên boong tàu.

Vương Bàn Tử nghe tiếng vũ khí gầm rú, không kìm được có chút nhiệt huyết sôi trào. "Anh Hồ, anh nói xem nếu lái chiến hạm đi trộm mộ thì sẽ sướng thế nào nhỉ!" Vương Bàn Tử không khỏi tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Hồ Bát Nhất lườm gã một cái, cái cổ mộ nào chứa nổi chiến hạm chứ? "Tôi hiện tại lo lắng cho Người Gác Lăng, người của Thiên Tôn Hội đã ra ngoài rồi, không biết Người Gác Lăng hiện tại tình hình thế nào." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Người của Thiên Tôn Hội chạy mất, Người Gác Lăng mãi không thấy tung tích, rốt cuộc là có chuyện gì?...

Dưới đáy biển.

Theo cánh cửa đồng lớn mở ra, Chu Thánh bước một bước đứng tại cửa.

Long Mạch Chi Linh trong cơ thể hắn hơi lóe sáng, nó cảm ứng được khí tức của chính mình.

Long Mạch Chi Khí, chính là một luồng khí thể hình rồng hư ảnh có linh tính và hoàn chỉnh.

Uông Trực hấp thu Long Mạch Chi Khí, tước đoạt Long Mạch Chi Linh, tương đương với việc rút gân lột da long mạch, hút thực huyết nhục.

Long Mạch Chi Linh kiêu ngạo bất tuân thì bị hắn trấn áp, từ từ vắt kiệt.

Mãi đến khi Uông Huyền Tông đến mượn Long Mạch Chi Linh để đối phó Chu Thánh, mới khiến Long Mạch Chi Linh trở về trong cơ thể Chu Thánh.

Chu Thánh xách kiếm Thái A, chỉ vào Uông Trực. "Người Gác Lăng, ngươi e rằng còn không biết, hơn một trăm năm trước, Người Gác Lăng bị diệt vong là vì trong các ngươi xuất hiện kẻ phản bội đấy." Uông Trực tiếp tục nói.

Muốn dùng việc này để nhiễu loạn tâm thần Chu Thánh, tiếp tục trì hoãn thời gian.

Hắn hiện tại vẫn chưa hoàn toàn sống lại, còn cần một chút thời gian.

Chu Thánh vung một kiếm, kiếm khí như rồng, oanh kích lên quan quách bằng vàng. "Rầm!" Quan quách bằng vàng lắc lư dữ dội, phảng phất như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Uông Trực ở bên trong cũng chịu ảnh hưởng, Long Mạch Chi Khí dật tán ra một ít. "Ngươi thật sự không muốn biết sao?" Uông Trực có chút nổi giận. "Người Gác Lăng, vĩnh viễn sẽ không phản bội!" Chu Thánh lại lần nữa oanh kích, hắn biết Uông Trực hiện tại vẫn chưa thể ra ngoài, cho nên muốn đánh đòn phủ đầu, làm suy yếu hắn một chút.

Còn về việc Người Gác Lăng phản bội mà hắn nói, Chu Thánh căn bản không tin.

Mỗi một Người Gác Lăng đều sẽ dốc toàn lực thủ hộ Cổ Lăng Long Mạch, đây không chỉ là một loại nghề nghiệp, mà còn là một loại tín ngưỡng.

Không có ai sẽ phản bội.

Cho dù sự cám dỗ của trường sinh rất lớn!

Cũng không có ai vì trường sinh mà phản bội tín ngưỡng của chính mình. "Người Gác Lăng, ta biết ngươi không tin, nhưng Người Gác Lăng truyền thừa ngàn vạn năm, ai có thể tiêu diệt?

Nếu không phải chính các ngươi xuất hiện kẻ phản bội, ngươi thật sự cho rằng Thiên Tôn Hội có thực lực này để đối phó với bảy mạch Người Gác Lăng sao?" Uông Trực tiếp tục nói.

Chu Thánh chần chờ một chút, trong lòng có chút hoài nghi. "Meo!" Lưu Ly chậm rãi mở đôi mắt, nhìn chằm chằm vào quan quách vàng.

Chu Thánh không hỏi Lưu Ly về chuyện phản bội, mà là hướng về phía quan quách phát động công kích.

Những gì Uông Trực biết thì Lưu Ly đều biết.

Uông Trực sẽ lừa hắn, nhưng Lưu Ly thì không. "Hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, đánh mở quan tài của hắn ra!" Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nhắc nhở.

Chu Thánh đứng trên lưng ngựa tung người nhảy lên, cầm kiếm đâm về phía hoàng kim quan quách. "Ong!" Kim quang trên hoàng kim quan quách lóe lên, trực tiếp đánh bay Chu Thánh ra ngoài. "Ra rồi." Lưu Ly hô một tiếng.

Chu Thánh rơi xuống lưng ngựa, đôi mắt nhìn chằm chằm vào nắp quan tài vàng đang từ từ mở ra.

Một cánh tay khô héo màu đen vươn ra, đó là tay trái của Uông Trực.

Sau đó, một cánh tay trắng hồng mịn màng vươn ra, cánh tay kia

giống như trứng gà bóc vỏ, rất non nớt, có chút giống tay phụ nữ.

Hai cánh tay chống lên mép quan tài vàng, cả người Uông Trực trực tiếp đứng dậy.

Hắn trông như một gã thư sinh mặt trắng, da dẻ trắng nõn, ngũ quan tinh xảo.

Trên người bao phủ một tầng kim quang.

Có điều tay trái của hắn khô héo, trên trán vẫn còn nếp nhăn, rất không ăn nhập với tổng thể.

Tay trái của hắn vì quanh năm lộ ra ngoài nên không được cải lão hoàn đồng; còn trán là vì ra ngoài quá vội vàng, chưa kịp hồi phục.

Cơ thể hắn biến hóa lớn như vậy, hoàn toàn là nhờ duyên cớ của long mạch.

Uông Trực chắp hai tay sau lưng, đứng trước mặt Chu Thánh. "Chỉ là một Người Gác Lăng, cũng không biết ai cho ngươi cái gan đó, dám đơn thương độc mã xông vào mộ đáy biển của ta!" Uông Trực lạnh nhạt nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn lại nhìn về phía Lưu Ly trên vai Chu Thánh. "Ngươi cũng vẫn chưa chết?

Người bị Thiên Tôn nguyền rủa...

à không đúng, có thể sống đến hiện tại cũng coi như mạng ngươi lớn.

Có điều, ngươi đều biến thành mèo rồi mà còn dám đi theo Người Gác Lăng vào đây, ngươi đúng là một chút cũng không để ý sống chết nhỉ." Hắn quen biết Lưu Ly, biết bản thể của Lưu Ly.

Lưu Ly cong người, nhe răng trợn mắt nhìn Uông Trực.

Cô rất phẫn nộ, nhưng cô không xông tới mà nói ra điểm yếu của

Uông Trực. "Hắn thực lực rất mạnh, có thực lực Tông Sư, nhưng tay trái hắn bán phế, trán cũng chưa khôi phục, cương khí lưu chuyển không trọn vẹn." Uông Trực nghe Lưu Ly nói, khinh thường bảo: "Ta dùng một cánh tay cũng có thể đánh bại Người Gác Lăng." Nói xong, hắn ngạnh sinh bẻ gãy tay trái của mình, chỉ để lại tay phải.

Cũng không phải nói hắn tự phụ, mà là có Long Mạch Chi Khí và thần đan Thiên Tôn ban cho, hắn có thể huyết nhục trọng sinh, cánh tay trái sẽ lại mọc ra, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Uông Trực vốn định lấy một vũ khí thuận tay, nhưng vừa nghĩ tới vũ khí của mình bị Uông Huyền Tông làm hỏng, liền giận không chỗ phát tiết. "Uông Huyền Tông cái tên phế vật kia." Uông Trực chửi đổng một câu, sau đó cúi người nhặt cánh tay trái vừa bẻ gãy lên, dùng làm vũ khí.

Hắn lột sạch da thịt chỗ cánh tay, tay phải trực tiếp nắm lấy xương cốt. "Vũ khí này không tệ, trước đây ta thế mà lại không phát hiện ra." Uông Trực thử một chút, tay trái của mình làm vũ khí quả thực khá ổn.

Cánh tay không chỉ có thể co duỗi, năm ngón tay còn có thể cong lại cào người và nắm đấm đánh người.

Chu Thánh giương kiếm Thái A, lao lên.

Bá đạo uy thế trên người hắn tản ra, khiến hắn trông giống như một bá chủ sát phạt quyết đoán.

Kiếm Thái A tỏa ra ánh sáng vô cùng chói lọi.

Chu Thánh lao đến trước mặt Uông Trực, hai tay giơ cao kiếm Thái A, sau đó dùng sức chém xuống.

Tay phải Uông Trực giơ vũ khí tay trái lên, một phát tóm lấy thân kiếm Thái A.

Kiếm Thái A chém vào trong xương cốt lòng bàn tay trái, nhưng lại không thể chém đứt xương tay.

Tay phải Uông Trực nắm lấy tay trái dùng sức xoay một cái, trực tiếp hất văng Chu Thánh ra ngoài.

Khi Chu Thánh còn chưa rơi xuống đất, Uông Trực thuấn thân một cái chạy đến bên cạnh Chu Thánh, vung tay trái tóm lấy vai trái Chu Thánh.

Hắn xách vai trái Chu Thánh, dùng sức ném Chu Thánh bay đi. "Hí hí hí!" Chiến mã Người Gác Lăng chạy tới, ngay khoảnh khắc Chu Thánh sắp rơi xuống đất thì chạy đến bên cạnh, đỡ lấy Chu Thánh.

Chu Thánh khi sắp rơi xuống, tay trái vỗ lên lưng chiến mã, tung mình nhảy lên, sau khi ổn định thân thể trên không trung liền đáp xuống lưng ngựa.

Uông Trực thực lực rất mạnh, dù chỉ có một tay thì mình cũng rất khó đối phó.

Chương 190

"Em phụ trách nghi binh, anh chủ công." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nói. "Không được." Chu Thánh lắc đầu từ chối.

Lưu Ly hiện tại vẫn chưa hồi phục, nếu cô ra ngoài nghi binh sẽ rất dễ bị thương. "Không sao đâu, em hồi phục được nhiều rồi." Lưu Ly nói một câu, sau đó từ trên vai Chu Thánh nhảy vọt ra, nhảy lên trên quan quách bằng vàng.

Uông Trực thấy thế, lập tức tấn công Lưu Ly.

Lưu Ly hét lên: "Giúp em cầm chân Uông Trực." Chu Thánh nghe thấy câu này, ngọn lửa trên người bùng cháy, bám vào trên kiếm Thái A, vung ra một kiếm.

Một con hỏa long màu lam thẫm há cái miệng dữ tợn cắn về phía Uông Trực.

Uông Trực không thể không dừng bước, tiếp đó giơ tay trái lên, một phát bóp cổ hỏa long.

Ngọn lửa thiêu đốt tay trái hắn, da thịt nhanh chóng bị nướng khô, chỉ còn lại một lớp da dính chặt vào xương.

Nhưng Uông Trực không hề xót xa, tay phải hắn giơ tay trái lên dùng sức một cái, bóp nát hỏa long.

Ngay khoảnh khắc hỏa long vỡ nát, Chu Thánh giơ cao kiếm Thái A đâm tới.

Cương khí trong cơ thể Uông Trực phóng thích, hóa thành một cái lồng bảo hộ chắn trước người hắn. "Đinh..." Kiếm Thái A đâm lên hộ thuẫn, phát ra một tiếng vang lanh lảnh.

Uông Trực giơ tay trái lên, một tay đánh bay Chu Thánh.

Sau đó hắn nhân lúc Chu Thánh còn chưa rơi xuống đất, thuấn thân áp sát, một cước đạp lên ngực Chu Thánh, đạp Chu Thánh lún sâu vào sàn nhà. "Răng rắc..." Khôi giáp Người Gác Lăng của Chu Thánh xuất hiện một vết nứt. "Hí hí hí..." Chiến mã Người Gác Lăng lao tới muốn giúp Chu Thánh.

Nhưng Uông Trực đứng dậy xoay người một cước đá bay chiến mã.

Tông Sư và võ giả Tiên Thiên có sự hồng câu không thể vượt qua, càng đừng nói Uông Trực còn là đại hải tặc tung hoành trên biển. "Cũng được, giết ngươi trước, rồi giết con mèo kia sau!" Uông Trực nói xong, lại giẫm một cước xuống, đạp Chu Thánh lún sâu vào sàn nhà.

Sau đó hắn dùng tay trái bóp lấy cổ Chu Thánh, muốn trực tiếp bẻ gãy cổ hắn.

Ngọn lửa màu u lam trên người Chu Thánh cháy hừng hực, nhưng trên người Uông Trực có một tầng hộ tráo cương khí, hắn căn bản không chịu ảnh hưởng.

Tay phải Chu Thánh nắm kiếm Thái A muốn phản kích, nhưng lại bị Uông Trực giẫm lên cánh tay.

Chu Thánh giờ phút này duy nhất có thể động dụng chỉ có đôi chân.

Tay trái của hắn bị lún vào sàn nhà, căn bản không cử động được.

Chu Thánh nhấc chân trái lên, mở ám cách, thả ra độc hoàn.

Độc hoàn trực tiếp làm tan chảy cương khí của Uông Trực, ngay khi sắp xâm nhập vào cơ thể Uông Trực thì bị Uông Trực dùng tay trái tóm lấy. "Dùng độc của ta để đối phó ta?

Nên nói ngươi ngây thơ, hay là nói ngươi đã không còn thủ đoạn

nào khác?" Uông Trực cầm độc hoàn, từ từ lại gần Chu Thánh.

Loại độc này bản thân được chiết xuất từ đao hải tặc của hắn, hắn chịu ảnh hưởng không lớn.

Thêm nữa, hắn dùng tay trái để cầm, tay trái của hắn đã bị chính hắn bẻ gãy, không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Ngay khi độc đan sắp chạm vào Chu Thánh, một mũi tên nỏ bắn tới, trực tiếp bắn văng độc đan, găm vào trên tường. "Kẻ nào!" Uông Trực mãnh liệt ngẩng đầu.

Mộ đáy biển, bên ngoài chủ mộ thất.

Hồ Bát Nhất giơ nỏ tiễn, nhắm vào Uông Trực.

Trên đầu mũi tên nỏ có bôi chu sa, máu chó đen... những thứ khắc tà.

Chu Thánh từ trong hố bò ra, lùi lại mấy bước.

Vốn dĩ hắn định đổi lựu đạn để đánh lén, nhưng Uông Trực lùi lại rồi thì không cần nữa. "Anh Hồ, tôi đã nói rồi mà, Người Gác Lăng cần chúng ta giúp đỡ." Vương Bàn Tử vác hai khẩu súng nói.

Hồ Bát Nhất không nói gì, anh biết cho dù mình và Vương Bàn Tử không đến, Người Gác Lăng cũng có thể ứng đối.

Đây là trực giác bản năng.

Bọn họ sau khi giải quyết xong người của Thiên Tôn Hội ở bên trên liền vội vàng xuống dưới giúp Người Gác Lăng. "Nói đi cũng phải nói lại, cái gã mặt trắng kia là ai thế?" Vương Bàn Tử vô cùng tò mò nhìn Uông Trực.

Uông Trực da dẻ trắng nõn, trông cứ như trai bao vậy. "Hải Đạo Vương, Uông Trực!" Chu Thánh trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, Vương Bàn Tử không khỏi cười nói: "Hắn

không phải xem One Piece nhiều quá rồi chứ, còn Hải Đạo Vương nữa, sao không tự xưng là Vua Hải Tặc luôn đi?" "Bàn Tử." Hồ Bát Nhất gọi giật Vương Bàn Tử đang thiếu hiểu biết lại, nói: "Uông Trực, hải tặc thời Minh." Câu này vừa thốt ra, Vương Bàn Tử trực tiếp chết lặng. "Minh...

Triều Minh..." Gã có chút khó tin.

Người triều Minh mà lại sống đến tận bây giờ?

Hơn nữa một chút dấu hiệu già nua cũng không có, trông cứ như tiểu thịt tươi vậy.

Bảo dưỡng kiểu gì thế?

Uông Trực lạnh lẽo nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, cùng với những người sau lưng bọn họ. "Người đến cũng không ít nhỉ." Uông Trực lạnh nhạt nói. "Vậy thì giết các ngươi trước!" Uông Trực lao về phía bọn Hồ Bát Nhất, tốc độ nhanh đến mức để lại một đạo tàn ảnh tại chỗ.

Chu Thánh lùi lại mấy bước rút kiếm Thái A, một kiếm đâm vào tay trái Uông Trực. "Chạy đi!" Chu Thánh trầm giọng nói một câu.

Sự xuất hiện của bọn Hồ Bát Nhất nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng đối thủ là Uông Trực, bọn họ có đến cũng không giúp được gì.

Ngược lại sẽ trở thành gánh nặng, hắn còn phải phân tâm bảo vệ bọn họ. "Chúng tôi giúp được." Vương Bàn Tử kẹp hai khẩu súng trường tự động, bắn một tràng.

Cương khí trong cơ thể Uông Trực lan tràn hóa thành hộ thuẫn, đạn của Vương Bàn Tử toàn bộ bắn lên hộ thuẫn.

Khi bắn hết một băng đạn, Vương Bàn Tử ngẩn người. "Mẹ kiếp, từng thấy tránh đạn, từng thấy dùng nhục thân đỡ đạn, chứ chưa từng thấy đạn còn không thể lại gần thế này.

Quá vãi chưởng!" Vương Bàn Tử cả người sụp đổ.

Đạn còn không đến gần được thì chơi bời cái quái gì!

Hồ Bát Nhất nhíu mày, anh cũng nhìn ra Uông Trực không dễ chọc. "Rút lui!" Hồ Bát Nhất hạ lệnh, dẫn người nhanh chóng lùi lại. "Đến rồi còn muốn đi?" Uông Trực đá văng Chu Thánh, lùi lại mấy bước, một tay ấn lên cửa đồng lớn. "Rầm!" Trong mộ đạo đột nhiên rơi xuống một cánh cửa sập, chặn đứng đường lui của bọn Hồ Bát Nhất. "Ầm ầm ầm..." Trong quan quách bằng vàng truyền đến một trận rung chuyển mãnh liệt.

Uông Trực sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Con mèo đáng ghét, ta sẽ băm vằm ngươi thành vạn đoạn!" Trong quan quách vàng hắn còn để lại một ít đồ.

Hắn tuy tâm ngoan thủ lạt nhưng cũng đồng dạng âm hiểm xảo trá, trước khi làm việc thích chuẩn bị nhiều hơn một chút để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Cánh tay trái hắn chưa vươn ra là một cái, thứ hắn giấu trong quan quách vàng cũng là một cái.

Chỉ có điều thứ hắn giấu trong quan tài vàng hiện tại đã bị Lưu Ly trộm mất.

Chu Thánh nhìn biểu cảm âm trầm của Uông Trực liền biết trong quan quách khẳng định có đồ rất quý giá, đã bị Lưu Ly chiếm đoạt. "Trảm Ma!" Chu Thánh súc thế chém ra một kiếm, kiếm khí lăng liệt kẹp theo cương khí, dưới sự bao phủ của ngọn lửa chém về phía Uông Trực.

Chương 191

Hắn mạnh mẽ vung ra kiếm này, tốc độ nhanh đến mức Uông Trực căn bản không kịp né tránh.

Uông Trực dùng tay phải cầm tay trái của mình chắn ngang phía trước. "Bịch!" Một kiếm này của Chu Thánh trực tiếp chém đứt tay trái của hắn, chém cả người hắn bay ra ngoài.

Kiếm này là thức thứ hai của Trảm Thần Kiếm Pháp, tiêu hao vô cùng lớn nhưng uy lực cũng rất mạnh.

Uông Trực lùi lại mấy bước mới dừng lại được, cúi đầu nhìn tay trái bị chém đứt của mình. "Gãy rồi, vậy thì không cần nữa." Uông Trực vứt tay trái đi, sau đó tay phải nắm đấm đánh về phía Chu Thánh.

Trên tay phải của hắn bộc phát ra kim quang sáng chói, đó là Long Mạch Chi Khí.

Long Mạch Chi Linh trong cơ thể Chu Thánh tỉnh lại, cho Chu Thánh mượn một chút Long Mạch Chi Khí để ngăn cản Uông Trực.

Chu Thánh hội tụ Long Mạch Chi Khí vào mũi kiếm, khi Uông Trực lao tới liền đâm ra một kiếm. "Đinh!" Mũi kiếm của Chu Thánh đâm vào nắm đấm của Uông Trực.

Long Mạch Chi Khí bộc phát, trong không khí ẩn ước có tiếng rồng ngâm vang lên.

Chu Thánh dùng tay trái đỡ chuôi kiếm mới miễn cưỡng đỡ được cú va chạm của Uông Trực.

Thực lực không cùng một đẳng cấp, đối phó rất tốn sức.

Ngay khi hai người đang giằng co không xong, Uông Trực đột nhiên cười tà mị.

Cánh tay trái bị đứt của hắn bỗng nhiên có một cánh tay mới mọc ra, một quyền đấm vào mặt Chu Thánh.

Mặt nạ quỷ trên mặt Chu Thánh triệt tiêu tuyệt đại bộ phận sát thương, nhưng Chu Thánh vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Mặt nạ quỷ của hắn vỡ một góc, khóe miệng rỉ máu.

Cú đấm vừa rồi của Uông Trực đánh hắn không kịp trở tay.

Chu Thánh nhìn cánh tay phải mới mọc ra của Uông Trực, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trước đó hắn đã nghi ngờ Uông Trực sẽ không vô duyên vô cớ tự chặt tay trái, hắn nghi ngờ Uông Trực sẽ lắp một cái móc câu hải tặc vào tay trái mình.

Lại không ngờ cánh tay trái của hắn còn có thể mọc lại, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy!

Thảo nào hắn không xót tay trái của mình, vì tay trái của hắn còn có thể mọc lại.

Đám người Vương Bàn Tử đứng trong mộ đạo đều chết lặng, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có người có thể đoạn chi trọng sinh. "Anh Hồ, Uông Trực thật sự là người sao?" Vương Bàn Tử không khỏi nghi ngờ. "Khó nói lắm." Hồ Bát Nhất cũng không chắc chắn.

Uông Trực là người của mấy trăm năm trước, theo lý thuyết thì đã chết từ lâu.

Nhưng hiện tại hắn vẫn còn sống.

Không những còn sống mà còn trắng trẻo mập mạp, cụt tay có thể mọc lại.

Vô lý, quá sức vô lý. "Để cho ngươi kiến thức một chút về thực lực của Thất Dương Tôn Giả!" Uông Trực dùng cương khí hóa thành

đao kiếm, tay trái cầm đao, tay phải cầm kiếm.

Chu Thánh đứng dậy, hét lớn: "Nhắm mắt lại." Bọn Hồ Bát Nhất trong nháy mắt nhắm mắt lại.

Chu Thánh lấy Vẫn Đồng ra, giải khai phù chỉ.

Hắn muốn kéo Uông Trực vào thế giới Vẫn Đồng, phối hợp với Tề Thiên Đại Thánh cùng nhau chém giết Uông Trực.

Khi phù chỉ bị xé xuống, Uông Trực giống như không chịu ảnh hưởng gì, không hề bị kéo vào ảo cảnh. "Ngươi tưởng tất cả mọi người đều sẽ chịu ảnh hưởng của Vẫn Đồng sao?" Uông Trực vẻ mặt đầy khinh thường.

Khi thực lực cường đại đến mức độ nhất định, ảo cảnh rất khó ảnh hưởng đến người đó.

Thêm nữa Uông Trực đã nằm mấy trăm năm, ý chí vô cùng cường đại.

Chu Thánh thấy Vẫn Đồng không ảnh hưởng được Uông Trực, bất đắc dĩ đành phải kiên trì xông lên.

Đối phó Uông Trực là cường giả mạnh nhất mà Chu Thánh gặp phải kể từ khi đi thủ lăng.

Uông Trực cầm đao cương khí, chém xuống một đao.

Chu Thánh giơ ngang kiếm Thái A để đỡ.

Nhưng đỡ được đao cương khí lại không đỡ được kiếm cương khí.

Uông Trực tay phải cầm kiếm cương khí, một kiếm đâm vào khôi giáp Người Gác Lăng của Chu Thánh, bức Chu Thánh vào góc tường. "Người Gác Lăng, ta đã nói rồi, ngươi sẽ chết ở chỗ này!" "Meo, phải không?" Trên quan quách bằng vàng.

Lưu Ly biến thành hình người.

Cầm chiếc ô hoa màu đen trắng, thân mặc bộ váy Lolita màu đen, tay đeo găng tay viền ren, chân đi giày da nhỏ và tất ren quá gối.

Trên đầu cô đội một chiếc mũ lễ nhỏ, mái tóc đen buộc thành hai bím tóc đuôi ngựa, những hạt châu đen trắng bay lơ lửng sau lưng cô.

Gương mặt kia vẫn tinh xảo động lòng người như thế.

Lưu Ly thôi động hắc châu đánh ra, trực tiếp bức lui Uông Trực. "Keng!" Uông Trực chém một đao đánh bay hạt châu màu đen, dường như rất sợ chạm vào nó.

Lưu Ly điểm mũi chân, cầm ô hoa bay về phía Chu Thánh, ngồi trên vai phải Chu Thánh. "Sao em lại biến thành người rồi?

Mau biến trở lại đi." Chu Thánh vội vàng hét lên. "Em có cách đối phó Uông Trực!" Hắn không muốn Lưu Ly biến thành người làm hao tổn thọ mệnh.

Tuy rằng mấy lần so chiêu hắn đều ở thế hạ phong, nhưng Chu Thánh cũng có bài tẩy chưa dùng. "Em mới không ngốc đâu, trong quan tài vàng của hắn có rất nhiều đồ tốt, em ăn vụng rồi, hiện tại biến thành người sẽ không mất đi thọ mệnh, hơn nữa có thể duy trì thời gian một ngày." Lưu Ly cười nói.

Khi cô cười đôi mắt cong cong, rất động lòng người.

Sắc mặt Uông Trực khó coi, đan dược trong quan tài vàng đều là đan dược trị thương và hồi phục của hắn, vô cùng trân quý.

Tùy tiện lấy ra một viên đều có thể khiến người bình thường sống thêm mười năm.

Bây giờ toàn bộ đều bị Lưu Ly ăn sạch.

Lưu Ly lấy ra một tấm lệnh bài từ tay trái, ném cho Chu Thánh.

"Đây là lệnh bài Tôn Giả của Uông Trực, anh giữ lấy, có lẽ sau này sẽ có tác dụng." Lệnh bài Thất Dương Tôn Giả của Uông Trực cũng được đúc bằng đồng thau, mặt trước in dòng chữ "Tín ngưỡng phục sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn", mặt sau khắc bảy mặt trời đại biểu thân phận, còn có tên Uông Trực. "Trả lệnh bài lại cho ta!" Uông Trực múa may đao kiếm lao tới.

Lưu Ly cử động ngón tay, hạt châu đen trắng bay nhanh ra ngoài. "Keng keng!" Hai hạt châu trực tiếp đánh tan vũ khí do cương khí Uông Trực huyễn hóa ra. "Anh nghỉ ngơi chút đi, em vận động gân cốt một chút." Lưu Ly nói xong khẽ nhảy lên, cầm ô đứng giữa không trung.

Cô tay trái cầm ô, tay phải cử động ngón tay thao túng hạt châu đen trắng, giống như một nghệ sĩ dương cầm, vô cùng ưu nhã.

Cô đã ăn không ít đồ tốt trong quan tài vàng của Uông Trực, thực lực hồi phục rất nhiều, ở cùng một cảnh giới với Uông Trực.

Uông Trực không có vũ khí thuận tay, chỉ có thể bị cô áp chế.

Chu Thánh ngồi xếp bằng tại chỗ, điều động cương khí trong cơ thể xử lý kinh mạch bị rối loạn, điều chỉnh nội tức.

Hắn cần mau chóng hồi phục để chém giết Uông Trực.

Mà bọn Hồ Bát Nhất thì ngồi tại chỗ.

Hồ Bát Nhất phát hiện mình thật sự một chút cũng không giúp được gì.

Trận chiến trước mắt quả thực là thần tiên đánh nhau, bọn họ nếu qua giúp thì đúng là đi nộp mạng. "Hồ Bát Nhất, các anh tìm lối ra, tìm mật đạo." Chu Thánh nói với Hồ Bát Nhất.

Một khi giải quyết xong Uông Trực, bọn họ bắt buộc phải rời đi thông qua mật đạo.

Chương 192

Với tính cách âm hiểm xảo trá của Uông Trực, hắn tuyệt đối sẽ phát điên hủy đi mộ đáy biển của mình.

Chu Thánh cần phòng ngừa chu đáo. "Đã rõ." Hồ Bát Nhất đứng dậy nói, lấy la bàn kim châm từ trong túi ra.

Vương Bàn Tử cũng lấy máy dò và xẻng Lạc Dương từ trong ba lô ra.

Chỉ cần Hồ Bát Nhất tìm được, gã sẽ lập tức tiến hành kiểm tra.

Trên không trung, trận chiến giữa Lưu Ly và Uông Trực vẫn đang tiếp tục.

Lưu Ly bộ dáng vân đạm phong khinh, ngón tay trắng nõn như ngọc dương chi khẽ gảy, hạt châu đen trắng kẻ trước người sau tấn công Uông Trực.

Uông Trực nghiêng người né tránh, đồng thời cương khí hóa thành trường kích, một kích đánh hạt châu đen vào trong vách tường, dùng cương khí phong ấn lại.

Lưu Ly điều khiển hạt châu trắng trực tiếp đánh vỡ cương khí, giải phóng hắc châu.

Trừ khi Uông Trực phong tỏa được cả hai hạt châu, nếu không hắn căn bản không hạn chế được Lưu Ly tấn công.

Uông Trực nhìn cánh tay phải của mình, dường như đã đưa ra quyết định gì đó.

Khi hạt châu đen trắng đánh tới, Uông Trực vươn tay tóm lấy hạt châu đen, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Sau đó nhân lúc hạt châu chưa kịp thiêu đốt da thịt, hắn lập tức tự chặt đứt tay phải của mình.

Theo cánh tay phải bị chặt đứt, tay phải Uông Trực nắm chặt hạt châu đen, dùng tay trái cầm nó làm vũ khí.

Có hạt châu đen, hắn có thể ngăn cản hạt châu trắng.

Lưu Ly nhíu mày, thu hồi hạt châu trắng, dùng ngón tay viết lên hạt châu trắng một chữ: "Dẫn".

Sau khi chữ được viết ra, hạt châu trắng lại lần nữa bay đi, hạt châu đen rục rịch ngóc đầu dậy, phảng phất như có thể thoát ra bất cứ lúc nào.

Uông Trực nắm chặt tay phải, không cho hắc châu bay ra.

Khi bạch châu tới gần, hắn dùng tay phải đánh bay hạt châu đi.

Sau đó nhân lúc Lưu Ly không có bất kỳ phòng ngự nào, hắn giơ cao tay phải đánh về phía Lưu Ly.

Lưu Ly xoay ô hoa, trên ô có treo những chiếc chuông nhỏ. "Đinh đang đang..." Tiếng chuông vang lên, ký ức của Uông Trực trong nháy mắt bị gợi lại. "Khóc đi, khóc đi, đừng kìm nén nữa ~" "Chết đi, chết đi, đừng sống nữa ~" "Sống khổ, sống mệt, sớm nghỉ ngơi đi..." Tiếng hát lanh lảnh của Lưu Ly vang lên, không ngừng khơi gợi cảm xúc tiêu cực của Uông Trực, dẫn dụ hắn tự sát.

Ánh mắt Uông Trực dần dần đỏ ngầu, đại não chịu phải kích thích nào đó.

Sống mấy trăm năm, nửa đời trước hắn gần như tung hoành đại hải, theo đuổi tự do.

Sau này bái nhập Thiên Tôn Hội, dần dần trở nên hắc ám.

Vì trường sinh mà không từ thủ đoạn.

Lại càng trầm ngủ trong mộ đáy biển này suốt mấy trăm năm, cả ngày làm bạn với bóng tối.

Đây không phải cuộc sống hắn muốn, cũng không phải sự tự do mà hắn nên theo đuổi.

Sợ hãi, phẫn nộ, oán hận, khuất nhục, bị vứt bỏ...

Các loại cảm xúc tiêu cực ùa vào trong lòng.

Trong mắt hắn chảy ra một dòng huyết lệ.

Hắn dùng cương khí ngưng tụ thành dao nhỏ, cắm vào lồng ngực mình, dùng đau đớn kịch liệt để giữ cho bản thân tỉnh táo. "Đừng hòng làm loạn tâm thần ta!" Uông Trực nói xong, giơ tay phải lên định đánh tới.

Nhưng ngón tay Lưu Ly khẽ động, hạt châu trắng trực tiếp đánh vào gáy Uông Trực, khiến Uông Trực loạng choạng, ngã nhào một cái. "Tán!" Lưu Ly khẽ quát một tiếng, hạt châu đen hóa thành một đoàn hạt nhỏ li ti, chảy ra từ kẽ ngón tay phải của Uông Trực. "Tụ!" Lưu Ly lại hô một tiếng, các hạt đen tụ lại với nhau, biến thành hạt châu đen. "Hợp!" Tay phải Lưu Ly nắm chặt, hạt châu đen trắng hội họp xoay tròn, diễn biến thành một cái Âm Dương.

Âm Dương bao phủ trên đỉnh đầu Uông Trực, cảm giác áp bách cường đại đè Uông Trực gần như không đứng dậy nổi.

Uông Trực nghiến răng, tay phải mọc lại lần nữa.

Trên người hắn phiếm lên ánh kim nhàn nhạt, hắn mượn Long Mạch Chi Khí để chống lại áp bách của Âm Dương. "Nghịch chuyển, hấp!" Ngón tay Lưu Ly vẽ vòng tròn, Âm Dương trực tiếp nghịch chuyển, hấp thu Long Mạch Chi Khí tản ra từ người Uông Trực.

Uông Trực dựa vào Long Mạch Chi Khí đứng dậy, vốn định bỏ chạy, nhưng chiếc ô của Lưu Ly xoay tròn bay ra, chiếu lên đỉnh đầu

hắn. "Trấn!" Ô hoa xoay theo chiều kim đồng hồ, tiếp tục trấn áp Uông Trực.

Mà Âm Dương thì xoay ngược chiều kim đồng hồ, hấp thu Long Mạch Chi Khí của Uông Trực.

Một trấn một hút!

Uông Trực ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lưu Ly, khóe miệng hơi nhếch lên: "Người bị nguyền rủa thì không thể giải trừ chú ấn." "(Ta lấy danh nghĩa Tôn giả, mượn uy lực thiên địa, trấn áp phong ấn ngươi!)" Đây là ngôn ngữ lưu truyền trong Thiên Tôn, là thuật ngữ phong ấn.

Lưu Ly trực tiếp rơi từ trên không xuống, cơ năng thân thể đang nhanh chóng mất đi.

Giữa trán cô xuất hiện một cái chú ấn.

Chu Thánh đang ngồi xếp bằng đả tọa bỗng mở mắt, ngay khi Lưu Ly sắp rơi xuống đất liền đưa tay đỡ lấy cô.

Lưu Ly rơi vào lòng Chu Thánh, giữa trán có một chú ấn màu đen vô cùng bắt mắt.

Lưu Ly mắt đầy mệt mỏi, ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi. "Mệt quá." Lưu Ly vô lực nói.

Chiếc ô của cô bay về, hóa thành cái đuôi. "Em dùng hạt châu đen trắng hút của hắn một chút Long Mạch Chi Khí, em chỉ có thể giúp anh đến đây thôi." Lưu Ly vô cùng suy yếu nói.

Chú ấn trên người cô phát tác, cô bị ép biến thành mèo.

Chu Thánh khẽ gật đầu: "Em nghỉ ngơi cho tốt, anh sẽ sớm đưa em ra ngoài." "Vâng." Lưu Ly gật đầu, dùng chút sức lực cuối cùng thu hồi hạt châu đen trắng, truyền Long Mạch Chi Khí vừa hút được cho Chu Thánh.

Sau đó hạt châu đen trắng dung nhập vào cơ thể Lưu Ly, Lưu Ly lắc mình một cái, hóa thành con mèo đen trắng, nằm trong lòng Chu Thánh ngủ thiếp đi.

Long Mạch Chi Linh trong cơ thể Chu Thánh sau khi hấp thu một chút Long Mạch Chi Khí thì giống như sống lại, quấn quanh người Chu Thánh.

Long Mạch Chi Linh và ngọn lửa cháy trên khôi giáp Người Gác Lăng của Chu Thánh hô ứng lẫn nhau, khiến khí thế Chu Thánh tăng vọt.

Lại thêm uy thế do kiếm Thái A mang lại, Chu Thánh giờ phút này trông như một vị kiêu hùng, khiến người ta nhịn không được muốn quỳ lạy.

Chu Thánh nhẹ nhàng đặt Lưu Ly lên vai phải, dùng cương khí bảo vệ cô, sau đó xách kiếm chỉ vào Uông Trực.

Uông Trực ánh mắt âm lãnh nhìn Chu Thánh, khinh thường nói: "Cho dù ngươi hấp thu một chút Long Mạch Chi Khí thì thế nào?

Trước mặt thực lực tuyệt đối, ngươi vẫn phải chết!" Dứt lời, Uông Trực cầm trường kích do cương khí hóa thành, bổ về phía Chu Thánh.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, sau đó toàn lực đâm ra một kiếm, trực tiếp xuyên thủng hộ thân cương khí của Uông Trực, mũi kiếm đâm rách da hắn.

Con dao nhỏ trên ngực Uông Trực bắn ra, Chu Thánh vươn tay trái tóm lấy, nhưng máu trên con dao lập tức bốc cháy, ngọn lửa màu đen kịt. "Máu của ta có thể bốc cháy đấy." Uông Trực thản nhiên nói.

Mũi kiếm của Chu Thánh cũng bùng lên một tầng lửa đen.

Nhiệt độ mà lửa đen tỏa ra không phải nóng rực, ngược lại là âm

lãnh, cái lạnh thấu xương.

Giống như là kim băng đâm vào cốt tủy.

Uông Trực xoay người, né tránh kiếm Thái A của Chu Thánh, quay đầu chém lại.

Chu Thánh điểm mũi chân, thân thể bay về phía sau như chim yến.

Hắn rạch lòng bàn tay mình, dòng máu phiếm kim quang chảy ra, dập tắt hắc hỏa.

Cơ thể hắn đã từng được Cửu Chuyển Kim Đan quá hạn cải tạo, có thể khắc chế tất cả tà túy, cộng thêm sự gia cường của Long Mạch Chi Khí, bất kể tà túy lớn đến đâu Chu Thánh đều có thể giải quyết.

Chu Thánh từ trong thương thành đổi ra một viên Bạo Huyết Đan.

Đan dược này có thể giúp thực lực hắn tăng lên trong thời gian ngắn, tăng gấp đôi, nhưng cái giá phải trả là sau khi hết thời gian, hắn sẽ rất suy yếu.

Chương 193

Tương đương với việc vắt kiệt tất cả tiềm năng của bản thân để giúp mình bùng nổ.

Sau khi đổi đan dược ra, Chu Thánh vẫn chưa uống.

Hắn cần làm suy yếu Uông Trực trước đã.

Thời gian của Bạo Huyết Đan chỉ có ba phút, ba phút không giết được Uông Trực thì hắn phải chết.

Mà thực lực Uông Trực quá mạnh, Chu Thánh không có lòng tin có thể giết hắn trong vòng ba phút.

Bên phía Uông Trực cũng không còn giữ lại nữa, hắn muốn dốc toàn lực giết chết Người Gác Lăng, đêm dài lắm mộng.

Đã từng giao đấu với Người Gác Lăng nên hắn vô cùng rõ ràng thủ đoạn của Người Gác Lăng rất nhiều.

Càng kéo dài thì càng bất lợi cho mình. "Người Gác Lăng, để cho ngươi mở rộng tầm mắt, kiến thức tác dụng chân chính của long mạch!" Uông Trực cười lạnh nhìn Chu Thánh, sau đó hai tay chống xuống đất, cả người nằm rạp trên mặt đất. "Hóa rồng!" Theo tiếng hét lớn của Uông Trực, cơ thể hắn tỏa ra kim quang nồng đậm.

Dưới sự bao phủ của kim quang, cơ thể hắn càng kéo càng dài, cuối cùng biến thành một con kim long dài hơn mười mét.

Có điều móng vuốt của hắn chỉ có bốn móng, vẫn chưa đạt đến trình độ ngũ trảo kim long. "Vô lý về thăm ông nội Vô lý, vô lý đến tận tổ tông luôn rồi." Vương Bàn Tử nhìn đến ngây người.

Người biến thành mèo gã còn có thể hiểu được, nhưng biến thành rồng thì cái này thật sự không hiểu nổi.

Hơn nữa còn là đồ đẳng tinh thần của An Lạc, Kim Long!

Nếu là Người Gác Lăng biến thì cũng thôi, gã còn có thể nghĩ thông, nhưng người biến thành kim long lại là Hải Đạo Vương Uông Trực a!

Đó chính là một tên phản bội mà! "Gào!" Uông Trực phát ra một tiếng gầm rít, há cái miệng rộng cắn về phía Chu Thánh.

Chu Thánh nhắm mắt hít sâu một hơi, lấy Bạo Huyết Đan ra nuốt xuống.

Ngọn lửa trên người hắn cháy hừng hực, chiến mã Người Gác Lăng cũng từ dưới đất bò dậy, lao nhanh đến bên cạnh Chu Thánh.

Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, giơ kiếm Thái A đâm về phía con rồng do Uông Trực hóa thành. "Gào!" Kiếm của Chu Thánh không thể rạch phá lớp vảy trên người Uông Trực, mà đuôi rồng của Uông Trực quật một cái, trực tiếp đánh bay Chu Thánh.

Chu Thánh từ trên không rơi xuống lưng ngựa, xoay quanh Uông Trực, chờ thời cơ hành động.

Bọn Hồ Bát Nhất vẫn đang khẩn cấp tìm kiếm mật đạo, trận chiến không ngừng chuyển biến xấu, với thực lực của bọn họ đừng nói nhúng tay vào, đứng gần một chút cũng sẽ gặp họa.

Người hóa thành rồng, vô lý, quá vô lý.

Hồ Bát Nhất giờ phút này cảm giác học thức của mình vẫn còn nông cạn quá.

Đợi trở về anh phải nghiên cứu thật kỹ những sách lịch sử mà Mạc Kim Giáo Úy truyền lại.

Chu Thánh ăn Bạo Huyết Đan, khí tức tăng mạnh, thực lực cũng tăng gấp đôi, nhưng dù là như thế cũng chỉ có thể đánh hòa với Uông

Trực, căn bản không đối phó được hắn. "Đây mới là công dụng của long mạch." Trong kim long truyền ra giọng nói của Uông Trực. "À đúng rồi, về cách sử dụng long mạch vẫn là do Người Gác Lăng nói cho ta biết đấy, ngươi có muốn đoán xem là mạch Người Gác Lăng nào không?" Uông Trực cười đầy trêu tức.

Chu Thánh cưỡi trên chiến mã, mày càng nhíu càng chặt, hắn cảm giác mình sắp đến giới hạn rồi.

Nếu không giết Uông Trực thì hắn sẽ không kịp nữa.

Chu Thánh cắn chóp lưỡi, tung người nhảy lên lưng Uông Trực, hai tay nắm kiếm Thái A, hung hăng cắm xuống. "Keng!" Đòn toàn lực của Chu Thánh cũng chỉ đánh vỡ được một mảnh vảy rồng sau lưng Uông Trực.

Mảnh vảy hóa thành Long Mạch Chi Khí, bị Chu Thánh hấp thu. "Người Gác Lăng, ngươi chỉ có chút thực lực này thôi sao?" Đuôi Uông Trực có mấy mảnh vảy bay lên, trực tiếp bắn về phía Chu Thánh.

Chu Thánh buộc phải né tránh, nhảy xuống khỏi lưng Uông Trực.

Uông Trực cũng nhìn ra trạng thái của Chu Thánh, cho nên hắn không ngại trì hoãn thêm vài phút xem sao.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Người Gác Lăng toàn bộ diệt vong, hắn không tin còn có người có thể cứu Người Gác Lăng! ...

Trên mặt biển.

Một hắc y nhân cõng một thanh đao đang tiến lại gần chiến hạm. "Kẻ nào?" Radar của đội trưởng hải chiến phát hiện hắc y nhân, lập tức điều chuyển họng súng nhắm vào hắn.

Bọn Địch Mạn Ba chạy mất, hải chiến đội không đuổi kịp.

Bọn họ phải canh giữ mộ đáy biển, không thể điều động chiến hạm đi truy đuổi.

Giáo sư Trần đứng trên boong tàu nhìn người đang đi trên mặt biển, cũng vô cùng hồ nghi.

Hắn rốt cuộc là ai? "Không được đến gần, nếu không sẽ bắt giữ ngươi!" Đội trưởng đội hải chiến nói, rút súng chĩa vào hắc y nhân.

Hắc y nhân chậm rãi ngẩng đầu nhìn người trên chiến hạm, ánh mắt vô cùng băng lãnh. "Thủ Mộ Nhân!" Nói xong, hắn trực tiếp biến mất trên mặt biển, tiến vào trong mộ đáy biển. "Thủ Mộ Nhân?" Tất cả mọi người trên chiến hạm đều ngẩn ra.

Mộ đáy biển.

Bên ngoài chủ mộ thất.

Theo thời gian trôi qua, khí huyết sung mãn của Chu Thánh bắt đầu xói mòn, khí tức cường liệt dần dần uể oải.

Uông Trực nhận ra khí tức của Người Gác Lăng sụt giảm, khẽ ồ lên: "Ồ, quả nhiên như ta dự đoán." Vừa rồi khí huyết Người Gác Lăng sung mãn trong nháy mắt, hắn liền cảm thấy không ổn.

Nhất là khi Người Gác Lăng không tiếc tất cả tấn công hắn, thực lực cường hãn đó vô cùng khủng bố, sánh ngang Tông Sư.

Uông Trực khi đó liền nghi ngờ Người Gác Lăng đã uống một loại bí dược nào đó, tạm thời nâng cao thực lực bản thân.

Thông thường mà nói, uống bí dược đều chỉ có thể tạm thời nâng cao thực lực, có giới hạn thời gian.

Bí dược nâng cao bao nhiêu, sau khi hết dược hiệu phản phệ sẽ mạnh bấy nhiêu.

Chu Thánh cũng biết khí tức mình không ổn định, đang từng bước suy yếu.

Hắn bắt buộc phải chém giết Uông Trực khi ba phút kết thúc, hoặc là rời đi.

Nhắc tới rời đi, Chu Thánh không khỏi nhìn về phía bọn Hồ Bát Nhất, bọn họ vẫn đang tìm mật đạo. "Vù..." Ngay lúc Chu Thánh phân thần, Uông Trực quất đuôi đánh tới. "Trảm!" Chu Thánh lấy kiếm làm đao, chém ra. "Keng!" Kiếm này của Chu Thánh chém lên đuôi rồng của Uông Trực, trực tiếp chém nát vài mảnh vảy rồng và một ít vây đuôi do Long Mạch Chi Khí ngưng tụ mà thành.

Nhưng điều này đối với Uông Trực mà nói không đau không ngứa, hắn tuy thân hóa kim long bốn móng, nhưng cơ thể đa phần đều do Long Mạch Chi Khí tạo thành, không tương liên với thần kinh.

Cho dù bị Chu Thánh đánh nát, hắn cũng chẳng hề đau đớn.

Uông Trực uốn lượn thân hình trên không trung, từ từ tiêu hao với Người Gác Lăng. "Tìm thấy mật đạo rồi." Hồ Bát Nhất đột nhiên nói.

Mật đạo nằm ngay bên dưới phía bên trái, vị trí góc tường.

Chỗ này không dễ bị phát hiện, hơn nữa cho dù phát hiện, không tìm thấy cơ quan cũng không vào được. "Tìm được rồi, các ngươi đi được sao?" Miệng rồng Uông Trực mở ra, phun ra một luồng lửa đen.

Bọn Hồ Bát Nhất vội vàng lùi lại, ngọn lửa này Người Gác Lăng đỡ được chứ bọn họ thì không.

Hắc hỏa cháy ngay chỗ mật đạo, triệt để cắt đứt đường lui của bọn Hồ Bát Nhất. "Toang rồi, sớm biết thế đã nghe lời anh Hồ, không vào đây." Vương Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, không muốn giãy giụa nữa.

Chương 194

Bọn họ vào đây, toàn bộ hành trình đều là diễn viên quần chúng, một chút cũng không giúp được gì.

Muốn nói trộm mộ và phá giải cơ quan, cái này là sở trường của bọn họ, nhưng đối phó Uông Trực thì bọn họ lực bất tòng tâm.

Chu Thánh cũng không trông mong bọn họ có thể giúp đỡ, cho nên ngay từ đầu khi đến đã không gọi bọn họ.

Mộ đáy biển hung hiểm dị thường, chính mình còn có khả năng chết, càng đừng nói những người khác.

Chu Thánh cầm đao lại gần, chỉ còn lại nửa phút cuối cùng, muốn chém giết Uông Trực hiển nhiên không quá khả thi.

Hắn không phát động tấn công về phía Uông Trực, mà lao về phía mật đạo, chuẩn bị dập tắt hắc hỏa. "Huyệt mộ của Bản vương, há là nơi các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?" Uông Trực đung đưa thân rồng khổng lồ, trong khoảnh khắc lao đến góc tường chỗ mật đạo, đuôi quét một cái, trực tiếp đánh bay bọn Hồ Bát Nhất. "Bịch!" Bọn Hồ Bát Nhất toàn bộ bị đánh bay đập vào cửa đồng lớn, miệng thổ huyết, trượt dọc theo cửa đồng xuống đất.

Bọn họ trước mặt Uông Trực hoàn toàn không có nửa điểm năng lực đề kháng.

Mà Chu Thánh dùng kiếm Thái A chặn lại đòn tấn công của Uông Trực, đồng thời rạch lòng bàn tay, vẩy máu ra, dập tắt hắc hỏa. "Tôi cầm chân Uông Trực, các anh mau chóng rời đi, thuận tiện đưa Lưu Ly ra ngoài." Chu Thánh hét lên với bọn Hồ Bát Nhất.

Bọn Hồ Bát Nhất đứng cũng không đứng dậy nổi, càng đừng nói

đến chạy.

Chu Thánh vốn dĩ còn muốn để bọn họ đi trước, nhưng nhìn thấy tình hình của bọn họ thì vô cùng bất lực.

Khí tức của hắn đã suy lạc rồi, ba phút sắp trôi qua.

Chu Thánh lùi đến trước mặt bọn Hồ Bát Nhất, cắm kiếm Thái A xuống đất, máu tươi trong lòng bàn tay chảy vào trong rãnh kiếm Thái A, kiếm Thái A tản mát ra uy thế khủng bố.

Ngay khi Uông Trực tưởng rằng Người Gác Lăng sẽ liều mạng đánh cược một lần, khí tức của hắn đột nhiên uể oải xuống.

Khí thế rất mạnh, nhưng khí tức rất yếu. "Ta còn tưởng ngươi vẫn còn dư lực, không ngờ chỉ là ngoài mạnh trong yếu mà thôi." Ngữ khí Uông Trực mang theo một tia trêu tức, hắn còn bài tẩy chưa dùng, mà Người Gác Lăng đã không xong rồi.

Chu Thánh đưa tay định gỡ Lưu Ly xuống, nhưng cơ thể Lưu Ly dán chặt vào vai Chu Thánh, đuôi móc lấy cổ Chu Thánh, cứ thế không chịu xuống.

Lưu Ly tuy hôn mê nhưng bản năng khiến cô bám chặt lấy Người Gác Lăng.

Chu Thánh thấy không lấy Lưu Ly xuống được đành phải bỏ cuộc, xoay người nói với bọn Hồ Bát Nhất: "Cử động được không?" "Miễn cưỡng bò được." Hồ Bát Nhất nói. "Hết cử động nổi rồi." Vương Bàn Tử nằm trên đất, cho dù một thân thịt mỡ cũng không cứu được gã.

Chu Thánh đi qua, một cước đá gã lăn vào trong chủ mộ thất. "Nếu tôi giải quyết xong sẽ đưa các anh ra ngoài, giải quyết không được thì các anh tự nghĩ cách cứu mình." Chu Thánh nói khẽ một câu.

Hắn hiện tại khí thế rất mạnh, nhưng khí tức rất yếu.

Hắn còn tấm bài tẩy cuối cùng, nhưng không xác định có thể thành công hay không.

Hồ Bát Nhất nhìn Người Gác Lăng, nhắm mắt lại trấn tĩnh một chút, nói: "Tôi biết cậu là ai, nếu sống sót ra ngoài, cùng nhau uống một ly." Anh nhìn nửa khuôn mặt dưới mặt nạ quỷ, nhận ra Chu Thánh. "Được, nhưng không được để lộ thân phận của tôi." Chu Thánh nói với anh.

Lần đầu tiên hắn đi thủ lăng không chuẩn bị đầy đủ, trực tiếp mua vé đi, còn ngồi cạnh bọn họ.

Chỉ cần Cố Đại Tá tra lại những người mua vé máy bay ngày đó là tra ra hắn đã đi Đại Nhạn Sơn.

Hoắc Ngọc Tiệp có khả năng không ngờ tới việc chính mình cũng ngồi máy bay đi.

Tuy cô ta đoán được mình là bạn học của cô ta, nhưng không biết mình đi bằng cách nào.

Đợi sau khi Hồ Bát Nhất bò vào chủ mộ thất, Chu Thánh hít sâu một hơi, sờ vào một tấm Thế Tử Bài trong ngực và Toàn Lực Nhất Kích.

Thế Tử Bài Người Gác Lăng có thể giúp hắn bị giết một lần mà không chết.

Mà Toàn Lực Nhất Kích, thì là vắt kiệt huyết khí, cương khí và tinh khí của bản thân, phát ra một đòn mạnh nhất.

Sau đòn đó, Chu Thánh sẽ bị vắt kiệt, không thể động đậy.

Uông Trực há cái miệng rộng dữ tợn, cắn xé về phía Chu Thánh.

Chu Thánh ngưng thế hội tụ vào mũi kiếm, tinh huyết, cương khí và huyết khí trong cơ thể toàn bộ hội tụ vào một điểm. "Ong~" Uông

Trực nhận ra nguy hiểm muốn chạy trốn, nhưng đã không còn kịp nữa.

Chu Thánh điểm mũi chân trực tiếp cầm kiếm đâm tới, bay vào trong miệng Uông Trực.

Thế Tử Bài kích hoạt, Chu Thánh từ đầu rồng đâm vào, từ đuôi rồng bay ra rơi xuống đất, quỳ một chân xuống.

Thân rồng khổng lồ của Uông Trực trực tiếp từ trên không rơi rầm xuống. "Bịch!" Long Mạch Chi Khí tiêu tán, Long Mạch Chi Linh bám trong cơ thể Chu Thánh bay ra, hấp thu Long Mạch Chi Khí của chính mình, từng bước lớn mạnh.

Mà Uông Trực biến thành hình người, nằm trên mặt đất, toàn thân đẫm máu.

Đòn cuối cùng của Chu Thánh đã trọng thương hắn.

Nhưng hắn vẫn còn giữ được một hơi thở.

Uông Trực ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, cười, cười rất điên cuồng. "Ha ha ha ha..." "Người Gác Lăng, đây chính là bài tẩy cuối cùng của ngươi sao?

Ngươi không giết được ta, ngươi sẽ phải chết!" Uông Trực trong lúc nói chuyện, gặm cắn tay trái của chính mình, ăn cánh tay của mình xuống bụng. "Huyết nhục của ta quanh năm ngâm trong thần dịch, là liều thuốc tốt nhất!" Khi một cánh tay bị ăn sạch, Uông Trực đứng dậy, khí tức khôi phục lại đỉnh phong.

Đám người Hồ Bát Nhất nấp trong chủ mộ thất, nhìn qua khe cửa thấy tình hình bên ngoài, trong lòng dâng lên một trận tuyệt vọng.

Bọn họ vốn tưởng rằng có thể ra ngoài bổ đao, kết quả Uông Trực tự mình ăn chính mình, ngạnh sinh khôi phục lại.

Lại nhìn Thủ Lăng Nhân, một chân quỳ tại đó, không có chút cử động nào, hỏa diễm trên người tiêu tán, áo giáp cũng xuất hiện thêm vài vết nứt. "Bàn Tử, cậu có hối hận khi vào đây không?" Hồ Bát Nhất dựa vào cửa thanh đồng, nhìn Vương Bàn Tử đang nằm rạp trên mặt đất.

Vương Bàn Tử cười khổ nói: "Hối hận vì đã vào, nhưng không vào có khi lại càng hối hận hơn." "Chúng ta Mạc Kim, thật sự là vì tiền sao?

Nói cho cùng chẳng phải là muốn tìm được Long Lâu trong truyền thuyết." Hồ Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói vậy thì bật cười. "Đúng vậy, có người lục đục vô vi, còn ở đêm khuya mua say kể lể nhân sinh vô vị; có người cả đời bận trong bận ngoài, không biết mình theo đuổi cái gì; còn có người, cả đời đều đi trên dây thép, truy tìm chẳng qua cũng chỉ là cảm giác kích thích." Hồ Bát Nhất nói đến đây, từ trong túi lấy ra hạt Huyền Châu gần như vỡ nát. "Bàn Tử, còn đứng dậy nổi không?" Vương Bàn Tử cười, hai tay chống đất gian nan đứng dậy: "Được!" "Anh Hồ à, ban nãy anh sống chết không cho đại tẩu Tuyết Lỵ xuống đây, là sợ cô ấy xảy ra chuyện sao?" Vương Bàn Tử trêu chọc.

Hồ Bát Nhất không khỏi cảm khái: "Đừng gọi đại tẩu, không thích hợp." Nói rồi, hắn sờ sờ lọ máu nhỏ đeo trên cổ, giật mạnh xuống.

Hắn giao bùa Mạc Kim của mình cho Dương Tuyết Lỵ bảo quản, Dương Tuyết Lỵ đem máu của mình đựng trong cái lọ nhỏ cỡ ngón tay cái, làm thành dây chuyền đeo lên cổ Hồ Bát Nhất. "Anh Hồ, nếu sống sót ra ngoài, có phải nên ở bên nhau rồi không?" Vương Bàn Tử gian nan đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất. "Ra ngoài rồi nói sau đi, nếu không ra được thì..." Hồ Bát Nhất không nói tiếp, mà dựa vào tường đứng lên.

Hai người cùng nhau ra tay, đẩy cửa thanh đồng ra.

Uông Trực nhận ra đám Mạc Kim Giáo Úy phía sau đã đi ra, nhưng chẳng hề để ý.

Ai lại đi để ý mấy con kiến hôi sau lưng chứ?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử khoác vai nhau, đứng trước cửa thanh đồng. "Thủ Lăng Nhân, lẩu e là không ăn được rồi, Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi không giúp được ngài quá nhiều, nhưng có thể tiễn ngài ra ngoài." Vương Bàn Tử mở miệng nói.

Ngừng một chút, hắn cười nói: "Nếu có cơ hội, tôi muốn cầu xin ngài một chuyện.

Sau này Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi đạo mộ, phiền các ngài xuống tay nhẹ một chút, chúng tôi chỉ thám thính mộ, không lấy đồ vật." Chu Thánh giờ phút này toàn thân không cử động được, giống như bị bóng đè, ý thức thanh tỉnh nhưng thân thể lại bất động.

Hồ Bát Nhất nhìn Thủ Lăng Nhân, nói: "Mạc Kim Giáo Úy tôi có một tòa Long Lâu, sau này nếu có thời gian, phiền ngài giúp chúng tôi đi xem thử." Hai người bọn họ nói xong, hai tay đặt lên Huyền Châu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng niệm khẩu quyết: "Ta, Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Nhất!" "Ta, Mạc Kim Giáo Úy Vương Khải Tuyền!" "Tại đây, lấy sinh mệnh làm tế, lấy huyết nhục làm dẫn, lấy bạch cốt chỉ đường, cung thỉnh tổ sư, che chở Thủ Lăng Nhân xuất mộ huyệt!" Khi dứt lời, Hồ Bát Nhất lấy ra lọ máu, đổ lên Huyền Châu.

Huyền Châu thăng không, phóng ra bạch quang chói mắt.

Ánh mắt Uông Trực âm lãnh, muốn ngăn cản, nhưng dưới bạch quang, hắn hoàn toàn không động đậy được, cứ như bị thứ gì đó đè nặng.

Ánh sáng chỉ ra một con đường, ngay khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử định hiến tế chính mình, một người mặc áo đen đập tan tảng đá chặn mộ đạo, chân đạp ánh sáng mà đến, một tay nắm lấy Huyền Châu.

Đồng thời cắn nát đầu ngón tay mình, viết lên Huyền Châu một chữ 'Phong'.

Quang mang Huyền Châu nội liễm, người áo đen cầm Huyền Châu từ trên không hạ xuống, trả lại cho Hồ Bát Nhất.

Chương 195

Hồ Bát Nhất ngẩn người tại chỗ, hắn vừa rồi suýt chút nữa đã hiến tế chính mình. "Cẩn thận sử dụng." Người áo đen chỉ nói một câu, sau đó xoay người nhìn về phía Thủ Lăng Nhân. "Ngươi là ai?" Uông Trực âm lãnh nhìn người áo đen. "Thủ Mộ Nhân." Thủ Mộ Nhân thản nhiên đáp, từ bên hông rút ra một thanh cốt đao màu đen. "Thủ Mộ Nhân?" Uông Trực sững sờ.

Thủ Mộ Nhân lại là ai?

Hắn chỉ biết Thủ Lăng Nhân, chưa từng nghe nói qua Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân cũng lười giải thích, huy động hắc đao chém tới.

Uông Trực nghiêng người tránh thoát, tay phải thuận thế đánh ra một chưởng.

Thủ Mộ Nhân không nghênh tiếp, mà thuận thế đi tới bên cạnh Chu Thánh.

Hắn rạch nát lòng bàn tay mình, máu tươi nhỏ xuống người Chu Thánh, vết thương của Chu Thánh nhanh chóng khép lại.

Uông Trực lao tới muốn ngăn cản, nhưng Thủ Mộ Nhân đứng tại chỗ bất động, dùng hắc đao ứng đối.

Thực lực của hắn không yếu hơn Uông Trực.

Hơn nữa, thân thể hắn còn cường đại hơn Uông Trực.

Nếu nói Uông Trực là dược nhân được ngâm mấy trăm năm, thì huyết nhục của Thủ Mộ Nhân chính là thần dược.

Không nói ăn một miếng là có thể trường thọ, nhưng ăn một

miếng diên niên ích thọ vẫn là không thành vấn đề.

Thủ Mộ Nhân lấy ra một viên đan dược màu đen, đút cho Chu Thánh ăn.

Chờ vết thương của Chu Thánh khép lại, Thủ Mộ Nhân mới buông tay chân, giao chiến cùng Uông Trực.

Uông Trực gấp gáp, bởi vì hắn nhận ra Thủ Lăng Nhân đang dần dần khôi phục. "Thủ Mộ Nhân, ta muốn khiến người biến thành mộ chủ nhân!" Uông Trực đằng không bay lên, thân thể lần nữa hóa rồng.

Chẳng qua, Long Mạch chi khí của hắn dật tán nghiêm trọng, hơn nữa còn đứt một cánh tay, nhìn không giống rồng, rất quái dị, lại còn đen sì.

Thủ Mộ Nhân thấy thế, đi đến bên cạnh Chu Thánh, nói: "Mượn ngọn lửa của ngươi dùng một chút." Chu Thánh thôi động cương khí tích tụ được, thúc đẩy ngọn lửa Thủ Lăng bùng cháy.

Thủ Mộ Nhân dùng hắc đao lấy một ít lửa, múa may đao phong.

Hắn cởi áo trên, đưa ngọn lửa lại gần thân thể mình.

Rất nhanh, trên người hắn hiện ra một hình xăm Kỳ Lân màu đỏ, Kỳ Lân mở bừng đôi mắt.

Thủ Mộ Nhân dẫn nhiên hình xăm, lăng không nhảy lên, thân thể hóa thành một đầu Kỳ Lân rực cháy ngọn lửa màu lam.

Thân thể nó rất lớn, không hề nhỏ hơn tà long Uông Trực chút nào, hơn nữa khí thế càng thêm cường đại.

Thủ Lăng, Thủ Mộ, giữa hai bên có mối liên hệ.

Hiện tại Thủ Mộ Nhân đoạt được ngọn lửa của Thủ Lăng Nhân, huyễn hóa thành Kỳ Lân. "Anh Hồ, bọn họ thật sự là người sao?" Vương Bàn Tử đứng trước cửa thanh đồng, có khoảnh khắc đó hắn

hoài nghi thứ trên không trung thật sự là người sao? "Bản chất bọn họ vẫn là người, bọn họ huyễn hóa đều là mượn nhờ ngoại vật, cũng không phải là thật." Hồ Bát Nhất giải thích.

Bọn họ biến thành rồng và Kỳ Lân, tịnh không có huyết nhục, mà là bị thứ đặc thù bao bọc.

Bản chất vẫn là người. "Hiểu rồi." Vương Bàn Tử có chút hiểu ra.

Chu Thánh nhìn Thủ Mộ Nhân huyễn hóa thành Kỳ Lân, khẽ gật đầu, lập tức khoanh chân ngồi xuống, khôi phục thương thế.

Lần này tới đáy biển, hắn tuy đã chuẩn bị vạn toàn, nhưng vẫn không ngờ Uông Trực lại biến thái như vậy.

Vốn dĩ Chu Thánh định dùng toàn lực một kích đánh giết hắn, kết quả hắn tự mình ăn chính mình, ngạnh sinh sinh khôi phục, thật quá vô lý.

Nếu không phải như thế, Chu Thánh đã sớm giết hắn rồi.

Hiện tại Thủ Mộ Nhân và Uông Trực chiến đấu, hắn phải mau chóng khôi phục mới được.

Trên không trung, cuộc chiến giữa Thủ Mộ Nhân và Uông Trực, nhất xúc tức phát.

Kỳ Lân chiến tà long. "Gào!" Tà long gầm lên giận dữ, quấn quanh người Kỳ Lân.

Ba móng vuốt cào vào thân thể Kỳ Lân, muốn xé nát nó.

Kỳ Lân cắn một cái vào nghịch lân của tà long, tà long đau đớn giãy dụa liên hồi, chủ động buông bỏ việc quấn lấy Kỳ Lân.

Kỳ Lân canh chuẩn cơ hội phát động xung kích, nhưng vảy trên người tà long hóa thành phi kiếm, đâm về phía Kỳ Lân. "Vèo vèo vèo..." Kỳ Lân lật người né tránh, há miệng phun ra một đoàn liệt

diễm. "Ầm ầm ầm!" Trong ngọn lửa u lam, kẹp theo một con Kỳ Lân nhỏ huyết hồng. "Phanh!" Liệt diễm trực tiếp va chạm vào người tà long, vảy rồng bị đánh nát không ít, hóa thành Long Mạch chi khí, bị Long Mạch chi linh hấp thu.

Tà long ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, từ trên không rơi xuống, hóa thành Uông Trực.

Trên người hắn có thêm vài vết thương, Long Mạch chi khí dật tán không ít.

Bên này tiêu bên kia trưởng, Long Mạch chi linh dần dần khôi phục, mà hắn đang suy yếu dần.

Hắn không dám hóa rồng nữa.

Hóa rồng tuy sẽ làm lực tấn công tăng lên rất nhiều, nhưng dễ dàng để lộ Long Mạch chi khí.

Kỳ Lân cũng huyễn hóa trở lại thành Thủ Mộ Nhân, hình xăm Kỳ Lân trên người nhắm mắt lại, ngọn lửa Thủ Lăng theo thân thể hắn lưu chuyển đến lưỡi hắc đao.

Thủ Mộ Nhân rút đao chỉ vào Uông Trực, ngọn lửa u lam bốc lên hừng hực.

Sắc mặt Uông Trực khó coi, tay trái của hắn là do chính hắn ăn mất, trong thời gian ngắn sẽ không mọc ra.

Chỉ bằng một cánh tay phải, hắn đánh không lại Thủ Mộ Nhân đang cầm đao. "Thủ Mộ Nhân, chẳng lẽ ngươi không muốn trường sinh sao?

Ta có thể cho ngươi trường sinh, cho ngươi địa vị chí cao vô thượng, tốt hơn việc ngươi cả đời đi giữ mộ." Uông Trực mở miệng dụ dỗ.

Thủ Lăng Nhân khuyên không được, Thủ Mộ Nhân chắc khuyên được chứ? "Trường sinh... với ta mà nói chính là ác mộng." Thủ Mộ Nhân khẽ nói, vung đao chém về phía Uông Trực.

Trường sinh mà người khác đổ xô vào cầu xin, đối với hắn lại là một cơn ác mộng.

Một cơn ác mộng không tỉnh lại được.

Tay phải Uông Trực súc lực, Long Mạch chi khí hội tụ trên quyền ấn, ngay khi Thủ Mộ Nhân vung đao chém tới, hắn đấm ra một quyền, ngạnh kháng cú xung kích của Thủ Mộ Nhân. "Không thuộc về ngươi, ngươi hấp thu không được." Thủ Mộ Nhân thấp giọng nói, tay trái bắt ấn đánh ra, đánh tan không ít Long Mạch chi khí trong cơ thể Uông Trực.

Uông Trực liên tiếp lui lại vài bước, Long Mạch chi khí trên người càng thêm thưa thớt.

Trên mặt hắn tràn đầy kinh khủng, kinh khủng vì Thủ Mộ Nhân quá đáng sợ, có thể dễ dàng đánh tan Long Mạch chi khí mà hắn đã luyện hóa mấy trăm năm.

Thủ Mộ Nhân thừa thế truy kích, dùng hắc đao áp chế Uông Trực, dùng ấn quyết đánh tan Long Mạch chi khí trong người hắn.

Long Mạch chi linh trên không trung, thân thể từng chút một khôi phục.

Dưới sự tiêu hao liên tục của Thủ Mộ Nhân, Long Mạch chi khí trong cơ thể Uông Trực gần như thấy đáy, chỉ còn một cánh tay, hắn gần như không phải đối thủ của Thủ Mộ Nhân.

Hắn biết không thuyết phục được Thủ Mộ Nhân, cũng biết không thể tiếp tục dây dưa.

Hắn muốn chạy.

Thủ Lăng Nhân giết không chết, chỉ có thể chờ chạy ra ngoài, về tới tổng bộ Thiên Tôn Hội, lại triệu tập nhân thủ diệt sát Thủ Lăng Nhân.

Ngay khi Thủ Mộ Nhân đánh tan Long Mạch chi khí của Uông Trực, Uông Trực đầu cũng không ngoảnh lại bỏ chạy.

Đánh không lại thì chạy, đây là bản năng con người.

Chương 196

Không ai đánh không lại mà còn cố chống đỡ, nhất định phải tìm cái chết.

Chạy được thì chạy, chạy không được mới đồng quy vu tận.

Mà Uông Trực, sống một mình lâu như vậy, càng không muốn chết.

Khi hắn định thông qua mật đạo bỏ trốn, Chu Thánh động rồi.

Thân ảnh Chu Thánh lóe lên, xuất hiện trước mặt Uông Trực, kiếm Thái A trực tiếp đâm ra.

Uông Trực giơ cánh tay lên đỡ, nhưng hắn quên mất, Long Mạch chi khí của hắn đã bị Thủ Mộ Nhân đánh tan.

Chu Thánh cầm kiếm Thái A - kiếm của uy đạo, xuyên thủng tay phải Uông Trực, đá hắn văng ngược trở lại.

Thủ Mộ Nhân cầm ngang hắc đao, khi Uông Trực lùi lại, trực tiếp chém ngang lưng Uông Trực.

Nửa thân trên của Uông Trực đứng ở đó, hắn biết mình chạy không thoát rồi.

Thân thể bị chém, cương khí dật tán.

Chết, chỉ là chuyện sớm muộn. "Ha ha, ta sống tạm bợ mấy trăm năm, mong cầu chẳng qua chỉ là cái trường sinh bất lão.

Đến lúc chết, lại chết trong tay Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân." Uông Trực phẳng phất như đã nhìn thấu, sinh mệnh tiến vào đếm ngược. "Thương!" Chu Thánh vung kiếm Thái A, trực tiếp chém bay đầu Uông Trực, đề phòng hắn giở trò.

Nơi này dù sao cũng là mộ đáy biển, lỡ như còn cơ quan gì thì phiền toái.

Thủ Mộ Nhân cũng rất cẩn thận, trực tiếp chém thân thể Uông Trực thành mấy khối, để hắn triệt để mất đi sức sống.

Chu Thánh xách kiếm Thái A, đi đến trước mặt Uông Trực, mũi kiếm kề vào mi tâm hắn.

Uông Trực trợn mắt nhìn Chu Thánh, nói: "Thiên Tôn chung quy sẽ phục tô, vạn vật đều sẽ cúi đầu, ngươi không ngăn được đâu." "Ta giết không được hắn, vậy ngươi cứ tận mắt nhìn xem Thiên Tôn phục tô đi!

Đến lúc đó, ta sẽ cùng Thiên Tôn trở về!" Uông Trực dứt lời, ý thức tiêu tán, không cần Chu Thánh bổ đao thêm.

Chu Thánh thu hồi kiếm Thái A, đi đến bên cạnh Thủ Mộ Nhân. "Đa tạ." Chu Thánh nói lời cảm ơn.

Hắn không ngờ Thủ Mộ Nhân lại chạy tới cứu mình.

Nếu không có hắn đến, có khả năng chính mình sẽ rất nguy hiểm.

Thủ Mộ Nhân nhìn Chu Thánh, khẽ nói: "Ta cần sự giúp đỡ của ngươi." Hắn tới, là để tìm Thủ Lăng Nhân giúp đỡ. "Chuyện gì?" "Có thời gian, hãy tới Thiên Cung một chuyến." Thủ Mộ Nhân nói xong, từ bên hông tháo xuống một tấm lệnh bài đen tuyền. "Lệnh bài sẽ chỉ dẫn ngươi tới Thiên Cung." Nói xong, Thủ Mộ Nhân đeo hắc đao sau lưng, đi vào trong mật đạo.

Chu Thánh nắm lệnh bài, nhìn Thủ Mộ Nhân rời đi, cài lệnh bài vào hông. "Thiên Cung sao... có cơ hội có thể đi xem một chút." Nói thật, hắn đối với Thiên Cung cũng rất tò mò.

Lần này Thủ Mộ Nhân giúp mình giải quyết nguy hiểm, mình cũng phải đi giúp hắn một phen.

Long Mạch chi linh trên không sau khi hấp thu xong Long Mạch chi khí của mình, rơi vào trong Dương Châu Đỉnh - một trong Cửu Châu Đỉnh để trầm miên nghỉ ngơi.

Mà Chu Thánh lấy quan quách màu vàng trên không trung xuống, bên trong còn có một ít dinh dưỡng dịch, thứ chất lỏng này có thể tẩm bổ nhục thân.

Những đan dược khác thì bị Lưu Ly ăn hết.

Chu Thánh mở túi đựng xác, đem thi thể Hàn Sơn - Thủ Lăng Nhân của Sơn chi nhất mạch đặt vào trong quan quách.

Thi thể Hàn Sơn rách nát nghiêm trọng, dược dịch này vừa vặn có thể khôi phục nhục thân cho ông ấy. "Chờ ra ngoài, tôi sẽ đưa ông về nhà." Chu Thánh nói với Hàn Sơn, sau đó đóng nắp quan tài lại.

Hắn đặt kim quan lên lưng ngựa, chính mình vác Cửu Châu Đỉnh.

Đám người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từ sau cửa thanh đồng đi ra.

Bọn họ rất thông minh, biết mình không giúp được gì, hơn nữa còn sẽ trở thành gánh nặng.

Cho nên, khi Thủ Mộ Nhân và Uông Trực giao chiến, bọn họ liền trốn đi, nấp trong bóng tối, tránh bị Uông Trực bắt làm con tin.

Bọn họ đi ra nhìn Uông Trực đã biến thành đống thịt vụn, lại nhìn cái đỉnh lớn kim quang lấp lánh. "Kết thúc rồi?" Vương Bàn Tử hỏi một câu. "Ừm." Chu Thánh gật đầu, nhìn về phía Hồ Bát Nhất, ghé sát tai hắn nói: "Sau khi ra ngoài, giúp tôi đưa quan quách này đến gần Lỗ Vương Cung." Chu Thánh chỉ chỉ quan quách màu vàng trên lưng chiến mã Thủ Lăng.

Hắn ra ngoài xong phải đi an trí Dương Châu Đỉnh, không tiện mang theo kim quan. "Được." Hồ Bát Nhất gật đầu đồng ý.

Chu Thánh lúc này mới dắt chiến mã, vác Dương Châu Đỉnh, dẫn theo nhóm Hồ Bát Nhất rời đi. *** Trên mặt biển.

Quân hạm đang vớt thi thể, đem người của Thiên Tôn Hội vớt lên từng người một, sắp xếp theo đẳng cấp. "Người của Thiên Tôn Hội đến thật không ít." Lão giả bên cạnh Trần Kiến Quân ngồi xổm trên mặt đất tỉ mỉ nghiên cứu hình xăm. "Đáng sợ nhất là bọn họ đều đến từ những quốc gia khác nhau." Trần Kiến Quân vẻ mặt ngưng trọng nói.

Những người này đến từ các nước khác nhau, chứng tỏ thế lực của Thiên Tôn Hội rất khủng bố, trải rộng khắp các quốc gia.

Đội trưởng hải chiến đội cũng mặt mày căng thẳng, trước tiên báo cáo chuyện này lên quốc gia.

Bên cạnh chiến hạm, Dương Tuyết Lỵ không xuống nước, đứng trên bờ biển, vẫn luôn chờ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi lên.

Không bao lâu sau, trên mặt biển nổi lên một tràng bọt khí, ngay sau đó một cỗ hỏa diễm u lam từ đáy biển hiện lên. "Phốc..." Chiến mã Thủ Lăng trồi lên mặt nước, sau lưng chiến mã là một cỗ kim quan.

Tiếp theo, Thủ Lăng Nhân từ dưới mặt nước đi ra, bên hông hắn có một sợi dây thừng, dây thừng kéo theo đám người Hồ Bát Nhất.

Nhóm Hồ Bát Nhất vốn đã bị trọng thương, không còn sức bơi lên, Chu Thánh liền dùng dây thừng kéo bọn họ lên.

Sau khi trồi lên mặt nước, Chu Thánh nhảy lên chiến hạm, kéo toàn bộ nhóm Hồ Bát Nhất lên theo.

Chu Thánh đặt kim quan lên chiến hạm, nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Lát nữa tôi sẽ đưa tới cho cậu." Hồ Bát Nhất nằm trên boong tàu mở miệng nói.

Chu Thánh nhẹ nhàng gật đầu, vác Dương Châu Đỉnh, cưỡi lên chiến mã.

Ngay khi định đi thì bị đội trưởng hải chiến đội ngăn lại. "Tôi đưa ngài về nhé." Đội trưởng hải chiến đội nói.

Chu Thánh nghe vậy, từ trên lưng ngựa xuống, khoanh chân ngồi trên chiến hạm.

Từ Nam Sa trở về, đường xá quả thực có chút xa, hơn nữa còn là chạy trên mặt biển, không thể dừng lại.

Chính mình chịu nổi, nhưng ngựa của mình chịu không nổi.

Lúc ở mộ đáy biển, nó đã trúng hai đòn của Uông Trực, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Giáo sư Trần đi tới, vây quanh Dương Châu Đỉnh nhìn một chút. "Đây chẳng lẽ là Dương Châu Đỉnh trong Cửu Châu Đỉnh?" Giáo sư Trần có chút kinh ngạc.

Dương Châu Đỉnh cư nhiên lại ở trong mộ đáy biển Nam Sa.

Phải biết rằng, bản đồ cương vực Cổ Âu Lạc vẫn chưa nạp Nam Sa vào bản đồ.

Dương Châu trong Cửu Châu cũng chỉ đến gần Cổ Điền Quốc. "Ừm." Chu Thánh khẽ gật đầu. "Cái đỉnh này, ngài định..." "Đưa về cổ mộ." Chu Thánh nói thẳng.

Hắn hiểu ý giáo sư Trần, ông ấy muốn đưa Cửu Châu Đỉnh vào viện bảo tàng.

Phải biết rằng, Cửu Châu Đỉnh là trân bảo truyền thế, một khi hiện thế, không chỉ chứng minh lịch sử năm ngàn năm của An Lạc, mà còn tăng cường sự tự tin của dân tộc.

Chương 197

Nhưng Cửu Châu Đỉnh chỉ có đặt dưới lòng đất mới có thể phát huy tác dụng, hấp thu linh lực Long Mạch, phản bổ khí vận cho An Lạc.

Hơn nữa, Long Mạch trong Dương Châu Đỉnh quá yếu, bị Uông Trực hấp thu bao nhiêu năm nay, cho dù sau này thu hồi lại toàn bộ, nhất thời bán hội cũng khó mà triệt để khôi phục.

Nó cần phải tĩnh dưỡng thật tốt. "Đáng tiếc, Cửu Châu Đỉnh nếu có thể triển lãm thì tốt rồi." Giáo sư Trần có chút tiếc nuối.

Chu Thánh nhắm mắt lại, không trả lời lời của giáo sư Trần, đỉnh này tịnh không thể triển lãm. "Thủ Lăng Nhân, Thiên Tôn Hội là chuyện gì xảy ra?" Đội trưởng hải chiến đội đi tới dò hỏi.

Hắn hộ tống Thủ Lăng Nhân trở về, nguyên nhân chủ yếu vẫn là muốn từ chỗ Thủ Lăng Nhân hiểu thêm một ít tình huống về Thiên Tôn Hội. "Người của Thiên Tôn Hội theo đuổi trường sinh, nắm giữ vũ khí rất mạnh, thực lực bản thân không tồi, bọn họ tín ngưỡng Thiên Tôn.

Thiên Tôn là ai, ta vẫn đang điều tra." Chu Thánh đem những gì mình biết nói ra.

Đội trưởng hải chiến đội nghe xong sắc mặt ngưng trọng, trường sinh có thể khiến người ta điên cuồng, rất nhiều người đều sẽ vì trường sinh mà phát điên.

Thế lực của Thiên Tôn Hội trải bố toàn cầu, khó mà tưởng tượng rốt cuộc có bao nhiêu người tham gia cái bang hội thần bí này. "Tôi sẽ thông báo cho các bộ phận liên quan, liên hợp các nước, đả kích Thiên Tôn Hội, nếu ngài có tin tức gì, xin hãy liên hệ với chúng tôi." Đội

trưởng hải chiến đội nói. "Ừm." Chu Thánh khẽ gật đầu, không ôm hy vọng quá lớn.

Thiên Tôn Hội ẩn nấp lâu như vậy, thực lực thẩm thấu vào các ngành các nghề, đâu có dễ dàng bị tiêu diệt như thế.

Cho dù các nước hợp lực đả kích, cùng lắm cũng chỉ giải quyết được một số thành viên ngoại vi của Thiên Tôn Hội, đối với bọn chúng mà nói, không đau không ngứa.

Huống chi, nếu có quốc gia không phối hợp, thì việc đả kích Thiên Tôn Hội chỉ là chuyện cười. "Đúng rồi, có biện pháp gì có thể phân biệt người của Thiên Tôn Hội không?" Đội trưởng hải chiến đội dò hỏi. "Trừ hình xăm trên người bọn họ ra, các anh có thể vũ nhục Thiên Tôn.

Người tín ngưỡng Thiên Tôn không chấp nhận được thần của mình chịu nhục." Chu Thánh thản nhiên nói.

Đội trưởng hải chiến đội gật đầu, đại khái đã hiểu. "Đa tạ." Nói cảm ơn xong, hắn trở lại trong chiến hạm, phản hồi tin tức cho bộ phận liên quan.

Chu Thánh lẳng lặng ngồi trên chiến hạm, quay về Tam Á.

Hiện tại là ban đêm, đêm hè luôn rất đẹp, trên trời đầy sao, gió biển mang theo chút vị mặn thổi qua gò má, đây là hơi thở của mùa hè.

Chiến hạm đi trên mặt biển khoảng bảy tám tiếng đồng hồ, đường bờ biển đã hiện ra rõ ràng.

Mặt trời phía đông từ từ dâng lên, đại dương đen kịt dần trở nên tươi sáng.

Đêm đen chung quy cũng bị quang minh bao phủ.

Chiến hạm cập bờ.

Lúc đi, tịch dương tây hạ; lúc về, thái dương đông thăng.

Chu Thánh cưỡi chiến mã, vác Dương Châu Đỉnh, từ trên chiến hạm nhảy xuống.

Đạp lên ánh nắng sớm, nhảy lên tàu Arotus.

Đám người: ...

Á La Đặc Tư, tầng cao nhất.

Kể từ khi quay trở về, Bạch Phỉ Phỉ không hề cho thuyền khởi hành.

Cô đang đợi Thủ Lăng Nhân trở về.

Giờ phút này cô mặc áo khoác lông chồn bên ngoài, bên trong là nội y.

Tay phải cầm ly rượu vang, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Hoắc Ngọc Tiệp. "Tôi nói này, cô ở trên thuyền của tôi bao nhiêu ngày rồi, còn chưa đi?" Bạch Phỉ Phỉ nhìn chằm chằm Hoắc Ngọc Tiệp, cô biết Hoắc Ngọc Tiệp đang đợi ai.

Hoắc Ngọc Tiệp liếc nhìn Bạch Phỉ Phỉ, nhàn nhạt nói: "Tôi đã trả tiền rồi, chưa hết giờ, tôi sẽ không xuống thuyền." "Tôi có thể trả lại tiền cho cô, gấp đôi." "Tôi không thiếu tiền." Hoắc Ngọc Tiệp nói. "Khéo thật, tôi cũng không thiếu tiền." Bạch Phỉ Phỉ nói xong, từ trong tủ móc ra một xấp tiền, ném lên bàn. "Chỗ tiền này đủ tiền vé tàu của cô rồi chứ?

Hiện tại, mời đi cho." Bạch Phỉ Phỉ uống một ngụm rượu vang.

Hoắc Ngọc Tiệp dựa vào sô pha, từ trong tay áo lấy ra một chiếc tụ tiễn, mân mê trong tay. "Cô là đang... bảo tôi cút sao?" Thần tình của cô âm lãnh, khí thế tản phát.

Bạch Phỉ Phỉ ngưng mắt, đặt ly rượu vang xuống, hai tay chống

lên bàn trà, lạnh lùng nói: "Không sai, tôi là đang bảo cô cút!" Hoắc Ngọc Tiệp lau chùi tụ tiễn, lãnh đạm nói: "Không ai dám bảo tôi cút, cô dám?" Thân là thiếu chủ Hoắc gia, trời sinh đã mang khí tràng của nữ cường nhân.

Nhưng Bạch Phỉ Phỉ cũng không phải dạng vừa, cô không chỉ là tử sĩ, còn là người đứng đầu Bạch gia, chưởng khống một gia tộc. "Tôi có gì không dám?

Cô hoặc là tự mình cút, hoặc là tôi khiến cô cút!" Bạch Phỉ Phỉ không sợ Hoắc Ngọc Tiệp sẽ giết mình, cô ta dám động thủ với mình thì cứ đợi Thủ Lăng Nhân trả thù.

Trừ phi, Thủ Lăng Nhân chết ở mộ đáy biển!...

Trên lầu.

Chu Thánh trở về, thấy Bạch Phỉ Phỉ và Hoắc Ngọc Tiệp đang ở trong phòng nên không đi xuống, mà đứng xem kịch vui.

Hai người phụ nữ diễn một vở kịch, xem hay biết bao. *** Tàu Arotus.

Chu Thánh ngồi trên boong tàu, nhìn mặt trời mọc hướng đông. "Ngươi đi đến vùng đất Cổ Điền đợi ta trước, ta sẽ tới rất nhanh." Chu Thánh vỗ vỗ chiến mã Thủ Lăng, đặt Dương Châu Đỉnh lên lưng nó. "Hí hí!" Chiến mã Thủ Lăng kêu một tiếng, nhảy xuống khỏi tàu Arotus.

Trong phòng, Hoắc Ngọc Tiệp đang đấu trí đấu dũng với Bạch Phỉ Phỉ nghe thấy tiếng ngựa hí vang. "Thủ Lăng Nhân về rồi?" Hoắc Ngọc Tiệp vội vàng chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy trên bờ biển có một con chiến mã đang cuồng bôn.

Cô lập tức xông xuống, đuổi theo chiến mã Thủ Lăng.

Chu Thánh nhìn Hoắc Ngọc Tiệp rời đi xong mới từ trên boong tàu

đi vào trong phòng.

Bạch Phỉ Phỉ đang định đi ra, nhìn thấy Thủ Lăng Nhân đến, trong lòng rất kinh ngạc.

Cô vội vàng quỳ một gối xuống, hành lễ với Thủ Lăng Nhân. "Tử sĩ Bạch Phỉ Phỉ, tham kiến đại nhân!" "Đưa ta đến vương lăng Cổ Điền." Chu Thánh khẽ nói. "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ đáp một tiếng.

Chu Thánh xoay người ngồi xuống sô pha, chờ Bạch Phỉ Phỉ an bài mọi thứ.

Bạch Phỉ Phỉ lập tức thông báo người chuẩn bị máy bay tư nhân, từ Tam Á bay thẳng đến gần Điền Trì.

Chu Thánh ngồi trên sô pha, trút bỏ khôi giáp Thủ Lăng, ôm Lưu Ly vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lưu Ly hôn mê, còn không biết bao lâu mới có thể khôi phục lại.

Mất đi một con mèo ngạo kiều thì thầm bên tai, Chu Thánh nhất thời có chút không quen.

Đại để là ở chung lâu, thích ứng việc bên cạnh có con mèo rồi.

Bạch Phỉ Phỉ an bài xong chuyên cơ, đi vào phòng, khom lưng hành lễ. "Đại nhân, đã an bài xong, tùy thời có thể động thân đi Xuân Thành." "Ừm." Chu Thánh gật đầu, đứng dậy khỏi sô pha. "Ta đem Dương Châu Đỉnh giấu tại vương lăng Cổ Điền, sau này trọng tâm của tử sĩ mạch này các ngươi chính là thủ hộ vương lăng Cổ Điền." Chu Thánh giao phó. "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ đáp.

Chu Thánh đi theo Bạch Phỉ Phỉ xuống dưới, bên bờ biển đã chuẩn bị sẵn xe.

Bất quá vừa tới bờ, Chu Thánh liền nhìn thấy Hoắc Ngọc Tiệp.

Chương 198

Hoắc Ngọc Tiệp đuổi theo chiến mã Thủ Lăng không được, bất đắc dĩ đành phải dừng lại, đứng bên đường.

Chu Thánh nhìn Hoắc đại tá hoa đứng bên đường cũng không chào hỏi, mà trực tiếp đi lướt qua cô. "Chu Thánh." Hoắc Ngọc Tiệp đột nhiên gọi. "Sao vậy?" Chu Thánh dừng bước, nhưng tịnh không quay đầu lại. "Cậu... vẫn chưa về sao?" Hoắc Ngọc Tiệp thập phần tò mò.

Kể từ khi tàu Arotus suýt bị cướp, du khách hầu như đều trả vé đi về.

Hoắc Ngọc Tiệp là vì muốn đợi Thủ Lăng Nhân nên mới chần chừ chưa đi. "Tôi tốn tiền rồi, chưa hưởng thụ xong thì sẽ không rời đi." Chu Thánh tùy tiện tìm cái cớ.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy gật đầu.

Cũng đúng.

Đối với người khác mà nói, lần này chơi không được thì lần sau đến là xong.

Nhưng Chu Thánh bất đồng, gia cảnh cậu ta bình thường, có thể gom tiền đi một lần không dễ dàng.

Khẳng định là phải chơi cho đủ rồi mới đi.

Hoắc Ngọc Tiệp nghĩ đến đây liền không tiếp tục hỏi nhiều.

Cô sợ mình hỏi Chu Thánh vì sao đến Tam Á du lịch, Chu Thánh lại nói là vì cô mà đến.

Chu Thánh đi lướt qua, nhân lúc Hoắc Ngọc Tiệp không chú ý, ngồi lên một chiếc xe thể thao.

Bạch Phỉ Phỉ đích thân làm tài xế, lái xe đưa Chu Thánh ra sân bay.

Khi đi ngang qua Hoắc Ngọc Tiệp, Bạch Phỉ Phỉ còn mở cửa sổ xe, thò tay ra vỗ mông Hoắc Ngọc Tiệp một cái.

Hoắc Ngọc Tiệp lập tức giận dữ, nhưng khi cô nhìn thấy ghế phụ lái bên cạnh Bạch Phỉ Phỉ còn có một người ngồi thì sững sờ. "Đó...

đó là...

Thủ Lăng Nhân?" Cô chỉ kinh hồng nhất liếc, cái gì cũng chưa nhìn rõ, nhưng cô nhận định đó chính là Thủ Lăng Nhân.

Hoắc Ngọc Tiệp vội vàng bắt xe đuổi theo, nhưng tốc độ của taxi làm sao theo kịp xe thể thao?

Khi cô đuổi tới sân bay, máy bay tư nhân đã cất cánh.

Sáng sớm hơn tám giờ cất cánh, đợi đến hơn chín giờ đã đến Xuân Thành.

Sản nghiệp của Bạch Phỉ Phỉ đa số đều ở miền Nam, Xuân Thành cũng có.

Cho nên vừa xuống máy bay liền có xe chuyên dụng tiếp đón.

Mộ Cổ Điền Vương, Bạch Phỉ Phỉ biết nằm ở trong núi sâu thuộc khu Tây Sơn.

Đến thành khu, cô bảo tài xế xuống xe, tự mình lái xe đưa Chu Thánh đi Tây Sơn.

Sau đó, lái xe tiến vào trong núi hoang.

Mãi đến ba giờ chiều mới đến bìa rừng.

Đường phía trước chỉ có thể đi bộ vào.

Bạch Phỉ Phỉ ở trên xe thay giày cao gót thành bốt Martin, mặc quần jean đùi bó sát, cởi áo khoác lông chồn, đổi thành áo bó, phác họa

ra thân hình hoàn mỹ.

Hai người ở trong vùng núi rất dễ khiến người ta suy nghĩ viển vông.

Bạch Phỉ Phỉ thì có suy nghĩ đó, nhưng Chu Thánh thì không.

Chu Thánh trên người hiện lên khôi giáp Thủ Lăng, đặt Lưu Ly lên vai, xách kiếm Thái A mở đường phía trước, dẫn Bạch Phỉ Phỉ đi vào.

Miền Nam nhiều đầm lầy, dễ sinh độc trùng mãnh thú.

Suốt dọc đường đi vào, trên khôi giáp Thủ Lăng của Chu Thánh bám đầy không ít độc trùng, nhưng đều bị ngọn lửa Thủ Lăng nhẹ nhàng tiêu diệt.

Mà mãnh thú trong núi sâu lại càng không dám xuất hiện.

Không vì cái gì khác, khí tràng của Chu Thánh quá cường đại.

Hai người giữa trưa xuất phát, mãi đến chập tối mới tới vùng đất Cổ Điền.

Nơi này là thung lũng, trong khe nứt hẻm núi phía trước chính là vương lăng Cổ Điền.

Chu Thánh tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bạch Phỉ Phỉ đi tới hỏi: "Đại nhân, chúng ta không vào sao?" "Không vội, chờ một lát." Chu Thánh thản nhiên nói, đang đợi chiến mã Thủ Lăng mang Dương Châu Đỉnh tới.

Bạch Phỉ Phỉ mặc áo bó màu trắng, bị sương sớm làm ướt, nhìn qua thập phần dụ người.

Nơi này lại là hoang giao dã ngoại, không ai tới.

Bạch Phỉ Phỉ thấy trái phải không người, đột nhiên đi đến trước

mặt Chu Thánh, khẽ nói: "Đại nhân, tôi giúp ngài tháo giáp nhé." Chu Thánh cúi đầu nhìn Bạch Phỉ Phỉ, thấy gò má cô đỏ bừng. "Tử sĩ, nguyện vì đại nhân hiến dâng chính mình." Bạch Phỉ Phỉ cúi đầu nói một câu.

Chu Thánh nhắm mắt lại hoãn một chút, thân là một thiếu niên nhiệt huyết, đối với chuyện nam nữ bản thân không thể tránh được.

Huống chi Bạch Phỉ Phỉ còn dụ người như vậy.

Ngay khi Chu Thánh định đưa ra quyết định, bên tai vang lên tiếng vó ngựa của chiến mã Thủ Lăng. "Cộp cộp cộp..." Nghe tiếng vó ngựa vang lên, Chu Thánh đứng dậy. "Không cần, chúng ta nên vào mộ huyệt." Bạch Phỉ Phỉ nghe câu này, trong lòng có chút thất vọng, suýt chút nữa thì thành công rồi. "Hí luật luật..." Chiến mã Thủ Lăng xuất hiện từ trong núi, một đường chạy đến trước mặt Chu Thánh.

Chu Thánh vỗ vỗ chiến mã, từ trên lưng nó lấy Dương Châu Đỉnh xuống, vác lên vai trái. "Ngươi ở bên ngoài nghỉ ngơi, đợi ta ra." Chu Thánh nói với chiến mã một câu.

Chiến mã Thủ Lăng gật đầu, đứng tại chỗ nghỉ ngơi.

Chu Thánh lập tức lại nhìn về phía Bạch Phỉ Phỉ. "Đại nhân, tôi cùng ngài đi vào đi." Bạch Phỉ Phỉ vội vàng nói.

Cô sợ Chu Thánh sẽ để mình lại. "Được." Chu Thánh khẽ gật đầu, sau đó xoay người, đi về phía khe nứt sơn cốc.

Khi đến sơn cốc, Chu Thánh chỉ tay một cái, mở ra lăng mộ.

Khe nứt mở ra về hai phía, lộ ra mật đạo đen kịt thâm thúy.

Ngọn lửa Thủ Lăng trên người Chu Thánh bùng cháy, hắn quay đầu nói một câu: "Theo sát ta." Nói xong, hắn dẫn Bạch Phỉ Phỉ đi vào. *** Xuyên qua mật đạo, đi thẳng đến trước cửa thanh đồng.

Cổ Điền Quốc tồn tại từ thời Chiến Quốc, lúc đó chưởng khống cả miền Nam và một phần khu vực phía Đông.

Cộng thêm núi cao đường xa, bốn bề là núi, điều kiện địa lý ưu việt, giúp Cổ Điền Quốc phát triển.

Sau này Thủ Lăng Nhân của Sơn chi nhất mạch từng tiếp xúc với Cổ Điền Vương, xây dựng lăng mộ này cho vị Cổ Điền Vương cuối cùng.

Vị trí lăng mộ giấu trong núi sâu, cho dù hiện tại khu Tây Sơn có mở rộng xây dựng cũng không ảnh hưởng đến nơi này.

Đến trước cửa thanh đồng, Chu Thánh mở cửa ra.

Hắn dùng Thuật Khởi Thi đánh thức Cổ Điền Vương.

Thi thể Cổ Điền Vương đã được Thủ Lăng Nhân xử lý, có thể ngàn năm không rữa.

Chẳng qua Cổ Điền Vương không theo đuổi trường sinh, chết là chết, chỉ là thân thể còn lưu lại ý thức.

Mỗi một người chết đi, chỉ cần thân thể chưa hỏng đều sẽ lưu lại nhất định linh tính, hoặc nói bản thân từ trường chưa tiêu tán.

Dùng bí pháp đặc thù có thể đánh thức người chết, chẳng qua người được đánh thức chỉ lưu lại những đoạn ký ức đứt quãng, hơn nữa linh trí không cao.

Chương 199

Dân gian thường xuyên xuất hiện tình huống trá thi, một phần rất lớn là do từ trường thi thể chịu ảnh hưởng. "Hồn hề quy lai, Điền Vương phục tô!" "Ngô dĩ thủ lăng chi danh, hoán nhĩ đương quy!" "Dậy đi~" Cùng với việc Chu Thánh niệm xong khẩu quyết, trong quan quách gỗ tử đàn phía trước truyền đến một trận tiếng gõ. "Cộc, cộc, cộc..." Theo tiếng gõ càng lúc càng lớn, nắp quan tài dần dần bị mở ra.

Cổ Điền Vương thân mặc trường bào cổ điển ngồi dậy, cương ngạnh chuyển động đầu, nhìn về phía Thủ Lăng Nhân.

Da của ông ta khá đen, mắt không mở, nhưng trên người lại tản phát ra tử khí nồng đậm. "Cổ Điền Vương, Dương Châu Đỉnh giao do ngươi trấn thủ, ngươi có nguyện giữ?" Chu Thánh bắt ấn, tiến hành giao lưu não điện ba với Cổ Điền Vương. "Dương Châu...

Đỉnh..." Cổ Điền Vương nói chuyện ấp úng, vừa phục tô lại, ý thức còn chưa rõ ràng. "Trong Dương Châu Đỉnh có Long Mạch, có thể tẩm bổ nhục thân của ngươi, bảo hộ ngươi linh tính bất diệt." Chu Thánh tiếp tục nói.

Lời này vừa nói ra, Cổ Điền Vương mở mắt.

Mắt ông ta thập phần trống rỗng đen kịt, giống như không có tròng mắt vậy. "Nguyện...

Nguyện ý." Cổ Điền Vương cương ngạnh nói.

Trấn thủ Long Mạch ông ta nguyện ý.

Đã từng tiếp xúc với Thủ Lăng Nhân, ông ta hiểu rất rõ Long Mạch có ý nghĩa gì.

Chu Thánh thấy Cổ Điền Vương nguyện ý trấn thủ Long Mạch liền đem Dương Châu Đỉnh đặt vào trong cửa thanh đồng. "Không thể tự ý hấp thu Long Mạch chi khí, Long Mạch chi khí sẽ từ từ tẩm bổ thân thể ngươi." Chu Thánh nhắc nhở một câu. "Đổng." (Hiểu) Cổ Điền Vương trả lời một chữ.

Việc này vốn dĩ là đôi bên cùng có lợi.

Ta thủ hộ ngươi, ngươi tẩm bổ ta. "Nếu có việc, có thể thông báo cho tử sĩ, tử sĩ sẽ liên hệ ta." Chu Thánh nói với ông ta.

Cổ Điền Vương lập tức nhìn về phía Bạch Phỉ Phỉ, ném một khối ngọc bội cho cô. "Ngô vong, ngọc toái." Cổ Điền Vương mở miệng nói.

Nếu ông ta xảy ra chuyện, ngọc bội sẽ vỡ nát.

Bạch Phỉ Phỉ cẩn thận từng li từng tí thu ngọc bội lại. "Thiết ký, không thể để Long Mạch có bất kỳ tổn thất nào!" Chu Thánh nhắc nhở một câu. "Minh bạch." Cổ Điền Vương đáp lại.

Chu Thánh khẽ gật đầu, đi qua đậy nắp quan tài lại.

Dương Châu Đỉnh có Cổ Điền Vương trấn thủ cũng coi như an toàn, dù sao không ai biết nơi này.

Cổ Điền Quốc trong lịch sử cũng chỉ có ngắn ngủi chưa đến hai trăm năm, ai sẽ để ý chứ?

Đậy nắp quan tài, đóng cửa thanh đồng, sự tình coi như kết thúc. "Nơi này về sau không thể tùy ý tới lui, ngoài ra thân phận tử sĩ của cô cũng không thể bại lộ." Chu Thánh giao phó cho cô.

Thiên Tôn Hội đã toàn diện ra tay, một khi thân phận tử sĩ bại lộ sẽ bị Thiên Tôn Hội nhắm vào.

Hơn nữa, tử sĩ cũng coi như là sức mạnh ẩn giấu của Chu Thánh.

Chờ khi Chu Thánh và Thiên Tôn Hội giao chiến còn cần tử sĩ trợ giúp.

Dù sao chỉ dựa vào sức một người rất khó ứng đối Thiên Tôn Hội. "Thuộc hạ minh bạch." Bạch Phỉ Phỉ đáp một tiếng.

Thân phận tử sĩ cũng giống như Thủ Lăng Nhân, đều là thân phận không thể lộ ra ánh sáng, là người thủ hộ Cổ Lăng, là người thủ hộ Long Mạch An Lạc.

Chu Thánh xoay người dẫn Bạch Phỉ Phỉ rời đi, đi ra khỏi lăng mộ Cổ Điền Vương.

Chờ khi ra ngoài, trời đã tối. "Đại nhân, buổi tối đi đường, sợ là không tiện." Bạch Phỉ Phỉ nói với Chu Thánh. "Không có gì bất tiện." Chu Thánh đi đến bên cạnh chiến mã Thủ Lăng.

Đối với hắn mà nói, buổi tối đi đường còn tiện hơn ban ngày.

Ban ngày còn phải tránh người, nhưng buổi tối không cần. "Lại đây." Chu Thánh gọi một tiếng, Bạch Phỉ Phỉ đi đến bên cạnh Chu Thánh.

Chu Thánh bế Bạch Phỉ Phỉ lên lưng ngựa, sau đó chính mình cũng ngồi lên, nắm lấy dây cương.

Ngọn lửa Thủ Lăng bùng cháy, xua đuổi độc trùng mãnh thú. "Giá!" Chu Thánh khẽ quát một tiếng, chiến mã Thủ Lăng phi nước đại.

Bạch Phỉ Phỉ ngồi trên lưng ngựa, hai tay không biết để đâu, đành phải nắm lấy tay Chu Thánh, sợ ngã xuống.

Chu Thánh vươn tay trái ôm lấy eo cô làm dây an toàn, đỡ phải để cô cứ nắm tay mình, ảnh hưởng thao tác.

Bị Chu Thánh ôm lấy, Bạch Phỉ Phỉ mới buông lỏng rất nhiều.

Chỉ là, cưỡi ngựa có chút xóc nảy, hai người lại gần như dán vào nhau, cho nên sẽ có chút phản ứng sinh lý.

Nhất là Chu Thánh còn cảm giác được trên tay phải truyền đến một trận mềm mại.

Hắn cao hơn Bạch Phỉ Phỉ nửa cái đầu, có thể nhìn thấy hai quả cầu nảy lên nảy xuống trên người cô.

Chu Thánh không khỏi cảm khái, thảo nào đàn ông đều thích cưỡi ngựa, lại còn là cùng bạn gái.

Hóa ra là chuyện như vậy.

Xóc nảy ròng rã hơn hai tiếng đồng hồ mới ra khỏi núi sâu.

Sau khi Chu Thánh từ trên chiến mã xuống, bế Bạch Phỉ Phỉ xuống theo, mặt Bạch Phỉ Phỉ càng đỏ hơn. "Hí luật luật..." Chiến mã Thủ Lăng hưng phấn hí vang một tiếng, chạy đi mất.

Nó biết phải về rồi.

Chiến mã rời đi xong, Chu Thánh mới thu hồi khôi giáp Thủ Lăng, ôm mèo đi đến bên xe. "Đi thôi." Chu Thánh quay đầu nhìn Bạch Phỉ Phỉ. "Cái đó, tôi đi vệ sinh." Chu Thánh nghe vậy, ôm mèo đứng bên xe, xoay người đi.

Bạch Phỉ Phỉ lúc này mới ngồi xổm xuống đi vệ sinh.

Mấy phút sau, cô cúi đầu đi đến bên xe, hỏi Chu Thánh: "Đại nhân, ngài biết lái xe không?" "Sao vậy?" "Cái đó, người tôi có chút không thoải mái." Chu Thánh nghe vậy, nhận lấy chìa khóa mở xe.

Bạch Phỉ Phỉ ngồi ở ghế phụ, sắc mặt rất đỏ. "Cô?" Chu Thánh nhìn ra manh mối. "A, không có." Bạch Phỉ Phỉ lắc đầu giảo biện.

Chu Thánh cũng không hỏi nhiều, đạp chân ga, trực tiếp rời đi.

Hắn kỳ thật hiểu, nhưng không muốn nói.

Hắn cùng tử sĩ là quan hệ cấp trên cấp dưới, hắn muốn thì cô sẽ tùy thời hiến dâng, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện.

Nhưng Chu Thánh lại không có ý nghĩ này.

Nếu có, lúc trước vớ đen vớ trắng vớ lưới của Liễu Như Yên chẳng lẽ không thơm?

Tiểu công chúa ngạo kiều Lưu Ly chẳng lẽ không thơm?

Quy căn kết để, vẫn là vì Chu Thánh không có nhiều ý nghĩ như vậy mà thôi.

Một đêm chạy xe, đến lúc bình minh hôm sau thì tới sân bay.

Chương 200

Bạch Phỉ Phỉ đã an bài xong máy bay tư nhân. "Tôi còn có thể gặp lại đại nhân ngài không?" Bạch Phỉ Phỉ hỏi một câu. "Có thể, sau này ta có khả năng còn sẽ tìm cô." Chu Thánh nói với Bạch Phỉ Phỉ.

Bạch Phỉ Phỉ nghe vậy, thần sắc ngưng trọng nói: "Đại nhân nếu có triệu, thuộc hạ tất ứng!" Chu Thánh gật gật đầu, vỗ vỗ vai cô, sau đó mang theo Lưu Ly lên máy bay tư nhân, về trang viên Lỗ Thương. *** Ngoài Lỗ Vương Cung.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thuê người giúp đỡ vận chuyển kim quan, đem kim quan khiêng đến bên ngoài Lỗ Vương Cung, phía đối diện con sông. "Anh Hồ, chúng ta dứt khoát làm người tốt làm tới cùng, trực tiếp đem kim quan vận chuyển vào Lỗ Vương Cung đi." Vương Bàn Tử nằm trên kim quan nói.

Hắn và Hồ Bát Nhất đều bị thương, không khiêng nổi kim quan.

Mà cho dù không bị thương, kim quan nặng cả ngàn cân, hai người bọn họ cũng khiêng không nổi.

Người giúp đỡ vận chuyển kim quan là người của nhà nước. "Không cần, Thủ Lăng Nhân không định để vị trong quan tài này nhập trụ Lỗ Vương Cung." Hồ Bát Nhất thản nhiên nói.

Sau đó từ trên xe đẩy bước xuống, cảm tạ người vận chuyển: "Đa tạ, chỉ cần đưa đến đây là được rồi." "Đây là phong thư bộ trưởng gửi cho Thủ Lăng Nhân, xin nhờ chuyển giao!" Hồ Bát Nhất nhận lấy phong thư từ tay người nọ, gật đầu nói: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đích thân giao cho Thủ Lăng Nhân." Đưa thư xong, người của bộ phận liên quan mới rời đi.

Vương Bàn Tử nằm trên kim quan, lẩm bẩm: "Anh Hồ, anh nói

xem Thủ Lăng Nhân có mời chúng ta ăn lẩu không?" Hắn tâm tâm niệm niệm cùng Thủ Lăng Nhân ăn một bữa lẩu, đảo không phải thèm bữa lẩu này, mà là muốn biết Thủ Lăng Nhân là ai. "Tôi cảm thấy ăn hay không ăn lẩu không quan trọng, quan trọng là biết Thủ Lăng Nhân là ai." Dương Tuyết Lỵ trịnh trọng nói.

So với ăn lẩu, cô càng hy vọng Thủ Lăng Nhân tháo mặt nạ xuống.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ một cái, nghiêm túc nói: "Tuyết Lỵ, về thân phận thật của Thủ Lăng Nhân, tốt nhất đừng để lộ ra ngoài." "Tôi tự nhiên sẽ không." Dương Tuyết Lỵ nói.

Thủ Lăng Nhân vẫn luôn ẩn giấu thân phận, chính là không muốn bị người khác biết.

Nếu Dương Tuyết Lỵ để lộ ra, ngược lại sẽ khiến Thủ Lăng Nhân bất mãn. "Hại, anh Hồ anh còn không tin tưởng tẩu tử, cẩn thận về nhà bị bắt quỳ bàn phím." Vương Bàn Tử trêu chọc.

Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, tức giận nói: "Bàn Tử đừng nói bậy." Vương Bàn Tử lật người, vui vẻ nói: "Cũng không biết là ai ở trong mộ đáy biển nói, nếu sống sót ra ngoài thì tỏ tình ấy nhỉ." Hồ Bát Nhất xấu hổ một trận, một cước đạp Vương Bàn Tử xuống. "Ui da, đau đau đau..." Vương Bàn Tử một tay đỡ eo kêu đau.

Ba người đang đùa giỡn, Chu Thánh từ trong bóng tối xuất hiện.

Hắn vừa tới không lâu, liền nhìn thấy nhóm Hồ Bát Nhất đang đùa giỡn bên bờ sông.

Khi khoảnh khắc Chu Thánh bước ra, nhóm Hồ Bát Nhất ngừng đùa, nhìn Thủ Lăng Nhân đi tới.

Kim quan đặt trên một chiếc xe đẩy khá dài, lúc vận chuyển đỡ tốn sức hơn.

Chu Thánh lấy ra cái hộp đen đặt cạnh kim quan, sau đó nắm lấy

tay cầm, kéo kim quan đi. "Đi được thì đi, đi không nổi ngồi lên trên." Chu Thánh dừng bước khẽ nói một câu.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức từ dưới đất bò dậy, ngồi lên xe đẩy. "Tôi giúp ngài giữ chặt kim quan, đỡ cho nó rơi xuống." Vương Bàn Tử tìm cái cớ.

Hồ Bát Nhất lườm hắn một cái, cho dù xe đẩy có lật thì kim quan được cố định kỹ càng cũng sẽ không rơi xuống đâu. "Cái hộp đen này là thứ gì?" Hồ Bát Nhất tò mò hỏi. "Thiết bị gây nhiễu tín hiệu, đừng chạm vào." Chu Thánh trịnh trọng nhắc nhở.

Bên trong có máy truy tìm và máy nghe trộm của Thiên Tôn Hội, một khi chạm vào sẽ nháy mắt bị Thiên Tôn Hội phát giác.

Hồ Bát Nhất không dám động nữa, Thủ Lăng Nhân nói rất trịnh trọng, chứng minh hộp đen này không đơn giản.

Chu Thánh kéo xe ra khỏi rừng cây, đi về phía trang viên Lỗ Thương.

Hồ Bát Nhất nhìn trang viên phục cổ, có chút kinh ngạc. "Không ngờ, nơi ở của Thủ Lăng Nhân lại ẩn bí và hào hoa như vậy!" Hồ Bát Nhất ngạc nhiên.

Căn trang viên phong cách phục cổ này nếu bán đi, ít nhất cũng phải hơn mười tỷ. "Hại, Thủ Lăng Nhân dù sao cũng là Thủ Lăng Nhân mà, tùy tiện lấy chút đồ trong Cổ Lăng, tiền chẳng phải có ngay sao?

Có căn trang viên cũng dễ hiểu." Vương Bàn Tử thản nhiên nói.

Chu Thánh quay đầu nhìn bọn họ một cái, nói: "Trang viên này không phải của ta, là của Lưu Ly.

Ta không có nhà riêng." Chu Thánh hiện tại vẫn là sinh viên, còn chưa mua nhà đâu.

Hồ Bát Nhất nhất thời không biết nên nói gì. "Một con mèo mà giàu thế á?" Vương Bàn Tử tràn đầy kinh ngạc.

Lưu Ly hắn biết, chính là con mèo trên vai Thủ Lăng Nhân. "Bàn Tử đừng nói bậy." Hồ Bát Nhất gọi giật Vương Bàn Tử lại.

Bọn họ từng thấy con mèo đó biến thành người rồi.

Vương Bàn Tử cũng ý thức được mình nói sai, cúi đầu không dám tiếp tục nói chuyện. "Chúng ta nên học tập Thủ Lăng Nhân, nhập cổ mộ mà không động minh khí." Hồ Bát Nhất đứng đắn nói. "Không, ta lấy rồi, nhưng chưa bán được." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hồ Bát Nhất: ...

Trở lại trang viên.

Chu Thánh đem kim quan đặt trong tầng hầm, tầng hầm âm lương, giống như mộ thất.

Đồng thời nơi này cũng là chỗ ở của chiến mã Thủ Lăng, chỉ là nó vẫn chưa tới.

Từ Vân Điền chạy tới đây, cho dù ngày đêm kiêm trình cũng cần hai ba ngày mới được.

Xử lý thỏa đáng kim quan xong, hắn mới dẫn nhóm Hồ Bát Nhất đi tới phòng khách lầu hai. "Ngồi đi." Chu Thánh nói với bọn họ.

Ba người Hồ Bát Nhất có chút khẩn trương ngồi đối diện Chu Thánh.

Bọn họ hiểu, Thủ Lăng Nhân nguyện ý đưa bọn họ tới là nguyện ý bại lộ thân phận của mình.

Bọn họ cũng rất mong chờ thân phận chân chính của Thủ Lăng Nhân rốt cuộc là ai.

Sau khi Chu Thánh ngồi xuống, khôi giáp Thủ Lăng tiêu tán, Lưu

Ly được hắn ôm vào trong ngực.

Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn khôi giáp Thủ Lăng đột nhiên biến mất, một trận kinh ngạc. "Cái này... làm sao làm được vậy?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc.

Khôi giáp Thủ Lăng bao phủ toàn thân trong nháy mắt liền biến mất, đây quả thực là thần tích a!

Chu Thánh không trả lời, tổng không thể nói cho bọn hắn biết mình có hệ thống chứ?

Chu Thánh ôm Lưu Ly, nhẹ nhàng vuốt ve một chút.

Lưu Ly vươn vai một cái, vẫn còn đang ngủ. "Cái đó, mặt nạ..." Hồ Bát Nhất chỉ chỉ mặt mình, nhắc nhở Chu Thánh.

Chu Thánh đặt Lưu Ly lên sô pha, mười ngón tay đan xen, nhìn chằm chằm bọn họ, nói: "Thân phận Thủ Lăng Nhân không thể để đại chúng biết được, tôi cho các người biết là vì tin tưởng các người.

Tôi muốn các người thề, không được nói thân phận của tôi ra ngoài." Chu Thánh ngữ khí ngưng trọng.

Thân phận của mình một khi bại lộ sẽ bị Thiên Tôn Hội nhắm vào.

Thiên Tôn Hội không chỗ nào không lọt, mình có thể trốn, nhưng người nhà mình thì sao?

Hơn nữa, thân phận một khi bại lộ sẽ gây ra phản ứng dây chuyền rất lớn, sẽ làm trễ nải việc học của mình.

Dù sao hiện tại, mình vẫn chưa tốt nghiệp.

Hồ Bát Nhất vươn tay phải, sờ lên bùa Mạc Kim của mình, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng nhao nhao làm theo.

Chương 201

"Tôi, Hồ Bát Nhất!" "Tôi, Vương Khải Tuyền!" "Tôi, Dương Tuyết Lỵ!" "Lấy danh nghĩa Mạc Kim Giáo Úy thề, tuyệt không bại lộ thân phận Thủ Lăng Nhân; nếu làm trái, bùa hủy người vong, Mạc Kim đoạn tuyệt!

Lời thề này, tổ sư chứng kiến, thiên địa làm chứng!" Ba người cùng nhau khởi thệ, lấy danh nghĩa Mạc Kim Giáo Úy mà thề.

Chu Thánh nghe xong lời thề của bọn họ, vươn tay phải đặt lên mặt nạ quỷ của mình.

Ba người Hồ Bát Nhất thần tình khẩn trương nhìn chằm chằm Thủ Lăng Nhân, nhìn hắn từng chút một tháo mặt nạ xuống.

Khi Chu Thánh tháo mặt nạ ra khoảnh khắc đó, Vương Bàn Tử kinh hô thành tiếng: "Vãi chưởng, quả nhiên là cậu!" Vương Bàn Tử nhìn mặt Thủ Lăng Nhân, nhớ tới lúc mình đi mộ Yến Hoài Vương, có một cậu sinh viên ngồi cạnh mình.

Lúc đó mình còn tưởng cậu ta là người của dòng họ Ma Y, cho cậu ta năm ngàn tệ.

Bây giờ mới biết, cậu ta là Thủ Lăng Nhân, Thủ Lăng Nhân chuyên đối phó đạo mộ tặc!

Gương mặt quen thuộc này, cả đời hắn cũng sẽ không quên.

Hồ Bát Nhất chứng thực suy đoán trong lòng, lúc đầu đoán cậu ta là dòng họ Ma Y, kỳ thật không phải, mà là Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh ngũ quan phân minh, ánh mắt thâm thúy, lại bởi vì thời gian dài ở trong lăng mộ nên da dẻ rất trắng trẻo. "Như các người thấy đó, tôi chính là sinh viên năm hai đại học Thượng Hải." Chu

Thánh cười nói với bọn họ, đặt mặt nạ sang một bên. "Mọi người quen biết Thủ Lăng Nhân?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Vương Bàn Tử, vừa rồi hắn hét to nhất. "Quen chứ, lúc trước cậu ta lừa Bàn gia...

Bàn gia tôi năm ngàn tệ đấy." Vương Bàn Tử nói.

Chu Thánh thản nhiên nói: "Năm ngàn tệ, giữ lại mạng cho ba người các anh, lỗ sao?" Vương Bàn Tử không nói gì nữa.

Lúc đó nếu biết là Thủ Lăng Nhân thì sẽ không đi mộ Yến Hoài Vương, suýt chút nữa thì chết ở trỏng. "Tôi thật không ngờ, Thủ Lăng Nhân lại trẻ tuổi như vậy." Hồ Bát Nhất cảm khái.

Chu Thánh vẫn là một sinh viên, cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, quá trẻ.

Cho dù là được huấn luyện từ nhỏ, ở độ tuổi hai mươi cũng không thể nào mạnh như vậy!

Nhưng nếu có truyền thừa thì là chuyện khác. "Rất bình thường.

Vương Bàn Tử, anh không phải muốn ăn lẩu sao?

Anh ra ngoài mua chút đồ ăn đi." Chu Thánh nhìn về phía Vương Bàn Tử. "Tôi đi?" Vương Bàn Tử chỉ vào mình. "Thế chẳng lẽ tôi đi?" "Vậy thôi để tôi đi." Vương Bàn Tử không tình nguyện đứng dậy. "Tuyết Lỵ, em đi cùng Bàn Tử đi." Hồ Bát Nhất nhìn Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu đứng dậy, cô biết Hồ Bát Nhất và Thủ Lăng Nhân có chuyện riêng cần bàn. "Đúng rồi, chợ bán thức ăn ở đâu?" Vương Bàn Tử hỏi một câu. "Ra khỏi trang viên cấm chỉ đi về phía đông ba cây số đến đường lớn, sau đó đi về phía bắc hơn năm mươi cây số là tới." Chu Thánh thuận miệng nói. "Có xe không?" Vương Bàn Tử theo bản năng hỏi. "Không có." "Vậy tôi đi kiểu gì?" "Đi bộ, coi như rèn luyện thân thể." Vương Bàn Tử: ...

Thần đặc nương rèn luyện thân thể.

Ai rèn luyện đi bộ hơn năm mươi cây số chứ? "Thủ Lăng Nhân, cậu nên mua xe đi." Vương Bàn Tử rất không tình nguyện nói. "Bàn Tử, cậu ra đường quốc lộ liên hệ với bọn họ một chút, chắc bọn họ còn chưa đi xa đâu, đến lúc đó đi nhờ một đoạn, lúc về mua cái xe ba gác điện là được." Hồ Bát Nhất đưa ra chủ ý.

Vương Bàn Tử lúc này mới bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Cho dù ra đường quốc lộ cũng phải đi ba cây số.

Vết thương trên người hắn còn chưa khỏi, hắn muốn nằm chứ không muốn động.

Nhưng vừa nghĩ tới ăn lẩu, hắn vẫn nhịn.

Chờ bọn họ đi ra ngoài, Hồ Bát Nhất lấy lá thư của bộ phận liên quan đưa cho Thủ Lăng Nhân. "Đây là?" "Đây là thư bộ phận liên quan gửi cho cậu, yên tâm đi, không có vấn đề gì." Hồ Bát Nhất nói.

Chu Thánh lúc này mới cầm lấy lá thư, trên phong bì viết: 'Thủ Lăng Nhân kính mở'.

Sau khi mở thư ra, Chu Thánh mới tỉ mỉ xem lướt qua: [Nước ta đã thành lập tổ hành động đặc biệt nhắm vào sự việc của Thiên Tôn Hội, tìm kiếm khắp nơi, đồng thời bộ phận liên quan cũng đã liên hợp với các nước trên thế giới triển khai thanh tẩy Thiên Tôn Hội.

Nhưng, có không ít cao tầng các quốc gia đã bị Thiên Tôn Hội thẩm thấu.] [Thiên Tôn Hội là một tổ chức rất khủng bố, nó nắm giữ không chỉ một quốc gia, bao gồm kinh tế, vũ lực v.v..., muốn thực thi thanh trừ rất khó khăn.] [Tin tức tốt duy nhất là nước ta tịnh chưa phát hiện cứ điểm của Thiên Tôn Hội, đây coi như là vạn hạnh trong bất hạnh; từ sau khi hiểu rõ thực lực của Thiên Tôn Hội, thủ trưởng đích thân hạ lệnh thành lập chiến đội Phản Thiên Tôn, trong đó bao gồm

hàng vạn binh sĩ, mấy chục cao thủ Tiên Thiên và ba cường giả cấp Tông Sư tham gia.] [Ngày khác nếu ngài muốn khai chiến với Thiên Tôn Hội, xin hãy liên hệ với chúng tôi thông qua số điện thoại bên dưới, chúng tôi sẽ lấy tốc độ nhanh nhất đến chi viện cho ngài!] [Hãy nhớ kỹ, An Lạc không phải là An Lạc của một mình ngài, là An Lạc của tất cả chúng ta!] Xem xong nội dung bức thư, Chu Thánh ghi nhớ dãy số bên trên.

Dãy số này là một dãy mười tám chữ số, chỉ cần gọi đi, bộ phận liên quan của quốc gia sẽ có thể định vị chính xác vị trí, lấy tốc độ nhanh nhất tới chi viện.

Đây chính là thái độ của An Lạc!

Khi đó sau khi bọn họ trở về, lập tức bắt tay vào điều tra chuyện của Thiên Tôn Hội.

Cái này không điều tra thì không biết, vừa điều tra trực tiếp giật mình.

Thực lực Thiên Tôn Hội quá khổng lồ, nhất định phải giải quyết.

Bọn chúng lấy danh nghĩa trường sinh hấp dẫn nhân sĩ các giới toàn cầu gia nhập, trong tối ngoài sáng đều có người của bọn chúng.

Nếu không phải trên người bọn chúng có hình xăm thì thật đúng là không dễ phát hiện.

Sau khi ghi nhớ mười tám con số, lòng bàn tay Chu Thánh bùng lên ngọn lửa Thủ Lăng, thiêu rụi phong thư.

Lập tức hắn ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nói: "Thái độ của quốc gia tôi đã hiểu, nếu có nhu cầu, tôi sẽ tùy thời liên hệ." Hồ Bát Nhất gật đầu, tiếp đó hỏi: "Còn nhớ trước kia tôi từng nhắc với cậu về Long Lâu không?" "Ừm." Chu Thánh gật đầu. "Long Lâu là thứ Mạc Kim Giáo Úy tôi cả đời theo đuổi, tôi muốn nhờ cậu giúp đỡ tìm ra

Long Lâu." Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói. "Meo, Long Lâu cái gì, chẳng phải chỉ là móng nền của Thủ Lăng Cổ Lâu thôi sao." Lưu Ly ngủ tỉnh, vươn người một cái.

Cô nghe thấy Hồ Bát Nhất và Chu Thánh giao lưu. "Nha, anh cư nhiên tháo mặt nạ ra rồi, còn bị nhìn thấy, có cần diệt khẩu không?" Lưu Ly dùng ngữ khí lười biếng nhất nói ra lời tàn nhẫn nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn móng vuốt mèo của Lưu Ly, trong lòng có chút run rẩy.

Con mèo này không yếu hơn Thủ Lăng Nhân đâu. "Không cần, bọn họ tin được." Chu Thánh thản nhiên nói. "Vậy được rồi." Lưu Ly liếm liếm vuốt mèo, nhảy vào trong lòng Chu Thánh. "Cô vừa nói, Long Lâu là móng nền của Thủ Lăng Cổ Lâu, là..." Lưu Ly lười biếng ngâm: "Gác phượng lầu rồng chạm mây xanh, Cây quỳnh cành ngọc tạo khói sương; Mạc Kim Phát Khâu chốn hạ giới, Thủ Lăng Cổ Lâu nhận thiên khải." Lưu Ly nói xong dừng một chút, mở to mắt mèo nhìn Hồ Bát Nhất. "Ngươi biết vì sao Mạc Kim Giáo Úy không tìm thấy Long Lâu không?" "Không biết." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Hắn đột nhiên phát hiện, Long Lâu mà mình cả đời theo đuổi, mình lại chẳng hiểu chút gì, còn không bằng một con mèo biết nhiều.

À không đúng, cô ấy không phải mèo.

Lưu Ly thản nhiên nói: "Bởi vì Long Lâu chỉ có Thủ Lăng Nhân mới có thể tìm được, đó vốn dĩ là quy túc cuối cùng của Thủ Lăng Nhân." "Vậy cô có biết, vì sao trong tổ huấn Mạc Kim có ghi chép, Long Lâu ghi chép lại tất cả?

Và là nơi phát nguồn của Mạc Kim Giáo Úy sao?" Lưu Ly tiếp tục hỏi.

Hồ Bát Nhất vẫn lắc đầu.

Lưu Ly vươn vai nhảy lên bàn trà, thản nhiên nhìn Hồ Bát Nhất, chậm rãi nói: "Bởi vì tổ sư Mạc Kim Giáo Úy của các ngươi năm đó từng đến Thủ Lăng Cổ Lâu, đồng thời từ trong Thủ Lăng Cổ Lâu trộm một chút đồ vật, mới khiến cho Mạc Kim Giáo Úy các ngươi truyền thừa ngàn năm." "Tổ sư Mạc Kim Giáo Úy năm đó không biết đó là Thủ Lăng Cổ Lâu, hắn nhìn hình dạng giống con rồng, liền tự cho rằng đó là Long Lâu, ngươi có hiểu không?" Hồ Bát Nhất ngồi thừ người trên ghế sô pha, não bộ vẫn chưa kịp load xong thông tin.

Tổ sư gia của Mạc Kim Giáo Úy bọn họ, vậy mà lại là một tên trộm!

Điều này khiến hắn khó mà tin nổi.

Ngồi trầm tư trên ghế sô pha một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên nói: “Nhưng Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi khởi nguồn từ cuối thời Đông Kinh, do Tào Thừa tướng lập ra, không thể nào là trộm được.” Trong sách vở truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy có ghi chép lịch sử đàng hoàng.

Những ghi chép đó vô cùng chân thực!

Lưu Ly lườm hắn một cái, tức giận nói: “Meo, trước khi Tào Thừa tướng thiết lập, Mạc Kim Giáo Úy đã tồn tại rồi, chẳng qua lúc đó bọn họ chỉ là một tổ chức nhỏ, trộm mộ ở vùng Duyện Châu thì bị Tào Thừa tướng phát hiện.” “Tào Thừa tướng yêu tài, mới thu nhận tổ sư gia các người về dưới trướng, đặt tên là Mạc Kim Giáo Úy, chuyên môn trộm mộ cho ông ta.” “Mạc Kim Phù mà các ngươi đeo, thực ra là Tịch Tà Phù của dòng họ Lâm – một trong các mạch Thủ Lăng Nhân mà thôi.

Long Lâu mà tổ sư Mạc Kim Giáo Úy nhắc đến, cũng chỉ là tầng nền móng thấp nhất, những nơi cao hơn bọn họ không có quyền hạn đi vào.” Nói đến đây, Lưu Ly ngừng một chút rồi tiếp tục: “Mạc Kim

Giáo Úy các ngươi có một vị tướng quân đúng không?

Hình như gọi là Phát Khâu Trung Lang Tướng thì phải." "Đúng, có." Hồ Bát Nhất gật đầu, tò mò hỏi: "Ông ấy cũng là trộm sao?" "Không, ông ấy không phải, ông ấy thực ra là người giữ mộ (thủ mộ nhân).

Chương 202

Chỉ là năm xưa khi Mạc Kim Giáo Úy các ngươi trộm mộ đã đào được ông ấy ra.

Tào Thừa tướng thấy bản lĩnh ông ấy cường đại nên phong làm Phát Khâu Trung Lang Tướng, để ông ấy dẫn dắt Mạc Kim Giáo Úy cùng đi trộm mộ." "Mà người giữ mộ cứ cách một khoảng thời gian sẽ mất đi ký ức, chỉ giữ lại nhiều bản năng, cho nên Phát Khâu Trung Lang Tướng lúc đó cũng không biết mình là người giữ mộ." "Chính vì ông ấy vô cùng am hiểu về cổ mộ, mới có thể dẫn dắt Mạc Kim Giáo Úy lớn mạnh." "Bây giờ, anh đã hiểu chưa?" Lưu Ly nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất.

Những lịch sử mà cô nói đều do dòng họ Lâm của Thủ Lăng Nhân ghi chép lại.

Thủ Lăng Nhân có một mạch do Khương Thái Công nhà Tây Chu lập ra, trải qua các triều đại, thiết lập phần mộ cho đế vương khanh tướng.

Mà dòng họ Lâm trong thất mạch Thủ Lăng Nhân sẽ ghi chép lại lịch sử của mỗi thời đại, lưu truyền mãi về sau.

Có thể nói, lịch sử mà Thủ Lăng Nhân ghi chép vô cùng nhiều, và đều là lịch sử chân thực nhất.

"Sao em biết nhiều thế?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly, tò mò hỏi.

"Meo, còn không phải do tên Thủ Lăng Nhân dòng họ Lâm năm đó buồn chán quá, cứ lôi em ra kể lịch sử, hắn bảo lỡ như Thủ Lăng Nhân diệt tuyệt, thì lịch sử về Thủ Lăng Nhân cũng có thể được truyền thừa." Lưu Ly lẩm bẩm.

Nói đến đây, cô không kìm được cúi đầu, buồn bã nói: "Lâm sớm đã dự liệu được bọn họ sẽ gặp chuyện." Chu Thánh an ủi Lưu Ly một chút, xoa xoa đầu cô.

Còn Hồ Bát Nhất lúc này đã ngơ ngác không biết nên nói gì.

Những lịch sử Lưu Ly kể, trong sách truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy đều không có, nhưng không thể phủ nhận, điều này có lẽ là thật.

Suy cho cùng, trong nghề trộm mộ, nếu là người mới thì hoàn toàn không biết cách trộm mộ, không có kinh nghiệm, cái gì cũng không hiểu.

Cho dù Tào Thừa tướng có huấn luyện ra Mạc Kim Giáo Úy, nếu chưa từng xuống mộ thì cũng không thể nào có bản lĩnh đi lại trong các loại mộ.

Ngay cả hắn, Hồ Bát Nhất, nhận được truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy hoàn chỉnh, lần đầu xuống mộ cũng suýt chút nữa vì thiếu kinh nghiệm mà gặp chuyện.

Huống chi tổ sư gia còn không có truyền thừa.

Hắn trước đây từng tò mò, tổ sư gia không có truyền thừa thì trộm mộ kiểu gì.

Bây giờ hắn đã hiểu.

Không phải vì Tào Thừa tướng thiết lập chức Mạc Kim Giáo Úy thì Mạc Kim Giáo Úy mới tồn tại; mà là vì Mạc Kim Giáo Úy đã tồn tại từ trước, nên mới có chức quan Mạc Kim Giáo Úy.

"Còn gì không hiểu nữa không?" Lưu Ly hỏi hắn.

"Hết rồi." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Tôi đoán, tổ sư gia Mạc Kim Giáo Úy của các anh còn muốn đến

Thủ Lăng Cổ Lâu một lần nữa, cho nên mới viết trọng điểm về chuyện Thủ Lăng Cổ Lâu trong sách." Lưu Ly phỏng đoán.

"Ừ." Hồ Bát Nhất gật đầu, quả thực là như vậy.

Trong sách truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy có ghi chép về chuyện Long Lâu, bắt đầu từ tổ sư gia, mỗi đời Mạc Kim Giáo Úy đều đang tìm kiếm Long Lâu.

Mục tiêu của nhóm Hồ Bát Nhất cũng như vậy.

Ban đầu hắn tưởng đời mình hết hy vọng rồi, cho đến khi Thủ Lăng Nhân xuất hiện, mang lại cho hắn hy vọng.

Nhưng nghe Lưu Ly nói vậy, hắn đột nhiên cảm giác hy vọng của mình đã mất đi ánh hào quang.

Long Lâu mà Mạc Kim Giáo Úy tìm kiếm, hóa ra chỉ là nền móng của Cổ Lâu Thủ Lăng.

"Vậy cũng tốt, đợi ngày mai hoặc ngày kia các anh nghỉ ngơi khỏe lại, chúng ta cùng đi tìm Thủ Lăng Cổ Lâu." Chu Thánh ôm con mèo, nói với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn vết thương của mình, yếu ớt nói: "Thương gân động cốt một trăm ngày, vết thương này của tôi hiện tại không cách nào đi nhanh được." Nếu không phải kỹ thuật y tế quốc gia mạnh mẽ, còn có tông sư ra tay cứu chữa, thì giờ này hắn còn đang nằm trên giường bệnh.

Chu Thánh dùng bốn điểm tích phân, đổi ra hai viên đan dược trị thương, ném cho Hồ Bát Nhất.

"Uống viên đan dược này vào, không quá hai ngày thương thế sẽ khỏi hẳn, viên còn lại để cho Vương Bàn Tử, tôi thấy vết thương của cậu ta cũng khá nặng." Vương Bàn Tử lúc đi đường còn lảo đảo, đứng không vững.

Hồ Bát Nhất uống đan dược, sau đó nằm trên sô pha nghỉ ngơi.

Chu Thánh ôm Lưu Ly lên tầng thượng, hắn còn có vài lời muốn nói với Lưu Ly.

Lưu Ly cũng biết Chu Thánh muốn hỏi gì, nên lúc lên lầu cô rất yên lặng.

Đến phòng trên tầng thượng, Chu Thánh khóa trái cửa, ném Lưu Ly lên giường, còn mình ngồi trên ghế.

"Tự mình nói, hay là để anh hỏi?" Chu Thánh nhàn nhạt nói.

"Meo, thời gian biến thành người chỉ còn lại hai mươi bốn giờ." Lưu Ly cúi đầu nói.

"Thủ Lăng Cổ Lâu có cách cứu chữa cho em không?" Chu Thánh hỏi.

"Meo, chỉ có thể hoãn giải." Lưu Ly đáp.

Chu Thánh ngừng một chút, đổi câu hỏi khác: "Em vẫn không định nói cho anh biết những chuyện em biết sao?" Lưu Ly nhảy lên ban công, nhìn Chu Thánh, khẽ nói: "Những gì cần biết anh đều biết rồi.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân bị Thiên Tôn Hội tiêu diệt, thi thể bọn họ có người bị Thiên Tôn Hội mang đi, có người được đưa về Thủ Lăng Cổ Lâu.

Mà long mạch là mấu chốt để Thiên Tôn sống lại, một trăm năm trước bọn chúng không thể mang long mạch đi, một trăm năm sau chúng lại quay lại." "Trận chiến một trăm năm trước em có tham gia, nhưng bị Thiên Tôn nguyền rủa, tất cả loài mèo tuổi thọ tối đa chỉ sống được hai mươi năm.

Cha em vì cứu em đã sử dụng bí pháp cưỡng ép tục mệnh cho em, khiến em biến thành mèo, tuổi thọ định hình ở hơn một trăm năm

trước.” Lưu Ly kể hết mọi chuyện về mình.

“Nói cách khác, muốn em khôi phục lại, ngoài việc thu thập chín dòng long mạch, còn cần người của Thiên Tôn Hội giải trừ nguyền rủa trên người em?” Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi.

“Ừm.” Lưu Ly gật đầu, tiếp đó lại nói: “Tuy nhiên, lời nguyền trên người em tuy không phải do Thiên Tôn đích thân hạ, nhưng có liên quan đến Thiên Tôn, ngoài Thiên Tôn ra, ai cũng không giải trừ được.” Chu Thánh nghe Lưu Ly nói vậy thì hơi đau đầu.

Lưu Ly muốn khôi phục cần Thiên Tôn giải trừ lời nguyền, nhưng hắn lại không thể để Thiên Tôn sống lại.

“Meo, thực ra cũng không sao cả, em làm mèo lâu như vậy, sớm đã quen rồi.” Lưu Ly cười nói.

Chu Thánh ôm Lưu Ly vào lòng, thản nhiên nói: “Anh sẽ để em được làm người trở lại.” *** Đêm hôm đó.

Vương Bàn Tử mới mang nguyên liệu lẩu về.

Đợi hắn về tới nơi, trực tiếp nằm vật ra sàn nhà, toàn thân mồ hôi nhễ nhại.

Bàn Tử chính là như vậy.

“Sớm biết thế đã không đi, mệt quá, tôi vẫn là bệnh nhân mà.” Vương Bàn Tử nằm trên đất chỉ muốn khóc.

Nỗi đau trên thân xác cộng thêm sự tra tấn về tâm lý.

Tuy lúc về có mua hai chiếc xe ba bánh điện, nhưng chở đồ cũng rất tốn sức.

Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt Vương Bàn Tử, vỗ vỗ vào mặt hắn.

“Hồ ca, tôi thề, đây là lần cuối cùng tôi ăn lẩu.” Vương Bàn Tử có

chút sợ lẩu rồi.

Hồ Bát Nhất lấy ra đan dược Chu Thánh đưa, nói: "Há mồm." Vương Bàn Tử há ra, Hồ Bát Nhất đút thuốc cho hắn.

Đút cho một tên béo ú, lại còn là hai thằng đàn ông, luôn khiến người ta cảm giác có chút kỳ quái.

"Nằm một lát, thương thế sẽ khỏi." Hồ Bát Nhất đứng dậy nói.

Vương Bàn Tử nhìn băng gạc trên người Hồ Bát Nhất đã tháo ra, miệng vết thương cũng đã lành, có chút kinh ngạc: "Thuốc gì thế, thần kỳ vậy!" "Hí hí hí!" Chiến mã Thủ Lăng đã trở về.

Hồ Bát Nhất vừa bước ra, nhìn thấy chiến mã Thủ Lăng chân đạp liệt hỏa lao tới, trong mắt ngoài hâm mộ thì vẫn là hâm mộ.

"Giá mà tôi cũng có một con thì tốt biết mấy." Cưỡi ngựa đi trộm mộ, trước đây hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chiến mã Thủ Lăng chạy về trang viên xong thì trực tiếp đi vào tầng hầm.

Nó vẫn thích ở những nơi tối tăm hơn.

"Đợi dịp nào đó, tôi mua cho anh một con." Dương Tuyết Lỵ từ trên xe ba bánh điện bước xuống.

"Thôi bỏ đi, tôi cũng chỉ hâm mộ vậy thôi, mua thật thì lại thành gánh nặng." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Chiến mã Thủ Lăng có thể đi theo Thủ Lăng Nhân trộm mộ.

Ngựa mình mua, cho dù là bảo mã đỉnh cao cũng không thể mang xuống cổ mộ được.

"Chuẩn bị đồ ăn thôi, tối nay ăn cơm xong, mai còn phải đi tìm Long Lâu." Hồ Bát Nhất nói xong, khiêng thực phẩm từ trên xe xuống.

“Vết thương anh chưa khỏi, để tôi.” “Thủ Lăng Nhân cho tôi một viên đan dược, ăn xong thương thế của tôi đã lành hẳn rồi.” Hồ Bát Nhất vừa nói vừa hoạt động tay chân.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy mới tin Hồ Bát Nhất đã khỏi, bèn bảo hắn cùng giúp chuyển đồ ăn, rửa sạch, sơ chế.

Mãi đến tám giờ tối, mọi người mới quây quần bên chiếc bàn lớn ở bếp tầng hai ăn lẩu uống bia.

Vương Bàn Tử sau khi hồi phục trạng thái đã nốc cạn mấy chai.

“Sướng!

Cuối cùng cũng được ăn lẩu cùng Thủ Lăng Nhân.” Vương Bàn Tử nâng ly rượu, kính Chu Thánh một cái.

“Nói chứ, cậu tên gì thế?

Chương 203

Cứ gọi là Thủ Lăng Nhân mãi cũng không phải phép.” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Tên không tiện tiết lộ, cứ gọi Thủ Lăng Nhân đi.” Chu Thánh cười nhạt nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy đành bỏ cuộc.

“Meo, cá của em chín rồi, mau vớt cá giúp em.” Lưu Ly vươn móng mèo ra, muốn ăn cá nhưng với không tới.

Chu Thánh múc cá ra, bày nguyên một con vào đĩa ăn của Lưu Ly.

“Mà này, cậu không về đi học nữa à?” Vương Bàn Tử nhìn Chu Thánh hỏi.

Hắn lờ mờ nhớ là Chu Thánh còn phải đi học.

“Đây chẳng phải nghỉ hè ra ngoài thực tập sao, đợi khai giảng rồi về đi học tiếp.” Chu Thánh thản nhiên đáp.

Vương Bàn Tử vừa nghe, nháy mắt cảm giác lẩu mất ngon.

“Trách cái miệng tôi, tự mình tìm chuyện không vui.” Vương Bàn Tử khẽ tự tát vào mặt mình một cái.

Người ta làm Thủ Lăng Nhân chỉ là nghỉ hè ra ngoài thực tập.

Quá đả kích người khác rồi.

“Ăn xong tối nay các anh nghỉ ngơi ở đây đi, đợi ngày mai bổ sung xong trang bị, chúng ta sẽ đi tìm Thủ Lăng Cổ Lâu.” Chu Thánh nói với ba người bọn họ.

“Gấp vậy sao?” Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên, hắn còn tính chơi thêm hai ngày.

“Vì tôi còn phải về đi học.” Chu Thánh nói một câu.

Còn hơn mười ngày nữa là hết hè.

Trong hơn mười ngày này phải giải quyết xong việc, sau đó về đi học.

Long mạch tiếp theo chưa xuất hiện, tạm thời không vội đi trấn thủ.

Hơn nữa vì chuyện Hải Để Mộ, An Lạc đã để mắt tới Thiên Tôn Hội, người của Thiên Tôn Hội trong thời gian ngắn sẽ không dám đến An Lạc trộm long mạch nữa.

Hồ Bát Nhất nhìn Chu Thánh, lẩm bẩm: “Tôi thấy cậu có đi học hay không cũng thế.” “Không đi học không có bằng tốt nghiệp.” Chu Thánh tùy tiện đáp.

Ba người: “...” Cậu đường đường là Thủ Lăng Nhân, còn cần một cái bằng tốt nghiệp?

Chỉ cần cậu nói một câu, cơ quan chức năng lập tức sắp xếp cho cậu, đừng nói Đại học Thượng Hải, bằng tốt nghiệp của tất cả các trường đại học ở An Lạc đều có thể sắp xếp cho cậu.

Bọn họ có chút không hiểu, một người mạnh như Thủ Lăng Nhân, tại sao lại chấp niệm với việc đi học?

Thực ra không phải Chu Thánh chấp niệm đi học, mà là hắn muốn cho cha mẹ mình một lời giải thích.

Cha mẹ vất vả nuôi mình ăn học, mình nửa đường chạy đi giữ lăng, không dễ giải thích với họ.

Hơn nữa, hắn cũng cần nghỉ ngơi.

Đọc sách ở trường học là một nơi chữa lành rất tốt.

Chu Thánh không muốn cứ ở mãi trong cổ mộ, biến bản thân thành

kẻ lạnh lùng vô tình, mất đi những dục vọng thế tục.

Khói lửa nhân gian là thứ xoa dịu lòng phàm nhân nhất.

Một bữa cơm, ăn từ chín giờ tối đến tận mười hai giờ mới xong.

Mọi người nằm nghỉ trên ghế sô pha phòng khách.

"Bàn Tử, ăn no chưa?" Hồ Bát Nhất nhìn sang Vương Bàn Tử.

"No rồi, vết thương cũng khỏi rồi, toàn thân tràn trề sức lực, cho dù nữ tống tử (thây ma nữ) có đến tôi cũng đẩy ngã được!" Vương Bàn Tử nắm tay nói.

"Vậy cậu dọn dẹp nhà bếp đi." Hồ Bát Nhất phán một câu, khiến Vương Bàn Tử xìu ngay lập tức.

"Hồ ca, vết thương em chưa khỏi, em vẫn chưa ăn no, không có sức." Vương Bàn Tử yếu ớt nói.

"Chưa no?

Còn chút nước lẩu đấy, cậu ăn thêm chút nữa đi, ăn xong rồi dọn." Vương Bàn Tử: "..." Hắn nhìn sang Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt của Dương Tuyết Lỵ khiến hắn không dám nhìn.

Hắn lại nhìn sang Thủ Lăng Nhân, nhưng thấy Thủ Lăng Nhân đang nghịch lửa, nháy mắt không dám nhìn, tầm mắt lại chuyển sang Lưu Ly.

"Meo, em chỉ là một con mèo, anh sẽ không bắt một con mèo đi dọn dẹp cùng anh chứ?" Lưu Ly liếm liếm móng mèo nói.

Vương Bàn Tử cuối cùng lại nhìn sang Hồ Bát Nhất, vẻ mặt đầy bất mãn.

"Đi đi, dọn rửa sớm rồi nghỉ ngơi sớm." Hồ Bát Nhất phất tay, Vương Bàn Tử mặt mày bí xị đi thu dọn bàn ăn và bát đũa.

Chu Thánh ôm Lưu Ly đứng dậy, nói: “Tối nay các anh cứ nghỉ ngơi ở tầng hai, tầng hai có đủ phòng.

Sáng mai chín giờ, đúng giờ xuất phát.” “Tôi rất tò mò, sao không xuống tầng một?” Vương Bàn Tử vừa dọn vừa tò mò hỏi.

“Meo!

Tầng một là phòng của em, không được động vào.” Lưu Ly lớn tiếng nói.

Tầng một khá thấp, một nửa nằm dưới lòng đất, phòng Lưu Ly ở đó.

Ngoài Chu Thánh ra, cô không cho phép bất kỳ ai vào khuê phòng của mình.

“Biết rồi biết rồi, không đi không đi.” Vương Bàn Tử lắc đầu.

Chu Thánh lúc này mới ôm Lưu Ly lên lầu.

“Hồ ca, anh và chị dâu đi nghỉ đi, tối nay tôi nằm sô pha là được.” Vương Bàn Tử vừa lau bàn vừa nói.

Hồ Bát Nhất lườm Vương Bàn Tử một cái, sau đó nhìn sang Dương Tuyết Lỵ.

“Em đi nghỉ đi, anh còn chút việc phải xử lý.” “Ừ.” Dương Tuyết Lỵ gật đầu, xoay người về phòng ngủ.

Hồ Bát Nhất lấy ra la bàn kim châm của mình, lẩm bẩm: “Bàn Tử, cậu nói xem nếu Long Lâu không phải là Long Lâu như chúng ta tưởng tượng, cậu sẽ thế nào?” “Sẽ thế nào ư?

Chẳng thế nào cả.

Thứ không đạt được vĩnh viễn gây xao động, không gặp được thì thôi, gặp được rồi bất kể tốt xấu, ít nhất cũng hoàn thành tâm nguyện.” Vương Bàn Tử tùy tiện nói.

“Vậy nếu như, tổ sư gia lừa chúng ta thì sao?” Động tác trên tay Vương Bàn Tử dừng lại.

“Ý anh là, Chung Cực...” *** Sáng hôm sau.

Dương Tuyết Lỵ dậy sớm, vào bếp dùng nguyên liệu còn thừa làm một bữa sáng.

Hồ Bát Nhất cưỡi xe ba bánh ra ngoài mua sắm một số vật tư.

Thủ Lăng Nhân có thể không ăn gì, nhưng ba người bọn họ là người bình thường, một bữa không ăn là đói meo.

Hắn phải đi mua chút đồ ăn thức uống để dùng khi đi tìm Thủ Lăng Cổ Lâu.

Hồ Bát Nhất ra ngoài từ bảy giờ sáng, hơn chín giờ mới về.

Chu Thánh cũng đã rửa mặt xong, xuống lầu ăn sáng.

“Nói chứ, Long Lâu...

à không, vị trí Thủ Lăng Cổ Lâu là ở đâu?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Meo, vị trí Thủ Lăng Cổ Lâu không cố định, nó di động.” Lưu Ly nói một câu, nhìn sang Chu Thánh: “Thủ Lăng Nhân lệnh bài của anh sẽ chỉ dẫn chúng ta đến đó.” “Dùng thế nào?” Chu Thánh hỏi, hắn vẫn chưa rõ lắm.

Lệnh bài Thủ Lăng Nhân hắn chưa phát hiện ra cách dùng, tối đa chỉ có thể dùng để trừ tà.

“Dùng máu của anh nha meo.” Lưu Ly tùy tiện nói.

Lấy máu tươi làm vật dẫn, chỉ hướng đến Thủ Lăng Cổ Lâu.

Chu Thánh nghe vậy, lấy lệnh bài ra.

Trên lệnh bài Thủ Lăng Nhân có bốn sợi chỉ vàng, đó là khí long

mạch.

Khi tập hợp đủ chín dòng khí long mạch, lệnh bài sẽ biến đổi về chất.

Chu Thánh cắn nát đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu lên lệnh bài.

Khi máu nhỏ xuống, trong đầu Chu Thánh lập tức xuất hiện một hình ảnh.

Trong thâm sơn trùng điệp phía trước, có một tòa cổ lâu.

Cổ lâu phần lớn chôn vùi dưới lòng đất, chỉ có chín tầng lộ ra bên ngoài.

Chương 204

Mái hiên mỗi tầng đều điêu khắc đầu rồng, toàn thân lại càng có kim long quấn quanh.

Nói là Long Lâu thực ra cũng không sai, trên cả tòa lầu có rất nhiều rồng.

Trong ký ức, ống kính kéo xa ra, địa chỉ Thủ Lăng Cổ Lâu cũng xuất hiện trong đầu Chu Thánh.

Nó ở dưới nước, nhưng không phải ở biển lớn, mà là trong sông.

Bản đồ sông ngòi xuất hiện trong đầu Chu Thánh, hắn bèn vẽ lại trên bàn.

"Tìm giúp tôi xem con sông này ở đâu." Chu Thánh nói với ba người nhóm Hồ Bát Nhất.

Dương Tuyết Lỵ lấy laptop ra, biên tập lại bản đồ Chu Thánh vẽ lên máy tính, rồi đối chiếu trên bản đồ.

"Sông ngòi tương tự có rất nhiều, không xác định được kích thước, có công trình kiến trúc đặc thù nào không?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Chu Thánh nhắm mắt lại, hình ảnh xuất hiện dưới dạng ký ức phân mảnh.

Khi Chu Thánh nhìn thấy công trình kiến trúc trong ký ức, khoảnh khắc đó hắn đã hiểu.

"À, không cần nữa, tôi biết ở đâu rồi." Chu Thánh nhìn công trình kiến trúc vô cùng quen thuộc, không khỏi bật cười.

Nơi này, hắn quá quen rồi.

“Đặt vé máy bay, đi Giang Môn.” Chu Thánh nói với bọn họ.

“Giang Môn?” Nhóm Hồ Bát Nhất ngây người.

Chu Thánh cũng không giải thích nhiều mà đi chuẩn bị.

Hắn xuống tầng hầm, cố định quan tài vàng Hàn Sơn chứa thi thể lên lưng chiến mã Thủ Lăng.

“Ngươi nằm thêm một lát nữa, ta sắp đưa ngươi về rồi.” Chu Thánh vỗ vỗ quan tài vàng, khẽ nói, sau đó hắn lại nhìn sang chiến mã.

“Ta mãi vẫn chưa đặt tên cho ngươi, không phải vì không tìm được cái tên thích hợp, mà là trước đây ta luôn coi ngươi là công cụ.”
“Phì phò...” Chiến mã thở hắt ra một hơi, cúi đầu xuống.

“Bây giờ, ta đặt tên cho ngươi là ‘Diễm Vong’, cước đạp liệt diễm vong Thiên Tôn (chân đạp lửa đỏ tiêu diệt Thiên Tôn)!” Chu Thánh ban cho chiến mã một cái tên.

Từ nay về sau, nó chính là bạn đồng hành của Chu Thánh, Diễm Vong!

“Hí hí hí!” Diễm Vong ngẩng đầu hí dài một tiếng, có tên rồi, nó trở nên càng thêm phấn khích.

“Ngươi hộ tống Hàn Sơn đến Giang Môn đợi ta trước, ngươi biết ở đâu mà.” Chu Thánh nói với nó.

Diễm Vong gật đầu ngựa, sau đó đi ra khỏi tầng hầm.

“Meo, đang yên đang lành đặt tên làm gì.” Lưu Ly nghĩ không thông.

“Cũng giống như đặt tên cho thú cưng thôi, tăng thêm tình cảm; nhưng khác ở chỗ, ta đặt tên cho nó là coi nó như bạn đồng hành.” Chu Thánh lẩm bẩm, ôm Lưu Ly đi ra khỏi tầng hầm.

Nhóm Hồ Bát Nhất đã thu dọn đồ đạc xong và đặt vé máy bay.

Đợi Chu Thánh đi ra, bọn họ mới theo hắn ra ngoài.

Đi bộ ba cây số ra đường lớn, đợi nửa tiếng mới bắt được một chiếc taxi.

"Đến thị khu trước, tôi mua cái lồng mèo." Chu Thánh nói.

Lồng mèo mua trước đây cứ mua cái nào vứt cái đó, Lưu Ly không thích ở trong lồng, đến nơi Chu Thánh lại lười cầm, tiện tay vứt luôn.

"Không cần, tôi mua khoang thương gia, có thể mang mèo lên máy bay." Hồ Bát Nhất nói.

Hắn mua bốn vé hạng thương gia, điều kiện duy nhất là mang mèo theo cùng.

"Được rồi, nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của tôi." Chu Thánh buông một câu.

Hồ Bát Nhất: "..." Vương Bàn Tử: "..." Dương Tuyết Lỵ: "..." Thủ Lăng Nhân mà thiếu tiền sao?

Một giờ sau, bọn họ đến sân bay.

Máy bay cất cánh lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút trưa, lúc họ đến vừa vặn mười một giờ.

Hồ Bát Nhất làm thủ tục vé, mọi người nghỉ ngơi trong phòng chờ VIP chưa đến nửa tiếng thì cửa mở, họ đi lối ưu tiên vào khoang thương gia.

Chu Thánh ôm Lưu Ly ngồi ở hàng ghế đầu sát cửa sổ, yên lặng nghỉ ngơi.

Mười một giờ bốn mươi lăm, máy bay cất cánh.

Sau hai tiếng rưỡi bay, đến hơn một giờ chiều mới hạ cánh xuống sân bay Giang Môn.

Hồ Bát Nhất nhìn sân bay quen thuộc, không khỏi cảm thán: "Nhớ lại lúc chúng ta lần đầu đến Giang Môn, bên cạnh rõ ràng ngồi Thủ Lăng Nhân mà lại không biết, còn thành kẻ địch." "Mới qua không bao lâu, chúng ta đã cùng Thủ Lăng Nhân đi tìm Long Lâu rồi." Vương Bàn Tử nghe vậy thì bực mình, chửi đổng: "Sớm biết tên Cửu tiên sinh kia là người Nhật Bản, đánh chết Hồ ca một trăm lần tôi cũng không theo hắn xuống mộ." Hồ Bát Nhất liếc xéo Vương Bàn Tử.

"Hồi đó là Thủ Lăng Nhân nương tay, nếu không chúng ta sao có thể dễ dàng sống sót đi ra?" Hồ Bát Nhất cười nói.

Chu Thánh thầm nghĩ: Không, lúc đó tôi mới thức tỉnh hệ thống Thủ Lăng Nhân chưa được bao lâu.

Mọi người xuống máy bay, đặt xe chuyên dụng về khách sạn.

"Lẽ nào Thủ Lăng Cổ Lâu ở trong mộ Yến Hoài Vương?" Dương Tuyết Lỵ đoán.

Câu này vừa nói ra, sắc mặt Hồ Bát Nhất lập tức khó coi.

Nếu thật sự ở mộ Yến Hoài Vương, chẳng phải bọn họ lúc trước đã bỏ lỡ rồi sao?

"Không, không có ở đó, nhưng khoảng cách cũng không xa." Chu Thánh lắc đầu.

Thủ Lăng Cổ Lâu nằm dưới đáy sông, cách mộ Yến Hoài Vương không xa.

Chu Thánh định đến khách sạn Cổ Lăng tìm Liễu Như Yên trước.

Tuy nói không phải xuống mộ, nhưng nhờ cô ấy chuẩn bị một số dụng cụ lặn thì vẫn không thành vấn đề.

Dù sao dưới đáy sông sâu chắc chắn ẩn chứa một số hung hiểm, nếu không có dụng cụ hoàn thiện, nói không chừng sẽ chết ngạt trong

đó.

"Cũng không biết ban đầu Thủ Lăng Cổ Lâu được xây dựng thế nào." Chu Thánh lẩm bẩm tự nói.

Bản thân hắn có thể dễ dàng xuống nước, nhưng nhóm Hồ Bát Nhất thì không.

"Vậy chúng ta đến khách sạn làm gì?" Vương Bàn Tử có chút không hiểu.

"Cậu có thể lặn dưới nước thời gian dài không?" Chu Thánh nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử im bặt.

"Bác tài, đến khách sạn lớn Cổ Lăng." *** Khách sạn lớn Cổ Lăng.

Xuống xe, Chu Thánh ngẩng đầu nhìn khách sạn huy hoàng, cảm khái rất nhiều.

Đặc biệt là nhớ đến Liễu Như Yên, tất đen, tất trắng, tất lưới quá gối, các loại tất đều có đủ.

Cùng mình đi giữ lăng, cái khác không chuẩn bị, tất chân thì chuẩn bị không ít.

Là sợ bản thân cô ấy cô đơn, hay sợ ta cô đơn?

"Đi thôi." Chu Thánh không cảm khái nhiều, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Bên trong vẫn tráng lệ huy hoàng như cũ.

"Các người đợi ở đại sảnh, tôi vào sân trong tìm bà chủ." Chu Thánh bảo họ đợi, còn mình đi về phía Yến Hoài Viện.

Vừa định đi qua, nhân viên phục vụ đã chặn Chu Thánh lại.

“Đó là sân riêng của bà chủ, người ngoài không được vào.” Chu Thánh liếc nhìn cô ta, hỏi: “Cô là người mới?” “Vâng.” “Cái sân đó, ngoài bà chủ ra còn có tôi được vào, lẽ nào cô không biết sao?” Chu Thánh nói xong, đi thẳng vào trong.

“Bên trong có chó...” Nhân viên phục vụ còn chưa nói dứt lời, Chu Thánh đã đẩy cửa bước vào.

Hai con chó ngao Tây Tạng bên trong còn chưa kịp sủa, đã bị tiếng kêu của Lưu Ly trấn áp.

“Meo!” Hai con chó kia toàn thân không cử động được, khi chúng nhìn rõ Chu Thánh, nỗi sợ hãi ngày trước ùa về.

Chúng ư ử một tiếng, cụp đuôi trốn đi.

Chu Thánh vốn định đi gõ chuông cổ, nhưng Lưu Ly đã chỉ đường cho hắn.

“Meo, tử sĩ đang ở trong căn phòng bên tay phải anh, cứ đẩy cửa vào là được!” Lưu Ly giơ móng mèo chỉ về cánh cửa bên phải.

Chu Thánh nghe vậy bèn bỏ dùi xuống, đi về phía sương phòng bên phải.

Hắn và Liễu Như Yên đã quen thân, không cần gõ chuông gọi cô ra nữa.

Biết cô ở đâu thì trực tiếp đến tìm là được.

Chương 205

Chu Thánh đi đến cửa phòng, vốn định đẩy cửa vào luôn, nhưng vì phép lịch sự, hắn vẫn gõ cửa hai cái.

“Vào đi.” Giọng nói của Liễu Như Yên vang lên.

Chu Thánh đẩy cửa bước vào.

“Thêm cho tôi ít nước nóng, tôi ngâm thêm một lát.” Sau tấm bình phong phía trước truyền đến giọng nói của Liễu Như Yên.

Trên bình phong còn vắt tất chân màu trắng sữa và...

Chu Thánh vừa nghe tiếng nước là biết Liễu Như Yên đang làm gì.

Lúc định đi ra thì Lưu Ly đột nhiên kêu một tiếng.

“Meo ~” Liễu Như Yên vừa nghe tiếng mèo kêu, mày liễu hơi nhíu lại.

Sân viện của mình làm gì có mèo.

Cô đứng dậy quay người nhìn, cái nhìn này khiến cô sững sờ.

Thủ Lăng Nhân đến rồi!

“Đại...

Đại nhân...” “Không sao, cô cứ tắm tiếp đi, tôi đợi cô.” Chu Thánh nói xong, đóng cửa phòng lại, ngồi xuống ghế.

Liễu Như Yên ngồi trong bồn tắm, mặt hơi đỏ, cô biết Chu Thánh chưa đi.

Mà Lưu Ly thì nhảy thẳng từ trong lòng Chu Thánh ra, đứng trên bình phong, từ trên cao nhìn xuống Liễu Như Yên.

“Meo, dáng người đẹp thật!” Lưu Ly vừa nói vừa nhìn sang Chu

Thánh: “Anh có muốn vào xem không?” Chu Thánh: “...” Liễu Như Yên: “!!!” “Meo... biết nói tiếng người?” Cô bị dọa sợ rồi.

“Lưu Ly, ngậm miệng.” Chu Thánh bực mình quát một tiếng.

Liễu Như Yên không dám tắm tiếp nữa, vội vàng đi ra, quấn khăn tắm bước ra ngoài.

Lưu Ly bước những bước nhẹ nhàng, đứng trên bàn trà, đánh giá Liễu Như Yên.

“Đừng sợ, nó giống cô, cũng là tử sĩ.” Chu Thánh khẽ an ủi một câu.

Liễu Như Yên nhìn Lưu Ly, nỗi sợ trong lòng tan biến đi một chút.

Nó cũng là tử sĩ giống mình, vậy thì không sao rồi.

“Không biết đại nhân đột nhiên tới đây là có việc gì?” Liễu Như Yên bình tĩnh lại rồi hỏi.

“Tôi chuẩn bị đi sông Long Loan một chuyến, cô dẫn đường đi.” Chu Thánh nói với cô.

Lúc đến đây, hắn đã tra bản đồ, vùng nước mình cần tìm là sông Long Loan ở Giang Môn.

Thủ Lăng Cổ Lâu giấu ngay dưới sông Long Loan.

Liễu Như Yên nghe xong, gật đầu: “Vâng.” Tuy không biết Thủ Lăng Nhân đi sông Long Loan làm gì, nhưng cô sẽ không hỏi, chỉ tuân theo.

Đây chính là tử sĩ!

Đối với bất kỳ mệnh lệnh nào của Thủ Lăng Nhân đều không được nghi ngờ, chỉ có tuân phục.

Tất nhiên, Lưu Ly là một ngoại lệ.

Chu Thánh nhìn Liễu Như Yên tóc vẫn chưa khô, trên người vẫn còn dính nước, nói: "Tôi ra sảnh khách đợi cô, cô tắm xong rồi hẵng ra." "Đại nhân, nước còn ấm, có thể tắm chung." "Không cần." Chu Thánh từ chối, hắn hiện tại không có suy nghĩ đó.

Hắn đứng dậy đẩy cửa đi ra, đi thẳng đến sảnh khách.

Trên đường đi, hắn không nhịn được nói với Lưu Ly: "Cô ấy đang tắm, sao em không nói sớm." "Meo, em chỉ cảm ứng được cô ấy ở trong phòng, chứ có biết cô ấy đang tắm đâu." Lưu Ly biện giải một câu, sau đó híp mắt nói: "Nhưng dáng người cô ấy đẹp thật đấy, điện nước đầy đủ, da dẻ trắng trẻo mịn màng." Chu Thánh lườm Lưu Ly một cái, thản nhiên nói: "Đúng rồi, đâu như em, màn hình phẳng." "Màn hình phẳng, ý gì thế?" Lưu Ly ngơ ngác, không rõ lắm ý nghĩa câu nói này của Chu Thánh.

Khi bước vào sảnh khách, Lưu Ly nhảy lên bàn, cầm điện thoại của Chu Thánh lên mạng tìm kiếm.

"Tham kiến đại nhân!" Hai thị nữ trong sảnh khách hành lễ.

Họ là thị nữ của Liễu Như Yên, cũng biết hắn.

"Tôi còn mấy người bạn ở bên ngoài, các cô đưa họ vào, bố trí ở đông sương phòng." Chu Thánh nói với hai người.

"Vâng!" Hai cô gái đáp một tiếng rồi xoay người đi ra.

Đợi họ đi rồi, Lưu Ly mới hét lên một tiếng chói tai.

"Meo!

Anh dám vu khống em, bổn tiểu thư cắn chết anh!" Chu Thánh túm lấy gáy cô, Lưu Ly khua tay múa chân giữa không trung.

"Em mới không phải màn hình phẳng nha." Lưu Ly ngẩng đầu nói.

Chu Thánh đặt cô xuống bàn, cất điện thoại đi.

“Phải hay không, tự em không rõ sao?” “Meo, không phải, anh cũng chưa từng nhìn thấy.” “Không đúng, anh chưa nhìn thấy, sao em biết anh...” Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, ánh mắt cổ quái.

“Đoán thôi.” Chu Thánh buông một câu, dù sao Lưu Ly thuộc dạng loli, mà loli thì thường là màn hình phẳng.

Ngồi uống trà ở sảnh khách một lúc thì Liễu Như Yên đến.

Có thể thấy cô đã trang điểm tỉ mỉ.

Mặc một bộ sườn xám xẻ tà màu trắng nhạt, còn đi tất đen, tóc vấn lên, trông rất động lòng người.

“Đại nhân!” Liễu Như Yên cúi người hành lễ.

“Chuẩn bị mấy bộ thiết bị lặn, và một ít thức ăn.” Chu Thánh trực tiếp phân phó.

“Đại nhân, thuộc hạ nhớ sông Long Loan hình như không có mộ huyệt.” Liễu Như Yên thành thật nói.

Cô là tử sĩ Giang Môn, nơi này chỉ có một ngôi mộ Yến Hoài Vương.

Không có mộ thất nào khác.

Càng đừng nói đến sông Long Loan.

Sông Long Loan nói đúng ra thực chất là một cái hồ chứa nước, nó là một chi lưu của Bồng Giang.

Vì hình dạng giống thân rồng uốn lượn nên mới gọi là sông Long Loan.

Nước ở đó trong vắt, là nguồn nước uống bảo vệ cấp hai, gần đó căn bản không có mộ huyệt.

“Lần này tôi không phải đi xuống mộ.” Chu Thánh khẽ nói.

“Vậy đại nhân, ngài...” “Tôi muốn đến Thủ Lăng Cổ Lâu!” Chu Thánh trầm giọng nói.

Thủ Lăng Cổ Lâu?!

Nghe thấy câu này, Liễu Như Yên chấn động.

Thủ Lăng Cổ Lâu, đó là nơi thần bí nhất, cường đại nhất, ẩn chứa mọi bí mật.

Nơi đó là nơi tất cả tử sĩ mơ ước được đến, nhưng tử sĩ lại rất khó vào.

Phải có Thủ Lăng Nhân dẫn vào thì mới có tư cách vào.

Phàm là tử sĩ nào vào được đều sẽ nhận được một đại cơ duyên.

Nghĩ đến đây, Liễu Như Yên quỳ một chân xuống.

“Đại nhân, thuộc hạ nguyện theo ngài cùng vào Thủ Lăng Cổ Lâu.” Liễu Như Yên quỳ một gối nói.

“Meo, cô là muốn đi theo Thủ Lăng Nhân vào kiếm cơ duyên chứ gì meo.” Lưu Ly liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của cô.

Thực tế, bản thân cô năm xưa cũng từng đến Thủ Lăng Cổ Lâu, nhận được một cơ duyên.

Nếu không cũng không thể có được hạt châu đen trắng.

Hạt châu đen trắng của cô là lấy từ Thủ Lăng Cổ Lâu, hai hạt châu này chứa đựng linh hồn cô.

“Tử sĩ có quy huấn, nếu có thể theo chân Thủ Lăng Nhân cùng vào Thủ Lăng Cổ Lâu, sẽ nhận được một đại cơ duyên.” Liễu Như Yên không chút giấu giếm nói.

“Đã cô sẽ nhận được cơ duyên, vậy thì đi cùng tôi vào đi, chuẩn bị thêm một bộ đồ lặn nữa.” Chu Thánh nói với cô.

Hắn không ngại bồi dưỡng Liễu Như Yên, cô là tử sĩ của hắn, tương lai có thể giúp hắn cùng chống lại Thiên Tôn Hội.

Nếu cô chỉ là một cô gái yếu đuối trói gà không chặt, thì tác dụng lớn nhất đối với hắn chỉ là bình hoa để ngắm.

Chương 206

“Vâng.” Liễu Như Yên đáp lời.

“Xuống chuẩn bị đi, đợi thời cơ đến tôi sẽ thông báo cho cô.” Chu Thánh phất tay.

Hắn còn phải đợi chiến mã Thủ Lăng trở về.

Lần này đi Thủ Lăng Cổ Lâu, mục đích lớn nhất là để đưa tiễn Hàn Sơn an nghỉ.

Thứ hai mới là thám thính Thủ Lăng Cổ Lâu, tìm hiểu rõ mọi thứ về Thủ Lăng Nhân.

Ký ức Thủ Lăng Nhân mà Chu Thánh có được rất khái quát, nhiều chuyện hắn vẫn chưa rõ.

“Các ngươi chăm sóc tốt cho đại nhân, ngài ấy có nhu cầu gì thì đáp ứng toàn bộ.” Liễu Như Yên dặn dò thị nữ.

“Vâng.” Thị nữ đáp lời.

“Đi gọi Mạc Kim Giáo Úy đến đây.” Chu Thánh bảo thị nữ.

Thị nữ vâng lời rời đi. *** Trong sương phòng.

Vương Bàn Tử ngồi trên ghế, uống một ngụm trà Long Tỉnh.

“Chậc chậc, xem ra năm xưa mắt nhìn của Hoắc đại tiểu thư không tệ nha, Yến Hoài Viện này quả thật không tầm thường.” Vương Bàn Tử có chút cảm thán.

Cái sân này nhìn có vẻ cổ kính, thực ra nội hàm huyền cơ.

Ai mà ngờ được Yến Hoài Viện này là một cứ điểm của Thủ Lăng Nhân?

“Nếu hồi đó vào đây rồi thì còn nhiều chuyện về sau thế này không?” Dương Tuyết Lỵ không kìm được nói.

“Có chứ, dù sao lúc đó chúng ta đâu biết Thủ Lăng Nhân là cậu ta.” Hồ Bát Nhất trả lời, lúc đó hắn còn chẳng nhận ra, người khác sao biết được sự tồn tại của Thủ Lăng Nhân?

Kể cả lúc đó vào phát hiện ra Thủ Lăng Nhân, cũng không biết thân phận cậu ta.

Đến lúc vào cổ mộ, cái gì nên xui xẻo thì vẫn phải xui xẻo.

“Cốc cốc cốc...” Thị nữ đi đến cửa, gõ nhẹ.

“Vào đi.” Hồ Bát Nhất mở miệng gọi.

Thị nữ đẩy cửa vào, nói: “Đại nhân mời các vị đến sảnh khách.” “Cảm ơn, chúng tôi qua ngay.” Hồ Bát Nhất gật đầu cảm ơn, sau đó thu dọn đồ đạc, đi đến sảnh khách.

Đến sảnh khách, Vương Bàn Tử nhìn Thủ Lăng Nhân đang ngồi đối diện, vốn định ngồi thẳng vào bên trái cậu ta, nhưng bị Hồ Bát Nhất kéo lại.

“Bàn Tử, cậu ngồi chỗ kia đi.” Hồ Bát Nhất chỉ vào chiếc ghế thứ hai bên trái.

“Ngồi đâu mà chẳng như nhau.” Vương Bàn Tử lầm bầm một câu, nghe theo lời Hồ Bát Nhất, ngồi vào ghế thứ hai bên trái.

Hồ Bát Nhất ngồi ghế đầu tiên.

Còn Dương Tuyết Lỵ ngồi ghế thứ hai bên phải, ghế thứ nhất bên phải để trống.

Ở thời xưa, chỗ ngồi chú trọng tôn ti trật tự.

Chủ vị thường là chủ nhân ngồi, khách quý của chủ nhân tính theo thân phận và vai vế.

Thân phận cao ngồi bên tay phải chủ nhà, vai vế cao cũng là bên phải, ngược lại thì bên trái.

Nếu thân phận cao vai vế thấp, thì là bên trái.

Lấy vai vế làm chủ, thân phận là thứ yếu.

Chu Thánh ngồi bên phải chủ vị là vì không có ai thân phận cao hơn hắn.

Vị trí bên trái hắn bỏ trống, Lưu Ly cũng không dám ngồi.

Về phương diện này, Lưu Ly vẫn rất hiểu chuyện, cô có thể lên bàn uống trà, cũng có thể khua tay múa chân trong lòng Chu Thánh, nhưng sẽ không ngồi vào vị trí bên trái.

Chu Thánh uống ngụm trà xong nói: "Các anh nghỉ ngơi ở đây một lát, đợi Diễm Vong của tôi đến, chúng ta sẽ xuất phát." "Khách sạn này các anh từng đến, quen thuộc hơn tôi, muốn gì cứ bảo thị nữ là được." "Không cần đâu, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là được." Hồ Bát Nhất nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu, tiếp lời: "Đến Thủ Lăng Cổ Lâu, tôi chỉ có một yêu cầu." "Mời nói." "Không có sự cho phép của tôi, không được tự tiện động vào bất cứ thứ gì, cho dù là đồ vật tổ sư gia các anh để lại." Chu Thánh trầm giọng nói.

"Được." Hồ Bát Nhất gật đầu đồng ý.

Bọn họ chưa từng đến Thủ Lăng Cổ Lâu, hoàn toàn không biết gì về nguy hiểm bên trong, lần này đi còn phải dựa vào Thủ Lăng Nhân dẫn đường và giúp đỡ.

Cho nên bất kể Thủ Lăng Nhân đưa ra yêu cầu gì, bọn họ đều sẽ vô điều kiện đồng ý.

Huống hồ, Thủ Lăng Nhân nói rất có lý.

“Lần này thám hiểm Thủ Lăng Cổ Lâu, các anh có ý kiến có thể đề xuất, nhưng đại bộ phận đều phải nghe tôi.” Chu Thánh nói với bọn họ.

“Được.” Mọi người liên tục gật đầu.

Chu Thánh nói xong chuyện chính mới bảo: “Được rồi, về nghỉ ngơi đi, khoảng hơn tám giờ tối xuất phát.” Mọi người lúc này mới đứng dậy rời đi, về sương phòng nghỉ ngơi.

Tối nay đi rồi, e là phải bận rộn cả đêm.

Đợi họ đi rồi, Chu Thánh mới nhắm mắt dưỡng thần.

Lưu Ly nằm bò trên bàn trà, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian vội vã trôi qua, hơn sáu giờ chiều, trong đầu Chu Thánh vang lên tiếng ngựa hí mới tỉnh lại.

Tỉnh lại nhìn thấy Liễu Như Yên đang đứng trước mặt mình, đã chuẩn bị xong dụng cụ lặn và thức ăn nước ngọt.

“Thông báo cho Mạc Kim Giáo Úy, chuẩn bị xuất phát.” Chu Thánh tỉnh dậy nói.

“Vâng.” Thị nữ đáp một tiếng, đi gọi nhóm Hồ Bát Nhất.

“Bên sông Long Loan tình hình thế nào?” Chu Thánh hỏi.

“Bên sông Long Loan là hồ chứa nước dã ngoại, thuộc hạ đã chào hỏi người bên đó rồi, hôm nay không có ai đến.” Liễu Như Yên nói.

“Được, ngoài ra...

đi Thủ Lăng Cổ Lâu thì đừng đi giày cao gót.” Chu Thánh nhìn chân Liễu Như Yên, lúc này cô vẫn đang đi giày cao gót.

“Thuộc hạ đi thay ngay.” Liễu Như Yên nói rồi đi vào sảnh phụ thay một đôi giày thể thao màu trắng, sườn xám cũng thay thành quần

jean và áo phông.

Đợi cô thay quần áo xong thì cũng đi ra.

"Đi thôi." Chu Thánh nói một tiếng, Liễu Như Yên mở lối đi ngầm, để nhóm Hồ Bát Nhất đi cầu thang bộ, còn mình và Thủ Lăng Nhân đi thang máy xuống.

Lần này đi chuẩn bị hai chiếc xe, một chiếc xe Jeep có thùng, một chiếc Hummer.

Dụng cụ lặn và một số thức ăn để sau xe Jeep.

Liễu Như Yên lái Hummer dẫn đường phía trước, Hồ Bát Nhất lái xe Jeep theo sau.

Hai chiếc xe trước sau xuất phát, đi về phía hồ chứa nước sông Long Loan.

Hơn sáu giờ tối xuất phát, đi đường cao tốc, mất khoảng hơn nửa tiếng mới đến bên hồ chứa nước.

Nhìn hồ chứa nước sông Long Loan, Chu Thánh nhớ lại vị trí Thủ Lăng Cổ Lâu.

Nó nằm ở chính giữa hồ chứa nước.

"Thủ Lăng Cổ Lâu ở nơi sâu nhất sông Long Loan, các anh mặc đồ lặn vào trước, trên người buộc dây thừng, lát nữa xuống nước tôi sẽ trực tiếp kéo các anh đi." Chu Thánh nói với mấy người bọn họ.

Bọn họ lấy đồ lặn ra mặc vào.

Xe cứ đỗ ngay bên hồ chứa nước, nơi này nhất thời sẽ không có ai đến, cũng coi như an toàn.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi thì trời đã tối.

"Hí luật luật..." Chiến mã Thủ Lăng đúng lúc trời tối chạy từ trong

rừng ra.

Trên lưng nó vác quan tài vàng, dọc đường trèo đèo lội suối, chạy tới trong thời gian ngắn nhất.

Chu Thánh đi đến trước mặt chiến mã, cầm lấy dây cương, sờ sờ quan tài vàng, áo giáp Thủ Lăng Nhân trong nháy mắt bao phủ toàn thân.

"Hàn sơn, ta đưa ngươi an nghỉ." *** Sông Long Loan.

Chu Thánh xuống nước, tay trái dắt chiến mã Thủ Lăng, tay phải dắt dây buộc Liễu Như Yên và bốn người nhóm Mạc Kim Giáo Úy.

Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh, phân biệt phương hướng cho hắn.

"Meo, tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh sẽ đến." Lưu Ly lờ mờ nhìn thấy Thủ Lăng Cổ Lâu ẩn sâu dưới đáy nước.

Chương 207

Chu Thánh bơi nhanh tới, vài phút sau đã nhìn thấy Thủ Lăng Cổ Lâu.

Thủ Lăng Cổ Lâu có chín tầng lộ ra bên ngoài.

Một con rồng khổng lồ quấn quanh chín tầng lầu, nhưng con rồng lớn chỉ có nửa thân mình bên ngoài, còn một nửa nằm trong lòng đất.

Thủ Lăng Cổ Lâu giống như một tòa tháp cao, nhưng cả chín tầng đều có kích thước bằng nhau.

Mỗi tầng đều hình trụ tròn, chỉ là mái hiên mỗi tầng đều vuông vức.

Trên mỗi tầng đều treo chuông đồng, còn điêu khắc hình rồng làm trang trí, vô cùng hùng vĩ.

Dưới mái hiên còn có ngọn lửa màu xanh lục đang cháy, khiến cổ lâu trông có chút đáng sợ.

"Hồ ca, chúng ta tìm thấy rồi, đây chính là Long Lâu!" Vương Bàn Tử vô cùng hưng phấn, cái này giống hệt Long Lâu ghi chép trong sách.

Hồ Bát Nhất dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Long Lâu, trong lòng vẫn vô cùng kích động.

"Là Long Lâu của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta, nhưng nó là Thủ Lăng Cổ Lâu." Hồ Bát Nhất hưng phấn nói.

Mạc Kim Giáo Úy tìm kiếm Long Lâu hàng ngàn năm, đã bị bọn họ tìm được rồi.

Chu Thánh nhìn Thủ Lăng Cổ Lâu trước mắt, mạc danh cảm thấy

có một loại cảm giác quen thuộc.

Lệnh bài Thủ Lăng Nhân bên hông hắn khẽ phát sáng, hô ứng với ánh đèn trên Thủ Lăng Cổ Lâu.

Chu Thánh dắt Diễm Vong và nhóm Hồ Bát Nhất bơi đến chỗ cao nhất của Thủ Lăng Cổ Lâu.

Thủ Lăng Cổ Lâu có hai lối vào, một là lối vào trên đỉnh, một là lối vào ở tầng một trên mặt đất.

Chu Thánh vào từ trên đỉnh, đến lúc đó đi một mạch xuống dưới sẽ tiện hơn.

Nếu không, vào từ tầng một lại phải đi lên rồi lại đi xuống.

Đến tầng thượng, Chu Thánh nhìn dưới mái hiên tầng thượng có viết hai chữ 'Thủ Lăng'.

Bên cạnh hai chữ này còn có một cái rãnh, dùng lệnh bài Thủ Lăng Nhân để mở.

Chu Thánh đặt lệnh bài vào rãnh, mái hiên tầng cao nhất lập tức tách ra hai bên.

Chu Thánh thu lại lệnh bài, kéo chiến mã Thủ Lăng và nhóm Liễu Như Yên bơi vào.

Khi mọi người vào xong, mái hiên đóng lại, hệ thống thoát nước của Thủ Lăng Cổ Lâu xả toàn bộ nước ở tầng cao nhất ra ngoài.

Chu Thánh đáp xuống mặt đất, ngọn lửa Thủ Lăng trên người cháy lên, dẫn lửa sang các giá nến trên bốn bức tường xung quanh.

Cùng với ánh nến được thắp lên, nhiệt độ dần tăng cao.

"Cởi thiết bị lặn ra đi." Chu Thánh khẽ nói, nhóm Hồ Bát Nhất lúc này mới cởi trang bị trên người xuống.

Còn Chu Thánh đi về phía một đài đá.

“Meo, đặt quan quách lên đài đá, Hàn Sơn sẽ theo đài đá rơi thẳng vào các lâu của mạch Núi.” Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Chu Thánh nghe vậy, dỡ quan quách Hàn Sơn từ trên lưng chiến mã xuống, đặt lên trên.

“Ong!” Cơ quan khởi động, đài đá mang theo quan tài vàng chìm xuống.

“Ở đây còn có thang máy à.” Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc.

“Meo, đây không phải thang máy, đây là đài tống táng.

Phàm là Thủ Lăng Nhân đã chết nằm trên đài đá, Thủ Lăng Cổ Lâu sẽ đưa người đó đến các lâu thuộc về họ.

Nếu là người sống nằm trên đó, sẽ bị Thủ Lăng Cổ Lâu giết chết.

Thủ Lăng Nhân còn sống cũng không được.” Lưu Ly giải thích.

Cái đài này là để đưa tiễn Thủ Lăng Nhân đã khuất đi an nghỉ.

Chu Thánh cũng không định đi thang máy xuống thẳng.

Hắn vào đây là để thám thính rõ ràng bí mật của Thủ Lăng Nhân, nếu đi thẳng thang máy xuống thì không có ý nghĩa gì lớn.

Sau khi tiễn Hàn Sơn xuống, Chu Thánh mới ngồi trên lưng ngựa, đánh giá xung quanh.

Nơi này là tầng cao nhất của Thủ Lăng Cổ Lâu, đồ đạc xung quanh không nhiều, cũng không có cơ quan gì.

Dù sao nơi này cũng là chỗ tống táng.

“Bích họa xung quanh nhiều thật đấy.” Vương Bàn Tử nhìn bích họa khắc bốn phía, có chút xem không hiểu.

Hồ Bát Nhất đứng bên tường quan sát tỉ mỉ một hồi, lại phát hiện

mình cũng không hiểu nội dung trên bích họa.

Những bích họa này đều điêu khắc bằng ký hiệu đặc thù, hắn muốn giải mã cũng không biết bắt đầu từ đâu.

"Meo, đây là bích họa do Thủ Lăng Nhân để lại, chỉ có Thủ Lăng Nhân mới xem hiểu." Lưu Ly đứng trên vai Chu Thánh nói.

Chu Thánh nhìn bích họa trên tường, quả thực có thể xem hiểu.

Những ký hiệu đặc thù bên trên, Chu Thánh nhìn một cái là hiểu ngay.

Đó thực ra không phải bích họa, mà là văn tự tự thuật.

"Hồ ca, tổ sư gia để lại tin tức cho chúng ta." Vương Bàn Tử tìm thấy văn tự đặc thù do tổ sư Mạc Kim Giáo Úy để lại dưới một bức tường.

Hồ Bát Nhất lập tức đi qua giải thích.

Chu Thánh không qua đó, đợi nhóm Hồ Bát Nhất nghiên cứu ra rồi hỏi bọn họ sau.

Hắn hiện tại vẫn đang giải mã văn tự trên tường.

Các ký hiệu đặc thù trên tường xâu chuỗi lại, kể về lịch sử phát triển của Thủ Lăng Nhân.

Thủ Lăng Nhân bắt nguồn từ Khương Thái Công, giữ lăng cho quân vương các triều đại.

Đây là Thủ Lăng Nhân ngoài sáng, nhưng Thủ Lăng Nhân trong tối bảo vệ không chỉ là lăng mộ quân vương, mà là long mạch An Lạc.

Từ khi Chu Thiên Tử lật đổ nhà Thương, lập ra Tây Chu, thiên hạ mãi vẫn chưa bình định, lòng người không yên.

Thừa tướng Khương Tử Nha bèn dùng Cửu Châu Đỉnh nuôi

dưỡng long mạch Cửu Châu, củng vệ Chu Thiên Tử.

Từ đó, các đời đế vương đều tự xưng là Chân Long Thiên Tử.

Sau đó Khương Tử Nha giấu Cửu Châu Đỉnh trong lăng Thiên Tử, thiết lập chức Thủ Lăng Nhân, bảo vệ cổ lăng, bảo vệ long mạch trong Cửu Châu Đỉnh.

Thủ Lăng Nhân vốn có chín mạch, nhưng Khương Tử Nha để đảm bảo an toàn cho Cửu Châu Đỉnh, chỉ để bảy mạch cho đế vương khanh tướng biết, hai mạch Âm Dương vĩnh viễn không xuất thế.

Thất mạch tuyệt, Âm Dương xuất.

Chỉ cần bảy mạch còn đó, hai mạch Âm Dương sẽ vĩnh viễn không xuất hiện.

Nhưng vì cuối thời Đông Chu, quyền uy Thiên Tử ngày càng giảm sút, vị Chu Thiên Tử cuối cùng đã mở lăng Thiên Tử, lấy Cửu Châu Đỉnh ra, muốn củng vệ vương quyền của mình, muốn hiệu lệnh thiên hạ.

Nhưng đáng tiếc, thất bại rồi.

Cửu Châu Đỉnh bị các nước lớn thời Xuân Thu Chiến Quốc chia nhau.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân cũng phân tán vào lúc đó.

Sau đó, Thủy Hoàng Đế thống nhất giang sơn, ngài biết được Cửu Châu Đỉnh tụ lại một chỗ dễ sinh loạn, bèn đem Cửu Châu Đỉnh phân tán giấu trong lăng mộ, để Thủ Lăng Nhân bảo vệ.

Bản thân giữ lại một đỉnh.

Chỉ có vậy, Cửu Châu Đỉnh nhập mộ, không hiện thế nữa.

Cho dù đế vương đời sau có được Cửu Châu Đỉnh cũng là giấu trong lăng mộ của mình, không thể xuất hiện trong hiện thực.

Thủ Lăng Nhân cũng vì thế mà thường niên lăn lộn trong cổ mộ.

Mà dịch trạm Thủ Lăng Nhân, vốn là do Khương Tử Nha thiết lập ra, chuyên phục vụ cho Thủ Lăng Nhân, sau này đến thời Tần được tăng cường, khắp nơi trên cả nước đều có dịch trạm Thủ Lăng Nhân, và tử sĩ làm chủ dịch trạm Thủ Lăng Nhân vô điều kiện phục tùng mọi yêu cầu của Thủ Lăng Nhân.

Tử sĩ cũng vì thế mà đời đời truyền lại, chuyên trách phục vụ Thủ Lăng Nhân.

Trên tầng cao nhất Thủ Lăng Nhân Cổ Lâu này giới thiệu về sự phát triển và nguồn gốc của Thủ Lăng Nhân.

Đại bộ phận giống với ký ức Thủ Lăng Nhân mà Chu Thánh có được, chỉ là trong ký ức hắn không nhắc nhiều đến Thủy Hoàng Đế.

Mà ở đây lại viết, Thủy Hoàng Đế đã thúc đẩy sự phát triển và hoàn thiện của Thủ Lăng Nhân.

"Tại sao bên trên không viết Thủ Lăng Cổ Lâu là do ai thiết kế?" Chu Thánh có chút nghi hoặc, bên trên không nhắc tới một chữ về người thiết kế Thủ Lăng Cổ Lâu.

Chương 208

“Hóa ra tổ sư của chúng ta sớm đã biết Long Lâu là Thủ Lăng Cổ Lâu.” Hồ Bát Nhất giải mã xong tin tức tổ sư để lại, cả người ngẩn ra.

Sớm biết nơi này là Thủ Lăng Cổ Lâu, bọn họ lúc trước đã chẳng phí công tốn sức đi truy tìm Long Lâu, mà đi tìm Thủ Lăng Nhân.

Thủ Lăng Nhân ít nhất còn có thể gặp trong cổ mộ, nhưng Thủ Lăng Cổ Lâu thì căn bản không tìm thấy.

Vị trí Thủ Lăng Cổ Lâu là bất định, nếu không biết nó sẽ xuất hiện ở đâu, cả đời này cũng không thể tìm thấy.

Trừ khi vận khí cực kỳ tốt.

“Tổ sư gia năm xưa tại sao không nói thẳng Long Lâu chính là Thủ Lăng Cổ Lâu?” Vương Bàn Tử nghĩ không thông.

Trong tổ huấn Mạc Kim chỉ viết Long Lâu tồn tại, không nhắc nửa chữ đến Thủ Lăng Cổ Lâu.

“Nếu chúng ta biết sớm Long Lâu là Thủ Lăng Cổ Lâu, sẽ không khổ sở truy tìm Long Lâu, mà đi tìm Thủ Lăng Cổ Lâu rồi.” Vương Bàn Tử cảm giác mình tốn công tìm kiếm hơn mười năm trời.

Tâm thái vỡ nát hoàn toàn.

Hồ Bát Nhất cũng nghĩ không thông, tổ sư gia bọn họ rốt cuộc đang che giấu điều gì?

Có gì đáng để che giấu chứ?

“Tổ sư gia nói, người ở trong Thủ Lăng Cổ Lâu để lại đồ cho hậu thế.” Hồ Bát Nhất tiếp tục nói.

“Lão tử đếch cần.” Vương Bàn Tử chửi đổng.

Hắn giờ phút này hoàn toàn không còn niềm vui khi tìm thấy Thủ Lăng Cổ Lâu.

Vì bọn họ bị tổ sư gia lừa gạt hai ngàn năm.

Chuyện Long Lâu là Thủ Lăng Cổ Lâu, tổ sư gia sớm đã biết nhưng lại không nhắc tới nửa chữ.

Hồ Bát Nhất thì có thể ổn định tâm thái, vì Lưu Ly đã sớm nói với hắn, Long Lâu bọn họ tìm kiếm chính là Thủ Lăng Cổ Lâu.

Chỉ là giờ phút này mới được chứng thực mà thôi.

“Người nói người để lại bí quyết và công pháp giúp Mạc Kim Giáo Úy mạnh lên.” Hồ Bát Nhất nói tiếp.

Truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy của hắn có Mạc Kim bí thuật, ví dụ như Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Thuật, Tầm Long Quyết, Phân Kim Định Huyệt v.v...

Nhưng bí tịch võ công tu luyện lại không để lại.

Điều này dẫn đến việc Hồ Bát Nhất bọn họ tuy năng lực thám hiểm mộ tuyệt đỉnh, nhưng vẫn chỉ là người bình thường.

Loại mà một viên đạn là bắn chết được.

“Ai thèm chứ.” Vương Bàn Tử khinh thường nói.

Hắn hiện tại không có mấy thiện cảm với tổ sư gia.

“Tôi thấy tổ sư gia che giấu chắc chắn là có lý do của người.” Hồ Bát Nhất nói một câu, nhìn sang Thủ Lăng Nhân.

“Xuống dưới xem là biết, đây mới chỉ là tầng một thôi.” Chu Thánh thản nhiên nói.

Hắn đã giải mã xong lịch sử ở tầng cao nhất, giờ nên xuống tầng

thứ tám xem sao.

Trong Thủ Lăng Cổ Lâu chứa không ít bí mật, hiện tại Chu Thánh mới chỉ chạm đến một góc của tảng băng chìm.

“Meo, cửa ở bên kia, xoay chuyển bàn là có thể mở cơ quan lối vào tầng dưới.” Lưu Ly chỉ vào một giá nến trên tường.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly, cô từng đến Thủ Lăng Cổ Lâu, vô cùng rõ ràng bên trong.

“Nhìn em làm gì, em có thể nói cho anh biết mọi thứ về Thủ Lăng Cổ Lâu, anh muốn nghe không?

Cái này đối với Thủ Lăng Nhân mà nói không phải bí mật gì, vì Thủ Lăng Nhân đều có thể tùy ý ra vào Thủ Lăng Cổ Lâu.” Lưu Ly nói tiếp.

“Thủ Lăng Cổ Lâu là do ai xây dựng?” Chu Thánh hỏi một câu.

Lưu Ly: “...” “Meo, cái này em thật không biết, vì chín tầng dưới lòng đất, hai tầng Âm Dương chỉ có anh mới vào được, có khả năng bí mật anh muốn tìm nằm ở hai tầng Âm Dương.” Lưu Ly giải thích.

Cô tuy từng vào đây, nhưng hai tầng Âm Dương cô không vào được.

Hai tầng cuối cùng chỉ có Thủ Lăng Nhân hai mạch Âm Dương mới có thể tiến vào.

Kể cả Thủ Lăng Nhân đưa cô đến năm xưa cũng không thể đi.

“Vậy anh đổi câu hỏi khác, Thủ Lăng Cổ Lâu có người không?” Chu Thánh hỏi tiếp.

“Meo, có nha, các đời Thủ Lăng Nhân chẳng phải đều đang an nghỉ ở đây sao.” “Anh nói là người sống.” “Meo... cái này em cũng không biết nữa.” Lưu Ly lắc đầu, có hay không cô cũng không rõ.

“Thôi, để tự anh điều tra.” Chu Thánh đi đến bên tường, xoay giá nến.

Mặt đất từ từ mở ra, một cầu thang đá xuất hiện, đi thẳng xuống tầng dưới.

Chu Thánh cưỡi chiến mã Thủ Lăng đi xuống, nhóm Hồ Bát Nhất theo sát phía sau.

Khi vào tầng thứ tám, Chu Thánh thấy mình đang đứng ở trung tâm một cái Bát Quái.

Ngoài Bát Quái còn có trận pháp Cửu Cung.

“Bát Quái Cửu Cung, chuyện này là sao?” Nhóm Hồ Bát Nhất vô cùng khó hiểu.

“Hồ ca, anh chẳng phải biết Hậu Thiên Bát Quái sao, phá giải dễ dàng thôi.” Vương Bàn Tử thản nhiên nói.

“Đâu đơn giản thế, cái này là do Tiên Thiên Bát Quái bố trí ra, Hậu Thiên Bát Quái của anh căn bản không phá giải được.” Lưu Ly lườm bọn họ một cái, nhìn sang Chu Thánh.

“Tiên Thiên Bát Quái đã thất truyền, chẳng lẽ Thủ Lăng Nhân...” “Không sai, tôi biết.” Chu Thánh trước đây quay thưởng từng nhận được Tiên Thiên Bát Quái, chỉ là mãi không sử dụng.

Vì hoàn toàn không dùng đến.

Chu Thánh nhắm mắt lại, vận dụng Tiên Thiên Bát Quái tiến hành suy đoán.

Yếu nghĩa của Tiên Thiên Bát Quái là: Ta đã là trung tâm, ta đã là nguyên điểm (gốc tọa độ).

Nơi ta đứng chính là Tiên Thiên.

Tiên Thiên Bát Quái chính là có thể ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào,

lấy bản thân làm nguyên điểm, cưỡng ép thay đổi cách cục phong thủy Bát Quái.

Trong lãnh địa Bát Quái, con đường ta định ra tức là đường sống (sinh lộ).

Chu Thánh lúc này vừa vặn ở ngay trung tâm Bát Quái, trên ranh giới phân chia Âm Dương.

Chu Thánh xoay chuyển Lưỡng Nghi Âm Dương, đồ hình Bát Quái trên mặt đất cũng xoay chuyển theo.

"Đi theo tôi." Chu Thánh nương theo sự xoay chuyển của Bát Quái, trực tiếp đi ra ngoài.

Bát Quái trên đất xoay chuyển, nhưng Bát Quái trong mắt hắn lại đứng yên.

Con đường hắn đi chính là sinh lộ hắn định ra.

Tiên Thiên Bát Quái đồ một khi vận chuyển, bất kể đi con đường nào cũng đều là sinh lộ.

Bản thân ở bất cứ vị trí nào cũng đều là trung cung.

"Meo, Hậu Thiên Bát Quái chú trọng có quy luật để lần theo, Bát Quái đồ đứng yên có lẽ các anh có thể phá giải, nhưng Bát Quái đồ xoay chuyển thì các anh căn bản không tìm thấy đường sống, không tin anh lấy la bàn kim châm ra xem thử." Lưu Ly nói tiếp.

Hồ Bát Nhất lôi Cửu Cung Bát Quái Đồ từ trong túi ra, cái này không xem không biết, xem một cái giật mình thon thót.

Tốc độ xoay của kim la bàn còn nhanh hơn cả Cửu Cung Bát Quái dưới đất.

Dễ dàng phá giải Cửu Cung Bát Quái xong, Chu Thánh đứng dưới bức tường, không giải mã văn tự trên tường mà trong lòng tràn đầy tò

mò.

“Lưu Ly, chín tầng dưới của Thủ Lăng Cổ Lâu là nơi Thủ Lăng Nhân an nghỉ, vậy chín tầng trên có tác dụng gì?” Chu Thánh vô cùng khó hiểu.

Hắn cảm giác sự tồn tại của chín tầng trên hoàn toàn là dư thừa.

“Meo, chín tầng trên này em cũng không rõ lắm, nhưng năm xưa em đoán là chín tầng trên này có công dụng lớn, hình như là có thể dùng để tàng trữ.” Lưu Ly đoán.

“Thôi, vẫn là để tự anh xuống dưới điều tra.” Chu Thánh thấy Lưu Ly cũng không rõ nên cũng lười hỏi nhiều.

Đằng nào đi xuống thì cái gì cần biết cũng sẽ biết hết.

Mọi bí mật mà Thủ Lăng Cổ Lâu ghi chép, hắn sẽ giải tích ra từng chút một.

Chu Thánh quay đầu nhìn lên tường, trên bức tường tầng thứ tám ghi lại quá trình Thủ Lăng Nhân xây dựng mộ huyệt cho quân vương các triều đại.

Phàm là lăng mộ đế vương có Thủ Lăng Nhân tham gia xây dựng đều có ghi chép trên đó.

Đa số người trên tường Chu Thánh đều biết, có vài người thì nằm ngoài dự liệu của hắn.

Chương 209

Ví dụ như, Đại Thương vong quân - Trụ Vương Đế Tân! "Khương Thượng vậy mà lại xây dựng mộ huyệt cho Trụ Vương, thật không thể tin nổi." Chu Thánh vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, giang sơn Đại Thương chính là do Khương Thượng thống lĩnh binh sĩ, hỗ trợ Chu Vũ Vương lật đổ.

Thông thường, một vị vua mất nước có được nơi chôn thây đã là may mắn lắm rồi, vậy mà lại được chính tay Khương Thượng dẫn dắt các Người Gác Lăng xây dựng lăng mộ cho.

Thật quá vô lý, nghĩ mãi không thông. "Meow, Thương Trụ Vương là vị Nhân Vương cuối cùng, lý ra phải có chút thể diện." Lưu Ly giải thích: "Hơn nữa, Đế Tân tuy là Trụ Vương, nhưng kỳ thực không tàn nhẫn đến thế.

Nửa đời trước ông ta nam chinh bắc chiến, đặt nền móng cho cách cục Cửu Châu; nửa đời sau phiêu bạt, yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, mới để Tây Chu có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Thủy tổ của Người Gác Lăng là Khương Thượng tự nhiên sẽ cho ông ta một phần thể diện cuối cùng, để ông ta được an nghỉ.

Ông ta là vị Nhân Vương cuối cùng, cũng là người đầu tiên được Người Gác Lăng bảo vệ... người chết." Đại Việt đúc Cửu Đỉnh, Đại Thương định Cửu Châu.

Là vị quân vương cuối cùng của Đại Thương, Đế Tân đã mở rộng lãnh thổ, triệt để định hình cách cục Cửu Châu.

Tây Chu chẳng qua cũng chỉ là kế thừa thiên hạ của Đại Thương mà thôi. "Lịch sử hiện tại đánh giá Đế Tân là kẻ tửu trì nhục lâm,

hoang dâm vô độ, mà hoàn toàn quên mất rằng trước đó, Đế Tân cũng là một bậc minh quân." Hồ Bát Nhất giải thích.

Lưu Ly bước những bước ưu nhã nhảy lên chân nến, chậm rãi nói: "Cái gọi là lịch sử, chẳng qua chỉ là do hậu nhân biên soạn về tiền nhân mà thôi.

Chu Thiên Tử nếu không hạ thấp Đế Tân, thì làm sao làm nổi bật được phong công vĩ tích của chính mình?

Lịch sử các người nhìn thấy đều là hậu nhân viết về tiền nhân, chỉ có lịch sử của Người Gác Lăng là viết về đương đại." Người Gác Lăng trong bóng tối ghi chép lại lịch sử của các triều đại, thu nạp tại Thủ Lăng Cổ Lâu.

Chu Thánh nhìn giá sách ở tầng tám, bên trên bày biện không ít văn thư điển tịch.

Đó đều là lịch sử, lịch sử chân chính.

Tùy tiện lấy ra một cuốn cũng đủ làm chấn động An Lạc. "Nếu không phải cần tìm đồ vật Tổ sư gia để lại, tôi thật sự muốn ở lại Thủ Lăng Cổ Lâu để nghiên cứu lịch sử." Hồ Bát Nhất nhìn sách trên giá mà động lòng.

Chu Thánh hiện tại chẳng có tâm trạng đi nghiên cứu lịch sử, hắn chỉ muốn sớm làm rõ mọi thứ về Người Gác Lăng.

Trên tường tầng tám tuy ghi chép không ít thứ, nhưng đối với Chu Thánh lại không có tác dụng lớn.

Trên tường chẳng qua chỉ là vị trí và cấu tạo mộ huyệt của các đại quân vương.

Điều này với Chu Thánh không quan trọng lắm.

Hắn đi trộm mộ thường đi thẳng qua mật đạo đến phòng điều

khiển trung tâm, hơn nữa dưới sự trợ giúp của hệ thống, hắn có thể nắm rõ cấu tạo lăng mộ trong nháy mắt.

Thấy Hồ Bát Nhất và mọi người vẫn đang giải mã văn tự Tổ sư gia để lại, Chu Thánh cũng không vội xuống dưới, mà tiếp tục đi dạo ở tầng tám.

Liễu Như Yên bám sát bên cạnh Chu Thánh, cô đối với việc nghiên cứu lịch sử cũng không có hứng thú gì lớn. "Cô nàng xinh đẹp, đợi xuống dưới lòng đất, tôi dẫn cô đi tìm cơ duyên." Lưu Ly híp mắt nói. "Hả?" Liễu Như Yên nhìn Lưu Ly, có chút không biết phải làm sao. "Cái gọi là cơ duyên của Tử sĩ, chẳng qua là Người Gác Lăng ban cho cô một món đồ.

Mà này cô nàng xinh đẹp, cô thuộc về mạch nào?" Lưu Ly tò mò hỏi. "Mạch nào ư?" Liễu Như Yên ngẩn ra một chút. "Đúng vậy, Âm Dương không xuất thế, Tử sĩ trong thiên hạ kỳ thực đều thuộc bảy mạch, chỉ khi bảy mạch diệt tuyệt, Tử sĩ mới tự động quy về hai mạch Âm Dương." Lưu Ly nói tiếp: "Ví dụ như tôi, trước đây tôi thuộc về Lâm (Rừng) mạch." Nếu đeo cho nó cái kính, trông nó chẳng khác gì một con mèo đầy học thức. "Ông nội tôi nói với tôi, mạch của tôi có liên quan đến gió." Liễu Như Yên đáp. "Vậy chính là Phong mạch." Lưu Ly thuận miệng nói. "À đúng rồi, trong bảy mạch Người Gác Lăng, Phong mạch là nữ." Lưu Ly vừa nói vừa nhìn về phía Chu Thánh. "Nhìn ta làm gì?

Phong mạch chết hết cả rồi." Chu Thánh tức giận nói. "Nhưng Tử sĩ vẫn còn mà meow." "Cái đó...

Lưu Ly đại tiểu thư, nếu Phong mạch xuất hiện, tôi nên nghe Phong mạch hay nghe Đại nhân?" Liễu Như Yên yếu ớt hỏi một câu.

Lưu Ly ngẩng đầu lên nói: "Không thể xuất hiện đâu.

Mà cho dù Phong mạch có thực sự xuất hiện, cô cũng phải nghe

anh ấy.

Anh ấy là một trong hai mạch Âm Dương, ngay cả bảy mạch Người Gác Lăng cũng phải nghe anh ấy, cô nghĩ mình có thể không nghe sao?

Hỏi ngu ngốc." Trong giới Người Gác Lăng, hai mạch Âm Dương làm chủ, bảy mạch tuân theo.

Thân là Tử sĩ, làm sao có thể không tuân theo hai mạch Âm Dương?

Phải biết rằng, mỗi mạch Âm Dương đều có thể điều động một nửa số Tử sĩ trong thiên hạ. "Tôi hiểu rồi." Liễu Như Yên gật gật đầu.

Lưu Ly liếc mắt nhìn Liễu Như Yên, cười nói: "Dù sao cô cũng là người của Chu Thánh, sau này cứ ngoan ngoãn làm nha đầu thông phòng cho anh ấy là được." Liễu Như Yên nghe câu sau của Lưu Ly, thẹn thùng cúi đầu, hai má ửng hồng. "Lưu Ly, đừng nói linh tinh." Chu Thánh trừng mắt nhìn Lưu Ly. "Meow, anh cả ngày ôm bản đại tiểu thư ngủ, không phải nên đổi cho anh một người khác sao?

Bản đại tiểu thư lại không thể thỏa mãn anh." Lưu Ly miệng không có rào cản, cái gì cũng dám nói.

Chu Thánh đầy đầu hắc tuyến: "Rõ ràng là em tự chui vào giường anh." "Cái giường đó vốn là của tôi." "Còn nữa, là ai sáng sớm ra đã 'nhất trụ kình thiên'?" "Đó là bản năng sinh lý được chưa." Chu Thánh chỉ muốn bóp chết Lưu Ly.

Con mèo này cái gì cũng dám nói.

Hơn nữa nó chỉ là một con mèo, ôm mèo ngủ thì có vấn đề gì chứ? "Tử sĩ không phải là phải tuân theo Đại nhân vô điều kiện, không được cãi lại Đại nhân sao?" Liễu Như Yên yếu ớt hỏi một câu.

Lưu Ly nghe vậy thì khựng lại, sau đó biện bác: "Tôi sống lâu rồi, hơn nữa tôi..." "Meow, tôi sai rồi." Lưu Ly gục đầu xuống.

Nó biết, bất kể mình giải thích thế nào thì cũng đều có vẻ yếu ớt vô lực. "Không sao đâu, em có đặc quyền." Chu Thánh cười nói.

Nếu Lưu Ly cũng giống như các Tử sĩ khác, đối với hắn chỉ biết cung kính, thì hắn sẽ chán biết bao.

Hơn nữa Lưu Ly khác với các Tử sĩ khác, các Tử sĩ khác sẽ ở lại nơi có lăng mộ, thay thế Người Gác Lăng trấn thủ một phương.

Nhưng Lưu Ly có thể không cần trấn thủ, có thể ở lại bên cạnh hắn.

Long mạch ở Lỗ Vương Cung đã bị Người Gác Lăng mượn đi, đồ đạc bên trong cũng bị Chu Thánh dọn sạch.

Hơn nữa, bên trong còn có Huyết Thi bảo vệ Lỗ Vương an nghỉ, vô cùng an toàn. "Meow, nghe thấy chưa, tôi khác với Tử sĩ bình thường." Lưu Ly ngẩng cao đầu nói. "Nghe thấy rồi." Liễu Như Yên gật đầu, lặng lẽ nhìn về phía Chu Thánh. "Lời Tổ sư gia để lại cho chúng ta đã giải mã xong rồi." Hồ Bát Nhất đứng dậy nói. "Lão già đó nói gì?" Vương Bàn Tử hỏi, xưng hô cũng thay đổi luôn. "Cụ ấy nói, Thủ Lăng Cổ Lâu vô cùng thần bí, đặc biệt là chín tầng dưới lòng đất chôn giấu tất cả bí mật của Người Gác Lăng.

Nếu có thể vào đó, sẽ nhận được cơ duyên to lớn, sau này đi lại trong tất cả các lăng mộ đều tự do tự tại.

Chín tầng bên trên tuy cũng bao hàm rất nhiều thứ, nhưng chỉ là một góc băng sơn.

Nếu hậu thế có người tìm được đến đây, có thể thử tiến vào chín tầng dưới lòng đất.

Tầng thứ chín dưới lòng đất nghi ngờ có cất giấu vạn vật...

Chung Cực." Hồ Bát Nhất nói đến đây, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Thánh. "Đừng nhìn tôi, chín tầng dưới đất tôi không thể đưa các anh vào, sẽ làm phiền họ nghỉ ngơi." Chu Thánh lạnh nhạt nói.

Chín tầng dưới, hắn sẽ không đưa ba người nhóm Mạc Kim Giáo Úy vào.

Nơi đó là quy túc cuối cùng của Người Gác Lăng, người ngoài không được phép tiến vào.

Chương 210

Cho dù bên trong có cất giấu Chung Cực của vạn sự vạn vật, cũng không liên quan đến Mạc Kim Giáo Úy. "Tôi thấy chúng tôi có thể vào giúp đỡ." Hồ Bát Nhất mở miệng nói. "Đúng đúng đúng, dù sao cũng đã đến Thủ Lăng Cổ Lâu rồi, lần sau không đi được thì tiếc lắm." Vương Bàn Tử tiếp lời.

Chu Thánh vẫn lắc đầu: "Bên dưới là nơi chôn cất, nơi chôn cất của Người Gác Lăng." "Vậy chúng tôi dựa vào năng lực của mình để vào, thế chắc được chứ?" Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh nói. "Không vấn đề, thân là Người Gác Lăng, ta sẽ bảo vệ Thủ Lăng Cổ Lâu, các ngươi có thể vào thử xem." Chu Thánh lạnh nhạt đáp.

Nếu bọn họ cứ khăng khăng muốn vào, hắn sẽ thực hiện chức trách, ngăn cản bọn họ.

Hồ Bát Nhất trầm tư giây lát, khẽ thở dài: "Vậy thôi bỏ đi, chúng tôi không vào nữa." "Nơi đó Tổ sư gia cũng chưa từng vào, cái gọi là Chung Cực mà cụ ấy nói cũng không biết là thật hay giả." Hồ Bát Nhất từ bỏ việc đi xuống tầng đáy để khám phá bí ẩn Chung Cực, ngay cả Tổ sư gia của họ cũng chưa từng đến đó.

Nhỡ đâu là giả thì sao?

Bên dưới chôn cất Người Gác Lăng, cất giấu cũng là bí mật của Người Gác Lăng.

Bí mật của Người Gác Lăng thì không liên quan đến họ. "Lưu Ly." Chu Thánh gọi. "Meow, dùng cương khí nghịch chuyển Tiên Thiên Bát Quái là có thể mở ra." Lưu Ly nói.

Chu Thánh nghe vậy, thúc giục cương khí trong cơ thể, nghịch chuyển Tiên Thiên Bát Quái trên mặt đất.

Tiên Thiên Bát Quái nghịch chuyển, âm dương tách ra hai bên.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi trước, men theo bậc thang đi xuống.

Chín tầng trên của Thủ Lăng Cổ Lâu, mỗi tầng đều rộng hơn bốn trăm mét vuông, chiều cao cũng là ba mét ba.

Khi đi xuống tầng thứ bảy, trên người Chu Thánh bùng lên ngọn lửa Thủ Lăng, chiếu sáng những bức tường.

Trên tường tầng này không có văn tự đặc thù, chỉ có bảy cái bóng lưng.

Họ có người thân quấn lửa, có người thể hình to lớn, có người khống chế cuồng phong, có người dựa vào đại thụ tay cầm kinh quyển, có người nắm giữ sấm sét, có người chân đạp biển cả, còn có người mặc khôi giáp tay cầm bội đao.

Họ là bảy mạch Người Gác Lăng: Hỏa, Sơn, Phong, Lâm, Lôi, Thủy, Kim.

Trên trần nhà có một bàn quay khổng lồ, hơi giống la bàn kim châm của Mạc Kim Giáo Úy, hơn nữa nó còn đang chuyển động.

Bốn phía còn bày không ít cấu tạo cơ quan, là đồ vật các mạch để lại.

Dưới mỗi bóng lưng trên tường đều có để lại một món đồ. "Meow, dưới đó, trong mỗi chiếc hộp đều có bảo vật do Người Gác Lăng để lại." Lưu Ly vươn móng mèo, chỉ vào những chiếc hộp dưới mỗi bóng lưng.

Liễu Như Yên có chút động lòng, nhưng cô không mạo muội tiến lên, mà nhìn về phía Chu Thánh.

Không có sự cho phép của Chu Thánh, cho dù là chí bảo bày trước mặt, cô cũng không dám qua đó. "Không cần vội." Chu Thánh khẽ nói,

cưỡi ngựa đi lại trong tầng này. "Hồ ca, ông nhìn bàn quay trên đầu xem có giống la bàn kim châm trong tay ông không?" Vương Bàn Tử chỉ vào bàn quay khổng lồ trên đầu.

Hồ Bát Nhất lấy la bàn kim châm của mình ra, phát hiện kim châm trên la bàn quay cùng nhịp với kim châm trên trần nhà. "Xem ra Tổ sư của chúng ta chính là lấy được la bàn kim châm ở tầng này." Hồ Bát Nhất đã hiểu đôi chút về lai lịch của la bàn kim châm. "Không sai, Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim Giáo Úy các người đều là học ở tầng này." Lưu Ly đứng dưới bóng lưng của Người Gác Lăng mạch Lâm, vươn móng mèo mở hộp ra.

Nó ngậm từ trong hộp ra một cuốn sách, ném cho Hồ Bát Nhất. "Đây là 'Phá Giải Cơ Quan Chú Giải', các người xem đi, có gì khác biệt với Phân Kim Định Huyệt các người học không." Hồ Bát Nhất đón lấy cuốn sách, mở ra nghiên cứu kỹ lưỡng.

Văn tự trên sách là chữ Tiểu Triện, Hồ Bát Nhất thục đọc lịch sử nên có thể đọc hiểu.

Sau khi xem vài trang, hắn không đọc tiếp nữa.

Bởi vì hắn phát hiện cuốn 'Phá Giải Cơ Quan Chú Giải' này cũng tương tự như Phân Kim Định Huyệt hắn học, hơn nữa viết còn chi tiết hơn.

Một cuốn sách chú giải gần như bao hàm tất cả các cơ quan cổ linh cũng như sách lược ứng đối. "Xem xong nhớ để lại vào hộp, thứ này các người không thể mang đi.

Tổ sư gia các người năm xưa cũng không dám mang đi, nếu không thì đã chẳng có Mạc Kim Giáo Úy." Lưu Ly thản nhiên nói.

Sau đó nó nhìn về phía Liễu Như Yên đang rất động lòng, nhắc nhở: "Đồ đạc ở tầng này chỉ là vật ngoài thân, nếu cô muốn thì cũng

có thể lấy, nhưng tin tôi đi meow, cô sẽ hối hận đấy.

Bởi vì cơ duyên thực sự của Tử sĩ nằm ở chín tầng dưới đất." Liễu Như Yên nghe xong, lập tức thu lại tâm tư. "Đùng..." Một tiếng va chạm truyền đến, tâm thần mọi người rúng động, ngẩng đầu nhìn quanh. "Meow, có gì phải căng thẳng, chỉ là cơ quan khởi động thôi mà." Lưu Ly vẻ mặt bình thản.

Cơ quan tầng này đối với người ngoài thì rất khó đối phó, nhưng đối với Người Gác Lăng thì nửa điểm ảnh hưởng cũng không có. "Cơ quan gì?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Ưm...

Tầng này hình như là cơ quan của Lâm." Lưu Ly nói.

Lời vừa dứt, vô số dây leo từ trong tường vươn ra, đầu dây leo vô cùng sắc nhọn, hơn nữa toàn thân đen kịt, đầy gai ngược, giống hệt như rắn. "Cái này..." Vương Bàn Tử ngây người, nếu bị dây leo này đâm trúng thì chắc chắn mất mạng trong phút chốc.

Bọn họ vội vàng xích lại gần Người Gác Lăng.

Trong lúc di chuyển, Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy tin tức Tổ sư gia để lại.

Đại não hắn xoay chuyển cực nhanh, giải mã lời nhắn. "Tổ sư gia nói cơ quan tầng này rất đặc thù, chỉ cần cầm kinh quyển nghiên cứu, dây leo sẽ không tấn công." Hồ Bát Nhất giải mã. "Meow, đó là vì Lâm phụ trách biên soạn lịch sử Người Gác Lăng, coi như là nửa người đọc sách, người đọc sách sẽ không đối phó người đọc sách." Lưu Ly giải thích.

Nó nhảy phắt lên dây leo, kêu lớn: "Meow!" Dây leo lập tức dừng lại.

Lưu Ly từng bị vị Người Gác Lăng mạch Lâm cuối cùng cưỡng ép dạy dỗ, cho nên nó biết cách thao túng dây leo. "Được rồi, các

người tiếp tục đi dạo đi, tầng này là nơi Lâm từng bố trí, bên trong có giấu một số đồ vật do các đời mạch Lâm để lại." Lưu Ly đứng trên dây leo nói.

Nói xong, nó nhảy nhót trên dây leo, phàm là nơi nó đặt chân, gai ngược trên dây leo đều tiêu tán.

Ở đây, nó như được về nhà, vô cùng hoạt bát.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi dạo một vòng, không thấy tin tức gì hữu dụng.

Chín tầng trên của Thủ Lăng Cổ Lâu đối với hắn không có tác dụng lớn, chỉ thu thập được một số thông tin từ trên tường mà thôi.

Tầng này tuy cũng trân tàng không ít lịch sử, nhưng ý nghĩa với Chu Thánh không lớn. "Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng. "Meow, em đây." Lưu Ly nhảy lên vai Chu Thánh. "Chúng ta xuống thẳng chín tầng dưới đất đi." Chu Thánh mở miệng nói.

Lưu Ly nghe vậy thoáng ngẩn ra, sau đó gật đầu: "Ừm, được." Chu Thánh muốn xuống, vậy thì nó sẽ cùng hắn xuống chín tầng dưới đất.

Chu Thánh lập tức nhìn về phía nhóm Hồ Bát Nhất, nói: "Các người tự mình xuống được không?" "Meow, chỉ cần không chạm lung tung vào đồ vật Người Gác Lăng để lại, dựa vào Tầm Long Quyết và Phân Kim Định Huyệt, đi xuống không khó." Lưu Ly nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Không cần lo lắng, chín tầng trên của Thủ Lăng Cổ Lâu đều có tin tức Tổ sư gia để lại, chúng tôi sẽ thông qua tin tức đó để tránh cơ quan." Tuy nguy hiểm, nhưng hắn vẫn tự tin tránh được.

Dù sao Tổ sư gia trong tình huống không biết gì còn có thể đi qua, huống chi hắn cái gì cũng biết, lại còn có chỉ dẫn. "Như Yên, lên đây."

Chu Thánh gọi Liễu Như Yên. "Hả?" Liễu Như Yên ngẩn ra, nhìn con chiến mã cao gần bằng mình, nhất thời không biết lên thế nào.

Chu Thánh vươn tay kéo một cái, trực tiếp kéo Liễu Như Yên lên ngựa, để cô ngồi phía trước mình.

Lưu Ly thấy thế liền điều khiển dây leo cạy mở mặt đất.

Dây leo kết thành thang, Chu Thánh cưỡi ngựa lao xuống. "Meow, lát nữa dùng dây leo cạy mở mặt đất là xuống được tầng tiếp theo." Lưu Ly nhắc nhở một câu, sau đó đi theo Chu Thánh xuống dưới.

Đợi bọn họ đi rồi, Hồ Bát Nhất mới hít sâu một hơi.

Chương 211

"Không ngờ sự phát triển của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta lại bắt nguồn từ Người Gác Lăng." Hồ Bát Nhất giờ coi như đã hiểu, sự quật khởi của Mạc Kim Giáo Úy có quan hệ mật thiết không thể tách rời với Người Gác Lăng. "Phàm sự đều có cái truyền thừa mà, Tổ sư gia nhà ta tuy phất lên không vẻ vang gì, nhưng tốt xấu cũng để lại truyền thừa ngàn năm phải không." Vương Bàn Tử ngược lại nhìn rất thoáng.

Hắn cũng không trách cứ Tổ sư gia nữa, nếu không có vị Tổ sư gia đó, An Lạc làm gì còn Mạc Kim Giáo Úy? "Tiếp tục thám hiểm thôi, chúng ta đến Thủ Lăng Cổ Lâu cứ coi như là một cuộc hành động trộm mộ, hoàn thành mục tiêu của Mạc Kim Giáo Úy.

Mạc Kim Giáo Úy các đời đều tìm kiếm Cổ Lâu, và chúng ta đã tìm thấy.

Tuy kết quả không như ý, nhưng ít nhất quá trình thám hiểm không có vấn đề gì." Dương Tuyết Lỵ nói một câu điểm tỉnh Hồ Bát Nhất. "Cũng phải, chúng ta đến thám hiểm Long Lâu... không, Thủ Lăng Cổ Lâu.

Tin tức Tổ sư gia để lại đối với chúng ta chỉ là một phần của cuộc thám hiểm.

Còn về Chung Cực mà cụ ấy nói, e rằng chính là những Người Gác Lăng đang say ngủ, cái đó không liên quan đến chúng ta.

Tổ sư gia còn không vào được, chúng ta cũng đừng mơ tưởng.

Thám hiểm xong Thủ Lăng Cổ Lâu, tâm nguyện của Mạc Kim Giáo Úy coi như..." Hồ Bát Nhất vừa nói vừa đi đến trước bút tích của Tổ sư gia. "Tuy không biết cụ để lại cho chúng con cái gì ở đây,

nhưng con vẫn muốn gọi một tiếng: Tổ sư gia!" Nói xong, hắn quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ, tay phải sờ lên bùa Mạc Kim của mình. "Tuy nguồn gốc Mạc Kim Giáo Úy có liên quan đến Người Gác Lăng, nhưng chúng ta chính là Mạc Kim Giáo Úy!" "Ừm." Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ sờ bùa Mạc Kim gật đầu. ...

Dưới lòng đất.

Chu Thánh dưới sự hỗ trợ của Lưu Ly, mở ra thông đạo từng tầng một, một đường đi xuống.

Trên đường không hề dừng lại, đi thẳng đến tầng một (dưới đất).

Khi đến nơi, một cánh cửa hiện ra trước mặt.

Mở cửa ra là có thể rời khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu.

Cách cục tầng một rất đơn giản, hơi giống Trạm Dịch Thủ Lăng (Khách sạn Cổ Lăng).

Bên trong có nhiều phòng và một sảnh chính.

Chu Thánh đi một vòng, nhìn thấy đài tế tự. "Meow, phải tế tự và dùng lệnh bài Người Gác Lăng mới có thể mở ra lối vào chín tầng dưới đất." Lưu Ly nhắc nhở.

Chu Thánh nghe vậy liền hiểu ngay.

Hắn đặt Liễu Như Yên từ lưng ngựa xuống, Liễu Như Yên rất hiểu chuyện cầm lấy tù và.

Chu Thánh bước lên thắp đèn bơ trên đài tế, rồi đốt hương lư.

Liễu Như Yên cầm tù và thổi vang, phối hợp Chu Thánh tế tự. "U u u ~" Cùng với tiếng tù và thương lương vang lên, Chu Thánh đi quanh hương lư, vừa lẩm bẩm niệm chú, vừa rưới nước trà lên không trung. "Hồn quy hà hề, hồn quy cổ lâu!

Thủ Lăng hữu thất, thượng hữu Âm Dương!

Thất mạch bất tuyệt, Âm Dương bất xuất.

Hộ hữu Long mạch, định quốc an bang!" Theo câu khẩu quyết, chuông đồng trên Thủ Lăng Cổ Lâu vang lên không ngừng. "Đinh đang...

Đinh đang đang..." Hình rồng quấn quanh Thủ Lăng Cổ Lâu cũng mở bừng đôi mắt.

Nước sông Long Loan như sôi lên, sủi bọt liên tục. "Đùng đùng đùng..." Tiếng bước chân từ dưới lòng đất vang lên, mỗi bước đều vô cùng trầm trọng.

Đứng ở tầng bảy, nhóm Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy.

Các loại âm thanh xen lẫn vào tai, nghe thôi cũng biết thanh thế vô cùng to lớn. "Hít, tiến vào chín tầng dưới đất mà lại có động tĩnh lớn thế này sao." Vương Bàn Tử đầy vẻ khiếp sợ.

Chỉ nghe tiếng thôi cũng biết trận trượng lớn cỡ nào. "Tôi càng tò mò chín tầng dưới đất rốt cuộc có thứ gì." Hồ Bát Nhất nói.

Hắn rất muốn đi theo Chu Thánh xuống xem thử, nhưng tiếc là hắn không đủ tư cách.

Trước đài tế tự, Chu Thánh khẽ nhắm mắt, hắn cảm giác được cánh cửa thông xuống chín tầng dưới đất đã mở.

Có thứ gì đó đang đi ra nghênh đón hắn.

Lưu Ly cũng có chút kích động, sau bao nhiêu năm, nó lại có thể tiến vào chín tầng dưới đất một lần nữa.

Hơn nữa lần này đi theo Chu Thánh, nó còn có cơ hội vào hai tầng cuối cùng. "Đùng đùng đùng..." Tiếng bước chân trầm trọng càng lúc càng lớn.

Chuông đồng trên Thủ Lăng Cổ Lâu cũng kêu vang rào rào, cả tòa Cổ Lâu đều bùng lên ngọn lửa Thủ Lăng. "Uỳnh!" Đại môn mở ra.

Hàng trăm người mặc khôi giáp bước ra.

Khôi giáp trên người họ tương tự Chu Thánh, vũ khí cũng là bội đao của Người Gác Lăng.

Nhưng trên người họ không có hơi người, hơn nữa mắt đỏ ngầu, có chút giống Huyết Thi.

Họ đi đến trước mặt Chu Thánh, quỳ một chân xuống. "Vong Linh Quân, cung nghênh Ngô chủ!" Chu Thánh nhìn Vong Linh Quân quỳ trên mặt đất, nhất thời có chút ngẩn người.

Mà Lưu Ly cũng không ngờ tới, hai mạch Âm Dương vậy mà có thể điều động Vong Linh Quân!

Năm xưa khi nó đi cùng các Người Gác Lăng khác, cũng chưa từng thấy Vong Linh Quân ra nghênh đón.

Hơn nữa Vong Linh Quân ở tầng tám, năm đó nó cũng chỉ vội vàng liếc qua một cái.

Khi đó Lâm nói với Lưu Ly, Vong Linh Quân là một đội quân rất mạnh, một khi họ được đưa ra khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu, có thể dễ dàng lấy được thiên hạ. "Meow, nếu có thể đưa Vong Linh Quân ra ngoài, thì còn sợ cái quái gì Thiên Tôn Hội nữa!" Lưu Ly nhất thời tràn đầy kích tình. "Dẫn đường." Chu Thánh khẽ nói.

Vong Linh Quân đứng dậy, bảo vệ Chu Thánh ở giữa.

Liễu Như Yên lần này không lên ngựa nữa mà đi cạnh chiến mã của Người Gác Lăng.

Ngay cả Lưu Ly cũng nhảy xuống khỏi vai Chu Thánh, chạy vào lòng Liễu Như Yên.

Khoảnh khắc này là thuộc về Chu Thánh! ...

Ngoài sông Long Loan.

Hàng trăm người mặc áo bào đen, xách vali đen đi bộ tới.

Năm người đi đầu trên cổ đều có hình bảy mặt trời. "Ẩn nấp lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được bí mật của Người Gác Lăng!" Một kẻ ở giữa cười khẽ.

Bọn họ vẫn luôn ẩn nấp trong núi sâu An Lạc, đợi Người Gác Lăng tiến vào Thủ Lăng Cổ Lâu.

Trên lệnh bài của mạch Sơn, họ đã làm rất nhiều chuẩn bị.

Máy theo dõi và máy nghe lén bên trên là cố ý làm ra để Người Gác Lăng giải quyết.

Kỳ thực bên trên còn giấu thứ khác, thứ đó vô cùng đặc thù, nó sẽ không phát tín hiệu, mà đợi sau khi Người Gác Lăng vào Cổ Lâu mới kích hoạt.

Đến lúc đó, họ có thể thông qua định vị tìm được Cổ Lâu. "Đi, hủy diệt Thủ Lăng Cổ Lâu!" Kẻ ở giữa nói xong, dẫn theo hàng trăm người nhảy xuống nước.

Chương 212

Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng một dưới lòng đất.

Vừa bước vào tầng này, Chu Thánh đã cảm nhận được một luồng cuồng phong cuộn tới. "Hù hù hù..." Gió ở đâu dưới lòng đất thế này?

Chu Thánh trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy trong cuồng phong bao bọc những quan tài thì cũng hiểu ra.

Tầng này là nơi an nghỉ của Người Gác Lăng mạch Phong.

Tầng này rất lớn, như một hẻm núi, cương phong thổi qua, cuốn theo quan quách trôi nổi tứ phía. "Đây là cương phong độc hữu của mạch Phong, anh thử xem có học được không." Lưu Ly nhắc nhở.

Mỗi mạch Người Gác Lăng đều có bản lĩnh riêng.

Nhưng một trong hai mạch Âm Dương có thể học được bản lĩnh của cả bảy mạch.

Chu Thánh chính là người đó.

Hắn có khôi giáp của mạch Kim, ngọn lửa của mạch Hỏa, còn có năng lực của mạch Lâm. "Để anh thử xem." Chu Thánh nhắm mắt lại, mở cửa hàng đổi điểm, phát hiện trong cửa hàng quả nhiên có biện pháp khống chế gió.

Tiêu tốn mười điểm tích phân là đổi được Khống Phong Thuật.

Chu Thánh không do dự đổi ngay, Khống Phong Thuật lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Dùng vài phút học xong, hắn đưa tay cảm nhận hướng gió, cương khí trong cơ thể thuận theo hướng gió mà lưu động, chặn lấy một luồng cương phong, thao túng trong lòng bàn tay.

Chu Thánh lấy một luồng cương phong làm dẫn, tiến tới thao túng toàn bộ.

Hắn cưỡi chiến mã, thuận theo hướng gió thổi, bay vút lên cao.

Chỉ cần nắm giữ được gió, là có thể ngự gió cho mình sử dụng. "Khống phong có ba giai đoạn: Khống chế gió tự nhiên, tạo gió khống gió, và vô phong nhi khởi (không có gió cũng nổi)." Lưu Ly đang được Liễu Như Yên ôm đột nhiên nói.

Khống chế gió tự nhiên rất đơn giản, chính là trong tự nhiên có gió sinh ra, chỉ cần chút liên hệ và khống chế là làm được.

Còn tạo gió khống gió là ở nơi không có gió, dùng cương khí cuộn lên cương phong, khống chế cương phong lưu động để đạt được việc lợi dụng cương khí bay lượn, tấn công, phòng thủ.

Còn vô phong nhi khởi thì đơn giản hơn nhiều, chính là không có gió cũng có thể tấn công, có gió hay không gió đều như nhau, chẳng qua mạnh hơn một chút. "Ừm." Chu Thánh gật đầu, lượn một vòng trên không rồi đáp xuống đất.

Hắn hiện tại đã có thể thao túng cương phong, chỉ là chưa biết có thể thao túng gió trong tự nhiên hay không.

Trong những quan quách trôi nổi theo gió trên không, cỗ quan quách lớn nhất trôi đến trước mặt Chu Thánh.

Quan quách toàn thân đen kịt, hơn nữa vô cùng cổ phác, là cỗ lớn nhất trong tất cả. "Meow!

Sơ đại Người Gác Lăng mạch Phong!" Lưu Ly kinh ngạc.

Năm xưa khi nó đến cùng các Người Gác Lăng khác, người trong quan quách còn chẳng thèm để ý đến họ.

Ngay cả Người Gác Lăng mạch Phong cũng không thể khiến Sơ

đại xuống gặp mặt.

Quan quách Sơ đại mạch Phong rơi xuống trước mặt Người Gác Lăng, nắp quan tài từ từ mở ra, một hạt châu long lanh trong suốt bay ra. "Đại nhân, xin hãy nhận lấy Khống Phong Châu!" Hạt châu lơ lửng trước mặt Chu Thánh, từ trong quan quách truyền ra một giọng nữ.

Chu Thánh cũng không từ chối, vươn tay nhận lấy Khống Phong Châu.

Hắn hiện tại phải đối kháng Thiên Tôn Hội, cần tận khả năng nâng cao thực lực và thủ đoạn của bản thân. "Nếu Đại nhân có triệu hoán, mạch Phong sẽ toàn bộ thức tỉnh!" Sơ đại Người Gác Lăng mạch Phong nói tiếp.

Sau đó nắp quan tài đóng lại, bà ta theo gió rời đi. "Meow, Người Gác Lăng đã chết cũng có thể triệu hồi sao!" Lưu Ly có chút bất ngờ. "Em cảm thấy họ đã chết sao?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly. "Meow... không biết nữa." Lưu Ly lắc đầu.

Nó hiện tại cũng không biết rõ sinh tử thế nào.

Chu Thánh lúc này trong lòng đột nhiên có chút nghi hoặc.

Bảy mạch Người Gác Lăng đều có rất nhiều đời, vậy Âm Dương thì sao?

Mình là Người Gác Lăng đời thứ mấy? "Lưu Ly, em có biết các Người Gác Lăng song mạch Âm Dương trước đây không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi. "Trước đây em chưa từng nghe nói, phải đến khi vào Thủ Lăng Cổ Lâu mới biết còn có hai mạch Âm Dương." Lưu Ly lắc đầu đáp. "Đợi xuống dưới xem sao." Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, vốn định tiếp tục đi, nhưng lại dừng lại nhìn Liễu Như Yên. "Anh nhớ không lầm thì em là mạch Phong đúng không?" "Vâng." Liễu Như Yên gật đầu. "Tầng này rất hợp với em, em có muốn lấy cơ

duyên của mình ở tầng này không?" Chu Thánh hỏi.

Nếu cô muốn năng lực của mạch Phong, hắn có thể giúp. "Em nghe Đại nhân." Liễu Như Yên cúi đầu nói. "Nghe anh, vậy thì theo anh tiếp tục xuống dưới." Tầng đáy cùng là hai mạch Âm Dương, cơ duyên trong đó chỉ có nhiều hơn. "Vâng." Liễu Như Yên gật đầu, đi theo bên cạnh. "Vong Linh Quân, dẫn đường!" Chu Thánh hô một tiếng.

Vong Linh Quân tiếp tục mở đường phía trước, dẫn Chu Thánh đến tầng hai dưới lòng đất. ...

Đỉnh Thủ Lăng Cổ Lâu.

Sau khi người của Thiên Tôn Hội đến, Thất Dương Tôn Giả dùng lệnh bài của Người Gác Lăng mạch Sơn mở lối vào, dẫn người bơi vào trong.

Hàng trăm người tiến vào, lối vào đóng lại, hệ thống thoát nước rút cạn toàn bộ nước. "Cuối cùng cũng vào được, Địch Mạn Ba, lần này ngươi lập công lớn, đợi quay về sẽ thăng chức tăng lương cho ngươi." Thất Dương Tôn Giả nói.

Địch Mạn Ba nghe vậy, đặt một tay lên ngực: "Tất cả vì Thiên Tôn!

Đám người Uông gia ngu xuẩn đó căn bản không biết kế hoạch của Thiên Tôn, Thiên Tôn là muốn tìm được Thủ Lăng Cổ Lâu, đoạt lấy bí mật Cổ Lâu, tiến tới tái tạo một thế giới.

Lũ ngu xuẩn đó lại tưởng Thiên Tôn chỉ đơn thuần muốn trọng sinh, nực cười cực điểm.

Khi Thiên Tôn sáng tạo thế giới, chúng ta đều sẽ là Thần!" Thất Dương Tôn Giả đạm nhiên nói: "Cho nên Uông Trực, Uông Huyền Tông bọn chúng chết rồi, bọn chúng không xứng hiệu lực cho Thiên

Tôn." "Bốp!" Thất Dương Tôn Giả trở tay tát một cái vào mặt Địch Mạn Ba. "Thuộc hạ đáng chết!" Địch Mạn Ba quỳ một chân xuống, không có bất kỳ phản bác hay nghi vấn nào. "Thiên Tôn từng nói, phàm là người tín ngưỡng ngài, ngài đều sẽ đối xử bình đẳng, ban cho trường sinh.

Uông gia dù sao cũng đi theo Thiên Tôn từ sớm.

Họ có thể chết, nhưng họ cũng sẽ cùng Thiên Tôn quay lại." Thất Dương Tôn Giả thản nhiên nói. "Rõ!" Địch Mạn Ba cúi đầu. "Tìm lối vào, nhanh chóng xuống dưới." Thất Dương Tôn Giả ra lệnh. "Rõ." Địch Mạn Ba đáp lời lần nữa, sau đó mới cẩn thận đứng dậy.

Khi hắn đang định đi tìm lối vào thì cơ quan xuất hiện.

Cương phong, sấm sét, hồng thủy, dây leo, tên nhọn, ngọn lửa Thủ Lăng cùng xuất hiện.

Họ dùng lệnh bài mạch Sơn, nên không kích hoạt cơ quan đá tảng.

Từ tầng cao tiến vào Thủ Lăng Cổ Lâu phải trả giá đắt.

Mà Chu Thánh là một trong hai mạch Âm Dương, thân phận cực cao nên hắn vào sẽ không kích hoạt bất cứ cơ quan nào.

Chương 213

Kể cả cơ quan bảy tầng dưới đất đối với Chu Thánh cũng chỉ là hình thức.

Nhưng đối với kẻ xâm nhập, mỗi tầng cơ quan đều là chí mạng.

Trừ hai tầng trên cùng, cơ quan các tầng dưới đều do bảy mạch Người Gác Lăng tinh tâm bố trí. "Hừ, chút cơ quan cỏn con cũng muốn chặn đường chúng ta?

Phá hủy cho ta!" Thất Dương Tôn Giả cười lạnh, không hề coi trọng cơ quan nơi này.

Lối vào tầng hai.

Chu Thánh đang định đi vào thì Thủ Lăng Cổ Lâu đột nhiên rung chuyển. "Chuyện gì vậy?" Chu Thánh hơi nhíu mày. "Có người cầm lệnh bài mạch Sơn đánh vào!" Vong Linh Quân nói.

Thông thường bảy mạch Người Gác Lăng đi vào tuy sẽ kích hoạt cơ quan, nhưng họ đều có thể dễ dàng phá giải.

Nếu là người khác cầm lệnh bài đi vào, rất khó phá giải được cơ quan. "Liệu có phải nhóm Hồ Bát Nhất không?" Liễu Như Yên không kìm được suy đoán. "Không, là Thiên Tôn Hội.

Họ đã giết Hàn Sơn, đoạt lấy lệnh bài Hàn Sơn." Chu Thánh vẻ mặt trầm trọng, lấy ra lệnh bài mạch Hỏa.

Máy theo dõi và máy nghe lén bên trên đã bị hắn giải quyết rồi, sao bọn chúng tìm đến được? "Lưu Ly, xem giúp anh lệnh bài này có vấn đề gì không." Lưu Ly nhìn lệnh bài quét một lượt, không phát hiện vấn đề gì. "Không có vấn đề a." "Có, nhất định có!" Chu Thánh trầm giọng nói.

Thiên Tôn Hội căn bản không có cách nào tìm được Thủ Lăng Cổ Lâu, nếu không Cổ Lâu đã sớm bị bọn chúng phá hủy rồi.

Chứ không phải đợi hắn đến rồi bọn chúng mới đến.

Chu Thánh cầm lấy tự mình kiểm tra một lượt, từng tấc hoa văn cũng không bỏ qua, còn cả sợi dây trên lệnh bài cũng kiểm tra kỹ càng.

Khi kiểm tra đến sợi dây, Chu Thánh phát hiện ra manh mối.

Hắn chặt đứt sợi dây, từ giữa sợi dây bóc ra một sợi tóc dài.

Nếu phóng to lên xem, có thể thấy trên sợi tóc có một số hoa văn đặc thù. "Meow, tóc Thiên Tôn!" Lưu Ly nhìn sợi tóc, lập tức xù lông. "Tóc Thiên Tôn?" Chu Thánh hồ nghi nhìn Lưu Ly. "Đúng, trên sợi tóc này có một luồng sức mạnh, giống hệt sức mạnh nguyền rủa em, là cùng một nguồn gốc." Lưu Ly có chút sợ hãi, nhảy lên người Vong Linh Quân.

Chu Thánh nắm chặt sợi tóc, cuối cùng cũng hiểu Thiên Tôn Hội làm sao tìm đến được.

Máy theo dõi và định vị trên lệnh bài chỉ là mồi nhử, tóc Thiên Tôn mới là mấu chốt.

Chu Thánh đốt lửa Thủ Lăng trong lòng bàn tay thiêu đốt sợi tóc.

Nhưng sợi tóc cứng như kim thép, hoàn toàn không đốt đứt.

Chu Thánh quấn sợi tóc vào chuôi kiếm, đợi sau này xử lý. "Đi, đi đối phó Thiên Tôn Hội trước!" Chu Thánh rút kiếm Thái A định quay lại. "Đại nhân, ngài cứ tiếp tục đi, Vong Linh Quân chúng tôi có thể lên ngăn cản!" Vong Linh Quân chắp tay cúi người nói. "Thiên Tôn Hội âm hiểm xảo trá, các ngươi..." "Nơi này là Thủ Lăng Cổ Lâu, không ai có thể xâm phạm!" Người Gác Lăng nói lại lần nữa.

Chu Thánh nghe vậy, khẽ gật đầu. "Bên trên có ba người là bạn ta,

họ đeo bùa Mạc Kim, nếu gặp thì đừng quan tâm họ." Chu Thánh phân phó một câu. "Nặc!" Vong Linh Quân đứng dậy, rút vũ khí.

Hàng trăm chiến mã lao ra.

Chúng cũng giống Diễm Vong của Chu Thánh, chỉ là thể hình không lớn bằng, ngọn lửa Thủ Lăng trên người cũng không nhiều. "Đánh giết kẻ xâm nhập!" "Sát!

Sát!

Sát!" Vong Linh Quân gầm lớn, xông lên phía trên.

Chu Thánh đưa Liễu Như Yên và Lưu Ly tiến vào tầng tiếp theo. ...

Thủ Lăng Cổ Lâu tầng bảy.

Hồ Bát Nhất đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên tầng đỉnh. "Có người đánh tới rồi." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm. "Hồ ca, nói không chừng là Người Gác Lăng bên dưới gây ra động tĩnh." Vương Bàn Tử nói.

Nơi này là Thủ Lăng Cổ Lâu, trừ Người Gác Lăng ra còn ai tìm được? "Không, rất có khả năng là người của Thiên Tôn Hội đến." Hồ Bát Nhất mặt mày căng thẳng, hắn vô cùng rõ thực lực của Thiên Tôn Hội.

Họ nhất định có cách tìm đến Thủ Lăng Cổ Lâu, hơn nữa còn kéo đến quy mô lớn.

Vương Bàn Tử cũng ngẩn ra, hắn cũng hơi sợ rồi. "Đi, xuống tầng dưới, cố gắng tránh Thiên Tôn Hội!" Hồ Bát Nhất mở lối vào, đi thẳng xuống tầng dưới.

Hắn biết Thiên Tôn Hội nhất định đã đánh tới, nếu không động tĩnh sẽ không lớn như vậy.

Cũng chỉ có bọn chúng mới phá hoại tứ vô kỵ đạn như thế. ...

Đỉnh Thủ Lăng Cổ Lâu.

Sau một hồi chém giết đốt phá loạn xạ, cả tầng một bị phá hoại đến mức không nỡ nhìn.

Cự long quấn quanh Cổ Lâu phát ra tiếng gầm thét, chuông đồng treo ở góc mái kêu dồn dập không ngừng.

Văn tự trên bốn bức tường cũng bị in dập lại, còn một số điển tịch Cổ Lâu đều bị bọn chúng đóng gói. "Đại nhân, chúng ta tấn công e rằng sẽ dẫn Người Gác Lăng tới." Địch Mạn Ba nói. "Không dẫn hắn tới thì làm sao giết hắn?" Thất Dương Tôn Giả thản nhiên đáp.

Hắn không sợ Người Gác Lăng, dù sao năm đó Người Gác Lăng bị tiêu diệt, hắn cũng có tham dự. "Nhưng nơi này dù sao cũng là Thủ Lăng Cổ Lâu, nói không chừng Người Gác Lăng có thể mượn sức mạnh nơi này gây trở ngại cho chúng ta." Địch Mạn Ba nói lại.

Thất Dương Tôn Giả nghe vậy, vỗ mạnh vào vai Địch Mạn Ba, cười nhạt: "Ngươi đừng bị Người Gác Lăng dọa sợ, hắn có mạnh nữa cũng chỉ là một người một ngựa... còn thêm một con mèo, giết hắn dễ như trở bàn tay." Đây không phải hắn tự phụ, mà là hắn đã chuẩn bị vẹn toàn.

Hắn từ tổng bộ xin được một món thần khí chuyên dùng để đối phó Người Gác Lăng.

Còn có rất nhiều hậu thủ đủ để diệt sát Người Gác Lăng.

Thiên Tôn Hội đối phó Người Gác Lăng chưa bao giờ khinh địch hay đánh trận không chuẩn bị.

Nếu vẫn đánh không lại, chứng tỏ chuẩn bị chưa đủ.

Khi đến đây, hắn đã bàn bạc với các Tôn Giả khác về tất cả thủ đoạn và khả năng của Người Gác Lăng.

Mỗi khi đưa ra một khả năng, Thất Dương Tôn Giả đều sẽ làm một chuẩn bị.

Hắn có thể đoán được mọi thủ đoạn của Người Gác Lăng, cùng lắm là đánh thức các đời Người Gác Lăng đang say ngủ tại Cổ Lâu.

Về điểm này, Thất Dương Tôn Giả đã chuẩn bị sẵn, hắn có thần khí, tà túy bất xâm.

Mà cái gọi là thần khí đó, thực ra chỉ là vũ khí năm xưa Thiên Tôn từng sử dụng.

Thiên Tôn say ngủ, nhưng đồ vật ngài dùng đều được bảo tồn, được người Thiên Tôn Hội tôn là thần khí, chỉ có Tôn Giả cấp Thất Dương trở lên mới có tư cách sử dụng.

Chương 214

Đương nhiên, những thần khí đó quả thực hữu dụng. "Đại nhân anh minh." Địch Mạn Ba chắp tay không nói gì nữa, đi theo bên cạnh tìm lối vào cơ quan tầng tiếp theo.

Đám người mò mẫm hồi lâu mới tìm thấy một chân nến xoay được trên tường. "Đại nhân, tìm thấy rồi." "Mở!" Theo tiếng hô của Thất Dương Tôn Giả, bậc thang đá từ từ hiện ra.

Thất Dương Tôn Giả sai người vào xem trước, xác định không nguy hiểm mới dẫn người tiến vào nhanh chóng.

Khi rơi xuống Cửu Cung Bát Quái, âm dương bát quái lưu chuyển, trong sự giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối sinh ra những sợi tuyến.

Tuyến chuyển động theo bát quái, trực tiếp cắt nát cơ thể họ.

Tuy nhiên, Thất Dương Tôn Giả đã sớm dự liệu, lập tức hành động. "Làm cho âm dương dừng lại." Đám đông bị quay đến chóng mặt hoa mắt, đừng nói làm âm dương dừng lại, chính mình đứng vững không ngã đã là tốt lắm rồi.

Ngay khi bọn họ rút vũ khí định ném vào khe hở, một trận bước chân trầm trọng vang lên. "Đùng đùng đùng..." "Đại nhân!" Địch Mạn Ba vội gọi. "Hoảng cái gì?

Ta đã sớm dự đoán được." Thất Dương Tôn Giả chẳng hề lo lắng, thậm chí còn ngồi xuống ghế kiên nhẫn chờ đợi. "Mục đích chúng ta đến còn một việc nữa, thanh trừng những kẻ phản đối Thiên Tôn phục sinh!

Người Gác Lăng!" Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng hai dưới lòng đất.

Chu Thánh đi vào xong có chút bất ngờ.

Bên trong này giống hệt như rừng rậm, đâu đâu cũng là cây cổ thụ chọc trời.

Hơn nữa cây cối ở đây rất kỳ lạ, cây màu đen, lá cũng vậy.

Thông thường thực vật sinh trưởng đều cần ánh mặt trời quang hợp, mà dưới lòng đất Cổ Lâu làm gì có ánh nắng. "Meow, đây là nơi an nghỉ của Người Gác Lăng mạch Lâm." Lưu Ly nhảy ra khỏi lòng Liễu Như Yên, xuyên qua rừng cây.

Vô số dây leo thi nhau xuất hiện trước mặt Lưu Ly tạo thành điểm đặt chân.

Ở tầng này, thân cây rất dài, có cây dài hơn mười mét, trên ngọn cây đặt những quan quách được đan bằng dây leo, bên trong chôn cất đều là các đời Người Gác Lăng mạch Lâm.

Dây leo chắn trước mặt Chu Thánh, nhưng lệnh bài Người Gác Lăng của hắn khẽ phát sáng, dây leo lập tức rơi xuống đất, trải ra một con đường cho Chu Thánh.

Thân cây mở ra, để lộ đồ vật bên trong. "Meow, em nghe Lâm nói, trong mỗi cái cây đều có đồ vật do Người Gác Lăng mạch Lâm giấu." Lưu Ly chạy về, vốn định đậu lên vai Chu Thánh, nhưng do dự một chút lại nhảy vào lòng Liễu Như Yên. "Đồ đạc quả thực không ít." Chu Thánh nhìn thấy rồi.

Trong thân cây có bút lông, thẻ tre, tượng sách, còn có cánh tay.

Thứ gì cũng có.

Mạch Lâm là mạch nho nhã nhất trong bảy mạch Người Gác Lăng.

Họ không giỏi chiến đấu nhưng giỏi ghi chép.

Lịch sử Người Gác Lăng đều do mạch Lâm ghi lại, cơ quan trong

lăng mộ cũng do mạch Lâm tham gia chế tạo.

Họ giống như hậu cần bảo đảm, muốn cái gì họ đều có thể lấy ra. "Meow, năm xưa Lâm nói với em, phải làm một người bác học, bất kể ở triều đại nào, chỉ cần có tri thức thì sẽ không chịu thiệt." Lưu Ly nói tiếp. "Mạch Lâm quả thực là vạn năng a." Chu Thánh đi một mạch tới, đồ vật nhìn thấy không ít.

Nhưng với hắn hầu như đều vô dụng.

Vũ khí hắn không thiếu, công pháp không thiếu, cái hắn thiếu là thực lực và nội hàm cường đại.

Khi hắn đi đến nơi sâu nhất, chính giữa sừng sững một cái cây to lớn nhất.

Mười người ôm mới xuể, hơn nữa cũng là cây cao nhất. "Đây chắc là Sơ đại Người Gác Lăng mạch Lâm rồi." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn cây cổ thụ, không cần nghĩ cũng biết bên trong là ai. "Meow, đúng vậy." Lưu Ly gật đầu. "Rắc rắc rắc..." Vỏ cây bong ra, lớp thân cây ngoài cùng rơi xuống.

Bên trong không giấu đồ vật gì, mà là một cỗ quan tài cây.

Trong quan tài chính là Sơ đại mạch Lâm. "Mạch Lâm tham kiến Đại nhân!

Xin Đại nhân lượng thứ, tôi không thể ra ngoài hành lễ." Trong quan tài truyền ra một giọng nói nho nhã.

Chu Thánh khẽ gật đầu: "Không cần đa lễ." Quan tài từ từ mở một khe hở, một hạt châu màu xanh lục bay ra, lơ lửng trước mặt Chu Thánh. "Đại nhân, vật này là Tự Nhiên Châu, có thể mượn nó thao túng thực vật tự nhiên." Tự Nhiên Châu là bảo vật của mạch Lâm.

Giờ ông ấy tặng lại cho Chu Thánh.

Chu Thánh vươn tay nắm lấy hạt châu, hắn thúc giục cương khí, dây leo bốn phía bay múa, có thể dùng ý niệm điều khiển.

Thậm chí không cần cố ý học thủ đoạn khống chế cây cối. "Lâm, Thiên Tôn của Thiên Tôn Hội là ai?" Chu Thánh hỏi người trong quan quách. "Xin lỗi Đại nhân, tôi là người Tây Chu, tên Thiên Tôn đó không cùng thời kỳ với tôi, tôi không rõ lắm." Giọng Lâm truyền ra.

Chu Thánh nghe vậy, cúi đầu trầm tư hồi lâu. "Thiên Tôn là người triều đại nào?" Trong lòng hắn đầy nghi hoặc.

Hắn hiện tại chỉ biết Thiên Tôn là người An Lạc, cụ thể là nghịch tử triều đại nào thì chưa rõ.

Nhưng Chu Thánh đoán là người trước thời Đông Kinh.

Trước cuối thời Đông Kinh, An Lạc có Phương sĩ, cử đỉnh luyện tiên đan.

Khi đó không ít đế vương si mê thuật trường sinh, khiến Phương sĩ được đà phát triển lớn mạnh.

Chu Thánh đã tiếp xúc với người Thiên Tôn Hội không chỉ một lần, hắn phát hiện người Thiên Tôn Hội dùng đan dược và dùng đỉnh để luyện đan.

Đây là thủ đoạn của Phương sĩ An Lạc cổ đại.

Hơn nữa bọn chúng luôn nhắm vào long mạch, nếu không phải người An Lạc, ai biết An Lạc có long mạch? "Lâm, trước thời của ông, chưa từng biết đến Thiên Tôn sao?" Chu Thánh không kìm được hỏi. "Không có người tên Thiên Tôn, cũng chưa từng nghe qua." Lâm thành thật trả lời. "Vậy Phương sĩ thì sao?" Chu Thánh hỏi tiếp. "Phương sĩ có, hơn nữa có thể còn chút quan hệ với chúng ta." "Hả?" Chu Thánh có chút không hiểu. "Phương sĩ là do Khương Công thiết lập, là những người làm nghề y, bói toán, xem tướng..., sau được

Thiên tử tăng cường để quản lý hình ngục bốn phương." Lâm nói ra những gì mình biết. "Phương sĩ vậy mà cũng liên quan đến Khương Công." Chu Thánh lẩm bẩm.

Thiên Tôn của Thiên Tôn Hội không ngoài dự đoán chính là một Phương sĩ cổ đại, Phương sĩ tìm trường sinh luyện tiên đan.

Nếu liên quan đến Khương Công thì dính dáng đến quá nhiều thứ.

Người Gác Lăng do Khương Công thiết lập, Phương sĩ cũng vậy.

Ông ấy rốt cuộc còn thiết kế những gì nữa? "Meow, Phương sĩ bắt nguồn từ Khương Công, hưng thịnh ở Tần Hán, sau bị Tào Thừa Tướng tiêu diệt, biến mất khỏi lịch sử." Lưu Ly nói ra những gì nó biết. "Em cũng biết sao?" Chu Thánh tò mò nhìn Lưu Ly. "Meow, năm xưa Tiểu Lâm đã sớm dự đoán Thiên Tôn của Thiên Tôn Hội là Phương sĩ An Lạc cổ đại, hơn nữa ông ấy còn từng đi điều tra." Lưu Ly giải thích. "Còn gì nữa?" Chu Thánh hỏi tiếp.

Lưu Ly chắc chắn còn biết nhiều chuyện về Thiên Tôn.

Chương 215

"Theo điều tra, Thiên Tôn có thể là một Phương sĩ nào đó thời Tần Hán, nhưng cụ thể là ai thì chưa tra ra đã 'ngỏm' rồi." Lưu Ly cúi đầu nói.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn về phía quan quách trong cây. "Lâm, Người Gác Lăng thời Tần Hán ở đâu, ta muốn hỏi họ." Chu Thánh nói thẳng. "Đại nhân, họ chỉ có một cơ hội phục sinh, ngài chắc chắn muốn đánh thức họ ngay bây giờ sao?" Lâm hỏi ngược lại.

Chu Thánh trầm tư giây lát.

Bây giờ đánh thức họ chỉ để hỏi một đáp án mà có lẽ họ cũng không biết thì quả thực hơi phí phạm.

Họ biết thì tốt, nhưng nếu không biết thì sẽ lãng phí cơ hội phục sinh của họ vô ích. "Họ có để lại bút ký hay đồ vật gì không?" Chu Thánh hỏi tiếp. "Có, mạch Lâm đều sẽ để lại bút ký và văn sách lịch sử." Lâm vừa nói vừa điều khiển cây cối dịch chuyển đến sau lưng Chu Thánh. "Thời kỳ Tần Hán bốn trăm bốn mươi năm, trăm năm một vị Người Gác Lăng, cộng thêm bốn mươi năm sau, tổng cộng có năm vị." Chu Thánh quay đầu nhìn năm cái cây, nhưng trong đó có một cái cây lại không có bất cứ thứ gì.

Bên trong trống rỗng. "Tại sao có một cái cây không có bất cứ thứ gì?" Chu Thánh hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây.

Trên ngọn cũng không có quan quách đan bằng dây leo.

Thấy vậy, Chu Thánh cúi đầu nhìn quan quách trong cái cây phía trước, trầm mặt nói: "Lâm, ông đang qua loa với ta sao?

Hay là ông có điều giấu giếm?

Ông là người thời Tây Chu khai quốc, tại sao lại biết lịch sử về sau?" "Đại nhân lượng thứ, Lâm thật sự không qua loa, cũng không giấu giếm.

Thời Tần Hán từng có loạn thế, mạch Lâm chúng tôi cứu người trong loạn thế, chết trong loạn thế, nên không thể trở về.

Vì vậy ông ấy không về, nhưng vị trí của ông ấy tôi vẫn giữ lại.

Tôi tuy là người Tây Chu, nhưng ý thức tỉnh táo, mỗi người đi vào tôi đều có thể giao lưu, đàm đạo đôi chút với họ." Lâm liên tục giải thích.

Chu Thánh cảm giác vẫn có chút không đúng, An Lạc từ xưa đến nay chiến loạn không ít, nếu mạch Lâm tham gia loạn thế, thì nơi này còn có những người mạch Lâm khác sao?

Tuy nhiên Chu Thánh cũng xác định được một điểm, Thiên Tôn là người thời Tần Hán, phạm vi thu nhỏ lại rất nhiều, tiếp theo tra tìm sẽ dễ dàng hơn. "Ở chỗ ông có tổng cộng bao nhiêu đời Người Gác Lăng an nghỉ?" Chu Thánh hỏi. "Hai mươi tám vị." Lâm đáp.

Chu Thánh nghe vậy, lấy lệnh bài của mình đưa cho Lưu Ly. "Em lên trên giúp anh hỏi Phong, Người Gác Lăng mạch Phong nhập táng có bao nhiêu người?" Lưu Ly ngậm lệnh bài lên tầng trên.

Tây Chu thành lập năm 1046 TCN, đến nay hơn ba ngàn năm lịch sử.

Nếu tính trăm năm một đời Người Gác Lăng thì phải là ba mươi đời.

Đời cuối cùng chết yểu bị Thiên Tôn Hội tiêu diệt, còn một đời nhập loạn thế, cho nên bên trong chỉ có hai mươi tám vị.

Vấn đề nằm ở chỗ, vị đi vào loạn thế kia thật sự không để lại gì sao?

Nếu không để lại gì, mạch Lâm làm sao tiếp tục truyền thừa?

Vài phút sau, Lưu Ly đi xuống. "Hỏi rồi, cũng là hai mươi tám vị." Lưu Ly nói, trả lại lệnh bài cho Chu Thánh.

Chu Thánh cất lệnh bài, nhìn quan quách của Lâm. "Ông rốt cuộc muốn giấu giếm điều gì?" Chu Thánh trầm giọng hỏi. "Đại nhân lượng thứ, Lâm thật sự không giấu giếm, năm đó nhập loạn thế là cả bảy mạch Người Gác Lăng." Lâm giải thích. "Bảy mạch Người Gác Lăng nhập loạn thế đủ để điên đảo một vương triều, nhưng trong lịch sử lại không có ghi chép về họ.

Họ tiến vào loạn thế, đối kháng không phải vương triều, mà là Thiên Tôn, đúng không?" Chu Thánh trong nháy mắt đã hiểu ra.

Có thể khiến bảy mạch Người Gác Lăng cùng ra tay đối phó, chỉ có Thiên Tôn.

Bảy mạch Người Gác Lăng mỗi mạch đều có năng lực đặc thù, nếu họ muốn lật đổ một vương triều thì dễ như trở bàn tay. "Đúng." Lâm đành trả lời. "Lưu Ly, bảy mạch Người Gác Lăng cuối cùng có ai phản bội đầu quân cho Thiên Tôn Hội không?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi. "Meow, không có, toàn bộ chiến tử rồi." Lưu Ly đáp. "Cho nên, bảy mạch Người Gác Lăng thời Tần Hán có một vị phản bội đi theo Thiên Tôn." Chu Thánh nói tiếp.

Trước đây ở Mộ đáy biển, Uông Trực từng nói có một mạch Người Gác Lăng gia nhập Thiên Tôn Hội.

Chu Thánh không tin, trực tiếp chém Thiên Tôn.

Mãi đến giờ, hắn mới lờ mờ hiểu ra, quả thực có người phản bội Người Gác Lăng, hơn nữa còn là Người Gác Lăng mạch Tần Hán.

Chính vì hắn phản bội nên Người Gác Lăng mới thiếu một đời.

Chín tầng dưới đất, bảy mạch Người Gác Lăng cộng lại vốn phải

có 210 người, thời Tần Hán thiếu bảy người, bảy người đời cuối cũng không còn, sau này Hàn Sơn được đưa vào, cũng chỉ có 197 người. "Lâm, kẻ phản bội là ai?" Chu Thánh bức hỏi. "Tần Hán, mạch Lâm, Lâm Động." Giọng Lâm có chút buồn bã. "Cho nên đây là nguyên nhân thật sự ông giấu giếm?

Chỉ vì mạch Lâm các ông xuất hiện kẻ phản đồ nên ông giấu ta?" Chu Thánh có chút tức giận.

Lâm trầm mặc hồi lâu mới giải thích: "Lâm Động trước khi phản bội đã truyền thừa mạch Lâm lại, cho nên hắn cũng không tính là thực sự phản bội, ít nhất hắn đã truyền thừa.

Bảy mạch Người Gác Lăng đồng sinh cộng tử, khi sáu mạch còn lại biết Lâm Động đầu địch, đã đến đối phó Thiên Tôn, muốn đưa Lâm trở về.

Nhưng họ thất bại rồi, Lâm Động không được đưa về, họ cũng mất tích.

Nhưng khi mất tích, họ đã để lại truyền thừa, mới không để Người Gác Lăng đoạn tuyệt." Lâm nói đến đây đột nhiên dừng lại. "Cho nên ý ông là, họ đã sớm biết đối kháng Thiên Tôn sẽ thất bại?" "Đúng." Lâm đáp. "Thiên Tôn là ai?" Chủ đề lại quay về, Chu Thánh chỉ muốn biết Thiên Tôn là ai.

Lần này Lâm không trả lời, tất cả đều trầm mặc, chỉ có tiếng ngọn lửa cháy trên khôi giáp Người Gác Lăng của Chu Thánh phát ra âm thanh. "Thôi bỏ đi, chúng ta đi." Chu Thánh không xoắn xuýt nữa, cái gì cần biết sớm muộn cũng sẽ biết.

Hắn hiện tại phải mau chóng đến tầng đáy. "Cung tiễn Đại nhân!" Lâm hô lớn.

Chu Thánh không dừng bước, cũng không quay đầu lại. "Đại nhân,

ngày sau nếu Âm Dương cùng xuất thế, bảy mạch vong giả tất sẽ truy tùy!" Lâm nói với theo.

Chu Thánh vẫn không trả lời, trực tiếp rời đi. ...

Thủ Lăng Cổ Lâu tầng sáu.

Hồ Bát Nhất vừa mở lối đi xuống thì thấy một đám binh sĩ hạo hạo đãng đãng từ dưới sát khí đằng đằng đi lên. "Hồ ca, cái quỷ gì thế này?" Vương Bàn Tử lại bị Vong Linh Quân dọa sợ.

Vong Linh Quân đi qua nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tiến lên chào hỏi: "Cái đó... buổi sáng tốt lành nhé." Vong Linh Quân trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, dọa Vương Bàn Tử lập tức chạy ra sau lưng Hồ Bát Nhất. "Chúng tôi là bạn của Người Gác Lăng, đến đây không có ý trộm mộ." Hồ Bát Nhất nói.

Hắn nhìn ra được đối phương là quân đội bảo vệ Cổ Lâu, đi lên không phải để đối phó họ mà là người bên trên.

Vong Linh Quân không làm khó ba người Hồ Bát Nhất mà tiếp tục đi lên.

Chu Thánh đã chào hỏi rồi, nếu không Vong Linh Quân sẽ chẳng để nhóm Hồ Bát Nhất yên thân. "Dọa chết tôi rồi, còn tưởng họ nhắm vào chúng ta." Vương Bàn Tử vỗ vỗ mỡ trên người.

Chương 216

"Họ không nhắm vào chúng ta, họ đến đối phó kẻ xâm nhập." Hồ Bát Nhất mặt sắc ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn lên trên. "Thiên Tôn Hội làm sao tìm đến được?" ...

Thủ Lăng Cổ Lâu tầng hai.

Địch Mạn Ba vẫn đang tìm cách phá giải Cửu Cung Bát Quái.

Cái gọi là phá giải kỳ thực là phá hoại.

Chỉ cần phá hỏng Cửu Cung Bát Quái, mặc kệ có nguy hiểm gì xuất hiện đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng ngay khi Địch Mạn Ba định cho nổ tung Cửu Cung Bát Quái trên mặt đất, nó đột nhiên ngừng quay. "Chú ý phòng bị!" Địch Mạn Ba tưởng cơ quan sắp khởi động, lập tức phòng thủ. "Uỳnh uỳnh!" Cửu Cung Bát Quái tách ra hai bên, một đội Vong Linh Quân gần bảy trăm người cưỡi chiến mã xông lên.

Người của Thiên Tôn Hội lập tức tụ tập lại, đông gấp đôi đội quân đột nhiên xuất hiện này. "Kẻ xâm nhập Thủ Lăng Cổ Lâu, giết không tha!" Vong Linh Quân ngữ khí vô cùng băng lãnh. "Sát!

Sát!

Sát!" Vong Linh Quân mỗi tiếng gầm lên, ngọn lửa trên người lại bùng cháy thêm ba phần.

Chuông đồng treo trên Cổ Lâu đỉnh đang không dứt, cự long cũng mở mắt, trên người dần tỏa kim quang.

Thủ Lăng Cổ Lâu bên trong có Vong Linh Quân thủ hộ, bên ngoài có Cự Long bảo vệ.

Cự Long đó là do người thiết kế Cổ Lâu dùng không khí của chín mạch làm nguyên mẫu thiết kế, con rồng này có thể dung nạp chín long mạch. "Gào!" Cùng với tiếng gầm của Cự Long, trận chiến nhất xúc tức phát.

Đầu mục Thiên Tôn Hội, Thất Dương Tôn Giả khẽ phất tay ra lệnh: "Nghiền nát chúng!" “Keng keng keng...” Tiếng binh khí lạnh va chạm với vũ khí nóng, cuộc chiến giữa vong linh và người sống tràn ngập mọi ngóc ngách của tầng thứ tám Thủ Lăng Cổ Lâu.

Vong Linh Quân chiến đấu không biết mệt mỏi, không biết đau đớn, quyết tâm thanh trừng kẻ xâm nhập cho đến khi sạch bóng.

Cự long mở mắt, cung cấp sức mạnh cho họ, khiến ngọn lửa Thủ Lăng trên người họ mãi không tắt.

Về phía Thiên Tôn Hội, phần lớn thành viên cơ thể sưng đỏ, gân xanh nổi đầy trán, mắt sưng húp đỏ ngầu như sung huyết.

Họ đã uống đan dược, tiềm năng cơ thể được khai thác toàn diện, chiến lực tăng vọt và không còn biết đau.

Loại đan dược này thực chất giống như thuốc kích thích cộng với thuốc kích dục, uống xong tinh thần hưng phấn tột độ, tốc độ máu chảy gia tăng, cả người rơi vào trạng thái cực kỳ phấn khích.

Nhưng sau khi hết thuốc, họ sẽ rất suy yếu.

Hơn nữa, do dược hiệu quá mạnh, nếu cơ thể không chịu nổi sẽ bị máu phá vỡ mạch máu, hưng phấn đến chết.

“Vì Thiên Tôn mà chiến, không sợ tử vong!” “Thiên Tôn sẽ tiếp dẫn các ngươi ở bỉ ngạn, đưa các ngươi trở về!” Thất Dương Tôn Giả vẫn không ngừng tiêm nhiễm lý tưởng cho những kẻ đã uống thuốc.

“Đi đi, đi chết đi, chết rồi các ngươi cũng sẽ sống lại,” Địch Mạn

Ba hùa theo.

“Không nên dây dưa, mau chóng tìm lối ra,” một Thất Dương Tôn Giả khác nói.

Đấu với Vong Linh Quân, tổn thất chỉ thuộc về phía họ.

Tác dụng của đan dược chỉ duy trì được mười phút, sau mười phút cơ thể sẽ không chịu nổi, toàn thân xuất huyết.

Đan dược này nếu cho Tiên Thiên cường giả dùng thì có thể tăng cường sự lưu chuyển của cương khí, tác hại giảm đi nhiều.

Nhưng với người khác thì chẳng khác gì độc dược, qua được thì hại thân, không qua được thì đi đời nhà ma.

Hai bên chiến đấu khí thế ngất trời, không màng sống chết. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ sáu.

Hồ Bát Nhất đáp xuống, nghe thấy tiếng chiến đấu vọng xuống từ bên trên.

“Nghe động tĩnh này, người của Thiên Tôn Hội đến không ít,” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

“Hồ ca, chúng ta có nên lên giúp một tay không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Bàn Tử: “Cậu muốn chết thì cứ đi.” Vương Bàn Tử sững sờ: “Không giúp sao?” “Bên trên có hàng trăm binh sĩ, đều bị nghiền ép, có thể thấy Thiên Tôn Hội đã đến bao nhiêu người.

Cậu nghĩ với cái thân đầy mỡ này của cậu, đỡ được mấy đao?” Hồ Bát Nhất lườm Vương Bàn Tử.

Trận chiến bên trên, bọn họ hiện tại căn bản không thể tham gia.

Đẳng cấp chênh lệch quá lớn, cố tình chen vào chỉ tổ rước họa vào

thân.

Vương Bàn Tử hiểu ra, cúi đầu không nói gì.

Hồ Bát Nhất đứng tại chỗ nhìn quanh, thấy một cái hộp đá.

"Mọi người đứng yên đó đừng cử động, tôi đi xem cái hộp đá kia." Hồ Bát Nhất bước ra một bước, lập tức kích hoạt cơ quan.

Cuồng phong cuộn tới, thổi Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ bay lên không trung.

Vương Bàn Tử nhờ cơ thể nặng nề nên tạm thời chưa bị thổi bay.

Khi bị thổi lên, Hồ Bát Nhất nhìn thấy trên hộp đá có chữ. [Mạc Kim Giáo Úy thân khải!] "Bàn Tử, Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất vội hét lớn.

"Hồ ca!" Vương Bàn Tử lớn tiếng đáp lại.

"Mở hộp đá ra!

Mở hộp đá ra!" Hồ Bát Nhất gào lên giữa không trung.

"Vù vù vù..." Trong gió lốc, âm thanh không đủ lớn, rất khó truyền đi.

"Hồ ca, anh nói cái gì?" Vương Bàn Tử ngửa đầu hỏi to.

"MỞ HỘP ĐÁ RA!!!" Hồ Bát Nhất chỉ vào cái hộp bên cạnh hét lớn.

Vương Bàn Tử nhìn theo tay Hồ Bát Nhất, dù không nghe rõ nhưng gã cũng hiểu ý đồng đội.

"Tôi biết rồi." Vương Bàn Tử tiến lên trong gió, cuồng phong mãnh liệt thổi khiến đống mỡ trên người gã rung lên bần bật.

Nhưng may thay, lớp mỡ đủ dày giúp gã trụ vững, gió thổi thế nào gã cũng có thể ngược gió mà đi, chỉ là tốc độ hơi chậm.

"Mẹ kiếp, sớm biết thế lúc đầu đã không giảm cân," Vương Bàn

Tử thầm chửi.

“Đợi ra ngoài rồi, ai dám bảo Bàn gia giảm cân nữa, Bàn gia liều mạng với kẻ đó!” Lúc này Vương Bàn Tử chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến chuyện giảm béo.

Nếu trên người có thêm chút mỡ nữa, biết đâu gã lăn một vòng là tới trước mặt hộp đá rồi.

Sau vài phút đi ngược gió, một tay gã đã chạm được vào hộp đá.

Gã nhích từng chút lại gần, thấy trên hộp có khóa.

“Hồ ca, trên này có khóa, không mở được!” Vương Bàn Tử hét lên, chỉ vào lỗ khóa.

Trên không trung, Hồ Bát Nhất bị gió thổi chóng mặt hoa mắt, đầu óc hơi choáng váng.

May mà Dương Tuyết Lỵ kịp thời lao tới, đẩy Hồ Bát Nhất vào tường, giúp anh bám vào chân đèn trên vách đá để ổn định cơ thể.

Đây là tầng Phong (Gió), gió thổi mạnh cỡ nào thì ngọn nến trong chân đèn trên tường cũng không bị ảnh hưởng, không hề lung lay.

Sau khi ổn định, Hồ Bát Nhất nhìn về phía lỗ khóa Vương Bàn Tử đang chỉ.

Hình dạng lỗ khóa rất quỷ dị, chìa khóa thông thường không thể mở được.

Hồ Bát Nhất vội chỉ vào chiếc bùa Mạc Kim (Mạc Kim Phù) trên cổ mình để nhắc nhở Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử, dùng Mạc Kim Phù.” Tiếng của anh không truyền đi được, nhưng Vương Bàn Tử miễn cưỡng nhìn thấy động tác của anh.

Gã tháo bùa trên cổ xuống, cắm vào lỗ khóa.

Chỉ nghe một tiếng "cạch" thanh thúy, gió ngừng thổi.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ rơi thẳng từ trên không xuống.

Nhưng khi rơi, Hồ Bát Nhất kịp đỡ lấy Dương Tuyết Lỵ, dùng dây thừng móc vào chân đèn.

Hai người xoay một vòng trên không rồi mới đáp đất nhẹ nhàng.

Chương 217

“Em không sao chứ?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Dương Tuyết Lỵ ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất, khẽ nói: “Không sao.” Má cô hơi ửng hồng vì Hồ Bát Nhất vẫn đang ôm eo cô.

Khoảng cách hai người rất gần, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Vương Bàn Tử đứng sau lưng hai người, tay xoay xoay Mạc Kim Phù, chân phải rung đùi, cũng không lên tiếng làm phiền, cứ lẳng lặng nhìn hai người diễn cảnh tình cảm.

Hồ Bát Nhất ôm một lúc mới nhớ ra chính sự chưa làm, vội buông Dương Tuyết Lỵ ra.

Vừa quay đầu lại đã thấy Vương Bàn Tử đang nhìn mình chằm chằm.

“Hồ ca, anh và chị dâu cứ tiếp tục, tôi chưa thấy gì cả.” Vương Bàn Tử mở mắt nói mò.

“Bàn Tử, đừng nói lung tung, bọn tôi còn chưa kết hôn đâu,” Hồ Bát Nhất mắng yêu.

“Lên xe trước trả tiền sau cũng đâu phải không được,” Vương Bàn Tử trêu chọc.

Dương Tuyết Lỵ lườm Vương Bàn Tử một cái.

Hồ Bát Nhất đi đến bên hộp đá, thấy bên trong có ba viên huyền châu, ba cuốn cổ tịch, ba chiếc Mạc Kim Phù và một phong thư.

“Đây chắc là đồ Tổ sư gia để lại cho chúng ta,” Hồ Bát Nhất nói rồi cầm phong thư lên.

Trên phong bì viết sáu chữ lớn: ‘Mạc Kim Giáo Úy thân khải’.

“Hồ ca, anh nói xem Tổ sư gia để lại ba cái Mạc Kim Phù cho chúng ta làm gì?

Ba viên huyền châu thì tôi còn hiểu, mỗi người một viên,” Vương Bàn Tử lấy những thứ khác ra khỏi hộp.

“Suỵt, đừng ồn,” Dương Tuyết Lỵ ngắt lời, bảo gã đừng làm phiền Hồ Bát Nhất đọc thư.

Hồ Bát Nhất mang tâm trạng thấp thỏm và kích động mở phong thư. [Mạc Kim Giáo Úy thân khải!] [Ta không biết ngươi là Mạc Kim Giáo Úy đời thứ bao nhiêu, nhưng ta nghĩ, bất kể đời nào, khi ngươi thấy bức thư này, hẳn ngươi đã tìm được Long Lâu.] [Ta muốn nói cho ngươi biết, Long Lâu không phải là Long Lâu, mà là Thủ Lăng Cổ Lâu, tháp cổ của Người Gác Lăng!

Nơi này ẩn chứa quá nhiều bí mật.

Chín tầng bên trên chỉ để bảo vệ cơ quan của chín tầng bên dưới, nhưng dù vậy, đồ vật ở chín tầng trên cũng đủ để Mạc Kim Giáo Úy nhất mạch phát triển.] [Tiến vào Thủ Lăng Cổ Lâu, phải giữ lòng kính sợ, không được chạm bừa vào đồ đạc của họ.

Chỉ có thể học tập, không thể cướp đoạt.] [Ở chín tầng trên, ta có để lại đồ cho các ngươi.

Nếu các ngươi thực lực lớn mạnh, có thể xuống chín tầng dưới thám hiểm, bên trong có khả năng ẩn chứa bí mật cuối cùng.

Ta cảm nhận được một luồng khí tức thần bí ở tầng một.] [Năm xưa, có sáu người vào Thủ Lăng Cổ Lâu, gãy mất ba người.

Ta để lại Mạc Kim Phù của họ trong hộp, thi thể họ ta đã luyện hóa thành huyền châu, các ngươi cũng có thể sử dụng.] [Ngoài ra, đừng trách ta không mang công pháp ra ngoài truyền cho các ngươi,

thực ra ta phát hiện trong ba người chúng ta có kẻ đã gia nhập tà phái, truy cầu trường sinh, mang ra ngoài chỉ tổ bị kẻ đó đoạt mất.] [Vị trí Thủ Lăng Cổ Lâu không cố định.

Nếu sau này các ngươi gặp Thủ Lăng Nhân, tuyệt đối đừng đối địch, kết giao làm bạn thì tốt hơn.] [Ta phải đi điều tra kẻ phản bội đây.

Trong truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, ta sẽ để lại manh mối về kẻ phản bội.

Nếu hắn thực sự trường sinh, hãy nhớ kỹ...] [Giết hắn!] Thư đến đây là kết thúc.

Đọc xong, sống lưng Vương Bàn Tử lạnh toát, huyền châu trong tay cũng không dám cầm.

"Vậy là tổ sư của chúng ta có một người gia nhập Thiên Tôn Hội," Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

"Mẹ kiếp, cái hội Thiên Tôn này đúng là không chỗ nào không chui vào lọt, ngay cả Mạc Kim Giáo Úy chúng ta cũng bị bọn chúng dụ dỗ một người," Vương Bàn Tử chửi đổng.

Hồ Bát Nhất bình tĩnh hơn nhiều, anh lấy ba cuốn công pháp ra xem kỹ. [Thiên - Phù Dao Trực Thượng!] [Địa - Đồng Bì Thiết Cốt!] [Nhân - Thái Cực Song Chưởng!] "Ba cuốn công pháp này phân biệt là Thiên, Địa, Nhân.

Sau khi luyện thành có thể phối hợp tấn công, cũng có thể đơn độc nghênh địch." Hồ Bát Nhất nói rồi ném cuốn 'Địa' cho Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử, cậu luyện Địa, mình đồng da sắt." "Được thôi." Vương Bàn Tử nhận lấy sách lật ra, nhưng khi nhìn thấy chữ triện bên trong, cả người ngớ ra.

“Cái đó...

Hồ ca, tôi không biết chữ triện,” Vương Bàn Tử hoàn toàn mù tịt.

“Cậu cứ xem trước đi, chữ triện và chữ khải rất giống nhau, chữ nào không hiểu tôi sẽ giải thích cho cậu,” Hồ Bát Nhất nói.

“Tuyết Lỵ, em luyện Thiên, Phù Dao Trực Thượng.” Hồ Bát Nhất đưa cuốn Thiên cho Dương Tuyết Lỵ, còn mình giữ cuốn Nhân, Thái Cực Song Chưởng.

Dương Tuyết Lỵ nhận lấy công pháp rồi cất đi.

Sau đó, ba chiếc Mạc Kim Phù cũng được lấy ra, mỗi người đeo một cái.

Ba viên huyền châu cũng chia đều cho ba người.

“Đi, xuống tầng tiếp theo.” Hồ Bát Nhất hô một tiếng, mọi người mở lối đi xuống tầng dưới. *** Trong lòng đất, tầng thứ ba.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi vào, có ảo giác như đang tiến vào một dãy núi.

Nơi này đâu đâu cũng là vách núi cao dựng đứng, nhìn từ xa trông như một con rồng.

Thủ Lăng Nhân được chôn cất ở đây thuộc Sơn chi nhất mạch (nhánh Núi).

Quan tài của họ đặt ngay trên mặt đất, tiếp xúc với địa khí.

Sức mạnh của Sơn chi nhất mạch chủ yếu đến từ đại địa, họ cũng chủ tu nhục thân.

Họ có khả năng dời non, là nhánh có sức mạnh lớn nhất trong các Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh cưỡi ngựa len lỏi giữa các quan tài, nhảy múa giữa núi

non.

Nơi này không có cỏ xanh, không có cây cối, càng không có ánh nắng.

Tất cả các ngọn núi đều trọc lóc, đá lởm chởm.

Chu Thánh tìm một vòng, cuối cùng thấy kim quan Hàn Sơn.

Khác với những quan tài đá của các Thủ Lăng Nhân hệ Sơn khác, quan tài của Hàn Sơn làm bằng vàng.

Tuy nhiên, có một lớp đá đang dần bao phủ lấy kim quan.

"Meo, Uông Trực muốn cướp thân thể của Hàn Sơn, cơ thể hắn sẽ hồi phục rất nhanh," Lưu Ly nói.

"Cơ thể có thể hồi phục, nhưng liệu hắn còn có thể tỉnh lại không?" Chu Thánh lo lắng điểm này.

Người chết hóa cương thi là vì trong miệng và trong ngực còn vướng một hơi khí.

Luồng khí này nếu là cương khí thì sau khi chết sẽ hóa thành huyết thi; nếu là oán khí, hận khí thì sẽ hóa thành cương thi thường.

Người càng mạnh chết đi, cương thi hóa thành càng mạnh.

Tất nhiên không phải ai chết cũng hóa cương, có người chết đi cơ thể xả hết khí, sẽ không hóa cương thi, trừ khi lúc sống đã được xử lý đặc biệt hoặc cố tình giữ lại một hơi khí.

Hơn nữa, muốn sau khi chết vẫn có ý thức thì phải giữ được sự tỉnh táo và linh tính lúc lâm chung, mà linh tính này sẽ tiêu tán dần.

Hàn Sơn chết đi sống lại, hóa thành cương thi để gánh vác tất cả thay cho Chu Thánh.

Nhưng đồng thời, việc đó cũng làm tan đi luồng khí trong ngực

hắn.

Có tỉnh lại được hay không thì khó nói.

“Meo, hắn ở đây từ từ hồi phục, chắc là được thôi,” Lưu Ly phỏng đoán.

Cô cũng không hiểu rõ lắm, nhưng cảm giác chắc không có vấn đề.

“Ừ.” Chu Thánh khẽ gật đầu.

“Đại nhân!” Đột nhiên, một giọng nói trầm hồn vang lên.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, thấy một ngọn núi lớn xuất hiện sau lưng mình.

“Ngươi chết ở đâu thế?” Chu Thánh buột miệng hỏi.

Anh biết người gọi mình là Thủ Lăng Nhân Sơn chi nhất mạch đời đầu (Sơ đại Sơn).

“Đại nhân, ta táng trong núi,” Sơ đại Sơn nói.

Chu Thánh nhìn ngọn núi trước mắt, lập tức hiểu ra.

“Ngươi có gì muốn nói?” Chu Thánh hỏi.

“Không có gì muốn nói, ta chỉ ra gặp Đại nhân chút thôi,” Sơn tiếp lời.

Chương 218

Giọng hắn vô cùng trầm đục, Chu Thánh đã tự não bổ ra bộ dạng của hắn: đầu óc ngu si, tứ chi phát triển.

Trong bảy nhánh Thủ Lăng Nhân, thông minh nhất là nhánh Lâm (Rừng), ngốc nhất là nhánh Sơn.

Sức mạnh của họ rất lớn nhưng trí thông minh lại không đủ.

Thông thường họ sẽ phối hợp hành động cùng nhánh Lâm.

Thổ sinh Mộc.

Nhánh Sơn phối hợp với nhánh Lâm có thể bùng nổ sát chiêu rất mạnh.

Hơn nữa tâm tư họ đơn giản, không có ý xấu, càng dễ bị nhánh Lâm điều khiển.

Tất nhiên, nhánh Sơn cũng là tự nguyện.

"Ngươi nghỉ ngơi đi, có việc ta sẽ gọi," Chu Thánh chẳng buồn hỏi chuyện hắn.

Hắn cái gì cũng không biết, hỏi cũng bằng thừa.

"Đại nhân, hay là ngài đưa ta ra ngoài đi dạo chút đi, ta thực sự nhịn hết nổi rồi." "Ta cảm ứng được bên trên có người đến, ta có thể giúp ngài đối phó bọn chúng," Sơn nói tiếp.

Chu Thánh: "..." Bảo sao người ta nói nhánh Sơn không có não, không phải là không có lý do.

Thủ Lăng Nhân chỉ có thể thức tỉnh một lần.

Sơn bây giờ mà ra ngoài thì sau này thức tỉnh thế nào?

Giờ chưa phải lúc họ thức tỉnh.

“Sơn, ngươi thành thật nằm đó đi, khi nào cần ta sẽ triệu hồi ngươi,” Chu Thánh bảo hắn.

“Cũng phải, lũ kiến hôi bên trên, giải quyết cái một là xong,” Sơn thản nhiên nói, chẳng hề để Thiên Tôn Hội bên trên vào mắt. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ tám.

Chiến đấu diễn ra ác liệt.

Nhưng theo thời gian, những thành viên Thiên Tôn Hội đã uống thuốc dần dần đuối sức.

Ban đầu họ còn có thể chống lại Vong Linh Quân, nhưng càng đánh về sau càng vô lực.

“Grào!” Sau tiếng rồng gầm, sức mạnh Vong Linh Quân lại được tăng cường.

Trường đao vung xuống, đầu người rơi xuống đất.

Thất Dương Tôn Giả cũng không đợi nữa, trực tiếp hạ lệnh: “Ra tay, diệt bọn chúng.” Các Thất Dương Tôn Giả khác đồng loạt ra tay tấn công Vong Linh Quân.

Lần này đến năm người, trong đó bốn người là người nước ngoài, một người là người An Lạc.

Hắn tên Ngô Lục Giáp, người đầu đời nhà Thanh, là cháu chắt của Bình Tây Vương Ngô Tam Quế - một trong Tam Phiên lúc bấy giờ.

Khi xưa Ngô Tam Quế ủng binh tự trọng, tự xưng là Chu, lập làm Hoàng đế.

Tuy cuối cùng vẫn bị Khang Hi tiêu diệt, nhưng những thân tín còn sót lại của ông ta vẫn còn.

Những thân tín này trải qua mấy đời, vẫn còn lại vài nghìn người.

Vài nghìn người này đi theo Ngô Lục Giáp, bái nhập Thiên Tôn Hội, trở thành một phương thế lực của hội.

Đồng thời, Ngô Lục Giáp cũng là gia chủ Ngô gia trong Thiên Tôn Hội, địa vị tương đương với Uông Trực năm xưa.

Chỉ khác là Uông Trực nằm trong mộ, còn hắn thì vẫn luôn sống.

Tuy nói đã thay mấy cái xác phàm, nhưng ý thức của hắn vẫn luôn được bảo lưu, nói một là một trong Thiên Tôn Hội.

Bốn Thất Dương Tôn Giả còn lại không có bối cảnh gì trong Thiên Tôn Hội, cũng không có gia tộc nối dõi, nên lần này đến đây toàn quyền do Ngô Lục Giáp chỉ huy.

Ngô Lục Giáp trước tiên cho thuộc hạ tiêu hao Vong Linh Quân, cuối cùng mới để bốn người kia ra tay diệt gọn.

"Vong Linh Quân, kết trận!" Một vong linh dẫn đầu hét lớn, tất cả Vong Linh Quân nhanh chóng hợp lại, xuống ngựa, giơ cao bội đao Thủ Lăng Nhân, tụ lại một chỗ nhất trí đối ngoại.

Bốn Thất Dương Tôn Giả mỗi người đứng một góc, rút ra bốn cây gậy cắm xuống đất, thúc giục cương khí hóa thành bình chướng, nhốt Vong Linh Quân vào giữa.

Nhưng Vong Linh Quân lúc này đã kết trận hình, giống như một con nhím, ai lao vào cũng sẽ bị đâm thủng người.

Ngô Lục Giáp nhìn trận hình của họ, khóe miệng khẽ nhếch: "Quân trận cổ đại sao?" Hắn lấy ra tám lá cờ màu sắc khác nhau, ném cho thuộc hạ.

"Kết quân trận, chủ công!" Ngô Lục Giáp vung tay, hơn bốn trăm người còn lại chia thành từng nhóm năm mươi người, phối hợp lẫn nhau.

Hai trăm người tấn công tầm xa tiêu hao, hai trăm người áp sát giết địch.

Vong Linh Quân thì co cụm lại, ở giữa còn một trăm kỵ binh trên ngựa, sẵn sàng xông ra tấn công bất cứ lúc nào.

"Giết!" Ngô Lục Giáp khẽ phất tay, vô số hỏa lực lập tức oanh tạc về phía Vong Linh Quân.

"Uỳnh uỳnh uỳnh..." Vũ khí nóng họ mang theo dội bom từ xa.

Những kẻ cận chiến cũng nhanh chóng lao vào sau khi pháo hỏa ngừng lại.

Vong Linh Quân phòng ngự toàn diện, chỉ lộ ra trường đao tùy ý công kích.

Chiến tranh cổ đại thực ra rất đơn giản.

Chính là bày trận thế, xung kích lẫn nhau.

Trận hình bên nào loạn, bên đó thua.

Lúc này Vong Linh Quân thà bị động phòng thủ chứ không chịu tự loạn trận cước.

Ngô Lục Giáp thấy tấn công không hiệu quả, cũng lười dây dưa.

Hắn lấy ra một chiếc Soái ấn, ném ra ngoài.

Trong nháy mắt, uy áp cường đại bao trùm lên đỉnh đầu Vong Linh Quân.

"Trấn!" Ngô Lục Giáp thúc giục cương khí, trấn áp Vong Linh Quân dưới Soái ấn.

Soái ấn này là do tổ phụ Ngô Tam Quế của hắn để lại, năm xưa tổ phụ hắn dùng nó để hiệu lệnh thiên binh vạn mã.

Nay tuy thời thế đã qua, hắn không thể hiệu lệnh ngàn quân, nhưng

Soái ấn đã qua tế luyện có thể dùng như một món vũ khí.

Đối với người sống có thể không mấy hiệu quả, cùng lắm chỉ gây chút áp bách, nhưng đối với những vật âm hàn như vong linh huyết thi thì lại có hiệu quả kỳ diệu.

Soái ấn lơ lửng trên không, Vong Linh Quân bị ép đến mức hoàn toàn không thể cử động.

"Tấn công!" Ngô Lục Giáp lại ra lệnh.

Thuộc hạ của hắn lại đột kích, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự tuyệt đối của Vong Linh Quân.

Bốn vị Thất Dương Tôn Giả phải duy trì phong tỏa nên cũng không thể ra tay.

Đám Địch Mạn Ba dù tham gia tấn công cũng vô dụng, căn bản không phá nổi phòng ngự.

"Đại nhân, nếu muốn cưỡng ép công phá thì cần tốn rất nhiều thời gian," Địch Mạn Ba lui về, đứng dưới Ngô Lục Giáp bẩm báo.

Ngô Lục Giáp ánh mắt khẽ ngưng tụ, khẽ quát: "Theo ta ra tay!" Nói xong, hắn xách một cây trường thương, liên hợp với bốn người kia cùng vây giết.

"Quân trận, Thủ!" Vong Linh Quân phòng ngự toàn diện, ngọn lửa hội tụ thành một khối, từng lớp tường đất xuất hiện che chắn trước mặt.

Trong tường đất còn xen lẫn dây leo, tăng thêm độ dẻo dai.

Năm vị Thất Dương Tôn Giả đều có thực lực Tông Sư.

Bốn người tấn công từ bốn hướng, trực tiếp chém toạc liệt hỏa, đạp nát tường đất.

Ngay sau đó, Ngô Lục Giáp từ trên không, chân đạp Soái ấn giáng

xuống.

“Rầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, phòng ngự tuyệt đối của Vong Linh Quân bị phá giải trực tiếp. *** Trong lòng đất, tầng thứ ba.

Chu Thánh nghe thấy động tĩnh lớn vọng xuống từ bên trên, có chút lo lắng.

Thực lực Vong Linh Quân thì anh tin tưởng, nhưng người của Thiên Tôn Hội thủ đoạn vô biên, trong đó không thiếu những cường giả Tông Sư một mình địch trăm người.

Thực lực Vong Linh Quân, Chu Thánh đã xem qua, đều ở khoảng Tiên Thiên tiền - trung - hậu kỳ.

Đối phó với kẻ yếu hơn chút thì được, nhưng đối phó với Tông Sư... căn bản không cùng đẳng cấp.

Chương 219

“Vong Linh Quân không đánh lại bọn chúng đâu, hay là để ta ra ngoài đi,” Sơn có chút nằm không yên.

Hắn cảm ứng được Vong Linh Quân không đấu lại người của Thiên Tôn Hội.

Chu Thánh do dự.

Vong Linh Quân là một đội quân rất mạnh, điều này không thể chối cãi.

Nhưng họ hoàn toàn không có thực lực ứng đối với Thiên Tôn Hội, họ thiếu một vị tướng lĩnh.

Anh có thể thống lĩnh họ đối phó Thiên Tôn Hội, nhưng như vậy sẽ làm chậm tiến độ thám hiểm của anh.

“Không cần vội, nơi này là Thủ Lăng Cổ Lâu.

Người thiết kế năm xưa đã giấu rất nhiều thứ trong này,” giọng nói nho nhã của Lâm (Rừng) vọng xuống từ không trung.

“Hả?

Giọng của Lâm lại có thể truyền xuống đây?” Chu Thánh có chút ngạc nhiên.

Mỗi tầng trong lòng đất đều bị ngăn cách, căn bản không thể xuyên thấu.

“Ta nhàn rỗi không có việc gì làm nên tán gẫu với Lâm, ngài nhìn bên trên xem có phải có một ngôi sao không?” Chu Thánh ngẩng đầu nhìn, quả nhiên có một ngôi sao.

“Đó thực ra không phải sao, mà là cái lỗ do ta chọc thủng, có cái lỗ

này ta mới có thể giao lưu với ngài," Sơn dương dương tự đắc.

Nằm trong quan tài chán quá thì tìm bạn tán gẫu.

Các đời Thủ Lăng Nhân nhánh Sơn đều làm bạn với nhánh Lâm.

Đây là tập tục truyền thống.

"Sơn, ngươi có biết kết cục của việc phá hoại Thủ Lăng Cổ Lâu không?" "Kết cục gì?" "Ngươi nghĩ sao?" "Hầy, chỉ là một cái lỗ thôi mà, cho dù Khương Công biết, ngài ấy cũng không phát hiện ra đâu, hơn nữa ngài ấy..." "SƠN!!!" Lâm gầm lên một tiếng giận dữ, ngắt lời Sơn.

Sơn cũng ý thức được mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng.

Chu Thánh nhìn chằm chằm vào ngọn núi trước mặt, hạ thấp giọng: "Nói tiếp." "Cái đó... ta còn có việc." "Ta bảo ngươi nói tiếp!" "Ta nhân danh Âm Dương Song Mạch, ra lệnh cho ngươi nói ra sự thật!" Chu Thánh rút kiếm Thái A, chỉ thẳng vào ngọn núi phía trước.

Tuy anh không biết mình thuộc nhánh nào trong Âm Dương Song Mạch, nhưng trước khi nhánh kia xuất hiện, anh có thể đại diện cho cả hai!

Sơn nhìn kiếm Thái A trước mắt, không thể không phục tùng mệnh lệnh.

"Đại nhân thứ lỗi, không phải ta không dám nói, mà là nói ra phạm kỵ húy," Sơn thành thật khai báo.

"Đại nhân, Sơn vừa nãy là..." "Câm miệng!" Lâm còn muốn che giấu cho Sơn, nhưng bị Chu Thánh quát lạnh ngắt lời.

Sơn bất lực, run rẩy nói: "Đại nhân, Thủ Lăng Cổ Lâu thực ra là do Khương Công xây dựng, bản ý là để cho chúng ta nghỉ ngơi." "Nhưng ngài ấy lại xây thêm chín tầng dưới đất, nói là đợi sau khi

chúng ta chết, chôn cất trong lòng đất, tương lai có thể phục tô một lần." "Nhưng, Khương Công sau khi chết, cũng táng nhập chín tầng dưới đất, và là ở tầng thứ chín." Sơn đem hết những gì mình biết kể ra.

"Cho nên, tầng dưới cùng là Khương Công?" "Đúng," Sơn gật đầu.

"Vậy tầng thứ tám dưới đất thì sao?" Chu Thánh hỏi tiếp.

"Đó là Âm Dương hai mạch." "Có người không?" Chu Thánh hỏi vào điểm mấu chốt.

Sơn không trả lời.

"Ta không muốn hỏi lại lần thứ hai," ngữ khí Chu Thánh càng thêm lạnh lùng.

"Ta không biết, Đại nhân ngài cũng hiểu mà, phàm là Thủ Lăng Nhân chết đi đều sẽ được truyền tống xuống từ đài tế đặc thù.

Người được truyền xuống sẽ trực tiếp vào tầng thuộc về mạch của mình, căn bản không xuất hiện." Sơn vội vàng giải thích.

Lúc này trong lòng hắn toàn là hối hận.

Vì lỡ miệng mà hại mình phải tiết lộ một số cơ mật.

Những chuyện này không phải hắn không muốn nói, mà là không dám nói.

Khương Công thiết lập ra họ, đồng thời cũng răn dạy, bất luận là ai hỏi cũng không được tiết lộ sự tồn tại của ngài ấy.

Càng không được tiết lộ chín tầng dưới đất.

Ngài ấy dường như đang thủ hộ thứ gì đó.

Bảy mạch là đạo rào cản thứ nhất, Âm Dương Song Mạch là cánh

cửa, cuối cùng mới là ngài ấy.

Chu Thánh hạ kiếm, nhìn sang Lưu Ly.

“Em nói năm xưa các Thủ Lăng Nhân mạt đại (đời cuối) từng đến Thủ Lăng Cổ Lâu, bọn họ đến làm gì?” Chu Thánh hỏi.

“Ưm...

Bọn họ... bọn họ... bọn họ là...” Lưu Ly ấp úng, không biết nên nói thế nào.

“Em cũng định không nói gì sao?” “Bọn họ đến để thám hiểm,” Lưu Ly nói thẳng.

“Anh hiểu mà, thân là Thủ Lăng Nhân, ai chẳng muốn biết Thủ Lăng Cổ Lâu trông như thế nào?” “Vậy họ tra được gì?” “Không có gì cả,” Lưu Ly lắc đầu, ngẩng nhìn ngôi sao trên trần.

“Bởi vì có Sơ đại Lâm tồn tại, họ vào cũng không tra được gì.

Ngay cả anh vào cũng chưa chắc biết được gì.” Chủ yếu là do có Lâm.

Ông ta biết tất cả, nhưng cũng đang che giấu tất cả.

Chu Thánh có chút nghi ngờ thân phận thật sự của Lâm.

“Cho nên, Thủ Lăng Cổ Lâu rốt cuộc ẩn chứa cái gì, chỉ có xuống dưới mới biết,” Chu Thánh thì thầm.

“Đại nhân, ta khuyên ngài tốt nhất vẫn không nên thâm cứu thì hơn, để tránh mạo phạm Khương Công,” Lâm khuyên giải.

Suy cho cùng là Khương Công sáng tạo ra Thủ Lăng Nhân, coi như chủ nhân của họ.

Thân là thuộc hạ, mạo muội điều tra cấp trên là đại bất kính.

Chu Thánh trầm mặc.

Đạo lý anh đều hiểu, nhưng anh không chỉ là Thủ Lăng Nhân, anh còn là một thanh niên tốt của thế kỷ 21.

Tư tưởng không bị gò bó, tại sao phải tuân theo cổ lễ?

Đại Thanh vong rồi.

Giờ đề xướng người người bình đẳng!

"Lâm, ta biết ngươi không đơn giản, ngươi không đơn thuần chỉ là Sơ đại Lâm mạch, ngươi chắc chắn còn thân phận khác." Chu Thánh nhìn ngôi sao, anh cảm giác Lâm không đơn giản.

Những kẻ đa trí như yêu quái, chẳng có ai đơn giản cả.

"Đại nhân nói đùa, Lâm chỉ là Sơ đại Lâm mạch mà thôi," Lâm cười nhạt.

Chu Thánh nhìn ngôi sao một lúc rồi quay người dẫn Lưu Ly và Liễu Như Yên rời đi, xuống tầng tiếp theo.

Sơn đợi Chu Thánh đi rồi mới yếu ớt ngẩng đầu nhìn lên không trung.

"Tứ công tử, cậu ấy đã là Thủ Lăng Nhân Âm Dương Song Mạch, vì sao không nói hết cho cậu ấy?" Sơn nghi hoặc khó hiểu.

"Sơn, thời đại thay đổi rồi." "Thiên hạ ngày nay, không còn Thiên tử, không còn quân vương, cũng không còn... lễ chế nữa," Lâm chậm rãi nói.

Sơn nghe vậy liền trầm mặc.

Chu Thánh rời đi, nghi hoặc trong lòng vẫn rất nhiều.

Khương Công còn đó, vậy Thiên tử đâu?

Khương Công ở tầng thứ chín là chết hay còn sống?

Đã sáng tạo ra Thủ Lăng Nhân nhất mạch truyền thừa hàng ngàn

năm, lại lập phương thức truy tìm trường sinh, ông ấy rốt cuộc là người thế nào?

Ông ấy có quen Thiên Tôn không?

Hay nói cách khác, ông ấy và Thiên Tôn có quan hệ gì?

Thiên Tôn là người thời Tần Hán, Khương Công là người thời Tây Chu, hai người cách nhau ngàn năm, hiển nhiên không thể là cùng một người.

Chương 220

Nhưng giữa họ chắc chắn có liên hệ.

“Thôi, đợi vào tầng chín, mọi chuyện sẽ rõ.” Chu Thánh hít sâu một hơi.

Khi sắp xuống dưới, một viên châu màu vàng đất bay vào tay anh.

Đây là thứ Sơn đưa cho anh, có viên châu này có thể cường hóa thực lực bản thân, còn có thể thao túng thổ địa.

Vừa nãy Sơn chỉ mải tán gẫu, quên đưa cho Chu Thánh.

Đợi Chu Thánh đi hắn mới nhớ ra.

Chu Thánh thu lấy viên châu thổ hoàng sắc, đi xuống tầng tiếp theo. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ tám.

Khi trận hình Vong Linh Quân bị đánh tan, Ngô Lục Giáp trực tiếp dùng Soái ấn phong ấn họ lại tầng này.

“Tìm lối vào!” Ngô Lục Giáp hạ lệnh.

Muốn giết Vong Linh Quân quá khó, Ngô Lục Giáp không muốn trì hoãn thời gian.

Hắn không kiên nhẫn đợi lâu như vậy.

Sau khi phong ấn Vong Linh Quân, hắn mới đi đến trung tâm Cửu U Bát Quái.

“Mở được không?” Ngô Lục Giáp nhìn trái phải, hỏi thuộc hạ.

“Phải tìm được quy luật vận chuyển của bát quái mới mở được,” Địch Mạn Ba nói.

“Bát quái?” Ngô Lục Giáp rút một thanh đao, cắm phập vào đường

phân giới ở trung tâm, ngạnh kháng kẹt cứng bát quái đồ đang vận hành.

Sau đó, hắn bảo bốn người kia lại hợp lực, cưỡng ép cạy bát quái ra, mở lối đi xuống tầng dưới.

"Xuống." Ngô Lục Giáp ra lệnh.

Mọi người xếp hàng nhảy xuống.

Khi tất cả đã xuống hết, Ngô Lục Giáp mới nhảy theo.

Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ bảy.

Sau khi mọi người xuống, một bóng lưng xuất hiện trước mặt họ.

"Kẻ nào?" Ngô Lục Giáp tiến lên hỏi.

"Lâm," bóng lưng lên tiếng.

"Các ngươi đi đi, Thủ Lăng Cổ Lâu không phải nơi các ngươi nên vào," Lâm nói tiếp.

"Nếu chúng ta cứ muốn vào thì sao?" Ngô Lục Giáp tiến thêm một bước, xách đại đao chỉ vào bóng lưng phía trước.

"Cơn giận của Thủ Lăng Nhân, các ngươi không chịu nổi đâu," Lâm bình thản nói.

Đây là hình chiếu của ông, ông có thể chiếu bóng lưng mình lên tầng bảy.

Trước đó không hình chiếu là vì người vào là một trong Âm Dương Song Mạch, ông không cần xuất hiện.

"Cơn giận của Thủ Lăng Nhân, chẳng qua cũng chỉ là một đống xác chết mà thôi," Ngô Lục Giáp chẳng hề sợ hãi.

Lâm lắc đầu, than thở: "Ta đã khuyên các ngươi rồi, nếu không nghe thì hậu quả tự chịu." Nói xong, bóng lưng biến mất.

Thay vào đó là dây leo bay múa đầy trời.

“Khu khu dây leo mà đòi cản chúng ta?” Ngô Lục Giáp vung đại đao chém đứt dây leo.

Nhưng trong dây leo ẩn chứa kịch độc. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, lòng đất tầng bốn.

Chu Thánh vừa đáp xuống đã cảm nhận được một luồng khí nóng hầm hập phả vào mặt.

Phóng mắt nhìn quanh, đâu đâu cũng là lửa xanh u uất.

Điều này khiến Chu Thánh có cảm giác như lạc vào địa ngục.

Ngọn lửa tràn ngập mọi ngóc ngách, nơi này là một vùng bình nguyên.

Thủ Lăng Nhân thuộc Hỏa chi nhất mạch chôn cất ở đây đều táng trong lửa.

Lửa Thủ Lăng sẽ không thiêu hủy thi thể họ, ngược lại còn liên tục bảo vệ thi thân.

“Đi sát bên anh,” Chu Thánh dặn dò.

Lửa Thủ Lăng không ảnh hưởng đến Thủ Lăng Nhân, nhưng với người khác thì đó là nhiệt độ cao khủng khiếp.

Liễu Như Yên không có năng lực gì, chỉ là một tử sĩ bình thường, gần như không có khả năng đề kháng ngọn lửa.

“Meo, có bản miêu ở đây, không sao đâu,” Lưu Ly kêu một tiếng, thôi động cương khí trong cơ thể bảo vệ Liễu Như Yên.

Chu Thánh gật đầu, cưỡi Diễm Vương chậm rãi đi trong biển lửa.

Vừa đi được một lúc, vô số liệt hỏa phun trào, lửa Thủ Lăng lan tràn khắp không khí.

Nơi này nghiễm nhiên hóa thành một biển lửa.

“Thử thách ta sao?” Chu Thánh nhận ra người của Hỏa chi nhất mạch đang thử thách mình.

“Hí hí...” Diễm Vương giương cao hai vó trước, mạnh mẽ dẫm xuống.

“Rầm!” Một luồng khí lãng cường đại tỏa ra, ép tất cả ngọn lửa xuống.

Chu Thánh vung kiếm, lửa Thủ Lăng lập tức bị anh thao túng.

Một viên châu màu đỏ rực bay ra từ trong liệt hỏa, lơ lửng trước mặt Chu Thánh.

“Hỏa chi nhất mạch không chịu ra gặp ta sao?” Chu Thánh nhìn về phía ngọn lửa cháy mạnh nhất.

“Đại nhân, Hỏa không có gì để nói, cũng không biết phải nói gì, Đại nhân cứ xuống tầng tiếp theo đi,” Sơ đại Hỏa chi nhất mạch lên tiếng.

Giọng hắn đầy vẻ kiêu ngạo và nóng nảy.

Hắn ẩn trong lửa, chẳng có gì để nói với Chu Thánh.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi đến trước ngọn lửa, qua ánh lửa có thể lờ mờ thấy Sơ đại ‘Hỏa’ đang nằm bên trong.

Nhưng chỉ thấy được thân hình, còn lại hoàn toàn không rõ, trừ khi dập tắt triệt để lửa Thủ Lăng.

“Đại nhân, ngài muốn hỏi gì?” Giọng của Hỏa xuyên qua liệt hỏa truyền ra.

“Thiên Tôn sẽ quay lại, ngươi phục tô đi, đi diệt hắn,” Chu Thánh thản nhiên nói rồi cưỡi ngựa định đi.

Hắn đã không chịu nói chuyện tử tế thì dậy sớm mà làm việc đi.

Chu Thánh sẽ không chiều hắn.

"Đại nhân, ngài xác định muốn ta phục tô hôm nay?" Hỏa mang theo nghi ngờ hỏi lại.

"Đúng, bước ra từ trong lửa, dẫn theo Vong Linh Quân, tiêu diệt Thiên Tôn Hội!" Chu Thánh nói không chút lưu tình.

Ngươi có cuồng ngạo đến đâu cũng phải nghe ta phân phó.

"Đại nhân, ta vẫn chưa đến lúc phục tô," Hỏa nói tiếp, giọng có chút nhún nhường.

"À, thế sau này ngươi phục tô cũng không cần ngươi nữa," Chu Thánh nói xong, vung kiếm chỉ vào Hỏa.

"Ta nói lại lần nữa: Phục tô, đối phó Thiên Tôn Hội!" "Tuân mệnh!" Hỏa đáp một tiếng, đứng dậy từ trong ngọn lửa Thủ Lăng.

Liệt hỏa nồng đậm bao bọc lấy hắn, lửa hóa thành một thanh trường đao nằm trong tay hắn.

Khí tức cường đại trên người hắn tỏa ra, người cũng dần dần tỉnh lại.

"Đại nhân, tính khí hắn xưa nay vẫn thế, nếu có mạo phạm ngài, ta thay mặt hắn bồi tội với ngài," giọng của Lâm đột nhiên vang lên, khuyên giải Chu Thánh.

Chu Thánh bỏ ngoài tai, không thèm để ý đến giọng nói của Lâm.

"Đại nhân, để Hỏa phục tô vào ngày khác đi, hắn có thể cùng ngài tiêu diệt Thiên Tôn Hội," Lâm lại nói.

Chu Thánh chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên không trung, âm trầm nói: "Lâm, tay ngươi vươn dài quá rồi đấy." "Tứ công tử, không sao đâu," Hỏa ngẩng đầu nói.

Tứ công tử?

Chương 221

Cùng là Sơ đại Thủ Lăng Nhân, Hỏa lại gọi ông ta là Tứ công tử?

Xem ra Lâm này còn phức tạp hơn nhiều so với những gì anh tin tưởng.

Sơ đại Thủ Lăng Nhân dùng tên đều là danh hiệu.

Tên thật của họ có lẽ chỉ có Khương Công và chính họ biết.

Mà Hỏa vô tình gọi ra "Tứ công tử", khiến Chu Thánh có mục tiêu để tra cứu.

"Đại nhân, ta tự bạo thân phận đổi lấy việc Hỏa không phục tô, được không?" Lâm đưa ra điều kiện trao đổi.

Ông không muốn nhìn người bạn cũ phục tô sớm rồi chết sớm.

"Không cần thiết," Hỏa trực tiếp từ chối.

Chu Thánh vốn còn đang do dự, nghe Hỏa nói vậy thì hết do dự luôn.

"Không cần, ta không hứng thú với thân phận của ngươi," Chu Thánh nói thẳng.

Hỏa đi đến bên cạnh Chu Thánh, không ngẩng đầu, cũng không nói chuyện.

Hắn dừng lại vài giây rồi rời đi.

Chu Thánh cũng không nói gì với hắn, cứ để hắn đi.

"Meo, tính cách Hỏa chi nhất mạch chính là như vậy, thô lỗ bá đạo," Lưu Ly lên tiếng.

"Em đang cầu tình cho hắn sao?" Chu Thánh nhàn nhạt hỏi.

“Meo, đương nhiên không phải,” Lưu Ly nói, quay đầu nhìn Hỏa đang rời đi, nhỏ giọng: “Tính tình hắn rất thối, năm xưa lúc bọn em đến, bị hắn hành cho bán sống bán chết.

Cũng chỉ có anh mới hàng phục được hắn.” Cô luôn đứng về phía Chu Thánh, bất luận đối mặt với ai.

“Ừ.” Chu Thánh khẽ gật đầu, ngẩng nhìn vách tường đỏ rực, chậm rãi nói: “Lâm, ta biết ngươi biết rất nhiều thứ.

Ngươi không nói, ta cũng sẽ điều tra rõ ràng.” Lâm trầm mặc, không biết nên nói gì.

Âm Dương Song Mạch là chủ của bảy mạch, địa vị chỉ đứng sau người sáng lập Khương Công.

Ngài ấy muốn ngươi phục tô, ngươi không thể không phục tô.

Trừ khi Khương Công còn tại thế, bằng không ai cũng không thể làm trái mệnh lệnh của Âm Dương Song Mạch.

“Đi.” Chu Thánh cưỡi ngựa, dẫn theo Lưu Ly và Liễu Như Yên đi xuống tầng tiếp theo.

“Đại nhân,” Lâm đột nhiên gọi.

Chu Thánh dừng bước, không ngẩng đầu.

“Thực sự không còn đường lui sao?” Lâm hỏi.

Ông vẫn muốn tranh thủ cho Hỏa một chút.

Bây giờ phục tô, đánh bại Thiên Tôn Hội xong Hỏa cũng chắc chắn phải chết.

Hơn nữa đối phó Thiên Tôn Hội, Vong Linh Quân và cơ quan chín tầng trên hoàn toàn đủ dùng.

Chu Thánh không trả lời, trực tiếp cưỡi ngựa rời đi. *** Thủ Lăng

Cổ Lâu, tầng thứ bảy.

Độc dịch chảy ra từ dây leo, mang tính ăn mòn nồng đậm, có thể hủ thực mọi thứ.

"Vận chuyển cương khí, chống lại độc dịch," Ngô Lục Giáp hạ lệnh.

Nhưng gai ngược trên dây leo một khi cứa rách da, độc tố sẽ xâm nhập cơ thể, ô nhiễm cương khí, khiến cương khí trong người không thể ngưng tụ.

Tầng này là tầng do Lâm tham gia thiết kế, không dễ công phá như vậy.

Ngô Lục Giáp đứng trên cao, hô lớn: "Dùng lửa đốt!" Đám đông lấy súng phun lửa ra đối phó với dây leo.

Dây leo co rút về trong vách tường, nhưng độc dịch lại theo vách tường chảy xuống.

"Tìm lối ra, luyện hóa độc dịch," Ngô Lục Giáp nói xong, nhìn về phía một người tóc xám mắt xanh, mặc áo bào đen rách rưới.

"Cổ Nhĩ Hách, giao cho ông." "Không vấn đề," Cổ Nhĩ Hách cười nói, lấy ra một bình chất lỏng màu xanh lam từ trong ngực.

Hắn là một giả kim thuật sĩ phương Tây, thủ đoạn vô cùng thần bí.

Sau khi lấy chất lỏng màu xanh ra, hắn cho thêm một ít bột phấn đặc thù vào.

Chất lỏng xanh lam nhanh chóng tràn ra, hóa thành dạng bọt biển phun trào.

"Bọt biển này có thể hấp thụ độc dịch, rất nhanh sẽ không sao nữa," Cổ Nhĩ Hách cười khẩy.

Ngô Lục Giáp khẽ gật đầu, đang định mở miệng thì đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

"Không hay, Soái ấn của ta bị ai đánh vỡ rồi!" Ngô Lục Giáp sắc mặt khó coi. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ tám.

Toàn thân bao phủ trong lửa, Sơ đại Hỏa đấm một quyền làm nổ tung Soái ấn đang trấn áp Vong Linh Quân.

Soái ấn bị phá, trên người Vong Linh Quân lập tức bùng lên lửa Thủ Lăng.

Họ đứng dậy, cúi người hành lễ với Hỏa.

"Cảm tạ Hỏa mạch đại nhân tương trợ!" "Theo ta, nghênh chiến Thiên Tôn Hội!" Hỏa ngưng vọng nhìn Vong Linh Quân.

"Rõ!" Vong Linh Quân lên ngựa, liệt đội sẵn sàng.

Hỏa nghịch chuyển Cửu Cung Bát Quái, dẫn Vong Linh Quân giết xuống dưới.

Bên dưới, Ngô Lục Giáp cảm nhận được Soái ấn bị đánh nổ, lập tức chuẩn bị nghênh chiến.

Khi thấy người phủ đầy lửa đáp xuống, sắc mặt hắn khẽ biến.

"Thủ Lăng Nhân Hỏa chi nhất mạch?" Hỏa không đôi co, đao lửa vung lên, Vong Linh Quân tức thì kết trận.

Ngô Lục Giáp cũng không dài dòng, ra lệnh: "Ta đối phó Thủ Lăng Nhân, các ngươi vây khốn Vong Linh Quân." Nói xong, hắn vung khảm đao chém về phía Hỏa.

Hỏa giơ thanh trường đao ngưng tụ từ lửa Thủ Lăng lên đỡ.

"Keng!" Trường đao lửa vỡ tan trong nháy mắt, lửa Thủ Lăng phiêu đãng trong không trung như những cánh hoa, rơi xuống người Ngô Lục Giáp.

Hắn vội cởi áo khoác ngoài vứt đi, lúc này mới không bị lửa thiêu đốt da thịt.

Nhưng trên không vẫn còn rất nhiều đốm lửa bay lơ lửng.

"Đừng chạm vào lửa!" Ngô Lục Giáp vội hô.

Những người khác nhao nhao né tránh lửa thiêu, nhưng ngọn lửa vỡ vụn giống như tơ liễu bay theo gió, đâu đâu cũng có, căn bản không tránh khỏi.

Hỏa ngưng tụ lại một thanh trường đao mới, phát động tấn công Ngô Lục Giáp.

Lần này hắn phục tô, bắt buộc phải tiêu diệt toàn bộ Thiên Tôn Hội, nếu không sự phục tô của hắn sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

Ngô Lục Giáp không dám cứng đối cứng với Hỏa.

Hắn nhận ra Thủ Lăng Nhân Hỏa chi nhất mạch trước mắt có thủ đoạn vô cùng đa dạng.

Mình chém vỡ vũ khí của hắn, ngược lại sẽ khiến phe mình rơi vào thế bị động.

Bên kia, khí thế của Hỏa không ngừng leo thang, lửa Thủ Lăng cháy hừng hực.

Lửa thiêu xuyên qua bọt biển trên mặt đất, dẫn nổ độc dịch.

Độc dịch bốc hơi khiến không khí ẩn chứa độc tố trí mạng.

"Nín thở," Ngô Lục Giáp hét lên rồi tiếp tục dây dưa với Hỏa, kìm chân hắn.

Nhưng Hỏa thấy Ngô Lục Giáp không tấn công mình liền quay đầu giết sang hướng khác.

Người của Thiên Tôn Hội nối đuôi nhau ngã xuống, hóa thành tro

bụi dưới đòn công kích của Hỏa.

Hắn đã phục tô, không ai có thể cản bước chân hắn.

“Cổ Nhĩ Hách, dập tắt lửa của hắn,” Ngô Lục Giáp vội ra lệnh.

Giả kim thuật sĩ Cổ Nhĩ Hách lấy ra một bình chất lỏng màu xanh đục từ trong túi, hắn lấy một ít bọt biển dính lửa Thủ Lăng ném vào chất lỏng.

Chương 222

Lửa Thủ Lăng lập tức tắt ngấm.

Sau một hồi thử nghiệm, hắn đổ một phần chất lỏng xuống đất.

Chất lỏng chảy lan ra, dập tắt lửa trên mặt đất trước.

Hắn giữ lại một nửa, định tạt vào người Hỏa để dập tắt lửa trên người đối thủ.

Ba vị Thất Dương Tôn Giả khác đồng thời ra tay hạn chế hành động của Hỏa, tạo cơ hội cho Cổ Nhĩ Hách.

Cổ Nhĩ Hách cầm chất lỏng tạt thẳng vào người Hỏa.

Lửa Thủ Lăng trên người Hỏa tạm thời tắt ngấm, lộ ra chân thân bên trong.

Toàn thân hắn có làn da màu đồng cổ, tóc dựng đứng như cạnh sắc.

"Cùng lên!" Ngô Lục Giáp tìm thấy sơ hở, liên hợp mấy người đồng thời tấn công Hỏa.

"Uỳnh uỳnh uỳnh..." Vô số đòn công kích giáng xuống, trực tiếp đánh vỡ thân thể Hỏa.

Máu tươi màu đỏ sẫm chảy ra từ cơ thể Hỏa, trong nháy mắt hóa thành lửa Thủ Lăng màu xanh u lam.

"Phần Thiên!" Hỏa gầm lớn một tiếng, vô số liệt hỏa lấp đầy toàn bộ tầng bảy Thủ Lăng Cổ Lâu.

Hắn lấy máu bản thân làm vật dẫn, lôi kéo lửa Thủ Lăng thiêu hủy tất cả.

Vong Linh Quân phòng ngự toàn diện, thúc giục lửa Thủ Lăng của

mình phối hợp với Hỏa để thiêu đốt.

Biển lửa nghiễm nhiên bao phủ mọi thứ.

Chỉ còn tiếng thảm thiết thỉnh thoảng vang lên. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ năm.

Nhóm Hồ Bát Nhất vừa xuống đã cảm nhận được hơi nóng hầm hập.

"Nóng quá," Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán.

"Nơi này chắc là địa bàn của Hỏa chi nhất mạch, mọi người cẩn thận chút," Hồ Bát Nhất nói.

Lửa có thể thiêu hủy tất cả, bọn họ chưa bắt đầu tu luyện, không thể chống lại lửa Thủ Lăng Nhân.

"Mau tìm đồ Tổ sư gia để lại rồi đi thôi, chỗ này như cái lò lửa, không phải chỗ cho người ở," Vương Bàn Tử liên tục cằn nhằn.

Quá nóng, người bình thường không thể chịu nổi.

Vương Bàn Tử một thân đầy mỡ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Hồ Bát Nhất nhìn quanh quất tìm kiếm đồ vật Tổ sư gia để lại.

Anh nhìn thấy rồi.

Đó là một viên gạch bị nung đỏ rực, bên trên có ấn ký Mạc Kim Giáo Úy.

Hồ Bát Nhất nhìn con đường bị nung đỏ rực phía trước, lấy một chai nước từ trong túi ném qua.

"Xèo xèo xèo..." Nước trong chai bốc hơi trong nháy mắt.

"Chà, thế này đi qua kiểu gì?" Vương Bàn Tử nhìn viên gạch bốc khói trắng, lại nhìn đống mỡ trên người mình.

Nếu ngã lên đó, e rằng chín ngay lập tức.

“Tôi cảm giác Tổ sư gia đang làm khó chúng ta, để đồ ở chỗ này ai mà lấy được?” Vương Bàn Tử lầm bầm.

Hồ Bát Nhất nhìn viên gạch nung đỏ bên trên, lại nhìn những viên gạch trước mặt.

Anh nhắm mắt, sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó lấy la bàn kim châm từ trong túi ra.

“Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan; Quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hiển!” Niệm xong khẩu quyết, kim trên la bàn chuyển động.

Hồ Bát Nhất bước ra một bước, nhưng bị Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ kéo lại.

“Hồ ca, anh tuyệt đối đừng làm bừa,” Vương Bàn Tử vội nói.

“Chúng ta còn chưa rõ cách dập lửa, mạo muội đi vào sẽ bị tan chảy đấy,” Dương Tuyết Lỵ lo lắng.

“Không sao, Tổ sư gia đã để đồ ở đối diện thì nhất định có để lại đường đi,” Hồ Bát Nhất nói, gạt tay Vương Bàn Tử ra.

Dương Tuyết Lỵ cũng buông tay, cô tin tưởng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nương theo hướng kim la bàn chỉ, bước ra một bước.

Anh giẫm lên sàn nhà nung đỏ, chậm rãi tiến lên.

Sàn nhà tuy nóng nhưng không làm anh bốc cháy.

Hồ Bát Nhất đi rất chậm, mỗi bước đi đều phải nhìn la bàn.

Dưới sự chỉ dẫn của la bàn, anh từng bước tiếp cận viên gạch đỏ rực.

Nhìn viên gạch nung đỏ, Hồ Bát Nhất không do dự, trực tiếp đưa

tay ra lấy.

Mạc Kim Phù trên cổ anh phát huy tác dụng, một luồng khí mát lạnh tràn vào lòng bàn tay, kháng lại nhiệt độ liệt hỏa.

Hồ Bát Nhất lấy Mạc Kim Phù xuống, đập vỡ viên gạch.

Bên trong viên gạch là một món đồ rất độc đáo.

Hơi giống dao găm nhưng có hình trăng lưỡi liềm, hơn nữa thông thể tinh xảo trong suốt.

Hồ Bát Nhất cầm nó ra, một luồng khí ấm áp chạy dọc toàn thân.

"Đây là cái gì?" Hồ Bát Nhất có chút không hiểu, nhưng vẫn cầm đồ vật quay lại.

Ngay khi anh cầm món đồ quay về, ngọn lửa xung quanh toàn bộ biến mất.

"Để tránh nóng?" Hồ Bát Nhất nhìn món đồ trong tay, lại nhìn bốn phía, dường như đã hiểu công dụng của thứ này. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, lòng đất tầng năm.

Chu Thánh vừa bước vào đã đứng trên mặt nước.

Không có ánh đèn chiếu rọi, làn nước trong vắt trông như bị nhuộm một lớp mực tàu, đen kịt vô cùng.

Không gian tầng này mặt nước chiếm đến hai phần ba, mang lại cảm giác áp bách và cô độc nồng đậm.

Nếu tâm lý yếu một chút có thể sẽ không chịu nổi hoàn cảnh nơi đây.

"Ùng ục..." Mặt nước phía trước đột nhiên sủi bọt, cứ như bị đun sôi.

Chu Thánh dừng lại, lẳng lặng chờ đợi.

Tầng Thủ Lăng Nhân này là Thủy chi nhất mạch.

Theo lời Lưu Ly, người của Thủy chi nhất mạch đều khá dịu dàng.

Bọt nước càng lúc càng nhiều, từ giữa dòng nước, một người nước (Thủy nhân) từ từ ngưng tụ thành hình.

Thủy nhân trông như thạch rau câu, rất đàn hồi và đáng yêu.

"Sơ đại Thủy chi nhất mạch Thủ Lăng Nhân, cận kiến Đại nhân!" Thủy nhân quỳ một chân xuống đất, một tay đặt lên ngực.

Giọng nói của người này có chút mềm mại, thiên về trung tính không phân biệt nam nữ, nhưng quả thực rất dịu dàng.

"Đứng lên đi," Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Thủy nhân đứng dậy, nói: "Đại nhân thứ tội, cơ thể ta còn đang say ngủ, tạm thời không thể ra ngoài đích thân nghênh tiếp!" "Không sao." Chu Thánh phất tay.

Thái độ của Thủy nhân có thể coi là tốt nhất trong số các mạch.

Người ta đã dễ nói chuyện thế này, Chu Thánh cũng không thể đi làm khó họ.

Trong bảy mạch Thủ Lăng Nhân, chỉ có Hỏa chi nhất mạch là gai góc nhất.

Thủy nhân dùng hai tay vục một ít nước, nước trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một viên châu trong suốt không màu.

"Đại nhân, đây là Thủy Châu." Thủy nhân khẽ vung tay, Thủy Châu bay vào tay Chu Thánh.

Chu Thánh đưa tay nắm lấy, viên châu khá mềm mại, giống như da thịt phụ nữ.

Khoảnh khắc này Chu Thánh bỗng hiểu tại sao người ta nói phụ nữ làm bằng nước.

Chương 223

Mềm mại y hệt.

“Bảy mạch Thủ Lăng Nhân, thứ tự kết cấu dưới lòng đất và trên mặt đất khác nhau, có gì khác biệt không?” Chu Thánh tò mò hỏi.

Trên mặt đất, tầng bảy là Lâm, tầng tiếp theo là Phong, rồi đến Hỏa...

Còn dưới lòng đất, tầng một lại là Phong, sau đó là Lâm, Sơn, Hỏa, Thủy...

Chu Thánh không hiểu tại sao vị trí các tầng lại khác nhau.

“Không có gì khác biệt, các tầng dưới lòng đất là do Khương Công đại nhân sắp xếp.

Còn trên mặt đất là do tự mình chọn.

Trừ hai tầng trên cùng, bảy tầng còn lại chúng ta đều có thể tùy ý lựa chọn,” Thủy nhân cười nói.

“Ta hỏi gì ngươi cũng sẽ trả lời nấy, đúng không?” Chu Thánh nhìn chằm chằm Thủy nhân.

“Đương nhiên, tiền đề là không dính dáng đến riêng tư và những vấn đề ta không thể trả lời,” Thủy nhân đáp.

“Tứ công tử là ai?” Chu Thánh hỏi ngay.

“Chu Công,” Thủy nhân đáp.

“Chu Công?” Chu Thánh ngẩn người.

“Con trai thứ tư của Văn Vương, Cơ Đán công tử, Chu Công.” Thủy nhân giải thích lại.

Rất nhiều người lầm tưởng Chu Công là Chu Văn Vương Cơ Xương, thực tế không phải.

Chu Công chỉ người con trai thứ tư của Cơ Xương, là khai quốc công thần nhà Tây Chu, tính tình ôn hòa thân thiện, đất phong tại đất Chu, nên gọi là Chu Công.

Năng lực của ông không hề thua kém Thiên tử.

Thậm chí, năm xưa nếu Khương Công chọn phò tá Chu Công, thì Chu Công đã là Thiên tử.

"Chu Công đang yên đang lành, sao lại làm Thủ Lăng Nhân?" Chu Thánh nghi hoặc.

Hơn nữa còn ở tầng thứ hai dưới lòng đất.

Vậy Phong (Gió) ở tầng một, thân phận chẳng phải còn lớn hơn cả Chu Công sao?

"Đây là lựa chọn của chính Tứ công tử," Thủy nhân nói.

Sở dĩ Thủy nhân dám tiết lộ thân phận Tứ công tử, không phải không sợ bị trách phạt, mà là trước khi Chu Thánh đến, Chu Công đã dặn dò qua, có thể tiết lộ thân phận của ông ấy.

Cho nên khi Chu Thánh hỏi, Thủy nhân mới trả lời không do dự.

"Vậy Phong là ai?" Chu Thánh hỏi tiếp.

Có thể ở trên Chu Công, thân phận nhất định phải cao hơn Chu Công.

Hơn nữa Phong chi nhất mạch là nữ, phụ nữ có thân phận cao hơn Chu Công chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tất nhiên, tiền đề là lịch sử mà Chu Thánh biết không sai.

"Xin lỗi, cái này ta không thể nói, xin Đại nhân thứ lỗi," Thủy

nhân cúi người.

“Được rồi, ta cũng không hỏi thân phận ngươi.” Chu Thánh không tiếp tục truy vấn, giờ anh cái gì cần biết cũng đã biết, cái không biết thì cũng không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

Thủ Lăng Nhân gánh vác quá nhiều bí mật.

Anh thân là một trong Âm Dương Song Mạch, biết được lại không nhiều.

Rõ ràng thân phận cao nhất, nhưng lại mù tịt về bí mật của tổ chức.

Có thể thấy hệ thống Thủ Lăng Nhân đứt gãy nghiêm trọng đến mức nào.

“Câu hỏi cuối cùng.” Chu Thánh nhìn Thủy nhân chăm chú.

“Âm Dương Song Mạch từng tồn tại không?” Thủy nhân không trả lời, mà rơi vào trầm mặc.

“Đại nhân, vấn đề này ta không thể trả lời,” cuối cùng Thủy nhân nói.

Câu hỏi của Chu Thánh liên quan đến rất nhiều chuyện riêng tư, Thủy nhân không thể cho anh một đáp án.

“Được thôi.” Chu Thánh cũng không lằng nhằng, cưỡi ngựa chuẩn bị rời đi.

“Đại nhân...

đi thong thả.” Thủy nhân nói một câu, cơ thể dần tan biến, hòa vào dòng nước.

Chu Thánh dừng lại giây lát rồi tiếp tục đi.

“Lưu Ly, hạt châu đen trắng của em là Âm Dương Châu sao?”

Chu Thánh bỗng tò mò hỏi.

“Meo, chắc không phải đâu,” Lưu Ly cũng không rõ lắm.

“Em lấy được ở đâu?” “Tầng... thứ tám.” “Em vào được đó?” “Thất mạch Thủ Lăng Nhân cùng hợp lực mở tầng tám, đưa em vào.

Sau đó em có được hạt châu đen trắng,” Lưu Ly gật đầu kể lại.

“Em vào trong đó, thấy một thế giới đen trắng, giống như âm dương vậy.

Trong thế giới đen có một điểm trắng, trong thế giới trắng có một điểm đen.

Lúc ấy điểm đen trắng bay ra, hóa thành hạt châu dung nhập vào cơ thể em.

Sau này khi Thủ Lăng Nhân bị tiêu diệt, em tham gia chiến đấu, làm thất lạc hạt châu trắng.” Chu Thánh nghe vậy tò mò hỏi: “Lúc đó các em chiến đấu ở đâu?

Theo lý mà nói, thất mạch Thủ Lăng Nhân liên hợp lại không thể bị Thiên Tôn tiêu diệt mới đúng.” “Thất mạch Thủ Lăng Nhân không ở cùng nhau,” Lưu Ly lắc đầu.

“Lúc đó thất mạch nhận nhiệm vụ, có người trộm mộ Thủ Lăng, họ đi canh giữ lăng mộ nên bị phân tán.

Phụ thân đưa em và Lâm cùng đi đến lăng mộ, kết quả vừa vào đã bị Thiên Tôn Hội vây giết.” Nếu thất mạch ở cùng nhau, Thiên Tôn Hội không ai phá nổi bọn họ.

Trừ phi Thiên Tôn đích thân phục tô, bằng không ai đến cũng vô dụng.

Nhưng phân tán ra thì khó nói.

“Xem ra là có dự mưu từ trước.” Chu Thánh đại khái đã hiểu.

Thiên Tôn Hội khi tiêu diệt thất mạch Thủ Lăng Nhân đã chuẩn bị kỹ càng, chia tách họ ra để tiêu diệt từng người một.

"Cũng không biết Hỏa có đối phó được người của Thiên Tôn Hội không," Chu Thánh không khỏi suy tư.

Thiên Tôn Hội hiện tại bị đả kích nghiêm trọng nhưng vẫn bám theo.

Hiển nhiên họ đã chuẩn bị đầy đủ.

Chỉ không biết họ xuất động bao nhiêu người.

"Sơ đại Thủ Lăng Nhân không yếu đâu, yên tâm đi meo," Lưu Ly ngẩng đầu nói.

"Ừ." Chu Thánh gật đầu, trực tiếp rời đi.

Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ bảy.

Cùng với việc ngọn lửa Thủ Lăng bùng lên, người của Thiên Tôn Hội lần lượt ngã xuống.

Hỏa lấy tinh huyết bản thân làm vật dẫn, thôi động ngọn lửa Thủ Lăng, ngay cả cương khí cũng có thể thiêu đốt.

Nhưng ở trong ngọn lửa, đám người Ngô Lục Giáp lấy ra một cây dù giấy dầu, ngạnh kháng lại ngọn lửa Thủ Lăng.

Da thịt bọn họ tuy rằng bị thiêu đốt, nhưng không bị dẫn hỏa thiêu toàn thân.

Cây dù giấy dầu kia là vũ khí phòng ngự do Thiên Tôn thiết kế, có thể dùng để ngăn cản ngọn lửa của Thủ Lăng Nhân mạch Hỏa và nước của Thủ Lăng Nhân mạch Thủy.

Nói là dù giấy dầu, nhưng kỳ thực cũng không phải dùng dầu trẩu làm, mà là dùng máu cá phối hợp các loại khoáng vật chất hiếm lạ chế tạo thành. "Địch Mạn Ba, đến lúc ngươi cống hiến chính mình rồi."

Ngô Lục Giáp hô lên một tiếng. "Đại nhân, ngài..." Địch Mạn Ba lời còn chưa nói hết, liền bị Ngô Lục Giáp cắt ngang. "Sao hả?

Ngươi sợ chết sao?" Đối mặt với sự chất vấn của Ngô Lục Giáp, Địch Mạn Ba không dám phản bác. "Không sợ!" Nói xong, gã che dù giấy dầu, hướng về phía Hỏa đang nằm trên mặt đất mà tới gần.

Chương 224

Hỏa lảo đảo đứng dậy, mỗi giọt máu hắn nhỏ xuống đều sẽ hóa thành liệt hỏa.

Hắn đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm Địch Mạn Ba đang tới gần.

Địch Mạn Ba càng tới gần càng thấy tim đập nhanh, gã biết mình qua đó sẽ chết, nhưng gã không thể không đi.

Gã phải giết Hỏa, mới có thể chấm dứt tầng lửa này.

Hỏa chậm rãi giơ tay lên, một đoàn cầu lửa trong nháy mắt ngưng tụ.

Hắn vươn ngón tay chỉ vào Địch Mạn Ba, cầu lửa trong nháy mắt công tới.

Địch Mạn Ba vội vàng che dù trước người, ngăn cản cầu lửa công kích. "Phanh!" Sau một tiếng nổ lớn, Địch Mạn Ba bị cầu lửa đánh lui vài bước.

Hỏa xòe năm ngón tay, năm đoàn hỏa diễm trong nháy mắt ngưng tụ. "Địch Mạn Ba, chết cũng phải kéo theo Hỏa!" Ngô Lục Giáp ở phía sau lớn tiếng hô.

Địch Mạn Ba sắc mặt khó coi, vứt bỏ dù giấy dầu, bất chấp tất cả lao về phía Hỏa.

Năm ngón tay của Hỏa cong lại đè xuống, năm đoàn cầu lửa trong nháy mắt nện về phía Địch Mạn Ba.

Địch Mạn Ba tránh được ba cái, nhưng vẫn còn hai cái nện trúng lưng và đầu gã. "Phanh phanh!" Địch Mạn Ba đầu óc choáng váng, cả người đều dính phải ngọn lửa Thủ Lăng.

Nhưng gã vẫn cắn răng, lao về phía Hỏa.

Hỏa lại nặn ra một giọt tinh huyết, ngay khi Địch Mạn Ba lao tới, Hỏa chỉ một ngón tay vào mi tâm Địch Mạn Ba.

Tinh huyết trong nháy mắt xuyên thủng mi tâm Địch Mạn Ba, trực tiếp đánh tan ý thức của gã, từ bên trong thân thể thiêu đốt ra.

Địch Mạn Ba giơ cao chủy thủ màu đen, còn chưa kịp hạ xuống, liền không thể cử động.

Thân thể gã hóa thành tro tàn, từng chút từng chút tiêu tán. "Đều phải chết!" Thanh âm của Hỏa thập phần trầm thấp, từng giọt từng giọt tinh huyết từ biểu tầng da thịt hắn tràn ra, ngưng tụ sau lưng hắn.

Hắn sống không được bao lâu nữa, việc hắn muốn làm chính là trước khi chết, tiêu diệt Thiên Tôn Hội. "Lấy tinh huyết Thiên Tôn ban cho ra!" Ngô Lục Giáp hô. "Tinh huyết Thiên Tôn ban cho là dùng để phá vỡ tầng chín dưới lòng đất." Cổ Nhĩ Hách vội vàng nói. "Nếu chết ở đây, tinh huyết Thiên Tôn cũng vô dụng!" Ngô Lục Giáp nói xong, nhìn về phía thủ hạ sau lưng.

Tinh huyết Thiên Tôn là vũ khí bí mật lớn nhất của bọn họ chuyến này.

Tinh huyết khác với máu bình thường.

Một trăm giọt máu bình thường mới có thể dung luyện thành một giọt tinh huyết.

Gia nhập các loại vật liệu vào trong tinh huyết có thể khiến nó trở nên càng thêm cường đại.

Người sau lưng Ngô Lục Giáp mở cái rương ra, từ bên trong lấy ra một vật chứa tinh xảo.

Ngô Lục Giáp đón lấy vật chứa, sau đó quỳ một gối xuống đất.

Những thành viên Thiên Tôn Hội còn sống sót sôi nổi quỳ xuống, biểu tình không có thống khổ, mà là thập phần thành kính.

Giống như đang quỳ lạy Thiên Tôn vậy. "Cung thỉnh Thiên Tôn hàng lâm!" "Tham bái Thiên Tôn!" Khi Ngô Lục Giáp dẫn theo mọi người triều bái xong, hắn mở vật chứa ra, hai tay bắt chéo đặt trước ngực, thập phần thành kính quỳ lạy.

Một giọt máu màu vàng chậm rãi bay ra, chỉ lớn bằng móng tay cái, nhưng lại tản ra thần uy vô thượng.

Một cỗ áp bách cảm cường đại lan tỏa, trong tinh huyết có một đạo hư ảnh hiện lên.

Hắn chính là Thiên Tôn, hắn giống như một vị thần vậy.

Tại thời khắc hư ảnh xuất hiện, cả tòa Thủ Lăng Cổ Lâu phảng phất như ngừng vận hành.

Chu Thánh đang ở dưới lòng đất bỗng nhiên cảm giác được linh hồn và thân thể đồng thời bắt đầu run rẩy, giống như bị thần cấp ngưng thị vậy.

Cảm giác hít thở không thông khủng bố trong nháy mắt ập tới. "Anh Chu Thánh, Thiên Tôn tới rồi." Lưu Ly vội vàng nhảy vào trong lòng Chu Thánh, cuộn thành một đoàn, rất sợ hãi Thiên Tôn. "Thiên Tôn?" Chu Thánh bỗng nhiên minh bạch cảm giác sợ hãi của mình từ đâu mà đến.

Loại cảm giác sợ hãi này không bắt nguồn từ dòng máu tôn giáo, cũng không bắt nguồn từ sự sợ hãi đối với thần, càng không phải sợ hãi Thiên Tôn.

Đây là một loại nghiền ép, một loại nghiền ép siêu thoát cấp bậc sinh mệnh.

Khi cấp bậc sinh mệnh đạt tới một độ cao đáng sợ, hắn cũng

không còn là người nữa, mà là một tôn thần linh phủ khám chúng sinh.

Hắn dù không xuất hiện, chỉ cần hơi thở tiết lộ ra cũng có thể làm cho người ta hỏng mất.

Giống như con kiến đối mặt với nhân loại vậy, bình thường con kiến sẽ đi dạo trước mắt bạn, làm như không thấy bạn, là bởi vì nó không biết bạn có thể nhẹ nhàng nghiền nát nó.

Nhưng khi bạn nhẹ nhàng nhón con kiến lên, không bóp chết, cứ để trước mắt, trân trân nhìn nó...

Mà Chu Thánh, giống như con kiến bị nhón lên kia, mà Thiên Tôn chính là người nọ.

Chu Thánh từ trên lưng ngựa ngã xuống, hai chân vô lực, hắn muốn tìm chỗ dựa, nhưng không có.

Hắn lấy kiếm Thái A ra, gắt gao nắm chặt, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể mang lại cho hắn một chút cảm giác an toàn. "Thiên Tôn, không phải còn chưa sống lại sao?" Chu Thánh nói chuyện có chút gian nan, hắn nhìn Lưu Ly trong lòng ngực, giờ phút này Lưu Ly cuộn thành một đoàn, không ngừng phát run.

Cô ấy còn sợ hơn cả mình.

Chu Thánh lập tức lại nhìn về phía Liễu Như Yên, phát hiện Liễu Như Yên một chút việc cũng không có. "Đại nhân, ngài sao vậy?" Liễu Như Yên tiến lên hỏi.

Cô tương đương với con kiến bên chân nhân loại, còn không đáng để thần ngưng thị, cho nên một chút cảm giác cũng không có. "Đừng tới gần ta." Chu Thánh không muốn lây sự sợ hãi của mình cho Lưu Ly, hắn muốn trực diện Thiên Tôn.

Nếu chính mình bị hơi thở của Thiên Tôn dọa sợ, vậy sau này còn đối phó Thiên Tôn như thế nào?

Liễu Như Yên không dám tiến lên, nhưng biểu tình thập phần lo lắng, sinh sợ Chu Thánh xảy ra chuyện.

Chu Thánh nhắm mắt lại, trực diện Thiên Tôn ngưng thực, thần ngưng thực!

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn nhìn thấy hư ảnh, Chu Thánh bỗng nhiên cảm giác mình đứng nhìn hắn là một loại tội lỗi.

Hắn rõ ràng chỉ là một đạo hư ảnh, lại có vẻ vô cùng cao lớn, vĩ ngạn.

Nhìn hắn, chính là một loại tiết độc đối với hắn, nhân loại tiết độc đối với thần minh.

Nhưng Chu Thánh không có dừng lại, mà là tiếp tục nhìn chăm chú, hắn muốn chiến thắng nỗi sợ hãi của chính mình.

Dù cho đôi mắt như bị kim châm hết lần này đến lần khác, hắn cũng sẽ không nhắm lại.

Liễu Như Yên nhìn khóe mắt, mũi, lỗ tai và miệng Chu Thánh chảy ra máu tươi, sợ hãi bịt miệng, không dám quấy rầy Chu Thánh giờ phút này.

Chu Thánh gắt gao nhìn chăm chú, ngay khi bóng tối muốn bao trùm lấy hắn, hắn đã nhìn thấy.

Trong hư ảnh, có một giọt máu vàng.

Hư ảnh Thiên Tôn và uy năng vô thượng, chính là bắt nguồn từ giọt tinh huyết kia. "Một giọt máu?" Chu Thánh lẩm bẩm một câu, sau đó bóng tối vô tận bao bọc lấy hắn.

Hắn mù rồi.

Khi con người độc xử trong bóng tối, nỗi sợ hãi trong lòng sẽ bị phóng đại vô hạn.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, khi cánh cửa sổ này bị đóng lại, tâm hồn sẽ bị phong bế.

Giờ phút này, Chu Thánh liền có cảm giác như vậy.

Bị phong bế không chỉ là lỗ tai, còn có thính giác, khứu giác, năng lực hành động...

Hắn có mắt nhưng không thể nhìn vật, có mũi nhưng không thể hô hấp, có tai lại nghe không được thanh âm, có miệng nhưng nói không ra lời.

Có tay có chân, lại cảm giác không thấy.

Chương 225

Đây giống như là một loại cực hình nhân trệ vậy, bạn tồn tại, bạn còn sống, nhưng bạn lại không thể cảm ứng được hết thảy ngoại giới.

Cảm giác u bế vô cùng giống như gông xiềng dày nặng, khóa chết và cách tuyệt bạn triệt để.

Đây là thời khắc tuyệt vọng nhất, khó chịu nhất kể từ khi Chu Thánh trở thành Thủ Lăng Nhân, năng lực, hệ thống vào giờ khắc này một chút cũng không dùng được.

Bóng tối vô biên, không biết kéo dài bao lâu.

Bên ngoài, Lưu Ly nhìn Chu Thánh biến hóa, chạy ngược chạy xuôi, miệng kêu "meo meo" không ngừng.

Cô chưa từng thấy Chu Thánh chật vật như thế bao giờ.

Rõ ràng chính mình mới là người chịu ảnh hưởng lớn nhất, bị hơi thở Thiên Tôn theo dõi.

Nhưng bị thương ngược lại là Chu Thánh. "Thiên Tôn bỉ ổi, ra tay với anh ấy!" Lưu Ly cắn răng nói.

Bị Thiên Tôn ngưng thị, cùng lắm thì là lâm vào sợ hãi và tuyệt vọng.

Mà tình huống của Chu Thánh hiện tại, không đơn giản chỉ là bị ngưng thị, mà là bị Thiên Tôn ra tay đối phó rồi.

Hắn dùng lực lượng vô biên, giáng xuống trừng phạt đối với Chu Thánh. "Meo, anh ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì a." Lưu Ly nhảy lên người Chu Thánh, dán lỗ tai vào ngực hắn.

Thình thịch...

Thình thịch...

Chu Thánh tuy rằng còn nhịp tim, nhưng tốc độ rất chậm, cũng rất mỏng manh.

Phảng phất giống như cánh hoa lay động trong gió, bất cứ lúc nào cũng sẽ điêu tàn. "Meo, đừng dọa em mà." Lưu Ly lượn vòng quanh Chu Thánh, đang suy tư làm sao cứu chữa thì một âm thanh vang lên. "Lưu Ly, Âm Dương Châu, vật quy nguyên chủ đi." Lưu Ly nghe được âm thanh này, ngắn ngủi ngẩn ra một chút. "Hắc Bạch Châu của ta, quả nhiên là Âm Dương Châu a." Lưu Ly phục hồi tinh thần lại, nhìn Chu Thánh nằm trên mặt đất.

Âm Dương Châu là đồ vật bảo mệnh của cô, cũng là sự ỷ trượng để cô sống đến hiện tại.

Nhưng khi cô nhìn thấy Chu Thánh đang hấp hối, cô không có bất kỳ do dự nào, tế ra Âm Dương Châu của chính mình.

Chính như cô lúc trước đã nói, chính mình có thể chết, Chu Thánh không thể!

Khi Hắc Bạch Châu từ trong cơ thể cô bay ra, cô cũng trong khoảnh khắc huyễn hóa thành hình người.

Liễu Như Yên nhìn con mèo biến thành người, chấn kinh bịt miệng nói không ra lời.

Cô cũng rất sốt ruột, nhưng bị Lưu Ly răn dạy vài câu, không dám nói chuyện.

Lưu Ly huyễn hóa thành người xong, tay phải thao túng Âm Dương Châu đang xoay tròn. "Meo, Âm Dương Châu cho anh, anh nhất định phải khỏe lại a." Lưu Ly nói xong, đầu ngón tay điểm vào mi tâm Chu Thánh, Âm Dương Châu dung nhập vào trong cơ thể Chu

Thánh.

Giờ phút này Chu Thánh giống như người trầm nhập đáy biển.

Không nhìn thấy ánh sáng, cũng không nhìn thấy hy vọng.

Ý thức bị kéo vào trong bóng tối tuyệt đối, không có cứu rỗi.

Hắn cũng không biết mình hay không còn sống, hoặc là nói còn sống ngược lại càng thêm thống khổ.

Giống như người chết đuối vậy, muốn giãy giụa lại giãy giụa không được.

Mà Chu Thánh so với người chết đuối càng thảm hơn, hắn ngay cả năng lực giãy giụa cũng không có, toàn thân bị trói lại trầm nhập đáy nước.

Loại cảm giác hít thở không thông tuyệt vọng kia khiến người ta khó chịu.

Mà đối với Chu Thánh, loại hít thở không thông khó chịu này lại không ngừng kéo dài.

Không thể giải thoát, cũng không thể đi ra.

Ý thức của hắn sắp hỏng mất, thần kinh cũng có chút thác loạn. "Chu Thánh, nhất định phải tỉnh lại a!" Ngay tại lúc Chu Thánh muốn từ bỏ, thanh âm Lưu Ly vang lên bên tai hắn.

Ngay sau đó, một chùm sáng chiếu vào, xua tan bóng tối.

Chu Thánh giống như người chết đuối tìm được cọng rơm, bắt được chùm sáng kia.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm nhận được tay chân của mình.

Hắn bất chấp tất cả giãy giụa, gắt gao nắm chặt quang minh xuất hiện.

Hắn không muốn cứ thế trầm luân xuống, hắn muốn tỉnh lại, muốn trực diện quang minh.

Bóng tối lại lần nữa tỉnh lại, nhưng bóng tối lần này mang đến không phải tuyệt vọng và tịch diệt, mà là hy vọng.

Chu Thánh vươn tay trái nắm lấy bóng tối, tay phải nắm lấy quang minh, nỗ lực từ trong bóng tối tránh thoát ra.

Ý thức của hắn dần dần trở về thân xác, mắt trái đen nhánh, mắt phải lại nội hàm bạch quang.

Hắn nghe thấy được thanh âm của Lưu Ly; hắn nhìn thấy được Liễu Như Yên đang kích động; hắn cảm nhận được con ngựa Diễm Vong bên cạnh.

Hắn ngẩng đầu, lại lần nữa trực diện Thiên Tôn.

Nếu bị Thiên Tôn đánh bại, điều này không sao cả, thực lực chênh lệch mà thôi, ít nhất khi hắn ra tay, ngươi và hắn là bình đẳng.

Nhưng nếu chỉ nhìn một cái liền khiến ngươi quỳ xuống, cho dù ngươi có bao nhiêu lý do, bao nhiêu cái cớ, cũng không thể khai thoát cho chính mình, sâu trong nội tâm sẽ vĩnh viễn lưu lại một đạo bóng ma, vĩnh viễn lạc ấn trên tinh thần ngươi.

Chỉ có lần nữa trực diện Thiên Tôn, mới có thể xua tan nỗi sợ hãi trong lòng, đứng ở cùng một độ cao với hắn.

Mà khi hắn trực diện Thiên Tôn, hư ảnh Thiên Tôn cũng đang nhìn hắn.

Loại sợ hãi vô biên kia lại lần nữa ập tới, nhưng lần này Chu Thánh lại không có sợ hãi, thậm chí còn có thể rút kiếm, chỉ hướng Thiên Tôn. "Thiên Tôn, ta sẽ kéo ngươi xuống thần đàn!" Thanh âm trầm thấp của Chu Thánh vang lên, xuất ngôn khiêu khích Thiên Tôn.

Hư ảnh Thiên Tôn không tiếp tục ngưng thị Chu Thánh, hắn tiêu tán.

Lần này đối diện, Chu Thánh thắng! "Meo, vừa rồi Thiên Tôn ra tay với anh, hắn muốn phong bế anh." Lưu Ly đứng trước mặt Chu Thánh nói.

Cô biến thành người rồi, vẫn là sẽ theo bản năng thêm một tiếng 'meo' trước khi nói chuyện.

Đây là thói quen dưỡng thành trăm năm qua. "Ừ." Chu Thánh khẽ gật đầu.

Khi bị Thiên Tôn nhìn thẳng, Chu Thánh có thể rõ ràng cảm giác được linh hồn chính mình bị nhắm vào.

Thân thể vô tận rơi xuống, vẫn luôn rơi xuống vực sâu.

Chu Thánh phục hồi tinh thần lại, nhìn Lưu Ly tinh xảo trước mắt, ngẩn người. "Em sao lại biến thành người rồi?" "Không đúng, hơi thở của em rất uể oải, em..." Chu Thánh nói được một nửa, bỗng nhiên nghĩ đến lúc mình chết đuối đã nhìn thấy ánh sáng.

Đó không phải ánh sáng, mà là Hắc Bạch Châu.

Chu Thánh nhắm mắt lại, cảm ứng được biến hóa trong cơ thể mình.

Cương khí của hắn trở nên thuần túy vô cùng, hơn nữa còn giáp tạp khí thể màu đen trắng. "Ta đột phá..." Chu Thánh cảm ứng được cương khí ngoại phóng.

Tu vi đột phá tới Tông Sư rồi!

Nhưng mà, Lưu Ly cũng đã đem hạt châu của mình cho hắn.

Chu Thánh than ra tay phải, ngưng tụ Hắc Bạch Châu.

Hai hạt châu này chính là mạng của Lưu Ly, không có hạt châu tục

mệnh, Lưu Ly sống không qua hôm nay.

Hắc Bạch Châu sắp ngưng tụ ra thì Lưu Ly đột nhiên vươn tay, đặt trên tay phải Chu Thánh.

Cô ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, đôi mắt sáng ngời thập phần trong trẻo.

Cô nhìn Chu Thánh, cười ngọt ngào nói: "Không sao đâu, làm mèo làm lâu rồi, em cũng muốn làm người.

Chương 226

Cho dù chỉ có thời gian một ngày." Chu Thánh nhất thời không biết nên nói cái gì, nhưng hắn không muốn Lưu Ly tiêu tán.

Bầu bạn lâu như vậy, không muốn mất đi. "Hì hì, hơn nữa Âm Dương Châu vốn dĩ chính là đồ của anh." Lưu Ly cười nói.

Chu Thánh nghe vậy, xoa xoa đầu Lưu Ly, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, có anh ở đây, tuyệt đối sẽ không để em rời đi." Nói xong, hắn mang theo Lưu Ly và Liễu Như Yên đi tới tầng tiếp theo. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ bảy.

Hư ảnh Thiên Tôn sau khi xuất hiện cũng không có phát động tấn công đối với Hỏa, mà là ngưng vọng xuống dưới lòng đất.

Đám người Ngô Lục Giáp thấy Thiên Tôn chần chờ không có động tĩnh, cũng không dám lên tiếng chất vấn.

Thiên Tôn cúi đầu nhìn hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu. "Phía dưới có con kiến hôi, nghiền nát hắn." Hư ảnh Thiên Tôn không nói chuyện, nhưng trong đầu đám người Ngô Lục Giáp đều nghe được thần niệm.

Thiên Tôn cũng không phải là thần, hắn chỉ là một sự tồn tại đặc thù. "Rõ!" Đám người Ngô Lục Giáp ứng thanh.

Hư ảnh sau đó ngẩng đầu nhìn Thủ Lăng Nhân sơ đại - Hỏa, dùng phương thức sóng não giao lưu. "Ngươi sống không được nữa, thần phục đi, thần phục ta, ban ngươi trường sinh." Đối mặt với Hỏa sắp chết, hắn cũng không có trực tiếp đánh giết, mà là muốn lôi kéo. "Ngươi không xứng." Hỏa ngưng tụ ra mấy chục đoàn cầu lửa, đánh về phía giọt máu vàng.

Nhưng hư ảnh Thiên Tôn bàn tay nhẹ nhàng giương lên, mấy chục đoàn cầu lửa toàn bộ biến mất lăng không. "Khương Công của ngươi không cho được ngươi trường sinh, ta có thể.

Vinh hoa phú quý, trường sinh bất lão, thân phận địa vị, đều có thể ban cho ngươi!" Thiên Tôn tiếp tục tung ra cành ô liu, muốn lôi kéo Hỏa.

Nhưng Hỏa chính là Thủ Lăng Nhân sơ đại, hắn không có tín ngưỡng, cũng không theo đuổi danh lợi.

Có chăng, chỉ có sự vô tư phụng hiến đối với Thủ Lăng Nhân. "Ta lấy thân thể, thủ hộ cổ lâu!" "Ta lấy tinh huyết, thiêu đốt cường địch!" "Ta lấy linh hồn, dung hóa Thiên Tôn!" Hỏa hai tay bắt ấn, dĩ nhiên lấy việc thiêu đốt chính mình làm đại giới để đối phó Thiên Tôn.

Thân thể hắn dần dần tiêu dung, từng giọt tinh huyết bốc hơi, ở không trung hóa thành đao phong.

Thân thể hắn dần dần tiêu dung, hóa thành bội đao của Thủ Lăng Nhân.

Hắn lấy chính mình làm tế phẩm, chém ra một đao mạnh nhất.

Hư ảnh Thiên Tôn cũng không dám đại ý, hắn rút ra sức mạnh tinh huyết dùng để phòng ngự một đao mạnh nhất do Hỏa thiêu đốt chính mình thi triển ra. "Kẻ thiện sấm Thủ Lăng Cổ Lâu, chết!" Thanh âm của Hỏa rơi xuống, một đao chém xuống, trực tiếp đem hư ảnh Thiên Tôn bổ thành hai nửa.

Liệt hỏa hừng hực tán phát, rơi rụng trên người mỗi người. "Kẻ xâm nhập không chết, linh hồn ta bất diệt!" Thanh âm của Hỏa từ trong ngọn lửa truyền ra.

Hắn đem ý chí tự thân y phụ vào trong ngọn lửa, thiêu đốt người của Thiên Tôn Hội.

Hắn vẫn lạc, ngọn lửa chẳng qua là gánh chịu ý chí của hắn, chung quy sẽ có thời khắc tiêu vong.

Sâu dưới lòng đất bảy tầng, tất cả Thủ Lăng Nhân sơ đại đều vào giờ khắc này phát ra tiếng thở dài tiếc nuối.

Rốt cuộc là người cùng một thời đại, hơn nữa cùng là Thủ Lăng Nhân, coi như là bạn cũ.

Bạn cũ tử vong, đối với bọn họ mà nói là một chuyện bi ai.

Nếu là chờ thêm một đoạn thời gian nữa, nói không chừng sẽ không phải chết. "Hỏa, lúc trước đã nói với ngươi, cái tính khí kia của ngươi sẽ hại chết ngươi." "Người có thể cương mãnh, nhưng phải có độ." "Thật không biết, sự hy sinh của ngươi có ý nghĩa gì." Lâm lầm bầm lầu bầu, vừa tiếc nuối sự ra đi của Hỏa, cũng không biết ý nghĩa hy sinh của hắn ở đâu.

Mà ngọn lửa Thủ Lăng ở tầng thứ tư dưới lòng đất, khi Hỏa vẫn lạc, ngắn ngủi tắt ngấm trong chốc lát. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ tư.

Vừa mới tiến vào, đám người Hồ Bát Nhất liền rơi xuống nước.

Băng thủy lạnh lẽo thấu xương làm cho người ta có chút chịu không nổi. "Thủy hỏa lưỡng trọng thiên, Thủ Lăng Nhân này thật biết chơi." Vương Bàn Tử ôm cánh tay, dù là một thân thịt béo cũng không thể mang lại cho gã sự ấm áp. "Bàn Tử, lúc nãy khi cậu đi xuống, có cảm thụ gì không?" Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử. "Không có a." Vương Bàn Tử lắc đầu, "Sao vậy?" "Lúc đi xuống, tôi cảm giác được có một ánh mắt quét qua người tôi.

Vẻn vẹn chỉ liếc mắt một cái, liền làm tôi gan mật lạnh lẽo, khó chịu vô cùng." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Trên đường xuống đây, hắn cảm nhận được một ánh mắt cường

đại.

Chỉ liếc hắn một cái đã khiến hắn toàn thân phát run.

Nếu bị hắn ngưng thị hoặc là nhắm vào, Hồ Bát Nhất quả thực không dám nghĩ hậu quả. "Vì sao bọn tôi không có cảm giác gì nhỉ?" Dương Tuyết Lỵ hơi hơi nhíu mày.

Cô và Vương Bàn Tử cái gì cũng không cảm giác được. "Khả năng các cậu không bị hắn chú ý tới đi." Hồ Bát Nhất cũng không rõ ràng lắm ánh mắt kia là cái gì. "Tìm đồ, tìm xong chạy nhanh đi." Vương Bàn Tử lạnh chịu không nổi.

Người béo sợ nóng sợ lạnh, Vương Bàn Tử chính là điển hình.

Hồ Bát Nhất nhìn mặt nước bình tĩnh, một đầu đâm vào trong nước.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ sôi nổi tiến vào trong nước tra tìm. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ bảy.

Thân ảnh Thiên Tôn dần dần tiêu tán, hóa thành một giọt tinh huyết. "Nhớ kỹ, nghiền nát con kiến hôi dưới lòng đất!" Thiên Tôn trước khi tiêu tán lần nữa nhắc nhở một câu. "Rõ!" Ngô Lục Giáp đem giọt tinh huyết lớn bằng hạt đậu bỏ vào trong vật chứa, đứng lên.

Da hắn bị bỏng diện tích lớn, tóc toàn bộ bị thiêu hủy, mặt cũng bị đốt lạn, nhưng hắn không chết.

Mà người sau lưng hắn, đại bộ phận bị biến thành xác khô, chỉ có một bộ phận nhỏ trốn sau lưng Ngô Lục Giáp và Luyện Kim Thuật Sư là may mắn còn tồn tại.

Bất quá thân thể bọn họ bị bỏng cũng rất nghiêm trọng, toàn thân hầu như không có một khối thịt hoàn chỉnh.

Rắc lên một chút bột hồ tiêu, bột thì là, là giòn tan luôn.

Hỏa, chung quy là tiêu vong.

Dưới sự bao phủ của Thiên Tôn, ý chí của hắn triệt để tiêu tán.

Thiên Tôn lúc ấy bị hắn một đao bổ ra, nhưng bị bổ chém chỉ là hư ảnh và một bộ phận tinh huyết.

Thiên Tôn thiêu đốt hơn phân nửa tinh huyết, đem đám người Ngô Lục Giáp hộ vệ.

Tuy rằng không có hoàn toàn bảo vệ được, nhưng may mắn giữ được mạng cho bọn họ.

Ngô Lục Giáp dẫm trên ngọn lửa, âm lãnh nói: "Không có người nào có thể ngăn cản Thiên Tôn Hội tiến vào tầng đáy Thủ Lăng Cổ Lâu.

Ngươi chết, chúng ta cũng sẽ không chết!

Chúng ta có Thiên Tôn che chở!" Ngô Lục Giáp nói xong, từ trong cái rương đen móc ra một bình đan dược màu xanh lục. "Ăn đan dược, khôi phục năng lực hành động, hiến thân vì Thiên Tôn!" Đan dược hắn lấy ra là độc đan.

Sau khi ăn vào có thể trong vòng một ngày duy trì thực lực đỉnh phong.

Nhưng một ngày sau, cơ năng thân thể sẽ toàn bộ biến mất, triệt để tử vong. "Dù sao thân thể đều bị thiêu hủy, trở về cũng phải đổi, còn không bằng trước khi trở về hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Tôn." Cổ Nhĩ Hách người đầu tiên tiến lên, nhận lấy một viên đan dược màu xanh lục ăn vào.

Những người khác nhìn nhau, không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp tiến lên nhận lấy đan dược ăn vào.

Dù sao thân thể cũng bị đốt đến không ra hình người, tổ chức cơ

bắp toàn bộ bị thiêu hủy, cho dù đi ra ngoài cũng sẽ rơi vào cảnh tàn tật suốt đời.

Còn không bằng trực tiếp bỏ qua xác thịt, đổi lại một cái mới.

Thân là người của Thiên Tôn Hội, ý thức của bọn họ đều được phân tách tại tổng bộ, đến lúc đó một lần nữa lựa chọn một khối xác thịt là được.

Chương 227

Phương thức trường sinh của Thiên Tôn Hội có rất nhiều loại, thay đổi xác thịt chỉ là một trong số đó, bọn họ còn có rất nhiều biện pháp có thể thực hiện trường sinh.

Đây cũng là căn bản để bọn họ có thể trải rộng toàn cầu, thế lực cường đại.

Không ai có thể cự tuyệt sự cám dỗ của trường sinh, đặc biệt là người có tiền.

Người nghèo đại để sẽ không nghĩ tới trường sinh, nhưng người có tiền lại hy vọng chính mình có thể sống thêm một đoạn thời gian.

Điều này dẫn tới thành viên bên ngoài của Thiên Tôn Hội đa số đều là người có tiền có quyền.

Mà bên trong tắc là thủ hạ trung thành Thiên Tôn Hội bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn, cùng với các đại thế gia.

Bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể vì Thiên Tôn Hội mà đi chết, thậm chí là trở thành thân thể của người khác. "Xuất phát!" Ngô Lục Giáp dẫn theo mọi người phá vỡ cơ quan, tiến vào tầng tiếp theo tìm tòi. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ sáu dưới lòng đất.

Chu Thánh vừa mới xuống dưới, liền cảm giác chính mình đứng ở trên mũi đao.

Hắn để Liễu Như Yên ngồi trên lưng ngựa, tránh cho bị mũi nhọn sắc bén ảnh hưởng.

Tầng này là địa bàn của Thủ Lăng Nhân mạch Kim.

Trên mặt đất là mũi đao và mũi kiếm, nếu không có cương khí hộ thể, tiến vào sẽ bị đâm xuyên.

Trong vách tường hai bên cất giấu mũi tên thanh đồng, trần nhà còn có một khẩu áp đao (đao cầu), giống như sẽ tùy thời áp xuống vậy.

Mạch Kim là một mạch có công kích lực mạnh nhất trong bảy mạch Thủ Lăng Nhân.

Nếu mạch Sơn là xe tăng, thì mạch Kim chính là thích khách.

Đồng kim ở đây rất nhiều, nhưng là một loại thanh đồng, cũng không phải là hoàng kim.

Đồng kim là một loại khí cụ thanh đồng đặc thù, tính dẻo rất mạnh, hơn nữa lực khôi phục rất mạnh.

Chỉ cần đem đồng kim tạo hình, nó sẽ rất khó phát sinh thay đổi.

Ở thời Tây Chu, đồng kim được coi như tiền tệ giá cao để sử dụng, bình thường chỉ có đạt quan quý tộc mới có thể hưởng dụng khí cụ đúc bằng đồng kim.

Mà ở nơi này, tất cả vũ khí và mũi nhọn đều do đồng kim đúc thành.

Khó có thể tưởng tượng Khương Công vì đúc tạo Thủ Lăng Cổ Lâu đã tốn bao nhiêu tiền.

Chỉ riêng tầng này, ít nhất phải tốn thu nhập của toàn bộ Tây Chu trong ba năm. "Khương Công tốn tâm cơ lớn như thế chế tạo Thủ Lăng Cổ Lâu, rốt cuộc là muốn làm cái gì?" Chu Thánh suy nghĩ trăm lần cũng không ra lời giải.

Tác dụng của Thủ Lăng Cổ Lâu hắn đến bây giờ đều còn chưa lộng minh bạch.

Chu Thánh đi trên mũi kiếm và mũi đao, cho dù không thôi động cương khí, mũi kiếm và mũi đao ở đây cũng thương không được hắn.

"Em lần trước tới thời điểm, nơi này tràn ngập nguy hiểm a." Lưu Ly lầm bầm nói.

Cô và Chu Thánh nắm tay, sóng vai mà đi.

Chu Thánh nhìn thoáng qua đôi mắt mỏi mệt của cô, không khỏi hỏi: "Còn có thể chịu được bao lâu?" "Hôm nay hẳn là không thành vấn đề." Lưu Ly cười nói, đôi mắt cong cong, rất là động lòng người.

Chu Thánh không ngừng vãng trong cơ thể Lưu Ly độ nhập cương khí, muốn duy trì trạng thái của cô. "Anh không cần độ cương khí cho em, em dùng không được, cái em trôi đi chính là sinh mệnh lực, lại không phải cương khí." Lưu Ly cự tuyệt cương khí từ Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn cô một cái, nhanh hơn bước chân.

Đang đi tới, một thanh kiếm thanh đồng bay đến trước mặt Chu Thánh, khom lưng hành lễ. "Thủ Lăng Nhân mạch Kim, cận kiến!" Trong thanh kiếm thanh đồng truyền ra một đạo thanh âm tràn ngập duệ khí, nhưng cũng rất tôn kính. "Ừ, ta không muốn cùng ngươi vô nghĩa, đưa đồ, ta đi người." Chu Thánh trực tiếp nói.

Chu Thánh không muốn ở chỗ này chậm trễ thời gian, nếu Lưu Ly vẫn là mèo, hắn không ngại cùng Kim hảo hảo tán gẫu một chút.

Nhưng hiện tại, không được. "Được." Kim gật đầu.

Hắn cũng không thích giao lưu quá nhiều, có một cỗ ngạo khí.

Hỏa là đặc biệt cuồng, đối với ai cũng không để vào mắt.

Mà hắn là ngạo, sự ngạo nghễ đến từ cường giả.

Thanh kiếm thanh đồng bay múa một vòng trên không trung, vô số thanh đồng kiếm trên mặt đất bay lên, không ngừng xoay tròn.

Hàn khí trên lưỡi kiếm trút xuống, chậm rãi ngưng tụ thành một hạt Kim Châu.

Nói là Kim Châu, kỳ thực chính là hạt châu thanh đồng, chẳng qua bề ngoài là màu thanh đồng, bên trong tản ra một tầng kim quang mà thôi. "Có hạt châu này, binh khí trong thiên hạ giai khả thao khống." Trong thanh kiếm thanh đồng lại lần nữa truyền đến thanh âm của Kim. "Ừ." Chu Thánh khẽ gật đầu.

Hắn cảm ứng được, thôi động hạt châu này, kim loại ở tầng này đều có thể thao khống.

Chu Thánh có chút nghi hoặc, những hạt châu này rốt cuộc là tế luyện ra như thế nào, vì cái gì chỉ có Thủ Lăng Nhân sơ đại mới có.

Hơn nữa còn cho chính mình. "Hỏi một vấn đề, hạt châu độc hữu trong tay Thủ Lăng Nhân sơ đại là từ đâu tới?

Vì sao không truyền thừa đi xuống?" Chu Thánh hỏi Kim. "Khương Công cho, không thể truyền ra ngoài.

Ngài cần, cho nên chúng ta cho ngài, bởi vì ngài là đại nhân." Kim đúng sự thật nói.

Chu Thánh nghe câu trả lời của Kim, trầm tư một lát.

Các đại Thủ Lăng Nhân đối với hạt châu vô cùng coi trọng, dù cho chết mang vào Thủ Lăng Cổ Lâu cũng không truyền thừa đi xuống.

Hạt châu quan trọng với bọn họ như vậy, cố tình lại cho chính mình.

Thật sự là bởi vì chính mình cần sao?

Chính mình nhưng chưa bao giờ nói qua chính mình cần bọn họ trợ giúp.

Cho dù là cần, cũng là khi nghênh chiến Thiên Tôn Hội mới có thể cần bọn họ ra tới hiệp trợ chính mình.

Bọn họ cho chính mình hạt châu, nhất định là có mục đích của bọn

họ.

Nhưng, mục đích của bọn họ chỉ cần không phải bất lợi đối với chính mình là được, chính mình cũng cần một ít trợ lực.

Trước khi bọn họ chưa sống lại, Thủ Lăng chỉ có chính mình. "Ngươi tiếp tục ngủ đi, ta đi tầng tiếp theo." Chu Thánh vỗ vỗ Diễm Vong, liền muốn đi tầng tiếp theo.

Kim không đáp lời nữa, mà là thao túng thanh kiếm thanh đồng trở lại mặt đất.

Chu Thánh không tiếp tục lãng phí thời gian, trực tiếp đi tới tầng tiếp theo.

Lưu Ly không có thời gian. *** Cùng lúc đó, Thủ Lăng Cổ Lâu tầng thứ sáu.

Đám người Ngô Lục Giáp vừa xuống dưới liền bị cương phong cuốn lên.

Cương phong khủng bố giống như dao nhỏ cắt vào thân thể đám người Ngô Lục Giáp.

Đây là cơ quan của tầng này.

Khi đám người Hồ Bát Nhất xuống dưới, tuy rằng cũng kích phát cơ quan, nhưng kia chỉ là cơ quan sơ cấp, giống như một sự tôi luyện.

Mà bọn Ngô Lục Giáp là kẻ xâm nhập, mỗi khi xuống một tầng đều sẽ bị cơ quan nhắm vào, loại không lộng chết không bỏ qua.

Mọi người bị cuốn trên không trung, bị phong nhận cắt vào thân thể.

Thân thể bọn họ vốn dĩ đã bị liệt hỏa thiêu đốt, lại bị cắt một cái, huyết nhục khô khốc rớt không ít.

Trên cánh tay, trên đùi, còn có trên người.

Ngô Lục Giáp mạnh mẽ thôi động cương khí, làm cho chính mình xử ở trung tâm cương phong, ngăn cản phong nhận.

Chương 228

"Tụ ở bên nhau, cùng nhau tản mát cương khí!" Ngô Lục Giáp hô to một tiếng.

Bốn vị Thất Dương Tôn Giả khác lập tức hội tụ bên người hắn, tản mát ra cương khí.

Mà người yếu hơn một chút tắc trốn ở giữa bọn họ.

Ngô Lục Giáp ngăn cản cương phong phía trên và phía dưới.

Cương khí bọn họ ngoại phóng, giao thoa ở bên nhau, giống như một cái lập phương thể vậy. "Các ngươi điều động toàn thân cương khí, rơi xuống phía dưới." Ngô Lục Giáp lại lần nữa tuyên bố.

Người trốn ở giữa điều động cương khí quanh thân, rơi xuống phía dưới.

Cương phong cuồng bạo khó có thể cắt vỡ hộ tráo cương khí của bọn họ.

Không phải cương phong không được, mà là không có người thao khống.

Nếu là có người dẫn đường cương phong chuyên môn công phá một điểm, dùng không đến vài giây là có thể công phá.

Bọn họ từ không trung rơi xuống đất, ảnh hưởng của cương phong đối với bọn họ liền nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng bọn họ không có tản ra, mà là bảo trì trận hình, tứ xứ tìm kiếm nhập khẩu tầng tiếp theo.

Khi bọn họ tới có bảy tám trăm người, đến bây giờ chỉ còn lại hai mươi ba mươi người. "Đại nhân, không phải ta lo bò trắng răng, mà là

chúng ta chỉ còn lại hai mươi lăm người, thật sự có thể đi xuống sao?" Có người đưa ra chất vấn.

Mới đến tầng thứ sáu, bọn họ liền chỉ còn lại hai mươi lăm người, phía dưới còn có bốn tầng trên mặt đất, cùng với bảy tầng dưới mặt đất.

Trên mặt đất đều gian nan như thế, càng đừng nói dưới lòng đất.

Ngô Lục Giáp nhắm mắt trầm mặc một lát, kế đó nói: "Mục đích của chúng ta không phải là vì từng tầng từng tầng tìm tòi Thủ Lăng Cổ Lâu, mà là đưa tinh huyết Thiên Tôn xuống dưới đáy.

Chỉ cần đưa tinh huyết xuống dưới, nhiệm vụ liền hoàn thành, đây mới là nhiệm vụ của chúng ta." Ngô Lục Giáp nói ra mục đích chân chính của chuyến này.

Trước đó hắn cho rằng Thủ Lăng Cổ Lâu một chút cũng không nguy hiểm, cho nên mới muốn tiến vào tầng chín dưới lòng đất.

Hiện tại, hắn từ bỏ.

Chỉ cần có thể đem tinh huyết Thiên Tôn đưa xuống, nhiệm vụ chuyến này cũng coi như hoàn thành. "Đưa tinh huyết Thiên Tôn xuống dưới, giống như cũng không khó." Cổ Nhĩ Hách nói. "Dù sao đều phải chết, tận lượng chết có giá trị một chút, lại không phải sống không lại." Một vị Thất Dương Tôn Giả khác nói. "Đi." Ngô Lục Giáp tìm được cơ quan đem nó mở ra, trực tiếp tiến vào tầng tiếp theo.

Vừa mới rơi xuống, liệt hỏa quen thuộc lại tới nữa.

Tầng này mới là địa bàn của Hỏa.

Nếu không phải Hỏa quá nóng nảy, ở tầng một chờ người Thiên Tôn Hội tới, khả năng hắn có thể mượn dùng sân nhà, tăng cường thực lực chính mình, nói không chừng triệt để tiêu diệt Thiên Tôn Hội, hơn nữa còn không cần vẫn lạc.

Nhưng Hỏa chính là cái bạo tính khí và cấp tính tử, hắn nhẫn nại không được tính tình, sẽ không kiên nhẫn chờ.

Hơn nữa, hắn cũng biết một khi chính mình sống lại, sẽ không bao giờ còn đường lui, cho nên mới sẽ trực tiếp chạy đến tầng thứ bảy, cùng Thiên Tôn Hội đối chiến.

Liệt hỏa cuồn cuộn thiêu đốt, nơi nơi đều là vách tường nung đỏ.

Nơi này giống như lò nướng vậy, vô cùng táo nhiệt.

Tuy nói không ai khống chế, nhưng sau khi cơ quan kích phát vẫn làm cho người ta rất khó chịu.

Vàng bạc sắt khí vân vân nếu rơi vào tầng này, không ra ba phút sẽ bị hòa tan.

Người bình thường ở chỗ này, đãi không được ba giây đồng hồ.

Đám người Ngô Lục Giáp có kinh nghiệm, lúc đi xuống lập tức tổ kiến trận pháp, tụ ở bên nhau, thôi phát cương khí đối kháng.

Có đan dược gia trì, cương khí bọn họ dù cho phóng thích toàn diện cũng sẽ không tiêu hao quá lớn.

Nhưng dù cho bọn họ thôi động cương khí ngăn cản, cỗ cảm giác nóng rực kia như cũ vẫn còn. "Ta nơi này có thuốc, uống xong có thể che chắn thân thể hết thảy cảm quan." Cổ Nhĩ Hách móc ra một lọ chất lỏng màu trắng.

Ngô Lục Giáp thấy thế, không có bất kỳ do dự nào, đón lấy, ngửa đầu liền uống.

Những người khác sôi nổi uống lên một ít, cỗ cảm giác nóng rực kia trong nháy mắt cảm giác không tới nữa.

Nhưng thân thể bọn họ lại đang dần dần bị nướng đỏ. "Tuy nói cảm giác không đến nóng rực, nhưng nếu không nhanh chóng rời đi,

thân thể chúng ta sẽ không gượng dậy nổi." Một vị Thất Dương Tôn Giả trong đó nói.

Một khi thân thể tổn hại quá lớn, đến lúc đó khó có thể hoạt động, có cương khí cũng vô dụng.

Mọi người vây ở bên nhau, tứ xứ sưu tầm, tìm kiếm nhập khẩu tầng tiếp theo. *** Trong nước.

Hồ Bát Nhất chui vào đáy nước vài phút sau mới một lần nữa bơi lên. "Phốc..." Hắn phun ra một ngụm nước, sau đó nói: "Tìm được rồi, đồ Tổ sư lưu lại cho chúng ta, ngay tại đáy nước." "Không dễ lấy sao?" Vương Bàn Tử hỏi một câu. "Ừ." Hồ Bát Nhất gật đầu, chần chờ.

Nhìn Hồ Bát Nhất chần chờ, Dương Tuyết Lỵ không khỏi hỏi: "Sao vậy anh Hồ?" "Tôi nhìn thấy đường lui Tổ sư gia lưu lại cho chúng ta." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói. "Đường lui?" Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ không khỏi sửng sốt.

Tổ sư gia sẽ lưu lại đường lui gì? "Tổ sư gia lưu lại lời nhắn, nói nếu chúng ta tiếp tục tìm tòi đi xuống, sẽ đạt được càng nhiều, nhưng cũng sẽ bị dính líu vào một cái lốc xoáy rất sâu.

Ý của ngài là bảo chúng ta biết đủ thì dừng, không cần tiếp tục đi xuống nữa.

Nếu không, tương lai một khi bị theo dõi, nhẹ thì đông trốn tây nấp, nặng thì phấn thân toái cốt." Hồ Bát Nhất đem những gì chính mình nhìn thấy nói ra.

Trong đáy nước, Tổ sư gia lưu lại cho bọn họ lựa chọn.

Một con đường sống, đi đường sống có thể rời đi Thủ Lăng Cổ Lâu, rời xa thị phi.

Một con đường chết, nếu mở cái rương được bảo hộ ra, có thể đi

tới tầng tiếp theo tiếp tục thu hoạch đồ Tổ sư gia lưu lại.

Nhưng con đường kia là đường chết, bởi vì một khi lựa chọn, về sau cũng không có ngày lành.

Có đôi khi ngươi thu hoạch đồ vật càng nhiều, trách nhiệm của ngươi cũng càng lớn, cũng sẽ gánh vác một ít đồ vật.

Hồ Bát Nhất không dám lựa chọn, cho nên bơi đi lên, dò hỏi Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ. "Bọn họ... chúng ta bị theo dõi, sẽ hẳn phải chết không thể nghi ngờ sao?" Vương Bàn Tử theo bản năng hỏi. "Rất có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hắn nhìn Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử do dự, tiếp tục nói: "Ý tưởng của tôi là, không tiếp tục tìm tòi đi xuống nữa.

Mạc Kim Giáo Úy chúng ta sở dĩ theo đuổi, không phải chính là Long Lâu sao?

Hiện giờ Long Lâu chúng ta đã vào được, theo đuổi coi như hoàn thành, không cần thiết tiến hành đi xuống, bạch bạch cấp chính mình tìm nguy hiểm.

Tổ sư gia nói bị theo dõi, hẳn là bị người của Thiên Tôn Hội theo dõi, Thiên Tôn Hội cường đại bao nhiêu, tưởng tất không cần tôi lại lắm lời nữa.

Các cậu cảm thấy sao?" Hồ Bát Nhất nói ra ý tưởng của chính mình xong, nhìn Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử. "Hại, anh Hồ, anh chính là người tâm phúc của chúng ta, anh nói cái gì chính là cái đó." Vương Bàn Tử mãn không thèm để ý nói. "Vậy tôi cũng nghe anh." Dương Tuyết Lỵ lựa chọn duy trì Hồ Bát Nhất. "Được, vậy đợi lát nữa đi xuống, các cậu theo tôi từ cửa ra rời đi." Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ. "Ừ." Hai người gật đầu ứng thanh. "Phốc..." Hồ Bát Nhất một đầu đâm vào trong nước, ngay sau

đó chính là Dương Tuyết Lỵ.

Vương Bàn Tử nhìn bọn họ đi vào xong, lẩm bẩm nói: "Hồ ca, xin lỗi a, lần này tôi khủng bố sẽ không nghe anh.

Anh và tẩu tử đi ra ngoài, kết hôn sinh con, tôi muốn tiếp tục tìm tòi đi xuống." Vương Bàn Tử không muốn từ bỏ, dù cho sẽ bị người của Thiên Tôn Hội theo dõi, gã cũng không sao cả.

Gã nhiệt ái thám hiểm, nếu cứ thế mà kết thúc, gã sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Chương 229

Mà vừa rồi không nói là bởi vì gã không muốn đem Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ dính líu tiến vào.

Vương Bàn Tử sờ sờ Mạc Kim phù của chính mình, sau đó một đầu đâm vào trong nước.

Ở đáy nước, Vương Bàn Tử thực mau nhìn rõ Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ.

Hồ Bát Nhất đang mang theo Dương Tuyết Lỵ đi mở mật đạo xuất khẩu, chuẩn bị rời đi.

Vương Bàn Tử nhìn thấy bọn họ, liền bơi về phía một bên khác.

Hồ Bát Nhất thấy thế, trừng lớn đôi mắt.

Há mồm muốn hô cái gì, nhưng vừa mới há mồm, nước liền dũng nhập trong miệng.

Vương Bàn Tử ở trong nước cười vẫy tay, cũng sờ sờ Mạc Kim phù của mình, lại chỉ chỉ một con đường khác, ý bảo chính mình sẽ tiếp tục mạo hiểm đi xuống.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, phát hiện Dương Tuyết Lỵ cũng bơi về phía Vương Bàn Tử.

Điều này làm cho Hồ Bát Nhất có chút khó chịu.

Bản ý của hắn là, sau khi mở mật đạo sẽ tiễn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đi, sau đó chính mình đi mở một cái cửa khác, tiếp tục tìm tòi.

Nhưng không nghĩ tới, Vương Bàn Tử mặt ngoài nói thật dễ nghe, kết quả xuống dưới liền đi một bên khác.

Mà Dương Tuyết Lỵ vốn dĩ cũng không tính toán muốn rời đi.

Cô rõ ràng cách làm người của Hồ Bát Nhất, hắn là một người sẽ không từ bỏ.

Vừa rồi ở trên mặt nước nói những lời đó, chẳng qua là muốn cho cô và Vương Bàn Tử từ bỏ tiếp tục thám hiểm.

Cô mặt ngoài đáp ứng, thực ra là muốn chờ Hồ Bát Nhất mở thông đạo xong, để Vương Bàn Tử đi trước, sau đó chính mình lại đánh lén Hồ Bát Nhất, đem hắn đẩy đi xuống.

Chính mình đi một bên khác.

Mạc Kim Giáo Úy, đoàn kết một lòng.

Ở chỗ này phát huy đến cực hạn.

Mỗi người đều không muốn đi, mỗi người đều muốn để hai người kia đi.

Điểm này, ba người ý tưởng hoàn toàn nhất trí.

Vốn dĩ các tự đều kế hoạch thật tốt, nhưng là Vương Bàn Tử trực tiếp đi một bên khác, không dựa theo lẽ thường ra bài.

Khiến cho Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ không thể không từ bỏ tính toán của chính mình.

Nhưng, Vương Bàn Tử chỉ là đơn thuần muốn tiếp tục, không có quá nhiều ý xấu. *** "Oanh long long!" "Răng rắc!" "Phanh!" Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ bảy dưới lòng đất.

Vừa mới đi vào, Chu Thánh liền nghe được tiếng sấm sét nổ vang.

Trong không trung, lôi điện lập lòe, nương theo từng trận khói đen.

Đây chính là tầng thứ bảy Thủ Lăng Cổ Lâu, cũng là một đạo môn hộ cuối cùng của bảy mạch Thủ Lăng Nhân.

Lôi điện nãi là một loại thiên tượng mạnh nhất trong giới tự nhiên, nó đại biểu cho hủy diệt và trừng phạt.

Mà trong bảy mạch Thủ Lăng Nhân, mạch Lôi uy lực mạnh nhất, hơn nữa bạo phát lực rất mạnh, có thể tạo thành thương hại trên phạm vi lớn.

Lôi cùng Hỏa giống nhau, đều có thể tạo thành thương hại quần thể, chẳng qua thương hại của Lôi càng mạnh, hơn nữa có thể đem công kích ngưng tụ tại một điểm, tạo thành thương hại trí mạng.

Đồng thời, trong bảy mạch, mạch Lôi chủ hình phạt, người mạch nào phạm sai lầm, hắn đều sẽ căn cứ sai lầm lớn nhỏ, tiến hành xử phạt.

Cũng bao gồm cả tử sĩ phạm sai lầm, hắn cũng có thể trách phạt.

Ở trong bảy mạch, yếu nhất là đoàn đội hỗ trợ mạch Linh, mạnh nhất chính là mạch Lôi, đả kích cường độ cao. "Anh Chu Thánh, Lôi ở tầng này tuy rằng tương đối công chính, nhưng anh ngàn vạn lần đừng ở trước mặt hắn nghị luận Khương Công a." Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Lôi trên cơ sở duy trì công chính cũng kính ngưỡng Khương Công.

Nếu muốn ở công chính và Khương Công trước mặt lựa chọn một cái, hắn sẽ lựa chọn Khương Công.

Công chính nghiêm minh tiền đề là, ngươi phải có địa vị kia để chủ trì công chính.

Nếu không, ngươi cho dù có phẩm chất tốt đến đâu, không có vũ đài phát huy, ngươi cũng chỉ có thể mẫn diệt giữa chúng sinh, trở thành một người làm công hào không chớp mắt. "Lôi Chấn Tử, tham kiến đại nhân!" Không trung vang lên một đạo tiếng sấm nổ cùng thanh âm rõ ràng có thể nghe thấy.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn về phía lôi đình trên không trung, tại lôi quang lập lòe, Chu Thánh nhìn thấy một đạo thân ảnh mơ hồ.

Thân ảnh kia rất cao lớn, sau lưng còn có một đôi cánh, tay phải nắm một cây trường côn, trong mắt có lôi đình lập lòe. "Lôi Chấn Tử?!" Chu Thánh chấn kinh.

Thủ Lăng Nhân trong có Chu Công đã đủ thái quá, không nghĩ tới còn có Lôi Chấn Tử trong truyền thuyết!

Phải biết rằng, Lôi Chấn Tử chính là nhân vật trong thần thoại, nghe đồn hắn là người trời sinh đất dưỡng, được Văn Vương nhặt được, thu làm người con thứ một trăm.

Trong thần thoại, Lôi Chấn Tử là một quái vật lưng mọc hai cánh, chưởng khống lôi đình.

Nhưng thần thoại chung quy là thần thoại, không có khả năng là thật sự, trong chính sử, ghi chép về Lôi Chấn Tử hầu như không có.

Cho dù là một ít dã sử, Lôi Chấn Tử được ghi lại cũng chẳng qua là một người dị hình.

Người dị hình là do huynh muội hoặc là cha con, mẹ con... cận thân sinh ra.

Bởi vì lớn lên kỳ hình quái trạng, bình thường đều nuôi không sống, cũng sẽ bị vứt bỏ.

Dã sử có thuyết pháp này rất hợp lý, cũng phù hợp hình tượng Lôi Chấn Tử.

Nhưng Lôi Chấn Tử xuất hiện, triệt để điên đảo nhận thức của Chu Thánh.

Lôi Chấn Tử là thật sự tồn tại, hơn nữa còn thật sự chưởng khống lôi đình.

Này quá con mẹ nó thái quá!

Chu Thánh biết được Lâm là tứ công tử Chu Công đều không kích động lắm.

Rốt cuộc Chu Công là chân thật tồn tại, mà Lôi Chấn Tử là nhân vật trong thần thoại.

Khi nhân vật trong thần thoại đi vào hiện thực, mặc cho ai thấy, đều sẽ vô cùng kích động. "Đại nhân." Lôi Chấn Tử lại hô một tiếng, không trung vang lên một đạo tiếng sấm nổ.

Tiếng sấm nổ đem Chu Thánh kéo về hiện thực. "Ừ." Chu Thánh gật đầu. "To gan tử sĩ, dám can đảm nắm tay đại nhân, thực nãi đại bất kính!" Lưu Ly nghe được câu này, sợ tới mức muốn thu hồi cánh tay, nhưng bị Chu Thánh bắt lấy. "Là ta nắm tay cô ấy." Chu Thánh tức giận nói. "To gan tử sĩ, thế nhưng dám cưỡi chiến mã của đại nhân." Lôi Chấn Tử lại rống nói.

Chu Thánh: "..." "Là ta bảo cô ấy cưỡi." Chu Thánh tức giận nói.

Lôi Chấn Tử quả nhiên là thấy cái gì nói cái đó.

Tác vi người xã hội phong kiến, tư tưởng của hắn còn rất ngoan cố.

Lôi Chấn Tử nhất thời không biết nên nói như thế nào. "Lôi Châu cho ta, ta đi tầng tiếp theo đây." Chu Thánh trực tiếp nói.

Hắn tuy rằng muốn cùng Lôi Chấn Tử tán gẫu nhiều hơn, rốt cuộc người từ trong thần thoại đi ra, còn gọi chính mình là đại nhân, ai không muốn hiểu biết nhiều hơn một chút.

Nhưng suy xét đến trạng thái Lưu Ly không tốt, Chu Thánh vẫn là lấy Lưu Ly làm trọng trước. "Đại nhân, ta không có Lôi Châu, ta chỉ có Phong Lôi Côn." Lôi Chấn Tử nói. "Không có?

Các Thủ Lăng Nhân sơ đại khác đều có hạt châu Khương Công cho a." Chu Thánh khó hiểu nói. "Đại nhân, tưởng tất ngài là hiểu lầm, các Thủ Lăng Nhân khác đều là có hạt châu mới có thể chưởng khống năng lực, hơn nữa duy trì liên tục.

Mà ta, từ nhỏ đến lớn đều có thể dẫn dắt thiên lôi, Khương Công cho ta Phong Lôi Côn, lại gắn cho ta đôi cánh, ta mới có thể triệt để chưởng khống lôi đình.

Chương 230

Thủ Lăng Nhân mạch Lôi các đời, thiên lôi bọn họ dẫn dụng đều là mượn từ chỗ ta." Lôi Chấn Tử giải thích nói.

Các Thủ Lăng Nhân khác sử dụng năng lực là dựa vào chính mình tu luyện đoạt được.

Mà Thủ Lăng Nhân mạch Lôi sử dụng thiên lôi, tắc là mượn từ chỗ Lôi Chấn Tử.

Rốt cuộc trời sẽ không ngày ngày đánh sấm, hơn nữa người cũng không có khả năng chưởng khống lôi đình, dù cho là Tông Sư cũng rất khó dẫn động thiên lôi.

Lôi Chấn Tử giống như là một cái trạm phát tín hiệu vậy, ai yêu cầu mượn lôi, chỉ cần niệm động chú ngữ, cũng thi pháp viết xuống bùa chú là được.

Cho nên, Thủ Lăng Nhân mạch Lôi càng giống như pháp sư vậy.

Bọn họ tuy rằng thực lực cường đại, nhưng thời gian chuẩn bị tương đối dài, yêu cầu từ nơi này dẫn lôi qua đi mới được. "Bất quá đại nhân, ta có thể ngưng tụ một đoàn lôi cầu cho ngài." Lôi Chấn Tử nói xong, chuyển động Phong Lôi Côn, thao túng thiên lôi, đem nó nắn thành một đoàn.

Hơn nữa, không ngừng áp suất, không ngừng áp suất, áp suất thành hạt châu lớn nhỏ bình thường. "Đại nhân, bên trong này có một phần năm lôi đình, tưởng tất cũng đủ ngài dùng." Lôi Chấn Tử chỉ Phong Lôi Côn một cái, Lôi Châu bay đến trước mặt Chu Thánh.

Hạt châu này chính là lấy thiên lôi áp suất mà thành, trắng tinh thông thấu, bên trong còn có thiên lôi lập lòe.

Đây là Lôi Châu, Lôi Châu thuần thủ công chế tạo.

Cầm trong tay còn có một loại cảm giác tê tê dại dại. "Đại nhân, ngài xem có thể không?" Lôi Chấn Tử hỏi một câu. "Có thể." Chu Thánh gật đầu một cái, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Lôi Chấn Tử, ngươi là còn sống, hay là..." Hắn có điểm tò mò, trạng thái Lôi Chấn Tử là cái dạng gì. "Giữa phi sinh phi tử, tồn tại ở giao giới hiện thực và hư ảo, ta là ý chí lôi đình, cũng là Lôi Chấn Tử chưởng khống lôi đình." Lôi Chấn Tử mở miệng nói.

Hắn hiện tại trạng thái cũng không dễ nói, hắn cùng các Thủ Lăng Nhân khác đại bất tương đồng.

Hắn chính là ý chí lôi đình, không biết bị Khương Công cải tạo như thế nào.

Hắn chưởng khống thiên lôi, cũng tịnh không phải thiên lôi của giới tự nhiên, mà là thiên lôi trong Thủ Lăng Cổ Lâu, thiên lôi này cũng là dựa vào hắn chế tạo.

Chu Thánh nhìn thoáng qua Lôi Chấn Tử trong lôi đình, hắn vẫn luôn đứng ở nơi đó, đứng mấy ngàn năm. "Nhân vật trong thần thoại đều tồn tại, vậy Khương Công rốt cuộc là Khương Công trong thần thoại, hay là Khương Công trong lịch sử?" Chu Thánh nói khẽ nỉ non.

Khương Công trong thần thoại không gì làm không được, kinh thiên vĩ địa, trên đạt thiên thính, dưới thông cửu u.

Khương Công trong lịch sử văn thao vũ lược, mưu lược vô song, nhưng người có lợi hại nữa, hắn cũng chỉ là một con người!

Nhân lực chung có hạn, Chu Thánh có chút tò mò, Khương Công rốt cuộc là người thế nào.

Có lẽ, chỉ có đi xuống mới có thể nhìn thấy. *** Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ năm.

Đám người Ngô Lục Giáp khi cương khí sắp bị thiêu đốt hầu như không còn thì tìm được lối ra.

Trả giá đại giới hai người mới đem lối ra mở ra, rơi vào trong tầng thứ tư.

Vừa mới đi xuống, mọi người toàn bộ rơi vào trong nước.

Mặt nước trong nháy mắt đóng băng, đem bọn họ đông cứng.

Cái lạnh thấu xương so với liệt hỏa nướng nướng còn khó chịu hơn.

Bọn họ còn chưa từ trong liệt hỏa phục hồi tinh thần lại, liền bị hàn lãnh tập kích.

Đây mới là chân chính ý nghĩa băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Tầng này toàn bộ bị đông lạnh, đám người Ngô Lục Giáp hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể dựa vào cương khí chống đỡ, không cho băng thủy quán nhập trong cơ thể mình.

Nếu không, một khi bọn họ phá vỡ hàn băng, thân thể chính mình cũng sẽ đi theo rách nát.

Thân thể bọn họ rất giòn, căn bản không chịu nổi. *** Ở tầng tiếp theo (Tầng thứ năm đối với nhóm trộm mộ).

Đám người Hồ Bát Nhất mở ra lối vào xong, cầm bảo vật, trực tiếp rơi vào tầng tiếp theo.

Ở đáy nước, Vương Bàn Tử mở ra cái rương, được một đôi nạng sắt (thiết quải).

Trên thiết quải có phù văn Mạc Kim, sử dụng lên rất thuận tay, có thể công có thể thủ. "Tổ sư gia thật keo kiệt, còn tưởng rằng để lại thứ tốt gì, không nghĩ tới chỉ thế thôi a?" Vương Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ. "Sớm biết lúc đầu liền không tiếp tục." Hồ Bát Nhất và Dương

Tuyết Lỵ hai người đồng thời bỉ di liễu Vương Bàn Tử một cái. "Trước đó trên thư không phải nói hay lắm sao, nghe tôi rời đi sao?" Hồ Bát Nhất tức giận nói. "Hồ ca, anh và tẩu tử rời đi, đi ra ngoài tạo tiểu hài tử, tôi đi ra ngoài làm gì?

Tôi còn không bằng tiếp tục thám hiểm đi xuống nè.

Cho dù kẻ địch là Thiên Tôn Hội, nhưng chúng ta không phải còn có Thủ Lăng Nhân làm bằng hữu sao?" Vương Bàn Tử nói đến nơi này, ánh mắt đảo qua Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ. "Hai người các cậu, sao lại quay lại?" Hồ Bát Nhất nhìn ánh mắt chất vấn nhỏ của Vương Bàn Tử, nghĩa chính ngôn từ nói: "Tôi là anh Hồ của cậu, tôi có thể vứt bỏ cậu sao?

Chúng ta là huynh đệ, cậu đã thấy ai vứt bỏ huynh đệ bao giờ chưa?" Vương Bàn Tử nghe vậy, nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ. "Đừng nhìn tôi, hai người các anh đều xuống dưới rồi, chẳng lẽ muốn tôi một mình rời đi?" Dương Tuyết Lỵ một câu nói Vương Bàn Tử cứng họng. "Sớm biết vậy liền chờ các người đi, tôi sẽ len lén rời đi." Vương Bàn Tử nói thầm. "Sớm biết vậy thì trước đem Dương Tuyết Lỵ và cậu tiễn đi ra ngoài, tôi lại xuống dưới." Hồ Bát Nhất nghĩ thầm. "Sớm biết vậy thì đem Vương Bàn Tử kéo qua, đạp hắn xuống lấp kín cửa động, làm Hồ Bát Nhất về không được." Dương Tuyết Lỵ nghĩ thầm. "Bàn Tử, lần sau đừng tự tác chủ trương." Hồ Bát Nhất nói gã một câu.

Vương Bàn Tử: "..." Gã đang muốn giải thích cái gì, Hồ Bát Nhất đứng dậy nói: "Được rồi, đã xuống dưới rồi thì tiếp tục đi thôi, dù sao cũng không còn đường lui." Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đứng dậy, đi theo sau Hồ Bát Nhất.

Tầng này nơi nơi đều là binh khí rách nát, mặc kệ là trên mặt đất hay là trên trần nhà. "Đây hẳn là địa bàn của Thủ Lăng Nhân mạch

Kim rồi." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm nói, thật cẩn thận đi về phía trước.

Trong vách tường hai bên có rậm rạp lỗ thủng, không cần nghĩ cũng biết bên trong là cái gì.

Mà trên trần nhà còn treo không ít đao cầu, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống. "Bàn Tử, cái gì cũng đừng lấy, tầng này rất lấy mạng." Hồ Bát Nhất nhắc nhở nói.

Cơ quan tầng này nhìn như không nghiêm trọng, nhưng một khi kích phát, sẽ trong khoảnh khắc tễ mệnh.

Cậu vĩnh viễn cũng không biết công kích sẽ từ địa phương nào truyền đến. "Vương Bàn Tử tôi là loại người táy máy tay chân sao?" Vương Bàn Tử nói thầm.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ quay đầu nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, nhìn đến Vương Bàn Tử một trận chột dạ. "Cậu không phải thì là ai?" Dương Tuyết Lỵ trực tiếp nói.

Hồ Bát Nhất đi vài bước xong, nhìn thấy đường phía trước, có chút da đầu tê dại.

Đường phía trước không phải đường, mà là lưỡi dao và lưỡi kiếm.

Muốn đi qua, chỉ có thể dẫm lên lưỡi dao và lưỡi kiếm mới có thể đi.

Đương nhiên, cũng có thể không đi, nhưng là không đi thì cũng không có đường khác để đi.

Hồ Bát Nhất từ trên mặt đất nhặt lên một thanh kiếm nát, hắn ném kiếm nát lên trên lưỡi dao, sau đó nâng Vương Bàn Tử, một chân dẫm lên mặt trên. "Có thể mượn dùng kiếm ở nơi này đi qua." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Hắn đã nếm thử, tàn kiếm trên mặt đất có thể cột vào lòng bàn chân, dẫm lên mặt trên đi qua. "Đúng a, Thủ Lăng Nhân thật xuẩn, phía trước bố trí cơ quan, còn để lại kiếm nát, bằng với việc treo chìa khóa ở cửa nhà a." Vương Bàn Tử cười nói.

Hồ Bát Nhất quay đầu lại, trắng mắt liếc Vương Bàn Tử một cái. "Đó là bởi vì Thủ Lăng Nhân lúc đi xuống đã chào hỏi qua rồi, sự tồn tại trong Thủ Lăng Cổ Lâu sẽ không ra tay với chúng ta.

Nếu không thì cậu cảm thấy chúng ta có thể xuống dưới?

Bàn Tử a Bàn Tử, cậu cũng không ngẫm lại, lúc chúng ta tiến vào có gặp được nguy hiểm không?" Vương Bàn Tử bị Hồ Bát Nhất nói như vậy, ngẩn ra một lát.

Chương 231

Gã nhìn bốn phía, giống như xác thật không có cơ quan xử phạt.

Lúc đi xuống, cho dù kích phát cơ quan nhỏ cũng rất dễ dàng tránh thoát. "Đừng tưởng rằng Thủ Lăng Cổ Lâu rất đơn giản, đó chỉ là chúng ta chưa trải nghiệm đến sự nguy hiểm của nó mà thôi.

Tôi đoán, Thiên Tôn Hội lúc này đang ở trong nước sôi lửa bỏng." Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói.

Cô cũng chưa từng coi thường Thủ Lăng Cổ Lâu, Thủ Lăng Cổ Lâu ngàn năm qua không ai có thể phá, há có thể đơn giản như vậy? "Xin lỗi, là tôi vô tri." Vương Bàn Tử cũng ý thức được chính mình nói sai, vội vàng xin lỗi.

Gã cũng không muốn vì sự vô tri của mình mà hại tất cả mọi người. "Nhớ kỹ, phải mang lòng kính sợ, người có thể vô tri, nhưng không thể tự đại." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu. "Ừ ừ." Vương Bàn Tử liên liên gật đầu.

Việc tiếp theo liền đơn giản hơn nhiều.

Mỗi người nhặt hai khối tàn kiếm, cố định trên chân, nếm thử sẽ không tróc ra xong mới dẫm lên mặt trên, chậm rãi đi về phía trước.

Hồ Bát Nhất cũng tìm được đồ vật Mạc Kim tổ sư lưu lại.

Giấu ở trong đống kiếm, rất không thu hút.

Nếu không phải có ký hiệu Mạc Kim Giáo Úy, khả năng Hồ Bát Nhất đều nhìn không ra.

Khoảng cách mười mét tả hữu, đám người Hồ Bát Nhất đi một phút mới đi qua.

Chủ yếu là lưỡi kiếm quá sắc bén, bọn họ không dám toàn lực, chỉ dám chậm rãi đi.

Khi đi qua, Hồ Bát Nhất bới đống kiếm ra, nhìn thấy một khối bản thanh đồng, trên bản thanh đồng còn có văn tự ghi lại, là Tổ sư gia lưu lại. [Các ngươi đã lựa chọn xuống dưới, vậy các ngươi liền không còn đường lui.

Chờ các ngươi đi ra ngoài, nhớ rõ lưu lại truyền thừa, để tránh sau khi chết Mạc Kim Giáo Úy đoạn tuyệt.] [Hắn, là tồn tại không thể chiến thắng, nếu trên đời thật có thần minh, vậy nhất định chính là hắn!] [Ta cũng không phải đang nói chuyện giật gân, mà là ta chính mắt gặp qua!

Ta đã từng lúc trộm mộ phát hiện mộ địa của hắn.] [Vẻn vẹn chỉ là tiến vào tầng thứ nhất nhìn thấy hư ảnh của hắn, ta liền biết, hắn là tồn tại như thần minh.] [Nhân lực không thể thắng thiên, nhưng là hắn lại có thể, sự cường đại của hắn không ai có thể cập, ta thậm chí không biết hắn rốt cuộc là làm sao làm được.] [Hắn tuy rằng có lăng mộ của chính mình, nhưng hắn không chết, ta nghe được nhịp tim của hắn, hắn sẽ trở về.] [Hậu đại tử tôn, ngàn vạn lần đừng vọng tưởng chiến thắng hắn, trừ phi ngươi có thể thắng thiên.] [Hắn là ai ta không biết, nhưng ta biết xưng hô của hắn.] [Thiên Tôn!] Dưới lòng đất Thủ Lăng.

Tầng hầm thứ tám.

Cánh cửa đồng xanh phủ bụi trần chậm rãi mở ra, ánh sáng trắng và đen đan xen chiếu rọi từ sau cánh cửa.

Chu Thánh, nửa người bên trái ẩn trong bóng tối, nửa người bên phải lại tắm mình dưới ánh sáng trắng.

Cũng giống như Thủ Lăng Nhân, tuy sống dưới ánh mặt trời nhưng thân phận lại không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Một nửa thời gian cuộc đời họ đều ở dưới lòng đất.

Chu Thánh đứng tại chỗ, hắn phát hiện mắt trái của mình không thể nhìn thấy gì, dù có Dạ Thị Nhãn thì trong màn đêm bao trùm cũng hoàn toàn mù mịt.

Mà trong mắt phải của hắn quả thực là một màu trắng xóa, cũng không nhìn thấy gì, chỉ thấy một màu trắng khiết.

Mắt trái thuần đen, mắt phải thuần trắng.

Đây chính là tầng thứ tám của Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng lấy hai mạch Âm Dương làm chủ đạo.

Khi cánh cửa đồng xanh hoàn toàn mở ra, cả thế giới dường như chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Bất kỳ màu sắc nào rơi vào thế giới hắc bạch này đều sẽ bị đồng hóa.

Chu Thánh bước ra một bước, cả người hóa thành hai màu đen trắng.

Chân trái hắn đạp trong bóng tối, chân phải đạp trong vùng thuần trắng.

Từng bước từng bước tiến về phía trước.

Mà hắn đang nắm tay Lưu Ly đứng trong vùng thuần trắng, sáng ngời động lòng người; Liễu Như Yên ở bên tay trái lại hòa vào bóng tối, chỉ có thể nghe thấy nhịp tim đập nhanh vì căng thẳng của cô.

Chu Thánh đưa tay nắm lấy cô, an ủi cảm xúc hoảng loạn đó.

Cô rất sợ hãi, bởi vì cô không nhìn thấy gì cả.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, khi cánh cửa này bị đóng lại, tâm hồn sẽ bị phong tỏa, con người sẽ rơi vào sợ hãi.

Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly và Liễu Như Yên, bước qua cửa đồng, tiến vào tầng thứ tám.

Trong thế giới Âm Dương, hai con cá âm dương ngậm đuôi nhau, trong đen có trắng, trong trắng có đen.

Ở giữa là một đường cong hình chữ 'S', cắt đôi âm dương.

Nói là đường kẻ, nhưng thực ra không phải, đó chỉ là cảm giác sai lệch do sự giao tiếp giữa âm và dương tạo ra.

Chu Thánh đứng ở chính giữa, không đi về bên trắng, cũng không đi về bên âm.

Bởi vì hắn không biết mình là Thủ Lăng Nhân dương mạch hay âm mạch.

Khi Chu Thánh đi đến trung tâm, tầm mắt dường như bỗng chốc khôi phục.

Hắn cảm giác nơi này rất thân thiết, có một cảm giác muốn nằm xuống nghỉ ngơi, dường như nơi này mới là nơi an toàn nhất, khiến người ta yên tâm nhất.

Chu Thánh điều động cương khí trong cơ thể, hạt châu đen trắng bay ra, xoay quanh hai bên người hắn.

Đây vốn là hạt châu của Lưu Ly, chẳng qua Lưu Ly đã trả lại cho Chu Thánh. "Lần trước khi em đến, chỉ dám đứng bên cửa nhìn một cái, khí tức khủng bố tuyệt thế bên trong đã bức chúng em phải rời đi, không cho phép đến gần." Lưu Ly lầm bầm nói cho Chu Thánh nghe. "Khủng bố tuyệt thế sao?

Tại sao anh lại cảm thấy rất thân thiết?" Chu Thánh không hề cảm thấy chút sợ hãi nào, ngược lại thấy rất gần gũi, thậm chí muốn ngủ một giấc. "Đương nhiên rồi meo, anh là Thủ Lăng Nhân của một trong hai mạch Âm Dương, nơi này chính là quy túc cuối cùng của anh."

Lưu Ly tức giận nói.

Nói xong, cô ngẩn người, phát hiện mình lỡ lời, vội vàng cười nói: "He he, đương nhiên ý em nói không phải là hiện tại nha." Chu Thánh cũng không để ý, hắn biết Lưu Ly vô tâm.

Không sao cả. "Các em có nhìn thấy gì không?" Chu Thánh hỏi một câu. "Màu trắng vô lượng." "Bóng đen vô tận." Lưu Ly và Liễu Như Yên gần như đồng thanh trả lời.

Hai người họ ở vị trí khác nhau, nhìn thấy cũng không giống nhau.

Trong mắt Lưu Ly là màu trắng vô lượng, cả thế giới dường như chỉ có màu trắng, không có màu sắc nào khác.

Còn Liễu Như Yên đứng trong bóng tối, cô chỉ nhìn thấy thuần đen, một chút trắng cũng không thấy.

Chỉ có Chu Thánh đứng trên ranh giới hắc bạch, trong mắt nhìn thấy cả đen và trắng.

Chu Thánh giơ tay phải lên, chỉ vào hư không vẽ một vòng tròn.

Âm Dương đấu chuyển, nhật nguyệt đảo lộn.

Màu đen biến thành màu trắng, màu trắng biến thành màu đen.

Lúc này Liễu Như Yên nhìn thấy màu trắng thuần khiết, còn Lưu Ly chỉ có thể nhìn thấy màu đen thuần túy. "Quả nhiên." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn có thể tùy ý thao túng âm dương của tầng này.

Trong thế giới Âm Dương, hắn chính là chúa tể, ai đến người đó chết. "Meo, Âm Dương Châu của em lúc trước chính là lấy được ở đây.

Tử sĩ ngực to kia, cô thử tưởng tượng trong lòng thứ mình muốn xem, sau đó Chu Thánh ở đây, anh ấy sẽ giúp cô đạt được thứ cô

muốn." Lưu Ly đứng trong bóng tối nói.

Liễu Như Yên nghe vậy, quay đầu nhìn Chu Thánh một cái.

Tuy trong mắt cô chỉ có màu trắng thuần, nhưng cô vẫn lờ mờ nhìn thấy Chu Thánh.

Trong mắt cô, Chu Thánh được hắc bạch bao quanh, tựa như thần minh. "Ưm...

Cô muốn Chu Thánh hả?" Một câu nói của Lưu Ly cắt ngang dòng suy tư của Liễu Như Yên.

Mặt Liễu Như Yên hơi đỏ, hồi thần lại, trong lòng nghĩ đến thứ mình muốn.

Cô phát hiện mình không muốn gì nhiều.

Chương 232

Thứ duy nhất muốn là trở nên mạnh mẽ hơn một chút, sau này có thể giúp đỡ Chu Thánh, làm tròn sứ mệnh tử sĩ của mình.

Chu Thánh cảm nhận được suy nghĩ của Liễu Như Yên, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, một mảnh đồng xanh hình tam giác có khắc phù văn bay ra.

Dưới sự thao túng của Chu Thánh, mảnh đồng xanh bay đến trước mặt Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên nhìn rõ mảnh đồng, đưa hai tay đón lấy.

Một cảm giác tê tê dại dại lan khắp toàn thân.

Đó là cương khí trong mảnh đồng xanh, lúc này đang chảy vào cơ thể cô, gia cố kinh mạch cho cô. "Lưu Ly, em muốn gì?" Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly. "Meo, em có rồi." Lưu Ly mở miệng nói.

Lần trước cô đến, tuy chỉ tới bên cửa nhưng vẫn lấy được vật phẩm đặc thù.

Âm Dương Châu.

Đây vốn là hạt châu của Âm Dương song mạch, nhưng do Âm Dương song mạch không có mặt nên rất dễ dàng lấy đi.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn về phía hư không, lớn tiếng hô: "Ta muốn cô ấy sống!" Chu Thánh vừa nói vừa chỉ vào Lưu Ly.

Trong hư không rất nhanh truyền đến một lời đáp lại già nua: "Không thể trường sinh, không thể trường sinh, không thể trường sinh..." Thanh âm trong hư không vô cùng già nua nhưng lại rất rõ ràng. "Ta không phải muốn cô ấy trọng sinh, ta muốn cô ấy sống!" Chu Thánh tiếp tục nói.

Lưu Ly sống không quá ngày mai, nếu không có thứ gì duy trì thọ mệnh, cô ấy sẽ chết ngay lập tức.

Trường sinh thì Chu Thánh chưa từng nghĩ tới, chắc hẳn Lưu Ly cũng không muốn. "Thọ mệnh con người không quá trăm, quá trăm tức là trường sinh." Giọng nói già nua trong hư không lại vang lên. "Meo, em làm mèo đã trăm năm, chứ có phải làm người trăm năm đâu." Lưu Ly có chút ủy khuất nói. "Sinh mệnh không thể quá trăm." Giọng già nua tiếp tục.

Bất luận Chu Thánh nói gì, ông ta cũng sẽ không giúp Lưu Ly duy trì thọ mệnh. "Ông không giúp, vậy để ta tự làm!" Chu Thánh lấy ra kiếm Thái A, cắm xuống đất.

Sau đó, hai tay dang rộng, nghịch chuyển âm dương. "Lưu Ly, đứng vào hố đen." Chu Thánh hô một câu. "Em..." "Đi!" Chu Thánh cắt ngang lời cô định nói.

Lưu Ly trầm mặc gật đầu, sau đó đi đến hố đen duy nhất trong thế giới thuần trắng.

Hai tay Chu Thánh đặt tại hai bên hắc bạch chuyển động, thế giới Âm Dương cũng phát sinh thay đổi.

Chu Thánh điều động lực lượng của bốn long mạch để duy trì sinh mệnh cho Lưu Ly. "Sinh mệnh không quá trăm, phàm nhân không trường sinh; Long mạch hộ Cửu Châu, Âm Dương định càn khôn!" Giọng nói già nua vang lên, nhắc nhở Chu Thánh. "Nghịch chuyển âm dương, càn khôn điên đảo, long mạch suy yếu, ai sẽ bảo vệ Cửu Châu?" "Ta!" Chu Thánh nghiến răng nói.

Theo sự nghịch chuyển của âm dương, trên lệnh bài Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh bay ra bốn luồng khí long mạch.

Đây là bốn long mạch dưới sự bảo vệ của hắn, lần lượt đến từ:

mộ Yến Hoài Vương, Lỗ Vương Cung, Kim Tự Tháp Ai Cập và mộ đáy biển.

Bốn long mạch giao thoa hô ứng trên không trung, dưới sự thao túng của Chu Thánh, quấn quanh người Lưu Ly.

Lưu Ly khẽ nhắm mắt, tay buông lỏng, lẳng lặng đứng đó.

Sinh mệnh lực của cô ngừng trôi đi, khí âm dương dũng mãnh lao vào cơ thể cô, ổn cố thân thể và thần hồn cho cô. "Không thể được." Giọng nói già nua trong hư không lại nói.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn hư không, chất vấn: "Người không thể trường sinh, vậy tại sao ông còn sống?" "Ta không phải đang sống, ta cũng đã chết, chẳng qua ý chí vẫn chưa tiêu tan." Giọng nói già nua đáp. "Ông là ai?" "Văn Vương." Giọng nói trả lời.

Chu Thánh: ???

Ông ấy là Văn Vương?

Chu Thánh vẫn luôn tưởng rằng giọng nói trong hư không là Khương Công, không ngờ lại là Văn Vương.

Khoan đã, sao Văn Vương lại ở tầng thứ tám?

Tầng này chẳng phải là quy túc cuối cùng của Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch sao? "Ông... sao lại ở đây?" "Khương Công giúp ta đánh hạ Đại Thương, ta giúp Khương Công bảo vệ Thủ Lăng Cổ Lâu.

Tất cả cơ quan của Thủ Lăng Cổ Lâu đều dựa vào ý chí của ta để vận chuyển, bao gồm cả cự long quấn quanh Thủ Lăng Cổ Lâu.

Các ngươi thắp hương tế tự, người được tế tự cũng là ta, nhận được sự che chở từ ta." Văn Vương trả lời.

Nghe Văn Vương đáp, Chu Thánh có chút hiểu ra.

Trước giờ Thủ Lăng tế tự đều là tế thiên địa.

Kỳ thực không phải thiên địa, mà là Văn Vương.

Tế tự ông ấy tương đương với việc đánh thức ông ấy, liên hệ với ông ấy, để ông ấy ban cho sự che chở.

Nhưng sự che chở đó thực ra không có tác dụng lớn lắm, chỉ là có thể thân cận hơn với long mạch. "Dừng tay đi, Thủ Lăng Nhân.

Phàm nhân không thể trường sinh, Thủ Lăng Nhân tối đa cũng chỉ có thể sống trăm năm.

Sau trăm năm, bất kể chết hay chưa, đều phải nhập táng Thủ Lăng Cổ Lâu, đây là quy củ." Văn Vương tiếp tục khuyên giải.

Sau trăm năm, Thủ Lăng Nhân còn sống thì tự mình nhập táng Thủ Lăng Cổ Lâu, sức mạnh bản thân quy về Cổ Lâu.

Chết rồi thì do các Thủ Lăng Nhân khác đưa vào an táng, giữ cho thi thân bất hủ.

Thông qua Thăng Hàng Đài ở tầng cao nhất để nhập táng xuống dưới, sẽ dựa theo đặc tính của Thủ Lăng Nhân mà an bài đến nơi tương ứng.

Và có Thủ Lăng Nhân sơ đại của tầng đó xử lý, quy táng lại.

Chu Thánh ngưng vọng hư không, chỉ vào Lưu Ly nói: "Ta chỉ muốn cô ấy tiếp tục sống, không muốn cô ấy chết ngay bây giờ." Văn Vương lắc đầu, than thở: "Vô dụng thôi, cô ấy trúng lời nguyền, sinh mệnh lực khô héo.

Ngươi dù có nghịch chuyển âm dương cũng chỉ là cưỡng ép tăng thêm thọ mệnh cho cô ấy.

Cũng giống như ngươi truyền cương khí vào cơ thể người sắp chết, tuy có thể giữ được một hơi thở, nhưng sự giày vò cận kề cái chết đó sẽ kéo dài vô tận." Chu Thánh nghe vậy, quay đầu nhìn Lưu

Ly một cái, phát hiện khóe mắt Lưu Ly vương một giọt lệ.

Cô không kêu đau, cũng không có động tĩnh gì, mà chỉ lẳng lặng đứng đó, dường như không có chuyện gì xảy ra. "Linh hồn thống khổ vượt xa thể xác, tin rằng ngươi hẳn phải hiểu." Giọng của Văn Vương lại vang lên.

Chu Thánh chần chờ. "Em... không sao..." Lưu Ly có chút gian nan nói.

Cô vẫn luôn nghe cuộc đối thoại giữa Chu Thánh và Văn Vương, chỉ là không tiện nói chuyện nên không lên tiếng mà thôi.

Rốt cuộc, linh hồn cô đang phải chịu đựng sự đau đớn.

Nhưng cô không muốn Chu Thánh chết, cũng không muốn chết ngay bây giờ, cho nên mới nhịn.

Cô tưởng rằng đây là cái giá của việc kéo dài thọ mệnh.

Thực tế, đây là làm chuyện vô ích. "Trạng thái của cô ấy ta nhìn ra được.

Ta có thể giúp cô ấy giải trừ một chút lời nguyền, để cô ấy duy trì mười năm thọ mệnh.

Nhiều hơn thì ta cũng không làm được, dù sao ta còn phải bảo vệ Thủ Lăng Cổ Lâu." Văn Vương tiếp tục nói một câu.

Chu Thánh nghe được câu này, hướng về phía hư không vái một vái. "Đa tạ Văn Vương!" "Không sao." Một đạo kim quang bao trùm lên người Lưu Ly.

Chương 233

Bốn long hồn màu vàng bay đi, dung nhập vào lệnh bài Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh.

Dưới sự thiêu đốt của kim quang, trong cơ thể Lưu Ly ngưng tụ ra một chữ "Diệt" khổng lồ.

Đây chính là lời nguyền trong người Lưu Ly.

Trong kim quang, một ngón tay xuất hiện, xóa đi nét gạch ngang trên chữ 'Diệt'.

Ngón tay kia trực tiếp hóa thành khói đen biến mất, mà nét gạch ngang kia cũng mất, chữ 'Diệt' biến thành chữ 'Hỏa'. "Lời nguyền cô ấy trúng phải rất mạnh, ta giúp cô ấy xóa đi một chút, thọ mệnh của cô ấy khôi phục mười năm.

Nhưng mỗi ba ngày, cô ấy ắt phải chịu nỗi khổ lửa thiêu tâm can một lần, mỗi lần kéo dài một canh giờ.

Đây chính là cái giá của việc được sống." Văn Vương mở miệng nói.

Ông đã dùng toàn lực xóa đi một nét ngang, chữ 'Diệt' biến thành chữ 'Hỏa', Lưu Ly tuy có thể sống thêm mười năm nhưng lời nguyền vẫn còn, vả lại do biến thành chữ Hỏa nên cô sẽ chịu nỗi đau lửa thiêu tim. "Có cách nào giảm bớt không?" Chu Thánh vội vàng hỏi. "Có." "Là gì?" "Ngươi!" "Ta?" Chu Thánh ngẩn ra, theo bản năng hỏi: "Cho cô ấy uống máu hay truyền cương khí?" "Không cần thiết, ngươi là một trong những chủ nhân của Thủ Lăng Nhân, trong cơ thể ẩn chứa khí Âm Dương.

Âm Dương có thể điều tiết vạn vật, cũng là sự cân bằng.

Ngươi cùng cô ấy hành phòng (quan hệ nam nữ), có thể điều giải nỗi đau lửa thiêu tâm can." Văn Vương giải thích.

Chu Thánh: !!!

Lưu Ly: ??? "Thế này không hay lắm đâu." "Đừng có vọng tự động âm dương nữa, âm dương là để duy trì sự cân bằng của vạn vật, cũng giống như chức trách của ngươi vậy.

Ta cho cô ấy mười năm thọ mệnh, rất dài rồi.

Nếu ngươi có thể tìm được người hạ chú, hoặc giả có thể giải trừ chú ấn.

Nếu không tìm được, mười năm này cũng đủ rồi." Văn Vương nói xong, âm dương trong khoảnh khắc khôi phục.

Chu Thánh nhìn dáng vẻ của Lưu Ly, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Mà Liễu Như Yên nhìn bọn họ, trong lòng lẩm bẩm: "Phải chi mình cũng bị lửa thiêu tâm can thì tốt rồi." "Meo, yên tâm đi, em có thể gánh được." Lưu Ly đánh trống lảng nói. "Ừ." Chu Thánh gật đầu, nhìn Lưu Ly. "Em là mèo mà, anh cũng không thể làm gì với một con mèo được chứ." Chu Thánh: ... "Đúng rồi Văn Vương, ông nói trường sinh là lời nguyền, rốt cuộc là có ý gì?

Còn nữa, Thiên Tôn sẽ luôn trường sinh, bọn họ là chuyện như thế nào?

Ông biết Thiên Tôn là ai không?" Chu Thánh đem toàn bộ nghi hoặc của mình hỏi ra một lượt. "Người trường sinh tất phải chịu đựng muôn vàn tịch mịch, hơn nữa không được trời cao chào đón, sống không bằng chết.

Về phần những cái khác, ngươi đi hỏi Khương Công đi." Giọng nói của Văn Vương càng lúc càng xa, dường như đã đi rồi.

Chu Thánh nghe lời ông nói, không khỏi nhớ tới Uông Huyền Tông đã gặp trước đó.

Uông Huyền Tông đâu có tịch mịch, cũng đâu có sống không bằng chết.

Hắn ta đổi một cái xác, sống sờ sờ ra đó.

Trường sinh là một loại lời nguyền, vậy nếu có người phá giải được lời nguyền này thì sao?

Chu Thánh không khỏi nhớ tới Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân tịch mịch thì có tịch mịch, nhưng dường như không phải sống không bằng chết.

Có lẽ đối với người thường mà nói, trường sinh quả thực là càng sống càng chịu tội, nhưng đối với kẻ có quyền có tiền mà nói, trường sinh nghĩa là bản thân có thể hưởng thụ niềm vui lớn hơn.

Nhất là khi cơ thể mình già đi còn có thể đổi cái mới.

Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng hầm thứ tám.

Chu Thánh nhắm mắt lại, trầm tư một lát.

Trường sinh rốt cuộc là từ đâu mà có?

Hắn từ trong miệng Văn Vương biết được trường sinh là một loại lời nguyền, liền đoán được thời Tây Chu đã có người muốn trường sinh.

Chỉ là đến thời Tần Hán, lòi ra một Thiên Tôn, sáng lập Thiên Tôn Hội, thực hiện được trường sinh.

Hoặc nói cách khác, đã phá vỡ lời nguyền.

Mà phương sĩ thời Tần Hán rất nhiều, căn bản không đoán được là ai.

Đại Tần tuy chỉ đến đời Nhị Thế, nhưng phương sĩ nổi danh không ít.

Hán triều lịch đại đều có, nhất là đến cuối thời Đông Kinh (Đông Hán).

Muốn đi tìm từng người một thì quá tốn thời gian. "Bỏ đi, còn tầng cuối cùng, hy vọng tầng cuối cùng có thứ ta muốn." Chu Thánh thu liễm tâm tư, định đi xuống tầng cuối cùng xem thử.

Nói rồi, Chu Thánh nhìn Liễu Như Yên, lại nhìn Lưu Ly. "Hai người đợi ở đây, anh đi một lát rồi về." Chu Thánh nói với hai người.

Tầng cuối cùng của Thủ Lăng Cổ Lâu cũng là tầng thần bí nhất.

Nơi đó là địa phương quan trọng nhất của cả tòa Cổ Lâu.

Lưu Ly và Liễu Như Yên không thể theo hắn vào, người của Thủ Lăng Cổ Lâu cũng sẽ không cho phép tử sĩ tiến vào tầng cuối cùng.

Lưu Ly và Liễu Như Yên trong lòng cũng hiểu, có thể tiến vào tầng hầm thứ tám đã là cực hạn của bọn họ.

Bọn họ cũng không trông mong có thể cùng Chu Thánh tiến vào tầng thứ chín, đi thám hiểm bí mật thực sự của Thủ Lăng Cổ Lâu. "Anh cẩn thận chút, bọn em đợi anh về." Lưu Ly nhìn Chu Thánh nói. "Ừ." Chu Thánh khẽ gật đầu, đạp lên đường phân cách cong cong, đi xuống dưới.

Phía trước, một cánh cửa tròn cao lớn chắn ngang đường đi.

Cánh cửa tròn giống như một con cự long ngậm đuôi.

Đôi mắt nó trống rỗng, trên bốn chân cũng có bốn cái lỗ, còn trên thân thể cũng có ba cái lỗ hổng.

Chu Thánh lấy ra hạt châu mà Thất Mạch Thủ Lăng Nhân đưa cho mình, hạt châu trực tiếp từ trong tay Chu Thánh bay ra, khảm vào

trong lỗ hổng.

Phong Lâm Hỏa Sơn là bốn chân, Kim là vảy, Thủy là máu, Lôi là xương.

Cự long hình tròn phát ra tiếng rít gào. "Hóa ra bảo châu mà Thất Mạch Thủ Lăng Nhân đưa còn có thể dùng ở đây." Chu Thánh nói khẽ, nhìn về phía vị trí mắt rồng.

Hắn ngưng tụ ra Âm Dương Châu, trái là Âm, phải là Dương, dung nhập vào trong mắt cự long. "Gào!" Cự long trầm ngủ thức tỉnh, từ trên cánh cửa bay vút lên.

Không trung điện thiểm lôi minh, cuồng phong đại tác, còn đổ cơn mưa khủng bố.

Những vảy rồng vốn rỉ sét bừng lên kim quang, dưới ánh kim quang là thân thể màu xanh lục, phảng phất như tràn đầy sinh cơ vô hạn.

Nó chân đạp liệt hỏa, thân quấn lôi điện, nhị khí âm dương lưu chuyển trên bề mặt cơ thể nó như thủy mặc.

Nó bay lượn trong mây mù, cuối cùng đáp xuống trên ngọn núi lớn.

Nó đã chết, nhưng lại giống như còn sống.

Trên Trái Đất không có rồng, rồng chỉ là hư cấu; nhưng người An Lạc lấy rồng làm vật tổ, chứng minh rồng có khả năng tồn tại.

Hiện tại, Chu Thánh cảm giác người An Lạc lấy rồng làm vật tổ là vì rồng thực sự có khả năng tồn tại.

Nhất là con rồng trước mắt này.

Nó chân thực hơn bất kỳ long mạch nào, cứ như vật sống vậy.

Khí tức trên người nó vô cùng mạnh mẽ, còn mạnh hơn cả Thiên

Tôn mà Chu Thánh từng gặp trước đây!

Ngươi thậm chí không thể nhìn thẳng vào nó, nhưng ngươi sẽ không sợ hãi nó, thậm chí là kinh sợ nó.

Chương 234

Ngược lại sẽ... cảm thấy thân thiết.

Cứ như thể có nó ở đây, ngươi tuyệt đối an toàn.

Nó có thể mang lại cho ngươi niềm tin và dũng khí mãnh liệt, mang lại cảm giác an toàn tuyệt đối.

Sự sùng bái của nhân loại An Lạc đối với rồng là bắt nguồn từ trong máu thịt.

Dù nó chưa từng xuất hiện, nhưng đời đời kiếp kiếp đều biết đến nó.

Nó không thể nhìn thẳng, nó rất uy vũ bá đạo, nó rất mạnh mẽ khủng bố.

Nhưng nó một chút cũng không khiến người ta sợ hãi.

Không, chính xác mà nói, phàm là người An Lạc, nhìn thấy nó đều sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì đồ đằng tinh thần của An Lạc chính là nó. "Gào!" Sau một tiếng rồng ngâm dài, nó bay vào trong cửa tròn, như một tia chớp nhanh chóng chui vào tầng thứ chín.

Chu Thánh nhìn cái hang tối đen như mực, bên trong hang vẫn còn lấp lánh điện quang do rồng để lại.

Nó đã mở cửa, chính mình cũng nên vào thôi.

Chu Thánh hít sâu một hơi, định thần lại, sau đó nhanh chóng bước vào.

Khi hắn vừa đặt chân vào cửa hang tối đen, hai màu hắc bạch từ trên người hắn tách ra, bóng lưng hắn biến mất trong cửa hang.

Bóng đêm đen kịt như mực nước nhỏ xuống, bịt kín miệng hang.

Lưu Ly và Liễu Như Yên đứng tại chỗ, nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự chấn kinh trong mắt đối phương.

Tầng cuối cùng mở ra thực sự quá sức tưởng tượng.

Không chỉ cần hạt châu độc nhất của Cửu Mạch, mà còn phải thân cận với rồng mới được.

Khoảnh khắc rồng xuất hiện vừa rồi, tuy cảm giác sợ hãi của họ không mãnh liệt, nhưng cảm giác chấn động lại rất mạnh.

Họ thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, nhưng từng tiếng sấm nổ vang rền khiến hình ảnh rồng hiện lên trong đầu họ. "Thủ Lăng Cổ Lâu rốt cuộc giấu giếm bí mật gì?

Cư nhiên phải dùng rồng để trấn thủ?!" Lưu Ly có chút bàng hoàng.

Cô vốn tưởng rằng con cự long quấn quanh Thủ Lăng Cổ Lâu đã đủ ly kỳ, con cự long đó tuy chế tạo bằng đồng nhưng sống động như thật.

Mãi đến khi nhìn thấy con rồng vừa rồi cô mới biết, cự long quấn quanh Cổ Lâu chính là lấy nó làm nguyên mẫu để chế tạo.

Lưu Ly đứng trong bóng tối, Liễu Như Yên đứng trong bạch quang.

Hai người đứng rất gần nhau nhưng đều không chạm vào ranh giới phân cách.

Phân cách âm dương ở tầng tám, nếu không có Thủ Lăng Nhân đích thân dẫn theo, một khi họ chạm vào ranh giới, thân thể họ sẽ bị cắt đôi. "Liễu Như Yên, cô thích Chu Thánh sao?" Lưu Ly hỏi một câu. "Thích." Liễu Như Yên không hề che giấu.

Ban đầu cô hầu hạ hắn chỉ vì Chu Thánh là Thủ Lăng Nhân, cô là tử sĩ.

Đợi đến khi từ mộ Yến Hoài Vương ra ngoài, cô mới phát hiện mình sẽ luôn nhớ hắn.

Nỗi nhớ này không phải nỗi nhớ của tử sĩ với Thủ Lăng Nhân, mà là nỗi nhớ trong tình cảm nam nữ.

Cho nên khi Chu Thánh đi tìm cô lần nữa, cô đã buông bỏ sự rụt rè của mình. "Cô không thích sao?" Liễu Như Yên hỏi ngược lại. "Ưm... tôi chỉ là mèo, không biết thích là gì." Lưu Ly tìm cho mình một cái cớ.

Liễu Như Yên cười nói một câu: "Thích, chính là cô sẽ nhớ anh ấy, trong lòng có anh ấy." "Vậy yêu thì sao?" Lưu Ly lại hỏi. "Là sự thăng hoa của thích, không muốn rời xa anh ấy." Liễu Như Yên tiếp lời.

Lưu Ly nghe vậy, trầm mặc một lát.

Ta là một con mèo, mèo không rời được chủ nhân là rất bình thường mà?

Hơn nữa, nhà ai mà chẳng có một con mèo quấn người chứ.

Lưu Ly nghĩ đến đây, đột nhiên phát hiện làm mèo thực ra cũng khá tốt, ít nhất có thể quang minh chính đại được hắn ôm vào lòng.

Buổi tối khi ngủ cũng có thể cuộn tròn trong lòng hắn mà ngủ.

Nhưng biến thành người thì không giống nữa.

Tất cả đều thay đổi.

Liễu Như Yên quay đầu nhìn Lưu Ly, đầy mặt hâm mộ nói: "Thật hâm mộ cô." "Hâm mộ tôi cái gì?" "Có thể ở bên cạnh anh ấy." "Meo, đó chỉ là vì tôi là mèo, ai mà chẳng muốn mỗi ngày ôm một con mèo biết nói chuyện chứ." "Nhưng hiện tại cô không phải, anh ấy cũng sẽ

ở bên cạnh cô." "Meo...

đó là vì nhà tôi ở rộng, chỉ có một mình tôi, anh ấy không có chỗ ở nên mới ở chỗ tôi thôi." Lưu Ly gượng gạo giải thích, nhưng cũng có chút chột dạ.

Thủ Lăng Nhân mà lại không có chỗ ở sao?

Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng mặt đất thứ ba.

Hồ Bát Nhất chậm rãi đặt tấm đồng xuống, mở miệng nói: "Trong mắt Tổ sư gia, Thiên Tôn chính là thần minh." "Hừ, thần minh cái gì chứ, chẳng qua Thiên Tôn nắm giữ một số thủ đoạn khoa học mà thôi, đặt ở hiện đại, Bàn gia tôi nhẹ nhàng đấm phát chết luôn." Vương Bàn Tử nói đầy vẻ không quan tâm.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, trầm giọng nói: "Bàn Tử, Thủ Lăng Nhân mạnh không?" "Mạnh." "Thiên Tôn từng tiêu diệt Thủ Lăng Nhân, cậu cảm thấy thực lực Thiên Tôn thế nào?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu, Vương Bàn Tử nháy mắt không nói nên lời. "Cậu cảm thấy nếu Thiên Tôn ra tay với cậu thì dùng ngón tay nào?" Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn ngón tay mình, yên lặng giơ ngón út ra. "Không, Thiên Tôn nghiền ép cậu, nghiền ép chúng ta, đều không cần động tay." Hồ Bát Nhất tuy chưa gặp Thiên Tôn nhưng đã cảm nhận được áp bách của hắn.

Hắn chỉ cần một ánh mắt đã khiến mình rơi vào sợ hãi, sự mạnh mẽ đó người thường khó mà với tới. "Hồ ca, vậy chẳng phải Thiên Tôn là bất khả chiến bại sao?" Dương Tuyết Lỵ không kìm được hỏi.

Cô phát hiện tâm thái Hồ Bát Nhất đã thay đổi.

Hồ Bát Nhất trước kia dù gặp nguy hiểm gì, khó khăn gì cũng muốn thử một lần, mà hiện tại còn chưa gặp Thiên Tôn, dường như

đã mất đi dũng khí đối kháng.

Tâm lý bị ảnh hưởng nghiêm trọng. "Tôi không biết." Hồ Bát Nhất cũng không biết còn thứ gì có thể hủy diệt hắn. "Sợ cái gì, chẳng phải còn có Thủ Lăng Nhân sao?

Chúng ta và Thủ Lăng Nhân kề vai chiến đấu, sớm muộn gì cũng đánh bại được Thiên Tôn." Dương Tuyết Lỵ cổ vũ Hồ Bát Nhất. "Hồ ca, Thiên Tôn hắn có mạnh nữa cũng chỉ là cái bánh chưng, Mạc Kim Giáo Úy chúng ta tổ truyền đánh bánh chưng, sợ cái quái gì." Vương Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói.

Hồ Bát Nhất nhìn hai người họ, khẽ gật đầu, chỉnh lý lại suy nghĩ, ổn định tâm thái.

Thiên Tôn không phải vô địch, nếu còn chưa gặp đã túng thì mới thực sự tiêu đời.

Hồ Bát Nhất ổn định tâm thái xong, cầm lấy một cái hộp gương lấy ra từ dưới tấm đồng.

Trong hộp chính là vũ khí Tổ sư gia để lại.

Mở ra xem, bên trong là một đôi đao kiếm nhỏ nhắn.

Đao kiếm chỉ to bằng bàn tay, một nửa là cán đao cán kiếm, nửa kia mới là lưỡi vũ khí. "Cầm lấy." Hồ Bát Nhất lấy vũ khí ra đưa cho Dương Tuyết Lỵ. "Cho tôi dùng hả?" "Tôi và Bàn Tử dùng không được." Bàn tay phụ nữ khá nhỏ nhắn, dùng vũ khí này thích hợp hơn.

Mà Vương Bàn Tử vốn là tên béo, bàn tay to, Hồ Bát Nhất càng khỏi phải nói. "Được." Dương Tuyết Lỵ cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy.

Hồ Bát Nhất lúc này mới từ dưới đất đứng dậy, phủi bụi trên người, lẩm bẩm: "Đi, xuống tầng tiếp theo!

Đã bước lên con đường không lối về thì đừng dừng lại." Hồ Bát Nhất khôi phục lại ý chí chiến đấu, dẫn theo Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ, dựa theo chỉ dẫn Tổ sư gia để lại, mở ra cơ quan, bước vào tầng tiếp theo.

Chương 235

"Ầm ầm..." "Rầm...

Rầm!" Hai tiếng nổ lớn vang lên, tảng băng nứt toác toàn bộ.

Ngô Lục Giáp đang ở tầng thứ tư trực tiếp phá băng chui ra, đứng trên mặt băng. "Mấy tảng băng cỏn con cũng muốn đóng băng ta?" Ngô Lục Giáp đầy vẻ khinh thường. "Vút vút vút..." Băng trùy ngưng tụ trên không trung trút xuống như mưa, đâm về phía Ngô Lục Giáp.

Ngô Lục Giáp hai tay cầm đao, chém nát toàn bộ băng trùy rơi xuống. "Bùm bùm..." Những người khác của Thiên Tôn Hội cũng lần lượt phá đất chui lên, cùng Ngô Lục Giáp đối phó với băng trùy rơi từ trên trời. "Cổ Nhĩ Hách, ngươi theo ta cùng chống đỡ băng trùy.

Mã Ba Luân, Mạch Đức, Bàng Công, các ngươi dẫn người tìm lối xuống tầng tiếp theo." Ngô Lục Giáp nhanh chóng ra lệnh.

Cổ Nhĩ Hách đi theo Ngô Lục Giáp chống đỡ băng trùy ngưng tụ trên không, những người khác thì đục băng thâm nhập xuống lòng đất tìm lối vào.

Lối vào ở dưới lòng đất, muốn xuống dưới chỉ có phá băng.

Khi bọn họ phá băng đến địa điểm lối vào, từ trong tường vách hai tầng lại có dòng nước chảy ra, theo khe nứt tảng băng thấm xuống, tu sửa chỗ hổng.

Mà lối đi vừa đục ra lại có lượng lớn nước chảy vào, ngưng tụ thành băng.

Ngô Lục Giáp cắm đao lên tảng băng, cắt ra một khối băng khổng lồ, hắn đẩy khối băng lên lối đi mà nhóm Mã Ba Luân đục ra, tránh để nước chảy vào đông cứng lại bịt kín lối đi.

Người bên dưới tốn sức tìm kiếm lối ra.

Họ phải dọn sạch tầng đáy cùng mới tìm được.

Trong đó khó nhất là bên dưới không đủ dưỡng khí, hơn nữa tảng băng quá dày.

Lại thêm lối vào vô cùng ẩn nấp, cho dù tìm được cũng không biết, cho dù biết cũng phải tìm cơ quan mở ra.

Tầng này không giết được họ nhưng có thể trì hoãn họ rất lâu.

Hơn nữa, sát thương băng giá ở tầng này cũng cực cao, dù cương khí có thể chống đỡ hàn khí xâm nhập nhưng bốn phía đều là băng, cái lạnh len lỏi vào mọi ngóc ngách.

Muốn tìm lối vào còn phải giải phóng cương khí, cắt gọt tảng băng, đến lúc đó hàn khí sẽ xâm nhập cơ thể.

Cái lạnh siêu nhiên, đến cả linh hồn cũng phát run.

Ngô Lục Giáp ở trên mặt băng cũng cảm thấy có chút chịu không nổi.

Lạnh không chỉ ở thân thể, mà ý chí của mình cũng đang bị tiêu mòn.

Cái lạnh nơi này giống như con dao nhỏ, từng chút từng chút bào mòn tinh khí thần, thậm chí là linh hồn ngươi. "Động dụng quyền trượng Thiên Tôn!" Ngô Lục Giáp không nhịn được nữa.

Bọn họ lần này đến không chỉ chuẩn bị một giọt tinh huyết của Thiên Tôn mà còn có vũ khí như của Thiên Tôn.

Quyền trượng.

Nói dễ nghe là quyền trượng, nói khó nghe thực ra là cái gậy chống mà Thiên Tôn dùng khi nhục thân khô bại, hành động như gỗ mục.

Thiên Tôn không phải vừa sinh ra đã trường sinh, hắn tốn hơn một nghìn năm mới tìm được cách trường sinh.

Nhục thân ban đầu của hắn tử vong, tinh huyết bị chiết xuất ra, xương cốt và máu thịt cũng bị tách rời, coi như bảo vật để các đại gia tộc trân tàng.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này đều do chính tay hắn thao túng thực hiện.

Phải biết rằng nhục thân ban đầu của hắn tuy không thể trường sinh nhưng cũng sống hơn ba trăm tuổi.

Cùng với việc nhục thân già chết, Thiên Tôn đổi một cơ thể mới.

Trong cơ thể mới, Thiên Tôn lại tìm được một phương thức trường sinh khác.

Nhưng phương thức trường sinh khác rất khó, vì thế hắn bất đắc dĩ để bản thân chìm vào giấc ngủ, đợi ngày thức tỉnh chính là lúc thành thần.

Trước khi ngủ say, Thiên Tôn đã làm một loạt chuẩn bị.

Nhờ đó mới khiến Thiên Tôn Hội phát triển lớn mạnh.

Điều này trong nội bộ Thiên Tôn Hội thực ra không phải bí mật gì.

Chỉ là người biết thân phận thực sự của Thiên Tôn không nhiều.

Hoặc nói cách khác, chỉ có người bảo vệ Thiên Tôn ngủ say mới biết thân phận Thiên Tôn là ai.

Khi gậy đầu rồng được lấy ra, tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, truyền cương khí vào gậy đầu rồng.

Cùng với việc cương khí được truyền vào, gậy đầu rồng từ màu đỏ sẫm dần biến thành màu đỏ máu.

Dưới ánh hào quang tỏa ra, tảng băng kiên cố như sắt chậm rãi tan chảy, hóa thành một vũng nước sôi. "Thời gian không còn nhiều, tăng tốc độ." Trong gậy đầu rồng truyền ra một đạo thần niệm của Thiên Tôn. "Cửa...

đã bị mở ra, mau chóng đưa ta vào!" Chúng nhân nghe vậy, toàn bộ quỳ một gối xuống đất, tay phải đặt trước người, đồng thanh nói: "Dạ!" "Đùng đoàng!" Một tiếng sấm nổ vang khiến Vương Bàn Tử rùng mình ớn lạnh.

Trong ảo cảnh tối đen như mực, từng tia lôi điện lấp lóe trên không trung.

Nhân lúc lôi điện lóe lên, Hồ Bát Nhất cũng nhìn rõ bố cục nơi này.

Nơi này đâu đâu cũng là sương đen, ngay cả dưới chân dẫm lên cũng là sương đen.

Sấm sét ầm ầm vang lên bốn phía, nổ bên tai.

Hồ Bát Nhất dò xét bóng tối bốn phía, nhìn lôi quang không ngừng chớp động. "Sấm sét ở đây đều ẩn trong sương đen, hẳn là tầng mạnh nhất." Hồ Bát Nhất nói một tiếng.

Lôi điện ngay bên cạnh, một khi bị đánh trúng một cái thì không chết cũng phế.

Đây không phải sấm sét tự nhiên mà là sấm sét được chế tạo ra, nhưng uy lực chỉ có mạnh hơn. "Hồ ca, tôi cứ lo chúng ta dẫm hụt rơi xuống." Vương Bàn Tử nói nhỏ, mỗi bước đi đều vô cùng chậm chạp.

Sợ rơi xuống. "Bàn Tử, cậu ngốc à?

Rơi xuống chẳng phải trực tiếp xuống tầng sau sao?" Dương Tuyết Lỵ lườm Vương Bàn Tử một cái. "Hình như cũng đúng ha.

Nhưng mà sẽ ngã chết đấy." Vương Bàn Tử vẫn không dám thử.

Một khi dẫm hụt, rơi xuống là tiêu đời.

Hồ Bát Nhất vừa đi được vài bước, lôi điện càng lúc càng mạnh. "Ầm ầm!" Vô số lôi điện bao quanh, phảng phất Hồ Bát Nhất đi thêm một bước sẽ bị sét đánh.

Hồ Bát Nhất theo bản năng lôi La Bàn Kim Châm từ trong túi ra.

Khoảnh khắc La Bàn Kim Châm được lấy ra, trong lòng Hồ Bát Nhất an định không ít.

Chỉ là khi hắn nhìn kim châm trên la bàn dao động trái phải không kiểm soát, trái tim vừa an định lại bắt đầu có chút bất an. "Bàn Tử, Tuyết Lỵ, lúc đánh sấm giúp tôi nhìn xem bốn phía có chỗ nào đặc biệt không." Hồ Bát Nhất nói một câu. "Đùng!" Một đạo lôi điện đánh xuống, hóa thành một cái lồng sấm sét, trực tiếp nhốt Hồ Bát Nhất lại.

Hồ Bát Nhất lớn tiếng hô hoán nhưng âm thanh của hắn không thể xuyên thấu ra ngoài, bị tiếng sấm che lấp.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ muốn tiến lên nhưng lôi điện mãnh liệt đã cản đường họ.

Hồ Bát Nhất sờ sờ Mạc Kim Phù của mình, dùng ánh mắt kiên định nhìn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ.

Tiếp theo chỉ có thể dựa vào bọn họ đi tìm thứ Mạc Kim tổ sư để lại, phá giải cơ quan, tiến về tầng cuối cùng. "Bàn Tử, Tuyết Lỵ, dựa vào hai người." Hồ Bát Nhất ngồi khoanh chân xuống, đã vậy mình không động đậy được thì dứt khoát giao cho Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ.

Đây là một sự tin tưởng đối với đồng đội.

Vương Bàn Tử cũng không la hét nữa, hắn hiểu ý của Hồ Bát

Nhất.

Chương 236

Hắn quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, phát hiện Dương Tuyết Lỵ đã chuẩn bị xong. "Được rồi, cũng đến lúc hoạt động một chút." Vương Bàn Tử cũng không lười biếng.

Trước kia thám mộ, chuyện gì cũng là Hồ Bát Nhất đứng mũi chịu sào, Vương Bàn Tử cùng Dương Tuyết Lỵ nấp phía sau.

Đánh bánh chưng và làm việc chân tay Vương Bàn Tử có thể giúp đỡ, nhưng dò đường và phá giải cơ quan hắn hoàn toàn không xen tay vào được.

Hễ xen vào là xảy ra chuyện.

Mà hiện tại hắn không phải muốn xen vào, hắn phải tự mình đi dò đường tìm cơ quan rồi.

Vương Bàn Tử tay trái sờ Mạc Kim Phù, tay phải xách một thanh đại đao chém mở sương đen, không sợ lôi điện.

Hắn trước kia sợ sệt là vì trước người có Hồ Bát Nhất đứng đó, hắn mới dám sợ sệt mà không sao.

Khi cần hắn đứng ra, hắn không yếu hơn bất kỳ ai.

Một kẻ dám đuổi theo chém đại bánh chưng, sao có thể không có chút bản lĩnh thật sự?

Bên phía Dương Tuyết Lỵ cũng không nhàn rỗi.

Cô cầm đao kiếm, dẫm lên sương đen mò mẫm trong bóng tối.

Đợi bọn họ đi hết, Hồ Bát Nhất nhắm mắt dưỡng thần. "Rắc..." "Hậu sinh." Trong tiếng sấm, Hồ Bát Nhất dường như nghe thấy một vị trưởng giả đang gọi mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, đen kịt một mảnh, không có gì cả. "Ầm ầm..." "Hậu sinh, ta là sơ đại Mạc Kim Giáo Úy Thuần Vu Lương." Khi Hồ Bát Nhất nghe thấy câu này thì ngây người.

Thuần Vu Lương, thủ hạ của Tào Thừa Tướng, một trong Ngũ Tử Lương Tướng, anh em của Thuần Vu Quỳnh.

Đồng thời ông cũng là cao thủ trộm mộ, được Tào Thừa Tướng bổ nhiệm làm Mạc Kim Giáo Úy, ông cũng là sơ đại Mạc Kim Giáo Úy.

Bắt đầu từ Thuần Vu Lương, mạch này của hắn mới coi như có truyền thừa chân chính.

Tuy ở thời đại đó còn có các mạch trộm mộ khác nhưng đều không được truyền thừa lại.

Bởi vì không có thế lực quan phương. "Hồ Bát Nhất tham kiến Tổ sư gia!" Hồ Bát Nhất tay nắm Mạc Kim Phù, bái kiến Mạc Kim tổ sư. "Hậu sinh, nơi này vì lôi điện nên ta đã lưu lại một đoạn thoại, chỉ có truyền nhân của ta mới có thể nghe thấy.

Khi tiếng sấm vang lên, mỗi câu ta nói ngươi đều phải nhớ kỹ." Lời của Mạc Kim tổ sư vang lên cùng tiếng sấm. "Ầm ầm..." "Rắc!" "Đùng đoàng..." Tiếng sấm không dứt bên tai, mà mỗi câu Tổ sư gia nói, Hồ Bát Nhất đều nghe rõ mồn một. "Cái gì?

Thiên Tôn cư nhiên có hai thế thân, còn định sống tiếp kiếp thứ ba?" Hồ Bát Nhất chấn kinh.

Hắn tưởng rằng Thiên Tôn chỉ là một người sống từ cổ đại đến hiện tại, không ngờ hắn không chỉ có một cơ thể. "Hèn chi người của Thiên Tôn Hội có thể hoán thể trọng sinh." Trong lòng Hồ Bát Nhất coi như đã hiểu. "Hậu sinh, ngươi nhớ kỹ, Thiên Tôn tuy đã đổi cơ thể nhưng hắn vĩnh viễn chỉ là một người." "Ai?" "Từ Phúc!" "Cái

gì?" Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng hầm thứ chín.

Khi Chu Thánh nghe thấy cái tên Từ Phúc thì trong lòng tràn đầy chấn kinh.

Hắn đoán qua tất cả mọi người, duy chỉ không đoán sẽ là Từ Phúc.

Thời Tần Hán, phương sĩ nổi danh không phải số ít.

Mà Từ Phúc chính là một trong số đó.

Từ Phúc năm đó dâng trường sinh lên Thủy Hoàng Đế, được Thủy Hoàng Đế bổ nhiệm xuất hải tìm tiên sơn.

Từ Phúc cũng vì thế mà ba lần đi xa.

Đến lần thứ ba xuất hải thì ông ta không bao giờ trở lại nữa.

Có người nói ông ta đến nước Anh Hoa (Nhật Bản), có người nói ông ta tìm được trường sinh, cũng có người nói ông ta đã chết.

Nhưng hiện tại, Chu Thánh xác định rồi, Từ Phúc thực sự tìm được trường sinh.

Hơn nữa, nói không chừng ông ta vẫn còn ở hải ngoại, tìm được tiên sơn. "Đúng rồi, tất cả đều đúng rồi.

Từ Phúc đang truy tìm trường sinh, chỉ là Thủy Hoàng Đế cũng đang truy tìm, cấp cho ông ta điều kiện." Chu Thánh trong nháy mắt xâu chuỗi mọi việc rõ ràng.

Thiên Tôn trong Thiên Tôn Hội chính là Từ Phúc.

Kẻ chỉ liếc mắt một cái đã khiến mình trầm luân chính là Từ Phúc.

Vốn dĩ Chu Thánh tưởng rằng muốn tìm ra thân phận Thiên Tôn rất khó, nhưng hiện tại hắn đã hiểu.

Năm đó Thất Mạch Thủ Lăng Nhân cũng phát hiện Từ Phúc đang

truy tìm trường sinh liền liên thủ đi tìm ông ta gây phiền toái.

Kết quả đi rồi toàn bộ bị tổn thất, còn có Thủ Lăng Nhân phản bội đầu quân cho Từ Phúc.

Cũng vì thế mà Thủ Lăng Nhân của Thủ Lăng Cổ Lâu mới thiếu một thi thể. "Từ Phúc, Thiên Tôn của Thiên Tôn Hội, ông ta tìm được cách trường sinh rồi." Chu Thánh làm rõ suy nghĩ.

Đồng thời đại khái cũng đoán được Từ Phúc đang ngủ say ở đâu.

Hải ngoại có tiên sơn, tên là: Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu.

Nhưng người đời sau mới phát hiện hải ngoại căn bản không có tiên sơn.

Hiện tại Chu Thánh hiểu rồi, hải ngoại không phải không có tiên sơn, mà là bị Từ Phúc che giấu đi.

Hắn ngẩng đầu nhìn hư không, tiếp tục hỏi: "Vậy cơ thể thứ hai của Thiên Tôn là ai?" Trong hư không truyền đến một thanh âm: "Ô Giác Tiên Nhân, Tả Từ." "Ầm ầm!" Thủ Lăng Cổ Lâu tầng thứ hai.

Khi Hồ Bát Nhất nghe thấy một thân phận khác của Từ Phúc thì có chút kinh ngạc. "Phương sĩ Tả Từ làm nhiễu loạn cuối thời Đông Kinh cư nhiên là Từ Phúc." Hồ Bát Nhất quả thực không dám tin.

Cuối thời Đông Kinh, Khăn Vàng khởi nghĩa, thiên hạ đại loạn.

Mà Trương Giác trong khởi nghĩa Khăn Vàng và Tả Từ là quan hệ sư huynh đệ.

Có thể nói, Trương Giác là người thúc đẩy thiên hạ đại loạn.

Nhưng đứng sau lưng hắn là Tả Từ. "Kỳ thực không phải vậy, ta từng gặp Tả Từ, hắn là kẻ ẩn giấu sâu hơn bất kỳ ai, Trương Giác và những người khác đều là quân cờ hắn lợi dụng.

Hắn muốn mượn khởi nghĩa Khăn Vàng lật đổ Đông Kinh, thành lập chính quyền của riêng mình.

Một người tụ tập khí vận thiên hạ và lực lượng chín long mạch, từ đó đạt được trường sinh.

Nhưng do quân Khăn Vàng không có quy củ trói buộc, dẫn đến lê dân lầm than, hắn bị phản phệ, không thể không ẩn lui.

Từ khoảnh khắc đó, hắn hiểu ra trước đại thế thiên hạ, mặc cho hắn có năng lực ngút trời cũng vô lực xoay chuyển.

Sau đó hắn ẩn vào trong lịch sử, ta cũng không biết sau này hắn làm gì.

Tả Từ cơ thể bị thương, hắn tuyệt đối sẽ đổi cơ thể, đợi khi hắn tái xuất thế, thế gian thực sự sẽ xuất hiện thần minh." Mạc Kim tổ sư nói ra thân phận của Thiên Tôn.

Thiên Tôn, hắn là tồn tại sánh ngang thần minh.

Hồ Bát Nhất lúc này trong lòng trừ chấn kinh ra không nói được lời nào khác.

Biết thân phận Thiên Tôn đối với Hồ Bát Nhất mà nói không hề vui vẻ, ngược lại là ngưng trọng.

Sư phụ Thiên Tôn là Từ Phúc, đó chính là phương sĩ lớn nhất thời Tần.

Ông ta nếu sống đến hiện tại, không biết sẽ mạnh đến mức nào.

Hơn nữa ông ta còn có một Thiên Tôn Hội trải khắp toàn cầu. "Thiên Tôn bất khả địch, nếu địch có Âm Dương." Mạc Kim tổ sư tiếp tục nói. "Âm Dương, là chỉ Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch sao?" Hồ Bát Nhất ngẩng đầu hỏi. "Ta không biết, nhưng Mạc Kim Giáo Úy ta có thể giúp họ.

Chương 237

Ta để lại đồ vật cho các ngươi tại Thủ Lăng Cổ Lâu, mau chóng tăng cường thực lực đi.

Nếu không muốn chết." Mạc Kim tổ sư cố ý nhắc nhở một câu.

Hồ Bát Nhất trầm mặc hồi lâu mới hỏi: "Thiên Tôn sống ở đâu?" "Tiên sơn..." Mạc Kim tổ sư nói xong, âm thanh liền biến mất.

Tiếng sấm nổ vang cũng tạm thời dừng lại, tầng hầm thứ hai tĩnh lặng chỉ còn tiếng kích động của Vương Bàn Tử vang vọng: "Hồ ca, tôi tìm thấy rồi." Vương Bàn Tử tìm thấy đồ vật Tổ sư gia để lại, đồng thời phá giải cơ quan.

Hồ Bát Nhất đi qua nhìn thoáng một cái, nhìn thứ trong tay Vương Bàn Tử.

Tầng này Tổ sư gia để lại là một thanh thiết bảng (gậy sắt) có sấm sét bao quanh.

Một đầu thiết bảng có một viên cầu, dường như có thể thao túng sấm sét.

Đây là Phong Lôi Côn mà Mạc Kim tổ sư phỏng chế.

Hồ Bát Nhất nhìn cây gậy màu đen, khẽ gật đầu. "Hồ ca, cây gậy này còn dễ dùng hơn gậy đánh xác của chúng ta nhiều." Vương Bàn Tử có chút thích, nhưng vẫn đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hắn dùng không quen.

Hồ Bát Nhất cũng không khách sáo nhận lấy cây gậy đen, hắn hiện tại đang thiếu vũ khí.

Hắn múa thử cây gậy, khi múa gậy, sấm sét tầng này cũng bị lay

động. "Cây gậy này không tầm thường a, đáng tiếc tôi không có cương khí, nếu có cương khí thôi động vũ khí, vũ khí này sẽ trở nên mạnh hơn." Hồ Bát Nhất có chút tiếc nuối.

Hắn vừa rồi khi múa gậy cảm giác trong gậy ẩn chứa năng lượng cực lớn nhưng bản thân không thể phát huy ra.

Không có cương khí dẫn đạo, vũ khí có mạnh nữa cũng không thi triển được. "Xem ra phải nhanh chóng tu luyện rồi." Hồ Bát Nhất nhìn cây gậy đen, đột nhiên có một loại cảm giác vô lực.

Nhưng hắn rất nhanh điều chỉnh tâm thái, quay đầu hô: "Bàn Tử, Tuyết Lỵ, chúng ta đi." Nói xong hắn dẫn theo Mạc Kim Giáo Úy đi tới tầng tiếp theo.

Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng hầm thứ chín.

Thanh âm trong hư không nói rõ cho Chu Thánh biết thân phận và hai cơ thể của Thiên Tôn. "Đại Tần, Từ Phúc." Chu Thánh nhắm mắt sắp xếp lại suy nghĩ, có chút khó tin.

Thiên Tôn tồn tại mấy nghìn năm, Thiên Tôn được Thiên Tôn Hội cung phụng, vị Thiên Tôn này không phải là lịch đại đế vương mà là phương sĩ Từ Phúc của Đại Tần.

Từ Phúc tìm trường sinh, không phải tìm cho Thủy Hoàng Đế mà là tìm cho chính mình.

Ông ta ba lần xuất hải, tìm được trường sinh.

Có điều không đưa cho Thủy Hoàng Đế mà tự mình chiếm làm của riêng.

Đồng nam đồng nữ Thủy Hoàng Đế cấp cho ông ta khi đó cũng biến thành vây cánh của ông ta, trở thành nhóm thành viên đầu tiên của Thiên Tôn Hội.

Bọn họ kết hôn với nhau, tiếp nối hậu đại, dần dần phát triển thành gia tộc, mở rộng quy mô Thiên Tôn Hội. "Trường sinh mà Thiên Tôn tìm được rốt cuộc là gì?" Chu Thánh nhìn hư không hỏi. "Không rõ lắm, có điều hắn muốn hoàn thành lần lột xác cuối cùng thì cần long mạch.

Hắn muốn sánh vai thần minh, nhất định phải trở về Thủ Lăng Cổ Lâu." Người trong hư không nói.

Chu Thánh nghe vậy nhìn về phía hư không: "Ông ta đến tầng này sao?" Nơi hắn đang đứng hiện tại giống như một vùng tinh không, mà bản thân đứng trên dải ngân hà.

Con rồng vừa bay vào đã biến mất, không biết đi đâu rồi.

Nơi này dường như vô biên vô tế, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Mà bốn phía cũng không thể nói là tối tăm, có các vì sao đang lấp lánh.

Chu Thánh thu liễm tâm tư, hỏi: "Ông là Khương Công?" "Như ngươi biết." "Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch còn có người khác không?" Chu Thánh hỏi ra nghi hoặc trong lòng. "Có, còn một mạch nữa chưa xuất hiện." Khương Công trả lời. "Ý tôi hỏi là, trừ tôi và mạch chưa xuất hiện kia ra, còn có Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch đời trước không?" Chu Thánh nhìn thẳng vào hư không.

Khương Công trầm mặc.

Trầm mặc mười mấy giây ông mới trả lời: "Có." "Chết rồi?" "Ngươi hỏi hơi nhiều rồi đấy, ta sáng tạo ra Thủ Lăng Nhân, ngươi nên tôn kính ta chứ không phải cái gì cũng hỏi ta." Khương Công không muốn trả lời câu hỏi của Chu Thánh.

Chu Thánh lựa chọn lờ đi lời ông ta, tiếp tục hỏi: "Ông đang trấn

áp cái gì hay là bảo vệ cái gì?" "Trấn áp, cũng là bảo vệ." Khương Công chỉ trả lời bề nổi. "Ngươi về đi, ngươi đã có được thứ mình muốn, đến Thiên Cung đi, nơi đó cần sự giúp đỡ của ngươi." Khương Công nói chuyện, Chu Thánh không ngừng lùi lại, bị tống ra ngoài. "Thủ Mộ Nhân là chuyện như thế nào?" Chu Thánh vội vàng hỏi. "Hắn... vật thí nghiệm của trường sinh." Khương Công chỉ nói một câu. "Ông cũng trường sinh?" Câu hỏi của Chu Thánh vừa thốt ra thì đã biến mất trong tinh hà.

Không phải hắn không biết Khương Công sáng lập Thủ Lăng Nhân, mình phải kính ngưỡng ông ấy, nghe theo mệnh lệnh của ông ấy.

Nhưng trong lòng mình có quá nhiều nghi hoặc muốn hỏi.

Hơn nữa Khương Công còn sống hay đã chết?

Ông tu kiến Thủ Lăng Cổ Lâu rốt cuộc muốn trấn áp cái gì?

Hoặc nói ông đang bảo vệ thứ gì?

Thiên Tử đâu?

Thiên Tử đóng vai trò gì trong này?

Chỉ là những câu hỏi này Chu Thánh chưa kịp hỏi ra thì đã bị đưa ra ngoài. "Ta... phi sinh phi tử, phi chân phi hư, ta cũng không biết ta là trường sinh hay đã chết từ lâu.

Từ Phúc, ngươi muốn trường sinh, vậy thì chuẩn bị sẵn sàng bị chém chết đi." Khương Công một mình lẩm bẩm, hai ngôi sao lấp lánh sáng lên, nhìn về phương xa. "Ngươi là người cầm kiếm, cầm kiếm trảm trường sinh." Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng mặt đất thứ nhất.

Nơi này trên tiếp thiên hiến, dưới liền địa cửu, là tầng quan trọng nhất.

Mà tầng này là địa bàn của Thủ Lăng Nhân mạch Núi.

Không phải nói thực lực mạch Núi mạnh, mà ông ta là nền móng.

Mạch Núi tương đối kiên cố, có thể ổn cố Thủ Lăng Cổ Lâu, giống như móng nhà vậy, móng không vững nhà sẽ sập.

Trong Thất Mạch Thủ Lăng Nhân, mạch Núi là mạch kiên cố nhất. "Tầng này hình như không có nguy hiểm gì." Vương Bàn Tử đi vài bước, không nhìn ra có nguy hiểm gì.

Hắn chỉ cảm thấy dường như hơi nặng nề, không biết là hoàn cảnh ảnh hưởng hay tác dụng tâm lý bản thân.

Hồ Bát Nhất nhìn cột đá và vách đá bốn phía, nhắc nhở: "Đây là tầng cuối cùng, cũng là điểm cuối của chúng ta." Ở bên dưới chính là lòng đất sâu.

Đó là nơi bọn họ không thể đặt chân đến.

Dù Tổ sư gia từng nói bên dưới giấu bí mật, bọn họ cũng không dám xuống.

Hồ Bát Nhất đứng tại chỗ nhìn quanh, Vương Bàn Tử thì đi lại bốn phía, tìm kiếm món đồ cuối cùng Tổ sư gia để lại.

Dương Tuyết Lỵ yên lặng đi sau Hồ Bát Nhất chú ý bốn phía. "Hồ ca, lúc ở tầng trên, hình như tôi nghe thấy trong tiếng sấm ẩn giấu âm thanh." Dương Tuyết Lỵ nói ra sự việc mình lờ mờ nghe thấy. "Ừ, là giọng của Tổ sư gia." Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu. "Tổ sư gia??" Dương Tuyết Lỵ nhìn Hồ Bát Nhất, trực giác mách bảo cô Tổ sư gia đã để lại rất nhiều thứ ở tầng hai.

Lúc ở tầng sấm sét, cô và Vương Bàn Tử chỉ tìm thấy đồ vật Tổ sư gia để lại, không hề phát hiện lời nhắn hay ghi chép văn tự nào khác.

Trước đó Dương Tuyết Lỵ còn hồ nghi có phải Tổ sư gia quên để lại không, giờ cô đã hiểu, Tổ sư gia để những lời muốn nói trong sấm sét.

Lôi điện làm nhiễu loạn từ trường, có thể ghi lại lời người từng nói trước đó, khi sấm sét vang lên sẽ sinh ra một tần số đặc thù, chỉ có một số người đặc biệt mới nghe được.

Người đó chính là Hồ Bát Nhất.

Chương 238

"Tổ sư gia nói gì?" Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất cúi đầu, trầm giọng nói: "Về chuyện của Thiên Tôn, đợi ra ngoài rồi nói cho hai người biết." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy liền im lặng. "Tổ sư gia sẽ không phải cái gì cũng không để lại chứ?" Vương Bàn Tử tìm một vòng, cái gì cũng không thấy. "Đồ ông ấy để lại cho chúng ta đã đủ nhiều rồi." Hồ Bát Nhất nói.

Tổ sư gia để lại công pháp và vũ khí, chỉ cần tiềm tâm tu luyện một thời gian, thực lực bọn họ sẽ tăng trưởng rất lớn.

Tầng này Tổ sư gia không để lại đồ vật cho bọn họ nhưng để lại chỉ dẫn, chỉ dẫn bọn họ đi xuống lòng đất.

Nhưng Hồ Bát Nhất sẽ không đi, dưới lòng đất là địa bàn của Thủ Lăng Nhân.

Hắn đang đợi, đợi Thủ Lăng Nhân trở về. "Rắc!" Dưới lòng đất, một cánh cửa lớn dày nặng mở ra, tiếng vó ngựa dần dần vang lên. "Về rồi." Trong thông đạo dưới đất, Chu Thánh cưỡi chiến mã Thủ Lăng Nhân, bên phải là Lưu Ly, bên trái là Liễu Như Yên, từ dưới đất đi lên.

Sau khi bị Khương Công đưa ra ngoài, hắn liền trở về.

Không tiếp tục thám hiểm nữa.

Sau khi đi lên, hắn nhìn thấy nhóm Hồ Bát Nhất cũng đã xuống tới. "Chúng ta bây giờ về sao?" Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi. "Không, đợi chút." Chu Thánh chưa định về.

Người của Thiên Tôn Hội còn chưa chết hết, hắn canh giữ ở tầng cuối cùng. "Ủa?

Lưu Ly không làm mèo nữa à?" Vương Bàn Tử nhìn Lưu Ly đang che ô, có chút bất ngờ. "Meo, làm người không tốt sao?" Lưu Ly thản nhiên nói.

Tình huống hiện tại của cô rất đặc thù, có thể biến thành mèo cũng có thể duy trì hình thái con người.

Âm Dương Châu tách khỏi cơ thể cô, cô cho dù biến thành mèo thì sinh mệnh lực cũng sẽ tiếp tục trôi đi.

Chi bằng làm người. "Làm người tốt a, nhưng làm người có phiền não." Vương Bàn Tử không kìm được nói.

Lưu Ly liếc hắn một cái, thản nhiên nói: "Có phiền não là các người, không phải tôi." Cô có thể rất nhanh thích ứng với xã hội hiện tại, hơn nữa còn có Chu Thánh chăm sóc, cô sẽ không có phiền não.

Còn về nguồn gốc của mọi phiền não là tiền, cô cũng không thiếu.

Tùy tiện mua một chút cổ đổng trong kho, cô trong nháy mắt sẽ thành phú bà.

Chu Thánh ngồi khoanh chân, tĩnh chờ người của Thiên Tôn Hội đi xuống.

Đồng thời hắn cũng đang cảm ngộ thực lực tăng lên sau khi thăng cấp Tông Sư.

Tu luyện đến cảnh giới Tông Sư, tăng lên không chỉ là thực lực mà còn có lục cảm, cảm giác sẽ trở nên minh mẫn hơn.

Thiên Tôn Hội, mau tới đi, vừa hay có thể để ta thực nghiệm một chút thực lực của ta rốt cuộc đã tăng lên bao nhiêu.

Chu Thánh thầm nghĩ trong lòng, đột nhiên có chút mong chờ.

Đi xuống lòng đất một chuyến, hắn có thêm rất nhiều thủ đoạn và năng lực.

Hơn nữa thực lực cũng tăng lên, đối chiến Thiên Tôn Hội nắm chắc phần thắng hơn.

Cùng lúc đó, tại tầng thứ tư Thủ Lăng Cổ Lâu.

Quyền trượng đầu rồng chỉ gõ nhẹ một cái, cơ quan trong nháy mắt xuất hiện, bao gồm cả lối đi.

Ngô Lục Giáp hai tay nâng gậy đầu rồng đi phía trước, dẫn theo mười mấy người còn lại tiến vào tầng tiếp theo.

Tầng tiếp theo là Kim.

Sau khi nhóm Ngô Lục Giáp đi xuống, cơ quan nơi này tức khắc khởi động, trong tường bắn ra lợi tiễn, tàn kiếm dưới đất cũng dựng ngược lên.

Bọn họ ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. "Lại thỉnh Thiên Tôn!" Ngô Lục Giáp không có cách nào ứng đối, đành phải lần nữa thỉnh Thiên Tôn.

Càng xuống dưới cơ quan càng mạnh.

Mà gậy Thiên Tôn hắn mang theo có thể sử dụng ba lần.

Vốn dĩ Ngô Lục Giáp muốn bắt đầu dùng gậy Thiên Tôn từ tầng thứ ba để đi thẳng xuống tầng hầm thứ nhất.

Nhưng hắn không thể không dùng sớm.

Gậy đầu rồng tỏa ra một tầng quầng sáng, dưới ánh sáng chiếu rọi, vị trí an toàn hiện ra.

Ngô Lục Giáp dẫn người nấp vào vị trí an toàn, gậy đầu rồng thoát khỏi tay Ngô Lục Giáp bay ra, chống đỡ cơ quan từ bốn phương tám hướng.

Đồng thời, gậy đầu rồng quét ngang, đánh bay những thanh tàn kiếm bằng đồng dựng đứng dưới đất, đầu rồng gõ nhẹ mặt đất, mở ra

lối đi.

Nhóm Ngô Lục Giáp dưới sự giúp đỡ của gậy đầu rồng rất thuận lợi tiến vào tầng tiếp theo.

Mà tầng bên dưới, Ngô Lục Giáp không hề do dự, trực tiếp sử dụng gậy đầu rồng. "Tam thỉnh, Thiên Tôn!" "Ầm ầm..." Lôi đình ẩn trong sương đen hiện lên, đùng đoàng đánh vào gậy đầu rồng.

Gậy đầu rồng xuất hiện không ít vết nứt, dường như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Nó chống đỡ uy lực sấm sét, mở cho nhóm Ngô Lục Giáp một con đường có thể đi qua. "Đi." Ngô Lục Giáp vứt bỏ gậy đầu rồng, nó chỉ có thể sử dụng ba lần.

Sau ba lần nó sẽ mất đi linh tính, không dùng được nữa.

Ngô Lục Giáp cũng lười thu hồi một cây gậy hỏng. "Bùm!" Cây gậy cuối cùng vẫn không chống đỡ được uy lực của sấm sét, khi nhóm Ngô Lục Giáp còn chưa xuống hết, trực tiếp vỡ nát. "Các ngươi hiến thân vì Thiên Tôn đi!" Ngô Lục Giáp nhìn về phía những người khác.

Để bọn họ hiện thân (chết thay), để mình và bốn Tông Sư khác xuống tầng dưới.

Địch Mạn Ba cũng quay đầu nhìn những người khác: "Các ngươi hiến thân vì Thiên Tôn, ta hộ tống những người khác xuống dưới." Cô ta không muốn chết quá sớm. "Ầm ầm..." Khi sấm sét sắp đánh tới, Ngô Lục Giáp đá Địch Mạn Ba một cước bay ra ngoài nghênh đón sấm sét. "Đi!" Hắn gọi bốn người khác, trực tiếp rời đi, để những người còn lại hứng chịu sấm sét oanh tạc. "Rắc!" Lối đi mở ra, Chu Thánh đang ngồi đợi ở tầng một chậm rãi ngẩng đầu lên. "Đến rồi." Chu Thánh nhìn những kẻ đang đi từ phía trên xuống, lật tay lấy ra

kiếm Thái A và ngưng tụ hạt châu Âm Dương.

Giáp của Người Gác Lăng hiện lên, từng lớp bao bọc lấy thân thể hắn, ngọn lửa Thủ Lăng bùng cháy dữ dội.

Hạt châu Âm Dương bay đến trước mặt Lưu Ly, cô đưa tay đón lấy và dùng cương khí để điều khiển.

"Các người, trốn đi, tốt nhất là cuộn tròn người lại." Chu Thánh hô lên một câu.

Hồ Bát Nhất nghe vậy thì sững sờ, nhìn quanh bốn phía, dường như hiểu ra điều gì đó, liền chạy đến dưới một cây cột, co ro cuộn tròn người lại.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng làm theo.

Còn Liễu Như Yên nhìn Chu Thánh một cái, sau đó lùi về phía sau một chút.

Chu Thánh giơ cao kiếm Thái A, khi đám người Ngô Lục Giáp vừa xuống tới nơi, hắn vung kiếm chỉ thẳng vào gã.

"Ông!" Một áp lực nặng nề trong nháy mắt ập tới.

Đám người Ngô Lục Giáp vừa mới bước vào còn chưa kịp chạm đất đã bị trọng lực ép chặt xuống sàn.

Bọn hắn cảm giác như có một ngọn núi lớn đang đè lên người mình vậy.

Lưu Ly mở ô hoa, lơ lửng giữa không trung.

Cô có hạt châu Âm Dương, nó giúp cô triệt tiêu tầng áp lực này.

Còn Chu Thánh thì càng không bị ảnh hưởng.

Chương 239

Ngô Lục Giáp gian nan đứng dậy, nhìn Người Gác Lăng đang đứng trước mặt mình, khó khăn nhấc đao lên.

"Ngươi không cản được chúng ta đâu." Cổ Nhĩ Hách từ trong túi móc ra hai bình dược tề, ném mạnh ra ngoài.

Chu Thánh vung trường kiếm, trực tiếp chém đôi bình thuốc, chất lỏng bên trong lập tức bị lửa Thủ Lăng thiêu rụi sạch sẽ.

Bốn gã tông sư còn lại cũng lần lượt đứng dậy, vũ khí của mỗi người đều không giống nhau, năng lực và thủ đoạn cũng khác biệt.

Ở bên trên, bọn hắn không có đất dụng võ.

"Giết Người Gác Lăng!" Ngô Lục Giáp vung đao chỉ huy, bốn gã tông sư nháy mắt ra tay.

"Vù vù..." Hạt châu Âm Dương từ trên không đánh xuống, chặn lại hai tên.

"Còn có tôi nữa nha, meo." Lưu Ly giơ tay phải lên, ngón tay khẽ động, thao túng hạt châu Âm Dương tấn công.

Hai tên kia bắt buộc phải đỡ đòn, không thể tiếp tục lao về phía Chu Thánh, chỉ đành quay sang đối phó với Lưu Ly.

Nhưng Lưu Ly đang lơ lửng giữa trời, bọn hắn lại chịu ảnh hưởng của trọng lực, căn bản không đánh tới được cô.

Còn hai kẻ lao tới kia, Chu Thánh đối phó dễ dàng hơn nhiều.

Hắn chém ra một kiếm, kiếm khí cương mãnh kẹp theo cương khí hùng hậu, ép bọn hắn chỉ có thể bị động phòng thủ.

Ngô Lục Giáp hai tay nắm chặt đại đao, dùng hết toàn lực nhảy

lên, bổ thẳng về phía Chu Thánh.

"Keng!" Chu Thánh vung kiếm đỡ lệch đường đao của Ngô Lục Giáp, sau đó xoay người nhảy lên lưng chiến mã Thủ Lăng.

"Hí hí hí!" Chiến mã Thủ Lăng hí dài một tiếng, lao xuống.

Ngô Lục Giáp bị bật ra, vốn định điều chỉnh tư thế, nhưng chiến mã đã lao đến trước mặt, tung vó đá gã bay ra ngoài.

Tại nơi này, bọn hắn chịu sự áp chế của trọng lực, rất nhiều thủ đoạn căn bản không thi triển được.

Mà nơi này lại là sân nhà của Chu Thánh, hắn có thể mượn sức mạnh của mạch Sơn để áp bách đám người Ngô Lục Giáp.

Dưới tình thế kẻ yếu đi người mạnh lên, dù phe Ngô Lục Giáp đông người hơn cũng không phải đối thủ của Chu Thánh.

"Tụ!" Ngô Lục Giáp hét lên một tiếng, bốn người kia nháy mắt tụ lại bên cạnh gã.

"Mã Ba Luân, ngươi chống đỡ kẻ tập kích trên không.

Mạch Đức, Bàng Công, hai người yểm hộ ta tấn công.

Cổ Nhĩ Hách, thân là Luyện kim thuật sư, cho ta xem thực lực của ngươi!" Ngô Lục Giáp đưa ra điều chỉnh chiến thuật.

Mã Ba Luân toàn thân mặc khôi giáp ô kim, nhưng do bị lửa thiêu đốt và băng giá làm đông cứng trước đó, khôi giáp ô kim đã dính chặt vào da thịt hắn.

Nhưng điều này không cản trở khả năng phòng ngự của hắn.

Còn Mạch Đức là đại kiếm sĩ trung thế kỷ, sử dụng vũ khí là một thanh đại kiếm.

Bàng Công trông như một đứa trẻ, nhưng lại vác một cây búa lớn

gấp mười lần cơ thể mình.

Cổ Nhĩ Hách là Luyện kim thuật sư, thủ đoạn của hắn rất nhiều, không chỉ đơn thuần là sử dụng chất lỏng độc hại.

"Đã rõ, vậy thì làm cho các ngươi một cái trận pháp gia trì nhé." Cổ Nhĩ Hách cười âm lãnh, lấy ra một bình chất lỏng màu xám, đổ xuống đất, vẽ ra một trận pháp hình tam giác.

Sau đó hắn lại lấy ra một cái bình cực kỳ yêu diễm, đổ chất lỏng ra sàn.

"Oanh!" Chất lỏng nháy mắt hóa thành sương trắng, bị đám người Ngô Lục Giáp hấp thu.

Khoảnh khắc sương trắng xâm nhập vào cơ thể, mắt của đám người Ngô Lục Giáp đỏ ngầu, giống như được tiêm thuốc kích thích, không nhịn được mà cười gằn.

"A a a a..." Cơ thể bọn hắn vặn vẹo, trông cứ như dây thừng bện lại vậy.

Dưới sự thiêu đốt của lửa, người dù béo đến đâu lúc này trông cũng vô cùng gầy gò.

"Độc dược, có thể khiến một người tử vong, cũng có thể khiến một người trở nên mạnh mẽ." "Loại độc dược này có thể duy trì một giờ.

Sau một giờ, các ngươi sẽ gan ruột đứt đoạn, nội tạng hóa thành máu loãng, tim ngừng đập." Cổ Nhĩ Hách cười lạnh nói.

Hắn dùng kịch độc để tăng sức mạnh cho đám Ngô Lục Giáp.

Loại độc này có thể kích thích thần kinh con người trong thời gian ngắn, khiến thần kinh căng thẳng cao độ, cơ thể trở nên linh hoạt hơn, tốc độ lưu chuyển cương khí cũng nhanh hơn.

Nhưng chỉ có thời gian một tiếng.

Sau một tiếng, dù Chu Thánh không giết bọn hắn, bọn hắn cũng phải chết.

"Cỗ thân thể này không cần nữa, đợi quay về đổi một bộ tốt hơn." Ngô Lục Giáp hai tay múa trường đao, lăng không bay lên.

Có sự gia trì, dù chịu ảnh hưởng trọng lực, gã cũng có thể bay lên không trung.

"Sơn!" Bên trong giáp của Chu Thánh, một hạt châu màu thổ hoàng bay ra, gia tăng trọng lực.

Cơ thể Ngô Lục Giáp rơi xuống một chút, nhưng rất nhanh đã ổn định lại.

"Nhẹ chút, không chịu nổi." Vương Bàn Tử có chút không chịu nổi, thân hình hắn to lớn, hoàn toàn không ngồi vững được.

Chu Thánh bảo bọn họ cuộn tròn người lại chính là để họ có thể chống đỡ áp lực của trọng lực.

Bởi vì tầng trọng lực này là không phân biệt địch ta.

Trừ khi là Người Gác Lăng, hoặc giống như Lưu Ly có hạt châu bảo hộ.

Nhưng Chu Thánh không thể lấy hạt châu ra ngay bây giờ, người của Thiên Tôn Hội còn chưa dùng đến con bài chưa lật, nếu hắn tung hết ra, bọn chúng sẽ có phòng bị.

"A!

Xem búa đây!" Bàng Công giơ búa sắt lớn, bổ xuống đầu Chu Thánh.

Chu Thánh đâm ra một kiếm, mũi kiếm xuyên vào trong búa sắt.

“Hề hề, búa sắt này của ta có pha thêm nhuyễn kim, có thể hạn chế vũ khí của ngươi!” Bàng Công cúi đầu cười lạnh.

Mạch Đức vung vẩy đại kiếm, chém tới tấp về phía Chu Thánh.

“Keng!” Lưu Ly điều khiển hạt châu màu đen đánh tới, nhưng bị Mã Ba Luân dùng thân thể chặn lại.

Hạt châu trắng lượn một vòng, đánh vào đại kiếm của Mã Ba Luân, khiến hắn mất trọng tâm, lệch hướng, chém trượt một kiếm.

Cuối cùng, Ngô Lục Giáp từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng mi tâm Chu Thánh.

Thổ Châu trực tiếp được tế ra, hóa thành một ngọn núi lớn chắn trước mặt Ngô Lục Giáp.

“Keng!” Ngô Lục Giáp chém một đao, bổ đôi ngọn núi.

Nhưng có Thổ Châu ở đó, ngọn núi trong khoảnh khắc lại khôi phục.

Ngọn núi này là do Thổ Châu diễn hóa mà thành, nó vừa là thật, cũng vừa là giả.

Chu Thánh nhân cơ hội này dùng hết sức rút kiếm Thái A ra.

Khi kiếm Thái A được rút ra, Bàng Công lại vung búa sắt lớn đập xuống.

Lần này Chu Thánh không xuất kiếm nữa mà tung ra một sợi roi Thái Cực, quấn chặt lấy búa sắt.

Ngay sau đó, khi ngọn núi khôi phục, Chu Thánh cưỡi ngựa đi lên, ngọn núi diễn hóa thành một cái bình đài, Chu Thánh cưỡi ngựa sừng sững đứng trên đó.

“Đại nhân, Hàn Sơn đến đây!” Thủ Lăng Cổ Lâu, tầng thứ nhất.

Trong cơn gió núi, một bóng người từ trong núi bước ra.

Toàn thân hắn tản ra khí tức hàn lãnh, nhưng thể hình rất lớn, mang theo một cỗ khí tức vô cùng trầm trọng, phảng phất như một ngọn núi lớn đang lừng lững đi tới.

"Hàn Sơn, sao hắn lại tới đây?" Lưu Ly nhìn Hàn Sơn đang đi tới, vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ vừa mới quy táng Hàn Sơn vào Thủ Lăng Cổ Lâu, sao hắn lại tỉnh lại rồi?

Hàn Sơn bước đi nặng nề, một đường đi đến sau lưng Chu Thánh, quỳ một chân xuống: "Hàn Sơn, đến đây trợ chiến." "Hàn Sơn, ngươi đi ngủ say đi, đối phó bọn hắn không cần đến ngươi!" Chu Thánh nói với hắn.

Hàn Sơn nếu không đi ngủ say, đợi linh tính bản thân tiêu tán, hắn sẽ chết thật sự.

"Đại nhân, Hàn Sơn đã là ngọn đèn trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào, ngủ say tiếp cũng chẳng bao lâu nữa sẽ tiêu vong." "Chi bằng trước khi tiêu vong, lại được cùng đại nhân kề vai chiến đấu lần nữa!" "Huống chi... nơi này là sân nhà của ta!" Hàn Sơn nói xong, đứng dậy nắm chặt hai tay.

Đá vụn và những ngọn núi ở tầng này toàn bộ hội tụ lại, bị hắn thao túng.

"Xâm phạm Cổ Lâu, giết không tha!" Chu Thánh thấy Hàn Sơn không có ý định dừng tay liền không khuyên nữa, mà cho hắn mượn Thổ Châu để tăng cường sức mạnh.

Chương 240

Có Thổ Châu, thực lực của Hàn Sơn có thể sánh ngang với Người Gác Lăng mạch Sơn đời đầu.

Chu Thánh đơn độc đối phó Ngô Lục Giáp, những kẻ khác thì để Lưu Ly và Hàn Sơn xử lý.

Lưu Ly đối phó với Luyện kim thuật sư Cổ Nhĩ Hách, hai người cơ bản đều đánh tầm xa.

Hàn Sơn một mình cân ba tên Bàng Công, ở nơi này nhờ ưu thế sân nhà, hắn có thể lấy một địch ba.

"Hự!" Hàn Sơn hừ một tiếng, ba ngọn núi lớn đè lên người bọn Bàng Công.

Ngọn núi ở đây tuy hơi giống hòn non bộ giả sơn, nhưng dưới trọng lượng và sự gia trì của Hàn Sơn, uy lực của nó sánh ngang một ngọn núi thật sự.

Nếu không có ngoại lực tác động, bọn hắn rất khó bò ra khỏi đó.

Trận chiến giữa Chu Thánh và Ngô Lục Giáp vẫn chưa dừng lại.

Bản thân thủ đoạn của Ngô Lục Giáp rất mạnh, tuy cơ thể bị lửa thiêu băng đóng, nhưng dưới sự gia trì của Cổ Nhĩ Hách, dù thân thể thương tích đầy mình nhưng vẫn rất linh hoạt.

Trong lúc tấn công, Chu Thánh chợt nhớ ra trên chân trái mình còn một viên độc châu.

Đó là viên độc châu trong đao của Uông Trực Hải.

Chu Thánh nhấc chân trái đá ra, Ngô Lục Giáp dựng tay phải lên đỡ.

“Bốp!” Ngô Lục Giáp tay trái cầm đao chém tới, nhưng bị Chu Thánh chặn lại, hai người giằng co không xong.

Nhưng mục đích của Chu Thánh đã đạt được.

Ngăn bí mật ở giáp chân mở ra, độc châu tiếp xúc với tay phải của Ngô Lục Giáp.

Độc tố xâm nhập vào cánh tay gã, từ từ ô nhiễm cánh tay đó.

Ngay cả cương khí cũng bị ô nhiễm.

Nhớ lại lúc trước Hàn Sơn tiếp xúc với độc tố, cả cơ thể gần như tan chảy, nếu không phải được đưa vào quan tài vàng ngâm trong thần dịch thì rất khó khôi phục lại.

Cánh tay Ngô Lục Giáp dần dần tan chảy, kèm theo dịch độc nhỏ xuống.

Ngô Lục Giáp liên tục lùi lại, nhìn cánh tay phải của mình, vốn định chặt đứt luôn, nhưng nếu mất tay phải, gã cũng không đánh lại Người Gác Lăng.

Ba tên kia bị Hàn Sơn một mình trấn áp, Cổ Nhĩ Hách bị Lưu Ly kiềm chế.

Hiện tại gã cô lập không người viện trợ.

Chu Thánh nhân lúc Ngô Lục Giáp phân thần, đâm ra một kiếm, xuyên thủng ngực gã, ghim chặt gã lên tường.

Trên ngực Ngô Lục Giáp không có máu chảy ra, máu trong cơ thể gã cơ bản đã khô cạn, dùng cương khí thay thế máu lưu chuyển trong người để duy trì hoạt động.

“Khà khà khà, ta vốn là kẻ sắp chết, ngươi không giết được ta đâu.” Ngô Lục Giáp cười gằn, một tay túm lấy thân kiếm Thái A, ngạnh kháng rút nó ra.

Xương cốt gã được tôi luyện rất cứng, nhát kiếm vừa rồi của Chu Thánh đã cắt đứt mấy cái xương sườn của gã.

Nhưng đối với gã mà nói, chút thương tích này chẳng ảnh hưởng gì, vô phi cũng chỉ là gãy mấy cái xương mà thôi.

Gã rơi từ trên tường xuống, xòe lòng bàn tay ra.

Một giọt máu màu vàng kim hiện lên.

Khoảnh khắc giọt máu vàng xuất hiện, Cổ Nhĩ Hách lập tức quỳ xuống, đặt một tay lên ngực.

Ba kẻ bị Hàn Sơn trấn áp cũng dốc hết sức bình sinh bò dậy, quỳ một chân xuống.

"Tham kiến Thiên Tôn!" Giọt máu vàng từ từ bay lên không trung, một cỗ áp bách cường đại trong nháy mắt truyền tới.

Loại áp bách này vượt qua cả sự áp chế của trọng lực nơi đây, trực tiếp đè nén lên tâm linh con người.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Thiên Tôn.

Chỉ một giọt máu mà đã khiến họ không thể ngẩng đầu lên được.

Lưu Ly từ trên không đáp xuống, che dù để chống đỡ áp lực của Thiên Tôn.

Hạt châu Âm Dương xoay quanh cô, giúp cô cản lại phần lớn áp lực.

Chu Thánh đáp xuống lưng Diễm Vương, nhìn chằm chằm vào giọt máu vàng kim.

Có kinh nghiệm lần trước, Chu Thánh có thể nhìn thẳng vào máu Thiên Tôn cũng như hư ảnh của hắn.

Giọt tinh huyết này rất nhỏ, giống như một giọt nước vậy.

Nhưng cảm giác áp bách nó mang lại thì vô song, cứ như thể Thiên Tôn bằng xương bằng thịt đang xuất hiện.

Giọt máu vàng tỏa ra hào quang, một hư ảnh cường đại ngưng tụ từ trong huyết quang, thể hình ngày càng lớn, cho đến khi bao trùm cả tầng này.

Hư ảnh Thiên Tôn xuất hiện.

Hắn giống như thần minh, mặc đạo bào trắng, trong mắt có kim quang lấp lánh, chân đạp trên núi lớn, một tay nâng lò đan, một tay cầm phất trần.

Hắn mở mắt, hai luồng kim quang chiếu rọi thẳng ra ngoài.

Chu Thánh muốn vung kiếm đâm phá giọt máu vàng, nhưng vừa nhấc kiếm lên lại phát hiện toàn thân không thể cử động, giống như bị cấm cố.

Thiên Tôn cúi đầu nhìn Chu Thánh, một tia kim quang hóa thành sợi dây vàng trói chặt lấy hắn.

"Phong, Lâm, Hỏa, Sơn, Lôi, Kim, Thủy!" Chu Thánh niệm từng chữ một, từng hạt châu ngưng tụ sau lưng hắn, tạo thành một vòng tròn.

Lưu Ly điều khiển hạt châu Âm Dương bay về phía Chu Thánh, khí Âm Dương lưu chuyển, cắt đứt sợi dây vàng đang trói buộc hắn.

Chín hạt châu cùng tụ lại xoay quanh, chịu sự khống chế của Chu Thánh.

"Đợi ngươi đã lâu rồi, Thiên Tôn!" Chu Thánh sớm đã biết người của Thiên Tôn Hội có thể thỉnh Thiên Tôn tương trợ.

Hắn giữ lại các hạt châu chính là để đợi Thiên Tôn giáng lâm, cho

hắn một đòn chí mạng.

"Kiến hôi!" Thiên Tôn nhẹ nhàng nhả ra hai chữ, phất trần quét một cái, đánh về phía Chu Thánh.

Chín hạt châu xoay quanh bay đến bên sườn Chu Thánh, đỡ lấy phất trần của Thiên Tôn.

Thiên Tôn tay phải không cử động được, nhưng tay trái hắn nâng đỉnh, úp ngược về phía Chu Thánh.

Hàn Sơn nháy mắt xuất hiện trước mặt Chu Thánh, giơ cao hai tay, nắm lấy hai tai đỉnh, dùng sức nâng lên.

"Ta giúp đại nhân đỡ, đại nhân hãy diệt giọt máu vàng đi." Hàn Sơn nói một câu, toàn thân hắn đều đang run rẩy, hiển nhiên cũng sắp không chịu nổi.

Mắt Chu Thánh hơi đỏ lên, nắm chặt kiếm Thái A, cưỡi Diễm Vương lao thẳng về phía Thiên Tôn.

Nỗi sợ hãi mà Thiên Tôn mang lại cho hắn rất mãnh liệt, nhưng chỉ có khắc phục nỗi sợ này mới có thể đối mặt với Thiên Tôn khủng bố.

Chu Thánh dùng hết toàn lực, đâm ra một kiếm.

"Đinh..." Khi mũi kiếm Thái A chạm vào giọt máu vàng, lại không thể tiến thêm nửa phân, cứ như bị kẹt lại.

Thiên Tôn cúi đầu, cứ thế lẳng lặng nhìn Chu Thánh.

Giống như con kiến đang cắn ngươi, ngươi cúi đầu xuống nhìn nó, cứ nhìn nó chằm chằm như vậy.

Cảm giác sợ hãi chấn nhiếp tâm linh lại ập tới, nhưng lần này Chu Thánh không lùi bước.

"Người Gác Lăng." Thiên Tôn lẩm bẩm: "Chẳng qua cũng chỉ là

kẻ giữ cửa mà thôi." "Ông!" Hư ảnh Thiên Tôn chấn động phát ra từng đợt kim quang.

Kim quang bùng nổ, trực tiếp đánh bay Chu Thánh ra ngoài, đập gãy mấy cây cột đá.

"Bịch bịch bịch..." Lưu Ly lao tới, đón được Chu Thánh từ phía sau.

Chu Thánh đứng thẳng người, lau vệt máu tươi nơi khóe miệng, nhìn chằm chằm Thiên Tôn.

Hư ảnh Thiên Tôn mặt không biểu cảm, như thần minh chúa tể thế gian.

Sau khi đánh bay Chu Thánh, tay trái hắn ấn mạnh xuống, trực tiếp đè gãy xương chân Hàn Sơn, bắt Hàn Sơn phải quỳ xuống.

Chín hạt châu cũng bị hắn đánh bay, quay về phía sau Chu Thánh.

Hắn vẩy phất trần, nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Đây là tầng thứ mấy?" "Tầng...

Tầng một." Ngô Lục Giáp có chút chột dạ nói.

"Cho nên, các ngươi vẫn chưa đưa ta xuống dưới?" "Thiên Tôn thứ tội, thực nãi Thủ Lăng Cổ Lâu hung hiểm vạn phần, chúng tôi vô lực..." "Không sao." Thiên Tôn thản nhiên nói.

"Các ngươi là tín đồ của ta, ta chưa bao giờ trách tội tín đồ của mình." Lời này vừa thốt ra, đám người Ngô Lục Giáp càng cúi đầu thấp hơn.

"Chúng tôi thề chết đi theo Thiên Tôn!" Ngô Lục Giáp cùng đồng bọn đồng thanh hô.

Chương 241

“Vậy thì, hiến thân vì ta đi, đem tất cả của các ngươi dâng hiến cho ta.” Thiên Tôn nhìn xuống đám người Ngô Lục Giáp.

Ngô Lục Giáp nhìn Thiên Tôn, gã cảm giác linh hồn mình đang run rẩy.

“Tuân mệnh Thiên Tôn!” Ngô Lục Giáp đáp lời.

Trước mặt Thiên Tôn, gã không có quyền từ chối.

Dâng hiến tất cả cho Thiên Tôn cũng là giáo nghĩa của Thiên Tôn Hội.

“Đợi khi ta phục tô, các ngươi sẽ cùng ta quay lại.” Thiên Tôn dang rộng hai tay, thả ba người Bàng Công, Mạch Đức ra.

“Hiện tại, hãy mở rộng tâm linh, cống hiến bản thân cho ta đi.” Đám người Ngô Lục Giáp nghe vậy liền mở rộng tâm can, đem toàn bộ linh hồn và cương khí của mình cung phụng cho Thiên Tôn.

Chu Thánh nhân lúc Thiên Tôn đang nói chuyện với đám Ngô Lục Giáp liền cầm kiếm lao tới giết.

Hắn sẽ không ngu ngốc đợi đám Ngô Lục Giáp hiến tế xong mới ra tay.

Đó là hành vi ngu xuẩn.

Thiên Tôn vung phất trần đánh về phía Chu Thánh.

Lưu Ly bung dù hoa, thay Chu Thánh đỡ đòn tấn công từ Thiên Tôn.

Trong mắt Thiên Tôn lóe lên kim quang, hóa thành một tấm lưới bao trùm lấy Chu Thánh.

“Keng!” Hồ Bát Nhất đứng ra, giơ trường côn thay Chu Thánh đỡ lấy lưới kim quang của Thiên Tôn.

“Tôi đường đường là Mạc Kim Giáo Úy, nếu không giúp một tay thì đúng là đi cưỡi ngựa xem hoa thật.” Hồ Bát Nhất nói.

Cây chủy thủ bằng ngọc trong tay giúp anh ta chống lại áp lực của Thiên Tôn, để anh ta có thể đứng dậy hỗ trợ Chu Thánh.

“Đa tạ.” Chu Thánh cảm ơn một câu, sau đó cầm kiếm lao về phía Thiên Tôn.

Thiên Tôn muốn nhấc cái đỉnh bên tay trái lên để trấn áp Chu Thánh, nhưng cái đỉnh đó bị Hàn Sơn túm chặt, nhất thời hắn cũng không nhấc lên được.

Da dẻ Hàn Sơn nứt toác hết cả, máu tươi đỏ thẫm rỉ ra.

Nhưng hắn đã sớm không còn biết đau, cũng sẽ không cảm thấy đau nữa.

Hắn đã chết rồi, sở dĩ còn sống chẳng qua là vì một ngụm khí trong ngực chưa tan hết mà thôi.

Thiên Tôn bị hạn chế, hai tay không thể cử động, mà dưới chân hắn là đám người Ngô Lục Giáp đang quỳ.

Đám Ngô Lục Giáp dâng hiến tất cả cho Thiên Tôn, một khi chân Thiên Tôn di chuyển thì sẽ không thể hấp thu vật hiến tế.

“Phập!” Chu Thánh đâm một kiếm phá vỡ kim quang, trực tiếp đâm vào hư thể của Thiên Tôn.

Hư ảnh Thiên Tôn là do kim quang ngưng tụ mà thành, mà nguồn gốc kim quang là giọt máu trong cơ thể hắn.

Giọt máu kia giống như đang không ngừng thiêu đốt, liên tục tỏa ra ánh vàng.

Sự thật là nó đang cháy, chỉ là tốc độ cháy chậm một chút.

Ở tầng thứ năm, tinh huyết Thiên Tôn đã bị tế ra một lần, lần đó Người Gác Lăng mạch Hỏa đời đầu liều mạng với hắn mới khiến tinh huyết cháy hết hơn một nửa.

Hiện tại tinh huyết còn rất ít, nhưng vẫn còn.

"Sức mạnh của thần, há lại để loài kiến hôi lay chuyển?" Thiên Tôn bễ nghễ nhìn Chu Thánh, kim quang hội tụ thành một cây trường mâu chỉ vào hắn.

"Ngươi không phải thần!" Hàn Sơn dùng hết sức bình sinh đứng dậy, dù đầu gối chạm đất, hắn cũng cố thẳng lưng.

Hắn dùng sức túm lấy cái đỉnh, giật nó khỏi tay Thiên Tôn, ném mạnh vào cây trường mâu.

Trường mâu bị đỉnh của Thiên Tôn đập tan, cái đỉnh cũng theo kim quang tiêu tán mà biến mất.

Hàn Sơn dùng đầu gối bước đi, tiến lại gần Thiên Tôn.

"Khương Công đại nhân từng nói, thế gian này không có thần minh, cũng không có trường sinh." Trong lòng hắn không có thần, cũng không hề có chút sợ hãi nào.

Dù đầu gối bị đè gãy, hắn cũng lết được đến trước mặt Thiên Tôn.

"Ngươi chết rồi, dù ngươi đổi một cơ thể khác để sống, ngươi cũng là kẻ chết, dù ký ức là của ngươi, ý chí là của ngươi." Hàn Sơn nhìn thẳng vào hư ảnh Thiên Tôn.

Hắn kiên định tin rằng Thiên Tôn đã chết.

Kẻ đang nằm kia không phải Thiên Tôn, chỉ là một người sở hữu ký ức của Thiên Tôn mà thôi.

"Người Gác Lăng ngu muội, ngươi căn bản không biết trường

sinh thực sự là gì.” Thiên Tôn miệt thị nói.

“Ngươi nói Khương Công, ngươi tưởng hắn thực sự là người tốt sao?

Hắn phong tỏa con đường trường sinh là vì chính bản thân hắn.” Thiên Tôn mê hoặc nói.

Hàn Sơn lạnh lùng đáp: “Ta không tín ngưỡng Khương Công, thứ ta tín phụng chỉ là Người Gác Lăng, bảo vệ An Lạc Cổ Lăng.” “Ngươi phá hoại Thủ Lăng Cổ Lâu thì phải chết!” Hàn Sơn đã bò đến trước mặt Thiên Tôn, đột nhiên nhảy vọt lên.

Hai tay hắn túm lấy xương sườn của hư ảnh Thiên Tôn, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ngươi nói chúng ta là kiến hôi, vậy thì cho ngươi xem uy lực của kiến hôi!” Hàn Sơn vừa nói vừa đốt cháy tinh huyết của chính mình, trực tiếp bẻ gãy xương sườn hư ảnh Thiên Tôn.

“Tìm chết.” Thiên Tôn lạnh lùng nói một câu, tay trái huyễn hóa thành kim quang, đâm xuyên qua cơ thể Hàn Sơn.

Hàn Sơn cười.

“Ta không tìm chết, ta đã chết từ lâu rồi.” “Đại nhân, Hàn Sơn mở đường cho ngài, xin ngài hãy chém Thiên Tôn!” Hàn Sơn quay đầu nói một câu, sau đó cưỡng ép chui vào trong cơ thể Thiên Tôn.

Hắn dùng nhục thân của mình, cố sức chen qua lớp kim quang hộ thể, một ngụm nuốt chửng giọt tinh huyết của Thiên Tôn.

Hư ảnh Thiên Tôn mất đi sự duy trì của kim quang, dần dần ảm đạm xuống, mà trong cơ thể Hàn Sơn, từng đạo kim quang bùng phát, giống như từng cái gai nhọn đâm từ trong người hắn ra ngoài.

“Đến đi đại nhân, đâm vào đây.” Hàn Sơn chỉ vào tim mình.

Cơ thể hắn đang bị kim quang phá hoại, dần dần tứ phân ngũ liệt.

Chu Thánh hít sâu một hơi, đứng trên lưng Diễm Vương.

“Hàn Sơn, lần này, ngươi có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.” Chu Thánh không hề do dự, quả quyết xuất kiếm.

Dù cho người hắn đâm vào là Hàn Sơn đã bao lần giúp đỡ mình.

Hàn Sơn đã chết, ý chí dần tiêu tán, dù hắn không đâm xuống, không quá ba nhịp thở Hàn Sơn cũng sẽ chết.

“Phàm nhân không thể chiến thắng thần!” Thiên Tôn nổi giận.

Tay phải hắn múa tít phất trần, nhưng bị Lưu Ly và chín hạt châu tử thủ chặn lại.

Lưới kim quang của hắn thì bị Hồ Bát Nhất chống đỡ.

Còn tay trái biến thành kim quang đâm xuyên bụng Hàn Sơn, hiện tại vẫn chưa ngưng tụ lại được.

Kiếm này của Chu Thánh hội tụ toàn lực, trực tiếp đâm ra.

“Phập!” Kiếm Thái A của Chu Thánh xuyên thấu cơ thể Hàn Sơn, đâm thủng trái tim.

Hàn Sơn cười nhìn Chu Thánh, nói ra câu cuối cùng: “Thất mạch đã đoạn, Âm Dương sắp xuất, lăng mộ An Lạc... trông cậy vào ngài rồi.” “Ta...

đã cố hết sức.” Cùng với trái tim Hàn Sơn bị xoắn nát, hư ảnh Thiên Tôn cũng dần dần mờ đi.

“Kiến hôi không thể thắng thần.” Hư ảnh Thiên Tôn vẫn còn cứng miệng.

Chu Thánh nhìn Thiên Tôn đang suy yếu, cầm kiếm nói: “Ngươi không phải thần, thế gian cũng sẽ không có thần linh!” “Người Gác

Lăng ngu muội.” Thiên Tôn liếc xéo Chu Thánh một cái.

Ánh mắt hắn xuyên thấu lòng đất, nhìn về phía tầng đáy cùng.

“Khương Công, ngày khác ta phục tô, nhất định sẽ quay lại tìm ngươi.” Thiên Tôn nói xong câu cuối cùng, cả người tan biến cùng kim quang.

Chu Thánh mang theo Hàn Sơn đáp xuống đất, giẫm lên lưng Ngô Lục Giáp.

Đám Ngô Lục Giáp lúc này vô cùng suy yếu, đủ loại hiệu ứng tiêu cực lan tràn khắp người.

Kịch độc, cơ thể giòn yếu, cương khí tắc nghẽn v.v...

Bọn hắn vốn định dâng hiến bản thân cho Thiên Tôn, cả linh hồn và cương khí, bao gồm cả thân thể nát bươm này.

Ban đầu thì không sao, nhưng khi Hàn Sơn ra tay, Thiên Tôn bị phá diệt, sự dâng hiến của bọn hắn trở nên vô nghĩa, phí phạm sinh mệnh lực một cách vô ích.

Dẫn đến việc bọn hắn bây giờ còn yếu hơn cả trẻ sơ sinh, toàn thân không cử động được, phải chịu đựng sự giày vò của kịch độc.

Cổ Nhĩ Hách còn đỡ hơn một chút, thân là Luyện kim thuật sư, hắn không trúng độc, nhưng lúc này linh hồn suy yếu, toàn thân cương khí bị rút cạn, cũng chỉ còn nước chờ chết.

Chương 242

Chu Thánh giẫm lên Ngô Lục Giáp, nhẹ nhàng dùng sức, trực tiếp đạp gãy xương sống của gã.

Ngô Lục Giáp nằm bẹp dí dưới đất, gã đã không còn sức để kêu la.

Gã của hiện tại chỉ muốn chết càng nhanh càng tốt, quay về bên cạnh Thiên Tôn, cùng Thiên Tôn phục tô.

Linh hồn gã đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, cái chết mới là nơi trở về tốt đẹp nhất.

Đám Bàng Công, Mạch Đức cũng đang yếu ớt cầu xin: "Giết ta đi, giết ta đi." Bọn hắn hiện tại chỉ muốn chết, không muốn sống mà chịu tội.

Chết rồi, bọn hắn còn có thể đi theo Thiên Tôn cùng nhau phục tô, vĩnh sinh bất tử.

Còn sống thêm một giây, cơ thể bọn hắn lại phải chịu đựng nỗi đau kịch liệt, đối với hắn mà nói đây là sự dày vò như địa ngục.

"Hồ Bát Nhất, trước khi tôi quay lại, đừng làm bọn hắn chết." Chu Thánh nhìn Hồ Bát Nhất dặn dò.

"Ừ." Hồ Bát Nhất gật nhẹ đầu.

Chu Thánh ôm Hàn Sơn đi vào trong thông đạo, tiến xuống lòng đất.

Hắn muốn đưa Hàn Sơn đi quy táng.

Vương Bàn Tử mắt thấy Chu Thánh đi vào, muốn đi theo, nhưng hạt châu đen trắng của Lưu Ly đã chắn trước mặt Hồ Bát Nhất.

“Bên dưới là nơi an nghỉ của các đời Người Gác Lăng, đừng có vào nha.” Lưu Ly thản nhiên nói một câu.

“Tôi không vào, tôi chỉ đứng ở cửa ngó nghiêng chút thôi.” Vương Bàn Tử cười nói.

Lưu Ly liếc hắn một cái, bực mình nói: “Người Gác Lăng đời đầu vẫn còn tỉnh đấy, người ngoài một khi bước vào, bọn họ sẽ xé xác anh không còn một mảnh.” Nghe câu này, Vương Bàn Tử không kìm được mà tránh xa lối vào lòng đất.

Hắn biết Lưu Ly không bao giờ nói đùa.

Chu Thánh đi vào không đóng cửa, cũng là vì không sợ bọn Vương Bàn Tử đi vào.

Dù sao thì chín tầng dưới lòng đất, không phải Người Gác Lăng thì không thể vào.

Dù là Tử sĩ tiến vào trong cũng buộc phải có Người Gác Lăng dẫn đường mới được.

Người khác đi vào sẽ phải đối mặt với sự tấn công của Người Gác Lăng đời đầu, bao gồm cả đủ loại cơ quan bên trong.

Chu Thánh là một trong hai mạch Âm Dương của Người Gác Lăng, khi đi vào không bị cơ quan nhắm tới, Người Gác Lăng đời đầu lại càng ra nghênh đón.

Đổi là người khác thì đã chết từ lâu rồi.

Cũng chỉ có Chu Thánh mới có đặc quyền này.

Vương Bàn Tử không vào được, chuyển sang đối phó với đám Ngô Lục Giáp đang nằm bẹp dưới đất.

Hắn nhặt thanh đại trường kiếm của Mạch Đức lên, dùng hai tay vung vẩy vài cái.

“Trả kiếm cho ta!” Mạch Đức hét lớn.

Thân là đại kiếm sĩ, kiếm còn người còn.

“Trả cho ông, ông cầm nổi không?” Vương Bàn Tử ném mạnh lên người Mạch Đức.

“Rắc!” Cơ thể Mạch Đức nháy mắt bị đại trường kiếm đè gãy mấy cái xương.

“Bàn Tử, đừng làm chết.” Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu.

“Em biết rồi anh Hồ.” Vương Bàn Tử cười nói, sau đó đi đến bên cạnh Cổ Nhĩ Hách, lật ngửa hắn lại, tháo ba lô của hắn xuống.

“Ái chà, mang theo không ít dược tề nhỉ.” Cổ Nhĩ Hách thân là Luyện kim thuật sư, trong ba lô chứa không ít đồ.

Chẳng qua đều chưa có cơ hội dùng đến.

Về sau khi đối phó với Lưu Ly, hắn liên tục ném bình, bình vỡ thì khí độc bên trong sẽ thoát ra.

Đợi khí độc trộn lẫn với các dược dịch khác sẽ phát huy tác dụng, trực tiếp xóa sổ linh hồn Lưu Ly.

Nhưng đáng tiếc, hắn còn chưa kịp dùng thì đã hiến thân cho Thiên Tôn rồi.

Vương Bàn Tử lục lọi một hồi, đồ trong ba lô rất nhiều, nhưng hắn cũng không ngu đến mức lấy hết ra, càng không mở các bình chứa dược tề.

Hắn ngứa tay nhưng không muốn chết.

“Giết ta đi, ta sẽ nói cho ngươi biết tác dụng của dược tề trong ba lô.” Cổ Nhĩ Hách mở miệng nói.

Hắn chỉ cầu được chết để giải thoát triệt để.

Vương Bàn Tử liếc hắn một cái, nói: “Ông tưởng tôi ngu hả?

Giết ông rồi thì ông nói cho tôi kiểu gì?

Chi bằng ông nói cho tôi trước, rồi tôi giết ông sau.” “Ta bây giờ... không còn sức để chỉ điểm cho ngươi, đợi ngày sau ta phục sinh... ta sẽ nói cho ngươi biết.” Cổ Nhĩ Hách yếu ớt nói.

Vương Bàn Tử tặng cho hắn một cái xem thường, tiếp tục hí hoáy nghiên cứu.

“Ha ha ha ha ha...” Ngô Lục Giáp đang nằm sấp dưới đất đột nhiên cười phá lên.

Hồ Bát Nhất liếc gã một cái, cũng không hỏi gã cười cái gì, bởi vì gã sẽ tự nói.

“Ta chết rồi còn có thể trùng sinh, các ngươi chết là chết thật.” “Giải quyết ta đi, ta sẽ nói cho các ngươi bí mật trường sinh.” Ngô Lục Giáp nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất.

“Ngươi nói đi, nói xong ta sẽ giết ngươi.” Hồ Bát Nhất thản nhiên nói.

Anh ta tuy không hứng thú với trường sinh, nhưng có thể tìm hiểu một chút, đến lúc đó nói cho Chu Thánh.

“Bái nhập Thiên Tôn Hội, Thiên Tôn đại nhân sẽ ban cho ngươi trường sinh.” Ngô Lục Giáp nói thẳng.

Khi gã nhắc đến Thiên Tôn, dù tay đã gãy, gã vẫn cố dùng hết sức hành lễ.

Trong ánh mắt gã chứa đựng sự kính ngưỡng vô hạn đối với Thiên Tôn và sự sùng bái cuồng nhiệt đối với Thiên Tôn Hội.

Hồ Bát Nhất lạnh lùng nhìn gã, trong lòng có chút không hiểu, trường sinh thì có gì tốt?

Khi từng người thân quen qua đời, cuối cùng chỉ còn lại một mình mình, loại cảm giác cô độc đó rất khó chịu.

Thiên Tôn, hoặc là một tên biến thái, hoặc là kẻ có tâm lý cực độ vặn vẹo.

“Giết ta đi, ta sẽ cho ngươi bái nhập Thiên Tôn Hội.” Ngô Lục Giáp ngẩng đầu nói.

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Ngô Lục Giáp, ngồi xổm xuống hỏi: “Thiên Tôn dùng biện pháp gì để trường sinh?” Ngô Lục Giáp không nói gì, thuật trường sinh là cơ mật cốt lõi của Thiên Tôn Hội.

Chỉ có Cửu Dương Đại Tôn mới biết.

Mà Cửu Dương Đại Tôn là lớp người đi theo Thiên Tôn sớm nhất, phần lớn bọn họ đều tọa trấn tổng bộ, mỗi phân bộ tuy đều có một Đại Tôn nhưng rất ít người có thể gặp được bọn họ.

Trừ lúc ban cho trường sinh mới được gặp, còn những lúc khác đều không gặp được.

“Thuật trường sinh của Thiên Tôn à, hừ, chẳng qua chỉ là linh hồn đổi xác mà thôi.” Trong thông đạo dưới lòng đất, Chu Thánh chậm rãi bước ra.

Hắn quy táng Hàn Sơn xong liền quay lại, cũng không đi xuống tầng chín nữa.

Hắn biết, mình dù có xuống cũng chưa chắc gặp được Khương Công.

“Ngươi đối với sự trường sinh của Thiên Tôn chẳng biết gì cả.” Ngô Lục Giáp nghiến răng nói.

Chu Thánh giẫm một chân lên đầu Ngô Lục Giáp, cúi người xuống nói: “Nhưng ta sẽ...

điên đảo nó!" Bị giẫm lên đầu, Ngô Lục Giáp cảm thấy vô cùng nhục nhã, hét lớn: "Có bản lĩnh thì giẫm chết ta đi!" "Giẫm chết ngươi thì hời cho ngươi quá." Chu Thánh không muốn để bọn Ngô Lục Giáp chết dễ dàng như vậy.

Bọn hắn chết rồi, ý chí sẽ quay về Thiên Tôn Hội, đến lúc đó không biết chừng lại gặp nhau.

"Vong Linh Quân ở đâu!" Chu Thánh quát to một tiếng.

Phía trên, hàng trăm Vong Linh Quân rơi xuống, quỳ một chân trước mặt Chu Thánh.

"Vong Linh Quân, có mặt!" Vong Linh Quân trầm giọng đáp.

Bọn họ ở bên trên không phải cưỡi ngựa xem hoa mà là đang tu sửa cơ quan, khôi phục lại từng phần của Thủ Lăng Cổ Lâu.

Đây là chức trách của họ.

Nay nghe Chu Thánh triệu hoán, họ buông bỏ mọi việc trong tay, chạy tới tập hợp.

"Đem năm tên này giam cầm tại tầng thứ năm, mỗi ngày chịu nỗi khổ lửa thiêu tim, nhưng không được để chết!" Chu Thánh chỉ vào đám người Ngô Lục Giáp ra lệnh.

Chương 243

“Vô dụng thôi, bọn ta trúng kịch độc, cho dù ngươi không giết bọn ta thì nửa tiếng sau bọn ta cũng sẽ chết!” Cổ Nhĩ Hách lớn tiếng nói.

“Thật sao?” Chu Thánh đi đến bên cạnh Cổ Nhĩ Hách, giật lấy lọ thuốc từ tay Vương Bàn Tử, cạy miệng bình, đổ hết vào mồm bọn hắn.

“Vô ích thôi, cơ thể bọn ta đã hỏng rồi, chẳng qua ý thức còn lưu lại, ngươi không hiểu giả kim thuật, căn bản không biết thứ ngươi cho bọn ta uống là cái gì.” Cổ Nhĩ Hách nói.

Thuốc trong túi của hắn phần lớn đều là độc dược đặc thù, uống vào chỉ càng làm chết nhanh hơn mà thôi.

Cùng lắm là trước khi chết sẽ khó chịu hơn một chút.

“Ta không cần biết.” Chu Thánh thản nhiên nói, bàn tay khẽ vẫy, hạt châu đen trắng bay đến tay hắn xoay tròn nhanh chóng, biến thành một cái lưỡng nghi Âm Dương.

“Ta bảo các ngươi sống thì các ngươi không chết được.” Lưỡng nghi Âm Dương xoay chuyển cấp tốc, khí đen trắng tuôn trào xuống, cấm cố linh hồn năm người Ngô Lục Giáp, nhốt ý thức của bọn hắn vào trong cơ thể tàn phế.

“Muốn trùng sinh ư?

Nằm mơ!” Khí Âm Dương chỉ có thể cấm cố linh hồn bọn hắn, kìm hãm sự trôi đi của sinh mệnh lực chứ không thể cứu bọn hắn.

Ngô Lục Giáp cảm giác ý chí của mình càng lúc càng tỉnh táo, đỏ mắt nói: “Giết ta đi!

Giết ta đi!” Thứ đáng sợ hơn cái chết chính là bồi hồi giữa sự

sống và cái chết, chịu đựng nỗi đau mà người thường không thể chịu đựng.

Hiện tại bọn hắn một lòng cầu chết chính là để sớm ngày quay về bên Thiên Tôn, cùng Thiên Tôn phục tô.

"Giết ngươi, quá hời cho ngươi rồi." Chu Thánh không muốn để bọn hắn giải thoát nhanh như vậy.

"Đem lên trên, mỗi ngày cho bọn hắn uống nước, để bọn hắn duy trì linh tính bất diệt." Chu Thánh hạ lệnh.

Chu Thánh cũng không sợ bọn hắn tự sát, tự mình chết đi thì ý chí tiêu tán, linh tính sẽ tan, không thể quay về bên cạnh Thiên Tôn để trùng sinh lần nữa.

Bọn hắn sợ chết, cho nên bọn hắn muốn trường sinh.

"Bọn ta sớm muộn gì cũng sẽ chết đi sống lại, ngươi cứ đợi đấy." Ngô Lục Giáp khi bị giải đi còn không quên buông lời đe dọa cuối cùng.

Chu Thánh thần tình lạnh nhạt, Thiên Tôn phục tô, hắn tự có sách lược ứng đối.

Thủ Lăng Cổ Lâu trầm ngủ, các đời Người Gác Lăng đều có thể thức tỉnh, đặc biệt là mạch Lôi, Người Gác Lăng đời đầu Lôi Chấn Tử.

Lôi Chấn Tử có thể nói là người tiệm cận thần nhất, tuy trạng thái của ngài rất kỳ lạ nhưng cũng có thể rời khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu.

"Các anh lấy được đồ rồi chứ?" Chu Thánh quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật nhẹ một cái, những thứ tổ sư gia để lại cho họ đều đã lấy được.

Trở về tu luyện một thời gian, thực lực sẽ tăng cao rõ rệt.

"Ừ." Chu Thánh gật nhẹ, vẫy tay một cái, chín hạt châu bay về bên cạnh hắn.

Từng hạt châu bay vào ngăn bí mật trong giáp Người Gác Lăng.

Cuối cùng, hai hạt châu Âm Dương Chu Thánh không thu hồi mà để chúng bay đến trước mặt Lưu Ly.

"Hai hạt châu này em cứ giữ lấy dùng trước đi." Châu Âm Dương, một hạt là của Chu Thánh, một hạt là của Người Gác Lăng mạch còn lại chưa xuất hiện.

Người Gác Lăng đó chưa xuất thế nên châu Âm Dương tạm thời do Chu Thánh thao túng.

Đợi mạch kia xuất thế, hiểu rõ về Âm Dương, Chu Thánh sẽ trả lại cho họ.

"Ưm, nhưng em không dùng đến nữa rồi." Lưu Ly hiện tại đã biến thành người, không cần dùng châu Âm Dương để duy trì cơ thể nữa.

"Giữ lại làm vũ khí đi, đợi khi nào anh cần, chúng sẽ tự bay về." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hai hạt châu Âm Dương này bầu bạn bên cạnh Lưu Ly khá lâu, cô dùng cũng thuận tay.

"Vậy được thôi." Lưu Ly khẽ phất ngón tay, châu Âm Dương dung nhập vào cơ thể cô.

Sau khi làm xong mọi việc, Chu Thánh mới cưỡi chiến mã Thủ Lăng đi lên trên kiểm tra một vòng.

Bên trên tuy vẫn còn dấu vết chiến đấu nhưng Vong Linh Quân đã dọn dẹp rất sạch sẽ.

Thi thể của người Thiên Tôn Hội toàn bộ bị ném vào tầng năm để

thiêu hủy.

Cũng bao gồm cả vũ khí của bọn chúng.

Lửa ở tầng năm Thủ Lăng Cổ Lâu bình thường không quá hung mãnh, nhưng sau đòn tấn công tự sát của Người Gác Lăng đời đầu, ngọn lửa tầng năm cháy hừng hực.

Hơn nữa đó còn là lửa Thủ Lăng, có thể thiêu hủy vạn vật.

Chu Thánh tuần tra xong một vòng, để lệnh bài của Người Gác Lăng mạch Hỏa lại tầng năm.

Tóc dài của Thiên Tôn bám trên lệnh bài cũng bị lửa thiêu rụi thành tro bụi.

"Thất mạch Người Gác Lăng đoạn tuyệt, không biết khi nào mới lại xuất hiện." Chu Thánh lẩm bẩm.

Thất mạch diệt, Âm Dương xuất.

Như kim hắn đã ra ngoài, còn một mạch nữa chưa xuất hiện.

Hắn cũng không biết phải đi tìm như thế nào.

"Đợi Thiên Tôn bị tiêu diệt, thất mạch Người Gác Lăng hãy tiếp tục truyền thừa." Sự truyền thừa của thất mạch Người Gác Lăng đã đứt đoạn, muốn tiếp tục truyền thừa chỉ có thể do hai mạch Âm Dương tìm thời cơ thích hợp, người thích hợp để truyền thừa tiếp.

Chu Thánh cưỡi ngựa quay lại tầng một dưới lòng đất, nhóm Hồ Bát Nhất cũng đã chuẩn bị xong để rời đi.

Chu Thánh nhìn bọn họ, lại nhìn sang Liễu Như Yên và Lưu Ly.

Lần này vào Thủ Lăng Cổ Lâu thu hoạch rất lớn.

Liễu Như Yên đạt được cơ duyên, giả dĩ thời nhật có thể trở thành cánh tay phải của hắn.

Lưu Ly có thể làm người, tuy chỉ có mười năm nhưng trong mười năm này, Chu Thánh cảm thấy cũng đủ để lật đổ Thiên Tôn.

Còn nhóm Hồ Bát Nhất đã nhận được truyền thừa hoàn chỉnh do tổ sư gia Mạc Kim để lại.

"Đi!" Chu Thánh hô nhẹ một tiếng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bám lấy dây thừng, Chu Thánh đưa bọn họ ra ngoài.

Lưu Ly thì đưa Liễu Như Yên và Dương Tuyết Lỵ cùng rời đi.

Một cánh cửa bên tường từ từ mở ra, lượng lớn nước tràn vào trong.

Đợi dòng nước ngập đến chiến mã Thủ Lăng, Chu Thánh mới cưỡi ngựa lao ra ngoài.

Lưu Ly theo sát bên cạnh, hai người cùng nhau đi ra.

Khi Chu Thánh và Lưu Ly đưa mọi người bay ra khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu, con rồng lớn quấn quanh Cổ Lâu nhắm mắt lại.

Thủ Lăng Cổ Lâu cũng từ từ độn xuống lòng đất, triệt để biến mất không thấy tăm hơi.

Cứ như thể chưa từng xuất hiện bao giờ.

Chu Thánh nhìn Thủ Lăng Cổ Lâu biến mất, trong lòng suy tư rối bời.

Lần này vào đây, hắn đã hiểu rõ thân phận của Thiên Tôn, cũng đại khái đoán được nơi ẩn náu của hắn.

Sử Ký ghi chép: [Người nước Tề là Từ Thị dâng sớ, nói trong biển có ba ngọn núi thần, tên là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, có tiên nhân ở đó.

Xin được ăn chay, cùng đồng nam đồng nữ đi cầu.

Thế là phái Từ Thị mang theo mấy ngàn đồng nam đồng nữ, ra biển cầu tiên nhân.] Cho nên Thiên Tôn Từ Phúc đang ẩn náu trong các tiên sơn ngoài biển khơi.

Khách sạn Cổ Lăng.

Tại Yến Hoài Viện.

Khi nhóm Chu Thánh trở về đã là buổi tối.

Ở trong Thủ Lăng Cổ Lâu không biết ngày tháng trôi qua, bọn họ đã ở trong đó trọn vẹn một tuần.

"Đại nhân, cơm nước chuẩn bị xong rồi." Liễu Như Yên đi vào phòng khách nói.

"Phòng ốc cũng sắp xếp xong rồi chứ?" Chu Thánh nhìn Liễu Như Yên.

"Vâng, đã sắp xếp xong, ba vị Mạc Kim Giáo Úy ở phòng sáo của khách sạn, ngài và Lưu Ly tiểu thư ở tại tiểu viện." Liễu Như Yên thành thật đáp.

Chu Thánh nghe vậy gật nhẹ đầu, thu hồi giáp Người Gác Lăng, đi sang thiên sảnh bên cạnh phòng khách để ăn cơm.

Trên bàn tròn bày đầy thức ăn, ba người nhóm Mạc Kim Giáo Úy cũng đã ngồi vào chỗ.

Bọn họ ngồi quay lưng ra cửa, Chu Thánh bước vào ngồi ở vị trí chủ tọa, đối diện chính là ba người bọn họ.

Bên tay phải Chu Thánh là Lưu Ly, bên trái là Liễu Như Yên.

Chương 244

"Ăn cả đi, ăn xong nói chuyện một lát rồi đi ngủ." Chu Thánh mở miệng nói.

Có câu nói này của hắn, đám người đói khát mấy ngày nay mới bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Ở Thủ Lăng Cổ Lâu không phải họ không ăn gì, nhưng toàn ăn bánh mì nén và lương khô, hơn nữa mang theo không nhiều, gần như là hai ngày mới ăn một bữa.

Bữa cơm này ăn hơn nửa tiếng mới xong.

Ăn cơm xong, mọi người dời bước sang phòng khách ngồi.

Chu Thánh phất tay, ra hiệu cho Liễu Như Yên đuổi thị nữ đi.

Liễu Như Yên quay đầu nhìn thị nữ một cái, thản nhiên nói: "Các ngươi lui xuống trước đi, lát nữa quay lại dọn dẹp." "Vâng." Thị nữ tiến lên hành lễ, sau đó đi ra khỏi phòng khách, đóng cửa lại.

Ngồi ở vị trí đầu, Chu Thánh bưng chén trà nhấp nhẹ một ngụm.

Liễu Như Yên đứng bên cạnh, tùy thời châm trà.

"Thiên Tôn là ai, các anh biết rồi chứ?" Chu Thánh nhìn ba người Hồ Bát Nhất.

"Tổ sư gia để lại lời nhắn, người nói cho tôi biết rồi." Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ thì lắc đầu không biết.

"Tổ sư gia của anh còn nói gì nữa?" Chu Thánh lại hỏi.

"Tổ sư gia còn nói, Thiên Tôn đã trùng sinh hai lần, hiện tại đang ngủ say là thế thân thứ ba của hắn." Hồ Bát Nhất tiếp lời.

“Bất kể là thế thân thứ mấy, Thiên Tôn vĩnh viễn cũng chỉ là một người.” Chu Thánh thản nhiên nói.

“Từ từ, tôi ngắt lời một chút, Thiên Tôn mà các người nói rốt cuộc là ai vậy?” Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất và Chu Thánh.

Hắn càng nghe càng mơ hồ, căn bản không biết Hồ Bát Nhất và Người Gác Lăng đang nói cái gì.

“Thiên Tôn... là Từ Phúc.” Chu Thánh nói ra cái tên đó.

“Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử bị chấn kinh.

“Cũng là Tả Từ.” Hồ Bát Nhất tiếp lời.

“Vãi...” Vương Bàn Tử mở miệng định văng tục.

“Thế thân thứ ba, tôi đoán cũng là phương sĩ có tiếng trong lịch sử, theo mốc thời gian thì rất có khả năng là người thời Tùy Đường.” Chu Thánh phân tích.

“Vãi...” “Ngậm miệng.” Hồ Bát Nhất cắt ngang câu chửi thề sắp buột ra khỏi miệng của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đành ngậm miệng lại.

“Rất có khả năng Thiên Tôn Từ Phúc ra ngoài tìm tiên sơn, hắn là đã tìm được, nhưng hắn cầu trường sinh cho chính mình.” Hồ Bát Nhất nói tiếp.

“Thân phận Tả Từ của hắn chắc cũng chỉ là muốn chiếm lĩnh An Lạc, tụ tập long mạch thiên hạ cùng khí vận An Lạc để dùng cho bản thân, nhưng hắn đã thất bại.” Chu Thánh tiếp tục phân tích.

“Cho nên thế thân thứ ba của hắn khẳng định đã thành công.

Chẳng qua trộm lấy khí vận An Lạc sẽ bị thiên khiển, cho nên bắt buộc phải ngủ say để tránh né, ngoài ra cũng là để tiêu hóa, chờ đợi phục tô.” Hồ Bát Nhất nói đến đây, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

Như vậy thì đáp án đã rõ ràng hơn nhiều rồi.

Chu Thánh dùng hai ngón tay trái gõ nhẹ lên tay vịn ghế, tay phải day day mi tâm.

“Đúng vậy, chính là hắn rồi, cũng chỉ có hắn mới bất chấp gia quốc như thế.” Chu Thánh đoán được thế thân thứ ba của Thiên Tôn, chỉ là vẫn chưa quá chắc chắn.

“Hải ngoại có tiên sơn, thuyền phàm không thể vào, người thường không thể thấy, quỷ thần không thể kinh động, chắc hẳn là bị Thiên Tôn dùng thủ đoạn nào đó che giấu rồi.” Hồ Bát Nhất suy đoán.

“Ừ.” Chu Thánh gật nhẹ đầu.

“Chỉ là đến giờ tôi vẫn không hiểu trường sinh của Thiên Tôn Hội rốt cuộc thực hiện như thế nào.” Hồ Bát Nhất mãi vẫn nghĩ không thông.

Chu Thánh thản nhiên nói: “Trường sinh có rất nhiều cách, thành viên bên ngoài thường là tải ký ức của mình lên kho dữ liệu xử lý, đợi cơ thể chết đi thì đổi một cơ thể mới, nạp lại ký ức.” “Thông qua một loại bí pháp nào đó không ngừng nhấn mạnh rằng ngươi chưa chết, ngươi trùng sinh, khi ngươi dung hợp ký ức lại cộng thêm các loại ám thị tâm lý, ngươi sẽ cảm thấy mình thực sự trùng sinh.” Chu Thánh nói đến đây liền nghĩ tới Uông Huyền Tông.

Hắn chính là lớn lên như vậy.

Sự thực thì trong nội bộ Thiên Tôn Hội, những người dưới cấp Tam Dương đều trường sinh bằng cách này.

“Một cách trường sinh khác cao cấp hơn, là để cơ thể ngủ say, dùng các thủ đoạn bảo vệ chức năng cơ thể, duy trì nhục thân bất lão bất tử.

Khi cần thiết sẽ đánh thức.” Chu Thánh giải thích.

Đây là hai phương thức trường sinh mà Chu Thánh biết hiện tại, loại trước ví dụ như Uông Huyền Tông, loại sau ví dụ như Ngô Lục Giáp.

"Vậy việc bọn hắn nói sau khi chết sẽ cùng Thiên Tôn quay lại là sao?" Vương Bàn Tử hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Đại khái là sau khi chết bọn hắn sẽ quy về trong vòng tay Thiên Tôn, đợi khi Thiên Tôn phục tô sẽ mang bọn hắn cùng phục tô, loại phương thức trường sinh này tôi hiện tại vẫn chưa hiểu rõ." Chu Thánh lắc đầu nói.

Đây là một loại trường sinh hoàn toàn mới, Chu Thánh chưa từng tiếp xúc nên chưa rõ.

"Thảo nào người của Thiên Tôn Hội luôn có thể tiến vào An Lạc ngay lập tức, hóa ra bọn chúng ẩn nấp ở hải ngoại." Lưu Ly bỗng nhiên nghĩ thông suốt.

Thiên Tôn Hội mỗi lần hành động đều rất nhanh, rõ ràng không có phân bộ đặt tại An Lạc.

Bởi vì tổng bộ của bọn chúng ở rất gần An Lạc.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly một cái, sau đó nhìn sang nhóm Hồ Bát Nhất.

"Tổ sư gia của các anh còn để lại gì cho các anh không?" Chu Thánh hỏi.

"Để lại công pháp tu luyện và một số vũ khí." Hồ Bát Nhất nói thẳng không giấu giếm.

"Vậy thời gian tới các anh cứ tiềm tâm tu luyện đi, ngoài ra giúp tôi để ý động tĩnh của giới đạo mộ, tôi không muốn xử lý nhầm họ thành Thiên Tôn Hội." Chu Thánh dặn dò.

Thời gian dài sắp tới, Thiên Tôn Hội sẽ không có động tác lớn nữa.

Ít nhất trước khi long mạch thứ năm xuất thế, Thiên Tôn Hội sẽ không tới nữa.

Thời gian long mạch xuất thế là không cố định, nhưng đều sẽ xuất thế hết trong vòng một năm để tăng cường quốc vận, sau đó rơi vào trầm ngủ, đợi lần xuất thế tiếp theo.

Thời gian long mạch tiếp theo xuất thế, nhanh thì một tháng, chậm thì ba năm tháng mới xuất hiện.

Thời gian của Chu Thánh vẫn còn dư dả.

"Được, bên giới đạo mộ tôi sẽ đánh tiếng." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

"Nói đến đây thôi, Thiên Tôn Hội ngừng nghỉ, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian." Chu Thánh đứng dậy.

Sắp khai giảng rồi, hắn cũng định đến trường một chuyến, thuận tiện về nhà thăm gia đình.

Ra ngoài làm công việc hè này vẫn chưa về lần nào.

"Đại nhân, mời bên này!" Liễu Như Yên dẫn Chu Thánh đến sương phòng phía đông nghỉ ngơi.

Ba người nhóm Hồ Bát Nhất thì được sắp xếp ở khách sạn.

Sau khi Chu Thánh về phòng, Lưu Ly cũng đi theo vào, đứng bên cạnh giường.

"Em có việc gì không?" Chu Thánh khẽ hỏi.

Lưu Ly đến phòng hắn chắc chắn không phải để ngủ.

Cô đến tìm hắn hẳn là có việc, hơn nữa còn không tiện nói ở bên

ngoài.

Lưu Ly chuyển động đôi mắt màu hổ phách, nhìn chằm chằm Chu Thánh, hai tay có chút bất an đan vào nhau.

“Hả?

Không thể nói sao?” Chu Thánh nhìn Lưu Ly.

“Không có gì đâu meo, em chỉ muốn hỏi... anh có còn muốn...

đi trang viên Lỗ Thương không?” Lưu Ly vân vê bàn tay nhỏ, lí nhí hỏi.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn Lưu Ly, nhẹ giọng đáp: “Anh phải về trường đi học.” “Ồ.” Lưu Ly nói một câu, sau đó xoay người định rời đi.

“Có điều, ngày mai có thể cùng em đi trang viên Lỗ Thương một chuyến.” Chu Thánh mở miệng nói.

Chú ấn trong cơ thể Lưu Ly mỗi tháng sẽ phát tác ba ngày.

Trước đó Chu Thánh từng hỏi Văn Vương bao giờ thì phát tác.

Chương 245

Văn Vương bảo hắn là sẽ rất nhanh, ra khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu chậm nhất là ba ngày, nhanh nhất là một ngày.

Lưu Ly đến giờ vẫn chưa phát tác, có thể là ngày mai, cũng có thể là ngày kia.

Cho nên hai ngày này Chu Thánh sẽ ở bên cạnh cô.

"Vâng." Lưu Ly gật nhẹ đầu.

"Được rồi, em đi nghỉ đi, có gì khó chịu thì bảo anh." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn cô.

"Vâng." Lưu Ly gật đầu thật mạnh, sau đó xoay người rời đi.

Ra khỏi cửa phòng, cô dựa vào cột đá, sắc mặt ửng hồng, thì thầm: "Mình đang mong chờ cái gì vậy..." Lẩm bẩm một câu, Lưu Ly về phòng mình.

Còn ở một phòng khác, Liễu Như Yên ngồi trên giường, nỉ non: "Ngài ấy là Người Gác Lăng đại nhân, mình đang nghĩ cái gì thế này?" Một đêm rất yên bình.

Sáng hôm sau, Liễu Như Yên sai thị nữ làm bữa sáng, đồng thời mua vé máy bay cho Chu Thánh và Lưu Ly.

Từ đây về trang viên Lỗ Thương khoảng cách vẫn khá xa.

Sau khi nhóm Chu Thánh dậy thì ăn cơm tại thiên sảnh.

Ăn xong, Chu Thánh hỏi hướng đi của nhóm Hồ Bát Nhất.

"Các anh định đi đâu?" "Đi Kinh Đô, ở đó có nhà của chúng tôi, thời gian này chúng tôi định ở Kinh Đô tu dưỡng một thời gian, thuận tiện tu luyện công pháp tổ sư gia truyền lại." Hồ Bát Nhất nói.

“Đương nhiên, cậu có nhu cầu có thể tìm chúng tôi bất cứ lúc nào.” Chu Thánh gật nhẹ đầu, đại khái là không cần.

Đợi hắn đến trường học mấy buổi, nộp báo cáo thực tập xong sẽ tìm lý do xin nghỉ để đi Thiên Cung một chuyến.

Bên kia, Thủ Mộ Nhân vẫn đang đợi hắn.

Hơn nữa bí mật trong Thiên Cung cũng không ít, lần này đi vừa hay có thể tham cứu một chút.

Quan trọng nhất là Chu Thánh muốn làm rõ nguyên nhân trường sinh của Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân trường sinh khác với trường sinh của Thiên Tôn Hội, Thủ Mộ Nhân vẫn luôn trấn giữ Thiên Cung, gần như lúc nào cũng duy trì trạng thái còn sống.

Chỉ là ông ta thường hay mất trí nhớ.

Việc này phải hỏi cho kỹ mới được.

“Đại nhân, xe đã chuẩn bị xong, chứng minh thư của Lưu Ly tiểu thư cũng đã chuẩn bị xong.” Thị nữ đi vào báo cáo.

“Ừ, vậy chúng ta đi thôi.” Chu Thánh đứng dậy, rất tự nhiên nắm lấy tay Lưu Ly.

Liễu Như Yên đi theo phía sau, đích thân hộ tống Chu Thánh và Lưu Ly ra sân bay.

“Đại nhân, ngài sẽ còn quay lại chứ?” Liễu Như Yên hỏi một câu.

“Sẽ.” Chu Thánh không chút hàm hồ.

“Mộ Yến Hoài Vương cô để ý nhiều một chút, nếu có kẻ dám vào, bất luận là ai cô cứ khởi động cơ quan đối phó rồi thông báo cho tôi.” Chu Thánh dặn dò.

“Vâng.” Liễu Như Yên gật nhẹ đầu.

Khi đưa đến sân bay, trong ánh mắt Liễu Như Yên còn lộ ra nhiều sự không nỡ.

Nhưng Chu Thánh vẫn đưa Lưu Ly vào trong sảnh sân bay.

“Cô ấy, hình như thích anh.” Lưu Ly nói bên cạnh Chu Thánh.

“Anh biết.” Chu Thánh thản nhiên đáp.

Hắn làm sao không nhìn ra Liễu Như Yên có ý với mình?

Thậm chí chỉ cần hắn nói một câu hoặc ra hiệu bằng ánh mắt, cô ấy sẽ hiến dâng chính mình.

Nhưng Chu Thánh không muốn.

Quan điểm tình yêu và giá trị quan của hắn rất thuần túy, không cho được người ta danh phận và tương lai thì sẽ không ở bên người ta.

Càng không vì thân phận chủ tớ mà yêu cầu người ta hiến thân.

“Vậy anh không có biểu thị gì sao?

Em thấy cô ấy cũng tốt mà.” Lưu Ly không nhịn được nói.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly một cái, đi đến cửa hàng mua một cái khẩu trang đeo lên cho cô.

“Anh mua khẩu trang cho em làm gì?” “Vì em xinh quá, người nhìn em nhiều quá.” Đi suốt dọc đường, Lưu Ly thu hút không ít ánh nhìn.

Bất kể nam hay nữ, tầm mắt đều sẽ dừng lại trên người Lưu Ly thêm vài lần.

Thậm chí có mấy gã đàn ông còn định chạy lại xin WeChat, nhưng bị Chu Thánh lườm cho một cái sợ hết vía.

Ánh mắt Chu Thánh mang theo sát khí, không phải ai cũng dám

nhìn thẳng.

“Ưm, sớm biết thế biến thành mèo cho xong.” Lưu Ly cũng chú ý thấy có không ít ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Đợi ở sảnh sân bay hơn mười phút, Chu Thánh đưa Lưu Ly lên máy bay, vé Liễu Như Yên mua là khoang thương gia nên cũng khá yên tĩnh.

Lưu Ly cũng không phải lần đầu đi máy bay nên không có gì mới lạ.

Hai tiếng rưỡi sau, máy bay hạ cánh.

Chu Thánh vốn định bắt xe đưa Lưu Ly về, nhưng Lưu Ly đột nhiên ôm ngực, thần tình vô cùng khó coi, khuôn mặt tinh xảo đỏ bừng, bàn tay nhỏ cũng vô cùng nóng.

“Khó chịu quá.” Lưu Ly vừa mở miệng liền thở ra một luồng khí nóng.

Cả người cô như con cua luộc chín, đỏ không thể đỏ hơn được nữa.

Chu Thánh lập tức bế thốc Lưu Ly lên, hai tay Lưu Ly quàng qua cổ Chu Thánh.

Chu Thánh bế Lưu Ly chạy đến một góc yên tĩnh, sau đó giáp Người Gác Lăng hiện lên bao phủ toàn thân.

“Đừng vội, anh đưa em về ngay đây.” “Em... không sao.” Trong cơ thể Lưu Ly, hạt châu Âm Dương hiện ra, tạm thời áp chế nỗi đau lửa thiêu tim.

Chu Thánh nhảy vọt lên, trực tiếp đạp không mà đi, lao về phía trang viên Lỗ Thương, tốc độ cực nhanh.

Cho dù bị người ta phát hiện thì cùng lắm họ cũng chỉ chụp được

cái bóng lưng.

Nhưng dù vậy, cái bóng lưng bị chụp lại rồi đăng lên mạng cũng gây ra chấn động không nhỏ. [Vãi chưởng, đừng bảo tôi đó là người nhé!] [Cái này... chẳng phải là Người Gác Lăng trong truyền thuyết sao?] [Chấn động!

Người Gác Lăng cư nhiên xuất hiện ở sân bay!] [Từ từ, tôi hình như nhìn thấy Người Gác Lăng đang bế một người.] Một tấm ảnh đăng lên mạng, nháy mắt gây ra chấn động.

Thượng Hải, Hoắc gia.

Hoắc Ngọc Tiệp đang ở nhà chép bài, bỗng nhiên nhìn thấy bức ảnh trên mạng.

Cô ngây người nhìn tấm ảnh, lợi dụng kỹ thuật xử lý hình ảnh để phục nguyên tấm ảnh.

Khi độ nét của tấm ảnh được khôi phục, Hoắc Ngọc Tiệp kinh khủng phát hiện đó chính là Người Gác Lăng.

Hơn nữa, hắn còn đang bế một người.

Nhìn cánh tay và giày thì đó là một cô gái.

"Người mà Người Gác Lăng bế là ai?" Hoắc Ngọc Tiệp nhíu mày.

"Bỏ đi, đợi khai giảng mình nhất định sẽ tìm được cậu!" ...

Trang viên Lỗ Thương.

Chu Thánh quay về với tốc độ nhanh nhất, đáp xuống từ trên không, cương khí tiêu hao một nửa.

Hắn vốn định bế Lưu Ly lên tầng cao nhất, nhưng Lưu Ly lại đột nhiên nói: "Đến... phòng em." Chu Thánh nghe vậy bèn bế Lưu Ly vào căn phòng khá tối của cô.

Trong phòng, nến được thắp lên, căn phòng mờ ảo ánh đỏ càng tăng thêm vẻ lãng mạn.

Lưu Ly ánh mắt mê ly nhìn Chu Thánh, khẽ mở miệng nói: “Em có thể chịu được.” Chu Thánh nhìn chằm chằm Lưu Ly.

Lưu Ly dùng hết sức lực ngồi dậy, một tay ôm ngực, mắt nhìn Chu Thánh.

Chương 246

Cô thở hổn hển từng ngụm lớn, hơi thở phả ra toàn là nhiệt khí.

Chu Thánh ngồi bên giường, chăm chú nhìn cô.

Lưu Ly chu môi, sau đó ôm chầm lấy Chu Thánh.

Cơ thể nóng hổi khiến nhiệt độ giữa hai người nhanh chóng tăng lên. "Em nói trước nhé, em không gả cho anh đâu, em đỉnh đa chỉ là... chỉ là... chỉ là..." Lưu Ly ấp úng mãi không nói nên lời, Chu Thánh liền nhẹ nhàng hôn cô một cái. "Em muốn nói gì?" Chu Thánh nhìn vào mắt Lưu Ly hỏi.

Lưu Ly im lặng hồi lâu, không nói gì thêm, chỉ nhìn Chu Thánh chằm chằm.

Chu Thánh từ từ đặt cô nằm xuống, cúi đầu ngắm nhìn dung nhan tinh mỹ dưới thân mình.

Lưu Ly khẽ nhắm mắt, thần tình căng thẳng.

Cô vốn tưởng mình có thể chịu đựng được nỗi đau Liệt Hỏa Chước Tâm, nhưng khi cơn đau thực sự ập đến, cô mới phát hiện sự đau đớn này không gì sánh nổi. "Sẽ hết đau ngay thôi." Chu Thánh vừa nói vừa cởi y phục của Lưu Ly.

Giống như bóc trứng gà vậy, bóc từng chút một.

Bộ đồ Lưu Ly mặc là váy Lolita kiểu trung cổ, trông như một nàng công chúa nhỏ.

Dưới lớp váy ngoài dày nặng, bên trong còn một lớp áo lót màu trắng bạc và một lớp áo trong thuần trắng.

Bóc xong lớp vỏ trứng, nhìn thân thể hoàn mỹ không tì vết, Chu

Thánh không kìm được mà hôn xuống. (.....Chỗ này lược bỏ mười vạn chữ.....) Hai ngày sau, Lưu Ly nằm trong lòng Chu Thánh khẽ mở mắt.

Trên gương mặt tinh xảo vẫn còn vương một chút hồng vựng.

Cô vốn định ngồi dậy, nhưng do mới trải qua chuyện đó, hành động bất tiện nên đành nằm yên.

Những ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng lướt trên cơ bụng Chu Thánh.

Chu Thánh ôm Lưu Ly, khẽ véo eo cô một cái.

Da thịt Lưu Ly săn chắc mịn màng, giống như lòng trắng trứng gà luộc vậy.

Rất mềm mại, rất mướt. "Anh thấy hỏa khí của em vẫn chưa tiêu đâu." Chu Thánh khẽ nói. "Ưm...

Tiêu từ lâu rồi." Lưu Ly phồng má nói.

Chu Thánh mở mắt, quay đầu nhìn Lưu Ly trong lòng.

Lưu Ly nhìn thấy ánh mắt của Chu Thánh, vội vàng nhắm mắt lại không dám nhìn thẳng.

Chu Thánh ngồi dậy, lưng dựa vào gối, ôm lấy Lưu Ly. "Hai ngày nữa tôi phải đến trường rồi, em có muốn đi cùng tôi không?" Chu Thánh hỏi.

Lần này đến trường, hắn sẽ phải ở lại một thời gian. "Anh đi đọc sách, em đi theo làm gì?" Lưu Ly lẩm bẩm.

Chu Thánh nhìn cô chằm chằm, cười nhạt nói: "Ngộ nhỡ em lại bị Liệt Hỏa Chước Tâm thì sao?" Lưu Ly cúi đầu nói: "Cũng không phải là không chịu đựng được." Chu Thánh nắn nắn cánh tay cô, tức giận nói: "Nếu em chịu đựng được thì đã chẳng cần đến tôi." "Vốn dĩ đâu

có cần anh." Lưu Ly yếu ớt đáp.

Tay trái Chu Thánh nhẹ nhàng nâng cằm Lưu Ly lên, nhìn thẳng vào cô, trêu chọc nói: "Em vừa nói cái gì?" "Ưm...

Em không nói gì cả." Lưu Ly không dám ho he nữa.

Chu Thánh nằm thêm một lát rồi mới dậy thu dọn.

Đã đến lúc phải quay về rồi.

Hắn bò dậy khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo.

Vốn định giúp Lưu Ly mặc, nhưng vừa quay đầu lại thì Lưu Ly đã mặc xong rồi.

Hơn nữa, trên tay còn đeo găng tay ren trắng, tóc buộc gọn, đội mũ nhỏ. "Tốc độ em nhanh vậy sao?" Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Chính mình bóc vỏ trứng...

à không, lúc cởi quần áo thì cởi mãi mới xong, cô ấy mặc quần áo chỉ trong nháy mắt.

Tốc độ này đúng là không ai bằng. "Anh không biết sao?

Vận dụng Cương khí linh hoạt có thể ngưng khí thành sợi, kéo động các sợi Cương khí là có thể dễ dàng làm được." Lưu Ly vừa nói, ngón tay vừa khẽ động, mấy sợi tơ trong suốt nhảy múa trong tay cô. "Cương khí có thể hóa hình, anh sử dụng Cương khí càng thành thạo, anh sẽ càng phát hiện ra nhiều công dụng của nó." "Thảo nào." Chu Thánh đã hiểu.

Hắn đưa Lưu Ly ra khỏi phòng, ngồi trên sân thượng tắm nắng.

Bây giờ là mười hai giờ trưa, đầu tháng Tám.

Mặt trời giữa trưa vô cùng gay gắt, nhưng đối với Chu Thánh và Lưu Ly mà nói, ánh nắng có gay gắt hơn nữa cũng chỉ đến thế mà

thôi.

Chu Thánh nằm trên ghế tựa, lấy điện thoại ra đặt vé máy bay.

Nhưng chuyến bay sớm nhất cũng là sáng mai.

Sáng mai lại là giờ lên lớp. "Thôi bỏ đi, tối nay bay qua đó luôn." Chu Thánh cũng lười xem tiếp, tối nay tự bay qua là được.

Nồng độ Cương khí hiện tại của hắn đủ để chống đỡ cho hắn bay tới Thượng Hải. "Anh đi học phải học bao lâu?" Lưu Ly không kìm được hỏi một câu. "Học khoảng một tuần đi, kết thúc một tuần chúng ta sẽ đi Thiên Cung." "Chỉ hai chúng ta đi thôi sao?" "Không thì em còn muốn mang theo ai?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly. "Cũng đúng." Lưu Ly khẽ gật đầu.

Cô hiện tại cũng không có bạn bè, bạn bè từ một trăm năm trước hầu như đều chết cả rồi.

Hai người ngồi trên sân thượng phơi nắng cả ngày, đợi đến tối, Diễm Vong mới đạp lên liệt hỏa trở về, chạy xuống tầng hầm nghỉ ngơi.

Chu Thánh tỉnh dậy từ trong giấc mộng, xuống tầng hầm thăm Diễm Vong trước. "Mày nghỉ ngơi một chút, sau đó đến cửa Thiên Cung đợi tao." Chu Thánh nói với Diễm Vong. "Hí..." Diễm Vong gật đầu hí vang một tiếng, sau đó cúi đầu ăn chút đồ.

Chu Thánh vỗ vỗ đầu nó rồi xoay người rời đi.

Chu Thánh vừa bước ra khỏi tầng hầm thì thấy Lưu Ly đang che ô, đạp lên hai luồng khí âm dương, tản bộ trên không trung.

Hắn quay lại trang viên tắt hết đèn đóm, đóng kỹ cửa sổ rồi mới đuổi theo bước chân Lưu Ly. "Em có biết Thượng Hải ở đâu không mà đi lung tung." "Em cũng đâu phải chưa từng đi." Lưu Ly phồng má nói.

Hơn một trăm năm trước, cô từng đi theo Thủ Lăng Nhân của mạch Sơn Chi đến Thượng Hải, cũng là đi bằng cách bay.

Gió đêm mùa hè rất ấm áp.

Thổi vào mặt rất dễ chịu. "Em nghĩ kỹ rồi, em muốn cùng anh đi học, hì hì." Lưu Ly cười nói. "Em đi học làm gì?" Chu Thánh vẻ mặt hồ nghi nhìn Lưu Ly. "Đương nhiên là học tập rồi, em đã tụt hậu so với thời đại quá nhiều." "Trường học là nơi để hiểu về quá khứ, nhận thức hiện tại, và khai mở tương lai." Lưu Ly mở miệng nói đạo lý. "Được thôi." Chu Thánh cũng không nói gì thêm, Lưu Ly muốn đi học thì đưa cô đi cùng là được.

Dù sao Đại học Thượng Hải đột nhiên có thêm một sinh viên cũng chẳng ai biết.

Chương 247

Hai người bôn ba một đêm, khi trời tờ mờ sáng thì đến Thượng Hải.

Chu Thánh đưa Lưu Ly đến nơi gần trường nhất thuê một phòng khách sạn dạng căn hộ, thuê liền bảy ngày để tiện cho Lưu Ly có chỗ nghỉ ngơi sau khi tan học.

Trong phòng, Chu Thánh dặn dò Lưu Ly: "Ở trong trường không được gây chuyện, càng không được tùy ý bộc lộ năng lực.

Còn nữa, lúc về nghỉ ngơi thì đi thang máy, đừng có bay thẳng lên, em sẽ hù chết người ta đấy." Lưu Ly rất ít tiếp xúc với xã hội, Chu Thánh sợ cô làm bậy. "Em biết rồi, meo." Lưu Ly phất tay nói. "Nghỉ ngơi một lát, lát nữa đi học!" Chu Thánh đứng bên cửa sổ, nhìn về phía trường học.

Sắp phải lên lớp rồi.

Sáng tám giờ.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi thẳng vào trong khuôn viên trường.

Trên con đường nhỏ trong trường, sinh viên qua lại tấp nập.

Trên người họ toát ra sức sống của thanh xuân.

Đương nhiên, Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi một mạch, số người dừng bước ngắm nhìn Lưu Ly cũng không phải ít.

Lưu Ly tuy đeo khẩu trang nhưng khí chất và dáng hình của cô cũng đủ mê người. "Vãi, Chu đại liếm chó thế mà lại tìm được bạn gái rồi!" "Sao thế?

Truy không được Hoắc đại hoa khôi nên bỏ cuộc rồi à?" Chu

Thánh đang đi thì gặp hai người bạn cùng lớp đi ngược lại.

Một người là phú nhị đại Tần Chiêm, một người là kẻ thù không đội trời chung của Chu Thánh - Hồng Văn.

Hai kẻ này rảnh rỗi là thích châm chọc Chu Thánh.

Giờ thấy Chu Thánh tìm được bạn gái, tự nhiên phải lên tiếng mỉa mai vài câu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bạn gái bên cạnh Chu Thánh, bọn họ liền ghen tị đố kỵ.

Lưu Ly khí chất ưu nhã cao quý, che ô hoa, không lộ mặt.

Nhưng làn da cô trắng như tuyết, ăn mặc hoa lệ, giống như công chúa bước ra từ truyện cổ tích.

Bất luận là phương diện nào, dường như đều không kém cạnh gì Hoắc đại hoa khôi.

Chu Thánh lạnh lùng nhìn hai người, đối với lời nói của bọn họ thì bỏ ngoài tai. "Vị tiểu thư này, có thể kết bạn Wechat không?

Tôi mới mua một căn biệt thự gần đây, đợi tan học mời cô đến biệt thự của tôi uống chén trà." Tần Chiêm đi đến trước mặt Lưu Ly nói.

Lưu Ly giương ô hoa lên, ánh mắt âm lãnh nhìn Tần Chiêm, lạnh nhạt nói: "Cút!" Vừa rồi lúc hai người này nói chuyện, Lưu Ly đã muốn ra tay rồi.

Tần Chiêm cảm nhận được khí chất Lưu Ly không dễ chung đụng, trong lòng có chút sợ hãi.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt sáng như hổ phách của Lưu Ly, hắn lại bị sắc dục làm mụ mẫm đầu óc, lấy hết dũng khí nói: "Tôi là con trai chủ tịch tập đoàn Tần thị, em muốn gì tôi cũng có thể cho em.

Chu Thánh nó có thể cho em cái gì?" Tần Chiêm vừa giơ ngón tay chỉ vào Chu Thánh, ô hoa của Lưu Ly đã giáng xuống, trực tiếp đánh gãy ngón tay hắn.

Cơn đau kịch liệt khiến Tần Chiêm trong nháy mắt co quắp trên mặt đất la hét thảm thiết. "Ngươi, có cút hay không?" Lưu Ly lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn Hồng Văn.

Hồng Văn lùi lại vài bước, nhanh chóng bỏ đi theo đường khác.

Hắn chưa từng thấy ai ra tay tàn nhẫn như Lưu Ly.

Nếu không phải Chu Thánh cứ kéo Lưu Ly lại, có khi hai đứa nó đã sớm thành phế nhân rồi. "Anh kéo em làm gì?

Bọn chúng nói anh đấy, em đánh giúp anh mà." Lưu Ly bực dọc nói.

Chu Thánh quay đầu nhìn Lưu Ly, thản nhiên nói: "Một con chó cứ sủa vào mặt em, em sẽ cứ đứng nhìn nó mãi sao?" "Ưm, chó sủa vào mặt anh, anh không được đá văng nó ra sao?" Lưu Ly không kìm được hỏi vặn lại.

Chu Thánh: "Tôi đang nói người." Lưu Ly: "Em đang nói chó." Chu Thánh: "....." Hắn dẫn Lưu Ly đến chỗ Hội học sinh làm hai cái thẻ sinh viên.

Vốn tưởng Lưu Ly không có chứng minh thư sẽ rất khó làm, không ngờ Lưu Ly nói vài ba câu đã đuổi được Hội trưởng hội học sinh đi.

Hội trưởng muốn xin Wechat của Lưu Ly, Lưu Ly đưa cho Wechat của Chu Thánh.

Chu Thánh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lưu Ly một cái.

Ra khỏi Hội học sinh, Lưu Ly mới nói: "Em nghe nói Hội trưởng

hội học sinh trong trường rất có quyền lực, để lại Wechat để tiện cho anh làm việc sau này." "Tôi đến đọc sách cũng chỉ mấy ngày thôi." Chu Thánh cũng không định ở lại trường mãi.

Hắn xử lý xong chuyện ở trường, về nhà một chuyến rồi sẽ đi Thiên Cung. "Có còn hơn không chứ." Lưu Ly buột miệng nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bước vào khu giảng đường khoa Máy tính.

Khi Chu Thánh dẫn Lưu Ly vào lớp, lập tức thu hút không ít ánh nhìn.

Hoắc Ngọc Tiệp quay đầu nhìn Lưu Ly, lông mày khẽ nhíu.

Cô cảm giác hình như mình có quen Lưu Ly.

Cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt Lưu Ly.

Các bạn trong lớp thấy vậy liền bàn tán xôn xao. "Có kịch hay để xem rồi, Chu đại liếm chó đột nhiên tìm được bạn gái, Hoắc đại hoa khôi không vui rồi." "Chậc chậc, bạn gái Chu đại liếm chó tìm được trông xinh lắm đấy." "Đừng có đánh chủ ý lên cô ấy, lúc cô ấy đi vào, một ô đã đánh gãy ngón tay Tần Chiêm rồi." Mọi người bàn tán xôn xao, âm thanh không lớn nhưng ai cũng nghe thấy. "Cô...

Tôi có phải đã gặp cô ở đâu rồi không?" Hoắc Ngọc Tiệp không nhịn được hỏi.

Cô cảm giác người trước mắt rất quen, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. "Không có nha." Lưu Ly lắc đầu cười nói. "Cô có phải tên là Lưu Ly không?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi dấn tới. "Tôi không phải nha, tôi là bạn gái Chu Thánh, Đái An Na (Diana)." Lưu Ly khẽ cười nói.

Chu Thánh kéo Lưu Ly ngồi xuống hàng ghế cuối lớp.

Hoắc Ngọc Tiệp nhíu mày chặt hơn, cô càng nhìn càng thấy giống.

"Cô thật sự không phải?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi lại một lần nữa, định đưa tay tháo khẩu trang của Lưu Ly.

Lưu Ly thu ô lại chắn ngang, chỉ vào Hoắc Ngọc Tiệp, lạnh nhạt nói: "Tôi là bạn gái Chu Thánh, Đái An Na, cô tốt nhất đừng lại gần tôi." Hoắc Ngọc Tiệp thấy vậy không dám chạm vào nữa.

Cô liếc nhìn Chu Thánh một cái, sau đó quay về chỗ ngồi tiếp tục trầm tư.

Chu Thánh thấy cô ta đi về, quay đầu nhìn Lưu Ly. "Em tên là Đái An Na từ bao giờ vậy?" Chu Thánh tò mò hỏi. "Ba em hồi nhỏ đặt tên nước ngoài cho em, nhưng em không thích nên tự động lờ đi rồi." Lưu Ly cười nhạt. "Đúng là không hay thật." Chu Thánh lặng lẽ gật đầu.

Hai người ngồi chưa được bao lâu thì phụ đạo viên bước vào.

Cô giáo đứng trên bục giảng, đẩy kính mắt, liếc mắt liền thấy Lưu Ly ngồi bên dưới. "Hả?

Lớp chúng ta có bạn mới à?" Cô giáo có chút nghi hoặc về người mới đến. "Thưa cô, cô ấy đến dự thính vài ngày, sẽ không ảnh hưởng đến tập thể đâu ạ." Chu Thánh mở miệng nói.

Phụ đạo viên nghe vậy nhìn Chu Thánh, nhớ tới bản kế hoạch hè của hắn, liền sầm mặt quát: "Chu Thánh, em đứng dậy nói xem công việc làm thêm hè của em là gì?" Chu Thánh đứng dậy, chậm rãi nói: "Việc làm thêm hè của em rất đơn giản, là ở một nơi hoàn cảnh tối tăm, u lạnh.

Đồng nghiệp của em đều rất trầm mặc ít nói, đối xử với người khác rất 'moi tim móc phổi'.

Cấp dưới của em cũng rất thể thiếp, bám người, rất nghe lời, con mèo của em cũng rất đáng yêu.

Thỉnh thoảng còn xuất ngoại, tiến hành hiệp thương hữu nghị với

người nước ngoài, giúp họ xây dựng mô hình, mở cửa cho họ, khuấy động bầu không khí.

Nhưng nghiệp vụ chủ yếu vẫn là ở trong nước, bôn ba tứ xứ, không ngừng nâng cao năng lực bản thân." Lưu Ly nghe Chu Thánh nói, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt như muốn hỏi: Anh chắc chắn anh đang nói về nghề thủ lăng (gác lăng)?

Chương 248

Phụ đạo viên cũng nghe đến ngẩn người, trầm tư một lát rồi nói: "Tan học gửi bản chi tiết công việc hè của em cho tôi." Nói xong, cô lại nhìn sang người khác, tìm hiểu sơ qua tình hình làm thêm hè của những người khác rồi mới tiếp tục dạy.

Tiết đầu nội dung không nhiều, chủ yếu là thời gian cho mọi người viết báo cáo hè.

Chu Thánh gối hai tay sau đầu, xem tin nhắn điện thoại, Hoắc Ngọc Tiệp gửi một tin nhắn vào nhóm lớp. "@Lớp trưởng: Hôm nay những ai không đi học, thống kê giúp tôi một chút." "Ok." Lớp trưởng trả lời.

Hoắc Ngọc Tiệp cho rằng Thủ Lăng Nhân vẫn đang gác lăng, không thể đến lớp.

Chu Thánh xem tin nhắn xong, thản nhiên nói: "Vẫn đang tiếp tục tìm tôi sao?

Cô cũng kiên trì thật đấy." Trong lớp, học xong tiết đầu, Lưu Ly gục xuống bàn, có chút buồn chán. "Đi học chán quá à." Lưu Ly lầm bầm.

Sớm biết đi học chán thế này cô đã ngủ sớm cho rồi. "Chán thì đi thư viện đi, trong thư viện có đủ loại sách, em có thể xem thử." Chu Thánh nói với Lưu Ly. "Còn lâu mới thèm đọc sách, hồi đó người ta cứ ép mèo đọc sách, có con mèo nhà ai biết đọc sách đâu chứ?" Lưu Ly nghe đến đọc sách là đau đầu.

Hồi xưa cô bị ép đọc sách không ít.

Vì thế cô thầm quyết định sau này kiên quyết không đọc sách, ai

khuyên cũng vô dụng. "Vậy em đã không chịu học tử tế, lại không đọc sách, em đến trường làm gì?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly. "Đương nhiên là để ở bên cạnh anh nha." Lưu Ly thuận thế nắm lấy tay Chu Thánh.

Hai người công khai phát "cẩu lương" trong lớp khiến vô số người đỏ mắt.

Đặc biệt là khi họ nhìn thấy đôi mắt cười cong cong như vầng trăng khuyết của Lưu Ly, vô cùng động lòng người.

Bọn họ càng thêm ghen tị với Chu Thánh.

Ngồi ở phía trước, Hoắc đại hoa khôi thỉnh thoảng lại nhíu mày, không biết là thất vọng vì không tìm thấy Thủ Lăng Nhân hay là vì Chu Thánh có bạn gái nên hơi không vui.

Có khả năng là cả hai.

Buổi học sáng kết thúc, Chu Thánh nộp kế hoạch hè của mình, đồng thời tìm giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ phép. "Em nghỉ phép thì được, nhưng thi cử không được vắng mặt, việc này quan hệ đến việc em có thể tốt nghiệp ở Thượng Hải hay không.

Ngoài ra trong hồ sơ cá nhân của em, tôi cũng sẽ ghi lại thời gian em nghỉ phép." "Vâng, cảm ơn thầy chủ nhiệm." Chu Thánh gật đầu cảm ơn.

Học đại học xin nghỉ là chuyện bình thường.

Chu Thánh tìm một lý do, nói là phải đến xí nghiệp Khuất thị đi làm, bên nhà họ Khuất cũng cấp giấy xác nhận công tác cho Chu Thánh.

Sản nghiệp gia tộc họ Khuất cũng được tính là top 500 thế giới, rất có trọng lượng.

Cho nên Chu Thánh xin nghỉ vô cùng dễ dàng. "Bao giờ em đi?"

Chủ nhiệm không kìm được hỏi một câu. "Ba ngày nữa ạ, bên đó đang gấp." Chu Thánh viện cớ.

Vốn dĩ hắn định học một tuần, nhưng nghĩ lại thấy cũng chẳng cần thiết.

Ngày thứ ba xử lý xong việc, sau đó về nhà một chuyến, tiếp theo sẽ đi Thiên Cung.

Xin nghỉ với chủ nhiệm xong, Chu Thánh đưa Lưu Ly đi nhà ăn ăn chút cơm trưa. "Tôi nói với thầy giáo rồi, học ba ngày, sau ba ngày em theo tôi về nhà một chuyến." Chu Thánh vừa ăn vừa nhìn Lưu Ly nói. "A... thế không hay lắm đâu." Lưu Ly có chút ngại ngùng.

Theo Chu Thánh về nhà gặp cha mẹ, chẳng phải là con dâu về ra mắt nhà chồng sao? "Có gì mà không hay, về nhà ở với tôi hai ngày, sau đó chúng ta đi Thiên Cung." Chu Thánh thản nhiên nói.

Lưu Ly do dự một chút rồi gật đầu. "Vâng." Theo Chu Thánh về nhà gặp cha mẹ, trong lòng cô ít nhiều vẫn có chút căng thẳng, nhưng nhiều hơn là mong đợi.

Lưu Ly tháo khẩu trang ra ăn cơm, trong nháy mắt thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trong nhà ăn.

Bất kể là người đang lấy cơm hay người đang ăn, giờ khắc này đều ngẩng đầu nhìn Lưu Ly.

Hiện trường, một độ rơi vào tĩnh lặng.

Lưu Ly tháo khẩu trang ra, dung nhan vô cùng kinh diễm, thuộc loại nhan sắc tinh tế khiến người ta nhìn một lần là khó quên. "Ực...

Mỹ nữ mười vạn năm khó gặp một lần!" "Cầm thú, bạn gái xinh đẹp thế này mà lại mang vào nhà ăn ăn cơm." "Chị gái ơi, kết bạn Wechat đi, em mời chị ăn hải sản." Lưu Ly vừa lộ diện, trong nháy mắt đã thu hút không ít ánh nhìn, càng có không ít người đến bắt

chuyện. "Sơ suất rồi." Chu Thánh day trán nói.

Hắn sớm đã liệu đến việc Lưu Ly tháo khẩu trang sẽ gây ra chấn động lớn, vốn tưởng ăn bữa cơm chấn động chắc không lớn lắm, ai ngờ trong nháy mắt đã chật ních người.

Lưu Ly mở ô hoa ra, che chắn bản thân. "Ghét thật đấy." Lưu Ly mất kiên nhẫn lầm bầm một câu. "Đúng vậy, thật không ngờ em lại được hoan nghênh đến thế." Chu Thánh khẽ gật đầu.

Lưu Ly che ô, tuy nói là ngăn cản được tuyệt đại bộ phận ánh mắt soi mói, nhưng vẫn có không ít người muốn tới gần.

Trong mắt Lưu Ly lóe lên một tia hắc quang, phàm là kẻ nào tới gần trong vòng ba mét đều bị chấn nhiếp không thể cử động, điện thoại rơi xuống đất. "Đừng dùng năng lực, sẽ gây khủng hoảng đấy." Chu Thánh thì thầm khuyên bảo. "Em không dùng." Lưu Ly nói một câu, sau đó nhanh chóng ăn cơm.

Vốn dĩ cô ăn rất chậm, nhưng để sớm rời đi, cô ăn xong trong vòng ba phút, sau đó đeo khẩu trang đi theo Chu Thánh rời khỏi.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly ra khỏi nhà ăn, người trong nhà ăn vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Đại bộ phận mọi người đều bị rơi điện thoại, những kẻ muốn chụp ảnh hay xin Wechat, điện thoại thi nhau rơi xuống đất vỡ tan.

Lưu Ly vẫn còn nương tay với bọn họ, nếu không thì ngã xuống đất không chỉ có điện thoại mà còn có cả người bọn họ. "Đợi làm xong việc, tôi vẫn nên đưa em về Lỗ Thương trang viên thôi." Chu Thánh nói với Lưu Ly. "Vâng." Lưu Ly khẽ gật đầu, cô cũng không thích ở bên ngoài.

Đi ra ngoài dạo một vòng, đi đến đâu cũng có người ngoái nhìn.

Đây đại để chính là mị lực của Lưu Ly.

Đến ba giờ chiều, hai người đến lớp học một lúc, chiều tan học thì về thẳng khách sạn, gọi phục vụ mang đồ ăn lên. "Tự học buổi tối em đừng đi nữa, tôi đi là được." Chu Thánh nói với Lưu Ly. "Ưm, tại sao?" Lưu Ly có chút không hiểu. "Vì sự an toàn của bọn họ." Chu Thánh thản nhiên nói.

Buổi tối Lưu Ly mà đi tự học, tuyệt đối sẽ có người thừa dịp trời tối ra tay.

Bọn họ dám làm bậy, đến lúc đó Chu Thánh không cản, nhẹ thì bị Lưu Ly chặt đứt hai tay, nặng thì bị Lưu Ly gọt thành "nhân trệ" (người lợn). "Ưm, được thôi." Lưu Ly nằm trên bệ cửa sổ, cũng không đi nữa.

Ăn tối xong, Chu Thánh đi vào trường.

Vừa vào đã phát hiện có không ít ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Sắc dục sẽ làm con người ta mụ mẫm đầu óc, bọn họ hiện tại chính là như vậy.

Mà Tần Chiêm lúc này đang đứng trong rừng cây, đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Sau lưng hắn còn có mười mấy vệ sĩ áo đen đi theo. "Thiếu gia, có cần ra tay xử lý nó không?" Bọn họ đều là vệ sĩ do Tần Chiêm bỏ tiền thuê đến, là để đối phó Chu Thánh, bức ép Lưu Ly. "Không cần, đợi tan tự học buổi tối, nó ra khỏi trường thì đánh gãy chân tay nó cho tao.

Chương 249

Tao muốn dùng nó để ép người phụ nữ của nó phải thần phục tao." Tần Chiêm hạ thấp giọng nói.

Vừa nghĩ đến dung nhan kinh thế của Lưu Ly, hắn lại không kìm chế được tham niệm của mình.

Hắn nói rất nhỏ, nhưng Chu Thánh đi chưa xa lại nghe thấy được. "Hừ, chặt tay chân tao?

Cái này mà ở trong lăng mộ thì tao nướng chín mày rồi." Chu Thánh cười lạnh một tiếng.

Lưu Ly nói đúng, khi một con chó đứng trước mặt sủa bậy, việc cần làm không phải là lờ nó đi, mà là đá văng nó ra.

Chu Thánh vốn không muốn để ý đám người này, nhưng bọn chúng cứ nhất quyết đưa mặt ra, thế thì đánh!

Tự học buổi tối, hai tiếng đồng hồ.

Lúc ngồi trong lớp, Tần Chiêm cứ nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Chu Thánh tự nhiên cảm giác được, nhưng không nói gì.

Hai tiếng sau, chín giờ tối.

Chu Thánh tan học, trực tiếp rời đi.

Tần Chiêm lặng lẽ đi theo phía sau, vệ sĩ của hắn cũng đã mai phục sẵn ngoài trường.

Chu Thánh trên đường về khách sạn, trong lòng đang nghĩ, phải dùng lực độ lớn thế nào mới có thể đá văng con chó ra mà khiến nó không sủa được nữa? "Chu Thánh, mày chết chắc rồi!" Tần Chiêm giơ một cây mã tấu, chém về phía Chu Thánh.

Đám vệ sĩ của hắn cũng thi nhau cầm gậy gộc dao búa xuất hiện. "Bùm!" Người Chu Thánh không động đậy, nhưng trên người hiện ra khôi giáp Thủ Lăng Nhân cùng ngọn lửa màu u lam, trực tiếp bắn ngược Tần Chiêm bay ra ngoài.

Tần Chiêm ngã mạnh xuống đất, vẻ mặt kinh khủng nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh quay đầu nhìn hắn, trên mặt nạ quỷ nở một nụ cười dữ tợn, vô cùng khủng bố. "Tao...

Tao sai rồi...

Tao sai rồi." Tần Chiêm sợ đến mức tè ra quần.

Chu Thánh mỉm cười nói: "Không sao, sau này mày sẽ không phạm sai lầm nữa đâu." Nói xong, ngọn lửa trong khoảnh khắc bao trùm lấy nơi này. "Á!!!" Chín giờ.

Lưu Ly ngồi trên sô pha, buồn chán xem tivi.

Trên tivi đột nhiên hiện lên một bản tin. [Sự kiện kẻ điên ở Thượng Hải: Chín giờ ba mươi lăm phút tối nay, trong con hẻm nhỏ ngoài trường học Thượng Hải, sinh viên Tần mỗ của Học viện Thượng Hải bị phát hiện quan hệ với nhiều nam giới khỏa thân trong hẻm, đồng thời thần kinh thác loạn, nghi ngờ tụ tập hút hít chất cấm.] Hình ảnh trên tin tức, đám người Tần mỗ toàn thân đều bị làm mờ, nhưng lờ mờ vẫn có thể nhận ra bọn chúng ra vẻ người nhưng làm chuyện chó má. "Ưm, biến thành kẻ ngốc rồi?" Lưu Ly nhìn màn hình. "Cạch." Cửa mở ra, Chu Thánh đẩy cửa bước vào.

Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, hỏi: "Anh làm à?" "Không phải." Chu Thánh buột miệng nói.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh, cũng không hỏi nhiều nữa, bấm điều khiển chuyển kênh xem cái khác.

Chu Thánh vào nhà vệ sinh tắm rửa một phen, sau đó mặc áo choàng tắm ngồi xuống sô pha. "Anh còn bảo em đừng làm bậy, chính anh làm bậy, biến người ta thành kẻ ngốc rồi." Lưu Ly dựa vào lòng Chu Thánh nói nhỏ. "Không phải em nói sao, chó sủa trước mặt em, cách làm chính xác là đá văng nó đi à?" Chu Thánh cười nhạt nói. "Cũng đúng." Lưu Ly gật đầu. "Thế anh không sợ tra đến đầu anh sao?" Lưu Ly không khỏi hỏi một câu. "Cái ngõ hẻm chúng nó định xử lý tôi không có camera, bọn chúng lại biến thành kẻ ngốc cả rồi, sẽ không sủa được nữa." Chu Thánh thản nhiên nói.

Lưu Ly khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Hai người xem tivi một lúc rồi mới ôm nhau đi ngủ...

Sáng sớm hôm sau, Chu Thánh tiếp tục đi học.

Lúc lên lớp, các bạn học đều đang bàn tán chuyện của Tần Chiêm.

Chu Thánh không nghe bọn họ bàn tán mà chăm chú nghe giảng.

Sáng đi học, trưa về ăn cơm, chiều lại đi học.

Cứ thế lặp lại hai ngày, đến ngày thứ ba, Chu Thánh xử lý xong chuyện ở trường, chỉnh đốn lại ký túc xá một chút rồi rời khỏi trường.

Đến ngày thứ tư, Chu Thánh dẫn Lưu Ly bắt xe đến một khu tập thể cũ ngoài vòng ba Thượng Hải. "Em nghe nói ra mắt phụ huynh đều phải mang quà, em chẳng mang gì cả, có phải không hay lắm không?" Khi đi đến cổng khu tập thể, Lưu Ly có chút lo lắng. "Không sao đâu." Chu Thánh cười nhạt nói.

Nhưng nghĩ lại, đúng là phải mang chút gì đó về.

Từ lúc đi học đến giờ hắn chưa về nhà lần nào.

Hắn thấy gần đó có cửa hàng hoa quả, liền vào mua hai giỏ hoa quả.

Lưu Ly liếc Chu Thánh một cái, tức giận nói: "Về nhà gặp phụ huynh, không mua ít đá quý sao?" Chu Thánh: "....." Ai cái đệch gì về nhà gặp phụ huynh lại mua đá quý chứ?

Chu Thánh vốn định than phiền, nhưng nhìn thấy sợi dây chuyền đá quý trên cổ Lưu Ly thì lại không còn sức mà nói nữa.

Lưu Ly đúng là hào phóng thật, hơn nữa cô cũng có tư bản đó. "Mua đại chút đồ là được rồi." Chu Thánh mở miệng nói, mua hoa quả xong, hắn lại đưa Lưu Ly vào siêu thị gần nhất mua một ít thuốc lá và rượu đắt nhất.

Tuy nói đắt chưa chắc đã tốt, nhưng đắt ít nhất cũng tốt hơn rẻ.

Mua xong một đống đồ, Chu Thánh mới dẫn Lưu Ly bước vào khu tập thể, đi thang máy lên tầng 22.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi đến phòng 2201, gõ cửa. "Cốc cốc cốc..." "Ai đó?" "Con trai mẹ." "Con trai?" Cánh cửa sắt chống trộm hơi rỉ sét mở ra, một người phụ nữ trung niên bên trong nhìn qua khe hở.

Khi nhìn rõ người bên ngoài là Chu Thánh, bà mới mở hẳn cửa. "Đại Thánh, sao con lại về?" Mẹ Chu Thánh là Lâm Phương rất ngạc nhiên nhìn con trai. "Hầy, thì mới khai giảng, con xin nghỉ về thăm nhà mà." Chu Thánh cười nói. "Xin nghỉ cái gì mà xin, làm lỡ dở việc học." Lâm Phương tuy miệng mắng Chu Thánh nhưng vẫn không kìm được vui mừng.

Lâm Phương nói một hồi mới nhìn sang Lưu Ly.

Bà đã sớm chú ý đến cô gái sau lưng Chu Thánh, nhưng không dám xác định đây là bạn gái con trai mình.

Bà nhìn cô gái trước mắt, bất kể là khí chất hay cử chỉ đều vô cùng ưu nhã cao quý.

Con trai mình tài đức gì mà tìm được một cô gái như vậy làm bạn gái chứ? "Con giới thiệu một chút, vị này là Lưu Ly, bạn gái con." Chu Thánh giới thiệu. "Cháu chào bác gái, cháu là Lưu Ly ạ." Lưu Ly bước lên, ngọt ngào gọi một tiếng. "Chào cháu, bác là Lâm Phương." Lâm Phương tự giới thiệu, có chút căng thẳng.

Bà đối mặt với Lưu Ly cứ như dân thường đối mặt với quý tộc vậy. "Mẹ, chúng ta vào nhà nói chuyện đi." Chu Thánh chủ động lên tiếng để giải tỏa sự ngại ngùng. "Nhà cửa chưa dọn dẹp gì cả, hay là chúng ta ra quán ăn nhé?" Lâm Phương có chút ngại ngùng nói. "Không sao đâu ạ, cháu có thể giúp dọn dẹp, bác gái không cần căng thẳng, thực ra cháu là trẻ mồ côi." Lưu Ly bước lên nói. "Mồ côi, chuyện này..." Lâm Phương nhìn con trai mình, ánh mắt như muốn hỏi: "Con lừa con gái nhà người ta kiểu gì vậy?" "Mẹ, hay là vào nhà nói chuyện đi." Chu Thánh tiếp tục nói. "Vậy được, vào đi." Lâm Phương mở cửa cho Lưu Ly và Chu Thánh vào.

Trong phòng, đồ đạc khá cũ kỹ, đã ở rất lâu rồi.

Chương 250

Trên sô pha còn chất một đống quần áo, trên bàn trà còn bày đĩa ăn. "Hai đứa đợi chút, mẹ dọn dẹp một cái." Chu Thánh đặt đồ lên tủ, xắn tay áo lên dọn dẹp. "Mẹ cứ nghỉ đi, con với Lưu Ly làm là được rồi." "Thế sao được, người ta lần đầu đến nhà, không tiện làm việc." Lâm Phương mắng yêu. "Không sao đâu bác gái, đều là cháu hầu hạ Chu Thánh mà." Lưu Ly cười nói, đặt đồ xuống, thuận tay dọn dẹp theo. "Đừng đừng đừng, để bác để bác làm là được rồi." Lâm Phương vội vàng ngăn lại, sau đó nhanh tay dọn bát đũa trên bàn trà. "Hai đứa ngồi một lát, mẹ gọi điện bảo ba con hôm nay tan làm sớm, mua thức ăn về." Lâm Phương vừa nói vừa đi vào bếp chuẩn bị.

Chu Thánh vốn định vào giúp, nhưng ngặt nỗi chẳng chen tay vào được.

Đành phải ngồi trên sô pha tiếp Lưu Ly. "Em có phải làm gì không tốt không?" Lưu Ly nhìn Chu Thánh, sợ mình biểu hiện không tốt. "Không sao đâu." Chu Thánh buột miệng nói.

Đợi Lâm Phương dọn dẹp xong lại mang hoa quả ra. "Mẹ, con có chuyện muốn nói." Lâm Phương nghe Chu Thánh gọi mới chạy ra. "Chuyện gì?" Lâm Phương hỏi. "Đây là tiền lương làm thêm hè của con, nộp trước cho mẹ." Chu Thánh lấy thẻ ngân hàng ra đặt lên bàn. "Con ra ngoài đi làm cũng chẳng kiếm được mấy đồng, con cứ giữ lấy mà dùng, mẹ với ba con không cần dùng tiền, hơn nữa con có bạn gái rồi, nhớ tiêu pha cho con bé nhiều chút." Lâm Phương lải nhải. "Không sao, tháng này con kiếm được một triệu tệ, để năm mươi vạn ở nhà." Chu Thánh thản nhiên nói. "Một triệu?" Lâm Phương đầy mặt chấn kinh, thân là người bình thường, một triệu đối với họ mà nói chính là con số thiên văn. "Đúng vậy, con thiết kế một chương trình

cho công ty, công ty chia hoa hồng cho con, một phần nghìn, là một triệu." Chu Thánh tùy tiện bịa chuyện.

Lâm Phương vẫn có chút không tin, bà nhìn Lưu Ly lại nhìn con trai mình.

Khi nhìn thấy sợi dây chuyền đá quý trên cổ Lưu Ly, bà dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Con trai mình, chắc chắn là ăn bám phụ nữ (ăn cơm mềm) rồi.

Buổi tối.

Ba Chu Thánh về.

Ông nghe nói Chu Thánh dẫn bạn gái về, đặc biệt tranh thủ tan làm trước sáu giờ, đi chợ mua gà vịt cá thịt.

Ông nghe Lâm Phương nói bạn gái con trai dẫn về rất không tầm thường, ông vốn còn nghĩ dù có không tầm thường thì cũng có gì khác biệt?

Kết quả khi nhìn rõ bạn gái Chu Thánh, ông cũng có chút đứng ngồi không yên. "Cái đó, tiểu thư Lưu Ly, hay là để bác đi pha cho cháu ly trà nhé?" Ba Chu Thánh có chút ngồi không yên, không phải sợ hãi, mà là khí thế của đối phương thực sự rất mạnh mẽ. "Bác trai, đáng lẽ phải là cháu pha trà cho bác, sao có thể để bác làm được ạ?" Lưu Ly ngọt ngào nói.

Nói thật lòng, Lưu Ly còn hoảng hơn ông ấy.

Dù sao ra mắt phụ huynh cô cũng là lần đầu tiên.

Chu Thánh ngồi tại chỗ cười cười, nói: "Ba, không cần căng thẳng, Lưu Ly là bạn gái con, cũng là con dâu tương lai của ba mẹ." Lưu Ly nghe câu này, hai má hơi ửng hồng cúi đầu xuống.

Ba Chu Thánh là Chu Kiến Quốc trầm ngâm hồi lâu, sau đó móc ra

một tấm thẻ ngân hàng tróc sơn. "Được rồi, trong thẻ này có tiền tiết kiệm của ba mẹ những năm qua, không nhiều, năm mươi hai vạn ba ngàn, con cầm lấy góp vào mua căn hộ đi.

Còn cả năm mươi vạn mẹ con nói với ba nữa, con cũng cầm đi mua nhà đi, bây giờ giá nhà đắt lắm, một triệu cũng chỉ đủ trả bốn phần tiền đặt cọc thôi." Chu Kiến Quốc lấy cả tấm thẻ Chu Thánh đưa ra đặt trước mặt hắn. "Ba, con với Lưu Ly có chỗ ở rồi, một triệu này ba mẹ giữ lại dùng đi." Chu Thánh đẩy lại.

Ba mẹ hắn đều là người bình thường, lương tháng năm sáu ngàn.

Hai người thắt lưng buộc bụng tiết kiệm mười mấy năm mới được ngần ấy tiền, Chu Thánh chắc chắn sẽ không dùng của họ.

Thân phận hiện tại của hắn không thể bại lộ, nếu không thì hắn không ngại để cha mẹ thấy tài lực của mình hùng hậu đến mức nào. "Cứ thuê nhà bên ngoài mãi cũng không phải cách, nhà thuê mãi mãi không phải là nhà." Chu Kiến Quốc nói thật lòng.

Trong quan niệm của thế hệ trước, thuê nhà chính là lang thang, mua nhà mới là có gia đình. "Ba, chỗ con với Lưu Ly đang ở hiện tại là một trang viên tư nhân." Chu Thánh nói thật. "Trang viên tư nhân?" Chu Kiến Quốc sững sờ.

Trang viên tư nhân ông tuy chưa ở bao giờ nhưng cũng có tìm hiểu qua.

Có thể có trang viên riêng đều là những phú hào thực sự.

Ông thẩm thị Lưu Ly, đối phương ở trang viên tư nhân dường như cũng rất hợp lý.

Nhưng Chu Kiến Quốc lại nhìn con trai mình, gọi: "Chu Thánh, con theo ba vào phòng một lát." Ông cảm thấy cần thiết phải giáo dục Chu Thánh một chút, đàn ông không thể ăn bám phụ nữ.

Chu Thánh theo ba vào phòng, hắn cảm thấy mình nhất định phải giải thích một chút, mình không có ăn bám.

Vào trong phòng, Chu Kiến Quốc châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi. "Đừng làm ba tức chết." Chu Kiến Quốc vừa hút thuốc vừa nhìn con trai, chậm rãi nói: "Con trai, có phải con đang ăn bám (ăn cơm mềm) không?" "Không có." Chu Thánh lắc đầu.

Ta đường đường là Thủ Lăng Nhân, lại đi ăn bám thuộc hạ của mình sao?

Đùa gì vậy. "Thật sự không có?" Chu Kiến Quốc vẻ mặt ngưng trọng nhìn Chu Thánh. "Không có." Chu Thánh lắc đầu. "Vậy bạn gái con là thế nào?

Ba thấy cách ăn mặc và sự hào hoa của nó, đặc biệt là sợi dây chuyền đá quý trên cổ, nhìn một cái là biết giá trị không nhỏ." Chu Kiến Quốc hỏi. "Cô ấy ấy à, ba mẹ cô ấy mất sớm, trước khi mất để lại cho cô ấy một tòa trang viên, những cái khác chẳng có gì cả.

Mà bản thân cô ấy không biết nấu cơm không biết làm việc, tiền cũng hết rồi, phải dựa vào con chăm sóc.

Cho nên ba à, cô ấy tuy nhìn có vẻ rất có tiền, nhưng cô ấy cái gì cũng không biết." Chu Thánh nửa thật nửa giả nói. "Thật sao?" "Con lừa ba làm gì?" Chu Kiến Quốc nghe lời Chu Thánh, khẽ gật đầu. "Ừm, sau này đối xử tốt với nó chút, nhưng vẫn nên mua nhà đi, cứ ở nhà người ta mãi không hay lắm, đàn ông phải có nhà riêng có xe riêng." "Ba à, trang viên tư nhân của cô ấy khá lớn, con ở đó còn có thể giúp dọn dẹp một chút, nếu con mua nhà thì trang viên làm thế nào?

Đó là sản vật cuối cùng ba cô ấy để lại cho cô ấy." Chu Thánh nói thật.

Cha mẹ Lưu Ly đúng là để lại cho cô một tòa trang viên.

Trang viên đó khi không dọn dẹp thì giống như nhà hoang, dọn dẹp xong mới phát hiện ra sự tinh tế và vẻ đẹp của nó. "Cũng được." Chu Kiến Quốc cũng không nói thêm nữa. "Hai người các ba cũng chuẩn bị nghỉ hưu đi, lương con bây giờ một tháng mấy chục vạn lận, đủ rồi." Chu Thánh cười nói.

Chu Kiến Quốc trừng mắt nhìn Chu Thánh, tức giận nói: "Nghỉ hưu cái khỉ gì, đang làm tốt sao phải nghỉ hưu?

Con muốn ba suốt ngày nằm nhà kêu ca ốm đau, hay là xuống dưới lầu đánh cờ với mấy ông già?

Ba con ấy à, vẫn chưa đến tuổi nghỉ hưu đâu." Chu Thánh không dám nói nữa.

Hút xong một điếu thuốc, Chu Kiến Quốc mới nói: "Đi thôi, ra ngoài đi, đừng để người ta ngồi không." Chu Thánh lẳng lặng theo sau đi ra.

Ngồi sô pha nói chuyện một lúc thì thức ăn được bưng lên. "Cũng không biết thói quen ăn uống của cháu là gì, không ngon cháu cứ nói, bác có thể làm lại." Lâm Phương nhìn Lưu Ly nói. "Không sao đâu bác gái, thói quen ăn uống của cháu giống Chu Thánh, anh ấy ăn gì cháu ăn nấy." Lưu Ly cười nói một câu, cầm đũa lên định ăn.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt Chu Thánh không đúng, Lưu Ly liền gắp thức ăn cho ba mẹ Chu Thánh trước. "Bác trai bác gái, hai bác ăn trước đi ạ." "Không sao, cháu ăn đi, cứ coi như ở nhà mình vậy." Lâm Phương đều có chút ngại ngùng. "Bác trai bác gái, lễ nghi cơ bản nhất cháu vẫn hiểu mà, người lớn ăn trước." Lưu Ly mở miệng nói.

Lâm Phương nghe vậy, mỉm cười gật đầu, sau đó cùng Lâm Kiến Quốc hai người bắt đầu ăn trước.

Chương 251

Lưu Ly sau khi được Chu Thánh cho phép mới cầm đũa lên ăn cơm.

Vừa ăn vừa khen ngon.

Ăn cơm xong, Lâm Phương dọn ra hai phòng cho hai người nghỉ ngơi.

Nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc Chu Thánh và Lưu Ly trò chuyện. "Ở nhà ba ngày, chúng ta sẽ đi Thiên Cung." Chu Thánh mở miệng nói. "Vâng." Lưu Ly đáp một tiếng, sau đó hỏi: "Em phải chung sống với ba mẹ anh thế nào?" "Cứ tự nhiên thôi, ba mẹ tôi đều là người bình thường, đừng bày ra cái giá đại tiểu thư của em là được." Chu Thánh nói với cô.

Hắn vẫn còn nhớ lần đầu gặp Lưu Ly, cô vô cùng ngạo kiều cao ngạo, hơn nữa bản thân là đại tiểu thư nên tính tình rất ương bướng.

Nhưng hiện tại, chung sống lâu ngày, Lưu Ly cũng chẳng còn tính khí gì nữa. "Em đâu dám." Lưu Ly cũng không dám bày giá đại tiểu thư gì trước mặt cha mẹ Chu Thánh, dù sao cũng là tử sĩ, đối mặt với cha mẹ Thủ Lăng Nhân, nếu làm bậy sẽ khiến Chu Thánh không vui. "Nghỉ sớm đi, hai ngày này chịu khó bồi tiếp người nhà tôi." Chu Thánh nói một câu, sau đó nằm trong phòng ngủ của mình chuẩn bị ngủ.

Ngủ ở nhà mình, vĩnh viễn là an tâm nhất, thoải mái nhất.

Chu Thánh cũng muốn nghỉ ngơi tử tế hai ngày rồi hãy đi Thiên Cung.

Bên Thiên Cung kia, không cần nghĩ cũng biết vấn đề rất nghiêm

trọng.

Thủ Mộ Nhân trấn thủ cả ngàn năm, giờ đột nhiên cần giúp đỡ, chứng tỏ Thiên Cung xảy ra chuyện.

Chính mình vừa đến, khó tránh khỏi lại là một phen chiến đấu.

Hiện tại đã có thời gian rảnh ở nhà thì cứ ở nhà bồi tiếp người thân nhiều chút cũng tốt.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Sáng sớm hôm sau.

Lưu Ly dậy từ sớm, vào bếp bận rộn.

Cô nghĩ mình đã đến thì không thể không làm gì, tranh thủ lúc ba mẹ Chu Thánh chưa dậy, làm cho họ bữa ăn ngon.

Chỉ là, một trăm năm trôi qua rồi, dụng cụ nhà bếp hiện tại cô nhìn có chút không hiểu lắm.

Bếp ga dùng thế nào?

Lửa bếp đâu?

Cô đứng trong bếp trầm tư hồi lâu, nhìn cái chảo rán, lẩm bẩm: "Thôi bỏ đi, ốp cái trứng gà vậy." Lưu Ly nghĩ mãi, quyết định vẫn là làm món trứng ốp lết đơn giản.

Cô không biết dùng bếp ga, liền dùng nhiên thiêu Cương khí để sinh nhiệt, khá là xa xỉ. "Xèo xèo xèo..." Lưu Ly bắt đầu bận rộn trong bếp, tiếng động đánh thức Lâm Phương đã dậy.

Có tuổi rồi nên ngủ ít đi nhiều.

Bà nghe thấy trong bếp có tiếng động liền vội vàng đi ra.

Vừa ra khỏi phòng ngủ đã nhìn thấy một màn kinh người trong bếp.

Tay trái Lưu Ly ngưng tụ ngọn lửa, tay phải thao túng chảo rán lơ lửng, hai luồng khí hắc bạch kéo lấy cái chảo, còn có một ít gia vị. "Ma...

Ma a!" Lâm Phương bị cảnh này dọa ngất xỉu. "Á!" Lưu Ly vội vàng thu hồi tất cả, chạy lại.

Vốn định gọi thẳng Lâm Phương dậy nhưng lại sợ bà tỉnh lại rồi lại bị dọa ngất tiếp, bèn dìu bà lên sô pha, chạy vào phòng Chu Thánh. "Chu Thánh, Chu Thánh." Lưu Ly vội vàng gọi mấy tiếng.

Chu Thánh dụi mắt, nhìn Lưu Ly bên giường, ngái ngủ hỏi một câu: "Sao thế, mới sáng sớm." "Mẹ anh, bị dọa ngất rồi." Lưu Ly yếu ớt nói. "Cái gì!" Chu Thánh lập tức tỉnh táo lại, mặc quần áo qua loa rồi chạy ra phòng khách.

Khi hắn chạy đến phòng khách, ba hắn cũng ra rồi.

Chu Thánh lập tức đi tới, thăm dò hơi thở một chút. "Ba, mẹ không sao, chỉ là lao lực quá độ, hơi thiếu máu." Chu Thánh an ủi một câu.

Chu Kiến Quốc nhìn Chu Thánh, thần sắc vẫn rất ưu sầu.

Chu Thánh rót cốc nước cho mẹ uống, sau đó ngồi bên sô pha đợi. "Con trai, thực sự không được thì đưa đi viện đi." Chu Kiến Quốc lo lắng nói. "Không cần đâu ạ." Chu Thánh lắc đầu cười cười, quay đầu nhìn Lưu Ly.

Hắn đứng dậy kéo Lưu Ly vào phòng, hỏi tình hình. "Sao lại thế này?" "Em không cố ý đâu, em vốn định nấu cơm, nhưng em không biết nấu thế nào, bèn định rán trứng, bị bác gái nhìn thấy." Lưu Ly lí nhí nói.

Chu Thánh gõ đầu cô một cái, tức giận nói: "Em không biết nấu thì gọi tôi chứ, em không biết ba mẹ tôi đều là người bình thường sao?

Ngộ nhỡ có mệnh hệ gì thì làm thế nào?" "Em biết lỗi rồi." Lưu

Ly cúi đầu xin lỗi. "Việc này để tôi xử lý, em ở trong nhà không được phép sử dụng bất kỳ năng lực nào." Chu Thánh dặn dò một câu. "Vâng." Lưu Ly gật đầu.

Uống nước xong, Lâm Phương rất nhanh tỉnh lại, bà hoảng hốt nhìn về phía bếp. "Không sao rồi." Chu Kiến Quốc nói một câu.

Lâm Phương nhìn Chu Kiến Quốc ngồi bên cạnh mình, vội vàng nắm lấy tay ông nói: "Kiến Quốc, bạn gái của con trai chúng ta nó không phải người, nó không phải người." Chu Kiến Quốc lẩm bẩm: "Đúng là đẹp không giống người, nhưng nó là người bình thường mà." "Không phải, ý em là nói nó không phải người, nó có thể là ma, cũng có thể là yêu." Lâm Phương tiếp tục nói.

Bà bị Lưu Ly dọa cho không nhẹ. "Mẹ, mẹ nói gì thế." Chu Thánh từ trong phòng bước ra, gọi một tiếng.

Lưu Ly không đi theo ra, cô ở trong phòng Chu Thánh nắm tay nhỏ, có chút tự trách. "Con trai, lại đây." Lâm Phương kéo Chu Thánh lại gần mình. "Bạn gái con, nó không phải người bình thường." Lâm Phương thì thầm. "Mẹ, mẹ lo xa rồi, Lưu Ly cô ấy là người bình thường." Chu Thánh cười nói.

Lâm Phương trừng mắt nhìn Chu Thánh, chỉ vào bếp nói: "Thế con nói cho mẹ biết, không bật lửa bếp, làm sao rán chín trứng gà?" Chu Thánh: "....." "Mẹ, mẹ tin con trai mẹ không?" Chu Thánh vẻ mặt trân trọng nhìn Lâm Phương. "Ừ." Lâm Phương gật đầu. "Lưu Ly cô ấy có một số năng lực đặc thù, con cũng có, chuyện này rất bình thường." Chu Thánh vừa nói, trong tay ngưng tụ ra một quả cầu nước.

Lâm Phương: !!!

Chu Kiến Quốc: !!!

Có một khoảnh khắc đó, họ nghi ngờ con trai mình rốt cuộc có

phải là con trai mình không. "Ba mẹ, con nói thật với ba mẹ vậy, kỳ nghỉ hè con thực ra không đi làm thêm, mà là đi thực hiện nhiệm vụ bí mật." Chu Thánh lại nói. "Lưu Ly là đồng đội của con, cũng là bạn gái con, cô ấy tuyệt đối là người, điểm này ba mẹ cứ yên tâm." Hai người nghe xong lời Chu Thánh, đầu óc vẫn còn hơi mông lung.

Họ vạn lần không ngờ, con trai mình lại có ngày trở nên xa lạ như vậy. "Ba mẹ, An Lạc có rất nhiều bộ phận đặc thù, con và Lưu Ly chính là một trong số đó, hoặc có lẽ ba mẹ không thể lý giải, nhưng con muốn xin hai người tin tưởng con, ủng hộ con." Chu Thánh vẻ mặt trịnh trọng nói.

Có đôi khi che giấu một lời nói dối thì buộc phải dùng một lời nói dối thiện ý khác để che đậy.

Chu Thánh nói là bộ phận đặc thù An Lạc, kỳ thực là để cha mẹ tin phục.

Chu Kiến Quốc nhắm mắt lại định thần, khẽ gật đầu, nhìn vợ mình, cười nói: "Con cháu tự có phúc của con cháu, con trai chúng ta có kỳ ngộ, chúng ta nên vui mừng, không cần lo lắng cho nó nữa." Lâm Phương tuy vẫn chưa phản ứng lại lắm, nhưng bà vẫn theo bản năng hỏi: "Có nguy hiểm không?" Chu Thánh cười cười, nói: "Không nguy hiểm, mẹ xem con không những kiếm được tiền, mà còn mang về cho ba mẹ một cô con dâu xinh đẹp thế này cơ mà." "Ừ." Lâm Phương gật đầu, thần sắc ít nhiều có chút ưu sầu. "Lưu Ly, ra đây đi." Chu Thánh gọi một tiếng, Lưu Ly lúc này mới cúi đầu đi ra. "Xin lỗi bác gái, cháu không cố ý, cháu chỉ muốn làm bữa sáng cho hai bác thôi." Lưu Ly mân mê ngón tay, ngữ khí vô cùng tự trách. "Không sao, không sao." Lâm Phương xua tay, tuy vẫn còn chút sợ hãi nhưng con trai đã giải thích rồi.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly vào bếp, dạy cô dùng bếp ga, và làm một

bữa sáng đơn giản.

Chương 252

Ba mẹ Chu Thánh mang tâm trạng thấp thỏm ăn một bữa.

Sau đó, cả nhà cùng nhau đi chơi.

Chu Kiến Quốc bỗng nhiên hiểu ra, tại sao con trai mình không mua nhà, nó không cần dùng đến.

Làm việc ở bộ phận đặc thù quốc gia, căn bản không cần tự mình mua.

Ông đột nhiên có chút tự hào, con trai mình có tiền đồ rồi.

Chỉ là, ông cũng có chút lo lắng, bởi vì năng lực càng mạnh, trách nhiệm càng lớn.

Mấy ngày này, tuy nói là chung sống rất hòa hợp, nhưng Chu Thánh có thể nhìn rõ, ba mẹ mình đều có tâm sự.

Chỉ là, bản thân cũng không có cách nào giải thích rõ ràng với họ.

Chẳng lẽ lại nói, nhiệm vụ của con chính là gác lăng sao?

Mà Lưu Ly cũng biểu hiện rất ngoan ngoãn, ở nhà rất nghe lời, thỉnh thoảng sẽ chọc ba mẹ Chu Thánh vui vẻ.

Chỉ là ẩn giấu dưới nụ cười là nỗi ưu sầu.

Thoắt cái đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Chu Thánh và Lưu Ly cơ bản đều ở nhà.

Cùng với thời gian chung sống lâu hơn một chút, ba mẹ Chu Thánh cũng hiểu thêm nhiều về Lưu Ly, chung sống cũng tự nhiên hơn nhiều.

Mà Lưu Ly cũng dần dần tìm được không khí hòa hợp, nói chuyện

cũng ung dung hơn nhiều.

Ba ngày sau, Chu Thánh thấy thời gian cũng tàm tạm rồi, bèn dẫn Lưu Ly chuẩn bị rời đi. "Ba mẹ, con đưa Lưu Ly đi trước, đợi nghỉ đông lại đưa Lưu Ly về." Chu Thánh cười vẫy tay nói. "Được, con đi đi, đừng có bắt nạt người ta đấy." Lâm Phương cười nói, bà và Chu Kiến Quốc tiễn Chu Thánh ra khỏi khu tập thể.

Chu Thánh bắt xe xong, đưa Lưu Ly rời đi, không đến trường học mà ra sân bay.

Chu Kiến Quốc nhìn con trai dẫn người rời đi, không kìm được lẩm bẩm: "Tôi nhớ không nhầm thì đằng kia không phải hướng đến trường học đâu nhỉ." "Bây giờ giao thông tứ thông bát đạt, đi từ phía nam biết đâu nhanh hơn một chút." Lâm Phương thản nhiên nói.

Chu Kiến Quốc nhìn tin nhắn điện thoại, đó là tin nhắn giáo viên chủ nhiệm gửi cho ông hai ngày trước. [Chào phụ huynh em Chu Thánh, Chu Thánh do phải đến tập đoàn Khuất thị làm việc, xin bảo lưu nửa năm, lần bảo lưu này ý nghĩa trọng đại, tôi muốn trưng cầu ý kiến của gia đình.] Chu Kiến Quốc vì thế chỉ trả lời hai chữ: [Đồng ý.] .....

Trong trường học, tại lớp.

Chu Thánh liền ba ngày không đi học, khiến không ít người bàn tán xôn xao. "Chu đại liếm chó, không phải bị vắt kiệt rồi chứ?" "Tao mà có bạn gái xinh thế, vắt kiệt tao một trăm lần tao cũng nguyện ý." "Kẻ thắng cuộc đời mà, Hoắc đại hoa khôi không theo đuổi được, lại cua được cô nương xinh đẹp hơn nhiều tiền hơn." Các bạn học bàn tán xôn xao, mà ngồi ở bàn đầu, Hoắc đại hoa khôi vẫn đang dùng kỹ thuật để tra xét. "Reeng reeng..." Chuông vào học vang lên, chủ nhiệm bước vào họp lớp.

Nhưng ông vừa vào đã có người tố cáo Chu Thánh. "Thưa thầy,

em tố cáo bạn Chu Thánh cúp học liền ba ngày." Chủ nhiệm đẩy kính, nói: "Bạn Chu Thánh bảo lưu nửa năm, tôi quên chưa nói, lớp trưởng nhớ ghi lại nhé." "Bảo lưu?" Mọi người vạn lần không ngờ, Chu Thánh không phải bị vắt kiệt mà là bảo lưu kết quả học tập.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe thấy Chu Thánh bảo lưu, vốn dĩ không quan tâm lắm.

Nhưng cô vẫn nhập tên Chu Thánh vào máy tính.

Thông qua máy tính duyệt web, cô nhìn thấy lịch trình di chuyển của Chu Thánh. [Ngày 9 tháng 7, Chu Thánh đáp chuyến bay, bay đến Giang Đô...] Chu Thánh lần đầu tiên đi gác lăng, do không có kinh nghiệm nên dùng chứng minh thư của mình mua vé máy bay, để lại lịch sử.

Trước đó Hoắc Ngọc Tiệp đã từng nghĩ đến việc tra lịch trình di chuyển, nhưng ngặt nỗi người cũng không biết là ai, cũng khó tra tìm.

Cô lợi dụng kỹ thuật và manh mối mình biết được để đi dò xét từng người, tốn rất nhiều thời gian đều khó mà xác định.

Nhưng hiện tại, khi Hoắc Ngọc Tiệp nhìn thấy lịch trình di chuyển của Chu Thánh, cô hoàn toàn chấn kinh.

Chỉ một dòng lịch trình di chuyển, khiến Hoắc Ngọc Tiệp trong nháy mắt hiểu ra tất cả.

Kế hoạch nghỉ hè của Chu Thánh chính là đi gác lăng.

Chính là bóng lưng quen thuộc mình từng thấy ở khách sạn Cổ Lăng, cùng với tấm thẻ hội viên mình nhặt được.

Bao gồm cả người hắn dẫn theo.

Tất cả mọi thứ, trong nháy mắt xâu chuỗi lại.

Hoắc Ngọc Tiệp mơ hồ dường như đã thấy được Thủ Lăng Nhân

là ai rồi, nhưng cô vẫn chưa dám xác định chắc chắn.

Cô dùng máy tính gửi cho người nhà họ Hoắc một tin nhắn. [Sắp xếp máy bay ngay, tôi muốn đến nhà họ Khuất ở Khuất Cao Đài!] Cô muốn đến nhà họ Khuất xác nhận lại một lần. [Ngoài ra, tra cho tôi tất cả lịch trình di chuyển của người tên Chu Thánh, bao gồm cả những người hắn từng tiếp xúc, và cả việc hắn bảo lưu đi đâu.] Hoắc Ngọc Tiệp lại gửi thêm một tin nhắn.

Khi tin nhắn được gửi đi, Hoắc Ngọc Tiệp day day mi tâm. "Nếu là cậu, tôi phải làm sao?

Nếu không phải cậu, tôi lại phải làm thế nào?" Hoắc Ngọc Tiệp có chút đau đầu, suy nghĩ hơi loạn.

Nếu là Chu Thánh, cô không biết phải đối mặt thế nào; nếu không phải, cô lại phải điều tra lại một lần nữa.

Cô vốn có thể đi hỏi Hồ Bát Nhất bọn họ, nhưng bọn họ cái gì cũng không nói, cô chỉ có thể tự mình điều tra.

Hoắc Ngọc Tiệp gập máy tính lại, đứng dậy nói: "Thưa thầy, em xin nghỉ phép thời gian không cố định, bao giờ về thì bao giờ đi học." Nói xong, cô không đợi chủ nhiệm từ chối hay đồng ý, trực tiếp xách máy tính rời đi.

Chủ nhiệm đứng trên bục giảng, thản nhiên nói: "Lúc khai giảng tôi đã nói rồi, mảng máy tính này, các em có thể đến học cũng có thể không đến.

Dù sao đối với tôi cũng chẳng ảnh hưởng gì, đến cuối cùng bản lĩnh không học được, bằng tốt nghiệp không thi được thì đừng có trách tôi." Chuyên ngành máy tính khác với các môn khác, máy tính chủ yếu xem sự nắm bắt và ứng dụng thực tế. "Còn ai muốn đi nữa không?

Không có thì tiếp tục họp lớp." Chủ nhiệm đứng trên bục nói.

Những người khác không dám đi, yên lặng nghe giảng. .....

Tần Lĩnh - Hoài Hà.

Từ xưa đến nay, tuyến Tần Lĩnh - Hoài Hà là căn cứ quan trọng phân chia nam bắc An Lạc.

Phía nam Tần Lĩnh là miền Nam, phía bắc Hoài Hà là miền Bắc.

Mà Chu Thánh lúc này đang dẫn Lưu Ly đi tới nơi giao nhau giữa Tần Lĩnh và Hoài Hà.

Đây chính là nơi Thiên Cung tọa lạc, cũng là vị trí Thủ Mộ Nhân nói cho Chu Thánh. "Nơi hoang vu hẻo lánh thế này, Thiên Cung cũng khó tìm thật đấy." Lưu Ly bay trên không trung nhìn sang Chu Thánh bên cạnh. "Em có phải quên mất Diễm Vong rồi không?" Chu Thánh thản nhiên nói.

Hắn đã sớm để Diễm Vong đi trước một bước đến Thiên Cung.

Thiên Cung tuy ẩn giấu kỹ, nhưng bản thân là Diễm Vong vốn hoạt động trong cổ mộ rất dễ dàng tìm thấy.

Chỉ cần Diễm Vong tìm thấy Thiên Cung, thì chuyện tiếp theo dễ dàng hơn nhiều.

Trực tiếp đi tìm Diễm Vong là được. "Chu Thánh, anh nhìn nhóm người kia xem, giống bọn trộm mộ không?" Lưu Ly chỉ vào mấy chục người bên dưới.

Chu Thánh cúi đầu nhìn, khẽ gật đầu. "Xem ra bọn họ đến trộm Thiên Cung, nhưng tôi rất khó hiểu, sao bọn họ biết Tần Lĩnh - Hoài Hà có Thiên Cung?

Ai đưa bản đồ cho bọn họ?" Thiên Cung vô cùng ẩn bí, lại có Thủ Mộ Nhân trấn thủ, căn bản không ai dám đến, cũng không ai biết.

Nhưng hiện tại, bên dưới tụ tập nhiều người như vậy.

Rõ ràng là biết nơi này có đại mộ.

Chu Thánh nhìn chằm chằm hồi lâu, trên người bọn họ cũng không có đồ đằng của Thiên Tôn hội, càng không có cái hòm đen nhân thủ của Thiên Tôn hội. "Xem ra chỉ là trộm mộ đơn thuần." Chu Thánh thì thầm. [Đinh, kiểm trắc ký chủ sắp tiến vào Thiên Cung, hiện tại ban bố nhiệm vụ.] [Thủ hộ Thiên Cung!

Chương 253

Ký chủ mỗi lần ngăn cản một tên trộm mộ đều có thể nhận được tích phân.] Khi âm thanh của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh, trong lòng hắn ít nhiều có chút bất ngờ.

Trước đó lúc hắn đi Thủ Lăng Cổ Lâu, hệ thống cứ như biến mất vậy, không tồn tại.

Ngay cả giao diện cũng không mở được.

Chu Thánh còn tò mò có phải hệ thống của mình hỏng rồi không?

Mà đến hiện tại, hệ thống đã khôi phục, đồng thời ban bố nhiệm vụ. "Hệ thống, trước đó mày chết ở xó nào vậy?" Chu Thánh hỏi trong lòng, hắn cảm thấy cần thiết phải làm rõ. [Đinh, để phục vụ ký chủ tốt hơn, bản hệ thống đã tiến hành nâng cấp.] Khi âm thanh hệ thống dứt, Chu Thánh vẫn đầy mặt hoài nghi.

Sớm không nâng cấp muộn không nâng cấp, cứ nhè lúc mình đi Thủ Lăng Cổ Lâu mới nâng cấp.

Có vấn đề!

Trong dải Tần Lĩnh Hoài Hà.

Hơn chục gã đàn ông vạm vỡ, vác những khúc gỗ thô to, dựng lên một cái lều đơn giản. "Chá Cô Tử, Vọng Khí Thuật của anh có chuẩn không đấy?

Đừng để chúng ta đến rồi mà một chữ cũng không vớt được." Trần Ngọc Dương mặc áo giáp lưới, đeo kính râm, tay cầm quạt phe phẩy cho bớt bụi, nhìn về phía Chá Cô Tử đang mặc đạo bào.

Hai người bọn họ, một là đương đại môn chủ phái Tá Lĩnh - Trần Ngọc Dương, một là truyền nhân Bàn Sơn đạo sĩ - Chá Cô Tử.

Hai người liên thủ trộm mộ, đến đây để thám thính Thiên Cung.

Chá Cô Tử chỉ về phía trước, nói: "Hội âm là mộ, hội dương là lăng.

Mà phía trước âm dương giao hội, sơn thủy giao tiếp, ắt có lăng mộ." Trần Ngọc Dương cầm quạt che mắt, nheo lại nhìn kỹ, cau mày nói: "Anh chắc chắn chứ?" "Đương nhiên, Vọng Khí Thuật của Bàn Sơn đạo sĩ ta không kém gì Tầm Long Quyết của Mạc Kim Giáo Úy đâu." Chá Cô Tử khẽ ngẩng đầu nói. "Tiếc là Mạc Kim Giáo Úy không đến, nếu không có Mạc Kim Giáo Úy ở đây, chỉ cần một cái Tầm Long Điểm Huyệt là có thể tìm ra chính xác quần thể mộ táng." Trần Ngọc Dương tiếc nuối nói.

Bọn họ ra ngoài trộm mộ là một hoạt động tập thể.

Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh - bốn môn phái lớn phương Bắc thỉnh thoảng sẽ liên thủ tác chiến.

Nhưng Phát Khâu không thấy đâu, chỉ có ba môn phái còn lưu truyền thừa.

Mà Mạc Kim Giáo Úy đang tu luyện, vả lại cũng không thể nào đến Thiên Cung, đến Thiên Cung thuần túy là tìm tội để chịu.

Hơn nữa, Hồ Bát Nhất còn từng khuyên, nói Thiên Cung là nơi đại hung, người sống chớ vào, quỷ thần chớ kinh động.

Hắn không thể nói rõ là có Thủ Lăng Nhân ở đó, chỉ có thể nói là rất nguy hiểm.

Nhưng Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử đều không nghe, vẫn cứ đến.

Hai người ngồi bên đống lửa nướng thịt thú rừng, Chá Cô Tử ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc Dương, khẽ hỏi: "Sao anh biết Tần Lĩnh Hoài Hà có đại mộ?" Trần Ngọc Dương mỉm cười nói: "Tần Lĩnh

Hoài Hà một tuyến, là đường phân thủy lĩnh Nam Bắc của An Lạc, bản thân nó đã rất quan trọng.

Đồng thời nơi này lại là nơi phân chia giữa gia tộc đạo mộ và môn phái đạo mộ, anh nghĩ sẽ đơn giản sao?

Có cao nhân chỉ điểm cho tôi, nói nơi này ẩn giấu tuyệt thế thần mộ, hơn nữa còn giấu bí mật của phái Phát Khâu." Khi Trần Ngọc Dương nói câu sau, hắn cố ý hạ thấp giọng. "Ai nói cho anh?" Chá Cô Tử có chút tò mò.

Tần Lĩnh Hoài Hà đúng là đường phân thủy, nhưng từ xưa đến nay chưa có ai dám đến đây tìm mộ.

Cũng chưa từng nghe nói nơi này có huyệt mộ. "Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, là cao nhân chỉ điểm, tôi sao có thể tiết lộ thân phận của cao nhân chứ." Trần Ngọc Dương thản nhiên nói.

Chá Cô Tử nghe vậy cũng không hỏi thêm nữa.

Ở cách bọn họ không xa, trên một cái cây.

Lưu Ly đem những lời nghe được kể lại toàn bộ cho Chu Thánh. "Cao nhân, a." Chu Thánh không nhịn được cười khẽ một tiếng, anh không cần nghĩ cũng biết vị cao nhân mà đối phương nói là ai. "Có cần em đi giải quyết bọn họ không?" Lưu Ly nóng lòng muốn thử.

Tuy nói đối phương toàn là những gã cơ bắp cuồn cuộn, nhưng một quyền của cô là có thể đấm khóc mười người. "Không cần." Chu Thánh ngăn Lưu Ly lại. "Nhưng mà, không thể để bọn họ đi phá hoại Thiên Cung được." Lưu Ly nhìn chằm chằm Chu Thánh, nghĩ mãi không ra tại sao anh không giải quyết bọn họ. "Bọn họ chỉ là tốt thí dò đường, không cần thiết vì mấy con tốt mà làm lộ thân phận của chúng ta." Chu Thánh giải thích.

Lời này là giải thích cho Lưu Ly nghe, bởi vì chính anh cũng không

tin.

Nếu người của Thiên Tôn Hội thực sự đang ẩn trong bóng tối, vậy bọn chúng nhất định đoán được anh đã đến.

Không, không chỉ là đoán được, thậm chí còn đang chuẩn bị sẵn.

Người của Bàn Sơn và Tá Lĩnh chỉ là đá dò đường.

Giải quyết bọn họ chỉ khiến bản thân bị lộ, sẽ khiến Thiên Tôn Hội có sự chuẩn bị.

Thiên Tôn Hội bị Chu Thánh đánh cho tàn phế, nhưng điều này không có nghĩa là Thiên Tôn Hội không còn sức đối kháng.

Thực tế, Thiên Tôn Hội rất mạnh.

Nó vừa có thực lực đối kháng trực diện, vừa có thực lực bố cục sau lưng.

Một giáo hội truyền thừa mấy ngàn năm, một giáo hội truy tìm trường sinh, một giáo hội biến bố toàn cầu, thực lực của nó bạn căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Nó có thể dễ dàng xúi giục người trong giới đạo mộ An Lạc hành động, dò đường cho bọn chúng. "Nhưng mà, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ, hơn nữa Thiên Tôn Hội khẳng định biết chúng ta đã đến." Lưu Ly mở miệng nói. "Giữ bọn họ lại đi, vừa khéo anh cần bố trí một số cục diện." Trong lòng Chu Thánh đã có chủ ý.

Đã người của Thiên Tôn Hội lợi dụng bọn trộm mộ, thì chính mình cũng có thể lợi dụng.

Thiên Cung tuy không phải do Thủ Lăng Nhân trấn thủ, nhưng cơ quan đều tương thông, hơn nữa còn có Thủ Mộ Nhân ở đó. "Thiên Tôn Hội chết nhiều cường giả như vậy, người đến lần này chắc chắn không đơn giản.

Lưu Ly, đến lúc đó em ẩn nấp trong bóng tối, không có sự cho phép của anh thì không được lộ diện.

Âm Dương Châu cũng giấu cho kỹ, đó là sát chiêu." Chu Thánh thấm thía nói.

Trước khi sờ rõ tình hình của Thiên Tôn Hội, Chu Thánh quyết định giấu Lưu Ly đi.

Chính mình và Thủ Mộ Nhân đi thăm dò thực lực Thiên Tôn Hội trước, tùy cơ hành động. "Được." Lưu Ly gật đầu. "Đi." Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly, lặng lẽ rời đi.

Tại chỗ cũ, chỉ còn lại vài chiếc lá rơi.

Vị trí Thiên Cung quả thực như Chá Cô Tử nói, ẩn tại nơi giao giới giữa Tần Lĩnh và Hoài Hà, giấu trong sơn cốc.

Nơi này trong phong thủy gọi là Long Quy Đại Hải.

Trong biển lớn, rồng là bá chủ tuyệt đối, mà huyệt mộ chôn cất nơi này nhất định là bá chủ trong các bá chủ.

Cho dù là lịch đại hoàng đế cũng không dám chọn huyệt mộ ở đây.

Đế vương An Lạc mấy trăm vị, nhưng có thể xưng là tuyệt đối bá chủ lại cực hiếm.

Vì vậy, dù nhiều hoàng đế dã tâm bừng bừng, trước khi chọn huyệt mộ đều sẽ không chọn nơi này.

Một là bản thân trấn không nổi, đức không phối vị; hai là nơi này thời cổ đại là cấm địa, không ai có thể đặt chân đến.

Cho nên, bất kỳ cổ thư nào cũng hiếm có ghi chép về nơi này, cũng không nói vị hoàng đế nào sau khi chết an táng tại đây.

Nhưng nơi này thực sự có huyệt mộ, có điều nó tên là Thiên Cung.

Do Thủ Mộ Nhân quanh năm trấn thủ, đủ thấy Thiên Cung lớn mạnh thế nào.

Thủ Mộ Nhân chỉ nói cho Chu Thánh vị trí, còn bên trong chôn cất ai thì không nói, cũng không nói cho Chu Thánh biết hết thảy về Thiên Cung.

Dù hắn là Thủ Mộ Nhân bảo vệ Thiên Cung, cũng không thể nói ra bên trong chôn cất cái gì.

Thiên Cung cũng giống như Thủ Lăng Cổ Lâu, đều chôn giấu bí mật.

Chương 254

Ước chừng mười phút sau, Chu Thánh dẫn Lưu Ly theo lời Thủ Mộ Nhân, đến một nơi giao nhau giữa Tần Lĩnh và Hoài Hà.

Đó là một cái hố rất sâu, sông Hoài chảy qua bên cạnh.

Bên cạnh sông Hoài có một con mương, nước sông Hoài từ mương chảy vào trong hố sâu. "Cái hố sâu thế này, bên trong chắc không có rắn đâu nhỉ?" Nhìn cái hố sâu không thấy đáy, Lưu Ly ít nhiều có chút không thoải mái.

Chu Thánh nhìn vách trong trơn tuột của hố, khẽ gật đầu: "Bên trong nhất định có rắn." Lưu Ly nghe vậy, không nhịn được kêu lên: "Hả?

Vậy chúng ta còn xuống?

Hay là để Thủ Mộ Nhân ra đón chúng ta?" Lưu Ly tuy biết với thực lực của mình rắn không thể gây thương tổn, nhưng cứ nghĩ đến bên dưới chi chít toàn là rắn thì có chút lạnh gáy.

Cô không phải sợ rắn, mà là sợ những thứ sắp phải đối mặt, cũng như tự não bổ ra sự khủng bố của bầy rắn. "Che ô." Chu Thánh nói một câu.

Lưu Ly mở chiếc ô hoa ra.

Chu Thánh ôm eo Lưu Ly, ôm cô trực tiếp nhảy xuống.

Tối đen, thâm thúy, âm u, ẩm ướt...

Trong không khí còn lẫn mùi hôi thối, khiến người ta buồn nôn.

Mùi đó giống như xác chết ăn chưa hết, để lâu ở nơi ẩm ướt nên sinh ra một mùi thúi vô cùng kỳ quái.

Trong hoàn cảnh âm u ẩm ướt còn kèm theo tiếng sột soạt của động vật bò qua.

Lưu Ly nép chặt vào người Chu Thánh.

Chu Thánh liếc nhìn Lưu Ly, cô nhìn còn rõ hơn anh, có gì mà phải sợ?

Trong hố sâu, bốn phía đều là những con rắn mắt trắng thân đen.

Mắt trắng là do chúng quanh năm sống trong bóng tối nên mắt thoái hóa, còn thân thể tối đen là do chúng có độc.

Trong hang động, hàng ngàn con rắn chi chít bơi tới, chúng thè lưỡi, cảm nhận kẻ xâm nhập địa bàn.

Trên người Chu Thánh hiện lên Thủ Lăng Khôi Giáp, kiếm Thái A được anh nắm trong tay trái.

Thủ Lăng Chi Hỏa trong nháy mắt bao phủ toàn thân anh, ngọn lửa âm lãnh che đi thân nhiệt của anh và Lưu Ly.

Lũ rắn không cảm nhận được nhiệt độ, cũng không ngửi thấy mùi, nhao nhao dừng lại tại chỗ. "Thảo nào Thủ Mộ Nhân âm lãnh như vậy, hắn mà có chút thân nhiệt thì nói không chừng đã bị rắn ăn thịt rồi." Lưu Ly lẩm bẩm một câu.

Cái lạnh của Thủ Mộ Nhân là cái lạnh đến từ trong máu.

Chu Thánh nhìn dấu móng ngựa trên mặt đất, nhẹ nhàng xóa đi, sau đó nói: "Đi thôi, Diễm Vương đang đợi chúng ta ở phía trước." Diễm Vương toàn thân quấn Thủ Lăng Chi Hỏa, chạy trên đường sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Mà dấu móng ngựa ở đây rõ ràng là nó cố ý để lại chỉ đường cho Chu Thánh.

Thuận theo dấu móng ngựa, Chu Thánh không đi vào những chỗ

quanh co lòng vòng khác mà đi thẳng.

Bên dưới hang động là một cái hang đá vôi, khắp nơi đều có ngã rẽ, đồng thời rắn cũng cực kỳ nhiều. "Thiên Cung này rốt cuộc là ai thiết kế vậy?" Lưu Ly cau mày khó hiểu.

Chỉ riêng cái hang đá vôi này đã rất khó tìm, đừng nói là trong một con đường nào đó của hang đá vôi lại khai phá ra một con đường để xây dựng Thiên Cung. "Tìm được Thủ Mộ Nhân chẳng phải sẽ biết sao?" Chu Thánh thản nhiên nói, dẫn Lưu Ly tiến vào một trong những hang động.

Hang động không có ánh đèn, vô cùng tối tăm.

Hơn nữa thỉnh thoảng còn có gió nhẹ thổi tới, một luồng khí lạnh ập lên đầu.

Chu Thánh hơi cau mày, anh không biết luồng khí lạnh này từ đâu tới.

Nhưng trực giác nói cho anh biết, Thiên Cung có nguy hiểm.

Nếu không, anh sẽ không cảm nhận được cái lạnh.

Khi tu vi đạt tới cấp bậc Tông Sư, sớm đã không sợ nóng lạnh.

Nhưng luồng gió lạnh vừa thổi tới mang theo một cỗ hàn ý dâng lên trong lòng.

Chu Thánh dừng bước, hơi khựng lại một lát. "Sao vậy anh?" Lưu Ly hỏi. "Có nguy hiểm." Chu Thánh hạ thấp giọng, nhìn chằm chằm vào bóng tối phía trước. "Nguy hiểm?" Chu Thánh hít sâu một hơi, lẩm bẩm: "Lần này đến Thiên Cung nguy hiểm hơn anh tưởng tượng.

Sơ suất rồi." Lúc này trên mặt Chu Thánh viết đầy vẻ ngưng trọng.

Anh đi Thủ Lăng Cổ Lâu cũng chưa từng cảm thấy nguy hiểm, đi

Hải Để Mộ cũng không.

Mà đến Thiên Cung, còn chưa đi sâu vào anh đã cảm nhận được một cỗ hàn ý, chứng tỏ sự nguy hiểm nơi này còn hung hiểm hơn Hải Để Mộ rất nhiều. "Sơ suất cái gì?" "Sơ suất chưa chuẩn bị thập toàn." Chu Thánh nhắm mắt trầm tư một lát, nhìn bảy hạt châu trong Thủ Lăng Khôi Giáp, lẩm bẩm: "Đi thôi, Thủ Mộ Nhân chắc đã đợi chúng ta từ lâu rồi." Thiên Cung có nguy hiểm, người đứng mũi chịu sào chính là Thủ Mộ Nhân.

Lần trước ở Hải Để Mộ hắn đã gọi anh đến Thiên Cung, chứng tỏ nguy hiểm hắn sắp trấn không nổi nữa.

Nếu không, chẳng việc gì hắn phải chạy đi tìm anh, còn thuận tiện giúp anh giải quyết rắc rối. "Đi." Chu Thánh khẽ hô một tiếng, dẫn Lưu Ly tiếp tục đi về phía trước.

Mà phía trước là một sơn cốc khổng lồ, khi Chu Thánh dẫn Lưu Ly bước vào, hàng ngàn hàng vạn đôi mắt xanh lục sáng lên, nhìn chằm chằm Chu Thánh và Lưu Ly. ...

Trên tuyến Tần Lĩnh Hoài Hà.

Chá Cô Tử và Trần Ngọc Dương ăn xong, chuẩn bị xuất phát. "Các lực sĩ, thu dọn đồ đạc, trước khi trời tối phải vào được mộ huyệt!

Đều dỡ hết cho ta!" Trần Ngọc Dương vung tay hét lớn.

Hàng chục lực sĩ Tá Lĩnh ở trần đồng thanh hô: "Rõ!" "Trong giới đạo mộ, lực sĩ phái Tá Lĩnh là đông nhất, vì sao tôi mới thấy có trăm người?" Chá Cô Tử hỏi.

Phái Tá Lĩnh trộm mộ kỹ xảo rất ít, dựa vào chính là sức người.

Bọn họ mỗi lần trộm mộ đều là vài trăm, thậm chí vài ngàn người cùng hành động.

Hơn nữa, lực sĩ Tá Lĩnh từ nhỏ đã rèn luyện thể chất, mỗi người đều có thể khiêng vác ngàn cân.

Có câu nói hình dung lực sĩ Tá Lĩnh: Tá Lĩnh lực sĩ xuất, sơn lĩnh diệc khả tá (Lực sĩ Tá Lĩnh ra quân, núi non cũng có thể dỡ bỏ). "Còn chưa đến lúc, đợi xác định mộ huyệt, lúc cần người, tôi chỉ cần một tín hiệu là có thể triệu tập tất cả huynh đệ Tá Lĩnh đến." Trần Ngọc Dương thản nhiên nói.

Hắn có là người, mấy trăm người đến lần này chỉ là để dò đường.

Đợi xác định cửa vào mộ huyệt, sẽ căn cứ độ lớn nhỏ của mộ huyệt mà gọi người qua. "Chá Cô Tử, anh phải xác định kỹ vị trí mắt mộ, tôi không muốn đám huynh đệ này của tôi vác vật nặng cả trăm cân chạy theo anh nửa ngày đâu." Trần Ngọc Dương nhắc nhở một câu.

Chá Cô Tử gật đầu, chỉ vào một chỗ trũng trên núi, nói: "Chính là chỗ đó, tôi chắc chắn." "Vậy đi!" Trần Ngọc Dương mở quạt xếp đang định dẫn người xuất phát thì Chá Cô Tử lại nói: "Trần Ngọc Dương, anh vẫn nên gọi hết huynh đệ của anh lại đây đi.

Mộ huyệt này không đơn giản." Chá Cô Tử thông qua vọng khí có thể nhìn ra, mộ huyệt phía trước rất bá đạo.

Nếu thực sự có mộ huyệt, đó sẽ là một ngôi mộ vô cùng bá đạo, cũng cực kỳ nguy hiểm. "Khu khu một cái mộ huyệt, có nguy hiểm nữa thì còn nguy hiểm bằng đế lăng sao?" Trần Ngọc Dương tỏ vẻ không quan tâm.

Chá Cô Tử trầm giọng nói: "Đế vương bất cảm táng, quỷ thần bất khả kinh.

Mộ phía trước rất bá đạo, anh hiểu ý tôi chứ?" Chá Cô Tử nhìn chằm chằm Trần Ngọc Dương. "Tôi nghe nói Vọng Khí Thuật sẽ căn

cứ vào độ lớn nhỏ của mộ huyệt mà phân màu sắc: xích, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím.

Phía trước là màu gì?" Trần Ngọc Dương hỏi một câu. "Màu đen." Chá Cô Tử không do dự nói.

Trần Ngọc Dương nhìn Chá Cô Tử, cuối cùng gật đầu.

Hắn không phải thằng ngu, cũng không phải kẻ không nghe khuyên bảo, hắn biết nguy hiểm thì sẽ không cắm đầu lao vào.

Chương 255

"Tam Nhãn." Trần Ngọc Dương hô một tiếng.

Một nam tử giữa trán xăm hình thiên nhãn đi tới. "Có." "Phát tín hiệu, triệu tập anh em!" "Môn chủ, phát tín hiệu gì?" "Màu đỏ, triệu tập tất cả huynh đệ!" Trần Ngọc Dương trầm ngâm nói.

Tam Nhãn nghe vậy trực tiếp ngây người.

Trong phái Tá Lĩnh, đạn tín hiệu triệu tập huynh đệ chia làm ba loại.

Loại thứ nhất màu trắng, chỉ là mộ tầm thường, tùy tiện đến trăm tám mươi người là đủ.

Loại thứ hai là màu vàng, đó là đế lăng, phải cần cả ngàn người đến mới xử lý được.

Loại cuối cùng màu đỏ, đại biểu ngôi mộ này vô cùng khó khăn cũng rất hung hiểm, yêu cầu lực sĩ Tá Lĩnh trong phạm vi năm cương vị phải mang theo tất cả công cụ chạy tới với tốc độ nhanh nhất. "Môn chủ, chúng ta còn chưa tìm thấy mộ huyệt mà đã phát tín hiệu đỏ, có vội quá không?" "Phát." Trần Ngọc Dương không do dự. "Vâng." Tam Nhãn lấy súng tín hiệu ra, bắn lên một viên đạn tín hiệu màu đỏ.

Khi tín hiệu phát ra, mười mấy người canh giữ dưới chân núi trong nháy mắt lấy điện thoại ra liên lạc. "Tín hiệu đỏ, tất cả mọi người chạy tới trong thời gian nhanh nhất!" ...

Thị trấn Khuất Nguyên, đài Khuất Cao.

Hoắc Ngọc Tiệp một mình đến đây, chuẩn bị đi tìm gia chủ nhà họ Khuất.

Tài xế taxi lái xe không nhịn được hỏi: "Vị cô nương này, từ xa lặn lội đến đài Khuất Cao là để tưởng niệm tiên tổ Khuất Nguyên sao?" "Không, tôi đến tìm gia chủ họ Khuất." Hoắc Ngọc Tiệp không do dự nói. "Lại tìm gia chủ?" Tài xế phảng phất nhớ ra lần trước mình chở một chàng trai trẻ cũng là đến tìm gia chủ.

Hơn nữa sau khi chàng trai đó đi, gia chủ còn hạ lệnh về sau cậu ta có đến nữa thì phải lấy lễ mà tiếp đãi. "Có người từng tìm gia chủ các ông sao?" "Đương nhiên, thời gian trước...

ừm, hình như hơn nửa tháng trước, có một chàng trai trẻ đến tìm gia chủ, khi đó gia chủ còn đích thân ra đón đấy." Tài xế nói thẳng.

Hoắc Ngọc Tiệp mở ảnh Chu Thánh trên điện thoại ra, hỏi: "Là anh ấy sao?" "Ái chà đúng đúng đúng, chính là cậu ta." Tài xế liên tục gật đầu, sau đó hỏi: "Cô và cậu ấy có quen nhau à?" "Ừm." Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu, sau đó lâm vào trầm tư.

Hơn nửa tháng trước, Thủ Lăng Nhân đã đi Kim Tự Tháp Ai Cập.

Mà Chu Thánh vào thời gian đó lại đến đài Khuất gia, là để làm gì?

Không đúng, đài Khuất gia thân là doanh nghiệp trong top 500 toàn cầu, chắc chắn có máy bay tư nhân.

Thủ Lăng Nhân nếu thực sự là anh ấy, không thể nào dựa vào năng lực của mình mà xuất ngoại.

Nếu là Khuất gia hộ tống anh ấy đi ra ngoài... "Tôi nói cho cô biết nhé, Khuất gia chúng tôi hơn trăm năm trước có một mạch bị phản bội tách ra ngoài, đã hại thê thảm người Khuất gia chúng tôi.

Chính là cậu nhóc này đã dẫn con trai gia chủ Khuất gia ra nước ngoài tìm lại danh dự đấy." Tài xế không nhịn được nói.

Việc này ở Khuất gia không phải là bí mật gì, dù sao Khuất gia trên dưới một lòng. "Quả nhiên." Lời của tài xế đã ấn chứng suy đoán

của Hoắc Ngọc Tiệp. "Vậy anh ấy hiện tại còn ở Khuất gia không?" "Không ở, đi lâu rồi." Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy, nhắm mắt lại trấn tĩnh.

Cô đến đây là nghe nói Chu Thánh treo chức vụ ở tập đoàn Khuất gia, lý do xin nghỉ cũng là đến đây đi làm.

Hiện tại xem ra là Khuất gia đang đánh yểm trợ cho Chu Thánh.

Mà Khuất gia hẳn cũng là gia tộc cấp dưới của Thủ Lăng Nhân.

Hoắc Ngọc Tiệp tuy không biết Tử Sĩ, nhưng đã tiếp xúc với quá nhiều Tử Sĩ.

Cô đoán Thủ Lăng Nhân có thuộc hạ riêng phân bố khắp cả nước, phối hợp với Thủ Lăng Nhân tiến hành thủ lăng. "Bác tài, không cần đến đài Khuất Cao nữa, tôi đến là để tìm anh ấy, đã anh ấy không có ở đó thì bác đưa tôi về sân bay đi." Hoắc Ngọc Tiệp mở miệng nói.

Cô vốn định đến Khuất gia tra xét kỹ càng, không ngờ nhanh như vậy đã biết điều mình muốn.

Vậy tiếp theo cũng không cần đến đài Khuất Cao nữa, trực tiếp đi tìm anh là được. "Được thôi." Tài xế quay đầu ở ngã tư phía trước, lại đưa Hoắc Ngọc Tiệp trở về.

Trên đường về, gia chủ Hoắc gia gửi cho Hoắc Ngọc Tiệp một tin nhắn mật. [Giới đạo mộ có biến, Mạc Kim Giáo Úy ẩn lui, Bàn Sơn Tá Lĩnh liên thủ thám hiểm Tần Lĩnh Hoài Hà, đồng thời phái Tá Lĩnh toàn lực xuất động.] [Tần Lĩnh Hoài Hà từ xưa đến nay là ranh giới phân chia gia tộc miền Nam và môn phái miền Bắc, nay bọn họ đến thám hiểm, Trương gia đại trương kỳ cổ phát ra lệnh triệu tập, triệu tập Cửu Môn hành động.] [Tất cả gia tộc Cửu Môn đều phải đến chân núi Tần Lĩnh tập hợp.] [Tần Lĩnh Hoài Hà hung hiểm dị thường, ý của ta là để dì nhỏ con đi, con về nhà.] Xem xong tin nhắn, Hoắc Ngọc

Tiệp bỗng nhiên hiểu ra Thủ Lăng Nhân xin nghỉ đi đâu rồi.

Bà nội gửi tin nhắn này tuy nói là bảo cô không được đi, nhưng thực ra cũng là hỏi ý kiến cô.

Nếu không thì trực tiếp không nói cho cô biết, bắt cô về nhà là được.

Dù sao cái gì cũng không biết thì đi kiểu gì?

Mà bà nội đã nói cho cô, chính là cho cô lựa chọn. [Con đi!

Nhất định phải đi!] Hoắc Ngọc Tiệp gửi một tin nhắn cho bà nội mình.

Hoắc gia chủ thấy thế trả lời: [Hiểu rồi, con đến sân bay gần Tần Lĩnh Hoài Hà trước, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho con.] [Chuyến đi này dị thường hung hiểm, thiết nhớ đừng mạo phạm, cũng đừng hành động đơn độc.] Hoắc Ngọc Tiệp nhìn tin nhắn, cất điện thoại.

Trực giác nói cho cô biết, Tần Lĩnh Hoài Hà nhất định không đơn giản.

Môn phái phương Bắc rất ít khi liên hợp hành động, mà gia tộc Cửu Môn phương Nam càng rất khó liên hợp lại.

Lần trước môn phái phương Bắc liên hợp trộm mộ đã là chuyện từ đời nào, mà gia tộc Cửu Môn phương Nam cùng xuất động là chuyện trăm năm trước.

Hơn nữa, môn phái phương Bắc và gia tộc phương Nam hiếm khi cùng thám hiểm một ngôi mộ, ai nấy đều có địa bàn riêng, sẽ không lấn sân.

Địa điểm thám hiểm lần này tuy là Tần Lĩnh Hoài Hà, nhưng trừ phi bên trong thực sự có thứ gì đó ghê gớm, nếu không Trương gia Cửu Môn sẽ không phát ra lệnh triệu tập.

Tá Lĩnh phương Bắc cũng sẽ không xuất động năm ngàn lực sĩ Tá Lĩnh.

Tất cả mọi chuyện dường như đều đang chứng minh, mộ huyệt trên Tần Lĩnh Hoài Hà không đơn giản. ...

Trong đốt gỗ.

Chu Thánh cũng không ngờ mình đi mãi đi mãi lại đi đến vách núi.

Trên vách núi chỉ có một cây cầu độc mộc thông qua bờ bên kia.

Mà bên dưới rất sâu, tuy không đến mức ngã chết nhưng khó bảo đảm bên dưới có thứ gì không sạch sẽ. "Cây cầu này có cũng như không, chúng ta trực tiếp bay qua là được." Lưu Ly che ô nói. "Không, không đơn giản như vậy." Trực giác mách bảo Chu Thánh, nguy hiểm ở đây không phải cây cầu độc mộc phía trước.

Anh cảm giác mình dường như bị mấy ngàn đôi mắt nhìn chằm chằm. "Ong ong ong..." Từng đôi mắt xanh lục u ám mở ra, phợp rợp trời đất, bao vây tầng tầng lớp lớp quanh Chu Thánh và Lưu Ly.

Mộ huyệt vốn tối tăm, âm lạnh cũng nương theo từng đôi mắt mở ra mà trở nên cực kỳ khủng bố.

Hơn nữa số lượng mắt này cực nhiều, thuộc loại nhìn một cái là khiến người ta tê da đầu. "Hít, đây là thứ gì vậy!" Lưu Ly có chút tê dại da đầu.

Cô tuy không mắc chứng sợ lỗ hay sợ những thứ chi chít, nhưng nhiều mắt nhìn mình như vậy vẫn thấy rất sợ.

Chu Thánh hai mắt hơi ngưng lại, nhìn kỹ thứ gần mình nhất.

Thứ đó to bằng bàn tay, toàn thân đen kịt, giống như con rết nhưng mắt rất to, hơn nữa thân thể rất mỏng. "Là Du Diên." Chu Thánh nhìn ra rồi.

Trong ký ức Thủ Lăng Nhân của anh có ghi chép về Du Diên.

Du Diên sinh ra trong cổ mộ dưới lòng đất, quanh năm không thấy ánh sáng, suốt ngày ngủ say, một khi thức tỉnh liền sẽ hút máu phân liệt bản thân, tiếp tục sinh ra Du Diên mới.

Vật tất yếu phải có khi thủ lăng!

Một con Du Diên có thể hút một phần tư lượng máu cơ thể người, mà Du Diên ở đây có hàng ngàn hàng vạn con.

Đồng thời do thân thể chúng dẹt, chúng có thể tùy thời dán lên người.

Chương 256

Xuyên qua khe hở hấp thụ trên da.

Chân của chúng đều là vũ khí hút máu lợi hại.

Chu Thánh vung kiếm Thái A, dùng ngọn lửa Thủ Lăng vẽ một đường hỏa tuyến trên mặt đất. "Chúng sợ lửa không?" Lưu Ly đột nhiên hỏi. "Không sợ." "Vậy anh vẽ đường lửa có tác dụng gì?" "Có thể thiêu chết chúng." Chu Thánh thản nhiên nói.

Thiên Cung không thuộc quyền quản lý của Thủ Lăng Nhân.

Nếu không thì Chu Thánh có thể trực tiếp thao túng đám Du Diên này.

Mà nơi này là địa bàn Thủ Mộ Nhân quản lý, Thủ Mộ Nhân không xuất hiện, lại mất đi khả năng khống chế Du Diên, chứng tỏ hiện tại hắn đang rất nguy hiểm.

Tần Lĩnh Hoài Hà.

Dưới chân núi.

Người của Cửu Môn theo phe cánh tụ tập dưới chân núi.

Người Trương gia, kẻ cầm đầu tay đeo vòng song hưởng, thần tình lạnh lùng, mặc quân trang.

Nhị gia, thì giống như hoa đán hát kịch, tướng mạo da trắng mặt đẹp, hơn nữa người của bọn họ đa số đều mang theo đạo cụ hát kịch.

Lão Tam Lý gia, cánh tay dài hơn chân, vũ khí phần lớn là gậy chống.

Lão Tứ Trần gia, thập phần hung hãn, giống như một đám côn đồ bạo loạn.

Lão Ngũ Ngô gia, mỗi người đều dắt một con chó, cầm đầu là giang bả tử đương kim của Ngô gia - Ngô Đại Bạch.

Lão Lục, thì chỉ có một người, lưng đeo một thanh cổ đao, lưng áo màu đen.

Lão Thất Hoắc gia, đều là nữ tử, người dẫn đầu là Hoắc Ngọc Tiệp, vẫn chưa tới.

Lão Bát Tề gia, đa số đều mặc đạo bào, khá tương tự với phái Bàn Sơn.

Phô trương nhất không ai qua được Lão Cửu Giải gia, cả trăm người toàn bộ mặc âu phục đen, đeo kính râm, che ô đen, giống như gián điệp thương mại vậy.

Trong Cửu Môn, Thượng Tam Môn làm quan, Bình Tam Môn làm giặc, Hạ Tam Môn làm thương nhân.

Nhưng đó chỉ là chuyện trăm năm trước.

Hiện tại Cửu Môn phát triển lớn mạnh, ai nấy đều có doanh nghiệp riêng.

Có điều chỉ cần Trương gia ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ tụ tập lại trong thời gian ngắn nhất, liên hợp trộm mộ.

Người dẫn đầu Trương gia là Trương Tân Sơn, đứng trên đầu xe, quét mắt nhìn mọi người.

Hai ngón tay hắn gõ nhẹ lên vòng tay, đợi người dẫn đầu Hoắc gia tới.

Bảy giờ tối, khi sắc trời hơi tối, Hoắc Ngọc Tiệp đã tới, đứng trước mặt mọi người Hoắc gia. "Người đã đến đông đủ, vậy tôi xin nói tóm tắt một chút vì sao lần này triệu tập mọi người." Trương Tân Sơn đưa mắt nhìn quanh, tiếp tục nói: "Tần Lĩnh Hoài Hà phân chia

môn phái đạo mộ và gia tộc đạo mộ, trong ngọn núi lớn này cũng có một ngôi mộ.

Nhưng ngôi mộ này không táng lịch đại đế vương, cũng không táng lịch đại danh nhân, nó táng Trường Sinh!

Năm xưa Phật Gia từng nói, mộ Tần Lĩnh Hoài Hà không được động vào, động một cái là dính dáng toàn thân, sẽ dẫn phát tai họa diệt thế.

Nhưng hiện tại, hai phái Bàn Sơn và Tá Lĩnh đã đi rồi." Nói đến đây, Trương Tân Sơn dừng lại, tiếp tục nói: "Lần thám hiểm này có ba điểm cần chú ý.

Thứ nhất, không được động vào bất kỳ cổ vật nào bên trong!

Thứ hai, Cửu Môn phải nghe theo hiệu lệnh, không được tự ý hành động.

Thứ ba, chúng ta đến đây không phải để trộm mộ, mà là để trấn áp!" Nói đến đây, Trương Tân Sơn giơ lệnh bài lên.

Trên lệnh bài viết bốn chữ lớn 'Cửu Môn Đề Đốc'.

Trương Tân Sơn bóp nát lệnh bài, trịnh trọng nói: "Lần trấn áp này kết thúc, Trương gia ta sẽ không còn hiệu triệu mọi người dưới danh nghĩa chủ nhân Cửu Môn Đề Đốc nữa.

Đồng thời, lần trộm mộ này có bất kỳ tổn thất nào, Trương gia ta một mình gánh vác!" Trương Tân Sơn lúc này biểu thái độ.

Hắn vứt bỏ thân phận chủ nhân Cửu Môn, điều động Cửu Môn đến trấn áp Trường Sinh.

Hơn nữa còn gánh vác mọi hậu quả.

Sau lần thám hiểm này, Cửu Môn sẽ không còn lấy Trương gia làm chủ, đồng thời có thể không cần tuân theo bất kỳ mệnh lệnh nào

của Trương gia.

Các nhà nhao nhao móc lệnh bài của mình ra nắm trong tay, những người dẫn đầu tụ lại một chỗ, ghép lệnh bài lại với nhau.

Mặt chính lệnh bài khắc tự hiệu và họ, mặt sau là bản đồ.

Nơi bản đồ chỉ, chính là Tần Lĩnh Hoài Hà. "Cho nên, Tần Lĩnh Hoài Hà chính là trạm cuối cùng của Cửu Môn chúng ta sao?" Giải Cửu gia cười nhạt nói một câu. "Vốn dĩ tôi không đồng ý điều kiện của Trương Tân Sơn, nhưng hắn đã bóp nát lệnh Cửu Môn Đề Đốc, vậy thì nghe lần cuối cùng đi." Trần Tứ gia lạnh nhạt nói. "Tôi đến là để truy tìm Thủ Lăng Nhân, không phải để trộm mộ." Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói.

Mọi người đều nhìn cô, Trương Tân Sơn mở miệng nói: "Thủ Lăng Nhân, Trương gia ta từng có ghi chép, trộm mộ nếu gặp Thủ Lăng Nhân thì lui!

Thủ Lăng Nhân bảo vệ không chỉ là An Lạc Cổ Lăng, họ cũng bảo vệ bí mật.

Nếu đấu với họ, tổn thất chỉ có chúng ta." Trương Tân Sơn chậm rãi nói.

Đây là châm ngôn Đại Phật Gia để lại. "Thủ Lăng Nhân, tôi lại muốn hội ngộ một chút." Trần Tứ gia cười đầy ẩn ý. "Tốt nhất đừng làm bừa." Trương Tân Sơn nhắc nhở một câu, sau đó nhảy lên đầu xe, hô: "Chỉnh trang hành lý, mười phút sau xuất phát." Nói xong, hắn từ trên xe nhảy xuống, gọi Hoắc Ngọc Tiệp một tiếng: "Hoắc đương gia, đi theo tôi một chuyến." Hoắc Ngọc Tiệp hơi cau mày, đi theo Trương Tân Sơn. "Chuyện gì?" "Cửu Môn chúng ta có nội gián của Thiên Tôn Hội." Trương Tân Sơn mở miệng nói.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy đồng tử co rụt lại, có chút khó tin,

nhưng rất nhanh cô lại hiểu ra.

Thiên Tôn Hội không chỗ nào không lọt, thẩm thấu vào Cửu Môn dường như cũng rất bình thường. "Lần tập hợp hành động này không chỉ là muốn trấn áp họa loạn Thiên Cung, càng là muốn tìm ra nội gián Cửu Môn.

Cô... hẳn là đã từng giao thiệp với người của Thiên Tôn Hội chứ?" Trương Tân Sơn nhìn chằm chằm Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu, cô từng giao thiệp với người Thiên Tôn Hội không chỉ một lần, thập phần rõ ràng sự khủng bố của Thiên Tôn Hội. "Lát nữa vào cổ mộ, cô giúp tôi chú ý một chút, nhà nào có dị thường thì báo cáo cho tôi bất cứ lúc nào." Trương Tân Sơn tiếp tục nói. "Ừm." Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu. "Chuyến đi Thiên Cung lần này vô cùng nguy hiểm, ngay cả tôi cũng không dám đảm bảo có thể sống sót đi ra.

Nói thật, Hoắc gia do cô dẫn đội là điều tôi vạn vạn không ngờ tới.

Có điều, khi biết cô đang truy tìm Thủ Lăng Nhân, tôi lại bỗng nhiên hiểu ra." Trương Tân Sơn cười nói.

Hoắc Ngọc Tiệp cúi đầu im lặng, cô đại khái đoán được Thủ Lăng Nhân là ai, chỉ là phải gặp mặt mới dám tin tưởng. "Lần thám hiểm này tôi chỉ có một điểm muốn dặn dò cô, thiết nhớ không được mạo phạm, ngoài ra bảo vệ tốt chính mình.

Tôi không biết Thiên Cung xảy ra loạn gì, nhưng tôi có thể cảm giác được, Thiên Cung sẽ là ngôi cổ mộ nguy hiểm nhất.

Nơi này táng không phải đế vương, mà là Trường Sinh.

Nhưng cô biết đấy, lịch sử có ai trường sinh chưa?" Hoắc Ngọc Tiệp lắc đầu, cô thật sự không biết. "A, tôi cũng không biết, đợi vào

đó sẽ biết." Trương Tân Sơn cười nói xong, nhảy lên đầu xe, quét mắt nhìn mọi người.

Năm xưa, Phó quan của Đại Phật Gia tiếp quản vị trí gia chủ Trương gia, trở thành chủ nhân Cửu Môn.

Khi Phó quan rời đi đã truyền vị trí lại cho hắn, đồng thời nói cho hắn một chuyện.

Thiên Tôn Hội đã thẩm thấu vào Cửu Môn, ông đã giết một nhóm nhưng vẫn còn một nhóm ẩn nấp sâu hơn.

Bảo hắn tìm cơ hội, giết sạch đám người Thiên Tôn Hội thẩm thấu vào Cửu Môn.

Nếu không sẽ sinh ra tai họa.

Trương Tân Sơn vì thế vẫn luôn âm thầm điều tra, nhưng Cửu Môn hiện tại trừ Hắc Bối Lão Lục là một mạch đơn truyền ra, bảy môn khác đều khai chi tán diệp, phát triển thành gia tộc doanh nghiệp.

Chương 257

Thực lực gia tộc to lớn, hắn không lộ ra dấu vết thì bạn căn bản không tìm được hắn là ai.

Trương Tân Sơn điều tra hơn hai mươi năm đều không có tiến triển.

Mãi đến khi biết Bàn Sơn Tá Lĩnh liên hợp trộm Thiên Cung, hắn mới nắm lấy cơ hội, chuẩn bị tiêu diệt người của Thiên Tôn Hội trong Thiên Cung.

Cho dù bản thân cũng sẽ hy sinh trong Thiên Cung.

Chính như Trần Tứ gia nói, lần này là lần hành động cuối cùng của Cửu Môn.

Bởi vì sau lần này, Cửu Môn sẽ thiếu mất vài môn.

Trương Tân Sơn vuốt lại suy nghĩ, nhìn thời gian, ngẩng đầu nói: "Xuất phát!" Thiên Cung, lối vào.

Chá Cô Tử nhìn cửa hang sâu hun hút, lại nhìn dòng nước chảy vào, trầm ngâm nói: "Bên dưới không thái bình." "Tam Nhãn, flycam dò đường." Trần Ngọc Dương hô một tiếng. "Được thôi." Tam Nhãn dùng máy tính điều khiển hai chiếc flycam bay xuống. "Thang rết chuẩn bị!" Trần Ngọc Dương lại hét lớn.

Lực sĩ Tá Lĩnh trong nháy mắt dựng thang rết hình trụ. "Mười mét, hai mươi mét, ba mươi mét..." Cùng với flycam không ngừng hạ xuống, thang rết cũng càng lúc càng dài.

Khi flycam lặn xuống hơn chín mươi mét mới miễn cưỡng chạm đất.

Đèn flycam bật mở, dưới sự điều khiển của Tam Nhãn, nó quan

sát bốn phía, chậm rãi tiến lên. "Hít ~" Trong ống kính, chi chít những con rắn đen giống như giòi bọ nhung nhúc, vô cùng rợn người.

Khi ống kính kéo gần, hàng chục con rắn đen giống như lò xo bật dậy, một miếng cắn nát flycam. "Bùm!" Tam Nhãn sợ đến run tay, ném luôn cả cái máy tính đi. "Không thể vào, không thể vào, quá nguy hiểm rồi, quá nguy hiểm rồi." Tam Nhãn liên tục lùi lại trên mặt đất, bị dọa sợ rồi.

Rắn dày đặc như vậy, nhìn một cái là tê da đầu.

Chá Cô Tử mặt đầy ngưng trọng, vừa rồi hắn cũng nhìn thấy.

Bên dưới hang động toàn là màu đen.

Cái này mà xuống thì chắc chắn chết không nghi ngờ. "Bốp." Trần Ngọc Dương đá Tam Nhãn ra một bên, bực bội nói: "Sợ cái gì?

Mấy con rắn thôi mà.

Hùng hoàng chuẩn bị!" Trần Ngọc Dương hét lớn một tiếng.

Hàng trăm lực sĩ Tá Lĩnh vác hùng hoàng đi tới.

Trần Ngọc Dương nhìn Chá Cô Tử, thản nhiên nói: "Phái Tá Lĩnh tôi trộm mộ tuy dựa vào đông người thế mạnh, nhưng điều này không có nghĩa là phái Tá Lĩnh tôi một chút năng lực cũng không có." Tam Nhãn chậm chạp đứng dậy, đi theo sau Trần Ngọc Dương. "Đổ hết hùng hoàng vào cho ta!" Trần Ngọc Dương đưa tay chỉ, hàng trăm cân hùng hoàng toàn bộ thuận theo miệng hang đổ vào trong hang động.

Bụi màu vàng nâu bay đầy trời, khiến độc trùng mãnh thú quanh Tần Lĩnh đều không dám tùy tiện đến gần. "Đại ca, phái Bàn Sơn chúng ta cũng có pháp bảo khắc chế mà." Đàn em bên trái Chá Cô Tử nói xong, từ trong cái hòm sau lưng lấy ra một con chim ưng chuẩn. "Ưng chuẩn của chúng ta chuyên môn ăn rắn, còn sợ rắn trong hang?" Chá Cô Tử nhìn hắn một cái, bực bội nói: "Tiểu Kim, cậu đánh giá

thấp ngoại vi Thiên Cung rồi.

Ưng chuẩn ăn rắn, nhưng rắn trong hang có hàng trăm hàng ngàn con, hơn nữa trong hang động, ưng chuẩn không bay lên được." Ưng chuẩn ăn rắn, ăn no căng bụng cũng chỉ ăn được ba năm con.

Nhưng bên trong đâu chỉ có ba năm con.

Đợi hùng hoàng đổ xuống được năm phút, Trần Ngọc Dương mới hô: "Tam Nhãn, flycam dò đường." "Môn chủ, tôi vừa rồi không cẩn thận đập hỏng máy tính điều khiển rồi..." Tam Nhãn cúi đầu nói. "Vậy cậu dẫn hai người xuống dò đường đi." Trần Ngọc Dương phe phẩy quạt nói. "Môn chủ, tôi..." "Môn quy điều thứ nhất của phái Tá Lĩnh: Khi hành động trộm mộ, mọi yêu cầu hợp lý của môn chủ, lực sĩ đều phải chấp hành, kẻ trái lệnh trục xuất khỏi Tá Lĩnh!" Trần Ngọc Dương niệm xong môn quy, nhìn về phía Tam Nhãn, nói: "Cậu thấy yêu cầu của tôi hợp lý không?" "Hợp lý, hợp lý." Tam Nhãn liên tục gật đầu, sau đó gọi hai đàn em đi theo mình xuống dưới.

Có điều người xuống trước vẫn là hắn.

Hắn cầm bộ đàm, nhìn đi nhìn lại Trần Ngọc Dương, trong ánh mắt tràn đầy sự chia ly không nỡ. "Xuống dò đường." Trần Ngọc Dương nói thẳng. "Vâng." Tam Nhãn đáp một tiếng, thuận theo thang rết bò xuống.

Trong cửa hang tối đen sâu thẳm vốn dĩ tràn ngập mùi hôi thối.

Nhưng do đổ vào lượng lớn hùng hoàng nên đã làm loãng bớt mùi hôi thối này.

Sau khi Tam Nhãn rơi xuống đất, hắn để hai người phía sau giơ đuốc đề phòng có rắn đến gần, còn mình cầm đèn pin cường lực chiếu rọi.

Rắn đen trong hang vì để tránh hùng hoàng nên đã sớm chạy vào

các ngã rẽ rồi.

Tam Nhãn tiến lên vài bước, nhìn ngó tứ phía, xác định không nguy hiểm mới nói vào bộ đàm: "Lão đại, an toàn, rắn chạy rồi." "Được." Trần Ngọc Dương đứng trên bờ quay đầu hô: "Lực sĩ, có thể phát tài hay không là xem lần này đây.

Dỡ thôi!

Hạ mộ ~" "Hú..." ...

Bên trong Thiên Cung.

Cùng với tiếng tù và Lưu Ly thổi vang, Chu Thánh thắp hương đàn, mượn sức Văn Vương. "Nơi đây có uốn lượn, thủy hỏa bất khả xâm; đặc hướng Văn Vương cầu, phong hỏa khai sinh lộ." Chu Thánh đặt hương đàn ở giữa mi tâm, truyền lệnh cho Văn Vương.

Hạt Phong Châu và Hỏa Châu trong Thủ Lăng Khôi Giáp bay ra, không cần anh thao túng, tự mình vận hành.

Cuồng phong cuốn đi chướng khí uốn lượn, liệt hỏa hóa thành con đường. "Đi." Chu Thánh dẫn Lưu Ly bước lên cầu độc mộc, nhanh chóng đi qua.

Chu Thánh bẻ gãy hương đàn thu lại, Phong Châu và Hỏa Châu quay về trong cơ thể anh. "Em không hiểu, rõ ràng anh có thể tự mình thao túng hạt châu, vì sao còn phải làm phép liên kết Thủ Lăng Cổ Lâu?" Lưu Ly nghĩ mãi không ra.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly, thản nhiên nói: "Có thể mượn dùng của công, việc gì phải dùng của mình?" Để Văn Vương giúp mình thao túng, anh có thể tránh tiêu hao cương khí.

Tu vi đạt tới Tông Sư tuy trữ lượng cương khí trong cơ thể rất nhiều, nhưng muốn khôi phục cũng rất khó.

Ở trong Thiên Cung, Chu Thánh không định lãng phí quá nhiều cương khí ở phía trước, như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc thám hiểm tiếp theo của anh. "Nghe có lý thật." Lưu Ly gật đầu cái hiểu cái không. [Đinh, chúc mừng ký chủ thông qua hang Du Diên, nhận được mười điểm tích phân.] Âm thanh lạnh lẽo của hệ thống vang lên trong đầu Chu Thánh. "Thiên Cung bắt đầu từ hang uốn lượn sao?" Chu Thánh thì thầm.

Lúc nãy anh ở bên ngoài, âm thanh hệ thống tịnh không vang lên.

Điều này chứng tỏ hệ thống căn bản không tính hang rắn và ngã rẽ bên ngoài là một phần của Thiên Cung. "Thiên Cung, xem ra thú vị hơn anh tưởng tượng." Chu Thánh nói đến đây, nhìn Lưu Ly. "Cảm nhận được chưa?" "Ừm." Lưu Ly gật đầu. "Đi." Chu Thánh dẫn Lưu Ly tiến vào trong sơn động, nhanh chóng đi về phía trước.

Chu Thánh cảm giác được sâu trong Thiên Cung truyền đến một tiếng gọi. [Mau tới!] ...

Bên ngoài Thiên Cung.

Tam Nhãn dẫn theo hai đàn em, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Mỗi bước đi đều phải dừng lại nhìn quanh, xác định an toàn rồi mới bước tiếp bước sau.

Khi hắn đi ra khỏi khu vực hùng hoàng bao phủ, nhiệt độ bốn phía giảm mạnh.

Một cỗ hàn ý từ lòng bàn chân dọc theo sống lưng xộc thẳng lên đỉnh đầu, khiến hắn toàn thân run rẩy. "A!" "A!" Phía sau truyền đến hai tiếng hét tê tâm liệt phế, khiến Tam Nhãn đi phía trước sợ đến mức liệt luôn. "ực!" Hắn nuốt nước miếng, yếu ớt cầm bộ đàm lên, khẽ gọi: "Môn chủ, nhớ bôi lưu... lên người...

Chương 258

Hít!

Xẹt xẹt xẹt..." "Alo alo?

Tam Nhãn, Tam Nhãn!" Trần Ngọc Dương còn chưa xuống nghe câu nói chưa hết trong bộ đàm, lớn tiếng gọi mấy câu nhưng đều không có bất kỳ hồi đáp nào. "Không ngoài dự đoán thì là xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi." Chá Cô Tử thản nhiên nói một câu.

Sắc mặt Trần Ngọc Dương có chút khó coi, hắn nhìn từng lực sĩ Bàn Sơn đi xuống, cầm bộ đàm nói: "Rơi xuống đất, vũ khí lên nòng, bôi bột hùng hoàng lên người!

Làm thịt lũ bò sát máu lạnh đó!" Trong núi Tần Lĩnh.

Trương Tân Sơn dẫn người Cửu Môn thuận theo con đường lực sĩ Tá Lĩnh khai mở thâm nhập vào trong.

Lần này Cửu Môn tập thể hành động, nhân số cũng có mấy trăm người, hơn nữa toàn bộ đều là tinh anh trong nghề trộm mộ.

Đợi bọn họ đi đến chỗ Trần Ngọc Dương bọn họ nghỉ ngơi trước đó thì trời đã tối hẳn. "Nghỉ ngơi nửa tiếng, đêm nay vào Thiên Cung." Trương Tân Sơn vung tay hô, mọi người ngồi xuống tại chỗ nghỉ ngơi.

Hoắc Ngọc Tiệp đi đến trước mặt Trương Tân Sơn, hỏi: "Chúng ta có thể trực tiếp vào Thiên Cung." "Hiện tại vào chỉ tổ nhanh chóng đụng độ Tá Lĩnh Bàn Sơn, để bọn họ đi thám thính trước một phen, giải quyết nguy hiểm ngoại vi cho cô." Trương Tân Sơn giải thích.

Thiên Cung nguy hiểm rất lớn, đi vào trước chỉ tổ đối mặt nguy hiểm.

Trương Tân Sơn không vội, hắn biết trong thời gian ngắn Bàn Sơn Tá Lĩnh khó mà đến được hạch tâm.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi trên một khúc gỗ, lấy máy tính ra, thả ong giám sát.

Ong giám sát vừa bay lên đã bị Trương Tân Sơn chộp lấy. "Môn chủ Tá Lĩnh Trần Ngọc Dương là cái radar, bên cạnh xuất hiện một con bọ hắn cũng có thể nhìn thấy, cô thả ong đi giám sát chỉ khiến hắn phát giác thôi." Trương Tân Sơn giải thích xong, trả ong giám sát lại cho Hoắc Ngọc Tiệp.

Môn chủ phái Tá Lĩnh rất có danh tiếng trong giới trộm mộ.

Không chỉ vì dưới tay hắn có năm ngàn anh em, càng là vì bản thân thực lực hắn rất mạnh, đầu óc cũng rất thông minh.

Xung quanh xuất hiện thứ gì hắn có thể nhìn thấy trong nháy mắt.

Tiến vào cổ mộ, hắn có thể thông qua hình ảnh, cấu tạo ra mô hình cổ mộ trong đầu, biết đi đường nào.

Hơn nữa, hắn có thể quản lý năm ngàn gã cơ bắp cuồn cuộn, nếu không có chút thủ đoạn và phách lực thì sao quản nổi? "Hoắc đương gia, đợi lần này trở về, cô học hỏi bà nội cô nhiều vào." Trương Tân Sơn nói xong, đi sang bên cạnh dặn dò thuộc hạ nhóm lửa nấu cơm.

Hoắc Ngọc Tiệp ngẩn người tại chỗ, nhìn về phía xa, lại quay đầu lại, nhắm mắt trầm tư. "Là bình thường mình nghĩ đơn giản rồi." Mọi người nhóm lửa nấu cơm tại chỗ, kiên nhẫn chờ đợi.

Lần hành động này toàn trình đều phải nghe Trương Tân Sơn chỉ huy, chuyện này đã nói rõ ở dưới chân núi rồi.

Trương Tân Sơn bảo nghỉ ngơi là nghỉ ngơi, hắn bảo hành động là hành động.

Trương Tân Sơn giờ phút này đứng trên một cái cây lớn, nhìn về hướng Thiên Cung, lẩm bẩm: "Người bảo vệ Thiên Cung, là tiên tổ sao?" ...

Bên ngoài Thiên Cung.

Sau khi lực sĩ Tá Lĩnh xuống hết, Trần Ngọc Dương mới từ từ xuống.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã bôi bột hùng hoàng lên người, tay cầm các loại vũ khí.

Còn có hai gã tráng hán cao hơn hai mét, mỗi người một khẩu Gatling.

Trần Ngọc Dương xuống xong, phe phẩy quạt đi trước.

Hai bên trái phải hắn đều có hai người cầm súng đi theo.

Vừa đi được vài bước, Trần Ngọc Dương liền mở miệng nói: "Bên phải phía trước, mặt đất.

Đoàng đoàng!

Bên trái phía trước, vách tường 1 mét.

Đoàng đoàng!" Trần Ngọc Dương mỗi khi nói ra một vị trí, hai người bên cạnh liền nổ súng bắn.

Phàm là chỗ bị súng bắn trúng đều có hai con rắn bị bắn chết.

Trần Ngọc Dương đi trước báo điểm, người bên cạnh và người phía sau hắn đều sẽ tấn công.

Đi một lúc, hắn nhìn thấy vết máu trên đất, còn có nửa cánh tay.

Trong tay còn nắm chặt cái bộ đàm tàn phá. "Lũ rắn chết tiệt, ăn cũng không ăn sạch sẽ." Trần Ngọc Dương thầm mắng một tiếng, bước qua cánh tay tiếp tục đi.

Phía trước là ngã rẽ.

Mỗi con đường đều không giống nhau, nhưng Trần Ngọc Dương lại tìm được con đường chính xác.

Trong rất nhiều cửa hang phía trước, có một cái không có rắn.

Không phải nói cửa hang không có rắn là an toàn, mà là trong cái hang đó nhất định ẩn giấu thứ còn nguy hiểm hơn, khiến rắn đen cũng không dám vào. "Cửa hang bên phải phía trước không có rắn, các cửa hang khác đều có, dùng lôi nổ chết bọn chúng cho tôi!" Trần Ngọc Dương đưa tay chỉ.

Phía sau hắn đi ra mấy chục người cầm lôi bộc phá tự chế, dưới sự yểm hộ của súng ống, đi đến bên cửa hang, ném bom hẹn giờ vào trong hố, sau đó gắn bom C4 lên vách tường cửa hang.

Sau khi bom được gắn xong, Trần Ngọc Dương không do dự ấn công tắc. "Bùm!

Bùm!

Bùm..." Vô số tiếng nổ lớn vang lên, trực tiếp làm sập cửa hang.

Ngay sau đó, bom hẹn giờ bên trong cũng nổ theo, máu đỏ thẫm thuận theo khe hở chảy ra. "Ăn của ta một người, ta diệt cả tộc ngươi." Trần Ngọc Dương chỉ vào mấy hang rắn nói.

Chá Cô Tử nhìn thần tình của Trần Ngọc Dương, nhắm mắt định thần, không nói gì. "Đi, tôi lại muốn xem xem Thiên Cung có nguy hiểm gì." Trần Ngọc Dương bộ dáng cà lơ phất phơ, đi về phía cửa hang duy nhất còn bảo tồn hoàn hảo.

Một chân bước vào, Trần Ngọc Dương lập tức cảm thấy toàn thân ớn lạnh, một cỗ hàn ý xộc thẳng lên tim.

Hắn phảng phất cảm giác được có hàng ngàn hàng vạn đôi mắt

đang nhìn chằm chằm mình, đang hút máu và tinh khí của mình.

Cảm giác khủng bố đó khiến người ta không nhịn được run rẩy.

Chá Cô Tử đi đến bên cạnh Trần Ngọc Dương, thản nhiên nói một câu: "Phía trước có nguy hiểm không?" Trần Ngọc Dương nặng nề gật đầu, nhìn Chá Cô Tử nói: "Còn nguy hiểm hơn tôi dự đoán." Hắn cảm tri được phía trước có rất nhiều mắt.

Không biết là thứ gì. "Nhị Ngưu, mặc khôi giáp lên trước dò đường." Trần Ngọc Dương hô một tiếng.

Một người cao hơn hai mét, dưới sự giúp đỡ của những người khác, khoác lên một lớp khôi giáp kim loại.

Khôi giáp kim loại bao bọc hắn kín mít, những chỗ cong như cổ, cổ tay, đầu gối dùng kim loại mềm.

Nhưng toàn thân hắn từ trên xuống dưới không có bất kỳ chỗ nào lộ ra ngoài.

Đây là khôi giáp chiến tranh của phái Tá Lĩnh, bình thường dùng để đánh huyết thi.

Nguy hiểm phía trước lớn thế nào Trần Ngọc Dương chưa từng thể hội, đành phải để Nhị Ngưu mặc khôi giáp lên trước xem sao.

Có khôi giáp, cho dù nguy hiểm phía trước rất lớn, hắn cũng có thể toàn thân trở ra.

Trần Ngọc Dương còn gắn camera lên vai và đầu Nhị Ngưu, tiện đi theo tầm mắt Nhị Ngưu mà quan sát. "Vào đi Nhị Ngưu, nếu nguy hiểm quá lớn, không cần quản gì cả, trực tiếp chạy về." Trần Ngọc Dương nói một câu. "Được." Nhị Ngưu vác một thanh Quan Công đao, đi vào trong hang động. "Keng keng keng..." Mỗi bước hắn đi đều để lại một dấu chân rất sâu trên mặt đất.

Khi hắn đi được hơn năm mươi bước, đi ra ngoài, phía trước từng đôi mắt xanh lục u ám sáng lên.

Trần Ngọc Dương thông qua màn hình nhìn những đôi mắt trong bóng tối, trực tiếp tê da đầu. "Nhị Ngưu, về đi." Trần Ngọc Dương hét lớn một tiếng.

Nhị Ngưu xoay người định đi, nhưng Du Diên trong khoảnh khắc đã bao phủ áp chế Nhị Ngưu.

Chương 259

Nhị Ngưu chém ra một đao, một mình đối phó Du Diên.

Khi ánh đèn chiếu đến Du Diên, Trần Ngọc Dương rốt cuộc hiểu được nguy hiểm mình cảm tri là gì. "Du Diên!" Trần Ngọc Dương nặng nề hô một tiếng, sau đó nói: "Nhị Ngưu, cậu về trước đi, đám Du Diên này không cản được cậu." Du Diên là sinh vật hút máu, chúng không chỗ nào không lọt.

Trần Ngọc Dương có chút may mắn, may mắn mình đã chuẩn bị vạn toàn, để Nhị Ngưu mặc khôi giáp đi vào.

Nếu không, một khi Du Diên bao phủ toàn thân, chỉ cần mười giây là có thể hút khô một người. "Được." Nhị Ngưu chạy nhanh về phía sau, nhưng một đôi mắt to như lồng đèn từ từ mở ra, nhìn thẳng vào Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu còn chưa chạy ra được đã bị nó quất một đuôi bay ra ngoài. "Du Diên Vương!" Trần Ngọc Dương kinh hãi. "Ầm ầm ầm..." Chu Thánh đang đi trong hang động bỗng nhiên cảm giác được phía sau truyền đến một trận rung chuyển.

Anh quay đầu nhìn lại, tuy không nhìn thấy gì nhưng anh có thể cảm giác được một cỗ khí thế rất cường đại phía sau đã thức tỉnh. "Du Diên Vương." Chu Thánh thì thầm một câu. "Tại sao lúc chúng ta đi, Du Diên Vương không xuất hiện?" Lưu Ly có chút khó hiểu. "Bởi vì chúng ta không giết Du Diên." Chu Thánh nói thẳng.

Phong Châu tuy nói cuốn đi không ít Du Diên, nhưng cũng chỉ là cuốn đi; còn Hỏa Châu mở đường, Du Diên tuy không sợ lửa nhưng cũng sẽ không lao đầu vào lửa.

Du Diên không chết, Du Diên Vương sẽ không xuất hiện.

Nếu Du Diên chết nhiều, máu của chúng sẽ gọi Du Diên Vương thức tỉnh.

Chu Thánh dừng bước nhìn vài giây rồi mới quay đầu đi tiếp.

Phía sau là bọn trộm mộ, chết hay không đối với Chu Thánh mà nói cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Anh cũng sẽ không ngốc nghếch quay lại cứu người.

Lưu Ly che ô đi theo bên cạnh Chu Thánh, thỉnh thoảng nhìn quanh bốn phía.

Khi đi ra khỏi hang động, Chu Thánh mới phát hiện nơi này là một cái hố sâu, anh và Lưu Ly đang ở dưới đáy hố.

Hố sâu rất lớn, trên vách tường bốn phía có không ít hang động.

Phía trước cũng không có đường, muốn ra ngoài chỉ có thể đạp lên cửa hang trên vách tường mà đi lên.

Chu Thánh và Lưu Ly nhìn nhau, Lưu Ly lấy ra Âm Dương Song Châu, hai hạt châu xoay quanh đầu ngón tay cô, sau đó Lưu Ly thao túng Âm Dương Song Châu, đưa mình và Chu Thánh bay lên.

Chu Thánh không giải phóng cương khí, anh muốn giữ lại cương khí để đối phó nguy hiểm trong hố sâu.

Nhiều hang động như vậy, không thể nào là đào ra cho người ta leo trèo.

Khi anh và Lưu Ly bay đến một phần ba, trong hố sâu truyền đến một trận tiếng kêu quỷ dị. "Cú cú cú..." Chu Thánh lại gần nhìn kỹ một chút, trong hang động có một khuôn mặt quỷ!

Khuôn mặt quỷ đó ba phần giống người, ba phần giống mèo, bốn phần giống quỷ.

Có một loại cảm giác quỷ dị không nói nên lời. "Cú cú cú..." Quái

vật mặt quỷ từ trong hang động bay ra, thân thể nó tương tự ưng chuẩn, nhưng mặt rất kỳ quái, hơn nữa tiếng kêu của chúng cũng rất khàn đục, rất rợn người.

Khiến người ta nghe mà có chút tê da đầu. "Cú cú cú..." Chúng bay đến giữa không trung lượn vòng rồi chọn bay lượn, chặn đường đi của Chu Thánh và Lưu Ly. "Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng (Cú Mặt Quỷ), ở đây nhiều quá!" Lưu Ly kinh hô thất thanh.

Chu Thánh cũng từ hệ thống hiểu được Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng này là gì.

Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng là một loại thú giữ mộ trong mộ huyệt.

Thông thường sống ở nơi âm u, khô ráo.

Chúng cái gì cũng ăn, cỏ cây, đá, thịt thối, thịt sống...

Đại bộ phận thời gian chúng đều ngủ say duy trì thể lực, nhưng rất dễ bị kinh động tỉnh lại, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, chúng đều sẽ tỉnh.

Hơn nữa quan trọng nhất là sức tấn công của chúng cực mạnh, hoàn toàn không thua kém huyết thi.

Nhưng độ khó nuôi dưỡng Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng cũng rất lớn.

Bởi vì bạn cần dùng lượng lớn thịt người chết thối rữa để đút cho nó, còn phải cắt da mặt xuống để tạo hình cho chúng.

Đợi tạo hình xong, thả mười mấy con cùng nhau vào trong lồng dưới đất, để chúng tàn sát lẫn nhau, con thắng mới được coi là Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng, kẻ thua sẽ biến thành thức ăn.

Mộ huyệt bình thường có một hai con là có thể đối phó trộm mộ.

Mà nơi này, toàn bộ đều là chúng. "Thiên Cung này rốt cuộc nuôi dưỡng bao nhiêu thứ vậy!" Lưu Ly cũng chấn kinh.

Mấy ngàn con rắn ở ngoài cùng, thứ hai là hàng ngàn hàng vạn Du Diên, còn có Du Diên Vương.

Hiện tại lại là chi chít Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng, mỗi một con Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng này đều sánh ngang huyết thi.

Có thể nói là khắc tinh của trộm mộ.

Cho dù là Tông Sư, nhìn thấy cảnh này cũng phải tê da đầu, khó mà đối phó. "Cú cú cú..." Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng kêu hai tiếng, trực tiếp từ trên không trung bổ nhào xuống.

Khi chúng há mồm, chiếc răng nanh đỏ tươi kia phiếm hàn quang nhàn nhạt.

Lưu Ly chuyển động ngón tay, hạt châu đen trắng nhanh chóng bay ra xoay tròn cấp tốc, hóa thành một cái Âm Dương Lưỡng Nghi, chặn đứng sự tấn công của Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng.

Chu Thánh điểm một ngón tay, Thủy Châu bay ra, dưới sự thao túng một tay của Chu Thánh, Thủy Châu huyễn hóa thành một con rồng nước.

Anh và Lưu Ly ở ngay trong lòng rồng nước.

Âm Dương Lưỡng Nghi mở đường, rồng nước cấp tốc bổ nhào.

Những con Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng tấn công từ hai bên lao vào trong nước liền mất đi khả năng bay lượn, rơi thẳng xuống đất. "Ong..." Rồng nước bay ra khỏi hố sâu, Chu Thánh và Lưu Ly đáp xuống đất bình ổn.

Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng trong hố sâu không dám bay ra khỏi hố, kêu gọi vài tiếng ở biên giới rồi lại rơi xuống.

Chu Thánh đáp xuống đất, phóng mắt nhìn.

Phía trước là một con đường rất dài, cuối con đường có một cánh

cổng thanh đồng rất lớn.

Cổng thanh đồng ẩn trong sương mù núi non, như ẩn như hiện.

Mà con đường phía trước, không cần nghĩ cũng biết rất nguy hiểm. [Đinh, chúc mừng ký chủ vượt qua hố Quỷ Kiểm, nhận được 20 điểm tích phân.] Cùng với tiếng hệ thống vang lên, Chu Thánh hít sâu một hơi bình ổn tâm thái, thuận thế nắm tay Lưu Ly. "Đi." ...

Bên cầu độc mộc vách núi.

Nhị Ngưu vừa đứng dậy, vung đao chém về phía Du Diên Vương. "Nhị Ngưu, về đi!" Trần Ngọc Dương hét lớn một tiếng. "Lão đại, em làm chết nó!" Nhị Ngưu nói xong giật phăng bộ đàm xuống, vung đao chém về phía Du Diên Vương.

Du Diên Vương nhẹ nhàng di chuyển đã tránh được đòn tấn công của Nhị Ngưu, khi Nhị Ngưu còn chưa kịp xoay người, nó đã cắn một cái vào vai Nhị Ngưu. "Rắc!" Răng nanh kiên cố của Du Diên Vương trực tiếp cắn xuyên qua bộ khôi giáp nặng mấy chục cân trên người Nhị Ngưu, cắm phập vào trong máu thịt. "Xoạt!" Thân thể Nhị Ngưu trực tiếp bị xé rách, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế khiến hắn gào thét không ngừng. "A!!!" Tiếng thảm thiết của hắn vang vọng khắp ngoại vi Thiên Cung.

Ở bên ngoài, Trần Ngọc Dương nắm chặt nắm đấm, nghiến chặt hàm răng, gân xanh trên trán nổi lên. "Hỏa Pháo Nhi!" Trần Ngọc Dương hô một tiếng.

Một thiếu niên gầy yếu vác hỏa pháo đi ra.

Chương 260

Hỏa pháo này là tự chế, lực sát thương rất mạnh. "Bắn chết Du Diên Vương!" Trần Ngọc Dương lạnh lùng nói. "Được thôi!" Hỏa Pháo Nhi vác hỏa pháo, dưới sự hộ tống của hai người, đạp vào hang động phía trước, đi thẳng vào trong. "Lưới gai sắt chuẩn bị!" Trần Ngọc Dương lại hạ lệnh.

Mười mấy người sau lưng hắn từ trong ba lô lấy ra lưới từ sắt, nhanh chóng đan vào nhau, biến thành tấm lưới lớn hơn 10x10. "Hành động!" Trần Ngọc Dương lạnh lùng hạ đạt mệnh lệnh.

Lực sĩ Tá Lĩnh cầm lưới sắt nhanh chóng đến gần.

Trong hang động phía trước.

Khi Hỏa Pháo Nhi vác hỏa pháo tự chế đi ra, dưới sự chiếu rọi của những đôi mắt xanh lục u ám, cậu ta nhìn thấy thảm trạng của Nhị Ngưu.

Cả người Nhị Ngưu bị xé nát, nhưng khôi giáp vẫn bao bọc lấy hắn.

Du Diên Vương đang không ngừng dùng răng nhọn cắn đứt lớp khôi giáp bên ngoài của Nhị Ngưu, từng chút từng chút phá vỡ phòng ngự của Nhị Ngưu.

Mà Nhị Ngưu còn chưa chết, nhưng hắn hiện tại còn khó chịu hơn cả chết.

Hỏa Pháo Nhi nhìn Du Diên Vương khổng lồ, vác hỏa pháo lên oanh kích. "Uỳnh!" Một phát đạn pháo oanh kích, trực tiếp nổ bay Du Diên Vương ra ngoài, Du Diên Vương lăn mười mấy vòng trên đất mới từ từ dừng lại. "Grào..." Du Diên Vương gầm lên giận dữ một

tiếng, tất cả Du Diên trong nháy mắt bạo động.

"Xoẹt xoẹt xoẹt..." Hàng chục người cầm lưới sắt lao ra ngoài.

Tấm lưới sắt khổng lồ bao trùm lấy không ít Du Diên, những gai nhọn trên lưới trực tiếp cắt đứt cơ thể chúng.

Tuy nhiên, Du Diên từ bốn phương tám hướng ùa tới, có những con cuộn tròn người lại, luồn qua khe hở của lưới sắt.

Trên mặt đất, Du Diên cũng duỗi thẳng cơ thể, men theo hài cốt mà bò lên từ từ.

Trên không trung, dưới mặt đất, trong các khe hở, đâu đâu cũng thấy chúng.

Hỏa Pháo nhìn đám Du Diên đang bao vây mình, châm điếu thuốc, vác khẩu pháo nhắm thẳng vào Du Diên Vương.

Cậu ta rít sâu một hơi thuốc, rồi hét lớn: "Lão đại, nhớ mang tôi về nhé!" Nói xong, cậu ta dùng điếu thuốc châm ngòi nổ.

"Đùng!" Một phát đạn pháo bắn ra, trực tiếp đánh bay Du Diên Vương ở cách đó không xa thêm lần nữa.

Nhưng ngay lập tức, đám Du Diên dày đặc bao vây lấy Hỏa Pháo.

Cậu ta vừa định mở miệng hét lên thì đã có con Du Diên chui tọt vào miệng, cắn nát cổ họng.

Cậu ta chết trong kinh hoàng, chết trong sự giằng xé của bầy Du Diên.

"Hỏa Pháo!" Trần Ngọc Dương nghe thấy tiếng của Hỏa Pháo, biết cậu ta đã gặp chuyện chẳng lành.

"Tất cả xông lên, giết sạch lũ Du Diên cho tôi!" Trần Ngọc Dương trực tiếp hạ lệnh.

“Trần huynh, đừng kích động, chúng ta hiện tại vẫn chưa...” Chá Cô Tử chưa nói hết câu đã bị Trần Ngọc Dương mắng té tát: “Cút!

Đồ phế vật vô dụng!

Mang tiếng là phái Bàn Sơn có nhiều biện pháp, từ lúc vào đến giờ, các ngươi đóng góp được cái gì?” Chá Cô Tử lắc đầu nói: “Hắc Xà và Du Diên đều thuộc về những tồn tại bất khả kháng, đối mặt với chúng thì kỹ xảo nào cũng vô dụng.” “Thế thì các ngươi chính là phế vật!” Trần Ngọc Dương mắng một câu, sau đó tổ chức nhân thủ, sát nhập vào trong.

“Du Diên có nhiều hơn nữa thì đã sao, chỗ này tôi có năm ngàn người, mỗi người một cái cũng đủ đè chết chúng!” “Tất cả nghe cho rõ đây, giết chết một con Du Diên, thưởng một ngàn tệ.” Trần Ngọc Dương lại ra lệnh.

“Làm!” Năm ngàn lực sĩ đứng dậy hét lớn, hỏa tốc xông vào.

Hàng ngàn hàng vạn con Du Diên tuy nhiều, nhưng người của Tá Lĩnh lực sĩ cũng không ít.

Huống hồ, mỗi người trong tay đều cầm vũ khí.

Người đeo tay gấu sắt, người cầm vợt lưới, còn có người cầm đại đao chém giết.

Du Diên dù nhiều cũng khó mà chống lại cả ngàn người vây công.

Chá Cô Tử đứng tại chỗ, nhìn sang đàn em bên cạnh, nói: “Thả Địa Giáp Thú ra, để nó vào giúp một tay.” “Đại ca, Địa Giáp Thú của chúng ta dùng để mở đường, bảo nó đi cắn Du Diên, thế chẳng phải dùng đại bác bắn muỗi sao.” Tên đàn em mặt đầy vẻ không tình nguyện.

“Bảo cậu thả thì cứ thả, Du Diên không dễ giải quyết như vậy đâu.” Chá Cô Tử nói.

“Được rồi.” Tên đàn em lầm bầm một câu, bỏ ba lô xuống, từ dưới đáy ba lô lôi ra một con Địa Giáp Thú.

Con Địa Giáp Thú này tương tự như tê tê, chỉ có điều vảy trên người nó màu đen và phần đầu rất sắc bén.

Chúng không ăn kiến mà ăn thịt, hơn nữa thường được dùng để đào hang động.

“Đi đi, Địa Giáp Thú.” Tên đàn em điều khiển con vật, xuyên qua hang động sang phía đối diện, giúp đỡ lực sĩ Tá Lĩnh đối phó Du Diên.

Địa Giáp Thú vừa ra ngoài, cái lưỡi dài cuốn một vòng, trực tiếp nuốt chửng Du Diên.

Du Diên cũng không thể xuyên thủng lớp vảy của Địa Giáp Thú, không làm gì được nó.

Trận chiến đầy khói lửa này không biết kéo dài bao lâu, cho đến khi những con mắt màu lục dần biến mất.

Còn con Du Diên Vương khổng lồ kia, vốn còn một hơi thở, cũng đã bị xé nát thành năm bảy mảnh.

Trần Ngọc Dương nghe thấy động tĩnh kết thúc mới bước vào.

“Thương vong thế nào?” Trần Ngọc Dương hỏi.

“Tổn thất 459 anh em, 322 người bị thương ở các mức độ khác nhau.” Một người phụ nữ trong nhóm Tá Lĩnh lực sĩ cầm cuốn sổ nhỏ báo cáo.

Trần Ngọc Dương nhắm mắt định thần lại, chậm rãi mở miệng: “Bắc cầu, qua đường.” “Lần này, phải dọn sạch cái Thiên Cung này cho tôi!” Chuyến đi này nếu không có thu hoạch gì, tổn thất của hắn sẽ rất lớn.

Tuy nói lực sĩ phái Tá Lĩnh trước khi hành động đều ký sinh tử

trạng, nếu chết trong cổ mộ, Trần Ngọc Dương sẽ phát tiền tuất tối thiểu một triệu tệ.

Nếu không có hậu duệ thì càng đơn giản hơn.

Năm ngàn anh em sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho, đảm bảo ở dưới suối vàng không bị bắt nạt.

Hơn nữa, họ còn tận tâm thiêu thành tro cốt, chôn cất trong lăng viên tử tế.

Như vậy đảm bảo sẽ không có trộm mộ nào nhòm ngó.

Trần Ngọc Dương tính sơ qua, lần này bản thân ít nhất phải tốn bảy, tám trăm triệu tệ.

Đây mới chỉ là tiền tuất, còn chưa tính các hao tổn khác.

"Đi." Trần Ngọc Dương hạ lệnh tiếp tục tiến lên.

"Trần Ngọc Dương, ông có từng nghĩ, nếu lần này thất bại thì ông tính sao?" Chá Cô Tử đuổi theo Trần Ngọc Dương hỏi.

Trần Ngọc Dương trầm mặc hồi lâu rồi nói: "Thất bại thì tôi khuynh gia bại sản, trắng tay đi làm ăn mày, còn ông..." "Tôi thì khó nói lắm." Chá Cô Tử lắc đầu.

Nếu thất bại, nhẹ thì tu dưỡng một thời gian, nặng thì phái Bàn Sơn biến mất khỏi giang hồ.

Khi Trần Ngọc Dương triệu tập năm ngàn lực sĩ Tá Lĩnh, thực ra hắn đã nghĩ đến hậu quả.

Xuất động hơn năm ngàn người, mỗi người phải trả một vạn, chết một người thêm một triệu.

Lần này nếu không có thu hoạch gì, hắn sẽ gánh khoản nợ khổng lồ.

Nhưng hắn muốn đánh cược lần này, đánh cược vị cao nhân chỉ điểm sau lưng sẽ đến giúp đỡ.

“Môn chủ, cầu bắc xong rồi.” Lực sĩ Tá Lĩnh chạy về báo.

“Vậy thì, xuất phát.” Trần Ngọc Dương phe phẩy cái quạt, sải bước đi về phía trước.

Chá Cô Tử cùng ba người khác theo sát phía sau, sau cùng là đoàn quân Tá Lĩnh. ...

Bên ngoài hang động.

Người của Cửu Môn nghỉ ngơi nửa tiếng, dưới sự dẫn đường của Trương Tân Sơn, mọi người rất nhanh đã đến cửa hang.

Thang rết ở cửa hang vẫn còn đó, có thể men theo thang mà leo xuống.

Trương Tân Sơn quay đầu nhìn lại, nhân lúc mọi người không chú ý, hắn ném xuống một cái máy nghe lén màu đen.

“Đi.” Trương Tân Sơn trực tiếp nhảy xuống hố, khi sắp chạm đất, hắn rút ra một thanh cổ đao cắm vào vách tường, từ từ trượt xuống.

Tiếp theo là Lão Nhị, Lão Nhị cầm gậy nhảy xuống, mười mấy người sau lưng theo sát, khi rơi xuống họ dùng gậy chống vào vách tường để hãm tốc độ.

Chương 261

Lão Tam Lý Quải Trượng (Lý Gậy Nạng) thì dùng một tay bám vào vách tường tụt xuống.

Người trong Cửu Môn, ai nấy đều có bản lĩnh riêng.

Trừ Lão Ngũ và Lão Cửu là leo thang rết xuống, những người khác đều dùng bản lĩnh của mình.

Mọi người vừa đáp xuống đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

"Người chết cũng không ít đâu, xem ra Thiên Cung này rất nguy hiểm." Ngô Đại Bạch ôm con chó nhỏ màu trắng, cười nhạt nói.

Mũi ông ta rất thính, nhưng nuôi chó là tập tục truyền lại từ Cẩu Ngũ Gia.

"Nếu không nguy hiểm, Phật Gia cũng sẽ không dùng đến Triệu Tập Lệnh." Lý Quải Trượng thản nhiên nói.

"Dưới đất có hùng hoàng, chỗ này chắc chắn có rắn." Giải Cửu Gia ngồi xổm xuống đất nghiên cứu một lát.

"Nguy hiểm ở đây cơ bản đều bị Bàn Sơn và Tá Lĩnh giải quyết rồi, chúng ta cứ giữ khoảng cách nhất định với họ là được." Trương Tân Sơn bình thản nói.

Năm ngàn lực sĩ Tá Lĩnh mở đường, nguy hiểm lớn đến đâu họ cũng giải quyết hết.

Đoàn người tiếp tục tiến lên. ...

Dưới chân núi Tần Lĩnh.

Một đám người áo đen tụ tập lại, mỗi người đều xách một cái vali

đen.

“Bàn Sơn Tá Lĩnh, Tân Cửu Môn...

Ha ha...

Đều mở đường cho ta đi.” ...

Trên con đường dài.

Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly đi đến bên đường.

Bên vệ đường có một tấm biển báo cũ nát, trên đó viết tên con đường này. 【Đường Hoàng Tuyền】 Dưới cái tên còn có một câu khẩu hiệu. 【Bước lên đường này, mãi không quay đầu】 Nhìn thấy cảnh này, Chu Thánh xem xét lại con đường trước mắt.

Con đường phía trước tuy thẳng tắp nhưng mặt đường có màu vàng nâu, trông khá quỷ dị.

Hai bên đường không hề có cỏ dại, chỉ có xương trắng.

Cứ cách một mét, hai bên đường Hoàng Tuyền lại có lồng đèn, trên lồng đèn viết những ký tự kỳ quái.

“Đi.” Chu Thánh vừa đặt chân lên đường Hoàng Tuyền, đèn đường hai bên lập tức bùng cháy.

Ngọn lửa ma trơi u ám cháy lên, những ký tự kia vặn vẹo thành từng gương mặt quỷ dữ được giải phóng ra.

Trong hoàn cảnh tối tăm tuyệt đối, chút ánh sáng ma trơi này lại trở nên chói mắt lạ thường.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi tiếp, cứ đi qua một cái lồng đèn là nó lại tự động bùng cháy.

“Chúng ta không thể bay thẳng qua sao?” Lưu Ly mở miệng hỏi.

“Em thử xem.” Chu Thánh nói.

Lưu Ly thử điều khiển cương khí, lại phát hiện cương khí của mình bị đình trệ, không còn lưu chuyển, hoàn toàn không thể sai khiến.

"Chuyện gì thế này?" Lưu Ly kinh hãi nhìn Chu Thánh.

Mất đi cương khí, cô không thể điều khiển được các hạt châu đen trắng.

"Đây là đường Hoàng Tuyền." Chu Thánh nói thẳng.

"Có một loại đất gọi là Hoàng Thổ, Hoàng Thổ có thể hạn chế sự lưu chuyển của cương khí, cộng thêm từ trường ở đây ảnh hưởng, khiến cương khí hoàn toàn ngưng trệ." Đây chính là đường Hoàng Tuyền.

Dù ngươi có bản lĩnh thông thiên, bước lên đường Hoàng Tuyền cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi bộ.

Bước lên đường Hoàng Tuyền, trọn đời chớ quay đầu.

Chu Thánh cũng không thể vận dụng cương khí, ngọn lửa Thủ Lăng trên giáp của hắn cũng đã ngừng cháy.

"Mất cương khí rồi, gặp nguy hiểm thì làm sao?" Lưu Ly không nhịn được hỏi.

"Đi thôi." Chu Thánh chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Hắn dẫn Lưu Ly đi bộ bình thường trên đường Hoàng Tuyền, thời khắc cảnh giác xung quanh đề phòng bất trắc.

Lửa ma trong lồng đèn càng lúc càng nhiều, từng đoàn lửa xanh lục lơ lửng giữa không trung như những khuôn mặt quỷ, nhìn chằm chằm vào Chu Thánh và Lưu Ly đang tiến bước.

Từ trường bị lửa ma nhiễu loạn, che mắt Chu Thánh và Lưu Ly.

Chu Thánh không biết rằng, hắn cảm giác mình đang tiến lên, nhưng thực ra chưa đi được trăm mét, vẫn đang giậm chân tại chỗ.

Lửa ma đã bao trùm lấy họ hoàn toàn. ...

Dưới hố sâu.

Trần Ngọc Dương dùng đèn pin cường lực chiếu vào vách tường phía trước, thấy có quái vật mặt quỷ, liền không đi ra.

"Rắc rối to rồi." Trần Ngọc Dương nhíu mày.

Nguy hiểm phía trước còn lớn hơn.

"Thứ gì vậy?" Tên đàn em bên cạnh Chá Cô Tử hỏi.

"Cú mặt quỷ." Trần Ngọc Dương trầm giọng nói.

Chá Cô Tử nghe vậy lập tức hiểu ra.

Cú mặt quỷ không dễ đối phó.

"Hầy, chỉ là mấy con cú mèo thôi mà, tôi bắn ba mũi tên là chết ngay." Đàn em của Chá Cô Tử nói.

"Vậy nếu là vài ngàn con thì sao?" Trần Ngọc Dương nhìn hắn.

Hắn nhìn lại vài chục mũi tên trong túi của mình, im lặng.

Cú mặt quỷ là thiên địch của trộm mộ.

Nó không chỉ bay được trong bóng tối mà lực tấn công còn rất mạnh, rất giỏi đánh lén.

Bình thường gặp hai ba con đã khó đối phó.

Mà trước mắt, mỗi mặt tường đều có hàng trăm lỗ hổng, trong mỗi lỗ hổng đều có cú mặt quỷ.

Có thể tưởng tượng phía trước có bao nhiêu con.

"Tranh thủ lúc chưa kinh động đến chúng, phải nghĩ cách giải quyết." Một thủ hạ của Trần Ngọc Dương nói.

"Không, chúng đã tỉnh rồi, chỉ là không dám vào đây thôi." Chá Cô

Tử nói.

Họ đang ở trong hang động, hang động khá hẹp hòi, bất lợi cho việc bay lượn nên cú mặt quỷ mới chưa vào.

Nhưng một khi ra ngoài sẽ lập tức bị chúng tấn công.

"Hay là dùng lửa đốt?" "Dùng đạn bắn tôi thấy cũng được, Tá Lĩnh lực sĩ chẳng phải có súng Gatling sao?" Hai tên đàn em của Chá Cô Tử lần lượt đưa ra ý kiến.

"Đốt không chết đâu, cú mặt quỷ biết bay, còn dùng đạn bắn, bắn dưới đất thì được chứ bắn lên trời thì khó lắm." Chá Cô Tử nói xong nhìn sang Trần Ngọc Dương.

Trần Ngọc Dương phe phẩy quạt, không khách khí nói: "Phái Bàn Sơn các người chẳng lẽ không có chút bản lĩnh nào sao?" "Ai bảo phái Bàn Sơn chúng tôi không có bản lĩnh, chúng tôi chỉ là... chỉ là... chỉ là không đối phó nổi nhiều cú mặt quỷ thế này thôi." Đàn em Chá Cô Tử cãi cố.

"Hừ." Trần Ngọc Dương cười khẩy, không kìm được nói: "Nếu Mạc Kim Hiệu Úy ở đây, họ tuyệt đối có cách giải quyết." "Họ cũng chỉ có ba người, giải quyết kiểu gì?" "Được rồi Tiểu Chu." Chá Cô Tử gọi giật tên đàn em lại, nói: "Ba người Mạc Kim Hiệu Úy quả thực có bản lĩnh nhất định, điều này không thể phủ nhận." "Chúng ta cũng đâu có yếu." Tiểu Chu lầm bầm.

"Muốn vượt qua chỗ này, tuy có độ khó nhất định nhưng cũng qua được." Chá Cô Tử tiếp tục nói.

"Nói xem, cách của ông là gì." Trần Ngọc Dương nhàn nhạt hỏi.

"Tôi có Long Hương Tán, mùi vị của Long Hương Tán có sức hấp dẫn rất mạnh với động vật, một khi hít vào cơ thể, trong vòng một tiếng đồng hồ sẽ hoàn toàn không thể cử động.

Chương 262

Tôi có thể đốt Long Hương Tán khiến lũ cú mặt quỷ tạm thời bất động.” Chá Cô Tử vừa nói vừa lấy ra một cái bình nhỏ.

Long Hương Tán là loại thuốc quan trọng để bắt giữ động vật của phái Bàn Sơn, hiệu quả rất mạnh.

“Chai bé tí thế này, có đủ không?” Trần Ngọc Dương không khỏi nghi ngờ.

“Đủ rồi.” Chá Cô Tử mở nắp bình, đổ Long Hương Tán ra cửa hang rồi châm lửa.

“Tiểu Chu, quạt khói.” Tiểu Chu lấy ra một cái quạt tròn, quạt khói Long Hương Tán bay vào trong hố sâu.

“Lục Cô, qua giúp một tay đi.” Trần Ngọc Dương nói với cô gái phía sau.

Lục Cô giao sổ sách cho người khác, cầm quạt của Trần Ngọc Dương qua giúp quạt khói.

Cô là người của phái Tá Lĩnh, cũng là thư ký của Trần Ngọc Dương.

Theo làn khói lượn lờ bốc lên, từng con cú mặt quỷ nhắm mắt lại.

Long Hương Tán cháy hơn mười phút mới hết.

Chá Cô Tử bịt mũi miệng, nín thở đi vào, từ hông rút ra móc câu ném lên.

Móc câu bám vào vị trí lưng chừng, sau đó hắn kéo dây leo lên.

Trần Ngọc Dương thấy cú mặt quỷ không bay ra liền hét lớn: “Thang rết chuẩn bị.” Thủ hạ của hắn lấy thang rết từ trong ba lô ra,

nhanh chóng lắp ráp.

“Hầu Tử.” Trần Ngọc Dương lại gọi.

Một người dáng vóc thấp bé, cánh tay đặc biệt dài, tướng mạo gầy gò bước ra.

Hắn gãi gãi tai rồi nắm lấy thang rết vừa dựng, men theo vách hang nhanh chóng leo lên.

“Yểm hộ Hầu Tử.” Theo lệnh của Trần Ngọc Dương, hai người cầm súng bắn tỉa đứng ra.

Hầu Tử leo bằng một tay, tốc độ còn nhanh hơn cả Chá Cô Tử.

Khi hắn sắp leo đến tầng trên cùng, tiếng kêu khàn đặc vang lên.

“Cú...

Cú...

Cú!” Những con cú mặt quỷ ở tầng cao nhất bay ra tấn công Hầu Tử.

Hầu Tử liên tục né tránh trên vách hố, tiếp tục hướng lên trên.

“Hầu Tử, quay lại!” Trần Ngọc Dương hét lớn.

“Đoàng đoàng...” Hai tay súng bắn tỉa bên cạnh hắn liên tục nhả đạn, tuy bắn hạ không ít cú mặt quỷ nhưng vẫn còn rất nhiều con đang tấn công Hầu Tử.

Hầu Tử nhảy phắt lên đỉnh, bám vào mép vực.

Nhưng, một con cú mặt quỷ từ phía sau lao tới, cắn chặt vào cổ hắn.

“Hầu Tử!” Trần Ngọc Dương thất thanh hét lên.

Hầu Tử khó khăn quay đầu nhìn xuống Trần Ngọc Dương, vừa định mở miệng thì đầu đã lìa khỏi cổ.

“Bộp!” Rơi xuống vỡ nát.

Trần Ngọc Dương nắm chặt nắm đấm, túm lấy cổ áo Tiểu Chu.

“Đây là Long Hương Tán của phái Bàn Sơn các người đấy hả?!” “Phế vật!

Phái Bàn Sơn đúng là đồ phế vật!” Trần Ngọc Dương không kìm được mắng lớn.

Tiểu Chu vốn định cãi lại nhưng nhìn thấy đám lực sĩ Tá Lĩnh đang phẫn nộ, không dám ho he, chỉ dám nhìn về phía Chá Cô Tử.

Hầu Tử là một trong mười hai đường chủ của phái Tá Lĩnh - Đường chủ Hầu Đường.

Phái Tá Lĩnh hơn năm ngàn người, chỉ dựa vào một mình Trần Ngọc Dương thì quản không xuể.

Dưới trướng hắn có mười hai đường, mỗi đường khẩu có hơn bốn trăm người.

Trong đó lại chia nhỏ thành đại đội trưởng và tiểu đội trưởng.

Chá Cô Tử bất đắc dĩ tụt xuống khỏi dây thừng, đi đến trước mặt Trần Ngọc Dương, gỡ tay hắn ra khỏi cổ áo Tiểu Chu.

“Long Hương Tán của tôi quả thực có tác dụng, nhưng cái hố này quá cao, tầng cú mặt quỷ trên cùng không ngửi thấy mùi thuốc.

Đây là việc tôi không lường trước được.” Chá Cô Tử nói đến câu cuối, giọng điệu mềm xuống.

“Phế vật.” Trần Ngọc Dương chửi thẳng mặt.

“Ông đường đường là môn chủ phái Bàn Sơn mà tốc độ leo trèo còn không bằng một đường chủ của phái Tá Lĩnh tôi.” Chá Cô Tử không nói gì, quả thực là không bằng.

Nếu mà bằng thì người xui xẻo đã là ông ta rồi.

“Tôi cho ông ba phút, bắn hạ mười mấy con cú mặt quỷ trên kia xuống, bắn không được thì tôi cũng không cần phái Bàn Sơn các người nữa.” Trần Ngọc Dương ra tối hậu thư, sau đó ngồi xuống ghế.

Lục Cô đi đến bên cạnh, quạt mát cho hắn hạ hỏa.

Chá Cô Tử đi đến bên cạnh Tiểu Chu, giằng lấy cây cung, rút ba mũi tên từ túi tên ra.

Ông ta hít sâu một hơi, giương cung lắp tên, dùng ba giây để ngắm.

“Vút vút vút...” Ba mũi tên sắc bén cùng lúc bắn ra, trúng phóc ba con cú mặt quỷ.

Sau đó ông ta lại tiếp tục, cứ ba mũi tên một lần bắn.

Không một phát nào trượt.

Khi hơn mười con cú mặt quỷ bị bắn hạ toàn bộ, ông ta ném cây cung trả lại cho Tiểu Chu, nhìn Trần Ngọc Dương.

“Giờ thì được rồi chứ?” Trần Ngọc Dương cho ba phút, ông ta chỉ dùng một phút.

Đây không chỉ là khoe kỹ năng mà còn là chứng minh thực lực.

“Lên thang rết!” Trần Ngọc Dương hô một tiếng, lực sĩ Tá Lĩnh lúc này mới bắt đầu leo lên.

“Giết sạch lũ cú mặt quỷ cho tôi, báo thù cho Hầu Tử!” Trần Ngọc Dương lại nói.

“Không cần thiết phải thế chứ?” Chá Cô Tử không kìm được nói.

Nếu cú mặt quỷ bị tiêu diệt hết thì lớp bảo vệ bên ngoài Thiên Cung cũng mất.

Trần Ngọc Dương lạnh lùng liếc nhìn ông ta: "Ông muốn lúc quay về lại bị cú mặt quỷ tấn công à?" Chá Cô Tử im lặng, bám dây thừng leo lên.

Trần Ngọc Dương để lại ký hiệu trên mặt đất.

Hắn tiêu diệt cú mặt quỷ không phải để chuẩn bị cho đường về, mà là để mở đường cho cao nhân phía sau.

Vị cao nhân hắn kết giao đã nói, lần này đến Thiên Cung chỉ có lãi chứ không lỗ, cho dù năm ngàn người chết hết, Trần Ngọc Dương hắn cũng không chịu bất kỳ thiệt hại nào.

Hơn nữa, họ còn chuyển cho Trần Ngọc Dương vài trăm triệu làm tiền đặt cọc cho hành động lần này, dùng để lo tiền tuất.

Cho nên Trần Ngọc Dương mới dám triệu tập năm ngàn anh em, dám dùng vũ lực mở đường.

Hắn không sợ thua, thua thì cùng lắm hắn trắng tay, nhưng có thể làm lại từ đầu.

Anh em chết hắn phẫn nộ, hắn đau lòng, nhưng hắn không sợ.

Đồng thời hắn cũng che giấu rất kỹ, không nói cho nhóm Chá Cô Tử biết việc mình đi trước chỉ là dò đường.

Cho nên suốt dọc đường đi, hễ gặp nguy hiểm hắn đều dọn dẹp sạch sẽ.

Bất kể là rắn đen hay Du Diên.

Trần Ngọc Dương hít sâu một hơi, nhìn lực sĩ Tá Lĩnh đang liên tục leo lên.

Cứ lên một tầng, họ lại diệt sát cú mặt quỷ ở tầng đó, hiệu suất rất cao.

"Chết hết rồi, khó nuôi lại lắm đấy." Trần Ngọc Dương lẩm bẩm

một câu, men theo thang rết tiếp tục leo lên. ...

Phía sau, trong động rắn.

Trương Tân Sơn nhìn hang động phía trước, mười mấy cửa hang đã bị lấp, chỉ còn lại một cái vẫn thông.

Mà trong mười mấy cửa hang bị lấp kia đều có máu tươi rỉ ra, hiển nhiên bên trong đều rất nguy hiểm.

Chương 263

“Thú vị đấy.” Trương Tân Sơn nhàn nhạt nói.

Giải quyết hết mọi nguy hiểm, cũng để lại con đường chính xác.

Điều này khiến những người đến sau chẳng tốn chút sức lực nào, cứ thế đi qua.

“Kể ra cũng hời cho chúng ta.” Ngô Đại Bạch ôm chú chó nhỏ cười nói.

“Bàn Sơn Tá Lĩnh cũng thú vị thật, còn cố ý chừa đường lại.” Tề Bát Gia không nhịn được nói. *Không, đường không phải để lại cho chúng ta, mà là cho Thiên Tôn Hội...* Trương Tân Sơn thầm nghĩ trong lòng, nhìn sang Hoắc Ngọc Tiệp.

Từ lúc vào đến giờ, cô ta chưa nói câu nào.

“Đi thôi, đã mở đường sẵn rồi thì đừng phụ ý tốt của họ.” Trương Tân Sơn nói xong, đi đầu tiên vào trong.

Mọi người trong Cửu Môn lần lượt theo sau theo thứ tự.

Đi cuối cùng là Giải Gia.

Khi mọi người ra khỏi hang động, Trương Tân Sơn nhìn những xác chết vẫn còn hơi ấm, trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống.

“Nghỉ ngơi tại chỗ nửa tiếng.” “Tại sao?” Có người khó hiểu hỏi.

“Xác chết vẫn còn nóng.” Trương Tân Sơn nói.

Mọi người: ??? ...

Trên đường Hoàng Tuyền.

Chu Thánh đi được một đoạn thì dừng bước.

“Lưu Ly, em có đếm xem chúng ta đi qua bao nhiêu cột đèn đường chưa?” Chu Thánh nhìn Lưu Ly hỏi.

“Chưa ạ.” Lưu Ly lắc đầu.

“Anh đếm rồi.

Chúng ta đã đi qua năm trăm cái đèn đường, nhưng em quay lại nhìn xem, chúng ta thực tế đi được bao nhiêu cái.” Lưu Ly quay đầu lại đếm, đếm đến chín mươi chín thì dừng lại.

“Cái này...” “Chúng ta đang đi lòng vòng?” Lưu Ly đột nhiên phản ứng lại.

“Không, chúng ta đang giậm chân tại chỗ.” Chu Thánh thản nhiên nói.

“Nhưng em cảm giác chúng ta vẫn luôn tiến lên mà.” Lưu Ly vẫn cảm thấy mình đang đi.

“Giống như máy chạy bộ vậy.” Chu Thánh nhìn thấu vấn đề.

Tuy vẫn bước đi nhưng thực chất là ở yên một chỗ.

Từ trường nơi này làm rối loạn nhận thức và não bộ, khiến người ta không phân biệt được rốt cuộc là đang đi hay đang giậm chân tại chỗ.

“Bay cũng không bay nổi, chạy cũng không chạy được, chúng ta phải đi thế nào đây.” Lưu Ly nản chí, dựa vào người Chu Thánh.

“Em còn biến thành mèo được không?” “Được đát.” Lưu Ly đáp một câu, quả quyết biến thành mèo đứng trên vai Chu Thánh.

“Meo, em quên mất, em còn có thể biến thành mèo mà, đi bộ mỏi chân nãy giờ.” Lưu Ly ngây ngô nói.

“Em giúp anh đếm đèn đường, đếm đến chín mươi chín thì đếm lại từ một, đếm bốn lần như thế xong thì đếm thẳng đến một trăm.”

Chu Thánh nói với Lưu Ly.

“Ok ạ!” Lưu Ly đứng trên vai hắn, nhìn đèn đường ven đường.

Chu Thánh hít sâu một hơi, sau đó chạy thật nhanh.

Từ trường làm rối loạn não bộ, vậy thì chạy thật nhanh để cơ thể sản sinh dopamine.

Dopamine sẽ khiến não bộ hưng phấn, có thể kháng lại ảnh hưởng của từ trường.

Còn để Lưu Ly biến thành mèo là vì động vật ít chịu ảnh hưởng hơn.

Khi cô đếm đến một trăm, chứng tỏ đã thoát ra được.

Ngay khi Chu Thánh cúi người chuẩn bị chạy, quỷ hỏa xung quanh bùng cháy dữ dội, che khuất đèn đường.

“Vù vù vù...” Lửa xanh hừng hực che lấp đèn đường.

Chúng vốn chỉ là đốm lửa ma trơi, nay hóa thành biển lửa bao phủ.

“Cái... cái này em đếm kiểu gì?” Lưu Ly nhìn mà ngớ người, thế này là làm khó mèo quá rồi.

“Đếm bước chân của anh cũng được.” Chu Thánh nói.

“Được rồi!” Chu Thánh khom lưng, sau đó lao vụt đi.

Lưu Ly nhìn chằm chằm vào bước chân của Chu Thánh, mỗi bước hắn chạy, cô đều đếm thầm.

Khi cô lặp lại việc đếm vài lần, đến lần cuối cùng, cô đếm thẳng đến một trăm.

“99, 100!” Chu Thánh bước một bước, thành công thoát khỏi ảnh hưởng của từ trường.

“Cuối cùng cũng qua rồi.” Chu Thánh thở phào nhẹ nhõm.

Quỷ hỏa ở ngay sau lưng, còn trước mặt họ đã không còn gì nữa.

"Nha hô, không hổ là bổn tiểu thư, quá lợi hại." Lưu Ly đắc ý.

"Hê hê, còn tưởng các người không qua được chứ." "Hai chúng ta đợi các người lâu lắm rồi." Phía trước vang lên hai tiếng cười lạnh lẽo.

Nụ cười của Chu Thánh dần đông cứng, nhìn hai cái bóng đen trắng phía trước dần huyễn hóa thành hình người.

Hai kẻ đó, một kẻ da trắng như tuyết, dáng người cao gầy, cầm gậy khốc tang, đầu đội mũ cao viết dòng chữ đen: "Nhất Kiến Sinh Tài".

Kẻ còn lại da đen nhẻm như bôi than, dáng người thấp bé, cầm xích câu hồn, trên mũ đen viết chữ trắng: "Thiên Hạ Thái Bình".

Hai kẻ đó chính là Hắc Bạch Vô Thường.

Chu Thánh không nhịn được chửi thầm trong bụng.

Không phải là Thiên Cung sao?

Có đường Hoàng Tuyền đã đủ vô lý rồi, còn có cả Hắc Bạch Vô Thường?

Đùa nhau à?

Bạch Vô Thường mặt đầy ý cười, còn Hắc Vô Thường thì vẻ mặt nghiêm túc.

Chu Thánh định thần, sắp xếp lại suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn hai người họ, lấy ra lệnh bài Thủ Lăng Nhân của mình.

"Nhận lời mời của Thủ Mộ Nhân, đến trấn thủ Thiên Cung!" Chu Thánh cao giọng nói.

Hai kẻ này đã biết nói chuyện, chứng tỏ có ý thức.

Nơi này là địa bàn của Thủ Mộ Nhân, họ chắc sẽ nghe theo Thủ Mộ Nhân.

"Lên đường Hoàng Tuyền, cho dù ngươi là Diêm Vương gia cũng phải đi với hai ta một chuyến, hê hê." Bạch Vô Thường cười nói.

"Thủ Mộ Nhân?

Chúng ta chẳng quen biết Thủ Mộ Nhân nào cả!" Hắc Vô Thường nghiêm mặt nói.

Chu Thánh nheo mắt nhìn họ, hỏi: "Nơi này không phải Thiên Cung?" "Thiên Cung à, sau cánh cửa kia mới là Thiên Cung, đây là Hoàng Tuyền." Bạch Vô Thường giơ tay chỉ cánh cửa thanh đồng khổng lồ.

Sau cửa thanh đồng là Thiên Cung, trước cửa thanh đồng là Hoàng Tuyền.

Nghĩa là: Muốn vào Thiên Cung, trước tiên phải xuống Hoàng Tuyền.

Thủ Mộ Nhân trấn thủ là Thiên Cung, nhưng Hoàng Tuyền không thuộc quyền quản lý của ông ta.

Nhưng ông ta đã vượt qua Hoàng Tuyền nên có thể tự do đi lại trong đó.

"Hoàng Tuyền, ai quản?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Đường Hoàng Tuyền, ta và Hắc Vô Thường..." "Thất gia, hà tất phí lời?

Trực tiếp bắt đi!" Hắc Vô Thường cắt ngang lời Bạch Vô Thường, cầm xích câu hồn tiến lại gần Chu Thánh.

Hắn muốn xuyên qua xương tỳ bà của Chu Thánh, bắt hắn đi.

Chương 264

“Lão Bát, hiếm khi có người đến, chúng ta phải trò chuyện cho vui chứ.” Bạch Vô Thường miệng nói vậy nhưng chân cũng đang tiến lại gần Chu Thánh.

“Phong, Lâm, Hỏa, Sơn!” Chu Thánh hô mỗi một chữ là lại có một hạt châu bay ra.

“Đường Hoàng Tuyền, dù ngươi có bản lĩnh thông thiên cũng đừng hòng phản kháng!” Hắc Vô Thường vung xích đánh tới.

“Ta lấy danh nghĩa Người Gác Lăng, hiệu lệnh Cổ Lâu Thủ Lăng, cho ta mượn lực!” Chu Thánh nói xong, một làn khói hương từ người hắn tỏa ra.

Thổ Châu hóa thành tảng đá lớn chắn trước mặt Chu Thánh.

Lửa Thủ Lăng bùng cháy, quấn quanh Hắc Vô Thường.

Gió thổi lửa cháy, dưới sự trợ giúp của gió, lửa Thủ Lăng lan rộng, bao trùm lấy Hắc Bạch Vô Thường.

Mộc Châu hóa thành dây leo, treo ngược Hắc Bạch Vô Thường đang bốc cháy lên.

Chu Thánh vẫy tay, tảng đá lớn hóa thành bàn trượt.

Chu Thánh đứng trên bàn trượt, trượt đi, giống như ngồi trên băng chuyền vậy.

“Ủa, anh có thể mượn lực từ Cổ Lâu Thủ Lăng, sao vừa rồi không dùng?” Lưu Ly có chút khó hiểu.

“Vì mỗi mạch chỉ có thể tiếp dẫn một lần.” Chu Thánh nói.

Dùng rồi thì không mượn được nữa.

Phong Lâm Hỏa Sơn Kim Thủy Lôi, tổng cộng có bảy cơ hội.

Đối phó Hắc Bạch Vô Thường đã dùng mất bốn cái, còn Kim Thủy Lôi chưa dùng.

"Hừm...

Vậy lúc chúng ta mới vào, chẳng phải anh cũng thắp hương khấn vái mượn gió lửa sao?" Lưu Ly nhớ lúc đi qua động ngoằn ngoèo Chu Thánh đã mượn lực.

"Đó là tìm Văn Vương mượn, đối tượng mượn khác nhau." Chu Thánh giải thích.

Lần trước mượn lực là thắp hương khấn vái Văn Vương.

Lần này là mượn bảy mạch Thủ Lăng Nhân.

Mượn Văn Vương khá phiền phức, cần tế tự.

Mượn bảy mạch Thủ Lăng Nhân đơn giản hơn nhiều, chỉ cần phát tín hiệu nói một tiếng là được.

"Vậy không thể tiếp tục mượn Văn Vương sao?" "Văn Vương là vua, ngài có thể cho em mượn một lần, không thể lần nào cũng cho mượn." Chu Thánh vừa dứt lời, phía sau đã truyền đến tiếng cười lạnh: "Hê hê hê hê, có chút thủ đoạn đấy, đã bị phong ấn cương khí rồi mà còn mượn được lực." Chu Thánh không quay đầu lại mà cực tốc tiến về phía trước.

Hắn biết Phong, Lâm, Hỏa không khống chế được quá lâu.

Hỏa Châu và Phong Châu đã bay về, chỉ còn Mộc Châu vẫn đang quấn lấy Hắc Bạch Vô Thường.

"Hắc Bạch Vô Cực, Ác Quỷ Nhập Ngục!" "Lạc Nhập Hoàng Tuyền, Giai Thính Ngô Lệnh!" "Âm Nhân Thượng Lộ, Dương Nhân Dĩ Thệ!" Theo câu khẩu quyết, Hắc Bạch Vô Thường hóa thành bóng

đen khổng lồ, dần dần lan tràn tới.

"Lưu Ly, Âm Dương Châu!" Chu Thánh hô một tiếng.

"Meo." Lưu Ly kêu lên, Âm Dương Châu từ trong cơ thể cô bay ra.

Chu Thánh dùng Bạch Châu định trụ bóng đen, dùng Hắc Châu định trụ bóng trắng.

Mộc Châu bay trở về, Chu Thánh để lại hai viên Hắc Bạch Châu rồi trực tiếp rời đi.

Hắc Bạch Vô Thường hóa thành cái bóng bị Âm Dương Châu ghim chặt, nhất thời không đuổi theo được.

Nếu không phải vì cương khí bị phong ấn, Chu Thánh đã trực tiếp dung hợp Hắc Bạch Vô Thường vào trong Âm Dương Châu, biến thành của mình.

Không có Hắc Bạch Vô Thường quấy rối, an toàn hơn rất nhiều.

Nhưng đi được một đoạn, phía trước đột nhiên xuất hiện một cây cầu.

Bên cầu còn có một bà lão đang nấu canh. ...

Bên ngoài hố sâu.

Hơn bốn ngàn lực sĩ Tá Lĩnh toàn bộ đã leo lên miệng hố.

Họ không vội xuất phát mà đứng chờ tại chỗ.

Trần Ngọc Dương lên đến nơi, nhận lấy ống nhòm quan sát kỹ con đường phía trước.

Trước mặt chỉ có một con đường đất vàng, cuối đường là cánh cửa thanh đồng.

Đường đất trông rất dài, khoảng một ngàn mét.

Hai bên là vực sâu hun hút.

“Đại Thử, Tam Hổ, Tứ Thỏ, Ngũ Long, bốn người các cậu một hàng, sau lưng mỗi người dẫn theo hai người đi trước mở đường.” “Lục Cô, Mã Thất Gia, Dương Bát, Thập Kê, bốn người các cậu đi sau tôi và phái Bàn Sơn.” “Bốn người một hàng, vai kề vai mà đi.” Trần Ngọc Dương nhanh chóng đưa ra sắp xếp.

Đường đất phía trước rất hẹp, tối đa chỉ chứa được bốn năm người đi hàng ngang.

Trần Ngọc Dương sắp xếp bốn người một nhóm để tiện hành động.

“Đi.” Mọi người bước lên đường Hoàng Tuyền, trong những chiếc đèn đường xung quanh, quỷ hỏa bùng lên trong nháy mắt, từng khuôn mặt quỷ ngưng thị nhìn đám người vừa bước lên.

Trần Ngọc Dương bước lên, nhìn đèn đường hai bên, nói thẳng: “Dỡ bỏ hết cho tôi!” ...

Động Du Diên.

Nghỉ ngơi hơn nửa tiếng, Trương Tân Sơn nhìn máu tươi đã dần đông lại.

Hơi ấm từ xác chết cũng đã tan đi không ít.

“Đi, cũng đến lúc xuất phát rồi.” Trương Tân Sơn đứng dậy nói.

“Đi đi dừng dừng, rốt cuộc chúng ta đến đây làm gì?

Chẳng có chút kích thích nào cả.” Trần Tứ Gia không nhịn được nói.

Trương Tân Sơn quay đầu nhìn chằm chằm Trần Tứ Gia, nói thẳng: “Chúng ta đến đây trộm mộ, không phải đến tìm cái chết, có người mở đường cho chúng ta rồi, cứ đi theo là được.” Nói xong, hắn

không thèm để ý đến Trần Tứ Gia nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Trong Cửu Môn, Tứ Gia là kẻ bá đạo và kiêu ngạo nhất, mấy gia tộc khác cũng đều không ưa Tứ Gia.

"Trần Tứ, cứ đi theo là được rồi, nếu không Cửu Môn có thể bớt đi một môn đấy." Lý Quải Trượng thản nhiên nói.

Trong Cửu Môn, thế hệ trước có ân oán.

Lý Tam Gia và Trần Tứ Gia quan hệ tệ nhất, ai cũng muốn giết chết đối phương.

"Cũng tốt thôi, Tam Gia không còn, Trần gia tôi có thể trở thành Thượng Tam Môn." Trần Tứ cười khẩy.

"Đủ rồi, Thiên Cung còn chưa đến, tôi không hy vọng các người lại gây mâu thuẫn." Trương Tân Sơn quát lớn ngăn cản hai bên.

Lý Quải Trượng và Trần Tứ im lặng, nhưng ánh mắt nhìn nhau đều rất bất thiện.

Muốn giết một người, ánh mắt là không giấu được.

Trương Tân Sơn cũng biết hai nhà như nước với lửa, nhưng để lôi nội gián của Thiên Tôn Hội ra, hắn buộc phải gọi cả hai nhà cùng hành động.

"Chậc chậc, mùi máu phía trước nồng hơn rồi." Ngô Đại Bạch đột nhiên nói.

"Phía trước chết không ít người." "Không, không phải mùi máu người." Ngô Đại Bạch lắc đầu.

"Quản nó là cái gì, qua xem là biết." Hắc Bối Lão Lục nói khẽ, men theo cầu độc mộc đi qua.

Hai bên cầu độc mộc đều đã được bắc cầu phụ, thuận tiện cho người đi sau.

Trương Tân Sơn nói với thủ hạ: "Đợi chúng ta qua xong thì phá cầu." "Rõ." Sau khi mọi người qua cầu, người của Trương gia trực tiếp phá hủy toàn bộ cầu, kể cả cầu độc mộc.

"Phá cầu, thế này có cần thiết không?" Trần Tứ không nhịn được nói.

Trương Tân Sơn nhìn hắn, cười nói: "Rất cần thiết." Nói xong, Trương Tân Sơn âm thầm ghi nhớ Trần Tứ vào sổ đen.

Đoàn người tiếp tục đi, đến được hố sâu.

Vừa vào trong, họ đã thấy dưới đáy hố chất đầy xác cú mặt quỷ.

Máu tươi từ trong hố chảy ra lênh láng.

"Ra tay tàn độc thật." Giải Cửu Gia thốt lên.

"Chỉ là một đám súc sinh lắm lông thôi mà." Nhị Gia thản nhiên nói.

Chương 265

“Cú mặt quỷ, chậc chậc, thứ này thực lực không yếu đâu.” Cẩu Ngũ Gia đi qua, đá lật một con.

“Toàn bộ bị tiêu diệt hết, đây là mở đường cho chúng ta sao.” Hoắc Ngọc Tiệp thản nhiên nói: “Có lẽ, cũng không phải mở đường cho chúng ta.” Câu này vừa thốt ra, mọi người rơi vào trầm mặc.

“Phía sau chúng ta, chẳng lẽ còn có người?” Tề Bát Gia không nhịn được nói.

Khi ông ta nói ra câu này, không khí càng thêm lạnh lẽo.

Trộm mộ sợ nhất không phải bị đồng đội chôn sống, mà là bị bao vây trước sau.

Bị chôn sống còn có hy vọng đào thoát; bị bao vây trước sau thì chỉ có nước chờ chết.

“Cửu Môn cùng hành động, ai đến thì kẻ đó chết, không cần lo lắng.” Trương Tân Sơn nói một câu, nhìn sang thang rết.

“Ngay cả thang rết cũng để lại, đỡ cho chúng ta phải tự mình leo lên.” Trương Tân Sơn cười một tiếng, leo lên đầu tiên.

Cửu Môn nối đuôi theo sau.

Khi Trương Tân Sơn leo lên, nhìn thấy lực sĩ Tá Lĩnh vẫn còn trên đường Hoàng Tuyền.

Tuy nhiên, họ lên đường Hoàng Tuyền, vừa đi chưa được bao lâu đã biến mất.

Lên bao nhiêu biến mất bấy nhiêu.

Đợi họ biến mất hết, Trương Tân Sơn mới nhảy lên.

“Con đường này có vấn đề.” Nhị Gia nhìn đường Hoàng Tuyền phía trước nói.

Mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Nhị Gia, ai mà chẳng thấy đường có vấn đề, nhưng vấn đề là giải quyết thế nào?

Phía trước chỉ có một con đường để đi, hào sâu hai bên đều có hài cốt.

Mà bên cạnh hài cốt chính là vách núi dựng đứng.

Chỉ có thể đi con đường đó. ...

Trên đường Hoàng Tuyền.

Trần Ngọc Dương vừa đi vừa cho lực sĩ Tá Lĩnh phá dỡ đèn đường.

Đèn đường tuy bị phá nhưng quỷ hỏa vẫn còn.

Hơn nữa khi phá đến cái thứ chín mươi chín thì không phá được nữa.

Nhân thủ không đủ.

“Chúng ta bị nhốt rồi.” Chá Cô Tử nói thẳng.

Họ hiện tại đang ở trong một hoàn cảnh khép kín, đèn đường chỉ là mấu chốt dẫn lửa, không phải mục đích chính để phá giải cơ quan.

“Không chỉ bị nhốt, còn bị chia cắt nữa.” Lục Cô nói với Trần Ngọc Dương.

“Bí cảnh này mỗi lần chỉ có thể dung nạp chín mươi chín người, chín chín không quá một trăm.” “Tiếp tục phá cho tôi!” Trần Ngọc Dương ra lệnh.

Phía trước vẫn còn đèn đường.

Lực sĩ Tá Lĩnh tiếp tục phá đèn, nhưng quỷ hỏa bao trùm lấy họ,

họ không dám tùy tiện tiếp xúc.

“Con đường này rất kỳ lạ, tôi cảm giác cương khí không thể thi triển.” Ngũ Long mở miệng nói.

“Lửa ma này cũng không dập tắt được.” Đại Thử tiếp lời.

Phá thì không phá được nữa, mà quỷ hỏa vẫn đang từ từ ép tới.

Trần Ngọc Dương nhìn Chá Cô Tử, hỏi: “Có cách nào ra ngoài không?” “Có.” Chá Cô Tử nhìn Tiểu Chu, nói: “Thả ưng chuẩn ra.” Tiểu Chu thả con ưng chuẩn ra, tung lên không trung.

“Bịch...” Ưng chuẩn rơi thẳng xuống đất, hoàn toàn không bay nổi.

“Không thể bay, cũng không thể độn thổ, chỗ này chẳng lẽ là đường Hoàng Tuyền thật sao?” Tứ Thỏ không nhịn được nói.

“Người trộm mộ chưa bao giờ tin vào quỷ thần.” Trần Ngọc Dương nói một câu, sau đó nhắm mắt tính toán.

“Chín mươi chín là cực số, trừ phi đột phá một trăm.” Nói đến đây, hắn nhìn sang Đại Thử có tướng mạo lén lút.

“Đại Thử, cậu tốc độ nhanh nhất, cậu chạy toàn lực đi.” “Dạ.” Đại Thử gật đầu, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước.

Nhưng cậu ta chạy một lúc lại chạy về từ phía sau.

“Tôi chưa bảo dừng thì cứ tiếp tục chạy.” Trần Ngọc Dương nói.

“Rõ.” Đại Thử tiếp tục chạy, chạy với tốc độ nhanh nhất.

Quỷ hỏa dần dần áp sát, có người vừa chạm vào lập tức bị quỷ hỏa lôi đi, thiêu đốt cơ thể.

“A!” Người đó vừa há miệng, lửa ma u ám lập tức chui tọt vào miệng.

Máu thịt nháy mắt bị nướng khô, bị bóc tách.

Máu thịt tiếp tục cháy thành tro, còn xương cốt thì rơi xuống hào sâu hai bên đường Hoàng Tuyền.

Cả quá trình chưa đến mười giây.

Trần Ngọc Dương nuốt nước miếng, nhìn quỷ hỏa chỉ còn cách mình chưa đến một mét, có chút kinh hãi.

Lửa ma này dùng nước không dập được, các cách khác cũng không xong.

Tiếng hét của Đại Thử khiến Trần Ngọc Dương lập tức nhìn thấy hy vọng.

"Lão đại, em chạy ra rồi." Vẻ mặt căng thẳng của Trần Ngọc Dương tan biến, vui mừng hiện lên đuôi lông mày.

Hắn hét lớn: "Tất cả mọi người, chạy theo tôi." Hắn dẫn người chạy theo bước chân Đại Thử, chạy ra ngoài, thoát khỏi sự đeo bám của quỷ hỏa.

Quỷ hỏa cứ lơ lửng phía sau, còn họ đã chạy thoát ra.

Chỉ là những lực sĩ Tá Lĩnh khác vẫn còn bị nhốt trong ảo cảnh.

"Phá đèn đường cho tôi." Trần Ngọc Dương lại nói.

Quỷ hỏa đều từ trong đèn đường chui ra, muốn cứu những người khác chỉ có thể phá đèn đường thật sự.

Nhưng phía trước có quỷ hỏa, phá đèn rất dễ tiếp xúc với nó.

"Phàm là người phá đèn, sống tôi thưởng một triệu, chết tôi đưa cho người nhà năm triệu, và người nhà trong vòng ba đời được Tá Lĩnh chiếu cố!" Câu này của Trần Ngọc Dương vừa thốt ra, không ít người lao đi phá đèn.

Dù chết cũng phải xô đổ một cái. 【Cầu Nại Hà: Quên đi tiền thế, mới có tương lai!】 Chu Thánh dừng lại bên cầu, nhìn câu khẩu hiệu

ở đầu cầu.

Bà lão bán canh bên cạnh giọng khàn khàn nói: "Chàng trai trẻ, cô gái nhỏ, lại đây uống bát canh đi, uống xong dễ lên đường." "Mạnh Bà, tôi nhớ cầu ở địa phủ hình như có hai cái, một là Cầu Nại Hà, một là Cầu Vong Xuyên." Chu Thánh không nhịn được hỏi.

Trong thần học An Lạc, từng có miêu tả về địa phủ.

Hắc Bạch Vô Thường sau khi đưa oan hồn vào địa phủ, phải đi từ đường Hoàng Tuyền đến Cầu Nại Hà trước.

Lên Cầu Nại Hà thì vô khả nại hà (không thể làm gì khác), trút bỏ oán khí trên người.

Người đã chết rồi, có oán khí ngút trời thì làm được gì?

Sau đó vào địa phủ thẩm phán, thẩm phán xong đến chỗ Mạnh Bà uống bát canh, quên đi ký ức, bước vào luân hồi.

Tóm lại, địa phủ có hai cây cầu và một dòng sông Vong Xuyên.

Mạnh Bà ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, trên gương mặt khô khốc như vỏ cây già nở một nụ cười.

"Khà khà...

Đâu có Cầu Vong Xuyên gì chứ, Cầu Nại Hà đã khiến người ta vô khả nại hà rồi." Mạnh Bà nói đến đây thì khựng lại, chỉ vào dòng sông đen ngòm.

"Đây là Minh Hà, phàm là người rơi vào Minh Hà, nhục thân khô bại, linh hồn chịu sự giày vò." Chu Thánh nhìn thoáng qua, trong Minh Hà quả thực có không ít xương trắng của người.

Có kẻ còn đang giãy giụa, có kẻ còn đang kêu cứu mạng, trên người có kẻ còn vương lại một lớp da người.

"Uống canh rồi hãy lên cầu, nếu không cậu không lên được đâu."

Mạnh Bà bưng hai bát canh đã nấu xong đến trước mặt Chu Thánh và Lưu Ly.

“Meo, tôi là mèo mà, mèo thì không cần uống chứ?” Lưu Ly nói khẽ.

Khóe miệng Mạnh Bà nhếch lên, máu đen rỉ ra, bà ta cười lạnh: “Ngươi đâu phải là mèo.” Máu của bà ta rơi xuống bát canh màu xanh lục, khiến canh biến thành màu đen.

“Tôi nghe nói, Hoàng Tuyền có một tảng Tam Sinh Thạch, có thể xem kiếp trước và tương lai.” Chu Thánh lảng sang chuyện khác.

Chương 266

“Uống đi.” Mạnh Bà đưa bát canh đến bên miệng Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn Cầu Nại Hà, lại nhìn Lưu Ly.

“Em uống không?” “Hưm...

Em không muốn uống.” Lưu Ly lắc đầu.

Chu Thánh nghe vậy cười nói: “Mạnh Bà, mèo của tôi không uống, bà nghĩ tôi sẽ uống sao?” Nói xong, Chu Thánh vung tay hất đổ bát canh Mạnh Bà, bước lên Cầu Nại Hà.

Mạnh Bà nhìn bát canh dưới đất, cúi người nhặt lên, lắc đầu nói: “Haizz, lại là một kẻ không chịu uống canh.” Sau khi thu bát lại, ngón tay bà ta khẽ nhấc lên, Cầu Nại Hà trong nháy mắt lật úp.

Chu Thánh vốn định bám lấy cầu nhưng lại không chạm vào được.

Rõ ràng tay vịn ngay trước mắt mà với không tới.

“Ùm...” Một người một mèo rơi xuống sông Minh Hà.

Nước sông Minh Hà lạnh lẽo như dao cắt vào da thịt.

Hạt châu đen trắng từ xa bay lại rơi xuống sông, bao bọc lấy Chu Thánh và Lưu Ly.

Mạnh Bà đặt cái bát lên bàn, từ trong sông Minh Hà vớt lên mấy bộ xương còn dính da ném vào vạc, lại bốc một nắm bùn trên đường Hoàng Tuyền, rồi xé một lớp da trên người mình xuống, tiếp tục nấu canh Mạnh Bà.

Bà ta nhìn sang phía bên kia đường Hoàng Tuyền, lẩm bẩm: “Người đông, phải nấu nhiều canh chút mới được.” ...

Trên đường Hoàng Tuyền.

Khi đèn đường bị phá bỏ, ngày càng nhiều lực sĩ Tá Lĩnh xuất hiện.

Nhưng phàm là người phá đèn đều không ngoại lệ bị quỷ hỏa thiêu cháy sạch sẽ.

"Đi." Trần Ngọc Dương hô nhẹ một tiếng, xoay người định đi.

Nhưng vừa đi chưa được hai bước, phía trước xuất hiện Hắc Bạch Vô Thường.

"Chào mừng đến với Hoàng Tuyền." Bạch Vô Thường cười nói.

Hắc Vô Thường trực tiếp dùng xích câu hồn xuyên qua xương tỳ bà của Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử, sau đó cười nói: "Để phòng ngừa các ngươi giở trò, vẫn là bắt hai ngươi lại trước đã." Khi xích câu hồn xuyên qua xương tỳ bà, Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử lập tức cảm thấy linh hồn mình bị cấm cố, cơ thể hoàn toàn không thể cử động.

"Đi!" Hắc Vô Thường kéo hai người họ đi.

Đại Thử đưa tay định cứu Trần Ngọc Dương, nhưng Bạch Vô Thường giáng một gậy xuống, trực tiếp đánh gãy tay cậu ta.

Bạch Vô Thường thuấn di xuất hiện sau lưng mọi người, cười lạnh nói: "Tất cả đi theo." Hắc Bạch Vô Thường hai người giống như lùa cừu, Hắc Vô Thường dắt cừu đầu đàn, Bạch Vô Thường lùa phía sau.

Trần Ngọc Dương muốn nói cũng không nói được, giống như con rối gỗ vậy.

Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện quá bất ngờ khiến hắn hoàn toàn không lường trước được.

Hai người họ bị bắt, đám đông coi như mất đi xương sống.

Lục Cô dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Hắc Vô Thường, nói với Tam Hổ bên cạnh: "Thông báo xuống dưới, đợi lệnh của tôi ban ra, lập tức tấn công!" Trần Ngọc Dương bị bắt, vậy thì cô là người có quyền quyết định.

Tam Hổ lặng lẽ gật đầu, truyền tin xuống.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Hắc Bạch Vô Thường tiếp tục đi, giữa đường không gặp nguy hiểm gì.

Chỉ là quỷ hỏa đang cháy thỉnh thoảng lại lao đến cướp người.

Nhưng Hắc Bạch Vô Thường cũng không để ý, nhiều người thế này bị cướp một hai mạng cũng chẳng sao.

Đi được hơn mười phút, hai người dẫn họ đến trước Cầu Nại Hà.

"Mạnh Bà, canh nấu xong chưa?" Hắc Vô Thường mặt vô cảm hỏi.

"Nấu xong rồi, nhiều người thế này đều đủ ăn cả." Trên gương mặt khô khốc của Mạnh Bà đầy ý cười.

Hắc Vô Thường khẽ gật đầu, kéo Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử lên trước uống canh.

"Lên!" Theo tiếng hét lớn của Lục Cô, hơn bốn ngàn lực sĩ Tá Lĩnh rút đại đao, thổi tù và xung trận.

Thập Kê càng là lấy ra cây kéo lớn, cắt đứt xích câu hồn.

Chá Cô Tử lập tức bắt quyết bằng hai tay, lấy ra hai lá bùa đánh tới, ghim chặt Mạnh Bà và Hắc Vô Thường.

"Hư Nhĩ Vọng Huyễn, Lôi Đình Sở Phá!" "Thiên Đạo Chiêu Chiêu, Nhân Địa Phân Ly!" "Dĩ Nhĩ Chi Lệnh, Xá Tâm Thần!" Theo câu khẩu quyết, trên lá bùa ẩn ước có sấm sét chớp động.

Trần Ngọc Dương tung cước đá bay vạc canh Mạnh Bà, đập nát biển báo Cầu Nại Hà.

Bạch Vô Thường ở phía sau định vung gậy khốc tang đánh tới nhưng bị các lực sĩ Tá Lĩnh hợp lực vây khốn.

"Ái chà chà, thật đáng sợ nha." Mạnh Bà ôm mặt, đứng trên Cầu Nại Hà.

Hắc Bạch Vô Thường bị đám đông áp chế.

Bốn ngàn người phái Tá Lĩnh cùng bạo động, khí huyết cuồn cuộn bùng phát, cộng thêm dương cương chi khí dũng động, hai kẻ kia cũng bị ảnh hưởng.

"Oan hồn dưới sông ơi ~ Hãy nghe lão thân hô hoán nào ~" "Ta cho các ngươi cơ hội làm lại, lên bờ đi ~" "Lên bờ giết chúng, các ngươi có thể qua cầu!" "Ra đây nào ~" Theo sự triệu hồi của Mạnh Bà, vô số xương trắng bò lên từ sông Minh Hà.

Có bộ xương còn dính chút thịt chưa rữa hết, có bộ chỉ còn vài cái xương gãy.

Sống trong sông Minh Hà càng lâu, chúng tiêu biến càng nhanh.

Khi xương trắng bò lên, dưới sự điều khiển của Mạnh Bà, chúng rất nhanh lao vào chém giết với lực sĩ Tá Lĩnh.

Tuy nhiên chúng chỉ là bộ xương khô, tuy có chút sức lực nhưng lực sĩ Tá Lĩnh cũng không phải hạng vừa, lên bao nhiêu diệt bấy nhiêu.

"Vong hồn vô cùng vô tận ơi ~ Hãy nhập vào xương khô đi ~" Theo tiếng hét lần nữa của Mạnh Bà, đám xương trắng tràn lên phảng phất như có trí tuệ, không còn lao đầu vào một cách vô tri nữa.

Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử nhìn chằm chằm Cầu Nại Hà.

Chỉ cần qua Cầu Nại Hà, Mạnh Bà cũng không làm gì được họ.

Trong sông Minh Hà.

Chu Thánh ôm Lưu Ly trong lòng, được khí Âm Dương bao bọc, hắn chìm xuống đáy sông.

Đáy sông Minh Hà một màu trắng toát, nhưng thứ bột trắng này là tro cốt.

Phàm là người rơi vào sông Minh Hà, nhục thân và xương cốt đều sẽ dần dần bị nước sông tiêu mòn.

Nước sông Minh Hà giống như lưỡi dao, trước tiên cắt nát máu thịt, sau đó từng chút một cạo xương, cạo thành tro cốt.

Tro cốt chìm xuống đáy nước biến thành một màu trắng xóa.

Hơn nữa, khi nước sông Minh Hà cắt vào cơ thể, người ta sẽ không chết, linh hồn bị cấm cố trong thể xác, chịu đựng đau đớn.

Đây chính là Minh Hà.

Phàm là người rơi vào Minh Hà, không ai là không hối hận.

"Ưm, chúng ta làm sao ra ngoài đây?" Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh hỏi.

Trong Minh Hà hầu như chất đầy hài cốt, chỉ có dưới đáy là đỡ hơn chút.

Nhưng chỉ cần nhích lên trên một tí là hoàn toàn không bơi nổi, toàn bộ bị hài cốt lấp đầy.

Giống như nồi canh đặc, thịt nổi bên trên, xương chìm bên dưới.

Chu Thánh nhìn xác chết trôi nổi phía trên, ôm Lưu Ly đi dưới đáy sông.

"Sẽ có đường thôi." Chu Thánh nói khẽ, định thần lại.

Hắn nhớ khi mình đứng trước đường Hoàng Tuyền nhìn vào, đường Hoàng Tuyền là một lối đi thẳng tắp, hoàn toàn không có Cầu Nại Hà, cũng không có Mạnh Bà hay Hắc Bạch Vô Thường.

Tất cả đều là hư cấu.

Chu Thánh không tin trên đời này có Hắc Bạch Vô Thường và Mạnh Bà.

Hắn thà tin vào trường sinh còn hơn.

"Lưu Ly, em ngủ một giấc đi." Chu Thánh nhìn Lưu Ly nói.

"Meo, thời khắc quan trọng thế này anh bảo em đi ngủ?" Lưu Ly kinh ngạc.

Quan trọng thế này mà bắt mình ngủ?

Bổn tiểu thư lười lắm chắc?

"Lưu Ly, nghe anh nói, chúng ta rất có khả năng đã đi vào một ảo cảnh, em ngủ một giấc, đợi em tỉnh lại mọi thứ đều sẽ biến mất, đến lúc đó em hãy gọi anh dậy." Chu Thánh thấm thía nói.

Chương 267

Lưu Ly nghe xong lời Chu Thánh, nghiêm túc gật đầu.

"Được, em ngủ dậy sẽ gọi anh." Lưu Ly nằm trên vai Chu Thánh, nhắm mắt lại ngủ ngay.

Chu Thánh định thần, bỗng nhiên hiểu ra đôi chút.

Diễm Vong có thể đi đến khoảng trống trước cửa thanh đồng là vì nó không chịu ảnh hưởng của từ trường, cũng không bị quỷ hỏa dẫn dụ.

Nó chỉ nhận biết đường đi, những thứ khác không nhìn.

Còn mình bước vào, trước tiên bị từ trường ảnh hưởng sinh ra ảo giác, sau đó lại bị quỷ hỏa tác động, não bộ sinh ra thác giác.

Không, không phải não bộ sinh ra thác giác, mà là ngay từ lúc bước lên, hắn đã trúng kế.

Đường Hoàng Tuyền quả thực có vấn đề.

"Mạnh Bà một bát canh, chẳng quên được u sầu." "Cầu Nại Hà bất lực, Minh Hà lại có thể qua." Ngay khi Chu Thánh đang suy tư kế sách phá giải, phía sau truyền đến một giọng nói già nua.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, một lão giả mặc áo tơi, đội nón lá, chống sào tre chèo một chiếc thuyền nhỏ tới.

Lão giả dừng thuyền bên cạnh Chu Thánh, cười hỏi: "Tiểu hữu, đi nhờ thuyền không?" Chu Thánh lập tức ngẩn người.

Dưới đáy sông Minh Hà lại có người chèo thuyền?

Còn mẹ nó... quá vô lý.

"Tiểu hữu, lên thuyền không?" Lão giả cười híp mắt hỏi.

Chu Thánh nghe lại lần nữa mới dần phản ứng, bước lên thuyền.

Lão giả chống sào tre, chiếc thuyền nhỏ tiếp tục lướt đi.

"Lão nhân gia, xưng hô thế nào?" Chu Thánh hỏi xã giao một câu.

"Ha ha, ta à, Người lái đò sông Minh Hà, cậu gọi ta là Người Lái Đò là được." Lão giả cười nói.

"Người lái đò sông Minh Hà?" Chu Thánh lẩm bẩm.

"Chỉ độ người hữu duyên." Lão giả nói tiếp.

Chu Thánh nghe vậy bèn hỏi: "Vậy ông có thể đưa tôi đến Thiên Cung không?" Người Lái Đò nghe xong, quay đầu nhìn Chu Thánh, cười khẽ: "Cậu tỉnh lại chẳng phải là đến rồi sao?" Chu Thánh nghe câu này, nhìn chằm chằm vào Người Lái Đò.

"Ông biết?" Người Lái Đò cười cười, nói: "Đương nhiên.

Con đường cậu đi đúng là đường Hoàng Tuyền, nhưng thứ cậu nhìn thấy không phải là thứ cậu thực sự nhìn thấy.

Thủ Mộ Nhân lúc quay về có nói với ta, ông ấy bảo nếu Người Gác Lăng đến, lạc vào trong ảo cảnh thì phiền ta vớt một phen." Nói đến đây, ông ta ngừng lại, bổ sung: "Đợi cậu tỉnh lại, cậu sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

Ta vớt cậu cũng chỉ là vớt cậu ra khỏi Minh Hà, không thể làm cho cậu tỉnh lại.

Phía trước còn một đoạn đường phải đi, cậu chỉ có thể tự mình đi ra, ta không giúp được cậu." Chu Thánh nghe câu này, khẽ gật đầu.

"Thiên Cung, có phải đã xảy ra chuyện?" Chu Thánh hỏi.

"Cậu đang hỏi một bộ xương trắng về chuyện của Thiên Cung sao?" Người Lái Đò mãnh liệt quay đầu lại, máu thịt của ông ta toàn bộ biến mất, biến thành một bộ xương trắng sâm nhiên.

“Có điều, Thủ Mộ Nhân từng nói với ta, một khi Thiên Cung xảy ra chuyện thì Hoàng Tuyền sẽ biến thành hiện thực, ta cũng khá mong chờ đấy.” Người Lái Đò cười khà khà.

Chu Thánh nghe vậy, có chút hiểu ra.

Thiên Cung xảy ra chuyện thì những ảo cảnh hắn đã đi qua đều sẽ biến thành tồn tại chân thực.

Mạnh Bà, Hắc Bạch Vô Thường, còn cả những tồn tại khủng bố ở đoạn đường phía trước.

“Tiểu hữu à, trong ảo cảnh, một số tồn tại cường đại một khi đã hình thành tư duy, chúng sẽ không thỏa mãn với việc chỉ tồn tại trong ảo cảnh.

Huống hồ, chịu ảnh hưởng của Thiên Cung, chúng cũng muốn từ trong ảo cảnh bước ra.

Mà trong Thiên Cung lại có nguồn năng lượng như thế, có thể khiến ảo cảnh đi về phía hiện thực.” Người Lái Đò đột nhiên nhắc nhở.

Chu Thánh nghe xong, vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

Phía sau còn một đoạn đường, chắc chắn có thứ nguy hiểm hơn đang đợi.

Mình đi qua, chúng chắc chắn sẽ trăm phương ngàn kế cản trở.

Quan trọng là hắn lún quá sâu vào ảo cảnh, căn bản không thoát ra được.

Chỉ có thể dùng sức mạnh phá vỡ ảo ảnh.

“Ngoài ra, ta nhắc cậu một câu, một khi đã lên đường Hoàng Tuyền thì chớ quay đầu, quay đầu lại cậu sẽ không tỉnh lại được nữa.

Bất kể ai gọi cậu ở phía sau, cũng đừng quay đầu lại.” Người Lái

Đò nhắc nhở lần nữa.

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Chu Thánh gật đầu.

Người Lái Đò giơ sào tre lên, gạt những hài cốt phía trên ra, sau đó dùng sào tre chống xuống đất, khiến chiếc thuyền nhỏ nổi lên.

“Tiểu hữu, lên bờ rồi.” “Đa tạ.” Chu Thánh cảm ơn một tiếng, bước xuống thuyền.

“Tiểu hữu.” Người Lái Đò đột nhiên gọi.

Chu Thánh vừa định quay đầu thì bị sào tre gõ một cái vào đầu.

“Chớ có quay đầu.” Người Lái Đò nói một câu, sau đó chìm xuống đáy sông.

Chu Thánh tim vẫn còn đập thình thịch, vừa rồi hắn theo bản năng định quay đầu lại nhìn.

Động tác theo bản năng rất khó kiềm chế.

Giống như xem phim sex rất khó kiềm chế thằng nhỏ không ngóc đầu lên vậy.

“Không được quay đầu, tuyệt đối không được.” Chu Thánh nghiêm nghị tự nhủ.

Hắn ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi về phía trước, bước trên đường Hoàng Tuyền.

Trước mặt là một tòa đại điện.

Trên tấm biển của đại điện viết ba chữ to mạ vàng: ‘Diêm La Điện’.

Càng đến gần càng cảm nhận được sự âm lãnh bên trong.

Cửa lớn mở toang, bên trong giống như hố đen, một chút ánh sáng cũng không có.

Mà cửa chính của đại điện đối diện thẳng với đường Hoàng Tuyền, hoàn toàn không thể đi vòng qua.

Khi Chu Thánh đang đến gần, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gọi quen thuộc.

“Chu Thánh, Người Gác Lăng, thật sự là cậu sao?” Bên ngoài đường Hoàng Tuyền.

Trương Tân Sơn đặt một chân lên đường Hoàng Tuyền, chiếc Song Hưởng Hoàn trên tay lập tức vang lên dồn dập. "Đinh linh linh..." Trương Tân Sơn thu chân về, nói: "Con đường này rất nguy hiểm, phàm là người bước lên đều sẽ trúng kế." "Tôi rất tò mò, con đường này chỉ dài có một chút, đám lực sĩ Tả Lĩnh có thể đi đâu được chứ?" Lý Tam Gia có chút khó hiểu.

Bọn họ rõ ràng tận mắt nhìn thấy, khi quỷ hỏa bùng cháy, toàn bộ lực sĩ Tả Lĩnh đều biến mất.

Biến mất ngay trước mắt bọn họ.

Trương Tân Sơn chỉ vào tường vách hai bên, nói: "Dưới sự dẫn dắt của ảo cảnh, bọn họ đã đi chệch khỏi lộ tuyến, đi vào bên trong lòng núi." Hai bên đường Hoàng Tuyền là vách núi, dưới vách núi có một cái mương, bên trong chất đầy thi cốt. "Con đường này có tính gây ảo giác rất mạnh, rốt cuộc là thứ gì đang ảnh hưởng?" Hoắc Ngọc Tiệp nghĩ mãi không ra. "Chẳng lẽ là Vẫn Đồng?" Cô chợt nhớ tới lúc trước Thủ Lăng Nhân cầm một khối Vẫn Đồng nhỏ, đã kéo tất cả mọi người vào thế giới Vẫn Đồng.

Trương Tân Sơn gật đầu, chỉ vào đèn đường. "Chất liệu của đèn đường này rất đặc biệt, được chế tạo từ Vẫn Đồng.

Phàm là người bước lên đều sẽ bị ảnh hưởng." Phóng mắt nhìn lại, đèn đường này cứ cách khoảng mười mét lại có một cái, thật khó

tưởng tượng rốt cuộc khối Vẫn Đồng phải lớn đến mức nào mới có thể chế tạo ra nhiều đèn đường như vậy. "Chậc chậc, con đường phía trước này còn nguy hiểm hơn cả đường Hoàng Tuyền thật." Ngô Đại Bạch lắc đầu nói. "Đường thông tới Thiên Cung, e rằng chẳng mấy ai đi qua được." Tề Bát Gia mở miệng nói.

Rắn rết hay cá ngừ ở phía trước cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhân lực còn có thể phá giải.

Nhưng con đường Hoàng Tuyền này mới thật sự là vô giải.

Một khi bước lên sẽ lập tức mê thất.

Chương 268

Dưới sự dẫn dụ của quỷ hỏa, người ta sẽ đi vào trong lòng núi hai bên.

Đợi sau khi chết đi mới lăn ra, rơi vào trong mương nước, trở thành một bộ thi cốt.

Hơn nữa, chết trong ảo cảnh là chết thật.

Trước đó Trần Ngọc Dương cho lực sĩ Tả Lĩnh tháo đèn đường, cái tháo được cũng chỉ là đèn đường trong ảo cảnh mà thôi. "Chúng ta có thể leo lên trên, đi đường vòng từ phía trên qua." Giải Cửu Gia chỉ vào đỉnh vách núi.

Nơi này tối đen như mực, nằm dưới lòng đất.

Ý của Giải Cửu Gia là leo lên đỉnh, sau đó leo lên mặt đất.

Từ mặt đất chạy đến cuối đường Hoàng Tuyền, lại đào đạo động đi vào.

Vòng qua con đường Hoàng Tuyền này. "Vô dụng thôi." Trương Tân Sơn lắc đầu. "Con đường Hoàng Tuyền này căn bản không thể định vị, một khi các cậu ra ngoài rồi thì sẽ không vào lại được.

Người xây dựng mộ huyệt không phải kẻ ngốc, huống hồ nơi này đâu phải mộ huyệt bình thường, sao có thể không có chuẩn bị?" Muốn đi tới Thiên Cung chỉ có thể đi đường Hoàng Tuyền, căn bản không thể đi đường vòng.

Đi từ mặt đất có lẽ là ý hay, nhưng sau khi ra ngoài cũng sẽ mất phương hướng.

Tần Lĩnh - Hoài Hà là rừng già núi thẳm, ít dấu chân người, là đường ranh giới chia cắt hai miền Nam Bắc.

Đâu dễ dàng băng qua như vậy?

Hoặc nếu Trương Tân Sơn đoán không sai, đường Hoàng Tuyền còn ảnh hưởng đến cả mặt đất, cho dù lên trên cũng sẽ tiến vào thế giới Vẫn Đồng.

Đến lúc đó càng nguy hiểm hơn. "Đi từ bên trên không được, độn thổ chắc là được chứ?" Trần Tứ Gia nhìn bùn đất dưới chân, gã muốn thử xem. "Năng lực ảo cảnh của Vẫn Đồng vô cùng mạnh mẽ, lên trời xuống đất đều không được." Trương Tân Sơn lắc đầu. "Quản nó ảo cảnh hay không ảo cảnh, Tống tử chạy ra thì chém là được." Hắc Bối Lão Lục rút cổ đao từ sau lưng ra định đi. "Lão Lục, đợi một chút." Trương Tân Sơn gọi giật Hắc Bối Lão Lục lại. "Song Hưởng Hoàn của tôi là do Phật Gia truyền lại, Phật Gia nói Song Hưởng Hoàn có thể khắc chế ảo cảnh.

Lát nữa mọi người đi theo tôi, tôi đi mọi người đi, tôi dừng mọi người dừng." Trương Tân Sơn nhìn mọi người nói.

Đám người lẳng lặng đi theo sau lưng Trương Tân Sơn.

Ai cũng không muốn xảy ra chuyện trên đường Hoàng Tuyền.

Trương Tân Sơn vừa đặt chân lên, Song Hưởng Hoàn lại vang lên.

Khi hắn đi trên đường Hoàng Tuyền, tiếng Song Hưởng Hoàn càng lúc càng lanh lảnh.

Hắn toàn lực áp chế sự rung động kịch liệt của chiếc vòng, dẫn mọi người rảo bước nhanh hơn.

Chất liệu Song Hưởng Hoàn đặc biệt, có thể ngắn ngủi ngăn cản ảnh hưởng của ảo cảnh, không bị kéo vào trong ảo cảnh. "Đinh đang đang..." Tiếng Song Hưởng Hoàn càng lúc càng vang dội, âm thanh quanh quẩn trong tai mỗi người.

Đợi khi mọi người tỉnh táo lại, phát hiện mình bất tri bất giác đã đi

tới khu vực biên giới.

Một bàn chân đều đã đạp vào trong khe rãnh, thiếu chút nữa là rơi xuống. "Cổ quái, rõ ràng chúng ta đi theo Đại gia, sao lại suýt chút nữa rơi xuống?" Tề Bát Gia lẩm bẩm. "Bất tri bất giác đã bị ảnh hưởng, ngay cả mùi vị cũng không cảm nhận được." Ngô Đại Bạch thản nhiên nói.

Trương Tân Sơn nhìn Song Hưởng Hoàn đã có chút nứt ra trên tay, vội vàng hô: "Đi mau, Song Hưởng Hoàn không chống đỡ được bao lâu nữa." Đám người không dám sơ ý, đi theo sau lưng Trương Tân Sơn nhanh chóng rời đi.

Khi chạy được một nửa, Song Hưởng Hoàn trên tay Trương Tân Sơn trực tiếp nứt toác. "Keng..." Song Hưởng Hoàn trực tiếp nứt ra từ giữa, âm thanh tiêu tán. "Xong rồi." Trong lòng Trương Tân Sơn lạnh lẽo.

Theo âm thanh tiêu tán, quỷ hỏa trong đèn đường nhanh chóng bùng cháy, rất nhanh đã nhấn chìm mọi người.

Bọn họ chạy đến dải đất trung tâm, cho nên không bị vây khốn không ra được, mà là bị Hắc Bạch Vô Thường tới tiếp dẫn. [Đang bắt ngươi] [Ngươi đến rồi] Trong quỷ hỏa đen kịt, hiện ra tám chữ lớn màu đen trắng. "Chuẩn bị chiến đấu!" Trương Tân Sơn hô một tiếng, rút một khẩu súng lục từ bên hông ra.

Người của Cửu Môn trong nháy mắt làm xong chuẩn bị chiến đấu.

...

Đường Hoàng Tuyền, phía trước.

Bốn ngàn người lực sĩ Tả Lĩnh bạo động, hai người Mạnh Bà và Hắc Bạch Vô Thường hoàn toàn không trấn áp được.

Trần Ngọc Dương rút Câu Hồn Tác trên người ra, một cước đá

văng cái vạc lớn nấu canh của Mạnh Bà. "Bắc cầu, qua sông!" Trần Ngọc Dương hét lớn.

Hơn một ngàn người đi bắc cầu, hơn ba ngàn người còn lại công đánh Hắc Bạch Vô Thường và Mạnh Bà.

Mạnh Bà giận dữ ngút trời, thi cốt trong sông Minh Hà đại lượng trồi lên. "Tả Lĩnh Trận!" Trần Ngọc Dương cầm loa hét lớn một tiếng.

Lực sĩ Tả Lĩnh trong nháy mắt lấy khiên tròn ra bày trận.

Dùng khiên phòng ngự, dùng trường mâu công kích, đây là một loại phương thức chiến đấu tiết kiệm thể lực nhất.

Mà người sửa cầu thì lắp ghép chỉnh thể cây cầu, đến lúc đó trực tiếp đẩy xuống bắc sang bờ bên kia là được.

Hai người Hắc Bạch Vô Thường thì bị ba người Bàn Sơn hạn chế.

Ba người bọn họ sử dụng bùa chú và kiếm gỗ đào, chuyên môn khắc chế loại này. "Mạnh Bà, hôm nay mụ không cho ta qua cầu Nại Hà này, lão tử sẽ không qua nữa, xây lại một cây cầu mới!" Trần Ngọc Dương chỉ vào Mạnh Bà nói.

Mạnh Bà đứng trên cầu Nại Hà, khuôn mặt như gỗ khô đã vỡ vụn dữ tợn.

Mười đầu ngón tay mụ khô khốc không có máu thịt, nhưng giờ phút này lại ngạnh sinh bóp nát lan can bên trái cầu Nại Hà. "Các ngươi đừng hòng qua sông!" Mạnh Bà vươn đôi tay run rẩy nói.

Cây cầu của lực sĩ Tả Lĩnh rất nhanh đã được lắp ghép xong, đồng thời đẩy ngã bắc sang bờ bên kia.

Mạnh Bà thấy thế, tay phải nâng lên, nước sông Minh Hà trong

nháy mắt dâng cao, vô số thi cốt leo lên cầu gỗ.

Mụ muốn dùng nước sông Minh Hà cuốn trôi cầu gỗ, nhấn chìm tất cả mọi người. "Mạnh Bà, được rồi đấy, nước sông Minh Hà không thể lạm dụng." Ngay tại lúc nước sông Minh Hà sắp đổ ập xuống, sau lưng mụ truyền đến một thanh âm già nua.

Mạnh Bà nghe được thanh âm vang lên sau lưng, quay đầu nhìn lại, Người Lái Đò đang ngồi ở bờ bên kia sông Minh Hà, hai tay cầm cần câu buông câu.

Nhìn dáng vẻ nhàn nhã của Người Lái Đò, Mạnh Bà tức không chịu được. "Tử quỷ, chẳng lẽ ngươi không muốn đi ra khỏi ảo cảnh sao?" Người Lái Đò giương cần câu lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạnh Bà. "Muốn, cũng không muốn." "Chúng ta dù sao cũng là sự tồn tại hư ảo, một khi đi vào hiện thực, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với thế giới hiện thực.

Ở trong thế giới hư ảo cũng rất tốt." Người Lái Đò nói tiếp. "Ngươi có thể nhịn được tịch mịch, chúng ta không thể!" Mạnh Bà lớn tiếng nói. "Ngươi không giúp chúng ta, nhưng cũng đừng ngăn cản chúng ta, nếu không Đại nhân tha không được ngươi đâu." Mạnh Bà hừ lạnh.

Người Lái Đò dùng cần câu nhẹ nhàng gõ một cái xuống sông Minh Hà, nước sông trong nháy mắt trở nên bình tĩnh. "Người Lái Đò, ngươi..." "Ngươi đi mách Đại nhân đi, xem Đại nhân phạt ta hay là phạt ngươi." Người Lái Đò một câu chặn họng khiến Mạnh Bà không nói nên lời. "Bọn họ qua đó, sẽ ảnh hưởng..." "Đại nhân cũng cần thuộc hạ." Người Lái Đò thản nhiên nói một câu, từ trong sông Minh Hà câu lên một lực sĩ Tả Lĩnh đã chết cứng. "Nga u, tố chất thân thể cũng không tệ lắm, có thể làm thế thân." Người Lái Đò cười nói.

Lực sĩ Tả Lĩnh chết đi trong ảo cảnh, bọn họ có thể mượn thân

thể lực sĩ Tả Lĩnh để phục sinh.

Chương 269

Đương nhiên, dựa vào thân xác người khác để phục sinh thì không gặp được ánh mặt trời, hơn nữa sống giống như một người bình thường, một chút năng lực cũng không có.

Bọn họ dù sao cũng là tồn tại của thế giới Vẫn Đồng, nếu phụ thân đi ra ngoài, tia tử ngoại và bức xạ mạnh trong ánh nắng mặt trời sẽ từ từ tiêu mài sự tồn tại của bọn họ.

Chung quy không gặp được ánh mặt trời, lại còn sẽ chết đi theo sự già nua của thân thể.

Loại phương thức phụ thân phục sinh này, bọn họ không muốn. "Mạnh Bà, thả bọn họ qua đây đi, sau lưng chúng ta còn có mười vị Đại nhân trấn giữ cơ mà.

Chúng ta muốn phục sinh, chẳng lẽ không phải xem vị trong Thiên Cung kia sao?" Người Lái Đò nói tiếp.

Mạnh Bà nghe vậy, gật đầu, không còn thao túng nước sông Minh Hà nữa.

Khoanh hai tay đứng trên cầu, đạm mạc nhìn đám lực sĩ Tả Lĩnh. "Coi như các ngươi vận khí tốt." Mạnh Bà thản nhiên nói, thi cốt trong sông Minh Hà toàn bộ quay trở về.

Trần Ngọc Dương lập tức ngây ngẩn cả người, Mạnh Bà không phát động công kích nữa? ...

Diêm La Điện.

Chu Thánh bước lên mười tầng bậc thang đi tới cửa chính.

Bên trong bùng cháy quỷ hỏa, chiếu rọi cả tòa đại điện thành màu xanh lét.

Chu Thánh vừa bước vào, cửa lớn trong nháy mắt đóng lại. "Rầm!" Ở hai bên Chu Thánh, mỗi bên xuất hiện tám tôn Diêm La.

Ngay trước mặt cũng có hai tôn, một trên một dưới.

Mười đại Diêm La dáng dấp khác nhau, ăn mặc cũng thập phần cổ quái, hơn nữa vũ khí trong tay cũng có hình dạng khác biệt.

Bọn họ theo thứ tự là: Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương, Diêm La Vương, Biện Thành Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Bình Đẳng Vương, Chuyển Luân Vương.

Chu Thánh xách Thái A Kiếm, nhìn thẳng vào Diêm La ở phía trên chính diện. "Chúng ta không muốn làm khó dễ ngươi, nhưng ngươi sẽ trở ngại chúng ta." Tần Quảng Vương cầm đầu mở miệng nói.

Tần Quảng Vương tay cầm trường kiếm và nỏ Tần, đầy người sát khí. "Cho nên, các ngươi muốn giữ ta lại nơi này?" Chu Thánh thản nhiên nói. "Chúng ta sẽ giữ ngươi lại, nhưng sẽ không làm hại ngươi." Sở Giang Vương lên tiếng. "A." Chu Thánh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Các ngươi chẳng qua là sự tồn tại trong thế giới Vẫn Đồng, cũng vọng tưởng can thiệp hiện thực?" Bên phải vị trí đầu tiên, Tống Đế Vương mở miệng nói: "Ngươi nếu quyết tâm muốn tiến vào Thiên Cung, vậy thì đừng trách chúng ta." Chu Thánh từ trong khôi giáp Thủ Lăng Nhân lấy ra một khối Vẫn Đồng, nghiền ngẫm cười nói: "Không biết các ngươi đã nghe nói qua chuyện Tề Thiên Đại Thánh đại náo địa phủ chưa?" Từ lúc gặp phải Hắc Bạch Vô Thường, hắn đã hiểu mình đang tiến vào thế giới Vẫn Đồng.

Hơn nữa còn là một thế giới Vẫn Đồng rất lớn và hoàn chỉnh.

Độ khó của thế giới Vẫn Đồng này nằm ở chỗ, ngươi phải đi hết con đường Hoàng Tuyền trong thế giới Vẫn Đồng mới có thể đi ra ngoài.

Mà đường Hoàng Tuyền trong thế giới Vẫn Đồng lại giống hệt như Địa Phủ.

Duy nhất không đủ hoàn thiện chính là mười tám tầng địa ngục, sông Vong Xuyên, âm binh âm tướng các loại.

Nhưng muốn cấu kiến ra thế giới Vẫn Đồng to lớn như thế rất khó khăn.

Người tu kiến Thiên Cung dã tâm cũng vô cùng lớn, hắn sáng lập ra Thiên Cung làm Trời, lại thiết lập đường Hoàng Tuyền làm Địa Phủ.

Hắn muốn ở nhân gian sáng lập Thiên Địa.

Mà chức trách của người giữ mộ chính là trấn áp Thiên Cung, không để hư ảo đi về phía hiện thực.

Địa Phủ không đầy đủ, đại khái là người sáng tạo Thiên Cung lúc trước đã dùng hết toàn bộ tâm huyết để sáng lập Thiên Cung, dùng những biên giác liệu còn dư lại để sáng lập Địa Phủ.

Mà nay, bên trong Thiên Cung hẳn là xảy ra chuyện, người giữ mộ trấn thủ không nổi. "Đại náo địa phủ, a." Ngũ Quan Vương cười lạnh một tiếng.

Ngàn vạn năm qua, còn chưa có ai có thể quấy nhiễu đến bọn họ. "Ngươi khi còn sống tuy không làm nhiều việc ác, nhưng ngươi bất kính với quỷ thần.

Kẻ bất kính với quỷ thần, đáng bị đánh vào địa ngục!" Diêm La Vương tuyên phán tội hành của Chu Thánh. "Đánh vào địa ngục!" Năm Diêm Vương còn lại đồng thanh nói.

Tần Quảng Vương dùng kiếm vẽ một vòng tròn, mở ra lối vào địa ngục.

Địa ngục này là địa ngục do chính bọn họ sáng tạo.

Chu Thánh chậm rãi xé nát bùa chú Vẫn Đồng trong tay, một tầng tiên vụ dật tán ra. "Ong ong ong..." Quỷ hỏa nhịn không được nhảy lên, mặt quỷ triệt để vặn vẹo. "Vẫn Đồng, không phải chỉ các ngươi mới có." Một cái bóng cao lớn từ trong tiên vụ đi ra.

Hắn mặc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, đầu đội Phượng Vũ Quan, tay nắm gậy Như Ý thất xích.

Khi hắn mở mắt ra, trong mắt bắn ra một đạo kim quang, trực tiếp bắn xuyên qua địa ngục do Tần Quảng Vương vẽ ra.

Thập Điện Diêm La cũng ngồi không yên, nhao nhao cầm vũ khí của mình đứng lên.

Cùng là tồn tại trong thế giới Vẫn Đồng, bọn họ thập phần rõ ràng thứ Chu Thánh thả ra khủng bố đến mức nào. "Thiên, che không được mắt Lão Tôn; Địa, chôn không được thân Lão Tôn!

Các ngươi, cũng không câu được hồn Lão Tôn!" Tề Thiên Đại Thánh nói xong, hai tay nắm Kim Cô Bổng giơ lên thật cao.

Kim Cô Bổng trong nháy mắt kéo dài hơn mười mét. "Rầm!" Tề Thiên Đại Thánh đập xuống một gậy, Tần Quảng Vương trực tiếp bị đánh hạ thần đàn.

Tề Thiên Đại Thánh lại quét ngang một cái, lật tung toàn bộ Thập Điện Diêm La.

Đây đại khái chính là lực áp chế.

Tề Thiên Đại Thánh đối với Địa Phủ có lực áp chế tuyệt đối cường hãn.

Thập Điện Diêm La bị một gậy này của Tề Thiên Đại Thánh đánh cho ngơ ngác, bọn họ đã làm xong chuẩn bị phòng ngự, lại không nghĩ

tới Tề Thiên Đại Thánh mạnh như vậy!

Chu Thánh ngồi trên bảo tọa huyễn hóa ra, nhìn Tề Thiên Đại Thánh đại chiến Thập Điện Diêm La.

Trên người Tề Thiên Đại Thánh tản mát ra sát khí khủng bố, trực tiếp vượt qua tổng hòa của Thập Điện Diêm La. "Ngươi cũng là tồn tại trong ảo cảnh, chẳng lẽ ngươi không muốn đi vào hiện thực sao?" Tần Quảng Vương nghiêm nghị chất vấn. "Lão Tôn sớm đã đào thoát khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành, không có người nào có thể ước thúc ta." Tề Thiên Đại Thánh nói.

Chu Thánh nghe vậy, yên lặng thu hồi Vẫn Đồng. "Đào thoát tam giới?

Ngươi có thể rời khỏi nơi này sao?" Sở Giang Vương chất vấn. "Thái, đừng hòng lừa gạt Lão Tôn rời đi!" Tề Thiên Đại Thánh hét lớn một tiếng. "Tề Thiên Đại Thánh, chúng ta không oán không cừu, chỉ bất quá muốn rời khỏi thế giới thanh đồng, ngươi đối phó chúng ta, không cũng là bị người thao túng sao?" Ngũ Quan Vương mở miệng nói. "Xem đánh!" Tề Thiên Đại Thánh mới không thèm dài dòng với bọn họ, giơ Kim Cô Bổng lên đánh tới.

Trong Diêm La Điện.

Tôn Ngộ Không không chịu sự cổ hoặc của Thập Điện Diêm La, giơ Kim Cô Bổng lên là một trận đánh đập.

Hắn không ngốc, trong lòng hiểu rõ sự tồn tại của mình bắt nguồn từ nội tâm Chu Thánh phía sau.

Bản thân hắn cũng tịnh không phải tồn tại chân thực, chỉ là được thả ra khi cần thiết.

Hắn chính là cái "Tâm Viên".

Nhưng hắn không thèm để ý, bởi vì hắn sớm đã siêu thoát ra ngoài

tam giới, không ở trong ngũ hành.

Huống hồ hắn có Hỏa Nhãn Kim Tinh, có thể phân biệt thiện ác, nếu người phía sau là ác, vậy chính mình sẽ không chút do dự giải quyết hắn, cho dù là hắn triệu hoán mình ra.

Thập Điện Diêm La nhanh chóng hội hợp lại một chỗ, cùng nhau ứng đối Tề Thiên Đại Thánh. "Diêm La Trận!" Tần Quảng Vương hét lớn một tiếng, Thập Điện Diêm La trong nháy mắt liệt trận cùng một chỗ, bao vây Tề Thiên Đại Thánh.

Chương 270

"Tề Thiên Đại Thánh, nơi này là Địa Phủ, sao có thể dung ngươi làm càn!" Sở Giang Vương nghiêm nghị nói.

Chuyển Luân Vương đứng sau lưng các vị Diêm La, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào Chu Thánh. "Hừ, Lão Tôn dưới đánh Hoàng Tuyền, trên náo Lăng Tiêu, có gì phải sợ?

Ăn đánh!" Tề Thiên Đại Thánh giơ Kim Cô Bổng nhanh chóng đánh tới, giao chiến cùng chín vị Diêm La.

Chuyển Luân Vương nhìn chuẩn thời cơ, quả quyết phát động công kích đối với Chu Thánh.

Hắn hiểu được, chỉ cần đoạt lấy Vẫn Đồng trong tay Chu Thánh là có thể hạn chế Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh nhìn Chuyển Luân Vương bay về phía Chu Thánh, khóe miệng khẽ nhếch, cũng không đi ngăn cản.

Diêm La Trận thiếu đi Chuyển Luân Vương, thực lực giảm đi rất nhiều.

Tề Thiên Đại Thánh một gậy liền đánh tan đội hình của bọn họ.

Chuyển Luân Vương tay nâng Lục Đạo Luân Bàn, sau lưng còn có một cái luân bàn lớn chuyển động. "Bất kính quỷ thần, đáng nhập Ngạ Quỷ Đạo!" Chuyển Luân Vương hét lớn một tiếng, từng con ngạ quỷ từ trong Ngạ Quỷ Đạo bò ra.

Bọn chúng mang một khuôn mặt quỷ, thân thể gầy trơ xương, chỉ có một lớp da màu đen bao bọc lấy khung xương.

Bọn chúng lao về phía Chu Thánh, muốn kéo Chu Thánh vào trong Ngạ Quỷ Đạo.

Chu Thánh giơ Thái A Kiếm trong tay lên, ngay lúc ngạ quỷ lao tới, một kiếm đánh bay nó ra ngoài.

Tuy rằng không vận dụng được cương khí, nhưng bản lĩnh chiến đấu của hắn vẫn chưa quên.

Những con ngạ quỷ này tuy rằng khủng bố, nhưng đối với Chu Thánh mà nói cũng chỉ là bộ xương khô, một kiếm là có thể đánh tan.

Chu Thánh dưới sự bao vây của ngạ quỷ nhanh chóng tiếp cận, một kiếm đâm rách Lục Đạo Luân Hồi Ngạ Quỷ Đạo trong tay Chuyển Luân Vương. "Rầm!" Theo Ngạ Quỷ Đạo bị phá, ác quỷ bò ra nhao nhao ngã xuống, hóa thành một đống bạch cốt.

Chuyển Luân Vương chuyển động luân bàn, một bàn tay lớn từ trong Tu La Đạo thò ra, đánh bay Chu Thánh. "Phá hoại luân hồi, tội nghiệt ngập trời, đáng nhập Tu La Đạo!" Cùng với lời nói của Chuyển Luân Vương rơi xuống, một Tu La dáng dấp xấu xí vô cùng từ trong Tu La Đạo bò ra.

Hắn tay nắm đại khảm đao, thân cao hơn tám thước, mặt xanh nanh vàng, cởi trần nửa thân trên. "La la la la..." Tu La giơ đao hét lớn. "Đánh vào Tu La Đạo!" Chuyển Luân Vương vung tay lên, Tu La lập tức lao về phía Chu Thánh.

Hắn giơ thanh đại khảm đao lóe hàn quang lên, bỗng nhiên chém xuống.

Chu Thánh nhanh chóng tránh đi, khảm đao chém trên mặt đất. "Keng!" Sàn nhà bị chém ra một rãnh sâu, Chu Thánh nhân cơ hội một kiếm đâm ra. "Đinh..." Thái A Kiếm đâm trên da thịt Tu La, lại giống như đâm vào tường đồng vách sắt, phát ra một tiếng vang lanh lảnh nhưng không thể đâm xuyên.

Tu La giơ vũ khí phản kích, lại là một đao nặng nề chém xuống.

"Keng!" Chu Thánh không kịp né tránh dùng Thái A Kiếm ngăn cản ngạnh kháng một kích, sàn nhà dưới chân trong nháy mắt bị giẫm nát. "Ong..." Chu Thánh liên tiếp lui lại mấy bước tránh đi, thân kiếm không ngừng rung động, hổ khẩu tê rần. "Oa la oa la..." Tu La giơ khảm đao rống lên vài tiếng, sau đó hai tay nắm đao huy khảm về phía Chu Thánh. "Hô, hô, hô..." Tiếng khảm đao xé gió mười phần chói tai, Chu Thánh không ngừng né tránh, không dám ngạnh kháng.

Không có cương khí chèo chống, rất khó đánh giết Tu La. "Không phục quản giáo, đánh vào luân hồi!" Chuyển Luân Vương lần nữa nói.

Súc Sinh Đạo mở ra, một con chó dữ ba đầu từ trong Súc Sinh Đạo đi ra.

Ngoài ra, còn có ưng săn và hổ báo.

Ưng săn lượn vòng trên không trung, thời khắc chuẩn bị đánh lén.

Hổ báo tứ chi cong lại, gắt gao nhìn chằm chằm Chu Thánh, tùy thời chuẩn bị lao qua.

Mà chó dữ ba đầu thì đi thẳng về phía Chu Thánh.

Tu La công kích càng thêm nhanh chóng, tuy rằng không đánh trúng Chu Thánh, nhưng hắn đã bức Chu Thánh vào góc chết.

Chó dữ ba đầu và Tu La Vương một trái một phải bao vây Chu Thánh, hổ báo ở vòng ngoài như hổ rình mồi, ưng săn lượn vòng trên không trung, tùy thời sẽ lao xuống. "Thái, tiểu tử, có cần Lão Tôn giúp đỡ không?" Tề Thiên Đại Thánh nhìn Chu Thánh bị bức vào góc chết, hỏi một câu.

Hắn ép Cửu Điện Diêm La vào góc chết, lại không ngờ Chu Thánh cũng bị bức vào góc chết. "Không cần." Chu Thánh bình tĩnh nói một câu.

Tề Thiên Đại Thánh thấy thế, lúc này mới một mình đơn đấu Cửu

Đại Diêm La. "Gào!" Chó dữ ba đầu gầm lớn một tiếng, phát động công kích.

Hổ báo dùng tốc độ nhanh nhất lao tới, Tu La giơ cao đại khảm đao, ưng săn trên trời cũng dùng tốc độ cực nhanh lao xuống. "Kim!" Chu Thánh hô một tiếng, một viên hạt châu màu vàng từ trong khôi giáp của hắn bay ra, kim quang tản mát ra giống như lợi khí, xuyên thủng Tu La, chó dữ ba đầu, ưng săn và hổ báo.

Tất cả xảy ra không kịp đề phòng, khiến Chuyển Luân Vương vốn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi trong tay trực tiếp ngây ngẩn cả người. "Bùm bùm bùm..." Súc Sinh Đạo, Tu La Đạo, Nhân Gian Đạo, Thiên Đạo cũng như Địa Ngục Đạo, toàn bộ bị kim quang xuyên thủng.

Tốc độ nhanh đến mức Chuyển Luân Vương còn chưa kịp phản ứng, Lục Đạo Luân Hồi đã bị kích phá.

Kim quang của Kim Châu rơi trên Thái A Kiếm của Chu Thánh, rực rỡ lấp lánh.

Bá đạo chi khí của Thái A Kiếm bị triệt để kích hoạt.

Chu Thánh vung kiếm đâm về phía Chuyển Luân Vương.

Bàn quay sau lưng Chuyển Luân Vương chuyển động, vặn vẹo thân thể cùng nội tạng của hắn. "Phập..." Chu Thánh một kiếm đâm vào thân thể Chuyển Luân Vương, nhưng không đâm trúng chỗ yếu hại, bị Chuyển Luân Vương tránh được. "Thân thể có thể tránh, đầu của ngươi thì sao?" Chu Thánh rút Thái A Kiếm ra, nhân lúc kim quang trên Thái A Kiếm còn chưa tiêu tán, trực tiếp quét ngang một cái, chém xuống đầu Chuyển Luân Vương.

Chuyển Luân Vương tiêu tán, ngay cả luân bàn sau lưng cũng ngừng chuyển động. "Hừ, đến lượt Lão Tôn a!" Tề Thiên Đại Thánh

nhìn Chu Thánh kết thúc chiến đấu, chính mình cũng gia tăng tốc độ.

Hắn hai tay nắm chặt Kim Cô Bổng, giơ lên thật cao, bỗng nhiên nện xuống.

Nhất điện Tần Quảng Vương, Nhị điện Sở Giang Vương, Tam điện Tống Đế Vương các loại, trực tiếp bị một gậy đập nát. "Ngươi cho dù giết chúng ta, chúng ta cũng sẽ không chết, ảo cảnh không phá, ngô đẳng bất tử." Tứ điện Ngũ Quan Vương lớn tiếng nói.

Cho dù bọn họ toàn bộ bị giết, qua một thời gian bọn họ vẫn sẽ xuất hiện.

Bọn họ vốn dĩ là thứ trong ảo cảnh, không chết được.

Trừ phi đánh vỡ ảo cảnh, phong ấn Vẫn Đồng mới được. "Hừ!" Tề Thiên Đại Thánh hừ lạnh một tiếng, một gậy nện xuống, trực tiếp phá hủy cả Diêm La Điện.

Sáu Diêm La còn lại cũng không thể chịu nổi một gậy toàn lực của Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh từ trong phế tích, chậm rãi đi về phía Chu Thánh.

Sinh vật cường đại trong ảo cảnh, một khi có tư duy của mình, sẽ trở nên không còn chịu sự khống chế.

Tề Thiên Đại Thánh đi đến trước mặt Chu Thánh, nhìn thẳng vào hắn.

Chu Thánh lấy Vẫn Đồng ra. "Ngươi cũng muốn... tự do sao?" Chu Thánh mở miệng hỏi.

Tề Thiên Đại Thánh là sự tồn tại do hắn dùng Vẫn Đồng tưởng tượng ra, cũng là "Tâm Viên" của hắn.

Nếu Tề Thiên Đại Thánh muốn tự do, chính mình không giữ được

hắn. "Keng!" Tề Thiên Đại Thánh cắm Kim Cô Bổng xuống đất, dựa vào Kim Cô Bổng, cười nói: "A, tiểu tử, ngươi còn không vây được Lão Tôn.

Chương 271

Trên đời này không có bất cứ thứ gì có thể vây khốn Lão Tôn!" "Ta có nên nói cho ngươi biết, ngươi bị Như Lai Phật Tổ đè dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm không..." Chu Thánh thầm lẩm bẩm trong lòng. "Như Lai Phật Tổ không đè được Lão Tôn." Tề Thiên Đại Thánh nghe được tiếng lòng của Chu Thánh.

Dù sao cũng là Tâm Viên của Chu Thánh, Chu Thánh nghĩ gì hắn đều biết. "Lần sau, nhớ gọi cả Bát Giới, Sa Tăng ra, đỡ cho Lão Tôn một mình buồn chán." Tề Thiên Đại Thánh nói một câu.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn Vẫn Đồng trên tay.

Vẫn Đồng của hắn chỉ có thể sáng tạo ra Tề Thiên Đại Thánh, không cách nào sáng tạo thêm Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Bất quá điều này đối với hắn không khó, đợi thoát khỏi ảo cảnh, tháo một cái đèn xuống là được. "Được, thế còn Đường Tăng..." "Hắn thì thôi đi, Lão Tôn tự do quen rồi, không muốn bị ước thúc." Thanh âm Tề Thiên Đại Thánh rất bình tĩnh.

Trong câu chuyện, Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng dùng vòng kim cô cưỡng ép thu phục.

Hơn nữa động một chút là dùng Kim Cô Chú để tra tấn Tề Thiên Đại Thánh.

Tưởng hắn là Tề Thiên Đại Thánh, dưới thông Cửu U náo địa phủ, trên xông Thiên Cung phá Lăng Tiêu, một đời ngạo cốt, dám so với trời.

Kết quả đến cuối cùng lại bị Đường Tam Tạng dùng cái Kim Cô Chú cưỡng ép thuần hóa.

Nhưng Tề Thiên Đại Thánh chung quy là Đại Thánh, trong lòng hắn vẫn như cũ có ngạo khí.

Tề Thiên Đại Thánh mà Chu Thánh tưởng tượng ra, chính là một Đại Thánh không có ước thúc, tự do tự tại, thực lực thông thiên. "Tiểu tử, nghe Lão Tôn khuyên một câu, thứ đồ chơi trên tay ngươi, dùng ít thôi.

Một khi dùng nhiều, ngươi sẽ không phân biệt được hiện thực và hư ảo đâu." Tề Thiên Đại Thánh nhắc nhở một câu.

Vẫn Đồng ảnh hưởng đến não bộ, sáng tạo ra ảo cảnh.

Một khi ngươi chết trong ảo cảnh, đó chính là chết não, ý thức tiêu tán.

Tất cả những gì ngươi nhìn thấy đều là do ngươi tưởng tượng ra, thông qua năng lực Vẫn Đồng biến thành sự thật.

Mà chốn Hoàng Tuyền Địa Phủ này, là do người kiến tạo Thiên Cung tưởng tượng chế tạo ra.

Chỉ là, thứ được tưởng tượng chế tạo ra tồn tại thời gian dài, tư duy phát tán, sẽ không còn cam chịu tịch mịch, muốn đi vào hiện thực.

Mà trong Thiên Cung lại có thứ có thể khiến bọn họ đi vào hiện thực.

Thập Điện Diêm La mà Chu Thánh giết, chỉ là Thập Điện Diêm La mà bản thân hắn đối mặt, nếu những người khác đi theo, còn sẽ gặp phải một lần nữa, cái này gọi là ảo cảnh trùng điệp. "Ta hiểu, ta sẽ khống chế tốt." Chu Thánh gật đầu nói một câu. "Hừ, Lão Tôn đi đây!" Tề Thiên Đại Thánh chân đạp Cân Đẩu Vân, hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

Hắn rời đi, tịnh không phải là rời đi thật, mà là tiêu tán.

Khi hắn biến mất trong tầm mắt Chu Thánh, cũng có nghĩa là Tề Thiên Đại Thánh do Chu Thánh tưởng tượng ra đã biến mất.

Chu Thánh cúi đầu nhìn Vẫn Đồng trong tay, dán bùa lên, bỏ vào trong khôi giáp Thủ Lăng Nhân.

Kim Châu cũng theo đó bay trở về.

Bảy mạch Thủ Lăng Nhân có bảy viên hạt châu, hiện tại hắn có thể dùng chỉ có Thủy Châu và Lôi Châu.

Hai viên hạt châu này, Chu Thánh định dùng trong Thiên Cung.

Hắn đưa tay vuốt ve Lưu Ly đang ngủ, bước qua phế tích, đi ra khỏi đường Hoàng Tuyền.

Khi đi hết đoạn đường cuối cùng, tất cả đều biến mất.

Mạnh Bà biến mất, cầu Nại Hà biến mất, Hắc Bạch Vô Thường và Người Lái Đò đều biến mất.

Sau lưng là một con đường Hoàng Tuyền thẳng tắp.

Đèn đường hai bên đường Hoàng Tuyền đang cháy, bất quá vào khoảnh khắc Chu Thánh đi ra, có một ngọn đèn đường tắt ngấm.

Chu Thánh nhìn thi cốt hai bên đường Hoàng Tuyền, có một cỗ thi thể nữ da thịt còn chưa tiêu tán, bất quá đã sớm phát đen phát vàng, bà ta bưng một cái bát, tựa hồ đang múc canh cho người khác.

Có hai cỗ thi cốt một cao một thấp, một kẻ trong tay cầm gậy khóc tang, một kẻ trong tay cầm Câu Hồn Tác.

Còn có một cỗ thi cốt giống như chết đuối, liều mạng bò lên trên.

Cuối cùng còn có mười cỗ thi cốt, bọn họ đang ra sức bò lên đường Hoàng Tuyền, nửa người đã bò lên.

Chu Thánh nhìn những thi cốt này, đưa tay vuốt vuốt lông mèo.

"Meo!" Lưu Ly vươn vai một cái, từ trong mộng tỉnh lại.

Khi cô mở mắt, nhìn thấy đã đi ra ngoài, kinh hỉ nói: "A, đi ra rồi!

Quả nhiên là ảo cảnh." Lưu Ly nói xong, thấy Chu Thánh đang nhìn thi cốt, vươn móng mèo vỗ vỗ mặt Chu Thánh. "Chu Thánh, Chu Thánh." Lưu Ly gọi mấy tiếng.

Chu Thánh cúi đầu nhìn Lưu Ly, xoa xoa đầu, nói: "Em tỉnh rồi?" Lưu Ly ngẩng đầu nói: "Đương nhiên, hơn nữa bổn tiểu thư còn đánh thức anh từ trong ảo cảnh, cảm tạ em đi, hì hì." Chu Thánh cười khổ một tiếng, ôm Lưu Ly xoay người đi về phía Thiên Cung.

Hắn không chú ý, mười cỗ thi cốt nằm sấp trên đường Hoàng Tuyền khẽ động đậy một cái. ...

Trong ảo cảnh.

Đám người Trần Ngọc Dương qua cầu, trong lòng vẫn còn nghi ngại.

Đang yên đang lành, sao Mạnh Bà lại đột nhiên thả bọn họ qua sông?

Rõ ràng giây trước còn không chết không thôi cơ mà. "Qua cầu, cũng có thể chỉ là vì cắt đứt đường lui của chúng ta." Chá Cô Tử nhìn Diêm La Điện phía trước, nói khẽ một tiếng.

Trần Ngọc Dương cũng nhìn thấy Diêm La Điện âm sâm, trầm trọng gật đầu.

Hắn cảm nhận được bên trong truyền đến khí tức áp bách. "Chuẩn bị vũ khí, đạp bằng Diêm La Điện!" Trần Ngọc Dương ra lệnh. "Chiến!" Lực sĩ Tả Lĩnh hô vang, giơ cao vũ khí trong tay.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Ngọc Dương, chậm rãi tới gần Diêm La Điện.

Trong Diêm La Điện.

Tần Quảng Vương nhíu mày nói: "Ta cảm giác, chúng ta trong một cái ảo cảnh khác hình như đã bị diệt sát." "Lục Đạo Luân Hồi của ta hình như bị tổn hại." Chuyển Luân Vương trầm giọng nói. "Chuyện nhỏ thôi, ảo cảnh trùng điệp, ai cũng không biết có bao nhiêu cái, chỉ cần có một ảo cảnh có thể đi ra ngoài, mọi người đều có thể đi ra ngoài." Sở Giang Vương mở miệng nói.

Ảo cảnh trùng điệp, lấy thi cốt bên đường Hoàng Tuyền làm vật dẫn, tư duy thống nhất.

Chỉ cần một cái ảo cảnh trong đó có thể đi ra hiện thực, vậy ảo cảnh sẽ vỡ nát. "Bên ngoài nhiều người như vậy, ngược lại có thể lợi dụng một chút." Ngũ Quan Vương thản nhiên nói. "Thiên Cung đại nhân cũng cần chút trợ giúp, đưa bọn họ vào có lẽ khả thi.

Hy vọng bọn họ không phải Thủ Mộ Nhân mời tới trấn áp Thiên Cung." "Thái Sơn Vương, chuẩn bị kỹ địa ngục, đợi bọn họ tiến vào, cho bọn họ trải nghiệm địa ngục một chút, sau đó lưu lại lạc ấn trong lòng bọn họ.

Nếu nghe lời, bọn họ có thể trở thành âm binh của chúng ta, nếu không nghe lời thì chết, chúng ta thao túng thi thể." Tần Quảng Vương phân phó. "Vâng." "Diêm La Vương, chuẩn bị tuyên phán tội hành của bọn họ, đè sập thần kinh bọn họ." "Vâng." "Chuyển Luân Vương, Lục Đạo Luân Hồi chuẩn bị, trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết bọn họ." "Vâng." Tần Quảng Vương đưa ra một loạt phân phó xong, ổn tọa cao đường, lẳng lặng chờ đợi nhóm Trần Ngọc Dương tiến vào. "Ong ong ong..." Quỷ hỏa trên chân đèn được thắp sáng, hai người Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử đồng thời tiến vào.

Hai người bọn họ chỉ nhìn thấy trong đại điện có Thập Điện Diêm La ngồi trên cao, còn chưa nhìn rõ những thứ khác đã bị kéo vào trong

địa ngục.

Trong địa ngục.

Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử hai người đứng bên cạnh vạc dầu, nhìn tiểu quỷ từng người từng người đẩy vong hồn vào trong vạc dầu. "A!!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng truyền ra, còn có tiểu quỷ tri kỷ thêm củi tưới dầu cho vạc.

Cảm giác nóng rực nồng đậm ập vào mặt, khiến hai người trong lòng lạnh lẽo. "Chúng ta... hẳn là rơi vào ảo cảnh." Chá Cô Tử mở miệng nói.

Chương 272

Hắn biết rơi vào ảo cảnh, nhưng không ngờ ảo cảnh này chân thực như vậy. "Không, chúng ta vẫn luôn ở trong ảo cảnh, ảo cảnh này cũng chỉ là...

ảo cảnh trong ảo cảnh." Trần Ngọc Dương nói xong, ngẩng đầu nhìn bầu trời bị thiêu đỏ. "Lúc chúng ta tiến vào, huynh có nhìn thấy không?" "Nhìn thấy rồi, Thập Điện Diêm La." Chá Cô Tử gật đầu.

Hai người bọn họ là bị Thập Điện Diêm La kéo vào trong địa ngục.

Trần Ngọc Dương hít sâu một hơi, ngẩng đầu hét lớn: "Thập Điện Diêm La, ta không biết các ngươi có mục đích gì, nhưng chúng ta có thể đàm phán." "Lực sĩ Tả Lĩnh ta tiến vào Thiên Cung chỉ vì cầu tài, nếu các ngươi cứ nhất quyết trở ngại, chúng ta có thể lui ra!" Thất điện Thái Sơn Vương vang lên thanh âm hồn hậu: "Các ngươi tại thế, trộm cắp tài vật cùng lăng mộ người khác, lấy hài cốt làm thuốc, không tôn trọng người chết, đánh vào cối xay thịt địa ngục!" Cùng với lời nói của Thái Sơn Vương rơi xuống, tràng cảnh chuyển hóa, hai người bị đánh vào tầng thứ bảy địa ngục.

Vừa vào trong, đã có tiểu quỷ đi tới áp giải hai người hắn, chuẩn bị thượng hình tra tấn. "Được, đã các ngươi nhất định phải dùng hình, vậy đừng trách Trần Ngọc Dương ta san bằng Diêm La Điện!" Trần Ngọc Dương nói xong, dùng quạt xếp trong tay đánh lui tiểu quỷ áp giải mình. "Hoặc là đàm phán, hoặc là không chết không thôi!" Trần Ngọc Dương tung lời hung ác.

Canh Mạnh Bà hắn còn dám một cước đá văng, huống chi là Thập Điện Diêm La.

Trong lòng hắn vô quỷ thần, tự nhiên sẽ không sợ hãi Thập Điện Diêm La, cho dù bọn họ kéo hắn vào trong địa ngục.

Tần Quảng Vương cũng nhìn ra ý chí Trần Ngọc Dương kiên định, muốn dùng địa ngục để tiêu mài ý chí của hắn rất khó. "Được, đàm phán." Tần Quảng Vương nói xong, một giây sau Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử liền trở lại trong đại điện.

Thập Điện Diêm La ngồi ở vị trí đầu não, lạnh lùng nhìn Trần Ngọc Dương. "Nếu các ngươi nhất quyết ngăn cản, chúng ta có thể cứ thế lui đi." Trần Ngọc Dương nói.

Hắn cũng biết, một khi đánh nhau, lực sĩ Tả Lĩnh của mình sẽ toàn quân bị diệt, nhưng cũng có thể san bằng Diêm La Điện. "Không, chúng ta muốn ngươi tiến vào Thiên Cung, đến Lăng Tiêu Điện, từ trong quan quách ở Lăng Tiêu Điện lấy ra một cái tỳ ấn, mang ra cho chúng ta." Tần Quảng Vương nói. "Đơn giản như vậy?" Trần Ngọc Dương cũng ngây ngẩn cả người.

Hắn vốn tưởng rằng Thập Điện Diêm La là ngăn cản trộm mộ, không nghĩ tới là muốn mình đi giúp bọn họ trộm đồ. "Không thành vấn đề." Trần Ngọc Dương một lời đáp ứng ngay.

Dù sao đến lúc đó lấy được tỳ ấn ta liền đi, ngươi làm gì được ta?

Tần Quảng Vương thấy Trần Ngọc Dương đáp ứng sảng khoái như vậy, nhất thời cũng có chút phản ứng không kịp.

Nhưng hắn rất nhanh định thần, nói tiếp: "Tỳ ấn ở trong quan quách, nhất định phải mở quan quách ra mang ra cho chúng ta." "Các ngươi muốn dùng để làm gì?" Trần Ngọc Dương hỏi. "Cái này ngươi không cần biết." Sở Giang Vương lạnh lùng nói. "Chúng ta đã lưu lại lạc ấn trong lòng các ngươi, nếu các ngươi không lấy về, sau này mỗi ngày các ngươi ngủ đều sẽ trải qua một lần địa ngục.

Các ngươi ý chí có kiên định nữa, lại có thể gánh được bao lâu?" Ngũ Quan Vương tiếp lời.

Bình Đẳng Vương cũng nói một câu: "Sau lưng chúng ta chính là đại môn Thiên Cung, đi ra ngoài liền thoát khỏi ảo cảnh." "Nhớ kỹ giao dịch của chúng ta." Đô Thị Vương nói xong, mở cửa lớn ra.

Trần Ngọc Dương nhìn Thập Điện Diêm La, trực giác nói cho hắn biết, Thập Điện Diêm La muốn tỳ ấn khẳng định không đơn giản.

Nhưng hắn cũng không sợ. "Hừ, người sau lưng ta có thể tuỳ tiện xóa đi ấn ký các ngươi lưu lại, ta cho bọn họ cũng sẽ không cho các ngươi." Trần Ngọc Dương thầm nói trong lòng.

Mà Thập Điện Diêm La âm thầm truyền âm nói: "Tỳ ấn là của Đại nhân, chúng ta để hắn lấy, liệu có ổn không?" "Quan trọng không phải là để hắn lấy ra tỳ ấn, mà là để hắn mở ra quan quách, thả Đại nhân ra.

Nhân tính vốn tham lam, ta nói cho bọn họ biết trong quan quách có cái gì, bọn họ mới có thể liều mạng đi mở ra.

Nếu không gặp chút phiền phức bọn họ lại lùi bước thì ngược lại phiền toái." "Cũng đúng, chỉ cần mở ra quan quách, bọn họ cũng không lấy đi được tỳ ấn." "Nhưng mà, vạn nhất bọn họ đi vào không mở quan quách, ngược lại là hỗ trợ trấn áp thì làm sao bây giờ?" "Đừng coi thường Đại nhân của chúng ta, ngài ấy biết thao túng lòng người.

Nơi này nhiều người như vậy, ngươi cảm thấy ngài ấy có thể thao túng bao nhiêu?" "Toàn bộ!" Thập Điện Diêm La không muốn thả bọn họ đi vào, trong Thiên Cung có nguy hiểm lớn hơn chờ đợi bọn họ.

Nếu bọn họ nghe lời, còn có thể đi đến Lăng Tiêu Điện mở quan quách.

Không nghe lời, đi vào chính là chết.

Hai bên đều có tâm kế của mình, hợp tác cũng chỉ là hợp tác trên mặt ngoài.

Cửa lớn Diêm La Điện mở ra, một đám lực sĩ Tả Lĩnh nhao nhao lao vào. "Đi." Trần Ngọc Dương hô một tiếng, mọi người đang định công kích toàn bộ dừng lại. "Môn chủ, không động thủ?" "Ta đã đạt thành giao dịch với bọn họ, không cần động thủ." Trần Ngọc Dương nói xong, dẫn đầu đi ra khỏi cửa, Chá Cô Tử theo sát phía sau. "Làm giao dịch với Diêm La, huynh có biết hậu quả không?" Chá Cô Tử chất vấn. "Ta biết, nhưng huynh cảm thấy chúng ta còn sự lựa chọn nào khác sao?" Trần Ngọc Dương nhìn chằm chằm Chá Cô Tử. "Huynh không có lựa chọn, nhưng mà ta có..." Trần Ngọc Dương thầm nghĩ trong lòng.

Chá Cô Tử trầm mặc.

Từ lúc bước lên đường Hoàng Tuyền, tất cả đều đang phát triển theo hướng không thể khống chế.

Hắn tuy thuộc phái Bàn Sơn, nhưng cũng không tin quỷ thần.

Khả hiện nay, quỷ thần thật sự xuất hiện, hơn nữa bọn họ giống hệt trong truyền thuyết.

Duy nhất khác biệt chính là, bọn họ không có sự uy nghiêm và cao thượng của quỷ thần, ngược lại có chút... thị quái.

Trong lòng hắn cũng có chút bội phục Trần Ngọc Dương.

Vốn tưởng rằng xông vào địa ngục sẽ gian nan, nhưng Trần Ngọc Dương mấy câu nói đã giải quyết êm đẹp, hơn nữa còn làm giao dịch với Thập Điện Diêm La.

Đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được. "Môn chủ, với bốn ngàn lực sĩ Tả Lĩnh của ta, đủ để san bằng Diêm

La Điện." Lục Cô đi đến bên cạnh Trần Ngọc Dương nói. "Diêm La Điện san bằng rồi, người của chúng ta thì sao?" "Lục Cô, đường Hoàng Tuyền mới chỉ là bên ngoài, chúng ta ngay cả Thiên Cung cũng chưa đi vào, cô còn muốn chết bao nhiêu người?" Hai câu nói của Trần Ngọc Dương khiến Lục Cô không còn gì để nói.

Bọn họ tới thám hiểm Thiên Cung, từ đầu đến cuối đều chỉ đang ở ngoại vi Thiên Cung.

San bằng Diêm La Điện không đáng.

Dù sao đã làm giao dịch với bọn họ, chính mình lại không lỗ.

Không cần thiết dây dưa với bọn họ. "Kiểm điểm thương vong, chuẩn bị đi Thiên Cung." Trần Ngọc Dương ra lệnh. "Vâng!" Lục Cô xoay người kiểm kê nhân số thương vong, tịnh ghi chép vào sổ.

Nửa giờ sau, cô báo cáo: "Tổng cộng hành động 5010 người, thương vong 870 người, còn dư 4140 người." Nghe ghi chép thương vong, Trần Ngọc Dương nhẹ nhàng day day mi tâm. "Còn chưa vào Thiên Cung đã thương vong nhiều như vậy, đợi tiến vào Thiên Cung, không biết còn phải chết bao nhiêu người." Trần Ngọc Dương lẩm bẩm một mình, nhìn cánh cửa thanh đồng cự đại.

Hét lớn: "Xuất phát!" Đường Hoàng Tuyền.

Cùng với quỷ hỏa bao bọc đường lui, Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện.

Trương Tân Sơn nhìn đường Hoàng Tuyền dưới chân, đưa tay chạm thử một cái.

Đường Hoàng Tuyền rất lạnh lẽo, còn mang theo một chút ẩm ướt, còn có một cỗ mùi hôi. "Chúng ta hẳn là trúng huyễn thuật, đi vào trong núi rồi." Trương Tân Sơn mở miệng nói. "Đường Hoàng Tuyền xa, chư vị đi thong thả." Bạch Vô Thường trên mặt treo nụ cười nói.

"Ai là kẻ cầm đầu, đi theo ta!" Hắc Vô Thường vung vẩy Câu Hồn Tác, nhìn chằm chằm mọi người. "Trương lão đại, làm sao bây giờ?" Trần Tứ Gia nhìn về phía Trương Tân Sơn.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều sẽ theo bản năng nhìn về phía Trương Tân Sơn.

Hắn là lão đại, hắn mặc kệ đứng ở đâu, ánh mắt những người khác đều sẽ vô thức hướng về phía hắn.

Hắc Vô Thường phát hiện Trương Tân Sơn, nhanh chóng vung ra Câu Hồn Tác, muốn xuyên thủng tỳ bà cốt của Trương Tân Sơn. "Đinh!" Trương Tân Sơn dùng hai ngón tay búng một cái, bắn ngược Câu Hồn Tác trở về.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn chằm chằm hai ngón trỏ và ngón giữa khá dài của Trương Tân Sơn, thần sắc ngưng trọng. "Hậu nhân Thủ Mộ Nhân?" Bạch Vô Thường thần sắc ngưng trọng, không còn nụ cười nữa.

Chương 273

"Không thể để bọn họ đi qua." Hắc Vô Thường vung vẩy Câu Hồn Tác, lần nữa phát động công kích. "Cửu Môn tùy ta giết!" Trương Tân Sơn vung tay lên, dẫn người Cửu Môn giết về phía Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bối Lão Lục từ sau lưng rút hắc đao ra, hai tay nắm cán đao, chém về phía Hắc Vô Thường.

Nhị Gia, Lý Tam, Trần Tứ các loại thì công hướng Bạch Vô Thường.

Trong Cửu Môn, sức chiến đấu mạnh nhất trừ Trương Tân Sơn ra chính là Hắc Bối Lão Lục.

Tiếp theo chính là Hồng Nhị, Lý Tam, Trần Tứ.

Ngô Đại Bạch, Hoắc Ngọc Tiệp, Tề Bát Gia và Giải Cửu Gia vũ lực kém hơn một chút, trí thương cao hơn một chút. "Phía trước còn có cầu Nại Hà, sau cầu Nại Hà còn có một cái Diêm La Điện." Hoắc Ngọc Tiệp thông qua flycam trinh sát tình huống phía trước. "Hắc Bạch Vô Thường chỉ là tiên phong, phía sau mới là cường địch." Giải Cửu Gia nhanh chóng đưa ra phán đoán. "Dưới cầu Nại Hà có một Mạnh Bà." Hoắc Ngọc Tiệp nói tiếp. "Mạnh Bà a, tôi đi đối phó đi." Tề Bát Gia đứng ra, dưới sự hộ tống của người nhà, đi thẳng về phía trước, đi đến trước mặt Mạnh Bà.

Mạnh Bà với dung mạo khô khốc nặn ra nụ cười, bưng bát lên nói: "Tiểu ca, làm một bát không?" Tề Bát Gia đẩy đẩy kính gọng vàng, cẩn thận đánh giá Mạnh Bà. "Uống canh tạm thời khoan hãy vội, Mạnh Bà, tôi muốn hỏi bà mấy vấn đề." Tề Bát Gia nói. "Cậu cứ nói." "Lời đồn đại nói Mạnh Bà nãi là Mạnh Khương Nữ sau khi chết

nhập Địa Phủ sở hóa, không biết là thật hay giả?" Tề Bát Gia hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Mạnh Bà ngẩng đầu nhìn Tề Bát Gia, trong ánh mắt vẩn đục hiện lên một tia tinh quang. "Mạnh Bà, canh bà nấu, sau khi uống xong sẽ biến thành cái gì?" Tề Bát Gia hỏi tiếp, trong tay cầm một cái bàn quay từ từ chuyển động. "Mất đi ký ức, biến thành âm binh..." Mạnh Bà theo bản năng nói. "Không uống canh này sẽ ra sao?" Tề Bát Gia hỏi tiếp. "Rơi vào Hoàng Tuyền, hóa thành khô cốt." Mạnh Bà trả lời.

Tề Bát Gia nghe được câu này, nhìn thi cốt trôi nổi trong sông Minh Hà.

Bọn họ có người còn đang giãy dụa, nhưng đại bộ phận bạch cốt đều đang trôi theo dòng nước. "Cầu Nại Hà này, không thể qua sao?" Tề Bát Gia hỏi thăm.

Mạnh Bà bưng bát canh trong tay lên, nói: "Uống, liền cho cậu đi qua.

Không uống, ta lấy cậu nấu canh!" Câu nói phía sau của Mạnh Bà mang theo một chút lệ khí.

Mụ phản ứng lại rồi, chính mình bị sập bẫy.

Tề Bát Gia chuyển động bàn quay trong tay, thản nhiên nói: "Không nghĩ tới a Mạnh Bà, bà từng là Mạnh Khương Nữ, tâm thiện người đẹp, thương cảm dân chúng, nay vì tư lợi cá nhân lại đi nấu canh Mạnh Bà.

Bà thay đổi rồi, cho nên trượng phu bà đến lúc chết cũng không chịu tiếp nhận bà." Tề Bát Gia một câu trực tiếp chạm đến uy hiếp của Mạnh Bà.

Mạnh Bà ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tề Bát Gia, chậm rãi đặt cái bát trong tay xuống, từ trong vạc lớn móc ra một khúc xương

sống. "Ngươi nói lại lần nữa xem!" Mạnh Bà lạnh lùng nói. "Bà thay đổi rồi, bản tâm của bà thay đổi rồi, bà bị mê hoặc rồi, Mạnh Bà.

Bà mở to mắt nhìn cho kỹ, nhìn xem vong hồn trong sông bị bà hại chết, bọn họ có giống với khô cốt bên dưới không?" Tề Bát Gia lớn tiếng nói, chỉ vào khô cốt trong sông Minh Hà.

Mạnh Bà quay đầu nhìn thoáng qua khô cốt trong sông Minh Hà, ngắn ngủi ngẩn người.

Hồi ức trong đầu không ngừng hiện lên, ảnh hưởng tâm thần. "Mau qua sông!" Tề Bát Gia lặng lẽ hô với đám người Hoắc Ngọc Tiệp.

Đám người Hoắc Ngọc Tiệp vừa đặt chân lên cầu Nại Hà, Mạnh Bà trong nháy mắt chặt đứt ký ức, khôi phục thanh tỉnh, bạo nộ nói: "Ngươi..." "Mạnh Bà, bà làm sao vậy?" Tề Bát Gia túm lấy tay Mạnh Bà, ôm lấy eo Mạnh Bà.

Trên khuôn mặt như gỗ mục của Mạnh Bà không còn lửa giận, thay vào đó là một vẻ thẹn thùng.

Tề Bát Gia vươn tay trái, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Mạnh Bà, trừ việc có chút cấn tay, còn có chút hôi ra thì mọi thứ đều ổn.

Ánh mắt Mạnh Bà dần dần mê ly, ngàn vạn năm rồi, còn chưa có ai đối xử ôn nhu với mụ như vậy.

Trương Tân Sơn đánh bại Hắc Bạch Vô Thường cùng mọi người cũng đang nhanh chóng qua cầu.

Trương Tân Sơn nhìn Tề Bát Gia đang ôm Mạnh Bà, yên lặng giơ ngón tay cái lên, sau đó dẫn người lên cầu. "Mạnh Bà, đừng để bọn họ qua cầu, bọn họ tới ngăn cản Đại nhân phục tô đấy." Hắc Vô Thường nằm trên mặt đất lo lắng hét lớn.

Mạnh Bà nghe được lời của Hắc Vô Thường, quay đầu nhìn lại,

nhưng bị Tề Bát Gia đỡ đầu xoay trở về.

Tề Bát Gia nhẹ nhàng cúi người xuống, ôn nhu nói: "Đừng để bọn họ quấy rầy chúng ta lúc này." "Ân." Mạnh Bà khẽ gật đầu, trong cổ họng khàn khàn nói ra lời khẽ khàng. "Cậu sẽ ở lại, vẫn luôn bồi tiếp ta sao?" Tề Bát Gia nói: "Tôi sẽ." "Vậy cậu thích ta không?" Mạnh Bà hỏi tiếp.

Tề Bát Gia nhìn thân thể như xác khô của Mạnh Bà, cười nói: "Vậy phải xem biểu hiện của bà." "Ân." Mạnh Bà khẽ gật đầu, chỉ vào Diêm La Điện nói: "Trong Diêm La Điện có Thập Điện Diêm La, bọn họ là tồn tại cường đại nhất thế giới Hoàng Tuyền, nhưng bọn họ cũng không phải vô địch.

Các người sau khi tiến vào, chỉ cần bắt được Tần Quảng Vương, bức bách hắn mở cửa sau, các người thông qua cửa sau là có thể đi ra ngoài." "Ân." Tề Bát Gia cười gật đầu. "Mạnh Bà, cho tôi xem trái tim của bà, được không?" "Tại sao muốn xem?" "Xem qua trái tim của bà, tôi mới biết được bà có thật sự thật lòng với tôi hay không." Tề Bát Gia ôn nhu nói.

Hắn lớn lên vốn đã anh tuấn, lại đạt được truyền thừa Bát Gia, khéo ăn khéo nói, biết tính toán, có thể tuỳ tiện trêu chọc phương tâm phụ nữ.

Mạnh Bà tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mạnh Bà nhìn Tề Bát Gia thập phần tình thâm, dùng móng tay rạch da mình ra, từ bên trong móc ra trái tim còn đang nóng hổi của mình.

Tề Bát Gia cười vuốt ve trái tim Mạnh Bà.

Mạnh Bà thâm tình chân thành nhìn Tề Bát Gia. "Phốc..." Tề Bát Gia dùng sức, trái tim trong nháy mắt bị bóp nát.

Mạnh Bà trừng lớn mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Tề Bát Gia.

Tề Bát Gia dùng canh Mạnh Bà rửa tay, lại dùng khăn tay lau sạch sẽ.

Hắn một cước đạp Mạnh Bà xuống sông Minh Hà, thần tình lạnh lùng. "Ngươi!!!

Ta nguyền rủa ngươi, vĩnh thế không được chết tử tế!" Mạnh Bà trong ghen ghét phẫn hận, rơi vào đáy sông Minh Hà.

Tề Bát Gia thần tình lạnh lùng đi lên cầu Nại Hà, thản nhiên nói: "Buồn nôn." Trước cửa Thanh Đồng.

Diễm Vong đã sớm chờ ở đây hơn nửa ngày.

Nó không rơi vào ảo cảnh, dù sao nó cũng chỉ là một con ngựa.

Chu Thánh đi đến trước mặt Diễm Vong, vỗ vỗ thân thể nó, sau đó mới đánh giá cửa thanh đồng cao lớn.

Dưới cửa thanh đồng phía bên phải, có rất nhiều vết tích đao cắm trên mặt đất, còn có một tấm đệm.

Chu Thánh có thể nghĩ đến, rất nhiều thời gian, Thủ Mộ Nhân đều một mình ngồi trước cửa thanh đồng trấn thủ nơi này.

Mấy ngàn năm cô tịch, đổi thành người khác sớm đã điên rồi.

Trường sinh, rốt cuộc mang lại cho ông ấy cái gì?

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn cửa thanh đồng, trên cửa điêu long khắc phượng, bên trên giấu không ít cơ quan, muốn mở ra cũng không dễ dàng.

Bất quá, Thủ Mộ Nhân trước đó đã nói với hắn biện pháp mở ra.

Chu Thánh đưa hai ngón tay vào trong lỗ hổng trên cửa thanh đồng, móc vào sợi dây tơ vàng bên trong.

Dây tơ vàng bên trong có mấy trăm sợi, chỉ có một sợi có thể mở

ra cửa thanh đồng, một khi làm đứt các sợi dây tơ vàng khác sẽ xúc phát cơ quan.

Cơ quan trên cửa thanh đồng vô cùng cường đại, rất khó tránh né.

Thủ Mộ Nhân trước đó từng nói với Chu Thánh, trong lỗ hổng có một sợi dây tơ vàng khá bằng phẳng, sợi bằng phẳng kia chính là mấu chốt mở ra cửa thanh đồng.

Ngón tay Chu Thánh thò vào, cẩn thận ma sát hồi lâu, phát hiện mỗi một sợi dây tơ vàng đều phi thường bằng phẳng.

Muốn tìm được sợi đặc thù nhất kia rất khó. "Lưu Ly, ngón tay em khá mềm, em tìm thử xem sợi nào bằng phẳng nhất." Chu Thánh bảo Lưu Ly làm.

Trên tay hắn có vết chai, không cảm giác được sai biệt nhỏ bé.

Chương 274

Lưu Ly nghe vậy, từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống, huyễn hóa thành người.

Cô tháo găng tay ren bên tay phải xuống, vươn tay vào trong sờ soạng một hồi.

Tay cô khá mềm, một chút sai biệt rất nhỏ cô đều có thể cảm giác được.

Chỉ là ngón tay cô khá ngắn, còn có một số sợi dây tơ vàng không với tới. "Có vài sợi dây tơ vàng em không với tới, chắc là ở tít bên trong." Lưu Ly mở miệng nói.

Dây tơ vàng bên ngoài cô đều sờ qua, không có sợi nào đặc thù.

Tận cùng bên trong cô không với tới. "Dùng hạt châu Âm Dương thử xem." Chu Thánh mở miệng nói.

Lưu Ly thao túng hạt châu Âm Dương, hóa thành hai sợi dây, thay thế ngón tay tham nhập vào trong lỗ hổng sờ soạng.

Sờ soạng một hồi, Lưu Ly cau mày. "Em phát hiện có hai sợi dây tơ vàng đặc thù, đều khá bằng phẳng." Lưu Ly mở miệng nói. "Vậy chắc là hai sợi này." Chu Thánh suy đoán.

Lưu Ly khẽ gật đầu, dùng hắc bạch nhị khí, móc vào hai sợi dây tơ vàng kia. "Ca sát." Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, đao chém trong động khẩu bắn ra, trong nháy mắt chém đứt hắc bạch nhị khí.

Lưu Ly sợ tới mức vội vàng rút tay về, bởi vì xúc cảm của cô liên kết với hắc bạch nhị khí.

Đao chém đứt hắc bạch nhị khí, cảm giác đó giống hệt như chém đứt ngón tay của cô vậy.

Hắc bạch nhị khí hóa thành khí thể, từ trong cửa thanh đồng chảy ra, dung nhập vào trong hạt châu Âm Dương. "Ầm ầm..." Cánh cửa thanh đồng trần phong đã lâu chậm rãi mở ra, một tia bạch quang chiếu rọi ra ngoài. "Xem ra hai sợi dây tơ vàng kia, có một sợi là cơ quan, có một sợi là công tắc mở cửa thanh đồng." Chu Thánh lẩm bẩm.

Theo cửa thanh đồng chậm rãi mở ra, Chu Thánh xoay người lên ngựa.

Lưu Ly lần nữa biến thành mèo, đứng trên vai Chu Thánh.

Khi cửa mở ra một chút, Chu Thánh cưỡi Diễm Vong, đạp lên bạch quang đi vào trong Thiên Cung.

Cửa thanh đồng không hoàn toàn mở ra, khi Chu Thánh đi vào, cửa thanh đồng ầm vang đóng lại. "Rầm!" ...

Ngoài cửa Thanh Đồng.

Trần Ngọc Dương đi ra từ ảo cảnh, quay đầu nhìn đường Hoàng Tuyền, đầy vẻ cảm khái. "Rõ ràng chỉ có con đường ngàn mét, chúng ta lại đi hơn nửa ngày." Nếu không phải cuối cùng làm giao dịch với Diêm La, khả năng bọn họ tuyệt đại bộ phận đều không đi ra được.

Còn có một số lực sĩ Tả Lĩnh, được khiêng ra.

Trên người bọn họ không có bất kỳ vết thương nào, nhưng khí tức yếu ớt, chết não.

Giống như người thực vật vậy, chỉ giữ lại hô hấp yếu ớt.

Linh hồn bọn họ đã chết trong ảo cảnh, cho dù cuối cùng được đưa ra, cũng là người thực vật, chỉ cần chịu chút tác động ngoại lực, sẽ triệt để tử vong.

Trong số mấy trăm người đang nằm, có một người đột nhiên ngồi

dậy, day day đầu.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua bốn phía, nhìn thấy Trần Ngọc Dương, vội vàng đứng lên, đi lên trước chào hỏi. "Môn chủ." Người kia gọi một tiếng.

Trần Ngọc Dương nhìn hắn, khẽ gật đầu, sắc mặt có chút khó coi. "Về đội ngũ của ngươi đi." Trần Ngọc Dương cường ngạnh nói. "Thật tốt, lại có thêm một huynh đệ." Lục Cô cầm bút định viết thêm vào. "Nhưng mà ta nhớ rõ, hắn rõ ràng đã chết rồi a." Trần Ngọc Dương nhìn thấy, hắn rơi vào sông Minh Hà chết rồi, bị Người Lái Đò sông Minh Hà câu đi.

Hắn không phải lực sĩ Tả Lĩnh. "A!" "Không cần thêm vào, để ý hắn nhiều chút." Trần Ngọc Dương nói.

Người kia trở lại đội ngũ của mình xong, hoạt động quyền cước một chút. "Mạnh Bà, Hắc Bạch Vô Thường, Thập Điện Diêm Vương, một lũ ngu ngốc.

Ảo cảnh trùng điệp nhiều như vậy, chỉ cần có một cái đi vào hiện thực, thì đều có thể đi vào hiện thực.

So với việc chờ đợi trong ảo cảnh, chi bằng phụ thân vào một người đi ra ngoài, trợ giúp Đại nhân phục sinh." Người Lái Đò sông Minh Hà thì thầm.

Hắn thông qua phương thức phụ thân, từ trong ảo cảnh đi về phía hiện thực.

Tuy nói không còn thần thông, cũng không còn bản lĩnh khác, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Chỉ cần giúp Đại nhân phục tô, chính mình có thể triệt để đi ra khỏi ảo cảnh.

Chính mình tự thân động thủ, chung quy vẫn yên tâm hơn một

chút. "Lục Cô, nếu người kia có gì dị thường, giết cho ta." Trần Ngọc Dương nói với Lục Cô. "Vâng." Lục Cô gật đầu. "Đi." Trần Ngọc Dương hô một tiếng, dẫn hơn bốn ngàn lực sĩ Tả Lĩnh, đi về phía cửa thanh đồng. ...

Trong ảo cảnh.

Người Cửu Môn, dưới sự trợ giúp của Tề Bát Gia, lần lượt qua cầu Nại Hà.

Mạnh Bà bị Tề Bát Gia chơi một vố, rơi vào trong sông Minh Hà.

Người Lái Đò chèo thuyền ở đáy sông Minh Hà, nhìn Mạnh Bà bị bóp nát trái tim, lắc đầu nói: "Chậc chậc, Mạnh Bà a, bà cũng bị moi tim à." Mạnh Bà gắt gao nhìn Tề Bát Gia đứng trên cầu Nại Hà, lửa giận ngút trời. "Bất quá ngẫm lại cũng đúng, tịch mịch mấy ngàn năm, đột nhiên cảm nhận được ấm áp, rất dễ dàng mê thất." Người Lái Đò nói tiếp.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tề Bát Gia, cười cười: "Độc ác thật đấy!" Nói xong, Người Lái Đò dùng trúc sào gõ một cái vào Mạnh Bà, triệt để đánh nát thân thể Mạnh Bà. "Đã không có tâm, vậy thì chết đi, đỡ phải chịu khổ trong sông Minh Hà." Mạnh Bà: ...

Trên cầu.

Tề Bát Gia liếc nhìn sông Minh Hà, khi cảm nhận được ánh mắt ác ý tiêu tán, hắn mới đi xuống cầu Nại Hà. "Lão Bát, cậu có chút quá độc ác rồi." Trương Tân Sơn nhịn không được nói một câu.

Tề Bát Gia chuyển động luân bàn, đạm nhiên nói: "Quan trọng là, đối phương không phải người a." Hắn ngược lại không có cảm giác tội lỗi gì, dù sao đối phương lại không phải người. "Nếu để Tề Thiết Chủy biết hậu đại của mình dùng bản lĩnh của ông ấy để tán gái, không biết có tức giận đến mức đội mồ sống dậy không." Trần Tứ

Gia thản nhiên nói.

Tề Bát Gia nhìn Trần Tứ, không khỏi cười nói: "Nếu để Tứ A Công biết hậu đại của mình là tên du côn đầu đường xó chợ, liệu có tức đến nỗi ngay cả cua cũng nuốt không trôi không." Trần Tứ nghe được câu này, nộ thị Tề Bát Gia. "Cậu nói ai là du côn?

Lão tử là hắc đạo!" "Đủ rồi!" Trương Tân Sơn cắt ngang hai người, nhìn Diêm La Điện. "Muốn đánh, vào trong đánh!" Trong Diêm La Điện.

Theo bước chân Trương Tân Sơn vừa đạp vào, Tần Quảng Vương trong nháy mắt khấu động cơ quan, mấy mũi tên nhọn xé gió lao tới.

Trương Tân Sơn nghe thấy tiếng tên xé gió, nghiêng người né tránh, nhưng hai tên thuộc hạ đi theo phía sau hắn lại không có vận may đó, trực tiếp bị tên nhọn xuyên thủng đầu.

Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương, ba người lần lượt rời khỏi chỗ ngồi, phát động công kích về phía Trương Tân Sơn.

Nếu nói người khác còn có thể đàm phán, thì bọn họ với Trương Tân Sơn không có gì để bàn.

Bọn họ nhận được tin tức, nhóm Trương Tân Sơn đến là để ngăn cản đại nhân phục sinh.

Là hậu nhân của Thủ Mộ Nhân.

Nhất định phải ngăn cản bọn họ tiến vào Thiên Cung.

Nhóm Nhị gia, Tam gia theo sau vừa tiến vào liền bị công kích.

Chương 275

Bọn họ mỗi người tự chọn một đối thủ để giao chiến.

Hắc Bối Lão Lục một tay xách đao, lao đến trước mặt Biện Thành Vương, vung đao liền chém, hắn là người đầu tiên tấn công.

Trương Tân Sơn thì một mình đối mặt với hai vị Diêm La là Tần Quảng Vương và Chuyển Luân Vương. "Thiên Cung cấm địa, người ngoài chớ vào." Tần Quảng Vương nghĩa chính ngôn từ nói.

Trương Tân Sơn lạnh lùng nhìn hắn, chỉ vào trán hắn, băng lãnh nói: "Tránh ra." "Đừng hòng!" Trương Tân Sơn bước lên một bước, một cước đá văng Tần Quảng Vương, hai ngón tay trực tiếp cắm vào trong đầu Tần Quảng Vương.

Tần Quảng Vương muốn giơ nỏ lên bắn, nhưng bị một tay khác của Trương Tân Sơn ấn xuống. "Thiên Đạo, Tiên Hàng!" Chuyển Luân Vương trực tiếp phát động Thiên Đạo mạnh nhất trong Lục Đạo.

Một luồng thần tức rơi xuống, tựa như một ngọn núi lớn áp lên người Trương Tân Sơn.

Trương Tân Sơn chuyển trọng lực trên người xuống hai ngón tay, hai ngón tay từ từ đâm sâu vào trong đầu Tần Quảng Vương.

Thuộc hạ của hắn gắt gao khống chế tứ chi Tần Quảng Vương.

Trong Thiên Đạo, một vị tiên được bạch quang bao phủ bước ra.

Hắn được bạch quang bao bọc, khí tức tản ra áp bách lên linh hồn mỗi người, bao gồm cả Chuyển Luân Vương.

Đây là thủ đoạn mạnh nhất của Chuyển Luân Vương, có thể tạm thời câu thông Thiên Cung, thỉnh tiên giáng trần. "Địa phủ quy Thiên

quản, phàm nhân không thể kinh động!" Vị tiên trong bạch quang mở miệng nói, vươn tay trái, cách không tóm lấy Trương Tân Sơn. "Trên đời không tiên, không quỷ, không phật, ta không tin ngươi, cũng không sợ ngươi!" Khi Trương Tân Sơn nói xong câu này, khí tức áp trên người hắn tiêu tán.

Hắn từ dưới đất đứng dậy, nhìn thẳng vào vị tiên được triệu hồi ra, một tay túm lấy cổ đối phương. "Chẳng qua chỉ là tống tử có trí tuệ mà thôi." Trương Tân Sơn nói xong trực tiếp bóp nát cái gọi là tiên.

Khi bạch quang tiêu tán, vị tiên mà Chuyển Luân Vương triệu hồi biến thành một bộ xương khô.

Cái gọi là thần tiên, chỉ là tác dụng tâm lý mà thôi.

Ngươi sợ hãi tiên thần, sự khủng bố của tiên thần mới có thể giáng lâm lên người ngươi, làm cho ngươi cảm giác tiên thần là không thể chiến thắng, tiên thần là không gì không làm được.

Thật ra nó chính là một con tống tử, chẳng qua đạt được một số thủ đoạn đặc thù mà thôi.

Trương Tân Sơn không sợ quỷ thần, không sợ những thứ này.

Cũng giống như lúc đầu Trần Ngọc Dương không sợ địa ngục tra tấn vậy, chỉ cần ý chí kiên định, mặc cho ngươi có bao nhiêu thủ đoạn đều vô dụng.

Tần Quảng Vương chính là biết điểm này mới không làm khó Trần Ngọc Dương.

Mà Trương Tân Sơn so với Trần Ngọc Dương còn mạnh hơn.

Hắn không những không tín ngưỡng quỷ thần, mà còn dám ra tay kéo quỷ thần xuống khỏi thần đàn.

Có Trương Tân Sơn làm gương, những người khác ra tay với Diêm La càng thêm to gan.

Bên phía Hoắc Ngọc Tiệp dùng vũ khí tiên tiến, kiềm chế Biện Thành Vương rời đi.

Mà Tề Bát Gia thì lôi kéo Đô Thị Vương nói chuyện phiếm.

Có thực lực thì cùng ngươi cận chiến, không có thực lực thì vu hồi kiềm chế.

Trương Tân Sơn đi đến trước mặt Tần Quảng Vương, một cước giẫm lên lồng ngực hắn. "Mở ra, cửa hậu!" Trương Tân Sơn lạnh lùng nói.

Trong miệng Tần Quảng Vương lẩm bẩm: "Âm binh thính lệnh, tốc tốc tô tỉnh!" "Chấp nhĩ chi lệnh, tru sát phản nghịch!" "Hãn vệ địa phủ, cộng phó cửu tuyền!" Cùng với thanh âm của Tần Quảng Vương rơi xuống, cả Diêm La Điện bắt đầu rung chuyển.

Trương Tân Sơn cắm hai ngón tay vào trong đầu Tần Quảng Vương, thao túng thần kinh của hắn, hai ngón tay khuấy động. "A!!!" Cơn đau đớn như xé rách khiến Tần Quảng Vương nhịn không được hét lên.

Trương Tân Sơn dùng hai ngón tay bóp lấy trung khu thần kinh của Tần Quảng Vương, nhàn nhạt mở miệng nói: "Đến, đọc theo ta." "Cửa hậu, mở!" Tần Quảng Vương tê tâm liệt phế hô: "Cửa hậu, mở!" Cùng với thanh âm trầm trọng vang lên, cửa hậu chậm rãi mở ra.

Dưới mặt đất cũng có âm binh bò ra. "Đi!" Trương Tân Sơn hô một tiếng, mọi người nháy mắt rời đi.

Không có ai ngu ngốc đến mức ở lại dây dưa với âm binh, mục đích của bọn họ là tiến vào Thiên Cung, chứ không phải giải quyết địa phủ.

Hai mắt Tần Quảng Vương sung huyết, gắt gao nhìn chằm chằm Trương Tân Sơn. "Dính máu tươi của Diêm La, tiến vào Thiên Cung ngươi chắc chắn phải chết!" Tần Quảng Vương dùng hết toàn bộ khí lực gầm lên.

Trương Tân Sơn dùng hai ngón tay kẹp lại, trực tiếp giết chết hắn. "Vốn dĩ cũng không định sống sót trở về." Trương Tân Sơn thản nhiên nói, đứng dậy rời đi. ...

Bên ngoài Thiên Cung.

Lực sĩ Tá Lĩnh chia làm bốn hàng đứng nghiêm, ôm bốn cây gỗ lớn đã được lắp ráp lại. "Ba, hai, một!" "Húc!" "Rầm rầm rầm rầm!" Bốn cây gỗ đồng thời va chạm vào cửa lớn bằng đồng. "Ầm ầm ầm..." Cửa đồng rung chuyển một hồi, có bụi rơi xuống, nhưng căn bản không thể lay chuyển cửa đồng mảy may. "Cửa đồng này dùng sức mạnh cơ bắp không thể mở ra được, chỉ có thể tìm được cơ quan, phá giải mới được." Chá Cô Tử ở bên cạnh nói. "Ngươi tới, ngươi tới." Trần Ngọc Dương chỉ vào cửa đồng, để Chá Cô Tử tới.

Chá Cô Tử cẩn thận nhìn thoáng qua cửa đồng, vươn tay sờ sờ rồng và phượng bên trên.

Rồng phượng trên cửa đồng đều là điêu khắc lên, căn bản không thể kích hoạt.

Duy nhất có khả năng là cơ quan, chính là hai cái lỗ hổng trên cửa đồng kia.

Chá Cô Tử lấy ra một cái kính lúp đeo lên mắt, bật đèn pin quan sát tình huống bên trong.

Trong lỗ hổng có rất nhiều dây vàng mảnh, chằng chịt phức tạp, vòng này khóa vòng kia. "Vấn đề hơi lớn a." Chá Cô Tử trầm giọng nói.

Dây vàng mảnh bên trong rất phức tạp, rất khó tìm được sợi chính xác. "Cắt đứt toàn bộ không được sao?" Trần Ngọc Dương hỏi một câu.

Chá Cô Tử nhìn Trần Ngọc Dương, bao gồm cả lực sĩ Tá Lĩnh sau lưng hắn, lắc đầu nói: "Nếu cắt đứt toàn bộ, chúng ta đều phải táng thân tại nơi này." Cửa đồng chính là môn hộ của Thiên Cung, muốn mở ra không dễ dàng như vậy.

Sơ sẩy một chút sẽ toàn quân bị diệt. "Vậy thì húc mở đi." Trần Ngọc Dương trực tiếp nói.

Đã không thể dùng cơ quan mở ra, vậy thì dùng sức mạnh phá mở.

Húc không mở cũng không sao, hắn còn có thuốc nổ. "Vô dụng thôi." Chá Cô Tử lắc đầu, nói: "Vừa rồi các ngươi húc một cái, cửa đồng trừ việc rung chuyển một chút thì không có phản ứng gì khác.

Cho dù các ngươi có thể húc mở, cũng sẽ kích hoạt cơ quan." Chá Cô Tử nói đến đây, nhìn về phía cửa đồng cao lớn. "Lối vào Thiên Cung, đâu có dễ mở ra như vậy." "Vậy không có biện pháp khác sao?" Trần Ngọc Dương nhìn Chá Cô Tử. "Có." Trần Ngọc Dương: "..." "Có biện pháp ngươi còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?" Trần Ngọc Dương nhịn không được mắng.

Chá Cô Tử từ trong ba lô lấy ra một cái hộp, bên trong hộp có hai con trùng.

Hai con trùng đó to bằng ngón tay út, giống như giun đất, thân thể khá dài. "Tiểu địa long, đi." Chá Cô Tử thao túng địa long chui vào trong lỗ hổng.

Vừa vào trong, địa long liền chạm vào dây vàng mảnh. "Xoẹt!" Đao áp trong lỗ hổng trực tiếp chém đứt địa long.

Chá Cô Tử: "..." Trần Ngọc Dương quay đầu nhìn Chá Cô Tử, lại

nhìn địa long bị chém đứt. "Đây chính là biện pháp của ngươi?" Chá Cô Tử nhìn nửa đoạn địa long, đang muốn giải thích gì đó, cửa đồng bỗng nhiên rung chuyển một trận. "Ầm ầm ầm..." "Ầm..." Cửa lớn bằng đồng chậm rãi mở ra, một tia bạch quang chiếu rọi lên người mọi người.

Chá Cô Tử đàm tiếu giải thích: "Địa long, cho dù bị chém thành hai nửa cũng sẽ không chết, kiến thức cơ bản này, Ngọc Dương huynh sẽ không phải là không biết chứ." Trần Ngọc Dương liếc mắt nhìn Chá Cô Tử một cái, thản nhiên nói: "Bàn Sơn nhất phái các ngươi, cũng chỉ có chút tác dụng này thôi." Chá Cô Tử không còn gì để nói.

Chương 276

"Xếp hàng, đi!" Trần Ngọc Dương vung tay lên, dẫn mọi người đạp lên bạch quang, tiến vào trong Thiên Cung.

Lúc đi vào, Trần Ngọc Dương ném ra một thiết bị đang nhấp nháy ánh đỏ. ...

Tần Lĩnh Hoài Hà.

Bên ngoài cửa động.

Khi ánh đỏ của thiết bị nhấp nháy, Thiên Tôn Hội đang đứng ngoài cửa động đã nhận được tín hiệu. "Đi thôi, đường đã được thông rồi." Người cầm đầu nói xong, dẫn đầu nhảy vào trong cửa động.

Lần này Thiên Tôn Hội học thông minh rồi, không đối đầu trực diện với Thủ Lăng Nhân, mà là thao túng thế lực giới đạo mộ mở đường cho bọn họ.

Nếu gặp phải Thủ Lăng Nhân, cũng là bọn kia đi đối phó trước, Thiên Tôn Hội sẽ ẩn nấp trong bóng tối.

Thao túng tất cả trong bóng tối mới là sở trường của Thiên Tôn Hội.

Chính cái gọi là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng, Thiên Tôn Hội chính là con chim sẻ kia.

Sau khi nhảy vào trong hang động, người của Thiên Tôn Hội đi theo manh mối ký hiệu mà Trần Ngọc Dương để lại, một đường đi về phía trước.

Chỉ là khi đi đến ngã ba đường, tất cả lối vào đều bị lấp kín. "Xem ra Cửu Môn có người biết sự tồn tại của chúng ta, cố ý phá hoại cơ quan." Người cầm đầu Thiên Tôn Hội nói. "Tôn giả đại nhân, mỗi cửa

động đều giống nhau, chúng ta nên..." "Đi bên này." Từ Công Dương nói.

Hắn là cháu của cháu của cháu của con của cháu chú của Từ Phúc, quan hệ bắn đại bác cũng tới với Từ Phúc.

Ở trong Thiên Tôn Hội cũng được coi là người có thực lực.

Lần hành động này một khi thành công, thu hoạch sẽ rất lớn, cho nên người nhà họ Từ đích thân tới.

Còn một Tôn giả nữa là Tả Phi, là cháu của con của vợ của cháu nhị thế tổ Từ Phúc, quan hệ tuy nói gần hơn một chút, nhưng thế lực Tả gia tại Thiên Tôn, xa xa không bằng Từ gia.

So thượng bất túc, so hạ hữu dư.

Thiên Tôn Hội tuy rằng không mở phân bộ trong lãnh thổ An Lạc, nhưng tổng bộ Thiên Tôn Hội đều bị một số đại gia tộc An Lạc chiếm cứ.

Những đại gia tộc này, hoặc là tín đồ cuồng nhiệt của Từ Phúc, hoặc là người có quan hệ với Từ Phúc.

Từ Công Dương mở con đường bị Trương Tân Sơn lấp lại, đi thẳng vào trong.

Thân là Tôn giả, hắn sao có thể không có chút thực lực nào.

Khi đi tới hang Du Diên, tuy Du Diên đã bị giải quyết, nhưng đường đã bị Trương Tân Sơn chặt đứt. "Tả Phi." Từ Công Dương gọi một tiếng.

Tả Phi đứng ra, nhìn vách núi rộng vài chục mét, tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy đến bờ bên kia.

Sau đó hắn từ trong rương lấy ra một sợi dây thừng đen mảnh, nắm lấy một đầu ném sang bờ đối diện.

Từ Công Dương dùng hai ngón tay kẹp lấy, sau đó đánh vào dưới đất, giẫm lên dây thừng mảnh đi thẳng qua.

Dây thừng này giống như dây nilon, tuy rất mảnh nhưng lực chịu tải rất cao.

Cho dù mọi người cùng đi cũng không đứt.

Đợi tất cả mọi người đến bờ bên kia, Tả Phi mới thu dây thừng lại.

Sợi dây này cũng là vũ khí của hắn.

Đi qua hang Du Diên, một đoàn người rất nhanh đến được hố động.

Quỷ Kiểm Miêu Đầu Ưng trong hố động đã bị đánh giết, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Từ Công Dương tung người nhảy lên, đạp lên vách hố bay thẳng lên trên cùng.

Đợi hắn lên xong, người của Thiên Tôn Hội mới lục tục theo sau.

Đi ra khỏi hố động chính là đường Hoàng Tuyền.

Từ Công Dương trực tiếp bước lên đường Hoàng Tuyền, quỷ hỏa trong nháy mắt bùng cháy.

Tả Phi dẫn mọi người mở hòm đen ra, hấp thu toàn bộ quỷ hỏa bùng lên.

Bọn họ có vật chứa chuyên môn hấp thu quỷ hỏa.

Không còn quỷ hỏa, nửa đoạn đường đầu đi khá an toàn.

Chỉ là đi đến đoạn giữa, Hắc Bạch Vô Thường hiện ra. "Phụng lệnh Thiên Tôn, đến Thiên Cung, nghênh đón đại nhân đi tới Tiên Đảo, cùng tạo Thiên Đình!" Từ Công Dương lớn tiếng hô, lấy ra một tấm

lệnh bài.

Hắc Bạch Vô Thường thấy thế, lập tức thu liễm gậy khốc tang và xích câu hồn. "Các ngươi, mời đi theo ta!" Hắc Bạch Vô Thường dẫn mọi người đi về phía cầu Nại Hà.

Bên cầu Nại Hà, Mạnh Bà đang nấu canh đột nhiên cảm giác trong lòng khó chịu, cứ như trái tim mình bị ai đó bóp nát. "Huyễn cảnh chồng chéo, xem ra ta ở một trong những huyễn cảnh đã bị giết." Mạnh Bà thì thầm.

Bà đoán được một bản thân khác của mình bị giết, nhưng không biết mình bị giết như thế nào.

Đang suy tư, bà nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường dẫn một đám người đi tới, lập tức cười nói: "Ui da, nhiều khách đến thế này, vậy phải nếm thử canh Mạnh Bà của lão thân một chút." "Mạnh Bà, bọn họ phụng lệnh Thiên Tôn, đến đón đại nhân đi Tiên Đảo." Bạch Vô Thường trịnh trọng nói.

Mạnh Bà nhìn thần tình trịnh trọng của Bạch Vô Thường, lại đánh giá nhóm Từ Công Dương một chút. "Thiên Tôn..." Mạnh Bà thì thầm một tiếng, nhìn Thiên Tôn Lệnh trong tay bọn họ, đành phải buông bát canh Mạnh Bà trong tay xuống. "Qua đi." Hắc Bạch Vô Thường dẫn đường, đưa mọi người bước qua cầu Nại Hà.

Lên cầu đi đến giữa, bỗng nhiên một cây trúc từ trong sông Minh Hà vươn ra, trực tiếp đánh rơi một người của Thiên Tôn Hội. "Ha ha, nhặt được rồi, người của Thiên Tôn làm thế thân, thực lực không yếu." Minh Hà Bãi Độ Nhân cười lớn, mang theo người bị đánh rơi xuống sông Minh Hà lặn mất. "Hắn là ai?" Từ Công Dương mặt vô biểu tình hỏi. "Minh Hà Bãi Độ Nhân." Bạch Vô Thường thản nhiên nói. "Rất tốt, ta nhớ kỹ hắn." Từ Công Dương lạnh lùng nói. "Ngươi nhớ kỹ cũng vô dụng, đại nhân nếu có thể phục sinh, có tư cách bình

khởi bình tọa với Thiên Tôn.

Mà thủ hạ của Thiên Tôn có bao nhiêu người?

Thủ hạ của đại nhân chúng ta có bao nhiêu người?

Nói như vậy đi, cho dù đẩy ngươi xuống làm thế thân cho hắn, ngươi đều không đủ tư cách." Hắc Vô Thường không chút lưu tình biếm nhẽ.

Từ Công Dương lạnh lùng nhìn bọn họ, nói: "Đừng quên, chúng ta tới giúp đại nhân các ngươi phục sinh." "Đại nhân chúng ta phục sinh là chuyện tất nhiên." Bạch Vô Thường nói. "Tất nhiên?

A, đừng quên Thủ Lăng Nhân đã đến." Từ Công Dương khẽ cười nhạt. "Đừng nói với ta, các ngươi không biết Thủ Lăng Nhân là ai." Hắc Bạch Vô Thường trầm mặc, bọn họ biết.

Thủ Lăng Nhân nếu thật sự đến, nói không chừng sẽ hạn chế đại nhân phục sinh. "Hắc Bạch Vô Thường, quý khách đăng môn, còn không mời vào." Trong Diêm La Điện truyền đến thanh âm của Tần Quảng Vương. "Vâng." Hắc Bạch Vô Thường mang theo người của Thiên Tôn Hội đi về phía Diêm La Điện.

Trong điện, Tần Quảng Vương day day thái dương.

Hắn luôn cảm giác đầu mình bị người ta bổ ra, rất khó chịu.

Bọn họ trong huyễn cảnh tuy không có giao tập, nhưng cảm quan là tương thông. "Thủ Lăng Nhân đến rồi, người của Thiên Tôn Hội cũng tới góp vui, đại nhân phục sinh không đúng lúc a." Sở Giang Vương nhíu mày. "Không, đại nhân sớm muộn phục sinh đều sẽ gặp phải." Biện Thành Vương nói. "Chỉ hy vọng người của Thiên Tôn Hội có thể ra chút sức, giúp đại nhân phục sinh." "Đợi đại nhân phục sinh xong, Thiên Tôn cũng phối hợp cùng đại nhân kề vai sát cánh?" Mấy vị Diêm La đang nói chuyện thì Từ Công Dương dẫn người tiến

vào.

Sau cánh cửa đồng.

Chương 277

Sương trắng lượn lờ bốc lên, kiến trúc cổ trong sương trắng như ẩn như hiện.

Dưới chân cứ như huyền không, bước đi trên trời. "Miêu, Thiên Cung ở đây giống thật quá." Lưu Ly kêu lên một tiếng.

Thiên Cung đập vào mắt phảng phất thật sự là Thiên Đình. "Đây chính là nơi Thủ Mộ Nhân trấn thủ." Chu Thánh lẩm bẩm.

Thiên Cung trước mắt vô cùng chấn động.

Nơi này không có ánh mặt trời nhưng lại sáng như ban ngày, không trung còn có đầy trời sao lấp lánh.

Hơn nữa chung quanh vô cùng rộng lớn, giống như vô biên vô tế.

Phía sau còn có đạo cửa đồng, giống như xuất hiện rất đột ngột trong sương trắng. "Thiên Cung trấn áp không được, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Thiên Cung nơi này căn bản không giống mộ huyệt, ngược lại giống như Thiên Đình.

Lúc trước Thủ Mộ Nhân từng tìm Chu Thánh mượn long mạch trấn áp Thiên Cung.

Nhưng hình như cũng trấn không được, ngàn dặm xa xôi chạy đi tìm mình hỗ trợ.

Điều này làm cho Chu Thánh phát giác Thiên Cung xảy ra chuyện.

Nhưng đi vào xem, Thiên Cung mỹ lệ, cảnh tượng vạn thiên, không giống dáng vẻ xảy ra chuyện lớn. "Giá!" Chu Thánh giơ cương thừng, Diễm Vong trong nháy mắt lao về phía trước.

Chu Thánh có thể nhìn thấy, Diễm Vong giẫm lên sương trắng mà đi, không tiếp xúc mặt đất.

Khi Diễm Vong chạy được một lúc, phía trước xuất hiện một ngạch cửa cao lớn.

Trên ngạch cửa có một tấm biển ngạch khung vàng nền xanh, bên trên viết ba chữ to mạ vàng 'Nam Thiên Môn'.

Tại Nam Thiên Môn, còn có một cỗ quan quách đặt thẳng đứng. "Nam Thiên Môn..." Chu Thánh nỉ non một câu, vừa định tiến lên, cỗ quan quách kia rung lên một cái. "Nam Thiên Môn, người ngoài chớ vào!" Một đạo thanh âm tràn ngập vô thượng uy nghiêm truyền đến, chặn lại đường đi của Chu Thánh. "Người ngoài?

Ta cũng không phải." Chu Thánh cưỡi ngựa bước lên bậc thang, đứng ngoài Nam Thiên Môn, đối diện Thiên Vương trong quan quách. "Rầm..." ...

Ngoài cửa đồng.

Người của Cửu Môn sau khi đến nơi, mỗi người đều nghiên cứu cửa đồng một phen.

Trong lỗ hổng cửa đồng còn có máu tươi chảy xuôi, đó là máu địa long. "Chậc chậc, cửa này không dễ mở a." Tề Bát Gia nhìn vào trong lỗ hổng, lắc đầu nói.

Trương Tân Sơn đi tới, hai ngón tay cắm vào trong lỗ hổng, mày mò một hồi, hắn nhẹ nhàng móc vào dây vàng mảnh. "Oanh!" Sau một tiếng vang nhỏ, cửa lớn bằng đồng chậm rãi mở ra.

Tề Bát Gia: "..." "Cơ quan trên cửa đồng này là thiết kế chuyên môn cho Thủ Mộ Nhân, cũng là tiên tổ của ta." Trương Tân Sơn mở miệng nói.

Trương gia hắn có một hạng tuyệt kỹ, 'Song chỉ tham động', từ

nhỏ đã huấn luyện hai ngón tay, hai ngón tay nhiều hơn người thường một đốt ngón tay.

Hơn nữa, hai ngón tay có thể nhấc lên vật nặng ngàn cân. "Cho nên anh tới Thiên Cung là để gặp tiên tổ?" Hoắc Ngọc Tiệp nhìn Trương Tân Sơn hỏi. "Không, chỉ là muốn làm rõ." Trương Tân Sơn thản nhiên nói.

Cùng với cửa lớn bằng đồng mở ra một khe hở có thể cung cấp một người tiến vào, Trương Tân Sơn lúc này mới dẫn người tiến vào trong đó.

Cửa lớn bằng đồng sẽ không hoàn toàn mở ra.

Nhiều nhất cũng chỉ mở ra một khe hở cho người đi qua.

Trương gia có truyền thuyết, khi cửa lớn bằng đồng hoàn toàn mở ra, quỷ thần sẽ xuất hiện trên thế giới này.

Tiên tổ Trương gia hắn, chính là trấn thủ trước cửa lớn bằng đồng.

Trương gia gia huấn: Không kính quỷ thần, chỉ tôn thiên địa.

Vì sao tiên tổ còn ở trước cửa đồng trấn áp quỷ thần?

Trương Tân Sơn muốn làm rõ điểm này. ...

Trong Diêm La Điện.

Đợi người của Thiên Tôn Hội tiến vào, Tần Quảng Vương nhìn bọn họ một cái. "Thiên Tôn cứ để các ngươi đến?" Tần Quảng Vương dùng ánh mắt như liếc xéo nhìn đám người Từ Công Dương. "Thiên Tôn đại nhân nói, ngài ấy có thể làm chủ phương Tây, phương Đông giao cho đại nhân các ngươi quản, chia đều cả thế giới." Từ Công Dương trực tiếp nói.

Năm đó, Từ Phúc đông độ, sau khi kiến thức được trái đất bao la

liền bắt đầu bố cục.

Đến mức hiện tại không ít quốc gia phương Tây đều có bối cảnh của Thiên Tôn Hội.

Ngay cả Thượng Đế mà người phương Tây tín ngưỡng, với Từ Phúc cũng có quan hệ. "A." Tần Quảng Vương khẽ cười một tiếng. "Một đám người không có kiến thức, trái đất còn lớn hơn các ngươi tưởng tượng rất nhiều, Thiên Tôn đại nhân chúng ta sẽ không nhúng tay vào An Lạc." Từ Công Dương tiếp tục nói.

Thập Điện Diêm Vương trước mắt tuy rằng tồn tại mấy ngàn năm, nhưng kiến thức của bọn họ trước sau chỉ dừng lại ở lúc được sáng tạo ra.

Cách cục của bọn họ cục hạn tại An Lạc. "Các ngươi có cách đối phó Thủ Mộ Nhân?" Sở Giang Vương hỏi một tiếng. "Thủ Mộ Nhân còn không dễ đối phó?

Chúng ta tới là để đối phó Thủ Lăng Nhân." "Thực lực Thủ Lăng Nhân còn cường đại hơn Thủ Mộ Nhân nhiều, hơn nữa hắn còn từng đi qua Thủ Lăng Cổ Lâu, đạt được Thất mạch truyền thừa." Từ Công Dương trực tiếp nói. "Thất mạch?" Tần Quảng Vương ngây ngẩn cả người. "Thủ Lăng Nhân cũng không phải chỉ có Thất mạch, ngoài Thất mạch còn có ẩn tàng nhất mạch, hắn là chủ nhân của Thất mạch, thực lực càng thêm khủng bố, ngay cả Khương Công sáng tạo ra hệ thống Thủ Lăng Nhân cũng bình đẳng địa vị với Thất mạch chi chủ." Từ Công Dương tiếp tục nói.

Bọn họ đoán được Chu Thánh là Thất mạch chi chủ, nhưng không đoán được trừ Thất mạch ra còn có ẩn tàng hai mạch, mà Chu Thánh chỉ là một trong hai mạch ẩn tàng đó.

Tần Quảng Vương và những người khác hai mặt nhìn nhau, Thủ Lăng Nhân nếu chỉ đến bất kỳ một mạch nào, có khả năng bọn họ đều

không lo lắng.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân tuy mỗi người có bản lĩnh riêng, nhưng cũng không so được với sự cường đại của Thủ Mộ Nhân.

Trừ phi là hai mạch liên hợp, hoặc là nhiều mạch cùng đến, bọn họ mới có thể nghiêm trận chờ đợi.

Nhưng nếu là Thất mạch chi chủ đến, bọn họ không thể không cẩn thận đối đãi.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân hợp lại vô địch, càng đừng nói Thất mạch chi chủ lăng giá trên đầu bọn họ. "Ta nhớ Thiên Cung đâu có liên quan tới Thủ Lăng Nhân." Ngũ Quan Vương mở miệng nói. "Là không liên quan, nhưng Thủ Mộ Nhân mời Thủ Lăng Nhân đến trấn áp Thiên Cung động loạn.

Ngoài ra, thời gian trước Thủ Mộ Nhân còn tìm Thủ Lăng Nhân mượn một long mạch tới trấn áp Thiên Cung, các ngươi sẽ không cảm giác không được chứ?" Từ Công Dương nhìn chư vị Diêm La. "Ta bảo sao lúc trước cảm nhận được khí tức của đại nhân, nhưng rất nhanh đã mất, hóa ra là bị long mạch áp chế." Biện Thành Vương thoáng cái đã hiểu rõ. "Ngươi muốn cái gì?" Tần Quảng Vương mở miệng hỏi.

Hắn đã mở cửa hậu, người của Thiên Tôn Hội tùy thời có thể đi qua.

Nhưng bọn họ ở lại nói chuyện với đám người mình, đại biểu cho việc bọn họ tuyệt đối còn có mục đích. "Ta ở đây có mười thủ hạ, các ngươi mỗi người chọn một cái để phụ thân đi." Từ Công Dương chỉ vào mười người sau lưng mình.

Mười người kia mặt vô biểu tình, thống nhất mặc áo choàng đen, tay cầm vũ khí hình vuông không giống nhau.

Chương 278

Bọn họ là do Thiên Tôn Hội bồi dưỡng đề thăng từ nhỏ, ai chết thì có thể từ trong bọn họ tùy ý chọn một người để phụ thân.

Bọn họ không có tư duy của mình, hoặc là nói tư duy của bọn họ bị cấm cố.

Bọn họ từ nhỏ làm việc chính là rèn luyện, tranh thủ được đại nhân chọn trúng, trở thành thế thân. "Ngươi là đang muốn chúng ta làm thủ hạ của ngươi?" Diêm La Vương ngữ khí có chút không vui. "Không không không, ta chỉ cho các ngươi một cơ hội đi ra ngoài." Từ Công Dương lắc đầu nói. "Tuy nói các ngươi rất muốn đi ra ngoài, nhưng rời khỏi huyễn cảnh sẽ ảnh hưởng đến bản thể các ngươi." Thập Điện Diêm La rất mạnh, nhưng sức mạnh bọn họ quá phân tán, bị cắt thành nhiều huyễn cảnh.

Mỗi Diêm La trong huyễn cảnh tử vong đều sẽ tạo thành thương tổn cho bản thể. "Chẳng lẽ các ngươi không muốn bước vào Thiên Cung, đích thân giải cứu đại nhân các ngươi?" Từ Công Dương nhìn chư vị Diêm La. "Chút tiêu hao này đối với các ngươi mà nói tính là gì?

Đợi đại nhân các ngươi ra ngoài, ban xuống một chút thần tứ là có thể làm cho các ngươi hoàn toàn thăng hoa." Tả Phi đứng ra nói.

Bọn họ muốn lợi dụng Thập Điện Diêm La đi đối phó Thủ Lăng Nhân. "Phụ thân có thể, nhưng chúng ta cũng không phải là cấp dưới của các ngươi, cũng không cần thiết nghe lời các ngươi." Đô Thị Vương mở miệng nói. "Đó là tự nhiên." Từ Công Dương mỉm cười nói.

Nhìn về phía mười người đằng sau, họ mỗi người đi về phía một

vị Diêm La Vương.

Sau đầu bọn họ bị gắn chip, hoàn toàn bị Từ Công Dương khống chế.

Thập Điện Diêm La từ trên bảo tọa đi xuống, nhìn người trước mắt, dung nhập làm một với họ.

Tần Quảng Vương sau khi dung nhập vào thân thể người nọ, gạt bỏ ý thức của người đó, nắm tay, hoạt động quyền cước một chút. "Thân thể này vẫn là quá kém." Tần Quảng Vương có chút bất mãn. "Phàm khu dù mạnh cũng khó dung thần thể chúng ta." Sở Giang Vương mở miệng nói. "Dùng tạm đi, dù sao chỉ cần đại nhân có thể được thả ra, chúng ta có thể đi vào hiện thực." Bình Đẳng Vương nói.

Bọn họ tuy bất mãn với thân thể, nhưng cũng không còn cách nào.

Dù sao chỉ là phàm khu mà thôi.

Từ Công Dương cười nhạt, đi thẳng về phía cửa hậu. "Khụ khụ, thần minh đi trước, ngươi vượt quyền rồi." Tần Quảng Vương đạm mạc nói một câu.

Từ Công Dương nghe vậy, cười khom lưng nói: "Đại nhân, mời!" Thập Điện Diêm La đi trước Từ Công Dương, Từ Công Dương mỉm cười dẫn người của Thiên Tôn Hội theo sau.

Hắn không vội vã thao túng Thập Điện Diêm La, đợi lúc có nhu cầu sẽ thao túng sau.

Đi trước đi sau đối với hắn mà nói đều là chuyện vô thưởng vô phạt.

Thập Điện Diêm La muốn thân phận và bài diện, vậy thì cho bọn họ.

Sau khi mọi người đi ra khỏi Diêm La Điện, rất nhanh liền ra khỏi

đường Hoàng Tuyền, đi vài trăm mét liền đến trước cửa đồng.

Thập Điện Diêm La đồng thời hành lễ, mở miệng hô: "Đại nhân, chúng ta tới nghênh đón ngài trở về!" Nói xong, Sở Giang Vương vươn ngón tay tiến vào trong lỗ hổng, lợi dụng ưu thế móng tay dài mở ra cửa lớn bằng đồng.

Cùng với cửa đồng mở ra, Tần Quảng Vương dẫn đầu đi vào.

Bên trong, sương trắng miên man, che khuất hết thảy. "Chúng ta đi cửa Đông, người trấn thủ Đông Thiên Môn ta quen biết." Tần Quảng Vương nói, dẫn người đi về phía Đông. ...

Lực sĩ Tá Lĩnh và Bàn Sơn nhất phái.

Sau khi bọn họ tiến vào, hoàn toàn không biết nên đi như thế nào. "Đây chính là Thiên Cung a, ngay cả cái biển báo giao thông cũng không có." Ngũ Long nhịn không được nói. "Thiên Cung, cũng giống như Thiên Đình, hẳn là có cửa." Trần Ngọc Dương nói.

Ngữ khí hắn nói rất bình thản, nhưng trong mắt vẫn khó giấu vẻ kích động.

Hắn đạo mộ cả đời, chưa từng thấy qua mộ huyệt giống như Thiên Đình thế này.

Nhất là giẫm lên sương trắng đi về phía trước, cứ như giẫm lên kẹo bông gòn, thập phân mềm mại.

Điều này làm cho hắn có một loại ảo giác, Thiên Cung rốt cuộc là mộ huyệt hay là Thiên Đình? "Thần thoại cố sự An Lạc cũng không phải không có lửa làm sao có khói, mà là thực sự có." Chá Cô Tử hiện tại coi như đã hiểu rõ.

An Lạc từ xưa đến nay đã có hệ thống thần thoại cố sự hoàn chỉnh, miêu tả tương đương rõ ràng.

Vốn tưởng rằng thần thoại cố sự đều là bịa đặt ra, nhưng mãi đến khi nhìn thấy Thiên Cung, mọi người mới hiểu được, thần thoại cố sự bắt nguồn từ sự tồn tại chân thực. "Trong ghi chép thần thoại, Thiên Cung có không ít đồ tốt, lần này đến rồi, tùy tiện cầm chút đều phát tài." Tam Hổ nhịn không được nói. "Đúng vậy." Trần Ngọc Dương gật gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, trong lòng thầm nghĩ: "Không biết đại nhân bọn họ đã tới chưa?" "Mau nhìn, kia là...

Bắc Thiên Môn!" ...

Cửu Môn.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Tân Sơn, mọi người một đường đi về phía Tây. "Nói chứ, Thiên Cung lớn như vậy, chúng ta đi về phía Tây thật sự có thể tìm được sao?" Trần Tứ nhịn không được hỏi. "Thiên Cung có bốn đạo cửa, đi về phía nào cũng có thể đến." Trương Tân Sơn giải thích. "Vậy chúng ta muốn đi là?" "Đương nhiên là Tây Thiên Môn rồi." Ngô Đại Bạch ôm con chó nhỏ màu trắng thản nhiên nói. "Đúng." Trương Tân Sơn gật đầu. "Bốn Đại Thiên Môn, Nam Thiên Môn do Tăng Trưởng Thiên Vương trấn thủ, phía Đông là Trì Quốc Thiên Vương, phía Bắc là Quảng Mục Thiên Vương, chúng ta hiện tại đi phía Tây gặp phải là Đa Văn Thiên Vương." Trương Tân Sơn giải thích cặn kẽ.

Trong Tứ Đại Thiên Vương, Đa Văn Thiên Vương là người dễ đối phó nhất, cũng là người có cự ly gần trung tâm nhất, cho nên hắn dẫn người đi từ Tây Thiên Môn. "Anh biết rõ thật đấy, đừng nói với tôi đây cũng là Trương gia tổ truyền a." Lý Tam nhịn không được nói.

Trương Tân Sơn quay đầu liếc hắn một cái, thản nhiên nói: "Có rảnh thì đọc sách nhiều vào, mấy nội dung này đều có trong sách." Tứ Đại Thiên Vương trấn thủ bốn cửa Đông Tây Nam Bắc, cái này trong truyện thần thoại An Lạc có ghi chép.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nhiên Hoắc Ngọc Tiệp hô: "Tây Thiên Môn, đến rồi!" ...

Trước Nam Thiên Môn.

Khi Chu Thánh bước lên bậc thang, quan tài ầm một tiếng mở ra.

Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh bên trong cất bước chân trầm trọng đi ra.

Hắn tay cầm Thanh Vân Kiếm, tay trái còn đeo Bạch Ngọc Kim Cương Trác, thân cao hai trượng bốn thước, mặt như cua sống, râu như dây đồng.

Một đôi mắt xanh trừng trừng nhìn Chu Thánh. "Kẻ tự tiện xông vào Nam Thiên Môn, giết không tha!" Ngữ khí Tăng Trưởng Thiên Vương nói chuyện thập phân lạnh lùng.

Chu Thánh xách Thái A Kiếm, chỉ vào Ma Lễ Thanh, không chút lưu tình nói: "Ba hơi thời gian tránh ra, nếu không chém ngươi!" Tăng Trưởng Thiên Vương thần sắc hơi ngưng trọng, lớn tiếng hô: "Bàng, Lưu, Cẩu, Tất, Đặng, Tân, Trương, Đào, Đại Lực Thiên Đinh ở đâu?" "Có!" Từ phía sau hắn, tám vị Đại Lực Thiên Đinh thể hình cao lớn, mang theo cảm giác áp bách nồng đậm đi ra. "Miêu, em đi đối phó mấy tên ngốc kia, anh đối phó Thiên Vương." Lưu Ly nói xong, từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống, lắc mình một cái biến thành hình người, cầm ô hoa, đầu ngón tay lưu động Âm Dương Châu.

Nàng nhảy lên một cái, đứng trên khung cửa Nam Thiên Môn, cười nhạt nói: "Tám tên thiết hàm hàm, qua đây đi, đừng ảnh hưởng đến Chu Thánh đánh nhau." Nói xong, Lưu Ly sợ bọn họ không qua, còn cố ý dùng Âm Dương Châu bao vây tám người kia.

Chu Thánh cầm kiếm giết về phía Tăng Trưởng Thiên Vương, Tăng Trưởng Thiên Vương giơ tay trái lên, dùng Bạch Ngọc Kim

Cương Trác chống đỡ Thái A Kiếm của Chu Thánh. "Xoẹt!" Chu Thánh một kiếm đâm ra, trực tiếp đâm vào trên Bạch Ngọc Kim Cương Trác. "Đang!" Dưới sự gia trì của uy đạo, Bạch Ngọc Kim Cương Trác của Tăng Trưởng Thiên Vương trực tiếp bị một kiếm đâm vỡ.

Tăng Trưởng Thiên Vương lui về phía sau vài bước, xách Thanh Vân Kiếm đối bính vài kiếm với Chu Thánh. "Keng keng keng..." "Phập..." Chu Thánh một kiếm đâm xuyên lồng ngực Tăng Trưởng Thiên Vương, đóng đinh hắn lên cột trụ Nam Thiên Môn. "Quảng Mục, Đa Văn, Trì Quốc!" Tăng Trưởng Thiên Vương lớn tiếng hô.

Trấn thủ bốn cửa Tứ Đại Thiên Vương là quan hệ huynh đệ.

Một bên gặp nạn, ba bên khác sẽ nhanh chóng chạy tới chi viện.

Chương 279

Nhưng Tăng Trưởng Thiên Vương hô nửa ngày cũng không có ai qua hỗ trợ, đều đã bị kiềm chế.

Chu Thánh bức tới gần Tăng Trưởng Thiên Vương, Thái A Kiếm khuấy động, trực tiếp giải quyết Tăng Trưởng Thiên Vương.

Tăng Trưởng Thiên Vương bỏ mình, ngã xuống đất, hóa thành một cỗ xác khô mặt xanh.

Hắn là Thiên Vương không sai, nhưng hắn cũng chỉ là một cỗ xác khô.

Thần không tồn tại, bọn họ chỉ là chịu ảnh hưởng ở bên trong, tự cho mình là Thiên Vương. [Đinh, chúc mừng túc chủ vượt qua Nam Thiên Môn, đạt được mười lăm điểm tích phân!] Thanh âm hệ thống vang lên lần nữa.

Chu Thánh mỗi lần đi qua một nơi, hắn đều sẽ căn cứ vào mức độ khó khăn của nơi đó mà nhận được phần thưởng tích phân khác nhau.

Chu Thánh nhìn tích phân của mình, đã tích lũy được hơn ba trăm. "Hơn ba trăm tích phân, không biết có đủ dùng hay không." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, xoay người trở lại lưng Diêm Vong. "Âm Dương Thuấn Sát!" Lưu Ly khẽ quát một tiếng, hai ngón tay dẫn dắt, đồ hình trắng đen hóa thành một cái kéo khổng lồ, trực tiếp cắt ngang lưng tám vị đại lực thiên sĩ kia.

Kéo trắng đen hóa thành Âm Dương Châu trở về trong tay Lưu Ly, Lưu Ly biến lại thành mèo nhảy lên vai Chu Thánh. "Giá." Chu Thánh cưỡi ngựa trực tiếp xuyên qua Nam Thiên Môn đi vào.

Sau khi bước vào Nam Thiên Môn, một màn đập vào mắt khiến

Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Phía trước các lầu san sát, toàn bộ đều là gạch vàng ngói ngọc, cột hành lang cũng được dùng ngọc trắng sữa chế tác mà thành.

Từng vị tiên nữ bưng mỹ tửu tiên quả đi vào bên trong.

Nơi này hoàn toàn không nhìn thấy nửa điểm dấu vết cổ mộ, phảng phất giống như Thiên Cung thật sự. "Miêu, nơi này thật sự là Thiên Cung sao?" Lưu Ly đều có chút hoài nghi nhân sinh mèo.

Chu Thánh xách Thái A Kiếm dính máu, vừa định bước vào trong liền bị một lão tiên râu tóc bạc phơ cầm phất trần ngăn lại. "Tiểu hữu, hôm nay là đại tế ngàn năm của Thiên Cung, tiến vào không thể cầm vũ khí." Lão tiên cười nói, khuyên Chu Thánh thu vũ khí lại.

Chu Thánh nhìn hắn, hỏi: "Ông là?" "Ta là Thái Bạch Kim Tinh." Lão tiên tự giới thiệu.

Chu Thánh muốn vung kiếm giết hắn, nhưng nghĩ nghĩ vẫn thu vũ khí lại. "Đã đến rồi thì uống một ly đi, đi đi đi, ta dẫn ngươi vào điện." Thái Bạch Kim Tinh vừa nói vừa dắt Chu Thánh đi lên hành lang, đi về phía Lăng Tiêu Điện. "Thiên Cung thành lập năm ngàn năm, đã lâu không có thần tiên mới đến, ngươi hẳn là còn chưa được sắc phong, lát nữa ta nói tốt với Ngọc Đế vài câu, tranh thủ sắc phong cho ngươi một vị trí đại tiên." Thái Bạch Kim Tinh vừa đi vừa nói.

Điều khiến Chu Thánh nghi hoặc khó hiểu là, rõ ràng Thủ Mộ Nhân đã tiến vào trấn áp, vì sao nơi này vẫn bình tĩnh và phồn hoa như trước?

Thiên Cung lớn đến lạ thường, vị trí mình đang đứng chỉ là ngoại vi.

Chu Thánh vừa rồi nhìn thoáng qua, vị trí trung tâm nhất có một tòa kiến trúc rất cao rất lớn, đó hẳn là Lăng Tiêu Điện.

Chỉ có đến Lăng Tiêu Điện mới có thể biết rõ bên trong rốt cuộc là tình huống gì.

Thái Bạch Kim Tinh kéo Chu Thánh thông qua hành lang xong, cũng không đi trực tiếp đến Lăng Tiêu Bảo Điện, mà rẽ sang một nơi khác. "Chúng ta không phải đi Lăng Tiêu Bảo Điện sao?" Chu Thánh khó hiểu mở miệng hỏi. "Ha ha, còn chưa tới giờ lành, tới Thái Bạch Tinh của ta ngồi trước đã." Thái Bạch Kim Tinh cười nói.

Hắn chỉ vào một tòa lầu các ngọc trắng phía trước, đó là nơi hắn cư trú, Thái Bạch Tinh. "Ta có thể không đi không?" Chu Thánh mở miệng hỏi. "Không thể được nha." Thái Bạch Kim Tinh cười cự tuyệt, hắn huy động phất trần một cái, trong phất trần giấu một con dao găm. "Haizz, sớm biết thế nên một kiếm chém chết ông." Chu Thánh đột nhiên có chút hối hận, lúc đó không một kiếm giết Thái Bạch Kim Tinh.

Hắn vốn tưởng Thái Bạch Kim Tinh dẫn mình đi Lăng Tiêu Điện, mình cũng có thể đỡ đi rất nhiều phiền toái.

Ai ngờ, Thái Bạch Kim Tinh căn bản không định dẫn Chu Thánh đi Lăng Tiêu Bảo Điện, mà là đi Thái Bạch Tinh. "Ha ha, ngươi hiện tại có thể động thủ thử xem." Thái Bạch Kim Tinh cười tủm tỉm nói.

Trong nháy mắt, hắn liền đưa Chu Thánh tiến vào trong Thái Bạch Tinh của hắn.

Bên trong đã sớm mai phục sẵn thiên binh thiên tướng. "Kẻ này đến ngăn cản Ngọc Đế phục sinh, giết đi." Thái Bạch Kim Tinh thay đổi nụ cười vừa rồi, trở nên vô cùng lạnh lùng.

Hàng trăm thiên binh thiên tướng bao vây Chu Thánh, Thái Bạch Kim Tinh thì ngồi ở vị trí cao, bình tĩnh uống trà.

Nơi này là địa bàn của hắn, chỉ cần hắn không chết, Chu Thánh sẽ

không ra được. "Miêu, ông già hay cười đều không phải người tốt." Lưu Ly kêu lên một tiếng, thao túng Âm Dương Châu đánh về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Chu Thánh cũng lấy ra Thái A Kiếm đối phó thiên binh thiên tướng.

Phàm là người bị hắn đánh giết, sau khi ngã xuống khôi giáp trên người sẽ biến mất, thần quang không còn, hóa thành một cỗ thi cốt, xuyên qua sương trắng trực tiếp rơi xuống dưới.

Trong Thiên Cung này tuy tường thụy vạn thiên, nhưng lại không có một người sống.

Toàn bộ đều là thi cốt. ...

Đông Thiên Môn.

Khi Thập Điện Diêm La đi tới, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã cầm vũ khí đợi từ lâu. "Thiên Cung trọng địa, người ngoài tự tiện xông vào!" Trì Quốc Thiên Vương ngồi trên quan quách của mình, lạnh lùng nhìn mọi người phía dưới. "Ngô nãi Tần Quảng Vương, nhập Lăng Tiêu Bảo Điện nghênh đón đại nhân xuất thế." Tần Quảng Vương mở miệng nói.

Trì Quốc Thiên Vương nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Quảng Vương: "Các ngươi, đi ra rồi?" "Mượn dùng phàm khu, tạm thời xuất thế." Sở Giang Vương nói.

Trì Quốc Thiên Vương nghe vậy, khoanh tay nói: "Ngọc Đế xuất thế ván đã đóng thuyền, cho dù là Thủ Mộ Nhân cũng không ngăn cản được, các ngươi tới hay không đều giống nhau." "Không, Thủ Lăng Nhân đến rồi." Từ Công Dương mở miệng nói.

Trì Quốc Thiên Vương thấy mấy người Từ Công Dương khí tức hoàn toàn khác với Thập Điện Diêm La, liền tò mò hỏi: "Các ngươi

là?" "Phụng mệnh Thiên Tôn, đến đây thỉnh đại nhân." Từ Công Dương móc ra Thiên Tôn lệnh bài. "Thiên Tôn..." Trì Quốc Thiên Vương nỉ non một câu, nhớ tới vị gọi là Thiên Tôn kia là ai, mở miệng nói: "Vì chúc mừng Ngọc Đế xuất thế, Thiên Cung đang cử hành tiệc Bàn Đào, lúc các ngươi đi vào nói rõ lai ý với Thác Tháp Thiên Vương, nếu không Thác Tháp Thiên Vương thu các ngươi vào trong Linh Lung Tháp, các ngươi sẽ không bao giờ ra được nữa." Các biện pháp an ninh của Thiên Cung rất nghiêm ngặt, trừ Tứ Đại Thiên Vương thủ bốn cửa ra, bên trong còn có Thái Bạch Kim Tinh, Thác Tháp Thiên Vương, Nhị Lang Thần và Hộ Quốc Thiên Vương thủ đạo môn hộ thứ hai. "Biết rồi." Tần Quảng Vương nói một câu, sau đó dẫn người tiến vào trong Đông Thiên Môn. ...

Bắc Thiên Môn.

Cùng với người của Tá Lĩnh nhất phái và Bàn Sơn nhất phái tới gần, quan quách khổng lồ chậm rãi mở ra.

Một người sắc mặt đỏ đậm, thể hình cao lớn, tay phải ôm một cái ô Quảng Mục Thiên Vương đi ra.

Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, tay cầm Hỗn Nguyên Tán, chân đạp Liệt Hỏa Quyển. "Bắc Thiên Môn, người ngoài không thể vào!" Quảng Mục Thiên Vương cao giọng nói.

Trần Ngọc Dương thu hồi quạt xếp, chỉ về phía trước: "Giết!" Quảng Mục Thiên Vương bung Hỗn Nguyên Tán nhẹ nhàng chuyển động một cái, hơn bốn ngàn lực sĩ Tá Lĩnh toàn bộ loạng choạng đứng không vững.

Chá Cô Tử và Ngũ Long hai người cố nén đầu óc choáng váng nhanh chóng tiếp cận, muốn cướp đoạt Hỗn Nguyên Tán của Quảng Mục Thiên Vương.

Quảng Mục Thiên Vương vừa thu ô, tất cả mọi người ngã xuống

đất. "Rầm rầm rầm..." Cái Hỗn Nguyên Tán kia phảng phất có thể câu hồn đoạt phách, phàm là người nhìn thấy nó đều đứng không vững.

Trần Ngọc Dương nhắm mắt lại tiếp cận, không đối mắt với Quảng Mục Thiên Vương.

Quảng Mục Thiên Vương đánh ra Liệt Hỏa Quyển, nhưng bị Chá Cô Tử ném ra một tấm vải phòng hộ ngăn lại.

Trần Ngọc Dương chộp lấy Hỗn Nguyên Tán của Quảng Mục Thiên Vương, một đao giết chết hắn. "Ngươi nếu là chân thần, ta có thể còn kính ngươi, nhưng ngươi chỉ là một cỗ thi cốt." Trần Ngọc Dương lạnh lùng nói, nhìn Quảng Mục Thiên Vương ngã trên mặt đất biến thành thi cốt.

Hắn chính là một cỗ thi cốt biến thành.

Nếu là thật, khi hắn mở ô ra, nhóm Trần Ngọc Dương toàn bộ đều phải chết.

Tây Thiên Môn.

Khi Trương Tân Sơn dẫn người bước lên bậc thang, trong quan tài phía trước truyền đến một tiếng quát mắng. "Này, Thiên Cung trọng địa, đám sâu kiến các ngươi sao có thể mạo phạm!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ôm tỳ bà từ trong quan quách dựng đứng đi ra.

Chương 280

"Lão Lục!" Trương Tân Sơn hô một tiếng.

Hắc Bối Lão Lục từ sau lưng rút ra cổ đao, tung người nhảy lên, vung đao chém về phía Đa Văn Thiên Vương. "Đinh đang đang..." Đa Văn Thiên Vương nhẹ nhàng gảy tỳ bà, ma ảnh quán não, Hắc Bối Lão Lục cả người mất đi năng lực hành động, từ không trung rơi xuống. "Keng keng..." Trương Tân Sơn dùng hai ngón tay gõ vang Song Hưởng Hoàn đã nứt, dùng để chống đỡ tiếng tỳ bà của Đa Văn Thiên Vương.

Hắc Bối Lão Lục từ dưới đất bò dậy, một đao chém đứt hai chân Đa Văn Thiên Vương, sau đó bổ nhào Đa Văn Thiên Vương xuống, dùng đao chém nát tỳ bà của hắn.

Sau đó, Hắc Bối Lão Lục giơ đao chém mạnh vào Đa Văn Thiên Vương một trận, triệt để phân thây hắn.

Mất đi thần quang bao phủ, Đa Văn Thiên Vương hóa thành một cỗ xương khô.

Nếu không có tiên vụ bao phủ, cả Thiên Cung này kỳ thật chính là một quần thể cổ mộ khổng lồ. "Được rồi Lão Lục, kẻ địch chân chính của chúng ta không phải hắn, là vị ở bên trong kia." Trương Tân Sơn nói xong, đi vào trong Thiên Cung. "Tứ Đại Thiên Vương chỉ là thủ môn hộ, người bên trong mới là thủ Thiên Cung." Khi hắn dẫn người đi vào Tây Thiên Môn, đi vào trong một tòa Linh Lung Bảo Tháp.

Chín tầng Linh Lung Bảo Tháp, người của Cửu Môn bị cắt ra, mỗi một môn đều ở một tầng.

Tầng cao nhất là Trương Tân Sơn, tiếp theo là Hồng Nhị Gia, cứ thế mà suy ra. ...

Trong Nam Thiên Môn.

Chu Thánh giết thiên binh thiên tướng đã giết đến mệt mỏi.

Thiên binh thiên tướng giết bao nhiêu lại đến bấy nhiêu, căn bản giết không hết. "Lưu Ly, thiên binh thiên tướng giao cho em." Chu Thánh xách Thái A Kiếm, trực tiếp giết về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh quét phất trần, trực tiếp bắn Chu Thánh bay ra ngoài.

Phất trần trong tay hắn giống như một con rắn vô cùng linh hoạt, lần nữa đâm về phía Chu Thánh.

Tại đỉnh phất trần còn kẹp một con dao găm, giống như răng độc của rắn. "Xoẹt!" Chu Thánh trở tay một kiếm, gạt ra dao găm.

Sau đó thôi động Thủ Lăng Chi Hỏa trên khôi giáp Thủ Lăng, lửa cháy lan lên Thái A Kiếm.

Chu Thánh lần nữa cầm kiếm giết về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Trên người Thái Bạch Kim Tinh đột nhiên trán phóng ra một đạo bạch quang, bạch quang chói mắt làm cho Chu Thánh có chút không mở mắt nổi.

Hắn một kiếm đâm ra, không đâm trúng Thái Bạch Kim Tinh, ngược lại bị Thái Bạch Kim Tinh dùng phất trần trói lại. "Vút~" Lưu Ly dùng hạt châu đen trắng hóa thành một lưỡi dao sắc bén, chém đứt phất trần của Thái Bạch Kim Tinh.

Chu Thánh khi sắp rơi xuống đất, một kiếm đâm về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh không kịp né tránh, chỉ có thể dùng sương trắng bao bọc chính mình. "Phập..." Thái A Kiếm của Chu Thánh trực tiếp xuyên thấu sương trắng, đâm trúng thân thể Thái Bạch Kim Tinh.

Thủ Lăng Chi Hỏa trong nháy mắt thiêu đốt quá khứ, triệt để nhóm lửa Thái Bạch Kim Tinh.

Sương trắng trên người Thái Bạch Kim Tinh tiêu tán, hắn cũng không còn gương mặt hiền từ lúc trước, thay vào đó là dữ tợn khủng bố.

Trên da toàn là thi ban, tóc trắng cũng biến thành tóc xác chết đen sì phát hôi, trên người tản ra mùi hôi thối nồng nặc.

Trên thi thể càng là có không ít giòi bọ bò ra, bị lửa cháy thiêu đốt.

Cái gọi là thần tiên, chẳng qua là một cỗ thi thể dưới màn sương trắng bao phủ mà thôi.

Cùng với Thái Bạch Kim Tinh tử vong, Thái Bạch Tinh của hắn cũng theo đó biến mất.

Thiên binh thiên tướng cuồn cuộn không dứt mất đi bạch quang bao phủ, biến thành từng cỗ thi cốt.

Đều không cần Chu Thánh ra tay, bọn họ đi chưa được mấy bước đã tự mình ngã xuống. "Miêu, sương trắng nơi này làm cho bọn họ biến thành thần tiên." Lưu Ly cũng nhìn ra đầu mối.

Bọn họ bản thân chỉ là thi thể trong cổ mộ, nhưng do sương tiên ảnh hưởng, bọn họ biến thành thần tiên.

Cả Thiên Cung đều như thế, thoạt nhìn gạch vàng ngói ngọc phú lệ đường hoàng, nhưng một khi mất đi sương trắng bao phủ, nó sẽ biến thành cổ mộ âm hàn. "Đúng, chỉ là không biết Thủ Mộ Nhân hiện tại đang ở đâu." Chu Thánh trầm ngâm nói.

Hắn vốn tưởng rằng sau khi tiến vào cửa đồng là có thể tìm được Thủ Mộ Nhân, chỉ là đến bây giờ hắn đều không phát hiện dấu vết Thủ Mộ Nhân để lại.

Hắn khẳng định đã vào rồi, nhưng Thiên Cung vẫn bình tĩnh như thế, hoặc là hắn còn chưa ra tay, hoặc là hắn bị trấn áp.

Bị trấn áp là không thể nào, thực lực Thủ Mộ Nhân cường đại, lại tìm mình mượn một long mạch tương trợ.

Vậy hắn hiện tại hắn là đang ở một nơi nào đó chờ mình qua, cùng nhau trấn áp người trong Lăng Tiêu Điện. "Lưu Ly, em từng nghe nói đại náo Thiên Cung chưa?" Chu Thánh quay đầu nhìn Lưu Ly. "Ngô...

Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên Cung sao?" Lưu Ly nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh kiếm chỉ Lăng Tiêu Bảo Điện, cười nhạt một tiếng: "Nước đến!" Nói xong, Thủy Châu từ trong khôi giáp Thủ Lăng Nhân của hắn bay ra, bay đến Ngân Hà trên không trung.

Trong sát na, mưa to như trút nước từ trên chín tầng trời rơi xuống. "Ầm ầm ầm..." Mưa nước vô tận, tựa như biển lớn trút ngược vào chín tầng trời, trong nháy mắt nhấn chìm tất cả. ...

Đông Thiên Môn.

Mọi người vừa bước vào Đông Thiên Môn liền gặp phải Nhị Lang Thần Hiển Thánh Chân Quân trấn thủ tại đây.

Nhị Lang Thần tay cầm Tam Xoa Kích, thân mặc khôi giáp ngọc trắng, bên cạnh còn có một con chó cỏ Việt Nam. "Thiên Môn trọng địa, người ngoài chớ vào." Nhị Lang Thần ngữ khí băng lãnh nói, ngồi trong hư không.

Tam Xoa Kích bên cạnh hắn hơi run rẩy, dường như cảm nhận được uy hiếp. "Chúng ta là Thập Điện Diêm La, nhập Thiên Cung là cung nghênh Ngọc Đế trở về." Tần Quảng Vương đứng ra nói. "Nếu không có chiếu chỉ, các ngươi không thể vào!" Nhị Lang Thần ngữ khí lạnh lùng nói. "Đại nhân các ngươi đều nằm trong quan tài không ra

được, còn phát chiếu lệnh kiểu gì?" Từ Công Dương nhịn không được nói. "Vậy thì không được phép tiến vào!" Nhị Lang Thần nắm chặt Tam Xoa Kích, từ trong hư không đứng lên.

Tam Xoa Kích chấn động càng ngày càng mạnh, Hạo Thiên Khuyển cũng sủa gâu gâu không ngừng. "Các ngươi có ý đồ xấu?" Nhị Lang Thần cảm nhận được nguy hiểm. "Không không không, chúng ta tuyệt đối không có ác ý." Sở Giang Vương liên tục xua tay nói. "Không có?" Nhị Lang Thần dùng Tam Xoa Kích chỉ vào Sở Giang Vương, lạnh lùng nói: "Nếu không có ác ý, Tam Xoa Kích hai mặt của ta vì sao lại rung lên?

Nếu không có ác ý, chó của ta vì sao lại sủa không ngừng?" "Thiên Nhãn, khai!" Nhị Lang Thần mở ra Thiên Nhãn, một chùm bạch quang chiếu rọi lên người mọi người, giống như ánh sáng mạnh trong phòng thẩm vấn.

Dưới sự thẩm vấn của Nhị Lang Thần, tất cả mọi người có ác ý hay không, hắn đều thấy rõ ràng.

Khi hắn xem xong, nhịn không được lẩm bẩm: "Kỳ quái, các ngươi không có ác ý, vậy nguy hiểm đến từ đâu?" "Ầm ầm ầm..." Một trận tiếng nổ vang truyền đến, ngay sau đó nước lớn ngập trời cuồn cuộn ập tới.

Nhị Lang Thần lập tức trừng lớn hai mắt, muốn mang theo Hạo Thiên Khuyển chạy trốn, nhưng nước đã nhấn chìm hắn.

Thập Điện Diêm La và nhóm Từ Công Dương vội vàng lui ra khỏi Đông Thiên Môn mới tránh được bị nước lớn cuốn đi. "Nước này...

Chẳng lẽ là Thiên Hà xả lũ?" Ngũ Quan Vương thì thầm.

Trong Thiên Cung có một con sông Thiên Hà, nước Thiên Hà cuồn cuộn không dứt, liên miên bất tuyệt. "Không nhất định là Thiên Hà,

cũng có khả năng là Thủ Lăng Nhân." Từ Công Dương suy đoán.

Trong Thất mạch Thủ Lăng Nhân, Thủy mạch Thủ Lăng Nhân có thể khống chế nước.

Lúc trước cổ mộ dưới đáy nước ở An Lạc, hầu như đều là Thủy mạch trấn thủ.

Chương 281

Có thể tưởng tượng Thủy mạch mạnh bao nhiêu!

Bắc Thiên Môn.

Trần Ngọc Dương một cước giẫm lên xương khô, đi vào trong Thiên Môn.

Nhóm Chá Cô Tử theo sát phía sau.

Đứng ngoài Thiên Môn, bọn họ đều bị cảnh đẹp của Thiên Cung làm kinh ngạc. "Chỗ này, sẽ không thật sự là Thiên Đình chứ?" Ngũ Long nhịn không được nói.

Trước mắt các lầu ngọc vũ, tiên hạc lăng không, trong Lăng Tiêu Bảo Điện ở trung tâm nhất ngũ quang thập sắc, mỹ lệ.

Môn phái Tá Lĩnh dùng máy ảnh chụp lại Thiên Cung trước mắt, tùy tiện chụp một tấm đều là cảnh đẹp tuyệt thế.

Càng ngày càng nhiều lực sĩ Tá Lĩnh dũng mãnh vào trong Thiên Cung, khi lực sĩ Tá Lĩnh toàn bộ tiến vào, một cái chuông vàng khổng lồ trên không trung trực tiếp úp xuống, nhốt tất cả bọn họ trong chuông vàng.

Ngay sau đó, một người mặc đạo bào, tay cầm phất trần đi xuống. "Kẻ tự tiện xông vào Thiên Cung, giết không tha!" Hắn là Hộ Quốc Thiên Vương, tuy cũng là Thiên Vương, nhưng không giống với Tứ Đại Thiên Vương, hắn cũng giống Thác Tháp Thiên Vương Lý Tĩnh, là tồn tại độc nhất.

Hộ Quốc Thiên Vương giơ tay phải chộp vào hư không, chộp tới một nắm liệt diễm, rải lên chuông vàng trong suốt.

Nhóm Trần Ngọc Dương bị nhốt bên trong nháy mắt cảm nhận

được một luồng nhiệt nóng rực. "Lật tung chuông vàng!" Trần Ngọc Dương vung tay lên, để mọi người hợp lực lật tung chuông vàng.

Nếu không, không bị nướng chết thì cũng sẽ chết ngạt trong chuông vàng.

Bốn ngàn lực sĩ Tá Lĩnh đồng thời hợp lực, muốn nạy chuông vàng ra. "Đông đông đông..." Bọn họ nạy động một chút, nhưng chưa hoàn toàn nạy ra. "Nào, một hai ba lên!" Ngay khi chuông vàng sắp bị nạy ra, Hộ Quốc Thiên Vương nhảy lên một cái, giẫm lên chuông vàng. "Đang!" Hắn giống như Định Hải Thần Châm, trấn trụ chuông vàng. "Môn chủ, chúng ta làm sao bây giờ?" Mọi người toàn bộ nhìn về phía Trần Ngọc Dương. "Đừng vội, để ta nghĩ biện pháp." Trần Ngọc Dương day day mi tâm, cẩn thận suy tư.

Đột nhiên bị nhốt lại làm cho hắn có chút trở tay không kịp.

Trước mắt, nếu không phá vỡ chuông vàng, bọn họ toàn bộ đều phải xong đời. "Đánh nát nó cho ta!" Trần Ngọc Dương vươn tay chỉ vào chuông vàng.

Lực sĩ Tá Lĩnh nhao nhao lấy ra công cụ, đối với chuông vàng gõ một trận. "A." Hộ Quốc Thiên Vương biến ra một cái búa, gõ mạnh một cái vào chuông vàng. "Đang!" Một tiếng vang thật lớn, người bị nhốt bên trong toàn bộ bị âm thanh chấn bay ra ngoài, lỗ tai trực tiếp chảy máu, cả người không động đậy được.

Hộ Quốc Thiên Vương thu hồi búa, khoanh tay.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn.

Ngay lúc mọi người tuyệt vọng, Trần Ngọc Dương bỗng nhiên cảm ứng được một luồng khí rất lạnh.

Hắn gian nan quay đầu nhìn lại, sóng biển ngập trời cuồn cuộn ập tới.

Hộ Quốc Thiên Vương đứng trên chuông vàng trừng lớn mắt, vẻ mặt khiếp sợ nói: "Thiên Hà, xả lũ?" "Ầm ầm ầm..." Còn chưa đợi hắn phản ứng lại, cả người hắn đều bị nước cuốn đi, tại chỗ chỉ còn lại chuông vàng.

Cũng may, chuông vàng kết hợp hoàn mỹ với mây mù dưới đất mới không để nước chảy vào. "Nước đâu ra vậy?" Chá Cô Tử và Trần Ngọc Dương đồng thời mộng bức.

Bọn họ dường như nhìn thấy, Thiên Cung bị ngập... ...

Trong Nam Thiên Môn.

Cùng với nước sông đổ vào, Chu Thánh cưỡi Diễm Vong, ôm Lưu Ly, đạp lên nước sông một đường vọt tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

Diễm Vong đạp lên nước sông, nước sông trong nháy mắt kết thành băng khối, giống như một vạch kẻ trên đường cái, chia cắt làm hai đoạn. "Thiên Bồng, lĩnh mười vạn thủy sư Thiên Hà, đuổi nước vào trong Thiên Hà." Trong Lăng Tiêu Bảo Điện truyền ra một đạo mệnh lệnh.

Trong nháy mắt, một vị thần tiên thể hình cao lớn béo ục ịch, tay cầm đinh ba chín răng đứng ra.

Sau lưng hắn còn đi theo mười vạn thủy sư Thiên Hà.

Khôi giáp của thủy sư Thiên Hà kia hoàn toàn không giống với thiên binh bình thường, hơn nữa vũ khí trong tay bọn họ cũng không giống thiên binh tầm thường.

Thiên Bồng Nguyên Soái dùng đinh ba chín răng mở ra cửa lớn Thiên Hà, mười vạn thiên binh dung nhập vào trong nước lớn sơ đạo nước lớn dũng mãnh vào trong Thiên Hà.

Sau khi Thiên Bồng Nguyên Soái dẫn nước vào Thiên Hà, còn lại chính là mười vạn thiên binh tầng tầng dẫn đường, thuận tiện ngăn

cản tiên thần bị nước lớn cuốn đi.

Mà chính hắn thì đạp lên nước lớn, đi về phía Chu Thánh. "Nước ngập Thiên Cung, đáng chịu nỗi đau đinh ba xuyên tim!" Thiên Bồng Nguyên Soái lạnh lùng nói, dùng đinh ba chín răng chỉ vào Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn tên mập trước mắt, lắc đầu cười cười: "Ngươi vẫn là làm heo thì tốt hơn." "Tìm chết!" Thiên Bồng Nguyên Soái giơ đinh ba chín răng đánh về phía Chu Thánh.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, xách Thái A Kiếm đâm về phía Thiên Bồng.

Thiên Bồng hơi khom lưng né tránh, hắn tuy béo nhưng tốt xấu gì cũng là thiên thần, thân thể vẫn rất linh hoạt.

Diễm Vong nhấc chân trước, đá về phía Thiên Bồng. "Bốp!" Thiên Bồng không kịp né tránh, bị Diễm Vong đá bay ra ngoài.

Lưu Ly bay lên không trung, Âm Dương Châu hóa thành dây thừng, quấn lấy Thiên Bồng, khiến hắn không thể cử động.

Âm Dương Châu nàng hiện tại càng ngày càng thông thạo, hai hạt châu trong tay nàng có thể tùy tâm sở dục biến hóa thành những thứ khác nhau.

Chu Thánh nhân lúc Thiên Bồng bị vây khốn, cưỡi ngựa nhanh chóng tiếp cận.

Thiên Bồng đang giãy giụa, Chu Thánh một kiếm đâm xuyên đầu hắn.

Ánh mắt Thiên Bồng Nguyên Soái dần dần tan rã, thần quang quấn quanh trên người tiêu tán, hắn cũng từ Thiên Bồng Nguyên Soái uy phong lẫm lẫm biến thành một con heo đen.

Trên người heo đen có không ít gai xương, lông bờm trên người

cũng thập phân cứng cỏi, đây là một con thi trư biến dị, nhiễm sương trắng xong liền biến thành Thiên Bồng Nguyên Soái. "Còn thật sự là một con heo a, người xưa không lừa ta." Chu Thánh nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái biến thành heo, nghĩ tới Tây Du Ký.

Thiên Bồng Nguyên Soái đầu thai thành heo, là vì hắn vốn dĩ chính là heo. "Bất quá, sương trắng nơi này rốt cuộc là thứ gì?

Vì sao có thể làm cho đồ vật trong cổ mộ toàn bộ biến thành thiên thần?" Chu Thánh có chút nghi hoặc nhìn sương trắng phiêu đãng trên mặt đất.

Sương trắng nơi này làm cho nơi này xảy ra biến đổi to lớn.

Vốn dĩ chỉ là khô lâu, biến thành thiên binh.

Huyết thi, biến thành thiên thần.

Mà Lăng Tiêu Điện kia, hẳn chính là chủ mộ thất.

Chu Thánh thu hồi Thủy Châu, nước trên trời trong nháy mắt giảm đi hơn một nửa.

Nước nơi này đều là do Thủy Châu biến thành.

Chu Thánh giữ lại một chút nước tiếp tục kiềm chế một bộ phận thiên binh và thiên thần, chính mình thì nhanh chóng tiếp cận Lăng Tiêu Điện.

Khi nước lớn rút đi, trong hành lang không ít tiên nữ vẫn xách bàn đào, bưng rượu đi tới gần Lăng Tiêu Điện, dường như không bị ảnh hưởng.

Mà đại bộ phận thần tiên cũng giống như người không có việc gì, đánh cờ thì đánh cờ, uống trà thì uống trà.

Chỉ là không có ai đi ra ngăn cản Chu Thánh nữa. "Thật kỳ quái." Lưu Ly nói thầm.

Rõ ràng không khí bên dưới rất bình thường, nhưng Lưu Ly cảm giác rất kỳ quái.

Từ lúc đi vào gặp phải hai lần trở ngại, sau khi Chu Thánh phát động một trận nước lớn, bọn họ toàn bộ đều trầm mặc.

Không có một ai đi ra ngăn cản Chu Thánh, mặc cho Chu Thánh tiếp cận Lăng Tiêu Điện.

Chương 282

Rất cổ quái. "Không, là bọn họ căn bản không sợ anh đi Lăng Tiêu Điện." Chu Thánh nhìn ra được.

Tuy nói người bên dưới làm như không thấy mình, nhưng Chu Thánh có một loại cảm giác bị nhìn chằm chằm.

Bọn họ không ngẩng đầu nhìn, nhưng sự chú ý lại đặt trên người mình.

Bọn họ đang đợi, đợi mình tới gần Lăng Tiêu Điện. "Vậy anh có muốn đi đường vòng một chút không?

Trực tiếp chạy vào làm em có ảo giác biết rõ phía trước có cạm bẫy còn cố ý chạy vào." Lưu Ly nhìn Chu Thánh nói. "Đã là cạm bẫy, vậy thì càng phải đi đạp!" Chu Thánh nói xong, cười Diễm Vong mấy hơi thở sau đã tới gần Lăng Tiêu Điện.

Tây Thiên Môn.

Một trận đại thủy cuốn trôi Thác Tháp Thiên Vương.

Đợi đại thủy tiêu tán, người của Cửu Môn phá vỡ Linh Lung Bảo Tháp, từ bên trong đi ra. "Nước ở đâu ra vậy?" Hồng Nhị gia ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay chấm một ít nước, nếm thử mùi vị. "Không có mùi thối của xác chết cũng không có mùi của biển, chắc chỉ là nước bình thường." "Tiếp tục đi thôi, chúng ta cách Điện Lăng Tiêu còn một đoạn rất dài." Trương Tân Sơn nhìn về phía Điện Lăng Tiêu ở nơi sâu nhất.

Điện Lăng Tiêu nằm ở nơi sâu nhất, muốn đi vào còn phải xuyên qua trùng trùng lớp lớp tiên điện. "Thiên Cung tìm bảo, đời này cũng coi như là lần đầu tiên." Ngô Đại Bạch cười nói, cầm bút ký ghi chép

lại Thiên Cung, đồng thời dùng máy quay phim nhỏ chụp vài tấm ảnh giữ làm tư liệu.

Hoắc Ngọc Tiệp lại không có ý niệm tìm bảo vật, cô chỉ muốn mau chóng gặp được Thủ Lăng Nhân.

Người Cửu Môn, lòng người mỗi khác.

Có người tìm bảo vật, có người tìm người, có người ghi chép, còn có kẻ... tâm hoài bất quỹ.

Trương Tân Sơn dẫn một đám người tư tưởng không thống nhất đi thám hiểm Thiên Cung, cũng thật khó khăn. ...

Bắc Thiên Môn.

Theo việc Hộ Quốc Thiên Vương bị cuốn trôi, không có người trấn áp kim chung, Tả Lĩnh Lực Sĩ hợp lực hất văng kim chung ra. "Keng..." Kim chung nặng nề rơi xuống đất, phát ra âm thanh chấn động màng nhĩ.

Trần Ngọc Dương từ giữa đi ra, nhìn vết tích đại thủy cọ rửa qua. "Đang êm đẹp, nước lớn ở đâu ra?" Trần Ngọc Dương có chút nghĩ không thông. "Phỏng chừng là nước sông Hoài." Chá Cô Tử ph đoán.

Thiên Cung nằm trong Tần Lĩnh, mà lối vào là nơi giao giới giữa Tần Lĩnh và sông Hoài.

Nước ở đây, rất có khả năng là đến từ sông Hoài. "Không đơn giản như vậy." Trần Ngọc Dương chỉ vào chỗ trũng, nói: "Nước trong con sông kia mới là nước sông Hoài." Bên trong Thiên Cung có một con Thiên Hà, nước trong Thiên Hà là nước sông Hoài, nước sông Hoài chảy vào Thiên Cung hầu như đều bị dẫn vào trong Thiên Hà. "Cái chuông vàng này thật cổ quái, toàn thân trong suốt, đập cũng không vỡ." Lục Cô đá mấy cái vào kim chung. "Kim chung này, hẳn là dùng kim lưu ly nung chế." Trần Ngọc Dương ph đoán.

Kim lưu ly cổ đại không giống với thủy tinh hiện tại.

Lưu ly cổ đại màu sắc trơn bóng, hơn nữa tính kháng ăn mòn mạnh, còn cứng hơn cả vàng, công đoạn chế tạo phức tạp.

Mỗi một món đồ lưu ly cổ đại đặt ở hiện tại đều là vô giá chi bảo.

Kim lưu ly càng không cần phải nói, đó chính là vô thượng chí bảo.

Mà chiếc chuông lớn ở đây, nếu mang ra ngoài, khẳng định sẽ trở thành quốc bảo. "Cái chuông này nếu mang ra ngoài bán, chuyến đi này của chúng ta coi như hòa vốn." Lục Cô đại khái tính toán giá cả một chút.

Trần Ngọc Dương cười nhạt nói: "Một cái chuông lớn tính là gì, phía trước còn có nhiều đồ tốt hơn." Hắn nhìn Điện Lăng Tiêu phía trước, nơi đó mới là nơi tập hợp tài phú trong thiên hạ, từ bên trong tùy tiện mang ra một món đồ cũng có thể một đêm phất lên.

Đủ tiêu xài mấy đời cũng không hết. "Đừng quản kim chung, chúng ta đi!" Trần Ngọc Dương dẫn mọi người tiếp tục đi tới.

Kim chung kia quá lớn không dễ mang ra ngoài, nếu đập vỡ thì giá trị sẽ không còn.

Chá Cô Tử đi một bước lại ngoái đầu nhìn ba lần, tùy thời quan sát bốn phía.

Nước lớn xuất hiện quá đột ngột, khiến hắn có một loại dự cảm bất tường. ...

Đông Thiên Môn.

Theo mực nước dần hạ xuống, đám người Từ Công Dương mới một lần nữa bước vào.

Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân cũng bị cuốn trôi, còn có cả Hạo

Thiên Khuyển của hắn. "Thủ Lăng Nhân, bản lĩnh không nhỏ." Tần Quảng Vương nói khẽ. "Ngàn vạn lần đừng coi thường Thủ Lăng Nhân, hắn còn khó đối phó hơn cả Thủ Mộ Nhân." Từ Công Dương nhắc nhở một câu, chắp tay sau lưng đi về phía trước.

Tần Quảng Vương sau khi hồi thần, thấy Từ Công Dương đi lên trước mình, trong lòng ít nhiều có chút không vui.

Vốn định nổi giận, nhưng sau khi so sánh quân số, Tần Quảng Vương ngẫm lại vẫn là thôi.

Dù sao đều là tới giải cứu Thiên Tôn, ai trước ai sau cũng như nhau.

Thiên Tôn Hội lần này tới hơn ba mươi người, Thập Điện Diêm La chiếm mười người, còn lại hơn hai mươi người là của Thiên Tôn Hội.

Đương nhiên, có một người là Bãi Độ Nhân (Người lái đò).

Bãi Độ Nhân có một năng lực cường đại, chính là có thể khiến tất cả mọi người đều xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

Ngươi sẽ theo bản năng mà quên mất hắn đang đứng bên cạnh ngươi.

Trừ phi đợi hắn tự mình xuất hiện, nếu không hắn cầm dao đâm ngươi, ngươi cũng không biết là hắn. ...

Bên ngoài Điện Lăng Tiêu.

Chu Thánh sau khi đáp xuống, đứng ở cửa nhìn thoáng qua.

Dưới tấm biển Điện Lăng Tiêu có treo một cái Kính Chiếu Yêu, phàm là người đi vào bên trong đều bị Kính Chiếu Yêu soi ra nguyên hình.

Chu Thánh nhìn thấy chính mình trong Kính Chiếu Yêu, là chính

mình không mặc khôi giáp.

Mà Lưu Ly là người.

Diễm Vương lại là một con ngựa cái nhỏ nhắn tinh xảo.

Hả?

Chu Thánh định thần nhìn lại, chiến mã của mình cư nhiên là ngựa cái...

Diễm Vương vẫn luôn mặc khôi giáp, Chu Thánh cũng nhịn không được tò mò là đực hay cái.

Hắn vẫn luôn cho rằng là ngựa đực, không ngờ lại là ngựa cái.

Sau một hồi cạn lời, Chu Thánh dắt Diễm Vương và Lưu Ly đi về phía Điện Lăng Tiêu.

Vừa đặt chân, một cái lò đỉnh khổng lồ nháy mắt úp ngược xuống, nhốt Chu Thánh lại. "Ha ha, Bàn Đào yến hội còn chưa bắt đầu đâu, tiểu hữu ngươi đến quá sớm." Một lão thần tiên tiên phong đạo cốt từ trên không trung hạ xuống, phất tay thu hồi lò đỉnh. "Về Đâu Suất Cung của ta ngồi một chút đi." Ông ta là Thái Thượng Lão Quân, một trong Tam Thanh.

Trong văn hóa Đạo gia, Tam Thanh là chí cao thần.

Nhưng ở Thiên Cung, Tam Thanh là tồn tại chỉ đứng sau Ngọc Đế trong Điện Lăng Tiêu.

Thái Thượng Lão Quân bưng lò đan, mang theo Chu Thánh trở về Đâu Suất Cung của mình.

Chương 283

Trong Đâu Suất Cung còn có một cái lò đang hừng hực lửa cháy, mấy tiểu đạo đồng đang thêm củi quạt lửa.

Thái Thượng Lão Quân mở lò đan, đổ Chu Thánh vào trong lò đan lớn. "Đồ nhi, mở thêm một cửa sổ nữa." Thái Thượng Lão Quân mở miệng nói. "Lão Quân, mở thêm một cửa sổ nữa thì nhiệt khí tan hết, thiêu không chết bọn họ đâu." Một tiểu đạo đồng trong đó nói.

Thái Thượng Lão Quân cười cười, nói: "Thuận theo tự nhiên." "Bọn họ nếu chết ở bên trong, đó là bọn họ vô năng.

Bọn họ nếu có thể đi ra, nói không chừng còn có thể lật đổ cái Thiên Cung giả dối này." Tiểu đạo đồng vẻ mặt nghi hoặc, không nghe hiểu lời của Thái Thượng Lão Quân có ý gì.

Nhưng vẫn làm theo, mở thêm một cửa sổ trên lò đan.

Thái Thượng Lão Quân trở lại trong quan tài nằm xuống.

Sau khi tiến vào quan tài, ông ta hóa thành một bộ bạch cốt.

Chẳng qua, trên bạch cốt mặc đạo bào, có đạo gia cương khí lưu động, xương cốt của ông ta cũng khác với người thường. ...

Trong lò luyện đan.

Chu Thánh sau khi rơi xuống đất, giẫm lên ngọn lửa.

Không cần nghĩ hắn cũng biết nơi này là đâu, lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân.

Trong truyện thần thoại có nói, Thái Thượng Lão Quân đánh Tôn Ngộ Không vào lò luyện đan, luyện suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, luyện ra một thân đồng da sắt, luyện thành một đôi hỏa nhãn kim tinh.

"Không ngờ ta cũng có một ngày được trải nghiệm đãi ngộ của Tôn Ngộ Không." Chu Thánh lắc đầu cười khổ.

Mình vẫn là sơ ý, quên mất một số tồn tại cường đại trong Thiên Cung.

Dưới tình huống không kịp đề phòng, bị Thái Thượng Lão Quân bắt lấy.

Hắn nhìn quanh trái phải, ngoài ý muốn nhìn thấy Thủ Mộ Nhân!

Thủ Mộ Nhân giờ phút này cởi trần thân trên, da thịt trên người bị nướng thành màu đồng cổ, hình xăm Kỳ Lân trên vai hiện ra, vô cùng dữ tợn. "Thủ Mộ Nhân!" Chu Thánh hô to một tiếng.

Thủ Mộ Nhân nghe thấy có người gọi mình, lúc này mới từ từ mở hai mắt.

Khi ông nhìn thấy Chu Thánh, thần sắc có chút kích động, nhưng nhìn thấy hoàn cảnh sâu bên trong, thần sắc không khỏi lại ảm đạm xuống. "Xin lỗi." Thủ Mộ Nhân chỉ nói một câu. "Rốt cuộc là tình huống gì?" Chu Thánh đi qua dò hỏi. "Thiên Cung táng chính là Ngọc Đế.

Thời gian trước Ngọc Đế có dấu hiệu hồi phục, bạch vụ trong cơ thể hắn trào ra, tạo nên Thiên Cung." "Lúc ấy ta đi tìm cậu, mượn dùng Long Mạch, kỳ thật chính là mượn dùng Long Mạch trấn áp Ngọc Đế.

Ngọc Đế bị trấn áp lại, nhưng bạch vụ vẫn dật tán ra ngoài." Thủ Mộ Nhân nói đúng sự thật.

Thiên Cung đã từng cũng không phải như thế này, nó chỉ là nơi táng thân của Ngọc Đế.

Chỉ là gần đây, Ngọc Đế có dấu hiệu sống lại, trong cơ thể xuất hiện bạch vụ, ảnh hưởng đến hiện thực.

Tất cả huyết thi và xương khô bên trong Thiên Cung sôi nổi nhiễm phải một tầng bạch vụ, biến thành thần tiên. "Cho nên, hết thảy nguồn gốc đều đến từ Ngọc Đế?" "Ngọc Đế là ai?

Thế giới này không tiên không thần không quỷ không ma, đâu ra Ngọc Đế?" Chu Thánh nhịn không được dò hỏi. "Ngọc Đế, là một vị Nhân Vương trước thời Tây Chu." Thủ Mộ Nhân hạ thấp giọng nói.

Trước Tây Chu, Hoàng đế của Nhân tộc thống nhất gọi là Nhân Vương.

Ví dụ như Thương Trụ Vương Đế Tân, hắn chính là một Nhân Vương.

Mà sau khi Tây Chu thống nhất thiên hạ, thiên hạ đại định, Chu Vũ Vương được tôn xưng là Thiên Tử.

Từ đó, Đế vương không còn gọi là Vương, mà là Thiên Tử.

Sau Đại Tần, Đế vương lại biến thành Hoàng Đế. "Vị Nhân Vương nào có thể trở thành Ngọc Đế a?" Chu Thánh nhịn không được hỏi. "Ngu Vương." Thủ Mộ Nhân trực tiếp nói. "Ngu Vương?" Chu Thánh có chút ngẩn ra. "Đúng, trước Hạ Thương Chu còn có một vương triều tên là Ngu triều.

Người khai tịch Ngu triều chính là Ngu, là Ngu trong Nghiêu Thuấn Vũ Ngu." "Lúc ấy Thuấn Đế truyền ngôi vị thiên hạ cho Ngu Vương, Ngu Vương khai tịch ra Ngu triều, hơn nữa tu kiến Thiên Cung này." "Bản ý của hắn là sáng lập Thiên Cung và Địa Phủ, chế định Tam Giới, nhưng lao tài thương mệnh, dẫn phát tai họa nước lớn." "Hạ Vương Đại Vũ trị thủy ổn cố thiên hạ, Ngu Vương không thể không truyền ngôi vị thiên hạ cho hắn, còn mình thì tiến vào trong Thiên Cung, tiếp tục chế định kế hoạch Thiên Cung." "Đại Vũ sau khi biết được, dùng nguyên liệu thanh đồng còn dư lại khi chế tạo Cửu Đỉnh, tu trúc Thanh Đồng Môn, phong ấn Thiên Cung, cũng để cho ta

nuốt vào Tức Nhưỡng, đời đời kiếp kiếp trấn thủ Thanh Đồng Môn, phòng ngừa Ngu Vương hồi phục, tái tạo Tam Giới." "Mà lúc ấy Ngu Vương từng hồi phục, bạch vụ trong cơ thể tiết lộ, khiến cho những người bồi táng cùng hắn toàn bộ sống lại, biến thành cái gọi là tiên thần." "Trừ Ngu Vương ra, còn có Thái Hạo, Chuyên Húc, Thiếu Hạo, Nghiêu, Thuấn - Ngũ Đế cũng ở trong Thiên Cung." "Tam Thanh Ngũ Đế là tồn tại bảo vệ Điện Lăng Tiêu." Thủ Mộ Nhân nói hết mọi chuyện ra.

Chu Thánh nghe vậy, đầu óc ít nhiều có chút choáng váng, chưa hoàn toàn phản ứng lại.

Ly kỳ, quá mức ly kỳ.

Ngũ Đế trong Tam Hoàng Ngũ Đế cư nhiên ở trong Thiên Cung.

Mà Ngọc Đế trong Thiên Cung lại là Ngu Vương.

Thủ Mộ Nhân nếu không nói, ai có thể đoán được? "Từ từ, Thái Thượng Lão Quân trong Tam Thanh, chẳng lẽ không phải là Lão Tử thời Xuân Thu sao?

Ông ấy sao lại trở thành Tam Thanh?" Chu Thánh bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này. "Tam Thanh đều là đến thời Xuân Thu mới xuất hiện." Thủ Mộ Nhân tiếp lời. "Vậy ông... sống bao lâu rồi?" Chu Thánh đánh giá Thủ Mộ Nhân. "Bao lâu... không nhớ rõ lắm." Thủ Mộ Nhân lắc lắc đầu, tiếp lời: "Ta chỉ nhớ rõ, niên đại ta sinh sống trước kia rất đơn giản, mọi người mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ." Chu Thánh: "..." Mẹ kiếp đây mới là trường sinh giả a!

Chu Thánh vẫn là đánh giá thấp tuổi thọ của Thủ Mộ Nhân.

Ông ta từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế vẫn luôn sống đến hiện tại, nói là hóa thạch sống cũng không quá đáng.

Quan trọng là, ông ta còn từng đi ra ngoài, chứng kiến lịch sử.

"Phát Khâu tướng quân thời Tam Quốc cũng là ông?" "Là ta, lúc ấy ta mất trí nhớ, đi ra khỏi Thiên Cung, đi ra bên ngoài du đãng một phen." Thủ Mộ Nhân nói.

Đây là tác dụng phụ của Tức Nhưỡng.

Tức Nhưỡng tuy rằng có thể liên tục không ngừng cung cấp sinh mệnh lực cho ông, nhưng cứ qua một khoảng thời gian ông sẽ quên mất mình là ai.

Đợi hơn trăm năm sau mới có thể nhớ lại, sau đó về Thiên Cung tiếp tục trấn thủ.

Hoặc là nói, thông qua phương thức thám hiểm mộ cổ, từng chút từng chút tìm kiếm ký ức của chính mình, sau đó lại đi trở về.

Ông từng là Phát Khâu Thiên Quan, ở các đại cổ mộ đều lưu lại mảnh nhỏ ký ức của chính mình.

Đây là phương thức dễ dàng tìm lại ký ức nhất.

Rốt cuộc, không ai quen thuộc cổ mộ hơn ông.

Mà lần này sau khi ông tiến vào Thiên Cung, dưới ảnh hưởng của bạch vụ, ông nhớ lại tất cả, nhớ lại mình là ai, cũng nhớ lại sứ mệnh của mình. "Đúng là lão quái vật a." Chu Thánh cảm khái một câu.

Thủ Mộ Nhân nhìn Chu Thánh, lẩm bẩm nói: "Ta nhớ rõ, trước kia ta từng gặp cậu." Chu Thánh: "!!!" "Ông cũng đừng dọa tôi a." Chu Thánh bị dọa sợ.

Thủ Mộ Nhân chính là lão cổ đổng sống mấy ngàn năm, ông ta nếu nhớ rõ mình thì còn ra thể thống gì?

Mình chính là người hiện đại hàng thật giá thật, loại thanh niên ngũ tốt (năm tốt).

Thủ Mộ Nhân nhìn chằm chằm Chu Thánh nửa ngày, theo sau nói:

"Thôi, không nhớ nổi, hẳn là từng có giao tập." Chu Thánh: "..." "Người tiến vào Thiên Cung quá nhiều, ta cần cậu giúp đỡ." Thủ Mộ Nhân nói tiếp. "Long Mạch cũng không áp chế được Ngu Vương sao?" Chu Thánh không khỏi hỏi. "Trừ phi chín con Long Mạch tới trấn áp, bằng không căn bản áp không nổi.

Bất quá trong tay Ngu Vương có một cái Nhân Vương Ấn, ta có thể dùng Nhân Vương Ấn phối hợp Long Mạch chi khí, phong ấn Ngu Vương thêm ngàn năm nữa." Thủ Mộ Nhân mở miệng nói.

Chương 284

"Vậy Long Mạch chi khí?" "Ta chỉ lấy một luồng Long Mạch chi khí kích hoạt Nhân Vương Ấn, phần còn lại cậu mang đi là được." "Được." Chu Thánh gật gật đầu. "Từ từ, hai người các ngươi đừng có nói chuyện phiếm nữa, nghĩ xem nên trốn ra ngoài như thế nào trước đi." Lưu Ly lớn tiếng nói.

Thủ Mộ Nhân và Thủ Lăng Nhân không vội, nhưng cô vội.

Không trốn ra ngoài thì sẽ bị lửa thiêu chết. "Yên tâm đi, Thái Thượng Lão Quân và Ngu Vương bọn họ không phải cùng một bọn." Thủ Mộ Nhân nói một câu. "Ý gì?" Lưu Ly có chút không hiểu. "Cô xem." Thủ Mộ Nhân chỉ vào hai lỗ hổng phía trên lò đan. "Chúng ta tùy thời đều có thể đi ra ngoài, hơn nữa lửa này cũng không có cảm giác nóng rực, tương phản nó có thể giúp chúng ta gia cường thân thể." Thủ Mộ Nhân nói tiếp.

Ông tiến vào Thiên Cung muốn trấn áp, nhưng bị Thái Thượng Lão Quân nhốt vào trong lò đan.

Thái Thượng Lão Quân nói cho ông biết thời cơ còn chưa tới, đợi thời cơ đến, tự sẽ mở lò đan cho ông rời đi.

Hiện tại mạo muội hành động, chỉ biết bị Ngũ Đế liên thủ đánh giết.

Một khi Thiên Cung không có Thủ Mộ Nhân trấn thủ, Ngu Vương hồi phục sẽ thế không thể đỡ.

Thủ Mộ Nhân nghĩ Thủ Lăng Nhân cũng chưa tới, liền kiên nhẫn chờ trong lò đan, đợi một ít thời gian, chờ được Thủ Lăng Nhân. "Cũng phải, không nóng nảy, sau lưng tôi còn có mấy cái đuôi đi theo, để cho bọn họ đi đối phó Ngũ Đế và tiên thần đi." Chu Thánh thản

nhiên nói, nghĩ tới đám người Bàn Sơn Tả Lĩnh.

Hơn nữa, người của Thiên Tôn Hội cũng rất có khả năng đã tới.

Hiện tại, giới trộm mộ và Thiên Tôn Hội đều tới.

Chu Thánh cũng không vội vã đi ra ngoài, chờ bọn họ tới, trước tiêu hao một đợt tiên thần rồi nói sau. ...

Bên trong Thiên Cung.

Cửu Môn, Bàn Sơn Tả Lĩnh, người của Thiên Tôn Hội đều tự đạp lên hành lang, đi về phía Điện Lăng Tiêu.

Một trận mưa to cuốn trôi không ít tiên thần cản đường, không ai còn có thể ngăn được bọn họ.

Trong Bắc Thiên Môn, Bàn Sơn Tả Lĩnh đạp lên hành lang mà đi, giống như châu chấu quá cảnh, chỉ cần là thứ có thể cầm đều lấy hết, Tả Lĩnh trộm mộ chính là vì tiền tài.

Nếu không phải cột ngọc quá kiên cố, bọn họ sẽ dỡ cả cột ngọc đi. "Trận mưa to này thật kịp thời, cọ rửa đi cái gọi là tiên thần, để cho chúng ta có thể thỏa thích thu hoạch bảo vật trong Thiên Cung." Trần Ngọc Dương đắc ý nói. "Cẩn thận một chút, đồ trong Thiên Cung cũng không dễ cầm, hơn nữa còn có bạch vụ." Chá Cô Tử nói.

Hắn luôn cảm thấy bạch vụ này có vấn đề. "Hại, ta dẫn dắt nhiều người như vậy, còn sợ nguy hiểm?" Trần Ngọc Dương không hề sợ hãi.

Bọn họ không biết, thời gian bọn họ ở lại Thiên Cung càng dài, thần tính dính trên người cũng càng nhiều.

Bọn họ không cảm giác được sự thay đổi của chính mình, bạch vụ tẩm nhiễm con người là một quá trình mưa dầm thấm đất.

Nó sẽ từ từ đồng hóa ngươi, làm cho ngươi trở thành một phần tử

của Thiên Cung, chờ đến lúc ngươi phản ứng lại thì ngươi đã bị trói buộc cùng một chỗ với Thiên Cung. "Thái Hạo tại đây, các ngươi mau lui!" Phía trước, một tôn thần minh vĩ ngạn ngồi trên nắp quan tài ở cao đường.

Ông ta giống như một vị Thái Dương Thần, cả người tản ra quang mang nóng rực, hơn nữa bá khí toát ra trên người làm cho người ta nhịn không được thần phục.

Ông ta không giống như là Đế vương, ngược lại giống như là Nhân Vương.

Nhìn thấy ông ta mà không hành lễ, trong lòng sẽ rất khó chịu, phảng phất như muốn quỳ xuống dập đầu mới có thể dễ chịu một chút.

Ông ta là Nhân Vương, vua của Nhân tộc.

Cho dù là đã chết, khí tràng trời sinh vốn có cũng sẽ không tiêu tán.

Trần Ngọc Dương trong lòng kinh hãi, bởi vì Thái Hạo, đây chính là một trong Tam Hoàng Ngũ Đế bốn ngàn năm trước, Thái Hạo Đại Đế.

An Lạc có lịch sử trên dưới năm ngàn năm, nhưng lịch sử trước Thương Chu có chút đứt gãy.

Nguyên nhân quy về là vì không thể tìm thấy dấu vết lịch sử trước Thương Chu, bao gồm di lưu lịch sử.

Mà Thiên Cung một khi xuất thế sẽ làm cả thế gian kinh ngạc, đồng thời cũng có thể chứng minh lịch sử năm ngàn năm của An Lạc là chân thật tồn tại. "Ực..." Trần Ngọc Dương nuốt nước miếng, dường như có chút hiểu được lịch sử tồn tại của tòa Thiên Cung này.

Nó là đại mộ thời kỳ thượng cổ của An Lạc, bên trong chôn cất chính là lịch sử thượng cổ An Lạc.

Một khi khai quật ra, ý nghĩa lịch sử sẽ không thể tưởng tượng. "Các ngươi, là quỳ hay lui?" Thái Hạo lần nữa lên tiếng, thanh âm quanh quẩn bên tai mỗi người.

Một số người ý chí lực không kiên định, đầu gối mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống.

Ngay cả Trần Ngọc Dương và Chá Cô Tử đều có chút đứng không vững.

Trần Ngọc Dương cũng túng.

Hắn biết rõ Thái Hạo trước mắt đã chết, chỉ là một bộ xương khô, bởi vì tiên vụ tồn tại mới có thể sống sót, nhưng hắn chính là không dám ra tay.

Bởi vì ông ta là Thái Hạo, một trong Ngũ Đế - Thái Hạo, Nhân tộc Nhân Vương Thái Hạo.

Hắn tuy rằng là tới trộm mộ, nhưng máu chảy trong xương cốt hắn là máu An Lạc, là máu tử tôn Long Quân.

Hắn có thể không kính quỷ thần, nhưng cần thiết kính Tam Hoàng Ngũ Đế An Lạc.

Trần Ngọc Dương nhìn thoáng qua Thái Hạo trên cao đường, tiếc nuối quỳ xuống, cao giọng nói: "Hậu bối bất hiếu tử tôn Trần Ngọc Dương, khấu kiến Thái Hạo Đại Đế!" "Hậu bối bất tiêu tử tôn Chá Cô Tử, bái kiến Thái Hạo Đại Đế!" Hai người đồng thời quỳ xuống, bái kiến Thái Hạo. "Tử tôn An Lạc?" Thái Hạo phát ra nghi vấn. "Phải." Trần Ngọc Dương trọng thanh nói. "Đã như vậy, ta cũng không làm khó vãn bối các ngươi, lui đi thôi.

Thiên Cung phi các ngươi có thể đặt chân, nước ở đây quá sâu." Thái Hạo khẽ nói một câu.

Ông ta không muốn đám người Trần Ngọc Dương tiến vào trong

Điện Lăng Tiêu, bị bạch vụ đồng hóa, bị người thao túng. "Đại Đế, chúng ta muốn đi vào xem một lần." Trần Ngọc Dương nói. "Vào rồi thì không ra được đâu, các ngươi suy nghĩ cho kỹ." Thái Hạo lần nữa nói. "Nghĩ kỹ rồi, tới cũng đã tới rồi, không đi vào cả đời đều sẽ có tiếc nuối." Trần Ngọc Dương mở miệng nói.

Thái Hạo thu liễm hỏa quang nóng rực trên người, lẩm bẩm nói: "Hậu bối tử tôn, Điện Lăng Tiêu có vào không có ra, ta nhắc nhở các ngươi lần cuối cùng, không thể nhập!" "Sống chết có số, phú quý tại thiên." Trần Ngọc Dương nói một câu. "Cũng được, vậy ta liền không quản các ngươi." Thái Hạo nói xong, trực tiếp biến mất.

Trần Ngọc Dương lúc này mới từ dưới đất đứng dậy, quay đầu nhìn thoáng qua Tả Lĩnh Lực Sĩ phía sau, nói: "Muốn theo ta vinh hoa phú quý thì theo ta tiến vào Điện Lăng Tiêu, cửu tử nhất sinh!" "Trong nhà có vợ con già trẻ, không muốn đánh cược mạng của mình, cầm lấy đồ vật các ngươi đạt được, lui ra khỏi Thiên Cung chờ đợi!" Lời này vừa nói ra, có hơn ngàn người lựa chọn lui ra.

Bọn họ có gia thất, hơn nữa chuyến này đã kiếm được không ít, không muốn đem mạng của mình đáp vào.

Lời Thái Hạo Đại Đế nói bọn họ cũng nghe thấy, tiến vào Điện Lăng Tiêu hữu tử vô sinh, bọn họ không dám đi đánh cược. "Tam Hổ Tứ Thỏ Lục Cô, các ngươi dẫn người rời đi, những người khác theo ta nhập Thiên Cung!" Trần Ngọc Dương cao giọng nói. "Môn chủ, tôi theo ngài cùng đi vào đi." Lục Cô mở miệng nói một câu, cô không muốn trở về. "Nghe lời trở về, ta nếu ra không được, phái Tả Lĩnh phải dựa vào cô xử lý hậu sự." Trần Ngọc Dương nói. "Tiểu Thanh, muội cũng đi theo Tả Lĩnh Lực Sĩ ra ngoài đi." Chá Cô Tử nhìn về phía sư muội của mình. "Sư huynh, muội..." "Ta không muốn nói lại lần thứ hai." Chá Cô Tử nghiêm trang nhìn Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh không có biện pháp, đi một bước ngoái đầu lại ba lần đi theo Tả Lĩnh Lực Sĩ lui về.

Chờ bọn họ đi ra ngoài, Trần Ngọc Dương vung tay lên, mang theo mọi người tiến vào Điện Lăng Tiêu. ...

Tây Thiên Môn.

Người Cửu Môn khi sắp tiếp cận Điện Lăng Tiêu, Thiên Cung bỗng nhiên hôn ám xuống.

Một tôn thân ảnh cao lớn ngồi trong hư không, phía sau đầu ông ta có một vầng trăng tròn.

Chương 285

"Thiếu Hạo tại đây, chớ nhập Lăng Tiêu!" Thiếu Hạo quát to một tiếng.

Trên người Thiếu Hạo khoác một tầng ánh trăng màu ngân bạch, dung nhan bị bạch vụ bao phủ, mọi người căn bản nhìn không rõ.

Trương Tân Sơn nhìn Thiếu Hạo Đại Đế ngồi cao tại hư không, quỳ một gối xuống, hành lễ nói: "Hậu duệ Thủ Mộ Nhân, Cửu Môn Trương gia, Trương Tân Sơn bái kiến Thiếu Hạo Đại Đế!" "Hậu đại tử tôn An Lạc, Cửu Môn Hồng gia, Hồng Nhị bái kiến Thiếu Hạo Đại Đế!" "Hậu đại tử tôn An Lạc, Cửu Môn Lý gia, Lý Tam bái kiến Thiếu Hạo Đại Đế!" ... "Hậu đại tử tôn An Lạc, Cửu Môn Hoắc gia, Hoắc Ngọc Tiệp bái kiến Thiếu Hạo Đại Đế!" "Hậu đại tử tôn An Lạc, Cửu Môn Giải gia, Giải Lão Cửu bái kiến Thiếu Hạo Đại Đế!" Người Cửu Môn sôi nổi hành lễ, bái kiến Thiếu Hạo trong hư không.

Ánh mắt Thiếu Hạo nhìn thoáng qua Trương Tân Sơn trước, sau đó lại quét qua trên người mọi người, mở miệng nói: "Đã là hậu nhân An Lạc, vậy liền rời đi đi, đừng đi vào Điện Lăng Tiêu tìm cầu trường sinh." "Ta đến là để tìm tiên tổ." Trương Tân Sơn mở miệng nói. "Tôi là tới tìm Thủ Lăng Nhân." Hoắc Ngọc Tiệp tiếp lời nói. "Mặc kệ các ngươi là tới làm cái gì, ta khuyên các ngươi trở về.

Ta cũng không phải muốn ngăn trở các ngươi, ta chỉ là không muốn các ngươi nộp mạng." Thiếu Hạo ngưng vọng mọi người nói. "Ta biết ý tốt của Thiếu Hạo Đại Đế, nhưng chúng ta muốn đi vào." Thái độ Trương Tân Sơn cường ngạnh nói. "Haizz, sẽ chết đó." Thiếu Hạo thở dài, biến mất trong hư không. ...

Đông Thiên Môn.

Vốn là một đạo thiên môn nguy hiểm nhất, bởi vì Thập Điện Diêm La có quan hệ với tiên thần Thiên Cung, cho nên tịnh chưa gặp phải quá nhiều trắc trở.

Chỉ là, khi sắp đi vào Điện Lăng Tiêu, ngoài ý muốn vẫn xảy ra.

Bên ngoài Điện Lăng Tiêu, một tôn thân ảnh bàng đại ngồi trên tinh hà.

Tay nắm nhật nguyệt hái sao trời, nói chính là ông ta. "Các ngươi từ đâu tới, muốn đi về đâu?" Tồn tại vĩ đại phát ra câu hỏi.

Thập Điện Diêm La "bịch" một tiếng quỳ xuống, quỳ lạy nói: "Thập Điện Diêm La, cận kiến Chuyên Húc Đại Đế!" Chuyên Húc Đại Đế, đó chính là tồn tại cùng cấp bậc với Ngọc Đế của bọn họ.

Chẳng qua Ngọc Đế của bọn họ tọa trấn Điện Lăng Tiêu, Ngũ Đế ở địa phương khác, quyền lực có lẽ không cao bằng Ngọc Đế, nhưng thân phận tuyệt đối là có. "Còn các ngươi?" Chuyên Húc trực tiếp xem nhẹ Thập Điện Diêm La, nhìn về phía đám người Từ Công Dương. "Chúng ta có tín ngưỡng, sẽ không bái ông, cho dù ông là Nhân Vương, ông là Đại Đế." Từ Công Dương trực tiếp nói.

Bọn họ tín ngưỡng Thiên Tôn, trong máu bọn họ chảy xuôi chính là huyết mạch Thiên Tôn ban cho.

Bọn họ không công nhận Nhân Vương, cũng không công nhận An Lạc.

Bọn họ tự tạo ra một chủng tộc, Thiên Tộc.

Phàm là người của Thiên Tôn Hội đều là người Thiên Tộc. "Thập Điện Diêm La, lên trời vì chuyện gì?" Chuyên Húc Đại Đế lên tiếng hỏi. "Nghênh đón Ngọc Đế trở về!" Tần Quảng Vương mở miệng nói.

Chuyên Húc nghe vậy, lập tức lại nhìn về phía bọn Từ Công

Dương, trầm giọng hỏi: "Các ngươi không phải hậu đại tử tôn của ta." "Không phải." Từ Công Dương trực tiếp đáp. "Không phải tộc ta, lòng ắt khác!" Chuyên Húc nắm lấy tinh thần chi lực, trấn áp đám người Từ Công Dương. "Thập Điện Diêm La, vây khốn bọn họ." Chuyên Húc hạ đạt mệnh lệnh. "Đại Đế, bọn họ là phụng lệnh Thiên Tôn tới hiệp trợ đại nhân sống lại!" Sở Giang Vương vội vàng giải thích. "Vây khốn bọn họ!" Chuyên Húc lại lặp lại một câu.

Ông ta dùng tinh thần chi lực trấn áp đám người Từ Công Dương, kỳ thật chính là lấy Nhân Vương chi khí.

Rốt cuộc Chuyên Húc tuy nói là Nhân Vương, nhưng cũng đã chết nhiều năm.

Thập Điện Diêm La do dự, do dự vài giây sau, bọn họ quả đoán ra tay với đám người Từ Công Dương.

Từ Công Dương búng tay một cái, thủ hạ đưa cho hắn một cái tay cầm điều khiển.

Từ Công Dương ấn xuống tay cầm điều khiển, Thập Điện Diêm La nháy mắt động đậy không được. "Ngươi đối với chúng ta...

đã làm cái gì?" Tần Quảng Vương trướng đỏ mặt hỏi. "Không có gì, chỉ là để lại chút đồ vật trong cơ thể thủ hạ ta mà thôi." Từ Công Dương thản nhiên nói, sau đó thao túng thu binh, để Thập Điện Diêm La đối phó Chuyên Húc Đại Đế.

Thập Điện Diêm La giống như nhân vật game bị thao túng, không tự chủ được phát động tiến công đối với Chuyên Húc Đại Đế.

Hơn nữa, Từ Công Dương còn không có bất luận lưu thủ gì, trực tiếp thiêu đốt ý thức Thập Điện Diêm La, làm cho bọn họ bộc phát ra thực lực có thể so với bản thể.

Chuyên Húc Đại Đế tay nắm tinh thần chi lực áp xuống, dưới áp

bách cường lực, Thập Điện Diêm La tẫn số phục quỳ trên mặt đất, xương cốt đều bị đè gãy. "Dậy!" Từ Công Dương thao túng Chuyển Luân Vương đứng dậy, sau đó ấn xuống cái nút màu đỏ. "Bùm!" Chuyển Luân Vương nháy mắt tự bạo, uy lực cường đại do tự bạo sinh ra trực tiếp làm nổ bị thương tay Chuyên Húc.

Chuyên Húc tuy nói là Nhân Vương, nhưng cũng chỉ là người, hơn nữa còn là người đã chết nhiều năm. "Đi!" Từ Công Dương dẫn người nháy mắt tiến vào, lưu lại chín Diêm La kiềm chế Chuyên Húc.

Chín Diêm La đều bị thao túng, một khi thân thể bị tổn thương sẽ tự bạo, tương đương với bị mở ra hình thức chiến đấu tự động. "Ti bỉ!" Tần Quảng Vương mắng to, tay cầm bảo kiếm phát động tiến công đối với Chuyên Húc. "Chuyên Húc Đại Đế, ngô đẳng cũng là bị thao túng, thật sự không phải cố ý đối địch với ngài!" Sở Giang Vương ngẩng đầu nói.

Chuyên Húc Đại Đế sắc mặt lãnh đạm, thấp giọng nói: "Thiên Tôn, hắn muốn lấy được tiên vật từ trên người Ngu Vương, sáng lập Thiên Tộc!" Đây mới là mục đích chân thật của Thiên Tôn Hội.

Bọn họ tới tịnh không phải tới trợ giúp Ngu Vương sống lại, mà là tới đoạt lấy tiên vụ trong cơ thể Ngu Vương.

Chỉ cần bọn họ mang tiên vụ đến Tiên Đảo, về sau người của Thiên Tôn Hội đều có thể thăng hoa trở thành Thiên Tộc.

Chính như Tần Quảng Vương nói, Thiên Đình chỉ có thể có một vị chúa tể.

Chuyên Húc Đại Đế hít sâu một hơi, biến mất tại chỗ.

Điện Lăng Tiêu sắp xảy ra chuyện lớn.

Hiện nay ba phương thế lực phân biệt từ ba cửa tiến vào trong Điện Lăng Tiêu.

Mà Bàn Đào yến hội trong Điện Lăng Tiêu cũng đang nhanh chóng triển khai.

Phàm là thi thể bị tiên vụ ảnh hưởng, sôi nổi đằng vân giá vũ mà đến, rơi xuống trong Điện Lăng Tiêu chờ đợi. 360 vị Chính Thần sôi nổi vào vị trí. ...

Đâu Suất Cung, trong lò đan.

Chu Thánh nhìn bạch vụ trong cơ thể mình đã bốc hơi toàn bộ, lại nhìn ngọn lửa đang thiêu đốt, dường như hiểu được vì sao Thái Thượng Lão Quân lại ném mình và Thủ Mộ Nhân vào lò luyện đan. "Bạch vụ này rốt cuộc là thứ gì?

Vì sao lại khiến thi cốt biến thành tiên thần?" Chu Thánh có chút không hiểu hỏi. "Cái này gọi là Tiên Vụ, là ngắt lấy từ trên người Chân Long, rồi phụ lấy Vẫn Kim chế tạo ra." Thủ Mộ Nhân giải thích. "Vẫn Kim?" Chu Thánh sửng sốt một chút, Vẫn Đồng hắn biết, nhưng Vẫn Kim chưa nghe nói qua. "Đúng." Thủ Mộ Nhân gật đầu, giải thích: "Vẫn Kim cũng giống như Vẫn Đồng, đều là thiên thạch đến từ thiên ngoại, bất quá năng lực Vẫn Kim rất đặc thù, nó có thể làm cho người ta sống lại, cũng có thể làm cho người ta sinh sôi không ngừng tồn tại." "Mà Chân Long xuất thế tất định sẽ đằng vân giá vũ, Ngu Vương chính là thu thập những vân vụ này, dung luyện cùng Vẫn Kim, cũng liền chế tạo Thiên Cung." "Phàm là người dính phải Tiên Vụ đều sẽ có được áp bách tương tự như rồng, nhưng nếu bị giết thì những cái gọi là tiên thần kia sẽ bị đánh về nguyên hình." "Ta ăn Tức Nhưỡng, kỳ thật là Vẫn Kim rơi xuống, nện trúng bùn đất." Chu Thánh nghe xong lời giải thích của Thủ Mộ Nhân, bỗng nhiên có chút hiểu được.

Vẫn Kim thật sự có thể làm cho người ta trường sinh, lại phối hợp với Tiên Vụ, thật sự có thể sáng lập Thiên Cung.

Mà một khi Thiên Cung xuất thế sẽ khiến cho chấn động không nhỏ.

Hạ Vũ không muốn để Thiên Cung thống trị nhân gian liền đúc Thanh Đồng Môn, thiết lập Thủ Mộ Nhân, vĩnh viễn trấn thủ Thiên Cung.

Chỉ là hiện tại, Thủ Mộ Nhân thật sự trấn áp không được nữa. "Chúng ta hấp thu Tiên Vụ, có phải hay không cũng có thể trường sinh?" Lưu Ly tò mò hỏi một câu. "Có thể sẽ, nhưng càng có thể sẽ bị Ngu Vương thao túng." Thủ Mộ Nhân ngưng trọng nói.

Nơi này là địa bàn của Ngu Vương, phàm là người hít phải Tiên Vụ đều sẽ không tự chủ được mà đi bảo vệ Điện Lăng Tiêu.

Cho dù là Ngũ Đế đều là trấn thủ ở bên ngoài Điện Lăng Tiêu, chẳng qua bởi vì bọn họ là Nhân Vương cho nên sở hữu tính tự chủ rất cao.

Chương 286

Mà Tam Thanh thì là tư tưởng nhảy vọt, siêu việt người bình thường, quan niệm thế tục không áp chế được bọn họ.

Tức là bọn họ hấp thu lượng lớn Tiên Vụ, Ngu Vương cũng thao túng không được bọn họ, bọn họ là tự do. "Nói cách khác, muốn đối phó Ngu Vương, đầu tiên phải giải quyết Tiên Vụ mới được." Lưu Ly ngồi ở bên cạnh nói.

Thủ Mộ Nhân lắc lắc đầu, nói: "Rất khó.

Tiên Vụ ở trong cơ thể Ngu Vương, trừ phi giết hắn, bằng không Tiên Vụ sẽ không tiêu tán." "Vậy thì giết hắn." Lưu Ly tiếp lời. "Nhưng Ngu Vương là bất tử, Vẫn Kim không tan, Ngu Vương bất tử." Thủ Mộ Nhân lắc đầu nói. "Vậy hủy diệt Vẫn Kim." "Cả cái Điện Lăng Tiêu đều là Vẫn Kim chế tạo." Lưu Ly: "..." ...

Trong Điện Lăng Tiêu. 360 vị Chính Thần lần lượt nhập tòa, trừ Thái Bạch Kim Tinh chưa tới.

Mà trên ngai ngọc Lăng Tiêu Bảo Điện ngồi lại không phải người, mà là một cỗ quan quách (quan tài) lưu kim.

Quan quách được chế tạo bằng ám kim, bên trên khắc đầy phù văn, có lượng lớn Tiên Vụ từ trong quan quách chảy xuôi ra.

Trên quan quách còn có một con rồng vàng bay lượn cuộn quanh, đó là Long Mạch, Long Mạch trấn áp quan quách.

Nằm bên trong là Thiên Cung Chi Chủ - Ngọc Đế, cũng là một trong các Nhân Vương - Ngu Vương.

Không chút khoa trương mà nói, Thiên Cung chính là vương triều của Ngu Vương.

Hết thảy cấu trúc và trật tự bên trong đều là lấy vương triều làm bản vẽ mà cấu kiến.

Khi ba phương thế lực đến gần thì vừa lúc gặp nhau ở bên ngoài Điện Lăng Tiêu.

Trương Tân Sơn nhìn Bàn Sơn Tả Lĩnh, lại nhìn người của Thiên Tôn Hội, ánh mắt dừng lại trên người Thiên Tôn Hội. "Thiên Tôn Hội..." Trương Tân Sơn thần sắc hơi ngưng trọng.

Từ Công Dương của Thiên Tôn Hội cũng nhìn về phía người Bàn Sơn Tả Lĩnh, ánh mắt dừng lại một chút trên người Trần Ngọc Dương, sau đó lại nhìn về phía người Cửu Môn. "Người Cửu Môn, đến thật đông đủ a." Từ Công Dương cười lạnh nói.

Chá Cô Tử sắc mặt có chút ngưng trọng, hắn không ngờ người của Thiên Tôn Hội tới, người Cửu Môn cũng tới.

Mặc kệ là phe thế lực nào đều không dễ chọc.

Khi bọn hắn đi tìm Mạc Kim Giáo Úy, Mạc Kim Giáo Úy từng nói cho bọn họ biết, Thiên Tôn Hội không thể địch, gặp thì lui trước.

Ngay cả Mạc Kim Giáo Úy đều sợ hãi Thiên Tôn Hội, có thể tưởng tượng Thiên Tôn Hội khủng bố cỡ nào.

Trần Ngọc Dương nhìn Từ Công Dương của Thiên Tôn Hội, thần sắc hơi dịu đi một chút. "Đại nhân quả nhiên tới, ta có nên trực tiếp dẫn người qua đó không?

Người Cửu Môn cũng tới, cái này vừa lúc có thể thuận tiện tiêu diệt Cửu Môn ở chỗ này!

Không còn Cửu Môn, về sau phái Tả Lĩnh ta liền có thể phát triển về phía nam." Trần Ngọc Dương nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn Từ Công Dương.

Từ Công Dương khẽ lắc đầu, ánh mắt ý bảo Trần Ngọc Dương tạm thời đừng bại lộ.

Trần Ngọc Dương xem hiểu ánh mắt của hắn, âm thầm gật đầu, coi như không biết.

Hắn nhìn Trương Tân Sơn, trêu chọc nói: "Cửu Môn tới thấu cái náo nhiệt gì?

Ta nhớ rõ Tần Lĩnh Hoài Hà giống như là thuộc về phương Bắc ta mà." Trương Tân Sơn đạm mạc nhìn hắn, mắng một câu: "Bạch si (Thằng ngu)." Hắn muốn đối phó là Thiên Tôn Hội, Thiên Tôn Hội là kẻ địch chung, kẻ địch chung của cả An Lạc.

Mà Trần Ngọc Dương vừa đến đã nhắm vào Cửu Môn hắn, việc này làm cho Trương Tân Sơn ít nhiều có chút cạn lời. "Mày mắng ai bạch si hả?" Trần Ngọc Dương xắn tay áo lên, đàn em phía sau hắn sôi nổi bênh vực nâng vũ khí lên. "Trương Tân Sơn, mày nhìn cho kỹ, phía sau tao chính là có ba ngàn người, mày mới bao nhiêu người?" Trần Ngọc Dương đầy vẻ khinh thường nói. "Bạch si." Trương Tân Sơn lần nữa nói. "Hắc, cái tính nóng nảy này của ta, mày mắng lại một câu thử xem?" Trần Ngọc Dương cầm quạt xếp chỉ vào Trương Tân Sơn.

Trương Tân Sơn đi về phía Trần Ngọc Dương, khí tràng cường đại khiến Trần Ngọc Dương không kìm được lui về phía sau.

Trương Tân Sơn đi đến trước mặt hắn, mắng: "Mày chính là một thằng bạch si, kẻ địch chân chính là ai không biết sao?" "Mày muốn ba ngàn lực sĩ của mày toàn bộ táng thân tại đây sao?" Trần Ngọc Dương nhìn chăm chú vào Trương Tân Sơn, tiến lên một bước, nhìn thẳng vào mắt Trương Tân Sơn: "Bọn họ là ai tao quản không được, nhưng môn phái phương Bắc bọn tao và gia tộc phương Nam bọn mày xưa nay nước sông không phạm nước giếng, lần này đã gặp, vậy thì tranh

cái cao thấp!" Trương Tân Sơn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Trần Ngọc Dương, nói: "Mày muốn tranh thì tự mình tranh đi, đừng kéo chân Cửu Môn ta, Cửu Môn ta tới đây không vì tiền tài." Hắn sợ chính là khi Cửu Môn và Thiên Tôn Hội đối chiến, Trần Ngọc Dương không mở mắt lại chèn ngang một chân. "A." Trần Ngọc Dương khẽ a một tiếng.

Trương Tân Sơn đi trở về, nói với người bên cạnh: "Nhìn chằm chằm Trần Ngọc Dương, tên kia sẽ làm hỏng việc." Từ Công Dương khoanh tay, thập phần vui vẻ nhìn hai bên đánh nhau.

Ánh mắt Trương Tân Sơn dừng lại trên người đám Từ Công Dương, bọn họ tuy rằng quân số không nhiều lắm, nhưng lại là nhóm nguy hiểm nhất. "Chư vị lai khách, mời vào Điện Lăng Tiêu!" Trong Điện Lăng Tiêu truyền đến một giọng nam tương đối tiêm tế.

Người của ba phương thế lực đều tự từ cửa khác nhau bước vào trong Thiên Cung.

Vừa đi vào, bọn họ bị mỹ sắc và tràng địa bên trong làm cho khiếp sợ.

Bên trong phi thường to lớn, 360 vị Chính Thần ngồi trong hư không, uống rượu mua vui.

Lại có tuyệt sắc tiên nữ theo tiếng sáo trúc mà phiên phiên khởi vũ, đẹp không sao tả xiết.

Tiên Vụ tràn ngập, rượu ngon món ngon đếm không xuể.

Mấy vị tiên nữ đi tới, mời: "Quý khách, mời bên này!" Từ Công Dương đi theo các cô tiến vào bên trong, ngồi giữa Tiên Vụ.

Trần Ngọc Dương thấy đại nhân đi, lúc này mới đi theo vào. "Đại Phật gia, chúng ta..." "Khoan hãy vào, Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân còn chưa xuất hiện, chúng ta đi vào đợi trước." Trương Tân Sơn

đi theo tiên nữ vào trong sân, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. "Đừng ăn đồ ở đây, cũng không được uống, càng không được chạm vào." Trương Tân Sơn nhắc nhở một câu.

Rượu ngon món ngon ở đây thoạt nhìn rất dụ người, nhưng nếu mất đi Tiên Vụ bao phủ, chúng nó sẽ biến thành cái gì?

Mỹ tửu chẳng qua là nước xác chết, món ngon chẳng qua là nội tạng và những khối thi thể phát đen phát thối.

Chẳng qua là dưới sự bao phủ của Tiên Vụ được mỹ hóa mà thôi.

Tiên Vụ nơi này còn cường đại hơn cả máy ảnh làm đẹp.

Đầu lâu người chết dính Tiên Vụ sẽ biến thành thần, mà người sống dính vào sẽ trở nên rất có thần tính. "Đổ rượu đi, lấy nước và lương khô tự mang theo ra ăn, nghỉ ngơi trước một chút." Trương Tân Sơn phân phó một câu.

Thủ Lăng Thủ Mộ đều chưa tới, còn chưa vội ứng đối.

Mọi người đổ mỹ tửu giai hào của Thiên Cung đi, ăn thức ăn tự mang theo.

Trần Ngọc Dương ngồi xuống không bao lâu, dưới sự yểm hộ của Tả Lĩnh Lực Sĩ, trộm chạy ra phía sau hội kiến Từ Công Dương. "Cao nhân, ngài tới rồi." Trần Ngọc Dương hơi hơi hành lễ. "Ừ, những gì đáp ứng ngươi sẽ không nuốt lời, nhưng ngươi phải giúp ta đoạt lấy Tiên Vụ." Từ Công Dương trầm giọng nói. "Tự nhiên." Trần Ngọc Dương gật đầu. "Chờ sau khi đoạt được Tiên Vụ, ngươi chính là một phần tử của Thiên Tộc, về sau giới trộm mộ An Lạc do phái Tả Lĩnh ngươi quản." Từ Công Dương vỗ vỗ vai Trần Ngọc Dương nói.

Trần Ngọc Dương gật gật đầu, tiếp theo hỏi: "Vậy trường sinh..." "Yên tâm đi, người Thiên Tộc đều có thể trường sinh." Từ Công

Dương cười nói. "Bất quá, phải xem biểu hiện của ngươi.

Trong Cửu Môn có người của Thiên Tôn Hội ta, chờ khi ngươi ra tay với Cửu Môn, người Cửu Môn sẽ nội loạn, đến lúc đó ngươi có thể hoàn toàn giải quyết Cửu Môn." Trần Ngọc Dương nghe được câu này, liên tục gật đầu. "Minh bạch." Lần này thì ổn rồi.

Tả Lĩnh Lực Sĩ của hắn có ba ngàn người, đối phó Cửu Môn không thành vấn đề.

Cho dù Cửu Môn toàn bộ liên hợp lại, hắn cũng có thể đánh.

Càng đừng nói trong Cửu Môn còn có người của Thiên Tôn Hội.

Chỉ cần giữ toàn bộ tinh nhuệ Cửu Môn lại nơi này, chờ sau khi ra ngoài là có thể nhất nhất tiêu diệt gia tộc bọn họ.

Đến lúc đó, cả giới trộm mộ phái Tả Lĩnh hắn một nhà độc đại. "Đại nhân, trong Cửu Môn, ai là người của chúng ta?" Trần Ngọc Dương tò mò hỏi một câu.

Từ Công Dương nhìn trái phải, cười thấp giọng nói một câu: "Cửu Môn, Trần gia, Tề gia!" ...

Chương 287

Trong lò đan.

Chu Thánh cảm giác Tiên Vụ trong cơ thể mình đã bị dọn sạch toàn bộ.

Mà hắn một đường giết tới đây, tích phân cũng đã đạt tới hơn năm trăm, hoàn toàn đủ dùng. "Ông thế nào?" Chu Thánh nhìn về phía Thủ Mộ Nhân hỏi. "Ta không thành vấn đề." Thủ Mộ Nhân đứng dậy nói, rút ra một thanh cổ đao bằng đồng xanh từ sau lưng.

Ông bốc một nắm lửa, lau chùi thân đao.

Chu Thánh tay cầm Thái A Kiếm, bảy viên hạt châu vờn quanh sau lưng.

Lôi Châu và Kim Châu hắn có thể không cần dùng cương khí thúc giục, lúc trước hắn mượn lực còn chưa sử dụng qua hai viên hạt châu này.

Năm viên còn lại thì cần chính hắn hao phí cương khí thúc giục mới được.

Bảy viên hạt châu vờn quanh sau lưng hắn, tản mát ra ánh sáng màu sắc khác nhau.

Lưu Ly biến hóa thành hình người, che ô hoa, Âm Dương Châu lượn lờ trên tay phải. "Hiện tại, người đều không sai biệt lắm đã đến Điện Lăng Tiêu, nên đại náo một trận." Chu Thánh cười nói xong, lấy ra Vẫn Đồng. "Đừng dùng Vẫn Đồng, Vẫn Đồng và Vẫn Kim sẽ phát sinh cộng minh, đến lúc đó quỷ thần trong Cửu Tuyền đều sẽ lấy Vẫn Đồng trong tay cậu làm môi giới đi ra." "Hạ Vũ đúc Thanh Đồng Môn còn có một tầng mục đích chính là cách tuyệt Vẫn Đồng và Vẫn Kim."

Thủ Mộ Nhân mở miệng nói.

Chu Thánh nghe vậy, thu hồi Vẫn Đồng.

Hắn vốn dĩ nghĩ sẽ thả Tề Thiên Đại Thánh ra.

Rốt cuộc đại náo thiên cung là sân nhà của ngài ấy.

Hiện tại nếu đã không thể dùng, vậy thì thôi.

Sau khi thu hồi Vẫn Đồng, hắn xoay người ngồi trên lưng ngựa, Thủ Lăng Khôi Giáp nhanh chóng bao trùm toàn thân, mặt nạ quỷ rách nát đeo lên mặt, làm hắn thoạt nhìn có chút dữ tợn khủng bố.

Mà Thủ Mộ Nhân thì lấy vải đen che lại mũi miệng, tránh cho sau khi ra ngoài hít phải Tiên Vụ.

Hai người chuẩn bị sẵn sàng xong, lúc đang định đi ra thì bên ngoài lại truyền đến thanh âm Thái Thượng Lão Quân. "Hỏa hầu còn chưa tới đâu, thêm chút củi." "Đồ nhi, quạt gió châm lửa là phải nhắm ngay cái lỗ, lửa chưa cháy lên, sớm lấy than ra làm gì?" "Đốt lửa không thể gấp, các ngươi cứ đốt trước, ta đi tham gia Bàn Đào yến hội, thấu thấu náo nhiệt." "À đúng rồi, đưa quạt Ba Tiêu cho ta, không có náo nhiệt xem thì ta thuận tiện quạt quạt gió." Thái Thượng Lão Quân bên ngoài, ngoài mặt là đang răn dạy đồ đệ của mình, nói chuyện với bọn họ, thực tế là đang nói cho Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân trong lò đan nghe.

Ông ta cầm quạt Ba Tiêu, đạp lên Tiên Vụ, bay về phía Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong lò đan, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân hai mặt nhìn nhau, hai người bọn họ giống như nghe hiểu lời của Thái Thượng Lão Quân. "Thái Thượng Lão Quân là nói cho hai chúng ta nghe phải không." Chu Thánh mở miệng nói.

Thủ Mộ Nhân trực tiếp ngồi xuống, nói: "Chờ thêm chút nữa đi."

Lời của Thái Thượng Lão Quân chính là cố ý nói cho hai người bọn họ nghe.

Hiện tại còn chưa loạn lên, hai người bọn họ đi ra dễ dàng khiến cho sự chú ý.

Thái Thượng Lão Quân cầm quạt Ba Tiêu đi ra ngoài, kỳ thật chính là đi quạt gió châm lửa.

Chu Thánh từ trên lưng ngựa xuống, ngồi trong ngọn lửa, kiên nhẫn chờ đợi. ...

Điện Lăng Tiêu.

Tiên nô thủ hộ bên cạnh quan quách ở trung ương cảm ứng được Tam Thanh tới, cao giọng quát: "Cung nghênh Tam Thanh!" Theo thanh âm của hắn vang lên, 360 vị Chính Thần toàn thể đứng dậy, chắp tay nói: "Cung nghênh Tam Thanh!" Cửu Môn, Bàn Sơn Tả Lĩnh sôi nổi đứng dậy hành lễ, bất quá Trần Ngọc Dương không có.

Hắn đã xác định mình muốn gia nhập Thiên Tộc, trở thành một phần tử Thiên Tộc, về sau sẽ không còn là người An Lạc.

Tâm thái của hắn đã nhiên phát sinh chuyển biến.

Tam Thanh lần lượt nhập tràng, tọa nam triêu bắc, chính đối diện Lăng Tiêu Bảo Điện, vị trí ở giữa không trung, cao hơn chư thần một nửa.

Trong Tam Thanh, hai tôn khác là ở trong Tiên Vụ bao bọc, duy có Thái Thượng Lão Quân hiển lộ chân thân.

Thái Thượng Lão Quân cầm quạt Ba Tiêu quạt quạt gió, cười nói: "Miễn lễ đi, đều tự ngồi xuống." Mọi người lúc này mới đứng lên, ngồi trở lại nguyên vị.

Thái Thượng Lão Quân nhìn người phía dưới, đàm tiếu nói:

"Hiếm có a, Bàn Đào yến hội lần này cư nhiên tới nhiều người như vậy." "Nói đi, đều từ đâu tới." Trương Tân Sơn đứng dậy, chắp tay nói: "Hậu nhân Cửu Môn Trương gia Trương Tân Sơn, vì tìm tiên tổ Thủ Mộ Nhân mà đến!" Trần Ngọc Dương không để ý tới, mã thất bên cạnh hắn đứng dậy nói: "Phái Tả Lĩnh, từ phương Bắc mà đến." "Phái Bàn Sơn, cùng Tả Lĩnh mà đến." Chá Cô Tử đứng dậy nói. "Thiên Tộc, vì nghênh đón đại nhân sống lại mà đến." Tả Phi đứng dậy nói.

Thái Thượng Lão Quân hơi gật đầu, nhìn đám người Tả Phi, quạt một cái về phía bọn họ.

Một cỗ cuồng phong nháy mắt cuốn bọn họ lên. "Chuyên Húc Đại Đế nói với ta, Thiên Tộc kẻ đến bất thiện, ta lấy lệnh Tam Thanh Ngũ Đế, lệnh cho 365 vị chư thần, đánh giết Thiên Tộc!" Thái Thượng Lão Quân vừa đến đã trực tiếp động thủ, cũng chẳng thèm cùng ngươi ngươi lừa ta gạt đàm phán nửa ngày.

Cường giả không cần nói nhiều, kẻ yếu nói nhảm liên thiên.

Tam Thanh Ngũ Đế, bất cứ một ai có lẽ không có tư cách điều động 365 vị Chính Thần và đầy trời Thiên Binh Thiên Tướng, nhưng Tam Thanh Ngũ Đế cùng nhau hạ lệnh, 365 vị Chính Thần cần thiết phải nghe.

Điện Lăng Tiêu vốn dĩ bình tĩnh, theo Thái Thượng Lão Quân hạ lệnh, nháy mắt sôi trào lên. 365 vị Chính Thần sát hướng về phía đám người Từ Công Dương. "Trần Ngọc Dương, động thủ!" Từ Công Dương hô to một tiếng. "Choang!" Trần Ngọc Dương ném vỡ chén rượu trên bàn, cao giọng nói: "Lực sĩ môn, lật tung cái Điện Lăng Tiêu này cho ta!" "Chơi!" Tả Lĩnh Lực Sĩ rút vũ khí ra, sát hướng về phía Chính Thần.

Trương Tân Sơn nhìn Trần Ngọc Dương, bỗng nhiên có chút hiểu

được. "Khó trách vừa đến đã nhắm vào Cửu Môn ta, thì ra hắn đã sớm là người của Thiên Tôn Hội." Trương Tân Sơn bỗng nhiên có chút hiểu được. "Đại Phật gia, chúng ta cũng ra tay đi." Trần Tứ gia có chút chờ không kịp. "Không, Cửu Môn không thể ra tay." Trương Tân Sơn nói, hắn không muốn Cửu Môn bị cuốn vào.

Hiện tại bọn họ đánh nhau, chính mình vừa lúc có thể chờ thời cơ mà động. "Không ra tay, thật không thú vị a." Tề Bát gia cười nhạt nói. "Sẽ có lúc chúng ta ra tay." Trương Tân Sơn trầm giọng nói.

Chính Thần huề Thiên Binh Thiên Tướng cùng Thiên Tôn Hội, Bàn Sơn Tả Lĩnh giết thành một đoàn.

Từ Công Dương từ trong cuồng phong đi ra, mắt lạnh nhìn Thái Thượng Lão Quân.

Trực giác nói cho hắn biết, Thái Thượng Lão Quân cũng không phải nhìn ra mục đích Thiên Tôn Hội của hắn, mà là cố ý nhắm vào bọn họ.

Vì để kế hoạch thuận lợi, hắn không thể không bại lộ quân cờ Trần Ngọc Dương này.

Thái Thượng Lão Quân ngồi ở trong hư không, mặt vô biểu tình nhìn đám người Từ Công Dương.

Hai bên chiến đấu, chết bao nhiêu người ông đều không để ý.

Chỉ cần quấy đục cục diện là được.

Trương Tân Sơn là hậu nhân Thủ Mộ Nhân, ông mới không động thủ với đám người Trương Tân Sơn.

Nếu không, ba phương thế lực phía dưới toàn bộ sẽ hỗn chiến cùng một chỗ.

Trương Tân Sơn bình tĩnh uống nước, nhìn hai bên chiến đấu.

Nói thật, hai bên mặc kệ ai sống ai chết, đối với hắn mà nói đều có chỗ tốt.

Từ Công Dương ở phía sau Thiên Tôn Hội, chăm chú nhìn Thái Thượng Lão Quân và người Cửu Môn.

Hắn muốn kéo Cửu Môn xuống nước, nếu không Cửu Môn sẽ ngăn cản hắn. "Trần Ngọc Dương!" Từ Công Dương hô to một tiếng.

Trần Ngọc Dương tâm lĩnh thần hội, dẫn theo một bộ phận người giết đến bên Cửu Môn, muốn lôi kéo Cửu Môn xuống nước.

Trương Tân Sơn dẫn theo người Trương gia, rút đao ngăn cản Tả Lĩnh Lực Sĩ. "Còn không động thủ!" Trần Ngọc Dương hô to một tiếng.

Trần Tứ gia đột nhiên cầm chủy thủ sát hướng Trương Tân Sơn. "Keng!" Hắc Bối Lão Lục một đao đỡ được chủy thủ Trần Tứ gia đánh lén. "Đại Phật gia đã sớm liệu đến, trong Cửu Môn có kẻ phản bội." Hắc Bối Lão Lục cười lạnh một tiếng, vung đao chém về phía Trần Tứ gia.

Trong Cửu Môn, người Trương Tân Sơn tin được cũng chỉ có cô gia quả nhân Hắc Bối Lão Lục, một lòng tìm kiếm Thủ Lăng Nhân Hoắc Ngọc Tiệp, những người khác hắn đều không tin.

Hắn để Hắc Bối Lão Lục tùy thời đứng ở phía sau mình, nếu có người đánh lén mình thì ra tay giúp mình đỡ đòn.

Chương 288

Tương đương với việc giao triệt để phía sau lưng mình cho Hắc Bối Lão Lục.

Đây là một loại tín nhiệm. "Cửu Môn, rửa sạch kẻ phản bội, giết Trần Tứ!" Trương Tân Sơn quả đoán hạ lệnh. "Đã sớm nhìn Trần Tứ không sảng khoái rồi, không nghĩ tới hắn cư nhiên phản bội Cửu Môn, gia nhập Thiên Tôn Hội, quả thực là làm mất mặt Tứ A Công." Lý Tam giơ gậy batoong lên đánh về phía Trần Tứ.

Trần Tứ lui về phía sau vài bước, để người Trần gia đỉnh lên.

Người Trần gia đi lên trước một bước, để kháng Lý gia và Hắc Bối Lão Lục, mà Trần Tứ thì móc ra Thằng Trảo (móng vuốt dây), tấn công tầm trung xa, đánh về phía Trương Tân Sơn.

Trương Tân Sơn dùng hai ngón tay chặn lại, kẹp lấy dây thừng, sau đó kéo dây thừng tới gần Trần Tứ.

Trần Tứ nhìn trường đao trong tay Trương Tân Sơn, vội vàng chạy về hướng Thiên Tôn Hội. "Phế vật." Từ Công Dương thầm mắng một tiếng.

Trần Tứ đánh lén không chỉ không có bất luận tác dụng gì, ngược lại bại lộ chính mình.

Hắn là không nghĩ tới Trương Tân Sơn đã sớm có phòng bị, việc này làm cho Trần Tứ bại lộ hoàn toàn không có bất luận ý nghĩa gì. "Bất quá, ngươi cho rằng chỉ có một sao?" Từ Công Dương cười lạnh nói.

Theo việc Trần Tứ đâm sau lưng, Cửu Môn thành công bị hắn kéo xuống nước.

Bất quá, là đối phó Thiên Tôn Hội và Tả Lĩnh Lực Sĩ.

Việc này làm cho tâm lý Trần Ngọc Dương ít nhiều có chút muốn chửi má nó, thực lực Cửu Môn không yếu, một khi đối đầu sẽ rất phiền toái, lại cộng thêm Thiên Binh Thiên Tướng chuyên giết người Tả Lĩnh hắn.

Chưa đến mười phút, Tả Lĩnh Lực Sĩ của hắn đã tổn thất hơn năm trăm người.

Giết heo cũng không nhanh như vậy chứ!

Hắc Bối Lão Lục một mình giết sạch mấy chục thủ hạ của Trần gia, sau đó xách theo đao, chỉ vào Trần Tứ đang chạy đến phía sau Tả Lĩnh Lực Sĩ.

Trần Tứ chạy đến bên cạnh Từ Công Dương, hoàn toàn vô cụ vô úy. "Cửu Môn, nên đến lượt Trần gia ta độc đại rồi!" Trần Tứ đứng bên cạnh Từ Công Dương nói.

Nói xong, Trần Tứ cười nói với Từ Công Dương: "Đại nhân, tôi tuy rằng không giết được Trương Tân Sơn, nhưng tôi biết rõ tất cả bí mật của Cửu Môn, bao gồm thứ mà trăm năm trước Trương Đại Phật gia thủ hộ." Từ Công Dương thản nhiên nhìn Trần Tứ, nghi hoặc nói: "Thứ gì?" "Món đồ kia, năm đó là Cửu Môn hợp lực đào ra, bởi vì quá mức tà tính nên bị Trương Đại Phật gia phong ấn giấu đi, tôi có thể tìm được." Trần Tứ tiếp tục nói.

Từ Công Dương trầm tư một lát.

Trăm năm trước, vừa khéo là lúc Thiên Tôn Hội tiêu diệt thất mạch Thủ Lăng Nhân.

Lúc ấy Thiên Tôn Hội tinh nhuệ tẫn xuất, tuy rằng thành công tiêu diệt thất mạch Thủ Lăng Nhân, nhưng tinh nhuệ Thiên Tôn Hội cũng tử thương hầu như không còn.

Cho dù ý thức trở về tổng bộ, nhưng ký ức về trận chiến kia lại toàn bộ đều không có.

Ngay cả Thiên Tôn bí bảo đều thất lạc.

Lúc ấy Thiên Tôn Hội cũng ý đồ tìm kiếm cổ mộ đã chiến đấu, nhưng hoàn toàn tìm không thấy.

Hiện tại xem ra, rất có khả năng là bị Cửu Môn Trương Đại Phật gia bảo hộ rồi.

Hoắc Ngọc Tiệp hình như cũng có chút hiểu được.

Hạt châu màu trắng cô đạt được trước đó là bà nội cô đưa cho cô, bà nội cô năm đó là lúc cùng Trương Đại Phật gia hành động, dưới cơ duyên xảo hợp đạt được.

Mà hạt châu kia là hạt châu của Lưu Ly.

Hoắc Ngọc Tiệp bỗng nhiên cảm giác được, Cửu Môn và Thủ Lăng Nhân nhất mạch có lẽ thật sự có quan hệ. "Hắc Bối Lão Lục, giết Trần Tứ." Trương Tân Sơn chỉ vào Trần Tứ nói.

Có một số việc không thể tiết lộ ra ngoài, càng không thể bị người Thiên Tôn Hội biết. "Đã rõ!" Ánh mắt Hắc Bối Lão Lục giống như rắn độc, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Tứ. "Đi theo bên cạnh ta, không ai có thể giết ngươi!" Từ Công Dương nói với Trần Tứ một câu.

Trần Tứ nếu đối với hắn vô dụng thì hắn sẽ không chút do dự bỏ đi Trần Tứ.

Nhưng hiện tại không giống nhau, Trần Tứ biết rất nhiều thứ, vừa lúc là thứ Thiên Tôn Hội cần. "Trăm năm Cửu Môn tuy rằng tập thể hành động, nhưng cũng không có Tứ A Công Trần Bì." Trương Tân Sơn thản nhiên nói. "Tứ A Công lúc ấy không đồng lòng với Cửu Môn, ông ấy căn bản không biết Cửu Môn tập thể hành động là làm

cái gì.

Trần Tứ, ông nội ngươi đều không có tham dự, ngươi làm sao mà biết được?" Câu hỏi này của Trương Tân Sơn làm Trần Tứ có chút nói không ra lời.

Hắn nhìn thoáng qua Từ Công Dương, sau đó biện bác nói: "Dù sao tôi chính là biết." "Trương Đại Phật gia tuy rằng không mang theo ông nội tôi cùng đi, nhưng ông nội tôi lúc ấy đi cùng những người khác." "Bên trong có bao nhiêu cơ quan ngươi biết không?

Trương Đại Phật gia làm bao nhiêu bố trí ngươi biết không?

Người Cửu Môn lưu lại bao nhiêu hậu thủ bên trong ngươi biết không?" Trương Tân Sơn liên tiếp hỏi. "Tôi..." Trần Tứ nhất thời không trả lời được. "Không sao, ngươi biết đi như thế nào là được." Từ Công Dương thản nhiên nói. "Tôi khẳng định biết." Trần Tứ gia nói.

Trương Tân Sơn huy động trường đao, giết về phía Tả Lĩnh Lực Sĩ cản đường.

Dưới sự hiệp trợ của Thiên Binh Thiên Tướng, Tả Lĩnh Lực Sĩ quân số có nhiều hơn nữa cũng ngăn không được.

Người Cửu Môn giống như một thanh đao, mạnh mẽ phá khai phòng ngự của Tả Lĩnh Lực Sĩ một đường vết rách.

Thái Thượng Lão Quân ngồi trên không trung nhìn ngọn lửa càng ngày càng vượng, hơi gật đầu. "Ngọn lửa thiêu đốt càng nhanh, đan dược thành hình cũng càng tốt." Thái Thượng Lão Quân đạm đạm nói. "Lại thêm bó củi đi." Thái Thượng Lão Quân đứng lên, hạ lệnh: "360 vị Chính Thần nghe lệnh, tổ kiến Thiên Võng Trận, giảo sát Thiên Tôn Hội!" Theo tiếng nói của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống, 360 vị Chính Thần lăng không bay lên, ở trên không trung tổ kiến thành một

tấm lưới lớn, mỗi một vị Chính Thần đều là một cái then chốt trong tấm lưới lớn.

Tấm lưới lớn bao phủ trên đỉnh đầu Thiên Tôn Hội, giết xuống. "Hấp thu Tiên Vụ!" Từ Công Dương không nhanh không chậm nói một câu.

Thủ hạ phía sau hắn sôi nổi mở ra cái rương màu đen, từ bên trong lấy ra dụng cụ lắp ráp lại, loại tựa như máy hút bụi.

Từ Công Dương ấn xuống cái nút, lực hút cường đại trực tiếp hút đi Tiên Vụ bao phủ trên Chính Thần.

Không có Tiên Vụ vờn quanh, những cái gọi là Chính Thần kia sôi nổi hóa thành huyết thi khủng bố rơi trên mặt đất.

Bọn họ cả người đẫm máu, dung nhan xấu xí gầy trơ xương, trên tay chân càng là tản mát ra mùi hôi thối.

Trong tóc tai hỗn loạn còn có giòi bọ đang bò.

Đây mới là bộ dáng chân chính của Chính Thần.

Không có Tiên Vụ bao phủ, mất đi hào quang của thần, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám huyết thi giữ mộ thất mà thôi.

Hơn nữa do nguyên cố kỹ thuật cổ đại lạc hậu, thân thể bọn họ làm phòng hủ xử lý không đủ hoàn thiện, dẫn đến thân thể thối rữa nghiêm trọng.

Tiên Vụ trên người mười mấy huyết thi bị hấp thu, việc này làm cho Thiên Võng bọn họ tổ kiến ra không công tự phá.

Những Chính Thần khác không dám lộn xộn nữa, bởi vì Từ Công Dương có vũ khí đối phó bọn họ.

Vốn dĩ dụng cụ này là dùng để hấp thu Tiên Vụ trên người Ngu Vương, nhưng hiện tại không thể không sử dụng trước thời hạn,

dùng cái này để bức lui huyết thi nhiễm Tiên Vụ. "Không muốn chết thì cút ngay cho ta!" Từ Công Dương khẽ quát một tiếng, Chính Thần lui ra, Tam Thanh lên sân khấu.

Tam Thanh đứng sừng sững trên đỉnh đầu đám người Thiên Tôn Hội, áp lực tỏa ra khiến cả Từ Công Dương cũng cảm thấy tim đập chân run.

Thái Thượng Lão Quân thấy bọn họ vẫn bình chân như vại, hừ lạnh một tiếng: "A, thì ra là Thiên Tôn của các ngươi đến rồi, nhưng gặp Lão Tử thì cũng phải hành lễ." "Các ngươi, thất lễ rồi." Thiên Tôn Từ Phúc, cho dù thân là Thiên Tôn, nhưng khi gặp Thái Thượng Lão Quân cũng phải hành lễ.

Thái Thượng Lão Quân không muốn thành tiên, cũng chẳng màng trường sinh.

Nếu không, với thực lực và trí tuệ siêu quần của ngài, trường sinh đối với ngài chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Năm xưa ngài cưỡi trâu xanh đi về phía Tây qua cửa Hàm Cốc, chẳng qua là để truy tìm tự do, truy tìm tự nhiên.

Ngài dạo chơi một vòng, cuối cùng đến Thiên Cung, trở thành một trong Tam Thanh.

Từ Công Dương dùng máy hút sương để hấp thụ tiên khí trên người Thái Thượng Lão Quân.

Sương tiên bị hút đi, nhưng Thái Thượng Lão Quân vẫn đứng sừng sững giữa không trung.

Tuy mất đi sương tiên, nhưng bản thân ngài không có biến hóa gì quá lớn, chỉ là huyết nhục trở nên mỏng manh hơn một chút mà thôi.

Chương 289

"Vạn vật có khởi đầu và kết thúc, chưa đắc đạo, không thấy hình.

Trời đất sở dĩ có thể trường cửu, là vì không tự sinh, cho nên mới trường sinh.

Cho nên thánh nhân đặt thân mình ở sau mà thân lại ở trước, đặt thân mình ở ngoài mà thân lại còn.

Há chẳng phải vì không tư lợi sao?

Cho nên mới thành được cái riêng của mình." "Chỉ vì không tranh, nên không ai trách oán." Thái Thượng Lão Quân nói một tràng triết lý.

Câu cuối cùng ý nói: Ta không vì trường sinh cũng chẳng vì thành tiên, bản thân ta đã là người chết rồi, ngươi hút sương tiên của ta, ta cũng chẳng sao, đằng nào ta cũng sẽ chết.

Thái Thượng Lão Quân rất sái thoát, cảnh giới cũng cực kỳ cao.

Sương tiên đối với ngài, có hay không cũng như nhau. "Vậy thì ông rốt cuộc cũng chỉ là một người chết." Từ Công Dương nhảy vọt lên, tay cầm trường đao chém về phía Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân tháo chiếc vòng Kim Cương Trác từ cổ tay ném ra, trực tiếp đánh gãy lưỡi đao của Từ Công Dương, đánh bay hắn ra ngoài.

Ngay sau đó, ngài lại tháo dây lưng ra, trói chặt Từ Công Dương.

Bản thân ngài không có bất kỳ vũ khí nào, quạt Ba Tiêu chỉ dùng để quạt mát lấy gió, vòng Kim Cương dùng để dắt trâu.

Từ Công Dương toàn thân không thể động đậy, Tả Phi muốn lao đến giúp hắn cởi trói, nhưng Thái Thượng Lão Quân lại đánh ra Kim

Cương Trác, trúng ngay sau gáy hắn, khiến hắn ngã lộn nhào. "Thượng Thanh, Ngọc Thanh, giao cho các ngươi đấy." Thái Thượng Lão Quân nói xong, dạo bước trên không trung, quay trở về cung Đâu Suất.

Lửa đã bùng lên, tiếp theo chỉ cần đợi hạ nhiệt.

Sau khi Thái Thượng Lão Quân rời đi, hai vị Ngọc Thanh và Thượng Thanh đồng thời ra tay, chặn đánh người của Thiên Tôn Hội. "Thiên Tôn ban phúc, quỷ thần bất xâm!" Từ Công Dương niệm khẩu quyết, một sợi tơ vàng chui ra từ trong cơ thể hắn, cắt đứt dây trói.

Sợi tơ vàng lập tức biến ảo thành vũ khí, được Từ Công Dương cầm trong tay.

Sợi tơ vàng này là bảo vật Thiên Tôn đã tế luyện, có thể tùy ý thay đổi hình dạng, lại vô cùng sắc bén.

Đây là một trong những con bài tẩy của Từ Công Dương.

Để đảm bảo nhiệm vụ lần này thuận lợi, hắn đã mang theo không ít đồ tốt từ tổng bộ.

Thoát khỏi sự trói buộc, Từ Công Dương một mình nghênh chiến Ngọc Thanh và Thượng Thanh.

Trận chiến này kéo dài rất lâu.

Tá Lĩnh lực sĩ tổn thất lớn nhất, người của bọn họ đông nhất.

Chỉ trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, tổn thất đã lên tới cả nghìn người.

Người duy nhất không tham gia vào hỗn chiến, chỉ có phái Bàn Sơn.

Chá Cô Tử ngồi trên sương tiên, có chút hoài nghi nhân sinh.

Vốn tưởng rằng chỉ là thám hiểm mộ cổ đơn giản, mình hợp tác

với Tá Lĩnh, thuộc về liên minh cường giả.

Nhưng theo đà phát triển của sự việc, Chá Cô Tử chợt nhận ra mình đã nghĩ quá đơn giản.

Phái Tá Lĩnh đã sớm đầu quân cho Thiên Tôn Hội, cho nên khi bọn họ tiến vào, mới dọn dẹp sạch sẽ mọi nguy hiểm.

Căn bản không phải vì báo thù.

Hiện tại, Tá Lĩnh lực sĩ chết từng mảng lớn, Trần Ngọc Dương cũng chẳng thèm đau lòng.

Phái Bàn Sơn của chính mình còn bị lợi dụng.

Chá Cô Tử và sư đệ ngồi trong sương tiên, chẳng biết nên giúp ai.

Thiên Tôn Hội mãi mãi là kẻ địch, điểm này Chá Cô Tử không bao giờ quên.

Nhưng bên kia lại là Huyết Thi, phái Bàn Sơn của hắn cũng sẽ không đi giúp Huyết Thi đối phó với Tá Lĩnh.

Kẻ đang khó xử nhất, thực ra vẫn là phái Bàn Sơn.

Bọn họ không tham gia nổi vào trận chiến, năng lực cũng không đủ để làm việc khác.

Chỉ có thể ngồi bệt xuống đất nhìn hai bên giao chiến.

Trần Ngọc Dương cũng chẳng quản bọn họ, hắn biết mình không thể nhờ Chá Cô Tử giúp đỡ, dù sao mình cũng đã đầu quân cho Thiên Tôn Hội.

Chỉ cần đối phương không giúp Cửu Môn là được.

Đương nhiên, có giúp cũng chẳng sao.

Đạo sĩ phái Bàn Sơn thám hiểm mộ thì nhất tuyệt, nhưng cũng chỉ là người phàm.

Hắn phái hơn chục Tá Lĩnh lực sĩ qua đó là có thể giải quyết được ngay.

Hai bên giao chiến như dầu sôi lửa bỏng, chỉ trong nháy mắt, Tá Lĩnh lực sĩ đã tổn thất hơn một nửa.

Trong lòng Trần Ngọc Dương ít nhiều cũng có chút rỉ máu.

Nhưng cứ nghĩ đến việc sau khi gia nhập Thiên Tôn Hội, muốn gì có nấy, còn được trường sinh bất lão, liền cắn răng cam chịu. "Giết sạch thiên binh thiên tướng cho ta!" Trần Ngọc Dương cao giọng ra lệnh. "Môn chủ, không thể tiếp tục nữa, cứ tiếp tục thế này huynh đệ chúng ta sẽ chết hết mất." Mã Thất chạy lại nói. "Đã vào đây rồi thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần chịu chết!" Trần Ngọc Dương lạnh lùng đáp.

Người của Cửu Môn xen kẽ giữa các Tá Lĩnh lực sĩ, xé toạc phòng tuyến của Tá Lĩnh, tạo cơ hội cho thiên binh.

Trương Nhật Sơn và Hắc Bối Lão Lục thì không ngừng áp sát Thiên Tôn Hội.

Hiện tại người của Thiên Tôn Hội đều bị Thượng Thanh và Ngọc Thanh cầm chân, chính là thời cơ tốt để ra tay.

Trần Tứ ở bên kia, trong vòng vây của Thiên Tôn Hội, thỉnh thoảng lại ra tay hỗ trợ một chút.

Ngọn lửa chiến tranh đã được châm ngòi toàn bộ. ...

Cung Đâu Suất.

Thái Thượng Lão Quân sau khi trở về, thản nhiên nói: "Lửa đã cháy đủ vượng rồi, lò luyện đan còn không nứt ra sao?" Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân trong lò luyện đan nghe thấy câu này, lập tức hiểu ý.

Ý của Thái Thượng Lão Quân là bọn họ có thể ra ngoài rồi.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân, một người cầm kiếm, một người cầm đao, đồng thời phá vỡ lò luyện đan, từ bên trong lao ra.

Ngọn lửa trong lò dẫn cháy cả cung Đâu Suất.

Thái Thượng Lão Quân khẽ gật đầu, sau đó quay trở lại quan quách. "Giải quyết sớm đi, ngoài ra ta cũng nên đi rồi." Lão Tử nói xong, huyết nhục trên người tiêu tan, nằm vào trong quan quách.

Chu Thánh hướng về phía quan quách nơi Lão Tử say ngủ, khom người hành lễ: "Đa tạ Lão Tử tương trợ!" Mấy tiểu đạo đồng của Lão Tử hóa thành từng ký tự, dán lên quan quách.

Trong đó hai chữ "Đạo" và "Đức", chữ Đạo rơi vào tay Chu Thánh, chữ Đức rơi vào tay Thủ Mộ Nhân.

Hai chữ này chính là hai tiểu đạo đồng vừa nhóm lửa thêm củi cho bọn họ.

Chu Thánh thu chữ lại, xoay người ngồi lên lưng ngựa.

Thủ Mộ Nhân dùng hai ngón tay chọc vào mắt hình xăm Kỳ Lân trên người, máu tươi chảy vào trong sương tiên, huyễn hóa thành một đầu Kỳ Lân.

Hắn dùng máu của chính mình, phối hợp với sương tiên và ngọn lửa trong lò luyện đan, ngưng tụ thành một con Hỏa Kỳ Lân.

Lưu Ly biến thành mèo đứng trên vai trái Chu Thánh, hơi ngẩng đầu.

Hai người, một người cưỡi ngựa, một người cưỡi Kỳ Lân, lao ra chiến trường, chuẩn bị đại náo Thiên Cung một trận.

Tại điện Lăng Tiêu.

Cùng với trận chiến đi vào hồi kết, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên. "Rầm!" Trên điện Lăng Tiêu, bên trong quan quách ở trung

tâm nhất, truyền ra một trận tiếng gõ. "Thình thịch...

Thình thịch..." Tiếng gõ đó giống như tiếng tim đập, mang theo một loại vần luật và tiết tấu.

Chương 290

"Rầm!" "Thình thịch, thình thịch..." Tiếng va chạm giàu tiết tấu không ngừng truyền đến, sự chú ý của mọi người trong nháy mắt bị quan quách trung tâm thu hút. "Ngọc Đế... phục hồi rồi..." Từ Công Dương ngẩn người trong giây lát. "Không đúng, rõ ràng chết nhiều Tá Lĩnh lực sĩ như vậy, máu của bọn họ lại không thấy đâu." Tả Phi nhìn ra manh mối.

Trên quan quách ám kim sắc xuất hiện không ít vân lộ màu đỏ huyết.

Máu tươi cuộn trào, máu của tất cả người sống đều bị sương tiên do Ngọc Đế thao túng hấp thu, để bản thân tỉnh lại sớm hơn. "Cửu Môn tụ lại!" Trương Nhật Sơn hô một tiếng, Cửu Môn trong nháy mắt tụ lại một chỗ, ngoại trừ Trần Tứ. "Tá Lĩnh lực sĩ, hợp!" Trần Ngọc Dương hét lớn một tiếng, chưa đến một nửa số Tá Lĩnh lực sĩ còn lại vây thành từng vòng tròn, bao bọc Trần Ngọc Dương ở trung tâm nhất.

Chá Cô Tử thì dẫn sư đệ của mình tìm một chỗ ẩn nấp, đồng thời nín thở liễm tức, cố gắng để không bị phát hiện.

Từ Công Dương thần sắc ngưng trọng, thu hồi thiết bị hấp thụ sương tiên.

Ngọc Đế và Thiên Tôn mà bọn họ tín ngưỡng là những tồn tại cùng cấp bậc, một khi tỉnh lại, nhất định sẽ làm chủ Thiên Cung, đến lúc đó Thiên Tôn Hội của hắn cũng sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Hắn vốn định nhân lúc Ngọc Đế chưa tỉnh lại, hút hết sương tiên trên người ông ta, hiện tại xem ra đã không kịp nữa rồi.

Thiên binh thiên tướng, một chúng Chính Thần, nhao nhao quỳ rạp

xuống đất. "Cung nghênh Ngọc Đế!" Bọn họ có thể cảm ứng được, Ngọc Đế đã phục hồi. "Rầm!" Nắp quan tài trực tiếp bay ra ngoài, kéo theo long mạch cũng rung chuyển.

Một bàn tay vàng óng vươn ra. "Hí hí hí..." "Gào!" Tiếng ngựa hí và tiếng Kỳ Lân gầm thét truyền đến, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân hai người lăng không bay tới, đáp xuống trên nắp quan tài, dẫm mạnh lên nó.

Nắp quan tài cấp tốc rơi xuống. "Rầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, nắp quan tài lại đóng chặt vào thân quan tài.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đứng phía trên quan tài Ngọc Đế.

Ngựa Diêm Vong và Kỳ Lân của Thủ Mộ Nhân nhanh chóng chạy tới, đứng ở hai bên.

Trên lưng Diêm Vong còn có một con mèo. "Meo." Lưu Ly khẽ kêu một tiếng.

Chu Thánh ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người trong sương tiên: Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Thiên Tôn Hội và Cửu Môn đều đã đến đông đủ.

Hơn nữa, phái Tá Lĩnh không ngoài dự đoán của hắn, đã gia nhập Thiên Tôn Hội.

Người của Cửu Môn đến khiến Chu Thánh có chút bất ngờ, nhưng chuyển niệm nghĩ lại cũng thông suốt.

Mộ lớn như Thiên Cung, người Cửu Môn không thể không biết.

Chỉ là điều khiến Chu Thánh cảm thấy cổ quái là, Hoắc Ngọc Tiệp cứ nhìn chằm chằm hắn làm gì?

Hoắc Ngọc Tiệp đứng trong sương tiên, nhìn thẳng vào Chu Thánh.

Cô rất khó liên hệ Chu Thánh và Thủ Lăng Nhân với nhau, dù sao

một người là người bình thường trong hiện thực, một người là Thủ Lăng Nhân thần bí.

Trương Nhật Sơn thì cứ nhìn chằm chằm Thủ Mộ Nhân, tuy Thủ Mộ Nhân đeo khẩu trang, nhưng anh ta vẫn có thể cảm ứng được sự thân cận huyết mạch đó, cũng như sự băng lãnh của đối phương.

Tá Lĩnh lực sĩ và người Thiên Tôn Hội tụ lại một chỗ, quan sát hai người trên quan quách.

Tiên thần trong điện Lăng Tiêu và người Thiên Tôn Hội lúc này đều nhìn chằm chằm vào bọn họ. "Kẻ thu hút thù hận đến rồi." Từ Công Dương thản nhiên nói.

Vốn dĩ hắn còn đang đau đầu phải đối phó với Tam Thanh và Thiên Thần như thế nào, hiện tại Thủ Mộ Nhân và Thủ Lăng Nhân đồng thời xuất hiện, trấn áp Ngọc Đế sắp phục hồi.

Thiên binh thiên tướng và các Chính Thần chắc chắn sẽ vì cứu Ngọc Đế mà ra tay với Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân.

Còn hắn, cũng có thể thao túng Tá Lĩnh lực sĩ đối phó hai người đó. "Kỳ Lân, ngươi trấn thủ ta bao nhiêu năm nay, giờ ta đã phục hồi, ngươi còn muốn trấn thủ sao?

Tránh ra đi, đợi ta xuất thế, ta phong ngươi làm Trấn Ma Đại Tướng Quân!" Giọng nói của Ngọc Đế từ trong quan quách truyền ra, chỉ có Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đứng trên đó mới nghe thấy. "Hóa ra Thủ Mộ Nhân tên là Kỳ Lân à..." Chu Thánh thầm nghĩ trong lòng. "Phụng mệnh trấn thủ, vạn năm bất biến!" Thủ Mộ Nhân lạnh lùng nói một câu, dồn toàn lực ấn xuống, trấn áp Ngọc Đế. "Tam Thanh Ngũ Đế nghe lệnh ta, suất lĩnh ba trăm sáu mươi lăm lộ Chính Thần, bảy mươi hai Đại Tiên, mười vạn Kim Giáp Thiên Binh, đánh giết tất cả mọi người!" Giọng nói của Ngọc Đế vang lên. "Hai Thanh Bốn Đế" vào vị trí.

Thái Thanh Thái Thượng Lão Quân và Chuyên Húc Đại Đế không đến.

Ba trăm sáu mươi lăm lộ Chính Thần lăng không bay lên, còn nhiều thêm mấy người bổ sung.

Bảy mươi hai Đại Tiên từ xa bay tới, trên người bọn họ thi ban dần sinh ra, hiển nhiên vừa mới từ trong quan quách đi ra, chưa kịp hoàn toàn hấp thu sương tiên.

Còn mười vạn Kim Giáp Thiên Binh bước những bước chân trầm trọng đi tới từ phía xa.

Thịt thối trên người bọn họ treo trên những bộ xương khô dính máu, phảng phất như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Bọn họ mặc áo giáp thanh đồng rách nát, vũ khí thanh đồng trong tay cũng đầy rỉ sét.

Nhưng khi bọn họ đi tới, sương tiên bao phủ lên người.

Áo giáp rách nát huyễn hóa thành chiến giáp ám kim hoàn chỉnh, vũ khí trong tay cũng biến thành thần binh lợi khí.

Vốn chỉ là khô lâu, giờ biến thành Kim Giáp Thiên Binh uy phong lẫm liệt.

Đây mới là thực lực chân chính của Thiên Cung, chỉ có Ngọc Đế mới có thể điều động.

Cùng với sự xuất hiện của Kim Giáp Thiên Binh, trận chiến trong nháy mắt nổ ra.

Bọn họ tấn công không phân biệt địch ta, chỉ cần không phải người Thiên Cung, bọn họ đều sẽ ra tay. "Ngọc Đế, chúng ta phụng ý chỉ của Thiên Tôn, đến đây đàm phán hợp tác với ngài, cùng nhau chưởng khống thế giới!

Hiện nay Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân liên thủ, ngài một mình thực lực có mạnh đến đâu cũng rất khó đồng thời đánh bại hai người.

Hợp tác đi, Thiên Tôn Hội ta có thể giúp ngài một tay." Từ Công Dương nói với Ngọc Đế, hắn biết Ngọc Đế trong quan quách có thể nghe thấy.

Một bên là Thiên Cung, một bên là Thiên Tôn Hội, nếu thực sự liên thủ, thì cho dù bảy mạch Thủ Lăng Nhân phục hồi, cộng thêm một mạch Thủ Lăng Nhân chưa xuất hiện kia cũng không trấn áp nổi.

Ý định ban đầu của Từ Công Dương là nếu không rút được sương tiên trên người Ngọc Đế, thì đành lui một bước cầu cái thứ hai, hợp tác với ông ta.

Đợi Thiên Tôn phục hồi, sẽ chiếm lĩnh Thiên Cung sau. "Thế gian này, chỉ có thể có một bầu trời!" Ngọc Đế nói một câu, tương đương với việc từ chối Từ Công Dương.

Đồng là chúa tể, tuy ông ta không hiểu rõ Thiên Tôn, nhưng ông ta cũng hiểu thế gian chỉ có thể có một bầu trời, chỉ có thể có một vị chí cao vô thượng. "Đã không muốn hợp tác, vậy thì chẳng còn gì để bàn." Từ Công Dương lại sai thuộc hạ lắp ráp máy hút sương, hấp thu sương tiên của thiên binh thiên tướng.

Người của Cửu Môn vừa đánh vừa dựa sát vào trung tâm.

Bảy mươi hai Đại Tiên, có ba mươi sáu vị đang đối phó với Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Bản thể của bọn họ đều là Huyết Thi cường đại, dưới ảnh hưởng của sương tiên, thực lực tăng cường không ít. "Tôi đi giải quyết, anh tiếp tục trấn áp!" Chu Thánh nói xong, nhảy xuống từ quan quách, kim châu sau lưng sáng lên. "Kim!" Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Kim châu tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ giữa không trung, ánh sáng

vàng như lợi kiếm, phàm là Chính Thần và Đại Tiên bị ánh sáng bao phủ, thân thể đều bị xuyên thủng.

Có kẻ bị kim quang chém bay đầu tại chỗ, có kẻ bị xuyên thủng thân thể chưa chết, nhưng Chu Thánh đáp xuống bồi thêm một đao cũng vậy.

Còn Tá Lĩnh lực sĩ cũng thế, chỉ cần bị kim quang xuyên thủng thân thể, chờ đợi bọn họ chỉ có cái chết.

Dù sao, không ai có thể chạy thoát được tốc độ của ánh sáng. "Mày điên rồi, đến bọn tao cũng giết!" Trần Ngọc Dương không kìm được gào lên.

Chu Thánh lạnh lùng nhìn Trần Ngọc Dương.

Nếu hắn chỉ là một tên trộm mộ, anh sẽ không nhắm vào bọn họ.

Chương 291

Cũng như anh sẽ không nhắm vào Cửu Môn.

Nhưng hắn đã đầu quân cho Thiên Tôn Hội, Thiên Tôn Hội là tử địch, không có bất kỳ dư địa nào để hòa giải. "Chúng tôi không phải đến trộm mộ, chúng tôi đến tìm tiên tổ của Thủ Mộ Nhân." Trương Nhật Sơn vội vàng giải thích.

Anh ta sợ Chu Thánh tiện tay giải quyết luôn cả Cửu Môn. "Tiên tổ?" Chu Thánh quay đầu nhìn Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân thản nhiên đáp: "Ngày xưa, tôi đảm nhiệm chức Phát Khâu Trung Lang Tướng dưới trướng Tào Thừa Tướng.

Tào Thừa Tướng bảo tôi để lại huyết mạch, tôi lấy máu tươi của mình hoán huyết cho một đứa trẻ, nó kế thừa huyết mạch và năng lực của tôi." Vốn dĩ lúc đó, Tào Thừa Tướng định tìm cho Thủ Mộ Nhân mấy cô vợ, nhưng Thủ Mộ Nhân lúc ấy không có ý niệm thế tục.

Liền chọn một đứa trẻ, hoán huyết đặt tên cho nó, để nó kế thừa huyết mạch và năng lực của mình.

Lúc đó hắn không chịu lấy vợ, làm Tào Thừa Tướng tức điên.

Tào Thừa Tướng cuối cùng lại gả mấy cô vợ định cấp cho Phát Khâu Trung Lang Tướng cho người khác, sau đó chồng của mấy cô vợ đó chết mất.

Tào Thừa Tướng khoan hậu nhân từ liền gánh vác trọng trách chăm sóc họ. "Ra là vậy." Chu Thánh coi như đã hiểu.

Thủ Mộ Nhân không ăn khói lửa nhân gian, tự nhiên cũng sẽ không tìm vợ.

Huyết mạch hắn để lại là dùng máu mình hoán huyết cho người

khác.

Hắn cũng thật biết nghĩ. "Đại nhân, Trần Tứ đầu địch, gia nhập Thiên Tôn Hội, có thể giết." Trương Nhật Sơn nhắc nhở một câu.

Chu Thánh lạnh nhạt liếc nhìn một cái, cưỡi ngựa rời đi.

Kim châu trên không trung thả xuống một trận mưa tên, bắn ngã toàn bộ Kim Giáp Thiên Binh trong sương tiên.

Kim Giáp Thiên Binh ngã xuống đất biến thành những đống xương cốt vụn vỡ.

Ba mươi sáu Đại Tiên hợp lực ra tay, nhưng cũng chỉ có thể tự vệ.

Đợi đến khi kim quang tiêu tán, Kim Giáp Thiên Binh đến gần Chu Thánh đều đã bị tiêu diệt.

Chu Thánh không chọn chủ động ra tay, mà là không cho người khác đến gần.

Anh phải phối hợp với Thủ Mộ Nhân trấn áp Ngọc Đế, chỉ cần Ngọc Đế bị triệt để trấn áp, sương tiên thu hồi, mọi thứ đều sẽ tan thành mây khói.

Người của Cửu Môn nhanh chóng dựa sát về phía Chu Thánh.

Đứng sai vị trí sẽ bị ngộ thương. "Hai Thanh Bốn Đế" cũng tụ tập tất cả thiên binh lại, vừa rồi quá phân tán nên tổn thất không ít người.

Còn Tá Lĩnh lực sĩ và Thiên Tôn Hội tụ lại một chỗ, Trần Ngọc Dương đứng cạnh Từ Công Dương, rõ ràng thái độ của mình.

Tất cả mọi người đều có mục đích tụ lại một chỗ, chỉ có hai người phái Bàn Sơn đứng giữa sân không biết làm sao.

Chá Cô Tử đứng dậy nhìn Chu Thánh, nói: "Mạc Kim Giáo Úy là bạn của cậu phải không, tôi và Hồ Bát Nhất cũng là bạn bè.

Chúng tôi đến Thiên Cung chỉ đơn thuần là thám hiểm mộ, cùng lắm lấy vài món bảo vật, tuyệt đối không phải vì hồi sinh Ngọc Đế." "Qua đây đi." Chu Thánh thản nhiên nói.

Nể mặt Hồ Bát Nhất, Chu Thánh không ngại giúp bọn họ một chút.

Hiện tại Thiên Cung phong bế, hoặc là Ngọc Đế hồi sinh, hoặc là Ngọc Đế bị trấn áp, nếu không ai cũng chẳng ra được.

Chá Cô Tử dẫn sư đệ nhanh chóng đi đến bên cạnh Chu Thánh, đứng cùng một chỗ.

Hoắc Ngọc Tiệp đến gần Chu Thánh, thấp giọng hỏi: "Anh... là người đó sao?" Cô không dám nói tên Chu Thánh, vì ở đây còn có người khác.

Chu Thánh liếc nhìn Hoắc Ngọc Tiệp, không trả lời trực diện mà nói: "Chuẩn bị chiến đấu, hoặc là trốn đi." Giọng Chu Thánh tuy trầm thấp, nhưng Hoắc Ngọc Tiệp vẫn nghe ra được.

Đây chính là giọng của Chu Thánh, cho dù anh cố tình thay đổi giọng nói. "Anh đúng là người đó!" "Tôi không phải." Chu Thánh phủ nhận. "Thiên địa nguyên thanh, ta lập thiên đình.

Tam giới an định, có gì không thể?" Ngọc Đế lại lần nữa lên tiếng, chất vấn mọi người.

Chu Thánh đi đến trước quan quách ám kim, trầm giọng nói: "Thế giới này không cần thần minh, cũng không cần tam giới." Nói xong, Chu Thánh lấy ra thanh bội đao Thủ Lăng Nhân đã bị gãy trước đó, cắm vào mép quan quách, định trụ quan quách ám kim.

Thủ Mộ Nhân lúc này mới nhảy xuống từ trên quan quách, cưỡi lên con Kỳ Lân do chính mình tạo ra, kề vai chiến đấu với Chu Thánh. "Tiên tổ." Trương Nhật Sơn đi đến bên cạnh Thủ Mộ Nhân, cúi chào

một tiếng.

Thủ Mộ Nhân lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, nói: "Đừng ngáng chân, tôi sẽ không cứu các người đâu." "Tiên tổ, đợi sự tình kết thúc, tôi có vài chuyện muốn hỏi." Trương Nhật Sơn nói tiếp. "Được." Thủ Mộ Nhân khẽ gật đầu.

Trương Nhật Sơn thấy thế, đứng bên cạnh Thủ Mộ Nhân.

Tám môn còn lại trong Cửu Môn lần lượt bày ra trạng thái chiến đấu.

Hoắc Ngọc Tiệp thấy Chu Thánh không thừa nhận cũng không tiếp tục truy vấn, hiện tại không hợp thời điểm.

Thực lực ba bên hội tụ, toàn bộ đều là kẻ địch. "Hai Thanh Bốn Đế" không giết người An Lạc, sáu người bọn họ sẽ không động thủ với nhóm Chu Thánh, cũng không động thủ với Tá Lĩnh lực sĩ.

Dù sao Trần Ngọc Dương từng dẫn Tá Lĩnh lực sĩ quỳ lạy bọn họ.

Sáu người bọn họ không làm, nhưng bảy mươi hai Đại Tiên và các thiên binh thiên tướng khác thì sẽ làm. "Giết!" Giọng nói tràn đầy lệ khí của Ngọc Đế truyền ra, thiên binh dẫn đầu phát động xung kích.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân nhảy vọt ra, trực diện ba mươi sáu Đại Tiên.

Ba mươi sáu vị còn lại đi đối phó với người của Thiên Tôn Hội và hơn một nghìn Tá Lĩnh lực sĩ.

Chiến đấu khoảnh khắc nổ ra, một trận hỗn chiến bắt đầu.

Thực lực ba bên tàn sát lẫn nhau, ai nấy đều là kẻ địch.

Chiến đấu vô cùng hỗn loạn, cả điện Lăng Tiêu bị đánh đến nát bấy.

Máu tươi chảy vào trong sương tiên, sương tiên truyền máu vào

trong quan quách.

Bộ xương khô trong quan quách dần dần trở nên đầy đặn, trên mặt khôi phục huyết sắc, khí tức không ngừng tăng trưởng.

Nhân Vương Ấn mà ông ta bưng trên tay dần ảm đạm đi. "Ong..." Đoạn đao Chu Thánh cắm trên quan quách ong ong rung động, hiển nhiên là không chống đỡ được bao lâu. "Giết đi, giết đi, đều là chuẩn bị cho ta phục hồi." Ngọc Đế lẩm bẩm.

Chỉ cần ông ta phục hồi, thi cốt ở nơi này ông ta đều có thể phục sinh, biến thành người của mình.

Chết càng nhiều, sức mạnh của ông ta càng lớn.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân tự nhiên nghĩ đến điểm này, nhưng không giết bọn họ, bọn họ sẽ ngăn cản hai người trấn áp lại Ngọc Đế.

Đặc biệt là "Hai Thanh Bốn Đế", bọn họ hiện tại không ra tay chẳng qua là ký ức vẫn còn.

Một khi Ngọc Đế phục hồi, cưỡng chế yêu cầu, bọn họ bắt buộc phải ra tay. "Không thể tiếp tục giết nữa, người chết quá nhiều sẽ không ngăn được Ngọc Đế phục hồi." Thủ Mộ Nhân cưỡi Kỳ Lân đến bên cạnh Chu Thánh nói. "Vậy thì diệt Thiên Tôn Hội trước, chỉ cần không còn Thiên Tôn Hội, chúng ta có thể đi trấn áp Ngọc Đế." Chu Thánh nói xong, cưỡi ngựa lăng không bay lên, giết về phía Thiên Tôn Hội.

Thủ Mộ Nhân theo sát phía sau, hai người xông qua vòng bảo vệ của Tá Lĩnh lực sĩ, trực tiếp nhảy ra phía sau.

Tả Phi và Từ Công Dương cũng không còn giấu nghề, bọn họ lấy ra bí bảo mang đến từ tổng bộ Thiên Tôn Hội để đối phó với Thủ Mộ Nhân và Thủ Lăng Nhân. "Hai Thanh Bốn Đế" thì lần lượt thanh trừng những người bọn họ mang đến.

Chu Thánh cầm kiếm chém về phía Từ Công Dương, giao chiến với hắn.

Thủ Mộ Nhân vung đao chém về phía Tả Phi, Tả Phi tay cầm bí bảo Thiên Tôn, nhưng bí bảo Thiên Tôn trước mặt Thủ Mộ Nhân căn bản vô dụng. "Keng!" Thủ Mộ Nhân một đao chém nát bí bảo Thiên Tôn, trọng thương Tả Phi.

Chương 292

Tả Phi kéo lê thân thể bị thương chạy đến bên cạnh Từ Công Dương tìm kiếm sự che chở.

Từ Công Dương thầm mắng một tiếng: "Phế vật!" Nói xong, hắn tế ra bí bảo, lẩm bẩm: "Có thỉnh, Thiên Tôn hiện thân!" "Ong..." Một trận dao động quỷ dị ập đến, ngay sau đó tất cả các vali đen đều biến thành linh kiện, lắp ráp thành người.

Da của người đó là da người thật, không có máu thịt, nhưng có bộ khung xương siêu hợp kim.

Từ Công Dương rạch cổ tay mình, truyền máu vào người nhân tạo đó, đồng thời đặt bí bảo Thiên Tôn vào bên trong.

Cùng với máu tươi được tiêm vào, người được lắp ráp từ từ mở mắt.

Đó là một người có dáng vẻ trung niên, cao một mét chín, tay trái cầm lò luyện đan, tay phải cầm phất trần.

Khoảnh khắc ông ta mở mắt, áp lực khủng bố trong nháy mắt ập tới.

Chu Thánh nhìn ánh mắt của ông ta, cưỡng ép đè nén sự khó chịu trong lòng xuống.

Thiên Tôn xuất hiện lần này còn mạnh hơn lần trước gặp mặt.

Ánh mắt đó, uy áp đó, Chu Thánh cả đời này cũng sẽ không quên.

Thiên Tôn, thực sự đã đến. "Ngu Vương, ngươi còn chưa ra sao." Ánh mắt Thiên Tôn không dừng lại quá lâu trên người Chu Thánh mà nhìn về phía quan quách trung tâm điện Lăng Tiêu. "Thỉnh thịch, thỉnh thịch..." Ngu Vương gõ vào quan quách, nhưng bị định trụ, nhất thời

nửa khắc cũng không mở ra được.

Thiên Tôn nhìn bội đao của Thủ Lăng Nhân trên quan quách, tầm mắt lại quay về phía Chu Thánh. "Thủ Lăng Nhân." Thiên Tôn lẩm bẩm.

Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, nhìn thẳng vào Thiên Tôn nhân tạo. "Ông là Từ Phúc, hay là Tả Từ?" Chu Thánh hỏi. "Đều không phải." Thiên Tôn lắc đầu nói: "Tín ngưỡng phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn, ta chính là Thiên Tôn." Nói xong, ông ta lại tuần tra mọi người một lượt, cuối cùng ánh mắt rơi vào Thủ Mộ Nhân và Thủ Lăng Nhân. "Thú vị, Thủ Mộ Nhân và Thủ Lăng Nhân lại có thể liên thủ.

Người của ta lần trước đến Thủ Lăng Cổ Lâu không thấy về, chắc là bị ngươi nhốt rồi nhỉ?" Thiên Tôn nhìn về phía Chu Thánh.

Ngô Lục Giáp và những người khác bị Chu Thánh nhốt ở tầng thứ năm của Thủ Lăng Cổ Lâu, chịu nỗi khổ bị lửa thiêu đốt.

Trong Thủ Lăng Cổ Lâu có Văn Vương, có bảy mạch Thủ Lăng Nhân canh giữ, bọn họ căn bản muốn trốn cũng không trốn được.

Hơn nữa Thủ Lăng Cổ Lâu độn nhập lòng đất, cho dù có lệnh bài cũng chưa chắc cảm ứng được. "Ừ, bọn họ vẫn còn sống." Chu Thánh gật đầu nói. "Sống, không đủ tốt.

Thả bọn họ ra đi." Thiên Tôn trực tiếp nói.

Chu Thánh nghe vậy, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Thiên Tôn. "Ta thả bọn họ cũng được, nhưng ông sẽ từ bỏ việc nhắm vào long mạch An Lạc chứ?" Chu Thánh cao giọng chất vấn. "Có thể." Thiên Tôn trực tiếp đáp.

Khi ông ta nói ra câu này, tất cả mọi người đều chết sững.

Từ Công Dương đang truyền máu ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn, nói:

"Thiên Tôn, chuyện này không thể được.

Không có long mạch, ngài làm sao phục hồi?" Thiên Tôn cúi đầu nhìn Từ Công Dương, lại nhìn mọi người đang kinh ngạc, thản nhiên nói: "Bản tôn phục hồi, hà tất cần long mạch?

Nhập Thiên Tôn Hội ta, đều là tộc nhân của Thiên gia ta.

Ta sao có thể bỏ mặc tín đồ của mình chứ?" Lời này vừa nói ra, người của Thiên Tôn Hội quỳ một gối xuống, tay đặt trước ngực, thành kính hô: "Tín ngưỡng phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Chu Thánh nheo mắt, có chút hoài nghi lời Thiên Tôn nói.

Trực giác mách bảo anh, Thiên Tôn Từ Phúc không phải người tốt, nếu không cũng sẽ không lừa Thủy Hoàng Đế, ba lần ra khơi tích lũy thực lực cho riêng mình.

Còn có Tả Từ sau này, khuấy đảo thời loạn mạt niên Đông Kinh, tổ chức quân Khăn Vàng, gây họa không biết bao nhiêu năm.

Từ Phúc không phải là kẻ cam nguyện từ bỏ tất cả vì vài tín đồ.

Càng đừng nói, ông ta còn là một Thiên Tôn đã sống hàng nghìn năm.

Mấy người kia nhất định có tác dụng với Từ Phúc, hơn nữa công dụng còn ngang ngửa long mạch. "Xem ra về phải điều tra kỹ bọn họ mới được." Chu Thánh lẩm bẩm. "Thế nào?" Thiên Tôn nhìn Chu Thánh. "Ta không thể tin tưởng Thiên Tôn Hội các người, nhưng ta sẽ suy nghĩ." Chu Thánh nói thẳng. "Ha ha." Thiên Tôn cười khẽ một tiếng. "Rầm!" Một tiếng nổ lớn, nắp quan tài lại lần nữa bị hất tung.

Long mạch vàng óng bay về phía Chu Thánh, quấn quanh người anh.

Long mạch vốn là vật trấn thủ của Thủ Lăng Nhân, một khi ra khỏi Cửu Châu Đỉnh, nó sẽ chọn dựa vào người Thủ Lăng Nhân.

Thủ Mộ Nhân lùi về bên cạnh Chu Thánh.

Ngu Vương phục hồi rồi, Thiên Tôn cũng đã đến.

Muốn đối phó không dễ dàng.

Trong quan quách, Ngu Vương từ từ bước ra.

Trên tay ông ta bưng một chiếc Nhân Vương Ấn đã mất đi ánh sáng, chiếc Nhân Vương Ấn đó là thứ trấn áp ông ta, chỉ có điều hiện tại không trấn áp nổi nữa.

Mà khí chất của Ngu Vương vô cùng cường đại, toàn thân quấn quanh sương tiên trắng xóa, khí tràng của cả người còn mạnh hơn cả Thiên Tôn.

Thiên Tôn chỉ là thân thể được tạo ra, sở hữu tư duy và ký ức của Thiên Tôn.

Huyết mạch là huyết mạch của Từ Công Dương, chỉ là trong tay còn có bí bảo thuộc về chính mình, cho nên mới có áp lực về khí tràng.

Còn Ngu Vương là sự phục hồi chân chính.

Ông ta tự xưng là Ngọc Đế, là chủ nhân chân chính của Thiên Cung này, cũng là chủ của chúng thần.

Không ai nhìn rõ dung mạo của ông ta, nhưng lại có thể cảm nhận được khí thế cường đại tỏa ra từ trên người ông ta.

Một chúng tiên thần quỳ xuống hành lễ. "Hai Thanh Bốn Đế" ẩn lui, ở bốn phương tám hướng bảo vệ điện Lăng Tiêu. "Thiên Tôn, nơi này là địa bàn của Trẫm." Ngu Vương nhìn Thiên Tôn, ngữ khí thập phần lạnh nhạt. "Ta biết là địa bàn của ngươi." Thiên Tôn không hề sợ hãi, còn nói tiếp: "Nhưng ta muốn sương tiên của ngươi, để thành tựu Thiên tộc của ta." "Ngươi, cũng xứng?" Ngu Vương lạnh lùng nói xong, bàn tay khẽ vẫy, sương tiên trong nháy mắt hóa thành lợi tiễn,

xuyên thủng Thiên Tôn. "Ta không phải đang thương lượng với ngươi, ta là đang ra lệnh cho ngươi." Thiên Tôn nói xong, phất trần trong tay đánh ra, đánh tan sương tiên xung quanh.

Phất trần trong tay ông ta chính là vũ khí ông ta sử dụng khi giết Từ Phúc năm xưa. "Ngươi đang khiêu khích Thần!" Ngu Vương vẫy tay, sương tiên lập tức quấn lấy Thiên Tôn, cắt nát cơ thể ông ta. "Người chết, không xứng làm Thần!" Thân thể Thiên Tôn trực tiếp hấp thu sương tiên.

Nhưng hậu thủ của Ngu Vương cũng đã đến.

Ông ta diễn hóa mấy vạn Kim Giáp Thiên Binh còn lại thành một Kim Giáp Chiến Thần khổng lồ.

Kim Giáp Chiến Thần bước những bước chân nặng nề, một cước đạp về phía Thiên Tôn.

Lò luyện đan trong tay Thiên Tôn bay ra, trực tiếp chui vào trong cơ thể Kim Giáp Chiến Thần, làm tan chảy thi cốt bên trong.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp họa.

Dư âm sinh ra từ trận chiến của hai người khiến các Tá Lĩnh lực sĩ ở gần nhất chết thương thảm trọng.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đứng cùng một chỗ, không mạo muội ra tay.

Bọn họ vốn tưởng Ngu Vương sẽ liên hợp với Thiên Tôn, nhưng hiện tại lại đánh nhau.

Điều này vừa đúng ý Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Nếu hai bên đấu đến lưỡng bại câu thương, hai người bọn họ cũng dễ dọn dẹp tàn cuộc. "Rầm!" Khi lò luyện đan bay ra, Kim Giáp Chiến Thần hóa thành vô số xương cốt rơi xuống.

Chương 293

Đại bộ phận xương cốt đều tàn khuyết không đầy đủ, là do bị lò luyện đan đánh gãy và nung chảy.

Thiên Tôn Từ Phúc nhìn Ngu Vương, đạm mạc nói: "Ngu Vương, cho dù ngươi để bảy mươi hai Đại Tiên và hơn ba trăm vị Chính Thần cùng lên, cũng không phải đối thủ của ta.

Huống hồ, Thiên Tôn Hội ta có ba tòa tiên sơn, tám mươi mốt vị Cửu Dương Chí Tôn, hàng trăm vị Thất Dương Tôn Giả, cùng với ba nghìn sáu trăm vị Bất Tử Giả, còn có vô số tín đồ, ngươi lấy gì so với ta?" Nền tảng của Thiên Tôn còn mạnh hơn cả Ngu Vương. "Trẫm lấy gì so với ngươi?

Phàm nhân cũng xứng sánh vai với Trời?" Ngu Vương quát lớn một tiếng. "Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Đại Đế, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!" Cùng với việc Ngu Vương niệm tên, Tứ Ngự lần lượt hiện thân. "Lục Ti Thất Nguyên!" "Bát Cực Cửu Diệu!" "Hiện thân!" Bốn phương tám hướng, các vị thần minh lần lượt bước ra từ trong quan quách. "So người sao?

Cả Ngu triều của Trẫm chôn vùi tại đây, văn thần võ tướng đi theo Trẫm không ít hơn ngươi." Ngu Vương thản nhiên nói. "Nơi này mai táng cả một vương triều." Thủ Mộ Nhân nói với Chu Thánh.

Ngu Vương đã mang tất cả người của vương triều mình đến đây.

Lấy việc thành tiên làm mồi nhử, Ngu Vương đưa tất cả mọi người vào trong Thiên Cung.

Có người không nguyện ý đến, Ngu Vương cũng rất đại độ, cho phép bọn họ mang theo cả gia đình.

Lúc đó đại bộ phận mọi người đều nguyện ý thành tiên, sáng lập thần thoại, tiểu bộ phận không nguyện ý thì không còn cách nào khác, đành phải đi theo số đông.

Vốn dĩ sau khi vào Thiên Cung, Ngu Vương định sáng lập tam giới, nhưng bị Hạ Vũ chen ngang một tay, tu sửa cửa thanh đồng, phong ấn bọn họ bên trong.

Ngu Vương và những người khác không ra được, vì đi thành tiên nên cũng chẳng mang theo đồ ăn.

Dẫn đến việc những người đi vào tuy thành tiên rồi nhưng vẫn không chịu nổi cơn đói.

Để ngăn chặn bọn họ ăn thịt lẫn nhau, Ngu Vương cho bọn họ nằm trong quan quách, chờ đợi phục hồi.

Mười mấy ngày sau, Hạ Vũ mang Nhân Vương Ấn đã đúc xong tiến vào.

Lúc đó Nhân Vương Ấn không chỉ ngưng tụ lòng dân trong thiên hạ mà còn dung nạp không khí của chín con long mạch.

Hạ Vũ dùng Nhân Vương Ấn trấn áp Ngu Vương, khiến ông ta ngủ say trong quan quách, đồng thời xử lý qua Thiên Cung một chút, lúc này Thiên Cung mới ổn định lại.

Để đề phòng ngày sau Ngu Vương phục hồi, Hạ Vũ để Thủ Mộ Nhân ở lại trấn thủ cửa lớn thanh đồng.

Ngu Vương có Vẫn Kim bảo hộ giết không chết, chỉ có thể trấn áp.

Nếu không, Hạ Vũ tuyệt đối sẽ không giữ lại ông ta.

Theo thời gian trôi qua, long mạch chi khí và lực ngưng tụ lòng dân trên Nhân Vương Ấn dần tiêu tan, khiến Ngu Vương chậm rãi

phục hồi.

Trong thời gian này, Thủ Mộ Nhân cũng từng thử tu sửa.

Chỉ là hắn không thể tụ lòng dân, chỉ có thể mượn lực long mạch để trấn áp.

Nhưng hắn thường xuyên đi ra ngoài, đồng thời quên mất mình là ai, điều này đã cho Ngu Vương thời gian thở dốc.

Ngu Vương âm thầm tích súc sương tiên, hậu tích bạc phát.

Cho đến tận bây giờ, triệt để không trấn áp nổi nữa.

Sương tiên tràn ra ngoài, những người đã chết biến thành thần. "Đáng tiếc, bản thể của ta vẫn chưa phục hồi, nếu không diệt ngươi dễ như trở bàn tay." Thiên Tôn đạm mạc nói.

Bản thân ông ta vẫn đang ngủ say, ngủ cùng với ông ta còn có ba trăm sáu mươi vị Bất Tử Giả, những Bất Tử Giả đó là đồng nam đồng nữ năm xưa cùng ông ta ra khơi.

Còn tám mươi mốt vị Cửu Dương Chí Tôn chính là các vương của thời đại ông ta. "Giết!" Ngọc Đế khẽ vẫy tay.

Tứ Ngự, Lục Ti Thất Nguyên, Bát Cực Cửu Diệu nhao nhao ra tay.

Từ Công Dương của Thiên Tôn Hội sau khi truyền máu xong, đang định ra tay thì một người sau lưng hắn trực tiếp cắt lấy đầu hắn. "Minh Hà Bãi Độ Nhân, bái kiến Ngọc Đế!" Bãi Độ Nhân bước ra, bái kiến Ngọc Đế. "Ừ." Ngọc Đế khẽ gật đầu. "Bãi Độ Nhân?" Trần Ngọc Dương nhìn thấy Bãi Độ Nhân bước ra, bỗng nhiên nhớ tới trong đám Tá Lĩnh lực sĩ của mình cũng có một người là Bãi Độ Nhân.

Khi hắn phản ứng lại, một con dao đã lặng lẽ kề lên cổ hắn. "Ngươi cảm thấy ngươi chết rồi còn có thể phục sinh sao?" Giọng nói

âm lãnh của Bãi Độ Nhân vang lên sau lưng Trần Ngọc Dương.

Trần Ngọc Dương trán đổ đầy mồ hôi lạnh, không còn bình tĩnh được nữa.

Đáng chết, ta rõ ràng biết trong Tá Lĩnh lực sĩ có Thủ Mộ Nhân, tại sao ta lại mãi không nhớ ra để xử lý.

Đáng chết!

Đáng chết!

Trần Ngọc Dương không ngừng tự mắng mình trong lòng.

Bại cục của Thiên Tôn Hội đã định, Thiên Tôn đến chỉ là một cỗ phân thân, đối mặt với Ngu Vương đã phục sinh căn bản không phải là đối thủ. "Ngu Vương, nếu không liên thủ, ngươi không thể đối phó với Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân." Ngữ khí của Thiên Tôn rốt cuộc cũng mềm xuống, chủ động tìm kiếm sự hợp tác. "Nơi này là địa bàn của Trẫm!" Ngu Vương cao ngạo nói, bàn tay vẫy một cái, sương tiên lại lần nữa áp chế Thiên Tôn. "A." Thiên Tôn bước một bước xông về phía Ngu Vương, phất trần trong tay duỗi thẳng.

Ngu Vương rút ra một thanh đao chém xuống, trực tiếp chẻ đôi Thiên Tôn.

Nhưng Thiên Tôn vẫn chưa tiêu tan mà lao đến trước mặt Ngu Vương.

Nửa thân bên trái và nửa thân bên phải của Thiên Tôn đồng thời mở miệng nói: "Không biết tốt xấu, vậy thì ngươi đi chết đi." "Thế gian này, chỉ có thể có một bầu trời!" Nói xong, Thiên Tôn cắm phất trần vào cơ thể Ngu Vương, sau đó hóa thành một vũng máu và linh kiện rơi lả tả trên đất.

Chức năng cơ thể của Ngu Vương toàn diện hạ xuống, thực lực giảm đi rất nhiều.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân chớp lấy cơ hội, toàn diện xông về phía Ngu Vương. "Tứ Ngự!" Ngu Vương hét lớn một tiếng, Tứ Ngự chắn trước mặt ông ta.

Những tiên thần được triệu hồi khác cũng nhao nhao áp sát nhóm Chu Thánh.

Không còn Thiên Tôn Hội, kẻ địch lớn nhất chính là bọn họ.

Chu Thánh lấy từ trong khôi giáp Thủ Lăng Nhân ra một tia sét, vo nó thành một quả cầu. "Sét của Lôi Chấn Tử cho tôi, điểm duy nhất không tốt là còn phải tự mình vo thành cầu." Chu Thánh lắc đầu nói xong, ném lôi châu lên không trung.

Sét này là thủ đoạn cuối cùng của anh.

Trước đó anh vẫn luôn tiếc không dám dùng.

Phải biết rằng lực sát thương của lôi châu vô cùng mạnh, hơn nữa phạm vi còn rất rộng.

Dùng để dọn lính là thích hợp nhất. "Trốn đi." Chu Thánh nói với người Cửu Môn một câu.

Người Cửu Môn trong nháy mắt tụ lại, đứng sau lưng Thủ Mộ Nhân. "Ầm ầm ầm..." Lôi châu xé toạc không trung, hóa thành từng đạo lôi đình. "Cho các ngươi xem thế nào mới là Thần!" "Rắc rắc..." Lôi đình diệt thế trong nháy mắt giáng xuống, bạch quang chớp động khiến mọi người hoàn toàn không mở nổi mắt. "Rầm..." Một chúng Chính Thần, thiên binh thiên tướng, Tứ Ngự, Lục Ti Thất Nguyên, Bát Cực Cửu Diệu... bên dưới toàn bộ bị sét đánh trúng.

Lôi điện này bao phủ phạm vi diện tích vô cùng rộng, nơi nó đi qua vạn vật hủy diệt.

Sương tiên đều bị đánh tan, lộ ra sàn nhà bên dưới.

Ngu Vương dùng nắp quan tài đỡ lấy lôi đình giáng xuống từ bầu trời, nhưng các thần tiên khác thì không đỡ nổi. "Rầm!" Cùng với tiếng nổ cuối cùng vang lên, lôi đình dần tan đi.

Trận tấn công lôi đình không phân biệt này trực tiếp hủy diệt tất cả thiên binh thiên tướng, bao gồm cả một đám gọi là Thần.

Chương 294

Bản thể bọn họ chỉ là xương cốt, chỉ là Huyết Thi.

Sét của Lôi Chấn Tử có tác dụng khắc chế cực mạnh đối với bọn họ.

Ngoại trừ Ngu Vương và Tứ Ngự bên cạnh, các tiên thần khác toàn bộ yên diệt.

Mà Tá Lĩnh lực sĩ cũng chết thương quá nửa, chỉ còn lại lèo tèo vài người trốn trong đống xác chết.

Trần Ngọc Dương lạnh toát nửa người, vừa rồi Bãi Độ Nhân bên cạnh hắn đã thu hút lượng lớn sét mới khiến hắn không bị đánh chết.

Còn Trần Tứ cũng quỳ, vừa rồi hắn cũng trốn bên cạnh Bãi Độ Nhân.

Hiện tại người của Thiên Tôn Hội đều đã chết, hắn cũng tiêu đời rồi.

Đợi đến khi lôi đình tiêu tán, Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân mới xoay người đối mặt với Ngu Vương. "Cửu Môn nghe lệnh, hai môn một tổ, đối phó Tứ Ngự!" Trương Nhật Sơn hạ lệnh.

Bọn họ đến cũng phải góp chút sức, nếu không sẽ thành kẻ ăn bám, chẳng giúp được gì.

Người Cửu Môn tụ lại cùng nhau đối phó Tứ Ngự.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân chậm rãi tiến lại gần Ngu Vương.

Lưu Ly từ trên vai Chu Thánh nhảy xuống, cô đi dọn dẹp những tiên thần chưa chết hẳn, thuận tiện chi viện cho Cửu Môn.

Trận quyết chiến cuối cùng giờ mới chính thức bắt đầu.

Ngu Vương bay lên chín tầng trời, ẩn vào trong sương tiên. "Nơi này là sân nhà của Trẫm!" Cùng với việc Ngu Vương thăng không, sương tiên bốn phía hóa thành những bức tường chắn, chặn kín nhóm Chu Thánh bên trong.

Tứ Ngự mỗi người trấn thủ một bức tường, đồng thời dùng sương tiên tấn công.

Ngu Vương ở trên không trung thao túng Nhân Vương Ấn, đè lên bốn bức tường sương tiên.

Ông ta cần tranh thủ thời gian khôi phục thương thế, rút phất trần Thiên Tôn cắm trong cơ thể ra.

Phất trần đang không ngừng luyện hóa sương tiên trong cơ thể ông ta, trên cánh tay ông ta đã xuất hiện thi ban. "Thiên Tôn đáng chết, đợi Trẫm rời khỏi cửa thanh đồng, tất giết ngươi!" Ngu Vương nghiến răng nói, nằm vào trong quan quách để hồi phục.

Bên trong tường sương tiên, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân thử phá giải sương tiên, nhưng có Tứ Ngự trấn thủ, phá được một chút bọn họ lập tức tu sửa lại một chút.

Người Cửu Môn không giúp được gì nhiều, bọn họ đi dọn dẹp tàn binh, đồng thời tìm thấy Trần Tứ.

Trương Nhật Sơn nhìn Trần Tứ đang nằm rạp trên đất, đầu vùi trong sương tiên, lạnh nhạt nói: "Lần này tôi dẫn đầu Cửu Môn hành động còn có một mục đích lớn nhất, chính là bắt giữ kẻ phản bội của Cửu Môn, người của Thiên Tôn Hội.

Tôi không ngờ, anh lại tự mình nhảy ra." Trần Tứ ngẩng đầu nhìn Trương Nhật Sơn, lớn tiếng nói: "Người chết vì tiền chim chết vì mồi, tôi theo đuổi trường sinh có gì là không thể!" "Không có gì là không thể, nhưng anh không nên dùng bí mật của Cửu Môn để đổi lấy

trường sinh của anh." Trương Nhật Sơn nói xong, ném một con dao găm cho Trần Tứ. "Nể tình anh là người trong Cửu Môn, tôi cho anh một sự thể diện." Trần Tứ nhìn con dao găm trước mắt, do dự.

Nếu hắn không tự sát, thì Cửu Môn Trần gia bên ngoài sẽ bị Trương Nhật Sơn thanh trừng.

Đến lúc đó một người cũng không chạy thoát.

Nếu không tự sát, hắn cũng phải chết.

Thiên Tôn hồ ái không còn, chỗ dựa lớn nhất của hắn đã đổ, trong sương tiên này hắn trốn không thoát. "Tôi muốn một cơ hội sống, tôi không muốn chết." Trần Tứ cầm lấy dao găm, vẫn nhìn Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn lạnh lùng nhìn Trần Tứ: "Tôi cho anh tối đa năm giây suy nghĩ, là tự mình thể diện, hay là tám môn chúng tôi mỗi người đâm anh một nhát." Kẻ phản bội, hoặc là tự mình ra đi thể diện, hoặc là tám môn mỗi người đâm một dao.

Nhân duyên tốt thì người khác có thể đâm nhẹ một chút.

Nhân duyên không tốt thì coi như xong đời.

Trần Tứ nắm chặt dao găm, rơi vào lưỡng nan.

Hắn không muốn chết nhưng lại không chạy thoát.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tề Bát Gia.

Tề Bát Gia vội vàng nói: "Lão Tứ, tự mình động thủ đi, nể tình Cửu Môn, tôi sẽ nhặt xác cho anh." Trần Tứ nghe vậy, tâm lĩnh thần hội, giơ dao găm lên cắm vào tim mình. "Phụt..." Một ngụm máu tươi phun ra, Trần Tứ trực tiếp ngã xuống. "Bồi thêm một đao." Trương Nhật Sơn nói. "Đại Phật Gia, chuyện này không cần thiết đâu." Tề Bát Gia lên tiếng.

Giải Cửu Gia một dao cắm xuống, Trần Tứ giật nhẹ một cái.

Tề Bát Gia thấy thế đành phải lấy dao găm ra cắm một nhát.

Hoắc Ngọc Tiệp dùng nga mi thích trực tiếp đâm xuyên cổ họng Trần Tứ.

Trần Tứ mở trừng mắt, nhìn chằm chằm Hoắc Ngọc Tiệp, cổ họng trào khí.

Hắc Bối Lão Lục cũng không khách khí, trực tiếp chém ngang lưng Trần Tứ.

Ngô Đại Bạch thì để chó cắn một cái.

Lý Tam đơn giản hơn nhiều, dùng gậy ba toong đập nát tim Trần Tứ.

Nhị Nguyệt Hồng thì chém xuống đầu hắn.

Cuối cùng đến lượt Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn xách đầu Trần Tứ lên, ném vào trong quan quách, dùng Đinh Thi Châm đóng xuyên qua.

Đây chính là kết cục của kẻ phản bội, đây chính là cái giá phải trả.

Giải quyết xong Trần Tứ, Trương Nhật Sơn mới đi đến trước mặt Trần Ngọc Dương.

Hiện tại thuộc hạ của Trần Ngọc Dương đã chết sạch, hắn trở thành kẻ cô đơn lẻ bóng.

Trần Ngọc Dương ngồi trong đống xác chết, có chút hoài nghi nhân sinh.

Thiên Tôn Hội tiêu rồi.

Tá Lĩnh lực sĩ của hắn cũng tiêu rồi, chỉ có hơn một nghìn người chạy thoát ra ngoài. "Hối hận không?" Nhị Gia tiến lên hỏi một câu.

"Hối hận có tác dụng gì?

Chẳng qua là cái giá phải trả cho việc theo đuổi trường sinh mà thôi." Trần Ngọc Dương cười khổ.

Theo đuổi trường sinh, thành công thì trường sinh bất lão, thọ ngang trời đất.

Thất bại thì giống như bây giờ, trở thành kẻ cô độc, huynh đệ chết thương hầu như không còn.

Hắn không hối hận, chỉ là không ngờ Thiên Tôn Hội lại thất bại. "Cho anh sự thể diện." Trương Nhật Sơn ném con dao cho Trần Ngọc Dương. "Tôi có thể dùng bí mật đổi lấy một cơ hội sống." "Bí mật của anh, tôi không hứng thú." "Bí mật này là về Cửu Môn các người.

Cửu Môn các người không chỉ có một người đầu quân cho Thiên Tôn Hội." Trần Ngọc Dương nói tiếp.

Trương Nhật Sơn nghe vậy, nhắm mắt trầm tư một lát rồi nói: "Được, anh nói đi." Trần Tứ là kẻ phản bội của Cửu Môn, bắt buộc phải giết.

Còn Trần Ngọc Dương là môn chủ phái Tá Lĩnh, không liên quan nhiều đến Cửu Môn.

Giết hắn cũng chỉ vì hắn đã đầu quân cho Thiên Tôn Hội mà thôi. "Cửu Môn các người còn có một môn đầu quân cho Thiên Tôn Hội, hắn ẩn giấu càng sâu, các người không ai đoán được." Trần Ngọc Dương nói đến đây, cười cười: "Hắn chính là..." "Phụt..." Lời còn chưa nói hết, hắn đã phun ra một ngụm máu, ngã thẳng xuống. "Nói, là ai!" "Bát..." Trần Ngọc Dương nói ra một chữ, khí tuyệt thân vong.

Trương Nhật Sơn ngồi xổm xuống, nhìn thấy trong thái dương huyệt của Trần Ngọc Dương có một cây kim bạc.

Đây là thủ đoạn của Lão Bát, kim bạc châm huyệt.

Lại kết hợp với lời Trần Ngọc Dương nói trước đó, nội gián là ai, Trương Nhật Sơn lập tức hiểu ra.

Nhưng anh ta không có bất kỳ biểu hiện gì, mà chọn làm như không biết. "Anh nói tên ra đi chứ." Lý Tam tức giận dùng gậy đập hắn hai cái.

Chương 295

"Haizz, đã hắn không nói thì thôi." Trương Nhật Sơn giả vờ thở dài, nhìn mọi người Cửu Môn. "Yên tâm đi, kẻ phản bội tôi nhất định sẽ lôi ra, hiện tại phối hợp với Thủ Mộ Nhân và Thủ Lăng Nhân đánh bại Ngu Vương, rời khỏi Thiên Cung trước đã." Mọi người không nói thêm gì nữa, nhưng đều có chút lo lắng.

Kẻ phản bội một ngày không trừ, bọn họ có chút không an tâm.

Trong khi đó, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đang tìm điểm đột phá. "Năng lực của Tứ Ngự là tồn tại để bảo vệ Ngu Vương, bản thân bọn họ là được tạo ra, không có thực thể.

Trừ phi Ngu Vương bị phong ấn, nếu không bọn họ đều sẽ không biến mất." Thủ Mộ Nhân giải thích. "Đã không phá được tường, vậy thì đột phá từ bên trên." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn Nhân Vương Ấn phía trên, lấy lệnh bài ra, thúc giục lực long mạch. "Ong ong..." Nhân Vương Ấn cảm nhận được khí tức của năm con long mạch, có chút rung động, hạ xuống một chút. "Cửu Môn có hương không?" Chu Thánh hỏi một câu. "Tôi có mang theo." Tề Bát Gia lấy từ trong ba lô ra ba nén hương khá dài, đưa cho Chu Thánh.

Chu Thánh dùng lửa Thủ Lăng lọc qua một lượt, châm lửa bắt đầu tế tự. "Văn Vương có nghe, mượn khí dùng một chút.

Khói hương đã xong, thay ngự Nhân Vương." Chu Thánh lẩm bẩm niệm chú ngữ, nói cho Văn Vương trong Thủ Lăng Cổ Lâu nghe.

Đợi đến khi khói hương bay lên, một luồng vĩ lực gia trì lên người Chu Thánh.

Chu Thánh tuy không có biến hóa quá lớn, nhưng phàm là người nhìn thấy Chu Thánh đều nhịn không được muốn quỳ xuống dập đầu

lạy anh một cái.

Anh giống như một tôn Nhân Vương, giơ tay nhấc chân đều mang theo một luồng khí tràng cường đại khó tả.

Chu Thánh mở mắt, ngẩng đầu nhìn Nhân Vương Ấn giữa không trung. "Còn không xuống đây!" Chu Thánh khẽ quát.

Nhân Vương Ấn trực tiếp từ không trung rơi xuống, rơi vào tay Chu Thánh.

Chu Văn Vương tuy không phải Nhân Vương, nhưng rất được lòng dân, có danh xưng Hiền Quân.

Trên người ngài có đế vương khí, không kém gì Nhân Vương.

Chu Thánh tế tự là mượn khí đó của ngài.

Anh có long mạch hộ thể, lại có đế vương khí của Văn Vương, lúc này mới dẫn được Nhân Vương Ấn xuống, thao túng trong tay.

Trên không trung còn có một cỗ quan quách hoành không.

Chu Thánh cưỡi Diêm Vong phóng lên tận trời, Thủ Mộ Nhân theo sát phía sau.

Hai người từ trên cao nhảy lên quan quách, một cước đạp quan quách xuống. "Rầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, quan tài nện mạnh xuống đất.

Nắp quan tài mở ra, Ngu Vương từ trong bước ra.

Phất trần trên người ông ta đã bị rút ra quá nửa, nhưng vẫn còn không ít cắm trong máu thịt.

Ngu Vương bị đánh văng ra, nhìn Thủ Mộ Nhân, lại nhìn Thủ Lăng Nhân. "Thủ Lăng Nhân?

Thiên Cung của Trẫm có quan hệ gì với ngươi?" Ngu Vương

không nhịn được lớn tiếng nói. "Có chứ, ta giúp Thủ Mộ Nhân trấn áp ông, sau này hắn cũng có thể giúp ta trấn áp Thiên Tôn." Chu Thánh thản nhiên nói.

Anh và Thủ Mộ Nhân thuộc về quan hệ hợp tác.

Mình giúp hắn thủ mộ, hắn giúp mình thủ lăng.

Ngu Vương trừng mắt nhìn Chu Thánh, nhìn chằm chằm Nhân Vương Ấn trong tay anh. "Trả lại cho ta!" Nhân Vương Ấn là thứ trấn áp ông ta, đồng thời cũng là thứ ông ta có thể thao túng. "Cậu tế luyện Nhân Vương Ấn trước đi, tôi đi đánh tan sương tiên của hắn." Thủ Mộ Nhân nói xong bước một bước dài, cưỡi Kỳ Lân chém về phía Ngu Vương.

Ngu Vương vung tay, sương tiên trong nháy mắt hóa thành một thanh đại đao chém về phía Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân một đao chém mở sương tiên, tốc độ không giảm, tiếp tục lao về phía Ngu Vương.

Ngu Vương vươn tay chộp lấy nắp quan tài, khi Thủ Mộ Nhân lao lên liền dùng nắp quan tài đánh bay hắn ra ngoài.

Thủ Mộ Nhân lăn mấy vòng trên đất mới đứng dậy được, nhìn thẳng vào Ngu Vương.

Ngu Vương liền lấy bội kiếm của mình từ trong quan quách ra.

Bội kiếm của ông ta đầy rỉ sét nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự sắc bén.

Ngu Vương dùng sương tiên lau đi rỉ sét trên bội kiếm, thanh kiếm lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ. "Tam giới sẽ lập, không ai có thể ngăn cản!" Ngu Vương chỉ kiếm vào Thủ Mộ Nhân, lại chỉ về phía Thủ Lăng Nhân. "Kiếm của hắn được chế tạo từ Vẫn Kim." Thủ Mộ Nhân nhắc nhở một câu. "Vẫn Kim?" Chu Thánh còn chưa kịp phản

ứng, Ngu Vương đã chém ra một kiếm.

Kiếm khí huyễn hóa thành hai con rồng vàng, một con lao về phía Thủ Mộ Nhân, một con lao về phía Chu Thánh. "Đậu má, ảo vậy sao!" Chu Thánh rốt cuộc cũng hiểu ý của Thủ Mộ Nhân.

Vẫn Kim có thể huyễn hóa ra đồ vật chân thực, tùy ý chém ra kiếm khí cũng có thể biến thành thứ có lực sát thương.

Chu Thánh cưỡi Diêm Vong chạy nhanh, nhưng rồng vàng do kiếm khí hóa thành phảng phất như có mắt, cứ bám riết sau lưng Chu Thánh.

Bất đắc dĩ, Chu Thánh thúc giục long mạch vờn quanh người đối kháng với nó. "Gào!" Linh hồn long mạch gầm lên một tiếng, há to miệng nuốt chửng con rồng do kiếm khí hóa thành, sau đó quay về trên người Chu Thánh.

Còn bên phía Thủ Mộ Nhân, khi rồng vàng lao tới, hắn lộn một vòng nhảy lên lưng rồng.

Sau đó hai tay nắm cán đao, cắm phập vào đầu rồng vàng, đóng đinh nó xuống đất.

Rồng vàng tiêu tán, hóa thành một luồng kim quang trôi đi.

Người Cửu Môn vốn định đi giúp, nhưng nhìn thấy hai bên đối chiến thì không dám động đậy.

Đây mới là thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp họa! "Chúng ta hay là trốn đi?" Lý Tam Gia cũng hơi sợ rồi, đó thật sự không phải chuyện bọn họ có thể xen vào. "Tôi thấy được đấy, nếu không lại ngáng chân." Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu.

Cô vẫn rất biết tự lượng sức mình, đã không giúp được gì thì trốn đi, đỡ làm Thủ Lăng Nhân phân tâm, đến lúc ra ngoài lại khó nhìn mặt nhau.

Trương Nhật Sơn gật đầu, dẫn người Cửu Môn trốn vào trong đống xác chết.

Thủ Mộ Nhân lao vụt đến trước mặt Ngu Vương, cận chiến với ông ta.

Còn Chu Thánh thì toàn tâm toàn ý khống chế Nhân Vương Ấn, chuẩn bị dùng nó trấn áp Ngu Vương.

Anh hai tay nâng Nhân Vương Ấn, giống như đang nâng cả giang sơn xã tắc, rất nặng nề.

Nếu không có lòng yêu nước hộ quốc, căn bản không cầm nổi chiếc ấn này.

Chu Thánh mượn đế vương khí của Chu Văn Vương, tuy nói cầm được Nhân Vương Ấn nhưng rất khó thao túng, còn cần chút thời gian thích ứng mới được. "Meo, hay là tôi biến thành người, đi giúp Thủ Mộ Nhân nhé." Lưu Ly nhảy xuống bên cạnh Chu Thánh hỏi. "Chú ý bảo vệ bản thân." Chu Thánh dặn dò.

Anh hiện tại không thể phân tâm đối phó Ngu Vương, mà Thủ Mộ Nhân một mình căn bản không phải đối thủ của ông ta. "Yên tâm đi, em sẽ cẩn thận." Lưu Ly chạy về phía Ngu Vương, khi sắp đến gần liền tung người nhảy lên không trung, sau đó hiện hóa thành hình người.

Cô tay trái cầm ô, tay phải thao túng Âm Dương Châu tìm cơ hội.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn Lưu Ly biến thành người, đôi mắt mở to.

Lần này trong lòng triệt để không còn nghi ngờ gì nữa, Thủ Lăng Nhân chính là Chu Thánh.

Người cô tâm tâm niệm niệm tìm kiếm chính là Chu Thánh.

Chương 296

Người vẫn luôn ở bên cạnh cô chính là Chu Thánh.

Hoắc Ngọc Tiệp bỗng nhớ lại, lúc đó khi nghỉ hè, phụ đạo viên từng hỏi mọi người nghỉ hè định đi làm gì.

Lúc đó Hoắc Ngọc Tiệp còn chưa phản ứng kịp, cũng không nghe rõ.

Giờ nghĩ lại, người ta nói là thật.

Hơn nữa lần đi Tam Á kia, người ta căn bản không phải đi du lịch, là đi Mộ đáy biển.

Bao gồm cả khi cô đi mộ Yến Hoài Vương, bóng lưng quen thuộc cô nhìn thấy cũng là Chu Thánh.

Tất cả mọi chuyện trong khoảnh khắc này liên kết lại, Hoắc Ngọc Tiệp kinh khủng phát hiện, Thủ Lăng Nhân vẫn luôn ở ngay bên cạnh mình mà mình lại không hề hay biết.

Lúc ở trong mộ Yến Hoài Vương dọa cô phát khóc cũng là anh.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn chằm chằm vào bóng lưng Chu Thánh, lần này không cần anh thừa nhận, cô cũng đoán ra được.

Mà Chu Thánh lúc này đang một lòng thao túng Nhân Vương Ấn, căn bản không chú ý Hoắc Ngọc Tiệp đã phát hiện ra mình.

Hoặc có thể nói, cho dù bị cô biết cũng chẳng sao, chỉ cần không tiết lộ thân phận của anh ra ngoài là được.

Nhân Vương Ấn do Hạ Vũ đúc, dược liệu cũng giống như Cửu Châu Đỉnh, đều lấy thanh đồng làm chủ.

Nhưng bên trong Nhân Vương Ấn được tiêm vào thực sự quá

nhiều thứ.

Chu Thánh điều động một tia lực long mạch vào trong, Nhân Vương Ấn lóe lên một cái.

Ngu Vương đang giao chiến với Thủ Mộ Nhân nhìn thấy Nhân Vương Ấn lóe sáng, quả đoán từ bỏ chiến đấu, lao về phía Chu Thánh.

Ông ta không thể để Chu Thánh nắm giữ Nhân Vương Ấn, ông ta chính là bị thứ đồ chơi kia trấn áp mấy nghìn năm, không muốn lại bị trấn áp nữa. "Âm Dương, Trói!" Lưu Ly vung tay, hạt châu đen trắng trong nháy mắt hóa thành một đồ án âm dương, rơi xuống dưới chân Ngu Vương.

Ngu Vương lao về phía Chu Thánh lại bị nhốt sau âm dương, không ngừng xoay vòng, từ mặt đen chạy sang mặt trắng, lại từ mặt trắng chạy sang mặt đen.

Rõ ràng ông ta chạy theo đường thẳng nhưng lại không thể chạy thoát ra ngoài.

Thủ Mộ Nhân cũng xách đao lao vào trong vòng âm dương, tiếp tục quấn lấy Ngu Vương, không cho ông ta đi quấy rối Chu Thánh.

Chỉ cần Chu Thánh nắm giữ Nhân Vương Ấn là có thể trấn áp Ngu Vương.

Chu Thánh toàn tâm toàn ý chìm vào trong Nhân Vương Ấn, trong đầu hiện lên những hình ảnh quỷ dị.

Đó là một bức tranh, đại thủy ngập trời... "Chạy mau đi, lũ lụt tới rồi!" "Hu hu hu, mẹ ơi, mẹ ở đâu?

Hu hu hu..." "Tạo nghiệp mà, hoa màu vừa gieo trồng đều bị hủy hết rồi, năm nay chết đói mất thôi." Từ bốn phương tám hướng vang lên những tiếng kêu than đứt quãng, không ít người hoặc khóc hoặc quỳ, nhìn dòng nước lũ ngập trời. "Ngu Vương a, ngài không quản tử

dân của ngài sao?" Có người ngửa đầu hô lớn. "Lũ lụt đi qua, chính là tịnh hóa nhân gian!

Ta muốn sáng lập Thiên Cung, định Tam Giới, chế Luân Hồi, khai Âm Dương, cư ngụ trên trời." Giọng nói của Ngu Vương từ trong vương cung truyền ra.

Ông ta thấy chết mà không cứu lê dân, bởi vì ông ta đang dốc toàn lực để kiến tạo Thiên Cung.

Thậm chí, trận đại hồng thủy này cũng không thoát khỏi liên quan đến ông ta.

Ông ta vì xây dựng Thiên Cung mà đục rỗng lòng núi, dẫn đến nước lũ phá vỡ sông ngòi, nhấn chìm lục địa. "Ai tới cứu chúng tôi với!" Không ít lê dân rơi vào tuyệt vọng, cảm thấy không còn đường sống.

Ngay lúc quần chúng nhân dân tuyệt vọng, một thanh niên có vóc dáng cao lớn, tay cầm nông cụ đứng ra. "Các vị, theo ta khơi thông dòng chảy, đào kênh dẫn nước!" Thanh niên chấn tay hô to, nhưng người hưởng ứng rất ít.

Thanh niên Đại Vũ thấy không ai để ý đến mình, quả quyết nhảy vào trong dòng nước lũ, dùng Tức Nhưỡng tạm thời chặn đứng đầu nguồn con sông.

Nước sông dâng một tấc, Tức Nhưỡng cao một thước. "Đó chính là Hạ Vũ sao?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn giống như một người ngoài cuộc, toàn trình quan sát bằng góc nhìn của thượng đế.

Khi nước lũ bị chặn lại, Đại Vũ đứng trên Tức Nhưỡng, cao giọng nói: "Chư vị nghe ta nói, nước lũ chặn là không chặn được, chỉ có khơi thông cho nó chảy đi mới được!" "Chúng ta sẽ dẫn nước sông

chảy ra biển lớn." Lần này, lời nói của Đại Vũ khiến không ít người tin phục. "Được!" Không ít người hô vang, nguyện ý đi theo Hạ Vũ.

Thời gian tiếp theo, Đại Vũ dẫn theo mọi người đào kênh rạch, một đường dẫn dòng.

Dưới sự dẫn dắt của Đại Vũ, ngày càng có nhiều người tham gia vào.

Chu Thánh nhìn những con sông họ đào ra mà có chút kinh ngạc.

Hóa ra dòng chảy của sông Hoàng Hà chính là do Đại Vũ và mọi người đào ra.

Chu Thánh nhìn không biết bao nhiêu ngày tháng, trong thời gian đó, Đại Vũ ba lần đi qua cửa nhà đều không vào mà tiếp tục dẫn người đi đào kênh.

Khoảng chín năm sau, Tức Nhưỡng không ngăn được nữa, Đại Vũ mở một cái lỗ, sau đó lượng lớn nước chảy vào trong lòng sông.

Mà Tức Nhưỡng hóa thành một nắm đất, rơi vào tay Đại Vũ.

Lê dân nhìn nước lũ được trị thủy, reo hò nhảy nhót, hô vang tên Đại Vũ.

Mà cũng đúng lúc này, Ngu Vương mang theo vương triều của mình dời đến Tần Lĩnh Hoài Hà, nơi đó là đường phân giới Nam Bắc, ông ta muốn ở đó sáng lập Thiên Cung, quản khống toàn bộ An Lạc.

Vương triều không còn, Đại Vũ trị thủy có công, lại được lòng dân, rất nhanh đã ngồi lên ngôi vị Nhân Vương.

Sau khi ngồi lên ngôi Nhân Vương, ông dùng số thanh đồng đào được khi khơi thông dòng chảy đem đi dã luyện, đúc ra chín chiếc đỉnh lớn (Cửu Đỉnh) để tụ long mạch, để định thiên hạ.

Khiến cho toàn bộ An Lạc không còn tai nạn.

Ngay sau đó, ông lại dùng số nguyên liệu thanh đồng dư thừa chế tạo ra Nhân Vương Ấn, từ trong Cửu Đỉnh lấy ra một luồng khí long mạch nạp vào Nhân Vương Ấn, lại truyền vào đó lòng dân thiên hạ.

Sau đó, Đại Vũ dẫn người đến Thiên Cung.

Chu Thánh chú ý tới, có một cậu bé khoảng chín tuổi đi theo bên cạnh Đại Vũ, đó hình như là con của Đại Vũ.

Sau khi Đại Vũ tiến vào Thiên Cung, liền liệt kê tội trạng của Ngu Vương. "Ngu Vương, ngươi tạo Tam Giới, không màng lê dân thương sinh, không xứng làm vua!" "Nhân gian tự có trật tự ổn cố, cần gì thiên địa?" Đại Vũ chất vấn Ngu Vương xong, liền tế ra Nhân Vương Ấn. "Thiên địa, phải có chúa tể để định cương thường." Ngu Vương bá khí nói, ý đồ phản kháng.

Nhưng Nhân Vương Ấn tụ tập lòng dân của tất cả mọi người trong thiên hạ, tương đương với việc người trong toàn thiên hạ đang đè đầu ngươi xuống.

Ngu Vương bị áp chế đến mức không thở nổi.

Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền.

Đại Vũ đánh ông ta vào trong quan quách, vốn định giết ông ta, nhưng chịu ảnh hưởng của Vẫn kim, Ngu Vương đã là thân bất tử. "Đại Vũ!" Ngu Vương gầm lên một tiếng.

Đại Vũ lẩm bẩm: "Ta dùng sức mạnh của chúng sinh để phong ấn ngươi!" Nói xong, sức mạnh của chín con long mạch trong Nhân Vương Ấn bay ra, hóa thành những chiếc đinh vàng, lần lượt đóng vào đầu, cổ, tim, ngực, bụng và tứ chi của Ngu Vương.

Nhân Vương Ấn đè lên người Ngu Vương, vĩnh viễn phong ấn ông ta.

Cùng với việc nắp quan tài khép lại, Đại Vũ sau khi đánh giết

những kẻ phản kháng khác xong liền ném vào trong quan quách.

Những kẻ không phản kháng thì mặc kệ.

Làm xong xuôi, ông mới dẫn người rời đi, bất quá lúc đi ra, ông tụ tập sức mạnh thiên hạ, kiến tạo Thanh Đồng Môn.

Đồng thời lấy khối Tức Nhưỡng từng chặn nước lũ ra, cho con mình ăn. "Kỳ Lân, Thanh Đồng Môn giao cho con trấn thủ, không thể để Ngu Vương xuất thế, họa loạn nhân gian." Đại Vũ thấm thía nói. "Vâng." Thiếu niên Kỳ Lân gật đầu, nuốt xuống Tức Nhưỡng, ngồi xuống trước Thanh Đồng Môn.

Đại Vũ xoay người dẫn người bước lên đường Hoàng Tuyền rời đi.

Thiếu niên Kỳ Lân ngồi trên ngạch cửa, nhìn chằm chằm bóng lưng cha mình rời đi.

Cậu quay đầu nhìn Thanh Đồng Môn, sau đó ôm lấy thanh đao cha để lại, nhắm mắt trấn thủ.

Mà sau khi Đại Vũ rời đi, lại thiết lập ba đạo trạm kiểm soát.

Hắc xà, Du diên và Quỷ kiểm miêu đầu ưng.

Chương 297

Làm như vậy là để phòng ngừa có người xông vào.

Mà thi cốt hai bên đường Hoàng Tuyền, đa số đều là lưu lại sau trận chiến đó.

Đại Vũ sau khi dẫn người ra ngoài, bình định thiên hạ, phát triển dân sinh.

Câu chuyện đến đây cũng xem như kết thúc.

Chu Thánh đã xem hết toàn bộ quá trình.

Huyễn ảnh xuất hiện trong đầu hắn đều là ý thức được bảo lưu trong Nhân Vương Ấn. "Cho nên, Thủ Mộ Nhân (Người giữ mộ) thực ra là con trai của Đại Vũ." Chu Thánh xem như đã hiểu rõ thân phận của Thủ Mộ Nhân.

Sau khi xem xong ký ức, trong đầu hắn đột nhiên vang lên giọng nói của Đại Vũ. "Nếu thế gian gặp nạn, ngươi có nguyện dốc hết khả năng của mình, che chở thế gian?" Câu nói này mạc danh vang lên, là đang chất vấn Chu Thánh, cũng là đang hỏi Chu Thánh có quyết tâm bảo vệ thiên hạ hay không.

Thiên hạ mà Đại Vũ nói là An Lạc, chứ không phải toàn bộ thế giới. "Có." Chu Thánh một lời đáp ứng.

Bản thân là Thủ Lăng Nhân, việc hắn làm vốn dĩ là thủ hộ long mạch, thủ hộ An Lạc bình định.

Thêm một cái cũng chẳng sao. "Thiện!" Một giọng nói vui mừng vang lên, sau đó Chu Thánh cảm giác mình đã có thể triệt để chưởng khống Nhân Vương Ấn.

Sức mạnh long mạch được kích hoạt, còn có cả sức mạnh chúng

sinh.

Áp chế Ngu Vương chủ yếu là sức mạnh chúng sinh, rốt cuộc không có quần chúng nhân dân tán thành, ngươi là trời thì thế nào?

Mà chín con long mạch là để triệt để khóa chặt thân thể hắn.

Ngu Vương nhìn Nhân Vương Ấn phát ra quang huy, sắc mặt kịch biến.

Ông ta cắm kiếm Vẫn kim xuống đất, cưỡng ép phá vỡ Âm Dương Đồ trên mặt đất, Âm Dương Đồ hóa thành hạt châu bay về đầu ngón tay Lưu Ly, đã mất đi quang trạch, trong thời gian ngắn không thể thao túng.

Thủ Mộ Nhân vẫn chắn trước mặt Chu Thánh, nhưng giờ khắc này Ngu Vương không còn ẩn giấu thực lực, toàn diện bạo phát.

Tiên vụ bao phủ lấy ông ta, y phục trên người biến thành thần bào, trên mặt có thêm không ít văn lộ quỷ dị. "Người không thể đấu với Trời, nếu không ắt chết!" Ngu Vương từng bước từng bước đi về phía Chu Thánh, khí thế vô cùng cường đại.

Đây chính là hắn ở thời kỳ toàn thịnh!

Thực lực của Ngu Vương rất mạnh, hắn có thể sánh ngang với Thiên Tôn.

Nhưng hắn có một điểm yếu chí mạng, đó là năm xưa từng là một Nhân Vương, vì chúng sinh suy tôn mới làm vua.

Hắn vì chúng sinh mà thành vương, cũng sẽ vì chúng sinh mà vong.

Chu Thánh hiện tại mượn nhờ khí đế vương của Văn Vương, thao túng sức mạnh chúng sinh trong Nhân Vương Ấn để đối phó Ngu Vương.

Thủ Mộ Nhân nhảy lên thật cao, bổ một đao về phía Ngu Vương, y đang tạo điều kiện cho Chu Thánh.

Ngu Vương nâng kiếm Vẫn kim trong tay, dễ dàng đỡ được công kích của Thủ Mộ Nhân, tay trái vung lên, tiên vụ hóa thành một bàn tay khổng lồ, đánh bay Thủ Mộ Nhân ra ngoài.

Khi Thủ Mộ Nhân còn chưa rơi xuống đất, tiên vụ bốn phía đã ập tới, trói chặt lấy y, giam cầm chắc chắn giữa không trung.

Tay chân y bị tiên vụ quấn lấy, thân thể cũng bị khóa chặt, hoàn toàn không động đậy được. "Meo!" Lưu Ly lấy từ vòng cổ trên cổ ra một viên trân châu, búng ra ngoài.

Trân châu đánh vào tiên vụ đang trói tay phải Thủ Lăng Nhân, nhưng Thủ Lăng Nhân còn chưa kịp rút tay về, tiên vụ đã lần nữa ngưng tụ thành hình, trói chặt tay y.

Viên trân châu bay một vòng lại bay về trong tay Lưu Ly.

Vòng cổ trân châu bảo thạch đeo trên cổ Lưu Ly, mỗi một viên đều giá trị liên thành, được cha mẹ Lưu Ly dùng cương khí tế luyện qua.

Không còn Âm Dương Châu, Lưu Ly vẫn còn một trăm lẻ tám viên trân châu bảo thạch có thể dùng, chỉ là chúng không thể tùy ý biến hóa như Âm Dương Châu mà thôi.

Ngu Vương quay đầu nhìn về phía Lưu Ly, bàn tay vung lên, tiên vụ hóa thành từng con rắn dài đánh về phía cô.

Lưu Ly che ô, giống như lá rụng phiêu đãng giữa không trung.

Chu Thánh xách kiếm Thái A, với thế sét đánh không kịp bưng tai cận thân chém ra một kiếm. "Phập!" Chu Thánh chém một kiếm lên vai Ngu Vương, trực tiếp chém đứt cánh tay trái của hắn.

Rắn dài bằng tiên vụ lúc này mới tiêu tán, cùng với tiên vụ trói Thủ Mộ Nhân cũng theo đó tan biến.

Chu Thánh vốn định tiếp tục công kích, nhưng cánh tay trái rơi trên mặt đất đột nhiên bay lên, đấm một quyền vào ngực Chu Thánh, đánh bay Chu Thánh ra ngoài. "Hắn là thân bất tử." Thủ Mộ Nhân rơi xuống đất nhắc nhở một câu.

Cánh tay rơi trên đất bay lên, một lần nữa quay lại trên thân thể Ngu Vương.

Ngu Vương dung hợp Vẫn kim, bản thân ở vào trạng thái nửa thật nửa hư, hắn là tồn tại, nhưng hắn lại là hư vọng.

Giống hệt như Lôi Chấn Tử, chẳng qua Lôi Chấn Tử hư vọng lớn hơn chân thực, còn hắn là chân thực lớn hơn hư vọng.

Sau khi cánh tay Ngu Vương hồi phục, tay trái vung kiếm liên tục chém ra mười mấy kiếm, kiếm khí hóa thành trường long, công kích Thủ Mộ Nhân và Lưu Ly.

Còn hắn thì một mình nghênh chiến Chu Thánh.

Chu Thánh giơ cao Nhân Vương Ấn, quang huy phát ra từ Nhân Vương Ấn trực tiếp áp chế Ngu Vương, khiến tốc độ của Ngu Vương chậm lại, thân thể như rơi vào vũng bùn.

Nhân Vương Ấn có quan hệ khắc chế tuyệt đối với hắn.

Dưới ánh hào quang chiếu rọi, Chu Thánh cảm giác thực lực bản thân được tăng lên rất nhiều, hắn không dùng kiếm mà dùng roi Thái Cực trói Ngu Vương lại. "Quan quách!" Chu Thánh hô một tiếng.

Thủ Mộ Nhân cưỡi Kỳ Lân bay lên không trung, đạp một cước cho quan quách rơi xuống. "Không được, nhất định phải trọng thương Ngu Vương trước mới có thể khiến hắn vĩnh viễn trầm ngủ." Thủ Mộ Nhân vội vàng nói. "Làm sao trọng thương?" "Đầu, cổ, ngực, tim,

bụng cùng với tứ chi, đều nhất định phải công kích một lần." Thủ Mộ Nhân giải thích.

Chín vị trí này là mệnh mạch của Ngu Vương.

Chu Thánh nghe vậy, nghĩ đến việc mình vừa chém đứt tay trái hắn một lần, chỉ cần công kích thêm tám lần là được.

Hắn và Thủ Mộ Nhân đồng thời ra tay, kiếm Thái A của hắn đâm xuyên mi tâm Ngu Vương, trường đao của Thủ Mộ Nhân chém xuống đầu Ngu Vương.

Thân thể Ngu Vương ngã xuống, nhưng vết thương lại rất nhanh phục nguyên.

Ngay khi Chu Thánh và Thủ Lăng Nhân muốn tiếp tục ra tay, Ngu Vương đột nhiên bị tiên vụ bao bọc.

Tất cả tiên vụ chung quanh, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bị hắn hút vào trong cơ thể.

Không còn tiên vụ bao phủ, nơi này trở nên rỉ sét loang lổ.

Trên mặt đất toàn là thi cốt đen ngòm bốc mùi, hơn nữa kiến trúc nơi này cũng rách nát không chịu nổi, trải qua sương gió.

Nơi này vô cùng tăm tối, chỉ có vài đốm quỷ hỏa còn đang lập lòe.

Thiên binh thiên tướng, bảy mươi hai đại tiên, ba trăm sáu mươi vị chính thần đều không tồn tại.

Chỉ có thi cốt đầy đất và sự thê lương.

Thiên Cung khôi phục nguyên dạng khiến mọi người có chút không thích ứng.

Ngu Vương trực tiếp đi tới ghế rồng trong chủ mộ thất, bàn tay vỗ một cái, hàng ngàn sợi chỉ trắng bay ra, chui vào trong thi thể đệ tử Tá Lĩnh.

Thi thể phảng phất như sống lại, loạng choạng đứng dậy.

Mà người của Cửu Môn cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị Ngu Vương thao túng.

Phàm là người hít phải tiên vụ đều sẽ là con rối của Ngu Vương. "Tam Thanh Thái Thượng Lão Quân luyện hóa tiên vụ trong cơ thể các ngươi, ngược lại làm ta có chút ngoài ý muốn." "Ta vốn tưởng rằng ông ta tới Thiên Cung sẽ bị ta khống chế, lại không ngờ đạo tâm của ông ta kiên định như vậy, lý giải đối với vạn vật cũng cao hơn ta." "Tam Thanh Ngũ Đế hầu như đều bị ông ta sách phản rồi." Ngu Vương thản nhiên nói.

Tam Thanh Ngũ Đế chưa bao giờ chịu sự khống chế của Ngu Vương, cho dù Ngu Vương sai khiến bọn họ công kích, bọn họ cũng chỉ đối phó kẻ ngoại lai, sẽ không động thủ với người An Lạc.

Lão Tử đến đã hoàn thiện hệ thống Thiên Cung, nhưng đồng thời ông cũng giải quyết Tam Thanh Ngũ Đế, để bọn họ không bị khống chế. "Cũng may, lần này người tới rất đông, thi thể cũng đủ nhiều." Ngu Vương nói xong, đầu ngón tay khẽ gảy một cái, trong nháy mắt hàng ngàn Tá Lĩnh Lực Sĩ lao về phía đám người Chu Thánh.

Người của Cửu Môn cũng không chịu khống chế mà lao tới chém giết.

Chương 298

Chu Thánh chém về phía tiên vụ, kết quả phát hiện tiên vụ giống như nước, căn bản chém không đứt. "Lưu Ly, Diễm Vương, Thủ Mộ Nhân, mọi người giúp tôi chặn người phía sau lại, tôi đi đối phó Ngu Vương." Chu Thánh nói xong, cầm kiếm lao về phía Ngu Vương.

Ngu Vương ngồi tại chỗ bất động, tiên vụ dật tán từ trên người hắn huyễn hóa thành từng tôn thị vệ hình người bảo vệ hắn.

Cho dù thị vệ hình người bị đánh tan cũng sẽ bị hắn hấp thu, sau đó lại tiếp tục tạo ra.

Nếu không phải Ngu Vương bị Nhân Vương Ấn áp chế, thủ đoạn của hắn sẽ còn nhiều hơn nữa.

Chu Thánh tế ra Hỏa Châu, dùng cương khí trong cơ thể thúc giục.

Liệt hỏa trong nháy mắt bùng cháy, thiêu đốt làm tan chảy đám thị vệ hình người do tiên vụ huyễn hóa.

Chu Thánh đạp lên liệt hỏa, tới gần Ngu Vương. "Ngươi không giết được ta đâu, cho dù ngươi phong ấn ta, qua vài ngàn năm ta vẫn có thể phục tô, đến lúc đó ngươi còn có thể trấn áp ta sao?" Ngu Vương thản nhiên mở miệng nói, hắn đang làm loạn đạo tâm của Chu Thánh.

Một khi Chu Thánh từ bỏ đối phó hắn, Nhân Vương Ấn mất hiệu lực, hắn sẽ có biện pháp thoát ly. "Vài ngàn năm sau, ngươi ắt phải chết!" Chu Thánh nói.

Vài ngàn năm sau là dạng gì, Chu Thánh không biết, nhưng vài ngàn năm sau khoa học kỹ thuật phát triển, Ngu Vương sớm đã bị đào lên đem đi triển lãm rồi.

Cho dù là có thực lực cũng sẽ bị hạn chế. "Thế giới này nên có Trời tới chế định trật tự!" Ngu Vương thấp giọng nói một câu. "Thế giới không có trật tự chính là một mảnh hoang vu." "Không, thế giới có pháp luật, cũng không cần trật tự của ngươi!" Chu Thánh đang nói chuyện, kiếm Thái A không ngừng đâm vào phòng ngự của Ngu Vương, mũi kiếm để ngay trên ngực Ngu Vương.

Ngu Vương ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, tiên vụ tản đi, Chu Thánh nhìn rõ dung mạo của hắn.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, sắc mặt tái nhợt.

Quan trọng là...

đây mẹ nó là khuôn mặt trái xoan của phụ nữ?!! "Đừng bảo với tôi Ngu Vương là nữ đấy nhé." Chu Thánh quay đầu nhìn về phía Thủ Mộ Nhân.

Chỉ thấy Ngu Vương dung mạo tinh mỹ tuyệt luân, mái tóc dài phiêu dật, băng cơ ngọc cốt.

Tinh tế giống hệt như Lưu Ly, chỉ có điều khác biệt là Lưu Ly thiên về dáng vẻ thiếu nữ nhỏ nhắn, kiểu đại tiểu thư có chút tính khí nhưng được người ta thích.

Còn Ngu Vương thì lại càng thiên về kiểu ngự tỷ, lạnh lùng cao ngạo, không coi ai ra gì. "Bản đế đã không có sự phân biệt giới tính, sớm đã siêu thoát ra ngoài, khác biệt với đám phàm nhân các ngươi." Ngu Vương thản nhiên nói.

Giọng nói của hắn thiên về trung tính một chút, không phân biệt được nam nữ.

Chu Thánh nhìn đôi gò bồng đảo bằng phẳng, tin rồi.

Cho dù là A, đều sẽ hơi nhô lên một chút.

Tay phải Ngu Vương cầm kiếm cắm trên mặt đất, tay trái thao túng những Tá Lĩnh Lực Sĩ đã chết công kích.

Mũi kiếm Thái A của Chu Thánh để ngay trên ngực Ngu Vương lại rất khó đâm vào, cứ như có tấm thép chắn ngang vậy.

Ánh mắt Ngu Vương bình tĩnh nhìn Chu Thánh, khuôn mặt tinh tế của hắn hiện rõ trong mắt Chu Thánh. "Ta trong mắt ngươi là như thế này sao?" Ngu Vương thản nhiên nói xong, thân thể phát sinh biến hóa to lớn.

Thân hình hắn dần trở nên yêu kiều, ngọn đồi nhỏ vốn bằng phẳng đột nhiên phồng lên, giống như quả bóng lớn, hơn nữa còn bán khỏa thân.

Tóc dài càng thêm quỷ dị, khuôn mặt hơi được tô điểm một chút, giữa mi tâm có một nốt chu sa, đôi môi đỏ đến dụ nhân.

Ngu Vương buông bàn tay đang cầm kiếm ra, móng tay thật dài nhẹ nhàng cọ qua tay Chu Thánh. "Nếu ngươi thần phục ta, ta cũng không ngại thỏa mãn ngươi." Ngu Vương thản nhiên nói.

Đôi mắt Chu Thánh lạnh lẽo, đột nhiên phát lực, kiếm Thái A trực tiếp cắm vào giữa hai ngọn núi đôi. "Ngươi không xứng!" Chu Thánh chém thêm một đao vào Ngu Vương.

Ngu Vương tuy rằng biến hóa rất xinh đẹp, nhưng Chu Thánh hiểu rõ, hắn chỉ là một con tống tử.

Không phong ấn hắn lại, đám người bọn họ đều rất khó ra ngoài. "Bốp!" Ngu Vương vỗ một chưởng đánh bay Chu Thánh, lấy tay ôm ngực.

Ngực hắn rất nhanh phục nguyên, tịnh không có vết máu nhỏ xuống, nhưng tiên vụ của hắn lại mỏng đi rất nhiều. "Định Thi Châm, trấn!" Chu Thánh dùng điểm tích phân đổi ra bốn cây Định Thi Châm,

lần lượt đóng vào đầu, cổ, cánh tay và ngực Ngu Vương.

Trước đó Chu Thánh và Thủ Lăng Nhân đã đâm qua bốn vị trí này, cho nên đánh ra Định Thi Châm trực tiếp định trụ, Ngu Vương trốn cũng không trốn được.

Mười điểm tích phân một cây Định Thi Châm, không phải chuyện đùa.

Theo Định Thi Châm đánh vào thân thể, tiên vụ của Ngu Vương bị cản trở, có một bộ phận đều không dùng được, năng lực thao túng thi thể giảm đi rất nhiều.

Thủ Mộ Nhân tranh thủ chạy tới, liên hợp với Chu Thánh đối phó Ngu Vương. "Phân!" Chỉ nghe Ngu Vương hét lớn một tiếng, thân thể hắn trong nháy mắt nứt ra.

Tay chân, thân thể và đầu, mỗi thứ tách rời nhau.

Đầu hắn không dùng được, nhưng tay phải, thân thể và hai chân vẫn còn dùng được. "Định thân thể trước!" Chu Thánh và Thủ Lăng Nhân cùng nhau lao vào, hai chân Ngu Vương đá mỗi người một cái văng ra. "Bát Môn Kim Tỏa Trận, khóa!" Trương Tân Sơn dẫn theo bảy môn khác tới trợ trận, tế ra những sợi xích đồng vàng, khóa chặt hai chân và tay phải Ngu Vương. "Cửu Môn chúng tôi không phải ăn chay." Bọn họ thoát khỏi khống chế, hiện tại hào không bảo lưu mà ra tay. "Lưu Ly Châu, định!" Lưu Ly ở trên không trung tháo vòng cổ bảo châu trên cổ ném ra, trực tiếp trói chặt tay phải Ngu Vương, ghim tay phải Ngu Vương lại.

Chỉ còn lại cái thân thể, ngực còn bị đóng một cây Định Thi Châm, vốn dĩ đã khó mà cử động.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đồng thời ra tay, Thủ Mộ Nhân đâm một đao vào tim Ngu Vương, Chu Thánh thì đâm một đao vào bụng

dưới Ngu Vương.

Thân thể Ngu Vương triệt để không thể động đậy, khi Chu Thánh rút kiếm ra, cố ý đánh vào một cây Định Thi Châm ghim chặt lại. "Tứ Ngự, hộ thể!" Ngu Vương gào lớn một tiếng.

Tứ Ngự củng vệ hắn từ trong đống thi thể bò ra.

Không còn tiên vụ, bọn họ cũng chỉ là huyết thi. "Cát bụi về với cát bụi, người chết an nghỉ, người dương gian về thế giới của họ!" Một giọng nói già nua mà tịch mịch truyền đến, bốn con huyết thi vừa đứng dậy nhao nhao đi đến trước quan quách của chính mình, mở nắp quan tài, nằm vào trong, còn chu đáo đóng nắp lại. "Thái Thượng Lão Quân, bản đế phong ngươi làm Tam Thanh, ngươi đối đãi với ân nhân như vậy sao?" Ngu Vương giận dữ.

Năm xưa Lão Tử cưỡi trâu xanh mà đến, vốn là truy tiên vấn đạo.

Ngu Vương khi đó tuy bị phong ấn nhưng có thể giao lưu ý thức với Lão Tử.

Hai người lý giải đối với Đạo đều rất sâu sắc, cùng nhau đàm luận, cùng nhau luận đạo.

Vì thế, Ngu Vương chu đáo chuẩn bị quan quách cho Lão Tử, để Lão Tử nghỉ ngơi tại đây.

Sinh mệnh Lão Tử vốn không còn nhiều, liền nghỉ lại nơi này.

Đợi sau khi ông nhập miên, Ngu Vương tư tự phong ông làm một trong Tam Thanh, Thái Thượng Lão Quân.

Lão Tử năm đó tuy nói không có tu vi, nhưng lý giải đối với Đạo rất sâu sắc, đã nhập thiên cảnh, thiên hạ nơi nào cũng có thể đi.

Ông tới Thiên Cung cũng là thuận theo tự nhiên mà đến.

Lúc đó Thủ Mộ Nhân đã đi ra ngoài dạo chơi nên không gặp được.

Thủ Mộ Nhân hễ mất trí nhớ là sẽ chạy ra ngoài. "Đạo hữu, ngươi và ta chỉ ngồi luận đạo ba ngày mà thôi, ngươi lại giam cầm tư duy ta ba ngàn năm." "Yên tâm đi đạo hữu, nhập thổ vi an là tốt nhất." "Nhân gian này không còn là nhân gian của chúng ta nữa." Giọng nói không cốc của Lão Tử lại lần nữa truyền đến.

Ngay sau đó, một cái Kim Cương Trác bay tới, đánh gãy một chân của Ngu Vương. "Thủ Lăng tiểu hữu, Kim Cương Trác này tặng cậu." Nói xong, giọng Lão Tử biến mất.

Chu Thánh vội vàng lấy ra Định Thi Châm, định trụ chân trái Ngu Vương, tháo Kim Cương Trác xuống đeo vào tay. "Nhân Vương phải vì lê dân thiên hạ mà suy nghĩ, chứ không phải vứt bỏ lê dân.

Chương 299

Vọng tạo Thiên Cung, định Cửu U, khống chế nhân gian, không xứng làm Nhân Vương." "Ngu Vương, từ hôm nay trở đi, ngươi không xứng làm Vương!" "Ngươi đưa bọn ta vào Thiên Cung, củng vệ sự tồn tại của ngươi, bọn ta hôm nay sẽ phong ấn ngươi!" "Trường sinh đã làm mê muội tâm trí ngươi, lên đường cùng bọn ta đi!" Giọng nói của Ngũ Đế vang lên, từng vòng sáng đánh tới, đánh gãy tay phải Ngu Vương, đồng thời tàn niệm của Ngũ Đế lần lượt chui vào năm cây Định Thi Châm ở mi tâm, cổ, tim, ngực và bụng dưới, triệt để giam cầm Ngu Vương.

Chu Thánh lấy ra Định Thi Châm, định trụ tay phải Ngu Vương. "Tam Thanh bọn ta siêu nhiên bên ngoài, há lại chịu sự sai khiến của ngươi?

Hôm nay trấn áp ngươi!" Hai giọng nói khác cũng ra tay, đánh gãy chân phải Ngu Vương, ý thức đi vào trong Định Thi Châm.

Chu Thánh lấy ra cây Định Thi Châm thứ mười, ghim chặt chân phải Ngu Vương.

Ngu Vương bị triệt để định trụ, tiên vụ hoàn toàn tiêu tán.

Tự gây nghiệp thì không thể sống.

Vốn dĩ Chu Thánh và Thủ Lăng Nhân muốn phong ấn Ngu Vương còn phải trải qua một phen khổ chiến mới có thể kết thúc, nhưng Tam Thanh Ngũ Đế ra tay đã hoàn thành bước cuối cùng.

Hơn nữa, bọn họ đem ý thức cuối cùng dung nhập vào Định Thi Châm, làm cho hiệu quả Định Thi Châm tăng cường rất nhiều, không chỉ có thể định trụ nhục thân Ngu Vương, còn có thể giam cầm tư tưởng và ý thức của hắn. "Ta không phục!" Trong thân thể tàn tạ của

Ngu Vương truyền ra một tiếng gầm giận dữ.

Trên người hắn còn hai cây Định Thi Châm không có ý thức, cho nên vẫn còn có thể nói chuyện.

Nhưng thế giới của hắn đã hoàn toàn tối đen, không còn năng lực phản kháng nữa. "Ngu Vương, ngươi vọng tạo Tam Giới, đây chính là kết cục của ngươi!" Chu Thánh bước lên nói. "Thắng làm vua thua làm giặc, ta sớm muộn gì cũng sẽ có ngày thức tỉnh!" Ngu Vương không phục nói.

Thủ Mộ Nhân vác quan quách Vẫn kim tới, đem đầu và thân thể Ngu Vương từng cái một bỏ vào trong quan quách Vẫn kim. "Không thể đổi cái quan quách khác sao?

Quan quách Vẫn kim không phải sẽ tẩm bổ tiên vụ trong cơ thể Ngu Vương ư?" Lưu Ly có chút nghĩ không thông. "Quan quách khác không trấn được Ngu Vương, chỉ có quan quách Vẫn kim mới có thể triệt để phong ấn hắn." Thủ Mộ Nhân giải thích một câu.

Dùng quan quách khác thu nạp, một khi tiên vụ của Ngu Vương tiết lộ ra ngoài sẽ thao túng thi thể tới mở quan tài cho hắn.

Chỉ có Vẫn kim mới có thể triệt để phong trụ hắn.

Thành cũng Vẫn kim, bại cũng Vẫn kim.

Vẫn kim có thể khiến hắn bất tử, nhưng cũng có thể giam cầm hắn, triệt để phong bế hắn. "Thủ Mộ Nhân, ta có thể trường sinh bất tử, còn ngươi thì sao?

Đến lúc đó không ai trấn áp ta, ta vẫn có thể sáng lập Thiên Cung như thường.

Ta đợi năm ngàn năm, ta không ngại đợi thêm ngàn năm nữa!" Ngu Vương cho dù bị trấn áp vẫn đang kêu gào.

Hắn không sợ thất bại, cũng không sợ lần nữa bị trấn áp.

Bởi vì hắn còn có cơ hội quay lại, hắn là bất tử.

Chỉ cần không chết, chung quy có thể xuất đầu lộ diện. "Xin lỗi, lần này ngươi không tỉnh lại được nữa đâu!" Chu Thánh lấy một luồng sức mạnh long mạch, truyền vào hai cây Định Thi Châm cuối cùng, triệt để phong bế ý thức Ngu Vương.

Ngu Vương triệt để yên tĩnh lại, da dẻ trên thân thể cũng nhanh chóng khô héo.

Hắn không chết, chỉ là bị phong ấn.

Chu Thánh hai tay nâng Nhân Vương Ấn, nhẹ nhàng đặt lên người Ngu Vương, dùng Nhân Vương Ấn áp chế hắn lần nữa. "Vù!" Trong chủ mộ thất, một lò luyện đan khổng lồ bùng cháy.

Dưới lò luyện đan còn có hai tiểu đồng tử đang quạt gió nhóm lửa.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân nhìn nhau, đều cảm thấy chấn kinh. "Luyện hóa ngàn năm, có thể tán tiên vụ, có thể nung chảy Vẫn kim!" Giọng nói Lão Tử không biết vang lên từ đâu.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân trong nháy mắt đã hiểu.

Thủ Mộ Nhân đậy nắp quan tài, dùng máu của mình điền vào khe hở một vòng, tránh để tiên vụ tản mát ra ngoài.

Làm xong, y và Chu Thánh mỗi người khiêng một đầu, nhảy lên phía trên lò luyện đan, ném quan quách vào.

Dưới sự thiêu đốt của liệt hỏa, Vẫn kim trở nên đỏ rực.

Mà hai đồng tử thêm củi nhóm lửa, vào lúc ngọn lửa thịnh vượng nhất liền đi vào trong đống củi lửa.

Hai đứa nhỏ vốn dĩ không tồn tại, chỉ là do Lão Tử ức tưởng ra.

Hôm nay ngọn lửa đã cháy lên, bọn họ cũng hoàn thành sứ mệnh của mình.

Chu Thánh và Thủ Lăng Nhân hành lễ với lò luyện đan.

Cho dù ngàn năm sau, ngọn lửa trong lò luyện đan không thể thiêu chết Ngu Vương triệt để, cũng có thể phế trừ chín thành chín tiên vụ của hắn.

Không còn tiên vụ, cho dù hắn phục sinh cũng chỉ là một con huyết thi mạnh hơn một chút mà thôi.

Sau khi mọi việc hoàn tất, Thủ Mộ Nhân đóng cửa chủ mộ thất, dẫn theo người của Cửu Môn thanh lý trung ương mộ thất một chút.

Bên trong Thiên Cung chính là một quần thể cổ mộ khổng lồ, nơi này có không ít mộ thất, chính là những lâu đài phòng ốc xây bằng gạch vàng ngói ngọc trong tiên vụ trước đó.

Mà mộ đạo chính là lang đạo nhìn thấy trước đó.

Còn tiên nữ thực chất là nữ tử hiến tế.

Thiên binh thiên tướng là nô lệ.

Những cái gì mà đại tiên, chính thần vân vân, đó đều là quan viên triều đại Ngu Vương năm xưa.

Còn Tam Thanh Ngũ Đế, mộ thất của bọn họ ở tận trung tâm, Thủ Mộ Nhân cẩn thận từng li từng tí xử lý tốt.

Chu Thánh không giúp đỡ, hắn hơi mệt rồi.

Hắn đi tới trước Thanh Đồng Môn, dựa lưng vào cánh cửa thanh đồng ngồi xuống, không đi ra ngoài.

Bên ngoài còn có một bộ phận Tá Lĩnh Lực Sĩ, sau khi đi ra khó tránh khỏi lại là một phen tranh đấu.

Hắn ngồi trước Thanh Đồng Môn, nhìn quần thể mộ thất Thiên Cung vô cùng to lớn.

Chuyến đi này giúp hắn kiến thức được không ít thứ. "Mệt chết tôi rồi." Lưu Ly dựa vào đùi hắn nằm xuống.

Lần này cô tốn không ít sức, cương khí trong cơ thể đều tiêu hao gần hết.

Chu Thánh nhẹ nhàng vuốt ve đầu Lưu Ly, nghĩ đến thọ mệnh của Lưu Ly chỉ còn mười năm. "Lưu Ly, nếu trường sinh bày ra trước mắt em, em có chọn không?" Chu Thánh không kìm được hỏi một câu.

Lưu Ly mở mắt, nhìn chằm chằm Chu Thánh, cười cong cả mắt, nói: "Anh cảm thấy thế nào?

Tôi thà mười năm ở bên cạnh anh, cũng không nguyện ý ngàn năm độc thủ trong ngôi cổ mộ lạnh lẽo." "Ừ." Chu Thánh gật đầu.

Cái Kim Cương Trác của hắn rung động một cái, truyền ra một giọng nói. "Suýt chút nữa quên mất một chuyện, thân thể vị cô nương này xảy ra vấn đề rồi, ta dùng tiên vụ luyện một viên tiên đan, có thể giúp cô ấy áp chế dục hỏa trong cơ thể." Giọng Lão Tử vang lên, một viên tiên đan tiên vụ màu trắng bay ra.

Chu Thánh nhận lấy đan dược, đưa cho Lưu Ly. "Cho em này." Lưu Ly đưa tay nhận lấy, bóp nhẹ một cái, tiên đan vỡ nát, hóa thành tiên vụ phiêu tán. "A, đan dược này giòn quá, vừa bóp đã vỡ, khẳng định là đồ giả rồi." Lưu Ly ngẩng đầu nói.

Chu Thánh nhìn tiên đan phiêu tán, lại nhìn biểu tình của Lưu Ly, cười xoa xoa đầu cô.

Hắn làm sao không biết mục đích Lưu Ly bóp nát tiên đan là gì?

Nếu dục hỏa trong cơ thể cô bị áp chế, sẽ không có lý do cứ ở bên cạnh hắn mãi.

Lưu Ly là đại tiểu thư cao ngạo, làm việc luôn cần có lý do. "Thực ra em có thể giữ lại mà, lỡ như hôm nào đó anh không có ở đây..." "Là tự nó yếu ớt, lại không thể trách tôi." Lưu Ly cắt ngang lời Chu Thánh, sau đó thì thầm: "Hơn nữa, anh cả ngày ở cùng tôi, anh không ở đây, tôi cũng không ở đây." Chu Thánh: Là em ở cùng anh.

Hai người đang trò chuyện, Hoắc Ngọc Tiệp chậm rãi đi tới, đứng trước mặt Chu Thánh. "Nói chuyện chút đi?" Hoắc Ngọc Tiệp cắn răng nói một câu.

Chương 300

"Được." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hoắc Ngọc Tiệp đặt ba lô xuống, ngồi trên ba lô, ngưng thị mặt nạ của Chu Thánh, mở miệng nói: "Tôi muốn nói chuyện riêng với anh." Lưu Ly nghe vậy, đứng dậy định đi nhưng bị Chu Thánh kéo lại. "Lưu Ly không phải người ngoài, cô muốn nói gì thì cứ nói đi." Chu Thánh thản nhiên nói, nắm chặt tay Lưu Ly.

Lưu Ly liếc nhìn Hoắc Ngọc Tiệp một cái, liền tiếp tục ngồi bên cạnh Chu Thánh, dán vào rất gần. "Anh có thể tháo mặt nạ xuống không?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi.

Tuy rằng biết Chu Thánh là Thủ Lăng Nhân, nhưng không nhìn thấy mặt hắn, chung quy vẫn có một loại ảo giác không chân thực.

Cô rất khó liên hệ hai người lại với nhau.

Chu Thánh không tháo, mà nói: "Cứ như vậy đi, cô tốt tôi cũng tốt." Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy, trầm mặc một lát sau, nói: "Mộ Yến Hoài Vương là anh, mộ Lỗ Vương Cung là anh, Kim Tự Tháp là anh, Hải Để Mộ là anh." "Ừ." Chu Thánh gật đầu.

Dù sao cũng không có gì phải ẩn giấu, lúc Hoắc Ngọc Tiệp tới, Chu Thánh đã biết thân phận của mình sẽ bại lộ.

Bị cô biết cũng không sao cả.

Chẳng phải lúc trước khi cô đi trộm mộ, đã từng bị hắn hù dọa phát khóc một lần sao?

Lúc đó hắn là Thủ Lăng Nhân, không đánh giết trộm mộ tặc đã coi như là thủ hạ lưu tình rồi. "Tại sao phải ẩn giấu thân phận?" Hoắc Ngọc Tiệp nghĩ không thông.

Rõ ràng có thể nói ra, nhưng hắn lựa chọn ẩn giấu.

Chính mình khổ sở truy tìm Thủ Lăng Nhân lại ở ngay bên cạnh mình.

Chu Thánh nghe vậy, ngưng thị Hoắc Ngọc Tiệp, lửa Thủ Lăng trên người bùng cháy, lẩm bẩm: "Bởi vì, tôi là Thủ Lăng Nhân!" *** Một ngày sau.

Thủ Mộ Nhân dẫn theo người của Cửu Môn đi tới trước Thanh Đồng Môn.

Thiên Cung đã được tu thiện xong, tất cả cơ quan cũng đều khôi phục.

Thi thể Tá Lĩnh Lực Sĩ toàn bộ bị ném vào hố táng thi, thi thể của Thiên Tôn Hội thì châm một mồi lửa thiêu sạch.

Rốt cuộc ai cũng không biết bọn họ còn có thủ đoạn gì.

Thiên Cung khôi phục như lúc ban đầu, hết thảy trở lại như cũ. "Làm xong rồi?" Chu Thánh ngẩng đầu hỏi một câu. "Ừ." Thủ Mộ Nhân gật đầu.

Chu Thánh nghe vậy mới đứng dậy lên ngựa, hướng về phía Thanh Đồng Môn.

Cánh cửa thanh đồng trần phong chậm rãi mở ra.

Hơn một ngàn Tá Lĩnh Lực Sĩ chờ đợi ngoài cửa nhao nhao vây lại, nghênh đón môn chủ của bọn họ. "Ầm ầm ầm..." Thanh Đồng Môn hoàn toàn mở ra, Chu Thánh cưỡi ngựa đứng ở vị trí trung tâm nhất.

Hai bên trái phải lần lượt là Thủ Mộ Nhân và Lưu Ly, kế đó mới là Cửu Môn và phái Bàn Sơn đi đánh xì dầu.

Lục Cô thấy không có một người Tá Lĩnh nào, vội vàng tiến lên

hỏi thăm: "Môn chủ của chúng tôi đâu?" "Chết rồi." Chu Thánh lạnh nhạt mở miệng nói. "Chết rồi?" Lục Cô lập tức ngẩn người.

Bà ta nhìn người của Cửu Môn, lại nhìn Bàn Sơn đạo sĩ. "Tại sao chỉ có Tá Lĩnh ta là chết?

Tá Lĩnh Lực Sĩ ta có ba ngàn người bên trong, còn không hộ được môn chủ?" Lục Cô mang theo ngữ khí chất vấn, bức hỏi Chu Thánh. "Ta không rảnh trả lời vấn đề của bà." Chu Thánh lãnh đạm nói. "Môn chủ Tá Lĩnh bị Ngọc Đế giết chết, toàn bộ Tá Lĩnh Lực Sĩ thì bị kim giáp thiên binh do Ngọc Đế thao túng giết sạch." Trương Tân Sơn trả lời, ném cái nồi sang cho Thiên Tôn Hội và Ngọc Đế. "Vậy tại sao các người không sao?" Lục Cô chất vấn.

Bà ta có chút không nuốt trôi cục tức này. "Cửu Môn tôi kề vai chiến đấu cùng Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân, hơn nữa tứ môn trong Cửu Môn bị môn chủ các người hại chết rồi." Trương Tân Sơn nói tiếp.

Sở dĩ phải trả lời là vì Tá Lĩnh Lực Sĩ là nhất mạch cường đại nhất trong giới đạo mộ.

Cửu Môn không muốn chọc vào phái Tá Lĩnh.

Phái Tá Lĩnh đông người nhất, một khi người ta chơi cứng với anh, anh rất khó tử triền với người ta mãi được.

Lục Cô nhìn Chá Cô Tử, bà ta không tin Cửu Môn. "Trần Ngọc Dương đầu quân cho Thiên Tôn Hội, Thiên Tôn Hội và Ngọc Đế giao chiến, Trần Ngọc Dương kẹt ở giữa, bị Ngọc Đế tiêu diệt." Chá Cô Tử nhắm mắt giải thích. "Phái Bàn Sơn ta, bo bo giữ mình, đi theo Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân hành động." Lục Cô nhìn đám người nơi cửa lớn, nhắm mắt lại trấn tĩnh, xoay người bỏ đi.

Đi được vài bước, bước chân bà ta khựng lại, đầu cũng không

ngoảnh lại nói: "Việc này, ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, báo thù cho môn chủ Tá Lĩnh ta!" Nói xong, bà ta dẫn người bước lên đường Hoàng Tuyền rời đi.

Thiên Cung tịch diệt, ảo cảnh trên đường Hoàng Tuyền cũng tiêu tán.

Trừ khi là cố ý đi châm lửa bên đường.

Đợi bọn họ đi rồi, Chá Cô Tử lúc này mới dẫn sư đệ sư muội rời đi. "Phái Bàn Sơn ta tại đây lập thệ, nhưng phàm là cổ lăng do Thủ Lăng Nhân thủ hộ, phái Bàn Sơn ta tuyệt không trộm lấy!" Chá Cô Tử trịnh trọng nói, đương nhiên hắn cũng không dám trộm.

Ở trong Thiên Cung, hắn chính là đã kiến thức được sự cường đại của Thủ Lăng Nhân và Thủ Mộ Nhân.

Căn bản không phải đối thủ. "Ừ." Chu Thánh gật đầu.

Chá Cô Tử chắp tay khom lưng hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Đợi bọn họ đều đi hết, Trương Tân Sơn đột nhiên quỳ một gối xuống về phía Thủ Mộ Nhân. "Gia chủ Trương gia Trương Tân Sơn, bái kiến Lão Tổ!" Trương Tân Sơn dập đầu nói. "Về đi." Thủ Mộ Nhân phất phất tay. "Lão Tổ, Trương gia đời đời kiếp kiếp có thể thay người canh giữ Thanh Đồng Môn!" Trương Tân Sơn mở miệng nói.

Thủ Mộ Nhân nghe vậy, nhìn chằm chằm Trương Tân Sơn một cái, nói: "Các ngươi, giữ được Thiên Cung sao?" "Về đi, chuyện Thiên Cung đã định, không cần các ngươi trấn thủ." Thủ Mộ Nhân xua tay.

Y hoàn toàn không cần người khác tới trấn thủ Thanh Đồng Môn thay mình.

Cho dù là hậu đại của mình. "Trương gia ta, có thể thủ hộ ngàn trăm năm!" Trương Tân Sơn nói đúng sự thật.

Thủ Mộ Nhân thản nhiên liếc nhìn Trương Tân Sơn, lắc đầu không nói gì.

Trương gia trấn thủ không được Thanh Đồng Môn, càng không giữ được Thiên Cung.

Tuy nói nguy hiểm trong Thiên Cung đã giải quyết, nhưng Thiên Tôn Hội vẫn còn, không bảo đảm được còn có thể quay lại.

Thủ Mộ Nhân không yên lòng đem trọng trách thủ hộ Thiên Cung giao cho Trương gia.

Trương Tân Sơn thấy Lão Tổ đều không để ý tới mình, cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

Hắn tới gặp Lão Tổ, muốn tìm hiểu một số chuyện, hiện tại toàn bộ đã hiểu rõ, cũng không cần thiết tiếp tục hỏi. "Đi." Trương Tân Sơn hô một tiếng.

Biết Lão Tổ ở đây, sau này hắn còn có thể tùy thời qua đây.

Hiện tại, Cửu Môn bọn hắn nên đi rồi.

Hoắc Ngọc Tiệp lúc đi còn cố ý nhìn thoáng qua Chu Thánh, hỏi: "Anh sẽ trở về chứ?" Cô nói trở về là chỉ về trường học. "Trong thời gian ngắn sẽ không." Chu Thánh mở miệng nói.

Đợi sau khi ra khỏi Thiên Cung, hắn định đi hải ngoại tiên sơn một chuyến.

Đi thám thính địa bàn của Thiên Tôn Hội.

Con long mạch tiếp theo thức tỉnh là khi nào, ở chỗ nào, trước mắt hắn còn chưa rõ.

Còn không bằng nhân cơ hội này đi ra ngoài xem một chút.

Chương 301

"Được." Hoắc Ngọc Tiệp đã hiểu, xoay người đi theo Trương Tân Sơn rời đi.

Đợi Cửu Môn đi hết, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân mới mỗi người ngồi một bên ngoài Thanh Đồng Môn. "Đa tạ." Thủ Mộ Nhân nói cảm ơn một câu.

Nếu không phải Chu Thánh tới, y thật sự trấn áp không nổi Ngu Vương. "Không cần cảm ơn, tương hỗ nhu cầu." Chu Thánh thản nhiên nói.

Thủ Mộ Nhân cũng từng giúp hắn, hắn giúp lại y cũng rất hợp lý. "Lúc ngươi đi hải ngoại tiên sơn, ta sẽ tới giúp ngươi." Thủ Mộ Nhân nói.

Y đại khái đoán được Chu Thánh muốn xuất hải một chuyến. "Được." Chu Thánh cũng không từ chối, trực tiếp đáp ứng.

Hải ngoại tam tiên sơn: Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, ba ngọn núi này chỉ có trong ghi chép lịch sử, tịnh không có trên bản đồ.

Đợi xuất hàng xong còn phải tốn thời gian từ từ tìm kiếm. "Anh quanh năm trấn thủ Thanh Đồng Môn, có cô đơn tịch mịch không?" Lưu Ly hiếu kỳ hỏi. "Ta cơ bản đều đang ngủ, ngủ tỉnh sẽ đi ra ngoài, ra ngoài quá lâu sẽ mất đi ký ức." Thủ Mộ Nhân mở miệng nói.

Phần lớn thời gian y đều dựa vào Thanh Đồng Môn ngủ.

Thỉnh thoảng sẽ tỉnh lại, đi ra ngoài dạo chơi.

Nhưng y đi ra ngoài dễ bị lạc đường, hễ lạc đường là không về được, còn sẽ mất đi ký ức. "Trăm năm trước, tôi từng gặp anh trong

cổ mộ." "Trăm năm trước, Thiên Tôn Hội phúc diệt Thủ Lăng Nhân, ta nghe được động tĩnh, đi ra ngoài xem thử." Trương Tân Sơn giải thích. "Vậy tại sao anh không giúp đỡ?" Lưu Ly hiếu kỳ hỏi.

Năm đó cô từng gặp Thủ Mộ Nhân, năm xưa Lâm có giao tập với Thủ Mộ Nhân, Lưu Ly cũng vì vậy mà biết.

Nhưng về sau, không biết vì sao Thủ Mộ Nhân lại biến mất.

Cho nên trước đó khi Thủ Mộ Nhân tới mượn long mạch, Lưu Ly mới đồng ý cho mượn. "Ta lúc đó ở bên ngoài quá lâu, mất trí nhớ rồi...

Mấy năm gần đây mới dần dần tìm lại ký ức quay về." Thủ Mộ Nhân nói thật, y quay lại cũng chỉ mới là chuyện hai năm nay. "Meo, hóa ra là như vậy." Lưu Ly đã hiểu. "Đúng rồi, cậu có thể đi Tây Vực Cổ Quốc một chuyến trước, ta nhớ nơi đó hình như là nơi Thiên Tôn Hội phúc diệt Thủ Lăng Nhân, cậu có thể đưa bọn họ về nhà." Trương Tân Sơn nhắc nhở một câu. "Ừ." Chu Thánh gật đầu, đứng dậy cáo biệt Thủ Mộ Nhân. "Lần sau gặp." "Ừ!" Thủ Mộ Nhân gật đầu, nhìn bóng lưng Chu Thánh rời đi, lẩm bẩm: "Đi tiên đảo, ta và ngươi sẽ chết một người." *** Sau khi ra khỏi Tần Lĩnh Hoài Hà, Chu Thánh cưỡi ngựa tốn hơn hai ngày đi tới mộ Lỗ Vương Cung.

Hắn muốn đem long mạch trả về.

Tới Lỗ Vương Cung, huyết thi từ trong quan quách đi ra.

Da thịt của nó trở nên càng thêm săn chắc, hơn nữa mặt cũng khôi phục một nửa, tuy rằng vẫn còn chút cổ quái nhưng so với trước đó hòa ái dễ gần hơn nhiều.

Huyết thi nhìn thấy người tới là Chu Thánh, lại quay về nằm trong quan quách, ôm lấy người của Thiên Tôn Hội, tiếp tục hấp thu tinh huyết. "Hôm nào kiếm cho ngươi người mạnh hơn đi vào." Chu Thánh

vỗ vỗ quan quách nói. "Khụ khụ khố khố (Đợi ta có mặt rồi, ta đi ra ngoài cùng ngươi)." Chu Thánh cười cười, mang theo long mạch trực tiếp đi tới chủ mộ thất, đem long mạch bỏ vào trong Cửu Châu Đỉnh. "Long mạch ta trả lại, ngươi nếu không giữ được thì Lỗ Vương Cung ta, Thủ Lăng Nhân, sau này sẽ không thu nữa." Chu Thánh nói với quan quách một câu. "Bịch bịch..." Mộ chủ nhân vỗ vỗ quan quách, đáp lại Chu Thánh.

Chu Thánh nghe vậy, cười lui ra khỏi chủ mộ thất, đóng lại cánh cửa thanh đồng.

Sau đó, hắn ôm Lưu Ly đi tới phòng khống chế trung tâm một chuyến, sau đó mới rời đi ra ngoài. "Yên tâm đi, long mạch đã rơi vào trầm ngủ, an toàn rồi." Lưu Ly cười nói. "Khi con long mạch thứ chín thức tỉnh, tất cả long mạch đều sẽ lần nữa thức tỉnh, tôi đoán không sai thì đó mới là lúc Thiên Tôn Hội toàn thể tiến công." Chu Thánh mặt sắc trầm trọng nói.

Thiên Tôn Hội vẫn luôn chờ đợi.

Lúc hắn đi ra, Thiên Tôn Hội tìm kiếm long mạch liền không còn cấp thiết như vậy nữa.

Bọn chúng thực ra là đang đợi, đợi con long mạch thứ chín thức tỉnh, gọi tỉnh các long mạch khác. "Long mạch thứ chín thức tỉnh, xác thực nguy hiểm." Lưu Ly sắc mặt ngưng trọng. "Tây Vực Cổ Quốc tôi biết, nơi đó có một con long mạch, tôi đoán không sai thì long mạch ở Tây Vực Cổ Quốc chính là con long mạch thứ chín thức tỉnh trăm năm trước đi?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly. "Ngô, đúng thế." Lưu Ly gật đầu.

Chín con long mạch thức tỉnh là không có trình tự.

Con nào cũng có thể thức tỉnh trước, con nào cũng có thể thức tỉnh cuối cùng. "Về trang viên ở hai ngày trước đã, tôi dò xét tình huống

trước." Chu Thánh ôm Lưu Ly mèo, quay về trang viên.

Hắn thực ra đang do dự, rốt cuộc là đi hải ngoại tiên sơn hay là đi Tây Vực Cổ Quốc trước.

Về đến trang viên, Lưu Ly biến thành người, ngồi đối diện Chu Thánh. "Đang suy nghĩ gì thế?" Lưu Ly hiếu kỳ hỏi. "Đi hải ngoại tiên sơn trước, hay là đi Tây Vực Cổ Quốc?" Chu Thánh do dự. "Tây Vực Cổ Quốc a." Lưu Ly trực tiếp nói. "Lý do." Lưu Ly đảo mắt một vòng, nói: "Người của Thiên Tôn Hội sẽ đi, bởi vì năm đó khi Thiên Tôn Hội phúc diệt Thủ Lăng Nhân thất mạch, Thiên Tôn Hội cũng trả giá đắt, bọn chúng nhất định sẽ đi Tây Vực Cổ Quốc tìm kiếm." "Hơn nữa, thi thể cha mẹ tôi cũng ở Tây Vực Cổ Quốc, tôi muốn đưa bọn họ về." "Quan trọng nhất là, anh không cảm giác được sao, tốc độ thức tỉnh của con long mạch tiếp theo quá chậm, tôi đoán con long mạch tiếp theo thức tỉnh chính là con ở Tây Vực Cổ Quốc." Chu Thánh nghe vậy, khẽ gật đầu. "Vậy đi Tây Vực Cổ Quốc trước đi." Nói xong, Chu Thánh lấy điện thoại ra, ấn mở nhóm lớp, tìm tới Hoắc Ngọc Tiệp, gửi cho cô một tin nhắn. [Tôi muốn phương thức liên lạc của Trương Tân Sơn.] Đi Tây Vực Cổ Quốc, Chu Thánh định rủ Trương Tân Sơn cùng đi.

Trăm năm trước Cửu Môn tập hợp hành động một lần, dường như cũng là ở Tây Vực Cổ Quốc, cũng có nghĩa là có liên quan đến Thủ Lăng Nhân và Thiên Tôn Hội.

Bọn họ đã từng đi, vậy nhất định biết đường.

Tử sĩ bên phía Tây Vực Cổ Quốc, thân ở trong đại mạc, Chu Thánh chưa chắc có thể tìm được.

Không bao lâu, Hoắc Ngọc Tiệp gửi tới số liên lạc của Trương Tân Sơn, Chu Thánh trực tiếp gọi qua.

Lúc này Trương Tân Sơn vẫn đang ngồi xe trên đường về, tay

cầm điện thoại.

Vừa rồi Hoắc Ngọc Tiệp nói với hắn Thủ Lăng Nhân muốn phương thức liên lạc, hắn liền gửi số điện thoại của mình qua.

Khi điện thoại reo, Trương Tân Sơn lập tức bắt máy, hỏi: "Có gì cần giúp đỡ?" "Đi Tây Vực Cổ Quốc." Chu Thánh ngắn gọn nói.

Trương Tân Sơn nghe vậy ngẩn ra một chút, sau đó nói: "Khi nào?" "Ba ngày sau." "Được." Trương Tân Sơn trực tiếp đáp ứng.

Chu Thánh lúc này mới cúp điện thoại nằm xuống.

Mà trong ánh mắt Trương Tân Sơn lại có chút hưng phấn.

Tây Vực Cổ Quốc, đó là nơi trăm năm trước Cửu Môn hắn từng tập hợp hành động một lần.

Năm đó Trương Đại Phật Gia dẫn theo Cửu Môn bố trí chín tầng cơ quan ở đó.

Một môn một tầng.

Nghe nói là để thủ hộ cái gì đó.

Trước đó hắn không biết Cửu Môn thủ hộ cái gì, hiện tại hắn đoán được rồi.

Thứ Cửu Môn thủ hộ có khả năng liên quan đến Thủ Lăng Nhân. "Tôi cũng muốn đi." Trong tai nghe của Trương Tân Sơn đột nhiên truyền đến giọng nói của Hoắc Ngọc Tiệp. "Cô phải về đi học." Trương Tân Sơn nói.

Hoắc Ngọc Tiệp dù sao cũng là học công nghệ thông tin, nghe lén loại chuyện này đơn giản. "Tôi có thể xin nghỉ, Tây Vực Cổ Quốc tôi muốn đi." Hoắc Ngọc Tiệp kiên trì nói.

Chương 302

"Cô về nhà hỏi Hoắc lão thái đi." Trương Tân Sơn nói xong, ngắt điện thoại của Hoắc Ngọc Tiệp, gọi thông tai nghe của sáu môn khác. "Ba ngày sau, Tây Vực Cổ Quốc, ai muốn đi thì đi theo tôi, không đi không cưỡng cầu, nhưng phải giao bản đồ cơ quan do môn mình thiết kế cho tôi." Trương Tân Sơn trực tiếp nói.

Ngoài dự liệu của hắn là, sáu môn hầu như đồng thanh nói: "Đi!" Nghe thấy lời bọn họ, Trương Tân Sơn ngắt tai nghe. "Đều đi à, vừa khéo, thuận tiện giải quyết nốt tên phản đồ cuối cùng." Trương Tân Sơn cười nhạt.

Bọn họ đi suốt đêm, trước tiên quay về Cửu Môn.

Sau khi trở về, Trương Tân Sơn dẫn người diệt sạch Trần Tứ gia, người nhà Trần Tứ giao ra tất cả mọi thứ mới giữ được một mạng.

Trong những thứ bọn họ giao ra, trong đó có cơ quan do Tứ A Công thiết kế.

Sau khi thanh lý môn hộ xong, Cửu Môn chính thức đổi tên thành Bát Môn, đồng thời Trần gia vĩnh viễn không được phép bước vào giới đạo mộ, cũng không được phép tiếp xúc với những thứ liên quan đến giới đạo mộ.

Mà Hoắc Ngọc Tiệp sau khi về nhà nói với bà nội chuyện Tây Vực Cổ Quốc, bà nội cô tức giận. "Tây Vực Cổ Quốc không cho phép cháu đi, lão thân sẽ đích thân đi." Hoắc lão thái nói thẳng. "Tại sao?" "Tây Vực Cổ Quốc, phi gia chủ không thể đi!

Lần này các gia tộc đi đều sẽ là môn chủ đích thân đi." Hoắc lão thái nói thẳng. "Tây Vực Cổ Quốc không giống cổ mộ khác, đó không phải nơi cháu có thể đi." Hoắc lão thái nói đến đây, nhắm mắt lại trấn

định tinh thần. "Lui xuống chuẩn bị, ba ngày sau xuất phát." "Bà nội, bà lớn tuổi rồi, bà đi..." "Thủ Lăng Nhân, cháu có quen biết đúng không?" Hoắc lão thái cắt ngang Hoắc Ngọc Tiệp, hỏi một câu. "Vâng." Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu. "Được rồi, không cần nói nhiều, bà nội cháu thời trẻ cổ mộ nào mà không đi được?

Tuy nói đã có tuổi, nhưng Tây Vực Cổ Quốc còn chưa lấy được mạng già này." Nói đến đây, bà dừng một chút, tiếp tục phân phó: "Ngày mai triệu khai hội nghị gia tộc, ta muốn lập gia chủ đời tiếp theo!" Hoắc Ngọc Tiệp nghe đến đây, lập tức trừng lớn mắt.

Lập gia chủ đời tiếp theo, liền có nghĩa là đi rồi rất có khả năng không về được nữa. "Bà nội, không..." "Gọi ta là gia chủ!" "Gia chủ..." *** Hôm sau.

Nằm trong lòng Chu Thánh, Lưu Ly từ từ mở mắt.

Cô vung tay lên, rèm cửa sổ sát đất mở ra, ánh nắng ấm áp chiếu thẳng vào.

Cô quay đầu nhìn Chu Thánh còn đang ngủ say, dùng Âm Dương Châu nâng hắn lên, sau đó thay toàn bộ ga giường và vỏ chăn. "Ướt hết cả rồi, may mà anh còn ngủ sớm." Lưu Ly lẩm bẩm một câu, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Chu Thánh ở trong Thiên Cung tốn quá nhiều tinh lực, vốn dĩ đã rất mệt mỏi.

Trở về còn phải giúp Lưu Ly áp chế dục hỏa trong cơ thể, lại là một đêm trôi qua.

Xong việc, hắn mệt mỏi ngủ say, chuyện gì cũng mặc kệ.

Giấc này ngủ thẳng đến hơn ba giờ chiều mới từ từ tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại, Lưu Ly đã ngồi trên giường, dựa vào gối ngẩn người.

Chu Thánh vươn tay ôm lấy Lưu Ly, hỏi: "Muốn ăn chút gì không?" "Không đói." Lưu Ly lắc đầu, thuận thế nằm xuống, gối đầu lên cánh tay Chu Thánh. "Tại sao chúng ta phải ba ngày sau mới xuất phát a?" Lưu Ly hiếu kỳ hỏi.

Chu Thánh cúi đầu nhìn khuôn mặt tinh tế của Lưu Ly, cười nói: "Thời gian ba ngày này là để tiết hỏa cho em đó." "Ngô... mới không cần đâu." "Thật à, không muốn?" "Không muốn..." "Không muốn?" "Muốn!" ...

Buổi tối tám giờ.

Sau khi hai người rời giường, Chu Thánh trực tiếp dùng một điểm tích phân đổi một bữa lẩu và bia ướp lạnh.

Hai người ngồi trên bàn ăn, vừa ăn vừa nói chuyện. "Tây Vực Cổ Quốc tôi từng đi một lần, nơi đó khá hoang lương, lúc đi phải chuẩn bị đủ nhiều thức ăn." "Hơn nữa, Tây Vực Cổ Quốc vốn không nằm trong Cửu Châu, long mạch và đỉnh thanh đồng hình như là do một vị quân vương Tây Chu nào đó tặng ra ngoài." Lưu Ly giải thích đơn giản một chút. "Tặng long mạch?

Đầu óc có bệnh à?" Chu Thánh nhịn không được nói. "Trước kia Lâm cũng cảm thấy như vậy, nhưng nhìn thấy Tây Vực trở thành bản khối của nước ta, Lâm bỗng nhiên hiểu được.

Quân vương Tây Chu tặng long mạch ra ngoài, đồng thời gia tăng giao lưu hai nước, dần dần nạp Tây Vực Cổ Quốc vào bản khối An Lạc ta, chỉ là khoảng thời gian này tốn mất hai ngàn năm." Lưu Ly giải thích.

Chu Thánh nghe vậy, hình như đã hiểu.

Tặng ngươi long mạch là muốn mượn sức mạnh long mạch, nạp Tây Vực ngươi vào bản khối An Lạc ta. "Quân vương Tây Chu, toan

tính sâu thật." Chu Thánh nỉ non.

An Lạc cổ đại thực ra chỉ có địa đái Thăng Long.

Về sau mới dần dần mở rộng, trong quá trình mở rộng, long mạch cũng phát huy năng lực rất quan trọng. "Khi quân vương Tây Chu tặng long mạch cho quốc gia lớn nhất Tây Vực Cổ Quốc là Tây Dạ, nhưng không bao lâu sau Tây Dạ liền không còn." "Thực tế là Tây Dạ Cổ Quốc dùng sức mạnh một nước trấn thủ long mạch, chỉ để lại một phần nhỏ tiếp tục duy trì sự tồn tại của Tây Dạ Cổ Quốc." Lạc Ly giải thích.

Tây Vực Cổ Quốc sớm nhất là kiến giao với Tây Chu, đến cuối thời Đông Chu, quần hùng cát cứ, Tây Vực biến thành ngoại vực Khương tộc độc lập nhiều năm.

Về sau Thủy Hoàng Đế nhất thống thiên hạ, thu hồi một bộ phận Tây Vực.

Đáng tiếc hậu đại không nỗ lực, vừa thu hồi một bộ phận, Đông Kinh quật khởi, Tây Vực thoát ly, hóa thành ba mươi sáu nước.

Tây Kinh Hoàng Đế thiết lập Tây Vực Đô Hộ, quản lý ba mươi sáu quốc gia.

Tây Vực ba mươi sáu nước lớn nhỏ không đều, năm đó thời Tây Chu, Tây Dạ Cổ Quốc là cổ quốc lớn nhất của Tây Chu, quốc lực tương đối cường hãn.

Chỉ là về sau Tây Dạ Cổ Quốc trở nên rất nhỏ, trong ba mươi sáu cổ quốc xếp vào hàng trung hạ.

Hắn và Lưu Ly lần này muốn đi chính là di chỉ Tây Dạ Cổ Quốc. "Dùng sức mạnh một nước trấn thủ long mạch, đáng giá không?" Chu Thánh nhịn không được hỏi. "Lâm nói với tôi, Tây Dạ Cổ Quốc cho rằng chỉ cần có long mạch là có tư cách trục lộc Thăng Long.

Dùng sức mạnh một nước đi đánh cược, cược đúng thì đạp nhập Thăng Long, cược sai bọn họ cũng vẫn để lại một bộ phận người, tiếp tục tráng đại Tây Dạ." Lưu Ly giải thích.

Hiển nhiên bọn họ đã cược sai.

Một con long mạch chỉ sẽ làm cho Tây Vực Cổ Quốc dung nhập vào An Lạc, tịnh không thể cho bọn họ cơ hội quật khởi. "Tôi rất tò mò, quân vương Tây Chu đời nào làm vậy?" Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly hỏi thăm. "Hình như là...

Chu Chiêu Vương, Cơ Hà." "Cha của Mục Vương?" "Ừ." Lưu Ly gật đầu.

Chu Thánh lập tức hiểu ra.

Hai cha con bọn họ có thể nói là chơi chuyển cổ Âu Lạc.

Trò chuyện xong, lẩu cũng ăn gần xong.

Hai người ngồi trên sân thượng, nhìn ngắm sao trời. "Tôi có nên gọi đám Mạc Kim Giáo Úy đi cùng không?" Chu Thánh có chút do dự.

Mạc Kim Giáo Úy bọn họ từng đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, một trong ba mươi sáu cổ quốc Tây Vực.

Tinh Tuyệt đều đã đi, tưởng chừng đi Tây Dạ cũng không khó.

Có bọn họ ở đây, không chừng còn có thể giúp được một chút. "Bọn họ thì thôi đi, đi cũng không giúp được gì nhiều, chi bằng chúng ta tự đi còn hơn." Lưu Ly mở miệng nói.

Cô đảo không phải ghét bỏ, mà là Mạc Kim Giáo Úy đi thật sự không có tác dụng lớn lắm. "Tinh Tuyệt Cổ Quốc tuy nói vào thời đó cũng trở thành bá chủ một thời kỳ, nhưng cũng chỉ là chưa đến trăm năm mà thôi." Lưu Ly nói tiếp.

Tinh Tuyệt Cổ Quốc chính là đàm hoa nhất hiện, không giống như

Tây Dạ lịch sử lâu đời, hơn nữa còn là bá chủ tuyệt đối.

Nếu không phải bị Chu Chiêu Vương dùng một con long mạch tính kế, Tinh Tuyệt Cổ Quốc căn bản không có cơ hội xuất đầu. "Được rồi." Chu Thánh cũng từ bỏ, vươn tay ôm Lưu Ly vào lòng. "Nghỉ ngơi khỏe chưa?" "Anh không phải định ở đây chứ?

Chương 303

Đây là sân thượng mà!" "Có gì không thể." "Ngô..." Những ngày tiếp theo, Chu Thánh và Lưu Ly nghỉ ngơi ở tất cả mọi nơi trong trang viên.

Bể bơi, trong sân, phòng bếp, phòng khách vân vân.

Đợi ba ngày sau.

Chu Thánh dưỡng tinh súc duệ xong xuôi, gọi cho Trương Tân Sơn một cuộc điện thoại. "Xuất phát, Tây Vực Cổ Quốc, gặp ở Tây Dạ!" Nói xong, Chu Thánh cúp điện thoại, mang theo Lưu Ly cưỡi ngựa bôn phó Tây Vực. ...

Bát Môn, trong đại sảnh.

Trương Tân Sơn tháo tai nghe xuống, nhìn mọi người.

Đến đây đều là môn chủ Bát Môn: Trương gia Trương Tân Sơn, Nhị gia Hồng Nhị gia, Tam gia Thiết Quải Lý, Ngô gia Ngô Đại Bạch, Lục gia Hắc Bối Lão Lục, Thất gia Hoắc lão thái, Bát gia Tề Bát gia.

Cùng với Cửu gia Giải Cửu gia.

Nhìn tổng thể, nhân số so với lần trước đi Thiên Cung không có biến hóa lớn, chỉ là Hoắc gia Hoắc lão thái đích thân xuất hiện, Tam gia Thiết Quải Lý đích thân đi.

Mỗi người đều mang theo tám thủ hạ.

Trương Tân Sơn nhìn mọi người, khi nhìn thấy trong tám người sau lưng Giải Cửu gia có một nữ tử thì không khỏi hơi liếc mắt.

Trong Bát Môn, duy nhất có nữ tử chỉ có Hoắc gia.

Giải gia cư nhiên sẽ mang nữ đi?

Trương Tân Sơn tuy trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nói: "Lần này đi Tây Vực Cổ Quốc, cửu tử nhất sinh." "Đều đã chuẩn bị xong di thư và gia chủ đời tiếp theo chưa?" Lời này vừa nói ra, bảy vị gia chủ khác nhao nhao nói: "Chuẩn bị xong rồi." "Giải gia tôi mà chết, từ nay về sau Bát Môn biến thành Thất Môn." Giải Cửu gia nói.

Hắn năm tuổi đã làm gia chủ, đến hiện tại cũng mới hai mươi hai, còn đang học đại học.

Hắn nếu chết trong cổ mộ, vậy Giải gia hắn có thể giải tán rồi.

Trương Tân Sơn nghe vậy không nói thêm gì, bởi vì đến lúc đó khẳng định sẽ thiếu một môn.

Cửu Môn, biến thành Thất Môn.

Một ngày sau. "Hô hô hô..." Gió cát thổi đầy trời, sa mạc mênh mông bát ngát khiến lòng người vừa say mê vừa khao khát.

Khi Chu Thánh vừa đặt chân lên sa mạc, thanh âm của hệ thống lập tức vang lên. [Đinh, kiểm tra đo lường thấy Long Mạch thứ sáu đã sớm thức tỉnh, mời túc chủ nhanh chóng đến trấn thủ!] Chu Thánh nghe thấy tiếng hệ thống, không khỏi thầm hỏi trong lòng: "Đã sớm thức tỉnh là ý gì?" [Đinh, Long Mạch thứ sáu khi túc chủ còn ở Thiên Cung cũng đã thức tỉnh, chỉ là bị một loại sức mạnh nào đó bảo vệ, không thể cảm ứng được.] Hệ thống giải thích. "Có thể khiến hệ thống cũng không cảm nhận được sao?" Chu Thánh lâm vào trầm tư.

Ngay cả hệ thống cũng không cảm ứng được, có thể tưởng tượng sự bảo vệ kia nghiêm ngặt đến mức nào.

Chu Thánh thả chậm tốc độ, đi lại trong sa mạc.

Hắn cưỡi ngựa đến chứ không phải đi máy bay, muốn đến nơi có người còn phải đi một đoạn đường nữa. "À đúng rồi, em đã nói với

họ tập hợp ở đâu chưa?" "Chưa nói." "Không tập hợp sao?" "Trực tiếp đi di chỉ Tây Dạ tập hợp, từ di chỉ Tây Dạ tìm đường, sau đó đi cổ quốc Tây Dạ." Chu Thánh nói.

Di chỉ Tây Dạ là nơi Hậu Tây Dạ bị diệt vong, còn cổ quốc Tây Dạ thì là một nước độc lập năm xưa, là cổ quốc bảo vệ Long Mạch.

Tuy cùng là một quốc gia nhưng lại là hai địa điểm khác nhau. "Kể ra cũng đúng." Lưu Ly gật đầu. "Giá!" Chu Thánh kẹp chặt bụng ngựa, Diễm Vương chân đạp lửa đỏ, phi nước đại.

Gió cát đầy trời bay múa sau lưng, phiêu đãng giữa không trung.

Cùng lúc đó, tại huyện cảnh Diệp Thành.

Gần hai mươi chiếc ô tô chạy tới, tiến hành bổ sung vật tư tại Diệp Thành.

Chủ yếu là chuẩn bị lượng lớn nước uống. "Phật gia, Thủ Lăng Nhân đợi chúng ta ở đâu?" Hồng Nhị gia tiến lên hỏi thăm. "Ngài ấy không nói cho tôi nơi tập hợp, tôi đoán ngài ấy muốn đợi chúng ta ở di chỉ Tây Dạ." Trương Tân Sơn nói. "Di chỉ Tây Dạ cách chúng ta hơn năm mươi cây số, trên đường nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì một tiếng nữa là đến." Thiết Quải Lý phân tích.

Cửu Môn các ông có bản đồ.

Di chỉ Tây Dạ thực ra đã từng bị khai thác, nhưng đồ vật hữu dụng rất ít.

Rất ít người biết rằng di chỉ Tây Dạ là con đường duy nhất dẫn đến cổ quốc Tây Dạ. "Gia chủ, đã mua sắm xong vật tư." Người nhà họ Trương quay lại báo cáo. "Đi!" Trương Tân Sơn không dừng lại quá lâu, trực tiếp xuất thành.

Ở lâu dễ gây sự chú ý của người khác. "Giải Cửu, mở radar lên, đề phòng có người theo dõi." Trương Tân Sơn dặn dò một câu.

Giải Cửu cắm một cây ăng-ten lên xe, mở radar quét.

Chỉ cần có xe đến gần, lập tức sẽ bị phát hiện.

Đoàn xe chạy ra ngoài không bao lâu, trên radar hiển thị một chấm đỏ, đang bám theo với tốc độ rất chậm. "Phật gia, phía sau hình như có thứ gì đó đang bám theo chúng ta." Giải Cửu gia nói qua tai nghe. "Tăng tốc độ cắt đuôi, ngoài ra cuộn lên bụi mù đừng để lộ mục tiêu của chúng ta." "Chuẩn bị hàng nóng, nếu không cắt đuôi được thì móc hàng ra xử." Trương Tân Sơn hạ lệnh cho từng người.

Có thể cắt đuôi thì cắt, không cắt đuôi được thì dừng xe khô máu một trận.

Sau khi xe tăng tốc, Giải Cửu gia nhìn chấm đỏ trên màn hình hiển thị radar ngày càng xa, cho đến khi biến mất. "Phật gia, cắt đuôi được rồi." Giải Cửu gia nói. "Ừ, toàn tốc tiến lên." Trương Tân Sơn đáp.

Đoàn xe tăng tốc độ.

Trong sa mạc, bụi cuốn cuồn cuộn, vết tích xe đi qua toàn bộ tiêu tan.

Mà ở phía sau bọn họ, có một cô gái mặc áo bông dày, cưỡi lạc đà đi theo. "Đi về phía Tây Dạ...

Đạo mộ tặc sao?" Cô gái lẩm bẩm một câu, dừng lạc đà lại. "Thông báo cho gia tộc, đạo mộ tặc đến rồi." Cô nói với người phía sau. "Rõ." Người phía sau đáp một tiếng, cưỡi lạc đà quay trở lại Diệp Thành. *** Di chỉ Tây Dạ.

Nơi này là một ốc đảo trong sa mạc, chỉ có điều sông ngòi đã sớm khô cạn, chỉ còn lại một số cây cối chưa hoàn toàn khô héo.

Nơi này khắp nơi đều là gò đất và lỗ hổng, mấy ngàn năm trước từng có người sinh sống.

Chu Thánh tìm một cái cây khá lớn, cưỡi ngựa qua đó, ngồi dưới gốc cây hóng mát chờ đợi.

Thời tiết trong sa mạc ban ngày rất nóng, ban đêm rất lạnh.

Nếu không vận dụng cương khí để chống lại cái nóng thì Chu Thánh ít nhiều cũng sẽ cảm thấy oi bức. "Nơi này chính là di chỉ Tây Dạ, từ dải này đi vào, tìm được lối vào tiến vào đại điện, từ đại điện lấy được chìa khóa, chúng ta có thể đi cổ quốc Tây Dạ." Lưu Ly giơ chân mèo chỉ vào một vùng trũng thấp sau lưng Chu Thánh.

Nơi này giống như thung lũng đáy trong sa mạc, có không ít đống đá và cổ tích bị gió cát xâm thực hết lần này đến lần khác.

Chu Thánh không hành động ngay, hắn đang đợi người của Cửu Môn đến.

Hắn ngồi dưới gốc cây, đợi một mạch hết một tiếng đồng hồ.

Chờ đến khi mấy chiếc xe xuất hiện trong tầm mắt ở phía xa, Chu Thánh bảo Diễm Vương đi đón bọn họ một chút.

Di chỉ Tây Dạ rất lớn, nhỡ bọn họ đi sai hướng thì lại phải đi đường vòng.

Trương Tân Sơn ngồi trên xe đầu đàn nhìn thấy di chỉ Tây Dạ liền tăng tốc độ.

Chương 304

Đột nhiên, một con ngựa khoác khôi giáp xuất hiện cách đó không xa, khi hắn nhìn thấy, con ngựa kia trực tiếp xoay người chạy về. "Đuổi theo con ngựa đó." Trương Tân Sơn vội vàng nói.

Hắn từng gặp con ngựa kia, là tọa kỵ của Thủ Lăng Nhân.

Đoàn xe ô tô đổi hướng, đi theo sau Diễm Vương, một đường chạy tới chỗ Chu Thánh.

Mười phút sau, hơn mười chiếc xe dừng trước mặt Chu Thánh, Trương Tân Sơn dẫn mọi người xuống xe. "Phật gia, thiếu một chiếc xe." Giải Cửu chạy đến trước mặt Trương Tân Sơn báo cáo. "Có liên lạc được không?" "Không liên lạc được, tín hiệu ở vùng sa mạc vốn đã yếu, một khi khoảng cách vượt quá hai ngàn mét thì rất khó liên lạc với nhau." Giải Cửu lắc đầu nói. "Thiếu ai?" "Người nhà họ Tề." Nhà họ Tề...

Trương Tân Sơn thầm lẩm bẩm một câu, nhìn thấy Tề Bát gia vẫn còn đó, liền nói: "Lão Bát, ông nghĩ cách liên lạc với người nhà mình xem." "Tôi sẽ cố gắng." Tề Bát gia đáp.

Trương Tân Sơn không quan tâm chuyện thiếu người nữa, mà đi đến trước mặt Chu Thánh. "Bát Môn tôi, nhất định dốc sức hỗ trợ!" Trương Tân Sơn chắp tay nói. "Ừ." Chu Thánh gật đầu.

Cổ quốc Tây Dạ chôn giấu quá nhiều bí mật.

Có bí mật của Thủ Lăng Nhân, bí mật của Thiên Tôn Hội, bao gồm cả bí mật của Cửu Môn bọn họ.

Ai cũng muốn khai quật bí mật ra, biết được chân tướng. "Cửu Môn các anh từng đi qua cổ quốc Tây Dạ, còn giữ bản đồ chứ?" Chu

Thánh hỏi Trương Tân Sơn.

Hắn cần bọn họ, chính là muốn bọn họ dẫn hắn tiến vào cổ quốc Tây Dạ. "Biết." Trương Tân Sơn trực tiếp đáp, đồng thời lấy bản đồ của mình và sơ đồ cơ quan do Trương gia thiết kế ra, đưa cho Chu Thánh.

Đây là sự tin tưởng không hề giấu giếm.

Chu Thánh nhìn lướt qua bản đồ, đại khái đã hiểu phải đi như thế nào. "Trời không còn sớm nữa, nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai xuất phát." Chu Thánh nói với bọn họ.

Sau khi tiến vào di chỉ Tây Dạ, xe của bọn họ sẽ không dùng được nữa.

Cũng tức là, một đoạn đường rất dài tiếp theo, bọn họ đều chỉ có thể đi bộ. "Được." Trương Tân Sơn gật đầu, sắp xếp nhân thủ đi dựng lều nghỉ ngơi.

Tại Diệp Thành, một đội lạc đà đi ra khỏi thành, tay cầm súng săn, tiến về hướng di chỉ Tây Dạ. *** Đêm xuống, đợi đại bộ phận mọi người đều đã ngủ, Trương Tân Sơn tìm riêng Chu Thánh. "Đại nhân, có thể nói chuyện riêng một chút không?" Trương Tân Sơn chỉ về phía xa.

Chu Thánh thấy thế, đứng dậy khỏi mặt đất, đi theo Trương Tân Sơn ra xa một chút.

Sau khi đi được vài trăm mét, Trương Tân Sơn lấy ra một thiết bị chắn tín hiệu, lại lấy ra rất nhiều thứ gây nhiễu sóng.

Chu Thánh trực tiếp lấy hộp đen ra, nói: "Hộp đen này của ta có thể chặn mọi tín hiệu, đừng phí công nữa, có chuyện gì thì nói nhanh đi." Trương Tân Sơn nghe vậy, thấp giọng nói: "Đại nhân, trong Bát Môn tôi, còn có một môn là người của Thiên Tôn Hội." Thủ Lăng

Nhân và lão tổ Thủ Mộ Nhân của hắn coi như cùng một thế hệ, hắn tuy lớn tuổi hơn Chu Thánh, nhưng thân phận và vai vế đều không bằng, cho nên vẫn luôn xưng hô Chu Thánh là đại nhân.

Chu Thánh nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Trương Tân Sơn, hỏi: "Anh dẫn cả người của Thiên Tôn Hội đến à?" "Đại nhân, hắn có lẽ hữu dụng với chúng ta, cho nên lúc ở Thiên Cung, tôi mới không xử lý hắn." Trương Tân Sơn nói tiếp. "Anh có thể kiểm soát được không?" Chu Thánh hỏi. "Được." Trương Tân Sơn gật đầu.

Nếu không kiểm soát được, hắn cũng không dám dẫn người đến. "Được, xảy ra chuyện, ta hỏi tội anh.

Anh rõ ràng hơn ta cổ quốc Tây Dạ có ý nghĩa gì." Chu Thánh nhìn chằm chằm Trương Tân Sơn. "Đã rõ." Trương Tân Sơn gật đầu.

Chu Thánh không giao lưu quá nhiều, xoay người trở về.

Trương Tân Sơn dẫn người của Thiên Tôn Hội đến là điều hắn vạn lần không ngờ tới.

Cửu Môn này, vấn đề cũng quá nhiều rồi.

Lần trước ở Thiên Cung đã có kẻ phản bội, không ngờ lần này vẫn còn.

Nếu dẫn dụ người của Thiên Tôn Hội đến, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Cổ quốc Tây Dạ cũng có sức hấp dẫn rất lớn đối với Thiên Tôn Hội.

Bên trong không chỉ có Long Mạch, còn có các cường giả Thiên Tôn Hội dốc toàn lực xuất kích trăm năm trước.

Bọn họ không phục sinh, chứng tỏ bọn họ bị nhốt trong cổ quốc Tây Dạ.

Người của Thiên Tôn Hội tuyệt đối sẽ đến giải cứu bọn họ.

Vốn dĩ Thiên Tôn Hội không quen thuộc nơi này, người quen thuộc đều đã chết ở bên trong.

Hiện tại, nội bộ Cửu Môn có gian tế dẫn đường cho bọn họ, vậy Thiên Tôn Hội đi theo sẽ đơn giản hơn nhiều. "Phải nghĩ cách, phục kích người của Thiên Tôn Hội mới được." Chu Thánh lẩm bẩm, dựa vào thân cây trầm tư.

Sa mạc về đêm vô cùng lạnh lẽo, giống như mùa đông vậy.

Vùng sa mạc không có bốn mùa, chỉ có lạnh lẽo và nóng bức. "Xào xạc..." Chu Thánh đang suy tư, phía xa truyền đến tiếng bước chân đạp lên cát. "Meo, có người đến." Lưu Ly biến thành mèo, thính giác nhạy bén hơn người thường, cô cảm giác được có người đang đi tới. "Ừ." Chu Thánh gật đầu, lấy kiếm Thái A cắm lên thân cây.

Mấy phút sau, cách đó không xa sáng lên ánh đuốc, một đám người xông tới.

Bọn họ tay cầm súng săn, trong khoảnh khắc đã bao vây tất cả lều trại. "Không được động đậy!" Bọn họ hét lớn.

Người của Cửu Môn vừa mới ngủ, lập tức lấy vũ khí ra chống đỡ.

Chu Thánh nhẹ nhàng vuốt ve mèo, không hề để ý đến họng súng săn đang chĩa vào đầu.

Bọn họ không phải người của Thiên Tôn Hội, nhìn trang phục là có thể nhận ra, bọn họ giống người dân vùng đại mạc hơn. "Đạo mộ tặc, tao cho bọn mày hai con đường.

Hoặc là đi theo bọn tao về tự thú, hoặc là bọn tao giết chúng mày, chôn tại đại mạc này." Một người đàn ông hung hãn bước ra, bên cạnh hắn còn có một cô gái đi cùng.

Tuy người nói là hắn, nhưng Chu Thánh lại nhìn ra được, cô gái kia mới là thủ lĩnh của tất cả mọi người.

Hầu như tất cả mọi người đều sẽ quay đầu nhìn về phía cô.

Cô gái có làn da hơi ngăm đen, nhưng dung mạo cũng rất xinh đẹp.

Trương Tân Sơn và những người khác không trả lời, bọn họ đang đợi Chu Thánh quyết định.

Nếu Chu Thánh quyết định ra tay, vậy bọn họ tuyệt đối sẽ phản kháng ngay lập tức.

Tuy bị súng săn bao vây, nhưng bọn họ có đầy đủ thủ đoạn.

Cô gái kia nhìn Chu Thánh đang vuốt mèo, chậm rãi đi tới.

Trên khôi giáp của Chu Thánh, ngọn lửa Thủ Lăng bỗng nhiên bùng lên.

Cô gái thấy thế, trừng lớn mắt. "Ngài...

Ngài là..." Chu Thánh hạ thấp giọng, nói ra mật ngữ của Thủ Lăng Nhân. "Thủ Lăng hữu thất, thượng hữu Âm Dương." "Hương lô thăng không, Tử Sĩ tuân tòng..." Cô gái kia nghe thấy Chu Thánh niệm mật ngữ, đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

Trong mắt cô, ngoại trừ kích động chính là khiếp sợ.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, đặc biệt là người đàn ông hung hãn kia.

Chương 305

Hắn có chút không phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra. "Tháp Nhĩ, bỏ súng xuống." Cô gái nói một câu, Tháp Nhĩ bỏ súng săn xuống, quỳ sau lưng cô gái.

Những người khác nhìn nhau, cũng quỳ theo.

Cô gái này là tộc trưởng của bọn họ. "Tộc trưởng bộ lạc Mạc Cáp - Tạp Mạc Lạp, tham kiến đại nhân!" Tạp Mạc Lạp dập đầu hành lễ. "Đại nhân!" Tháp Nhĩ trong nháy mắt đã hiểu vì sao tộc trưởng lại quỳ xuống.

Người của Cửu Môn cũng hơi nghi hoặc, Thủ Lăng Nhân ở chỗ này cũng có thuộc hạ sao? "Không ngờ các ngươi vẫn còn." Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Bộ lạc Mạc Cáp là bộ lạc Tử sĩ.

Là do Chu Chiêu Vương năm xưa sắc phong, bảo vệ Long Mạch cổ quốc Tây Dạ, đồng thời tuân theo hiệu triệu của Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh vốn tưởng rằng thời gian trôi qua, bộ lạc Mạc Cáp đã không còn nữa.

Nhưng hiện tại xem ra, bọn họ đều vẫn còn, hơn nữa vẫn luôn truyền thừa tiếp nối. "Thuộc hạ cũng không ngờ, sinh thời có thể nhìn thấy đại nhân." Trong lòng Tạp Mạc Lạp cũng đầy chấn kinh.

Bộ lạc Mạc Cáp của cô truyền thừa mấy ngàn năm, đời đời kiếp kiếp đều ở lại trong đại mạc.

Diệp Thành thực ra chính là thành trì do gia tộc Mạc Cáp của cô quản lý.

Bộ lạc Mạc Cáp của cô có một sứ mệnh, đó chính là bảo vệ cổ

quốc Tây Dạ và di chỉ Tây Dạ, không cho phép đạo mộ tặc bước vào.

Hơn nữa, bọn họ cũng đang đợi Thủ Lăng Nhân đến.

Trăm năm trước, bọn họ đã đợi được một lần, nhưng vị Thủ Lăng Nhân lần đó sau khi tiến vào cổ quốc Tây Dạ thì không bao giờ trở ra nữa.

Thủ Lăng Nhân tuy bị tiêu diệt, nhưng bộ lạc Mạc Cáp vẫn sẽ bảo vệ cổ quốc Tây Dạ.

Đây không chỉ là sứ mệnh, mà còn là một loại truyền thừa gia tộc. "Cô đi theo ta." Chu Thánh dẫn Tạp Mạc Lạp đi ra xa nói chuyện, nơi này người đông tai mắt hỗn tạp, có những lời không tiện nói nhiều.

Đặc biệt là gian tế của Thiên Tôn Hội vẫn còn, Chu Thánh không muốn lộ ra quá nhiều. "Rõ." Tạp Mạc Lạp đứng dậy, đi theo Chu Thánh ra chỗ cách đó vài trăm mét. "Trăm năm trước, từng có Thủ Lăng Nhân đi vào, nhưng đi vào rồi không bao giờ trở ra nữa, cô có biết không?" Chu Thánh hỏi cô. "Biết, trăm năm trước là bà tổ của tôi dẫn Thủ Lăng Nhân đi vào, bà tổ của tôi cũng không ra ngoài." Tạp Mạc Lạp nói đến đây, nhìn về phía Chu Thánh: "Nhưng mà, trăm năm trước, Thủ Lăng Nhân đã đoạn tuyệt rồi mà." "Thất mạch diệt, Âm Dương xuất." Chu Thánh giải thích: "Bảy mạch Thủ Lăng Nhân là Thủ Lăng Nhân ngoài sáng, khi bảy mạch bị tiêu diệt, hai mạch Âm Dương ẩn giấu sẽ xuất hiện, mà ta chính là một mạch trong đó." Tạp Mạc Lạp nghe vậy liền hiểu ra. "Ngài thuộc về mạch nào?" "Thủy." Tạp Mạc Lạp trả lời. "Ừ." Chu Thánh nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Lần này ta dẫn người Cửu Môn tiến vào cổ quốc Tây Vực, một là tìm kiếm Thủ Lăng Nhân, hai là bảo vệ Long Mạch." "Thuộc hạ nhất định vì đại nhân dốc hết toàn lực!" Tạp Mạc Lạp chắp tay nói.

Cô cũng muốn đi theo vào trong.

Chu Thánh nói cho cô biết bố trí của mình, tiếp theo cần sự giúp

đỡ của cô.

Tạp Mạc Lạp nghe xong, gật đầu thật mạnh: "Rõ!" *** Ngày hôm sau.

Buổi sáng khi chân trời vừa hửng sáng, Tạp Mạc Lạp phân phó người trong bộ lạc. "Tháp Nhĩ dẫn hai người theo tôi cùng đại nhân tiến vào di chỉ Tây Dạ, những người khác lái xe của bọn họ về đi." Tạp Mạc Lạp phân phó.

Tiếp theo đi đến di chỉ Tây Vực, lái xe không vào được.

Nếu đi bộ thì phải đi ba ngày ba đêm.

Hơn nữa quá nhiều vật tư, không cách nào vận chuyển.

Cưỡi lạc đà đi vào không những đỡ tốn sức mà còn nhanh chóng. "Rõ!" Người trong bộ lạc chuyển vật tư của Cửu Môn từ trên xe xuống, đặt lên lưng lạc đà. "Người Bát Môn, ra giúp một tay." Trương Tân Sơn hô một tiếng.

Chu Thánh xoay người ngồi trên lưng Diễm Vương, đợi bọn họ chuẩn bị xong sẽ tiến vào trong.

Nửa tiếng sau, mọi thứ đã đâu vào đấy.

Tất cả lạc đà nối thành một hàng, tránh cho có người đi lạc. "Đi." Chu Thánh cưỡi ngựa đi đầu tiên, theo sát phía sau là Trương Tân Sơn và Tạp Mạc Lạp.

Trương Tân Sơn nhìn Tạp Mạc Lạp bên cạnh, tò mò hỏi: "Cô và Thủ Lăng Nhân có quan hệ gì?" Tạp Mạc Lạp liếc nhìn Trương Tân Sơn, nhàn nhạt trả lời: "Quan hệ không thể nói." Tử sĩ tuyệt đối trung thành với Thủ Lăng Nhân, mà đây là một điểm rất quan trọng trong truyền thừa, cô sẽ không tiết lộ quan hệ chủ tớ giữa mình và Thủ Lăng Nhân.

Trương Tân Sơn quay đầu nhìn Thủ Lăng Nhân đang cưỡi ngựa phía trước, hắn có thể cảm giác rõ ràng, Thủ Lăng Nhân tin tưởng nhóm Tạp Mạc Lạp hơn.

Ở phía sau bọn họ, Giải Cửu dẫn theo người trong gia tộc đi bọc hậu.

Giải Cửu nhìn cô gái bên cạnh, tò mò hỏi: "Cô nói xem, cô gái kia và Thủ Lăng Nhân rốt cuộc là quan hệ gì?

Vừa đến đã quỳ xuống." "Quan hệ cấp trên cấp dưới, Thủ Lăng Nhân đi đến đâu cũng có người hỗ trợ." Cô gái bên cạnh Giải Cửu trả lời. "Bà nội cô không cho cô đến, cô đừng đến nữa, giờ đeo mặt nạ ngụy trang thân phận đến đây, có cần thiết không?" Giải Cửu bực bội nói.

Cô gái bên cạnh hắn là Hoắc Ngọc Tiệp.

Hai người là bạn nối khố, quan hệ khá tốt.

Hoắc Ngọc Tiệp không thể hành động cùng người nhà họ Hoắc, cô liền tìm đến Giải Cửu, đeo mặt nạ da người, ngụy trang bản thân một chút, đi theo bên cạnh Giải Cửu.

Hoắc Ngọc Tiệp trầm mặc.

Hành động lần này, cô vốn có thể không đến.

Nhưng bà nội cô đến, Thủ Lăng Nhân cũng đến, cô thực sự không nhịn được mà không đến.

Biết rõ sẽ có nguy hiểm, cô vẫn muốn đến.

Cô muốn nhìn thấy Chu Thánh khi tháo mặt nạ xuống.

Cô muốn nhìn thấy thực lực chân chính của Thủ Lăng Nhân.

Cô càng muốn nhìn thấy sự khác biệt giữa mình và Thủ Lăng Nhân!

Biết rõ không thể làm mà vẫn cứ làm.

Giải Cửu nhìn Thủ Lăng Nhân ở tuốt phía trước, lại nhìn Hoắc Ngọc Tiệp, lắc đầu cười cười. "Có hối hận không?" "Không hối hận." "Vậy bây giờ nếu cậu ta tiếp tục, cô có từ chối không?" "Không biết." Hoắc Ngọc Tiệp không trả lời, cô cũng biết Chu Thánh căn bản sẽ không nhìn thẳng vào mình nữa.

Giải Cửu cũng đoán được Thủ Lăng Nhân là ai, dù sao hắn cũng là người của Đại học Thượng Hải. "Thực ra ấy mà, tôi cảm thấy cậu ta chắc vẫn có cảm giác với cô đấy, nếu không cũng sẽ không theo đuổi nhiều lần như vậy." Giải Cửu nói tiếp. "Được rồi đừng nói nữa, đều qua rồi." Hoắc Ngọc Tiệp cắt ngang lời Giải Cửu, cước lạc đà tăng tốc độ một chút.

Giải Cửu cười cười, đi theo sau.

Đường đến di chỉ Tây Dạ khá xa, nơi bọn họ đang đứng hiện tại là vùng ngoại vi di chỉ Tây Dạ.

Muốn tìm được chìa khóa, phải đến vương cung Tây Dạ mới được.

Giờ phút này mọi người đang đi trong sơn cốc, kiến trúc nhà đất hai bên đã sớm bị gió cát mài mòn đến trăm ngàn lỗ hổng.

Trên vách núi cao còn có rất nhiều tảng đá lớn lung lay sắp đổ.

Nơi này tuy vẫn lưu lại di chỉ của cổ quốc Tây Dạ, nhưng dấu vết sinh hoạt đã sớm không còn. "Ầm ầm ầm..." Trên bầu trời, bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm sét kinh người, mây đen che khuất bầu trời với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "U u u..." Một trận cuồng phong ập đến, khuấy động cát bụi.

Đá lớn ở chỗ cao hai bên lắc lư bất an, giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. "Không thể nào, xui xẻo thế sao, vừa mới vào đã gặp

thời tiết cực đoan!" Giải Cửu nhìn bầu trời, cả người đều ngơ ngác.

Khu vực sa mạc, đôi khi sẽ xuất hiện thời tiết cực đoan.

Hoặc là cuồng phong tàn phá cuốn lên bão cát, hoặc là sấm chớp mưa giông mưa lớn.

Chương 306

Mà hiện tại, dường như chính là điểm báo bão cát sắp ập đến. "Tăng tốc độ!" Chu Thánh hô một tiếng, thúc ngựa nhanh hơn.

Nơi bọn họ đang ở hiện tại vô cùng nguy hiểm, một khi đá lớn lăn xuống, không những sẽ gây ra thương vong rất lớn, mà còn sẽ chặn đứt con đường tiến lên của bọn họ.

Chu Thánh thì có thể tránh được, nhưng Cửu Môn và Tử sĩ không tránh khỏi.

Hắn có thể đỡ được một tảng, hai tảng, ba tảng đá lớn, nhưng hàng trăm tảng đá lớn thì căn bản không đỡ nổi!

Tốc độ cưỡi ngựa của Chu Thánh thì khá nhanh, nhưng nhóm Tạp Mạc Lạp cưỡi lạc đà muốn nhanh cũng không nhanh được.

Tốc độ tiến lên của lạc đà vốn đã chậm, dù có chạy lên cũng chỉ tương đương với tốc độ người trưởng thành chạy bộ.

Đây là do Tạp Mạc Lạp ở phía trước dẫn lạc đà chạy, nếu không tốc độ sẽ chỉ càng chậm hơn.

Chu Thánh đi trước một bước, tìm kiếm nơi thích hợp để trốn.

Sau khi chạy về phía trước hơn mười phút, hắn nhìn thấy lòng sông khô cạn, bờ sông khá cao, có thể trốn dưới bờ sông.

Hắn quay lại, nói với Tạp Mạc Lạp và Trương Tân Sơn: "Đi theo ta!" Nói xong, hắn quay đầu ngựa, dẫn hai người đi theo mình.

Đội ngũ phía sau dưới sự dẫn dắt của Trương Tân Sơn và Tạp Mạc Lạp liền thay đổi phương hướng, đi theo Chu Thánh đến lòng sông khô cạn. "Ầm ầm ầm..." Bão cát khổng lồ trong nháy mắt cuốn tới, đá lớn bên phải từ trên sườn núi lăn xuống.

Chu Thánh thấy thế, hét lên: "Lưu Ly, em chống đỡ một lúc trước." Lưu Ly nghe vậy, nhảy xuống từ vai Chu Thánh, vận chuyển Âm Dương Châu, hóa thành một đồ hình Âm Dương khổng lồ, cản lại toàn bộ đá lớn bên phải.

Đợi đội lạc đà đi ra khỏi khu vực phạm vi đó, cô mới thu hồi Âm Dương Châu tiếp tục đi theo.

Mười phút ngắn ngủi này trôi qua vô cùng dài đằng đẵng.

Bão cát càng ngày càng gần, đá lăn xuống càng ngày càng nhiều.

Lưu Ly cản ở bên phải, không còn sức lo cho đá rơi bên trái. "Lâm, dây leo sinh trưởng!" Chu Thánh tế ra Mộc Châu, Mộc Châu hóa thành dây leo giống như một tấm lưới lớn, ngăn cản đá rơi đến từ bên trái.

Nhưng dây leo ngăn cản có hạn, một khi vượt quá giá trị giới hạn sẽ bị đứt.

Chu Thánh tăng tốc độ, trước khi bão cát ập đến đã đến được bên lòng sông.

Trương Tân Sơn và mọi người nhanh chóng xuống ngựa, thu dọn vật tư, trốn trong lòng sông.

Lưu Ly bay trở về, đá rơi đầy trời nhấn chìm sơn cốc phía sau.

Tất cả mọi người trốn dưới đáy lòng sông, Chu Thánh dùng Thổ Châu dựng lên một bức tường đá, ngăn cản bão cát tập kích.

Nhưng lạc đà có thể hình khá lớn lại không may mắn như vậy, bị bão cát khổng lồ cuốn lên, rất nhanh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chu Thánh đứng ở bên ngoài, nhìn bão cát khổng lồ càn quét tới, trong bão cát có không ít tảng đá, một khi bị cuốn vào thì cửu tử nhất sinh. "Cho dù tu vi đạt tới Tông sư cũng không đỡ nổi trận bão cát

này." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trận bão cát này mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa, bị cuốn vào trong đó, cho dù là Tông sư cũng rất khó trốn thoát.

Nhìn bên ngoài một cái, hắn trốn xuống dưới lòng sông, lẳng lặng chờ đợi bão cát rời đi. "Hô hô hô..." "Tát lạp mạc yêu khổ do ngõa lạp..." Trong bão cát, Chu Thánh dường như nghe thấy tiếng triều bái.

Chỉ là nghe không hiểu đây là ngôn ngữ gì. "Hô hô hô..." Bão cát che khuất bầu trời thổi rất lâu mới chậm rãi tiêu tan.

Không ít lạc đà đều bị cuốn đi, chỉ có một bộ phận nhỏ trốn dưới lòng sông là giữ lại được.

Đợi sau khi bão cát rời đi, mọi người mới từ trong lòng sông đi ra.

Dưới sự tàn phá của bão cát, cả di chỉ Tây Dạ không còn tồn tại.

Sơn cốc bị đá loạn lấp bằng, dòng sông khô cạn cũng rơi xuống không ít tảng đá.

Vốn còn lưu lại một số phòng ốc rách nát, hiện tại chỉ còn lại một nắm đất vàng.

Chu Thánh từ đáy lòng sông đi ra, nhìn trái nhìn phải, tìm được Tạp Mạc Lạp.

Hắn nói ra những lời cổ quái mà mình nghe được. "Tát lạp mạc yêu khổ do ngõa lạp..." Tạp Mạc Lạp nghe xong trước tiên là sửng sốt, sau đó phiên dịch: "Tây Dạ, hào quang của người sẽ một lần nữa rải khắp nhân gian!

Quân vương, con dân của người đang đợi người trở về." Phiên dịch xong, Tạp Mạc Lạp giải thích: "Đại nhân, những lời ngài vừa nói là tiếng Tây Vực cổ đại, bộ lạc tôi có truyền thừa." "Ừ." Chu Thánh

nhẹ gật đầu, giờ coi như đã hiểu.

Tiếng triều bái mình vừa nghe thấy trong bão cát là di ngôn của con dân cổ quốc Tây Dạ.

Lời của bọn họ bị bão cát ghi lại, khi bão cát cuốn lên, đến gần nó sẽ xuất hiện.

Cho nên, bất kỳ chuyện phiền lòng hay bí mật nào cũng đừng nói với gió, không khéo gió sẽ kể bí mật hoặc chuyện của bạn cho người tiếp theo nghe. "Cho nên cổ quốc Tây Dạ năm đó cũng là vì một trận bão cát mà biến mất." Trương Tân Sơn mở miệng nói. "Năm đó cổ quốc Tây Dạ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cho việc biến mất, bão cát xuất hiện chỉ là giúp bọn họ một tay, chôn vùi bọn họ vĩnh viễn dưới lòng đất." Tạp Mạc Lạp giải thích.

Những thứ này đều là điển tịch lịch sử gia tộc cô truyền thừa.

Có thể nói, Tử sĩ nếu đi làm đạo mộ tặc thì nhất định sẽ không ai cản nổi.

Bọn họ có truyền thừa cổ mộ hoàn thiện, biết rõ tất cả mọi thứ trong cổ mộ.

Nhưng Tử sĩ vào cổ mộ chỉ lấy đồ vật có giá trị kinh tế thì không vấn đề gì, một khi mở quan tài hoặc lấy văn vật quan trọng khác, thì sẽ rước lấy đả kích mang tính hủy diệt của Thủ Lăng Nhân.

Phàm là lăng mộ quan trọng nhập táng, quân vương đương triều đều sẽ sắp xếp một mạch Tử sĩ.

Mạch Thủ Lăng Nhân nào tiếp nhận tu sửa cổ lăng, thì Tử sĩ chính là một mạch của người đó.

Mà hai mạch Âm Dương chưa xuất thế lại có thể quản lý một nửa Tử sĩ trong thiên hạ làm việc cho mình. "Kiểm tra vật tư, tiếp tục xuất phát." Chu Thánh mở miệng hô.

Bão cát đã qua, cổ quốc Tây Dạ sẽ lộ ra.

Nó không những có thể bao phủ cổ quốc, cũng có thể vén lên bụi trần nhấn chìm cổ quốc. "Lạc đà chỉ còn lại sáu con, vật tư ngược lại không thiếu." Trương Tân Sơn kiểm tra xong quay lại nói.

Bát Môn mang theo khá nhiều vật tư, đồ ăn thức uống, còn có vũ khí và các loại thiết bị thăm dò mộ. "Vật tư dùng lạc đà thồ, những người khác đi bộ." Tạp Mạc Lạp mở miệng nói.

Sáu con lạc đà hiển nhiên không đủ cho mọi người chia nhau.

Mọi người đặt vật tư lên lưng lạc đà, dắt lạc đà đi. "Lòng sông khô cạn này là nhánh của sông Khổng Tước, đi ngược theo nhánh sông là có thể đến vương cung di chỉ Tây Dạ." Tạp Mạc Lạp nói. "Đi theo ta." Chu Thánh cưỡi ngựa đi trước, hắn nhìn vết tích dòng nước ở lòng sông, biết đâu là thượng du, đâu là hạ du.

Cứ đi ngược lên thượng du là có thể tìm thấy.

Sông Khổng Tước rất lớn, ba mươi sáu nước Tây Vực có gần một nửa quốc gia đều dựa vào sông Khổng Tước mà xây dựng.

Đồng thời nhánh sông Khổng Tước cũng rất nhiều.

Chu Thánh dẫn người đi gần một ngày một đêm, phía trước xuất hiện không ít kiến trúc.

Có điều những kiến trúc kia đều rách nát không chịu nổi, trong mắt bị gió cát xâm thực, càng có phần lớn bị chôn vùi trong cát vàng. "Đến rồi." Chu Thánh nhìn quần thể kiến trúc trước mắt, đại khái chính là nơi này.

Nơi này từng là vương thành Tây Dạ, vương cung Tây Dạ nằm ở bên trong. "Chia nhau tìm kiếm." Chu Thánh hô một câu.

Bây giờ chỉ còn lại một mảnh di chỉ, cho dù trên bản đồ có bản đồ

vương cung Tây Dạ thì cũng phải dựa vào chính mình từ từ tìm kiếm.

Phần lớn đều bị chôn dưới cát bụi, lộ ra chỉ là một phần nhỏ.

Hơn nữa, Hậu Tây Dạ trong ba mươi sáu nước Tây Vực chỉ là một nước nhỏ, vương cung cũng sẽ không quá lớn.

Mọi người phân tán tìm kiếm, Chu Thánh cưỡi Diễm Vương quan sát từ phía trên di tích.

Vương cung tuy nhỏ, nhưng khẳng định sẽ có khác biệt với những ngôi nhà khác.

Chương 307

Chỉ cần tìm được ngôi nhà khác biệt là có thể tìm thấy vương cung.

Trong lúc Chu Thánh đang từ từ tìm kiếm, Giải Cửu trực tiếp điều khiển flycam tiến hành khảo sát, sau đó tải lên máy tính.

Hoắc Ngọc Tiệp cầm lấy máy tính, gõ bàn phím một cái, dùng kỹ thuật xử lý mô hình 3D vẽ ra kết cấu ngôi nhà.

Sau đó chọn ra ba địa điểm khá lớn tiến hành tìm kiếm.

Khi tìm đến cái thứ hai thì đã tìm thấy. "Tìm thấy vương cung rồi." Vương cung được coi là kiến trúc lớn nhất của Hậu Tây Dạ, hơn nữa lại nằm ở vị trí trung tâm.

Chu Thánh nghe vậy quay đầu ngựa trở về, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, dùng tay gạt mái nhà ra.

Bên dưới còn có một số độc trùng sa mạc ẩn náu.

Chu Thánh dùng hai ngón tay thắp lên một chút lửa Thủ Lăng, ném xuống xua tan độc trùng, sau đó nhảy xuống.

Bên trong hơi âm lạnh, cũng hơi rách nát, nhưng khá trống trải.

Chính Tây có một cái bậc thang, trên bậc thang có một vị trí.

Thời cổ đại, khu vực Thăng Long, phần lớn mọi người đều thích tọa Bắc triều Nam; nhưng Tây Vực không giống vậy, Tây Vực đa số đều là tọa Tây triều Đông, bởi vì bọn họ hướng về khu vực Thăng Long ở phía Đông. "Chính là chỗ này." Chu Thánh nhìn một vòng, xoay người nói: "Xuống đây đi." Mọi người lần lượt rơi xuống, quan sát tứ phía bên trong.

Chu Thánh đi một vòng tìm thấy lối đi, sau khi tiến vào lối đi, đi bộ hơn mười bước là đến hậu cung.

Hậu cung nơi này có mấy chục gian phòng.

Mọi người lần lượt mở ra tìm kiếm, có những căn phòng bên trong bày giường, nhưng đều trống rỗng. "Xèo xèo xèo..." Chu Thánh đi vài bước, nghe thấy dưới chân truyền đến tiếng như bị lửa nướng, cúi đầu nhìn, những con kiến to bằng móng tay đang bò lên người hắn.

Màu sắc của chúng đỏ như máu, là kiến quân đội sa mạc. "Có kiến, mọi người cẩn thận." Chu Thánh vẫy tay hô một tiếng.

Mọi người nghe vậy, lần lượt cảnh giác, thắp đuốc phòng bị.

Con kiến mà Thủ Lăng Nhân nói không phải là kiến bình thường.

Bọn họ cúi xuống nhìn, không ít kiến màu đỏ như máu đang đến gần.

Bọn chúng cũng không sợ lửa, tuy ngọn lửa có thể thiêu chết bọn chúng, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều. "Tất cả đi ra ngoài." Chu Thánh hô một tiếng.

Bọn họ ở bên trong rất khó giúp được gì, một khi bị kiến quân đội cắn một cái, không những mất miếng thịt mà còn bị nhiễm vi khuẩn.

Mọi người bắt đầu lui lại, còn Chu Thánh tiếp tục tìm kiếm.

Khi hắn đẩy một gian phòng ra, trong phòng có một bộ thi cốt ngồi trên giường.

Trên cổ thi cốt còn đeo một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội kia chính là chìa khóa Chu Thánh cần tìm.

Chu Thánh đi đến trước mặt thi cốt, đưa tay lấy ngọc bội.

Khi tay hắn chạm vào thi cốt, thi cốt đột nhiên ngẩng đầu lên.

Trong hốc mắt trống rỗng bỗng nhiên có lửa xanh bùng cháy.

Cánh tay nó cử động, tóm lấy cánh tay Chu Thánh.

Ngọn lửa màu xanh lục nương theo cánh tay Chu Thánh bùng cháy, trong nháy mắt dẫn lửa lên người Chu Thánh.

Có điều, cùng với ngọn lửa Thủ Lăng trên người Chu Thánh bùng lên, ngọn lửa màu xanh lục trực tiếp bị nuốt chửng.

Chu Thánh bóp nát xương sọ thi cốt, hai ngón tay kẹp ra một con côn trùng bán trong suốt màu xanh lục.

Con côn trùng sau khi ra ngoài thì ngọ nguậy một cái, bị Chu Thánh dùng hai ngón tay kẹp đứt.

Ngọn lửa màu xanh lục nhỏ xuống đất, rất nhanh liền tiêu tan. "Không ngờ nơi này còn có Hỏa Lân Trùng." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hỏa Lân Trùng là một loại côn trùng đặc biệt, chúng ăn phốt pho để sống, thường xuất hiện ở những nơi âm u khô ráo.

Một khi bị ánh nắng chiếu vào, chúng sẽ tự bốc cháy.

Sau khi Chu Thánh lấy ngọc bội xuống thì đi ra ngoài.

Bên trong đã bị kiến quân đội chiếm lĩnh, phóng mắt nhìn lại toàn bộ đều là kiến.

Chu Thánh liếc nhìn bốn phía, cũng không còn hứng thú tiếp tục thám hiểm, hắn tung người nhảy một cái, nhảy ra ngoài, đậy nắp vương cung lại. "Đường đến cổ quốc Tây Dạ đều biết cả chứ?" Chu Thánh hỏi một câu.

Trong vương cung có bản đồ cổ quốc Tây Dạ, nhưng Chu Thánh lười đi tìm từ từ.

Tiền bối Bát Môn từng đến nơi này, có bản đồ cổ quốc Tây Dạ.

Tạp Mạc Lạp cũng có, cô là Tử sĩ. "Có." Trương Tân Sơn và Tạp Mạc Lạp lấy bản đồ của mình ra.

Lộ tuyến bản đồ của bọn họ khác nhau, nhưng địa điểm cuối cùng là giống nhau. "Các người tính toán xem đường nào gần nhất thì đi đường đó." Chu Thánh nói với bọn họ.

Đường đến cổ quốc Tây Dạ rất nhiều, ngoại trừ bản đồ trong tay bọn họ ra còn có một con đường, chính là đi từ ám đạo của vương cung.

Nhưng con đường đó quá nguy hiểm.

Vương cung hiện tại bám đầy kiến quân đội, bọn họ đi vào là tiêu đời, hơn nữa trong ám đạo cũng có cơ quan. "Đi đường của tôi đi, đường này là đường Tử sĩ đi, khá an toàn." Tạp Mạc Lạp nói. "Đường này của tôi đoán chừng có chút nguy hiểm." Trương Tân Sơn nói.

Bản đồ của hắn là con đường Cửu Môn khai phá ra, không chừng còn có nguy hiểm gì đó. "Được." Chu Thánh nhìn kỹ bản đồ của Tạp Mạc Lạp, ghi nhớ nó, sau đó cưỡi lên lưng ngựa, thuận theo con đường tiếp tục đi.

Cổ quốc Tây Dạ cách di chỉ Tây Dạ cũng không xa, cũng chỉ hơn sáu mươi cây số đường.

Đương nhiên, trên đường không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là được.

Mọi người đi theo sau Chu Thánh, tiếp tục tiến lên trong sa mạc.

Dọc đường đi đều có một số di chỉ, có điều đều rất rách nát.

Nơi này là sâu trong sa mạc, cũng không có ai sinh tồn ở đây.

Mọi người đi liên tục hơn hai tiếng đồng hồ, sau đó dừng lại nghỉ

ngơi, rồi tiếp tục đi.

Chủ yếu là Hoắc lão thái lớn tuổi, đi một lúc là phải nghỉ. "Hoắc gia chủ, bà sức khỏe không tốt, bà để Hoắc Ngọc Tiệp làm là được rồi." Giải Cửu ở bên cạnh nói.

Hoắc lão thái trừng mắt nhìn hắn, gắt gỏng nói: "Lần này là Cửu...

Bát Môn môn chủ hành động, nó là phận con cháu thì xen vào làm gì?" "Nhưng thân thể bà?" "Thân thể bà già này tuy yếu, nhưng sẽ không cản trở các cậu." Hoắc lão thái trực tiếp nói.

Giải Cửu nghe vậy chả nói gì nữa.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi tuốt đằng trước, không nói gì cả. "Meo, Chu Thánh anh nghe thấy không?" Lưu Ly đột nhiên tỉnh lại, kêu lên một tiếng. "Nghe thấy rồi!" Chu Thánh nói xong, hai chân kẹp bụng ngựa. "Giá!" Diễm Vương nhảy vọt lên cao, dưới lớp cát sa mạc, một con quái vật khổng lồ chui ra.

Cái đuôi khổng lồ muốn tấn công Chu Thánh nhưng bị Chu Thánh tránh được.

Đợi sau khi tiếp đất, Chu Thánh mới đánh giá con quái vật khổng lồ kia.

Nó giống như một con bọ cạp độc, đuôi rất dài, hơn nữa còn có móc ngược, hai cái kìm cũng rất lớn, quan trọng là mặt nó rất cổ quái.

Chương 308

Nó có sáu đôi mắt, mỗi đôi mắt đều không giống nhau, dưới sáu đôi mắt còn có một khuôn mặt người.

Trên lưng nó còn có đồ đằng của cổ quốc Tây Dạ, bàn tay.

Người cổ quốc Tây Dạ cho rằng bàn tay là thần minh ban ơn.

Có tay bọn họ mới có thể làm việc, mới có thể ăn cơm. "Mông Ba!" Tạp Mạc Lạp kinh hô thành tiếng. "Mông Ba là cái quỷ gì?" Giải Cửu bị dọa sợ. "Thú bảo vệ nước Tây Dạ, Mông Ba." Tạp Mạc Lạp giải thích.

Mông Ba có tám cái chân, tương tự chân người, chỉ là màu sắc không giống. "Khặc khặc!" Mông Ba kêu lên một tiếng, lao về phía chỗ đông người. "Mau tản ra!" Trương Tân Sơn hét lớn một tiếng, lấy đại đao ra chống đỡ.

Mọi người chạy trốn tán loạn ra xung quanh, cái đuôi khổng lồ của Mông Ba đâm về phía Trương Tân Sơn. "Đinh..." Trương Tân Sơn lùi lại vài bước, nhưng may là đỡ được.

Có điều Mông Ba còn có hai cái kìm, hai cái kìm của nó kẹp về phía đầu Trương Tân Sơn.

Hồng Nhị gia và Thiết Quải Lý hai người trong nháy mắt ra tay, một người dùng gậy gỗ bọc đồng, một người dùng gậy batoong chặn lại cái kìm của Mông Ba.

Chu Thánh cầm kiếm lao tới, một kiếm chém đứt đuôi Mông Ba.

Trương Tân Sơn xoay người nhảy lên lưng Mông Ba, cắm một đao xuống. "Đang!" Lưng Mông Ba còn cứng hơn sắt thép, căn bản cắm không vào. "Lưng của nó rất cứng, chỉ có phần bụng mới có một

chỗ mềm mại." Tạp Mạc Lạp hét lên.

Chu Thánh xách kiếm nhảy lên lưng Mông Ba, vận chuyển cương khí, một kiếm chém xuống. "Phanh!" Đầu Mông Ba rơi xuống đất theo tiếng kiếm.

Khi Mông Ba được giải quyết xong, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, duy chỉ có Tạp Mạc Lạp vẫn căng thẳng. "Mông Ba là động vật sống theo bầy đàn." Tạp Mạc Lạp nói một câu.

Lời này vừa nói ra, mọi người vừa thở phào, trong nháy mắt lại căng thẳng.

Động vật sống theo bầy đàn!

Bốn chữ này giống như tiếng sấm nổ vang bên tai mọi người.

Sống theo bầy đàn nghĩa là không chỉ có một con Mông Ba. "Ầm ầm ầm..." Phía xa bụi đất mù mịt, không ít Mông Ba múa may cái kìm lớn lao tới.

Cơ thể bọn chúng càng lớn hơn, lớp vỏ bên ngoài giống như vàng ròng, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Mọi người nhìn Mông Ba ở phía xa, lại nhìn con Mông Ba bị chặt đầu.

Hóa ra con bọn họ giết chỉ là Mông Ba con. "Chạy!" Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Nhiều Mông Ba như vậy, nói thật trong lòng hắn cũng rùng mình.

Mọi người không chút do dự, xoay người bỏ chạy. "Đi con đường khác!" Chu Thánh cưỡi ngựa đi trước, dẫn mọi người đi con đường mà Cửu Môn khai phá năm xưa.

Con đường này toàn là Mông Ba, không đi được.

Chân Mông Ba tuy thô nhưng tốc độ chạy lại không nhanh.

Dưới sự chạy trốn toàn lực của mọi người, rất nhanh đã cắt đuôi được sự truy đuổi của Mông Ba.

Mông Ba sau khi mất dấu liền chia nhau ăn xác con Mông Ba bị Chu Thánh chém chết, lúc này mới chui xuống dưới cát, tiếp tục ẩn nấp.

Nằm im bất động có thể giảm thiểu tiêu hao cơ thể rất lớn.

Sau khi Chu Thánh dẫn người chạy đến con đường khác, mọi người mới ngồi phịch xuống nghỉ ngơi. "Thật quá đáng." "Tây Dạ đều diệt quốc rồi mà vẫn còn nhiều Mông Ba như vậy." Ngô Đại Bạch nhịn không được nói. "Ba mươi sáu nước Tây Vực, quốc gia nào nếu yếu một chút thì đã sớm bị thôn tính rồi." Trương Tân Sơn nói.

Năm xưa, ba mươi sáu nước Tây Vực là một chỉnh thể, về sau dần dần tách ra.

Đến sau này lại thôn tính lẫn nhau.

Kẻ mạnh thôn tính kẻ yếu.

Quốc lực của Hậu Tây Dạ yếu nhất, hơn nữa dân số không nhiều, nhưng địa bàn lại lớn.

Nếu không có Mông Ba bảo vệ, đã sớm bị các nước khác thôn tính rồi. "Hy vọng con đường này không có nguy hiểm." Trương Tân Sơn chỉ hy vọng tiền bối đừng để lại nguy hiểm gì.

Nếu không thì phiền phức to. "Nguy hiểm, có." Chu Thánh hơi nheo mắt, nhìn bóng đen phía trước. "Xào xạc..." Bóng đen dần dần đến gần, phóng mắt nhìn lại, toàn là rắn.

Da của chúng màu vàng đất, kích thước cũng rất lớn. "Cái này chắc không phải lại là thú bảo vệ của cổ quốc Tây Dạ chứ?" Hoắc lão thái nhịn không được nói.

Bà chạy không nổi nữa rồi.

Vốn đã lớn tuổi, chạy một quãng đường dài khiến bà cảm thấy vô cùng mệt mỏi. "Không phải thú bảo vệ, là rắn trong sa mạc, rất thường gặp." Tạp Mạc Lạp giải thích.

Nói xong, cô lấy từ trong ba lô ra một cây sáo dọc, đặt bên miệng thổi. "Hô hô ô ô ô..." Nương theo tiếng sáo vang lên, đám rắn kia ngừng trườn bò. "Đại nhân, đi bên này." Tháp Nhĩ tiến lên nói. "Tộc trưởng Tạp Mạc Lạp có thể dùng tiếng sáo khống chế ngắn hạn lũ rắn trong sa mạc, chúng ta nhân cơ hội này đi đường vòng." "Ừ." Chu Thánh gật đầu, dẫn người Bát Môn đi vòng qua bầy rắn, rời đi từ bên cạnh.

Mà Tạp Mạc Lạp thì thao túng bầy rắn trườn về phía Mông Ba bên kia, để bọn chúng tàn sát lẫn nhau.

Khi bầy rắn trườn qua, Mông Ba chui từ trong đất ra, trong khoảnh khắc liền chém giết cùng bầy rắn.

Tạp Mạc Lạp xoay người bỏ chạy, thoát khỏi khu vực chiến đấu.

Nhưng có rắn và Mông Ba nhắm vào cô.

Tốc độ của bầy rắn cực nhanh, trong nháy mắt đã đuổi kịp Tạp Mạc Lạp. "Cộp cộp cộp..." Một trận tiếng móng ngựa truyền đến, Chu Thánh cưỡi Diễm Vương quay lại.

Diễm Vương giơ móng trước lên, giẫm chết toàn bộ hai con rắn đang truy kích.

Chu Thánh túm lấy Tạp Mạc Lạp, đưa cô lên ngựa đào thoát khỏi nơi này.

Bầy rắn và Mông Ba chiến đấu cùng nhau, đôi bên đều coi đối phương là con mồi.

Chu Thánh cưỡi ngựa nhanh chóng đuổi kịp Bát Môn rồi mới thả Tạp Mạc Lạp xuống. "Đa tạ đại nhân." Tạp Mạc Lạp cảm tạ một tiếng. "Tiếp tục đi thôi." Chu Thánh không nói gì, mọi người thuận theo lộ tuyến tiếp tục đi về phía trước.

Giày vò cả ngày, đi đến tối cũng mới đi được chưa đến hai mươi cây số.

May mà vật tư đều ở trên lạc đà, chậm trễ chút thời gian cũng không tính là gì.

Chu Thánh tìm một cái cây khô ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hắn không biết Thiên Tôn Hội rốt cuộc đi đến đâu rồi.

Chương 309

Thiên Tôn Hội khẳng định sẽ đến, chỉ là hiện tại bọn họ đi đến đâu rồi thì Chu Thánh vẫn chưa biết.

Có điều, Thiên Tôn Hội mỗi lần xuất động đều là tinh nhuệ, thực lực cường đại, đoạn đường phía trước này đối với bọn họ mà nói căn bản không tính là nguy hiểm.

Cho dù gặp phải Mông Ba, bọn họ cũng có thể dễ dàng lật tung.

Mà chính hắn cũng có thể đối phó Mông Ba, nhưng người của Bát Môn thì không đối phó nổi. "Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai trời sáng xuất phát." Chu Thánh hô một tiếng, dựa vào thân cây, ôm Lưu Ly nghỉ ngơi.

Liên tục đi một ngày, lại chạy trốn rất lâu, người của Bát Môn đều có chút mệt mỏi.

Khi lều trại dựng xong, nằm vào là ngủ ngay.

Tạp Mạc Lạp bưng sữa dê nóng đưa cho Chu Thánh. "Đại nhân, uống chút sữa đi." "Không cần, cô tự uống đi, uống xong nghỉ ngơi sớm một chút." Chu Thánh nói xong, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tạp Mạc Lạp ngồi đối diện Chu Thánh, đôi mắt tràn đầy linh tính tò mò đánh giá Chu Thánh.

Chu Thánh toàn thân bao phủ khôi giáp Thủ Lăng Nhân, trên mặt cũng đeo mặt nạ quỷ, trong ngực ôm một con mèo. "Trước đây tôi còn tò mò tại sao đại nhân vào cổ mộ còn phải mang theo một con mèo, mãi cho đến khi nhìn thấy con mèo này biến thành người tôi mới biết, hóa ra con mèo này rất mạnh." Tạp Mạc Lạp nói, đưa tay định sờ đầu mèo. "Đừng chạm vào bản tiểu thư." Lưu Ly ngẩng đầu trừng mắt

nhìn Tạp Mạc Lạp.

Tay Tạp Mạc Lạp dừng giữa không trung, khựng lại một chút rồi rụt về. "Meo, cô có gì muốn nói thì nói mau, anh ấy sắp ngủ rồi." Lưu Ly nhìn Tạp Mạc Lạp, tứ chi ôm chặt lấy Chu Thánh.

Tạp Mạc Lạp ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, nói: "Tôi rất tò mò, thân phận của đại nhân..." "Không nên hỏi thì đừng hỏi, đừng quên truyền thừa của Tử sĩ, phục tùng vô điều kiện mọi yêu cầu của Thủ Lăng Nhân, không được phạm thượng, không được vô lễ." Lưu Ly nói thẳng. "Vâng." Tạp Mạc Lạp không dám hỏi nhiều nữa, xoay người rời đi nghỉ ngơi. "Thủ Lăng Nhân biến mất quá lâu rồi, khiến Tử sĩ đều quên mất truyền thừa của mình là gì rồi." Lưu Ly bực bội nói.

Chu Thánh nghe thấy lời Lưu Ly, mở mắt nhìn Lưu Ly.

Dường như Lưu Ly cũng là Tử sĩ thì phải.

Lưu Ly nhìn ánh mắt Chu Thánh, cúi đầu lẩm bẩm: "Em không giống với những Tử sĩ khác.

Em không chỉ là Tử sĩ, còn là mèo của anh." Chu Thánh nghe vậy, nhắm mắt lại không nói gì nữa. *** Đêm khuya, trong di chỉ Tây Dạ.

Một nhóm người áo đen sau khi đi vào, trực tiếp mở nắp vương cung, nhảy xuống.

Kiến quân đội sa mạc vừa ngủ say nhanh chóng bị đánh thức, nhao nhao bò ra. "Lửa!" Người cầm đầu nhàn nhạt hô một câu, ngọn lửa trong nháy mắt bùng lên, thiêu đốt tất cả kiến quân đội.

Hỏa Lân Trùng vỗ cánh bay vào, bị người cầm đầu kia dùng hai ngón tay bóp nát. "Đại nhân, chìa khóa bị lấy mất rồi." "Không sao, đi lối thông đạo." Người cầm đầu thản nhiên nói.

Người của Thiên Tôn Hội sau khi tìm được lối thông đạo, trực tiếp phá vỡ lối đi, châm lửa bên trong. "Đại nhân, xong rồi." Người

cầm đầu kia một bước đạp vào trong lối thông đạo.

Hỏa Lân Trùng trong khe tường toàn bộ bay ra, lao về phía người cầm đầu của Thiên Tôn Hội.

Trên khôi giáp của kẻ cầm đầu đột nhiên bùng cháy ngọn lửa màu lam u tối, phàm là Hỏa Lân Trùng lao tới đều tự bốc cháy. "Lửa Thủ Lăng, dùng tốt thật." Kẻ cầm đầu nói.

Trên người hắn mặc khôi giáp màu ám hắc, trên khôi giáp có một số hoa văn đặc biệt, tương tự khôi giáp của Chu Thánh.

Trên mặt cũng đeo mặt nạ quỷ, có điều mặt nạ quỷ của hắn là hoàn chỉnh.

Bên hông hắn đeo một thanh bội đao, thanh bội đao kia giống hệt bội đao của Thủ Lăng Nhân.

Hắn là Thủ Lăng Nhân do Thiên Tôn Hội chế tạo ra, cũng nhận được truyền thừa.

Dù sao thì cũng có Thủ Lăng Nhân đầu hàng gia nhập Thiên Tôn Hội.

Lần này đến Tây Vực cực kỳ quan trọng, Thiên Tôn Hội tung ra vương bài của bọn họ, Thủ Lăng Nhân hoàn mỹ! *** Ngày hôm sau.

Khi chân trời vừa hửng sáng, Chu Thánh mở mắt, nhìn mặt trời dần mọc lên ở phía chân trời. "Mười phút sau xuất phát!" Chu Thánh hô một tiếng.

Người của Bát Môn trực đêm lập tức gọi gia chủ của bọn họ dậy.

Không ai dám chậm trễ thời gian, Thủ Lăng Nhân nói mười phút thì sẽ không cho bọn họ thêm một phút thời gian chuẩn bị.

Bọn họ dậy ăn chút điểm tâm, lập tức thu dọn vật tư và hành lý.

Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, nhìn về phương xa.

Không biết vì sao, Chu Thánh luôn có một loại dự cảm bất an, chuyến đi tiến vào cổ quốc Tây Dạ lần này sẽ rất nguy hiểm.

Hắn thậm chí còn không biết nguy hiểm đến từ đâu.

Là Thiên Tôn Hội, hay là cổ quốc Tây Dạ?

Hoặc có lẽ là cả hai.

Chu Thánh xoa xoa đầu mèo Lưu Ly trong ngực, Lưu Ly ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, nói: "Đừng căng thẳng, có bản miêu đây rồi." Cô có thể cảm giác được, trong lòng Chu Thánh có chút căng thẳng. "Cổ quốc Tây Dạ quá quan trọng, anh không biết nguy hiểm là đến từ cổ quốc Tây Dạ hay đến từ Thiên Tôn Hội." Chu Thánh mở miệng nói. "Anh có thể gọi Thủ Mộ Nhân qua giúp đỡ nha." Lưu Ly mở miệng nói.

Chu Thánh nghe vậy sửng sốt, sau đó từ trên lưng ngựa xuống, đi đến trước mặt Trương Tân Sơn, rạch lòng bàn tay Trương Tân Sơn, hứng một ít máu.

Tiếp đó, hắn lấy ra một tờ giấy vàng, dùng máu của Trương Tân Sơn viết: "Thủ Lăng Nhân, cổ quốc Tây Dạ, cần sự giúp đỡ của ngươi, mau đến!" Sau khi viết tin tức ngắn gọn rõ ràng, Chu Thánh dùng ngọn lửa đốt cháy giấy vàng, truyền tin tức cho Thủ Mộ Nhân.

Trương Tân Sơn là hậu duệ Thủ Mộ Nhân, máu của hắn có thể sinh ra cộng hưởng với máu của Thủ Mộ Nhân.

Sau khi tin tức truyền đi, Chu Thánh mới an tâm hơn một chút, lên ngựa hô: "Xuất phát!" Một ngày gấp rút lên đường, trên đường tuy gặp phải chút nguy hiểm nhưng đều được hóa giải nhẹ nhàng.

Từ sáng sớm xuất phát đến chạng vạng tối đã đến được cổ quốc Tây Dạ.

Trước mắt là một ốc đảo, nhưng đã sớm khô cạn.

Thực vật xung quanh không có một chút màu xanh nào. "Nơi này từng bị cát bụi bao phủ suốt, hai ngày trước một trận bão cát mới thổi bay cát bụi nơi này đi." Tạp Mạc Lạp nói.

Trong ốc đảo khô cạn còn có không ít di tích được bảo tồn khá hoàn thiện, đều là nhà xây bằng đất.

Nơi này là cổ quốc Tây Dạ, cũng chính là Tiền Tây Dạ.

Nơi tập thể biến mất năm xưa.

Chu Thánh từ trên lưng ngựa xuống, tiến vào nhà đất nhìn một cái, bên trong còn có một số đồ nội thất đơn giản, nhưng đã sớm rách nát.

Hắn từ trong nhà đất đi ra, nhìn thấy gần đó có một dòng sông khô cạn. "Đây cũng là nhánh sông Khổng Tước à?" "Đúng." Tạp Mạc Lạp gật đầu. "Thuận theo dòng sông đi thôi." Chu Thánh nói xong, mọi người thuận theo dòng sông đi về phía trước.

Bọn họ đến cổ quốc Tây Dạ nhưng vẫn chưa tiến vào cổ mộ.

Nơi này cùng lắm là khu vực biên duyên của cổ quốc Tây Dạ, người sống ở đây đều là nhân dân Tây Dạ năm xưa tu kiến cổ quốc Tây Dạ.

Thi thể của bọn họ cũng không ở bên ngoài, khả năng lớn là đã bồi táng rồi. "Hô hô hô..." Gió nhẹ từ từ thổi qua, trong không khí mang theo một ít cát bụi.

Mọi người che kín miệng mũi, cúi đầu đi theo sau Chu Thánh. "Chu Thánh." Lưu Ly khẽ gọi. "Hả?" "Anh nhìn mặt trời kìa, có phải là đang ở phía Nam không." Lưu Ly chỉ vào hướng mặt trời nói. "Mặt trời mọc đằng Đông lặn đằng Tây, nó hiện tại hẳn là ở phía Tây." Chu Thánh vừa nói xong, ý thức được không ổn.

Chương 310

Nếu hướng mặt trời là phía Tây, vậy hướng chính mình đang đi hiện tại là phía Đông.

Đi sai rồi!

Theo chỉ dẫn của bản đồ, sau khi tiến vào ngoại vi cổ quốc Tây Dạ, tiếp theo là đi về phía Bắc.

Mà bọn họ hiện tại đi là quay lưng về phía mặt trời lặn, là đi về phía Đông. "Kỳ lạ, rõ ràng nhánh sông Khổng Tước là hướng Nam Bắc, sao lại đi sai đường?" Chu Thánh có chút khó hiểu.

Nhưng vẫn thay đổi phương hướng, không đi theo dòng sông nữa mà lên bờ đi về phía Bắc. "Đại nhân, chờ đã." Tạp Mạc Lạp vội vàng gọi Chu Thánh lại. "Sao vậy?" Chu Thánh hỏi. "Không thể tin tưởng mặt trời, chúng ta thuận theo dòng sông tiếp tục đi thôi." Tạp Mạc Lạp mở miệng nói.

Chu Thánh nghe vậy, chần chừ một chút, nhẹ gật đầu, thuận theo dòng sông tiếp tục đi.

Khi đi được một lúc, mặt trời vẫn chưa xuống núi, mà là lại xuất hiện ở phía Đông bọn họ. "Sông Khổng Tước quanh co khúc khuỷu, hướng đi khác nhau, nhìn hướng mặt trời cũng khác nhau, nhưng sông Khổng Tước có thể chỉ dẫn chúng ta đi đến trung tâm cổ quốc Tây Vực, mà mặt trời thì không thể." Tạp Mạc Lạp giải thích.

Thân là người trong đại mạc, bọn họ không làm nông nghiệp, bình thường đều lấy vận chuyển làm chủ.

Bọn họ sẽ không căn cứ vào hướng mặt trời mà phân biệt đường, mà là căn cứ vào dấu vết con đường đã đi qua. "Quả thực." Chu

Thánh gật đầu.

Mọi người thuận theo sông Khổng Tước tiếp tục đi, đến tối đã đi sâu vào trong rất nhiều.

Mọi người dựng trại nghỉ ngơi trong lòng sông. "U u u..." Vừa đến nửa đêm, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng quỷ khóc sói gào, vô cùng rợn người.

Gió âm từng trận, khiến người ta rùng mình.

Nơi này phảng phất như sau một đêm hóa thành quỷ ảnh.

Bốn phương tám hướng có lửa ma trơi bùng cháy, giống như bộ xương khô phiêu đãng giữa không trung.

Tiếng quỷ khóc sói gào vang lên không ngừng, quấy nhiễu khiến mọi người đều không dám ngủ.

Chu Thánh nhắm mắt lại, nghe thấy một trận âm thanh lạo xạo rất nhỏ.

Có thứ gì đó đang đến gần.

Chu Thánh đứng dậy rút kiếm Thái A ra, lửa Thủ Lăng bao bọc lấy kiếm Thái A.

Hắn xách kiếm, vẽ một vòng lửa bao quanh nơi mọi người nghỉ ngơi, đề phòng có thứ dơ bẩn đến gần.

Mà ngọn lửa ma trơi phiêu đãng trên không trung Chu Thánh cũng nhìn ra rồi, bọn chúng là do Hỏa Lân Trùng tạo thành. "Hỏa Lân Trùng của cổ quốc Tây Dạ thật nhiều." Chu Thánh nhịn không được nói, nhìn giao diện cửa hàng hệ thống của mình, cư nhiên có bình xịt diệt côn trùng, năm điểm tích phân một bình.

Mỗi khi Chu Thánh đến một nơi, cửa hàng hệ thống và giao diện rút thưởng đều sẽ xảy ra thay đổi.

Chỉ có điều Chu Thánh vẫn luôn để dành tích phân không dùng.

Hắn muốn để dành đủ nhiều tích phân, đổi lấy thanh Hiên Viên Kiếm trong không gian hệ thống.

Chu Thánh nhìn Hỏa Lân Trùng không ngừng đến gần, cắn răng đổi ra ba bình xịt diệt côn trùng. "Đây là bình xịt diệt côn trùng, một khi Hỏa Lân Trùng bay qua, cứ xịt vào bọn chúng là được." Tạp Mạc Lạp nhặt một bình xịt diệt côn trùng lên, hai bình còn lại bị Trương Tân Sơn và Hồng Nhị gia nhặt lên.

Chu Thánh thì nhảy ra khỏi vòng lửa, đi tìm nguồn gốc âm thanh.

Hắn lần theo âm thanh tìm qua đó, dựa vào năng lực nhìn ban đêm, nhìn thấy những thứ kia.

Chúng là một đàn bọ cạp độc, toàn thân màu đen, móc ngược trên đuôi chứa độc dịch.

Kích thước của chúng rất nhỏ, còn chưa bằng bàn tay, nhưng số lượng rất nhiều.

Chu Thánh bóp ra một quả cầu lửa ném qua, quả cầu lửa nổ tung, kết quả đám bọ cạp độc kia căn bản không chịu ảnh hưởng. "Lửa Thủ Lăng cũng vô dụng?" Chu Thánh ngây người.

Lửa Thủ Lăng còn mạnh hơn ngọn lửa bình thường, được xưng là khắc tinh của mọi tà túy.

Nhưng đối với những con bọ cạp độc này lại không có ảnh hưởng.

Bọ cạp độc vẫn đang đến gần, rất nhanh đã bò đến chân Chu Thánh, Chu Thánh giơ chân giẫm chết bọn chúng.

Bọn chúng tuy không sợ lửa Thủ Lăng nhưng vẫn có thể giết chết.

Chu Thánh huy động kiếm Thái A, một kiếm đâm ra, giống như

xiên kẹo hồ lô, xiên toàn bộ bọn chúng lên kiếm Thái A.

Nhưng số lượng của chúng rất nhiều, hơn nữa phần lớn đều đang bò về phía vòng lửa.

Chu Thánh tế ra Phong Châu màu trắng sữa, dùng cương khí thúc giục. "Gió đến!" Một trận cuồng phong thổi tới, Hỏa Lân Trùng bay múa trên không trung, bọ cạp độc bò trên mặt đất, toàn bộ bị cuồng phong cuốn lên.

Chu Thánh đẩy chưởng một cái, cuồng phong thổi bay toàn bộ bọ cạp độc và Hỏa Lân Trùng đi. [Đinh, chúc mừng túc chủ giải quyết Hắc Kim Độc Hạt và Hỏa Lân Trùng, nhận được hai mươi điểm tích phân!] Thanh âm băng lãnh của hệ thống vang lên trong đầu Chu Thánh.

Từ khi Chu Thánh lấy được chìa khóa, việc bảo vệ Long Mạch trong cổ quốc Tây Dạ đã bắt đầu.

Chu Thánh đi trở về ngồi xuống, tuy tiếng quỷ khóc sói gào vẫn sẽ đứt quãng vang lên, nhưng sau khi mọi người thích ứng thì rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Đêm nay coi như là một đêm bình an.

Đợi ngày mai tiến vào mộ huyệt của cổ quốc Tây Dạ mới là sự bắt đầu của nguy hiểm. *** Trong đường hầm.

Người của Thiên Tôn Hội một đường giải quyết Hỏa Lân Trùng và bọ cạp độc, nhanh chóng tiến lên.

Con đường bọn họ đi là đường hầm Hậu Tây Dạ tu kiến đi thẳng đến cổ quốc Tây Dạ, là một con đường thẳng, không có quanh co khúc khuỷu.

Ngoại trừ có chút nguy hiểm ra thì những thứ khác không có gì.

Dưới sự dẫn dắt của Thủ Lăng Nhân Thiên Tôn Hội, mọi người đi một ngày thời gian, đến bên ngoài cổ mộ của cổ quốc Tây Dạ.

Cổ mộ của cổ quốc Tây Dạ vẫn chưa mở ra, bị cát vàng lấp kín cửa hang.

Bọn họ tuy có thể trực tiếp đi vào nhưng bọn họ lại không làm vậy. "Đại nhân, chúng ta có thể đi vào trước để bố cục." Người của Thiên Tôn Hội mở miệng nói. "Cổ quốc Tây Vực một khi đi vào chúng ta sẽ ở trong cuộc, đợi Thủ Lăng Nhân vào phá vỡ cơ quan, chúng ta hãy vào sau." Thủ Lăng Nhân của Thiên Tôn Hội nói.

Cổ quốc Tây Dạ, chỉ cần bước vào sẽ gặp nguy hiểm. *** Ngày hôm sau, bình minh.

Mặt trời còn chưa mọc ở đằng Đông, chỉ có một tia nắng sớm yếu ớt chiếu vào màn đêm. "Chuẩn bị xuất phát." Chu Thánh mở mắt khẽ gọi một tiếng.

Tất cả mọi người tỉnh lại từ trong mộng, lập tức thu dọn xong xuôi, ăn chút điểm tâm.

Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, đưa tay nắm lấy cát chảy qua kẽ tay.

Tiếng gió vẫn chói tai, tiếng quỷ khóc sói gào dường như không ngừng nghỉ.

Hiện tại là khoảng năm giờ sáng, nhiệt độ vẫn rất thấp.

Có điều đối với mọi người mà nói, nhiệt độ cao thấp chỉ là thứ yếu, chủ yếu là chưa nghỉ ngơi đủ.

Chu Thánh lần này đợi thêm năm phút đồng hồ, để mọi người có thời gian ăn cơm.

Mười lăm phút sau, hắn cưỡi ngựa đi trước, dẫn mọi người thuận

theo dòng sông tiếp tục đi về phía trước.

Chân trời dần dần sáng rõ, mà càng đi về phía trước, lòng sông trở nên càng ẩm ướt.

Nhóm Chu Thánh đi ra từ trong lòng sông, thuận theo bờ sông tiếp tục đi.

Địa chất phía trước xảy ra thay đổi, toàn bộ đều là vách đá dựng đứng.

Chương 311

Vách đá hai bên là đá màu nâu đất, trên vách đá có không ít hang động, có hang động còn đang chảy nước.

Nhưng nước chảy ra vừa vào dòng sông không lâu đã thấm xuống, hoặc nói là bốc hơi.

Mà gió nhẹ thổi qua hang động, phát ra âm thanh như quỷ mị khóc lóc, chính là âm thanh tối qua đám Diệp Không nghe thấy.

Hơn nữa cấu trúc phòng ốc nơi này không còn chủ yếu là nhà đất nữa, mà là nhà đá.

Được xây dựng bằng đá tảng, trong đó không thiếu một số nhà đá kiên cố và đầy tính thẩm mỹ. "Nơi này hẳn là khu vực trung tâm, đi thêm một đoạn nữa là có thể đến cửa mộ táng cổ quốc Tây Dạ." Tạp Mạc Lạp nói.

Có thể sống ở nơi này đều là người không giàu thì quý.

Ít nhất ở cổ quốc Tây Dạ là như vậy.

Thân là một quốc gia đại mạc, quan trọng nhất là tài nguyên nước.

Mà nước ở nơi này dù qua mấy ngàn năm vẫn chưa từng khô cạn, có thể tưởng tượng mấy ngàn năm trước nước ở nơi này nhiều đến mức nào.

Chu Thánh nhìn một lúc rồi thuận theo bờ sông tiếp tục đi về phía trước.

Cổ quốc Tây Dạ lớp ngoài đều có nguy hiểm, là khu vực trung tâm, nguy hiểm khẳng định không ít.

Hiện tại là ban ngày, rất nhiều thứ không dám đi ra, nhưng đến tối

thì khó nói. "Tăng tốc độ, trước khi trời tối phải đến được cổ quốc Tây Dạ." Chu Thánh hô một câu, bảo mọi người tăng tốc độ tiến lên.

Đi suốt một đường, phòng ốc càng ngày càng lớn.

Ở cổ quốc Tây Dạ, nơi ở càng lớn thì đại biểu thân phận càng tôn quý, hoặc quyền lực càng lớn.

Hơn nữa, càng có thân phận địa vị thì càng tiếp cận khu vực trung tâm cổ quốc Tây Dạ.

Sông Khổng Tước xuyên qua phần lớn lãnh thổ của ba mươi sáu nước Tây Vực, trong đó nhánh chính xuyên qua cổ quốc Tây Dạ bị vương thất cổ quốc Tây Dạ khống chế.

Bọn họ cư trú ở khu vực thượng du, cũng chính là ngã ba nhánh sông.

Phần lớn các cổ quốc Tây Vực khống chế người dân không phải dựa vào quân sự mạnh mẽ, mà là dựa vào nước.

Ở càng cao, nhận được tài nguyên nước càng nhiều. "Ở Tây Vực, nước quan trọng hơn lương thực." Tạp Mạc Lạp nói một câu, cầm bình nước đi đến hang động có nước chảy hứng một ít nước.

Nơi này địa thế khá thấp, từng bị sa mạc bao phủ, hiện tại mới tan đi.

Mọi người đi từ sáng sớm, đi mãi đến hơn bốn giờ chiều mới đến được trung tâm nhất.

Phía trước có một cái hang động khổng lồ.

Trong hang động chính là quần thể mộ táng của cổ quốc Tây Dạ.

Hơn nữa, trong hang động còn có dòng nước chảy vào. "Từ nơi này đi vào chính là mộ thất của cổ quốc Tây Dạ, cũng là nơi mai táng cả cổ quốc Tây Dạ." Tạp Mạc Lạp chỉ vào hang động nói.

Chu Thánh vươn tay chạm vào một cái, một cảm giác băng lạnh trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, trên mặt đất có một số dấu chân hỗn loạn, nhưng đều không đến gần hang động, ngược lại giống như đã quay đầu trở về.

Từ trong đường hầm di chỉ Hậu Tây Dạ đi qua là một đường thẳng.

Nếu là Thiên Tôn Hội, bọn họ khẳng định sẽ không tốn công tốn sức đi đường vòng.

Trong đường hầm tuy đầy rẫy nguy hiểm nhưng đối với người của Thiên Tôn Hội mà nói, nguy hiểm cũng không tính là gì, bọn họ đều là người có thực lực, càng không sợ chết.

Bọn họ đã đến trước mình, nhưng không đi vào.

Chu Thánh nghĩ đến đây, lùi lại vài bước. "Tạp Mạc Lạp, nếu đi qua từ đường hầm di chỉ Hậu Tây Dạ thì đại khái ở vị trí nào?" Chu Thánh thấp giọng hỏi.

Tạp Mạc Lạp chỉ xuống cát bụi dưới chân.

Chu Thánh nghe vậy, phất tay ra hiệu cho người của Bát Môn đi xa một chút.

Hắn nặn Kim Châu ra, quát to: "Kim Quang Vạn Tiễn Tề Phát!" Kim Châu bay lên không trung, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh sinh huy.

Kim quang tản mát ra tia sáng giống như mũi tên sắc bén, nhanh chóng phủ đầy bầu trời.

Thúc giục Kim Châu sẽ tiêu hao một phần ba cương khí, trong tình huống bình thường Chu Thánh đều sẽ không động dụng. "Cái này quả

thực không phải việc người có thể làm được." Giải Cửu lắc đầu nói. "Người có thể làm được, tu vi đạt tới Tông sư là được." Trương Tân Sơn giải thích. "Tông sư?" "Đúng, An Lạc từ xưa đến nay đã có người tu võ, chỉ là thời Tống thì hiệp dùng võ phạm cấm, triều Tống trọng văn ức võ, dẫn đến địa vị võ giả thấp kém, hơn nữa bị quân đội trấn áp rất nhiều, đến mức võ giả không hưng thịnh.

Các triều đại phía sau càng chèn ép võ giả An Lạc, suýt chút nữa diệt tận gốc võ giả An Lạc.

Sau đó hai đời Minh Thanh cũng không có võ giả." Những thứ này đều là Trương Tân Sơn đọc được trong sử sách gia tộc.

Trương gia hắn vốn dĩ cũng là thế gia võ phu, về sau bị chèn ép.

Nếu không phải dựa vào huyết mạch truyền thừa cường đại, có khả năng đã sớm bị tiêu diệt trong lịch sử. "Không đúng, tôi thấy Thủ Lăng Nhân mạnh như vậy, nếu muốn bỏ chạy thì ai mà đuổi kịp được." Giải Cửu vẫn không hiểu lắm. "Truyền rằng Tông sư đều có bản lĩnh một người giữ ải vạn người không thể qua, một người có thể địch lại thiên quân vạn mã." Ngô Đại Bạch nói tiếp, nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục tuy không phải Tông sư nhưng cũng có thực lực như vậy. "Tông sư có thể chặn thiên quân vạn mã, nhưng năm vạn, mười vạn, hai mươi vạn, có chặn nổi không?" Trương Tân Sơn không khỏi nói.

Mọi người trầm mặc.

Sức người cuối cùng cũng có hạn, cho dù là Tông sư cũng vậy.

Chu Thánh nếu không phải mượn năng lực của sáu mạch Thủ Lăng Nhân cũng không thể nào thi triển ra chiêu thức chói mắt như thế.

Hắn cầm kiếm Thái A chỉ xuống dưới, vô số mũi tên kim quang trên không trung giống như mưa to gió lớn rơi xuống. "Vèo vèo vèo..." Mũi tên kim quang trực tiếp xuyên thủng sa mạc, đâm vào trong đường hầm. "Ầm ầm ầm..." Có kim quang trực tiếp nổ tung, nhất thời bụi đất bay đầy trời.

Mọi người nhanh chóng lui về phía sau, chạy đến ngoài năm mươi mét, tránh cho người bên trong xông ra bao vây bọn họ.

Thủ Lăng Nhân đột nhiên phát động tấn công đối với đường hầm dưới lòng đất, vậy chứng tỏ nhất định có người. "Phanh!" Cùng với đạo kim quang thô to cuối cùng rơi xuống, cả đường hầm dưới lòng đất bị đập vỡ ra.

Kim quang tiêu tán, Kim Châu cũng ảm đạm đi, bay về trên khôi giáp Thủ Lăng Nhân của Chu Thánh.

Cát bụi đầy trời dưới làn gió thổi lan tràn khắp bầu trời.

Lưu Ly giơ chân mèo lên, Âm Dương Châu hóa thành một đồ hình Âm Dương lót dưới chân Chu Thánh, để Chu Thánh có thể đứng giữa không trung.

Chu Thánh duy trì tư thế cầm kiếm, chỉ vào mặt đất. "Chuột trong đường hầm còn không mau ra đây?" Chu Thánh khẽ nói.

Trong cát vàng đầy trời, xuất hiện một bóng người. "Chuột, nói ta sao?" "Hù hù hù..." Sau khi cơn gió nhẹ cuốn đi cát bụi, người xuất hiện trên mặt đất khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Hoắc Ngọc Tiệp trừng lớn hai mắt, nhìn người dưới đất rồi lại nhìn người trên không trung.

Người của Bát Môn cũng ngẩn ra, sao lại còn một người nữa?

Kẻ ngây ra hơn cả là Mạc Lạp Tạp, rõ ràng Người Gác Lăng đều đã bị tiêu diệt, tại sao lại lòi ra thêm một Người Gác Lăng?

Chu Thánh híp mắt, đánh giá kẻ đang đứng ở cửa thông đạo.

Hắn mặc hắc sắc khôi giáp, bộ giáp này gần giống với của anh, hơn nữa còn có hoa văn ngọn lửa.

Bên hông hắn đeo bội đao Người Gác Lăng, trên mặt đeo mặt nạ quỷ khắc ký hiệu đặc thù.

Trang phục của hắn rất giống Chu Thánh, nhưng khí tức lại vô cùng lẫm liệt.

"Đây...

Chương 312

đây cũng là Người Gác Lăng?" Mạc Lạp Tạp sững sờ.

"Chẳng lẽ là một trong hai mạch Âm Dương sao?" Lưu Ly cũng kinh ngạc.

Cô cũng không phân biệt được.

"Thủ lăng có bảy, tử sĩ tuân theo, còn không quỳ xuống?" Tên Người Gác Lăng của Thiên Tôn Hội niệm mật ngữ.

Mạc Lạp Tạp nghe thấy câu này, đầu gối mềm nhũn, đang định quỳ xuống thì bị Chu Thánh ngăn lại.

"Đừng quỳ, hắn không phải Người Gác Lăng." Chu Thánh nói xong, từ trên không trung hạ xuống, chĩa kiếm vào kẻ kia.

"Ai nói ta không phải Người Gác Lăng?

Ta chính là kẻ đã nhận được truyền thừa của thất mạch Phong Lâm Sơn Hỏa Thủy Kim Lôi, coi như là chủ nhân của Người Gác Lăng, giống như ngươi." Tên giả mạo cười nói.

Nói đoạn, hắn thao túng năng lực của sáu loại nguyên tố Phong, Lâm, Sơn, Hỏa, Thủy, Kim.

Riêng năng lực đặc thù của Lôi chi nhất mạch đến từ Lôi Chấn Tử trong Thủ Lăng Cổ Lâu, hắn không phải Người Gác Lăng chính tông nên không thể nắm giữ.

"Chỉ là Người Gác Lăng do Thiên Tôn Hội chế tạo ra mà thôi." Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Vậy cũng là chính tông, dù sao ta cũng có truyền thừa hoàn chỉnh." Kẻ kia trịnh trọng đáp.

Từ thời Tần Hán, Thiên Tôn Hội đã giao thiệp với Người Gác Lăng.

Thêm vào đó, có kẻ trong hàng ngũ Người Gác Lăng phản bội, đầu quân cho Thiên Tôn Hội.

Điều này giúp Thiên Tôn Hội càng hiểu rõ hơn về hệ thống này, thậm chí còn đoạt được truyền thừa hoàn chỉnh.

Hắn chính là sản phẩm được Thiên Tôn Hội tạo ra dựa trên truyền thừa đó, kết hợp với năng lực của các mạch hệ khác.

Bình thường sẽ không được sử dụng, nhưng Tây Vực cổ quốc ẩn chứa quá nhiều bí mật, lại có Long mạch, nên hắn mới xuất thế, đích thân đến đây.

Hơn nữa, một khi tìm được Người Gác Lăng chết ở đây, hắn có thể tước đoạt truyền thừa hoàn chỉnh, dung nhập vào cơ thể mình.

Đến lúc đó, hắn có thể đi Thủ Lăng Cổ Lâu, cưỡng ép đoạt lấy sự công nhận, đi thẳng xuống tầng chín dưới lòng đất.

"Đã ngươi nói ngươi là Người Gác Lăng, thấy ta vì sao không quỳ?" Chu Thánh quát.

Thân là Người Gác Lăng của hai mạch Âm Dương, địa vị tuyệt đối đứng trên thất mạch.

"Ta với ngươi thân phận như nhau." Hắn đáp.

"Không, không giống nhau." Chu Thánh nói xong, trên người tỏa ra ngọn lửa thủ lăng mãnh liệt.

Đối phương cũng làm tương tự.

Trong ngọn lửa của Chu Thánh có lẫn sấm sét, còn đối phương lại lẫn cuồng phong.

"Lôi điện nghe lệnh ta, tru tà trấn quỷ, giết kẻ phản đồ!" Chu

Thánh dứt lời, bầu trời lập tức sấm sét vang dội.

Trong ánh chớp lập lòe, có một đạo thân ảnh mơ hồ, đó là Lôi Chấn Tử.

Chu Thánh dùng kiếm chỉ vào tên Người Gác Lăng do Thiên Tôn Hội tạo ra, hét lớn: "Diệt sát, Người Gác Lăng giả mạo!" "Ầm ầm ầm!" Sấm sét trên trời gầm rú không dứt, nhưng mãi vẫn không đánh xuống.

"Ngươi chẳng lẽ đã quên, thất mạch Người Gác Lăng không được tương tàn sao?" Hắn cười nói.

"Ngươi không phải Người Gác Lăng!" Chu Thánh nhắc lại.

"Không không không, ta chính là hắn." Tên giả mạo nói rồi tháo mặt nạ xuống, lộ ra chân dung.

Dung mạo hắn rất tuấn tú, có chút khí chất thư sinh, nhưng trong cơ thể lại toát ra mùi quan tài thoang thoảng, hiển nhiên trước đó vẫn luôn nằm trong quan quách.

"Thời Tần Hán, Lâm chi nhất mạch, Lâm Động." Chu Thánh gọi tên hắn.

Hồi ở Thủ Lăng Cổ Lâu, Tứ công tử - Người Gác Lăng sơ đại của Lâm chi nhất mạch từng nói, thời Tần Hán thất mạch Người Gác Lăng đã từng bị diệt vong một lần.

Lần diệt vong đó là do trong nội bộ xuất hiện kẻ phản bội.

Kẻ đó không ai khác chính là người trước mặt.

Lâm Động của Lâm chi nhất mạch.

"Ha ha, không ngờ ngươi lại biết ta." Lâm Động cười nói.

"Phản bội Người Gác Lăng, ngươi không xứng làm Người Gác Lăng." Chu Thánh thẳng thừng.

“Ngươi và ta đều là Người Gác Lăng, ngươi có tư cách gì nói ta?” Lâm Động vẻ mặt khinh thường, nhìn khí tức trên vai Chu Thánh.

“Khí tức Lâm chi nhất mạch, ngươi là tử sĩ của mạch này, tử sĩ gặp chủ nhân, còn không hạ quỳ?” Lâm Động tỏa ra khí tràng cường đại, áp bách Lưu Ly.

Chu Thánh thao túng Âm Dương Châu, ra lệnh cho Lôi Chấn Tử.

“Ta lấy danh nghĩa Âm Dương song mạch, tước đoạt thân phận Người Gác Lăng của ngươi!” Lâm Động nghe vậy thì sững sờ.

Âm Dương song mạch?

“Thiên lôi, lạc!” Chu Thánh vừa dẫn dắt, lôi đình trong nháy mắt giáng xuống.

“Ầm!” Lâm Động vội vàng rút bội đao ra đỡ, nhưng bội đao căn bản không đỡ nổi thiên lôi.

Sấm sét đánh xuống, lập tức chẻ toạc khôi giáp trên người hắn, đánh nát mặt nạ quỷ trên tay hắn.

Lâm Động toàn thân bị đánh đen thui, hắn dùng lửa thủ lăng bao phủ toàn thân để chống đỡ.

“Âm Dương song mạch thì đã sao, thất mạch bất tuyệt, Âm Dương bất xuất, ta vẫn chưa chết!” Lâm Động hét lớn, vẫn muốn tiếp tục kháng cự.

“Thủ lăng chi hỏa, diệt!” Chu Thánh điểm nhẹ ngón tay, ngọn lửa trên người Lâm Động toàn bộ tắt ngấm.

“Ngươi đã không còn là Người Gác Lăng.” Chu Thánh nói, nhìn về phía thanh bội đao trong tay Lâm Động.

Lâm Động liên tục lùi lại, sấm sét trên trời không ngừng giáng xuống.

Hắn không ngờ đối phương lại là Âm Dương song mạch, đứng trên thất mạch, có năng lực tước đoạt thân phận của hắn.

"Ngươi đợi đấy, đợi ta dung hợp tất cả truyền thừa thất mạch, ta cũng sẽ là Âm Dương song mạch." Lâm Động buông lời hung ác rồi trốn về trong thông đạo.

"Đồ ngu." Chu Thánh thầm mắng một câu.

Âm Dương song mạch, một mạch là nắm giữ bản lĩnh của thất mạch, mà chính mình đã nắm giữ rồi, đồng thời còn nhận được truyền thừa hạt châu của Người Gác Lăng sơ đại.

Mạch còn lại hoàn toàn khác biệt, con đường tu luyện và truyền thừa đều không giống.

Cho dù Lâm Động có được thất mạch, hắn cũng không thể trở thành Âm Dương song mạch, bởi vì Chu Thánh vẫn còn ở đây.

Âm Dương song mạch chỉ có thể có một Âm một Dương, không thể có hai Âm, cũng không thể có hai Dương.

Chính mình đã chiếm một chỗ rồi.

"Đuổi theo!" Lưu Ly muốn đuổi theo, nhưng bị Chu Thánh kéo lại.

"Đừng đuổi nữa." "Nhưng hắn chạy mất rồi, hắn là kẻ phản bội." "Thiên Tôn Hội xuất động xưa nay không phải một người đơn đả độc đấu, trong thông đạo còn có kẻ khác." Chu Thánh nói.

Vừa rồi anh dùng năng lực Kim Châu phá vỡ thông đạo cũng đã giết mấy tên.

Nhưng bên trong vẫn còn kẻ khác, chúng tránh được kim quang chứng tỏ thực lực không yếu.

Nếu mạo muội đuổi theo sẽ rất nguy hiểm.

“Cũng phải.” Lưu Ly lầm bầm.

Chu Thánh có chút đau đầu, Lâm Động tuy là kẻ phản bội nhưng hắn có truyền thừa hoàn chỉnh.

Tình hình bên trong Tây Dạ cổ quốc, hắn nắm rõ hơn mình.

Trong thông đạo.

Lâm Động quay về, sau khi xử lý sạch vết thương và quấn băng, hắn mặc vào bộ ám kim khôi giáp do Thiên Tôn Hội đặc chế.

Bộ giáp này kiên cố hơn giáp Người Gác Lăng, chỉ là hắn luôn cho rằng mình là Người Gác Lăng nên không chịu thay.

Giờ đây, Chu Thánh đã tước đoạt thân phận của hắn, lại dùng sấm sét hủy diệt giáp và lửa thủ lăng, bức hắn đến mức chật vật không chịu nổi.

“Đại nhân, chúng ta toàn lực xuất kích, chưa chắc không đối phó được tên Người Gác Lăng kia.” Người của Thiên Tôn Hội nói.

“Không đối phó được đâu.” Lâm Động lắc đầu.

Thất mạch Người Gác Lăng mỗi mạch đều có thực lực đặc thù, mà đối phương sở hữu toàn bộ thực lực thất mạch.

Hơn nữa, hắn còn là một trong Âm Dương song mạch, trời sinh đã có lực áp chế đối với Người Gác Lăng.

Chương 313

“Hắn có mạnh nữa cũng chỉ là người, chúng ta đông người liên hợp, chưa chắc đấu không lại.” “Thiên Tôn Hội lần này mang theo vũ khí đến, chúng ta có thể đối phó với người của Cửu Môn trước.” “Không thử sao biết đánh không lại.” Đám người nhao nhao nói.

“Câm miệng!” Lâm Động quát lên một tiếng, khiến đám người Thiên Tôn Hội không dám nói thêm.

“Hải Đáy Mộ, Thủ Lăng Cổ Lâu, Thiên Cung, Thiên Tôn Hội chúng ta hầu như đã xuất động sức mạnh cao tầng mà đều không đối phó được hắn, điều này đủ nói lên vấn đề.

Hắn không dễ đối phó như vậy.” Lâm Động biết rõ sự khủng bố của Người Gác Lăng, cưỡng ép ra tay chỉ có nước chết uổng.

Khổ nỗi đám ngu xuẩn Thiên Tôn Hội này cậy vào việc có thể chết đi sống lại nên chẳng ai mang não theo.

Người của Thiên Tôn Hội không phải không có não, mà là bọn họ không sợ chết.

Vì tín ngưỡng Thiên Tôn, được ban cho cơ hội trường sinh và trọng sinh, dẫn đến phong cách hành sự cực đoan.

Gặp Người Gác Lăng là lao vào đánh, chẳng bao giờ biết vu hồi hay mưu tính.

“Đối phó Người Gác Lăng phải dùng não, không thể cứ thế lao lên.

Các ngươi chết có thể trọng sinh, nhưng đừng quên Ngô Lục Giáp bọn họ vẫn chưa trở về.” Lâm Động nói lại.

Thân là người của Lâm chi nhất mạch, lấy trí tuệ làm sở trường,

Lâm Động cũng vậy.

"Hắn có mạnh nữa, chúng ta cùng lên, liều mạng cũng có thể kéo hắn theo." Một tên Thiên Tôn Hội bất mãn nói.

"Ngươi quá cẩn thận rồi, hắn áp chế ngươi chứ đâu đại biểu áp chế được tất cả chúng ta." "Chúng ta không phải không có não, mà là không kháng cự lại Người Gác Lăng thì lấy gì giết hắn?" "Ngươi quá nhát gan sợ phiền phức." Lâm Động nghe đám người nói, trực tiếp đứng dậy móc ra lệnh bài Thiên Tôn, cao giọng nói: "Thiên Tôn đặc hứa, kẻ nào không phục tùng mệnh lệnh, tước đoạt tất cả, trục xuất khỏi Thiên Tôn Hội." Lệnh bài vừa xuất, mấy kẻ vừa nói chuyện vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Lệnh bài Thiên Tôn như Thiên Tôn thân lâm, trên đó có một con mắt, là mắt của Thiên Tôn.

Nếu bất kính với lệnh bài, con mắt sẽ ghi lại hình chiếu về tổng bộ, tiến hành tước đoạt và trục xuất.

Mà lệnh bài này lấy ra, cho dù là một kẻ ngốc ra lệnh thì ngươi cũng phải nghe.

"Còn dị nghị gì không?" Lâm Động quét mắt nhìn đám người.

"Không có." Đám người nhao nhao đáp.

Bọn họ có thể sau này về tổng bộ tố cáo Lâm Động, nhưng trong lúc hành động, bất kể Lâm Động đưa ra quyết định gì, họ đều phải nghe.

"Hành động lần này chỉ được có một thanh âm, thanh âm tuyệt đối phục tùng, ta không muốn nghe thấy nửa lời chất nghi." "Rõ!" Mọi người đồng thanh.

Lâm Động lúc này mới cất lệnh bài, đeo mặt nạ quỷ lên.

"Xuất phát!" Đám người im lặng đi theo sau Lâm Động.

Bọn họ trước đó ít nhiều đều bài xích và nghi ngờ Lâm Động vì hắn là kẻ phản bội Người Gác Lăng.

Thiên Tôn Hội và Người Gác Lăng xưa nay là cừu địch, nay cừu địch lại thành thủ lĩnh hành động, trong lòng họ ít nhiều có chút lấn cấn.

Nên khi Lâm Động bị thương trở về, họ mới chất vấn đủ điều.

Nhưng người ta đã lôi lệnh bài Thiên Tôn ra, họ không dám ho he gì nữa.

Đi được vài phút, họ quay lại dưới thông đạo, nhưng phía trước đã bị cát vùi lấp.

"Dọn dẹp cát bụi." Lâm Động thản nhiên nói.

Người của Thiên Tôn Hội phía sau chia thành hai hàng, tung đòn tấn công đẩy cát sang hai bên.

Nếu có đá thì đập nát.

Cát chảy về phía sâu trong thông đạo, mọi người bị chôn nửa người trong cát, tiếp tục dọn dẹp.

"A!" "A!

Cứu ta, cứu ta!" Đột nhiên mấy tiếng thảm thiết vang lên.

Lâm Động quay đầu nhìn, thấy da thịt bọn họ nứt toác, có không ít hoa văn lửa đang thiêu đốt.

Huyết quản nổ tung, miệng phun ra khói đen.

Lâm Động định bước lên thì chợt cảm thấy tay mình bị thứ gì đó cắn.

Hắn vội giơ tay lên, phát hiện có một con trùng to bằng móng tay cái đang chui vào da thịt.

Hắn thôi động cương khí, bức con trùng ra.

Nhìn con trùng đỏ rực, Lâm Động trầm giọng: "Hỏa miết!" "Người Gác Lăng, ra tay thật độc!" ...

Trong mộ đạo.

Chu Thánh đang đi, bên tai bỗng vang lên tiếng hệ thống. 【 Ting, kiểm trắc ký chủ ngăn cản Thiên Tôn Hội xâm nhập Tây Dạ cổ quốc, nhận được 20 điểm tích phân. 】 Nghe tiếng hệ thống, Chu Thánh đoán người của Thiên Tôn Hội đã hành động.

Đám hỏa miết (bọ lửa) mình giấu trong cát mới là chủ lực đối phó bọn chúng.

"Đại nhân, đến cửa ải thứ hai." Trương Tân Sơn hô một tiếng.

Chu Thánh nghe vậy, hoàn hồn nhìn bát quái đồ trên mặt đất.

Đây là mấy cái bát quái đồ liên kết với nhau, có chút giống Trung Thiên Bát Quái.

"Tề Bát!" Trương Tân Sơn gọi.

"Đến đây." Tề Bát gia đứng ra, tự ngạo nói: "Bát quái đồ này là do ông nội tôi sửa đổi từ Trung Thiên Bát Quái Đồ, chỉ có lão nhân gia ngài ấy mới phá giải được, tất nhiên tôi cũng có thể." Nói rồi, gã lấy ra một cái bát quái đồ, bắt đầu tính toán.

Nhưng hơn mười phút trôi qua, gã vẫn không có bất kỳ tiến triển nào.

"Cái đó...

đừng vội, phá giải cơ quan cần thời gian." Tề Bát có chút xấu hổ nói.

"Nói cho tôi cách phá giải cơ quan, để tôi làm." Chu Thánh lên tiếng.

Anh nắm giữ Tiên Thiên Bát Quái, chỉ cần biết quy luật vận hành của Trung Thiên Bát Quái là có thể dễ dàng phá giải.

"Cho tôi thêm chút thời gian, tôi sắp giải ra rồi, đây là phương thức giữ cửa độc đáo của Tề gia tôi, không thể tùy tiện tiết lộ." Tề Bát gia cười nói.

Chu Thánh thản nhiên nhìn gã: "Cho cậu thêm mười phút." Nói xong, anh nhắm mắt lại, dùng Tiên Thiên Bát Quái trong đầu để tính toán quy luật của Trung Thiên Bát Quái này.

Tề Bát gia đi một vòng quanh bàn bát quái, tốn mười phút mới phá giải được một cái.

"Bát quái đồ này khó thật, cuối cùng cũng giải được một cái." Tề Bát giả vờ ra vẻ rất khó khăn.

Trên đất có tám cái bát quái đồ, gã mới giải được một.

"Không cần cậu nữa, tôi tìm được rồi." Chu Thánh mở mắt nói.

"Ý gì?" Tề Bát ngẩn người.

"Hồng Nhị, Lý Tam, Ngô Đại Bạch, Lão Lục, thanh lý phản đồ!" Trương Tân Sơn trực tiếp ra lệnh.

Đám Hồng Nhị, Lý Tam đã sớm chuẩn bị, trong khoảnh khắc chế phục Tề Bát.

"Trương Tân Sơn, anh muốn làm gì?" Tề Bát bị chế phục lớn tiếng chất vấn.

"Bát Môn, lại thiếu một môn." Trương Tân Sơn đạm mạc nói.

"Trương Tân Sơn, ý anh là sao?

Qua cầu rút ván à?" Tề Bát gia bị ấn xuống đất, không ngừng giãy giụa.

“Bát Môn đồng lòng hiệp lực, cậu muốn làm ‘hoạt chủng’?” Trương Tân Sơn cho người đào hố bên cạnh, sau đó nói: “Khi cậu đầu quân cho Thiên Tôn Hội thì nên nghĩ đến ngày hôm nay.” “Tôi không có, anh vu khống!” Tề Bát giãy giụa.

“Không có?” Trương Tân Sơn lột áo Tề Bát, xé toạc lớp da người giả trên người gã.

Dưới lớp da người, trên thân thể gã xuất hiện hình xăm mặt trời.

“Trương Tân Sơn tôi thanh lý phản đồ sẽ điều tra rõ ràng, tuyệt đối không oan uổng một người tốt.” Trương Tân Sơn chỉ vào ba cái mặt trời trên người Tề Bát.

Tề Bát không giãy giụa nữa, bởi vì có giãy nữa cũng vô dụng.

“Cho dù tôi là phản đồ thì sao?

Anh dám giết tôi à?” “Anh giết tôi, tôi lập tức có thể từ tổng bộ Thiên Tôn Hội trọng sinh trở lại, đến lúc đó các người không về được khỏi Tây Dạ cổ quốc, còn tôi thì về được, sẽ tiêu diệt Bát Môn!” Tề Bát nói thẳng.

Đã bị phát hiện thân phận thì cũng chẳng cần kêu oan, trực tiếp uy hiếp Trương Tân Sơn.

Sau khi bái nhập Thiên Tôn Hội, ý thức của gã được tải lên tổng bộ, dù có chết cũng có thể hồi sinh lần nữa.

Nhưng gã vẫn sợ chết.

Chương 314

Trương Tân Sơn nhìn chằm chằm Tề Bát, thản nhiên nói: “Thì đã sao?” “Đại nhân, hố đào xong rồi.” “Hoạt chủng!” Trương Tân Sơn trầm giọng.

Mọi người trói chặt Tề Bát và đám người gã mang theo, sau đó dùng bao tải gai đen trùm lên.

Trên bao tải lại quấn thêm mấy vòng dây thừng, lồng thêm mấy lớp bao nữa.

Cuối cùng, Trương Tân Sơn mới đặt bao tải xuống hố, tại vị trí đầu tưới một lớp nước, rồi đắp lên một cái khăn ướt.

Đây là để bọn họ trước khi bị chôn sống phải trải nghiệm nỗi sợ hãi tâm lý.

Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là chờ đợi cái chết.

“Ưm ưm ưm...” Tề Bát kêu gào trong hố, gã sợ rồi.

Nhưng từng đống đất đổ xuống, triệt để chôn vùi gã.

Chu Thánh thấy bọn họ đã làm "hoạt chủng" xong, bèn bỏ thêm vài thứ vào trong hố.

Nếu người của Thiên Tôn Hội đến đào hố, bọn chúng sẽ phải trả giá đắt.

“Giới đạo mộ làm 'hoạt chủng' đều luôn như vậy sao?” Mạc Lạp Tạp hỏi một câu.

“Ừ.” Trương Tân Sơn gật đầu.

“Thật tàn nhẫn.” “Phàm là kẻ phản bội đều sẽ bị làm 'hoạt chủng' trong cổ mộ, đây là quy tắc của Bát...

à không, Thất Môn ta.” Trương Tân Sơn thành thật nói.

Anh không giết Tề Bát ở Thiên Cung chính là để dành cho lúc này.

Vốn định đợi gã phá giải xong bát quái trận của Tề gia để lại mới chôn sống, nhưng gã cố ý trì hoãn thời gian, Trương Tân Sơn cũng không muốn đợi nữa.

“Hay là ngụy trang một chút, ngộ nhỡ người của Thiên Tôn Hội đào bọn họ lên, người còn chưa chết hẳn thì sao?” Giải Cửu đề nghị.

“Không cần.” Chu Thánh từ chối.

Tề Bát đối với anh chết hay không cũng vậy, dùng phần mộ của gã để gài bẫy Thiên Tôn Hội một lần thì càng tốt hơn.

Gã có được thân phận Tam Dương Thần Sứ không phải vì thực lực mạnh, mà vì gã có địa vị trong Lão Cửu Môn, hơn nữa còn biết nhiều bí mật.

“Đi thôi.” Chu Thánh phá giải bát quái trận trên mặt đất, nghịch chuyển nó, ngạnh sinh sinh mở ra một con đường.

Chỉ cần nắm vững quy luật vận hành của Trung Thiên Bát Quái, mặc cho nó biến hóa thế nào đều có thể quay về bản nguyên.

Chu Thánh dẫn đường, phá vỡ cơ quan, tiến đến địa điểm tiếp theo. ...

Ngoài hang động.

Lâm Động sa sầm mặt bước ra.

Trong địa đạo, Thiên Tôn Hội đã chết mất hai người, còn hai người bị thương không thể tiếp tục hành động.

Nhưng chỉ cần chưa chết thì vẫn còn giá trị lợi dụng.

Lâm Động ném đan dược cho hai kẻ đó ăn, ép tiềm năng của

chúng bộc phát, bắt chúng đi trước dò đường.

Hai người kia bước vào thông đạo với tư thế không sợ chết.

Bọn họ không sợ chết, hoặc nói đúng hơn là cầu chết.

Ra ngoài làm nhiệm vụ, bất kể cấp bậc cao thấp, một khi chết đi đều có thể đổi cơ thể mới để hồi sinh.

Hơn nữa cơ thể do Thiên Tôn Hội nuôi dưỡng chất lượng tuyệt đối tốt.

Hai người đi vào thông đạo, chưa gặp nguy hiểm, nhưng phía trước hết đường, họ không biết đi thế nào.

"Thông đạo ở đây là thông đạo ẩn, nằm ngay dưới vách đá." Lâm Động chỉ vào vách đá phía trước.

Di chỉ Tây Dạ cổ quốc tuy là do Hỏa chi nhất mạch trấn thủ, nhưng hắn trước đó đã trích xuất một phần ký ức của Người Gác Lăng Hỏa mạch, biết được cấu trúc nơi này.

Thời Tần Hán, Người Gác Lăng bị diệt vong.

Khi đó Lâm Động chặt đầu Người Gác Lăng mang về, ngâm trong dung dịch bảo quản, từ từ trích xuất ký ức ẩn trong não bộ.

Tuy không hoàn thiện, nhưng chỉ cần biết được cấu trúc cổ mộ là đủ.

Người của Thiên Tôn Hội tiến lên, dùng xà beng cạy cửa dưới vách đá.

"Vào!" Lâm Động hô.

Hắn vẫn khá cẩn thận, trong tình huống không xác định an toàn hay không, hắn để hai kẻ bị thương vào trước.

Hai người kia đi thẳng vào.

Vừa bước xuống bậc thang, địa chướng đột ngột đâm xuyên qua lớp đế giày da gắn thép dày mười centimet, đâm thẳng vào lòng bàn chân.

"A!" Hai người mất trọng tâm, lăn lông lốc từ trên cầu thang xuống, độc tố từ lòng bàn chân chạy vào tim và não.

Lâm Động thấy thế, trực tiếp nhảy xuống, không đi cầu thang bộ.

Những người khác của Thiên Tôn Hội cũng không dám đi bộ, lần lượt nhảy theo. ...

Ngoài bát quái trận.

Ở đây có một ngôi mộ thất được khai phá, phía trên mộ thất có một bát quái đồ và ký hiệu của Tề gia.

Trương Tân Sơn đá văng cửa mộ thất, bước vào. 【 Ting, chúc mừng ký chủ thành công phục kích Thiên Tôn Hội, nhận được hai mươi điểm tích phân! 】 Tiếng hệ thống vang lên trong đầu Chu Thánh.

"Vào rồi sao?" Chu Thánh nói khẽ.

Lãng phí chút thời gian để dụ người của Thiên Tôn Hội theo vào.

Trương Tân Sơn lấy từ trong quan quách ra một cái máy bát quái và một tờ giấy, tuyên đọc: 【 Ta tên Tề Thiết Chủy, từng cùng Trương Đại Phật Gia đến đây thám hiểm bí mật chung cực, nhưng quần thể mộ này quá hung hiểm.

Con cháu đời sau nếu có vào, xin hãy giữ yên lặng, đừng kinh động đến bọn họ! 】 【 Bát quái này chứa sở học cả đời ta, cũng có thể phá giải mê chướng; nếu người ngoài có được, xin hãy trả lại cho con cháu đời sau của ta. 】 Đọc xong nội dung, Trương Tân Sơn nhìn cái máy bát quái.

“Đợi tôi dùng xong sẽ chôn nó trong hố cùng con cháu ông.” Trương Tân Sơn thản nhiên nói một câu, tiếp tục đi về phía trước.

Chín đạo cơ quan và mộ thất bên ngoài đều do người của Cửu Môn bố trí.

Chu Thánh nghi hoặc, cơ quan Cửu Môn bố trí rốt cuộc là để phòng trộm mộ hay là để lại cho người Cửu Môn?

Nếu phòng trộm mộ, tại sao sau mỗi cơ quan lại để lại một mộ thất và đồ vật?

Hơn nữa, người Cửu Môn còn truyền lại cách phá giải cơ quan cho hậu nhân, rõ ràng là hy vọng hậu nhân lại tiến vào.

Bọn họ muốn hậu đại vào làm gì?

Ngộ nghĩnh thật, một bên không thích con cháu vào, một bên lại để lại đồ dẫn đường, chẳng phải tự mâu thuẫn sao?

Trong lòng Chu Thánh tràn đầy nghi hoặc.

Có chút không hiểu Cửu Môn rốt cuộc có ý gì.

Hay là Cửu Môn đang che giấu điều gì?

Dưới thông đạo.

Lâm Động đáp xuống đất, lật hai kẻ ngã chết lên xem.

Hai người đó máu thịt be bét, máu biến thành màu đen, chết không thể chết thêm được nữa.

“Bố trí của Người Gác Lăng.” Lâm Động thì thầm.

Từng là Người Gác Lăng, hắn rất rõ Người Gác Lăng trong lăng mộ mạnh đến mức nào.

Hắn có thể mượn mọi thứ trong cổ mộ để đối phó trộm mộ.

Tuy hắn cũng có thể làm được, nhưng trước mặt Người Gác Lăng

thật sự, bố trí của hắn vô dụng.

Chương 315

“Cổ mộ có Người Gác Lăng sẽ vô cùng nguy hiểm, tất cả xốc lại tinh thần, lấy thiết bị ra mở đường.” Lâm Động hô.

Mọi người lấy thiết bị ra và lắp ráp.

Trong tay họ có máy dò kim loại, gậy dò mìn, khiên chắn đặc thù đối phó cơ quan.

Ngoài ra, toàn thân họ đều được bao bọc kín mít, mắt đeo kính nhìn đêm.

Mắt kính trái là dạ thị, mắt kính phải là cảm biến nhiệt.

Bất kỳ vật gì chuyển động hay còn sống đều không thoát khỏi mắt họ.

Đám người cẩn thận tiến lên, lúc nào cũng nhìn đỉnh đầu và dưới chân, bao gồm cả cơ quan hai bên.

Lâm Động đề cao tinh thần, toàn thần quán chú.

Nhưng đi suốt một chặng đường không gặp nguy hiểm gì.

Cho đến khi bước vào mộ đạo.

Mộ đạo phía trước tối tăm chật hẹp, bụi trên tường rơi lả tả xuống đất.

Gạch lát nền cũng rất kỳ quái.

“Đợi chút.” Lâm Động gọi mọi người lại.

Gạch ở đây rất bất thường, nhất định có cơ quan.

Hắn móc một quả lựu đạn từ túi ra ném qua, khi lựu đạn rơi xuống gạch, lập tức kích hoạt cơ quan.

Những khối đá từ trong tường trồi ra.

Lựu đạn thì không nổ vì chưa rút chốt an toàn.

“Quả nhiên có vấn đề.” Lâm Động hồi tưởng lại một lượt, lại phát hiện trong ký ức của mình chỗ này căn bản không có cơ quan.

“Cơ quan ở đây không phải do Người Gác Lăng thiết kế.” Lâm Động lẩm bẩm.

“Ta qua trước đỡ một đợt công kích.” Lâm Động rút bội đao, quyết định cứng rắn vượt qua cơ quan.

Khi hắn bước lên phiến đá cơ quan, tất cả khởi động.

Có mũi tên bắn ra từ lỗ hổng, cũng có đá tảng rơi xuống.

Nhưng những cơ quan này đối với Lâm Động mà nói không tạo thành uy hiếp, thậm chí hắn không cần đỡ, khôi giáp trên người cũng đủ triệt tiêu phần lớn sát thương.

“Cơ quan này đối phó người thường thì được, đối phó chúng ta còn không bằng mấy con bọ.” Lâm Động thản nhiên nói.

Người của Thiên Tôn Hội thấy thế nhao nhao đi theo.

Phía trước bị vô số tảng đá chắn đường.

Nhưng Lâm Động đấm một quyền xuống, đá tảng có nhiều đến đâu cũng bị đập nứt.

“Ầm...” ...

Phía trước mộ đạo.

Đám người đi ra khỏi mộ thất chưa được mấy bước đã đến địa bàn của Hoắc gia.

Cơ quan Hoắc gia bố trí rất cổ quái.

Hai bên phía trước bị khoét rỗng, bên trên treo đầy dây thừng đỏ,

trên dây còn có đèn lồng.

Bên dưới không có nền đất, là một tấm lưới dây thừng.

“Đây là Hồng Thằng Trận (Trận dây đỏ) độc hữu của Hoắc gia nhỉ.” Trương Tân Sơn giải thích, nhìn về phía Hoắc Lão Thái.

“Chính xác.” Hoắc Lão Thái gật đầu, nhìn dây đỏ trên không.

Những sợi dây đó to bằng ngón tay cái, đan xen chằng chịt tầng tầng lớp lớp.

Có những sợi rất dễ đứt, một khi đứt sẽ kích hoạt cơ quan liên kết.

“Hoắc Linh, Hoắc Lương, hai đứa đi.” Hoắc Lão Thái phân phó.

Hai thị nữ phía sau bà đứng ra, mượn lực nhảy lên dây đỏ.

Đứng trên đó không chỉ cần thăng bằng cực tốt mà còn không được làm đứt các dây khác.

Hai người đứng trên đó tìm kiếm lộ tuyến chính xác.

Không phải cứ bám một sợi dây đi qua là được, mà phải liên tục đổi sang sợi khác.

Trận đồ này đối với người ngoài là cơ quan vô giải vì không tìm ra quy luật.

Dù có tìm được sợi dây không có cơ quan cũng không sang được bờ bên kia.

Hai người Hoắc Tú, Hoắc Lương phối hợp với nhau, rất nhanh đi đến trung tâm trận pháp.

Chu Thánh ngáp một cái, trực tiếp cưỡi ngựa nhảy qua.

“Hí luật luật...” Diễm Vương tung người nhảy một cái, vượt qua lưới dây đỏ rộng năm sáu mét, đáp xuống bờ đối diện.

Hồng Thằng Trận này đối với người thường có lẽ rất khó, nhưng với anh và người của Thiên Tôn Hội thì cứ nhảy thẳng qua là xong.

Phàm là người có chút thực lực đều có thể dễ dàng vượt qua.

Chu Thánh qua rồi, người của Thất Môn có chút xấu hổ.

Cơ quan độc môn của Lão Cửu Môn trước mặt Người Gác Lăng căn bản không chịu nổi một kích.

Còn hai người trên không trung đi mất bảy tám phút mới giải xong cơ quan.

Một lớp đá phiến xuất hiện, trải lên trên dây đỏ.

Mọi người đạp lên đá phiến đi qua.

"Tôi cảm giác cơ quan Lão Cửu Môn bố hạ, ngoại trừ trì hoãn tốc độ của chúng ta ra thì chẳng có chút tác dụng nào." Giải Cửu nhịn không được nói.

"Tôi cũng không rõ tính toán của bọn họ." Trương Tân Sơn lắc đầu.

Sau khi đi qua Hồng Thằng Trận, phía trước không ngoài dự đoán có một gian mộ thất, trong đó có một sợi dây đỏ, đầu dây có mũi thương và tua đỏ.

Đây là Thằng Thương, một loại vũ khí mềm đặc thù.

Hoắc Lão Thái cầm Thằng Thương lên, nắm trong tay một lúc rồi lẩm bẩm: "Đây là vũ khí dì nhỏ tôi dùng." Nói xong, bà ném Thằng Thương cho Hoắc Ngọc Tiệp bên cạnh Giải Cửu.

"Cầm cho kỹ." Hoắc Lão Thái trầm giọng nói.

"Cháu..." Hoắc Ngọc Tiệp nhìn Thằng Thương trong tay, nhất thời không biết nói gì.

Hoắc Lão Thái liếc cô một cái, lấy tờ giấy bên trong ra xem tin tức. 【 Cổ mộ không được ồn ào, xin giữ yên lặng, đừng kinh động bọn họ.

Đừng cố gắng nhìn trộm chung cực, chớ đi sâu vào. 】 【 YÊN LẶNG! 】 Hai chữ cuối cùng được viết đặc biệt lớn.

Điều này làm mọi người trầm xuống.

Từ mộ thất đầu tiên, Giải Cửu Gia đã nhắc nhở phải yên lặng, tiếp đó là ông nội Tề Bát Gia cũng nhắc nhở.

Bây giờ vẫn như vậy.

Nói chuyện sẽ kinh động bọn họ, bọn họ là ai?

Tử thi?

Hay là Tống tử?

“Chúng ta...” “Giữ yên lặng đi.” Trương Tân Sơn nói.

“Không cần thiết thì không giao lưu.” Hồng Nhị bổ sung.

Mọi người gật đầu, không dám thừa lời.

Đợi khi họ đi ra khỏi mộ thất, Chu Thánh đã đợi ở cơ quan tiếp theo.

Chương 316

Cơ quan này khá đơn giản, là một con đường trải bằng dao.

Muốn qua phải dẫm lên lưỡi dao mà đi.

Đó không còn là cơ quan nữa, mà là chướng ngại vật rõ ràng.

"Trong Thất Môn, Lão Lục độc lai độc vãng, phỏng chừng lúc trước bố trí cơ quan cũng lười phiền phức, trực tiếp bày dao ra nhỉ." Ngô Đại Bạch ôm chó thản nhiên nói.

Hắc Bối Lão Lục lau lưỡi đao, lạnh nhạt đáp: "Một mình tôi có thể cân một môn, không cần thiết làm mấy trò hoa hòe hoa sói." Nói xong, Lão Lục dẫm lên lưỡi dao đi thẳng qua.

Mười mấy mét đường, vài giây là đi xong.

Sau khi qua cũng không có mộ thất, trên tường chỉ khắc hai chữ. 【 YÊN LẶNG. 】 Hắc Bối Lão Lục ôm đao không nói lời nào, nhìn sáu môn còn lại.

Gã dùng khăn đen che kín sự khủng bố, thần tình càng thêm âm trầm.

Yên lặng, không nói nữa.

"Meo, nói chuyện sẽ xảy ra chuyện gì?" Lưu Ly nhịn cả đường, ghé tai Chu Thánh hỏi.

"Bởi vì, sẽ ngủ không được." Chu Thánh nói khẽ.

"Meo?" Bên ngoài bát quái trận.

Lâm Động đứng trên bát quái, nhìn trái nhìn phải.

"Đại ca, chỗ này có cái hố." Có người phát hiện cái hố bên cạnh trận đồ.

“Đừng động!” Lâm Động lập tức gọi giật lại, đi tới.

“Cái này là bị làm 'hoạt chủng' rồi.” Lâm Động lẩm bẩm.

“Hoạt chủng, ai?” “Tề Bát.” Lâm Động nói thẳng.

Khi hắn xuất động, cao tầng Thiên Tôn Hội bảo hắn rằng trong Cửu Môn có người của Thiên Tôn Hội, là đệ bát môn Tề gia.

Thời khắc mấu chốt có thể giúp hắn qua ải khó, tương đương cài một cái đinh bên cạnh Người Gác Lăng.

Đây là một quân cờ chết, chỉ dùng được một lần.

Một khi dùng xong là vứt.

Lâm Động không ngờ cờ còn chưa dùng đã mất.

“Người có lẽ chưa chết, chúng ta đào gã lên.” “Không.” Lâm Động lắc đầu: “Dấu vết 'hoạt chủng' rõ ràng thế này, minh hiển là cố ý lưu lại, Người Gác Lăng nhất định giấu thứ gì bên trong, một khi đào ra, các ngươi đều sẽ chết.

Một quân cờ phế mà thôi, không đáng vì gã mạo hiểm.” Lâm Động nhìn ra được dấu vết chôn sống quá lộ liễu, cố ý không ngụy trang gì cả.

Mục đích là để họ cứu người.

Mà một khi động thổ, thứ chôn trong đất sẽ chui ra.

Từng chịu thiệt một lần, Lâm Động đã khôn ra.

Thà không cứu cũng không dễ dàng phạm hiểm.

“Nhưng mà, Thiên Tôn từng nói, phàm là người của Thiên tộc, đều là...” "Phập!" Lâm Động chém một đao giết chết kẻ lắm mồm kia.

“Tất cả lấy ta làm chủ.” Lâm Động lặp lại.

Những người khác không dám hó hé.

Lâm Động đứng trên bát quái đồ, bát quái đồ nghịch chuyển, cơ quan khởi động.

Bánh răng khổng lồ xoay chuyển, cơ quan cường đại bị kích hoạt.

Rắc rắc...

Âm dương đồ tách ra, bên dưới là chông gai.

Nhưng cái này với người Thiên Tôn Hội không ảnh hưởng gì, họ cứ thế bước qua Thái Cực đồ là được.

Tám cái Thái Cực đồ, mỗi cái có cơ quan khác nhau, nhưng đối với Lâm Động đều không chí mạng, cùng lắm là hơi phiền phức.

Hắn đi trước một lượt kích hoạt hết cơ quan, đám người Thiên Tôn Hội mới theo sau.

Cơ quan ngoài sáng dễ tránh, họ sợ là cơ quan ngầm.

Qua bát quái đồ là đến Hồng Thằng Trận. ...

Ngoài mộ đạo, có mấy cái cầu đầu chó (Cẩu Đầu Kiều).

Dưới cầu là cát vàng lưu động, trên cầu là Thi Cẩu canh gác.

Việc hình thành Thi Cẩu còn khó khăn hơn cả Huyết Thi.

Phải tiêm máu đen của Huyết Thi vào cơ thể chó, dùng băng vải quấn chặt, đặt vào cổ mộ để nó không động đậy cũng không chết.

Đợi thành hình, chiến lực của Thi Cẩu không kém gì Huyết Thi.

Nhưng sinh mệnh lực của chó khá yếu, lại dễ bị thối rữa, rất khó nuôi dưỡng.

Thường thì mười con mới được một, lại bắt buộc phải là loại chó sói.

Mà trên năm cây cầu trước mắt, cầu nào cũng có Thi Cẩu canh giữ.

“Chỗ này hơi khó qua à nha.” Mạc Lạp Tạp nói.

Đi đường nào cũng sẽ kinh động Thi Cẩu.

“Cửa ải này là dễ qua nhất.” Ngô Đại Bạch cười nói, thả con chó trắng nhỏ xuống.

Chó nhỏ đi lên cây cầu giữa, mọi người theo sau.

Thi Cẩu dần tỉnh lại, băng vải rơi xuống lộ ra chân thân.

Nó bị biến dị rất lớn, cơ thể có chỗ lở loét bốc mùi hôi thối, răng nanh lộ ra ngoài.

Khi nó mở mắt, đôi mắt đỏ ngầu, nhỏ dãi đen.

“Gâu!” Thi Cẩu gầm lên.

“Gâu gâu.” Chó trắng nhỏ sủa hai tiếng, Thi Cẩu nhìn chó trắng, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Dưới sự dẫn dắt của chó trắng, mọi người dễ dàng đi qua.

“Ngô gia tôi nuôi chó mấy đời, có thể chế tạo thi thể cũng có thể giải quyết.” Ngô Đại Bạch thản nhiên bế chó trắng lên.

“Đừng thấy nó nhỏ, công dụng lớn lắm đấy.” Ông ta vừa nói vừa trêu chọc con chó nhỏ.

“Meo, mấy thứ này ngoại trừ chặn được Thất Môn các người, thì chẳng chặn được Người Gác Lăng và Thiên Tôn Hội.” Lưu Ly nói toạc sự thật.

Câu nói này làm người Thất Môn hơi xấu hổ.

Chu Thánh lấy ra mấy quả bom đen gài lên cầu đầu chó, một khi Thi Cẩu không chặn được Thiên Tôn Hội, bom đen sẽ nổ tung cầu.

Nếu nổ chết được mấy tên thì càng tốt.

Qua cầu đầu chó, đi vài bước lại có một bức tường, chân tường

viết một dòng chữ. 【 Hậu đại tử tôn nhập nội, chớ để chó sủa! 】 Một câu ngắn gọn cũng thể hiện sự bá đạo của Cẩu Ngũ Gia.

Người khác thì bảo giữ yên lặng, Cẩu Ngũ Gia nói thẳng cấm chó sủa.

Đi thêm một đoạn là cơ quan của Trần Tứ.

Trần Tứ đã chết, cơ quan do ông ta bố trí được Trương Tân Sơn phá giải.

Cơ quan này ngoan độc nhất nhưng cũng dễ phá nhất.

Tìm đúng điểm mấu chốt là qua được.

Đồng thời Trần Tứ cũng để lại vũ khí và một lá thư.

Chương 317

Nội dung thư cũng là giữ yên lặng, còn cảnh cáo Trần gia không được tiếp cận Thiên Tôn Hội.

"Đáng tiếc, Trần gia không nghe lời Tứ A Công, không những tiếp xúc mà còn đầu quân cho Thiên Tôn Hội." Trương Tân Sơn đốt lá thư, còn vũ khí thì mang đi.

Mấy thứ này không thể để lại cho Thiên Tôn Hội.

Tiếp theo là cơ quan của Lý gia, Hồng gia, trong tình huống có người bản gia ở đây, rất dễ dàng phá giải.

Chu Thánh lười phải bố trí thêm quá nhiều.

Cuối cùng, cơ quan do Đại Phật Gia bố trí khá phiền phức phức tạp, nhưng Trương Tân Sơn dùng năng lực song chỉ tham động (hai ngón tay dò hang), rất dễ dàng mở ra.

Qua hết chín đạo cơ quan, mọi người mới coi như vào cửa.

Mà Trương Đại Phật Gia cũng để lại một câu cho Trương Tân Sơn. 【 Vào mộ này, chớ nhiều lời! 】 Đến mức khi bước vào cổ mộ, mọi người đều không dám nói chuyện.

Sau khi qua hết cơ quan Lão Cửu Môn, Chu Thánh tìm một gian mộ thất nghỉ ngơi.

"Đêm nay qua đêm ở đây đi." Bọn họ vào từ giữa trưa, qua cơ quan Lão Cửu Môn mất cả buổi chiều.

Thất Môn lấy túi ngủ ra trải, đốt lửa nấu cơm.

Chu Thánh thì ôm Lưu Ly ra ngoài xem xét.

Mộ đạo phía trước tối om và u lãnh.

Hai bên đất chất đống một số xương cốt nát vụn.

“Đáng tiếc, mật đạo Người Gác Lăng không đi được.” Chu Thánh có chút tiếc nuối.

Mật đạo ở đây đã bị hủy, do lục mạch Người Gác Lăng liên thủ phá hủy vì Thiên Tôn Hội biết sự tồn tại của nó.

Chu Thánh đi một vòng rồi lẩm bẩm: “Tiếp theo mới thực sự nguy hiểm.” Anh ôm Lưu Ly về, ngồi xếp bằng, trong đầu hiện lên kết cấu Tây Dạ cổ quốc.

Tây Dạ cổ quốc cực lớn, bọn họ hiện tại coi như mới vào cửa, phía trước còn rất xa.

Mà khu trung tâm nhất chính là nơi lục mạch Người Gác Lăng bị diệt và Thiên Tôn Hội bỏ mạng.

“Nghỉ ngơi đi.” Trương Tân Sơn nói.

Khi mọi người định nghỉ ngơi, tứ phía đột nhiên vang lên những câu họ đã nói trước đó.

“Giữ yên lặng, là ý gì?” “Đây là Hồng Thằng Trận đặc hữu của Hoắc gia nhỉ?” “Chính xác.” ...

Các loại âm thanh lục tục vang lên, bao gồm cả giọng của Thiên Tôn Hội.

“Cơ quan Cửu Môn bố trí, rác rưởi.” Ngoài Hồng Thằng Trận.

Lâm Động vừa bước vào, bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến từ bốn phương tám hướng.

“Chớ ồn ào, là ý gì?” “Ngô gia tôi mấy đời nuôi chó, không chỉ chế tạo thi thể, cũng có thể đối phó.” “Dây đỏ Hoắc gia sao?” Tiếng nói đứt quãng truyền đến, là nội dung đàm thoại của Thất Môn.

“Đại ca, chuyện này là sao...” Tên kia chưa nói hết câu đã bị một

cái lưỡi dài ngoằng cuốn đi.

Lâm Động rút bội đao, khắc chữ lên tường: "YÊN LẶNG!" Hắn biết có quái vật, một khi nói chuyện vào ban đêm sẽ bị nó ăn thịt.

Số lượng quái vật rất nhiều, lại ẩn nấp rất sâu, chỉ cần vào Tây Dạ cổ quốc là vào lãnh địa của nó.

Ban ngày nó sẽ ghi lại lời nói của mọi người, rồi ban đêm phát lại.

Một khi ai nói chuyện nữa, con quái vật nhại giọng người đó sẽ ăn thịt người đó.

Nếu tấn công nó, tất cả quái vật sẽ lập tức tấn công lại.

Điều này khiến Lâm Động cũng buộc phải cẩn thận.

Lâm Động cầm đèn pin soi một vòng, tuy tiếng vẫn còn nhưng không thấy quái vật đâu.

Hắn quét mắt nhìn Hồng Thằng Trận phía trước, nhảy thẳng lên đi từ trên cao qua.

"Ầm ầm ầm..." Hắn vô tình dẫm đứt một sợi dây đỏ, trong nháy mắt khởi động cơ quan, vô số phi tiêu từ trong bóng tối phóng ra.

Lâm Động giơ đao đỡ.

"Keng keng keng." Lâm Động vung đao chém gãy phi tiêu, sau đó chém đứt hết dây đỏ.

Tất cả cơ quan bị kích hoạt, lưới dây đỏ cũng đứt đoạn.

Đá tảng rơi xuống, ám tiễn bắn ra, các loại cơ quan đối phó trộm mộ tầng tầng lớp lớp.

Nhưng Lâm Động ngạnh kháng tất cả, còn để người Thiên Tôn Hội trực tiếp bước qua.

Đến bờ bên kia, Lâm Động dẫn mọi người trốn vào mộ thất nghỉ

ngơi, trầm mặc không nói, một câu cũng không dám thốt ra. ...

Phía trước.

Chu Thánh nghe âm thanh vang lên từ phía, dùng kiếm khắc hai chữ xuống đất: "Yên lặng!" Sau đó tiếp tục phân tích bản đồ trong đầu.

Người của Thất Môn nhìn quanh, họ thậm chí không biết âm thanh đến từ đâu.

Hơn nữa mộ thất họ đang ở hoàn toàn kín mít, chỉ có vài lỗ thông hơi được bịt lưới sắt.

Người Thất Môn nhìn nhau, không dám nói chuyện.

Âm thanh từ phía lục tục vang lên, có câu họ nói, cũng có câu người Thiên Tôn Hội nói.

Ở đây, bất kể nói ở nơi kín đáo cỡ nào cũng sẽ bị nghe thấy, rồi phát tán vào ban đêm.

"Gia chủ, nếu nói chuyện thì sẽ thế nà..." "Xoạt..." Người bên cạnh Cẩu Ngũ Gia chưa nói hết câu, một con rắn dài xuất hiện trong bóng tối cuốn hắn đi.

"Cứu tôi!" Kẻ bị bắt đi hét lớn.

Cẩu Ngũ Gia đặt chó xuống rút đao định đi cứu, nhưng thấy những người khác đều yên lặng, ông ta do dự.

"Rút dây động rừng." Chu Thánh khắc chữ dưới đất.

Anh không thể giết, giết sẽ dẫn dụ tất cả quái vật trong bóng tối ra.

Đến lúc đó người Thất Môn đều phải chết, cả Mạc Lạp Tạp nữa.

Ngô Đại Bạch do dự một chút, vẫn không dám đuổi theo.

“Có gì muốn nói, trực tiếp khắc chữ.” Trương Tân Sơn dùng dao khắc chữ.

Những người khác thấy thế, hoặc là đi ngủ, hoặc là khắc chữ giao lưu.

Nhưng đại bộ phận đều ngủ.

Trong cổ mộ, giữ gìn tinh lực và thể lực mới là quan trọng nhất.

Một đêm trôi qua trong tiếng ồn ào không dứt.

Đợi khi trời sáng, Chu Thánh cảm tri được đám quái vật đã chìm vào giấc ngủ, mới mở miệng nói: “Mười lăm phút sau xuất phát.” Mọi người nghe tiếng Chu Thánh, vội vàng hỏi: “Đại nhân, âm thanh vừa rồi là?” “Quỷ Tích (Thằn lằn quỷ).” Chu Thánh nói.

“Quỷ Tích là một loại quái vật độc đáo trong mộ huyệt cổ quốc, nó giống tắc kè hoa có thể tàng hình.

Ban ngày chúng ngủ say, ghi lại những lời các ngươi đã nói, đợi ban đêm chúng sẽ không ngừng lặp lại lời của một người nào đó.

Nếu ban đêm các ngươi nói chuyện, sẽ bị nó cuốn đi làm thức ăn; nếu các ngươi động thủ với nó, cả đàn Quỷ Tích trong cổ mộ sẽ tấn công các ngươi.” Chu Thánh giải thích cặn kẽ.

“Thảo nào tiền bối bắt chúng ta im lặng.” Mọi người đã hiểu.

“Thứ tiền bối bảo sẽ bị đánh thức, chính là Quỷ Tích sao?” Hồng Nhị hỏi.

“Không, không phải.” Chu Thánh lắc đầu.

“Quỷ Tích chỉ là một phần, thứ thực sự bị đánh thức là những kẻ đang ngủ say ở đây.” Toàn bộ người của cổ quốc đều chôn cất ở đây, một khi tỉnh lại, ai thấy cũng phải tê da đầu.

Họ chết rồi không sai, nhưng xác chết chỉ cần bảo quản thỏa đáng

sẽ thi biến.

Mà Tây Dạ cổ quốc có khí hậu và năng lực chế tạo như vậy.

“Ban ngày, có thể không nói thì đừng nói.” Chu Thánh nhắc nhở, sau đó cưỡi ngựa đi ra.

Đoạn đường tiếp theo sẽ càng hung hiểm.

Chương 318

Phía trước là cửa ải khó khăn đầu tiên của Tây Dạ cổ quốc: Liệt Hỏa Cốc (Thung lũng lửa).

Khi Chu Thánh cưỡi ngựa lại gần, hai bên lập tức bùng lên ngọn lửa hừng hực, nhiệt độ tăng nhanh chóng.

Cơ quan đã kích hoạt. ...

Trong mộ thất.

Lâm Động xem giờ, đã sáu giờ, trời sáng hẳn.

"Được rồi, có thể nói chuyện rồi." Lâm Động mở miệng.

Nói đến đây, hắn nhìn quanh, tiếp lời: "Các ngươi không chỉ có thể nói chuyện, còn có thể hát, ban ngày cứ phóng túng mà nói!

Đánh thức những kẻ đang ngủ say cho ta!" Thân là cựu Người Gác Lăng, hắn cũng biết Quỷ Tích ở đây sẽ nhại lại tiếng người vào ban đêm.

"Đại ca, hát thật à?" "Nói nhảm gì đó, hát đi, hát to lên." Lâm Động nói thẳng.

Phía trước là Người Gác Lăng, cho dù thực sự đánh thức thứ gì thì cũng là Người Gác Lăng phải đối mặt.

"Người Gác Lăng, ta cũng biết mượn sức mạnh trong cổ mộ." Lâm Động cười lạnh.

Thủ hạ của hắn hắng giọng, hát lớn: "Yêu bộ dáng quật cường của người, yêu y phục rách nát của người...

Đi sao, đi a, tên áo rách kia..." "Bầu trời bao la là tình yêu của tôi, dưới chân núi Thanh Thành hoa đang nở rộ ~" "Nghe tôi nói cảm ơn

bạn, vì có bạn, sưởi ấm bốn mùa...” Lâm Động nghe thủ hạ hát, im lặng bịt tai lại.

Khó nghe thật!

Ra khỏi mộ thất, Lâm Động dẫn đám người Thiên Tôn Hội đang ca hát đi đến địa điểm tiếp theo: Đao Lộ (Đường dao).

Đường dao tuy nguy hiểm nhưng với đám người đi giày đế dày mười phân như Thiên Tôn Hội thì chẳng có việc gì, họ lười phá giải, cứ thế đi qua.

Qua đường dao là đến Cầu Đầu Chó.

Mỗi cây cầu đều có Thi Cẩu canh giữ.

“Đi theo ta.” Lâm Động nói, dẫn người đi cây cầu giữa.

Đợi mọi người lên hết, Thi Cẩu tỉnh lại.

“Gâu!” Thi Cẩu sủa lớn, lao tới với tốc độ cực nhanh.

“Xoạt!” Lâm Động chém một đao, đầu Thi Cẩu rơi xuống đất.

“Đi.” Lâm Động rất bình tĩnh dẫn mọi người đi tiếp.

Nhưng vừa đi đến chính giữa, mìn Chu Thánh gài lập tức phát nổ.

“Bùm!” Cầu đầu chó vỡ nát, Lâm Động tung người nhảy sang bờ bên kia, nhưng những người khác không kịp nhảy sang cầu khác.

“Bùm bùm...” Bọn họ rơi xuống cát vàng trong tiếng hát vang trời.

“Vù vù vù...” Vô số cầu lửa bay lên ngưng tụ giữa không trung, hai bên vách núi có đầu rồng phun lửa.

Cả con đường bị lửa bao phủ.

Trên người Chu Thánh bùng lên ngọn lửa thủ lăng màu lam u tối, lửa thường không thể làm anh bị thương.

Lửa ở đây hình thành từ dầu cháy do lân tinh dẫn hỏa.

Chu Thánh qua không vấn đề gì, nhưng Thất Môn thì hơi khó khăn.

Liệt Hỏa Cốc giống một hẻm núi, hai bên là vách đá dựng đứng, chỉ có lối đi ở giữa.

Cầu lửa trên đầu đang ngưng tụ, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

"Tôi cho các người mười giây, vượt qua Liệt Hỏa Cốc." Chu Thánh quay lại nói với người Thất Môn và Mạc Lạp Tạp.

"Mười giây, đủ rồi." Trương Tân Sơn nói.

Thông đạo dài hơn năm mươi mét, mười giây toàn lực chạy có thể qua được.

Chu Thánh đứng bên cạnh, lấy Hỏa Châu ra, dùng nó để trấn áp liệt hỏa.

"Chạy!" Theo tiếng hô của Chu Thánh, mọi người toàn lực lao đi.

Chạy được mười giây, ngọn lửa lại bùng lên.

Chu Thánh đổi lấy chướng khí có độc, để lửa thiêu đốt, khiến chướng khí trở nên không màu không mùi.

Chỉ cần hít phải quá lâu sẽ trúng độc.

Bố trí xong xuôi, Chu Thánh mới cưỡi ngựa đi trước, dẫn mọi người tiếp tục tiến lên. 【 Ting, kiểm trắc ký chủ thành công ngăn cản Thiên Tôn Hội xâm nhập, chúc mừng ký chủ nhận được 30 điểm tích phân. 】 Tiếng hệ thống lạnh lùng vang lên, giúp Chu Thánh đoán được người của Thiên Tôn Hội hẳn đã đến cầu đầu chó.

Mộ Tề Bát chắc Lâm Động sẽ không cho người đào, hắn rất cẩn thận.

"Cơ quan Cửu Môn, cũng chỉ có cái do Trương Đại Phật Gia bố trí mới ngăn cản Thiên Tôn Hội được một lúc." Chu Thánh lẩm bẩm. ...

Trên cầu đầu chó.

Cầu vỡ, mười mấy tên Thiên Tôn Hội rơi xuống cát vàng.

Lâm Động phí hết sức lực cũng chỉ cứu được bốn năm người.

Những kẻ khác hoàn toàn bị cát vàng nuốt chửng.

Cát vàng ở đây lưu động như đầm lầy, càng giãy giụa càng chìm sâu.

Khi cát ngập đầu thì đã không cứu được nữa.

"Người Gác Lăng, chuẩn bị nhiều thật đấy." Lâm Động trầm giọng.

Vẫn là đại ý.

Hắn vốn tưởng trên cầu có Thi Cẩu thì Người Gác Lăng sẽ không bố trí thêm gì khác.

Nhưng cầu vừa nổ hắn mới phản ứng lại, Thi Cẩu chỉ là mồi nhử, nguy hiểm thực sự là nổ cầu.

"Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục hát." Lâm Động phân phó, tiếp tục tiến lên.

Lần này hắn cẩn thận hơn, tay nắm chặt đao, đi rất chậm.

Phía trước còn bốn cửa ải, nhưng ba cửa đầu với Lâm Động không khó, hắn dùng sức mạnh cơ bắp phá giải.

Tuy cơ quan nguy hiểm chút nhưng với thực lực Thiên Tôn Hội thì không thành vấn đề.

Đến cửa ải cuối cùng, họ bị một cánh cửa chặn lại.

Cửa ải cuối cùng là một cánh cửa lớn, trên cửa có hàng chục lỗ hổng.

Trong đó chỉ có hai lỗ có thể giải cơ quan, chọn sai sẽ kích hoạt

bẫy.

Hơn nữa cửa này không thể phá, phá cửa thì phía sau hết đường, thành đường chết.

Cánh cửa này do Trương Đại Phật Gia tập hợp sức lực Lão Cửu Môn rèn thành, chỉ con cháu ông ta mới biết cách phá giải.

Hơn nữa, dù có tìm đúng lỗ, ngón tay không đủ dài cũng không mở được.

"Trở ngại lớn nhất của Cửu Môn là ở đây à." Lâm Động đã hiểu.

Tám cửa ải trước ngăn cản trộm mộ bình thường thì được, nhưng hơi có thực lực chút đều tránh được.

Chỉ có cửa cuối cùng này buộc phải thử từng lỗ một.

Phá cửa cũng không xong.

"Lùi lại một chút." Lâm Động phất tay, bắt đầu thử.

Hắn tùy ý thò tay vào lỗ sờ soạng, kết quả vô tình kích hoạt cơ quan.

Vô số đá tảng từ trên không rơi xuống, Lâm Động điều động cương khí trong cơ thể đỡ được một tảng.

Nhưng những tảng đá khác lăn xuống, không chỉ chặn đường mà còn bức lui những người khác của Thiên Tôn Hội.

Chương 319

Hàng chục tảng đá bịt kín thông đạo.

Hai tay Lâm Động chống đỡ bốn năm tảng đá, căn bản không cử động được.

Đá rơi chưa hết, cát vàng lại trút xuống.

Theo khe hở giữa các tảng đá, cát chôn vùi dần Lâm Động bên trong.

Thành viên Thiên Tôn Hội bên ngoài hợp lực ra tay đập đá.

Nhưng họ đánh giá thấp độ cứng của đá.

Đều là đá núi, rất khó phá vỡ.

Dù họ vận hết cương khí đập nửa ngày mới nứt được một tảng.

Đá kẹt trong thông đạo, trừ khi đập nát vụn dọn đi, nếu không đều là chướng ngại.

Lâm Động bên trong vẫn tiếp tục thử phá giải cơ quan.

Hắn chọc ngón tay vào lỗ hổng, móc sợi dây nhỏ bên trong.

Dây bị móc đứt, lại kích hoạt cơ quan khác.

Lượng lớn nước từ trên cao dội xuống, triệt để nhấn chìm Lâm Động.

Lâm Động vốn bị cát chôn quá nửa người, giờ lại thêm nước đổ xuống, khiến hắn hoàn toàn bị cách ly.

Nhưng ngón tay hắn vẫn cử động, hắn vẫn đang thử phá giải cơ quan. ...

Ngoài Hỏa Diễm Cốc, trong mộ thất.

Khi Chu Thánh đẩy cửa vào, bố cục bên trong có chút quỷ dị.

Hàng chục bộ xương khô bị đóng đinh trên tường, máu của họ nhỏ xuống rãnh dưới chân, huyết thủy theo rãnh chảy vào quan quách chính giữa.

Quan quách đặt trên rãnh, bên trên có không ít hoa văn và vết máu khô.

“Lấy máu nuôi xác, cái này là đang nuôi Huyết Thi a.” Ngô Đại Bạch nói, lùi lại vài bước.

“Bình thường Huyết Thi đều nuôi cạnh chủ mộ thất, là phòng tuyến canh giữ chủ mộ, mà chỗ này lại ở ngay ngoài cùng.” Hồng Nhị nói.

“Điều này chứng tỏ bên trong có thứ còn mạnh hơn Huyết Thi.” Trương Tân Sơn trầm giọng.

“Khà...” Trong quan quách bốc lên một làn khói đen, Huyết Thi nằm bên trong rục rịch ngóc đầu.

“Tạp khổ khái khái mộc... (Ta là Người Gác Lăng, đến đây trấn thủ Tây Dạ cổ quốc.)” “Sau lưng các ngươi còn có người khác!” Huyết Thi đáp lại.

“Những người đi cùng ta là do ta nhờ đến giúp đỡ, ngoài ra còn một nhóm trộm mộ Thiên Tôn Hội, cầm đầu là Lâm Động, hắn từng là Người Gác Lăng, hiện đã bị ta trục xuất khỏi mạch Người Gác Lăng, gặp hắn không cần nương tay.” Chu Thánh trầm giọng.

“Được.” Huyết Thi đáp một tiếng, hắc vụ tiêu tan, quan quách cũng không rung động nữa.

Anh dùng Thi ngữ thuyết phục Huyết Thi, biến nó thành trợ lực cùng đối phó người của Thiên Tôn Hội.

Ngô Đại Bạch nhìn Chu Thánh, tò mò hỏi: “Huyết Thi còn có thể giao lưu sao?” “Chỉ cần nắm được Thi ngữ là được.” Chu Thánh thản nhiên nói.

“Thi ngữ...” Ngô Đại Bạch nỉ non, có chút động lòng.

Huyết Thi tuyệt đối là ác mộng của trộm mộ.

Nếu nắm được Thi ngữ có thể tránh được nguy hiểm lớn nhất.

An ủi Huyết Thi xong, Chu Thánh nhìn bích họa trên tường.

Do thời đại quá lâu, lại thêm một trăm năm trước từng tiếp xúc với dưỡng khí, bích họa trên tường toàn bộ bị oxy hóa, căn bản không nhìn ra thông tin gì hữu ích.

“Đi tiếp thôi, tranh thủ trời chưa tối, cố gắng đến tiền điện trú ẩn.” Chu Thánh trầm giọng.

Anh có cảm giác, tối nay sẽ xảy ra chuyện. "Cạch..." Cùng với tiếng giòn tan vang lên, sau khi Lâm Động thử hết tất cả các cơ quan, cuối cùng hắn cũng giải được mật mã trên cánh cửa lớn. "Ầm ầm ầm..." Cánh cửa từ từ hạ xuống, biến thành một con đường.

Lâm Động cả người trực tiếp lăn ra ngoài, toàn thân đều là bùn đất, nhếch nhác không chịu nổi.

Ngón tay hắn vốn dĩ khá dài, cho nên sau khi ngón tay tiến vào lỗ hổng, chỉ cần tìm được lỗ hổng chính xác là có thể giải khai cơ quan.

Lâm Động lăn vài vòng trên mặt đất rồi mới đứng dậy, vận chuyển cương khí rũ sạch bùn đất trên người.

Hắn quay đầu nhìn thông đạo bị cự thạch chặn lại, lẩm bẩm: "Nếu có Thủ Lăng Nhân mạch Núi phối hợp, chút đồ vật này căn bản không chặn được." Nói xong, hắn dùng bội đao của Thủ Lăng Nhân, chém nát tảng đá lớn, để người của Thiên Tôn Hội có thể qua đây.

Bên phía Thiên Tôn Hội cũng dốc toàn lực, bận rộn gần hơn một tiếng đồng hồ mới khai thông được lối đi.

Bọn họ đều nhìn Lâm Động, nhất thời không biết nên nói gì. "Tiếp tục hát!" Lâm Động hét lên một tiếng, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Người của Thiên Tôn Hội vừa hát ca vừa đi theo, đi thẳng đến bên ngoài Liệt Hỏa Cốc.

Lúc này, ngọn lửa trong Liệt Hỏa Cốc vẫn chưa tắt, cầu lửa trên không trung càng lúc càng lớn, vừa mới tới gần mọi người đã cảm nhận được nhiệt độ cao khủng khiếp.

Lâm Động vốn định kích hoạt Thủ Lăng Chi Hỏa, nhưng thân phận Thủ Lăng Nhân của hắn đã bị tước đoạt, lửa cũng không dùng được nữa.

Bất đắc dĩ, đành phải đi thẳng vào trong.

Người của Thiên Tôn Hội lấy vải chống cháy khoác lên người, cúi đầu đi theo bước chân Lâm Động. "Ầm ầm ầm..." Khi bọn họ đi vào, cầu lửa nháy mắt rơi xuống.

Lâm Động trở tay chém một nhát, bổ đôi cầu lửa.

Không còn Thủ Lăng Chi Hỏa bảo vệ, khôi giáp của hắn dần dần ửng hồng, một cảm giác nóng rực nồng đậm khiến hắn có chút khó chịu.

Lửa ở đây không làm hắn bị thương, nhưng nhiệt độ cao khủng khiếp kia lại ảnh hưởng thực sự đến hắn.

Hỏa khắc Mộc, hắn từng là Thủ Lăng Nhân mạch Rừng, dễ bị ngọn lửa khắc chế nhất.

Hắn vừa chém cầu lửa, vừa tăng tốc độ rời đi.

Nhưng đám người Thiên Tôn Hội sau lưng hắn lại đi càng lúc càng chậm.

Mấy chục người của Thiên Tôn Hội cảm thấy đầu váng mắt hoa, hôn hôn trầm trầm, đi đứng không vững, giống như uống phải rượu giả. "Đại nhân...

Đại nhân..." Người của Thiên Tôn Hội yếu ớt gọi. "Đi nhanh lên." Lâm Động chỉ hô một tiếng, đầu cũng không ngoảnh lại. "Có độc...

Có độc..." Người của Thiên Tôn Hội tiếp tục nói.

Đã có vài người tách khỏi đội ngũ, bị lửa trong Liệt Hỏa Cốc thiêu đốt, nằm trên phiến đá nóng rực, bị nướng chín sống sượng.

Ngửi thấy mùi thịt cháy, Lâm Động bỗng nhiên quay đầu, phát hiện có mấy người đã ngã vào trong biển lửa.

Hắn hít kỹ một hơi, lập tức cảm giác đầu váng mắt hoa. "Có độc!" Lâm Động kinh hãi nói.

Hắn đeo mặt nạ quỷ có thể phòng độc, chỉ cần không cố ý hít vào thì căn bản sẽ không trúng độc.

Nhận ra có khí độc, hắn ra lệnh cho mọi người đeo mặt nạ phòng độc lên, đồng thời tăng nhanh tốc độ tiến lên.

Cũng may trong đế giày bọn họ có lót tấm thép, nếu không giày cũng phải tan chảy rồi.

Một con đường dài hơn năm mươi mét, mọi người đi mất hơn năm phút mới ra khỏi đó.

Chuyến này, Thiên Tôn Hội tổn thất hơn mười người, vật tư mang theo cũng bị thiêu hủy rất nhiều. "Trong lửa có độc, Thủ Lăng Nhân, đủ tàn nhẫn!" Lâm Động nghiến răng nói.

Trong lửa giấu độc tố là điều hắn vạn lần không ngờ tới.

Đi xong đoạn đường này, mọi người đều có chút mất nước, yếu ớt vô cùng.

Chương 320

Lâm Động dẫn người đi xa một chút, trực tiếp ngồi trong mộ đạo nghỉ ngơi. "Chờ đó đi, đợi màn đêm buông xuống, thi thể thức tỉnh, sẽ có thứ cho các ngươi chịu đựng." Lâm Động nghiến răng. ...

Phía trước.

Chu Thánh dẫn người đi một đoạn đường, phía trước xuất hiện một cái hố rất lớn.

Trong hố lấp đầy thi cốt. "Kỳ quái, cư dân của Tây Dạ Cổ Quốc không phải được bảo quản rất tốt sao?

Tại sao ở đây lại có nhiều xương cốt như vậy, chẳng lẽ chứa không hết?" Giải Cửu hồ nghi khó hiểu. "Nô lệ." Chu Thánh thản nhiên nói.

Bị ném ở đây đều là nô lệ.

Thân là nô lệ, Tây Dạ Cổ Quốc khẳng định sẽ không chuẩn bị quan tài riêng cho bọn họ, mà là đào một cái hố lớn ném chung vào một chỗ.

Hơn nữa, dưới Vạn Nhân Khanh này không hề đơn giản.

Dưới hố có ba cỗ quan tài, trong mỗi cỗ quan tài đều có tồn tại còn mạnh hơn cả Huyết Thi.

Vài chục người đã có thể nuôi ra một Huyết Thi bình thường, vài vạn người nuôi ra Huyết Thi, có thể tưởng tượng được nó khủng bố đến mức nào.

Hơn nữa, ngoại trừ Huyết Thi, bên dưới còn có không ít Thi Miết cỡ lớn lấy máu thịt làm thức ăn.

Vạn Nhân Khanh này chính là một cái bẫy.

Chu Thánh cười Diễm Vong trực tiếp vượt qua Vạn Nhân Khanh, đến bờ bên kia.

Sau đó ném hai sợi dây thừng, buộc vào bờ. "Đừng chạm vào xương cốt, đi trên dây thừng qua đây." Chu Thánh nói với bọn họ một câu.

Một khi chạm vào xương cốt, Thi Miết lớn sẽ xuất hiện, thậm chí còn kinh động đến Huyết Thi mạnh hơn.

Chu Thánh còn muốn giữ lại Vạn Nhân Khanh để đối phó Thiên Tôn Hội.

Mọi người lục tục bước lên dây thừng, cẩn thận từng li từng tí đi tới.

Một khi rơi xuống, sẽ nháy mắt hóa thành bạch cốt. "Ở thời cổ đại, nô lệ không có địa vị xã hội, bọn họ xây dựng mộ huyệt, cũng chết trong mộ huyệt." Mạc Lạp Tạp cảm thán. "Cho nên, cậu muốn nói gì?" Trương Tân Sơn hỏi. "Gia tộc của tôi, vốn dĩ cũng là nô lệ, vì được Thủ Lăng Nhân chọn trúng nên mới có thể bảo lưu truyền thừa đến nay." Mạc Lạp Tạp trả lời.

Nếu không phải được chọn, trong Vạn Nhân Khanh này, ắt hẳn có tiên tổ của cậu ta. "Thật ra ở thời cổ đại, dân chúng bình thường rất khó sống sót, có thể sống đến hiện tại, tổ tiên đều là người có bản lĩnh." Thiết Quải Lý cười nói. "Đừng dài dòng nữa." Chu Thánh trầm giọng nói.

Những lời bọn họ nói bây giờ, buổi tối đều sẽ vang lên.

Hơn nữa đứng trên Vạn Nhân Khanh nói chuyện, không sợ kinh động lũ Thi Miết bên dưới sao?

Mọi người nhao nhao ngậm miệng, không nói nữa, lục tục đi đến

bờ bên kia.

Chu Thánh đợi bọn họ qua hết, liền thả vào trong Vạn Nhân Khanh một ít rắn đen.

Rắn đen ẩn mình trong đống xương cốt.

Đồng thời, lợi dụng máy chiếu vi hình, chiếu ra một cái trần nhà giả, khiến Vạn Nhân Khanh trông như chỉ sâu một mét tám.

Như vậy, người của Thiên Tôn Hội sẽ đạp lên xương cốt mà đi qua.

Đương nhiên, bọn họ cũng có thể thông minh một chút, bắc cầu đi qua.

Bất quá, rắn đen trong xương cốt sẽ bay lên, cắn xé bọn họ. [Đinh, kiểm tra đo lường được ký chủ thành công chặn đường Thiên Tôn Hội, chúc mừng ký chủ đạt được 50 điểm tích phân!] Âm thanh lạnh lẽo của hệ thống vang lên, một lần cho hẳn năm mươi điểm. "Xem ra chết không ít người." Chu Thánh lẩm bẩm, cũng đoán được phần nào.

Trong Liệt Hỏa Cốc đã bỏ thêm khí độc, chỉ cần sơ ý hít phải là sẽ ngã xuống.

Mà ngã xuống trong Liệt Hỏa Cốc, chờ đợi bọn họ chỉ có cái chết.

Bọn họ thậm chí ngay cả năng lực đứng dậy cũng không có.

Đi qua Vạn Nhân Khanh, phía trước không xa chính là Tiền điện của mộ thất.

Tiền điện thường là nơi hoàng thất Tây Dạ Cổ Quốc tiếp kiến sứ giả nước ngoài, cách vương cung trung tâm khá xa.

Mục đích chủ yếu là để phòng ngừa sứ giả nước ngoài ám sát quân vương.

Cho nên việc tiếp kiến đều diễn ra ở Tiền điện, sau đó do thần tử

mà quân vương tin tưởng nhất truyền tin tức. "Đêm nay không yên bình, tranh thủ đến Tiền điện nghỉ ngơi." Chu Thánh phân phó một câu, dẫn mọi người đi tới Tiền điện.

Bên ngoài Liệt Hỏa Cốc.

Lâm Động dẫn người đi ra, bước vào một gian mộ thất.

Khi bọn họ đẩy cửa đi vào, quan tài trong mộ thất bỗng nhiên rung động, vô số khói đen bốc lên.

Người của Thiên Tôn Hội lập tức bày trận thế, chuẩn bị đối phó. "Không cần phiền phức như vậy." Lâm Động thản nhiên nói một câu, đi tới trước quan tài, vận dụng Thi ngữ giao lưu với Huyết Thi: "Yên lặng, ta là Thủ Lăng Nhân, đến để trấn thủ Tây Vực Cổ Quốc." "Rầm!" Nắp quan tài trực tiếp bị hất bay, Huyết Thi bước ra, một tay túm lấy cổ Lâm Động. "Ngươi không phải Thủ Lăng Nhân, ngươi đã bị tước đoạt tư cách Thủ Lăng Nhân!" Huyết Thi xách Lâm Động lên ném bay ra ngoài. "Bịch!" Lâm Động ngã vào tường, từ dưới đất đứng dậy, phủi bụi trên người, thản nhiên nói: "Diệt đi!" Nói xong, hắn nhìn về phía Huyết Thi, dùng Thi ngữ nói: "Huyết Thi cỏn con cũng dám cản đường Thiên Tôn Hội?

Cho ngươi đường sống ngươi không muốn, vậy thì đi chết đi." Người của Thiên Tôn Hội vung lưới chu sa quấn lấy Huyết Thi, sau đó vận chuyển cương khí trong cơ thể bám vào lưỡi dao, đâm về phía Huyết Thi. "Phập phập phập..." Hơn mười thanh vũ khí cắm vào cơ thể Huyết Thi, trên người nó bốc lên từng trận khói đen. "Gào!" Huyết Thi gầm lên giận dữ, giãy thoát khỏi trói buộc.

Lâm Động cúi người lao tới, một đao chém bay đầu Huyết Thi. "Dọn dẹp sạch sẽ, tối nay nghỉ ngơi ở đây." Lâm Động ra lệnh. "Lão đại, bây giờ mới là buổi trưa mà." "Bốp!" Lâm Động tát một cái vào mặt kẻ vừa nói. "Ta nói lại lần nữa, ta đưa ra bất kỳ quyết sách nào

cũng không cần các ngươi nghi ngờ." "Vâng!" Mọi người nhao nhao cúi đầu, không dám ho he nữa. "Đóng cửa lại, tiếp tục hát." Lâm Động phân phó một câu, tìm một chỗ ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi màn đêm buông xuống. ...

Bên ngoài Tiền điện.

Chu Thánh dẫn người đến gần, Trấn Mộ Thú canh giữ ở Tiền điện bỗng nhiên thức tỉnh.

Đá trên người chúng bong ra từng mảng, lộ ra chân thân. "Mông Ba?

Chỗ này cũng có?" Nhìn quái vật trước mắt, ý nghĩ đầu tiên của mọi người chính là Mông Ba! "Không, đây không phải Mông Ba, nó có tay có chân." Mạc Lạp Tạp nhìn ra điểm bất thường.

Con bọ cạp độc trước mắt tuy rất giống Mông Ba, nhưng càng cua của nó là hai cánh tay, hơn nữa thể tích khá nhỏ, không khác người bình thường là bao.

Mông Ba thật sự còn khổng lồ hơn thế này nhiều. "Giết đi." Chu Thánh thản nhiên mở miệng.

Con ma thú này chỉ là dã thú quái dị, không thể giao lưu.

Sau khi thức tỉnh, chúng sẽ giết chết bất cứ ai nhìn thấy trước mắt.

Người của Thất Môn nháy mắt ra tay, liên thủ vây khốn Trấn Mộ Thú.

Chương 321

Trương Tân Sơn và Lão Lục mỗi người đối phó một con, rút đao chém bay đầu chúng.

Chu Thánh đi đến trước cửa Tiền điện, nhẹ nhàng gõ cửa. "Cốc cốc cốc..." "Ầm ầm ầm..." Cửa lớn Tiền điện mở ra, Chu Thánh cưỡi ngựa đi vào, để Diễm Vong ở bên cạnh, sau đó xuống ngựa. "Vù vù vù..." Chân đèn trên tường nháy mắt được thắp sáng, từng cỗ quan tài đập vào mắt.

Trên đài cao, một cỗ quan tài trong số đó mở ra, một người thân thể mục nát, trên người chảy máu đen, tản ra mùi hôi thối, đang ngồi trên đệm.

Hắn mở miệng, nói Thi ngữ: "Các ngươi làm phiền giấc ngủ của chúng ta rồi." Chu Thánh tiến lên vài bước đứng ở trung tâm, dùng Thi ngữ giao lưu với hắn: "Ta đến trấn thủ Tây Dạ Cổ Quốc, bên ngoài người của Thiên Tôn Hội đã đến, bọn chúng tới để trộm Long Mạch." "Ngươi là ai?" "Thủ Lăng Nhân!" Khi Chu Thánh nói ra thân phận của mình, thi thể trên đài cao thoáng sững sờ trong giây lát, sau đó trầm giọng nói: "Không, Tây Dạ Cổ Quốc ta không cần Thủ Lăng Nhân trấn thủ." "Không cần thì thôi, ta đến còn có một việc nữa, đưa đồng nghiệp của ta về Cổ Lâu an nghỉ." Chu Thánh tiếp lời.

Bảy mạch Thủ Lăng Nhân có sáu người chết ở đây.

Thi thể của bọn họ vẫn còn lưu lại nơi này tiếp tục đối kháng với Thiên Tôn Hội, Chu Thánh đến là để chấm dứt tất cả, đưa bọn họ về nhà. "Đợi Ngô Vương phục tô, Thủ Lăng Nhân tự sẽ đưa các ngươi ra ngoài, hiện tại mời về cho, Tây Dạ Cổ Quốc ta binh đa tướng quảng, cơ quan trùng trùng, ai cũng không xâm phạm được." Thi thể

kia nói tiếp.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Quốc quân Tây Dạ đang mưu đồ cái gì?" Hắn luôn cảm thấy có vấn đề.

Thông thường chủ nhân mộ cổ đều sẽ không từ chối sự giúp đỡ của Thủ Lăng Nhân.

Mà thi thể bên trên, vẻn vẹn chỉ là một quan viên phụ trách tiếp kiến sứ thần nước ngoài, lại năm lần bảy lượt từ chối mình.

Hắn không có quyền lực này.

Khẳng định là có người phía sau sai khiến.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng hắn đã nhỏ máu đen, chứng tỏ hắn đã sớm ra ngoài chờ sẵn.

Nghĩa là, khi mình vừa tiến vào cổ mộ, hắn đã thức tỉnh, ngồi ở đây đợi mình, hoặc nói đúng hơn là chặn mình. "Trấn thủ Cổ Lăng là chức trách của Thủ Lăng Nhân ta." Chu Thánh dùng Thi ngữ nói, từ từ tiến lại gần hắn. "Ta đã nói rồi, Tây Dạ Cổ Quốc ta không cần, Tây Dạ Cổ Quốc ta không cần Thủ Lăng Nhân trấn thủ." Thi thể đứng lên, cùng lúc đó nắp của tất cả quan tài cũng từ từ mở ra. "Cần hay không, một thần tử nhỏ bé như ngươi dường như không có tư cách quyết định nhỉ?" Chu Thánh cầm Thái A Kiếm, nhìn chằm chằm thi thể phía trên. "Phụng mệnh Thân Vương, thủ hộ Tây Dạ Cổ Quốc, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép đi vào!" Khi thi cốt bên trên nói xong, thi thể trong tất cả quan tài đều nhao nhao ngồi dậy.

Có kẻ biến thành Bạch Mao Cương (cương thi lông trắng), có kẻ biến thành Huyết Thi đỏ lòm, còn có kẻ biến thành Lục Cương.

Mà thi thể bên trên, máu trên người cũng ngừng chảy, hắn lấy ra một cây búa lớn từ trong quan tài.

Khí đen trên người hắn tỏa ra, khí thế mạnh hơn Huyết Thi.

Đây là Thi Tướng, tồn tại mạnh hơn Huyết Thi. "Mệnh lệnh của Thân Vương, xem ra có Thân Vương đã thức tỉnh." Chu Thánh thản nhiên nói.

Người của Thất Môn nghe mà như lọt vào trong sương mù, sao đang yên đang lành lại sắp đánh nhau rồi?

Chu Thánh và Thi Tướng giao lưu toàn bộ bằng Thi ngữ, người Thất Môn chưa học qua, tự nhiên không biết.

Mà Mạc Lạp Tạp nghe hiểu được một chút, thân là tử sĩ thỉnh thoảng sẽ giao tiếp với thi thể biến dị, thời gian lâu dần cũng hiểu được một ít thứ bọn chúng muốn biểu đạt. "Cho nên, quân vương của các ngươi đang lợi dụng Long Mạch để làm chuyện xấu?" Chu Thánh mở miệng hỏi.

Long Mạch ở đây đã trở nên rất mỏng manh, rõ ràng là bị hấp thu quá độ.

Hiển nhiên, chủ nhân ngôi mộ trong chủ mộ thất muốn mượn lực lượng Long Mạch để phục sinh.

Tuy rằng Long Mạch sẽ tẩm bổ cho chủ mộ, nhưng đây là một quá trình rất dài.

Muốn tăng tốc độ phục sinh, chỉ có cưỡng ép hấp thu Long Mạch. "Long Mạch hủy diệt Tây Dạ quốc ta, vậy Tây Dạ quốc ta sẽ mượn Long Mạch để trỗi dậy lần nữa!

Hơn nữa, Long Mạch kia là Chu Chiêu Vương tặng cho Tây Dạ ta, Tây Dạ ta có quyền xử lý!" Thi Tướng lớn tiếng nói.

Một con Long Mạch khiến cả Tây Dạ Cổ Quốc chôn vùi.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do quốc quân Tây Dạ muốn dẫn dắt toàn thể nhân dân cùng trường sinh, mới chọn lựa mai táng tất cả mọi người.

Long Mạch giống như một mồi nhử, câu lên dã tâm của quốc quân Tây Dạ Cổ Quốc. "Động thủ!" Chu Thánh trực tiếp nói.

Tây Dạ Cổ Quốc này, không cần thiết phải thủ hộ nữa. "Lên!" Thi Tướng hô to một tiếng, tất cả thi thể bò ra ngoài, giao chiến với người Thất Môn.

Chu Thánh ném Lưu Ly ra, để Lưu Ly đối phó mấy con Huyết Thi khá mạnh, giúp Thất Môn chia sẻ áp lực, còn mình thì đối phó Thi Tướng. "Trường sinh mà Chu Chiêu Vương ban cho, ngươi không có tư cách lấy lại!" Thi Tướng nói với Chu Thánh, dùng búa chỉ vào hắn. "Đó không phải trường sinh, đó chỉ là hỗ trợ Tây Dạ Cổ Quốc các ngươi phát triển, là Tây Dạ Cổ Quốc các ngươi đã đi sai đường.

Trường sinh là một loại tra tấn, quân vương các ngươi bị trường sinh che mờ đôi mắt, khiến cả Tây Dạ Cổ Quốc phải chôn cùng." Chu Thánh mở miệng nói.

Năm đó Chu Chiêu Vương đưa Long Mạch cho Tây Vực Cổ Quốc, bản chất tính toán là để Tây Vực Cổ Quốc lớn mạnh thống nhất ba mươi sáu nước Tây Vực, đưa Tây Vực dung nhập vào khu vực Thăng Long.

Nhưng quân vương Tây Dạ lại tưởng rằng đây là để cho hắn trường sinh.

Cổ đại lưu truyền một câu nói: Kẻ đắc Long Mạch, sau khi chết có thể trường sinh.

Mà dã tâm của quân vương Tây Dạ rất lớn, hắn muốn cả kinh thành Tây Dạ Cổ Quốc đều trường sinh.

Cái giá của trường sinh rất đắt, nhất định phải hướng về cái chết mà sinh ra.

Hơn nữa còn phải dưới sự tẩm bổ từ từ của Long Mạch mới có

thể thức tỉnh.

Đến nỗi, Tây Dạ Cổ Quốc lấy đô thành làm cơ sở, đào sâu xuống dưới, để đô thành rơi vào lòng đất, đồng thời mở rộng và chuẩn bị quan tài.

Người nguyện ý trường sinh thì ngủ say cùng hắn, người không nguyện ý trường sinh thì rời khỏi đô thành kiến tạo Hậu Tây Dạ, thủ hộ Tây Dạ Cổ Quốc.

Khi đó Tây Dạ Cổ Quốc hao tổn tất cả mới chế tạo ra quần thể mộ thất kiên cố không thể phá vỡ.

Nô lệ bị giết ném vào hố lớn để dưỡng thi, dân chúng bình thường thì tụ tập lại một chỗ, ngủ trong quan tài đơn sơ.

Một trận bão cát ập đến, chôn vùi mộ huyệt vĩnh viễn dưới lòng đất.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi ngày trường sinh đến.

Vốn dĩ một trăm năm trước nên phục sinh, nhưng bảy mạch Thủ Lăng Nhân tiến vào nơi này, liên thủ trấn áp.

Khi đó Thủ Lăng Nhân mạch Núi là Hàn Sơn bị dụ dỗ rời đi trước, dẫn đến bảy mạch không thể hợp lực, cuối cùng bị giết.

Cho nên, thời gian quân vương Tây Dạ phục sinh bị hoãn lại đến hiện tại, đợi khi Long Mạch thức tỉnh lần nữa sẽ cưỡng ép luyện hóa lực lượng Long Mạch. "Quân vương dẫn chúng ta trường sinh, để chúng ta sống thêm mấy ngàn năm, thế là đủ rồi!

Cho dù ngài ấy sai, ngài ấy cũng là Vương!" Thi Tướng nói xong, giơ búa chém về phía Chu Thánh.

Chu Thánh một kiếm gọt đi cây búa, tiến lên một bước, kiếm chỉ thẳng Thi Tướng.

Thi Tướng vươn bàn tay đầy mủ nắm lấy Thái A Kiếm, máu loãng chảy dọc theo thân kiếm. "Ta vốn dĩ đã là người chết, không sợ chết." Thi Tướng giơ tay phải đánh về phía Chu Thánh. "Vù!" Trên người Chu Thánh nhanh chóng bùng lên Thủ Lăng Chi Hỏa, nháy mắt thiêu đốt tay Thi Tướng. "Tây Dạ các ngươi nếu không bảo vệ tốt Long Mạch, ta sẽ mang Long Mạch đi." Chu Thánh trầm giọng nói. "Ngươi không mang đi được, Ngô Vương sắp thức tỉnh rồi." Thi Tướng nói xong, đâm Thái A Kiếm vào thân thể mình.

Hắn dùng thân thể mình làm ô nhiễm Thái A Kiếm, khiến Thái A Kiếm mất đi uy thế, đồng thời kẹt cứng trong lồng ngực hắn. "Ta sẽ mang ngươi đi cùng!" Thi Tướng nói xong, ngẩng đầu hét lớn: "Giết Thủ Lăng Nhân trước!" Lời vừa dứt, vô số Huyết Thi cuồng nộ lao tới. "Âm Dương Châu, Định!" Lưu Ly thao túng Âm Dương Châu, định trụ toàn bộ đám Huyết Thi kia.

Chu Thánh giơ chân định đá, nhưng Thái A Kiếm cắm trong xương cốt, căn bản đá không ra.

Cùng với dòng máu đen chảy ra, Thái A Kiếm mất đi uy thế rất lớn. "Vốn không muốn động thủ với ngươi." Chu Thánh tháo roi Thái Cực bên hông xuống, một roi quất nát đầu Thi Tướng.

Thi Tướng ầm ầm ngã xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

Chu Thánh sau đó dùng tay trái bẻ cơ thể Thi Tướng, đánh gãy xương sườn, rút Thái A Kiếm đang kẹt trong cột sống ra.

Chương 322

Thái A Kiếm đã biến thành màu đen, uy thế tiêu tán, còn có không ít rỉ sét.

Chu Thánh bất đắc dĩ, đành phải tạm thời dùng roi tấn công.

Đám Huyết Thi kia đều bị định thân, Chu Thánh vung roi, đánh bay toàn bộ bọn chúng ra ngoài.

Lưu Ly thao túng Âm Dương Châu hóa thành từng cây trường mâu, ghim bọn chúng lên tường.

Không còn Thi Tướng và Huyết Thi, chỉ còn lại một ít Bạch Mao Cương, Thất Môn có thể giải quyết.

Nếu ngay cả Bạch Mao Cương cũng không giải quyết được, vậy Thất Môn cũng có chút hữu danh vô thực.

Chu Thánh mặc kệ đám Bạch Mao Cương còn lại, tự mình đi lên đài cao.

Sau lưng đài cao có một cánh cửa, sau cánh cửa là một hành lang rất dài.

Hắn không mở cửa, mà đứng canh cửa. "Tối nay nghỉ ngơi tại đây đi." Chu Thánh phất tay nói một câu, sau đó ngồi tại chỗ nghỉ ngơi. "Nhưng mà, bây giờ mới một giờ thôi mà." Lưu Ly tính toán thời gian, hiện tại mới một giờ trưa, lúc dương khí đang thịnh. "Bọn chúng đã bị đánh thức rồi." Chu Thánh trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy, sau khi giải quyết xong Bạch Mao Cương liền chặn cửa Tiền điện lại.

Hiện tại tuy là một giờ trưa, nhưng trong cổ mộ chìm trong bóng tối, ánh mặt trời không chiếu vào được.

Những thứ ẩn trong bóng tối đã dần dần thức tỉnh.

Hành lang phía trước rất dài, nguy hiểm rất nhiều, đi một ngày cũng chưa chắc đã đi hết, cho nên chỉ có thể nghỉ ngơi một đêm ở đây.

Chu Thánh một mình ngồi ở trên, bên dưới Thất Môn và Mạc Lạp Tạp tụ tập lại một chỗ, dùng bảng gõ chữ giao lưu. [Tôi cảm giác chúng ta chính là dư thừa.] Giải Cửu viết chữ nói. "Meo, các ngươi tới để giúp khiêng quan tài." Lưu Ly mở miệng nói. [Nói đi cũng phải nói lại, Tây Dạ Cổ Quốc và Lão Cửu Môn các vị sao lại có quan hệ?] Mạc Lạp Tạp viết chữ hỏi.

Trương Tân Sơn viết: [Năm đó, Cửu Môn khảo sát thấy nơi này có cổ mộ, hơn nữa vô cùng lớn, liền tổ chức Cửu Môn tập thể đến thám hiểm, kết quả gặp phải Thủ Lăng Nhân và Thiên Tôn Hội.

Khi đó Thủ Lăng Nhân và Thiên Tôn Hội đang khai chiến, không rảnh quan tâm Lão Cửu Môn chúng tôi.] [Nhưng khi Thủ Lăng Nhân bị tiêu diệt, đã nhờ Lão Cửu Môn chúng tôi phong ấn Thiên Tôn Hội, phong ấn Tây Dạ Cổ Quốc.

Lão Cửu Môn chúng tôi làm theo, bởi vì họ đã tham trắc được bí mật sâu nhất.] [Ngoài ra, hạt châu màu trắng mà Hoắc gia có được chính là lấy từ nơi này.] Viết xong, Lưu Ly lầm bầm nói: "Hạt châu đó là ta làm rơi." [Nói sao đây, năm đó cô cũng tham gia?] Mạc Lạp Tạp viết chữ hỏi thăm. "Đương nhiên, năm đó ta chính là người dẫn dắt Thủ Lăng Nhân tiêu diệt Thiên Tôn Hội đấy." [Năm đó, cô được dì nhỏ của tôi mang ra ngoài, dì ấy hình như nói cô bị nguyền rủa biến thành một con mèo.] Hoắc lão thái viết chữ hỏi.

Lưu Ly năm đó lúc đối phó Thiên Tôn Hội là người đầu tiên bị nguyền rủa biến thành mèo, sau đó được đưa ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, cô dựa vào bản năng trở lại Lỗ Thương trang viên, chìm vào giấc ngủ say, mãi đến khi Chu Thánh đến mới đánh

thức cô.

Mọi người nói chuyện một hồi, trời rất nhanh đã tối.

Từng trận tiếng hát vang lên bên ngoài cửa. "Yêu dáng vẻ không chịu khuất phục của người, yêu bộ y phục rách nát của người..." "Nghe tôi nói cảm ơn bạn, bởi vì có bạn, sưởi ấm bốn mùa..." Mọi người nghe tiếng hát vừa lạc điệu vừa khó nghe này, nhao nhao viết: [Mẹ kiếp khó nghe quá!] Trong tiếng hát xen lẫn vô số tiếng bước chân.

Hàng chục vạn bộ xương thức tỉnh, đứng ở hành lang, trong mộ đạo, đi lại không mục đích, tựa như cái xác không hồn!

Bên ngoài mộ thất.

Tiếng hát dở tệ đánh thức Huyết Thi đang ngủ say.

Từng Huyết Thi bò ra từ trong quan tài, tản ra lệ khí hung tàn.

Bọn chúng cầm búa và giáo dài, tìm kiếm kẻ địch khắp nơi.

Lâm Động ở trong mộ thất nghe tiếng bước chân dày đặc, lẩm bẩm: "Tỉnh hết rồi à." Hắn dùng quan tài chặn cửa lại, đồng thời dọn dẹp sạch sẽ mộ thất, xác định không có Quỷ Tích ở bên trong mới dám yên tâm nói chuyện. "Tất cả mọi người, ngủ!

Bất kể nghe thấy tiếng gì, cảm nhận được động tĩnh gì, đều không được tỉnh lại!" Lâm Động phân phó một câu.

Trong trạng thái tỉnh táo, tâm lý dễ dàng xuất hiện cảm xúc hoảng sợ, hơn nữa mắt sẽ lừa gạt chính mình, khiến mình nhìn thấy một số thứ kinh khủng.

Chỉ có ngủ rồi mới cái gì cũng không sợ.

Lâm Động nhìn quanh, không ít bóng ma (Quỷ Tích) xuất hiện trong mộ thất, dữ tợn khủng bố.

Nhưng hắn không để ý tới, mà nhắm mắt ngủ.

Cho dù có Quỷ Tích gào thét, phát ra âm thanh chói tai, hắn cũng mặc kệ. "Cốc cốc cốc...

Cốc cốc cốc..." Tiếng gõ cửa vang lên. ...

Trong Tiền điện.

Chu Thánh nghe thấy bốn phương tám hướng đều có tiếng gõ cửa. "Cốc cốc cốc..." Tiết tấu gõ rất chậm, giống như đang hỏi bên trong có người hay không. "Bên trong có người không?

Tôi là người chạy nạn tới đây, có thể xin cốc nước uống không?" Bên ngoài truyền đến giọng một nam nhân, nói tiếng phổ thông An Lạc, giống hệt người bình thường.

Người của Thất Môn không dám lên tiếng, nhưng trong lòng bọn họ đầy nghi hoặc.

Người bên ngoài liệu có phải là người chạy nạn thật không?

Phải biết rằng, Tây Dạ Cổ Quốc nằm ở Tây Vực, ngôn ngữ hoàn toàn khác với khu vực Thăng Long.

Ngôn ngữ, văn tự khác biệt rất lớn.

Mà hiện tại càng là đã qua mấy ngàn năm, ngôn ngữ đã xảy ra biến hóa to lớn, nhưng người bên ngoài lại có thể nói tiếng phổ thông, không giống người chết của Tây Dạ Cổ Quốc. "Tôi không phải người Thượng Hải An Lạc, tôi thật sự là người." Giọng nói bên ngoài tiếp tục truyền vào. "Buổi tối có rất nhiều xương cốt đi lại, tôi sợ hãi, tôi nhìn thấy bên trong có đèn lửa, có thể cứu tôi một mạng không?" Người của Thất Môn nghe vậy càng thêm nghi hoặc, bọn họ ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, thấy Chu Thánh không có chút động tĩnh nào, cũng không dám động đậy. "Tôi là người tốt, hơn nữa vợ con già trẻ nhà tôi đều đang ở đây." Giọng nam vừa dứt, lại vang lên tiếng của

phụ nữ và trẻ em. "Cứu chúng tôi với, chúng tôi lưu lạc đến đây, vốn định an cư ở nơi này, lại không ngờ nơi này quá nguy hiểm." "Anh chị ơi, mở cửa đi được không?

Đoàn Đoàn rất ngoan mà." "Bồ tát sống ơi, cứu mạng cả nhà chúng tôi với." Mọi người vẫn thờ ơ. "Cốc cốc cốc...

Cốc cốc cốc!!!" Tiếng gõ cửa trở nên dồn dập. "Đừng qua đây, đừng qua đây a!" "Á!!!" "Hu hu hu, đừng cắn Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn đau~" "Các ngươi không cứu chúng tôi, tôi nguyền rủa các ngươi xuống địa ngục, chết không được tử tế!" "Á!!!" Cùng với tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, bên ngoài truyền đến tiếng nhai nuốt, cùng với tiếng xương cốt gãy vụn.

Qua vài phút sau, bên ngoài lại yên tĩnh. "Ngủ đi." Chu Thánh mở miệng nói một câu. "Quỷ Tích bên ngoài đã học được tiếng nói của chúng ta, đồng thời nó có thể đánh cắp một phần ký ức của chúng ta, mô phỏng ra âm thanh.

Hiện tại ta có thể nói chuyện, các ngươi không được, mặc kệ các ngươi muốn nói gì muốn làm gì, đều nhịn cho ta, đợi trời sáng." Chu Thánh giải thích xong liền nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi người cũng đều hiểu rõ, Tây Dạ Cổ Quốc này lấy đâu ra người sống?

Bọn họ chỉ là nghĩ không thông, vì sao người bên ngoài biết nói tiếng phổ thông, còn biết Thượng Hải.

Kinh qua lời giải thích của Chu Thánh, bọn họ đã hiểu.

Mà ngoài cửa Tiền điện, vô số Huyết Thi, xương cốt tụ tập, còn có không ít Quỷ Tích, lít nha lít nhít, chật ních cả lối đi.

Bọn chúng không dám xông vào, bởi vì Tiền điện là nơi tôn quý, nơi tiếp kiến sứ thần nước ngoài, bọn chúng không dám phá hoại.

Bọn chúng tuy đã chết, nhưng thói quan liêu khắc sâu trong xương tủy vẫn còn.

Quỷ Tích mô phỏng giọng nói con người, Huyết Thi tiến lên gõ cửa, những người bình thường hóa thành bạch cốt thì bị bọn chúng cầm lấy mài răng. "Trương Tân Sơn, còn không mau mở cửa!" "Hồng Nhị, cha con về rồi!" "Tiểu Lý tử, cái chân lành lặn của ngươi có phải cũng muốn bị đánh gãy không?" "Trần Tứ, mau chóng mở cửa, nếu không ta phế ngươi!" "Đại Bạch, mở cửa đi /Gâu gâu gâu..." "Tiểu Lục!" "Tiểu Băng, ta về tiếp quản Hoắc gia đây, mở cửa đi." "Tiểu Bát, ông nội ngươi về rồi đây!" "Tiểu Cửu, những năm này vất vả cho con rồi, ta đã về, giúp con tiếp quản Giải gia." Từng giọng nói vang lên ngoài cửa, người của Thất Môn bên trong nhao nhao bừng tỉnh. "Đại Phật Gia!" "Nhị Nguyệt Hồng!" "Lý Tam Gia!" "Cẩu Ngũ Gia?" "Hắc Bối Lão Lục?" "Hoắc Băng?" "Giải Cửu Gia!" Mọi người nhịn không được lên tiếng, thật sự là giọng nói bên ngoài quá quen thuộc.

Chương 323

Chính là giọng nói của tổ tông Lão Cửu Môn.

Giọng nói kia quanh quẩn bên tai mỗi người, không giống như cố ý tạo ra.

Chu Thánh một tay che mặt, bất lực nói: "Xong rồi!" Lưu Ly không kìm được hỏi: "Sao thế?" Vừa nãy cô vẫn luôn không dám nói chuyện. "Rầm rầm rầm..." Tiếng gõ cửa biến thành tiếng va chạm, Huyết Thi bên ngoài bắt đầu phá cửa.

Người bên trong đáp lại, tương đương với việc mời bọn chúng vào, bọn chúng không cần đợi người bên trong mở cửa nữa.

Mà Quỷ Tích trốn trong Tiền điện cũng toàn bộ thức tỉnh, có kẻ biến thành quan tài, có kẻ bám trên cột nhà, lúc này đều tỉnh dậy, giúp đỡ mở cửa!

Khi người của Thất Môn đang định ra tay thì bị Chu Thánh gọi lại. "Đừng tấn công Quỷ Tích!" Chu Thánh ngăn cản bọn họ.

Số lượng Quỷ Tích gấp đôi số xương cốt, một khi tấn công, đến lúc đó tất cả Quỷ Tích đều sẽ tới đối phó bọn họ.

Mà nếu không tấn công, chỉ có con Quỷ Tích mô phỏng giọng nói của ngươi mới ra tay với ngươi, nhưng chỉ cần ngươi không đáp lại nó thì sẽ không sao. "Sao Quỷ Tích biết giọng nói của tổ tông chúng ta?" Mọi người rất khó hiểu, bởi vì có người căn bản chưa từng gặp ông nội mình, ví dụ như Giải Cửu.

Cho nên trong đầu căn bản không thể có ký ức về ông nội.

Hắn chỉ là theo bản năng hô lên. "Đừng quên, người Lão Cửu Môn từng tới nơi này, Quỷ Tích cũng sẽ ghi lại giọng nói của bọn họ." Chu

Thánh mở miệng nói. "Rầm!

Rầm!

Rầm!" Tiếng phá cửa càng lúc càng kịch liệt, kéo theo cả Tiền điện đều rung chuyển.

Chu Thánh ngồi trên cao, lấy ra lệnh bài Thủ Lăng Nhân của mình, tiến đến trấn áp. "Thủ Lăng Nhân ở đây, tà túy lui ra, Huyết Thi nhường đường!" Chu Thánh quát to.

Bên ngoài, ngắn ngủi dừng lại. "Tây Dạ Cổ Quốc ta, không nhận Thủ Lăng Nhân!" Cùng với một giọng nói lanh lảnh vang lên, tiếng va chạm ngoài cửa lại tiếp tục ập tới.

Trong mộ thất, khi Lâm Động nghe thấy giọng nói này, khóe miệng khẽ nhếch lên. "Tây Dạ Cổ Quốc không nhận Thủ Lăng Nhân.

Thủ Lăng Nhân, ưu thế của ngươi mất rồi, Tây Dạ Cổ Quốc sẽ không giúp ngươi!

Mà Thiên Tôn Hội ta nếu nhận được sự giúp đỡ của Tây Dạ Cổ Quốc, thì có thể quay lại đối phó ngươi!" Trong lòng Lâm Động đã có chủ ý.

Mình có thể lợi dụng Tây Dạ Cổ Quốc để đối phó Thủ Lăng Nhân, chôn vùi hắn ở nơi này! "Rầm!

Rầm..." "Uỳnh!" Cửa lớn bị húc tung.

Người của Thất Môn đứng trên bậc thang, trên cùng là Thủ Lăng Nhân Chu Thánh đang cưỡi Diễm Vong.

Lưu Ly biến thành người, chân đạp Âm Dương đứng giữa không trung.

Ngoài cửa, có ba vị Thi Tướng mặc khôi giáp, hàng trăm Huyết Thi, hàng ngàn Bạch Mao Cương, còn có vô số bánh chưng đứng ở

bên ngoài.

Tuy nhiên đây chỉ là một phần.

Còn về Quỷ Tích, đã sớm ẩn nấp, trong bóng tối chờ thời cơ hành động.

Chỉ cần có người nói chuyện, bọn chúng mới có thể thè lưỡi cuốn lấy đối phương.

Chu Thánh sử dụng Thi ngữ giao lưu với đối phương. "Chúng ta đến đây là để trấn thủ Tây Dạ Cổ Quốc!" Thi Tướng đối diện ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, trả lời: "Không cần!

Ngô Chủ thức tỉnh, Tây Dạ phục quốc!" Chu Thánh nghe vậy, quát lớn: "Tây Dạ các ngươi muốn tạo phản sao?" Ba tên Thi Tướng đối diện rõ ràng sững sờ một chút, chần chờ.

Một khi bị gán cho tội danh tạo phản, vậy Tây Dạ sẽ phải chịu đả kích to lớn.

Những Thi Tướng này còn chưa biết, An Lạc đã thay đổi triều đại, không có Tây Chu. "Tây Chu đã vong, Đông Chu không còn, Tây Dạ Cổ Quốc ta phục quốc, tạo phản ai?" Giọng nói vang lượng kia lại truyền đến. "Thủ Lăng Nhân phản!" Chu Thánh trực tiếp nói. "A, Thủ Lăng Nhân, Tây Chu ta không nhận!" Giọng nói kia lại vang lên lần nữa. "Không nhận, được!" Chu Thánh thắp hương, Lưu Ly và Mạc Lạp Tạp thấy thế, lập tức lấy tù và ra thổi.

Cùng với khói hương lượn lờ bay lên, Chu Thánh lẩm bẩm niệm chú: "Ta lấy danh nghĩa Thủ Lăng Nhân Âm Dương Song Mạch, ra lệnh Thủ Lăng Cổ Lâu nghe lệnh ta!

Tây Dạ Cổ Quốc, không nhận Thủ Lăng.

Ta sẽ tước đoạt tư cách Long Mạch của Tây Dạ Cổ Quốc, bình định Tây Dạ Cổ Quốc!" Âm thanh theo làn khói hương truyền đạt,

truyền đến Thủ Lăng Cổ Lâu. "Giết!" Giọng nói lanh lảnh lại ra lệnh.

Ba vị Thi Tướng thống lĩnh Huyết Thi và xương cốt giết vào.

Khói xanh trên không trung tụ lại thành một con thanh long, sau đó rơi vào cơ thể Chu Thánh.

Một nguồn sức mạnh cường đại rót vào trong cơ thể Chu Thánh.

Thủ Lăng Cổ Lâu bên kia đã đáp lại, đồng thời cho Chu Thánh sức mạnh trấn áp Tây Dạ Cổ Quốc.

Tây Dạ Cổ Quốc, không cần thiết phải trấn thủ, trực tiếp trấn áp! "Phong, Lâm, Sơn, Hỏa, Thủy, Lôi, Kim!" Chu Thánh mỗi lần hô một chữ, liền có một hạt châu từ trong khôi giáp của hắn bay ra.

Gió lớn gào thét thổi qua, thổi tan không ít xương cốt.

Dây leo sinh trưởng khắp nơi, trói chặt Huyết Thi và Thi Tướng.

Ngọn lửa nương theo dây leo lan tràn, thiêu đốt không ít xương cốt và Huyết Thi.

Ba vị Thi Tướng cưỡng ép thoát ra, nhưng vô số kim quang hội tụ, định trụ bọn chúng.

Cửa sau Tiền điện cũng bị mở ra, một đại quân bánh chưng khác giết tới. "Ầm ầm ầm..." Lôi Châu diễn hóa thành sấm sét trên không trung, nháy mắt giáng xuống. "Oanh oanh oanh!!!" Thi Tướng bước ra khỏi khu vực sấm sét, bị Chu Thánh một quyền đấm nổ.

Nước mưa rơi xuống, đóng băng một bộ phận xương cốt và Huyết Thi. "Các ngươi đi trước." Chu Thánh hô một tiếng, để nhóm Thất Môn và Mạc Lạp Tạp rời đi từ cửa sau, đạp lên xương cốt mà đi.

Tiền điện đã không thể ở lại, phải đi nơi khác. "Lưu Ly, em trông chừng bọn họ." Chu Thánh dặn dò một câu. "Còn anh thì sao?" Lưu

Ly hỏi. "Anh?" Chu Thánh nhìn ra bên ngoài Tiền điện, lẩm bẩm: "Anh đi kéo Thiên Tôn Hội xuống nước!" Nói xong, Chu Thánh rời khỏi Tiền điện, một đường đạp lên xương cốt và đầu người Huyết Thi nhảy vọt qua.

Mà lúc này, trong mộ thất.

Lâm Động nghe động tĩnh bên ngoài truyền đến, không khỏi cười to: "Ha ha ha ha, Thủ Lăng Nhân và Tây Dạ Cổ Quốc đánh nhau rồi, cơ hội tới rồi!" Tiếng cười to của Lâm Động đánh thức những người đang ngủ. "Các ngươi tiếp tục ngủ." Lâm Động nói một câu. "Thủ Lăng Nhân, ta đảo muốn xem xem, ngươi đối phó với một quốc gia như thế nào!" Cả Tây Dạ Cổ Quốc có hàng chục vạn người, dù chỉ có một nửa thi biến thì đó cũng là con số rất khủng khiếp.

Cho dù Thủ Lăng Nhân có thể mượn lực lượng Thất Mạch cũng khó mà trấn áp.

Trừ khi Thất Mạch Thủ Lăng Nhân toàn bộ sống lại giúp đỡ.

Nhưng điều đó là không thể, Thủ Lăng Cổ Lâu quan trọng hơn Tây Dạ Cổ Quốc nhiều. "Cốc cốc cốc..." Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Lâm Động lười để ý.

Chỉ cần mình không đáp lại, người bên ngoài sẽ không vào được.

Gian mộ thất này tương đương với tiền đồn của Tây Dạ Cổ Quốc.

Chương 324

"Rầm!" Tiếng gõ cửa biến thành tiếng phá cửa, Lâm Động không khỏi cau mày. "Rầm!" Sau một tiếng vang thật lớn, cửa bị húc tung.

Bên ngoài tụ tập không ít Huyết Thi và bánh chưng lớn, còn có Chu Thánh. "Quà tặng cho các ngươi!" Chu Thánh cười nói một tiếng, xoay người bỏ đi.

Lâm Động: !!! "Cảnh giới, chuẩn bị chiến đấu!" Lâm Động hét lớn một tiếng.

Đám người Thiên Tôn Hội đang ngủ kinh hãi tỉnh lại, lấy vũ khí ra.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Huyết Thi đứng bên ngoài, lại toàn bộ ngây người.

Lâm Động nhìn Chu Thánh rời đi, không dám đuổi theo, hắn nếu đuổi theo ra ngoài, người của Thiên Tôn Hội đều phải tiêu đời. "Thân Vương, ta là người của Thiên Tôn Hội, lần này đến đây chỉ là để đưa người của Thiên Tôn Hội ta về, ta có thể giúp ngài đối phó Thủ Lăng Nhân!" Lâm Động lớn tiếng nói. "Thủ Lăng Nhân mạch Rừng đều ti bỉ vô sỉ, đừng tưởng rằng ta sẽ tin ngươi!" Giọng nói của Thân Vương lại vang lên. "Giết!" Cùng với mệnh lệnh của Thân Vương, Thi Tướng dẫn đầu Huyết Thi xông vào.

Lâm Động và những người khác nháy mắt bị chặn trong mộ thất, muốn ra cũng không ra được. "Thân Vương, ta bị Thủ Lăng Nhân trục xuất khỏi dòng dõi Thủ Lăng, nếu không hắn cũng sẽ không mở cửa." Lâm Động lớn tiếng giải thích, nhưng Thân Vương không để ý đến hắn nữa.

Tây Dạ Cổ Quốc muốn phục quốc, không cần bất kỳ kẻ nào giúp

đỡ.

Cho dù là Thiên Tôn Hội cũng không cần. ...

Trong hành lang.

Thỉnh thoảng sẽ có tơ máu toát ra, nhưng đều bị Lưu Ly chặn lại.

Cuối hành lang là gì bọn họ không biết, nhưng bọn họ không dám dừng lại.

Sau lưng có Thi Tướng và Huyết Thi, một khi dừng lại sẽ bị tiền hậu giáp kích.

Đang chạy, sàn nhà đột nhiên sụp đổ, trở tay không kịp, mọi người toàn bộ rơi xuống.

Lưu Ly lập tức dùng Âm Dương Châu hóa thành dây thừng trói chặt mọi người, đề phòng bọn họ rơi vào bẫy rập.

Mạc Lạp Tạp ở dưới cùng nhìn thấy trên mặt đất không có gì, vội vàng nói: "Chúng ta có thể trốn ở bên dưới." Lưu Ly nghe vậy, thả bọn họ xuống, sau đó chính mình cũng đi theo xuống, dùng Âm Dương Châu hóa thành Âm Dương Đồ, bịt kín miệng hang.

Mọi người lúc này mới có thể thở dốc.

Nhưng vừa rồi Mạc Lạp Tạp do dự nói chuyện, có một cái lưỡi dài luồn vào, bị Âm Dương Đồ cắt đứt. "Xong rồi, chúng ta tấn công Quỷ Tích." Trương Tân Sơn nhìn cái lưỡi đứt lìa, lần này ngay cả Quỷ Tích cũng chọc vào rồi. "Chờ trời tối đi, đợi Thủ Lăng Nhân trở về." Lưu Ly mở miệng nói.

Cô cũng không biết nên giải quyết thế nào, chỉ có đợi Chu Thánh đến nghĩ cách giải quyết Quỷ Tích mới được.

Huyết Thi vốn đã khó đối phó, hiện tại lại chọc phải Quỷ Tích.

Càng khó hơn. "Ùng ục ục..." Tiếng sủi bọt vang lên, ngay sau đó

mặt đất bắt đầu thấm nước, hơn nữa tốc độ thấm nước rất nhanh. "Tìm lối ra!" Lưu Ly quyết đoán ra lệnh cho mọi người tìm lối thoát.

Mà lúc này, phía trên Âm Dương Đồ, vô số Huyết Thi và Thi Tướng đã bao vây Âm Dương Đồ, còn có Quỷ Tích cũng tới.

Quỷ Tích một khi bị thương sẽ quần khởi công chi! "Cốc cốc cốc cốc cốc..." Trong hành lang và mộ thất, khắp nơi đều là Huyết Thi và Thi Tướng.

Phàm là người đi vào đều bị Huyết Thi và Thi Tướng tấn công.

Chu Thánh ngồi xổm ở góc tường dưới mái hiên Tiền điện, yên lặng nhìn xương cốt diễu hành.

Hắn nín thở, lẳng lặng chăm chú nhìn.

Trong hành lang có một cái Âm Dương Đồ, chứng tỏ đám Lưu Ly đang ở bên dưới.

Bên dưới là một cái hố tích nước, nhưng có đường sống để đi, từ hố tích nước bên dưới đi về phía trước sẽ đến sông Khổng Tước. "Với năng lực của bọn họ, đến được sông Khổng Tước chắc không khó." Chu Thánh nói nhỏ một tiếng. "Nên đi điều tra hạch tâm mộ thất rồi." Chu Thánh rời khỏi chỗ nấp, đoạn đường tiếp theo hắn phải hành động đơn độc.

Không phải nói mang theo Thất Môn là gánh nặng, mà là một mình hắn hành động thì tốc độ sẽ nhanh hơn.

Tây Dạ Cổ Quốc đã thay đổi, sẽ không thể tiếp tục cung cấp trợ lực cho hắn nữa.

Hắn phải phong tỏa Long Mạch trước, tránh cho Long Mạch bị chủ mộ hấp thu triệt để.

Trước khi rời đi, Chu Thánh nhảy lên phía trên hố tích nước, một

cước đá văng Quỷ Tích và Thi Tướng, thu hồi Âm Dương Đồ. "Âm Dương Đồ tôi cầm đi trước, trong hố tích nước có đường có thể đi." Chu Thánh để lại một câu, dùng tấm thép bịt kín miệng hang, đồng thời đóng đinh bốn phía triệt để, mới cầm Âm Dương Châu rời đi.

Trong hố tích nước.

Lượng nước lớn tràn vào, rất nhanh ngập đến đầu gối mọi người.

Mọi người nghe thấy tiếng Chu Thánh, tìm kiếm lối ra bên trong. "Thủ Lăng Nhân, cậu ấy không xuống sao?" Giải Cửu tò mò hỏi. "Anh ấy có việc khác phải làm, chúng ta tự tìm lối ra rời đi trước." Lưu Ly mở miệng nói.

Lưu Ly nhìn ra được, Chu Thánh cầm Âm Dương Châu đi, chứng tỏ tiếp theo anh ấy muốn hành động đơn độc.

Mà bên dưới hẳn là khá an toàn.

Mọi người tìm kiếm một hồi trong hố tích nước, cuối cùng ở dưới một bức tường tìm thấy lối ra. "Tìm thấy lối ra rồi, nhưng mở thế nào đây?" Mạc Lạp Tạp nhìn về phía mọi người. "Để tôi." Lưu Ly đẩy hai người phía trước ra, tháo vòng cổ châu báu trên cổ xuống, áp lên tường, vẽ một vòng tròn. "Uỳnh!" Bức tường bị khoét một cái lỗ.

Lưu Ly nhìn thông đạo ẩm ướt bên trong, dùng châu báu tiếp tục mở rộng miệng hang, cho đến khi ngựa của Chu Thánh cũng có thể qua được. "Đi!" Lưu Ly dẫn người tiến vào trong thông đạo, xoay người ngồi lên lưng ngựa.

Diễm Vong trên người bùng lên Thủ Lăng Chi Hỏa, mở đường phía trước.

Trong thông đạo ẩm ướt dễ sinh sôi côn trùng độc và khí độc, Thủ Lăng Chi Hỏa trên người Diễm Vong có thể thiêu hủy những thứ bẩn thỉu này.

Mọi người dần đi xa trong mộ đạo ẩm ướt.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Hôm sau.

Khi mặt trời mọc lên ở hướng đông, Quỷ Tích ngụy trang, trốn vào từng góc tối.

Thi Tướng, Huyết Thi... nhao nhao trở lại quan tài của mình, chìm vào giấc ngủ say.

Trong cổ mộ tuy không phân ngày đêm, nhưng ban ngày dương khí vượng thịnh, bọn chúng vẫn sẽ chịu ảnh hưởng, thực lực bị áp chế không phát huy ra được, cần phải ngủ say.

Cưỡng ép thức tỉnh cũng không phải không được, chỉ là nếu cưỡng ép thức tỉnh thì sẽ giống như ngủ không đủ giấc, dễ dàng mệt mỏi.

Trong vài phút, xương cốt lấp đầy cả mộ đạo và hành lang nhao nhao trở lại quan tài ngủ đông.

Mộ thất chìm vào sự yên tĩnh ngắn ngủi.

Trong mộ thất.

Cùng với việc Thi Tướng và Huyết Thi rời đi, người của Thiên Tôn Hội toàn bộ xụi lơ.

Một đêm chiến đấu khiến bọn họ phải trả giá rất lớn.

Chương 325

Chết bảy tám người, vũ khí cũng tiêu hao hơn một nửa, quan trọng nhất là phấn chiến cả đêm khiến tinh lực cạn kiệt, hiện tại ai nấy đều mệt mỏi rã rời.

Lâm Động thần tình có chút mệt mỏi, chống thanh đao Thủ Lăng Nhân ngồi dưới đất.

Hắn bây giờ cũng không muốn động đậy nữa. "Nghỉ ngơi tại chỗ cả buổi sáng, giữa trưa lại đi." Lâm Động nói xong, trực tiếp nằm thẳng cẳng.

Hắn nhớ lại nhiệm vụ mà trụ sở chính Thiên Tôn Hội đã giao cho hắn khi xuất phát. "Chuyến này đi, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là giải khai phong ấn trên người những thành viên Thiên Tôn Hội bị nhốt, để ý thức của bọn họ được quay về, Long Mạch có thể mang về thì mang, không mang về được cũng không miễn cưỡng.

Tây Dạ Cổ Quốc có lòng phản nghịch, có thể hứa hẹn trường sinh thành tiên để bọn chúng gia nhập Thiên Tôn Hội." Giải khai phong ấn thì đơn giản, chỉ cần đi đến khu vực trung tâm, tìm được nơi phong ấn ý thức, phá vỡ phong ấn là xong.

Còn về các nhiệm vụ khác, hoàn thành được thì hoàn thành, không hoàn thành được cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Lâm Động vốn tưởng rằng đây là một nhiệm vụ đơn giản, cho dù có Thủ Lăng Nhân khác đến cản trở cũng có thể hoàn thành.

Nhưng đến hiện tại, cái nhìn của hắn đã thay đổi.

Có Thủ Lăng Nhân ở đây, ngươi thật sự chưa chắc đã có thể đi đến trung tâm.

Cho dù không có sự giúp đỡ của Tây Dạ Cổ Quốc, hắn vẫn có thể cản trở ngươi.

Hồi ức xong, Lâm Động nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong bóng tối.

Chu Thánh dựa lưng vào một cái cột để ẩn nấp.

Phía trước có ba tòa đại điện, là nơi ở của ba vị Thân Vương.

Ba vị Thân Vương kia là huynh đệ của quân vương Tây Dạ, phân biệt quản lý quân sự, tài chính và ngoại giao.

Kẻ nói chuyện tối qua là một trong số đó. [Đinh, kiểm tra đo lường được ký chủ thành công ngăn cản Thiên Tôn Hội, chúc mừng ký chủ đạt được 30 điểm tích phân!] Âm thanh của hệ thống lại vang lên, Chu Thánh kiểm tra điểm tích phân của mình một chút, có hơn năm trăm điểm.

Hắn hiện tại đang gom tích phân để chuẩn bị đi tiên đảo hải ngoại. "Ầm ầm ầm..." Cánh cửa cung điện bên phải cùng bỗng nhiên mở ra.

Chu Thánh thấy thế lập tức cảnh giác, trốn sau cây cột.

Ba vị Thân Vương, mỗi một vị đều có thực lực cấp bậc Thi Vương.

Thi Vương tương đương với cường giả Tông Sư của nhân loại, hơn nữa thân thể bọn hắn càng thêm cứng rắn, thập phần khó chơi.

Trong cung điện, vài chữ xuất hiện ở cửa. "Có lời mời Thủ Lăng Nhân đi vào!" Mấy chữ kia là văn tự phổ thông hiện đại, Chu Thánh có thể đọc hiểu. "Phát hiện ra ta?" Chu Thánh thầm thì một câu, do dự một chút, vẫn trực tiếp lao vào.

Khi Chu Thánh đi vào trong nháy mắt, cửa lớn đóng lại.

Trong cung điện nến đỏ rực rỡ, trên cao có một nam tử trung niên

đang cầm kinh quyển xem xét.

Hắn thoạt nhìn giống hệt người bình thường, chỉ là làn da có chút trắng bệch bệnh hoạn. "Ngồi." Thi Vương mở miệng nói một câu, mười mấy Quỷ Tích chạy xuống dưới, tổ hợp thành một cái ghế thái sư, để Chu Thánh ngồi lên người bọn chúng.

Chu Thánh sau khi ngồi xuống, lẳng lặng nhìn vị Thi Vương bên trên.

Giọng nói của hắn khá nhẹ, không phải Thi Vương lên tiếng tối qua.

Kẻ nói chuyện tối qua là người khác.

Thi Vương lật xem sách một hồi, mở miệng hỏi: "Đêm nay là năm nào?" "Tính từ triều đại ngươi sống, hiện tại đã qua hơn ba ngàn năm.

Đêm nay là năm 2022 Công Nguyên!" Thi Vương nghe vậy, suy tư một chút. "Hiện tại là triều đại nào?" "Không có triều đại, nhân dân làm chủ, ngươi không phải có thể đánh cắp ký ức Quỷ Tích sao?" Chu Thánh hỏi ngược lại một câu.

Thi Vương cười cười, nói: "Có thể đánh cắp, nhưng ký ức không hoàn thiện, chỉ có thể lấy được một phần.

Ta có quá nhiều quá nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng ta biết ngươi không có nhiều thời gian, nhiều kiên nhẫn như vậy để trả lời ta.

Ta cho ngươi vào đây chỉ là muốn nhờ ngươi giúp ta làm một việc." Thi Vương nói ra mục đích của mình. "Việc gì?" Chu Thánh mở miệng hỏi. "Trấn áp Tây Dạ Cổ Quốc!" Thi Vương chậm rãi mở miệng.

Chu Thánh nghe hắn nói, thoáng sững sờ. "Ngươi vừa nói, muốn trấn áp Tây Dạ Cổ Quốc?" Chu Thánh lại hỏi một lần nữa. "Không sai." Thi Vương đứng dậy, mở ra một tấm bản đồ cổ đại. "Tây Dạ Cổ

Quốc diệt vong hơn ba ngàn năm, đã không còn cần thiết phải phục quốc nữa.

Hơn nữa, bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này của chúng ta, thật sự là trường sinh sao?

Cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về với đất, bọn ta đã chết thì nên nhập thổ vi an." Hắn nhìn khá thấu đáo, chết rồi thì là chết rồi, không cần thiết phải phục quốc nữa.

Người không ra người quỷ không ra quỷ, cả đời sống trong bóng tối, rất cô độc, rất khó chịu.

Hắn chỉ muốn chết. "Ta đến chính là để trấn áp Tây Dạ Cổ Quốc, lấy đi Long Mạch." Chu Thánh trực tiếp nói. "Quân vương còn ba ngày nữa mới có thể thức tỉnh, đợi ngài ấy thức tỉnh, ngươi sẽ không trấn áp được ngài ấy, Long Mạch cũng sẽ bị ngài ấy triệt để hấp thu luyện hóa." Thi Vương nói đến đây, dừng một chút, tiếp lời: "Nơi sáu mạch Thủ Lăng Nhân chết là ở bên ngoài chủ mộ thất, khi bọn họ chết đã liên thủ phong ấn một nhóm người khác, ngươi tốt nhất nên nghĩ kỹ biện pháp xử lý, nếu không khi ngươi đi qua đó rất dễ phá vỡ phong ấn." Chu Thánh nghe vậy khẽ gật đầu: "Đã hiểu." Sáu mạch Thủ Lăng Nhân phong ấn chính là người của Thiên Tôn Hội, không để ý thức bọn họ truyền đạt ra ngoài. "Sự giúp đỡ ta có thể cung cấp cho ngươi chính là khống chế Quỷ Tích không đi tìm các ngươi gây phiền phức, nhưng Thi Tướng và Huyết Thi là do nhị ca chủ quản quân sự khống chế." Thi Vương nói tiếp. "Chính là kẻ mở miệng tối hôm qua?" "Đúng." "Thi Vương chủ quản chính vụ, hắn quản lý cái gì?" "Hắn quản lý cơ quan và kết cấu trong cổ mộ, duy trì trật tự." Thi Vương trả lời.

Chu Thánh nghe vậy đã hiểu.

Ba vị Thi Vương này liên thủ thủ hộ Tây Dạ Cổ Quốc, phân biệt

quản lý những thứ khác nhau.

Vị Thi Vương trước mắt này quản lý Quỷ Tích khó chơi nhất.

Thi Vương ngồi xuống lại, lẩm bẩm: "Ta thế này cũng coi như phản bội quân vương." Nói rồi, hắn cởi một khối ngọc bội bên hông xuống, cắn nát đầu ngón tay mình, nhỏ vài giọt máu lên đó, ném cho Chu Thánh. "Ngọc bội này có thể điều động Quỷ Tích cho ngươi sử dụng." Chu Thánh nhận lấy ngọc bội dính máu nhìn thoáng qua, ngọc bội này rất bình thường, giống như chưa được điêu khắc xong. "Ta phụ trách kiềm chế hai vị Thi Vương, tận lượng không để bọn hắn hành động quá sớm, những chuyện khác giao cho ngươi." Thi Vương nói xong, phất tay mở cửa ra. "Mời quân, đi thong thả." Chu Thánh thu hồi lệnh bài, xoay người rời đi.

Thi Vương ngồi trên ghế vương của mình, dùng bút lông cắm vào thân thể Quỷ Tích, chấm mực nước màu lam đen, viết tên lên phiến đá trước mặt. "Trương Tân Sơn, Hồng Nhị, Thiết Quải Lý, Ngô Đại Bạch...

Lưu Ly, Thủ Lăng Nhân!" Sau khi viết tên xong, hắn cạy tên xuống, đút cho Quỷ Tích ăn. "Bọn họ, không thể động vào!" ...

Trong thông đạo âm u ẩm ướt.

Mọi người vội vã tiến lên, đi mấy tiếng đồng hồ mới ra khỏi đó.

Mà phía trước là một con sông, nơi bọn họ đang đứng là trong một cái hang động, chỉ có xuyên qua con sông mới có đường đi tiếp. "Các ngươi đợi ta ở trên này trước, ta đi xem thử." Lưu Ly phân phó một câu, cưỡi ngựa nhảy xuống. "Bùm bùm bùm..." Mấy con cá lớn nháy mắt nhảy ra khỏi mặt nước, há cái miệng đỏ lòm như chậu máu cắn xé tới.

Mấy con cá lớn này có thân hình khổng lồ, hơn nữa trên người tản

ra mùi hôi thối nồng nặc, mắt đỏ ngầu.

Lưu Ly tung người nhảy lên tránh né cú cắn, còn Diễm Vong thì rơi xuống mặt nước, Thủ Lăng Chi Hỏa trên người cháy hừng hực khiến đám cá lớn không dám tới gần. "Cá này... cũng quá to rồi!" Người của Thất Môn toàn bộ nhìn đến ngây người.

Cái này nếu rơi xuống, tuyệt đối sẽ lọt thỏm vào miệng bọn chúng.

Diễm Vong nhanh chóng phi nước đại, dưới sự bảo vệ của Thủ Lăng Chi Hỏa rất nhanh đã lên bờ.

Chương 326

Mà Lưu Ly che dù hoa, phiêu đãng trên không trung nhìn cá dưới nước.

Trong nước ùa tới hơn mười con cá lớn, vây lưng của chúng lộ ra mặt nước.

Mặt nước vốn trong veo trở nên đen kịt vô cùng, cứ như bị đổ một bình mực đen vào.

Người của Thất Môn cầm đèn pin chiếu rọi cũng không thể nhìn rõ. "Sông này rất rộng, muốn đi qua chỉ có thể bắc thang dây bò qua." Trương Tân Sơn mở miệng nói, thủ hạ của hắn lấy thang dây ra.

Trương Tân Sơn cố định một đầu ở mép hang động, đầu kia ném cho Lưu Ly.

Lưu Ly nghiêng người bay là là đến bờ bên kia, vốn định tìm vị trí cao một chút để cố định, nhưng bờ bên kia không có chỗ cao, chỉ là một nơi rất bằng phẳng.

Lưu Ly hết cách, đành phải lơ lửng giữa không trung, giữ chặt thân mình làm cọc neo. "Các người qua đây đi." Lưu Ly nói một câu.

Trương Tân Sơn đi đầu bước lên thang dây, từng bước từng bước đi qua, đợi khi đi đến trước mặt Lưu Ly lại thuận theo dây thừng trượt xuống.

Những người khác theo sát phía sau, người có thăng bằng tốt thì đi thẳng, người thăng bằng kém thì quỳ bò qua.

Mà cá lớn bên dưới cũng thỉnh thoảng nhảy lên khỏi mặt nước muốn tấn công, nhưng bọn chúng đều không với tới.

Trương Tân Sơn nhìn cá lớn nhảy lên, bỗng nhiên nhìn thấy chúng

có chân. "Đừng xuống, chạy mau!" Trương Tân Sơn hét bảo mấy người đã xuống nhanh chóng bỏ chạy, còn những người chưa xuống thì vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì. "Bộp!" Cá lớn nhảy ra khỏi mặt nước lên bờ, sau đó dùng bốn chân cuồng bôn đuổi theo.

Mọi người nhìn cá lớn chạy trên đất liền, nhao nhao chết lặng. "Cái này mẹ kiếp... là cá sao?" "Tây Dạ Cổ Quốc xuất hiện bất cứ thứ gì tôi đều sẽ không bất ngờ." Ngô Đại Bạch ngược lại nhìn thấu đáo rồi.

Đầu tiên là Mông Ba có tay có chân, sau đó là Trấn Mộ Thú kỳ lạ cổ quái, hiện tại lại là cá chân dài.

Người Tây Dạ Cổ Quốc rất biết chơi.

Mấy con cá lớn đi truy kích nhóm Trương Tân Sơn, những con còn lại vẫn chờ đợi trong nước.

Ngay lúc tràng diện đang giằng co không xong, Diễm Vong giơ lên vó trước, kêu một tiếng. "Hí hí!" Lưu Ly cúi đầu nhìn Diễm Vong, Diễm Vong đi đến bờ sông, bức bách cá lớn không dám tới gần. "Đúng rồi, còn có Diễm Vong ở đây, các người xuống đi." Lưu Ly nói với mọi người.

Mọi người nghe vậy, do dự một chút rồi tiếp tục đi về phía trước, sau đó thuận theo dây thừng trượt xuống.

Cá lớn trong hồ thấy có người xuống, quả quyết nhảy ra khỏi mặt nước định lên bờ. "Hí hí..." Diễm Vong kêu lên một tiếng, giơ lên vó trước, đá con cá lớn sắp lên bờ xuống nước.

Những con cá lớn khác còn muốn lên bờ, nhưng Diễm Vong đứng ở bờ sông, lên một con đánh về một con.

Mọi người vội vàng tiếp đất, rút vũ khí ra đối phó.

Đợi tất cả mọi người xuống hết, Lưu Ly mới đứng trên lưng ngựa. "Các người đi hỗ trợ Trương Tân Sơn trước, tôi và Diễm Vong trấn giữ những con cá lớn khác ở đây." Lưu Ly giao đại một câu.

Những người khác không do dự quá nhiều, trực tiếp đuổi theo hướng nhóm Trương Tân Sơn bỏ chạy.

Lưu Ly xoay ngón tay, vòng cổ châu báu trên cổ phân tán bay lượn quanh ngón tay cô. "Có bản lĩnh thì trồi lên mặt nước thử xem!" Lưu Ly lạnh lùng nói.

Cá lớn cảm nhận được nguy hiểm, trong nháy mắt không dám động đậy.

Phía trước.

Trương Tân Sơn bị cá lớn dồn vào đường cùng, nhưng thần tình hắn không hề có chút hoảng loạn nào, ngược lại vô cùng hung ác.

Hắn cởi áo trên, toàn thân ửng hồng, trên người hiện ra hình xăm Cùng Kỳ màu đỏ như máu.

Nhà họ Trương có quy tắc: người nội tộc thân xăm Kỳ Lân, tọa trấn trung đường; người ngoại tộc thân xăm Cùng Kỳ, không được về nhà.

Trương Tân Sơn là con cháu của Đại Phật Gia, mà mẹ của Đại Phật Gia là người ngoại tính, dẫn đến việc Đại Phật Gia bị coi là người ngoại tộc.

Mà anh ta tự nhiên cũng vậy.

Chẳng qua, sau khi gặp được Thủy Tổ, anh ta đối với chuyện nội tộc và ngoại tộc đã xem rất nhẹ rồi.

Cùng với hình xăm Cùng Kỳ hiện lên, Trương Tân Sơn rút đao từ sau lưng, khom người hạ eo, làm ra tư thế chuẩn bị ứng chiến.

Con cá lớn nhìn thấy hình xăm Cùng Kỳ trên người Trương Tân Sơn tuy có bị dọa, nhưng vẫn lao lên, cắn xé về phía anh. "Gào!" Trương Tân Sơn phát ra tiếng gầm như dã thú, tay cầm ngang phong đao lao vút đi. "Keng!" Trường đao trực tiếp chém đứt chân của con cá lớn.

Con cá lớn trọng tâm không ổn định ngã xuống đất giãy giụa không ngừng.

Trương Tân Sơn tay phải nắm cán đao, tay trái đỡ sống đao, ngay khoảnh khắc máu tươi nhỏ xuống đất, anh lại lao tới lần nữa.

Con cá lớn há miệng cắn xé, Trương Tân Sơn lộn một vòng, lưỡi đao thuận theo đầu con cá xoay một vòng. "Bịch!" Khi Trương Tân Sơn tiếp đất, đầu con cá lớn cũng rơi xuống theo.

Nhưng cơ bắp và thần kinh của nó vẫn còn, vẫn đang giật liên hồi, Trương Tân Sơn cắm một đao vào bụng nó, rạch từ đầu đến đuôi, xẻ nó thành hai nửa.

Giải quyết xong, Trương Tân Sơn mới đi về, hình xăm Cùng Kỳ trên người dần dần tiêu tán.

Sau khi mặc quần áo vào, anh đi tới bên cạnh con cá lớn, phát hiện trong bụng cá có một tấm lệnh bài.

Anh lấy lệnh bài từ trong bụng cá ra, lệnh bài được đúc bằng đồng xanh, bên trên viết chữ: "Phong". "Lệnh bài Thủ Lăng Nhân mạch Phong?" Trương Tân Sơn ngẩn người, cầm lệnh bài rồi đi.

Con cá lớn lên bờ cũng bị người của Thất Môn hợp lực diệt sát.

Trương Tân Sơn chạy tới, mổ bụng cá, bên trong cũng có một tấm lệnh bài, trên lệnh bài viết chữ 'Lâm'. "Lệnh bài Thủ Lăng Nhân, sao lại ở trong bụng cá?" Những người khác cũng đều nhận ra, đây là lệnh bài của Thủ Lăng Nhân. "Không biết, đi hỏi Lưu Ly đi." Trương Tân

Sơn cầm lệnh bài quay về.

Lưu Ly vẫn đang ở bờ chống đỡ lũ cá lớn, thấy bọn Trương Tân Sơn lại quay lại, không vui nói: "Các người lại chạy về làm gì?" "Trong bụng cá có lệnh bài Thủ Lăng Nhân." Trương Tân Sơn vội vàng giải thích. "Hả?" Lưu Ly sững sờ một chút, nhìn lũ cá trong hồ. "Diễm Vong, lui!" Cô muốn dụ cá lên bờ để giải quyết.

Cá lớn ở dưới nước rất khó đối phó, trên bờ mới có cơ hội.

Mà lũ cá lớn cũng không dám lên bờ, bị Lưu Ly chặn nửa ngày, chúng biết lên bờ là chết.

Lưu Ly nhận lấy lệnh bài từ tay Trương Tân Sơn, cô nhìn vết móng vuốt do chính mình khắc lên lệnh bài mạch Lâm, lẩm bẩm: "Là của họ." Năm xưa cô là tử sĩ của mạch Lâm, lệnh bài Thủ Lăng Nhân mạch Lâm thường xuyên bị cô cầm chơi.

Cô khắc một ký hiệu lên đó, vì chuyện này mà còn bị cha mẹ mắng một trận.

Lũ cá lớn dưới nước rục rịch ngóc đầu, bọn họ không vội, bọn họ có thể đợi đến tối. "Chuẩn bị câu cá!" Lưu Ly muốn câu cá. "Câu cá?

Câu thế nào?" Những người khác khó hiểu hỏi. "Cũng không biết cá lớn thích ăn gì, chúng ta đều không tìm thấy mồi câu..." Lưu Ly nhìn về phía mọi người, khiến trong lòng mọi người đột nhiên hoảng hốt. "Khoan đã, cô sẽ không định dùng..." "Đúng, ai trong các người lên trước?" Lưu Ly nhìn mọi người.

Mọi người: "..." ...

Hơn một giờ trưa.

Người của Thiên Tôn Hội đã nghỉ ngơi xong.

Lâm Động ngồi dậy, trầm giọng nói: "Đoạn đường tiếp theo tiến

lên thật nhanh, chạy tới trước mặt Thủ Lăng Nhân!" Đi theo sau lưng Thủ Lăng Nhân chỉ tổ bị động hứng chịu cơ quan do hắn bố trí, chỉ có chạy tới trước mặt hắn mới có thể thoát khỏi cạm bẫy.

Chương 327

Người của Thiên Tôn Hội đứng dậy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xong xuôi. "Xuất phát!" Lâm Động đẩy cửa lớn, một đường chạy điên cuồng về phía trước.

Khi đi tới hố vạn người, Lâm Động dừng bước nhìn trái phải một cái. "Kỳ lạ, trần nhà ở đây sao lại thấp thế này?" "Bỏ đi, cứ chạy qua." Lâm Động cũng lười so đo, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, cho dù có nguy hiểm cũng không cản được.

Hắn lùi lại một bước lấy đà, sau đó thôi động cương khí chạy nhanh như điên.

Khi hắn giẫm lên xương cốt, đã kinh động đến Thi Tướng bị trấn áp dưới lớp xương.

Thi Tướng được nuôi dưỡng bằng máu tươi của hàng vạn nô lệ, thực lực có thể so với Thi Vương.

Đêm qua bạo động chúng không xuất hiện là vì bị Thi Vương áp chế không cho thả ra.

Ba tên Thi Tướng này là ba người đàn ông mạnh nhất Tây Dạ cổ quốc.

Sau khi Lâm Động qua rồi, người của Thiên Tôn Hội mới lục tục theo sau. "Xì xì xì..." Hắc xà từ trong xương cốt chui ra, những người Thiên Tôn Hội chạy phía sau trực tiếp bị hắc xà cắn trúng, toàn thân cứng đờ không thể cử động.

Độc tố từ mắt cá chân lan ra toàn thân.

Đám Thiên Tôn Hội chạy thoát ra ngoài chỉ đứng nhìn lẳng lặng, cũng chẳng có ai quay lại cứu.

Thậm chí đầu cũng không ngoảnh lại.

Tháp xương cốt sụp xuống, quan quách mở ra.

Lâm Động vắt chân lên cổ mà chạy.

Ngàn xương ép quan tài, có thể áp chế một huyết thi cường hãn; vạn cốt hiến tế, bánh chưng bị trấn áp sẽ chỉ càng thêm mạnh mẽ.

Quan quách dưới đống xương cốt chậm rãi mở ra, khi ba tên Thi Tướng xuất hiện, xương cốt tận số phấn vụn. "Gào!" Ba đại Thi Tướng nhảy ra, tay cầm búa rìu và trường qua, truy sát Lâm Động.

Còn mấy thành viên Thiên Tôn Hội bị lạc lại, ngay khi Thi Tướng nhảy ra liền rơi xuống dưới, hóa thành một vũng máu mủ. "Gào!" Lâm Động nghe tiếng gầm giận dữ truyền đến từ sau lưng, bước chân càng nhanh hơn một chút.

Bọn họ chạy vào tiền điện đổ nát, điều chỉnh một chút. "Đại nhân, chúng ta hoàn toàn có thể đối phó ba tên Thi Tướng đó." Một thành viên Thiên Tôn Hội nói. "Ngu xuẩn." Lâm Động mắng một câu. "Thứ đó không phải các ngươi có thể đối phó được đâu, một khi đối đầu, các ngươi đều phải chết!" Hắn biết rõ sự khủng bố của thứ đó, cho dù là Thủ Lăng Nhân đối đầu cũng chưa chắc sống sót được.

Có thể áp chế bọn chúng, chỉ có mộ chủ nhân.

Ngay cả Thi Vương cũng chỉ có thể chặn bọn chúng chứ không thể ra lệnh cho bọn chúng. "Đi!" Cảm nhận được Thi Tướng đang nhanh chóng đến gần, Lâm Động dẫn người tiếp tục chạy về phía trước.

Khi mọi người đi qua hành lang, nhìn thấy trên mặt đất có một tấm thép.

Lâm Động thức thời quả quyết bay qua từ phía trên. "Hừ, cơ quan vụng về như thế, thật sự tưởng ta sẽ mắc bẫy sao?" Sau khi vượt qua

tấm thép, hắn tăng tốc độ bỏ chạy.

Hành lang rất dài, khúc quanh cũng rất nhiều, hắn chỉ có thể chạy theo ký ức mơ hồ.

Nhưng khi chạy đến phía trước, hắn bỗng nhiên dừng bước.

Phía trước có ba cánh cửa chắn mất đường đi của hắn.

Muốn tiếp tục đi về phía trước, buộc phải qua ba cánh cửa đó.

Lâm Động nhớ tới lời Thi Vương nói tối qua, sắc mặt lập tức vô cùng khó coi.

Phía trước căn bản không qua được. "Két két két..." Thi Tướng kéo lê vũ khí tóe lửa, nhanh chóng tiếp cận.

Lâm Động hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Đi!" So với đối đầu Thi Tướng, hắn thà đi đối phó Thi Vương còn hơn.

Thi Tướng được nuôi dưỡng bằng hàng vạn người, trừ khi Cửu Dương Đại Tôn đích thân tới, bằng không đều không thể đối phó.

Lâm Động vừa bước ra, ba tòa đại môn phía trước, tòa ở giữa mở ra.

Bên trong hiện lên một chữ: "Vào!" Ở phía trước nhất.

Chu Thánh sau khi tránh né tầng tầng cơ quan cũng đã làm một số chuẩn bị.

Anh để Quỷ Tích ẩn tàng trong cơ quan, đến lúc đó cơ quan kích hoạt, dù không làm bị thương người của Thiên Tôn Hội thì cũng có thể làm bị thương Quỷ Tích.

Khi đó máu Quỷ Tích dính lên người Thiên Tôn Hội, bọn chúng sẽ không bao giờ thoát khỏi sự đeo bám của Quỷ Tích.

Quỷ Tích chưa bao giờ chủ động tấn công, nó sẽ đợi ngươi đáp

lại lời nó, hoặc đợi ngươi làm hại nó, nó mới đánh trả. "Cơ quan các ngươi có thể né, Quỷ Tích để tôi xem các ngươi lấy gì đỡ!" Chu Thánh thì thầm một câu. [Ting, kiểm trắc ký chủ thành công ngăn cản Thiên Tôn Hội xâm nhập, chúc mừng ký chủ đạt được 20 điểm tích phân!] Giọng nói lạnh băng của hệ thống lại vang lên. "Qua hố vạn người rồi sao?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Hố vạn người vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một chút sẽ đánh thức Thi Tướng bị trấn áp.

Thi Tướng trong hố một khi thức tỉnh, với thực lực của Thiên Tôn Hội căn bản không chống đỡ nổi. "Xem ra không kinh động Thi Tướng, hoặc nói là không bị đuổi kịp." Chu Thánh ph đoán một câu.

Nói xong, Chu Thánh ẩn vào trong bóng tối, lặng lẽ rời đi. ...

Bên bờ sông Khổng Tước.

Lưu Ly tìm vài người, dùng dây thừng treo họ lên, để người của Thất Môn đứng bên miệng hang thả câu.

Còn cô và Trương Tân Sơn, Hắc Bối Lão Lục đứng ở bờ đợi cá lớn nhảy khỏi mặt nước.

Cá lớn tuy có trí thông minh nhất định, nhưng nhìn thấy người trên mặt nước vẫn sẽ không nhịn được mà lộ diện.

Chúng lượn một vòng, sau đó với thế sét đánh không kịp bưng tai, nhảy vọt lên.

Ngay khi sắp cắn được người bị trói, Lưu Ly nhanh chóng đánh ra châu bảo, định thân những con cá lớn đó, sau đó dùng dây thừng trói lại, để Diễm Vong kéo lên.

Những con cá lớn khác thấy cơ hội đến, nhao nhao nhảy khỏi mặt nước.

Trương Tân Sơn và Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng ra tay, quăng dây thừng tròng vào chúng, đợi Diễm Vong quay đầu, buộc vào áo giáp của Diễm Vong, để Diễm Vong kéo chúng lên bờ.

Những con cá lớn khác dưới nước nhìn thấy đồng bọn bị kéo lên bờ, cũng nhao nhao lên bờ đối phó. "Chỉ sợ các ngươi không lên bờ!" Lưu Ly hỏa lực toàn khai, hạt châu toàn bộ đánh ra, xuyên thủng thân thể những con cá đó.

Nhưng sinh mệnh lực của lũ cá này cực kỳ ngoan cường, dù bị đánh thủng người vẫn có thể tiếp tục cử động, tiếp tục cắn xé. "Nếu bản tiểu thư có Hắc Bạch Châu ở đây, phút chốc là diệt sạch các ngươi!" Không có Hắc Bạch Châu, thực lực Lưu Ly giảm đi không ít.

Nhưng miễn cưỡng vẫn có thể ứng phó.

Hắc Bối Lão Lục và Trương Tân Sơn, mỗi người đối phó một con thì không thành vấn đề, đối phó nhiều sẽ rất mất sức.

Mà những người khác của Thất Môn thì hai môn đối phó một con cá lớn, còn lại Giải gia ở trên miệng hang kéo mồi câu lên.

Mạc Lạp Tạp mang theo người của mình, kịch chiến với một con cá lớn. "Lưu Ly tiểu thư, xin ngài giúp một tay, đánh gãy chân chúng." Trương Tân Sơn hô một tiếng.

Lưu Ly nghe vậy, quả đoán thao túng châu bảo, lao tới đánh xuyên chân cá lớn.

Khi chân bị đánh gãy, cá lớn dù hung tàn đến đâu cũng chỉ có thể giãy giụa tại chỗ.

Điểm yếu của chúng chính là chân.

Mọi người hợp lực, đánh giết toàn bộ số cá lớn lên bờ.

Sau đó mổ bụng cá, lục tìm bên trong một hồi, tìm được mấy khối

lệnh bài còn lại: Thủy, Kim, Lôi!

Chương 328

Ngoài những thứ đó ra, còn có tấm lụa được bọc bằng giấy da trâu.

Trên tấm lụa viết dòng chữ: "Thủ Lăng Nhân thân khải!" "Kỳ lạ, sao không có lệnh bài mạch Hỏa và lệnh bài mạch Thủy?" Mọi người có chút nghi hoặc. "Lệnh bài mạch Hỏa bị Thiên Tôn Hội lấy đi rồi, lúc ở Hải Để Mộ đã bị Thủ Lăng Nhân lấy lại, mạch Sơn thì người đó chưa chết ở đây." Lưu Ly giải thích.

Mọi người nghe vậy liền hiểu ra. "Trong bụng những con cá khác còn có đồ vật gì không?" Lưu Ly hỏi một câu. "Có, trong bụng con cá này còn có một cuốn nhật ký." Có người từ trong bụng cá phát hiện ra một cuốn nhật ký.

Lưu Ly nhận lấy xem thử, nhật ký này là của Lâm.

Lưu Ly lật xem một chút, bên trên viết những chuyện vụn vặt Lâm ghi lại, cũng như cách hiểu về Thủ Lăng Nhân, còn có Long lăng mà Thủ Lăng Nhân trấn thủ, trên này đều có viết.

Cuốn nhật ký này một khi bị trộm mộ tặc lấy được, cả long mạch An Lạc đều sẽ bị bọn chúng tìm ra.

Mà ở trang cuối cùng của cuốn nhật ký, Lâm viết cho Lưu Ly một câu: [Lưu Ly, thấy chữ như thấy người!] [Khi em đọc được cuốn nhật ký này, có lẽ đã qua rất lâu rồi nhỉ.

Thủ Lăng Nhân và Thiên Tôn Hội từ xưa đã đánh cờ với nhau, mãi cho đến hiện tại.] [Ta đã liên hợp Thất mạch, bố trí cạm bẫy tại Tây Vực cổ quốc, chuẩn bị triệt để mai táng Thiên Tôn Hội, nhưng chúng ta đều coi thường thực lực của Thiên Tôn.] [Thiên Tôn lúc đó mang theo Cửu Dương Đại Tôn tới, một đường thế như chẻ tre, giết vào

bên trong.

Ta liên hợp Thất mạch, dùng phương thức hiến tế đánh lui Cửu Dương Đại Tôn, đánh trọng thương Thiên Tôn.] [Nhưng Thiên Tôn vẫn chạy thoát, một đôi tay của hắn bị chúng ta phong ấn lại, sau này ta mới biết được, đôi tay đó thực ra là đôi tay thế thân thứ hai của Thiên Tôn.] [Thiên Tôn rất khủng bố, lúc đó ta lừa Sơn đi truy kích Thiên Tôn, thực ra là muốn để cậu ấy rời khỏi Tây Dạ cổ quốc, ta cũng không biết cậu ấy đã chết hay chưa.] [Ta nghe nói, sau khi Thất mạch bị diệt, Âm Dương song mạch mới xuất hiện, nếu cậu ấy còn sống, hãy giết cậu ấy!] [Có thể diệt Thiên Tôn Hội, chỉ có hai vị Thủ Lăng Nhân của Âm Dương song mạch mới được.] [Em đem chuyện này nói cho Sơn, hoặc có lẽ Sơn sẽ tự sát, để Thủ Lăng Nhân xuất hiện.] [Lưu Ly, những ngày tháng sau này hãy chăm sóc tốt cho bản thân, thu lại cái tính khí đại tiểu thư, ngoài ra nếu Thủ Lăng Nhân của Âm Dương song mạch xuất hiện, nhớ kỹ phải đi theo đối phương, không được giở thói tiểu thư.] [Nếu em tới đây, ngàn vạn lần đừng giải khai phong ấn, cũng đừng để Thủ Lăng Nhân giải khai.] [Bảo trọng, Lâm!] Xem xong những lời Lâm viết cho mình, hốc mắt Lưu Ly ươn ướt.

Những người khác cũng không dám làm phiền Lưu Ly. "Em hiện tại, không giở thói đại tiểu thư." Lưu Ly ôm cuốn nhật ký nói.

Buồn bã một lúc, cô mới dùng cương khí làm bốc hơi nước mắt, khôi phục thần tình, nói: "Đi, đi tìm Thủ Lăng Nhân!" Hiện tại Lưu Ly cuối cùng cũng hiểu, vì sao Thiên Tôn Hội lại phái Thủ Lăng Nhân phản bội thời Tần Hán đích thân tới.

Nơi này bị phong ấn, không chỉ là người của Thiên Tôn Hội, mà còn có đôi tay của Thiên Tôn.

Lưu Ly đoán, trừ Thủ Lăng Nhân mạch Lâm ra, Thiên Tôn Hội

nhất định còn sẽ có người khác tới.

Dù sao đó cũng là đôi tay của Thiên Tôn.

Mọi người đi theo sau Lưu Ly, tiếp tục tiến lên. ...

Di chỉ Hậu Tây Dạ.

Thủ Mộ Nhân đeo mặt nạ, vác cốt đao rơi vào vương cung trong di chỉ.

Anh ta vừa rơi xuống liền rút đao sau lưng ra, chỉ vào bóng đen phía trước. "Kẻ nào?" Thủ Mộ Nhân lạnh lùng hỏi một tiếng.

Bóng đen phía trước không trả lời mà dứt khoát ra tay tấn công Thủ Mộ Nhân. "Vèo vèo vèo..." Mấy mũi phi tiêu bay qua, bóng đen lao nhanh tới gần, hai tay cầm hai thanh đoản đao mạnh mẽ chém xuống. "Keng!" Thủ Mộ Nhân dùng trường đao đỡ phi tiêu, lộn ngược ra sau, đứng trên tường, chân phải móc vào giá đèn trên tường.

Bóng đen bên dưới ngẩng đầu nhìn Thủ Mộ Nhân, thản nhiên nói: "Thủ Mộ Nhân cũng dám tới tham dự chuyện của Thiên Tôn Hội?" Trong huyệt mộ, tại cung điện trung tâm.

Lâm Động nắm chặt bội đao Thủ Lăng Nhân, có chút th thấp thỏm đi vào trong cung điện.

Trong điện không có một Thi Tướng nào, chỉ có một Thi Vương ngồi trên cao.

Thi Vương đó dáng vẻ trung niên, trên người toát ra khí thế vương bá, thân khoác hắc bào chỉ vàng.

Lâm Động nhìn chằm chằm hắn, đợi hắn nói trước. "Bản vương nãi là đồng bào huynh đệ của Quốc quân, nắm giữ tất cả cấu tạo cơ quan của Tây Dạ cổ quốc." Thi Vương mở miệng nói trước.

Hắn là lão đại trong ba đại Thi Vương, khi Tây Dạ cổ quốc còn

tồn tại thì chủ quản chính vụ và tài vụ.

Cùng với việc Tây Dạ cổ quốc biến thành lăng mộ, hắn phụ trách quản lý mọi cơ quan bên trong. "Bản vương nguyện ý cho ngươi một cơ hội." Thi Vương chậm rãi mở miệng. "Cơ hội gì?" Lâm Động hỏi.

Thi Vương nhìn Lâm Động, nói: "Ta có thể cho ngươi khống chế cơ quan." Lâm Động nghe vậy có chút động lòng.

Nếu có thể khống chế cơ quan, hắn có thể quay ngược lại đối phó Thủ Lăng Nhân.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, hắn ngẩng đầu hỏi: "Cái giá." Thi Vương sẽ không vô duyên vô cớ giúp hắn, tuyệt đối là có sở cầu. "Ta muốn làm Quốc quân." Thi Vương trực tiếp nói ra dã tâm của mình.

Hắn và Quốc quân là song sinh, chẳng qua Quốc quân sinh ra trước hắn một bước nên đối phương là Quốc quân, còn hắn chỉ có thể được phong vương.

Hắn vẫn luôn không phục.

Dù chết rồi, hắn cũng muốn làm Quốc quân. "Làm Quốc quân?" Lâm Động hơi ngẩn ra. "Đúng." Thi Vương nhẹ gật đầu, chắp tay sau lưng lẩm bẩm: "Giúp ta đoạt lấy long mạch, ủng hộ ta đăng cơ." Lời này vừa thốt ra, Lâm Động trực tiếp nói: "Giúp ngươi đoạt long mạch thì được, nhưng ủng hộ ngươi đăng cơ...

Thứ cho ta nói thẳng, ngươi không xứng!" Sau lưng Lâm Động là Thiên Tôn Hội, hắn sẽ không quay sang theo Thi Vương.

Chỉ là một Thi Vương, còn chưa đủ để hắn ủng hộ. "Ta từng nghe nói về Thiên Tôn Hội, ta có thể hợp tác với Thiên Tôn Hội." Thi Vương lại mở miệng nói.

Một trăm năm trước, Thiên Tôn Hội và Thủ Lăng Nhân đều tới nơi này.

Khi đó do Thủ Lăng Nhân tới khá đông, Tây Dạ Quốc quân nhượng bộ, để Thủ Lăng Nhân thao túng cơ quan và huyết thi, bao gồm một bộ phận Quỷ Tích.

Chỉ là sau đó Thủ Lăng Nhân đều chết ở bên trong. "Hợp tác với Thiên Tôn Hội ta?

Chỉ bằng ngươi?" Lâm Động tỏ vẻ khinh thường, thậm chí cảm thấy đối phương được đằng chân lân đằng đầu. "Nói thật cho ngươi biết, Tây Dạ đều không có tư cách hợp tác với Thiên Tôn Hội ta!

Tây Dạ cổ quốc trong mắt Thiên Tôn Hội ta chẳng là cái thá gì cả." Thi Vương vung tay lên, cơ quan trong nháy mắt khởi động.

Nhóm Lâm Động toàn bộ bị trói buộc quỳ rạp xuống đất, trên đỉnh đầu bọn họ còn xuất hiện mấy lưỡi dao ép xuống. "Ta cho ngươi một cơ hội nữa để tổ chức lại ngôn ngữ." Thi Vương lạnh lùng nói.

Lâm Động nhìn dao ép trên đầu, trầm giọng nói: "Thiên Tôn Hội ta tùy thời có thể kết minh hữu với ngài, cùng nhau phát triển, nỗ lực vì xây dựng xã hội mới.

Thiên Tôn Hội ta quản dương gian, Tây Dạ cổ quốc các ngài quản âm gian." Lời Lâm Động nói giống hệt lời người của Thiên Cung khi về lôi kéo Ngu Vương lúc trước.

Chỉ có điều người lúc đó nói uyển chuyển hơn một chút, mỗi người quản một nửa.

Tử vong ngưng thị nhìn Lâm Động, trầm giọng nói: "Thứ cho ta nói thẳng, ta không thể tin tưởng ngươi!" "Ta mang theo ý thức của Thiên Tôn tới, ngài có thể đàm phán với ngài ấy." Nói xong, khóe mắt Lâm Động liếc về phía chiếc vali đen trong tay thuộc hạ.

Tử vong vung tay lên, cơ quan đưa chiếc vali đen đến trước mặt hắn.

Hắn mở vali ra, một đạo huyết quang tiến vào trong não hải hắn, đó là ý thức của Thiên Tôn.

Thi Vương cầm vali đen nhìn rất lâu mới đặt xuống và trả lại cho Lâm Động.

Sau đó hắn vung tay lên, giải khai trói buộc trên người Lâm Động. "Ta và Thiên Tôn của các ngươi đã ước định rồi, ngươi phải làm nhiệm vụ, không chỉ là giải khai phong ấn mà còn phải đưa long mạch cho ta." Lâm Động đứng dậy, phủi bụi trên người. "Tự nhiên." Thi Vương ném một tấm bản đồ cho Lâm Động, nói: "Đây là bản đồ tất cả cơ quan, bao gồm cả cách thao túng cơ quan.

Ngoài ra, ta sẽ cố gắng lôi kéo nhị đệ ta, để nó hạ lệnh không cho Thi Tướng vây công các ngươi.

Còn tam đệ chưởng khống Quỷ Tích, ta nói không được nó." Thi Vương nhàn nhạt nói.

Lâm Động cầm bản đồ, thản nhiên: "Có cấu tạo cơ quan này là đủ rồi, còn Quỷ Tích, chỉ cần ta không chủ động trêu chọc là được." Quỷ Tích là tồn tại khủng bố nhất ở Tây Dạ cổ quốc, số lượng chúng đông, giỏi ẩn nấp, hơn nữa lực tấn công mạnh mẽ.

Nấp trong bóng tối mô phỏng giọng nói của ngươi, còn thình lình cho ngươi một cú.

Quan trọng là ngươi còn không thể đánh trả, nếu không chúng quần khởi mà tấn công, cho dù là Thiên Tôn tới cũng phải đau đầu.

Cả ngôi cổ mộ, hai phần ba đều là Quỷ Tích. "Ừm, đi đi, ba tên Thi Tướng bên ngoài ta đã để bọn chúng quay về ngủ say." Thi Vương nói lần nữa. "Đợi ta trở thành Quốc quân, ta mới có tư cách điều động ba đứa nó." Lâm Động nghe vậy cười cười cầm bản đồ đi ngay.

Chương 329

"Thủ Lăng Nhân, ta xem ngươi lấy gì đấu với ta!" ...

Trong ám đạo.

Lưu Ly bọn họ sau khi rời khỏi bờ sông liền tiến vào ám đạo.

Ám đạo thực ra chính là cống thoát nước của Tây Dạ cổ quốc, so với sự nguy hiểm của cả Tây Dạ cổ quốc thì đây là con đường tương đối an toàn.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ có Quỷ Tích xuất hiện.

Khi Quỷ Tích xuất hiện, mọi người theo bản năng ngậm miệng, nín thở.

Nhưng Quỷ Tích không tấn công, chúng chỉ hoạt động thân thể một chút rồi biến mất.

Lưu Ly dẫn người đi trong ám đạo rất lâu vẫn chưa đi hết.

Ám đạo tứ thông bát đạt, khắp nơi đều có đường có thể đi, Lưu Ly cũng không biết đi đường nào, chỉ có thể đi thẳng. "Thực sự không được thì hay là chúng ta ra ngoài đi?" Mạc Lạp Tạp đề nghị. "Không có Thủ Lăng Nhân ở đây, ra ngoài sẽ rất nguy hiểm." Ngô Đại Bạch ôm con chó nhỏ màu trắng nói. "Nguy hiểm thì cũng không đến mức, thực lực bản thân chúng ta cũng không yếu." Lưu Ly mở miệng nói.

Thực lực của cô cũng là Tông sư, có thể đối phó Thi Tướng.

Người của Thất Môn đều có bản lĩnh riêng, nhất là Trương Tân Sơn sau khi bạo huyết thực lực sẽ tăng vọt một đoạn dài, còn có một chiến lực ổn định là Hắc Bối Lão Lục.

Những người khác tuy có chút "đánh xì dầu" (góp vui), nhưng hai

môn một tổ cũng có thể đối phó một số nguy hiểm.

Mà Mạc Lạp Tạp, cô ta có Thụ Địch (sáo dụ thú), có thể khống chế ngắn hạn một số sinh vật khác. "Vậy thì tìm chỗ đi lên đi." Trương Tân Sơn mở miệng nói.

Mọi người đi ra khỏi thông đạo, nhìn thấy bên trên có nắp đậy, trực tiếp hợp lực đẩy nắp ra, đi lên.

Vừa đi lên, thắp sáng nến trên tường thì có một tiếng cười lạnh truyền đến. "Chậc chậc, vận khí của ta tốt thật đấy, không ngờ vừa ra đã gặp các ngươi, hơn nữa Thủ Lăng Nhân còn không có mặt." Mọi người quay đầu nhìn lại, Lâm Động dẫn theo người của Thiên Tôn Hội đang đi tới.

Lâm Động vừa từ trong cung điện đi ra, vốn còn đang cầm bản đồ kết cấu cơ quan nghiên cứu, kết quả nghe thấy phía trước có động tĩnh.

Hắn tưởng là Thi Tướng đuổi tới, đang chuẩn bị rút lui thì chợt phát hiện người của đối phương hơi đông.

Đợi đối phương thắp sáng ánh nến hắn mới phát hiện từ trong ám đạo đi ra không phải là Thi Tướng mà là người của Thủ Lăng Nhân.

Quan trọng nhất là Thủ Lăng Nhân không có mặt.

Không có Thủ Lăng Nhân cản đường, bọn họ chính là cá nằm trên thớt. "Lên cho ta!" Trung tâm mộ đạo.

Chu Thánh sau khi một đường thâm nhập rất nhanh liền đến khu vực hạch tâm, cũng chính là tiến vào vương cung của Tây Dạ cổ quốc.

Dọc đường đi anh đều lợi dụng Quỷ Tích kẹt cứng cơ quan, để mình có thể tiến vào sâu bên trong dưới tiền đề không kích hoạt cơ quan.

Sau khi thâm nhập vào vương cung, bầu không khí lập tức thay đổi.

Khí tức nơi này trở nên càng thêm hàn lãnh, xung quanh khắp nơi đều là Quỷ Tích đang hổ thị đam đam trong bóng tối, hai bên còn đặt quan quách dựng đứng.

Phảng phất chỉ cần đi qua là sẽ kinh động huyết thi trong quan quách.

Vương cung là nơi Quốc quân Tây Dạ cổ quốc ngủ say, biện pháp phòng ngự ở đây là mạnh nhất.

Hơn nữa, còn vì Thủ Lăng Nhân đã lấy cái chết của chính mình làm cái giá phong ấn người của Thiên Tôn Hội bên trong, trước khi chết họ đã để lại một số bảo hộ, tránh bị người xâm nhập.

Chu Thánh lấy ra lệnh bài Thi Vương đưa cho mình, ra lệnh Quỷ Tích đi chặn kín quan quách.

Đợi Quỷ Tích hoàn toàn bao phủ quan quách, Chu Thánh mới trực tiếp đi vào.

Quỷ Tích bao phủ quan quách là để phòng ngừa khí tức của mình tản phát làm huyết thi trong quan quách kinh tỉnh, gây ra phiền toái không cần thiết.

Khi Chu Thánh sắp đi vào, Âm Dương Châu của anh đột nhiên chuyển động, bay ra phía sau. "Lưu Ly xảy ra chuyện?" Chu Thánh dừng bước, nhìn Âm Dương Châu bay ra.

Âm Dương Châu có thể bị Chu Thánh thao túng, cũng có thể bị Lưu Ly thao túng, bất kể cách xa bao nhiêu Lưu Ly đều có thể triệu hồi Âm Dương Châu tới.

Mà trước đó Chu Thánh thu Âm Dương Châu là để anh dùng.

Hiện tại Lưu Ly đột nhiên gọi đi, chứng tỏ là gặp nguy hiểm rất lớn, buộc phải dùng Âm Dương Châu chống đỡ.

Chu Thánh nhìn cánh cửa lớn đang đóng, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi.

So với việc tiến vào bên trong, sự an nguy của Lưu Ly quan trọng nhất. ...

Trong mộ đạo.

Nhóm Lưu Ly sau khi gặp người của Thiên Tôn Hội, ngay lập tức quay trở lại ám đạo.

Do Lưu Ly bọc hậu cầm chân người của Thiên Tôn Hội. "Còn muốn chạy?" Lâm Động cầm đao chém tới, bị Lưu Ly dùng châu bảo chặn lại. "Keng!" Lưỡi đao chém lên châu bảo, ma sát ra một trận tia lửa. "Mấy viên đá rách cũng muốn cản ta?" Lâm Động thu đao lại chém ra một đao, trực tiếp chém nát hơn mười viên châu bảo.

Châu bảo tuy đã được tế luyện nhưng về bản chất vẫn không thay đổi.

Lưu Ly nhìn mấy viên bảo châu vỡ nát, lùi lại mấy bước, triệu hồi Âm Dương Châu tới.

Lâm Động được đà lấn tới, cười lạnh nói: "Từ khi nào tử sĩ cũng dám đối phó chủ nhân rồi?" Hắn sát giác được đối phương là tử sĩ của mạch Lâm. "Nghe theo ta, ta tha cho ngươi một mạng, bằng không ta đánh gãy tay chân ngươi, để ngươi sống không bằng chết!" Lâm Động lạnh giọng nói.

Nhóm Lưu Ly đều nhảy vào trong thông đạo, quả quyết lùi lại muốn nhảy vào.

Nhưng tốc độ của Lâm Động còn nhanh hơn Lưu Ly, đi trước một bước chặn miệng hang. "Các ngươi xuống trước truy kích Thất Môn!"

Lâm Động phân phó một tiếng. "Vâng!" Người của Thiên Tôn Hội đáp một tiếng rồi nhảy vào trong thông đạo.

Lâm Động cầm đao trấn giữ ở miệng hang, cười lạnh nói: "Ba ngàn năm trước ta chưa từng thấy mỹ nhân nào như ngươi, nhan sắc của ngươi dù là Thủy Hoàng Đế thấy cũng sẽ động lòng." Lâm Động động lòng tà dâm với Lưu Ly.

Chẳng qua lúc đầu Lưu Ly đi theo Chu Thánh nên hắn không dám biểu lộ ra.

Mà hiện tại chỉ có một mình Lưu Ly, hắn có thể muốn làm gì thì làm.

Ngón tay Lưu Ly khẽ búng, hơn mười viên châu bảo từ vòng cổ rơi ra bay trên tay.

Cô chỉ ngón tay về phía trước, châu bảo trong nháy mắt đánh ra.

Lâm Động giơ ngang bội đao Thủ Lăng Nhân, đỡ toàn bộ châu bảo. "Keng keng keng..." Mấy tiếng khẽ vang lên, châu bảo có chút nứt ra.

Châu bảo đánh đâu thắng đó, gặp phải bội đao Thủ Lăng Nhân cũng rất khó đối phó.

Châu bảo này là do Lâm giúp tế luyện. "Ngươi thân là tử sĩ mạch Lâm còn vọng tưởng đối phó ta?" Khí thế Lâm Động bộc phát, trong nháy mắt áp chế tất cả thủ đoạn của Lưu Ly.

Thủ Lăng Nhân có năng lực áp chế tử sĩ bẩm sinh.

Huống chi Lâm Động còn là Thủ Lăng Nhân mạch Lâm mấy ngàn năm trước, thực lực càng mạnh.

Lưu Ly ở trước mặt hắn không có chút biện pháp nào.

Cô chỉ có thể kỳ vọng Âm Dương Châu sớm trở về một chút, nếu

không có Âm Dương Châu ngăn cản, cô không thể đối phó Lâm Động.

Lâm Động cười tà mị, nhanh chóng tới gần Lưu Ly.

Lưu Ly chỉ có thể lùi lại, cô nhìn con đường sau lưng muốn bỏ chạy.

Nhưng Lâm Động đời nào cho cô cơ hội.

Hắn dùng khí tràng áp chế cương khí trong cơ thể Lưu Ly rồi nhanh chóng áp sát, đưa tay chộp về phía Lưu Ly.

Chương 330

Ngay lúc tay hắn sắp chạm vào Lưu Ly, Âm Dương Châu bay tới rơi xuống trước mặt Lưu Ly, diễn hóa thành Âm Dương Đồ.

Tay Lâm Động vươn ra trong nháy mắt bị bật lại.

Âm Dương Đồ chắn trước mặt Lưu Ly, giúp Lưu Ly triệt tiêu lực áp chế, cương khí khôi phục lưu động trở lại.

Lưu Ly thấy Âm Dương Châu bay tới liền lập tức thao túng Âm Dương Châu chống đỡ công kích của Lâm Động.

Lực áp chế của Lâm Động đối với Lưu Ly không còn, chỉ có thể dùng thực lực cường đại đối phó Lưu Ly.

Lưu Ly tuy có sự giúp đỡ của Âm Dương Châu nhưng đối mặt với Lâm Động vẫn rất mất sức, bị đánh cho liên tục lùi về sau. "Theo ta, ta đưa ngươi trường sinh, cũng có thể giải trừ nguyền rủa Thiên Tôn trên người ngươi!" Lâm Động vừa công kích vừa mở miệng nói.

Lưu Ly gian nan chống đỡ, hiện tại cô chỉ muốn rời đi.

Nhưng Lâm Động nắm giữ cơ quan, trực tiếp khởi động cơ quan gần nhất vây khốn Lưu Ly. "Ngủ say mấy ngàn năm, tỉnh lại là có thể hưởng thụ một món ngon." Lâm Động càng thêm tham lam, dường như đã nhất định phải có được.

Lưu Ly diễn hóa Âm Dương Châu muốn vây khốn Lâm Động nhưng Lâm Động không tốn bao nhiêu sức đã thoát ra được. "Tuy Thủ Lăng Nhân tước đoạt thân phận Thủ Lăng Nhân của ta nhưng thực lực ta vẫn còn, vũ khí vẫn còn, Âm Dương Châu không hạn chế được ta." Lâm Động cười tà nói. "Âm Dương Châu, nghịch!" Một tiếng hét lớn của Chu Thánh ập tới, Âm Dương Châu nghịch chuyển, Lâm

Động còn chưa bước ra khỏi Âm Dương Đồ đã bị hạn chế ở bên trong. "Ai nói Âm Dương Châu không hạn chế được mày?" Chu Thánh từ trong bóng tối đi ra, đi đến bên cạnh Lưu Ly.

Lưu Ly thao túng Âm Dương Châu có thể đối phó tất cả mọi người trừ Thủ Lăng Nhân.

Nhưng Chu Thánh thao túng Âm Dương Châu, dù là Thủ Lăng Nhân Thất mạch đều có thể ghim chặt. "Dám ra tay với người phụ nữ của tao, mày chán sống rồi!" Chu Thánh lạnh giọng nói.

Lâm Động nhìn Chu Thánh xuất hiện, sự tham lam trong mắt biến mất, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Người của Thiên Tôn Hội không có ở đây, hắn không có thủ đoạn nào khác.

Chu Thánh lấy ra Thái A kiếm, giết vào trong Âm Dương Đồ. "Keng keng keng..." Đao kiếm chạm nhau, Lâm Động bị đánh cho bại lui liên tục.

Tuy tu vi Chu Thánh không cao bằng Lâm Động nhưng Chu Thánh có thể áp chế Lâm Động.

Đây là sự áp chế của người bề trên, cũng như việc hắn có thể áp chế Lưu Ly vậy.

Ánh mắt Lâm Động càng thêm âm lãnh, trước mặt Chu Thánh hắn không phát huy được phần lớn thực lực, hơn nữa đứng trong Âm Dương Đồ hắn bị hạn chế rất lớn.

Chu Thánh không nói nhảm, lại vung kiếm đâm tới, Lâm Động cầm ngang bội đao Thủ Lăng Nhân chống đỡ.

Chu Thánh hất kiếm lên, mũi kiếm Thái A rạch phá cánh tay Lâm Động, phá vỡ áo giáp của hắn.

Chu Thánh lập tức diễn hóa Âm Dương Châu thành lưỡi dao chém về phía Lâm Động.

Lâm Động sau khi thoát khốn, ngay lập tức nhảy xuống ám đạo.

Chu Thánh nhanh chóng đánh ra Âm Dương Đồ. "Phập!" "A!!!" Âm Dương Đồ diễn hóa phong đao, trực tiếp chém đứt tay phải của Lâm Động, bội đao Thủ Lăng Nhân của hắn rơi xuống, hắn cũng không dám nhặt lại.

Trong ám đạo.

Thất Môn chạy phía trước, người Thiên Tôn Hội đuổi phía sau.

Lâm Động chạy theo sau cùng, sau lưng nữa là Chu Thánh và Lưu Ly.

Chu Thánh rơi vào ám đạo, nhặt bàn tay của Lâm Động lên, bẻ gãy ngón tay, lấy bội đao Thủ Lăng Nhân xuống.

Trên bội đao Thủ Lăng Nhân khắc một chữ 'Lâm'.

Chu Thánh dùng lửa Thủ Lăng xóa chữ Lâm này đi, đồng thời dùng kiếm Thái A khắc hai chữ 'Lạc Ly' lên đó. "Thanh bội đao Thủ Lăng Nhân này cho em dùng." Chu Thánh đưa thanh đao đã xử lý xong cho Lưu Ly. "Nhưng em không thể dùng." Lưu Ly lắc đầu nói.

Bội đao Thủ Lăng Nhân là vũ khí chỉ Thủ Lăng Nhân mới có thể sở hữu, người ngoài không thể sử dụng, cũng không được dùng.

Lưu Ly rõ ràng thân phận của mình, mình chính là một tử sĩ, dù đạt được truyền thừa của Lâm thì vẫn là tử sĩ. "Cho em mượn dùng." Chu Thánh mở miệng nói.

Nói xong, Chu Thánh không đợi Lưu Ly từ chối, trực tiếp đưa bội đao Thủ Lăng Nhân cho Lưu Ly.

Lưu Ly nắm cán đao, nhẹ nhàng vung vẩy vài cái. "Ừm." Lưu Ly

gật đầu, sau đó nhớ ra gì đó, lấy cuốn nhật ký Lâm để lại ra. "Trong nhật ký Lâm nói, năm xưa họ liều chết phong ấn là đôi tay của Thiên Tôn." Lưu Ly giải thích. "Đôi tay Thiên Tôn..." Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Lúc ở Thủ Lăng Cổ Lâu, một giọt tinh huyết của Thiên Tôn đã khiến bọn họ không chịu đựng nổi.

Giờ đôi tay hắn bị phong ấn ở đây, một khi giải phong vấn đề sẽ rất lớn.

Thủ Lăng Nhân Thất mạch liều chết mới phong ấn được đôi tay, có thể tưởng tượng nó mạnh đến mức nào. "Đi thôi." Chu Thánh dẫn Lưu Ly thuận theo vết máu đuổi theo.

Tất cả mọi người giờ phút này toàn bộ đều đang trong ám đạo truy kích lẫn nhau.

Thiên Tôn Hội đuổi Thất Môn và nhóm Mạc Lạp Tạp, Thất Môn tìm Chu Thánh, Chu Thánh truy kích Lâm Động, Lâm Động tìm kiếm Thiên Tôn Hội.

Chuyện này giống như một vòng tròn, xem ai tìm được đối phương trước.

Thất Môn.

Chạy trong ám đạo hồi lâu, Thiên Tôn Hội phía sau bám riết không tha. "Phân tán bỏ chạy, mỗi môn một đường." Trương Tân Sơn quả đoán nói. "Nhưng chúng ta không biết đường, tập hợp thế nào?" Mạc Lạp Tạp mở miệng hỏi. "Không cần tập hợp, trên đường để lại ký hiệu Thất Môn là được, đợi tìm được Thủ Lăng Nhân, trực tiếp hội hợp với Thủ Lăng Nhân." Trương Tân Sơn quả đoán nói. "Vậy tôi sẽ để lại ám ngữ mà Thủ Lăng Nhân có thể xem hiểu." Mạc Lạp Tạp mở miệng nói. "Không, đừng quên kẻ cầm đầu Thiên Tôn Hội đã từng là

Thủ Lăng Nhân, cô để lại ám ngữ chỉ Thủ Lăng Nhân mới xem hiểu thì người của Thiên Tôn Hội tất nhiên cũng có thể nhìn thấy.

Thế này đi, cô lưu ám ngữ Tứ Môn." Trương Tân Sơn vừa chạy vừa nói ám ngữ Tứ Môn cho Mạc Lạp Tạp.

Trần Tứ của Tứ Môn phản địch nhưng phản địch không bao lâu thì chết nên ám ngữ không bị tiết lộ ra ngoài. "Hiểu chưa?" Trương Tân Sơn hỏi một câu. "Hiểu rồi." Mạc Lạp Tạp đã học được. "Tản!" Khi Trương Tân Sơn hô một câu, mọi người hễ gặp ngã rẽ là phân tán, cho đến khi chia ra mỗi môn một đường.

May mắn ám đạo tứ thông bát đạt, chỉ cần không mạo muội chạy lên trên thì sẽ không có việc gì.

Mà người của Thiên Tôn Hội thấy Thất Môn phân tán hành động, do dự một chút rồi quả quyết lựa chọn chia nhau hành động.

Người của Thiên Tôn Hội số lượng nhiều hơn Thất Môn cộng tử sĩ, bọn họ năm người một tổ đi truy kích.

Mà Lâm Động ở phía sau chạy tới, cảm ứng được mọi người chia nhau hành động liền thầm mắng một tiếng: "Các ngươi tìm chết à!" Trong địa đạo tứ thông bát đạt, một khi đi sai đường sẽ đi vào đường chết.

Bản ý Lâm Động là nhanh chóng hội họp với Thiên Tôn Hội rồi đối phó Thất Môn, có thể đối phó thì đối phó, không thể đối phó thì rời khỏi ám đạo lên mặt đất khởi động cơ quan đối phó.

Nhưng hiện tại Thiên Tôn Hội chia nhau hành động rồi, muốn tập hợp lại rất phiền toái.

Lâm Động tức giận một hồi rồi lần theo người gần nhất đuổi theo.

Nhưng trước khi đuổi theo hắn đã làm chuẩn bị.

Hắn cố ý để vết máu rơi ở ngã rẽ khác, sau đó phong bế vết thương, đi ngã khác.

Hắn đi không bao lâu, Chu Thánh và Lưu Ly tới, lần theo vết máu đuổi đến.

Khi tới ngã rẽ, một con đường có vết máu nhưng rất ngắn, con đường khác không có.

Chương 331

"Chỗ này có Thất Môn để lại ký hiệu." Lưu Ly nhìn con đường có vết máu, ven đường có Thất Môn để lại ký hiệu. "Bên này cũng có." Chu Thánh chỉ về hướng khác. "Ơ, chẳng lẽ họ chia nhau hành động rồi?" Lưu Ly suy đoán hỏi. "Ừm." Chu Thánh khẽ gật đầu, day day mi tâm. "Anh đoán chia ra rất lẻ tẻ, hơi khó tìm." Lưu Ly từng đi qua ám đạo một lần, biết ám đạo phức tạp.

Ám đạo mỗi con đường đều giống nhau, căn bản không phân biệt được, ngã rẽ cũng vô cùng nhiều, còn không có ánh sáng.

Tây Dạ cổ quốc vô cùng lớn, một khi lạc lối ở bên trong sẽ không tìm thấy đường ra.

Chu Thánh day mi tâm xong, lấy lệnh bài ra triệu hoán Quỷ Tích. "Quỷ Tích nghe lệnh, truy tìm Thất Môn, cuốn về đây!" Quỷ Tích ẩn tàng trong ám đạo nhao nhao thức tỉnh, truyền đạt mệnh lệnh của Chu Thánh. "Đừng tấn công Quỷ Tích, chúng sẽ đưa em đến bên cạnh anh." Nói xong, Chu Thánh ngồi tại chỗ chờ đợi.

Đợi màn đêm buông xuống, Quỷ Tích sẽ truyền đạt lời nói của mình, cuốn Cửu Môn về. "Anh có thể điều động Quỷ Tích?" Lưu Ly có chút kinh ngạc. "Miễn cưỡng có thể." Chu Thánh mở miệng nói.

Có lệnh bài Thi Vương cho, miễn cưỡng có thể điều động.

Lưu Ly thấy vậy kiên nhẫn ngồi đợi bên cạnh Chu Thánh. ...

Di chỉ Hậu Tây Dạ, cung điện dưới lòng đất.

Thủ Mộ Nhân và Cửu Dương Đại Tôn của Thiên Tôn Hội vẫn đang kích đấu.

Cửu Dương Đại Tôn muốn chạy tới Tây Dạ cổ quốc nhưng Thủ

Mộ Nhân một đao chém sập lối đi. "Thủ Mộ Nhân, ngươi cứ phải dính vào, chẳng lẽ không sợ Thiên Cung không người trấn thủ sao?" Cửu Dương Đại Tôn mở miệng chất vấn. "Thiên Cung tự nhiên có người ở đó." Thủ Mộ Nhân nhàn nhạt nói. "Ngươi không ở Thiên Cung, ai có thể trấn thủ?" Cửu Dương Đại Tôn nói.

Gã đột nhiên thay đổi chủ ý rồi, Thiên Cung không người trấn thủ, có thể đi Thiên Cung trộm Vẫn Kim ra.

Chỉ cần có Vẫn Kim, Thiên Tôn có thể hiển hóa, đến lúc đó Thiên Tôn Hội gã có thể nhập chủ An Lạc. "Ngươi có thể đi thử xem." Thủ Mộ Nhân không hề lo sợ.

Bên Thiên Cung có mười bộ xương khô ngồi trước cửa thanh đồng.

Bên cạnh mười bộ xương khô là vô tận quỷ hỏa.

Chỉ cần có người dám xâm nhập, Vẫn Kim phát động, bản thể Thập Điện Diêm La có, thực lực sẽ tăng lên mấy bậc.

Cùng với việc Thiên Cung kết thúc, Thủ Mộ Nhân đã làm công tác thu dọn cuối cùng.

Anh ta đi trấn thủ Hoàng Tuyền lộ, khống chế bản thể Thập Điện Diêm La, thanh trừ tư tưởng dư thừa của chúng.

Đồng thời, Hoàng Tuyền đa tầng bị anh ta dung hợp làm một.

Hiện tại Thiên Cung đã kiên cố không thể phá vỡ.

Cửu Dương Đại Tôn nhìn Thủ Mộ Nhân tính trước kỹ càng, sắc mặt có chút khó coi.

Gã giằng co với Thủ Mộ Nhân ở đây không xong, Thiên Tôn Hội bên Tây Dạ cổ quốc cần sự giúp đỡ của gã.

Đôi tay Thiên Tôn buộc phải đoạt về, nếu không thân thể Thiên

Tôn không trọn vẹn.

Gã nhìn chằm chằm Thủ Mộ Nhân, trong lòng nghĩ đường lui.

Mà Thủ Mộ Nhân bên kia đã phong tỏa tất cả con đường có thể rời đi.

Anh ta nhận được tin tức đến giúp đỡ Thủ Lăng Nhân, tự nhiên sẽ không để Cửu Dương Đại Tôn của Thiên Tôn Hội tới gần.

Thủ Mộ Nhân rút đao chém tới, hình xăm trên người Cửu Dương Đại Tôn phát sáng, chiếu sáng cung điện di chỉ trong chốc lát.

Đợi quang mang biến mất, Cửu Dương Đại Tôn cũng biến mất theo.

Màn đêm luôn buông xuống một cách vô thanh vô tức.

Quỷ Tích ngủ say toàn bộ thức tỉnh.

Quỷ Tích trong ám đạo nghe theo lời Chu Thánh, vừa truyền đạt lời của Chu Thánh vừa tìm kiếm người Thất Môn và Mạc Lạp Tạp. "Đừng tấn công Quỷ Tích, chúng sẽ đưa các ngươi đến bên cạnh ta." "Quỷ Tích nghe lệnh, gặp người Thất Môn, cuốn về đây!" Cả ám đạo đều có tiếng Quỷ Tích vang vọng, tất cả mọi người đều dừng bước.

Người Thất Môn nghe thấy lời Quỷ Tích nói liền trực tiếp tìm một chỗ nghỉ ngơi, đợi Quỷ Tích đưa mình đến bên cạnh Thủ Lăng Nhân là được.

Giọng nói này bọn họ mười phần quen thuộc, là Thủ Lăng Nhân.

Tuy nói là do Quỷ Tích truyền ra nhưng bọn họ tin tưởng Thủ Lăng Nhân.

Quỷ Tích sau khi tìm thấy bọn họ liền nhìn chằm chằm, đợi bọn họ nói chuyện Quỷ Tích mới cuốn bọn họ đi.

Người Thất Môn ý thức được điểm này, không chút do dự trực

tiếp nói: "Đưa chúng tôi đến bên cạnh Thủ Lăng Nhân." Quỷ Tích thè cái lưỡi dài cuốn bọn họ lại, biến mất trong thông đạo.

Người bên Thiên Tôn Hội không dám cử động cũng không dám nói chuyện.

Thủ Lăng Nhân có thể thao túng Quỷ Tích, đại nhân của bọn chúng không thể.

Lâm Động nghe giọng Thủ Lăng Nhân vang lên trong Quỷ Tích, tức giận cào nát một tảng đá trên tường. "Tại sao?

Tại sao Thủ Lăng Nhân có thể khống chế Quỷ Tích?" Lâm Động có chút căm phẫn và khó hiểu.

Vốn tưởng rằng mình thao túng cơ quan là có thể đối phó Thủ Lăng Nhân, lại không ngờ Thủ Lăng Nhân có thể khống chế Quỷ Tích. "Trong ba đại Thi Vương có một Thi Vương quản lý Quỷ Tích, chẳng lẽ là hắn giúp đỡ Thủ Lăng Nhân?" Lâm Động bỗng nhiên nghĩ đến khả năng này.

Nhưng hắn nghĩ mãi không thông, vì sao Thi Vương lại muốn giúp Thủ Lăng Nhân?

Dưới sự hộ tống của Quỷ Tích, người Thất Môn và Mạc Lạp Tạp rất nhanh đã được đưa đến bên cạnh Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh đợi bọn họ đến đông đủ, nhìn về phía trước, mở miệng nói: "Hiện tại, đến lượt chúng ta đi săn rồi!" Thiên Tôn Hội hiện tại phân tán tiềm nhập, vừa vặn là cơ hội tốt để tiêu diệt từng bộ phận.

Người Thất Môn đi theo sau Thủ Lăng Nhân, thuận theo một con đường đi lên trước.

Trước đó bọn họ bị người Thiên Tôn Hội truy đuổi, hiện tại đến lượt bọn họ đi truy đuổi người Thiên Tôn Hội.

Lâm Động sau khi hoàn hồn lập tức đi tìm người của Thiên Tôn Hội, tìm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thủ Lăng Nhân một khi tập hợp thế lực của mình tất nhiên sẽ tiêu diệt từng thành viên Thiên Tôn Hội.

Người của Thiên Tôn Hội chết hay không Lâm Động không quan tâm, chết rồi bọn họ cũng có thể trùng sinh, quan trọng là trong tay người của Thiên Tôn Hội đang cầm vũ khí bí mật và vật chứa để thu nạp đôi tay Thiên Tôn.

Những thứ đó không thể mất.

Lâm Động dẫn đầu tìm được đợt thành viên Thiên Tôn Hội phân tán thứ nhất, sau khi tìm thấy liền dẫn bọn chúng đi tìm đợt người khác. "Phế vật, chia nhau hành động là chuyện ngu xuẩn nhất ta từng thấy." Lâm Động chửi bới ầm ĩ.

Người Thiên Tôn Hội không dám nói lời nào, một là không dám phản bác, hai là nói chuyện dễ bị Quỷ Tích ăn thịt. "Ta thà các ngươi không làm gì cả cũng không muốn các ngươi phạm sai lầm, đừng quên các ngươi tới làm gì, là tới giải phong đôi tay Thiên Tôn, không phải tới giết người." Lâm Động vừa chạy vừa răn dạy.

Hắn được Thi Vương che chở, chỉ cần không chủ động trêu chọc Quỷ Tích, dù nói chuyện Quỷ Tích cũng sẽ không đối phó hắn. "Thình thịch thình thịch..." Trên mặt đất, Thi Tướng và huyết thi lại xuất hiện, chẳng qua lần này bọn chúng mất mục tiêu, thức tỉnh không bao lâu liền một lần nữa rơi vào ngủ say.

Trong ám đạo sóng ngầm cuộn trào, Lâm Động đang tìm người Thiên Tôn Hội, Chu Thánh cũng đang tìm.

Lâm Động có thể dựa vào cảm ứng để biết vị trí người Thiên Tôn Hội, mà Chu Thánh có Quỷ Tích dẫn đường.

Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của Quỷ Tích, Chu Thánh tìm được một nhóm người Thiên Tôn Hội đang lặng lẽ đi.

Anh rút Thái A kiếm, từ trong bóng tối giết tới. "Phập..." Chu Thánh thủ khởi kiếm lạc, một kiếm liền chém rơi đầu lâu một người Thiên Tôn Hội.

Chương 332

Người Thiên Tôn Hội bị giết, bọn chúng chỉ dám chạy, bịt miệng chạy, ngay cả kêu cũng không dám kêu thành tiếng.

Một khi kêu thành tiếng, bọn chúng sẽ bị Quỷ Tích tấn công.

Lưu Ly và Chu Thánh hai người như tử thần trong bóng tối, thu hoạch tính mạng của Thiên Tôn Hội.

Mà người Thất Môn đi theo phía sau vơ vét đồ đạc trên người Thiên Tôn Hội.

Một nhóm năm người, Chu Thánh và Lưu Ly không tốn bao nhiêu sức đã chém giết toàn bộ.

Người Thất Môn xách vali đen đuổi theo, đồng thời mở nó ra.

Khi vali mở ra, bên trong là một vật chứa, một vật chứa để thu nạp đôi tay.

Trong những vali khác phần lớn đựng đan dược Thiên Tôn Hội sử dụng, còn có một số lệnh bài thân phận và thiết bị liên lạc. "Những vali khác cho Quỷ Tích ăn, vật chứa giữ lại." Chu Thánh nói một câu.

Chu Thánh đã nghĩ qua, muốn mang Thủ Lăng Nhân (ý chỉ đôi tay Thiên Tôn) về Thủ Lăng Cổ Lâu tất sẽ phá hoại phong ấn bọn họ dùng sinh mệnh bố trí.

Mà bọn họ phong ấn không chỉ là ý thức Thiên Tôn Hội mà còn có đôi tay Thiên Tôn.

Đôi tay Thiên Tôn hiển nhiên Chu Thánh sẽ không để người của Thiên Tôn Hội mang đi.

Hiện tại có vật chứa có thể an trí, vậy thì có thể mang đôi tay

Thiên Tôn đi. "Tiếp tục truy, Thiên Tôn Hội khẳng định còn có những thứ khác." Chu Thánh để Quỷ Tích dẫn đường, tiếp tục truy kích Thiên Tôn Hội.

Mà Lâm Động cũng tìm được một nhóm thành viên Thiên Tôn Hội khác, trước tiên răn dạy một trận sau đó kiểm tra lại một lượt, xác định vũ khí bí mật vẫn còn. "Không được chạy loạn nữa, cái vali trong tay các ngươi quan trọng hơn cả mạng các ngươi." Lâm Động nhấn mạnh một lần. "Đi tìm vật chứa.

Đôi tay Thiên Tôn chỉ có vật chứa đặc thù mới có thể dung nạp, nếu không ngươi và ta đều không mang đi được." Lâm Động hạ đạt mệnh lệnh, sau đó dẫn người Thiên Tôn Hội đi tìm các thành viên khác.

Hai bên đều đang tìm kiếm, mà ba nhóm thành viên Thiên Tôn Hội còn lại, Chu Thánh và Lâm Động mỗi người lại tìm được một nhóm, còn một nhóm chạy lên trên ám đạo ẩn nấp. "Đáng chết, vật chứa rốt cuộc ai đang cầm?" Lâm Động thầm mắng một tiếng trong ám đạo.

Hắn cầu nguyện trong lòng, vật chứa ngàn vạn lần đừng rơi vào tay Thủ Lăng Nhân, nếu không thì phiền toái to.

Thời gian một đêm, Thiên Tôn Hội tổn thất quá nửa.

Khi trời tảng sáng, Chu Thánh và Lâm Động không hẹn mà cùng dẫn người đi ra khỏi ám đạo về lại mặt đất.

Lâm Động dẫn đầu tìm được người Thiên Tôn Hội nhưng sau khi kiểm tra một lượt, phát hiện trong tay bọn họ đều không cầm vật chứa. "Toi rồi, đồ đạc thất lạc rồi." Trong lòng Lâm Động lạnh lẽo.

Vũ khí bí mật tìm về được rồi nhưng vật chứa thì không.

Vạn nhất bị Thủ Lăng Nhân lấy đi cánh tay giấu vào Thủ Lăng Cổ Lâu, Thiên Tôn sẽ không bao giờ lấy về được nữa. "Một lũ phế vật,

phế vật, phế vật!" Lâm Động phá khẩu đại mạ. "Lão đại, chúng ta..." "Câm miệng!" Lâm Động mắng to một tiếng. "Trước tiên ngăn cản Thủ Lăng Nhân tiếp cận cổ mộ, chúng ta dùng vũ khí bí mật kích hoạt đôi tay Thiên Tôn trước, Thiên Tôn có lẽ có cách." Đây là biện pháp cuối cùng.

Giải khai phong ấn, kích hoạt đôi tay Thiên Tôn, để Thiên Tôn phong ấn đôi tay của chính mình, để bọn họ mang về.

Nếu không thì một chút biện pháp cũng không có.

Lâm Động lấy bản đồ cơ quan ra, phía trước có một cơ quan cường đại.

Hắn đi tới, làm theo phương pháp trên bản đồ cơ quan, khởi động cơ quan. "Ầm, ầm..." Khi cơ quan khởi động, bỗng nhiên bị kẹt lại, một dòng máu màu xanh đen chảy ra, dính vào lòng bàn chân mỗi người. "Đây là..." Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, cả mộ thất đều đang rung chuyển.

Tất cả Quỷ Tích đã thức tỉnh. "Gào!" Trong cổ mộ, tất cả Quỷ Tích đều đang điên cuồng chạy về phía Lâm Động bọn họ. "A, xem ra Lâm Động khởi động cơ quan rồi." Chu Thánh khẽ cười một tiếng.

Quỷ Tích bạo động, truy sát Lâm Động và người của Thiên Tôn Hội.

Bọn chúng sẽ rất khó chống đỡ. "Đi đường vòng." Chu Thánh nói một tiếng, dẫn người đi con đường khác.

Có Quỷ Tích đối phó nhóm Lâm Động, dù nhóm Lâm Động có thể chống đỡ cũng sẽ tổn thất thảm trọng, trừ khi Thi Vương đích thân xuất hiện, bằng không Quỷ Tích đều sẽ không ngừng truy kích.

Hơn nữa Thi Vương xuất hiện còn bắt buộc phải là Thi Vương quản lý Quỷ Tích mới được. [Ting, kiểm trắc ký chủ thành công ngăn

cản Thiên Tôn Hội xâm nhập, chúc mừng ký chủ đạt được 30 điểm tích phân.] Hệ thống vang lên giọng nói lạnh băng, tích phân được tính là những người của Thiên Tôn Hội bị Chu Thánh giết trong ám đạo. ...

Trong ba tòa cung điện, Đại Thi Vương lên tiếng trước. "Lão Tam, quản tốt Quỷ Tích của đệ." Tam Thi Vương lại cười nói: "Quỷ Tích của ta thủ hộ cổ quốc, tại sao phải quản?" "Quỷ Tích của đệ bị Thủ Lăng Nhân thao túng, chuyện này đệ giải thích thế nào?" Đại Thi Vương chất vấn. "Cơ quan của huynh bị một nhóm người khác chưởng khống, chuyện này huynh giải thích thế nào?" Tam Thi Vương hỏi ngược lại.

Hai đại Thi Vương giờ khắc này đang chỉ trích lẫn nhau.

Một kẻ muốn trấn áp Tây Dạ cổ quốc, một kẻ muốn thành vương.

Chỉ có Nhị Thi Vương chưởng quản quân sự vẫn ủng hộ Tây Dạ Quốc quân. "Lão Tam, triệu hồi Quỷ Tích của đệ!" Đại Thi Vương trầm giọng nói. "Làm bị thương Quỷ Tích của ta thì toàn bộ phải chết!" Tam Thi Vương nói xong liền rơi vào ngủ say. "Quỷ Tích, ngủ say!" Đại Thi Vương lớn tiếng nói, muốn ra lệnh Quỷ Tích lui xuống.

Nhưng Quỷ Tích đâu có nghe hắn triệu hoán, vẫn lớp sau nối lớp trước đi tấn công.

Đại Thi Vương tức đến nghiến răng. "Lão Nhị, triệu hoán huyết thi chống đỡ Quỷ Tích." Đại Thi Vương hét lên. "Huyết thi chỉ thức tỉnh vào ban đêm, ban ngày thức tỉnh chiến đấu lực giảm xuống dễ bị giết." Nhị Thi Vương mở miệng nói. "Hơn nữa triệu hoán huyết thi, toàn bộ đều phải chết!" Đại Thi Vương nghe vậy cũng hết cách nhờ Lão Nhị giúp đỡ.

Lão Nhị là người kiên quyết ủng hộ Quốc quân, hắn chấp chưởng huyết thi khẳng định sẽ đối phó tất cả mọi người.

Đại Thi Vương hiện tại cảm thấy vô cùng bất lực, Thủ Lăng Nhân nắm giữ Quỷ Tích còn khủng bố hơn nhiều so với việc hắn nắm giữ cơ quan.

Hơn nữa có Lão Tam ủng hộ, hắn vẫn chưa có cách nào khống chế.

Hiện tại hắn chỉ kỳ vọng nhóm Lâm Động có thể né tránh Quỷ Tích, tiến vào hoàng thành. ...

Tại chỗ cơ quan.

Lâm Động nhìn vô tận Quỷ Tích ùa tới, ngay lập tức dẫn người Thiên Tôn Hội bỏ chạy.

Nhưng khắp nơi đều là Quỷ Tích, mỗi khi chạy được một đoạn đều sẽ có Quỷ Tích từ trong bóng tối giết ra.

Mỗi lần có Quỷ Tích giết ra, Thiên Tôn Hội đều sẽ thiệt hại một người. "Đại nhân, tại sao chúng ta không trốn vào trong ám đạo?" Người Thiên Tôn Hội hỏi. "Ngu xuẩn." Lâm Động mắng to một tiếng. "Trong ám đạo toàn là Quỷ Tích, một khi đi vào sẽ trong nháy mắt bị chúng bao vây." Hắn hiện tại phải chạy tới một nơi không có Quỷ Tích tạm thời lánh nạn mới được.

Quỷ Tích như thủy triều hung hăng kéo đến, đen kịt một mảng.

Phàm là người bị Quỷ Tích tóm được sẽ trong nháy mắt bị phân thây, một giọt máu cũng không còn.

Lâm Động bỏ chạy nửa ngày, trốn vào trong một mộ thất, phong kín cửa lớn mộ thất lại mới ngồi xuống thở dốc.

Trong mộ thất đèn đuốc đỏ lờ mờ, bên trong không có Quỷ Tích, lúc này Quỷ Tích đang chặn ở cửa.

Chương 333

Lâm Động kiểm lại quân số, chỉ còn lại mười người. "Cổ mộ có Thủ Lăng Nhân quả nhiên không dễ trộm." Lâm Động nhắm mắt lại, tâm tình phức tạp.

Lần này xuất động hắn mang theo một trăm tinh anh tới, đến giờ chỉ còn lại mười người.

Hơn nữa vật chứa dung nạp đôi tay Thiên Tôn cũng làm mất rồi.

Nhiệm vụ lần này rất thất bại. "Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch, là ta đánh giá thấp ngươi." Lâm Động cảm khái nói.

Nếu không có Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch cản đường, hắn đã sớm lấy được cánh tay Thiên Tôn về rồi.

Không giống như bây giờ bị Quỷ Tích chặn trong mộ thất, tiến thoái lưỡng nan. "Lão đại, cái xác ở đây hình như vẫn chưa chết hẳn." Người Thiên Tôn Hội mở quan quách ra, bên trong có một mỹ phu nhân đang nằm.

Mỹ phu nhân đó phảng phất chỉ là đang ngủ, thân thể không có chút mục nát, làn da đàn hồi mọng nước, còn có một mùi hương thoang thoảng.

Lâm Động đi tới nhìn mỹ phu nhân trong quan quách, đưa tay kiểm tra một lượt. "Dùng máu tươi duy trì thân thể?

Chịu chơi thật." Lâm Động có chút bất ngờ.

Mỹ phu nhân trong quan quách khi còn sống từng được thay máu, thay bảy tám lần, sau đó khi đặt vào trong quan quách lại dùng thứ đặc thù bảo vệ thân thể, khiến thân thể ngàn năm không rữa.

Lâm Động nhìn bức bích họa trên tường một cái, trong nháy mắt

hiểu rõ thân phận người trong quan quách. "Hóa ra là Vương phi của Thi Vương." Lâm Động từ trong bích họa hiểu được thông tin.

Người nằm trong quan quách là Vương phi của Thi Vương chưởng quản Quỷ Tích. "Khoan đã, bà ta cũng có thể khống chế Quỷ Tích." Lâm Động bỗng nhiên nhìn thấy Thi Vương dẫn theo Vương phi của mình cùng nhau nuôi dưỡng Quỷ Tích và huấn luyện.

Điều này chứng tỏ vị Vương phi đang nằm này cũng có thể quản lý. "Vậy thì dễ làm rồi." Lâm Động nhảy vào trong quan quách, cưỡi lên người Vương phi. "Đậy nắp quan tài lại." Lâm Động nói một tiếng.

Người Thiên Tôn Hội trong nháy mắt đậy nắp quan tài lại. "Rầm rầm rầm..." Trong quan quách truyền ra động tĩnh rất lớn, vài phút sau mới dừng lại, Lâm Động đẩy nắp quan tài bước ra.

Trên người hắn có một mùi hương thoang thoảng, mà Vương phi trong quan quách y phục không chỉnh tề. "Mở cửa." Lâm Động nói một câu.

Người Thiên Tôn Hội mở cửa lớn mộ thất, Quỷ Tích đang định ùa vào thì Lâm Động đứng ở cửa. "Lui!" Lâm Động hét lớn một tiếng, Quỷ Tích cảm nhận được khí tức của Lâm Động liền lui ra ngoài. "Đại nhân, ngài đây là..." "Ta trộm lấy nguyên âm của Vương phi, nắm giữ khí tức của bà ta." Lâm Động cười nhạt nói.

Sau khi không còn Quỷ Tích uy hiếp, Lâm Động mới dẫn người tiếp tục thâm nhập.

Thủ Lăng Nhân ở đâu hắn không biết nhưng hắn sẽ ở trên con đường nhất định phải đi qua khởi động cơ quan đối phó.

Trong cung điện.

Đại Thi Vương sát giác Lâm Động đoạt lấy nguyên âm của

Vương phi giải quyết Quỷ Tích liền nhịn không được cười to: "Ha ha ha ha, Tam đệ, Vương phi đệ cẩn thận từng li từng tí thủ hộ đến cuối cùng lại luân làm đồ chơi của kẻ khác!" Tam Thi Vương giận dữ, đang định đi ra khỏi đại điện thì bị Đại Thi Vương ngăn lại. "Tam đệ, ra ngoài rồi sẽ không về được nữa, đệ nghĩ cho kỹ vào." "Tam đệ, không thể ra ngoài." Nhị Thi Vương mở miệng nói. "Thủ Lăng Nhân, giết Lâm Động!" Tam Thi Vương thông qua Quỷ Tích, truyền lời cho Thủ Lăng Nhân.

Trong mộ đạo.

Trong tình huống không có trở ngại, tốc độ bôn tẩu của mọi người nhanh hơn không ít.

Đang đi, Quỷ Tích bỗng nhiên mở miệng. "Thủ Lăng Nhân, giết Lâm Động." Toàn bộ Quỷ Tích cùng nhau lên tiếng, bảo Chu Thánh giết Lâm Động.

Chu Thánh dừng bước, lẩm bẩm nói: "Lâm Động làm chuyện thiên nộ nhân oán gì rồi?" Lâm Động khẳng định là xúc phạm Thi Vương, thậm chí là chọc giận, nếu không Thi Vương chưởng quản Quỷ Tích sẽ không tức giận như thế.

Chu Thánh trầm tư một lát rồi gật đầu nói: "Được, ta sẽ giết hắn, Quỷ Tích báo cáo vị trí của hắn." "Lâm Động đang khởi động cơ quan trong mộ đạo bên trái." Quỷ Tích trả lời vấn đề của Chu Thánh. "Được." Chu Thánh đáp một tiếng, nhanh chóng tiến lên mai phục.

Tại di chỉ Hậu Tây Dạ.

Thủ Mộ Nhân vác đao đuổi theo, Cửu Dương Đại Tôn của Thiên Tôn Hội biến mất trong bạch quang, thoát khỏi vương cung đổ nát.

Cửu Dương Đại Tôn chạy nhanh phía trước, Thủ Mộ Nhân dốc toàn lực truy kích phía sau.

Dưới lòng sa mạc, lũ Mông Ba lần lượt thức tỉnh, nhưng số lượng dù đông cũng không cản nổi Cửu Dương Đại Tôn và Thủ Mộ Nhân.

Cửu Dương Đại Tôn phất trần quét qua, Mông Ba lập tức bị đánh tan nát.

Còn Thủ Mộ Nhân vung đao chém tới, lũ Mông Ba chắn đường trực tiếp bị chém làm đôi.

Hai người kẻ truy người đuổi, không ngừng tiến gần về phía cổ quốc Tây Dạ.

Khi chạy đến ngoại vi cổ quốc Tây Dạ, Cửu Dương Đại Tôn quả đoán tìm một chỗ ẩn nấp, muốn mượn địa hình để tránh né Thủ Mộ Nhân truy kích.

Mà Thủ Mộ Nhân cũng lười đi tìm hắn từ từ, y chạy thẳng đến lối vào, một người một đao trấn thủ ngay tại đó.

Y sẽ không ngốc đến mức đi tìm Cửu Dương Đại Tôn, y chọn cách giữ cửa.

Cửu Dương Đại Tôn nhìn thấy Thủ Mộ Nhân trấn giữ cửa hang duy nhất, tức giận bóp nát tảng đá bên cạnh. "Sơ suất rồi." Hắn chỉ mải nghĩ cách tránh né Thủ Mộ Nhân, lại quên mất việc phải tiến vào cổ quốc Tây Dạ trước.

Muốn vào cổ quốc Tây Dạ chỉ có một con đường.

Thủ Mộ Nhân đã giữ đường, hắn muốn vào thì bắt buộc phải đánh bại Thủ Mộ Nhân mới được.

Nhưng vấn đề là thực lực bản thân Thủ Mộ Nhân rất mạnh, thời gian sống còn lâu hơn cả Thiên Tôn.

Nếu y mà muốn sáng lập tôn giáo hay tuyên truyền trường sinh, thì chẳng còn chuyện gì cho Thiên Tôn làm nữa.

Cửu Dương Đại Tôn nấp trong bóng tối, như một con rắn độc tử tử nhìn chằm chằm vào Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân lưng tựa vào cửa hang, y tin rằng người đi ra sẽ là Thủ Lăng Nhân, cho nên không hề sợ sau lưng có nguy hiểm.

Hai người cứ thế giằng co tại cửa hang cổ quốc Tây Dạ. ...

Bên trong cổ quốc Tây Dạ, cơ quan khởi động.

Lâm Động sau khi đi đến bên đầm nước, trực tiếp khởi động cơ quan.

Đầm nước bỗng nhiên bay lên trần nhà, xuất hiện một vầng trăng tròn, chiếu rọi xuống mặt đất.

Vô số tấm gương xuất hiện xung quanh, chiếu rọi lẫn nhau, những tấm gương này có gương một mặt và gương hai mặt, khiến người ta không phân biệt được người đang ở đâu.

Quan trọng nhất vẫn là đầm nước, vì trên dưới hoàn toàn đối xứng, nên sẽ không phân biệt được đâu là trên dưới trái phải.

Lâm Động dẫn người leo lên trần nhà, nấp phía trên đầm nước.

Ở trên đó có thể nhìn thấy người thật đang ở đâu. "Nhớ kỹ, trước tiên trừ khử Thất Môn bên cạnh Thủ Lăng Nhân, sau đó mới đối phó Thủ Lăng Nhân." Lâm Động nhắc nhở một tiếng.

Lâm Động rõ hơn ai hết, Thủ Lăng Nhân dù có vào đây cũng không giết được, chỉ có thể giải quyết những người bên cạnh trước, biến Thủ Lăng Nhân thành kẻ cô độc.

Khi bọn hắn ẩn nấp trên trần nhà, trong đầm nước dưới đất xuất hiện hình bóng phản chiếu của bọn hắn, đó là hình ảnh giả dùng để mê hoặc kẻ địch.

Một khi rơi vào đó, rất khó bò ra.

Bên ngoài cơ quan.

Chu Thánh dẫn người đến gần nhưng không đi vào.

Anh biết Lâm Động biết mình đã đến, chắc chắn sẽ bố trí cạm bẫy. "Quỷ Tích, tiến vào!" Chu Thánh điều khiển Quỷ Tích đi vào trong dò đường.

Chương 334

Quỷ Tích bò nhanh vào trong, sau khi chúng vào thì mất hút tin tức.

Chỗ cơ quan phía trước rất lớn, rộng khoảng một ngàn mét vuông, tương đương với một quảng trường lớn. "Không có động tĩnh?" Chu Thánh lẩm bẩm, hồi tưởng lại một lượt những cơ quan mình từng đi qua mà chưa khởi động.

Phía trước có một đầm nước lớn, hai bên rất trống trải.

Nếu có cơ quan khởi động, chắc chắn sẽ lấy đầm nước làm chủ đạo, hai bên bố trí đầy đủ các thứ.

Chu Thánh suy nghĩ sâu xa một hồi, từ từ đến gần, nhưng vẫn chưa bước vào. "Con đường này là đường bắt buộc phải đi sao?" Có người hỏi. "Đúng, nơi này tương đương với quảng trường ngoài vương cung, muốn vào vương cung bắt buộc phải đi đường này." Chu Thánh mở miệng nói.

Phía trước đã xác định có cạm bẫy do Thiên Tôn Hội bố trí.

Trong đầu Chu Thánh tuy có bản đồ kết cấu mộ thất, nhưng đối với cơ quan thì quả thực không hiểu rõ.

Cổ quốc Tây Dạ này tuy là do Thủ Lăng Nhân giúp đỡ xây dựng, nhưng cơ quan lại bị Thi Vương nắm giữ.

Bây giờ nghĩ lại, e rằng quốc quân Tây Dạ sớm đã có lòng phản trắc, lúc xây dựng cổ mộ đã chuẩn bị sẵn sàng. "Quỷ Tích, toàn bộ tiến vào!" Chu Thánh điều khiển toàn bộ Quỷ Tích đi vào trong cánh cửa.

Một cái cơ quan dù nguy hiểm đến đâu, nhiều Quỷ Tích tràn vào như vậy cũng phải phá được cơ quan thôi.

Lúc này, màn đêm buông xuống, Thi Vương triệu hồi huyết thi và thi cốt xuất hiện. "Đánh giết, tất cả mọi người!" Thi Vương hạ lệnh.

Vô số thi cốt đi theo huyết thi và thi tướng, lao về phía vị trí của nhóm Chu Thánh.

Chu Thánh cảm giác được mặt đất rung chuyển nhẹ, liền biết huyết thi và thi tướng đã ra rồi. "Tất cả mọi người, ngồi lên lưng Quỷ Tích." Chu Thánh dặn dò một câu, sau đó cưỡi Diễm Vong đạp theo Quỷ Tích đi vào.

Vừa mới vào, Chu Thánh liền biết cơ quan bên trong là gì, khắp nơi đều là gương, hơn nữa trên dưới hoàn toàn đối xứng. "Đập nát tất cả gương." Chu Thánh ra lệnh, rút kiếm Thái A, chém vỡ mặt gương.

Người của Thất Môn bám sát sau lưng Chu Thánh, chỉ là đi được một đoạn, Quỷ Tích mà bọn họ cưỡi đã bị lạc mất.

Gương bên trong quá nhiều, hơn nữa gương không phải đặt lộn xộn mà đã được thiết kế kỹ lưỡng.

Những con Quỷ Tích đi vào trước đó toàn bộ rơi xuống đầm nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Đầm nước rất sâu, rơi xuống đó hoặc là chết, hoặc là sẽ bị lạc lối bên trong.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, khắp nơi đều là người của Thất Môn, căn bản không phân biệt được ai là thật ai là giả.

Lâm Động nấp trên trần nhà, rút nỏ ra, nhắm vào người của Thất Môn. "Vút..." Mũi tên không tiếng động, người của Thất Môn bị ám sát cũng không hay biết. "Thủ Lăng Nhân, nhà họ Lý của tôi có người chết rồi, bọn Lâm Động nấp trong bóng tối đánh lén." Thiết Quải Lý hét lớn.

Sắc mặt Chu Thánh trầm xuống, người của Thiên Tôn Hội mà

trốn thì quả thật khó tìm ra. "Quỷ Tích nghe lệnh, đập nát tất cả gương." Chu Thánh ra lệnh cho Quỷ Tích.

Ngay khi Quỷ Tích tấn công gương, thi tướng dẫn theo huyết thi lao vào.

Cả quảng trường trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Chu Thánh đang đi, Quỷ Tích dưới chân vô thức đạp vào trong đầm nước.

Chu Thánh vội vàng ghìm chặt Diễm Vong mới không bị rơi xuống.

Chu Thánh nhìn vào trong đầm nước, thấy có một mũi tên lộ ra.

Anh vội vàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên trần nhà cũng có. "Ở trên đó sao?" Chu Thánh sau khi hiểu ra, quả đoán lấy ra Thủy Châu.

Dùng Thủy Châu dẫn động nước đầm, hút toàn bộ nước đi.

Dưới đầm nước là một đường hầm tối om, mà phía trên trần nhà là một cái bục, bọn Lâm Động đang nấp trên đó.

Chu Thánh điều khiển nước từ Thủy Châu, cuốn toàn bộ bọn chúng xuống.

Ngay khi Lâm Động rơi xuống, Chu Thánh thúc ngựa lao tới nhanh chóng.

Lâm Động chỉ còn một tay hoàn toàn không phải đối thủ của Chu Thánh, khi Chu Thánh lao tới liền quả quyết bỏ chạy.

Gương ở đây còn rất nhiều, hắn vừa trốn đi thì căn bản không tìm thấy.

Kính hoa thủy nguyệt, cái anh nhìn thấy đều là giả, nhưng nếu bị tấn công trúng thì là thật.

Thi tướng lao vào, bọn chúng cũng không tìm thấy người, cũng đang đập nát gương.

Cả quảng trường vô cùng hỗn loạn, có kẻ trốn, có kẻ tìm người.

Cùng với việc từng tấm gương bị vỡ nát, gương trên mặt đất cũng theo đó nứt ra. "Đập nát gương rồi thì tất cả cùng rơi xuống đi!" Giọng Lâm Động vang lên.

Lời vừa dứt, gương trên mặt đất toàn bộ vỡ vụn. "Rầm!" Trong bóng tối tuyệt đối, không có một chút ánh sáng nào.

Dù có dùng đèn chiếu sáng cũng không thể xuyên thấu màn đêm tĩnh mịch đen kịt này.

Chu Thánh sở hữu năng lực nhìn đêm, lúc này nhìn xung quanh cũng cảm thấy tối tăm, giống như con đường không đèn đường, rất nhiều thứ không nhìn rõ. "Đây rốt cuộc là đâu?

Sao lại tối đen như mực thế này?" Chu Thánh hơi nhíu mày.

Nơi này không có trong bản đồ kết cấu trong đầu anh, điều này có nghĩa là nơi này không phải do Thủ Lăng Nhân giúp đỡ xây dựng.

Hẳn là sau khi xây xong cổ quốc Tây Dạ, quốc quân Tây Dạ đã tự mình đục khoét thêm.

Nơi này khá sâu, chắc là ở dưới ám đạo.

Chu Thánh suy nghĩ thông suốt xong, đi trong bóng tối, tìm người của Thất Môn trước.

Tuy đèn không thể xuyên thấu bóng tối, nhưng trên người anh có Thủ Lăng Chi Hỏa, kể cả trên người Diễm Vong cũng có.

Thủ Lăng Chi Hỏa có thể chiếu sáng tình hình trong phạm vi hai mét xung quanh.

Chỉ là thôi động Thủ Lăng Chi Hỏa hơi phiền phức, trong bóng tối

tuyệt đối này, anh là điểm sáng duy nhất, dễ bị kẻ khác phát hiện, gây ra rắc rối.

Nhưng để tìm được người của Thất Môn, Chu Thánh chỉ đành để lộ hành tung của mình.

Người của Thất Môn từ từ tỉnh lại, vốn định dùng đèn pin chiếu sáng xung quanh, lại phát hiện ánh đèn pin dường như bị chặn lại, không chiếu sáng được.

Một mình trong đêm tối tuyệt đối sẽ khiến trong lòng nảy sinh cảm giác hoảng loạn.

Tâm lý một khi hoảng loạn thì không kìm nén được nữa, sẽ liên tục muốn chạy trốn.

Hoắc Ngọc Tiệp trong bóng tối tuyệt đối lại nhớ về nỗi sợ hãi lúc ở Đại Nhạn Sơn.

Cô co người dựa vào tường ngồi xuống, ôm lấy hai cánh tay, thân thể hơi run rẩy.

Ngày đó ở Đại Nhạn Sơn, cô cũng ở trong bóng tối, bị Thủ Lăng Nhân dọa phát khóc.

Giờ đây bóng tối lặp lại, tuy nói là cùng phe với Thủ Lăng Nhân, nhưng nỗi sợ trong lòng cô giống như hố đen, không ngừng xâm chiếm tâm trí.

Trong bóng tối tuyệt đối, thi tướng và huyết thi có ưu thế.

Bọn chúng có thể dựa vào mùi để tìm người.

Đối với bọn chúng, tất cả mọi người đều là kẻ địch, không tồn tại chuyện ngộ thương.

Lòng đất tối đen dường như rất rộng.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi nửa ngày cũng không gặp người của

Thất Môn, bao gồm cả Lưu Ly. "Kỳ lạ, rõ ràng đều rơi xuống từ cùng một chỗ, sao lại không tìm thấy ai nhỉ?" "Hay là ngọn lửa Thủ Lăng trên người tôi cháy, không ai nhìn thấy được?" Chu Thánh lẩm bẩm vài câu.

Chương 335

Nghĩ nửa ngày, anh vẫn cảm thấy khả năng thứ hai cao nhất.

Nơi này không biết vì sao lại tối đen như mực, ánh sáng không thể xuyên thấu đã đành, ngay cả lửa Thủ Lăng của mình cũng không chiếu sáng được xa.

Hơn nữa còn cách ly cả âm thanh.

Trong vô hình dường như có một bức tường ngăn cách chia cắt tất cả mọi người.

Chu Thánh chỉ đành vừa đi vừa nhìn, mò mẫm trong bóng tối. "Gào!" Một con thi tướng đột nhiên lao ra từ bóng tối, lần theo mùi vị tìm được Chu Thánh. "Keng!" Chu Thánh thủ khởi kiếm lạc, trực tiếp chém đứt đầu thi tướng.

Cái xác thi tướng vẫn giơ búa rìu chém về phía Chu Thánh, nhưng búa chém lên khôi giáp Chu Thánh cũng không gây ra sát thương lớn.

Chu Thánh cưỡi ngựa tiếp tục rời đi, không có phương hướng thì để Diễm Vong đi.

Diễm Vong có thể tìm được đường trong môi trường bóng tối.

Đi không biết bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy một chút ánh sáng, Chu Thánh tăng tốc đi ra.

Khi bước ra khỏi nơi u ám, Chu Thánh cuối cùng cũng hiểu vì sao trong hoàn cảnh tối đen kia không thấy ánh sáng.

Ảo cảnh đen kịt đó toàn bộ đều bị hắc vụ bao phủ, mà hắc vụ lại đến từ trước mắt.

Trước mắt có một khối thủy tinh khổng lồ, thủy tinh đang liên tục

hấp thu hắc vụ, trả ngược địa khí lên trên. "Dã tâm lớn thật." Chu Thánh đã hiểu ra.

Quân vương Tây Dạ dã tâm rất lớn.

Hắn dùng thủy tinh rút đi thi khí của bản thân, hấp thu địa khí và linh uẩn trong thủy tinh.

Một khi thành công, cộng thêm long mạch phối hợp, hắn sẽ trở thành Thi Hoàng mạnh nhất.

Hơn nữa, có địa khí gia trì, hắn sẽ không sợ ánh nắng, hoàn toàn có thể dẫn dắt cổ quốc Tây Dạ phục quốc.

Đến lúc đó, một khi phát binh Thăng Long, sẽ tạo thành uy hiếp cho cả An Lạc. "Quân vương Tây Dạ, tôi vốn tưởng ông hấp thu long mạch là muốn xưng vương, không ngờ ông lại muốn làm Hoàng." Chu Thánh rút kiếm Thái A, nhảy xuống lưng ngựa, anh muốn đi chém đứt khối thủy tinh. "Hí..." Diễm Vong kêu lên một tiếng, chắn trước mặt Chu Thánh. "Mày... có ý gì?" Chu Thánh hỏi một câu.

Diễm Vong lắc đầu, cúi thấp đầu xuống. "Ý mày là không thể chém đứt thủy tinh?" Chu Thánh ướm hỏi.

Diễm Vong gật đầu. "Tại s..." Chu Thánh vừa định hỏi, lại ngậm miệng.

Diễm Vong là ngựa, mình có hỏi nó cũng không nói được.

Chu Thánh thu kiếm Thái A, đi vòng quanh khối thủy tinh một vòng.

Trong thủy tinh toàn là thi khí đen kịt, hơn nữa thành tinh thể rất mỏng.

Một khi chém đứt, sẽ có lượng lớn thi khí tràn vào, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ biến thành hoạt thi (xác sống).

Thêm nữa, quân vương Tây Dạ mưu đồ mấy ngàn năm, đại địa chi khí sớm đã hấp thu đủ rồi, cho dù chém đứt thủy tinh cũng vô dụng.

Chu Thánh hít sâu một hơi, lần này khó giải quyết rồi đây.

Quân vương Tây Dạ một khi sống lại, mình hoàn toàn không cản nổi.

Thi Hoàng, đó là tồn tại vượt qua cả Thi Vương, cộng thêm hắn lại có long mạch và đại địa chi khí, gần như là thân bất tử.

Hơn nữa còn có khí vận của một nước gia trì trên người, giết hắn tương đương với diệt một nước. "Thất mạch Thủ Lăng Nhân liệu có phát hiện ra điểm này không?" Chu Thánh không khỏi nghi hoặc.

Nếu Thất mạch Thủ Lăng Nhân phát hiện ra, tuyệt đối sẽ có bố trí.

Chu Thánh bình tĩnh giây lát, nhìn ra phía ngoài tối om. "Thôi bỏ đi, khoan hãy tính đến quốc quân Tây Dạ, dọn dẹp thi khí trước đã." Chu Thánh sau khi biết đó là thứ gì thì việc dọn dẹp sẽ có cách.

Anh mở cửa hàng quy đổi của mình ra, chọn lựa nửa ngày, tìm được thứ có thể giải quyết thi khí.

Thi Đan.

Thi Đan có thể hấp thu thi khí, hơn nữa hấp thu càng nhiều màu sắc càng đậm.

Người thường nếu ăn vào sẽ biến thành hoạt thi, bánh chưng nếu ăn vào thực lực sẽ tăng lên vài bậc.

Đây chính là thi khí do Thi Hoàng thải ra, vô cùng thuần túy.

Chu Thánh tốn hai mươi điểm tích phân đổi lấy một viên Thi Đan.

Thi Đan xoay tròn, lượng lớn thi khí bị hút vào. "Hèn chi mấy cái xác không tấn công, hóa ra đều đang hấp thu thi khí." Chu Thánh chợt

hiểu ra vì sao lúc đi vào rất ít khi bị huyết thi và thi tướng tấn công.

Bọn chúng đều đang hấp thu thi khí.

Trước đó có một con thi tướng tấn công mình chẳng qua là do vận khí không tốt, vô tình đụng phải mà thôi.

Thi tướng thực lực rất mạnh, tuy nói mình chém rụng đầu nó, nhưng lúc nó chém mình lại không có chút lực nào.

Nó đang say mê hấp thu thi khí, căn bản không dùng sức vung chém.

Cùng với việc Thi Đan hấp thu thi khí, ngọn lửa Thủ Lăng trên người Chu Thánh chiếu sáng phạm vi ngày càng rộng.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi vào, phàm là huyết thi cản đường đều bị anh một kiếm chém đầu.

Khi đi đến trung tâm, Chu Thánh nhìn thấy Hoắc Ngọc Tiệp đang ngồi co ro trong góc tường, hai tay ôm gối. "Gào!" Chu Thánh gầm nhẹ một tiếng, Hoắc Ngọc Tiệp trong nháy mắt sợ đến mức run lẩy bẩy. "Hu hu hu..." Hoắc Ngọc Tiệp ngồi xổm trong góc tường, nước mắt không tự chủ được mà chảy ra.

Dưới nỗi sợ hãi kép, cô không gồng được nữa, cảm xúc sụp đổ ngay lập tức.

Lần trước bị dọa đã để lại bóng ma tâm lý, sợ bóng tối; nay rơi xuống đây, bốn bề tối đen như mực, thỉnh thoảng còn có huyết thi, thi tướng gào rú, gây ra khủng hoảng tâm lý cực lớn cho cô.

Cô chỉ có thể ôm gối co ro dưới chân tường.

Cô không sợ chết, cái cô sợ là quá trình chờ đợi cái chết cũng như sự tra tấn tâm lý.

Giờ khắc này, cảm xúc của cô đã vỡ vụn.

Chu Thánh thấy Hoắc Ngọc Tiệp lại bị mình dọa khóc cũng không tiếp tục dọa nữa, mà tiến lại gần một chút, để lửa Thủ Lăng của mình chiếu sáng cô.

Hoắc Ngọc Tiệp đang vùi đầu khóc lóc cảm nhận được ánh lửa, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thủ Lăng Nhân đang ngồi trên lưng ngựa phía trước.

Anh giống như một ngọn lửa trong đêm đen, chiếu sáng cuộc đời cô.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, nỗi sợ trong lòng cô tan biến từng chút một. "Đi thôi." Chu Thánh gọi một tiếng, cưỡi ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Vẫn chưa tìm thấy Lưu Ly.

Hoắc Ngọc Tiệp đứng dậy khỏi mặt đất, cầm súng dây thừng đi theo sau lưng Chu Thánh. "Anh là Chu Thánh phải không?" Hoắc Ngọc Tiệp hỏi lại. "Không phải." Chu Thánh đáp. "Anh chính là cậu ấy." Hoắc Ngọc Tiệp kiên định nói. "Cô từng nói, chúng ta là người của hai thế giới, câu nói này tôi trả lại cho cô." Chu Thánh nói với cô.

Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy thì sững sờ.

Lúc trước cô nói câu này với anh là vì cô là người trong Cửu Môn, tương lai phải kế thừa nhà họ Hoắc, mà Chu Thánh chỉ là người bình thường, hai người không cùng một thế giới.

Chương 336

Giờ đây, đối phương là Thủ Lăng Nhân, cô chỉ là kẻ trộm mộ, bản thân đã là người ở thế đối lập.

Nếu không phải vì kết duyên với Thủ Mộ Nhân, khả năng bị tiêu diệt không chỉ có Tứ Môn và Bát Môn.

Trong lòng Hoắc Ngọc Tiệp cũng không hối hận, có những chuyện một khi đã làm thì không còn đường quay đầu.

Lúc trước cô từ chối Chu Thánh, cho dù bây giờ quay đầu, đối phương cũng sẽ không ngoảnh lại.

Chu Thánh tăng tốc độ lên một chút, một khi thi khí bị hút hết, những cái xác rơi xuống sẽ bạo động.

Đến lúc đó những người khác sẽ gặp nguy hiểm.

Thi khí càng lúc càng loãng, ánh đèn có thể xuyên thấu, người của Thất Môn bắt đầu tìm kiếm lẫn nhau.

Mà người của Thiên Tôn Hội cũng không đi tìm người của Thất Môn mà lập tức tụ tập lại, dù người của Thất Môn ở ngay gần đó họ cũng mặc kệ.

Lâm Động đã nói với họ, thà không làm gì còn hơn phạm sai lầm.

Cho nên để tránh xảy ra sự cố, bọn họ tụ lại một chỗ trước.

Khi thi khí dần mỏng đi, một số thi tướng không hấp thu được liền nổi giận. "Gào!!!" Khắp lòng đất đều là tiếng thi tướng gầm thét.

Chu Thánh tăng tốc hơn nữa.

Đang tìm kiếm, Chu Thánh bỗng nhìn thấy phía trước có một quả cầu âm dương, hạt châu âm dương hóa thành một quả cầu lớn bao

bọc lấy người. "Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng, quả cầu âm dương lập tức mở ra, Lưu Ly từ bên trong bước ra.

Cô nhảy nhanh lên người Chu Thánh, biến thành một con mèo đứng trên vai anh. "Nơi này toàn là thi khí, người sống một khi hít vào quá nhiều sẽ biến thành hoạt thi." Lưu Ly vội vàng nói. "Anh biết." Chu Thánh đáp, rảo bước nhanh hơn.

Nhưng trong nhóm người của Thất Môn, vẫn có một môn đã hóa thành huyết thi.

Đó là Tam Môn, Lý gia.

Mạch Lý gia này rất kỳ lạ, bọn họ trời sinh khiếm khuyết, dễ bị trúng chiêu.

Lúc này, bọn họ toàn bộ đã biến thành hoạt thi.

Trên người mọc đầy đốm xác chết và khối đen, mắt đỏ ngầu, ngón tay cong lại như móng ưng, thân thể vặn vẹo.

Bọn họ đã trúng độc quá sâu, Thủ Lăng Chi Hỏa không thể khử thi khí cho họ.

Chu Thánh cử động ngón tay, trực tiếp dùng Thủ Lăng Chi Hỏa thiêu chết bọn họ. "Họ... không còn chút cách cứu chữa nào sao?" Trương Tân Sơn trầm giọng nói. "Thi khí nhập tủy, họ không chết nhưng sẽ phải chịu sự tra tấn cực lớn, trừ phi dùng máu giúp họ giảm đau đớn, hơn nữa phải là máu người mới được." Chu Thánh chậm rãi nói.

Hít phải thi khí cũng gần giống như trúng thi độc.

Chỉ có điều hít thi khí biến thành bánh chưng sẽ là một quá trình chậm rãi.

Trong quá trình này họ sẽ không chết, nhưng sẽ chịu đau đớn kịch

liệt, nỗi đau thấu tận xương tủy.

Không ai có thể chịu đựng được nỗi đau này, bắt buộc phải thông qua máu tươi mới xoa dịu được.

Nhưng máu tươi là không thể nào có, Chu Thánh chỉ đành để bọn họ giải thoát sớm một chút.

Khi mấy người đó bị thiêu thành tro bụi, Thi Đan cũng đã hấp thu hết thi khí dưới lòng đất.

Thi Đan sau khi hấp thu xong rơi vào tay Chu Thánh.

Viên Thi Đan vốn màu trắng giờ trở nên đen kịt vô cùng.

Viên Thi Đan này tùy tiện cho một con bánh chưng ăn cũng có thể khiến nó trở thành tồn tại cấp bậc thi tướng, hơn nữa còn là loại thi tướng mạnh nhất.

Thi khí tích lũy mấy ngàn năm của Thi Hoàng quả thực vô cùng mạnh.

Chu Thánh cầm Thi Đan, không khỏi trầm tư.

Thi Hoàng, không phải định dùng thi khí của mình để nuôi dưỡng một đội quân xác sống thật đấy chứ?

Bánh chưng ở cổ quốc Tây Dạ rất nhiều, nếu hấp thu thi khí của hắn, vậy hắn có thể thao túng tất cả bánh chưng, đến lúc đó dẫn theo đám bánh chưng này thì đúng là bách chiến bách thắng.

Dưới tiền đề không sử dụng vũ khí siêu cấp, quốc gia thật sự khó đối phó với một đội quân xác sống khủng khiếp như vậy.

Đặc biệt là sau khi bị chúng lây nhiễm, có tỷ lệ nhất định sẽ bị đồng hóa. "Cổ quốc Tây Dạ chính là một quả bom hẹn giờ, bắt buộc phải giải quyết càng sớm càng tốt." Chu Thánh nói xong, dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Sau khi rơi xuống đây, anh mới phát hiện dã tâm của quân vương Tây Dạ.

Hắn muốn xưng bá thiên hạ, bản thân phục sinh.

Hấp thu lượng lớn đại địa chi khí, hắn chẳng khác gì người sống.

Khác biệt duy nhất là hắn không biết thở và cũng đánh không chết.

Sau khi tập hợp đủ người, Chu Thánh mới dẫn mọi người tìm đường lên.

Thiên Tôn Hội đã trốn kỹ, nếu không Chu Thánh cũng không ngại thuận tay giải quyết bọn chúng.

Mà dưới này tuy có không ít huyết thi, nhưng trên người Chu Thánh cháy hừng hực lửa Thủ Lăng, đủ để khiến chúng tránh xa.

Bên này Chu Thánh đang tìm lối ra, Lâm Động cũng dẫn người tìm lối ra.

So xem ai ra ngoài trước. ...

Trong ba tòa cung điện.

Tại cung điện ở giữa, Đại Thi Vương thức tỉnh đầu tiên. "Dưới vương cung sao lại có một cái hố to thế này?" "Chắc là do Quân vương chuẩn bị đó." Tam Thi Vương trầm giọng nói. "Cho nên lúc chúng ta ngủ say, Quân vương lại làm không ít sự sắp đặt." Đại Thi Vương tiếp lời.

Hiển nhiên, cái hố to mà quốc quân Tây Dạ làm ra ngay cả Thi Vương cũng không được biết. "Bên trong có thi khí rất đậm, chắc là của Quân vương." Tam Thi Vương nói tiếp. "Nhưng Quân vương tại sao lại phải thải thi khí của mình ra?" Đại Thi Vương có chút không hiểu.

Thi khí tương đương với cương khí, thường phải uẩn dưỡng thời

gian dài và hấp thu tinh hoa nhật nguyệt mới có được.

Đối với bọn chúng là thứ vô cùng quan trọng. "Bởi vì Ngài không cần nữa." Tam Thi Vương nói đến đây, ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng. "Ngài có loại khí khác có thể thay thế thi khí." Đại Thi Vương nghe vậy lập tức hiểu ra. "Ngài ấy muốn thành Hoàng." Tâm lý phản loạn trong lòng Đại Thi Vương bỗng nhiên biến mất.

Quân vương một khi trở thành Thi Hoàng, cho dù gã có cướp đoạt được long mạch cũng vô dụng.

Mà Tam Thi Vương cũng khó chịu, một khi Quân vương là Thi Hoàng thì không trấn áp nổi.

Duy nhất không nói gì là Nhị Thi Vương, gã sớm đã biết rồi.

Gã là Thi Vương được Quân vương tin tưởng nhất.

Cái hố động đó chính là do gã dẫn người đào, cơ quan phía trên thực chất là để bảo vệ hố động.

Cổ quốc Tây Dạ, ngoài cửa hang. "Vù vù vù..." Gió nhẹ từ từ thổi càng lúc càng lớn.

Thủ Mộ Nhân nắm chặt thanh đao trong tay, rút từ dưới đất lên.

Bụi cát bị gió cuốn, che khuất tầm nhìn.

Cửu Dương Đại Tôn của Thiên Tôn Hội thấy cát bụi nổi lên, mượn gió cát ẩn giấu khí tức và tầm nhìn, từ từ đến gần cửa hang.

Chương 337

"Trời cũng muốn giúp ta vào, ngươi lấy gì mà cản." Giọng Cửu Dương Đại Tôn vang lên từ bốn phương tám hướng, khiến Thủ Mộ Nhân không phân biệt được phương vị.

Nhưng Thủ Mộ Nhân cũng chẳng thèm đi tìm, cứ đứng ngay ngoài cửa hang đợi hắn tới.

Việc Thủ Mộ Nhân am hiểu nhất là trấn thủ chứ không phải chủ động xuất kích.

Cửu Dương Đại Tôn thử đánh lén trong gió cát. "Keng!" Thủ Mộ Nhân chém một đao đứt phi tiêu, đỡ được đòn tấn công của Cửu Dương Đại Tôn.

Cửu Dương Đại Tôn thấy ám khí vô dụng, không kìm được vung đao chém tới, muốn ép lui Thủ Mộ Nhân. "Keng!" Thủ Mộ Nhân tay trái giơ đao đỡ đòn tấn công trong bóng tối của Cửu Dương Đại Tôn, tay phải vươn ra chộp lấy cổ hắn.

Cửu Dương Đại Tôn đá một cước vào Thủ Mộ Nhân, tiếp tục lùi lại, tiếp tục ẩn mình trong gió cát.

Chỉ cần Thủ Mộ Nhân không đi chỗ khác thì hắn không vào được.

Gió cát càng lúc càng lớn, vô số Mông Ba xuất hiện ở ngoại vi cổ quốc Tây Dạ.

Một luồng vương bá chi khí từ trong cổ mộ toát ra, khí thế kinh người. "Hả?

Lại có Thi Hoàng!" Cửu Dương Đại Tôn ngay lập tức cảm ứng được khí tức Thi Hoàng.

Thủ Mộ Nhân thần sắc nghiêm trọng, Thi Hoàng không dễ đối

phó. "Thi Hoàng xảy ra chuyện, ngươi chắc chắn không vào giúp Thủ Lăng Nhân?" Cửu Dương Đại Tôn không nhịn được mở miệng nói.

Thủ Mộ Nhân lãnh đạm đáp: "Hắn đủ sức đối phó." "Ngươi cản ta vô dụng thôi, Thi Hoàng sống lại, phong ấn mà Thất mạch Thủ Lăng Nhân để lại sớm muộn cũng sẽ bị phá vỡ." Cửu Dương Đại Tôn nói tiếp.

Thủ Mộ Nhân không trả lời nữa mà nắm chặt trường đao, mũi kiếm chỉ ra xa.

Cửu Dương Đại Tôn thấy vậy có chút bất lực.

Vốn tưởng rằng mình xuất hiện phối hợp với Lâm Động bên trong cùng ra tay là có thể giải quyết Thủ Lăng Nhân.

Nhưng không ngờ Thủ Mộ Nhân lại đến, hơn nữa còn sống chết với mình, cứ cản đường mình, những chuyện khác hoàn toàn mặc kệ. "Thủ Mộ Nhân, ngươi có biết kết cục khi đắc tội Thiên Tôn Hội không?" Cửu Dương Đại Tôn buông lời uy hiếp. "Có bản lĩnh thì tới." Thủ Mộ Nhân không hề sợ hãi.

Ở Thiên Cung, y có thể điều khiển vẫn kim chôn vùi Thiên Tôn Hội.

Cửu Dương Đại Tôn cũng không nói nhảm nữa, nói nhiều Thủ Mộ Nhân cũng sẽ không rời đi, vậy chỉ còn cách phá vỡ phòng ngự của y để vào.

Thi Hoàng đã thức tỉnh, nếu không vào thì bọn Lâm Động sẽ chết hết ở bên trong.

Cửu Dương Đại Tôn thần sắc nghiêm lại, nghiến răng nói: "Ngươi không nhường đường, vậy chỉ có thể để ngươi đi chết." "Tín ngưỡng phục sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn." Cửu Dương Đại Tôn cung kính vái một cái, sau đó rạch cổ tay mình, lấy ra một giọt tinh

huyết, dung nhập vào trong cổ tay.

Trong nháy mắt, khí tức của hắn bạo tăng.

Hắn dùng một giọt máu của Thiên Tôn để tạm thời nâng cao thực lực bản thân.

Để đem cánh tay Thiên Tôn về, Thiên Tôn Hội lần này đã hạ vốn gốc, trước tiên là đánh thức Lâm Động, để Lâm Động dẫn người đi tiên phong.

Sau đó phái Cửu Dương Đại Tôn, Cửu Dương Đại Tôn mang theo ba giọt tinh huyết của Thiên Tôn.

Cửu Dương Đại Tôn đặt ở bất kỳ phân bộ nào cũng là tồn tại cấp giáo chủ, cho dù ở tổng bộ cũng có địa vị rất cao.

Bọn họ là người hầu hạ Thiên Tôn, thân phận địa vị rất cao, thực lực cũng rất mạnh.

Khi tinh huyết dung nhập xong, Cửu Dương Đại Tôn toàn lực xuất kích, vung đao chém về phía Thủ Mộ Nhân. "Keng!" Cửu Dương Đại Tôn tung đòn toàn lực, trực tiếp ép Thủ Mộ Nhân đứng không vững, phải quỳ một gối xuống đất.

Cửu Dương Đại Tôn cũng không dây dưa với Thủ Mộ Nhân, sau khi trấn áp được Thủ Mộ Nhân, hắn trực tiếp nhảy vào cửa hang xông vào trong.

Một giọt tinh huyết chỉ có thể duy trì ba phút, hắn không muốn dây dưa với Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân đứng dậy, xách đao đuổi theo vào trong. ...

Trong cổ mộ, ngoài vương cung.

Thủ Lăng Nhân vừa đẩy cửa lớn vương cung ra liền cảm nhận được một luồng áp bách mãnh liệt.

Đó là khí tức Thi Hoàng tỏa ra. "Meo, Thi Hoàng sống lại rồi." Lưu Ly căng thẳng nói. "Vừa ngủ dậy thôi, vẫn chưa đứng lên." Chu Thánh mở miệng nói. "Thi Hoàng, tôi từng đọc trong cổ tịch, Thi Hoàng phục tô, xích huyết thiên lý." Trương Tân Sơn trầm giọng nói. "Nghĩa là sao?" Những người khác có chút không hiểu.

Chu Thánh trầm giọng đáp: "Thi Hoàng xuất thế, trong vòng nghìn dặm đều sẽ hóa thành luyện ngục." "Nói cách khác, cả sa mạc Tây Vực đều sẽ bị giết sạch?" Mạc Lạp Tạp nghe hiểu. "Không, không chỉ sa mạc, còn có cả An Lạc cũng sẽ bị Thi Hoàng tấn công." Chu Thánh nghiêm trọng nói.

Mà với tốc độ hành động của Thi Hoàng, chỉ cần ba ngày là có thể tiến vào địa phận Thăng Long.

Hơn nữa, nếu hắn dẫn theo người của cả cổ quốc Tây Dạ đi sẽ gây ra tai họa càng lớn hơn. "Không có cách nào đối phó sao?" Hoắc Ngọc Tiệp không kìm được hỏi. "Chỉ có thể nhân lúc hắn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trấn sát hắn!" Chu Thánh mở miệng nói.

Cái gọi là trấn sát chính là phong ấn hắn vĩnh viễn, để thời gian mài mòn sự tồn tại của hắn.

Giống như Ngu Vương trong Thiên Cung, bị trấn áp trong lò đan, dùng liệt hỏa từ từ thiêu rụi hắn.

Chu Thánh hít sâu một hơi, dẫn mọi người theo trục đường chính đi vào.

Mộ thất của quân vương Tây Dạ nằm ngay trung tâm vương cung.

Chu Thánh dẫn người vào xong, Lâm Động cũng dẫn chín người của Thiên Tôn Hội đến cửa, nhưng bọn họ không đi vào. "Đợi ở ngoài cửa đi." Lâm Động nói một câu xong, trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Triệt để "bãi lạn" (mặc kệ đời).

Người của Thiên Tôn Hội cũng mất hết nhiệt huyết, lần lượt ngồi xếp bằng xuống. "Đại nhân, cánh tay Thiên Tôn, không lấy về nữa sao?" Một thành viên Thiên Tôn Hội hỏi. "Tự nhiên là phải lấy, nhưng không phải chúng ta lấy." Lâm Động thản nhiên nói.

Hắn mặc kệ đời là vì sau lưng còn có Cửu Dương Đại Tôn đến giúp.

Mình chỉ là một Bát Dương Đại Tôn, vẫn nên đợi Cửu Dương Đại Tôn đến rồi tính. "Dù sao Thủ Lăng Nhân muốn đưa những người khác về thì chắc chắn cũng sẽ phá vỡ phong ấn, không cần chúng ta tự mình ra tay phá phong ấn, cũng đỡ phiền phức." Lâm Động nhàn nhạt nói. "Thay vì lao vào trận chiến ba bên, chi bằng tọa sơn quan hổ đấu, ngồi thu ngư ông đắc lợi." Thủ Lăng Nhân vào phá phong ấn sẽ đánh nhau với Thi Hoàng, đến lúc đó bất kể ai thắng ai thua, Thiên Tôn Hội đều có thể hưởng lợi. "Nhưng lỡ bọn họ không đánh nhau thì sao?" Có người hỏi. "Không thể nào." Lâm Động lắc đầu. "Thủ Lăng Nhân coi trọng long mạch, thủ hộ long mạch.

Quân vương cổ quốc Tây Dạ cưỡng ép hấp thu long mạch đã chọc giận Thủ Lăng Nhân, hơn nữa dã tâm của quân vương Tây Dạ rất lớn, hắn còn hấp thu địa mạch chi khí muốn trở thành Đại Địa Hoàng Giả, hừ, Thủ Lăng Nhân sao có thể tha cho hắn?" "Đợi đi, đợi phong ấn vừa phá chính là lúc Thiên Tôn Hội và Thủ Lăng Nhân kịch chiến." Lâm Động dựa lưng vào cửa lớn, kiên nhẫn chờ đợi. "Đại nhân, Thủ Lăng Nhân mạnh hay Thi Hoàng mạnh?" Người của Thiên Tôn Hội lại hỏi.

Lâm Động nghe vậy thì trầm mặc.

Thông thường mà nói, chắc chắn là Thi Hoàng mạnh hơn một chút, ít nhất mình đánh không lại Thi Hoàng.

Nhưng Thủ Lăng Nhân bên trong lại là một trong Âm Dương Song Mạch Thủ Lăng Nhân, thực lực vô cùng cường đại, có đánh bại được Thi Hoàng hay không thì thật sự khó nói. "Đợi xem đi." Lâm Động nói khẽ, đợi đánh xong mới biết được.

Vương cung nội điện.

Chu Thánh dẫn người vào xong, đi thẳng đến cửa đại điện.

Chương 338

[Thiên Khải Điện] - Tòa đại điện này chính là nơi Thất mạch Thủ Lăng Nhân để lại phong ấn, cũng là nơi quốc quân Tây Dạ thượng triều năm xưa.

Chu Thánh đi tới, dùng lệnh bài Thủ Lăng Nhân của mình giải khai tầng phong ấn thứ nhất của Thất mạch, mở cửa đại điện ra.

Trong đại điện: Trong cuồng phong cuốn lấy một cỗ quan quách, trong liệt hỏa thiêu đốt một cỗ quan quách, trong dây leo quấn quanh một cỗ quan quách, trong ao đầm bơi lội một cỗ quan quách, trong sấm sét lập lòe một cỗ quan quách, trong kim quang ẩn chứa một cỗ quan quách, trong khối núi đá không có quan quách.

Phong ấn này tuy là do Thất mạch Thủ Lăng Nhân cùng bố trí, nhưng Hàn Sơn sau khi bố trí xong phong ấn đã không đích thân ở lại trấn thủ mà rời đi đến Hải Để Mộ.

Lưu Ly nhìn chằm chằm vào cỗ quan quách bị dây leo quấn quanh, đó là quan quách của Thủ Lăng Nhân mạch Lâm, cũng là Thủ Lăng Nhân năm xưa của cô. "Lưu Ly, cha mẹ em đâu?" Chu Thánh hỏi. "Ở đằng kia." Lưu Ly chỉ vào hai bộ hài cốt ôm nhau cách dây leo không xa.

Họ không có quan tài mai táng, trước khi chết hai người vẫn ôm chặt lấy nhau. "Lát nữa thu liệm thi thể mang về mai táng nhé." Chu Thánh thở dài nói.

Ngay chính giữa sáu cỗ quan tài, xích sắt khóa chặt một đôi cánh tay, đôi tay kia đã thập phần già nua, thậm chí sắp hóa thành bạch cốt.

Mà dưới đôi tay có một cái rương màu đen, trong rương chính là ý thức và ký ức của Cửu Dương Đại Tôn đi cùng Thiên Tôn năm xưa,

đã bị phong ấn bên trong.

Trừ cái đó ra, Chu Thánh còn phát hiện trên mặt đất có phong ấn, phong ấn dưới đất cũng là do Thất mạch hợp lực tạo thành, phong ấn một lượng lớn đại địa chi khí, chỉ có một chút xíu rò rỉ ra bị Thi Vương hấp thu. "Hóa ra Thất mạch Thủ Lăng Nhân đã sớm phát hiện quân vương Tây Dạ đang hấp thu đại địa chi khí nên đã làm phong ấn." Chu Thánh chợt hiểu ra.

Chỉ vỏn vẹn một đôi tay của Thiên Tôn, căn bản không lấy được mạng của Thất mạch Thủ Lăng Nhân, nhưng nếu cộng thêm Thi Hoàng thì khó nói.

Thi Hoàng hấp thu đại địa chi khí bao nhiêu năm như vậy, sớm đã thành khí hậu.

Khi đó Thất mạch Thủ Lăng Nhân cùng đến, Thi Hoàng biết dù mình thành khí hậu cũng không phải đối thủ nên chọn cách ẩn nhẫn.

Lúc Thất mạch Thủ Lăng Nhân đối phó Thiên Tôn, Thi Hoàng đột nhiên gia nhập, trọng thương Thất mạch Thủ Lăng Nhân.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân lấy cái chết bố trận phong ấn, để không khiến Thủ Lăng Nhân tuyệt diệt, lúc trận pháp hình thành Hàn Sơn đã bị lừa đi.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân không chỉ phong ấn đôi tay Thiên Tôn mà còn thuận tay phong ấn cả Thi Hoàng cùng đại địa chi khí.

Khí tức Thi Hoàng phục tô lộ ra, nhưng âm thanh của hắn lại không truyền ra được, chứng tỏ hắn vẫn đang bị phong ấn.

Chu Thánh sau khi tìm hiểu đơn giản liền đi quanh bảy cái phong ấn một vòng.

Phong ấn này đối với người khác thì rất khó giải, cần mượn lực của Thất mạch mới giải được, nhưng với Chu Thánh, anh có truyền

thừa của Thất mạch Thủ Lăng Nhân, chỉ cần bảy hạt châu là có thể giải phong ấn.

Nhưng anh do dự.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân lấy cái chết để lập phong ấn, mình thật sự phải giải khai sao?

Mục đích của anh tuy nói là đến đưa sáu mạch Thủ Lăng Nhân còn lại về nhà, nhưng họ để mạng mình lại chỉ vì phong ấn, mình đưa họ đi thì phong ấn sẽ vỡ.

Sau khi chần chừ mãi, Chu Thánh mở miệng gọi: "Lưu Ly, Mạc Lạp Tạp, chuẩn bị tế tự!" Lưu Ly nghe vậy, không màng đau lòng, lập tức bố trí.

Mạc Lạp Tạp cũng trở nên nghiêm trang, lấy ra tù và cùng chén trà tế tự, lư hương các loại, chuẩn bị phối hợp với Thủ Lăng Nhân làm lễ.

Chu Thánh cắm kiếm Thái A trước mặt, đao Thủ Lăng Nhân của Lưu Ly đặt nằm ngang trên chuôi kiếm Thái A. "Đóng cửa, không cho phép bất kỳ ai quấy rầy." Chu Thánh nói một câu.

Người của Lục Môn lập tức đóng cửa canh giữ. "Ong..." Cùng với khói hương được thắp lên, Chu Thánh cầm trà rưới lên không trung.

Tiếng tù và bi thương vang lên, ánh sáng trong cả đại điện vụt tắt tối sầm lại, chỉ có khói hương lượn lờ từ từ bay lên. "Thủ lăng hữu thất, kim kỳ hữu nhất." "Hồn quy cố thổ, hồn quy thân thể." "Dĩ nhĩ chi lệnh, chiếu lệnh nhĩ hồn." "Ngô dĩ Âm Dương song mạch Thủ Lăng Nhân chi danh, tương gia quân hoán tỉnh!" "Tòng trầm thụy trung tỉnh lai, tòng vực sâu trung hồi quy, tòng mê mang trung vãng phản!" "Lặc lệnh nhĩ đẳng, TỈNH!" (Tạm dịch: *Người gác lăng có bảy, nay chỉ còn lại một.

Hồn về cố thổ, hồn về thân xác.

Lấy lệnh của các ngươi, triệu hồi hồn các ngươi.

Ta nhân danh Thủ Lăng Nhân hệ Âm Dương song mạch, hoán tỉnh các vị!

Từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, từ dưới vực sâu quay về, từ trong mê mang trở lại!

Cấp báo các ngươi, TỈNH!*) Khi Chu Thánh niệm xong, nước trà rơi xuống sáu cỗ quan tài.

Khói xanh lượn lờ bay lên cũng rơi vào trong quan quách. "Cốc cốc cốc..." Trong quan quách truyền đến từng tiếng gõ.

Sau đó, nắp quan tài mở ra, từng vị Thủ Lăng Nhân đã chết nhiều năm từ trong quan quách ngồi dậy, rồi đứng lên nắp quan tài, quay đầu nhìn Chu Thánh. "Phong chi nhất mạch Thủ Lăng Nhân, tham kiến đại nhân!" "Lâm chi nhất mạch Thủ Lăng Nhân, tham kiến đại nhân!" ... "Kim chi nhất mạch Thủ Lăng Nhân, tham kiến đại nhân!" Bọn họ toàn bộ đều quỳ một gối xuống, dùng lễ nghi cao nhất quỳ lạy Chu Thánh. "Mời đứng lên." Chu Thánh nói một câu, sáu vị Thủ Lăng Nhân lúc này mới ngẩng đầu, nhưng chưa đứng dậy. "Tôi đến đón mọi người trở về, về Thủ Lăng Cổ Lâu." Chu Thánh nói với họ.

Thủ Lăng Nhân mạch Lâm lại nhìn thấy Lưu Ly, không khỏi mỉm cười. "Lưu Ly, em đến rồi à, lời nguyền của em?" Mạch Lâm mở miệng hỏi.

Lâm cũng giống như Thủ Lăng Nhân đời đầu của mạch Lâm, là một thư sinh nho nhã ôn hòa. "Lời nguyền của em đã giải trừ được rất nhiều, em tìm được Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch." Lưu Ly mở miệng nói. "Đại nhân, hiện tại đã qua bao nhiêu năm rồi?" Lâm tiếp tục hỏi. "Một trăm năm." Chu Thánh nói thật.

Lâm không khỏi cười nói: "Một trăm năm, xem ra Thất mạch Thủ Lăng Nhân đều đã triệt để diệt tuyệt rồi." "Đúng." Chu Thánh gật đầu. "Đại nhân, chúng tôi cảm tạ ngài đưa chúng tôi về, nhưng chúng tôi không thể đi, chúng tôi còn phải mài mòn sinh cơ trong đôi tay Thiên Tôn, còn phải trấn sát Thi Hoàng." Thủ Lăng Nhân mạch Hỏa mở miệng nói. "Thi Hoàng xuất thế, cả An Lạc đều sẽ rơi vào hạo kiếp, chúng tôi không thể đi." Thủ Lăng Nhân mạch Lôi tiếp lời. "Nhưng mà Thi Hoàng đã sống lại rồi, mọi người không trấn áp nổi đâu." Chu Thánh nói tiếp. "Đại nhân, nếu ngài đã đến, vậy phiền ngài mang long mạch đi đi." Mạch Thủy tiếp lời. "Đại nhân ngài mang long mạch đi, phần còn lại giao cho chúng tôi." Mạch Kim nói theo.

Sở Phong nhìn bọn họ, hỏi: "Mọi người đều không muốn về sao?" Lâm cười nói: "Chúng tôi rất muốn về, nhưng trách nhiệm trên người chúng tôi lớn hơn." "Cảm tạ đại nhân đánh thức chúng tôi, cho chúng tôi biết đêm nay là năm nào." Mạch Phong chắp tay nói.

Chu Thánh nhìn sáu mạch Thủ Lăng Nhân, nhất thời không biết nên nói gì với họ.

Thủ Lăng Nhân mạch Lâm nói tiếp: "Đại nhân, an nguy của An Lạc dựa vào ngài, mang long mạch đi đi, nếu có dư lực thì thuận tiện vá lại vết nứt." Vết nứt mà anh ta nói chính là khe hở do đôi tay Thiên Tôn để lại trước khi chết. "Có thể, nhưng đôi tay Thiên Tôn tôi phải mang đi, đôi tay Thiên Tôn ở đây, Thiên Tôn Hội vẫn sẽ tới nữa." Chu Thánh nói thẳng. "Được." Mọi người gật đầu.

Năm xưa nếu có sự lựa chọn, họ cũng sẽ phong ấn đôi tay Thiên Tôn trong Thủ Lăng Cổ Lâu chứ không phải phong ấn ở đây. "Gào!!!" Sâu trong cổ mộ truyền đến một tiếng gầm thét dữ dội.

Trong nháy mắt, tất cả huyết thi quỳ rạp, thi tướng hành lễ, Thi Vương xuất động.

Bọn chúng toàn bộ dùng một loại âm tiết cổ quái, hô vang: "Cung nghênh ~ Ngô Hoàng thức tỉnh!" Giờ khắc này, tam đại Thi Vương không còn tâm tư nào khác nữa.

Thi Hoàng đều đã sống lại, vậy chừa lại cho bọn chúng chỉ có thần phục hoặc cái chết.

Đại Thi Vương mặt đầy vẻ tiếc nuối: "Vốn tưởng rằng mình và Quân vương cũng sàn sàn nhau, mãi đến bây giờ Ngài ấy hào phóng giải phóng khí tức của mình, ta mới biết kém bao xa." Một trăm năm trước, quân vương Tây Dạ cũng từng tỉnh lại một lần, nhưng hắn che giấu rất kỹ, chỉ để lộ ra thực lực và khí tức cỡ Thi Vương.

Điều này khiến Đại Thi Vương lầm tưởng mình có thể thay thế hắn.

Trong lòng nảy sinh ảo giác "hắn chưa chắc đã mạnh hơn ta".

Nhưng hiện tại, mọi suy nghĩ và cảm quan của gã đều đã thay đổi.

Trong lòng Tam Thi Vương cũng có chút tiếc nuối, một khi Thi Hoàng ra ngoài thì cả Tây Dạ sẽ phục quốc, không trấn áp nổi nữa.

Mà Nhị Thi Vương ánh mắt bình tĩnh, gã đã sớm đoán được sẽ có ngày này.

Đây cũng là nguyên nhân gã kiên định đứng về phía Thi Hoàng.

Tiếng gầm thét của Thi Hoàng giống như tiếng tù và phục quốc của cổ quốc Tây Dạ, tràn ngập mùi thuốc súng chiến đấu.

Trong Thiên Khải Điện.

Chương 339

Thủ Lăng Nhân mạch Lâm ngồi trên quan quách, nhìn vào bên trong, lẩm bẩm: "Xem ra hắn sắp phá phong ấn rồi." "Lát nữa hẵng đối phó hắn, xử lý cái tay Thiên Tôn trước đã." Chu Thánh nhàn nhạt nói, sai người đưa cái rương đen tới.

Trong rương đen ngoại trừ cái rãnh để đặt cánh tay, còn cắm không ít ống dẫn, những ống đó đều dùng để đựng ý thức của người Thiên Tôn Hội.

Khôi giáp Thủ Lăng Nhân trên người Chu Thánh bốc lên Thủ Lăng Chi Hỏa, lúc này mới xuyên qua phong ấn đi vào.

Lâm nhận lấy rương đen đặt ngay ngắn, gió cuốn đôi tay Thiên Tôn lên, để đôi tay Thiên Tôn rơi vào trong rương.

Sau đó Thủy mở cái hộp bên dưới cánh tay ra, thả ý thức và ký ức bị phong tỏa ra.

Hỏa dùng Thủ Lăng Chi Hỏa bao bọc ý thức và ký ức, ép chúng vào trong các ống trên rương.

Sau khi làm xong tất cả, sáu mạch Thủ Lăng Nhân: Phong, Lâm, Hỏa, Thủy, Kim, Lôi, mỗi người để lại một đạo phong ấn trên rương đen, triệt để phong ấn khí tức đôi tay Thiên Tôn.

Chu Thánh ngồi trên cái rương trước đó đựng ý thức và ký ức, trò chuyện với bọn họ. "Thiên Tôn, rất mạnh sao?" Chu Thánh hỏi. "Cũng chỉ mạnh hơn Thi Hoàng một chút, mạnh nữa hắn cũng có giới hạn, ngài xem, chẳng phải chúng tôi đã chặt đứt hai tay hắn rồi sao?" Lâm cười giải thích.

Thủ Lăng Nhân mạch Hỏa nóng nảy nói: "Năm xưa nếu không

phải Thi Hoàng trong cổ mộ quấy rối, chúng tôi đã sớm giữ lại Thiên Tôn rồi." Thủ Lăng Nhân mạch Thủy lại lắc đầu nói: "Đây là đệ nhị thế thân của Thiên Tôn, cũng tức là thân xác thứ hai, mạnh nữa cũng có giới hạn, nhưng đệ nhất thế thân của hắn thì khó nói." "Đúng đấy." Thủ Lăng Nhân mạch Kim gật gật đầu. "Mọi người nói xem, liệu Thiên Tôn có đệ tam thế thân không?" Mạch Lôi bỗng nhiên hỏi. "Chắc chắn có." Mọi người đều không do dự.

Kiến thức trường lâm (Lâm) tiếp lời: "Đạo gia có một cách nói, gọi là tam thần hợp nhất, khả chứng nhật nguyệt; tam thân hợp nhất, khả tỷ sơn xuyên; tam thế hợp nhất, khả để thời gian.

Tôi cảm thấy Thiên Tôn rất có khả năng tam thần hợp nhất, tam thân hợp nhất và tam thế hợp nhất, cho nên mới nóng lòng muốn đem cánh tay mình về, bởi vì không có cánh tay, đệ nhị thế thân của hắn sẽ không hoàn thiện, cho dù hợp nhất cũng sẽ thiên nhân hữu khuyết." Lời này nói xong, mọi người đều thâm tín không nghi ngờ. "Có điều Thiên Tôn làm sao để tam thân hợp nhất?" Mạch Hỏa có chút không hiểu.

Tam thân hợp nhất, ba cái thân thể hợp lại làm một, cái này không làm được đâu.

Lâm hạ thấp giọng, từ từ nói: "Thôn phệ lẫn nhau." "Ba thân thể của Thiên Tôn sẽ đấu đá lẫn nhau, kẻ nào thắng có thể ăn thịt hai kẻ còn lại." Lâm nói tiếp.

Mọi người tự bổ não hình ảnh đó, không khỏi rùng mình. "Thật tàn nhẫn." Chu Thánh nhìn cái rương đen, mở miệng nói: "Đôi tay này tôi sẽ mang về Thủ Lăng Cổ Lâu, đặt ở tầng tám dưới lòng đất vĩnh viễn trấn áp." Lâm nghe vậy lẩm bẩm nói: "Thủ Lăng Cổ Lâu quả thực an toàn, có điều..." "Có điều cái gì?" Chu Thánh hỏi. "Không phải tôi không tin Thủ Lăng Cổ Lâu, không tin Khương Thượng đại nhân,

mà là sự tồn tại của Thủ Lăng Cổ Lâu, tôi cảm thấy rất quỷ dị.

Chín tầng bên trên tôi cảm giác là sự tồn tại dư thừa, nói là để nghỉ ngơi thì Thủ Lăng Nhân bình thường khi còn sống sẽ chẳng ai đến Thủ Lăng Cổ Lâu nghỉ ngơi, chỉ có sau khi chết mới vào trong đó nằm.

Thủ Lăng Cổ Lâu, tôi luôn cảm thấy không đơn giản như vậy." Lâm suy đoán.

Trăm năm trước, Thất mạch Thủ Lăng Nhân thám hiểm Thủ Lăng Cổ Lâu chính là do anh ta rủ mọi người đi.

Anh ta vốn muốn thám hiểm xem trong Thủ Lăng Cổ Lâu có gì, kết quả càng đi càng thấy bên trong quỷ dị.

Chín tầng bên trên tỏ ra rất dư thừa, tuy là cơ quan nhưng Thủ Lăng Cổ Lâu vô cùng an toàn, lại có các đại Thủ Lăng Nhân ngủ say, một khi có nguy hiểm, tùy tiện đánh thức một Thủ Lăng Nhân cũng có thể trấn áp nguy hiểm. "Thủ Lăng Cổ Lâu tạm thời đừng tìm hiểu sâu, ít nhất hiện tại nó vẫn an toàn." Mạch Lôi mở miệng nói. "Hy vọng là tôi nghĩ nhiều." Lâm cúi đầu nói.

Chu Thánh điều chỉnh trạng thái xong xuôi, nhìn về phía sâu nhất.

Bên trong truyền đến một trận tiếng gõ, hiển nhiên là Thi Hoàng đang gõ vào quan quách của mình, muốn bò ra. "Tôi trấn áp Thi Hoàng trước đã." Chu Thánh nói. "Đại nhân, lần sau đừng đánh thức chúng tôi nữa." Mạch Phong bỗng nhiên nói. "Tại sao?" Chu Thánh không hiểu hỏi một câu. "Cơ thể con người sau khi chết, trong cơ thể sẽ lưu lại một chút linh tính, ngài gọi chúng tôi tỉnh dậy thực chất là đánh thức linh tính trong cơ thể chúng tôi, giúp chúng tôi có thể tỉnh lại.

Cái giá phải trả cho việc tỉnh lại là tiêu hao linh tính trong cơ thể, một khi linh tính cạn kiệt, lần sau tỉnh lại có khả năng chúng tôi đều

sẽ biến thành bánh chưng." "Bánh chưng trong cổ mộ đại đa số đều là người chết mà linh tính trong cơ thể vẫn còn, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt và âm khí khiến linh tính trở nên hỗn trọc, hóa thân thành cương thi; còn một loại nữa là linh tính tiêu tán, thân thể bị sự tồn tại khác trong cổ mộ khống chế, cũng là bánh chưng." Lâm giải thích.

Anh ta nhàn rỗi không có việc gì làm sẽ đi nghiên cứu bánh chưng, rất am hiểu về phương diện này. "Đáng tiếc, mọi người không thể về Thủ Lăng Cổ Lâu, nếu ở trong Thủ Lăng Cổ Lâu, cho dù mọi người ngày nào cũng tỉnh dậy cũng sẽ không tiêu hao linh tính trong cơ thể." Chu Thánh thở dài một hơi. "Thế thì có ý nghĩa gì?" Lâm lắc đầu cười nói. "Người bình thường ý thức tỉnh táo nhưng thân thể lại không thể cử động là lúc khó chịu nhất; mà chúng tôi nếu nằm trong quan quách, ý thức tỉnh táo có thể nhìn thấy bên ngoài, thân thể lại không thể động đậy, đó mới là chuyện khó chịu hơn cả.

Mấy ngày còn được, nếu là mấy năm, mấy chục năm, mấy trăm năm, mấy ngàn năm, ai mà chịu đựng nổi?" Nghe Lâm giải thích xong, Chu Thánh nghĩ đến những cỗ quan tài dày đặc trong Thủ Lăng Cổ Lâu.

Các đời Thủ Lăng Nhân đều nằm trong đó, rất yên tĩnh.

Họ có thể chịu đựng sự cô đơn, chịu đựng đau khổ, là đang đợi cái gì?

Hoặc nói, họ không muốn chết?

Hay là, họ không thể tiêu tán?

Trong cổ mộ.

Cửu Dương Đại Tôn và Thủ Mộ Nhân song song nhập cuộc, chiến đấu với nhau, Thủ Mộ Nhân cắn chặt lấy Cửu Dương Đại Tôn.

Cửu Dương Đại Tôn bị Thủ Mộ Nhân quấn lấy chết cứng, căn

bản không thể thoát thân, cộng thêm cơ quan trong cổ mộ vô cùng nhiều, hạn chế hành động của Cửu Dương Đại Tôn. "Thủ Mộ Nhân, Thiên Tôn phục sinh nhất định sẽ tru sát ngươi!" Cửu Dương Đại Tôn nghiến răng nói. "Thiên Tôn có sống lại hay không ta không biết, ta chỉ biết tuyệt đối không thể để ngươi lại gần." Thủ Mộ Nhân nói xong vung đao chém tới. "Keng keng keng!" Hai người kịch chiến trong mộ đạo, Cửu Dương Đại Tôn có ý thức thu đao, cố gắng không để chém vào tường.

Hắn biết trong này có Quỷ Tích, một khi làm bị thương Quỷ Tích thì sẽ càng phiền phức.

Năm xưa khi Thiên Tôn đến đã bị Quỷ Tích quấn lấy mới cho Thủ Lăng Nhân cơ hội chém đứt hai tay.

Thiên Tôn còn đau đầu vì Quỷ Tích, huống chi là hắn.

Thủ Mộ Nhân thấy Cửu Dương Đại Tôn không thể phát huy toàn bộ thực lực trong mộ đạo liền tăng tốc tấn công. "Hừ, xem ra ngươi cái gì cũng không biết." Cửu Dương Đại Tôn hiểu ra Thủ Mộ Nhân không biết sự tồn tại của Quỷ Tích, liền theo bản năng dẫn dụ Thủ Mộ Nhân chém vào tường.

Hai người tác chiến trong mộ đạo chật hẹp, đao kiếm khó tránh khỏi sẽ chém trúng tường. "Keng!" Cửu Dương Đại Tôn chém một đao vào sống đao Thủ Mộ Nhân, khiến đao của Thủ Mộ Nhân chém vào tường.

Khi đao của Thủ Mộ Nhân chém lên tường, lưỡi đao trực tiếp xuyên thủng tường vách.

Cửu Dương Đại Tôn thấy không có máu chảy ra, không khỏi nhíu mày.

Kỳ lạ, rõ ràng Quỷ Tích có mặt ở khắp nơi, tại sao không tấn công

được?

Phần lớn Quỷ Tích trong cổ mộ đều bị Chu Thánh dẫn dụ xuống hố sâu dưới lòng đất, đến giờ vẫn chưa bò lên.

Còn một bộ phận đang ở trong ám đạo chưa ra.

Trong cả mộ đạo, số lượng Quỷ Tích còn sót lại không quá một ngàn con, chúng phân tán ở các nơi, không thể tụ tập ở mộ đạo được.

Có điều, sau khi nghe thấy tiếng động, chúng đã nhanh chóng chạy về phía này.

Cửu Dương Đại Tôn thấy không có Quỷ Tích thì buông tay chân ra chiến đấu.

Cách tấn công của hắn rất mãnh liệt, đại khai đại hợp, mỗi một đao đều dốc toàn lực.

Đao pháp của Thủ Mộ Nhân lại rất sắc bén, giống như kiếm pháp, các loại chiêu thức đâm, chém, gạt... rất đa dạng.

Sống mấy ngàn năm, thập bát ban võ nghệ y đều tinh thông, các loại chiêu thức đều nắm trong lòng bàn tay.

Hai người kịch chiến trong mộ đạo, nhưng Quỷ Tích đã lặng lẽ tới.

Cửu Dương Đại Tôn hào không hay biết chém ngang một đao, bị Thủ Mộ Nhân tránh được.

Lưỡi đao của hắn chém lên tường, một dòng máu màu xanh lục theo tường chảy ra, cũng chảy trên lưỡi đao của hắn.

Cửu Dương Đại Tôn vừa định giơ đao lên, bỗng nhiên sững sờ.

Hắn nhìn máu tươi trên lưỡi đao, sắc mặt đại biến. "Không ổn." Cửu Dương Đại Tôn thu đao định bỏ chạy, vô số Quỷ Tích trong nháy mắt bao vây lấy hắn, thè ra cái lưỡi dài muốn cuốn hắn đi.

Cửu Dương Đại Tôn đã làm bị thương Quỷ Tích cũng không còn nương tay, khi lưỡi Quỷ Tích lao tới, hắn quả đoán rút đao chém đứt lưỡi, sau đó nhanh chóng tẩu thoát.

Chương 340

Quỷ Tích trong bóng tối đuổi theo, mà Thủ Mộ Nhân đuổi theo ngoài sáng.

Hắn chạy, chúng truy, hắn chắp cánh cũng khó thoát. ...

Trong Thiên Khải Điện.

Sau khi hàn huyên xong, Chu Thánh mới đứng dậy chuẩn bị đi đối phó Thi Hoàng. "Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng.

Lưu Ly hiểu ý, ném hạt châu Âm Dương cho Chu Thánh.

Hạt châu Âm Dương bay quanh sau đầu Chu Thánh, hai màu đen trắng lưu chuyển giống như hai con cá âm dương.

Sáu vị Thủ Lăng Nhân mỗi người đứng trên quan quách của mình, đưa mắt nhìn Chu Thánh tiến vào khu vực trung tâm. "Cốc cốc cốc..." Tiếng gõ càng lúc càng kịch liệt, dường như Thi Hoàng bên trong cảm ứng được có người vào.

Khi Chu Thánh xuyên qua bóng tối, phía trước có một đình viện.

Chính giữa đình viện đặt một cỗ quan quách bằng thủy tinh, trên quan quách khắc đầy phù văn, còn có xích sắt khóa lại.

Mà Cửu Châu Đỉnh đang đè lên trên, chỉ có điều long mạch trong Cửu Châu Đỉnh đã biến mất.

Chu Thánh sải bước tiến lên, đứng trên quan quách, đè chặt quan quách. "Gào!" Thi Hoàng gầm nhẹ một tiếng, dường như biết trên nắp quan tài của mình có người đứng.

Trong quan quách thủy tinh có một luồng khí thể màu vàng đất, đó chính là đại địa chi khí mà Thi Hoàng hấp thu.

Hắn thải thi khí ra khỏi cơ thể, dùng đại địa chi khí thay thế.

Chu Thánh đâm mạnh kiếm Thái A, trực tiếp từ trên nắp quan tài cắm xuống.

Thi Hoàng vội vàng dùng tay chộp lấy thân kiếm Thái A, giữ chặt lại.

Tay trái hắn mãnh liệt đẩy nắp quan tài, muốn mở quan tài bước ra.

Nhưng xích sắt quấn quanh quan quách thủy tinh là do Thất mạch Thủ Lăng Nhân đặc biệt chuẩn bị. "Gào!" Thi Hoàng gầm lên một tiếng, tất cả thi tướng và huyết thi đều đang đi về phía Thiên Khải Điện.

Ngay cả ba tên Thi Vương cũng bước ra khỏi cung điện của mình, đi về phía vương cung.

Bọn chúng nghe thấy tiếng gọi của Thi Hoàng, muốn đến giúp đỡ Thi Hoàng.

Mà Lâm Động nhìn thi tướng đi tới, cả người bật dậy.

Nhìn đám bánh chưng chi chít đang đi tới, hắn nhìn cửa sau một cái, nghiến răng nói: "Đi, vào cửa!" Thi tướng bị triệu hồi tới, bọn họ mà giữ ở cửa chỉ giúp Thủ Lăng Nhân chặn thi tướng lại thôi.

Chi bằng đi vào, tìm một chỗ trốn đi.

Cùng với việc nhóm Lâm Động rời đi, thi tướng trực tiếp đạp vỡ cửa lớn, tiến vào trong vương cung, chạy thẳng đến Thiên Khải Điện.

Trong Thiên Khải Điện, mọi người nhìn thi tướng và huyết thi đang tới gần, có chút đau đầu. "Thủ Lăng Nhân dặn dò chúng ta đừng để bánh chưng vào quấy rầy anh ấy, cùng nhau trấn thủ." Trương Tân Sơn mở miệng nói một câu.

Người của Lục Môn trong lòng ít nhiều có chút lo sợ, cái này không dễ trấn thủ đâu. "Lưu Ly, trong cuốn nhật ký có pháp bảo tôi để lại." Thủ Lăng Nhân mạch Lâm mở miệng nói một câu.

Lưu Ly nghe vậy lật tìm trong nhật ký một hồi, tìm thấy một chiếc lá cây. "Ăn vào đi." Lâm nói tiếp.

Lưu Ly không chút do dự ăn vào, trong nháy mắt cô cảm ứng được điều gì đó.

Đó là truyền thừa của mạch Lâm.

Hoắc Ngọc Tiệp đi đến bên cạnh Thủ Lăng Nhân (Mạch Phong), hỏi: "Phải làm thế nào mới có thể trở thành Thủ Lăng Nhân?" Thủ Lăng Nhân mạch Phong nhìn Hoắc Ngọc Tiệp, cười nhạt nói: "Vốn dĩ Thất mạch Thủ Lăng Nhân trăm năm thay thế một lần, khi thay thế chúng tôi sẽ tìm kiếm truyền thừa thích hợp trên toàn thế giới, hoặc chọn người phù hợp trong các tử sĩ, để người đó trải qua khảo hạch.

Khảo hạch qua rồi, chúng tôi sẽ truyền lại truyền thừa Thủ Lăng Nhân.

Nhưng hiện tại, Thất mạch Thủ Lăng Nhân phúc diệt, truyền thừa đã đứt rồi." Hoắc Ngọc Tiệp nghe vậy, nhìn sáu vị Thủ Lăng Nhân, không kìm được nói: "Nhưng các vị không phải đã tỉnh lại rồi sao?" "Thứ tỉnh lại chỉ là chút linh tính chưa bị mài mòn trong cơ thể chúng tôi, không phải người sống.

Hiện nay người nắm giữ truyền thừa Thất mạch Thủ Lăng Nhân chỉ có Đại nhân, nếu ngài ấy muốn ẩn thoái, tự nhiên sẽ truyền Thất mạch Thủ Lăng Nhân xuống, nhưng nếu ngài ấy vẫn còn, thì Thất mạch không thể xuất hiện." Mạch Phong nói tiếp. "Tại sao?" Hoắc Ngọc Tiệp khó hiểu hỏi. "Bởi vì Thất mạch diệt, Âm Dương xuất; Âm Dương lạc, Thất mạch tô." Mạch Lôi xen vào.

Đây là câu nói trong hệ thống Thủ Lăng Nhân.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân không còn thì cần Âm Dương lưỡng mạch xuất hiện cứu thế.

Đợi thế giới khôi phục, không còn nguy hiểm nữa, Âm Dương lưỡng mạch Thủ Lăng Nhân sẽ ẩn thoái, Thất mạch sẽ thức tỉnh quay về, duy trì trật tự xã hội.

Một bên cứu thế, một bên duy trì trật tự. "Rầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Chu Thánh vỗ một chưởng lên quan tài thủy tinh, dư chấn mãnh liệt đánh tan không ít đại địa chi khí. "Gào!" Thi Hoàng gầm lên giận dữ, đôi mắt tử khí nhìn chằm chằm vào Chu Thánh.

Trong đôi mắt hắn, một bên đồng tử có màu thổ hoàng, bên còn lại đỏ như máu.

Lúc đó hắn vẫn chưa chuyển hóa triệt để.

Đợi đến khi màu đỏ tươi chuyển hóa thành màu thổ hoàng, chứng minh Thi Hoàng đã thành công. "Thảo nào ngươi hấp thu lượng lớn đại địa chi khí mà vẫn không ra, hóa ra là có song đồng." Chu Thánh đã hiểu.

Người trời sinh có song đồng (hai đồng tử trong một mắt), hoặc là dũng mãnh hiếu chiến, sức dời non lấp bể như Hạng Vũ; hoặc là tài trí siêu quần, không ra khỏi cửa mà biết chuyện thiên hạ như Ngọa Long Gia Cát.

Mà quân vương Tây Dạ cũng là kẻ trời sinh song đồng, đa trí như yêu.

Rất khó tưởng tượng, năm xưa rốt cuộc là Chu Chiêu Vương lừa hắn, hay hắn đã lừa Chu Chiêu Vương. "Thủ Lăng Nhân, Tây Dạ chắc chắn sẽ phục quốc, ngươi không ngăn được đâu." Thi Hoàng mở miệng nói.

Vừa rồi gào thét mấy tiếng, hắn dần dần hiểu được ngôn ngữ của Chu Thánh bọn họ, đồng thời nắm bắt rất nhanh. "Quân vương Tây Dạ, ngươi thật sự cho rằng biến thành Thi Hoàng là có thể nhất thống Thăng Long sao?" Chu Thánh vẻ mặt đầy khinh thường. "Có bản lĩnh thì thả ta ra!" Quân vương Tây Dạ giãy giụa nói.

Hắn còn thiếu bước cuối cùng để lột xác thành Song Đồng Thi Hoàng, nhưng bước cuối cùng lại bị khóa chặt, khiến hắn không thể lột xác.

Vì vậy, hắn nóng lòng muốn ra ngoài, muốn hấp thu đại địa chi khí.

Song đồng có thể mang lại sức mạnh, đồng thời cũng nâng cao giới hạn của hắn lên vô hạn.

Mà nâng cao giới hạn cũng giống như đào ao tích nước, giới hạn càng cao, ao càng sâu, lượng nước cần thiết cũng càng nhiều. "Thi Vương, còn không vào điện!" Thi Hoàng gầm lớn một tiếng.

Bên ngoài Thiên Khải Điện.

Ba vị Thi Vương bước ra từ đám huyết thi, trên người tỏa ra thi khí mắt thường có thể thấy được.

Trên cửa Thiên Khải Điện có tầng phong ấn thứ nhất do bảy mạch Thủ Lăng Nhân bố trí, thi tướng bình thường căn bản không thể mở ra.

Ba vị Thi Vương lần lượt lấy vũ khí của mình, chém mạnh vào phong ấn trên cửa.

Dưới sự toàn lực huy chém của ba vị Thi Vương, phong ấn trên cửa rất nhanh xuất hiện từng vết nứt.

Lưu Ly ở trong phòng, duy trì phong ấn mà bảy mạch Thủ Lăng Nhân đã bố hạ.

Chỉ cần dây đằng không đứt, phong ấn sẽ không vỡ. "Đáng tiếc chúng ta đều là thân xác đã chết, nếu không thì khu khu ba tên Thi Vương, chúng ta liên thủ cũng có thể ngăn cản." Thủ Lăng Nhân mạch Hỏa có chút tiếc nuối.

Bọn họ chỉ có thể nằm trong quan tài nhìn xem chứ không thể ra ngoài.

Sáu người bọn họ là hạt nhân duy trì phong ấn, không thể tùy tiện rời đi.

Đây là cuộc đọ sức với thời gian, hoặc là bọn họ mục nát trước, hoặc là bọn họ mài mòn sinh cơ của Thi Hoàng trước.

Nhưng chưa đọ sức được bao lâu thì đã vội vàng kết thúc.

Chương 341

Ba vị Thi Vương liên tục oanh kích cửa Thiên Khải Điện, đương nhiên kẻ toàn lực ứng phó chỉ có Nhị Thi Vương.

Đại Thi Vương và Tam Thi Vương đều đang "câu giờ".

Hai kẻ đó rất không muốn Thi Hoàng thức tỉnh xuất thế, nhưng Thi Hoàng đã phục sinh rồi, việc nên làm vẫn phải làm cho có lệ. "Rầm rầm rầm..." Tiếng va chạm ngày càng mãnh liệt, ngoài cửa là ba Thi Vương, trong cửa còn nằm một Thi Hoàng.

Chu Thánh đứng trên quan tài, tuy hắn có thể tạm thời phong ấn Thi Hoàng, nhưng đây không phải là kế lâu dài.

Phong ấn cũng chỉ là phong ấn thân thể hắn, hắn vẫn có thể tiếp tục hấp thu đại địa chi khí, đến lúc song đồng hoàn toàn chuyển đổi, sẽ khó mà hạn chế được hắn nữa.

Việc Chu Thánh cần làm, chính là trấn sát hắn ngay tại đây! "Ngươi không giết được ta, chỉ có thể phong ấn ta, nhưng tối đa mười năm, ta sẽ triệt để xuất thế!" Thi Hoàng cười lạnh nói. "Chu Chiêu Vương tự cho là lợi dụng Tây Dạ ta, kỳ thực ta mới là kẻ lợi dụng Chu Chiêu Vương!" Thi Hoàng nói tiếp.

Chu Thánh cắm kiếm Thái A vào giữa quan tài, bá khí kích động, đại địa chi khí trong toàn bộ quan tài trở nên vô cùng hỗn loạn.

Trong mơ hồ, Chu Thánh nhìn rõ tư thái của quân vương Tây Dạ.

Đó là một người đàn ông trung niên, toàn thân toát ra vương giả chi khí mãnh liệt, ánh mắt sắc bén như chim ưng, y phục vốn màu đen, dưới sự hun đúc lâu dài của đại địa chi khí đã biến thành màu thổ hoàng.

Trên người hắn không có nửa điểm thi khí, trông không giống một cái xác, mà giống như một bậc hoàng giả.

Chu Thánh cắm kiếm Thái A xuống, bị hắn dùng đại địa chi khí chặn lại. "Ta có thể từ từ hao tổn với ngươi, xem ngươi có chống đỡ nổi không!" Quân vương Tây Dạ cười lạnh.

Hắn có thể nằm trong quan tài từ từ tiêu hao với Thủ Lăng Nhân, đương nhiên cũng không ra ngoài được. "Vậy thì, từ từ mà hao tổn đi!" Chu Thánh cắm kiếm Thái A lên quan tài, đồng thời dùng hạt châu Âm Dương phong ấn quan tài lại.

Thi Hoàng nhất thời bán hội mình còn chưa giải quyết được, đợi Thủ Mộ Nhân đến, để hắn giúp mình định trụ Thi Hoàng, mình mới có thể vây khốn hắn.

Quân vương Tây Dạ thấy Chu Thánh định đi, vội vàng nói: "Ngươi tưởng rằng chỉ bằng một thanh kiếm là có thể định trụ được ta?" "Hừ!" Chu Thánh khẽ hừ một tiếng, bước ra ngoài. "Gào!" Thi Hoàng gầm lớn, nhưng âm thanh bị hạt châu Âm Dương chặn lại.

Chu Thánh bước ra khỏi sân.

Tại cửa Thiên Khải Điện, vết nứt ngày càng lớn. "Rắc!" Cùng với tiếng vang như kính vỡ, tầng phong ấn thứ nhất do bảy mạch Thủ Lăng Nhân liên thủ bố trí đã cáo phá.

Nhị Thi Vương tung một cước đá văng đại môn, cùng hai vị Thi Vương khác bước vào.

Lưu Ly tay phải cầm ngược đao Thủ Lăng Nhân, tay trái che ô hoa, lạnh lùng nhìn ba vị Thi Vương và hơn mười thi tướng đang tiến vào. "Tôi phụ trách kiềm chế Thi Vương, thi tướng giao cho các người." Lưu Ly nói với người của Lục Môn phía sau.

Trương Tân Sơn cởi áo khoác, Hồng Nhị Gia mặc vào hý phục,

Ngô Đại Bạch thả chó nhỏ màu trắng xuống, Hắc Bối Lão Lục rút đao phong, Hoắc Lão Thái ngồi trên ghế, người nhà họ Hoắc lấy ra dây thừng, còn Giải Cửu Gia thì lấy ra mấy cái ná cao su tự chế và bàn tính.

Ông ta tháo hạt bàn tính ra, dùng làm đạn.

Những hạt này đều được chế tác từ gỗ sét đánh, cộng thêm chu sa, máu chó đen và các vật khắc tà khác.

Bình thường không dùng thì để tính toán sổ sách, khi cần thì tháo ra làm đạn. "Giết!" Nhị Thi Vương vung tay chỉ, thi tướng lao tới.

Ba vị Thi Vương cũng đang từ từ tiếp cận, nhưng bị Lưu Ly chặn lại.

Lưu Ly xoay chiếc ô trong tay, giây tiếp theo xuất hiện sau lưng mọi người, tại chỗ lưu lại tàn ảnh hóa thành dây đằng, trói chặt Đại Thi Vương.

Lưu Ly tay trái cầm cán ô, tay phải cầm đao Thủ Lăng Nhân công kích Nhị Thi Vương.

Nhị Thi Vương giơ rìu chiến dễ dàng đỡ được, Tam Thi Vương xách thanh đồng kiếm đâm tới, Lưu Ly xoay ô ném ra, bức lui Tam Thi Vương.

Có chiếc lá của Lâm, tốc độ của Lưu Ly tăng lên một đoạn lớn, hơn nữa còn có thể chưởng khống năng lực đặc thù của Thủ Lăng Nhân mạch Lâm (Mộc).

Một đánh ba có thể không lại, nhưng cầm chân ngắn hạn vài phút thì vẫn được.

Đại Thi Vương bị trói, tượng trưng giãy giụa vài cái.

Dây đằng này sao có thể trói được hắn, hắn chẳng qua là đang

đánh cược mà thôi.

Đánh cược Thi Hoàng không ra được.

Đại Thi Vương công khai "câu giờ".

Mà người của Lục Môn, đối phó với thi tướng tuy tốn sức nhưng vẫn có thể chịu được áp lực.

Giải Cửu ở phía sau hỗ trợ tầm xa, thấy ai không đánh lại thì bắn cho một phát đạn.

Mọi người toàn lực ứng phó, cũng chỉ là miễn cưỡng ngăn cản thi tướng và Thi Vương tấn công, căn bản không thể đánh bại.

Trong cổ mộ.

Cửu Dương Đại Tôn kiệt tận toàn lực di chuyển về phía trung tâm cổ mộ, nhưng đám Quỷ Tích trong mộ lại nhao nhao lao ra tấn công hắn.

Quỷ Tích trong hố lớn cũng rất thông minh, chúng giống như trò xếp tháp người, chồng lên nhau, từng con một leo lên, sau đó lại vẫy đuôi kéo những con Quỷ Tích khác lên.

Những con Quỷ Tích leo lên được nhận sự triệu hoán của đồng loại, trực tiếp chặn đường phía trước Cửu Dương Đại Tôn, muốn vây giết hắn.

Cửu Dương Đại Tôn còn chưa biết, con đường trước mặt hắn không phải đường sống, mà là một con đường hoàn toàn do Quỷ Tích tạo thành.

Một khi bước vào, sẽ bị Quỷ Tích triệt để bao vây. "Thủ Mộ Nhân, ngươi đừng chạy!" Cửu Dương Đại Tôn đuổi theo Thủ Mộ Nhân, muốn họa thủy đông dẫn.

Chỉ cần Thủ Mộ Nhân dính phải máu của Quỷ Tích, sẽ có thể giúp

hắn gánh vác sự vây công từ chúng.

Thủ Mộ Nhân thoắt ẩn thoắt hiện trong bóng tối, hắn đang tìm cơ hội đánh giết Cửu Dương Đại Tôn.

Quỷ Tích tuy phiền phức, nhưng hắn có thể ẩn giấu khí tức.

Chỉ cần khí tức của mình tiêu tán, cho dù dính máu Quỷ Tích, chúng cũng không tìm thấy hắn.

Hắn không sợ Quỷ Tích, sở dĩ bỏ chạy là để tìm vị trí thích hợp phục kích mà thôi. "Tên Thủ Mộ Nhân chết tiệt, đợi mang được cánh tay Thiên Tôn về, ngươi và Thủ Lăng Nhân sẽ cùng bị diệt!" Cửu Dương Đại Tôn nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không có Thủ Mộ Nhân ngăn cản, hắn đã sớm hội hợp cùng Lâm Động và những người khác.

Thủ Mộ Nhân lóe lên trong bóng tối, nhảy thẳng vào vòng vây của Quỷ Tích. "A, hết đường rồi chứ gì!" Cửu Dương Đại Tôn đuổi tới, xách thanh đao dính máu Quỷ Tích, chuẩn bị kéo Thủ Mộ Nhân cùng chết chung.

Khi hắn bước vào, mộ đạo sau lưng đột nhiên đóng lại, dưới chân sáng lên từng đôi mắt.

Thủ Mộ Nhân thu đao lại, dang hai tay ngã xuống.

Thân thể hắn trực tiếp xuyên qua đám Quỷ Tích ra ngoài.

Khi hắn ra ngoài, lỗ hổng do Quỷ Tích tạo ra từ từ khép lại.

Cửu Dương Đại Tôn muốn đuổi theo, nhưng Quỷ Tích thè lưỡi ra, trực tiếp trói chặt hắn.

Cửu Dương Đại Tôn nghiến răng, vung đao chém đứt lưỡi dài của Quỷ Tích.

Sau khi hắn tấn công lần nữa, Quỷ Tích triệt để bạo lộ, hỏa lực

toàn khai, vô số cái lưỡi phun ra quấn quanh tay chân, đầu và thân thể Cửu Dương Đại Tôn.

Cửu Dương Đại Tôn liên tục công kích trong vòng vây của Quỷ Tích.

Thủ Mộ Nhân sau khi thoát ra, nắm chặt đao trong tay.

Hiện tại dưới chân và trên đầu hắn toàn là Quỷ Tích.

Quỷ Tích như thủy triều đen ngòm, không ngừng nhấn chìm Cửu Dương Đại Tôn.

Thủ Mộ Nhân quay đầu nhìn một cái, sau đó rút đao tiếp tục lao về phía trung tâm để giúp Thủ Lăng Nhân.

Trong vương cung.

Nhóm người Lâm Động đang đợi ở một thiên điện.

Cục diện vương cung cổ quốc Tây Dạ có sự khác biệt rất lớn so với Thăng Long.

Vương cung Tây Dạ là hai vòng tròn, vòng thứ nhất là tường thành phụ trách phòng ngự, vòng trong là đại điện thượng triều và thiên điện xử lý tấu chương, các cung điện còn lại là hậu cung của quân vương Tây Dạ.

Chương 342

Hậu cung của quân vương Tây Dạ không có một người đàn ông nào, toàn bộ đều là nữ.

Đàn ông đều ở vòng ngoài gác cho hắn. "Đại nhân, chúng ta không đi giải phong sao?" Một người của Hội Thiên Tôn hỏi. "Vội cái gì, 'tọa sơn quan hổ đấu' thu ngư ông đắc lợi tốt hơn." Lâm Động chẳng vội chút nào, hắn vẫn đang đợi Cửu Dương Đại Tôn đến.

Hơn nữa lúc này tống tử của cả cổ quốc Tây Dạ đang chém giết với nhóm Thủ Lăng Nhân, mình tham gia vào sẽ thành tam phương hội chiến.

Tam phương hội chiến, kẻ thiệt thòi nhất chính là bọn họ. "Rầm rầm rầm..." Có thi tướng lần theo mùi vị lao tới, điên cuồng đập cửa bên ngoài.

Lâm Động giơ tay trái chỉ vào cửa, nói: "Chặn cửa lại, đây là cửa vương cung, thi tướng không dám dùng bạo lực phá hoại." Mất đi tay phải, chiến lực của hắn giảm đi rất nhiều.

Người của Hội Thiên Tôn tiến lên chặn cửa, bên ngoài có tiếng gõ, nhưng không có tiếng húc cửa.

Lâm Động kiên nhẫn chờ đợi, không chút vội vàng. ...

Trong Thiên Khải Điện.

Theo dòng huyết thi ùa vào, người của Lục Môn càng thêm chật vật.

Tuy người Lục Môn đều có bản lĩnh, nhưng tống tử quá nhiều, bọn họ đối phó rất tốn sức. "Không đỡ nổi nữa rồi." Ngô Đại Bạch lùi lại vài bước, là người đầu tiên không chống đỡ nổi.

Ngô gia trong Cửu Môn vốn dĩ chiến lực không mạnh, đặc biệt là đến đời Ngô Đại Bạch này, rất ít khi đi huấn luyện đặc biệt.

Tiếp đó là Hoắc gia cũng không ngăn được.

Giải Cửu xả sát thương ở phía sau, tiếng nổ rất lớn nhưng đều không thể xuyên thủng tống tử. "Rầm rầm rầm..." Trương Tân Sơn, Hồng Nhị Gia và Hắc Bối Lão Lục vẫn đang chặn phía trước, nếu họ cũng không đỡ nổi, thì Lục Môn sẽ triệt để bại trận. "Ta lấy lửa Thủ Lăng, thiêu rụi mọi tà túy." "Ta lấy gỗ khô rừng rậm, cấm cố các ngươi!" Cùng với tiếng nói của Chu Thánh vang lên, trên người hắn bùng lên ngọn lửa Thủ Lăng huyễn hóa thành một con hỏa long khổng lồ, há miệng cắn về phía Thi Vương và đám tống tử.

Đám Thi Vương vốn định né tránh, nhưng gỗ khô mọc ra từ dưới đất đã cấm cố bọn chúng thật chặt.

Đại Thi Vương thấy Thủ Lăng Nhân cường đại đã ra tay, cũng không dám "câu giờ" nữa, vội vàng thoát khỏi lồng giam dây đằng do Lưu Ly bố hạ.

Nhưng thoát được lồng giam của Lưu Ly, lại không thoát được gỗ khô của Chu Thánh.

Lửa Thủ Lăng bám vào người mỗi con tống tử, phàm là thực lực không đạt đến cấp huyết thi, trong nháy mắt bị dẫn hỏa toàn thân, bị lửa Thủ Lăng tiêu diệt triệt để.

Mà huyết thi lúc này cũng chỉ có thể nằm lăn lộn trên đất, muốn dập tắt lửa Thủ Lăng.

Thi tướng thì bộc phát thi khí gian nan chống đỡ.

Ba vị Thi Vương còn đỡ hơn một chút, trên người bọn chúng bộc phát thi khí, cách ly lửa Thủ Lăng ở ngoài thể biểu, không để bám vào thân thể.

Lưu Ly thấy Thủ Lăng Nhân đã đến, thu hồi ô hoa, đi tới bên cạnh Chu Thánh.

Cô thấy Chu Thánh không có vũ khí, liền đưa đao Thủ Lăng Nhân cho anh. "Anh sử dụng uy lực lớn hơn em." Lưu Ly nói một câu. "Ừ." Chu Thánh gật đầu, nhận lấy đao Thủ Lăng Nhân.

Kiếm Thái A của anh đang cắm trên quan tài thủy tinh để trấn áp Thi Hoàng, tạm thời chưa thể rút ra.

Chu Thánh nắm chặt đao Thủ Lăng Nhân, chỉ hướng ba vị Thi Vương.

Nhị Thi Vương đạp một bước, tay cầm rìu chiến chém về phía Chu Thánh. "Keng!" Chu Thánh giơ đao phong chém xuống.

Đại Thi Vương cầm thứ vũ khí giống như cái cuốc chém tới, Chu Thánh đá nghiêng dùng đầu gối đỡ đòn tấn công của Đại Thi Vương.

Tam Thi Vương do dự một chút, xách thanh đồng kiếm đâm tới.

Lưu Ly rảo bước tiến lên, dùng ô hoa chặn lại đòn tấn công của Tam Thi Vương.

Đám thi tướng lúc này đều đang chống đỡ lửa Thủ Lăng, căn bản không thể chủ động tấn công.

Người của Lục Môn sau khi nghỉ ngơi, lại lần nữa phát động xung kích.

Lần này Lục Môn đối phó nhẹ nhàng hơn nhiều, lửa Thủ Lăng sẽ không thiêu đốt họ, họ có thể yên tâm công kích.

Mà thi tướng do phải đối kháng với lửa, căn bản vô lực đối phó Lục Môn.

Vốn là cục diện nghiêng về một phía, nhưng khi Chu Thánh xuất hiện, mọi thứ đã thay đổi.

Tuy nhiên, sáu mạch Thủ Lăng Nhân ánh mắt lại trầm trọng nhìn ra sân.

Một khi Thi Hoàng phục tô, đến lúc đó sẽ khó mà trấn áp nữa.

Quan trọng hơn là, đến giờ Hội Thiên Tôn vẫn chưa lộ diện.

Mọi người sẽ không ngây thơ nghĩ rằng Thiên Tôn không về được.

Bọn họ nhất định đang nấp ở đâu đó, chờ ngư ông đắc lợi.

Hiện tại tình cảnh của Thủ Lăng Nhân có vẻ chiếm ưu thế, nhưng chẳng qua là chưa xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi.

Một khi Hội Thiên Tôn tiến vào, hoặc Thi Hoàng phục tô, ưu thế hiện tại sẽ trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Ba đại Thi Vương bị kiềm chế, thi tướng đang bị tiêu hao, huyết thi nằm lăn lộn trên đất, tống tử bình thường ngay cả cửa lớn Thiên Khải Điện cũng không vào được.

Mọi thứ dường như đều đang phát triển theo hướng tốt.

Nhưng sáu mạch Thủ Lăng Nhân lại vô cùng ngưng trọng, cục diện trước mắt chỉ là do chưa có kẻ khác đến phá rối mà thôi.

Trong quan tài thủy tinh, Thi Hoàng tuy bị trấn áp, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc hắn tiếp tục hấp thu đại địa chi khí. "Thủ Lăng Nhân, ta mật mưu hàng ngàn năm, há có thể không có chuẩn bị?" Thi Hoàng cười lạnh. "Thức tỉnh đi, nô bộc của ta!" Cùng với tiếng nói của Thi Hoàng vang lên, tuy không truyền ra ngoài, nhưng nô bộc của hắn lại nhận được triệu hoán.

Trên tường thành vòng ngoài, từng thi tướng cường đại đứng dậy.

Bọn họ mặc giáp trụ màu đỏ như máu, tay cầm vũ khí thống nhất là trường qua, đứng trên tường thành hướng về phía Thiên Khải Điện,

quỳ một chân xuống. "Khấu kiến quân vương!" Chúng thi tướng cao giọng hô.

Từng đạo thanh âm vang dội truyền vào Thiên Khải Điện. "Đây mới là hậu thủ của Thi Hoàng." Lâm (Mộc) nhìn thi tướng xuất hiện, nghi hoặc trong lòng tan biến.

Quân vương Tây Dạ mật mưu bao nhiêu năm như vậy, lấy vương đô Tây Dạ làm căn cơ xây dựng lăng mộ, bên ngoài nhiều cơ quan và thi tướng như thế, bên cạnh hắn sao có thể không có?

Hắn là kẻ cẩn thận, bên cạnh tuyệt đối sẽ có thi tướng cường đại hơn bảo vệ. "Bịch bịch bịch..." Trong hố xương, ba đại thi tướng được ôn dưỡng từ hàng vạn bộ xương khô cũng bước ra.

Thực lực của ba tên này còn mạnh hơn cả ba vị Thi Vương, một khi nhận được vương khí do quân vương Tây Dạ ban cho, chúng sẽ tiến hóa thành Thi Vương.

Cùng với việc ba tên đó bước vào, thi tướng trên tường thành toàn bộ nhảy xuống đi theo phía sau.

Vô số tống tử bình thường bò ra khỏi vương cung Tây Dạ, còn có lượng lớn huyết thi cũng đều lui ra ngoài.

Thi tướng xuất hiện, thì không còn việc gì cho bọn chúng nữa.

Ba đại thi tướng đi về phía Thiên Khải Điện, trên ngưỡng cửa đang cháy lửa Thủ Lăng, ngọn lửa này đủ khiến huyết thi không dám bước qua.

Nhưng ba đại thi tướng trực tiếp giẫm tắt lửa, sải bước đi vào.

Ba vị Thi Vương nhìn thấy ba đại thi tướng tiến vào, nhao nhao lui khỏi chiến đấu, đứng sang một bên. "Không ngờ quân vương còn giấu nhiều thi tướng như vậy." Lâm nhìn hàng trăm vị thi tướng, lẩm bẩm. "Một hoàng ba vương, hàng trăm thi tướng, hàng ngàn huyết thi, hàng

vạn tống tử, thực lực này đặt ở cổ đại đủ để lật đổ một vương triều." Thủ Lăng Nhân mạch Hỏa nói tiếp. "Đừng quên, còn có vô số Quỷ Tích." Thủ Lăng Nhân mạch Phong nhắc nhở một câu. "Đúng, còn cộng thêm Quỷ Tích." Thủ Lăng Nhân mạch Thủy gật đầu.

Thực lực như vậy một khi rời khỏi cổ mộ, đủ để lật đổ bất kỳ triều đại nào.

Chương 343

"Chúng ta có cần ra tay không?" Thủ Lăng Nhân mạch Lôi nhìn mọi người hỏi. "Đừng vội, đại nhân dường như còn có chuẩn bị." Thủ Lăng Nhân mạch Kim kiên nhẫn chờ đợi.

Chu Thánh ánh mắt bình tĩnh nhìn ba đại thi tướng đang tiến vào, từ trong giáp trụ của anh, từng hạt châu bay ra.

Phong, Lôi, Hỏa, Sơn, Thủy, Mộc, Kim, bảy hạt châu xoay quanh sau lưng anh. "Bảo châu truyền thừa của Thủ Lăng Nhân sơ đại." Lâm lẩm bẩm nói. "Thảo nào đều nói Thất Mạch diệt, Âm Dương xuất, Âm Dương định càn khôn, Thất Mạch thủ trật tự; Âm Dương song mạch, trong đó một mạch đã có thực lực của bảy mạch Thủ Lăng Nhân, mạch còn lại không biết mạnh đến mức nào." Phong trầm giọng nói. "Ta tò mò vị đại nhân trước mắt này là Âm mạch hay Dương mạch hơn?" Thủ Lăng Nhân mạch Hỏa hiếu kỳ hỏi. "Không biết, Âm Dương song mạch Thủ Lăng Nhân chỉ khi cùng xuất hiện mới phân ra Âm Dương." Mạch Lâm nói.

Cùng với việc Chu Thánh tế xuất bảy hạt châu, nỗi lo âu của bọn họ cũng tan biến.

Cố chống đỡ để có thể tỉnh lại, bọn họ nhao nhao ngồi lên nắp quan tài trò chuyện.

Nếu có thêm đĩa hạt dưa, đoán chừng sẽ còn tán gẫu hăng say hơn. "Giết!" Thi tướng gầm lớn một tiếng. "Lùi lại!" Chu Thánh hô một tiếng, tất cả mọi người nhao nhao lùi về sau.

Chu Thánh xoay chuyển tay trái, dung hợp năng lực của bảy hạt châu lại với nhau.

Bảy hạt châu có thể sử dụng đơn lẻ, cũng có thể dung hợp làm

một, bộc phát công kích càng thêm cường đại. "Ầm ầm ầm..." Trên trần nhà, sấm sét vang rền, Chu Thánh dẫn dắt quả cầu ánh sáng lấp lánh bay vào trong tiếng sấm trên trần. "Rơi!" Cùng với tiếng nói của Chu Thánh vừa dứt, sấm sét, kim quang, hỏa tiễn, băng thứ, mộc thứ, thổ thứ, phong nhận thi nhau rơi xuống.

Phàm là thi tướng tiến vào Thiên Khải Điện đều không thể né tránh, bị các loại công kích đánh trúng người.

Thân thể bọn chúng có kẻ bị kim quang xuyên thủng, có kẻ bị hỏa tiễn thiêu đốt, có kẻ bị mộc thứ và thổ thứ đóng đinh trên mặt đất, có kẻ bị phong nhận cắt nát thân thể.

Bọn chúng cũng cố gắng ngăn cản, nhưng lôi điện chi lực đã làm tê liệt toàn thân, khiến chúng ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đám thi tướng sát nhập vào đã tổn thất quá nửa.

Mà cương khí trong cơ thể Chu Thánh cũng tiêu hao hơn một nửa.

Thúc giục bảy hạt châu tiêu tốn của anh rất nhiều sức lực.

Ngay khi Chu Thánh định thu tay, Lưu Ly che ô đi đến sau lưng Chu Thánh, đặt tay phải lên vai anh, truyền toàn bộ cương khí trong cơ thể mình cho Chu Thánh. "Hì hì, có anh ở đây, em không cần chiến đấu nữa, cương khí cho anh mượn, về nhà em luyện lại là được." Lưu Ly cười hì hì.

Chu Thánh nghe xong lời Lưu Ly, gia tăng phạm vi công kích và sát thương.

Sấm sét dày đặc giáng xuống làm tê liệt tất cả thi tướng, thổ thứ và mộc thứ định thân chúng, liệt hỏa thiêu đốt thi khí, băng thứ ghim chặt đầu, cuối cùng phong nhận rơi xuống cắt nát toàn thân.

Kẻ nào chưa chết cũng sẽ có kim quang giáng xuống kết liễu đòn

cuối cùng.

Lại vài giây trôi qua, ngoại trừ ba đại Thi Vương và ba đại thi tướng, những thi tướng khác toàn bộ bị chém giết.

Chu Thánh cảm ứng được cương khí trong cơ thể Lưu Ly còn lại không nhiều, liền dừng công kích.

Bảy hạt châu quay trở về trong giáp trụ của anh.

Lưu Ly cảm thấy suy yếu, thân thể lảo đảo suýt ngã, may mà Chu Thánh kịp thời đỡ lấy cô.

Chu Thánh dìu Lưu Ly đi đến bên cạnh đống xương cốt. "Em ngồi xuống nghỉ trước đi, đợi anh giải quyết xong sẽ đưa em về." "Vâng." Lưu Ly gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cha mẹ mình.

Chu Thánh cầm đao Thủ Lăng Nhân đi đến trước mặt ba đại thi tướng.

Giáp trụ trên người ba đại thi tướng đã vỡ nát, cả ba đều quỳ một chân, máu đen chảy ròng ròng không dứt.

Bọn chúng tuy chống đỡ được nhưng thân thể cũng bị trọng thương.

Ba tên Thi Vương thì khá hơn một chút, khi công kích giáng xuống đã né được đòn chí mạng, thân thể tuy bị thương nhưng không nghiêm trọng.

Chu Thánh đi tới trước mặt ba đại thi tướng, vung đao chỉ vào chúng.

Ba đại thi tướng nhìn nhau, nhao nhao đứng dậy. "Quỷ Tích, xuất mộ!" Ba vị thi tướng đồng thanh hô, sau đó liều mạng với Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn sang Tam Thi Vương, lạnh lùng nói: "Gọi Quỷ Tích lại!" Nói xong, Chu Thánh vung đao chém về phía ba vị thi

tướng.

Tam Thi Vương dang hai tay, hô hoán: "Quỷ Tích nghe lệnh ta, không được bước ra khỏi cổ mộ Tây Dạ!" Tam Thi Vương vừa dứt lời, đầu đã bay mất.

Bị Nhị Thi Vương một đao chém xuống. "Kẻ phản bội quân vương, chết!" Nhị Thi Vương lạnh lùng nói.

Thái độ của Nhị Thi Vương khiến trong lòng Đại Thi Vương lạnh toát.

Trong ba đại Thi Vương, Nhị Thi Vương có thực lực mạnh nhất.

Hắn từ nhỏ đã chinh chiến thiện nghệ, hơn nữa tuyệt đối trung thành với quân vương, nên quân vương mới để hắn quản lý quân sự.

Mình tuy là Đại Thi Vương, nhưng nếu thật sự đánh nhau cũng không lại Nhị Thi Vương.

Tuy nói cùng là Thi Vương, nhưng dù hóa thành Thi Vương cũng liên quan đến thực lực khi còn sống.

Đầu của Tam Thi Vương bị chém xuống nhưng mắt vẫn chưa nhắm. "Quỷ Tích nghe lệnh ta, đời này kiếp này không được rời khỏi cổ mộ Tây Dạ." Tam Thi Vương dùng chút hơi tàn cuối cùng ra lệnh cho Quỷ Tích. "Bộp!" Nhị Thi Vương một cước đạp nát đầu Tam Thi Vương. "Ngươi chết rồi, Quỷ Tích vẫn là do quân vương đại nhân thống trị!" Nhị Thi Vương lạnh lùng nói xong, quay đầu nhìn Đại Thi Vương. "Nhị đệ, đừng làm bậy, ta cũng trung thành với quân vương mà." Đại Thi Vương vội vàng nói. "Ta kiềm chế Thủ Lăng Nhân, ngươi vào trong giải phong cho quân vương đại nhân!" Nhị Thi Vương chỉ vào phía sau phong ấn Thủ Lăng Nhân.

Đại Thi Vương do dự vài giây, gật đầu: "Được." Nhị Thi Vương nghe vậy mới xách đao đi về phía Chu Thánh.

Trên người hắn không chỉ tỏa ra thi khí nồng nặc mà còn tràn đầy sát khí.

Toàn bộ sự diệt vong của cổ quốc Tây Dạ, người lên kế hoạch là quân vương, người thực hiện chính là hắn.

Hắn đã tàn sát cả cổ quốc Tây Dạ, trên người gánh vác đầy oán khí.

Những oán khí này cũng là năng lực của hắn. "Thủ Lăng Nhân, hay là để ta tặng thêm chút huyết thi đến cho ngươi giết nhé?" Nhị Thi Vương cười lạnh.

Chu Thánh nghe vậy, nghiêm túc nhìn xung quanh và mặt đất.

Khi anh nhìn xuống đất, bỗng nhiên sững người.

Máu đen chảy ra từ thi tướng vừa rồi đã biến mất hoàn toàn.

Đồ án trên mặt đất rất quỷ dị, dường như có năng lực thẩm thấu nào đó.

Máu vừa rồi, toàn bộ đã thấm xuống dưới.

Máu của thi tướng và huyết thi thấm xuống, sẽ chảy đi đâu? "Băng..." Chính lúc Chu Thánh đang hồ nghi, trong sân đột nhiên truyền đến tiếng xích sắt đứt đoạn.

Chu Thánh nghe thấy âm thanh, bỗng nhiên hiểu ra.

Máu chảy ra từ thi tướng thông qua lòng đất, thẩm thấu vào hậu phương.

Máu của chúng có tính ăn mòn rất mạnh, có thể làm đứt xích sắt đặc thù quấn quanh quan tài thủy tinh.

Trong hậu viện, bảy sợi xích sắt lần lượt đứt đoạn.

Dưới sự xâm thực của máu, xích sắt từ từ mục nát, gãy lìa.

Những sợi xích này vốn do bảy mạch Thủ Lăng Nhân bố hạ dùng để vây khốn Thi Hoàng, trên đó có phong ấn chuyên biệt.

Vũ khí bình thường khó mà chém đứt, nhưng máu thi tướng và huyết thi lại có thể từ từ ăn mòn phong ấn, làm tan chảy xích sắt.

Chương 344

Thi Hoàng nằm trong quan tài thủy tinh cười lạnh: "Ha ha, Thủ Lăng Nhân, không ngờ đúng không, đám thi tướng ngươi giết, kỳ thực là ta tặng cho ngươi giết đấy." Kẻ có song đồng, đa trí như yêu, đã bố trí rất nhiều hậu thủ, mục đích chính là để bản thân có thể thành công phục tô.

Trong Thiên Khải Điện, Lâm nghe tiếng xích sắt đứt, lắc đầu nói: "Không hổ là Song Đồng Thi Hoàng, bố trí thật lắm trò." "Nhiều trò thì có nhiều bằng ngươi không?" Mạch Phong liếc nhìn Lâm.

Lâm cười cười, nói với Chu Thánh: "Đại nhân, bên trong sân không cần lo, chúng ta đã làm hậu thủ khác rồi." Chu Thánh nghe vậy, cười khẽ gật đầu, chuyển sang rút đao chém về phía Nhị Thi Vương. "Đừng coi thường Thủ Lăng Nhân!" Nhị Thi Vương không mạo muội tấn công, tuy Chu Thánh tiêu hao rất lớn, nhưng hắn biết rõ Thủ Lăng Nhân có thực lực giết mình.

Thủ Lăng Nhân trời sinh sở hữu mọi thủ đoạn khắc chế bọn chúng. "Thủ Lăng Nhân mạnh nữa thì đã sao?

Quân vương Tây Dạ đại nhân của ta đã mưu tính suốt hàng ngàn năm!" Nhị Thi Vương nói.

Một kẻ đa trí như yêu mưu tính suốt ngàn năm để làm một việc, sự bố trí là vô cùng nhiều.

Chu Thánh cười lạnh: "Mưu tính nhiều nữa thì đã sao?

Ở cổ đại, tự tiện xông vào hoàng cung là tội chết, ở hiện đại cũng vậy." Nhị Thi Vương nói xong, gõ vài cái xuống nền đất.

Toàn bộ hoàng cung trong nháy mắt bị phong bế, bao gồm cả sân

viện. "Đại Thi Vương, còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau giết vào trong!" Nhị Thi Vương hô lên.

Đại Thi Vương nghe vậy, kiên trì cầm đao giết vào.

Hắn hiện tại không có đường lui, Nhị Thi Vương đã nghi ngờ hắn, nếu hắn lùi một bước, tuyệt đối sẽ bị Nhị Thi Vương công kích.

Hiện tại toàn bộ vương cung đều bị phong bế, hắn cũng không thể rời đi. "Phong bế vương cung thì có tác dụng gì?" Giải Cửu Gia lên tiếng.

Bọn họ nếu muốn đi, lúc nào cũng có thể trèo tường rời khỏi. "À, không biết các ngươi đã từng thấy Hỏa Lân Trùng và Kiến Sa Mạc Ăn Thịt Người chưa?" Cùng với tiếng nói của Nhị Thi Vương dứt, trên không trung một đoàn lửa xanh lục bay tới.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện đoàn lửa xanh đó được hình thành từ vô số con trùng tụ lại với nhau.

Dưới các khe hở gạch nền, những con kiến sa mạc ăn thịt người to bằng móng tay chui ra, đen kịt một mảng, ập tới như thủy triều.

Những thứ này vẫn luôn ẩn giấu trong tường vách vương cung, chỉ khi cơ quan khởi động phong bế vương cung thì chúng mới xuất hiện. "Xem ra lần trước Thi Hoàng căn bản không phản kháng nên mới bị chúng ta trấn áp, nếu hắn toàn lực phản kháng, đoán chừng chúng ta sẽ chết triệt để hơn." Mạch Phong lên tiếng.

Khi bọn họ trấn áp Thi Hoàng không gặp nhiều phiền phức như vậy.

Ngược lại, Thi Hoàng còn toàn lực ứng phó giúp đỡ bọn họ, nếu không bọn họ cũng không thể chém đứt hai tay Thiên Tôn.

Sau đó khi bọn họ bố hạ phong ấn, thuận tiện phong ấn luôn cả

Thi Hoàng.

Hiện tại xem ra, Thi Hoàng căn bản không sợ bị phong ấn, hắn lắm thủ đoạn lắm.

Hơn nữa Thủ Lăng Nhân chết rồi, sau này hắn giải phong sẽ không ai ngăn cản được.

Chỉ là Thi Hoàng không biết, khi bảy mạch Thủ Lăng Nhân chết đi, sẽ có Âm Dương song mạch Thủ Lăng Nhân mạnh hơn xuất hiện để định càn khôn.

Sự xuất hiện của Chu Thánh nằm ngoài dự liệu của hắn. "Tôi đối phó Hỏa Lân Trùng, các người đối phó kiến sa mạc." Chu Thánh sắp xếp một câu, sau đó thúc giục lửa Thủ Lăng đi thiêu đốt Hỏa Lân Trùng.

Hai đoàn liệt hỏa gặp nhau trên không trung, bùng cháy dữ dội.

Từng con Hỏa Lân Trùng rơi xuống từ trên không, rơi vào đàn kiến sa mạc.

Mạc Lạp Tạp lấy ra một chiếc sáo thú, khi tiếng sáo vang lên, kiến sa mạc dừng bước. "Ô ô ô..." Dưới sự dẫn dắt của tiếng sáo, kiến sa mạc giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, từng đàn từng đàn nhảy vào trong ngọn lửa. "Lợi hại nha." Ngô Đại Bạch không nhịn được khen ngợi.

Bọn họ vốn tưởng sẽ là một trận khổ chiến, kết quả tiếng sáo vừa vang lên đã giải quyết xong.

Đại Thi Vương đã đi đến trước mặt phong ấn, giơ trường qua lên định chém.

Trương Tân Sơn và Hắc Bối Lão Lục đồng thời ra tay, ngăn cản Đại Thi Vương.

Đại Thi Vương mỉm cười, có người ngăn cản mình càng tốt.

Nhị Thi Vương nhìn kiến sa mạc đang đi vào chỗ chết, lại ngẩng đầu nhìn Mạc Lạp Tạp đang thổi sáo. "Chết tiệt!" "Bịch!" Nhị Thi Vương còn chưa kịp công kích đã bị Chu Thánh một cước đá bay ra ngoài. "Nên kết thúc rồi." Chu Thánh lạnh lùng nói.

Để tránh đêm dài lắm mộng, anh cần tốc chiến tốc thắng.

Xích sắt trong sân đã đứt năm sợi.

Nhị Thi Vương thấy Đại Thi Vương bị kiềm chế, trực tiếp lao tới.

Giơ rìu chiến lên, chém thẳng vào đầu Đại Thi Vương.

Đại Thi Vương trừng lớn mắt, hắn đã sớm liệu Nhị Thi Vương sẽ ra tay với mình, không ngờ lại nhanh như vậy! "Đại Thi Vương, đến lượt ngươi hiến thân cho ngô hoàng rồi!" Bên ngoài cửa vương cung.

Thủ Mộ Nhân vác đao đi tới, nhìn thấy không ít huyết thi đang quỳ bên cửa.

Trên khuôn mặt rách nát của chúng vẫn mang theo vẻ thành kính.

Máu thi thể của chúng nhỏ xuống rãnh nước dưới chân, máu thuận theo rãnh nước trôi đi, biến mất tăm. "Hiến tế?" Thủ Mộ Nhân liếc mắt liền nhận ra, những huyết thi này đang hiến tế chính mình.

Thủ Mộ Nhân nhìn cửa thành bị đóng kín, cau mày.

Một khi hiến tế quá nhiều máu thi thể, bên trong sẽ biến thành địa ngục.

Thủ Mộ Nhân rút trường đao, muốn cắt ngang huyết thi hiến tế.

Nhưng huyết thi không hề lay động, cứ quỳ bên tường thành, hiến tế máu thi thể, hiến tế mạng của mình.

Cho dù Thủ Mộ Nhân có chém chúng, máu của chúng vẫn sẽ nhỏ

xuống đó.

Giết cũng không giết hết, vào cũng không vào được, bên trong dường như đã thành thế bí.

Thủ Mộ Nhân xách đao chém vào đại môn, muốn phá cửa giết vào trong.

Trong Thiên Khải Điện.

Theo dòng máu tươi của Đại Thi Vương thấm xuống lòng đất, xích sắt trên quan tài thủy tinh lại đứt đoạn lần nữa. "Rầm!" Quan tài thủy tinh rơi xuống đất, đại địa chi khí hỗn loạn, kiếm Thái A rung lắc không ngừng. "Ha ha, sắp ra được rồi." Thi Hoàng cười lạnh.

Song đồng của hắn, đôi mắt còn lại đang dần chuyển hóa sang màu thổ hoàng.

Mà trong Thiên Khải Điện, một luồng hắc vụ xen lẫn huyết vụ bay vào. "Nín thở, sương mù này có độc." Chu Thánh vội vàng nói.

Đây là kịch độc do máu thi thể huyễn hóa thành, một khi hít vào cơ thể sẽ lập tức thi biến. "Nhưng chúng ta không nín được quá lâu!" Ngô Đại Bạch lên tiếng.

Chu Thánh nghe vậy, dùng lửa Thủ Lăng huyễn hóa thành một cái lồng lửa khổng lồ, bảo vệ toàn bộ người Lục Môn và Mạc Lạp Tạp bên trong.

Sương mù biến thành từ máu thi thể này có tính ăn mòn và lây nhiễm rất mạnh.

Một khi tiếp xúc với da hoặc hít vào cơ thể, đều sẽ phát sinh thi biến.

Toàn bộ vương cung bị sương mù dày đặc che khuất, không khí ngày càng loãng.

Chu Thánh nhìn lửa Thủ Lăng trên người dần yếu đi, không khỏi ngưng trọng.

Phải phá vỡ thế bí.

Chu Thánh cầm ngang đao Thủ Lăng Nhân, lửa bám trên lưỡi đao.

Chương 345

Anh nắm chặt bội đao, lao về phía Nhị Thi Vương. "Ngô hoàng, quy lai đi!" Nhị Thi Vương dang hai tay, ngay khi đòn tấn công của Chu Thánh sắp chém trúng, hắn trực tiếp tự phát nổ hóa thành một vũng máu.

Máu thuận theo rãnh ngầm trên đất, chảy vào sân sau. "Băng!" Quan tài thủy tinh nứt toác, kiếm Thái A của Chu Thánh bị đánh bật ra ngoài. "Ha ha ha ha, Thủ Lăng Nhân, ngươi còn ngăn được nữa không?" Tiếng Thi Hoàng truyền ra.

Chỉ cần có thể phục tô, hắn không ngại hiến tế tất cả.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của hắn, lấy việc hiến tế toàn bộ huyết thi và thi tướng, Thi Vương làm cái giá để đổi lấy sự phục sinh của bản thân.

Hắn đã thành công. "Thi Hoàng trong thời gian ngắn chưa ra được, hiện tại việc cần làm là mở cửa lớn trước." Lâm nhìn Chu Thánh nói. "Ừ." Chu Thánh khẽ gật đầu, xách đao Thủ Lăng Nhân bước ra ngoài.

Khi anh ra ngoài, nhìn thấy trong thiên điện có ánh lửa. "Lâm Động?" Chu Thánh chần chừ một chút, nhanh chóng rút đao lao vào. "Rầm!" Chu Thánh một đao chém mở cửa lớn, Lâm Động chỉ còn một tay lật tung sàn nhà bức lui Chu Thánh. "Rắc!" Chu Thánh một đao chém đứt sàn nhà, đao phong mãnh liệt trực tiếp chém nát người trước mặt.

Lâm Động kéo những người khác bỏ chạy.

Hắn vốn định ngư ông đắc lợi, không ngờ lại bị Thủ Lăng Nhân tìm tới.

Hắn đẩy một kẻ thế mạng ra đỡ đòn cho Chu Thánh, bản thân thừa cơ chuồn đi.

Chu Thánh sải bước đuổi kịp Lâm Động, tay cầm đao phong lại chém ra.

Lâm Động nghiêng người né tránh, giật lấy chiếc vali đen từ tay thuộc hạ, mở ra. "Thủ Lăng Nhân, đã ngươi không chừa đường sống, vậy thì đừng trách ta." Lâm Động lấy ra vũ khí bí mật từ trong vali đen, là một khúc xương ngực của Thiên Tôn.

Trên xương ngực vẫn còn dính vết máu, hiển nhiên là vừa mới lấy xuống không lâu.

Lâm Động cắm khúc xương vào cánh tay bị cụt của mình, giây tiếp theo chỗ tay cụt mọc lại da thịt, bàn tay trở nên rất lớn.

Có tay phải, Lâm Động mới phát động công kích với Chu Thánh.

Chu Thánh vung đao chém tới, Lâm Động đưa tay phải dễ dàng tóm lấy thân đao. "Hừ hừ, xương cốt Thiên Tôn là bất diệt bất hủ, há là một thanh đao Thủ Lăng Nhân có thể chém đứt?" Lâm Động cười lạnh.

Chu Thánh tung cước đá vào ngực Lâm Động, muốn đá văng hắn ra.

Nhưng Lâm Động nắm chặt đao phong, khi lùi lại cũng kéo theo cả Chu Thánh.

Lâm Động nắm bắt cơ hội, tay trái nắm quyền đánh một chưởng vào Chu Thánh, bị Chu Thánh tóm được.

Lửa Thủ Lăng của Chu Thánh cháy mãnh liệt lan sang người Lâm Động, nhưng không thể làm hắn bị thương.

Giáp trụ trên người Lâm Động có thể chống đỡ phần lớn sát

thương, hơn nữa bản thân hắn cũng từng chưởng khống lửa Thủ Lăng. "Sức mạnh của Thiên Tôn vốn sinh ra để khắc chế Thủ Lăng Nhân, mọi thủ đoạn của ngươi đều vô dụng với ta!" Lâm Động cười lạnh.

Hắn dùng xương sườn Thiên Tôn làm cánh tay, tuy thực lực rất mạnh nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

Sự tiêu hao này không phải cương khí, mà là sinh mệnh lực.

Cho nên nếu không đến thời khắc quan trọng, Lâm Động sẽ không tùy tiện động dùng xương sườn.

Chu Thánh tiêu hao cương khí quá lớn, nên khi đối mặt với Lâm Động tỏ ra rất tốn sức.

Lâm Động cũng không làm gì được anh, chỉ là cứ giằng co mãi thì không tốt cho cả hai.

Chu Thánh cần đi mở cửa lớn, mà Lâm Động cần mau chóng rút xương sườn ra, nếu không sinh mệnh của hắn sẽ trôi đi rất nhanh.

Cả hai đều muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng thực lực tương đồng khiến họ không thể phân thắng bại.

Trừ phi thực lực một bên mạnh hơn hẳn bên kia, nếu không hai người ai cũng không hạ được ai, chỉ có thể giằng co không dứt.

Lâm Động thấy đánh không lại, bèn uy hiếp: "Đưa cánh tay cho ta, ta dẫn Hội Thiên Tôn rời đi, nếu không người của ngươi sẽ chết hết!" Hiện tại sương mù do máu thi thể hóa thành đang lan tràn khắp mọi ngóc ngách hoàng cung, hoàn toàn chặn đứng sự lưu thông không khí.

Thủ Lăng Nhân tạm thời còn có thể nín thở không bị ảnh hưởng, nhưng những người khác rất khó cầm cự. "Hội Thiên Tôn, giết Lục Môn!" Lâm Động phân phó người của Hội Thiên Tôn.

Người của Hội Thiên Tôn nhao nhao rút đao, đi về phía Thiên Khải Điện.

Chu Thánh bị Lâm Động kiềm chế, hoàn toàn không thể qua giúp đỡ.

Trừ phi vứt bỏ đao Thủ Lăng Nhân.

Nhưng một khi vứt bỏ đao, Lâm Động nắm được đao thực lực sẽ tăng gấp bội.

Chu Thánh cũng không thể từ bỏ. "Ha, ta vẫn luôn quan sát ngươi chiến đấu từ thiên điện, hiện tại bảy viên bảo châu truyền thừa của ngươi đều đã dùng qua một lần, trong thời gian ngắn rất khó sử dụng lại." Lâm Động cười lạnh.

Hắn xác định Chu Thánh không còn thủ đoạn nào khác đối phó mình. "Đại Tôn sắp đến rồi, đợi Đại Tôn đến, ngươi chắc chắn bại trận!" "Thủ Lăng Nhân sẽ hoàn toàn không còn tồn tại!" Lâm Động lạnh lùng nói.

Chu Thánh khẽ nói: "Ngươi tưởng rằng chỉ có mình ngươi gọi người sao?" Chu Thánh vừa dứt lời, bên cửa truyền đến tiếng va chạm mãnh liệt. "Bịch bịch bịch...

Băng!" Sau một tiếng nổ lớn, cửa bị phá tan. "Ha ha, Đại Tôn đánh vào rồi, ngươi xong đời rồi!" Lâm Động cười lớn.

Chu Thánh nhìn bóng người trong sương mù dày đặc, khóe miệng khẽ nhếch lên. "Cuối cùng cũng tới!" Trong sương mù, Thủ Mộ Nhân xách đao bước vào.

Khi Lâm Động nhìn thấy người bước vào, mắt trợn trừng. "Không thể nào, Đại Tôn rõ ràng đã đến rồi, sao có thể là ngươi!" Lâm Động có chút không dám tin. "Đại Tôn... sớm đã bị Quỷ Tích ăn rồi." Thủ Mộ Nhân lạnh lùng nói một câu, vung đao chém nhanh. "Keng!" Sau

một đao, Thủ Mộ Nhân đi đến bên cạnh Chu Thánh.

Tay phải của Lâm Động lần nữa bị chém đứt, xương cốt Thiên Tôn rơi trên mặt đất. "A!" Cơn đau kịch liệt khiến Lâm Động gào lên.

Hắn nhảy vọt lên, đứng trên hòn giả sơn, điên cuồng hấp thu sương mù do máu thi thể hóa thành. "Chết, ta cũng phải kéo các ngươi chết cùng!" Đôi mắt Lâm Động đỏ ngầu, hắn đã triệt để điên cuồng.

Hắn biết, khi Thủ Mộ Nhân đến, mình chắc chắn bại trận.

Hắn muốn chuyển hóa bản thân thành hoạt thi, biến thành Thi Vương để đối phó Chu Thánh và Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh nhặt đao Thủ Lăng Nhân lên, rút xương ngực Thiên Tôn ra, ném sang một bên.

Sau đó, Chu Thánh cầm ngang đao phong, Thủ Mộ Nhân cũng bày ra tư thế tương tự.

Hai người chĩa đao về phía Lâm Động, cùng chém ra một đao. "Rắc!" Lâm Động đang hấp thu sương mù trực tiếp bị chém thành nhiều mảnh, chết không thể chết hơn.

Giải quyết xong Lâm Động, Chu Thánh mới nhìn sang Thủ Mộ Nhân. "Xin lỗi, ở bên ngoài trễ nải chút thời gian, đến muộn rồi." Thủ Mộ Nhân khẽ nói. "Không muộn, vừa vặn." Chu Thánh chỉ vào Thiên Khải Điện. "Chơi ván lớn, diệt Thi Hoàng." Thủ Mộ Nhân cảm nhận khí tức của Thi Hoàng, khẽ gật đầu. "Được." Chu Thánh nhặt xương ngực Thiên Tôn dưới đất lên, cùng Thủ Mộ Nhân đi vào Thiên Khải Điện.

Chương 346

"Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng, Lưu Ly đứng dậy, mở cái hộp ra, Chu Thánh ném khúc xương vào trong. "Cửa mở rồi, mọi người ra ngoài đi." Chu Thánh nói với người Lục Môn và Mạc Lạp Tạp.

Lửa Thủ Lăng đã tắt, không giúp được bọn họ nữa.

Mạc Lạp Tạp vái Chu Thánh một cái, sau đó bước ra ngoài.

Còn Trương Tân Sơn đi đến trước mặt Thủ Mộ Nhân, quỳ một chân hành lễ, sau đó mới nhanh chóng ra ngoài.

Bọn họ ở trong Thiên Khải Điện không những không giúp được gì mà còn trở thành gánh nặng.

Đợi bọn họ đi hết, sáu vị Thủ Lăng Nhân bò ra từ trong quan tài của mình, dung luyện quan tài thành vũ khí bản thân. "Vốn tưởng rằng sẽ đời đời kiếp kiếp ở lại đây trấn áp Thi Hoàng, không ngờ còn có thể ra ngoài cùng đại nhân kề vai chiến đấu." Lâm có chút chua chát nói. "Cũng được, dù sao cũng đã chết một lần rồi, linh tính hao hết cũng chẳng sao." Mạch Hỏa cười ha hả. "Những năm còn sống...

à không, những năm đã chết, còn có thể cùng Thủ Lăng Nhân kề vai chiến đấu, kiếp này đủ rồi." Thủ Lăng Nhân mạch Phong nói.

Bọn họ bước ra từ quan tài, đứng bên cạnh Chu Thánh.

Thủ Lăng Nhân mạch Lâm lấy ra một chiếc lá cây xanh biếc đưa cho Lưu Ly. "Phong ấn trong cơ thể cô tuy đã bị xóa bỏ một chút nhưng chưa xóa hết, chiếc lá này có thể cho cô mười năm sinh mệnh." Mạch Lâm nói với cô. "Nhưng mà, đây là của ông..." "Không sao cả, ta đã chết rồi, tích chút linh tính cho cô." Lâm cười nói.

Lưu Ly còn đang chần chừ.

Một khi mình nhận, linh tính của Lâm tiêu tán, sẽ không thể tỉnh lại được nữa.

Lâm thấy Lưu Ly do dự, vung tay đánh thẳng chiếc lá vào cơ thể Lưu Ly.

Thọ mệnh Lưu Ly tăng thêm mười năm, cương khí cũng đều khôi phục. "Đại nhân, sau khi chúng tôi chết linh tính tiêu tán, không cần đưa về Cổ Lâu Thủ Lăng nữa, cứ chôn ở trang viên Lỗ Thương đi." Lâm quay đầu nói với Chu Thánh. "Đúng vậy, Cổ Lâu Thủ Lăng chật chội quá, chúng tôi không đi góp vui đâu." Mạch Lôi tiếp lời. "Cứ ở trang viên Lỗ Thương đi." Mạch Thủy nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu. "Thủ Lăng Nhân mạch Phong, Phong Linh!" "Thủ Lăng Nhân mạch Lâm, Lâm Chi Âm!" "Thủ Lăng Nhân mạch Hỏa, Hỏa Kiếm!" "Thủ Lăng Nhân mạch Thủy, Chủy Tuyền!" "Thủ Lăng Nhân mạch Kim, Thiết Phong!" "Thủ Lăng Nhân mạch Lôi, Vân Trung Lôi!" "Tử chiến đến cùng!" Sáu người đồng thanh nói.

Chu Thánh lấy ra sáu hạt châu truyền thừa đưa cho bọn họ, tăng cường thực lực cho họ.

Hạt châu Thổ cuối cùng, Chu Thánh cho Lưu Ly mượn dùng. "Âm Dương, về!" Chu Thánh hô một tiếng.

Hạt châu Âm Dương kéo theo kiếm Thái A bay trở lại!

Chu Thánh ném đao Thủ Lăng Nhân cho Lưu Ly, bản thân thao túng hạt châu Âm Dương và kiếm Thái A. "Rắc!" Quan tài thủy tinh vỡ nát hoàn toàn, Thi Hoàng đứng dậy. "Gào!" Hắn khẽ gầm một tiếng, cả cổ quốc Tây Dạ đều có thể nghe thấy.

Song đồng của hắn toàn bộ biến thành màu thổ hoàng, trên người toát ra bá khí hoàng giả.

Hắn đứng đó, cả người trở nên vô cùng vĩ ngạn, khiến người ta vừa thấy đã không nhịn được muốn quỳ rạp xuống.

Hắn từ trong quan tài thủy tinh lấy ra một thanh trường kiếm chế tạo bằng thủy tinh, bên trong thanh kiếm có khí thể màu thổ hoàng lưu động. "Tỉnh lại!" Thi Hoàng giơ cao trường kiếm thủy tinh hô lớn.

Trong hậu cung, con trai, phi tử của Thi Vương lần lượt bước ra.

Họ đi đến sau lưng Thi Hoàng, Thi Hoàng chạm vào họ một cái, ban cho họ một luồng đại địa chi khí, khiến họ sở hữu năng lực của Thi Vương. "Tây Dạ ta phục quốc, ngay trong đêm nay!" Thi Hoàng xách trường kiếm thủy tinh, đi vào Thiên Khải Điện.

Hắn nhìn sáu người phong ấn mình và Thủ Lăng Nhân, trực tiếp ngồi lên vương vị, cắm trường kiếm thủy tinh xuống đất.

Ba phi tử và bảy người con trai của hắn đứng dưới bậc thang, trực diện đối đầu với nhóm Chu Thánh. "Thần phục ta, ta ban cho các ngươi vĩnh sinh!" Quân vương Tây Dạ mở miệng nói.

Chu Thánh vung kiếm chỉ về phía quân vương Tây Dạ, nói: "Hấp thu không khí, đáng giết!

Hấp thu đại địa chi khí, phá hoại địa mạch, đáng chém!" "Ta nhân danh Thủ Lăng Nhân, trấn sát ngươi!" Quân vương Tây Dạ ánh mắt u lạnh, long mạch chi khí ẩn hiện trong cơ thể hắn. "Giết!" Quân vương Tây Dạ khẽ mở miệng.

Ba phi tử của hắn xuất kích đầu tiên, tiếp theo là bảy người con trai.

Ba phi tử ăn mặc khá hở hang, dù chết đã nhiều năm cũng không xẹp xuống, vẫn rất căng đầy.

Còn bảy người con trai, tuổi tác lớn nhỏ không đều, đứa nhỏ nhất trông mới hơn mười tuổi. "Giết!" Chu Thánh vung trường kiếm, sáu

mạch Thủ Lăng Nhân lao lên.

Lưu Ly và Lâm Chi Âm đối phó với ba phi tử, năm người còn lại đối phó với bảy con trai của Thi Hoàng.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân hai người lao về phía Thi Hoàng sát phạt.

Nhưng vừa bước lên đài giai, hai người đã bị cấm cố. "Kẻ nào dám tiến lại gần hoàng gia ba mươi thước?" Quân vương Tây Dạ vung tay lớn, một luồng khí tràng cường đại bộc phát, trực tiếp đánh bay Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân ra ngoài.

Hoàng giả bất khả cận, hoàng giả bất khả nhiễu.

Nếu không có hoàng giả cho phép, ai cũng không thể lại gần thân ba mươi thước.

Chu Thánh hít sâu một hơi, lần nữa mượn dùng vương khí của Chu Văn Vương. "Văn Vương, mượn Nhân Vương khí một chút, xong việc sẽ thắp hương cho ngài!" Chu Thánh nói.

Một luồng Nhân Vương khí giáng xuống, gia trì lên người anh, ấn Nhân Vương của anh trong nháy mắt áp đảo hoàng khí của Thi Hoàng.

Lúc ở Thiên Cung, Chu Thánh đoạt được ấn Nhân Vương, nhận được sự công nhận của Đại Vũ, ấn Nhân Vương của anh mạnh chưa từng có.

Thủ Mộ Nhân hai tay kết ấn, cưỡng ép tước đoạt Nhân Vương khí của Ngu Vương, biến thành của mình.

Hai người lúc này chính là Nhân Vương.

Nhân Vương đối chiến Thi Hoàng! "Quỷ Tích, tô tỉnh quy lai!" Quân vương Tây Dạ hét lớn.

Vô số Quỷ Tích phảng phất nhận được triệu hoán, toàn bộ chạy

về phía Thiên Khải Điện.

Không còn Tam Thi Vương hạn chế, Quỷ Tích chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thi Hoàng.

Khi Quỷ Tích rời đi, Cửu Dương Đại Tôn đang bị vây chặt nằm trên đất thở hồng hộc.

Trên người hắn toàn là vết thương, có không ít chỗ lộ ra bạch cốt.

Hai cánh tay càng là chỉ còn lại xương trắng, không có một tia máu thịt.

Lưỡi dài của Quỷ Tích mang theo vị toan, có khả năng hòa tan cực mạnh.

Cửu Dương Đại Tôn tuy ngăn được việc bị nuốt chửng, nhưng lại không ngăn được năng lực ăn mòn của Quỷ Tích.

Tay chân hắn đều chỉ còn xương trắng, trên người cũng rách nát không chịu nổi.

Nếu không phải hắn sở hữu sinh mệnh lực cực mạnh, e rằng đã chết từ lâu.

Thực lực của hắn đối phó một con Quỷ Tích, một đàn Quỷ Tích đều không thành vấn đề, nhưng đối mặt với nguồn Quỷ Tích liên miên bất tuyệt, đó thật sự là bất lực. "Thiên Tôn, thuộc hạ nhất định sẽ mang cánh tay ngài về!" Cửu Dương Đại Tôn lảo đảo đứng dậy, đi về phía sâu bên trong.

Trong Thiên Khải Điện.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân sau khi có được Nhân Vương khí, có thể kháng lại bá khí hoàng giả tỏa ra từ Thi Hoàng.

Một loại là khí Nhân Vương, một loại là hoàng khí đại địa, hai thứ tuy không phải cùng một loại khí, nhưng tác dụng lại tương tự.

Chương 347

Đều là cao cao tại thượng.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân bước lại lên đài giai, lần này áp lực của Thi Hoàng vô dụng với hai người.

Thậm chí khí tức Nhân Vương của hai người, ở mức độ nhất định còn vượt qua bá khí hoàng giả của Thi Hoàng.

Quân vương Tây Dạ cũng không ngồi yên được nữa, đứng dậy khỏi hoàng vị, rút thanh trường kiếm thủy tinh trên mặt đất lên.

Trường kiếm thủy tinh lấp lánh, dưới ánh quỷ hỏa tỏa ra khí tức khủng bố.

Quân vương Tây Dạ chỉ kiếm, chi chít Quỷ Tích tràn vào trong hoàng cung. "Quỷ Tích đến rồi, mọi người chú ý!" Lâm Chi Âm hô một tiếng, dùng dây đằng chặn cửa lớn.

Lưu Ly giơ tay, một bức tường đất dày cộm mọc lên, che chắn kín mít cửa lớn.

Quỷ Tích bị chặn lại, phiền phức đã được giải quyết hơn một nửa. "A, không vào được là xong chuyện sao?" Quân vương Tây Dạ cười khẽ, vung tay: "Quỷ Tích, xuất mộ!" Quỷ Tích nghe lời quân vương Tây Dạ, do dự.

Chủ nhân của chúng trước khi chết đã hạ đạt mệnh lệnh cuối cùng, bảo chúng không được ra ngoài.

Đây là mệnh lệnh chúng ghi nhớ, sẽ không vi phạm.

Số lượng Quỷ Tích nhiều, trí thương cao, có thể nghe hiểu tiếng người. "Cổ mộ này, ta làm chủ, nghe lệnh ta!" Quân vương Tây Dạ nói lần nữa. "Keng keng..." Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân nhảy vọt lên,

lao vào quân vương Tây Dạ.

Quân vương Tây Dạ một tay giơ trường kiếm thủy tinh, đỡ đòn tấn công của hai người. "Anh công dưới, tôi công trên!" Chu Thánh hô một câu, sau đó nhảy lên hoàng vị, đứng phía sau quân vương Tây Dạ.

Thủ Mộ Nhân cũng thu đao lùi lại vài bước, đứng trước mặt quân vương Tây Dạ.

Hai người một trước một sau, giáp kích quân vương Tây Dạ.

Quân vương Tây Dạ ánh mắt âm lãnh, xoay người tấn công Chu Thánh - kẻ đang suy yếu hơn.

Chu Thánh đâm một kiếm, trúng vào trường kiếm thủy tinh trong tay quân vương Tây Dạ.

Mũi kiếm chạm nhau, sai lệch một phân có thể chính là lưỡng bại câu thương.

Thủ Mộ Nhân vung đao chém tới từ sau lưng quân vương Tây Dạ, công kích hạ bàn.

Quân vương Tây Dạ để tay trái ra sau lưng, khi trường đao giáng xuống, hắn tóm chặt lấy đao phong.

Hắn thu kiếm tay phải về, nắm lấy đao phong của Thủ Mộ Nhân để đối đầu với vũ khí của Chu Thánh.

Chu Thánh kịp thời thu kiếm, nghiêng người né qua đao phong của Thủ Mộ Nhân.

Hai người đứng trên đài cao hai đánh một, đánh đến khó phân thắng bại.

Mà chiến đấu bên dưới cũng giằng co không dứt.

Phi tử và con trai quân vương, vốn dĩ dù phục tô cũng chỉ là huyết thi bình thường, nhưng có đại địa hoàng khí thì lại khác.

Thực lực bọn họ tuy kém hơn Thi Vương một chút, nhưng khí thế tuyệt đối là đủ.

Sáu đại Thủ Lăng Nhân bao gồm cả Lưu Ly, bảy người liên thủ mới có thể ngăn cản sự tấn công của phi tử và con trai Thi Hoàng. "Quỷ Tích nghe lệnh, giết ra khỏi cổ mộ!" Quân vương Tây Dạ vừa chiến đấu, vừa tiếp tục hạ lệnh. "Ta mới là chủ nhân của các ngươi, Tam Thi Vương chẳng qua là kẻ nuôi dưỡng các ngươi, ngay cả lời chủ nhân..." "Bịch!" Quân vương Tây Dạ nói chưa dứt lời, bị Chu Thánh một cước đá xuống đài cao.

Thủ Mộ Nhân phi thân xuống, chém một đao, trực tiếp chém vào cột sống quân vương Tây Dạ.

Chu Thánh lập tức rơi xuống, một kiếm đâm về phía đầu quân vương Tây Dạ. "Không được làm hại cha ta!" Một đứa con trai của quân vương Tây Dạ lao tới, ngay khi đao của Chu Thánh sắp giáng xuống, gã tung người nhảy lên, dùng thân thể mình đỡ lấy kiếm Thái A của Chu Thánh.

Kiếm Thái A của Chu Thánh đâm xuyên qua thân thể gã, quân vương Tây Dạ lật người đá văng con trai mình.

Con trai hắn bị đá bay ra ngoài, kéo theo cả kiếm Thái A của Chu Thánh cũng bay đi.

Chu Thánh vì quán tính lùi lại vài bước, mà Thủ Mộ Nhân cũng bị quân vương Tây Dạ một kiếm đánh lui.

Quân vương Tây Dạ đứng dậy, cầm kiếm chém về phía Chu Thánh. "Keng keng keng..." Giáp Thủ Lăng trên người Chu Thánh chống đỡ toàn bộ công kích của quân vương Tây Dạ.

Quân vương Tây Dạ hai tay nắm trường kiếm thủy tinh, chém liên hồi vào Chu Thánh. "Keng keng keng..." Chu Thánh cảm giác thân thể

mình chấn động liên hồi, tuy giáp Thủ Lăng triệt tiêu công kích của quân vương Tây Dạ, nhưng luồng chấn động mãnh liệt đó vẫn khiến thân thể anh không chịu nổi.

Thủ Mộ Nhân đứng vững thân thể, lần nữa lao tới.

Nhưng đứa con trai hiếu thảo của quân vương Tây Dạ, kéo theo thân xác bị thương, chắn trước mặt Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân kích phát máu Kỳ Lân của mình, một đao chém xuống, trực tiếp chém đứt vũ khí của con trai quân vương Tây Dạ, chém vào thân thể gã.

Thủ Mộ Nhân một cước đá ngã con trai quân vương Tây Dạ xuống đất, rút kiếm Thái A từ trong xương cốt gã ra, đồng thời chém đầu gã xuống.

Thủ Mộ Nhân tay trái cầm đao, tay phải xách kiếm, nhanh chóng lao về phía quân vương Tây Dạ.

Quân vương Tây Dạ giáng một đòn nặng nề, chém vào mũ giáp của Chu Thánh, cả người Chu Thánh ngã văng ra ngoài. "Chu Thánh!" Lưu Ly hét lớn một tiếng, vội vàng bay tới, từ phía sau đỡ lấy Chu Thánh.

Ngay khi quân vương Tây Dạ định hạ sát thủ, Thủ Mộ Nhân tay cầm đao kiếm, chắn trước mặt Chu Thánh.

Trên giáp Thủ Lăng của Chu Thánh toàn là vết nứt, anh hơi cử động một chút, giáp Thủ Lăng hóa thành mảnh vụn.

Mặt nạ quỷ trên mặt anh cũng đầy vết rạn, trên người càng bị chấn động tạo ra không ít vết thương.

Giáp Thủ Lăng bầu bạn với Chu Thánh đã lâu, dưới sự tấn công liên tục của quân vương Tây Dạ, cuối cùng vẫn không chịu nổi.

Chu Thánh lảo đảo đứng dậy, lạnh lùng nhìn quân vương Tây Dạ.

Trên trường kiếm thủy tinh của hắn vẫn lưu chuyển đại địa chi khí, chính thứ đó đã phá nát giáp Thủ Lăng. "Thủ Mộ Nhân!" Chu Thánh gọi một tiếng, Thủ Mộ Nhân ném kiếm Thái A cho Chu Thánh.

Chu Thánh tay trái chộp lấy giáp Thủ Lăng, nhào nặn thành một quả cầu sắt.

Quả cầu sắt xoay tròn trên đầu ngón tay anh, tỏa ra lửa Thủ Lăng.

Thủ Mộ Nhân cởi áo khoác, hình xăm Kỳ Lân trên người lộ ra, đôi mắt đỏ ngầu của Kỳ Lân mở trừng, máu tươi chảy ra, bị Thủ Mộ Nhân dùng hai ngón tay hứng lấy, bôi lên trường đao.

Trận chiến tiếp theo, sẽ là trận chiến sinh tử. "Lưu Ly, em về trước đi." Chu Thánh khẽ nói.

Lưu Ly không ở đó, Lâm Chi Âm rất khó đối phó với ba phi tử. "Vậy anh, cẩn thận chút." Lưu Ly nhắc nhở một câu.

Mất đi giáp Thủ Lăng, lực phòng ngự của anh giảm đi rất nhiều. "Không sao." Chu Thánh thản nhiên nói. "Ra khỏi mộ!" Tây Dạ Quân Vương gầm lớn một tiếng, âm thanh như sấm rền, khiến cả ngôi cổ mộ đều rung chuyển.

Hắn đã dung hợp khí của đại địa và long mạch, cho dù đứng trong hàng ngũ Thi Hoàng (Vua xác sống), hắn cũng là tồn tại mạnh nhất.

Một bộ phận quỷ tích hưởng ứng lời kêu gọi của Tây Dạ Quân Vương, lao ra khỏi cổ mộ, một bộ phận khác lại quay về điện Thi Vương chờ đợi vua của chúng. "Thủ Lăng Nhân, quỷ tích đã xuất mộ, gặp người là ăn thịt, ta xem ngươi chống đỡ thế nào!" Tây Dạ Quân Vương lạnh lùng nói. "Ngươi sợ là đã quên, Tây Dạ cổ quốc nằm ở đâu rồi!" Chu Thánh lạnh nhạt đáp.

Tây Dạ cổ quốc nằm sâu trong đại mạc.

Cho dù quỷ tích có ra khỏi mộ, trong thời gian ngắn cũng khó mà bò đến nơi có người ở.

Tốc độ chạy toàn lực của quỷ tích cũng chỉ bằng người bình thường chạy bộ.

Cho dù chúng chạy cả đêm, cùng lắm cũng chỉ đến được di chỉ Hậu Tây Dạ.

Chu Thánh chưa bao giờ lo lắng việc quỷ tích rời khỏi mộ sẽ tàn hại sinh linh.

Chương 348

"Hừ, chỉ cần ta không chết, chúng nó sẽ không dừng lại." Tây Dạ Quân Vương lạnh giọng. "Ô ô ô..." Một tràng tiếng sáo uyển chuyển động lòng người vang lên.

Đám quỷ tích đang bò ra khỏi cổ mộ nhao nhao dừng bước, quay trở lại trong mộ, ẩn nấp xung quanh, kiên nhẫn lắng nghe tiếng sáo.

Chu Thánh nghe tiếng sáo, không khỏi nghĩ đến Mạc Lạp Tạp ở bên ngoài.

Tiếng sáo của cô ấy rất đặc biệt, ở bên ngoài có thể điều khiển đại xà, khi vào trong còn điều khiển được kiến ăn thịt sa mạc, hiện tại thổi sáo, dường như ngay cả quỷ tích cũng có thể khống chế.

Bên ngoài cung điện, tai Mạc Lạp Tạp đang rỉ máu, cô đang dùng sinh mạng để tấu lên bản nhạc chương này.

Bộ lạc Đồ Tháp của cô là do hậu nhân của Tam Thi Vương lập nên.

Năm xưa Tam Thi Vương và Thất Vương Phi phụng mệnh nuôi dưỡng quỷ tích, Vương Phi từng sáng tạo ra một khúc nhạc để quản giáo chúng.

Nhưng khúc nhạc đó hiệu quả rất mạnh, tổn thương gây ra cũng rất lớn, cái giá phải trả khi thổi khúc này chính là sinh mạng.

Cho nên nếu không đến thời khắc mấu chốt, Mạc Lạp Tạp sẽ không thổi tấu nhạc chương chuyên dùng để khống chế quỷ tích này.

Hiện tại quỷ tích sắp chạy ra khỏi cổ mộ, tuy Mạc Lạp Tạp biết chúng chưa thể tìm thấy người ngay, nhưng vạn nhất thoát khỏi khống chế thì sẽ rất phiền phức.

Mạc Lạp Tạp vừa chảy máu vừa thổi sáo.

Dưới sự dẫn dắt của tiếng sáo, quỷ tích không những quay lại mà còn vây quanh Mạc Lạp Tạp.

Chúng ôn thuận như thú cưng, vô cùng nghe lời.

Trong cung điện, Chu Thánh nghe âm thanh vang lên, chỉ ra ngoài cửa nói: "Nghe thấy chưa?

Quỷ tích quay lại hết rồi." "Không thể nào." Tây Dạ Quân Vương có chút không dám tin. "Rõ ràng Vương Phi của Tam Thi Vương đã chết, hơn nữa chưa từng sinh con, sao có thể có người truyền thừa giai điệu của nàng?" Vương Phi của Tam Thi Vương một tay nuôi dưỡng quỷ tích, nàng có thể dùng tiếng sáo hoàn toàn khống chế chúng.

Nhưng nàng đã chết.

Từ lúc sống đến lúc chết, chưa từng sinh hạ một đứa con nào.

Nếu không hắn đã sớm biết rồi.

Mà hiện tại, cư nhiên có người kế thừa giai điệu đó để khống chế quỷ tích. "Tây Dạ Quân Vương, ngươi nhận mệnh đi, không phải tất cả mọi người đều hướng về ngươi." Chu Thánh chậm rãi nói.

Tam Thi Vương giống như trấn áp Tây Dạ cổ quốc, ngăn cản Tây Dạ phục quốc; còn Đại Thi Vương thì muốn thay thế vị trí của Tây Dạ Quân Vương.

Bọn họ đều có tâm tư riêng, cũng không phải hoàn toàn là một khối sắt.

Tam Thi Vương nếu thật sự có hậu đại, hắn cũng tuyệt đối sẽ không để Tây Dạ Quân Vương biết.

Phàm là bị Tây Dạ Quân Vương biết, thì trong cổ mộ Tây Dạ sẽ

có thêm một Tiểu Thi Vương. "Nhận mệnh?

Cho dù khống chế được quỷ tích thì thế nào?

Hai người các ngươi vẫn không phải đối thủ của ta!" Tây Dạ Quân Vương nói xong, cầm kiếm lao tới lần nữa.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân một trái một phải giáp kích Tây Dạ Quân Vương.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Thủ Mộ Nhân hiện lên, tựa như Kỳ Lân đang cắn xé Tây Dạ Quân Vương.

Chu Thánh thì dùng hạt Âm Dương hạn chế phạm vi hoạt động của hắn, lại dùng thiết châu (bi sắt) vo từ khôi giáp Thủ Lăng Nhân bắn ra, định trụ hắn.

Thủ Mộ Nhân và Thủ Lăng Nhân đồng thời phát động tấn công, một âm một dương, công kích từ hai phía. "Keng keng..." Chu Thánh nhảy vào phần bóng tối, Thủ Mộ Nhân đáp xuống phần ánh sáng trắng.

Hai người tấn công rạch phá da thịt Tây Dạ Quân Vương, làm hắn bị thương. "Đáng tiếc không phải là Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch, nếu Thủ Mộ Nhân là một mạch Thủ Lăng Nhân kia, đòn tấn công vừa rồi đã đủ tiêu diệt Thi Hoàng!" Lâm Chi Âm lắc đầu nói.

Thủ Lăng Nhân Âm Dương song mạch liên thủ xuất chiêu có thể khơi dậy sức mạnh âm dương, đủ để giảo sát Thi Hoàng. "Bọn họ có thể đối phó Thi Hoàng, chúng ta giải quyết các Thi Vương khác trước!" Lưu Ly mở miệng nói. "Ta khống chế, em giết!" Lâm Chi Âm nói một câu, sau đó thao túng dây leo trói gô đám Hoàng phi của Thi Hoàng lại.

Tay chân bọn chúng bị trói chặt, toàn thân không thể động đậy.

Lưu Ly cầm bội đao Thủ Lăng Nhân chém xuống cổ bọn chúng,

nhưng đao chém được một nửa thì kẹt lại, mắc ở cổ xương không xuống được. "Gào!" Đòn tấn công của Lưu Ly cũng làm ba ả phi tử phát điên.

Bọn chúng cưỡng ép giãy đứt dây leo, vùng vẫy thoát thân.

Kẻ bị chém vào cổ kia chạy đến bên cạnh Thi Hoàng.

Thi Hoàng há miệng cắn vào cái cổ trắng ngần của ả, hút thi huyết trong cơ thể ả để giúp bản thân hồi phục.

Vết thương trên người hắn lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mà phi tử của hắn cũng khô héo đi trông thấy.

Vốn dĩ thân hình đầy đặn, giờ biến thành xác khô.

Tây Dạ Quân Vương hút xong thi huyết, tùy tiện ném ả sang một bên. "Gào!" Tây Dạ Quân Vương cười lạnh nhìn Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân, thản nhiên nói: "Hai người các ngươi, chuẩn bị làm nô lệ cho ta đi!" Hắn cầm trường kiếm thủy tinh, cưỡng ép nghịch chuyển Âm Dương Đồ, kéo Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân lại, bóp cổ hai người.

Thủ Mộ Nhân rút đao chém vào đầu hắn nhưng không chém vào được, mà Chu Thánh dùng lực đâm tới cũng không thể làm hắn bị thương mảy may.

Tây Dạ Quân Vương bóp chặt cổ hai người, nhe răng nanh. "Trở thành thi phó của ta, ta ban cho các ngươi vĩnh sinh!" Nói rồi, hắn há miệng định cắn Chu Thánh. "Long mạch, xuất!" Chu Thánh quát lớn một tiếng, lệnh bài Thủ Lăng Nhân bay lên, mấy đường long mạch trên đó hiện ra, câu động long mạch trong cơ thể Tây Dạ Quân Vương.

Long mạch chi linh trong người Tây Dạ Quân Vương thức tỉnh, liên tục va chạm vào cơ thể hắn. "Phụt..." Tây Dạ Quân Vương phun

ra một ngụm máu, tay đột nhiên mất sức, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân thừa cơ thoát thân.

Chu Thánh dùng các long mạch khác dẫn dắt long mạch bị Tây Dạ Quân Vương hấp thụ, đánh thức nó.

Tây Dạ Quân Vương dùng tay trái vỗ mạnh vào ngực, đánh tan linh tính trong khí long mạch. "Đã bị ta hấp thụ thì phải ngoan ngoãn ở trong cơ thể ta, để ta sử dụng!" Tây Dạ Quân Vương lạnh lùng nói, cưỡng ép trấn áp khí long mạch trong cơ thể. "Long mạch, ngươi không xứng sử dụng!" Chu Thánh thần tình âm lãnh, từ trong lệnh bài Thủ Lăng, những long mạch hắn thủ hộ trước đó tuôn trào ra, khí long mạch rơi vào trong cơ thể hắn. "Ta lấy danh nghĩa Thủ Lăng Nhân, tước đoạt long mạch của ngươi!" Chu Thánh chĩa kiếm vào Tây Dạ Quân Vương, chuẩn bị tước đoạt khí long mạch trong người hắn.

Hắn mà mất đi khí long mạch, thực lực sẽ giảm đi rất nhiều. ...

Trong cổ mộ.

Cửu Dương Đại Tôn toàn thân rách nát, lảo đảo đi tới cửa vương cung.

Vừa bước vào, hắn liền nhìn thấy đám người Thiên Tôn Hội chết ở đây, bao gồm cả Lâm Động. "Vẫn đến muộn." Hắn nhìn thi thể, máu vẫn còn ấm, hiển nhiên mới chết không lâu.

Nếu mình không bị quỷ tích vây khốn thì đã có thể đến sớm hơn, cứu được bọn họ.

Cửu Dương Đại Tôn nhắm mắt định thần, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước, người của Lục Môn (Sáu Môn phái) và Mạc Lạp Tạp đang đứng đó.

Người Lục Môn thấy có bóng người đi vào, lập tức bày thế phòng

ngự.

Trương Tân Sơn và Hắc Bối Lão Lục đứng đầu, ở giữa là Hồng Nhị và Ngô Đại Bạch, phía sau là Hoắc Ngọc Tiệp và Giải Cửu chuyên tấn công tầm xa. "Cửu Môn..." Cửu Dương Đại Tôn lạnh lùng nói một câu, phóng một bước lên trước, trong nháy mắt đánh tan mọi phòng ngự của Lục Môn.

Phòng ngự của Lục Môn trong mắt hắn chỉ như tờ giấy mỏng.

Hắn tuy bị thương, cương khí trong cơ thể suy yếu, nhưng đối phó với người Lục Môn vẫn dễ như trở bàn tay. "Đúng lúc ta mất hết huyết nhục, lấy các ngươi bù vào!" Cửu Dương Đại Tôn âm lãnh nói, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người Lục Môn.

Hắn đang chọn lựa bộ da thích hợp, khoét huyết nhục của đối phương đắp lên người mình.

Chương 349

Cũng tương đương như làm phẫu thuật vậy.

Ánh mắt của hắn khiến người Lục Môn cảm thấy ớn lạnh.

Ánh mắt đó không phải nhìn người, mà là nhìn miếng thịt. "Ô ô ô..." Tiếng sáo lại vang lên, Mạc Lạp Tạp tấu sáo, thao túng quỷ tích bao vây Cửu Dương Đại Tôn lần nữa.

Cửu Dương Đại Tôn vừa quay đầu liền nhìn thấy Mạc Lạp Tạp đang thổi sáo, ánh mắt lạnh đi. "Ngươi tìm chết!" Hắn vươn bàn tay bạch cốt chộp về phía Mạc Lạp Tạp. "Vù vù vù..." Quỷ tích nhao nhao phóng lưỡi ra, trói chặt Cửu Dương Đại Tôn.

Cửu Dương Đại Tôn liên tục giãy giụa, nhưng ngặt nỗi quỷ tích quá nhiều, giữ chặt lấy hắn. "Các ngươi...

đều phải chết!" Cửu Dương Đại Tôn nói xong câu cuối cùng, cả người bị quỷ tích tầng tầng lớp lớp bao phủ, âm thanh hoàn toàn bị cách tuyệt. "Phụt!" Mạc Lạp Tạp phun ra một ngụm máu, nhuộm đỏ cả cây sáo. "Tộc trưởng!" Người sau lưng Mạc Lạp Tạp lập tức đỡ lấy cô, đút nước cho cô. "Khụ khụ..." Mạc Lạp Tạp ho ra không ít máu.

Thổi sáo tiêu hao sinh mệnh của cô, tổn hại ngũ tạng lục phủ.

Một khúc đoạn can trường, thiêu đốt sinh mệnh.

Mạc Lạp Tạp khẽ híp mắt, nhìn người bên cạnh, yếu ớt nói: "Nếu ta chết, ngươi đảm nhận chức tử sĩ." "Tộc trưởng, sẽ không sao đâu, đừng thổi nữa." Mạc Lạp Tạp đôi mắt khẽ ngưng lại, nhìn bầu trời đầy quỷ tích, nắm chặt cây sáo. "Ta có thể giúp Thủ Lăng Nhân, chỉ có khống chế được quỷ tích, để chúng vĩnh viễn ở lại trong Tây Dạ cổ

quốc." "Ô ô ô..." Tiếng sáo du dương lại vang lên, tất cả quỷ tích nghe được mệnh lệnh cuối cùng.

Trầm thụy, vĩnh cửu trầm thụy; giấc ngủ không bao giờ tỉnh lại.

Các con quỷ tích nhao nhao cắn vào lưỡi nhau, rơi vào trạng thái ngủ say.

Còn Cửu Dương Đại Tôn đã bị ăn đến không còn mảnh xương.

Mối nguy hại từ quỷ tích coi như đã được giải quyết triệt để. ...

Trong Thiên Khải Điện.

Khi tiếng sáo vang lên, Chu Thánh phảng phất nghe thấy tuyệt hưởng cuối cùng. "Mạc Lạp Tạp..." Chu Thánh quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài Thiên Khải Điện. "Hừ!

Dùng sinh mạng của chính mình hoàn thành tuyệt xướng, ngu xuẩn đến cực điểm!" Tây Dạ Quân Vương thầm mắng một tiếng.

Chu Thánh cầm kiếm lao về phía Tây Dạ Quân Vương, muốn bức khí long mạch trong người hắn ra.

Tây Dạ Quân Vương phải áp chế long mạch trong cơ thể, chỉ có thể bị động hoàn kích. "Thủ Mộ Nhân!" Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Thủ Mộ Nhân trong khoảnh khắc xuất hiện trước mặt Chu Thánh, giúp hắn đỡ đòn tấn công của Tây Dạ Quân Vương.

Chu Thánh thì thúc giục khí long mạch trên lệnh bài Thủ Lăng, gọi long mạch trong người Tây Dạ Quân Vương tỉnh lại. "Gào!" Một tiếng rồng ngâm từ trong cơ thể Tây Dạ Quân Vương truyền ra; bên trong cơ thể hắn đang loạn cào cào.

Hắn nhìn lệnh bài giữa không trung, muốn đánh rơi nó, nhưng đòn tấn công chưa kịp tung ra đã bị Thủ Mộ Nhân chặn lại. "Đánh rơi lệnh bài cho ta!" Tây Dạ Quân Vương chỉ vào lệnh bài Thủ Lăng Nhân, ra

lệnh.

Đám phi tử và con trai đang chiến đấu với các Thủ Lăng Nhân khác lập tức quay đầu trở lại.

Lưu Ly ném lệnh bài của ngũ mạch Thủ Lăng Nhân ra, vây quanh lệnh bài của Chu Thánh.

Thủ Lăng Nhân hỏa mạch dùng lửa ngưng tụ thành một tấm lệnh bài hỏa diễm, tạm thời thay thế lệnh bài Thủ Lăng Nhân. "Lưu Ly, dùng lực của núi, ngưng tụ thành khiên!" Lâm Chi Âm nhắc nhở một câu.

Lưu Ly nghe vậy, thao túng Thổ Châu ngưng tụ ra một tấm khiên, sau khi nén tấm khiên lại thì chính là một tấm lệnh bài tạm thời của Thủ Lăng Nhân thổ mạch.

Bảy tấm lệnh bài Thủ Lăng Nhân bay lên không trung, vây quanh lệnh bài vàng kim của Chu Thánh.

Đám con trai của Tây Dạ Quân Vương muốn tấn công lệnh bài của Chu Thánh đều bị chặn đứng. "Long mạch, còn không mau ra!" Chu Thánh cao giọng quát, trong cơ thể Tây Dạ Quân Vương lại phát ra một tiếng rồng ngâm. "Gào!" Ngay sau đó, ngực Tây Dạ Quân Vương phồng lên, long mạch muốn thoát ra ngoài. "Ngươi quay về cho ta!" Tây Dạ Quân Vương gầm lên giận dữ, muốn ép long mạch trở lại.

Nhưng Thủ Mộ Nhân cứ liên tục tấn công cản trở trước mặt, khiến hắn không thể ra tay. "Xuất!" Chu Thánh hét lớn, long mạch chi linh đột phá cơ thể Tây Dạ Quân Vương, từ trong lồng ngực hắn chui ra ngoài.

Chu Thánh vác Cửu Châu Đỉnh quay lại, ngay khoảnh khắc long mạch chui ra, hắn tóm lấy long mạch, ngạnh sinh bóc tách nó khỏi cơ

thể Tây Dạ Quân Vương, bỏ vào trong Cửu Châu Đỉnh.

Long mạch chi linh ủ rũ, khí tức yếu ớt, bị Tây Dạ Quân Vương hành hạ quá lâu. "Đợi chiến đấu kết thúc, ta sẽ đưa ngươi rời đi." Chu Thánh an ủi long mạch chi linh một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Tây Dạ Quân Vương.

Tây Dạ Quân Vương lúc này cũng không dễ chịu, lồng ngực bị phá khai, ngũ tạng lục phủ tổn thương, ngực thủng một lỗ lớn.

Mất đi khí long mạch, bá khí hoàng giả của hắn giảm đi không ít, không còn lực áp chế như trước, bất kỳ ai cũng có thể cận chiến với hắn.

Tây Dạ Quân Vương tùy tiện tóm lấy một đứa con trai, thò tay vào móc nội tạng của nó thay vào cho mình, sau đó lại hấp thụ huyết nhục của nó để hồi phục thương thế.

Đứa con gái của hắn bị hút thành xác khô, còn thương thế của hắn cũng miễn cưỡng hồi phục.

Chỉ có điều mất đi khí long mạch, thực lực của hắn giảm sút rất nhiều. "Âm dương định càn khôn!" Chu Thánh đánh ra hạt Âm Dương, áp chế Thi Hoàng.

Hắn và Thủ Mộ Nhân lại tấn công, một người đâm thủng cơ thể Thi Hoàng từ phía trước, một người chém một đao từ phía sau.

Thi Hoàng ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, lạnh lùng nói: "Cho dù không còn long mạch, ta vẫn là Hoàng!

Thiên hạ này không có kiếm giết Hoàng giả, không có dây trói Hoàng giả, càng không có người trấn áp Hoàng giả!" Thi Hoàng cao giọng nói xong, đâm một kiếm xuyên qua.

Chu Thánh vội vàng rút kiếm muốn né tránh, nhưng kiếm lại kẹt trong xương cốt của Thi Hoàng.

Nhát kiếm này của Thi Hoàng trực tiếp đâm vào ngực trái Chu Thánh, kẹt ở xương sườn.

Máu tươi chảy dọc theo trường kiếm thủy tinh, thanh kiếm thủy tinh dần dần bị máu của Chu Thánh làm tan chảy.

Thi Hoàng biến sắc: "Sao có thể như vậy?" "Máu của ngươi có vấn đề!" Tây Dạ Quân Vương có chút kinh hoảng. "Suýt thì quên, ta từng ăn Cửu Chuyển Kim Đan quá hạn." Chu Thánh mới nhớ ra, mình từng ăn Cửu Chuyển Kim Đan, tuy là hàng hết hạn nhưng cũng là kim đan.

Kim đan cải tạo cơ thể và máu của hắn, máu có thể khắc chế mọi tà túy.

Mà Thi Hoàng bản thân chính là tà túy, máu của hắn có thể khắc chế gã.

Những trận chiến trước đó rất ít khi đổ máu nên không phát huy được tác dụng của máu.

Chu Thánh lùi lại một bước, bôi máu tươi trên ngực lên kiếm Thái A.

Thủ Mộ Nhân cũng đi đến bên cạnh Chu Thánh, đặt trường đao của mình trước mặt hắn.

Chu Thánh ép ra một ít tinh huyết, bôi lên trường đao của Thủ Mộ Nhân, sau đó mới dùng cương khí bịt vết thương lại.

Trường kiếm thủy tinh của Tây Dạ Quân Vương đã bị tiêu hủy, hắn mất đi vũ khí.

Lục mạch Thủ Lăng Nhân và Lưu Ly thao túng lệnh bài Thủ Lăng Nhân vây khốn mấy đứa con và hai phi tử của Tây Dạ Quân Vương, sau đó đi tới sau lưng Chu Thánh.

Chu Thánh chĩa kiếm vào Tây Dạ Quân Vương, lạnh lùng nói: "Hiện tại, ngươi còn thủ đoạn gì nữa?" "Cho dù máu của ngươi khắc chế được ta thì sao?

Ta còn có Song Đồng!" Tây Dạ Quân Vương nói xong, đôi mắt thứ hai khởi động, khí tức của hắn lại khôi phục đến đỉnh phong.

Tây Dạ Quân Vương sở dĩ mạnh mẽ là vì một mình hắn tương đương với hai Thi Hoàng.

Song Đồng của hắn có thể dự trữ sức mạnh, sức mạnh của một đôi mắt tiêu hao hết, hắn có thể đổi sang đôi khác, khôi phục hoàn toàn thực lực.

Chương 350

"Lên!" Chu Thánh hô một tiếng, lục mạch Thủ Lăng Nhân cộng thêm Lưu Ly, mỗi người thi triển năng lực của mình, trấn áp Tây Dạ Quân Vương. "Không có người trấn áp ngươi, nhưng chúng ta hiện tại đều không phải là người nữa!" Lâm Chi Âm mở miệng nói.

Bọn họ chết qua một lần, hiện tại đã không tính là người, mà là cương thi đặc biệt.

Còn Lưu Ly, cô ấy là một con mèo.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân nói xong, lại lấy ra xích sắt trói chặt Tây Dạ Thi Hoàng. "Đây là xích sắt, không phải dây thừng đâu nhé." Lưu Ly nói một câu.

Sau khi bọn họ trấn áp Tây Dạ Quân Vương, Chu Thánh đâm một kiếm xuyên qua đầu hắn. "Ta đã nói rồi, không có kiếm giết được ta!" Tây Dạ Quân Vương trừng mắt nhìn Chu Thánh. "Ta chỉ ghim đầu ngươi lại, tiện hạ đao thôi." Chu Thánh thản nhiên nói. "Keng!" Thủ Mộ Nhân chém một đao từ phía sau, trực tiếp chém rơi đầu Tây Dạ Quân Vương.

Nhưng Tây Dạ Quân Vương vẫn chưa chết, chỉ là khí đại địa dật tán đi không ít. "Cho dù ngươi thiêu ta thành tro, ta cũng không chết được!" Đầu Thi Hoàng trên mặt đất vẫn còn kêu gào.

Chu Thánh xách kiếm Thái A, nhấc đầu Tây Dạ Quân Vương lên. "Ta có thể trấn sát ngươi!" Chu Thánh ngữ khí băng lãnh.

Tây Dạ Quân Vương rất khó giết chết, vì hắn căn bản không phải người sống, chỉ là hoàng giả trong thi thể.

Song Đồng của hắn lưu chuyển, chết một lần vẫn có thể phục

sinh một lần.

Song Đồng gần như là bài toán không lời giải, chỉ có trấn áp hắn, mỗi ngày giết một lần, tiêu hao linh tính của hắn từng chút một, khiến hắn hoàn toàn mất đi ý thức mới được.

Nếu ở trong điều kiện hoàn cảnh ác liệt, linh tính của Tây Dạ Quân Vương sẽ bị nén ép thêm một bước.

Cái gọi là "trấn sát", thực ra chính là dùng phương thức này dựa vào thời gian cưỡng ép mài mòn sự tồn tại của hắn.

Tây Dạ Quân Vương bị phong ấn căn bản không chịu nổi sự xâm thực của tuế nguyệt (năm tháng), hắn sẽ tiêu vong từng chút một.

Cho dù hắn có Song Đồng chuyển hóa cũng không đỡ được sự bào mòn của thời gian.

Mà kiếm Thái A của Chu Thánh chứa đựng khí tức bá đạo, sẽ liên tục ma diệt linh tính của Tây Dạ Quân Vương, chỉ cần thời gian đủ dài, Tây Dạ Quân Vương tự nhiên sẽ chết.

Chu Thánh đặt đầu Tây Dạ Quân Vương lên cơ thể hắn, sau đó rút kiếm Thái A khỏi trán hắn.

Hắn bôi máu của mình lên kiếm Thái A, trực tiếp cắm từ đỉnh đầu Tây Dạ Quân Vương xuống, cắm cả thanh kiếm vào trong cơ thể hắn, triệt để khóa chặt hắn lại.

Ánh mắt tràn đầy phẫn nộ của Tây Dạ Quân Vương từ từ khép lại, ý thức của hắn bị phong bế, khí đại địa trong cơ thể dật tán quay về lòng đất. "Hắn có Song Đồng, muốn trấn sát hắn triệt để cần phải mất một trăm năm." Lâm Chi Âm thôi toán.

Trong một trăm năm này không được rút kiếm Thái A ra, nếu không Tây Dạ Quân Vương vẫn sẽ tỉnh lại.

Chỉ có điều, khi tỉnh lại lần nữa, hắn đã không còn là Thi Hoàng.

Thời gian trấn sát dài đằng đẵng sẽ từ từ mài mòn khí đại địa và thực lực của hắn. "Ba mươi sáu nước Tây Vực còn có mấy cái lăng mộ, đến lúc đó ta tìm một cái trấn áp hắn là được." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hơn nữa Cửu Châu Đỉnh hắn cũng không thể mang về, vẫn phải để lại Tây Vực. "Đưa đến Tinh Tuyệt cổ quốc đi, Tinh Tuyệt cổ quốc tính là một nước rất mạnh trong ba mươi sáu nước Tây Vực." Lâm Chi Âm đề nghị. "Tinh Tuyệt cổ quốc từng bị Mạc Kim Giáo Úy viếng thăm, không đủ an toàn." Chu Thánh bỏ qua phương án Tây Dạ cổ quốc.

Ngay cả Mạc Kim Giáo Úy còn không ngăn được, càng đừng nói Thiên Tôn Hội. "Ta nhớ trong ba mươi sáu nước Tây Vực có một nước Ô Tôn, Ô Tôn cũng là cổ mộ do Thủ Lăng Nhân giúp đỡ sáng lập." Chu Thánh nhìn mọi người nói. "Ô Tôn thì cũng được, khá an toàn, chỉ là khoảng cách hơi xa." Thủ Lăng Nhân hỏa mạch mở miệng.

Cổ mộ ở Tây Vực đều do hắn quản lý, khá hiểu rõ lăng mộ bên này. "Vậy thì đưa Cửu Châu Đỉnh và Tây Dạ Quân Vương đến Ô Tôn." Chu Thánh quyết định. "Chia nhau hành động đi, ta thấy Thủ Mộ Nhân cùng Hỏa mạch, Phong mạch hộ tống Tây Dạ Quân Vương và Cửu Châu Đỉnh đến Ô Tôn.

Ta và đại nhân ngài đi đưa hai tay cùng xương sườn của Thiên Tôn, bao bọc ý thức Cửu Dương Đại Tôn đến Thủ Lăng Cổ Lâu trấn áp." "Xong xuôi thì chúng ta hội họp ở Lỗ Thương trang viên, cùng nhau nằm quan tài." Lâm Chi Âm sắp xếp. "Ta không vấn đề." Thủ Mộ Nhân thản nhiên nói. "Khoan đã, thế chúng ta thì sao?" Lôi mạch không khỏi hỏi. "Nhiệm vụ của các ngươi rất nặng nề, về trước chuẩn bị quan tài cho chúng ta, đồng thời thay chúng ta ngắm nhìn thế

giới." Lâm Chi Âm trịnh trọng nói.

Linh tính bọn họ hiện tại tiêu hao không lớn, chống đỡ ba năm ngày không thành vấn đề, nhưng không chống được thời gian quá dài. "Em cũng đi theo đến Thủ Lăng Cổ Lâu." Lưu Ly đột nhiên nói. "Lưu Ly, đừng hồ nháo, ta cùng đại nhân đi Thủ Lăng Cổ Lâu là có chuyện muốn hỏi đại nhân trong đó." Lâm Chi Âm trực tiếp từ chối cô. "Vậy được rồi." Lưu Ly bất đắc dĩ bỏ cuộc. "Đúng rồi, còn có một ít sâu kiến chưa giải quyết!" Chu Thánh nhìn đám con trai và phi tử của Tây Dạ Quân Vương, bàn tay ấn xuống, lệnh bài Thủ Lăng Nhân rơi xuống, bảy khối lệnh bài nhao nhao trấn áp, trực tiếp đánh nổ bọn chúng.

Tây Dạ Quân Vương bị trấn áp, khí đại địa hắn ban cho bọn chúng cũng tiêu tán.

Mất đi khí đại địa, đám con và phi tử của hắn cũng chỉ là huyết thi hơi mạnh một chút mà thôi, ngay cả Thi Vương cũng không bằng. "Kiểm tra lại một lần xem còn bỏ sót gì không, nếu không có thì đợi chúng ta ra ngoài, triệt để phong bế Tây Dạ cổ quốc." Chu Thánh phân phó một câu, sau đó ngồi xuống đất.

Đối phó Tây Dạ Quân Vương tiêu tốn lượng lớn cương khí và tinh lực của hắn.

Nhưng đồng thời cũng cho hắn một niềm tin nhất định.

Thiên Tôn không phải là không thể chiến thắng.

Tay của hắn có thể bị chặt đứt thì đầu cũng nhất định có thể! "Chờ kết thúc, chắc cũng sắp phải ra khơi rồi." Chu Thánh lẩm bẩm, nhìn điểm tích phân của mình đã đạt tới một ngàn điểm.

Mà thanh vũ khí đỉnh cấp Hiên Viên Kiếm trong cửa hàng đổi đồ cũng đã có giá, không còn là một chuỗi dấu chấm hỏi nữa.

Chiến đấu bình ổn.

Mọi người đặt Thi Hoàng vào trong quan quách, chuẩn bị vận chuyển cùng thanh đồng đỉnh đến cổ mộ Ô Tôn canh giữ.

Còn Chu Thánh thu thập hai tay và xương sườn Thiên Tôn, bỏ vào vali đen, cưỡi lên Diêm Vương (ngựa). "Ai không được phân nhiệm vụ thì theo Lưu Ly về Lỗ Thương trang viên trước.

Gần Lỗ Thương trang viên có Lỗ Vương cung, bên trong có Thi Tửu ta chuẩn bị trước kia, chuyên dành cho chúng ta hiện tại." Lâm Chi Âm nói với năm người còn lại. "Cô còn chuẩn bị thứ đó?" Mọi người có chút kinh ngạc.

Phải biết Thi Tửu không phải rượu thường.

Đối với bọn họ mà nói, bọn họ chỉ là thi thể có hoạt tính sau khi tỉnh lại, rượu thường chả có tác dụng gì.

Mà Thi Tửu lấy thi huyết làm nguyên liệu, thêm vào các loại vật chí âm, lại dùng thực vật đặc thù lọc qua mới ủ ra được.

Hơn nữa thứ này chuẩn bị cho huyết thi hoặc thi thể có hoạt tính.

Người sống uống một ngụm là thăng thiên tại chỗ. "Vốn là chuẩn bị cho các vị tiền bối trong Thủ Lăng Cổ Lâu, nhưng chúng ta dùng trước đi." Lâm Chi Âm cười nói. "Được, về có rượu uống." Hỏa mạch cười lớn.

Đám người thương lượng xong mới đi ra ngoài.

Mà bên ngoài, quỷ tích đã chìm vào giấc ngủ say, cũng là một mảnh hỗn độn.

Chỉ có điều Chu Thánh chú ý tới Mạc Lạp Tạp toàn thân đầy máu, khí tức yếu ớt. "Sao lại thế này?" Chu Thánh vội vàng chạy tới hỏi. "Dùng mạng thổi sáo, ngũ tạng lục phủ đều tổn thương, sinh mệnh

nguy kịch, không cứu được nữa." Lâm Chi Âm liếc mắt đã nhìn ra vấn đề. "Hết cách rồi sao?" Chu Thánh nhìn Lâm Chi Âm.

Chương 351

Lâm Chi Âm lắc đầu, than thở: "Ngũ tạng lục phủ đều vỡ nát, kinh mạch cũng đứt, không cứu được." Chu Thánh nghe vậy, đi đến trước mặt Mạc Lạp Tạp ngồi xuống.

Mạc Lạp Tạp dường như biết Chu Thánh đã đến, cố nén hơi thở cuối cùng mở mắt nhìn Chu Thánh, yếu ớt gọi: "Đại nhân." Chu Thánh nhận lấy khăn tay từ Lưu Ly, lau máu tươi bên khóe miệng Mạc Lạp Tạp. "Vất vả cho cô rồi." Chu Thánh ôn nhu nói. "Đây... là chức trách của tôi." Mạc Lạp Tạp cười nhợt nhạt: "Ít nhất, tôi đã đợi được Thủ Lăng Nhân." "Đại nhân, tôi có thể...

được an táng cùng bọn họ không?" Mạc Lạp Tạp chỉ vào lục mạch Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh quay đầu nhìn thoáng qua nhóm Lâm Chi Âm, sau đó gật đầu: "Có thể." "Cảm ơn." Mạc Lạp Tạp nói lời cảm ơn, nhắm mắt lại.

Chu Thánh lau khô vết máu trên mặt cô, khẽ nói: "Chuẩn bị quan quách, đưa cô ấy về Lỗ Thương trang viên." Hoắc Ngọc Tiệp nghe địa chỉ Lỗ Thương trang viên, âm thầm ghi nhớ.

Trong cổ mộ không thiếu nhất là quan quách, mọi người tìm một cỗ quan quách khá tốt, đặt Mạc Lạp Tạp vào trong. "Đi thôi." Chu Thánh khẽ nói, dẫn mọi người ra khỏi Tây Dạ cổ quốc.

Vương cung Tây Dạ cổ quốc bắt đầu sụp đổ, chôn vùi tất cả.

Mà bên ngoài vương cung còn không ít huyết thi, bọn chúng quỳ rạp trên mặt đất, vô cùng sợ hãi Chu Thánh.

Chu Thánh cũng lười so đo với chúng, thậm chí giữ lại chúng còn

có thể để chúng phát huy nhiệt lượng thừa, thủ hộ Tây Dạ cổ quốc, phòng ngừa trộm mộ đến thăm viếng.

Tây Dạ cổ quốc dù sao cũng là một quốc gia, tài bảo vô số.

Lúc đi ra, Chu Thánh còn bảo Thủ Lăng Nhân Kim mạch khôi phục cơ quan phía sau, khai thông mật đạo Thủ Lăng.

Tây Dạ cổ quốc tuy không còn thứ Thủ Lăng Nhân cần thủ hộ, nhưng giữ lại Cổ Lăng, chung quy vẫn là chuyện tốt.

Vạn nhất thiếu thốn gì, trực tiếp vào đây lấy là được.

Quỷ tích, huyết thi bên trong đều có thể mang đến cổ mộ khác.

Càng chưa nói đến còn vô số của cải.

Khi mọi người ra khỏi cổ mộ, ánh nắng ban mai mới từ từ dâng lên, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi lên người, xua tan sương mù.

Nhìn thấy ánh mặt trời, tâm trạng căng thẳng của mọi người mới được thả lỏng. "Tôi cứ cảm giác Thiên Tôn Hội đã đến, nhưng không có trở ngại gì lớn." Lâm Chi Âm lẩm bẩm.

Lần trước là Thiên Tôn đích thân tới, mà lần này cư nhiên chỉ có một Đại Tôn và một cái xương sườn.

Còn có một kẻ phản bội.

Tuy đội hình vẫn hào hoa nhưng không đủ để lấy lại hai tay Thiên Tôn.

Dù sao cho dù Chu Thánh không đến cũng còn sáu người bọn họ ở đây.

Cho nên người Thiên Tôn Hội phái tới tất nhiên sẽ thất bại. "Cầu tiên vấn đạo, tiên thiên mịt mờ." "Mong được trường sinh, bất lão bất tử!" "Thiên Tôn có thuốc, có thể độ thương sinh." "Tộc ở trên trời, không nhập phàm trần." "Hải ngoại có tiên sơn: Bồng Lai, Phương

Trượng, Doanh Châu." "Tam sơn hợp nhất, thiên địa phân minh!" Một tràng tiếng ngâm xướng lanh lảnh vang lên, giọng điệu có chút non nớt.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, từ xa có năm mươi đồng nam và năm mươi đồng nữ đang đi tới.

Bọn chúng nhìn qua tuổi không lớn, tầm mười mấy tuổi.

Đồng nam mặc áo bào trắng viền vàng, tay cầm phất trần và lò đan; còn đồng nữ mặc áo bào xanh lụa trắng, tay cầm hoa sen và lò đan.

Bọn chúng mặc cổ phục, giống như người bước ra từ thời cổ đại.

Miệng ngâm thơ, thần tình nghiêm trang, bước đi thống nhất.

Trên người đều có ký hiệu nhật nguyệt tinh tú. "Đồng nam đồng nữ của Thiên Tôn đến rồi!" Lâm Chi Âm bắt đầu căng thẳng.

Cô nhận ra đối phương nhưng lại không biết thực lực của đồng nam đồng nữ.

Đồng nam đồng nữ của Thiên Tôn là do Thiên Tôn năm xưa xuất hải tìm tiên đã đặc biệt xin Thủy Hoàng Đế.

Xin ba ngàn đồng nam đồng nữ, mà hiện tại đến một trăm người.

Trên người bọn chúng không có bất cứ cương khí nào lưu chuyển nhưng lại mang đến áp lực cực lớn. "Ba ngàn năm trôi qua, đám người này vẫn trẻ như vậy sao?" Ngô Đại Bạch trong mắt đầy khiếp sợ. "Bọn họ đều là người bị Thiên Tôn phong ấn, chỉ khi giải trừ phong ấn mới có thể ra ngoài." Lâm Chi Âm nhắc nhở.

Đồng nam đồng nữ rất nhanh đi đến trước mặt mọi người rồi dừng bước, trong đó một đồng nam và một đồng nữ tiến lên.

Đồng nam mở miệng nói: "Xin hãy hoàn trả hai tay và xương sườn

của Thiên Tôn." Đồng nữ lạnh nhạt nói: "Nếu không, chúng ta sẽ áp dụng biện pháp mạnh!" Chu Thánh giao vali đen cho Lưu Ly, nhận lấy bội đao Thủ Lăng Nhân từ tay cô. "Hai tay và xương sườn Thiên Tôn sẽ không trả lại cho các ngươi." Chu Thánh trực tiếp từ chối.

Hai đồng nam đồng nữ nghe vậy liền lui về.

Bọn chúng giơ lò đan trong tay phải lên, lò đan bay lên không trung dung hợp lại với nhau, hình thành một cái lò đan khổng lồ.

Đồng nam đồng nữ tách ra đứng hai bên, thao túng lò đan lơ lửng trên đầu mọi người. "Chuẩn bị sẵn sàng, ác chiến mới chỉ vừa bắt đầu!" Chu Thánh hô một tiếng. "Xem ra kế hoạch có biến, chúng ta đều phải bỏ mạng tại đây rồi." Lâm Chi Âm lắc đầu cười. "Thi Tửu uống không được rồi!" Trạng thái hiện tại của bọn họ rất không tốt, nếu không chiến đấu thì còn có thể cầm cự về đến Lỗ Thương trang viên uống rượu.

Nhưng bây giờ, bài tẩy thực sự của Thiên Tôn Hội đã tới. "Lục Môn, làm phiền các ngươi về mang sáu cỗ quan quách ra đây." Phong mạch Thủ Lăng Nhân mở miệng nói. "Cái này..." "Đi đi, các ngươi ở lại cũng không giúp được gì nhiều." Chu Thánh nói thẳng.

Sự xuất hiện của đồng nam đồng nữ Thiên Tôn Hội đã làm đảo lộn kế hoạch của nhóm Chu Thánh.

Lò đan khổng lồ bay lên không trung, che khuất ánh mặt trời.

Trong lò đan bùng lên ngọn lửa hừng hực, khiến nhiệt độ nơi này tăng cao nhanh chóng. "Đan lô, trấn!" Cùng với tiếng quát của đồng nam đồng nữ, lò đan khổng lồ mãnh liệt rơi xuống. "Duang~" Các Thủ Lăng Nhân nhao nhao tránh né, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân nhảy vọt lên, vượt qua lò đan lao thẳng về phía đồng nam đồng nữ.

Đồng nam cầm phất trần quét một cái, một luồng xung kích cường

đại ập tới, trực tiếp chấn bay Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân ra ngoài.

Đồng nữ giơ hoa sen lên, hoa sen phóng to vô hạn, nhốt tất cả mọi người vào trong lỗ hổng của ngó sen.

Lập tức đồng nữ ném hoa sen vào trong lò đan khổng lồ.

Ngọn lửa trong nháy mắt thiêu đốt vào bên trong hoa sen.

Thủ Lăng Nhân Hỏa mạch ngăn cản liệt hỏa tập kích, còn Thủ Mộ Nhân và Chu Thánh trực tiếp phá vỡ hoa sen thoát ra ngoài. "Lại quay về trong lò đan." Chu Thánh cười khổ. "Ừm." Thủ Mộ Nhân khẽ gật đầu, đạp lên liệt hỏa tìm kiếm lối ra.

Chu Thánh dùng đao chém mở hoa sen, thả các Thủ Lăng Nhân khác ra.

Mọi người dưới sự che chở của Thủ Lăng Chi Hỏa tạm thời chống đỡ được liệt hỏa, nhưng rất khó ra ngoài. "Lâm Chi Âm không vào đây!" Phong mạch Thủ Lăng Nhân lớn tiếng nói.

Chu Thánh nghe vậy, thần sắc trầm xuống.

Mục đích ban đầu của Thiên Tôn Hội là đến mang hai tay và xương sườn Thiên Tôn đi, căn bản không phải đến chiến đấu. "Phải mau chóng ra ngoài thôi!" Mọi người trong lò đan hợp lực tấn công.

Bên ngoài lò đan.

Lâm Chi Âm cười nhạt nhìn đồng nam đồng nữ của Thiên Tôn Hội, nói: "Là chuyên môn đến lấy hai tay và xương sườn Thiên Tôn phải không!" "Trả hai tay và xương sườn cho chúng ta, chúng ta sẽ rời đi, nếu không, giết!" Đồng nam mặt không chút thay đổi nói. "Giết?

Nếu ba ngàn đồng nam đồng nữ tới, có khả năng ta sẽ thực sự đau đầu, nhưng chỉ đến một trăm đứa mà cũng muốn lấy về?" Lâm Chi Âm ngón tay khẽ động, dưới sa mạc mọc ra dây leo, làm rối loạn đội

hình đồng nam đồng nữ.

Sau đó cô nhanh chóng lùi về phía lò đan, tìm lỗ thông khí.

Chương 352

Nhưng cô vừa tìm được, phất trần đã đánh tới, đánh bay cô ra ngoài.

Lâm Chi Âm trong lúc bay ngược vẫn giữ chặt vali đen, mà năm mươi đồng nam đồng thời vung phất trần câu lấy cái vali, tranh đoạt với Lâm Chi Âm.

Bọn chúng dùng sức kéo mạnh, kéo cả người lẫn vali về.

Lâm Chi Âm khi sắp rơi xuống đất, trên người mọc ra dây leo, quấn chặt lấy vali đen.

Năm mươi ngọc nữ đồng thời ra tay tế ra dải lụa màu, trói nghiến Lâm Chi Âm lại. "Ta lấy cốt nhục làm thổ nhưỡng, lấy máu tươi làm suối nguồn, thân hóa đại thụ!" Lâm Chi Âm nói xong, cả người mọc ra cành lá, hai tay cắm xuống đất biến thành rễ cây.

Cô dùng mạng của mình hóa thành một cái cây lớn, giấu vali đen vào trong thân cây.

Một cái cây cổ thụ cao hơn năm mươi mét sừng sững giữa sa mạc. "Chặt!" Đồng nam lạnh lùng nói một câu, rút trâm cài đầu xuống, lắp ráp thành mười cái rìu, tiến lên chặt cây. "Cốc cốc cốc..." Cây lớn rung chuyển không ngừng, bọn chúng chặt mấy chục nhát mới chặt ra được một vết nứt.

Khi vết nứt xuất hiện, có máu tươi chảy ra.

Đồng nữ thì tiếp tục duy trì lò đan trấn áp, không để Thủ Lăng Nhân bên trong ra ngoài làm loạn.

Trong lò đan, mọi người hợp lực tấn công một điểm, lấy điểm phá diện. "Rầm rầm rầm..." Mấy đòn tấn công mãnh liệt giáng xuống, lò

đan trừ lắc lư vài cái thì không có biến hóa gì lớn.

Chu Thánh lấy lệnh bài Thủ Lăng Nhân ra, điều động khí long mạch bên trong gia trì cho bản thân. "Cho ta mượn cương khí một chút!" Chu Thánh nói với những người sau lưng.

Cương khí trong cơ thể hắn gần như cạn kiệt, hiện tại không còn bao nhiêu dư lực.

Mọi người nhao nhao đứng sau lưng Chu Thánh, hào không giữ lại mà toàn lực truyền cương khí của mình sang.

Cương khí trong cơ thể Chu Thánh nhanh chóng hồi phục, hắn điều động khí long mạch phối hợp cương khí, toàn lực chém ra một đao. "Oong..." Tiếng xé gió của đao phong tựa như rồng ngâm chấn động màng nhĩ, chém mạnh lên lò đan. "Keng!" Một đao chém xuống, lò đan nứt ra. "Keng!" Hai đao chém xuống, lò đan nứt toác. "Bùm!" Đao cuối cùng bổ xuống, lò đan trong nháy mắt vỡ nát.

Đám người Chu Thánh toàn bộ sát khí đằng đằng lao ra.

Năm mươi đồng nữ trấn áp lò đan nhao nhao thổ huyết, máu tươi nhuộm đỏ váy dài màu xanh.

Bên ngoài đã sớm không còn bóng dáng Lâm Chi Âm, chỉ có một cái cây lớn và hơn hai mươi đồng nam vẫn đang chặt cây. "Lấy thân... hóa cây rồi..." Mọi người nhìn cây cổ thụ xanh ngắt, trực tiếp sững sờ.

Lấy thân hóa cây chính là dùng huyết nhục của mình làm chất dinh dưỡng, nuôi lớn một cái cây chọc trời.

Đây là một quá trình không thể đảo ngược, hơn nữa biến thành cây to tương đương với chết không toàn thây, ngay cả thi thể cũng không để lại. "Lâm, ta tới với nàng!" Thủ Lăng Nhân Hỏa mạch vuốt ve thân cây nói một câu, trên người hắn bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Hắn há miệng nuốt ngọn lửa vào, cơ thể xuất hiện không ít vết nứt.

Hỏa mạch Thủ Lăng Nhân nhanh chóng lao tới, trực tiếp biến thành một quả cầu lửa.

Ngọn lửa vây quanh trên không mọi người, mãnh liệt thiêu đốt.

Đồng nam đồng nữ toàn lực chống đỡ. "Haizz, cũng được, sứ mệnh của chúng ta đã đi đến hồi kết." Phong mạch Thủ Lăng Nhân khẽ nói xong, cả người tựa như một làn gió nhẹ bay lên.

Gió trợ thế lửa, ngọn lửa Thủ Lăng mãnh liệt trực tiếp phá vỡ phòng ngự của đồng nam đồng nữ, thiêu đốt trên người bọn chúng.

Phong nhận như dao cắt chém vào da thịt chúng. "Bùm!" Ngọn lửa trực tiếp phát nổ, rơi lả tả trên cây lớn, khiến cái cây xanh mướt có thêm một vệt đỏ. "Cũng đến lượt ta." Lôi mạch Thủ Lăng Nhân dẫn động thiên lôi, sau đó cả người bay vào trong sấm sét. "Ầm ầm ầm!" Trong tiếng sấm vang rền có một bóng người hiện ra.

Bóng người đó không phải Lôi Chấn Tử, mà là Lôi mạch Thủ Lăng Nhân. "Lôi kích!" Lôi mạch hét lớn một tiếng, thiên lôi trong nháy mắt giáng xuống, bổ lên người đồng nam đồng nữ.

Kim mạch Thủ Lăng Nhân hóa thành trường mâu vàng kim, quán xuyên toàn bộ đầu của một trăm đồng nam đồng nữ.

Cuối cùng, Thủy mạch Thủ Lăng Nhân còn muốn đi thì bị Chu Thánh kéo lại. "Đã kết thúc rồi." Thủy mạch Thủ Lăng Nhân lắc đầu cười nói: "Đại nhân, bọn họ đều tiêu tan rồi, ta giữ lại làm gì?" Thủy mạch nói xong, cả người hóa thành một vũng nước, cuốn trôi thi thể đồng nam đồng nữ vào dưới gốc cây làm phân bón, sau đó nước thẩm thấu vào lòng đất dưới gốc cây, tưới tắm cho cây cối.

Đạo lôi điện cuối cùng bổ lên cây lớn nhưng không làm cho bất kỳ

nhánh cây nào biến thành gỗ sét đánh.

Mà cây trường mâu vàng kim cuối cùng phụ trợ trên cây, khiến một đầu của cây trở nên cứng hơn cả sắt.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, cây lớn xào xạc rung động, chiếc vali đen từ trong thân cây rơi ra, rơi vào tay Chu Thánh.

Rơi xuống cùng vali còn có mấy chiếc lá xanh biếc.

Trên lá cây có hai đoạn lời nhắn, một đoạn là cho Lưu Ly, đoạn kia cũng là cho Lưu Ly. [Lưu Ly, không cần cảm thấy buồn, đường của ta đã đi hết, đường của em mới vừa bắt đầu; với ta mà nói, lấy thân hóa cây chưa chắc không phải là một lựa chọn tốt hơn;] [Lưu Ly, tất cả bình an!] Đọc xong chữ trên lá cây, Lưu Ly một lời không nói, kẹp chiếc lá vào trong cuốn sổ tay Lâm để lại.

Người của Lục Môn phí sức kéo quan quách ra, lại phát hiện bên ngoài không còn ai. "Quan quách đưa vào đi, không cần nữa rồi." Chu Thánh bình tĩnh nói một câu. "Thủ Mộ Nhân, vất vả cậu giúp tôi đi Ô Tôn một chuyến." Chu Thánh nhìn về phía Thủ Mộ Nhân.

Lục mạch Thủ Lăng Nhân tuy đã giải quyết xong đồng nam đồng nữ, nhưng sự tình vẫn phải tiếp tục làm.

Cửu Châu Đỉnh cần đặt ở Ô Tôn để ổn cố Tây Vực.

Còn cơ thể Thi Hoàng, Chu Thánh có thể đặt hắn ở tầng thứ năm của Thủ Lăng Cổ Lâu, để Thi Hoàng chịu sự thiêu đốt của lửa Thủ Lăng, như vậy hắn sẽ tiêu tán nhanh hơn.

Chu Thánh lấy lệnh bài Thủ Lăng Nhân ra, định vị vị trí Thủ Lăng Cổ Lâu.

Khi máu của hắn nhỏ xuống, lệnh bài chỉ về phía Tây Vực. "Cư nhiên lại ở Tây Vực..." Biết được nơi ở của Thủ Lăng Cổ Lâu, Chu Thánh quay đầu nói với người Lục Môn: "Các người về trước đi, tôi

và Thủ Mộ Nhân đi một chuyến." "Đại nhân, chúng tôi có thể giúp ngài khiêng quan tài." Trương Tân Sơn mở miệng nói. "Không cần." Chu Thánh một tay nhấc bổng quan quách lên, ném vali đen cho Lưu Ly xách.

Thủ Mộ Nhân cũng một tay giơ Cửu Châu Đỉnh lên, long mạch trong Cửu Châu Đỉnh đang ngủ say, nếu không hắn rất khó nâng nổi.

Chu Thánh nhảy lên lưng Diêm Vương, Lưu Ly rất hiểu chuyện ngồi lên trên quan quách.

Thủ Mộ Nhân lấy máu tươi của mình làm dẫn, mượn lửa Thủ Lăng của Chu Thánh vẽ ra một con Kỳ Lân.

Hắn cưỡi lên lưng Kỳ Lân, hai người nhanh chóng nhìn nhau một cái, trực tiếp rời đi. "Cái này!" Giữa bụi đất mù mịt, bóng lưng Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người. "Lục Môn còn lại, giải tán đi." Trương Tân Sơn thản nhiên nói một câu.

Các nhà đều có thương vong, lần này bọn họ không được lợi lộc gì mấy, ngược lại bị thương không ít. "Thi Hoàng chính là chung cực mà tổ tông thủ hộ sao?" Có người không kìm được hỏi.

Trương Tân Sơn nhắm mắt định thần, sau đó lắc đầu. "Không phải.

Bí ẩn chung cực mà tổ tông thủ hộ không ở nơi này." Trương Tân Sơn lắc đầu nói.

Hắn nhìn về hướng tổ tiên nhà mình biến mất, không nói một lời, xoay người bỏ đi.

Mọi người nhao nhao đi theo.

Cái gọi là chung cực rốt cuộc là gì, hiện tại bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Chương 353

Nhưng ở trong cổ mộ Tây Dạ, họ cũng thu hoạch được không ít manh mối.

Chỉ là không xác định được nó ở đâu. ...

Dưới trời nắng gắt, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân hai người toàn tốc chạy tới Ô Tôn. "Đợi sự tình kết thúc, cậu còn muốn về Thiên Cung không?" Chu Thánh hỏi một câu. "Tôi ra ngoài không thể quá lâu." Thủ Mộ Nhân trầm giọng nói.

Thêm việc Cửu Dương Đại Tôn đã để ý đến Thiên Cung, hắn phải mau chóng trở về trấn thủ.

Vẫn Kim trong Thiên Cung chính là thứ ai cũng tham niệm.

Thiên Tôn Hội thất bại một lần không đại biểu sẽ từ bỏ. "Ừm." Chu Thánh khẽ gật đầu. "Cậu thì sao?" Thủ Mộ Nhân nhẹ giọng hỏi. "Tôi..." Chu Thánh trầm tư giây lát rồi nói: "Ra biển tìm núi tiên." Chu Thánh không chắc chắn, nếu hệ thống ban bố nhiệm vụ thì mình sẽ tiếp tục đi thủ hộ long mạch, nếu không có thì mình tranh thủ ra biển, đi tìm vị trí ba ngọn núi tiên ở hải ngoại.

Đối phó thì chưa đến mức đối phó, nhưng Chu Thánh sẽ ghi lại địa chỉ, thông qua đám Mạc Kim Giáo Úy liên hệ với quốc gia, trực tiếp oanh tạc núi tiên hải ngoại.

Chu Thánh trong lòng hiểu rõ, sức mạnh của mình chung quy có hạn, khó mà một mình đối phó Thiên Tôn Hội.

Trừ phi tất cả các đời Thủ Lăng Nhân trong Thủ Lăng Cổ Lâu đều thức tỉnh, Khương Thái Công và Chu Văn Vương toàn bộ đi ra, như vậy đối đầu với Thiên Tôn Hội mới có phần thắng.

Hoặc là, mượn sức mạnh quốc gia.

Chu Thánh tính toán chính là tìm ra tọa độ ba ngọn núi tiên hải ngoại, cung cấp phương hướng cho quốc gia, xem quốc gia có ra tay với Thiên Tôn Hội hay không. "Cậu muốn trực diện đối đầu Thiên Tôn Hội?" Thủ Mộ Nhân hỏi một câu.

Chu Thánh khổ sở lắc đầu: "Một trăm đồng nam đồng nữ đã khó đối phó, càng đừng nói ba ngàn đứa." "Đúng vậy, nội hàm của Thiên Tôn Hội phi thường mạnh, cho dù đến hiện tại bọn chúng cũng chưa bị thương gân động cốt." Thủ Mộ Nhân nhớ tới sự khủng bố của Thiên Tôn Hội.

Là một tôn giáo có thế lực phạm vi trải rộng toàn cầu, muốn nhổ tận gốc vô cùng khó khăn.

Điều kiện trường sinh quá hấp dẫn, từ xưa đến nay thu hút vô số người gia nhập, dẫn đến việc Thiên Tôn Hội ngày càng lớn mạnh. "Tôi đi tìm hiểu rõ ba ngọn núi tiên hải ngoại trước, đợi hiểu rõ rồi mới nghĩ cách đối phó." Chu Thánh nói thẳng. "Từ thời Đại Tần, vô số người hướng về núi tiên hải ngoại nhưng đều không tìm được, tôi đoán là có thứ gì đó che khuất chúng." Thủ Mộ Nhân mở miệng nói.

Ba ngọn núi tiên hải ngoại chưa từng xuất hiện trên bản đồ, mà tổng bộ của Thiên Tôn Hội lại ở trên đó.

Nó có tồn tại thật, nhưng radar không quét thấy, khí giới bình thường cũng không dò ra được. "Trong Thủ Lăng Cổ Lâu sẽ có người biết." Chu Thánh thản nhiên nói.

Thủ Mộ Nhân nghe vậy không nói thêm gì nữa.

Hai người xuất phát từ chính ngọ, đi đến lúc trời tối thì đến bên ngoài cổ mộ Ô Tôn.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đi vào trong cổ mộ, trực tiếp tiến vào

mật đạo Thủ Lăng Nhân.

Đi đến cuối đường, phía trước xuất hiện hai cánh cửa, một là chủ mộ thất, một là cửa vào Thủ Lăng Cổ Lâu.

Trên cửa Thủ Lăng Cổ Lâu có ấn hình hai con rồng. "Cậu đi chủ mộ thất an trí Cửu Châu Đỉnh, tôi vào Thủ Lăng Cổ Lâu." Chu Thánh phân phó một câu rồi đẩy cửa bước vào Thủ Lăng Cổ Lâu.

Hắn đứng ở tầng một Thủ Lăng Cổ Lâu. "Thi Vương, đánh vào tầng thứ năm!" Chu Thánh đứng ở trung tâm nói xong, bệ đá hạ xuống, Chu Thánh đặt Thi Hoàng lên bệ đá, bệ đá đưa thân xác Thi Vương xuống tầng thứ năm chịu lửa Thủ Lăng thiêu đốt. "Hai tay và xương sườn Thiên Tôn, phong ấn tại tầng thứ tám dưới lòng đất!" Chu Thánh nói tiếp. "Không cần, tầng hai dưới lòng đất là được rồi." Giọng của Văn Vương vang lên.

Ngay sau đó bệ đá xuất hiện. "Được thôi." Chu Thánh cũng không nói gì.

Chỉ cần đặt trong Thủ Lăng Cổ Lâu, bất kể tầng nào cũng đều an toàn.

Chỉ là nói đặt ở tầng tám thì an toàn hơn chút thôi. "Ta muốn đi núi tiên hải ngoại." Chu Thánh trực tiếp nói. "Ngươi hiện tại thực lực còn chưa đủ, một khi đi sẽ không về được." Giọng nói già nua vang lên, người nói là Chu Văn Vương. "Ta đi thám thính, không phải đi chịu chết." Chu Thánh nói thẳng.

Hắn cũng biết mình hiện tại đối đầu với tổng bộ Thiên Tôn Hội thì tám phần mười là thất bại. "Hải ngoại có núi tiên, mắt thường không thể thấy." "Mùng một mười lăm hiện, ẩn trong làn sương tiên." "Bột Hải xuất phát, ngàn dặm đường." Chu Thánh nghe Chu Văn Vương nói xong, đại khái đã hiểu.

Mùng một hoặc ngày rằm, từ Bột Hải xuất phát, đi ngàn dặm đường là có thể nhìn thấy sương mù tiên.

Ngàn dặm đường (dặm Trung Quốc) đổi ra khoảng năm trăm cây số, tương đương khoảng hai trăm bảy mươi hải lý. "Nhớ kỹ, nếu ngươi nhìn thấy núi tiên trong sương mù, đó nhất định là giả." Chu Văn Vương nhắc nhở. "Ảo ảnh?" Chu Thánh nghi hoặc. "Đúng, núi tiên thật sự vì từ trường đặc thù nên mắt không nhìn thấy được, chỉ có thể dựa vào cảm giác của ngươi để tìm." Chu Văn Vương nhắc nhở. "Dựa vào cảm giác tìm sao?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Hải ngoại có núi tiên, mắt thường không nhìn thấy... "Thôi bỏ đi, đợi đi rồi sẽ biết." Chu Thánh nhận được đáp án mình muốn thì không ở lại lâu, xoay người đi ra ngoài.

Chu Thánh vừa ra khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu thì Thủ Mộ Nhân cũng ra tới.

Hai người nhìn nhau một cái, trực tiếp rời khỏi Ô Tôn cổ quốc. "Vừa rồi lúc tôi đi an trí Cửu Châu Đỉnh, nghe thấy quốc quân Ô Tôn nói chuyện với người khác." Thủ Mộ Nhân nói một câu.

Chu Thánh nghe vậy, không khỏi suy đoán: "Chắc là Thủ Lăng Cổ Lâu." Thủ Lăng Cổ Lâu sẽ trôi nổi theo khí địa mạch, có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

Bất quá, Thủ Lăng Cổ Lâu xuất hiện trong cổ mộ quả thực ly kỳ, hơn nữa Chu Văn Vương còn có thể giao lưu với chủ mộ.

Chẳng lẽ Thủ Lăng Cổ Lâu cũng đang mưu tính gì đó?

Thủ Lăng Cổ Lâu xuất hiện, Chu Thánh cảm giác là có thể khống chế.

Khí địa mạch của ba mươi sáu nước Tây Vực đều bị Tây Dạ Quân Vương hấp thu, Thủ Lăng Cổ Lâu căn bản không thể nương

theo khí địa mạch mà trôi đến đây.

Trừ phi có người thao túng nó đến.

Mà người có thể thao túng Thủ Lăng Cổ Lâu chỉ có một, Khương Thái Công!

Chu Văn Vương tuy tồn tại trong Thủ Lăng Cổ Lâu nhưng ông ấy giống như người giữ tháp, căn bản không thể điều khiển cổ lâu chạy lung tung.

Chỉ có Khương Thái Công mới làm được.

Mà Khương Thái Công đến cổ mộ Ô Tôn nói chuyện với quốc quân Ô Tôn.

Khoan đã, bọn họ đã sớm biết mình giữ được long mạch của Tây Dạ cổ quốc, sẽ mang long mạch đến Ô Tôn. "Bọn họ bàn bạc gì với quốc quân Ô Tôn?" Trong lòng Chu Thánh tràn đầy nghi hoặc.

Hay là nói, Thủ Lăng Cổ Lâu và quốc quân Ô Tôn đang làm giao dịch gì?

Mà mình đưa long mạch tới là điều kiện Thủ Lăng Cổ Lâu đưa ra.

Chu Thánh đã hiểu, mọi hành động của mình đều nằm trong tính toán của Thủ Lăng Cổ Lâu.

Tây Dạ cổ quốc xảy ra chuyện, Khương Thái Công trong cổ lâu khẳng định biết, long mạch cũng sẽ không tiếp tục đặt ở Tây Dạ.

Mà long mạch này cần để ổn cố Tây Vực, tất nhiên sẽ đặt ở cổ quốc khác trong sa mạc.

Ba mươi sáu nước Tây Vực, cổ quốc có thể lựa chọn chỉ có hai ba cái, mà nước Ô Tôn hiển nhiên là thích hợp nhất. "Khương Thái Công rốt cuộc muốn làm gì?" Chu Thánh nghĩ không thông điểm này. "Không có gì phải nghĩ, bọn họ cũng có việc của mình phải làm, chỉ

cần không liên quan đến chúng ta, đừng ảnh hưởng đến chúng ta là được." Lưu Ly nói với Chu Thánh.

Chương 354

Cô nhìn ra được Chu Thánh vừa ra ngoài đã lo lắng không yên.

Hiển nhiên việc Thủ Lăng Cổ Lâu xuất hiện trong cổ mộ nằm ngoài dự liệu của hắn. "Không, nhất định có liên quan." Thủ Lăng Cổ Lâu, dù mình đã thám thính một lần vẫn không thể nhìn thấu.

Sự tồn tại của nó rất đặc biệt.

Đồng thời, Thủ Lăng Cổ Lâu rõ ràng có thực lực trấn sát Thiên Tôn Hội lại chưa từng chủ động xuất kích.

Nếu Thủ Lăng Cổ Lâu chịu ra tay, nhóm Lâm Chi Âm sẽ không chết trận.

Các đời Thủ Lăng Nhân cũng sẽ không vì đối phó Thiên Tôn Hội mà chết yểu. "Bọn họ cũng có suy tính riêng, không phải tùy tiện là có thể ra tay." Thủ Mộ Nhân mở miệng nói.

Chu Thánh trầm mặc hồi lâu, sau đó khẽ gật đầu. "Thôi, không nghĩ đến Thủ Lăng Cổ Lâu nữa." Chu Thánh lười suy nghĩ.

Ra khỏi cổ mộ Ô Tôn đã là đêm khuya. "Tôi phải về Thiên Cung đây." Thủ Mộ Nhân nói một câu, hắn cần về Thiên Cung trấn thủ cổ mộ. "Ừm." Chu Thánh gật đầu, nói: "Thiên Cung xảy ra chuyện nhớ gọi tôi." "Cậu cũng vậy, nếu gặp nguy hiểm có thể tùy thời thông báo cho tôi." Thủ Mộ Nhân nói xong, lấy ra một tấm lệnh bài ném cho Chu Thánh. "Nhỏ máu lên trên đó, tôi có thể cảm nhận được cậu ở đâu mà đến giúp." Chu Thánh cất lệnh bài, từ không gian đổi đồ đổi một tấm lệnh bài ném cho Thủ Mộ Nhân. "Như nhau cả." Hai người trao đổi lệnh bài định vị xong, ngay lúc mặt trời sắp mọc thì chia tay mỗi người một ngả.

Một người về Thiên Cung tiếp tục trấn áp.

Chu Thánh thì đưa Lưu Ly trở về, chuẩn bị một chút cho chuyện đi núi tiên hải ngoại.

Ngày đêm kiêm trình ba ngày sau, Chu Thánh đưa Lưu Ly về đến Lỗ Thương trang viên.

Lúc đi hai người, lúc về cũng là hai người.

Đợi về đến nơi, Chu Thánh ngồi trên ban công, nhìn tịch dương mọc lên ở hướng đông, đó là nơi hắn sắp ra khơi.

Chu Thánh cầm điện thoại gọi cho Bạch Phỉ Phỉ. "Alo, là tôi." Chu Thánh khẽ nói. "Cửa biển Bột Hải có tàu không?

Tôi muốn ra khơi." Chu Thánh bình tĩnh nói.

Trong các tử sĩ mà Chu Thánh biết, chỉ có Bạch Phỉ Phỉ có sản nghiệp trên biển. "Cái này thì có, tôi sẽ sắp xếp ngay, nhanh nhất cũng cần ba ngày." Bạch Phỉ Phỉ đáp.

Sản nghiệp của cô đa số ở miền Nam, muốn kiếm một con tàu du lịch và giấy phép xuất bến ở Bột Hải cần chút thời gian. "Được, tôi đợi cô ba ngày." Chu Thánh nói xong trực tiếp cúp máy.

Vốn hắn cũng không vội ra khơi, có ba ngày chuẩn bị là vừa đẹp.

Giao tiếp xong với Bạch Phỉ Phỉ, Chu Thánh mới gọi điện cho Mạc Kim Giáo Úy.

Nghĩ bọn họ tu luyện lâu như vậy rồi, cũng nên có chút năng lực.

Điện thoại gọi đi không bao lâu đã có người bắt máy, là Lão Hồ. "Tu luyện thế nào rồi?" Chu Thánh hỏi thẳng. "Tôi đạt đến Tiên Thiên trung kỳ, Tuyết Lỵ và Bàn Tử vẫn là tiền kỳ." Lão Hồ thật thà nói. "Ừm." Chu Thánh gật đầu, hỏi: "Ba ngày sau tôi phải ra khơi một chuyến, muốn đi không?" "Đi chứ, xuất phát từ đâu?" Lão Hồ vội

vàng hỏi. "Cửa biển Bột Hải." Chu Thánh đáp. "Được, đến lúc đó tôi nhất định có mặt đúng giờ." Lão Hồ nói xong, Chu Thánh liền cúp máy. "Thực lực bọn họ yếu như vậy, mang đi cũng không giúp được gì nhiều." Lưu Ly biến thành người, ngồi bên cạnh Chu Thánh. "Thêm một người thêm một phần trợ giúp mà, bản sự của Mạc Kim Giáo Úy vẫn dùng được.

Hiện giờ tu luyện thời gian dài như vậy lại có năng lực, gọi bọn họ đi cùng có thể giúp anh rất nhiều việc." Chu Thánh thản nhiên nói, nhìn về phía Lưu Ly.

Lưu Ly thấy ánh mắt Chu Thánh không đúng, vội nói: "Anh không phải định không cho em đi đấy chứ?" Chu Thánh không trả lời, hắn đúng là nghĩ như vậy, không đưa Lưu Ly đi. "Không được, em là mèo của anh, anh cư nhiên không đưa em đi!" Lưu Ly có chút cuống lên.

Chu Thánh vẫn không nói gì. "Hừ, không đi thì không đi, tối nay anh đừng hòng tìm bổn tiểu thư." Lưu Ly khoanh tay hừ nhẹ một tiếng, bỏ đi.

Chu Thánh dựa vào ghế, nhắm mắt trầm tư.

Đi thám hiểm núi tiên hải ngoại, nói thật trong lòng hắn cũng không chắc chắn lắm.

Nhưng không đi không được.

Xưa nay hắn luôn ở trong cục diện bị động, phàm là đi thủ lăng đều có người Thiên Tôn Hội đến quấy rối.

Đã mấy lần suýt chết trong tay Thiên Tôn Hội.

Không thể tiếp tục bị động mãi, phải chủ động xuất kích mới được.

Chu Thánh gọi Mạc Kim Giáo Úy là vì trong tay Lão Hồ có la bàn kim châm, có thể phân kim định huyệt.

Núi tiên hải ngoại hà cớ gì không phải là lăng mộ chôn cất Thiên Tôn?

Đến lúc đó Lão Hồ có thể giúp hắn định vị đảo tiên thật sự, bớt đi không ít phiền phức. [Đinh, kiểm tra đo lường thấy ngàn năm trước Thiên Tôn Hội lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ từ Thăng Long Đạo, mời túc chủ đi thu hồi.] Thanh âm của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh, dường như dự liệu được Chu Thánh sắp ra khơi. "Truyền Quốc Ngọc Tỷ?" Chu Thánh sửng sốt một chút, nghĩ đến Truyền Quốc Ngọc Tỷ của Thủy Hoàng Đế.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ đang ở trong tay Từ Phúc?

Một đêm trôi qua nhanh chóng.

Sáng sớm hôm sau, Chu Thánh xuống tầng hầm, cho Diễm Vong ăn uống một chút, đồng thời chỉnh lý lại những thứ mình cần mang theo.

Hiện tại khôi giáp đã hỏng, hắn cần kiếm một bộ mới mới được.

Trong thương trường đổi thưởng ngược lại có khôi giáp Thủ Lăng.

Một bộ khôi giáp Thủ Lăng thường tốn năm trăm điểm tích phân; còn có một bộ cao cấp hơn, gọi là 'Thủ Lăng Khải', cần chín trăm chín mươi chín điểm tích phân.

Tác dụng của Thủ Lăng Khải rất lớn, nó có thể dung nạp chín viên châu, hơn nữa còn có thể rút ra Cương khí trong châu để bồi bổ cho cơ thể.

Đồng thời, mức độ phòng ngự của Thủ Lăng Khải còn cao gấp mấy lần khôi giáp Thủ Lăng thường.

Mặc Thủ Lăng Khải vào còn có thể che giấu khí cơ bản thân, thậm chí có khả năng tàng hình, diệu dụng vô cùng.

Chu Thánh nhìn số tích phân của mình, hiện tại có hơn một ngàn hai trăm điểm, nếu đổi Thủ Lăng Khải thì hắn chỉ còn lại hơn hai trăm điểm.

Tân khổ tích góp lâu như vậy, Chu Thánh vốn định giữ lại để đổi thanh kiếm mạnh nhất. "Haizz, tích cóp tích phân lâu như vậy, thế mà vẫn không đủ dùng." Chu Thánh thở dài, cuối cùng vẫn chọn Thủ Lăng Khải.

Sau khi hắn chọn đổi, một bộ khôi giáp màu đen trắng xuất hiện trên người hắn.

Mũ giáp màu trắng, giáp thân trước màu trắng, phía sau màu đen.

Giáp chân cũng là bán hắc bán bạch.

Hơn nữa, khôi giáp vũ trang từ đầu đến chân, mặc lên người không hề có chút khó chịu nào, dường như chẳng có chút trọng lượng.

Âm Dương Châu dung nhập vào mũ giáp, Âm Châu bay vào giáp ngực.

Bảy viên châu còn lại thì dung nhập vào giáp tay và giáp chân.

Chu Thánh hoạt động cơ thể một chút, làm vài động tác độ khó cao, đều không có bất kỳ trở ngại nào. "Thủ Lăng Khải, chín trăm chín mươi chín điểm tích phân, hy vọng đừng làm ta thất vọng." Chu Thánh gõ nhẹ vào bộ giáp, Thủ Lăng Khải lập tức biến mất (ẩn vào cơ thể).

Có khôi giáp xong, Chu Thánh cũng chuẩn bị thêm một số vũ khí.

Chương 355

Hắn đổi một cây cung cho tấn công tầm xa, cận chiến dùng đao, viễn chiến dùng cung.

Còn phần thưởng rút thưởng, Chu Thánh không ưng ý lắm, đợi thương trường làm mới lại.

Chuẩn bị xong xuôi, Chu Thánh mới quay lại lầu trên.

Hắn nhìn thoáng qua cửa phòng Lưu Ly, cuối cùng vẫn không đi vào.

Lần này đi hải ngoại tiên đảo, Chu Thánh không định mang Lưu Ly theo.

Vốn dĩ hắn chỉ định đi thám thính hải ngoại tiên đảo, nhưng hệ thống đột nhiên phát nhiệm vụ, bảo hắn đi lấy lại Truyền Quốc Ngọc Tỷ bị cướp.

Không còn cách nào khác, đi chuyến này không chỉ là thám thính mà còn phải tìm được Ngọc Tỷ, rất có khả năng phải giao thủ với người của Thiên Tôn Hội.

Chu Thánh không chắc chắn có thể an toàn trở về, không muốn mang Lưu Ly đi mạo hiểm.

Trở lại lầu trên, Chu Thánh ngồi ở ban công, khép hờ mắt, tận hưởng ánh nắng ấm áp. "Đinh đoong." Đột nhiên điện thoại vang lên tiếng thông báo, Chu Thánh liếc nhìn, là có người nhắn tin QQ cho mình.

Cầm điện thoại mở ra xem, là Hoắc Ngọc Tiệp gửi tới. [Có rảnh không?

Tôi đến tìm cậu nói chuyện chút.] Chu Thánh trực tiếp trả lời:

[Không rảnh, tôi sắp đi xa.] Gửi tin xong, Chu Thánh thuận tay ném điện thoại vào hồ nước, tiếp tục phơi nắng. ...

Thượng Hải, Hoắc gia.

Hoắc Ngọc Tiệp nhìn tin nhắn Chu Thánh trả lời, lại gửi thêm mấy tin nữa.

Nhưng đối phương mãi không hồi âm, cô chỉ đành bất lực đặt điện thoại xuống, đi tới phòng khách.

Trong phòng khách, mười mấy người có thân phận địa vị của Hoắc gia đang ngồi, bọn họ phân chia quản lý sự nghiệp của Hoắc gia.

Hoắc Ngọc Tiệp đi vào, đứng bên cạnh Hoắc lão thái.

Hoắc lão thái chậm rãi nói: "Đã đến đông đủ cả rồi, vậy ta tuyên bố một chuyện tại đây.

Từ nay về sau, Hoắc Ngọc Tiệp đảm nhiệm chức gia chủ Hoắc gia!" Hoắc lão thái giao toàn bộ thân phận gia chủ cho Hoắc Ngọc Tiệp. "Lão thái thái, Hoắc Ngọc Tiệp tuy có năng lực, nhưng con bé còn đang đi học, e rằng không đảm đương nổi trọng trách này!" "Đúng vậy lão thái thái, thời đại thay đổi rồi, Hoắc gia chúng ta đã không còn là thế gia đổ đấu nữa, không thể lấy chuyện đổ đấu ra để định gia chủ!" "Hoắc Ngọc Tiệp tuổi còn nhỏ, tôi thấy đợi nó tốt nghiệp rồi hãy đảm nhiệm chức gia chủ, có lẽ sẽ tốt hơn." Mọi người nhao nhao lên tiếng, đa số đều không ủng hộ.

Hoắc lão thái lạnh lùng nhìn mọi người, trầm giọng nói: "Ta gọi các người đến, chỉ là thông báo cho các người việc Hoắc Ngọc Tiệp làm gia chủ, không phải để các người thảo luận phủ quyết!

Các người, đều không đủ tư cách!" Hoắc lão thái nói xong, hơn mười sợi dây đỏ xuất hiện, trên mỗi sợi dây đều có tên. "Kẻ nào

không phục, tự giật đứt dây đỏ của mình rồi rời khỏi Hoắc gia!" Hoắc lão thái cường thế nói.

Mọi người không dám ho he nữa.

Bọn họ tuy quản lý mọi sự nghiệp của gia tộc, nhưng chỉ cần Hoắc lão thái ra lệnh một tiếng, tùy thời có thể thay thế bọn họ, cắt đứt tất cả của bọn họ.

Cho dù bọn họ đảm nhiệm chức vụ quản lý cao cấp cũng vô dụng. "Hoắc Ngọc Tiệp!" Hoắc lão thái gọi một tiếng.

Hoắc Ngọc Tiệp đi đến trước mặt bà cụ, quỳ một chân xuống.

Hoắc lão thái lấy ra một cây quyền trượng vàng đưa cho cô, nói: "Từ hôm nay trở đi, cháu chính là gia chủ Hoắc gia.

Người Hoắc gia đều phải chấp hành mệnh lệnh của cháu, cho dù cháu sai, người Hoắc gia cũng sẽ chấp hành.

Nếu có kẻ không nghe, hoặc phản đối cháu, muốn cô lập cháu, cháu cứ trực tiếp dùng kim trượng đánh đứt dây đỏ của kẻ đó, trục xuất khỏi Hoắc gia!

Thân là gia chủ, lời cháu nói chính là chuẩn mực!" Hoắc lão thái nói thẳng, trao cho Hoắc Ngọc Tiệp quyền lực rất lớn.

Tất nhiên, không có nghĩa là Hoắc Ngọc Tiệp có quyền lực lớn như vậy thì có thể làm bậy.

Một khi quyết định của cô làm tổn hại đến lợi ích gia tộc, người trong tộc có thể khởi phát kháng nghị.

Nếu toàn phiếu thông qua, có thể khởi động bài đỏ trừng phạt cô.

Nhưng nếu Hoắc Ngọc Tiệp làm việc quy củ, không tổn hại lợi ích gia tộc, thì không ai có thể triệu tập hội nghị gia tộc.

Trong tình huống không tổn hại lợi ích chung, mọi quyết định của

Hoắc Ngọc Tiệp, người trong gia tộc đều phải ủng hộ. "Vâng!" Hoắc Ngọc Tiệp gật đầu đáp một tiếng, cầm kim trượng ngồi xuống bên cạnh Hoắc lão thái.

Trước khi Hoắc lão thái qua đời, bà vẫn nắm quyền lực rất lớn, có thể quản giáo Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp ngồi ở chủ vị, hít sâu một hơi, hạ đạt mệnh lệnh đầu tiên: "Hoắc gia nghe lệnh, tìm kiếm Lỗ Thương trang viên!" Mệnh lệnh vừa đưa ra, mọi người nhìn nhau, cuối cùng đồng thanh đáp: "Vâng!" Khi Hoắc Ngọc Tiệp ngồi xuống, Hoắc lão thái nói: "Thứ cháu đang nắm giữ hiện tại, không chỉ là quyền lực, mà còn là trách nhiệm.

Mọi thứ phải lấy lợi ích gia tộc làm chủ.

Thủ Lăng Nhân ở cảnh giới quá cao, không có lợi cho gia tộc, sau này cứ kính nhi viễn chi đi." Hoắc Ngọc Tiệp khẽ gật đầu, không nói gì.

Cô vừa rồi nhắn tin cho Chu Thánh, thực ra là muốn trước khi tiếp quản Hoắc gia, nói chuyện với hắn lần nữa.

Trước khi tiếp quản, cô là Hoắc Ngọc Tiệp, sinh viên Đại học Thượng Hải.

Sau khi tiếp quản, cô là Hoắc Ngọc Tiệp, gia chủ Hoắc gia của Lục Môn.

Thân phận đã khác rồi.

Sau này mọi thứ của cô đều phải suy tính cho lợi ích của Hoắc gia, chứ không phải bản thân mình. "Sau khi tốt nghiệp, cháu hãy triệt để chưởng quản Hoắc gia, trước khi tốt nghiệp ta sẽ giúp cháu quản thêm một năm." Hoắc lão thái nói một câu, chắp tay sau lưng rời đi.

Ý của bà là cho Hoắc Ngọc Tiệp thời gian một năm để điều chỉnh

tâm thái. ...

Thời gian thấm thoắt, ba ngày đã tới.

Chu Thánh chỉnh đốn xong xuôi, từ ban công nhảy xuống, ngồi lên lưng Diễm Vong.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, Lưu Ly không hề bước ra khỏi phòng. "Chăm sóc bản thân cho tốt, anh về sẽ tạ lỗi với em." Chu Thánh nói vọng lại một câu, rồi quay người cưỡi ngựa rời đi. "Giá!" Trong căn phòng hôn ám, trên giường đặt một con thú nhồi bông, trên con thú bông còn dính không ít lông mèo. ...

Trên biển.

Một chiếc du thuyền ngày đêm không nghỉ, tiến về phía Bột Hải.

Trên boong tàu có hai cô gái, một người mặc bikini khoác áo choàng lông trắng là Bạch Phỉ Phỉ; người kia cầm ô hoa, mặc váy Lolita kiểu trung cổ, tướng mạo ngọt ngào đáng yêu, có đôi mắt to linh động, chính là Lưu Ly. "Hừ, anh ấy không đưa tôi đi, tôi tự đi." Lưu Ly khẽ hừ một tiếng.

Cô biết Chu Thánh nói không đưa đi là nhất định sẽ không đưa.

Vì thế, khi biến thành mèo, cô đã nhổ lông mình đặt lên thú bông, ngụy trang thành khí tức của bản thân.

Sau đó nhân lúc đêm tối lặng lẽ lẻn đi, ra bờ biển đợi tàu của Bạch Phỉ Phỉ tới rồi trực tiếp nhảy lên. "Thủ Lăng Nhân đã không cho cô đi, cô đừng đi nữa, an tâm giữ nhà là được rồi." Bạch Phỉ Phỉ ở bên cạnh nói. "Để tôi bồi tiếp đại nhân đi là được." Lưu Ly liếc xéo Bạch Phỉ Phỉ, nhàn nhạt nói: "Cô tưởng Thủ Lăng Nhân sẽ cho cô đi theo chắc?" "Tôi là thuyền trưởng, chiếc tàu này là của tôi, sao lại không cho tôi đi?" "Tàu của cô, nhưng nếu Thủ Lăng Nhân bắt cô xuống, cô dám làm trái không?" Lưu Ly hỏi lại.

Bạch Phỉ Phỉ lập tức sững sờ.

Tử sĩ không thể làm trái mệnh lệnh của Thủ Lăng Nhân, nếu hắn không muốn cô đi, cô cũng không thể chống lệnh.

Cô không giống Lưu Ly, Lưu Ly ngoài là Tử sĩ ra còn là người đầu gối tay ấp của Chu Thánh. "Lần này đi là hải ngoại tiên sơn, chính anh ấy còn không nắm chắc bao nhiêu phần, không cho tôi đi thì cũng tuyệt đối sẽ không cho cô đi." Lưu Ly nói tiếp.

Bạch Phỉ Phỉ nhìn Lưu Ly, bướng bỉnh nói: "Cô có thể lén lút đi theo, tôi cũng có thể." "A, ngu ngốc, tôi có thể ẩn giấu khí tức trốn đi, cô thì không." Lưu Ly bĩu môi.

Bạch Phỉ Phỉ chỉ là người thường, chỉ cần ở trên tàu là sẽ bị phát hiện.

Bạch Phỉ Phỉ nhíu mày, đi vào buồng lái, tìm thuyền trưởng lái tàu, nói: "Phải có tôi trên tàu mới được lái, tôi không ở trên tàu thì không được lái!" Thuyền trưởng nghe vậy trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. "Được." Nhận được sự đồng ý của thuyền trưởng, Bạch Phỉ Phỉ mới quay lại boong tàu. "Tôi ở đây mới lái tàu được, tôi không ở thì tàu không chạy." Bạch Phỉ Phỉ ngẩng cao đầu.

Chương 356

"Hừ." Lưu Ly tỏ vẻ khinh thường.

Trong lúc hai người đấu võ mồm, du thuyền dần dần tiến vào Bột Hải.

Nhóm người Lão Hồ đã đợi sẵn ở đây từ sớm, thấy tàu đến, thăm dò hỏi một câu: "Thủ Lăng Nhân?" "Lên tàu đi." Lưu Ly gọi một tiếng.

Cô biết Chu Thánh đã gọi Mạc Kim Giáo Úy đến giúp đỡ.

Ba người Lão Hồ không đợi thang dây thả xuống, trực tiếp nhảy lên.

Vương Bàn Tử chụp lấy dây thừng, buộc vào cọc gỗ trên bờ. "Không cần thả thang, không cần thiết." Bạch Phỉ Phỉ nói. "Lát nữa anh ấy đến, đừng nói là đã gặp tôi." Lưu Ly nhắc nhở nhóm Lão Hồ một câu, rồi tự tìm chỗ trốn. "Tại sao vậy?" Lão Hồ không hiểu. "Còn không phải do Thủ Lăng Nhân không chịu đưa cô ấy đi, cô ấy lén lút lên tàu sao." Bạch Phỉ Phỉ nói thẳng. "Cô cũng không được nói, nếu không sau này đừng hòng mong Thủ Lăng Nhân quay lại tìm cô." Lưu Ly cảnh cáo một câu, sau đó trốn vào một phòng ở tầng ba.

Du thuyền Bạch Phỉ Phỉ chuẩn bị lần này nhỏ hơn chiếc trước một chút, nhưng cũng có năm tầng.

Tầng cao nhất sang trọng nhất là chỗ của Chu Thánh, tầng bốn là chỗ ở của những người khác.

Tầng ba là khu nghỉ ngơi giải trí, tầng hai là khu ăn uống.

Còn tầng một là kho chứa đồ.

Chiếc du thuyền này là Bạch Phỉ Phỉ mới mua, tốc độ nhanh,

không gian cũng đủ lớn.

Mọi người đợi trên boong tàu đến chiều, Chu Thánh mới khoan thai đến chậm.

Hắn nhìn chiếc du thuyền, cưỡi ngựa tung người nhảy một cái, trực tiếp đáp lên tàu.

Trong lúc nhảy lên, hắn còn thuận tay cởi dây thừng.

Sau đó mới nhảy lên tầng bốn, nhìn mọi người. "Đã lâu không gặp, hy vọng lần này các anh có thể giúp được tôi." Hồ Bát Nhất mở miệng nói. "Ừ." Chu Thánh gật đầu, sau đó nhìn về phía Bạch Phỉ Phỉ. "Cô xuống tàu đi, tiếp theo đi Thiên Tôn Hội sẽ không đưa cô theo." Chu Thánh mở miệng nói. "Nhưng mà, tôi là chủ chiếc tàu này, nếu tôi không đi thì tàu cũng không chạy được." Bạch Phỉ Phỉ nói đến đây, khẩn cầu: "Đại nhân, xin hãy đưa tôi theo đi, tôi ở trên tàu tiếp ứng cho mọi người." Chu Thánh nhíu mày, dường như cảm ứng được điều gì. "Lưu Ly, ra đây!" Lưu Ly đang trốn trong phòng ý thức được mình bị phát hiện, chậm chạp bước ra. "Xuống tàu đi." Chu Thánh nhắc lại. "Em không!" Lưu Ly phồng má nói. "Lái tàu." Bạch Phỉ Phỉ hô một tiếng, thuyền trưởng lập tức cho tàu chạy.

Du thuyền khởi động, lao ra biển lớn. "Giờ du thuyền chạy rồi, chúng em muốn xuống cũng không xuống được nữa." Lưu Ly đắc ý.

Chu Thánh ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người họ, bình tĩnh đến mức khiến Lưu Ly và Bạch Phỉ Phỉ cảm thấy sợ hãi.

Bạch Phỉ Phỉ hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, cúi đầu nói: "Thuộc hạ không phải không nghe lệnh Đại nhân, chỉ là thuộc hạ muốn hỗ trợ Đại nhân." Lưu Ly cũng sợ hãi cúi đầu, yếu ớt nói: "Anh mà xảy ra chuyện, ai dập lửa cho em chứ." "Được, các người đi theo cũng được, nhưng không được phép xuống tàu!" Chu Thánh nhấn mạnh. "Vâng." Bạch Phỉ Phỉ lập tức đồng ý, cô cũng biết năng lực

của mình, xuống tàu chỉ tổ làm gánh nặng. "Nhưng mà, thực lực của em còn mạnh hơn ba người bọn họ, em có thể giúp anh mà." Lưu Ly chỉ vào nhóm Lão Hồ nói.

Lão Hồ vốn định phản bác vài câu, nhưng nghĩ đến cảnh Lưu Ly hóa thành con mèo lớn dẫm chết Tử Thần Anubis, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống. "Tử sĩ nghe lệnh!" Chu Thánh lấy ra lệnh bài Thủ Lăng Nhân của mình.

Lưu Ly thấy Chu Thánh nghiêm túc, chỉ đành quỳ một chân xuống, ngoan ngoãn nhận mệnh. "Tử sĩ tuân mệnh." Chu Thánh vốn không muốn dùng thân phận để áp bức Lưu Ly, nhưng chuyện đi Thiên Tôn Hội rất nguy hiểm, hắn bắt buộc phải dùng thân phận để khiến Lưu Ly khuất phục.

Nếu không cô lén lút đi theo cũng là một rắc rối. "Các người nên hiểu rõ hậu quả của việc không tuân lệnh chứ." Chu Thánh nhìn hai người nói.

Không tuân lệnh, tước bỏ thân phận Tử sĩ.

Ở thời cổ đại, một thân phận Tử sĩ có thể khiến cả gia tộc được miễn thuế, sở hữu lượng lớn đất đai và tài sản, điều này khiến rất nhiều người đều muốn làm Tử sĩ.

Mà hiện tại, tước bỏ thân phận Tử sĩ, nhìn qua thì không có ảnh hưởng gì, nhưng thực tế ảnh hưởng rất lớn.

Đối với Lưu Ly mà nói, mất đi thân phận Tử sĩ là mất đi tất cả.

Đối với Bạch Phỉ Phỉ mà nói, Tử sĩ là thân phận và tín ngưỡng truyền thừa của gia tộc, một khi mất đi, cũng tương đương với việc gia tộc đứt đoạn truyền thừa, mất gốc.

Lưu Ly và Bạch Phỉ Phỉ nhìn nhau, gật đầu. "Vâng." Buổi trưa nắng ấm, mọi người nằm trên boong tàu hưởng thụ tắm nắng, ăn

uống đồ đã chuẩn bị sẵn.

Khi chưa đến hải ngoại tiên sơn, bọn họ vẫn an toàn. "Hôm nay là rằm, hy vọng đừng bỏ lỡ giờ lành." Chu Thánh khẽ nói. "Còn bao lâu mới tới?" "Đại nhân, còn phải ba tiếng nữa mới đến địa điểm chỉ định." Bạch Phỉ Phỉ bưng cocktail lên. "Ba tiếng nữa..." Chu Thánh híp mắt nhìn về phía trước, hiện tại đã hơn mười hai giờ trưa, đợi đến nơi ít nhất cũng phải ba giờ chiều.

Chu Thánh nằm trên ghế, nhắm mắt kiên nhẫn chờ đợi.

Những người khác thấy vậy cũng không làm phiền Chu Thánh, ngồi sang một bên chơi bài.

Bọn họ thực ra cũng rất căng thẳng, chỉ có thể thông qua trò chơi để phân tán thần kinh đang căng như dây đàn.

Hơn hai tiếng sau, khi du thuyền không ngừng tiến lên, phía trước xuất hiện từng đợt sương trắng mỏng manh.

Sương mù rất mỏng, giống như hơi nước trên mặt biển, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện ra.

Chu Thánh từ từ mở mắt, trước mắt hắn là một mảng trắng xóa. "Sắp đến rồi..." Chu Thánh khẽ nói một câu.

Mấy người đang đánh bài nghe thấy tiếng Chu Thánh, lập tức buông bài xuống, đi tới bên cạnh lan can nhìn mặt biển.

Sương trắng xuất hiện trên mặt biển ngày càng nhiều, đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mà phía trước, ẩn ẩn ước ước xuất hiện một tòa tiên đảo, ẩn nấp trong tiên vụ.

Tiên vụ lượn lờ, tiên sơn nhấp nhô.

Trong buồng lái, thuyền trưởng thông qua kính viễn vọng nhìn

thấy phía trước có một ngọn núi tiên, không khỏi ngẩn người. "Kỳ lạ, trên hàng tuyến phía trước căn bản không có hòn đảo nào cả." Thuyền trưởng lấy bản đồ ra tra cứu kỹ lưỡng, lại nhìn tọa độ kinh vĩ độ hiển thị trên máy móc. "Con đường này tôi đi không mười lần cũng tám lần, sao lần này lại gặp hòn đảo?" Thuyền trưởng hồ nghi khó hiểu, cầm bộ đàm thông báo cho Bạch Phỉ Phỉ. "Bà chủ, phía trước hình như có ngọn núi, có cần quay đầu không?" "Không cần quay đầu, đó chỉ là hải thị thận lâu, cứ lái thẳng qua là được." Chu Thánh bình tĩnh nói.

Lão thuyền trưởng nghe là hải thị thận lâu thì yên tâm. "Tôi bảo sao tự nhiên có hòn đảo, hóa ra chỉ là ảo ảnh!" Lão thuyền trưởng không đổi hàng tuyến, cứ thế lái tàu tới.

Khi thân tàu đi vào khu vực gần hải thị thận lâu, máy móc trên tàu trở nên vô cùng hỗn loạn, định vị không chuẩn, radar cũng mất tác dụng. "Bà chủ, từ trường ở đây quá mạnh, xuyên qua rồi rất khó ra ngoài." Thuyền trưởng vội vàng nói.

Không có radar chỉ đường, đi vào rồi rất khó tìm đường ra.

Phạm vi của hải thị thận lâu vô cùng lớn. "Lái vào trong!" Bạch Phỉ Phỉ ra lệnh. "Nhưng mà, vào rồi thì không ra được đâu!" Lão thuyền trưởng do dự.

Ông nhìn máy móc đang loạn xạ, bên ngoài bốn phía đều là sương trắng, hoàn toàn không biết tọa độ và phương hướng.

Vào đó thật sự sẽ rất khó ra.

Chương 357

Nhưng hiện tại tàu vẫn đang chạy, ông có không muốn vào thì cũng không kịp quay đầu nữa.

Trên boong tàu, Lão Hồ lấy la bàn kim châm ra định tìm phương hướng, kết quả kim la bàn quay tít như gắn motor. "Từ trường ở đây quá mạnh, kim châm cũng không phân biệt được phương hướng." Hồ Bát Nhất dang tay nói. "Không vội, vẫn chưa tới." Chu Thánh bình tĩnh nói.

Hải ngoại tiên sơn, nếu dễ tìm như vậy thì đã không phải là truyền thuyết lưu truyền từ cổ chí kim.

Hơn nữa, tiên sơn bị Thiên Tôn Hội chiếm cứ lại càng được bảo vệ nghiêm ngặt.

Khi tàu sắp đến gần hải thị thận lâu, Chu Thánh bảo lão thuyền trưởng dừng lại. "Dừng ở đây đi." Chu Thánh dặn dò.

Lão thuyền trưởng neo tàu ổn định, chăm chú nhìn hải thị thận lâu trước mắt.

Tuy là giả, nhưng lại vô cùng sống động.

Phần lớn khu vực đều ẩn trong sương mù, chỉ lộ ra một phần mười.

Nhưng chỉ một phần mười này cũng đủ kinh diễm.

Lờ mờ có thể thấy trên tiên sơn lầu quỳnh gác ngọc, tiên hạc bay lượn, còn có những chú nai con trắng muốt tú lệ nhảy nhót tung tăng.

Phía trước phảng phất không phải là hoang đảo, mà là tiên sơn chân chính. "Mẹ ơi, cái hải thị thận lâu này cũng thật quá đi!" Lão thuyền trưởng đi ra boong tàu, khiếp sợ không thốt nên lời. "Hải ngoại

hữu tiên sơn, sơn thượng hữu thần tiên, thần tiên thủ trung hữu trường sinh dược.

Tiên sơn mà Từ Phúc nói năm xưa, không lẽ chính là cái ảo ảnh này chứ?" Vương Bàn Tử không kìm được nói. "Năm xưa Từ Phúc xuất hải nhìn thấy hải thị thận lâu, sau đó mới tìm được tiên sơn, tiên sơn ở ngay gần đây." Chu Thánh vừa nói vừa quan sát bốn phía. "Hay là chúng ta vào trong ảo ảnh xem thử, nhỡ đâu là thật thì sao?" Vương Bàn Tử nóng lòng muốn thử. "Không được." Chu Thánh gọi giật lại.

Hải thị thận lâu rất nguy hiểm, một khi tiếp xúc, mười phần thì tám chín phần là tiêu đời. "Tàu tạm thời dừng ở đây không đi nữa, bất cứ ai cũng không được rời đi." Chu Thánh dặn dò một câu, sau đó ngồi xếp bằng, dùng tâm cảm ứng.

Hải ngoại hữu tiên sơn, mắt thường không thể thấy.

Tức là tiên sơn thật sự thì mắt không nhìn thấy được.

Ở đây xuất hiện hình chiếu, chứng tỏ tiên sơn ở ngay gần đây.

Năm xưa Chu Văn Vương còn đưa cho Chu Thánh địa chỉ chi tiết, từ Bột Hải xuất phát, đi ngàn dặm là tới.

Tính toán lộ trình, cũng xấp xỉ ở chỗ này.

Chỉ là, ảo ảnh xuất hiện, vậy tiên đảo giấu ở đâu?

Trong sương trắng ư?

Chu Thánh mở mắt nhìn sương trắng bốn phía, nếu tiên sơn thật sự giấu trong sương trắng, vậy những lúc sương tan, ảo ảnh biến mất, tiên đảo sẽ bị vệ tinh chụp được.

Nhưng đến nay vẫn chưa có thủ đoạn nào trinh sát được tiên đảo, chứng tỏ tiên đảo vô cùng ẩn bí, thậm chí không nằm trên mặt biển. "Đến đây, vui vẻ đi nào~" "Nhân gian không đáng giá, chi bằng lên trời

hưởng thụ!" "Trên đảo có trường sinh, còn có tiên nữ bầu bạn, lang quân xác định không đến sao?" Từng trận âm thanh êm tai đầy từ tính vang lên, trêu chọc khiến mọi người tâm hoa nộ phóng.

Chỉ thấy trên tiên đảo, không ít tiên nữ mặc áo lụa trắng mỏng manh thoắt ẩn thoắt hiện trong vân vụ.

Bọn họ tướng mạo ngọt ngào đáng yêu, nhất cử nhất động đều đang trêu chọc lòng người, câu dẫn dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng.

Lão Hồ trực tiếp kéo Vương Bàn Tử ngồi xuống, nhắm mắt không nhìn.

Còn lão thuyền trưởng tuy đã lớn tuổi, nhưng nhìn thấy nhiều tư thế dụ người cùng truyền thuyết trường sinh như vậy, bèn lẳng lặng đi vào buồng lái, khởi động du thuyền.

Chu Thánh cảm ứng được du thuyền bị khởi động, lập tức lao vào buồng lái, đánh ngất lão thuyền trưởng, tắt máy tàu.

Nhưng du thuyền trên đà quán tính vẫn từ từ trôi tới, mũi tàu chạm vào hải thị thận lâu.

Trong nháy mắt, sương trắng lượn lờ hóa thành sương mù đen kịt, tiên nữ trên đảo hóa thành ác ma, tiên cảnh cũng biến thành dung nham luyện ngục.

Trong mây đen dày đặc kèm theo tiếng sấm rền vang. "Ầm ầm ầm!" Mặt biển bình lặng bỗng sóng to gió lớn, tựa hồ muốn lật úp con tàu.

Vô số cá mập phảng phất ngửi thấy mùi máu tanh, vây quanh du thuyền bơi lội.

Hải thị thận lâu không thể lại gần, gần ắt nguy hiểm!

Trước đây cũng có du thuyền ra khơi ngày mùng một hoặc ngày rằm gặp phải hải thị thận lâu, nhưng đi vào rồi thì bặt vô âm tín.

Đợi khi người ta phát hiện ra thì chỉ còn lại một đống xác tàu. "Mọi người vào buồng lái, điều khiển tàu xuyên qua hải thị thận lâu!" Chu Thánh nói với nhóm Bạch Phỉ Phỉ.

Bạch Phỉ Phỉ và Lưu Ly vào buồng lái khống chế thân tàu, ba người Lão Hồ thì đứng trên boong tàu cùng Chu Thánh đối mặt nguy hiểm.

Khi du thuyền khởi động, hoàn cảnh ngày càng ác liệt, không ít ác quỷ dữ tợn nhảy lên boong tàu, giơ cương xoa tấn công.

Chu Thánh chém một đao, đám ác quỷ này toàn bộ tiêu tán. "Chúng đều là do từ trường hình chiếu ra, tuy không phải thật nhưng có năng lực nhất định." Chu Thánh nói với ba người Lão Hồ. "Đã rõ." Hồ Bát Nhất lấy từ ba lô ra một cây Vô Cực Côn kéo dài ra, Dương Tuyết Lỵ cầm một đôi Nga Mi Thích, còn Vương Bàn Tử đeo thiết quyền.

Ba người lấy vũ khí xong, toàn lực ra tay, một đòn hạ một con. "Lôi Châu, khởi!" Chu Thánh thao túng Lôi Châu bay lên, để ngăn cản lôi vân trên trời có thể giáng xuống bất cứ lúc nào. "Thủ Lăng Chân Hỏa, phá!" Chu Thánh tiếp tục thôi động lửa Thủ Lăng, phá trừ ảo tượng trước mắt do từ trường hình chiếu ra.

Khi lửa mạnh thiêu đốt qua, ảo tượng trước mắt dần biến thành hơi nước tiêu tán.

Mà cá mập trong biển phảng phất nhận được chỉ thị, đột nhiên tấn công du thuyền.

Chu Thánh thả xuống một viên Thủy Châu, cuộn lên một cơn lốc xoáy nước, cuốn toàn bộ cá mập văng ra xa.

Đồng thời, du thuyền dưới sự thao túng của lốc xoáy nước cũng

bay lên, bay vào trong tầng mây cao.

Trong tầng mây đen, Chu Thánh phảng phất nhìn thấy hải ngoại tiên sơn chân chính.

Hải ngoại tiên sơn đang lơ lửng trong mây đen, bên trên có hai chữ vô cùng to lớn: [BỒNG LAI] Đây là một trong ba tòa hải ngoại tiên sơn, Bồng Lai tiên đảo. "Không đúng, mắt thường nhìn thấy chưa chắc đã là thật." Chu Thánh bỗng nhiên bình tĩnh lại, không điều khiển lốc xoáy nước đưa du thuyền đến Bồng Lai tiên đảo nữa.

Hơn nữa, Bồng Lai tiên đảo lớn như vậy, từ lực mạnh đến đâu cũng không thể chống đỡ nó lơ lửng trên trời. "Gió đến, cuốn đi tàn vân!" Chu Thánh thúc giục Phong Châu, cuốn đi mây đen bao phủ tất cả.

Cuồng phong gầm thét ập tới, lôi vân trong nháy mắt bị cuốn đi.

Mà Bồng Lai tiên đảo trước mắt, giống như bọt nước, gió thổi một cái liền tiêu tán. "May mà không đi, không chừng lại là cạm bẫy gì đó." Chu Thánh có chút may mắn, lần này không lại gần.

Đợi mây đen tan đi, hắn mới thao túng du thuyền hạ xuống.

Từng viên châu lại bay về trong Thủ Lăng Khải của hắn.

Sóng yên biển lặng, mưa qua trời tạnh, mọi ảo tượng toàn bộ biến mất.

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, không có chút gợn sóng, phảng phất rơi vào sự ninh tĩnh tuyệt đối.

Chu Thánh ngồi xếp bằng, khẽ nhắm hai mắt.

Trong tai hắn không có bất kỳ âm thanh nào, đám Hồ Bát Nhất cũng không dám phát ra tiếng động. "Ùng ục ùng ục..." Chu Thánh mơ hồ phảng phất nghe thấy tiếng sủi bọt, truyền đến từ đáy tàu. "Ở dưới

nước!" Chu Thánh mãnh liệt mở mắt, bỗng nhiên hiểu ra tung tích của hải ngoại tiên đảo.

Hải ngoại tiên đảo không ở trên mặt nước, cũng không ở trên không, mà là ở dưới đáy nước.

Từ trường của tiên đảo cộng thêm ánh nắng chiếu trực tiếp đã hình chiếu ra ảo tượng tiên đảo trên mặt nước.

Chương 358

Hiểu rõ vị trí tiên đảo, Chu Thánh mới đứng dậy, đáp xuống boong tàu tầng một.

Diễm Vong chạy ra, đi theo bên cạnh Chu Thánh.

Ba người Mạc Kim Giáo Úy cũng đều đáp xuống, bọn họ biết Chu Thánh đã tìm thấy hải ngoại tiên đảo. "Tiên đảo giấu mình trong nước, lát nữa các anh theo tôi xuống dưới." Chu Thánh nói với ba người. "Ừ." Ba người gật đầu, hiện giờ tu luyện đến Tiên Thiên rồi, bọn họ xuống nước có thể nín thở thời gian dài. "Lưu Ly, Bạch Phỉ Phỉ, hai người ở trên tàu tiếp ứng chúng tôi, lái tàu ra xa một chút, tránh bị người của Thiên Tôn Hội phát hiện." Chu Thánh nói với hai cô gái. "Biết rồi." Lưu Ly bĩu môi đáp. "Đi!" Chu Thánh đứng dậy, Diễm Vong mang theo tổ ba người Mạc Kim Giáo Úy xuống nước.

Vừa vào trong nước, Chu Thánh liền cảm giác được dao động Cương khí.

Tiên đảo giấu trong nước, nhưng giấu không sâu, chỉ tầm một trăm mét dưới mặt nước.

Cương khí bao trùm cả tiên đảo, ngăn nước biển tràn vào.

Chu Thánh lặn xuống, dần dần nhìn rõ hình dáng tiên đảo.

Bồng Lai tiên đảo hoàn toàn giống hệt những gì nhìn thấy trước đó, các lâu san sát, tiên vụ phiêu miểu.

Tiên hạc bay lượn, bạch lộc chơi đùa bên suối.

Rất khó tưởng tượng Bồng Lai tiên đảo lại giấu mình dưới đáy nước.

Hơn nữa chỉ có ngày mùng một và ngày rằm mới có thể phát hiện

tung tích của nó.

Những thời gian khác đến, căn bản không tìm thấy.

Trừ phi có định vị, còn có người của tổng bộ Thiên Tôn Hội tiếp dẫn mới được.

Nhưng muốn đến tổng bộ, cấp bậc thấp nhất cũng phải là Nhất Dương, thấp hơn thì không vào được.

Chu Thánh lặn xuống một trăm mét, lượn một vòng quanh Bồng Lai tiên đảo, tìm kiếm nơi có thể xâm nhập.

Cương khí bao bọc toàn bộ đảo, một khi đi vào chắc chắn sẽ kinh động người thi triển Cương khí.

Mà bên ngoài đảo còn có không ít cá mập bơi lội, chúng giống như thị vệ bảo vệ Bồng Lai vậy.

Chu Thánh lượn một vòng quan sát, phát hiện bên trong Thiên Tôn Hội vô cùng tường hòa.

Không ít cô gái mặc váy trắng bưng rượu ngon món lạ đi vào điện đường lớn nhất.

Một số Tôn Giả và Đại Tôn rất ít lộ diện, vô cùng bình tĩnh.

Chu Thánh bơi ra mặt sau, tìm một chỗ tối tăm. "Lát nữa tôi phá vỡ hộ tráo Cương khí, các anh lập tức theo tôi cùng vào!" Chu Thánh quay đầu nói với ba người Lão Hồ. "Ừ ừ." Ba người đồng loạt gật đầu.

Chu Thánh đặt tay lên tráo Cương khí, dùng Cương khí của mình đồng hóa với Cương khí bảo vệ Bồng Lai, sau đó thò một tay vào trong. "Vào!" Chu Thánh hô lớn một tiếng, ba người Lão Hồ dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong tiên đảo.

Chu Thánh lập tức đi vào, sau đó bịt lại hộ tráo Cương khí. "Hy

vọng không kinh động người bên trong." Chu Thánh nói nhỏ, dẫn người chuyển địa điểm, ẩn nấp đi để tránh bị phát hiện.

Cùng lúc đó, trong đại điện.

Mấy chục vị Cửu Dương Đại Tôn ngồi cùng một chỗ, cùng nhau duy trì một lò đan đang cháy.

Một đôi đồng nam đồng nữ ngồi hai bên, khẽ nhắm mắt, dường như đang ngủ say.

Mà trên chủ điện ở trung tâm, bày một cỗ quan tài màu vàng kim. "Có người vào rồi." Một vị Cửu Dương Đại Tôn bỗng nhiên nói. "Là Thủ Lăng Nhân, khí tức của hắn rất đặc thù." Một vị Cửu Dương Đại Tôn khác nói. "Thiên Tôn đang mộng hồi thượng cổ, đoạt lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ để hiệu lệnh long mạch, tuyệt đối không thể bị quấy nhiễu." "Nhưng chúng ta hiện tại phải duy trì Tân Hỏa cháy, không thể ra tay." "Gọi người từ Doanh Châu và Phương Trượng qua giúp." "Không kịp, hai nơi đó cách quá xa, đợi đến nơi ít nhất cũng mất hơn ba ngày." "Vậy làm sao đây?

Thiên Tôn đang lúc quan trọng, không thể bị làm phiền." "Chẳng lẽ mặc kệ hắn đi vào, cắt ngang Thiên Tôn sao?" "Không, chúng ta có thể kéo hắn vào nơi Thiên Tôn đang ở, một khi hắn chết ở nơi đó, là sẽ chết triệt để." Cửu Dương Đại Tôn nói xong, Tân Hỏa cháy bùng lên.

Một đám Cửu Dương Đại Tôn lại nhắm mắt, đối với sự hiện diện của Thủ Lăng Nhân không quan tâm nữa, không có bất kỳ động tác nào.

Mà thức ăn thị nữ bưng vào, trong nháy mắt khô héo teo tóp đi.

Bọn họ ăn đồ ăn không cần động thủ, trực tiếp hấp thu tinh hoa của thức ăn là được.

Bên ngoài tiên đảo.

Chu Thánh ẩn nấp một hồi, thấy không có ai đến, không khỏi nghi hoặc: "Kỳ lạ, chẳng lẽ không bị phát hiện sao?

Hay là bọn họ bị chuyện gì làm chậm trễ?" Chu Thánh nhìn chằm chằm vào chủ điện lớn nhất, không bị phát hiện là không thể nào.

Bọn họ không ai đi ra, chứng tỏ đang bận chuyện khác.

Sương mù dày đặc nổi lên, bao phủ từng ngóc ngách của Bồng Lai động thiên.

Nhóm Chu Thánh còn đang trốn trong bóng tối toàn bộ bị lớp sương mù này che phủ. "Đừng động đậy." Chu Thánh nói với mọi người một câu.

Mạc Kim Giáo Úy lúc này không dám cử động, trốn trong bóng tối lẳng lặng chờ đợi.

Tiên vụ nồng đậm xuất hiện chứng tỏ bọn họ rất có khả năng đã bị phát hiện, nếu không sẽ không đột nhiên phản thường như vậy.

Trong màn sương dày đặc, đưa tay không thấy năm ngón.

Chu Thánh ngồi xếp bằng, khẽ nhắm mắt, kiên nhẫn chờ sương tan.

Sương mù dày thế này, cho dù hắn có khả năng nhìn đêm cũng không thấy gì, người của Thiên Tôn Hội cố ý thả ra, hắn là bọn chúng cũng không nhìn thấy.

Tiên vụ ngày càng nhiều, lấp đầy cả Bồng Lai tiên đảo.

Bồng Lai tiên đảo thoáng trồi lên mặt nước, nhưng do toàn là sương mù nên không ai nhìn thấy.

Mà lúc này, Lưu Ly đứng trên boong tàu vẫn đang lo lắng cho Chu Thánh.

Chu Thánh đã ra lệnh, không cho hai người họ đi. "Nếu một tuần

sau anh vẫn chưa ra, thì em thà vứt bỏ thân phận cũng phải đi giúp anh!" Lưu Ly đứng trên boong tàu, trầm giọng nói.

Bạch Phỉ Phỉ nhìn Lưu Ly, khẽ hỏi: "Thủ Lăng Nhân rất mạnh, không cần chúng ta giúp." "Nhưng đây là tổng bộ Thiên Tôn Hội, một trong ba tòa hải ngoại tiên sơn, không phải nơi khác." Lưu Ly biết rõ Thiên Tôn Hội khủng bố cỡ nào, huống chi còn là đến tổng bộ.

Một tuần vẫn không ra, chứng tỏ gặp nguy hiểm rất lớn, bất luận thế nào cô cũng phải đi cứu.

Cho dù vì thế mà mất đi thân phận Tử sĩ. ...

Trên Bồng Lai tiên đảo.

Tiên vụ thẩm thấu vào từng nơi, nhóm Chu Thánh đang chờ sương tan dần dần lạc lối trong sương mù.

Chu Thánh cảm nhận được ý thức của mình sắp bị tước đoạt, hắn vội vàng dùng Mộc Châu tạo ra một quả cầu, bao bọc mình và Diễm Vong lại.

Còn với nhóm Mạc Kim Giáo Úy, hắn cũng tạo ra quan tài nhốt họ lại, chôn xuống lòng đất.

Vì không nhìn thấy, Chu Thánh chỉ có thể cầu nguyện Mạc Kim Giáo Úy cách mình không quá gần.

Khi ý thức sắp bị tước đoạt, Chu Thánh lẩm bẩm: "Trúng kế rồi." Nói xong, hắn triệt để nhắm mắt, ý thức bị rút đi.

Cả Bồng Lai tiên đảo rơi vào sự ninh tĩnh ngắn ngủi. ...

Bóng tối vô tận, không biết kéo dài bao lâu.

Khi một tia nắng xuyên thấu bóng tối chiếu vào, Chu Thánh mới từ từ mở mắt.

Cảnh tượng đập vào mắt là một mảng hoang lương.

Chu Thánh nhìn quanh, nhìn thấy Diễm Vong bên cạnh.

Chương 359

Hắn tung người ngồi lên lưng ngựa, có chút không biết làm sao.

Mạc Kim Giáo Úy cũng không ở bên cạnh, càng không biết đây là nơi nào. [Đinh, kiểm trắc thấy ký chủ mộng hồi Tam Quốc, mời ký chủ thủ hộ Truyền Quốc Ngọc Tỷ tại Tam Quốc, không để phương sĩ Tả Từ lấy đi, đồng thời duy trì cục diện Tam Quốc, không để Tả Từ nhiễu loạn.] Kèm theo âm thanh của hệ thống vang lên, Chu Thánh tổng coi như hiểu rõ tình cảnh hiện tại.

Mình, ý thức bị tước đoạt, tiến vào thời kỳ Tam Quốc trong lịch sử rồi.

Cái gọi là thủ hộ Truyền Quốc Ngọc Tỷ, chính là thủ hộ ở trong này.

Chu Thánh cũng không có bản đồ, căn bản không biết mình đang ở đâu. "Giá!

Giá!" Trên đường mòn phía xa, một người da hơi đen, tạng người hơi béo, râu ria rậm rạp đang cưỡi ngựa chạy trốn thục mạng.

Sau lưng hắn là mấy trăm binh lính truy sát. "Tào tặc, ngươi dám hành thích Đổng thái sư, chạy đi đâu!" Binh lính phía sau hô lớn.

Tào tặc?

Hành thích?

Đổng thái sư?

Chu Thánh tìm được mấu chốt.

Tuy hắn không đọc Tam Quốc Chí, nhưng Tam Quốc Diễn Nghĩa thì xem không ít.

Kẻ đang bị truy sát chính là Tào Tháo Tào Mạnh Đức lừng lẫy trong lịch sử.

Hắn hành thích Đổng Trác thất bại, hắn là đang muốn trốn về Duyện Châu khởi nghĩa.

Chu Thánh vuốt lại suy nghĩ, lập tức cưỡi ngựa đi xuống.

Vốn dĩ hắn còn do dự làm sao thủ hộ Truyền Quốc Ngọc Tỷ, giờ hắn có chủ ý rồi, cứ bắt đầu từ Tào Mạnh Đức này trước.

Chu Thánh cưỡi ngựa lao xuống, với tốc độ của Diễm Vong, trong chớp mắt đã đuổi kịp Tào Tháo.

Tào Tháo vốn tính đa nghi, trở tay đâm một đao về phía Chu Thánh.

Chu Thánh giơ bội đao Thủ Lăng Nhân lên đỡ. "Đừng động thủ, tôi không phải đến giết ông, tôi đến cứu ông." Chu Thánh nói. "Cứu ta?

Tại sao ngươi cứu ta?" Tào Mạnh Đức đầy vẻ đề phòng nhìn Chu Thánh. "Vì tôi cần sự giúp đỡ của ông." Chu Thánh nói xong, túm lấy Tào tặc nhảy lên ngựa của mình, chạy biến đi mất.

Đám binh lính phía sau hít bụi, thấy người đã chạy xa, bèn dừng lại tại chỗ. "Tào tặc chạy rồi, chúng ta về phục mệnh hay là..." "Về phục mệnh?

Ngươi điên à!

Đổng thái sư giết người như ngoé, về còn đường sống sao?" "Vậy chúng ta..." "Tham gia Hoàng Cân quân đi, nghe nói gia nhập Hoàng Cân quân xong, cướp được cái gì đều là của mình!" "Đúng, phản chính Đại Hán thiên hạ cũng sắp tàn rồi, gia nhập Hoàng Cân quân, tương lai nói không chừng còn được làm tướng quân!" Đám người thương lượng xong, trực tiếp đi đầu quân cho Hoàng Cân, cũng không

về phục mệnh nữa.

Chu Thánh để Tào Tháo chỉ đường, hai người một đường chạy trốn vào địa phận Từ Châu, vào trong thành Từ Châu.

Châu mục Từ Châu là Đào Khiêm biết tin Tào Tháo vào thành, ngay lập tức cho người đón hắn vào phủ, để hắn tắm rửa một phen rồi mới lên đại đường dùng bữa.

Mà Chu Thánh cũng được đi theo dùng bữa tại đại đường.

Đồ ăn rất đơn giản, chỉ là thịt luộc và một ít rau xào đơn giản chỉ bỏ muối.

Đừng tưởng xuyên việt về lịch sử là sướng, thực tế cái ăn cái mặc đi lại trong lịch sử đều không bằng người hiện đại, hơn nữa gia vị cực ít. "Tào huynh dám cầm đao ám sát Đổng thái sư, thật nãi đại anh hùng!" Đào Khiêm tóc hoa râm ngồi ở chủ vị cung duy.

Tào Tháo uống một ly rượu xong, đập mạnh xuống bàn. "Rầm!" "Đáng tiếc, tên ác tặc đó đột nhiên kinh tỉnh, đỡ được đao của ta, nếu không một đao này chém xuống, nhất định chém đứt đầu hắn!" Tào Tháo hung tợn nói. "Đằng nào hắn cũng sẽ chết dưới tay ông thôi..." Chu Thánh thầm nghĩ, nhấm nháp ly rượu gạo.

Kỹ thuật ủ rượu thời cổ đại chưa thành thục lắm, đa số là rượu gạo và rượu hoa quả.

Độ cồn đỉnh điểm cũng chỉ mười độ.

Có điều, uống cũng khá ngon. "Đúng rồi, vị tiểu huynh đệ này là?" Đào Khiêm bỗng nhiên nhìn về phía Chu Thánh. "À, đó là một vị nghĩa sĩ, trên đường ta đào mệnh may mắn được cậu ấy cứu." Tào Tháo trả lời. "Xem ra tiểu huynh đệ công phu rất cao." Đào Khiêm cười nói.

Chu Thánh không đáp lời, lẳng lặng ăn.

Cuộc đối thoại tiếp theo giữa Đào Khiêm và Tào Tháo khá bình đạm, không có dinh dưỡng gì mấy, chỉ là tâng bốc lẫn nhau.

Ăn uống no say xong, Tào Tháo và Chu Thánh mới nghỉ lại đây một đêm.

Đêm đó, Tào Tháo và Chu Thánh trò chuyện cả buổi. "Cậu nói cậu cần sự giúp đỡ của ta?

Cậu cần ta giúp gì?" Tào Tháo khó hiểu hỏi.

Hắn hiện tại chẳng có cái gì, muốn giúp cũng không giúp được.

Hơn nữa, hắn đối với Chu Thánh vẫn đầy lòng cảnh giác. "Hiện tại chưa cần, đợi sau này mới cần ông giúp." Chu Thánh nói với hắn. "Được thôi." Tào Tháo cũng không hỏi thêm. "Được rồi, tiễn ông đến đây cũng coi như an toàn, tôi phải đi đây.

Đợi khi ông cần tôi, hoặc tôi cần ông, tôi sẽ đến tìm ông." Chu Thánh nói tiếp.

Tào Tháo nghe vậy, khẽ gật đầu, mục tống Chu Thánh rời đi, mày nhíu chặt: "Hắn rốt cuộc là ai?" Bình minh ló dạng, thiên địa lại sáng.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi trên cổ đạo, không khỏi suy tư: Mình ở trong ảo cảnh này một ngày, thế giới thực có phải cũng trôi qua một ngày không?

Nếu đúng là vậy thì rắc rối to.

Tam Quốc đánh nhau mấy chục năm mới chia ba thiên hạ, mình không có nhiều thời gian ở lại như vậy. [Đinh, Túc chủ ở đây một năm, thời gian thực tế mới trôi qua một ngày.] Âm thanh hệ thống vang lên nhắc nhở Chu Thánh. "Trên trời một ngày, nhân gian một năm sao?" Chu Thánh thì thầm một câu, nghĩ đến Thiên Tôn.

Chắc chắn là do lão bố trí.

Cũng chỉ có lão mới có thủ đoạn này.

Chu Thánh biết được tiến độ thời gian thì cũng không vội tìm Thiên Tôn nữa mà du ngoạn Tam Quốc.

Xuyên việt có thể nói là giấc mơ của mỗi người, nay ý thức mình đến Tam Quốc chân chính, tất nhiên phải ngắm nhìn thế giới này thật kỹ.

Lịch sử đã sớm tiêu tán, thế giới Chu Thánh đang ở thực ra là thế giới trong ký ức của Thiên Tôn.

Ý thức của hắn bị bóc tách, đưa vào thế giới hình thành từ ký ức Thiên Tôn.

Mà thế thân thứ hai của Thiên Tôn thật sự đã trải qua thế giới này, cho nên mọi thứ ở đây cũng là thật.

Thật thật giả giả, thực ra nằm ở chỗ những việc ngươi làm trong thế giới này có sinh ra ảnh hưởng hay không.

Chu Thánh đi không biết bao lâu mới vào được một tòa thành trì.

Trác Quận.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi trên quan đạo, bên hông đeo lệnh bài vàng kim và trường đao, khiến binh lính tuần thành không dám ngăn cản.

Đang đi, bỗng nhiên một tiếng rao hàng truyền đến khiến Chu Thánh dừng bước. "Bán giày cỏ đây, giày cỏ thượng hạng đây." Chu Thánh nghe vậy ghìm ngựa quay đầu nhìn, bên cạnh quan đạo, một người tầm hai ba mươi tuổi đang rao bán giày cỏ.

Chương 360

Chu Thánh xuống ngựa, xem thử giày.

Người bán giày lại cười nói: "Ta thấy công tử không phải người tầm thường, giày cỏ này không xứng với ngài." Chu Thánh nhìn tướng mạo đầu tròn tai to của hắn, không khỏi hỏi: "Ngươi tên là gì?" "Lưu Bị Lưu Huyền Đức." "Hậu duệ Trung Sơn Tĩnh Vương?" Lưu Bị lắc đầu cười nói: "Ta chỉ là kẻ đan giày dệt chiếu nơi thôn quê, đâu dám tự xưng là hậu duệ Trung Sơn Tĩnh Vương?" "Đợi lúc ngươi khởi binh, gặp ai cũng nói mình là hậu duệ Trung Sơn Tĩnh Vương cho xem..." Chu Thánh thầm nói trong lòng. "Lấy một đôi đi." Chu Thánh chọn một đôi giày cỏ, sờ túi tiền, lập tức xấu hổ. "Thôi bỏ đi, trên người tôi không mang bạc, không mua nữa." Chu Thánh đang định đặt giày cỏ lại thì bị Lưu Bị kéo tay. "Ta với huynh đệ có duyên, đôi giày này tặng cho ngài." Lưu Bị nói thẳng. "Thế không hợp lý lắm nhỉ?" "Có gì không hợp lý?

Ngài thấy không hợp lý thì chúng ta kết bái, ngài nhận ta làm đại ca, ta nhận ngài làm huynh đệ, chẳng phải là hợp lý rồi sao?" Lưu Bị cười nói, nụ cười rất tường hòa. "Thôi khỏi." Chu Thánh lắc đầu từ chối. "Vậy đôi giày cỏ này vẫn tặng ngài, coi như kết giao bằng hữu." Lưu Bị vẫn nói. "Được." Chu Thánh nhận lấy giày cỏ, sau đó lên ngựa rời đi.

Lưu Bị nhìn bóng lưng Chu Thánh rời đi, lẩm bẩm: "Sao hắn biết ta là hậu duệ Trung Sơn Tĩnh Vương?

Chẳng lẽ hắn nhìn thấu suy nghĩ của ta?

Loạn thế sắp tới, ta cũng nên sớm tính toán." Lưu Bị lẩm bẩm xong, dọn hàng đi về. "Bà nội nó, thịt lợn này ngươi không lấy thì cút

cho ta, lão tử đã chặt sẵn cho ngươi rồi ngươi còn không lấy?" "Phi, tên thư sinh mặt trắng nhà ngươi không xứng ăn thịt lợn của Trương Phi gia gia!" Chu Thánh đi ngang qua hàng thịt, nghe thấy tiếng người bán thịt quát tháo, quay đầu nhìn lại.

Trước sạp thịt lợn, một nam tử to cao vạm vỡ, râu ria rậm rạp không ra thể thống gì, tay cầm dao mổ lợn, chính là Trương Phi.

Hắn đang mắng tên thư sinh kia. "Cái tên này, ta đã bảo ta muốn tám lạng thịt nạc, ngươi đưa ta nửa nạc nửa mỡ là ý gì hả?" Thư sinh muốn giảng lý với Trương Phi.

Nhưng nhìn Trương Phi vung dao mổ lợn lên, hắn không dám giảng lý nữa, mắng chửi vài câu rồi đi thẳng.

Chu Thánh cười đi tới, nói: "Cho năm lạng thịt ba chỉ." "Gia gia tâm trạng không tốt, không bán." Trương Phi khoanh tay, lười nhìn Chu Thánh. "Lão tử chả thèm hầu hạ đám đạt quan hiển quý." Chu Thánh nghe Trương Phi lẩm bẩm, bèn nói: "Vậy tôi tự cắt." Nói xong, Chu Thánh rút bội đao Thủ Lăng Nhân chuẩn bị cắt thịt, nhưng Trương Phi trở tay dùng dao mổ lợn đỡ lại. "Thịt của gia gia không phải thứ ngươi có thể động vào." "Thế sao?" Chu Thánh gia tăng lực đạo, trực tiếp áp chế Trương Phi.

Trương Phi muốn lật bàn, bị Chu Thánh ấn lại.

Chu Thánh dùng bội đao Thủ Lăng Nhân đè lên dao mổ lợn của Trương Phi, tự cắt cho mình năm lạng thịt ba chỉ nửa nạc nửa mỡ, sau đó mới thu đao. "Đôi giày cỏ này coi như tiền thịt." Chu Thánh cười ném đôi giày cỏ cho Trương Phi, quay người rời đi.

Trương Phi nhìn bóng lưng Chu Thánh cưỡi ngựa, không khỏi thầm mắng: "Bà nội nó, sức mạnh kinh thật!" Hắn quay đầu nhìn cái bàn của mình, bên trên hằn một dấu tay khổng lồ. "Mạnh thật." Chu Thánh xách năm lạng thịt, ung dung đi tiếp.

Đi đến trước một hộ gia đình, thấy một nam tử râu dài cầm gậy gỗ đứng gác cửa phủ đệ.

Quan Vũ Quan Vân Trường.

Dưới chân hắn còn có một vò rượu, hơn nữa mặt hắn khá đỏ, hiển nhiên vừa uống rượu xong. "Tôi có thịt, anh có rượu, hay là tìm chỗ làm một hớp?" Chu Thánh gọi với vào.

Quan Vũ đang đứng gác, khinh miệt nhìn Chu Thánh một cái, không thèm để ý.

Chu Thánh đưa tay chộp một cái, trực tiếp hút vò rượu của Quan Vũ vào tay. "Rượu của ta mà ngươi cũng dám động?" Quan Vũ cầm gậy gỗ đuổi theo. "Cái này!" Chu Thánh thúc ngựa chạy, rất nhanh đã rời khỏi Trác Quận, đến ngoại thành, xuống ngựa nhóm lửa nướng thịt.

Đợi Quan Vũ đuổi tới thì thịt đã chín, rượu cũng đã hâm nóng.

Quan Vũ cầm gậy gỗ đánh tới Chu Thánh, bị Chu Thánh một tay bóp gãy. "Ngồi xuống uống chút đi." Quan Vũ nhìn rượu hâm nóng và thịt nướng, ngồi xuống, uống một ngụm rượu buồn. "Tại sao ngươi tiếp cận ta?" Quan Vũ không khỏi hỏi.

Hắn thấy cách ăn mặc của Chu Thánh không giống người thường.

Mà mình chỉ là một kẻ hộ viện, căn bản không có tư cách lọt vào mắt xanh của người ta. "Thú vui thôi." Chu Thánh thản nhiên nói.

Ba huynh đệ Đào Viên trước khi phát tích, một kẻ đan giày dệt chiếu, một kẻ đồ tể bán thịt, còn một kẻ trông nhà hộ viện.

Ai cũng sẽ không ngờ tới, ba người bọn họ tương lai sẽ khuấy đảo loạn thế, trong loạn thế trở thành một phương thế lực, chia ba thiên hạ.

Quan Vũ ăn thịt uống rượu, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ta muốn đi theo ngươi." "Vì sao?" Chu Thánh không khỏi hỏi. "Thời đại hỗn loạn này, làm một kẻ trông nhà hộ viện quá uất ức." Quan Vũ trầm mặt nói.

Hắn có dã tâm, nhưng không có đường làm quan.

Chu Thánh cười cười, nói: "Tôi cũng nói thật với anh, tôi chỉ là một người qua đường, có lẽ sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Anh sẽ có minh chủ của riêng mình, tính toán thời gian cũng sắp rồi." Quan Vũ nhìn chằm chằm Chu Thánh, rất không hiểu ý của Chu Thánh là gì.

Chu Thánh ăn thịt uống rượu xong, vỗ vỗ mỡ dính trên tay, đứng dậy nói: "Về đi, tôi phải đi rồi, tương lai chúng ta sẽ còn gặp lại." Chu Thánh lên ngựa, vẫy vẫy tay rời đi.

Quan Vũ đứng tại chỗ nhìn Chu Thánh rời đi, khẽ nhấp một ngụm rượu ấm. ...

Đi qua Đồn Quận, Chu Thánh lại một đường hướng đông, đến Giang Đông.

Hiện giờ thế đạo đại loạn, nhưng Giang Đông vẫn khá yên ổn.

Đặc biệt Giang Đông các đại thị tộc san sát, muốn học vấn phải bái nhập môn hạ thị tộc nào đó.

Muốn tập võ cũng phải qua thị tộc cho phép.

Nếu không, thị tộc sẽ gán cho ngươi một tội danh, bắt nhốt ngươi lại.

Giang Đông hoàn toàn là địa bàn bị các đại thị tộc thao túng.

Ở đây, chỉ có nương tựa thị tộc mới có ngày mở mày mở mặt.

Đương nhiên, nếu ngươi chỉ muốn làm người thường thì không

vấn đề gì.

Chỉ có điều nơi ngươi sống có lẽ chính là địa bàn của thị tộc nào đó.

Chu Thánh cưỡi ngựa đi dạo trên phố lớn, bỗng nhiên thấy trên quan đạo từng đội binh lính quấn vải đỏ, khua chiêng gõ trống diễu hành.

Lúc diễu hành còn thỉnh thoảng ném một ít thức ăn và tiền đồng cho bách tính hai bên đường.

Mà Chu Thánh cưỡi ngựa đứng giữa quan đạo, vừa khéo chắn đường bọn họ. "To gan, hôm nay là lễ nhược quán của trưởng công tử Tôn thái phó, kẻ nào dám cản đường?" Binh lính đi đầu rút đao vây lấy Chu Thánh. "Tôn thái phó?

Tôn Kiên?

Trưởng công tử chẳng lẽ là Tôn Sách sao." Chu Thánh nghĩ đến người này.

Giang Đông trong Tam Quốc thực ra là do Tôn Kiên và Tôn Sách đánh xuống, Tôn Quyền chỉ là người tiếp quản.

Hôm nay là lễ thành niên của Tôn Sách, đợi lễ nhược quán qua đi, hắn cũng sắp sửa khởi thế. "Ta không phải cản đường, chỉ là đột nhiên đi vào nơi này thôi." Chu Thánh cưỡi ngựa đứng bên đường, không xuống khỏi quan đạo.

Nhưng binh lính lại đốt đốt bức người, cứ đòi bắt Chu Thánh.

Chu Thánh lẳng lặng nhìn bọn họ, ngón tay cái ấn lên cán đao.

Một thiếu niên mặc áo bào đỏ cưỡi trên lưng ngựa nhìn thấy Chu Thánh, bèn đi tới, chắp tay hành lễ. "Chào ngài, không biết có vinh hạnh mời ngài đến tham gia tiệc thọ của ta không?" Tôn Sách chắp tay

mời.

Chu Thánh nhìn Tôn Sách, theo bản năng nói: "Giang Đông Tiểu Bá Vương." Tôn Sách tướng mạo cũng khá anh tuấn, hơn nữa còn có một cỗ nhuệ khí.

Hắn nếu không chết, Giang Đông tất nhiên sẽ lớn mạnh trong Tam Quốc.

Chương 361

Tôn Sách nghe đối phương bình luận về mình, trong lòng kinh hãi, vội vàng xuống ngựa, lần nữa chắp tay nói: "Còn mong ngài nể mặt!" Hắn rất thông minh, ánh mắt cũng rất tốt, biết nhìn người.

Người ta đều nói Lưu Bị giỏi phát hiện anh hùng, nhưng Tôn Sách cũng không kém cạnh.

Đa phần văn thần võ tướng Giang Đông đều do hắn tìm được, ví dụ như Lỗ Túc, Hoàng Cái... "Đã là quý công tử tương mời, vậy ta đi một chuyến vậy." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hắn những ngày này vân du bên ngoài vốn là muốn xem thời cuối Đông Kinh chưa hoàn toàn đại loạn là như thế nào.

Tôn Sách không lên ngựa, mà chủ động đứng trước ngựa Chu Thánh, làm lễ dắt ngựa.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người. "Hít, con trai Tôn thái phó, trong năm nhược quán cư nhiên dắt ngựa cho người khác!" "Mẹ ơi, cho dù là Hoàng đế đến cũng chưa chắc khiến hắn dắt ngựa được đâu!" "Truyền văn con trai Tôn thái phó là Tôn Sách có tuệ nhãn thức anh hùng, hắn dắt ngựa cho đối phương, nói không chừng..." Mọi người bàn tán xôn xao, trong lòng quả thực tràn đầy chấn kinh.

Chu Thánh nhìn Tôn Sách đi trước ngựa mình, cười nói: "Thực ra cậu không cần làm thế!" Tôn Sách quay đầu cười nói: "Ta cảm giác được ngài không phải người thường, ta muốn mời tiên sinh ở lại Tôn gia ta." Tôn Sách cũng không úp mở, nói thẳng suy nghĩ của mình. "Tôn gia cậu tự nhiên có một chỗ đứng." Chu Thánh thản nhiên nói.

Tôn Sách nghe vậy càng cảm thấy người trên lưng ngựa là tuyệt

thế cao nhân, hắn vội vàng hỏi: "Khẩn cầu tiền bối chỉ điểm." Chu Thánh nhìn thoáng qua Tôn Sách, nhàn nhạt nói: "Thiên cơ bất khả lộ!" Khi nói ra câu này, Chu Thánh không khỏi buồn cười.

Thảo nào nhiều người trí mưu cao cường đều thích treo câu này cửa miệng, bởi vì bọn họ sớm đã suy đoán được tương lai.

Mà Chu Thánh tự nhiên biết rõ chuyện sẽ xảy ra trong tương lai nên mới vân du bên ngoài.

Chỉ cần Thiên Tôn không phá đám, cuối thời Đông Kinh sẽ vận chuyển theo quỹ tích bình thường.

Mà hiện tại Truyền Quốc Ngọc Tỷ chưa xuất hiện, Thiên Tôn cơ bản sẽ không hành động.

Chỉ có điều Hoàng Cân quân vẫn phải để mắt tới chút, dù sao đó là do Thiên Tôn thao túng phía sau.

Nói không chừng lão sẽ nghịch thiên cải mệnh.

Tôn Sách một đường trầm mặc, dắt ngựa rất nhanh đi đến Tôn phủ.

Khi đến Tôn phủ, Tôn Kiên đã sớm đợi ở cửa.

Ông nhìn thấy con trai mình cư nhiên đích thân dắt ngựa đi tới, lập tức ngẩn người.

Nhưng ông không phản ứng quá lớn, sau khi bình tĩnh lại liền đích thân tiến lên, chắp tay vái Chu Thánh một cái. "Quý khách, mời vào trong." Hiểu con không ai bằng cha, Tôn Kiên biết con trai Tôn Sách của mình là người rất kiêu ngạo, đồng thời cũng là người có tuệ nhãn thức anh hùng.

Có thể khiến nó đích thân dắt ngựa, chứng tỏ người trên lưng ngựa thân phận không đơn giản.

Con trai mình cam nguyện dắt ngựa trong lễ nhược quán, vậy thân làm cha, tất nhiên không thể thất lễ.

Chu Thánh từ trên lưng ngựa nhảy xuống, dưới sự mời mọc của cha con Tôn Kiên đi vào đại đường.

Trong đại đường, nhiều chỗ ngồi đã có người, cũng có người chưa đến.

Mà Chu Thánh đến khá đột ngột nên chưa chuẩn bị bàn ghế. "Phụ thân, để vị đại nhân này ngồi cùng con đi." Tôn Sách đột nhiên nói.

Hôm nay hắn là nhân vật chính, để Chu Thánh ngồi cùng hắn là cấp đủ đãi ngộ rồi. "Sách Nhi, hôm nay tuy con là chính, nhưng vi phụ ngồi cao hơn con." Tôn Kiên nói xong, phân phó hạ nhân: "Người đâu, tại chỗ ngồi của ta kê thêm một bộ ghế nữa." Tôn Kiên trực tiếp cho người kê thêm một chỗ ngồi ngay tại chủ vị của mình, cấp cho Chu Thánh lễ ngộ cực lớn. "Không cần, cứ tùy tiện tìm cho tôi một chỗ là được, nếu không có tôi có thể ngồi ở góc." Chu Thánh cười nhạt nói, hắn không muốn huyên náo đoạt chủ. "Nên làm như thế." Tôn thái phó nói.

Ghế ngồi sắp xếp xong, Tôn Kiên trực tiếp kéo Chu Thánh ngồi vào chủ vị.

Mà chính ông thì kéo bàn mình dịch ra xa Chu Thánh ba tấc.

Nhìn qua không có gì khác biệt, thực tế Tôn Kiên đã tự hạ thấp mình một bậc.

Hành động này khiến Chu Thánh đầy nghi hoặc.

Cho dù mình trong mắt họ là kỳ nhân dị sĩ, hay cái gọi là anh hùng, họ cùng lắm là lễ hiền hạ sĩ, chứ không phải thế này, để mình ngồi vào chủ vị.

Trong mắt người khác, mình và Tôn Kiên cùng ngồi cao vị.

Nhưng chỉ có Chu Thánh và Tôn Kiên biết, Tôn Kiên còn thấp hơn mình một chút.

Thậm chí ngồi gần, nhìn kỹ đều có thể thấy được.

Đây đã không phải huyên náo đoạt chủ, mà là trực tiếp trở thành chủ nhân rồi.

Chu Thánh nghĩ mãi không thông, Tôn Kiên hạ thấp địa vị mình như thế, cái này cũng quá... "Tôn thái phó, ông khách sáo quá rồi." Chu Thánh nói với ông, có chút thụ sủng nhược kinh.

Tôn Kiên quay đầu lại, nhìn thoáng qua lệnh bài của Chu Thánh, lại nhìn bội đao của hắn, hạ thấp giọng nói: "Đại nhân, đây là vị trí ngài nên ngồi." "Đại nhân?" Chu Thánh hoảng hốt, dường như hiểu ra điều gì.

Tôn Kiên nhìn trái nhìn phải, lấy tay làm đầu gối, mu bàn tay và cổ tay chạm đất, cúi đầu khẽ nói: "Thủy chi nhất mạch Tử sĩ, tham kiến Đại nhân!" Chu Thánh nghe Tôn Kiên trả lời, cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Đúng vậy, đây là Tam Quốc chân thực!

Thủ Lăng Nhân đã bắt đầu lưu truyền từ thời Tây Chu, thì cả cái thời Tam Quốc này cũng nên có Thủ Lăng Nhân và Tử sĩ.

Tôn Kiên là Tử sĩ, xem ra cũng hợp lý.

Dù sao đi nữa, phàm là người có truyền thừa của Tử sĩ, địa vị đều sẽ không quá thấp.

Đương nhiên, những Tử sĩ có địa vị thấp thì đã sớm chết rồi.

Tôn Thái phó là một Tử sĩ, điều này nằm ngoài dự liệu của Chu Thánh, nhưng ngẫm lại cũng hợp tình hợp lý.

Dù sao, Tử sĩ có thể là bất kỳ ai.

Mà bản thân hắn, do là mộng hồi Tam Quốc, nên trong đầu tịnh không có ký ức về Tử sĩ của thời đại này. "Đã có Tử sĩ, vậy Tam Quốc cũng nên có Thủ Lăng Nhân." Chu Thánh thầm lẩm bẩm, đợi lát nữa sẽ đi tìm. "Thiên cơ bất khả lộ." Chu Thánh khẽ nói một câu, bảo Tôn Kiên kéo cái bàn trở lại.

Dù sao bị người ngoài nhìn thấy cũng không tốt. "Vâng." Tôn Kiên gật đầu đáp ứng, kéo bàn về chỗ cũ.

Rất nhanh, mọi người lục tục nhập tràng, khách sáo với Tôn Kiên vài câu, khen ngợi Tôn Sách mấy lời rồi nhao nhao ngồi xuống.

Chỉ là tất cả những người đi vào đều sẽ vô cùng tò mò đánh giá xem người ngồi cùng bàn với Tôn Kiên là ai.

Nhưng cũng chẳng ai dám hỏi.

Sau khi người đã đến đông đủ, lễ Nhược quan (lễ đội mũ trưởng thành) của Tôn Sách mới chính thức bắt đầu.

Người xưa đối với lễ Nhược quan vô cùng coi trọng, đặc biệt là người có địa vị và thân phận.

Lễ Nhược quan rất phức tạp, thay quần áo cũng phải ba lần.

Lần thứ nhất dùng mũ vải chất liệu vải gai đen, loại mũ này chỉ việc tiến vào triều đình làm quan.

Lần thứ hai dùng mũ quân nhu bằng da hươu trắng, đại biểu làm tướng quân bảo vệ quốc gia.

Lần thứ ba dùng khăn đỏ đái mũ tố quan đen, đây là loại mũ thông dụng thời Tam Quốc, đội mũ này có thể tham gia tế tự điển lễ.

Sau khi lễ đội mũ hoàn thành, Tôn Kiên mới thiết yến thết đãi lai tân, cũng chính là cái gọi là "Lễ tân", sau đó lại bái kiến mẫu thân.

Lại do tân khách đặt "Tên tự", đại biểu cho việc từ nay về sau bản

thân đã là một người có tôn nghiêm trong xã hội.

Làm xong mọi thứ, hắn mới nhìn về phía Chu Thánh.

Bước cuối cùng là đặt 'Tên tự', hắn muốn mời Chu Thánh giúp hắn hoàn thành. "Phù." Chu Thánh trực tiếp nói. "Phù?" "Sách Nhi là đại ca, dựa theo vai vế mà nói là chữ Bá, Bá Phù, rất hay." Tôn Kiên đánh nhịp quyết định, trực tiếp nói: "Sách Nhi, sau này con gọi ngài ấy là Bá phụ!" "Vâng!" Tôn Sách chắp tay nói.

Chu Thánh dựa theo tên trong lịch sử để đặt cho Tôn Sách.

Trong lịch sử, Tôn Sách có tên tự là Bá Phù.

Sau khi định ra tên tự, tiếp theo chính là yến mời thân bằng hảo hữu, tân khách ngồi đầy, trò chuyện một số chủ đề vô thưởng vô phạt.

Chu Thánh ăn uống no say xong liền rời tiệc đi ra bên ngoài.

Chương 362

Trong lúc đó, còn có một người tuổi tác không lớn lắm đi theo ra. "Tiên sinh xin dừng bước." Người nọ đuổi theo, chắp tay nói: "Trương Chiêu Trương Tử Bố, bái kiến tiên sinh." "Ngươi có việc gì?" Chu Thánh hỏi lại. "Ta muốn cùng tiên sinh trò chuyện." Trương Chiêu tiếp lời.

Hắn nhìn ra được, thân phận địa vị của Chu Thánh không tầm thường.

Không chỉ có thể ngồi cùng bàn với Tôn Kiên, mà còn trực tiếp đặt tên tự cho Tôn Sách.

Từ thái độ của Tôn Kiên về sau cho thấy, rõ ràng thân phận người trước mắt không đơn giản. "Không cần đâu, tôi còn có việc." Chu Thánh cười từ chối. "Tiên sinh, ta muốn..." "Ngày sau còn gặp lại!" Chu Thánh xua tay, trực tiếp rời đi.

Trương Chiêu người này rất thông minh, mưu lược của hắn tuy kém một chút, nhưng EQ lại cực kỳ cao.

Nói chuyện với hắn nhiều, rất dễ bị hắn phát hiện ra manh mối.

Trương Chiêu nhìn Chu Thánh rời đi, mày hơi nhíu lại, lẩm bẩm: "Không giống người trong triều đường, cũng không giống hiệp khách giang hồ, rốt cuộc là ai mà lại có thể khiến Tôn Thái phó lấy lễ đãi ngộ như vậy?" Chu Thánh sau khi rời Tôn gia, ngay trong đêm rời khỏi Giang Đông, đi đến Lang Gia Các, gặp được thiếu niên Gia Cát Lượng cùng với Phượng Sồ Bàng Thống.

Chương cuối của loạn thế đã bắt đầu.

Cuối thời Đông Hán, khắp nơi nhao nhao dũng hiện Hoàng Cân

Quân (quân Khăn Vàng).

Bọn họ đánh lấy khẩu hiệu [Trời Xanh đã chết, Trời Vàng nên dựng; Đến năm Giáp Tý, thiên hạ đại cát], tứ xứ khởi binh tạo phản.

Mà trong Hoàng Cân Quân, có sức ảnh hưởng nhất chính là ba huynh đệ Trương Giác.

Thiên Bảo tướng quân Trương Giác, Địa Bảo tướng quân Trương Bảo, Nhân Bảo tướng quân Trương Lương.

Ba người phân biệt thống lĩnh mười vạn quân Hoàng Cân, một đường công thành nhổ trại, hạ được không ít địa phương.

Hơn nữa triều đình bên kia cũng đã phái binh sĩ ngăn cản, nhưng hiển nhiên vô dụng. "Tính toán thời gian, Trương Giác cũng nên chết rồi." Chu Thánh nói khẽ.

Trương Giác vừa chết, Hoàng Cân Quân sẽ tan rã.

Hoàng Cân Quân tan rã, mười tám lộ chư hầu hấp thu sự bồi dưỡng từ việc dẹp loạn, sau đó cử binh thảo phạt Đổng Trác, mở ra loạn thế. "Nếu Thiên Tôn trở lại, lão ta nhất định sẽ khống chế Trương Giác, không để hắn thân vong, còn có thể khống chế cả Hoàng Cân Quân." Chu Thánh thì thầm, bước về phía đại bản doanh của quân Hoàng Cân.

Trương Giác trong lịch sử là bệnh chết, thật giả thế nào Chu Thánh không biết, nhưng Chu Thánh cảm giác có Thiên Tôn Tả Từ chiếu cố, Trương Giác sẽ không dễ dàng bệnh chết.

Mà việc mình cần làm, chính là để Trương Giác phải chết.

Về phần Thủ Lăng Nhân và Tử sĩ, bọn họ đại đa số đều ẩn tàng ở nơi âm ám, một nơi không ai biết đến, rất khó tìm được bọn họ.

Chỉ có thể dựa vào vận khí mà gặp, ví dụ như Tôn Kiên.

Ai có thể nghĩ đến, Tôn Kiên lại là Tử sĩ của Thủy chi nhất mạch?

Đi không biết bao lâu, khi Chu Thánh nhìn thấy tường thành bị chiến tranh hủy diệt, thây ngang khắp đồng, chó hoang rỉa xác, người qua đường ăn xin, thì biết mình sắp đến nơi rồi.

Chu Thánh đi trên quan đạo, khắp nơi đều là thi thể, có của triều đình, cũng có của Hoàng Cân Quân.

Thi thể bọn họ đại đa số tàn phá không hoàn chỉnh.

Bị ăn mất rồi.

Là bị người ăn hay bị chó hoang ăn, cũng không biết được.

Mà hai bên quan đạo có không ít người đáng thương.

Bọn họ có người đang đào rễ cây, có người đang ăn bùn đất, càng có không ít người trọng bệnh quấn thân.

Chiến tranh qua đi, do thời tiết nóng bức, dễ dàng nảy sinh ôn dịch.

Điều kiện y tế cổ đại kém, một khi phát sinh ôn dịch, đó chính là chết cả một vùng.

Trong lúc đi, có người chặn đường Chu Thánh, cầu một miếng ăn.

Mà Chu Thánh không có, có cũng sẽ không cho.

Không phải nói hắn tâm ngoan, mà là lưu dân quá nhiều, cho không xuể. "Tôi không có đồ ăn, xin lỗi." Chu Thánh mặt không biểu tình nói. "Công tử, con ngựa này của ngài, đủ cho chúng ta ăn thật lâu." Có người trừng mắt nhìn ngựa của Chu Thánh. "Nó là bạn đồng hành của tôi." Chu Thánh đáp. "Công tử, cứu người..." "Giá!" Chu Thánh không rảnh nghe bọn họ kể khổ, hai chân kẹp bụng ngựa, cuồng bôn mà đi.

Khi tiến vào trong thành, Chu Thánh nhìn thấy một lão đầu đang

hành y trị bệnh, thảo dược của ông ta đều sắp bị người ta ăn hết rồi. "Haizz, cái niên đại hỗn loạn này, khi nào mới có thể đến hồi kết a." Lão đầu thở dài một hơi. "Sắp rồi." Chu Thánh bình tĩnh nói.

Lão giả quay đầu nhìn thoáng qua Chu Thánh đang ngồi trên lưng ngựa, hai tay hành lễ. "Vị tướng quân này, có nguyện cứu người chăng?" Lão giả mở miệng hỏi thăm. "Ông là muốn tôi cứu thiên hạ, hay là cứu người?" Chu Thánh nhìn ông ta hỏi lại. "Vừa cứu người, cũng cứu thiên hạ." Lão giả nói.

Chu Thánh nhìn lão giả, lắc đầu cười khổ: "Nhưng mà tôi, tinh lực có hạn." "Vậy có thể hay không tiên cứu người trước mắt, rồi hãy đi cứu thiên hạ?" Lão giả chỉ vào lưu dân hai bên đường cái.

Chu Thánh lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà, nếu tôi đi trễ, sẽ chết càng nhiều người hơn." Nói xong, Chu Thánh từ trên lưng ngựa xuống, hành lễ với lão giả.

Người trước mắt không phải ai khác, mà là Huyền Hồ Cứu Thế Hoa Đà. ...

Huyện Cự Lộc.

Tổng bộ Hoàng Cân Quân.

Ba huynh đệ Trương Giác, Trương Bảo và Trương Lương ngồi trên ghế da hổ. "Hiện nay Hoàng Cân Quân đã đạt đến ba mươi vạn, có thể cùng triều đình so tay được rồi." Trương Giác uống rượu xong, trực tiếp ném ly rượu lên bản đồ địa hình. "Đợi vương triều phúc diệt, chúng ta liền có thể kiến lập quốc gia mới." Trong ánh mắt Trương Bảo lưu lộ ra một tia tham lam. "Bất quá ba anh em chúng ta, ai làm Hoàng đế?" Trương Lương nói đến đây, bầu không khí lập tức ngưng lại.

Ba mươi vạn Hoàng Cân Quân, ba huynh đệ bọn họ mỗi người

lĩnh binh mười vạn.

Dưới trướng bọn họ còn có không ít tướng quân năng chinh thiện chiến. "Chuyện Hoàng đế tạm thời không vội, chúng ta trước tiên đánh hạ Lạc Dương rồi nói sau." Trương Giác cười nói.

Trương Bảo gật gật đầu, Trương Lương không nói gì. "Ta đi nghỉ ngơi trước, đợi buổi tối sẽ thương lượng chuyện công đánh Duyện Châu." Trương Giác nói xong, đứng dậy rời đi.

Trương Bảo và Trương Lương nhìn nhau một cái, Trương Lương hạ thấp giọng nói: "Hoàng Cân Quân là do đại ca một tay kéo lên, đại bộ phận người đều là tín đồ của huynh ấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hoàng đế sẽ là huynh ấy." "Đúng vậy, cho nên chúng ta thảo luận cái này làm gì?" Trương Bảo nhìn về phía Trương Lương.

Trương Lương nhìn trái phải một cái, thấy không có người, dùng đao đem bản đồ vạch chia làm ba khối.

Trương Bảo trừng to mắt, tựa hồ hiểu được ý tứ của Trương Lương. "Vị đại nhân kia từng nói qua, cuối thời Đông Hán, thiên hạ chia ba." Trương Lương thấp giọng nói. "Nhưng mà đại ca... sẽ đồng ý sao?" "Thiên hạ chia ba, không có đại ca." "Vậy đại ca..." Trương Bảo còn chưa nói hết lời, đã nhìn thấy Trương Lương làm một động tác cắt cổ, nháy mắt liền hiểu rõ.

Trương Lương chính là không định để Trương Giác tham dự vào.

Trong hậu viện.

Trương Giác xác định bốn bề vắng lặng, tiến vào một gian phòng.

Trong phòng, một lão đầu không có hai tay, xương sườn cũng thiếu một cái, đang ngồi giữa hư không.

Trương Giác sau khi đi vào, trực tiếp quỳ một chân trên đất, một tay đặt trước ngực, bái hô: "Tham kiến Thiên Tôn!" Thiên Tôn thế

thân thứ hai là Tả Từ đang ngồi trong hư không, chậm rãi mở đôi mắt, ngưng thị Trương Giác: "Thái Bình Yếu Thuật ta truyền thụ cho ngươi, tu hành thế nào rồi?" "Khởi bẩm Thiên Tôn, thuộc hạ đã tu luyện đến đại thừa, bất kỳ nghi nan tạp chứng nào cũng đều có thể y trị, có không ít người nhân cơ hội này gia nhập đội ngũ khởi nghĩa Hoàng Cân của ta." Trương Giác càng nói càng kích động.

Chương 363

Thiên Tôn truyền thụ cho ba huynh đệ Trương Giác, Trương Lương, Trương Bảo Thái Bình Yếu Thuật, để ba người bọn họ ở Ngụy quận dùng pháp thuật, chú ngữ đi khắp nơi chữa bệnh cho người, rất nhiều bá tính sinh bệnh uống nước bùa của hắn xong đều không cần thuốc mà khỏi, Trương Giác cũng được bá tính tôn sùng là hoạt thần tiên.

Mà hai người Trương Lương và Trương Bảo thì trở thành người làm nền và kẻ đi theo Trương Giác.

Cả Hoàng Cân Quân đều là tín đồ Thái Bình Đạo, cũng là tín đồ của Trương Giác. "Thiên Tôn, chúng ta có thể tiến công Lạc Dương." Trương Giác có chút không chờ được nữa, hắn muốn ngồi long ỷ rồi. "Vội cái gì?" Thiên Tôn liếc mắt nhìn Trương Giác.

Lão còn nhớ rõ, lần đầu tiên mình âm thầm thao túng Hoàng Cân Quân, chỉ hơn một năm đã bị đánh bại, Hắc Sơn Quân trong Hoàng Cân Quân bị Tào Tháo thu phục toàn bộ, cả Hoàng Cân Quân triệt để tiêu thất.

Từ đó kéo ra màn mở đầu cho Tam Quốc loạn thế.

Mà hiện tại lão lại làm lại một lần nữa, sẽ không để giống như lần trước thua một cách không minh bạch.

Biết rõ lịch sử phát triển như thế nào, lão không chỉ muốn đoạt lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ, mà còn muốn thay đổi lịch sử.

Thế giới này đều là dựa trên ký ức của lão làm cơ sở sáng tạo ra lịch sử.

Nếu đem nó thay đổi, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với thế

giới hiện thực.

Bất quá Thiên Tôn cũng chẳng sao cả.

Thứ lão muốn, chủ yếu vẫn là Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ do chín con Long mạch thừa nâng, nắm giữ nó liền có thể hiệu lệnh chín con Long mạch, hiệu lệnh cả Thần Châu.

Thế thân thứ nhất của lão là Từ Phúc không lấy được, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do kẻ cầm quyền lúc đó là Thủy Hoàng Đế quá cường đại, có trời cao che chở, ai cũng không cách nào tiếp cận.

Cho nên, Thiên Tôn Từ Phúc đều không dám tới gần Thủy Hoàng Đế, chỉ dám lừa gạt, không dám chơi cứng.

Sau lại Từ Phúc xuất hải, bận rộn kiến tạo tiên đảo, liền không nhập chủ Thần Châu.

Mãi cho đến cuối thời Đông Hán, Thiên Tôn sống ra thế thân thứ hai, Tả Từ.

Tả Từ đầu thân vào loạn thế, âm thầm thao túng ba huynh đệ Trương Giác, làm ra Hoàng Cân Quân.

Kết quả, bại rất triệt để.

Trương Giác vừa chết, nội bộ Hoàng Cân Quân đoạt quyền nghiêm trọng, hỗn loạn không dứt, giống như một nắm cát rời.

Lão dù có xuất hiện cũng duy trì không nổi.

Trương Giác bị lão tâng bốc quá cao, hắn chết rồi tất cả mọi người đều không chấp nhận được.

Dẫn đến về sau, triều đình xuất binh, dễ dàng đánh tan Hoàng Cân Quân.

Cuối cùng còn lại một bộ phận Hắc Sơn Quân cũng bị Tào Tháo

thu phục, cuộc khởi nghĩa nông dân quy mô lớn nhất lịch sử cứ thế kết thúc.

Mà hiện tại, Thiên Tôn muốn thay đổi cục diện này.

Đầu tiên không thể công đánh Lạc Dương, dễ chọc đến Đổng Trác và Lữ Bố.

Chiến lực của Lữ Bố vô song, thực sự rất khó đánh.

Mà hai tay lão bị phong ấn, xương sườn cũng mất, khó có thể ra tay, Thiên Tôn Hội do lão sáng lập lúc này vẫn còn đang khai thác ở hải ngoại tiên sơn, không cách nào nhập chủ Thần Châu. "Tại trong Hoàng Cân Quân phát bố lệnh truy nã, truy nã ba người Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi." Tả Từ nghĩ đến ba người bọn họ, vội vàng nói. "Vì sao?" Trương Giác khó hiểu. "Tam phân thiên hạ, ba người bọn họ có thể cắt cứ một phương." Tả Từ nói thẳng.

Tào Tháo lúc này đã trở lại bản gia, mượn nhờ năng lực Hạ Hầu gia quật khởi, đang dần dần chưởng khống các đại quận ở Duyện Châu.

Mà Tôn gia ở Giang Đông, hiện tại đã dần dần quản khống các thế gia khác, nuôi binh nuôi thủy quân.

Giang Đông thủy quân nhất tuyệt, Hoàng Cân Quân đại đa số đều là nông dân, thứ nhì là thổ phỉ lưu manh, so với thủy quân huấn luyện chính quy chênh lệch rất lớn.

Dù cho có ba mươi vạn, cũng là một đi không trở lại.

Trận chiến dịch lớn nhất trên Tam Quốc là Xích Bích chi chiến, tám mươi vạn đại quân của Tào Tháo, chiếu dạng gãy kích chìm cát.

Bị mười vạn thủy quân Tôn - Lưu giết đến phiến giáp không còn.

Ngay cả quân chính quy đều không phải đối thủ, càng đừng nói

Hoàng Cân Quân.

Tính đi tính lại, hiện tại cũng chỉ có ba anh em Lưu Bị là tương đối dễ nắm bắt. "Mặt khác Trương Giác, đoạn thời gian này đại hạn của ngươi sắp tới, thiết ký không thể rời ta quá xa." Thiên Tôn Tả Từ phân phó một câu.

Thời gian một năm lập tức sắp đến.

Nếu Trương Giác chết vào lúc này, vậy Hoàng Cân Quân vẫn sẽ sụp đổ. "Ta đã hiểu." Trương Giác nói một câu, xuất môn về phòng mình đi ngủ. "Trương Giác bất tử, Hoàng Thiên đương lập." Tả Từ nói xong, ngẩng đầu nhìn bầu trời hôn ám. "Hoàng Thiên sở, thế giới này chính là ta định đoạt!

Thương Thiên, thiên đạo của ngươi sẽ không còn hạn chế được ta nữa." Tả Từ nhắm mắt lại kiên nhẫn chờ đợi.

Lần này mộng hồi Tam Quốc, lão muốn triệt để thay đổi cách cục Tam Quốc.

Để Trương Giác nhất thống Thần Châu.

Đến lúc đó, cả An Lạc đều là của Thiên Tôn Hội hắn, đây mới là dã tâm lớn nhất của lão. ...

Ngoài thành Cự Lộc.

Sắc trời dần dần phủ lên một tầng vải đen, trăng sáng sao thưa, từng trận mây đen che khuất ánh trăng.

Cách đó không xa trên một đồi cát, Chu Thánh cưỡi ngựa đứng tại đầu núi, bình tĩnh nhìn Cự Lộc đang đèn đuốc sáng trưng. "Lịch sử này, không thể loạn." Chu Thánh thấp giọng nói một câu.

Trương Giác nhất định phải chết!

Chỉ là, Thiên Tôn Tả Từ vẫn luôn đi theo bên cạnh Trương Giác,

lão là một kình địch rất cường đại.

Có lão bảo hộ, Trương Giác khó chết. "Vậy thì chỉ có thể ẩn tàng khí tức." Chu Thánh thu lại bội đao Thủ Lăng Nhân và lệnh bài, từ trên lưng Diễm Vong đi xuống. "Mày ở bên ngoài chờ tao, đợi tao trở về." Chu Thánh nói xong, thừa dịp mây đen che khuất ánh trăng, tiềm nhập vào trong thành Cự Lộc.

Đêm đó, từng đạo mỹ vị giai hào được đưa lên bàn.

Ba huynh đệ Trương Giác và mấy tướng quân có thân phận rất cao ngồi cùng một chỗ, uống rượu ăn thịt, đàm luận sự tình. "Chúng ta khởi nghĩa đã được một năm, khi nào thì tiến công Lạc Dương a?" Lúc ăn cơm, một vị tướng quân mở miệng hỏi. "Còn chưa vội, binh sĩ của chúng ta đại đa số đều không trải qua huấn luyện, không cách nào so với quân đội Lạc Dương." Trương Giác thản nhiên nói. "Nhưng mà chúng ta có ba mươi vạn a!" "Ba mươi vạn?

Các ngươi ai đánh thắng được Lữ Bố, ta liền cho người đó đi!" Trương Giác nhìn một chúng tướng quân.

Tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc, ngậm miệng không nói.

Người có Lữ Bố, ngựa có Xích Thố.

Thực lực Lữ Bố phi thường cường đại, lại nắm giữ Tây Lương kỵ binh, có hắn ở đó ai đi người đó chết. "Lữ Bố tuy rằng mạnh, nhưng chúng ta cùng tiến lên, hắn cũng không đến mức có thể giết chết tất cả chúng ta chứ." Có một tướng quân bỗng nhiên nói. "Đúng đấy, mọi người cùng tiến lên, hao tổn cũng có thể đem hắn mài chết." Trương Giác nghe bọn họ nói chuyện, khinh đạm nói: "Vậy ai lên trước?" Không ai nói chuyện.

Bọn họ có thể làm đến tướng quân, đều không muốn đi chịu chết.

Đối chiến Lữ Bố, tám thành là phải chết.

Ai dám đi?

Trương Giác ăn thịt hươu uống rượu, thuận miệng nói: "Lạc Dương không vội, nuôi binh trước, mới có thể tác chiến." "Nhưng mà đại nhân, chúng ta không có nhiều lương thực như vậy a." "Đúng vậy, chúng ta một đường đánh tới, tuy rằng vơ vét không ít lương thực, nhưng nhân số quá nhiều, lương thực đã thấy đáy rồi." "Vậy thì tiếp tục cướp a!" Trương Giác tức giận nói. "Đại nhân, ngài có chỗ không biết, phàm là nơi chúng ta đi qua, thốn thảo bất sinh, nam thì giết, nữ thì cướp đi, địa bàn chúng ta đánh xuống hầu như chỉ có lưu dân, không có bá tính trồng trọt." Trương Giác nghe vậy, mày nhíu chặt.

Chương 364

Hoàng Cân Quân không phải quân chính quy, phàm là địa phương đánh xuống, đều sẽ bị cướp sạch sành sanh.

Cho dù có người không bị giết, cũng sẽ luân vi lưu dân, ăn không đủ no, càng không có hạt giống trồng hoa màu.

Không có hoa màu, liền không có nguồn thực phẩm. "Phiền toái lớn rồi." Trương Giác ý thức được vấn đề.

Lại tiếp tục sát phạt xuống, Hoàng Cân Quân của hắn sẽ khiến dân chúng phẫn nộ.

Không, là đã dẫn phát rồi. "Đại nhân, rất nhiều người ăn không đủ no, nhao nhao gia nhập chúng ta, nhân số của chúng ta vẫn đang cấp tốc khoách tăng." Trương Lương mở miệng nói.

Lúc đông người, hắn và Trương Bảo phải xưng hô Trương Giác là đại nhân.

Lúc không có người mới lấy huynh đệ tương xưng.

Trương Giác uống ngụm rượu, mở miệng nói: "Chuyện lương thực, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết." "Các ngươi ước thúc tốt thuộc hạ của mình, sau này vào thành, không cho phép lại thiêu sát cướp đoạt, càng không thể đem lương thực của bá tính cướp sạch." "Không có bọn họ trồng lương thực, chúng ta ăn cái gì?" "Vâng." Mọi người chắp tay nói. "Đồ ăn của chúng ta còn đủ ăn bao lâu?" Trương Bảo mở miệng hỏi câu. "Năm ngày." Có người đưa ra câu trả lời. "Nhanh như vậy đã hết rồi?" Trương Giác sửng sốt.

Hắn nhớ rõ lương thực còn rất nhiều, đủ ăn mấy tháng mới đúng. "Đại nhân có chỗ không biết, hiện tại binh sĩ ăn quá nhiều, hơn nữa

rất nhiều người gia nhập ăn chực, dẫn đến lương thực sụt giảm." Lương thảo quan trả lời.

Trương Giác một tay đỡ trán, cái này không ổn a.

Không có lương thực, dễ dàng lòng người hoán tán.

Mà muốn công đánh thành trì, mỗi cái ba năm ngày căn bản đánh không xuống.

Nếu đối phương tử thủ, phải đánh càng lâu.

Hơn nữa, nếu bị địch nhân biết bọn họ đã hết lương thực, chuyển dời lương thực đi trước, cho bọn họ một tòa thành không, vậy bọn họ phiền toái càng lớn. "Lương thảo quan, hạn chế lương thực cho ta, năm ngày lương thực, ta muốn ngươi kiên trì một tháng." Trương Giác lập tức nói. "Hả?" Lương thảo quan sửng sốt.

Năm ngày lương thực, làm sao ăn một tháng? "Thuộc hạ..." "Đừng nói ngươi làm không được, làm không được ta giết ngươi." Trương Giác nói thẳng. "Vâng." Lương thảo quan đáp một tiếng, có chút đau đầu.

Năm ngày lương thực, bớt khẩu phần một chút, chống mười ngày có lẽ còn được, nhưng muốn chống ba mươi ngày, sẽ dẫn phát binh biến.

Trương Lộ tâm sự nặng nề ăn xong thịt, trở về tìm Tả Từ thương lượng.

Ngồi trên nóc nhà, Chu Thánh dường như đã hiểu cách đối phó Hoàng Cân Quân.

Hoàng Cân Quân tuy rằng vì tín ngưỡng Trương Giác mới tụ lại cùng một chỗ, nhưng nếu là không có cái ăn...

Ha, không có cái ăn, tín ngưỡng tính là cái rắm!

Ở trước mặt cơn đói, cho dù là thần đứng trước mặt ngươi, ngươi cũng sẽ lao tới gặm một miếng.

Mà nếu mình thiêu hủy lương thảo của bọn họ, vậy Hoàng Cân Quân cũng sẽ không công tự phá.

Dù sao, địa phương bọn họ đánh xuống cũng chẳng có bá tính nào sẽ trồng lương thực cho bọn họ.

Chu Thánh thừa dịp bóng đêm, lặng lẽ rời đi, tiến về phía kho lương. ...

Trong phòng.

Trương Giác đem vấn đề hiện tại nói với Thiên Tôn Tả Từ.

Tả Từ nghe vậy, đôi mắt đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra. "Không có lương thực?" Tả Từ tựa hồ ý thức được vấn đề.

Không có lương thực, tất định sinh biến. "Trương Giác a, ngươi nên ước thúc thủ hạ của mình, không nên nhập thành liền cướp, bá tính không có lương thực trồng trọt, các ngươi ăn cái gì?" Tả Từ cũng có chút đau đầu.

Hoàng Cân Quân tuy rằng đánh hạ địa phương tương đối nhiều, nhưng những nơi đó đều không có lão bá tính trồng lương thực.

Hiện tại lại đi gieo hạt, đã không còn kịp rồi.

Mà Thiên Tôn Tả Từ, bản thân là mộng hồi Tam Quốc, cũng không mang theo thủ hạ tới.

Trương Giác vốn đang quỳ trên mặt đất, bỗng nhiên ngã xuống, miệng sùi bọt mép, thân thể không ngừng co giật. "Thiên Tôn... cứu mạng..." Trương Giác suy yếu hô.

Thiên Tôn nghe được Trương Giác cầu cứu, lập tức đứng dậy, dùng chân đạp lật Trương Giác, cũng dùng mũi chân rạch phá lòng bàn

tay hắn.

Máu từ lòng bàn tay Trương Giác chảy ra hiện lên màu đen, đây là hậu quả độc tố đã xâm nhập vào máu. "Liếm giày của ta!" Thiên Tôn vội vàng nói.

Trương Giác liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng, liếm giày Thiên Tôn. "Ai hạ dược ngươi?" Thiên Tôn Tả Từ thì thầm.

Tiền thế Trương Giác cũng là bệnh phát thân vong, chết rất đột ngột.

Thiên Tôn còn nghĩ, Trương Giác đang yên đang lành sao lại đột nhiên chết?

Mà hiện tại Thiên Tôn dường như đã hiểu, Trương Giác không phải bệnh phát thân vong, là trúng độc chết.

Lúc đó lão về tiên đảo chuẩn bị, đợi lúc trở lại thì Trương Giác đã bệnh chết, Hắc Sơn Quân trong Hoàng Cân Quân bị Tào Tháo thu mua.

Lưu Bị cũng tích toàn nhất định binh lực, mười tám lộ chư hầu chuẩn bị thảo phạt Đổng Trác, lão hoàn toàn không xen tay vào được, chỉ có thể ẩn lui trở về.

Mà hiện tại, lão vẫn luôn ở đây, nhìn thấy Trương Giác trúng độc. "Hôm nay ngươi nói gì làm gì rồi?" Thiên Tôn Tả Từ hỏi.

Trương Giác vừa liếm giày, vừa đem cuộc nói chuyện lúc giữa trưa kể lại. "Hoàng đế?" Thiên Tôn Tả Từ tựa hồ đã hiểu, một cước đem Trương Giác đá văng ra ngoài. "Ngươi nhìn xem chính mình, cũng xứng làm Hoàng đế!

Thảo nào có người muốn độc sát ngươi!" Thiên Tôn Tả Từ tức giận mắng. "Thuộc hạ biết sai rồi." Trương Giác vội vàng nhận sai, quỳ bò qua, tiếp tục liếm. "Ta đại khái biết là ai hạ độc rồi." Tả Từ khẽ nói. "Cháy rồi, cháy rồi!" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng

hét lớn.

Không ít người chạy vào, đẩy cửa ra.

Một màn trước mắt khiến bọn họ chấn kinh.

Thiên Bảo tướng quân của bọn họ, cư nhiên quỳ trên mặt đất, liếm giày một người không có hai tay!

Ở sườn núi phía xa.

Chu Thánh ngồi trên lưng một người, tĩnh mặc nhìn ánh lửa trong thành Cự Lộc.

Hắn dùng một mồi lửa, dẫn nhiên lương thảo của Hoàng Cân Quân, điều này khiến cho Hoàng Cân Quân vốn dự trữ lương thực không nhiều lại càng tuyết thượng gia sương.

Hơn nữa, lúc phóng hỏa, Chu Thánh còn nghe được lời Lương thảo quan nói.

Do năm ngày lương thực không đủ ăn một tháng, tên Lương thảo quan này vốn định đào tẩu.

Nhưng ai từng nghĩ, Trương Bảo và Trương Lương tìm được hắn.

Bảo hắn hạ độc trong thức ăn của Trương Giác.

Chương 365

Hắn vốn là không dám, nhưng Trương Bảo và Trương Giác nói không hạ độc, hắn sẽ bị Trương Giác giết, hạ độc chết Trương Giác rồi, hắn sau này còn có thể được đề bạt làm tướng quân.

Đợi tương lai bọn họ công hạ thành Lạc Dương, còn có thể phong vương cho hắn.

Hắn đều không do dự quá lâu liền đáp ứng.

Hạ độc trong thức ăn của Trương Giác.

Do khẩn trương, hắn liền trốn tại đống lương thảo thì thầm to nhỏ.

Nhưng nại hà, bị Chu Thánh nghe thấy được.

Bản trứ nguyên tắc cứu người một mạng, Chu Thánh liền mang hắn đi. "Cho nên Trương Giác căn bản không phải bệnh chết, mà là trúng độc." Chu Thánh lắc đầu cười.

Bất quá ngẫm lại thì cũng xác thực như thế.

Trương Giác tập được năng lực của Thiên Tôn, bản thân liền có năng lực hóa nước bùa trị bệnh, chính mình sao có thể bệnh phát thân vong.

Nếu không phải có người sau lưng ám hại, còn thật không chết được.

Chỉ là không nghĩ tới, người ám hại hắn lại là hai huynh đệ của hắn. "Đại nhân, chúng ta có thể đi chưa?" Lương thảo quan yếu ớt nói. "Đừng vội, ánh lửa mỹ hảo thế này, không nhìn xem thì thật đáng tiếc." Chu Thánh thản nhiên nói.

Ngọn lửa này chính là ngọn lửa kéo ra tấm màn cho thời Tam Quốc. "Nhưng mà, lỡ như bọn họ đuổi tới..." "Vậy thì ngươi cứ đi chết đi." Chu Thánh buông một câu, khiến Lương thảo quan không dám nói nhiều. "Ăn qua thịt chưa?" "Ăn qua." "Thịt người." "Ăn... chưa ăn qua chưa ăn qua, tuyệt đối chưa ăn qua." Lương thảo quan vội vàng phủ định.

Chu Thánh ngưng thị Lương thảo quan, dọa Lương thảo quan không dám nhìn thẳng Chu Thánh.

Ánh mắt hắn tránh né, sợ hãi đối mặt với Chu Thánh.

Từ trong ánh mắt hắn Chu Thánh có thể nhìn ra, tên này tuyệt đối đã ăn qua. "Đi.

Đào cái hố, trước khi trời sáng đào xong, tôi tha thứ cho anh." Chu Thánh ném cây xẻng cho Lương thảo quan. "Vâng vâng vâng." Lương thảo quan vội vàng đào hố. "Tha thứ cho anh, để anh chết sớm một chút." Chu Thánh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đem tên Lương thảo quan này ra ngoài, chẳng qua là để hắn gánh tội thay mà thôi.

Dù sao trong thành Cự Lộc có một Thiên Tôn, không thể để lão biết mình đã tới, chuyện Lương thảo quan hạ độc khẳng định sẽ bị tra ra, đến lúc đó hắn phóng hỏa đốt kho lương rồi bỏ trốn, cũng rất hợp lý chứ?

Lửa lớn càng lúc càng lớn, cho dù ba mươi vạn Hoàng Cân Quân toàn lực cứu hỏa, cũng không cách nào dập tắt ngọn lửa hừng hực này.

Lương thảo tận hủy, còn có kho vũ khí bên cạnh kho lương vân vân.

Một trận hỏa hoạn này chôn vùi ba mươi vạn Hoàng Cân Quân.

Trời hửng sáng.

Lương thảo quan đào xong một cái hố to, thở hồng hộc than ngồi dưới đất. "Đại nhân...

đào, phù phù đào xong rồi." "Vậy thì nằm vào đi." Chu Thánh thản nhiên nói. "A!" Lương thảo quan tiên là sửng sốt một chút, vốn định cầu xin tha thứ, đã bị Chu Thánh một cước đạp xuống. "Không rảnh nghe ngươi cầu xin, ngươi tự mình làm bao nhiêu nghiệt, trong lòng ngươi rõ ràng." Chu Thánh nói xong, một đao kết liễu hắn, cũng thiện lương lấp đất lại. "Phải đi tìm người." Chu Thánh lầm bầm một câu, biến mất tại chỗ. ...

Trong thành Cự Lộc.

Khói đen đầy trời bay lên, khiến cả tòa thành trì lâm vào tử tịch.

Ba mươi vạn binh sĩ nhìn kho lương bị thiêu hủy, không biết nên làm thế nào.

Mà trong điện đường.

Trương Bảo và Trương Lương một trận đau đầu, bọn họ vốn định chia ba thiên hạ, nhưng một mồi lửa lớn đã đoạn tống dã tâm của bọn họ.

Ngay tại lúc bọn họ đang tiêu cấp vạn phần trong đại sảnh, Trương Giác đi ra. "Đại...

Đại ca!" Trương Bảo và Trương Lương chấn kinh.

Trương Giác cư nhiên không chết? "Bốp bốp!" Trương Giác giơ tay chính là hai cái tát tai lớn đánh hai người bọn họ ngã lăn trên đất. "Nhìn xem chuyện tốt các ngươi làm!" Trương Giác nộ quát. "Đại ca, không phải chúng đệ làm nha." Trương Bảo vội vàng nói. "Hạ độc ta không phải các ngươi!" Trương Giác a xích.

Trương Bảo một trận chột dạ, không dám nói lời nào.

Mà Trương Lương thì vung nồi cho Lương thảo quan. "Đại ca, hạ độc huynh là Lương thảo quan, không phải chúng đệ a." Trương Giác mắt lạnh nhìn Trương Lương, muốn một tát đập chết hắn, nhưng nhìn thấy Thiên Tôn đi ra, lại sinh sinh dừng lại. "Bái kiến Thiên Tôn!" Trương Giác quỳ một chân xuống đất.

Hai người Trương Bảo và Trương Lương vội vàng quỳ xuống.

Thiên Tôn Tả Từ đi lên, nhấc chân liền đá bay Trương Bảo và Trương Lương ra ngoài. "Phế vật!" Thiên Tôn đại mạ. "Thiên Tôn đại nhân, ngài nói thiên hạ chia ba, nhưng mà Trương Giác đại ca muốn làm Hoàng đế, làm sao chia ba?" Trương Lương mở miệng cáo trạng. "Thiên hạ chia ba không phải ba người các ngươi." Thiên Tôn tức giận nói, lập tức ngồi vào chủ vị, mở miệng nói: "Trước tiên điều tra rõ ràng, kho lương là ai đốt." "Trương Bảo, đi đem Lương thảo quan tới đây; Trương Lương, đi an phủ tướng sĩ, nói cho bọn họ biết, lương thực lập tức sẽ có, ai dám loạn liền giết kẻ đó!" Thiên Tôn hạ đạt mệnh lệnh.

Lương thảo bị đốt, không dùng được bao lâu sẽ binh biến, nhất định phải trước khi binh biến tìm được lương thực điền sung.

Hai người ứng thanh lui ra, tiến đi làm việc. "Trương Giác, giữ lại bọn họ." Thiên Tôn nói một câu. "Nhưng mà hai người bọn họ hạ độc hại ta." Trương Giác nuốt không trôi khẩu khí này. "Người làm đại sự phải có tâm nhẫn nại, ba mươi vạn Hoàng Cân Quân, hai người bọn họ mỗi người nắm mười vạn, một khi trở mặt, ngươi đã nghĩ tới hậu quả chưa?

Có ta ở đây, ta còn giúp ngươi áp trụ bọn họ, nhưng nếu hai người bọn họ chết, ngươi đề bạt lên hai thống soái, bọn họ sẽ giúp ngươi sao?" Trương Giác nghe xong một phen lời nói của Thiên Tôn Tả Từ,

không khỏi phản bác: "Chẳng lẽ ta không thể một mình thống soái ba mươi vạn?" "Ngươi không có năng lực đó." Thiên Tôn nói thẳng.

Không phải ai cũng đều có thể thống binh ba mươi vạn.

Đó phải là người có tài tướng soái mới được, đồng thời binh sĩ đều phải là quân chính quy, trải qua huấn luyện, biết nghe chỉ huy.

Ba mươi vạn Hoàng Cân Quân, nghe thì rất khủng bố, nhưng đều là do thổ phỉ lưu manh và bá tính tạo thành, từng người tự chiến, toàn bằng một bầu nhiệt huyết và sự sùng bái đối với Trương Giác mà ra trận giết địch.

Một khi bị đánh bại một lần, bọn họ sẽ tan tác không thành quân, rất khó tụ lại lần nữa.

Cũng bởi vậy, khi Hoàng Cân Quân bị đánh tan một lần, liền rốt cuộc khó thành khí hậu. "Đại nhân, có ngài hiệp trợ, ta nhất định có thể thống binh ba mươi vạn!" Trương Giác đem toàn bộ hy vọng đặt lên người Thiên Tôn Tả Từ.

Thiên Tôn Tả Từ lắc đầu, nói thật: "Thương Thiên chưa chết, ta không thể xuất.

Bất quá... ta có thể cho ngươi một chút trợ giúp." Thiên Tôn Tả Từ nói xong, dùng cương khí khắc lên trên giấy mấy chữ. "Ngươi phái người cầm tờ giấy này, từ Bột Hải xuất hải, du hành ngàn dặm, sau đó đem tờ giấy này ném vào trong nước, sẽ có người tới tương trợ." Thiên Tôn đưa phong thư cho Trương Giác.

Chương 366

"Vâng." Trương Giác cảm xúc kích động.

Hắn biết Thiên Tôn là từ hải ngoại tiên sơn tới, cho nên vẫn luôn coi Tả Từ là thần tiên.

Hiện nay Tả Từ viết thư cho tiên sơn, đây là gọi tiên nhân tới giúp mình a!

Thiên hạ này, ta muốn! ...

Vườn Đào.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương, đối với Hoàng Thiên Hậu Thổ kết bái. "Trời xanh ở trên, Lưu Huyền Đức ta nguyện cùng Quan Vân Trường, Trương Dực Đức hai người kết làm huynh đệ dị tính, không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày!" "Trời xanh ở trên, Quan Vân Trường ta nguyện cùng Lưu Huyền Đức, Trương Dực Đức hai người kết làm huynh đệ dị tính, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!" "Trời xanh ở trên, mỗ cũng giống vậy!" Ba người thắp ba nén hương, cúi đầu thật sâu.

Dập đầu ba lần xong, ba huynh đệ Lưu Quan Trương mới đứng dậy. "Ta lớn hơn hai vị mấy tuổi, liền làm đại ca đi." Lưu Bị mở miệng nói. "Ân, đệ lớn hơn Dực Đức, liền làm lão nhị đi." Quan Vũ vuốt râu nói. "Nhị đệ, Tam đệ!" "Đại ca, Tam đệ!" "Đại ca, Nhị ca!" Ba người gọi nhau một tiếng. "Nhị đệ Tam đệ, ba người chúng ta, nhất định phải xông ra một mảnh trời!" Lưu Bị thề son sắt nói. "Tất nhiên, bất quá chúng ta hiện tại nên xuất phát từ đâu?" Quan Vũ dò hỏi. "Theo ý đệ a, chúng ta đi liều mạng với Hoàng Cân Quân!" Trương Phi ra một chủ ý. "Không thể, địch quân số lượng quá nhiều,

khó có thể đánh tan." Lưu Bị lắc đầu, trầm tư một lát, bỗng nhiên nói: "Đi Từ Châu đi, đi Từ Châu hiệp trợ Đào Khiêm ngăn cản Hoàng Cân Quân." "Từ Châu, đảo cũng được." Quan Vũ gật đầu, phân tích: "Chúng ta hiện tại đang rất cần lãnh địa và binh sĩ, nếu có thể đánh tan Hoàng Cân Quân, liền có thể hoạch đắc danh vọng, đồng thời cũng có thể thu nạp một số người." Ba người một phen thương nghị xong, quả quyết đi Từ Châu. ...

Duyện Châu, quận Trần Lưu.

Tào Tháo mượn nhờ sức mạnh Hạ Hầu gia, thành công chiếm lĩnh quận Trần Lưu.

Thổ phỉ sơn tặc Duyện Châu toàn bộ bị hắn thu biên làm tướng sĩ, càng có Điển Vi làm hộ vệ. "Chúa công, quận Trần Lưu đã bắt được, tiếp theo nên bắt lấy quận Tế Âm và quận Sơn Dương." Hạ Hầu Đôn tiến lên nói. "Lưu Đại và Kiều Mạo cũng không dễ đối phó, bọn họ một người là Thứ sử Hoàng thượng khâm điểm, một người là Thái thú, không dễ đối phó." Tào Tháo lắc đầu.

Hắn chủ yếu vẫn là cố kỵ triều đình bên kia.

Nếu không, hắn đã sớm xuất binh. "Chúa công, hiện nay triều đình bên kia gian thần đương đạo, vương thất suy nhược, chúng ta nếu không bắt lấy cả Duyện Châu, e rằng không dễ đối phó gian thần Đổng Trác." Hạ Hầu Đôn tiếp tục nói.

Tào Tháo không nói gì, mà là nhìn về phía Tuân Úc. "Tuân Úc, ngươi thấy thế nào?" "Chúa công là sợ xuất sư vô danh sao?" Tuân Úc cười nói. "Hiểu ta, là Tuân Úc vậy." Tào Tháo gật đầu nói. "Kỳ thực Chúa công muốn sư xuất hữu danh rất đơn giản." Tuân Úc tiến lên, hiến cho Tào Tháo một chủ ý. "Kiều Mạo dã tâm rất lớn, an bài cho hắn một cái tội danh tạo phản, tức khắc có thể xuất binh." Tào Tháo nghe xong, khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy Lưu Đại thì sao?

Lưu Đại không chỉ là Thứ sử, còn là người hoàng thất." Tuân Úc cười nói: "Lưu Đại chính là hạng người hôn dung vô năng, ta có thể khiến hắn chủ động giao ra Duyện Châu, đem vị trí Thứ sử giao cho ngài.

Đến lúc đó ngài lại dâng sớ cho triều đình, cầu một chức Châu mục, liền nước chảy thành sông." Tào Tháo nghe vậy, lắc đầu nói: "Ta từng ám sát lão tặc Đổng Trác, e rằng hắn sẽ không dễ dàng đồng ý." Tuân Úc cười cười, nói: "Chúa công không ngại, chúng ta lấy được Đông quận, bức bách Lưu Đại nhường ngôi, dĩ nhiên có thực quyền Châu mục, hắn không cho, ta cũng là Châu mục, hơn nữa có thể hoàn toàn thoát ly triều đình.

Đổng Trác hắn không phải kẻ ngốc, hắn định nhiên sẽ cho chúng ta danh đầu, để chúng ta tiếp tục nằm dưới sự chưởng ác của triều đình.

Dù sao, hắn cho chúng ta danh đầu, chúng ta có thể thượng cống cho triều đình, bất quá cái gì cũng không mất." Tào Tháo nghe vậy gật đầu, phân phó nói: "Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Ngang xuất liệt!" "Có!" Hai huynh đệ Hạ Hầu Đôn và Tào Ngang đứng ra. "Các ngươi lĩnh binh một vạn, đánh lén Đông quận." "Vâng!" Ba người đáp. "Tuân Úc." "Có!" "Ngươi mang hai đồng tử, đi quận Tế Âm tìm Lưu Đại." Tào Tháo hạ lệnh. "Nặc!" Tuân Úc chắp tay đáp.

Phân phó xong, Tào Tháo mới nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu không khỏi hiện lên Chu Thánh - người lúc trước đã cứu mình. ...

Giang Đông.

Kể từ sau lễ thành niên của Tôn Sách, Tôn gia quật khởi.

Tôn Kiên nuôi binh năm vạn thủy binh, dựa vào năm vạn thủy quân này, nhất cử trở thành bá chủ Giang Đông.

Cả Giang Đông các đại thế gia, không ai là không phục.

Tôn Kiên cũng thành thổ hoàng đế Giang Đông, cả Giang Đông đều là Tôn Kiên định đoạt.

Hơn nữa Tôn Kiên vẫn đang tiếp tục chiêu mộ binh sĩ và năng nhân dị sĩ, khoách sung quân lực, địa bàn Giang Đông không ngừng mở rộng.

Trong phủ Tôn gia, Tôn Kiên và nhi tử ngồi cùng một chỗ bàn chuyện. "Sách Nhi, Giang Đông khó có thể phát triển hướng vào nội lục, vi phụ định phái con đi ra biển." Tôn Kiên mở miệng nói.

Giang Đông của ông muốn tiếp tục phát triển vào trong rất khó khăn, sẽ bị triều đình phát hiện.

Triều đình trước mắt vẫn là Đổng Trác làm chủ, một khi hắn phái binh tới, sẽ làm loạn bố trí của Tôn Kiên. "Được." Tôn Sách một lời đáp ứng.

Hắn hiện nay mặc khôi giáp, hông đeo đao, tay cầm trường thương, pha một chút phong phạm Bá Vương.

Hơn nữa, Giang Đông thủy sư đều là do hắn thống lĩnh.

Tuổi vừa cập nhược quan đã có thể thống binh tác chiến, tương lai đáng kỳ vọng. "Lần này đi hải ngoại, vi phụ phái Chu Du tùy con đi cùng." Tôn Kiên mở miệng nói. "Nhưng mà, Chu Du đệ ấy nhỏ hơn hài nhi." Tôn Sách nói. "Chu Du nhỏ thì nhỏ một chút, nhưng trí mưu rất cao, đi theo con học hỏi nhiều, tương lai cũng có thể trở thành cánh tay đắc lực của con." Tôn Kiên cười nói. "Được rồi." Tôn Sách cũng không nói gì. "Sách Nhi, vi phụ đây là đang giúp con bồi dưỡng ban để, binh mã con lĩnh ra ngoài, tương lai đều là binh mã của chính con." Tôn Kiên thấm thía nói. "Phụ thân, hài nhi còn nhỏ, e rằng..." "Sách Nhi, cha con được xưng là Giang Đông Mãnh Hổ, mãnh hổ là dùng để

đánh thiên hạ, mà con Tiểu Bá Vương, mới là thủ thiên hạ!

Hiện nay thiên hạ Hán triều nguy ngập, có thể xưng vương xưng đế hay không, phải xem hai cha con chúng ta." Tôn Kiên rất nghiêm túc nói. "Nhưng mà... còn có Quyền đệ..." "Quyền Nhi còn nhỏ, vi phụ định để nó kế thừa một loại thân phận khác." Tôn Kiên thản nhiên nói.

Ông định đánh hạ giang sơn cho nhi tử mình.

Mà Tôn Quyền, ông định để Tôn Quyền trở thành Thủ Lăng Nhân của Thủy chi nhất mạch.

Tôn Sách nghe vậy, không nói gì thêm. "Loạn thế sắp khởi, hai cha con chúng ta sẽ tại loạn thế này giành lấy một vị trí nhỏ!" Tôn Kiên vỗ vỗ vai Tôn Sách, ngữ khí leng keng hữu lực. "Vâng!" Tôn Sách trọng trọng đáp. ...

Cự Lộc.

Ba huynh đệ Trương Giác đứng tại diễn võ trường, điều động ba mươi vạn đại quân. "Tướng sĩ môn!

Hiện tại chúng ta không còn lương thực, các ngươi sợ sao?" Trương Giác lớn tiếng rống. "Sợ!" "Đã sợ, vậy thì cho ta đánh hạ Từ Châu!

Từ Châu lương thực nhiều, mỹ nhân nhiều, đánh xuống muốn cái gì có cái đó!" Trương Giác lần nữa nói. "Giết!

Giết!

Chương 367

Giết!" Ba mươi vạn Hoàng Cân Quân giơ cao vũ khí hô. "Hiện tại xuất phát, gặp người ăn thịt người, gặp thành công thành!" Trương Giác cao thanh nói.

Công đánh Từ Châu là Thiên Tôn quyết định.

Từ Châu tương đối trù phú, hơn nữa lại ở ngay phụ cận Duyện Châu.

Đợi đánh hạ Từ Châu, liền có thể thuận thế công đánh Duyện Châu.

Hơn nữa, không có gì bất ngờ xảy ra, ba huynh đệ Lưu Bị cũng sẽ đi Từ Châu giúp đỡ.

Chỉ cần giết bọn họ, Tam Quốc cũng liền không còn. "Xuất phát!" Trương Giác quát to một tiếng, mang theo ba mươi vạn Hoàng Cân Quân, hạo hạo đãng đãng xuất phát, giết hướng Từ Châu. ...

Trong thành Từ Châu.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương sau khi vào thành, trực tiếp đi về phía phủ Thành chủ.

Từ Châu Châu mục là Đào Khiêm, Hoàng thượng khâm điểm.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương tiến vào xong, Lưu Bị báo thân phận trước. "Trung Sơn Tĩnh Vương chi tử Lưu Bị Lưu Huyền Đức, cầu kiến Đào công." Lưu Bị chắp tay nói.

Thủ môn hộ viện vừa nghe, vội vàng đi vào bẩm báo.

Không bao lâu, hộ vệ lần nữa đi ra, nói: "Lão gia nhà ta mời các vị đi vào!" "Hừ, đại ca ta nãi là hậu duệ Trung Sơn Tĩnh Vương, sao

cũng phải đích thân đi ra nghênh tiếp chứ!" Trương Phi khẽ hừ một tiếng. "Tam đệ, Đào công đã có tuổi, không thể đi ra cũng là thường tình." Lưu Bị nói một câu Trương Phi, sau đó đi vào.

Trong phòng khách.

Đào Khiêm ngồi ở chủ vị, bên người ngồi hai gã mưu sĩ. "Lưu Bị Lưu Huyền Đức, các ngươi từng nghe nói qua người này chưa?" Đào Khiêm nhìn về phía hai vị mưu sĩ nói. "Ta nghe nói qua, bất quá truyền đến đời này của Lưu Huyền Đức, nói là tông thân hoàng thất, kỳ thực cũng chẳng khác gì bình dân, lại thêm Lưu Huyền Đức kẻ này không có quan chức tại thân, chỉ là một người tầm thường mà thôi." Nghe xong lời mưu sĩ, Đào Khiêm nhẹ gật đầu. "Ân, vậy cũng không cần cho hắn sắc mặt tốt." Đào Khiêm thuận miệng nói một câu.

Một lát sau, Lưu Bị dẫn theo hai vị huynh đệ, tiến vào trong phòng khách. "Lưu Bị Lưu Huyền Đức, bái kiến Đào công!" Lưu Bị chắp tay hành lễ.

Đào Khiêm mặt mang ý cười thiện ý, mở miệng hỏi: "Huyền Đức a, đường xa mà đến Từ Châu, là có chuyện gì sao?" Lưu Huyền Đức cười nói: "Ta thấy Hoàng Cân Quân tràn về hướng Từ Châu, nghĩ thầm bọn họ tất nhiên là muốn công đánh Từ Châu, thế nên sớm chạy tới, hiệp trợ Đào công đề kháng Hoàng Cân Quân!" "Đúng là nói bậy!" Mưu sĩ bên cạnh Đào Khiêm đứng dậy, quát lớn: "Hoàng Cân Quân cách Từ Châu còn mấy trăm dặm, làm sao có thể đột nhiên giết tới!

Lại giả dụ, trong thành Từ Châu ta liệt binh mấy vạn, tướng sĩ thiện chiến, tới thì lại như thế nào?" Lưu Bị nghe vậy, vội vàng nói: "Đào công, ta tới đây chỉ là muốn góp một phần sức lực." "Ta thấy ngươi tám phần là tới xin việc." Một mưu sĩ khác tiếp lời. "Đại ca, cái Từ Châu này, ta không thủ cũng được, ta không chịu cái điểu khí này!" Trương Phi thô giọng nói.

Quan Vũ khẽ vuốt râu, gật đầu nói: "Tam đệ nói đúng." Đào Khiêm lúc này mới du du mở miệng nói: "Huyền Đức, nếu ngươi là tới xin việc, ta có thể niệm tình ngươi là tông thân hoàng thất, cho ngươi một phần chức vụ; nếu ngươi là tới tung tin bịa đặt gây chuyện, xin lỗi mời về cho." "Cáo từ." Lưu Bị chắp tay nói một tiếng, xoay người mang theo Quan Vũ Trương Phi rời đi. "Tông thân hoàng thất, quan hệ bắn đại bác cũng không tới, tính là tông thân hoàng thất gì." Một trong hai mưu sĩ bĩu môi nói. "Ít nhất người ta cũng dọa người được." Đào Khiêm thản nhiên nói một câu. "Báo!" Một binh sĩ thân xuyên giáp trụ, gấp gáp chạy vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn Đào Khiêm. "Chuyện gì?" Đào Khiêm mở miệng hỏi. "Khởi bẩm Chúa công, ngoài mười lăm dặm về phía Đông cửa thành, phát hiện Hoàng Cân Quân, bọn họ đang triều Từ Châu giết tới, mục trắc binh sĩ... có ba mươi vạn!" Binh sĩ vội vàng báo cáo. "Cái gì!" Đào Khiêm lập tức đứng dậy, bị dọa sợ. "Lập tức phái binh tử thủ Đông cửa thành, còn có hướng Lạc Dương bên kia cầu viện." Đào Khiêm lập tức phân phó. "Nặc!" Binh sĩ đáp một tiếng, sau đó rời đi. "Lạc Dương bên kia, Đổng tặc một nhà độc đại, e rằng sẽ không xuất viện binh." "Khó mà nói, nếu Lạc Dương bên kia không xuất binh chi viện, vậy chúng ta liền cùng Lạc Dương đoạn tuyệt quan hệ, sau này đều không cần triều cống." "Được rồi, khoan hãy nói cái đó, trước nghĩ biện pháp thủ được Từ Châu rồi tính sau." Đào Khiêm cuống lên.

Bởi vì ông từng nghe nói, nơi nào Hoàng Cân Quân đi qua, thốn thảo bất sinh.

Mà ba Thủ Lăng Nhân của Hoàng Cân Quân càng là có thông thiên chi năng, khó có thể đối phó. "Đúng rồi, Lưu Huyền Đức đi xa chưa?" Đào Khiêm bỗng nhiên nghĩ đến Lưu Bị tới viện trợ lúc trước. "Chúa công, Lưu Huyền Đức bọn họ chỉ có ba người, có hắn hay không cũng như nhau." Mưu sĩ tiếp tục nói. "Đúng." Đào Khiêm phản ứng lại, sau

đó đi ra khỏi phòng khách, tự thân leo lên thành lầu.

Ngoài thành lầu, ba mươi vạn Hoàng Cân Quân hạo hạo đãng đãng trống rỗng giết tới, ba huynh đệ Trương Giác ngồi ở phía trước nhất. "Huynh đệ môn, phía trước chính là thành Từ Châu rồi, tài phú, mỹ nhân, lương thực muốn cái gì có cái đó, chỉ cần công phá thành trì, đều là của các ngươi." Trương Giác lớn tiếng nói. "Giết!

Giết!

Giết!" Ba mươi vạn Hoàng Cân Quân cùng thanh hô to, thanh âm xé rách chân trời.

Binh sĩ đứng trên tường thành thủ cửa thành bắp chân đều đang run rẩy, bất giác nuốt nước miếng.

Ba mươi vạn Hoàng Cân Quân chiến vô bất thắng, thật sự rất khó ứng đối.

Mà Đào Khiêm, chỉ nhìn thoáng qua đã bị dọa đến rúc vào góc tường, có chút không biết làm sao. "Tử thủ thành Từ Châu, viện binh của chúng ta lập tức sẽ tới." Mưu sĩ bên người Đào Khiêm cổ vũ sĩ khí cho binh sĩ thủ thành.

Nhưng binh sĩ thủ thành cũng rất hoảng a.

Trương Giác một ngựa đi đầu, thương chỉ thành Từ Châu. "Ai dám xuống thành đánh một trận?" Trương Giác lớn tiếng chất vấn.

Tướng sĩ trên tường thành, không một ai dám xuống.

Hai người Trương Bảo và Trương Lương cũng đều đứng ra kêu gào, nhưng không ai để ý.

Mà trong thành, tất cả bá tính nhao nhao chạy về nhà trốn đi.

Ba người Lưu Bị thì ngồi ở quán trà nhỏ uống trà. "Đại ca, chúng ta rời khỏi thành Từ Châu này là xong, hà tất chịu cái điểu khí này."

Trương Phi đầy oán ngôn. "Dực Đức, Đào công không tiếp đãi ta, ta không thể không tiếp đãi người, chúng ta nếu đi, ai tới nghênh chiến Hoàng Cân Quân?

Trong thành Từ Châu mấy chục vạn lão bá tính, ai tới bảo vệ bọn họ?" Lưu Bị nói xong, rút ra Song Cổ Kiếm của mình. "Hôm nay, là trận chiến dương danh của chúng ta, đi!" Lưu Bị buông chén trà, mang theo Quan Vũ Trương Phi đi đến Đông thành. "Lưu Bị Lưu Huyền Đức, suất nhị đệ tam đệ thỉnh chiến!" Lưu Bị đứng tại trong cửa thành hô.

Truyền lệnh binh tịnh đem tin tức Lưu Bị thỉnh chiến truyền đệ cho Đào Khiêm. "Nhanh, để bọn họ đi ra." Đào Khiêm vội vàng nói. "Chúa công, không thể a." Mưu sĩ vội vàng nói: "Cửa thành một khi mở ra, bị địch quân bắt được cơ hội, chúng ta liền nguy hiểm." "Đúng vậy, thuộc hạ kiến nghị tử thủ cửa thành, đợi Lạc Dương viện quân đến." Một mưu sĩ khác nói.

Đào Khiêm nghe vậy, nhất thời có chút do dự.

Rốt cuộc mở hay không mở cửa thành? "Chúa công, tường thành Từ Châu cao, chỉ cần chúng ta tử thủ, Hoàng Cân Quân cũng không làm gì được chúng ta." Mưu sĩ tiếp tục nói.

Đào Khiêm nghe lời hai người bọn họ, gật đầu, phân phó truyền lệnh binh: "Ngươi đi nói cho Lưu Huyền Đức bọn họ, không cần bọn họ xuất chiến." Truyền lệnh binh chạy đến tường thành cửa thành, nói: "Chúa công nói, cửa thành sẽ không mở, cũng không cần các ngươi xuất chiến!" Truyền lệnh binh nói xong, không thèm để ý tới ba người Lưu Bị nữa. "Mẹ kiếp, hảo tâm giúp hắn xuất chiến, hắn không cho ngựa thì thôi, ngay cả cửa thành cũng không mở." Trương Phi tức giận đến nghiến răng.

Quan Vũ cũng đỏ mặt lên, mở miệng nói: "Đại ca, đã Đào công

không lĩnh tình, vậy thì thôi." Lưu Bị nhìn thoáng qua tường thành, đem Song Cổ Kiếm bỏ vào vỏ, xoay người trở về.

Nhưng tịnh không có rời đi. ...

Từ Châu, trên mái nhà phủ Thành chủ.

Chương 368

Chu Thánh uống rượu ngon đã hâm nóng, lẳng lặng nhìn Hoàng Cân Quân công đánh thành Từ Châu. "Trương Giác không chết, xem ra Thiên Tôn đang ở trong Hoàng Cân Quân." Chu Thánh ánh mắt tuần thị ba mươi vạn Hoàng Cân Quân.

Ở phía sau ba mươi vạn Hoàng Cân Quân, có mười mấy chiếc xe ngựa.

Chu Thánh nếu đoán không sai, Thiên Tôn đang ở trong một chiếc xe ngựa trong đó.

Khi hắn nhìn về phía xe ngựa, trong một chiếc xe ngựa, Thiên Tôn bỗng nhiên mở mắt.

Chu Thánh cảm ứng được ánh mắt Thiên Tôn nhìn qua, vội vàng trốn đi.

Trong xe ngựa.

Thiên Tôn nhìn chằm chằm về phía thành Từ Châu xa xa, thần sắc hơi ngưng. "Có người dòm ngó?" Thiên Tôn thì thầm.

Vừa rồi trong nháy mắt, lão cảm giác có người đang dòm ngó mình.

Nhưng khi ánh mắt của lão chiếu xạ ra ngoài, ánh mắt đối phương lại biến mất.

Lão khẳng định, có người đang nhìn trộm mình. "Chẳng lẽ là Thủ Lăng Nhân của thời đại này?" Thiên Tôn Tả Từ suy đoán.

Trầm tư một lát, lão truyền tin cho Trương Giác. "Trương Giác, tiến công từ ba mặt!" Chỉ cần phá thành, tất cả mọi người trong thành đều phải chết, cho dù là Thủ Lăng Nhân, đối mặt ba mươi vạn Hoàng

Cân Quân cũng đỉnh không được.

Trương Giác nghe được thanh âm Thiên Tôn, phân phó nói: "Trương Bảo Trương Lương, các ngươi lĩnh binh đi Bắc cửa thành và Nam cửa thành, lấy khói lửa làm hiệu, cùng lúc phát động công kích!" "Vâng!" Trương Bảo và Trương Lương các tự lĩnh binh mười vạn, đi các cửa thành khác. "Chúa công, bọn họ chia binh ba đường!" Tướng sĩ vội vàng trở về nói. "Nhanh chóng phái binh đi các cửa thành khác hỗ trợ!" Đào Khiêm vội vàng phân phó.

Binh sĩ trong thành Từ Châu của ông cũng chỉ mới hơn ba vạn một chút, đối mặt ba mươi vạn Hoàng Cân Quân không sợ chết, thật sự khó đối phó.

Nếu không phải là phe phòng thủ, khả năng vừa khai chiến đã phải xong đời.

Đào Khiêm có chút sốt ruột, ông không biết có thể phòng thủ bao lâu.

Sau mái nhà.

Chu Thánh uống rượu xong, nhảy nhót trên nóc nhà, vài bước nhảy lên tường thành, ngồi dưới đất, trực diện Đào Khiêm. "Ai!" Tướng sĩ bên người Đào Khiêm trước tiên rút đao chỉ hướng Chu Thánh. "Muốn giữ được Từ Châu, thì nghe ta an bài!" Chu Thánh nói với Đào Khiêm.

Đào Khiêm không thể bại, chí ít hiện tại không thể.

Mà Hoàng Cân Quân nhất định phải giải quyết, nếu không sẽ trở thành họa loạn. "Ngươi là..." Đào Khiêm nhìn Chu Thánh, bỗng nhiên nhớ tới hắn chính là người lúc trước đã cứu Tào Tháo. "Ngươi có nghe hay không?" Chu Thánh trực tiếp nói. "Nghe!" Đào Khiêm vội vàng gật đầu. "Phái người của ngươi đi mời ba người bọn Lưu

Huyền Đức trở về, để bọn họ hỗ trợ thủ thành, ngoài ra tướng sĩ có thể xuất chiến, đại quân không thể xuất thành.

Ta đã đốt lương thảo của bọn họ, bọn họ không gượng được ba ngày, cho nên tất nhiên sẽ điên cuồng tiến công, chỉ cần ngươi có thể gượng được ba ngày, bảo đảm không việc gì." Chu Thánh phân phó một phen. "Cái gì?" Đào Khiêm chấn kinh.

Người trước mắt, cư nhiên đốt lương thảo của Hoàng Cân Quân? "Đối phương muốn công thành, nhanh lên." Chu Thánh không cho Đào Khiêm thời gian phản ứng, bắt hắn lập tức đi làm. "Được, ta phái người đi ngay." "Ngươi tự mình đi!" Chu Thánh nói xong, túm lấy Đào Khiêm nhảy xuống tường thành.

Đào Khiêm còn chưa phản ứng kịp, đã ngồi trên lưng ngựa rời đi.

Chu Thánh đều không cho mưu sĩ bên người Đào Khiêm cơ hội nói chuyện.

Đào Khiêm bản thân là một người do dự thiếu quyết đoán, tính cách nhu nhược, làm việc nghe theo kiến nghị của mưu sĩ.

Muốn để ông ta nghe lời, phải thừa dịp ông ta còn chưa phản ứng kịp mà cưỡng ép ông ta đi làm.

Bằng không một khi ông ta do dự, lại có hai tên mưu sĩ ở bên cạnh thổi quỷ chủ ý, nói không chừng ông ta sẽ không đi nữa.

Ông ta lúc trước bị giết, không phải là không có nguyên nhân.

Đào Khiêm cưỡi ngựa rời đi, rất nhanh tìm được ba huynh đệ Lưu Quan Trương đang buồn bực uống trà tại quán trà.

Đào Khiêm xuống ngựa, hành bán lễ, cười nói: "Huyền Đức huynh, vừa rồi là ta đường đột.

Tại hạ xin hướng ngài xin lỗi." Lưu Bị thấy Đào Khiêm đột nhiên

thay đổi tác phong, vội vàng nâng Đào Khiêm dậy. "Đào công, ngài đây là..." "Huyền Đức huynh, hiện nay Hoàng Cân Quân đại cử vây thành, còn phải nhờ ngài hỗ trợ a!" Đào Khiêm trực tiếp nói. "Hừ, trước đó là ai hai lần cự tuyệt chúng ta thế hả?" Trương Phi vẫn có chút không phục. "Được rồi Dực Đức, chúng ta chính là tới hỗ trợ, đừng nói nhiều nữa." Lưu Bị cắt ngang lời Trương Phi.

Trương Phi nữu đầu qua một bên, không nói gì. "Huyền Đức huynh, ngài giúp ta thủ được thành trì, ta định nhiên sẽ không bạc đãi ngài." Đào Khiêm lần nữa nói. "Đào công khách khí rồi, bảo vệ bá tính không chịu tai nạn này, vốn là chuyện ta nên làm." Lưu Bị mở miệng nói. "Huyền Đức huynh đại nghĩa!" Đào Khiêm cung duy một câu, sau đó dẫn ba huynh đệ Lưu Quan Trương đi cửa thành, cũng phối bị cho ba người ngựa tốt nhất. "Két két két..." Đại môn mở ra, ba huynh đệ Lưu Quan Trương xuất thành nghênh chiến. "Thái, ai dám cùng mỗ một trận chiến!" Trương Phi quát to một tiếng.

Trương Giác nhìn ba người đi ra, quay đầu hô: "Chử Phi Yến, ngươi đi hội chiến!" Một gã tướng sĩ trong Hoàng Cân Quân cưỡi ngựa xuất liệt, nghênh chiến Trương Phi.

Trương Phi tay cầm Trượng Bát Xà Mâu, cưỡi ngựa vọt ra ngoài. "Nghịch tặc, ăn mỗ một kích!" Trương Phi cầm mâu đâm ra, đối phương hoành ngọa trường đao ngăn cản. "Keng!" Trương Phi dùng sức mạnh cường đại, trực tiếp hất bay trường đao của Chử Phi Yến, một mâu động xuyên thân thể hắn. "Phi, rác rưởi." Trương Phi chửi một câu. "Thắng rồi, thắng rồi!" Binh sĩ trên tường thành hoan hô không thôi.

Hai quân liệt trận, tướng sĩ đấu trước.

Bên thắng sĩ khí sẽ được đề thăng thật lớn, mà bên thua thì sẽ sĩ khí đê lạc.

Nếu là chủ soái xuất chiến, chủ soái bên nào chết, bên đó liền không công tự phá.

Trương Giác nhìn Chử Phi Yến chiến tử, vốn định tự thân ra trận, nhưng bị Thiên Tôn gọi lại. "Không thể khinh cử vọng động, có vấn đề." Thiên Tôn gọi Trương Giác lại.

Theo lý mà nói, ba huynh đệ Lưu Quan Trương hiện tại vẫn còn đang phát triển thế lực của mình, căn bản không có khả năng tới Từ Châu.

Hắn thay đổi chủ ý tới Từ Châu, kỳ thực cũng là vì tránh giao chiến với Lạc Dương.

Hắn đang thay đổi lịch sử, nhưng có người đang duy hộ lịch sử. "Đại quân tiến công, không cần đấu tướng, không cần thiết!" Thiên Tôn trực tiếp nói.

Đấu tướng, trong mắt lão là hành vi ngu xuẩn nhất.

Ta có ba mươi vạn, làm gì phải cùng ngươi đơn đả độc đấu?

Trương Giác nghe vậy, hạ lệnh: "Toàn quân xuất kích!" Cùng với mệnh lệnh của Trương Giác hạ đạt, chiến cổ thổi lên. "Tam đệ, trở về!" Lưu Bị hét lớn một tiếng, ba người trở lại trong thành, đi lên tường thành. "Nhị đệ, thủ Bắc tường thành.

Tam đệ, đệ đi thủ Nam tường thành." Lưu Bị phân phó một phen, sau đó quay đầu nhìn về phía Đào Khiêm. "Đào công, ta muốn mượn binh quyền dùng một lát." "A, cái này..." Đào Khiêm có chút do dự.

Chương 369

"Nếu không có binh quyền, Nhị đệ Tam đệ của ta e rằng khó có thể điều động binh sĩ thủ thành." Lưu Bị trực tiếp nói. "Nhưng mà, thủ hạ của ta cũng có không ít tướng quân, bọn họ cũng có năng lực thủ được." Đào Khiêm tiếp tục nói.

Chu Thánh ở trên mái nhà nghe lời Đào Khiêm, không khỏi mắng: "Chỉ mấy quả dưa vẹo táo nứt kia của ngươi, có thể cản được cái rắm." Đào Khiêm nghe được tiếng mắng của Chu Thánh, cắn răng giao binh quyền ra. "Đào công yên tâm, đợi kích lui Hoàng Cân Quân, ba huynh đệ ta tự sẽ rời đi." Lưu Bị cam kết một câu, sau đó đem binh quyền chia cho Nhị đệ và Tam đệ của mình.

Lưu Quan Trương ba huynh đệ thủ Từ Châu, đối kháng ba huynh đệ Trương Giác!

"Giết!!" Ba mươi vạn quân Khăn Vàng từ ba phía đồng loạt tấn công Từ Châu.

Lưu Bị đứng trên tường thành, điều động binh sĩ phòng thủ.

Bất cứ ai đến gần, trước tiên sẽ bị đá lăn và gỗ lăn đánh hạ.

Trên tường thành còn có dầu đồng, dầu đồng bọc lấy rất nhiều vật dễ cháy, khi địch quân đến gần liền dùng máy bắn đá hất ra.

"Ầm ầm ầm!" Từng quả đạn pháo đơn giản được bắn ra, nổ trúng không ít người.

Quân Khăn Vàng cũng không phải dạng vừa, họ vác thang mây, chạy bộ tiến lên.

Còn có xe công thành, những khúc gỗ khổng lồ trực tiếp húc vào cửa thành kiên cố.

“Rầm!

Rầm!

Rầm!” Bên trong cửa thành đã bị đá chặn lại, mấy trăm binh sĩ đang ở dưới đó giữ cửa.

Trận công thành là trận chiến khó đánh nhất, một khi đối phương tử thủ, rất khó công phá.

Mà Lưu Bị chính là dẫn binh tử thủ, không cho đối phương một chút cơ hội nào, lên bao nhiêu giết bấy nhiêu.

Trương Giác nhìn quân Khăn Vàng công thành đang không ngừng hao tổn, liền hạ lệnh cho máy bắn đá ra trận.

“Ném cho ta!” Trương Giác hạ lệnh.

Mấy chục cỗ máy bắn đá đồng thời công kích, những tảng đá khổng lồ vẽ nên một đường parabol tuyệt đẹp trên không trung, nện xuống tường thành.

Không ít binh sĩ không kịp né tránh, trực tiếp bị đá đè chết.

Lưu Bị đứng giữa tường thành, đợi đợt bắn đá đầu tiên kết thúc mới đứng dậy hô: “Huynh đệ, đối phương đã là quân mệt mỏi rã rời, chỉ cần kéo dài, chúng ta sẽ thắng!” “Tùng tùng tùng tùng...” Trống trận vang lên, trận chiến vẫn tiếp diễn.

“U u u ~” Phía quân Khăn Vàng, theo tiếng tù và, họ tấn công một cách có trật tự.

Thi thể của họ dần dần lấp đầy hào sâu quanh thành.

Chiến sự ở phía bắc cũng rất căng thẳng, Quan Vũ đứng trên tường thành, cùng tướng sĩ liên tục dùng cung nỏ bắn giết quân Khăn Vàng.

Quan Vũ vốn là một cung thủ cưỡi ngựa, khả năng bắn tên rất

mạnh, chỉ là sau này ít dùng mà thôi.

Áp lực tấn công của Trương Bảo đều bị Quan Vũ một mình gánh vác.

Quan Vũ cũng nhìn ra trạng thái của địch quân, họ điên cuồng lao vào như những con sói đói.

Nhưng chỉ cần tử thủ, sói đói vẫn là sói đói, sẽ chết đói.

Quan Vũ vuốt râu, nhìn Trương Bảo, thản nhiên nói: "Nếu là ta, sẽ không chia quân vây thành.

Quân Khăn Vàng, suy cho cùng cũng chỉ là một đám ô hợp, không làm nên chuyện lớn." Cửa thành phía nam.

Trương Phi vác một tảng đá khổng lồ, trực tiếp ném xuống.

"Đè chết ngươi, đồ phế vật!" Trương Phi ném một tảng đá xuống, không chỉ đè trúng người mà còn làm gãy cả thang mây công thành.

Trương Phi lúc này hoàn toàn không có khí phách của một thống soái, mà giống như một tiểu binh đang tấn công.

Còn Trương Lương ngồi trên lưng ngựa, nhìn Trương Phi đang điên cuồng tấn công trên tường thành, không hề vội vã.

"Lưng hùm vai gấu, mặt đen tai đỏ, xem ra là một kẻ nóng tính." Trương Lương thản nhiên nói, trong lòng đã có đối sách.

Đối phó với kẻ nóng tính, cách tốt nhất là chọc giận đối phương, khiến hắn ra khỏi thành.

"Minh kim!" Trương Lương hạ lệnh.

"Keng!" Tiếng chiêng đồng vang lên, các binh sĩ đang công thành nghe thấy âm thanh, có người quay về, có người vẫn tiếp tục công thành, sau đó bị nghiền ép không thương tiếc.

Trương Phi thấy quân Khăn Vàng lui xuống, đắc ý nói: "Lũ giặc con, có bản lĩnh thì tới đây!

Xem ông Trương Phi nhà ngươi dạy dỗ các ngươi thế nào!" Trương Bảo xuống ngựa, ngồi bệt xuống đất, còn cho người hâm rượu cho mình.

"À, đồ rùa đen rút đầu, chỉ dám trốn trong tường thành, ngươi có dám ra đây không?" Trương Lương chế nhạo một câu.

"Ông Trương Phi nhà ngươi có gì không dám!" Trương Phi chống nạnh nói.

"Rượu của ta đã hâm nóng rồi, sao, không dám ra uống một ly à?" Trương Lương đặt một ly rượu nóng xuống đất, cầm ly còn lại lên.

"Có bản lĩnh thì đừng hèn!" "Hừ, ông nội nhà ngươi không hèn, ông nội nhà ngươi không muốn uống rượu của thằng cháu như ngươi!" Trương Phi đứng trên tường thành chửi mắng.

Hắn tuy nóng nảy nhưng không ngốc.

Một khi hắn xuống dưới, cửa thành sẽ mở ra.

Lúc đó hắn quay về được cũng nguy hiểm, không quay về được thì càng xong đời.

Hắn chỉ cần giữ vững cửa thành là được, hoàn toàn không cần thiết phải xuống dưới mạo hiểm.

Giữ được cửa thành, hắn là anh hùng, một khi không giữ được, thì tất cả đều mất.

"Với cái gan của ngươi, ngay cả dũng khí xuống thành đánh một trận với ta cũng không có, còn coi là anh hùng gì?" Trương Lương chế nhạo.

"Ta không nghe rùa đen niệm kinh." Trương Phi lắc đầu, dứt khoát

ngồi thẳng lên bờ tường, lười để ý đến Trương Lương.

Trương Lương uống cạn ly rượu, ngạo mạn nói: "Khắp thiên hạ, ai dám cùng ta một trận?" "Trong thành Từ Châu, đều là một đám phế vật, không có lấy một người có thể chiến đấu sao?" "Ta vốn tưởng trong thành Từ Châu có anh hùng hào kiệt, bây giờ xem ra, là Trương Lương ta nghĩ nhiều rồi, trong thành Từ Châu, toàn là một đám vô dụng!

Lũ ăn hại!" Trương Lương nói xong, quay đầu ra hiệu cho lính truyền tin.

Mấy chục lính truyền tin lớn tiếng hô: "Đồ vô dụng!

Đồ vô dụng!

Đàn ông trong thành Từ Châu đều là đồ vô dụng!" Mười vạn quân Khăn Vàng đồng thanh hô lớn: "Đồ vô dụng!

Đồ vô dụng!

Đàn ông trong thành Từ Châu đều là đồ vô dụng!" Trương Phi nghe những lời chửi mắng của đối phương, tức đến đau cả đầu, mắt trợn trừng.

Hắn nắm chặt rồi lại buông cây trượng bát xà mâu, lặp đi lặp lại.

Mà trên tường thành, không ít tướng sĩ cũng không nhịn được nữa, họ là người Từ Châu, bây giờ bị người ta chỉ vào mặt mắng, họ không thể nhịn.

"Không ai được cản ta, tiểu gia đây phải xuống dưới xiên chết bọn chúng!" "Ta cũng đi!" "Ta cũng đi!" Một đám tướng sĩ bản địa Từ Châu đứng dậy, chuẩn bị xuống lầu.

Trương Phi cũng đứng dậy, các tướng sĩ thành Từ Châu tưởng hắn định cản mình, liền nói: "Trương tướng quân, chúng tôi kính

trọng ngài vì đã giúp đỡ Từ Châu, nên tôn ngài làm tướng quân, nhưng đối phương quá khinh người, tôi hy vọng ngài đừng cản chúng tôi." "Trương tướng quân, đối phương không mắng ngài, ngài dĩ nhiên không giận, nhưng chúng tôi không nuốt trôi cục tức này!" "Từ Châu ta còn có trai tráng, sợ gì mười vạn binh ngoài thành!" Không ít người la hét đòi xuống dưới.

"Đừng ồn nữa!" Trương Phi gầm lên một tiếng, âm thanh lập tức át đi tiếng của họ.

Tiếng la hét ngoài thành vẫn không ngớt, không khí trong thành ngày càng ngột ngạt.

Tất cả tướng sĩ đều muốn xuống dưới chém giết đối phương.

"Tướng quân, chúng ta phải đi!" "Đúng vậy, cho dù Đào công đến đây, ông ta cũng không ngăn được chúng ta!" "Toàn quân tướng sĩ nghe lệnh!" Toàn quân tướng sĩ đều rút vũ khí ra, vẻ mặt nghiêm nghị.

Ngoài thành, Trương Lương nhìn cảnh này trên tường thành, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Đúng, chính là như vậy, ra đây đi!" Trương Lương kiên nhẫn chờ đợi.

Trận công thành rất khó đánh, nếu đối phương tử thủ thì sẽ phải đánh rất lâu.

Nhưng một khi đối phương ra khỏi thành, mười vạn binh sĩ đồng loạt tấn công, dù ngươi có mạnh đến đâu, cũng có thể nghiền ép ngươi!

Trương Lương đặt một vạn người không sợ chết ở hàng đầu, chỉ cần sĩ khí dâng cao, giết đến đỏ mắt, thì thắng lợi cơ bản đã định.

Hành quân đánh trận, nói phức tạp cũng phức tạp, nói đơn giản cũng đơn giản.

Khi ngươi có thực lực nghiền ép, đánh bừa cũng có thể thắng.

“Ra khỏi thành đi, ta đợi các ngươi ra.” Trương Lương cười nhạt.

Trên tường thành, không ít người đang trừng mắt với Trương Phi, họ muốn chống lại mệnh lệnh của hắn.

Chương 370

"Chúng ta phải đi!" "Trương tướng quân, ngài không khuyên được chúng tôi đâu." "Đợi đã!" Trương Phi gọi họ lại, cầm lấy trượng bát xà mâu, mở miệng nói: "Ta cũng muốn đi!" "Một đám ngu ngốc không có não, chẳng trách người ta mắng ngươi." Chu Thánh ngồi trong tửu lầu, vô cùng cạn lời.

Hắn đang quan sát ba mặt trận từ tửu lầu, vốn dĩ mọi chuyện đều ổn, kết quả là ở phía nam, đối phương Trương Lương lại chơi dương mưu.

Mà Trương Phi lại là một kẻ nóng tính, bị đối phương chửi mắng, đừng nói là an ủi những binh sĩ đang kích động, hắn không phải là người đầu tiên xông ra giết người đã là may mắn rồi.

Chu Thánh thấy Trương Phi sắp xông ra, bưng một ly rượu ấm, nhảy từ trên nóc nhà xuống, vài bước đã đáp xuống trước mặt Trương Phi đang chuẩn bị mở cửa thành.

"Đứng lại!" Chu Thánh hét lên một tiếng, gọi Trương Phi lại.

Trương Phi dừng bước, quay đầu lại nhìn thì thấy là Chu Thánh.

"Ngươi... sao ngươi lại ở đây?" Trương Phi kinh ngạc.

Chu Thánh bưng rượu đi tới, đưa rượu cho hắn và nói: "Uống ly rượu này, dằn cơn tức trong lòng xuống." Nói xong, Chu Thánh nhìn sang các tướng sĩ khác trong thành.

"Một đám ngốc, các ngươi ra ngoài tìm chết à?" "Ngoài thành có mười vạn đại quân, một khi cửa thành bị phá, vợ con các ngươi đều sẽ bị bắt, cha mẹ con cái các ngươi đều sẽ bị giết, các ngươi muốn họ chết sao?" "Chúng là bầy sói đói, lương thảo đã bị hủy hết, chỉ chờ

vào đây ăn thịt!" "Các ngươi còn muốn mở cửa, thả sói đói vào sao?" Mấy tiếng quát của Chu Thánh khiến họ bình tĩnh lại.

"Chỉ cần giữ vững tường thành, các ngươi chính là anh hùng của cả Từ Châu, một khi tường thành không giữ được, các ngươi sẽ là tội nhân thiên cổ, bị đóng đinh vĩnh viễn trên cột sỉ nhục!" "Bây giờ, tất cả quay về giữ thành cho ta!" Chu Thánh chỉ vào tường thành, nhìn chằm chằm vào đám tướng sĩ.

"Hừ!" Một đám tướng sĩ hừ một tiếng, rồi lên tường thành.

Còn Trương Phi sau khi uống rượu xong, cũng cầm trượng bát xà mâu lên lầu.

"Nhớ kỹ, chỉ cần giữ vững tường thành, các ngươi sẽ thắng!" Chu Thánh nói với Trương Phi.

"Ta biết rồi." Trương Phi quay trở lại tường thành, đối với những lời chế nhạo khiêu khích bên ngoài, hắn coi như không nghe thấy.

Chu Thánh lúc này mới quay lại tửu lầu, luôn chú ý đến chiến trường cửa nam.

Trận chiến ở cửa đông và cửa bắc vẫn đang giằng co, hai bên đều có thương vong.

Chỉ có điều, quân Khăn Vàng công thành bị tổn thất nặng nề nhất.

Không thể phá được thành, họ dù có sức cũng không có chỗ thi triển.

Chu Thánh vừa để ý cửa nam, vừa luôn chú ý đến tình hình ở cửa đông.

Thiên Tôn đang ở ngoài cửa đông, hắn ta tuyệt đối sẽ nghĩ cách cho quân Khăn Vàng.

Thiên Tôn Tả Từ nhắm mắt dưỡng thần trong xe ngựa, một lúc

lâu sau mới mở mắt.

“Đánh bao lâu rồi?” Tả Từ thuận miệng hỏi một câu.

“Gần một canh giờ rồi.” Binh sĩ ngoài xe ngựa trả lời.

“Truyền lệnh, bảo Trương Lương và Trương Bảo mỗi người dẫn bảy vạn người đến cửa đông chi viện, để lại hai vạn người tiếp tục công thành.” Thiên Tôn lập tức phân phó.

“Một tòa thành Từ Châu nho nhỏ, để ta xem, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!” Sau khi mệnh lệnh của Thiên Tôn Tả Từ được ban ra, khoảng nửa giờ sau, Trương Lương và Trương Bảo dẫn người đến.

Sau khi họ đến, hỏa lực được khai hỏa toàn bộ.

Tên, máy bắn đá và tất cả các vũ khí tầm xa đều được đem ra, tiêu hao từ xa.

Áp lực ở cửa đông tăng lên đáng kể, thương vong của binh sĩ không ngừng tăng lên.

“Truyền lệnh của ta, bảo dân binh thu thập mũi tên đưa lên thành lầu, tăng cường phòng ngự cửa thành.” Lưu Bị bình tĩnh tổ chức sắp xếp.

Cuộc tấn công của đối phương rất mãnh liệt, cho thấy họ đang gấp gáp.

“Tướng sĩ, chỉ cần giữ vững đợt tấn công đầu tiên này, Từ Châu sẽ được bảo vệ!” Lưu Bị cổ vũ mọi người.

“Truyền lính truyền tin, truyền lệnh, bảo cửa bắc và cửa nam, mỗi nơi cử một nửa binh lực đến chi viện.” Lưu Bị sau đó hạ lệnh.

“Vâng!” Lính truyền tin lập tức rời đi thông báo.

Chu Thánh trong lòng có chút nghi ngờ, đây không giống phong

cách của Thiên Tôn Tả Từ.

Hắn ta tuyệt đối còn có kế hoạch khác.

Chu Thánh kiên nhẫn chờ đợi, đối phương ra chiêu gì, hắn đều sẽ đỡ được.

Thiên Tôn Tả Từ đợi binh sĩ phát động tấn công xong, mới nói: "Sắp mưa rồi." "Bảo binh sĩ đến thượng nguồn, mở đê, chuẩn bị xả lũ." Tả Từ thản nhiên nói.

"Vâng!" Lính truyền tin rời đi, lặng lẽ dẫn đi một bộ phận binh sĩ.

"Ầm ầm!" Trên bầu trời, sấm sét vang dội, mây đen nhanh chóng tụ lại.

"Tí tách, tí tách, tí tách..." Những giọt mưa lạnh buốt rơi xuống đất.

"Ào ào ào..." Bầu trời lập tức đổ mưa như trút nước.

Mưa lạnh rửa trôi mặt đất, máu tươi lẫn với bùn đất, chảy vào hào sâu quanh thành.

Dưới cơn mưa, trận chiến dường như cũng chậm lại.

Dưới cơn mưa, mực nước trong hào sâu nhanh chóng dâng lên.

"Tốt quá, trời giúp Từ Châu ta!" Đào Khiêm vô cùng kích động.

Dưới cơn mưa, việc đối phương leo tường thành sẽ khó khăn hơn, hơn nữa còn có hào sâu, những chiếc thang họ bắc qua hào cũng sẽ bị nước cuốn trôi.

Trương Giác nghe theo lệnh của Thiên Tôn Tả Từ, cũng không vội tấn công, kiên nhẫn ngồi trên lưng ngựa chờ đợi.

Hắn cũng không hạ lệnh tiếp tục tấn công, ai muốn đi nộp mạng thì cứ đi, không muốn thì cứ ở yên tại chỗ.

Trống trận đã ngừng, nhưng tiếng sấm vẫn vang dội, các binh sĩ công thành vẫn tiếp tục.

Họ không nghe thấy tiếng trống trận, nhưng lại nghe thấy tiếng sấm, tưởng nhầm tiếng sấm là tiếng trống trận.

Trương Giác cũng lười đi gọi, chết thêm vài người, tiết kiệm được một miệng ăn.

Ngồi trong tửu lầu, Chu Thánh mở cửa sổ, thưởng thức phong cảnh, uống rượu ngon.

Phải nói rằng, rượu ngon thời Tam Quốc thực sự rất ngon, độ cồn cũng thấp.

Đang uống, Chu Thánh bỗng nhiên thấy có nước sông từ ngoài cửa thành thấm vào.

"Không ổn!" Chu Thánh đặt ly rượu xuống, vội vàng rời khỏi thành, đến thượng nguồn sông.

Ngay bên bờ sông, mấy nghìn người đang đào đê.

Một khi đê vỡ, nước lớn sẽ lập tức nhấn chìm thành Từ Châu.

Chu Thánh thấy vậy lập tức thi triển thủy châu, đến khống chế nước, không cho nước chảy ra, sau đó đến cửa bắc.

Quan Vũ đang giữ thành ở cửa bắc, thấy Chu Thánh đột ngột xuất hiện trước mặt mình, vô cùng kinh ngạc.

"Ngươi..." "Đừng nói nhiều nữa, mau dẫn hai nghìn người đến thượng nguồn sông, quân Khăn Vàng đang đào đê." Chu Thánh vội vàng nói, sau đó biến mất.

Quan Vũ ngẩn người một lúc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng điều động hai nghìn người, mở cửa thành xông ra.

Dưới sự yểm hộ của binh sĩ trên tường thành, họ xông thẳng đến

thượng nguồn sông.

Quân Khăn Vàng đang đào đê ở thượng nguồn, thấy không có nước sông chảy ra, lập tức ngẩn người.

Đê đã đào rồi, sao nước sông không chảy ra?

Đúng lúc họ đang nghi ngờ, Quan Vũ dẫn binh xông đến.

"Giết!!" Một trận đại chiến quy mô nhỏ lập tức diễn ra ở thượng nguồn sông, máu tươi chảy vào sông, theo dòng sông chảy xuống, nhuộm đỏ cả hào sâu quanh thành.

Còn Chu Thánh, sau khi gia cố đê, thu lại thủy châu, xóa đi khí tức rồi lặng lẽ rời đi.

Tại xe ngựa, lính truyền tin lập tức quay về báo cáo với Thiên Tôn Tả Từ.

"Bẩm đại nhân, đê đã đào, nhưng không có nước sông chảy ra, hơn nữa người trong thành đã biết chúng ta đào đê, bây giờ đã chặn đê lại rồi." Lính truyền tin trả lời.

"Cái gì!" Thiên Tôn Tả Từ ngẩn người.

Kế hoạch hoàn hảo của mình, sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Thiên Tôn Tả Từ bước ra khỏi xe ngựa, trong nháy mắt bay đến thượng nguồn sông.

Khi hắn ta nhìn thấy thượng nguồn sông đã bị chặn, cùng với Quan Vũ đang dũng mãnh giết địch, hắn ta tức giận.

"Ai đang cản trở ta?!" "Ầm ầm!" Trên bầu trời sấm sét vang dội, mưa lớn không ngớt.

Thiên Tôn Tả Từ quay lại xe ngựa, nhắm mắt định thần lại rồi truyền lệnh cho Trương Giác: "Trương Giác, thu quân đi." Kế hoạch

của hắn đã bị phá vỡ, đợt công thành đầu tiên rõ ràng đã thất bại.

Chương 371

Đê đã bị chặn, nước lớn không thể nhấn chìm thành Từ Châu.

“Nhưng thưa Thiên Tôn, một khi thu quân, tôi sợ những binh sĩ này sẽ không còn chịu sự kiểm soát, họ đã đói một ngày rồi.” Trương Giác có chút khó xử.

Quân Khăn Vàng chính là một bầy sói đói, có đồ ăn thì còn đỡ, không có đồ ăn sẽ cắn lại chủ.

“Sói đói sẽ không ăn thịt đồng loại của mình, nhưng người đói thì có.” “Nhiều thi thể như vậy, đều là thịt trắng, đủ ăn hai bữa.” Thiên Tôn Tả Từ lạnh lùng nói.

“Nhưng...” “Nhưng cái gì?” “Nhưng, chúng đã bị mưa lớn xối qua.” “Vậy cũng đỡ công rửa.” Thiên Tôn Tả Từ nói xong, không lên tiếng nữa.

Trong mắt hắn chỉ có sự lạnh lùng, không có một chút tình cảm nào.

“Keng keng keng!” Tiếng chiêng đồng vang lên, đây là tín hiệu thu quân.

Quân Khăn Vàng đang chiến đấu, lần lượt lui về.

Trương Giác còn hạ lệnh cho họ vận chuyển cả thi thể về.

Theo tiếng chiêng đồng vang lên, các binh sĩ trên tường thành lập tức rã rời, ngồi phịch xuống đất.

“Cuối cùng cũng chặn được.” Đào Khiêm thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Bị đứng trên tường thành nhìn quân Khăn Vàng đang thu dọn thi thể, thản nhiên nói: “Xem ra, quân Khăn Vàng vẫn rất có nhân tính

và tình đồng bào, trận chiến kết thúc, sẽ lập tức thu dọn." "Khoan đã, thi thể của người chúng ta cũng bị họ mang đi rồi." Có người phát hiện ra manh mối.

Quân Khăn Vàng ngoài tường thành, không chỉ thu dọn thi thể của người họ, mà cả những binh sĩ giữ thành bị rơi xuống từ trên tường thành cũng bị họ khiêng đi.

"Họ muốn làm gì?" Lưu Bị ngẩn người.

Còn Đào Khiêm dường như đã nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt lập tức u ám.

Quân Khăn Vàng lột bỏ áo giáp trên người người chết, để họ trần truồng, mặc cho mưa lớn xối rửa.

Cảnh tượng tiếp theo, thảm khốc đến tột cùng, khiến mọi người kinh hãi.

"Tất cả mọi người, nhắm mắt ngồi xuống!" Đào Khiêm vội vàng hạ lệnh.

Cảnh tượng trước mắt này, đối với nhiều người mà nói là một cú sốc rất lớn, tín niệm của họ cũng sẽ sụp đổ.

Lưu Bị nhìn cảnh tượng vô nhân đạo của quân Khăn Vàng, tức đến toàn thân run rẩy.

"Họ còn là người không?

Họ còn là người không!" Lưu Bị tức giận, hận không thể xông xuống.

Đào Khiêm dựa lưng vào tường thành ngồi xuống, lẩm bẩm: "Khi một người đói đến cực hạn, họ sẽ thấy gì ăn nấy, lá cây, đất Quan Âm, rễ cỏ, không có gì là họ không thể ăn." "Khi những thứ này đều đã ăn hết, không còn gì khác để ăn, thì trong lòng họ, đã không còn đạo

đức và nhân tính, họ chỉ muốn sống sót, cho dù có trở thành dã thú." "Khi một đám người đói đến cực điểm, họ sẽ có gì ăn nấy, cho dù đó là người đồng bào vừa mới kề vai sát cánh với mình." Đào Khiêm quá hiểu.

Năm đó khi ông còn làm quan, đã thấy không ít dân lưu vong, đổi con cho nhau để ăn thịt.

Sau này dựa vào sự mềm yếu và lòng dạ sắt đá, từng bước trở thành châu mục Từ Châu, có một mảnh đất cắm dùi.

Ông học theo đạo trung dung, ta không mưu cầu tiến thủ, nhưng ta cũng không sa đọa, giữ thái độ trung lập, không gây sự.

Lưu Bị tức đến khóe miệng co giật, hai tay nắm chặt đôi song cổ kiếm, gân xanh trên trán nổi lên.

"Huyền Đức à, đây chính là thế đạo ngày nay, ngươi đi về phía nam mà xem, phàm là nơi nào bị quân Khăn Vàng đánh qua, đều biến thành cái dạng gì rồi." Đào Khiêm nói xong, chắp tay sau lưng đi xuống tường thành.

Mệt rồi.

Chu Thánh ngồi trong tửu lầu, uống rượu.

Uống rồi lại uống, hắn bỗng nhiên phát hiện, rượu này không ngon.

"Tam Quốc, là thời loạn." Chu Thánh nhắm mắt nói.

Lịch sử luôn tàn nhẫn, đặc biệt là trong những năm loạn thế, dân chúng ăn không đủ no, có gì ăn nấy.

"Hửm?

Khí tức của Người gác lăng?" Chu Thánh bỗng nhiên cảm ứng được, có khí tức của Người gác lăng xuất hiện, và nó đang ở ngay

thượng nguồn sông.

Chu Thánh cầm lấy bội đao, trong vài hơi thở đã rời khỏi tửu lầu, xuất hiện ở thượng nguồn sông.

"Gác lăng có thất, cũng có âm dương." Chu Thánh mở miệng nói một câu.

Trong nước sông, một bóng người nhảy ra, nhìn Chu Thánh từ trên xuống dưới: "Dám hỏi ngài... ngài là?" "Đến nơi khác nói chuyện!" Chu Thánh xóa đi khí tức của mình, dẫn theo Người gác lăng của Thủy chi nhất mạch nhanh chóng rời đi.

Họ vừa đi, Thiên Tôn đã đến.

Thiên Tôn đứng trên mặt nước, thấp giọng nói: "Quả nhiên là Người gác lăng, còn là Người gác lăng của Thủy chi nhất mạch." "Phá hỏng chuyện tốt của ta, ngươi cứ chờ đấy!" Thiên Tôn Tả Từ lập tức bay về.

Còn trong thành Từ Châu.

Chu Thánh và Người gác lăng của Thủy chi nhất mạch đến một phòng trong khách sạn để nói chuyện.

"Lệnh bài này, ngươi có nhận ra không?" Chu Thánh đưa ra lệnh bài độc nhất của mình.

Người gác lăng của Thủy chi nhất mạch thấy vậy, lập tức quỳ một gối xuống.

"Người gác lăng Thủy chi nhất mạch, Giang Thủy, ra mắt đại nhân!" Giang Thủy quỳ xuống nói.

"Ừm." Chu Thánh khẽ gật đầu.

"Đại nhân, ngài... sao lại xuất hiện?" Giang Thủy rất không hiểu mà hỏi.

Trừ khi Thất mạch Người gác lăng đều đã tuyệt diệt, nếu không Âm Dương song mạch Người gác lăng sẽ không xuất hiện.

“Ta không phải người của thời đại này.” Chu Thánh nói thẳng.

“Không phải... người của thời đại này?” Giang Thủy nghe có chút mơ hồ.

“Đúng, ta cùng Thiên Tôn đến đây, ta đến đây là để đối phó với hắn.” Chu Thánh gật đầu nói.

“Thiên Tôn!” Giang Thủy nghe thấy cái tên này liền kêu lên một tiếng, rõ ràng là biết Thiên Tôn.

Chu Thánh ngăn Giang Thủy lại, Giang Thủy vội vàng bịt miệng.

“Thiên Tôn muốn làm loạn trật tự cuối thời Đông Hán, để quân Khăn Vàng thống trị thế giới, từ đó giúp mình có được Ngọc tỷ truyền quốc.” “Và việc ta cần làm, chính là không để Thiên Tôn làm loạn, đánh bại quân Khăn Vàng.” Chu Thánh nghiêm túc nói.

Trước đó hắn đã tìm kiếm Người gác lăng, nhưng không tìm thấy, nên đã từ bỏ.

Bây giờ Người gác lăng của Thủy chi nhất mạch đột nhiên xuất hiện, hắn cũng đỡ được rất nhiều phiền phức.

Mà Giang Thủy xuất hiện ở thượng nguồn sông là vì hắn ở trong dòng sông, cảm ứng được có người đang điều khiển nước, hắn bơi từ trong nước đến xem tình hình, ai ngờ lại gặp được Chu Thánh.

“Tôi hiểu rồi, tôi nhất định sẽ giúp ngài.” Giang Thủy nghiêm túc nói.

Người gác lăng không can thiệp vào cuộc đấu tranh thế tục, nhưng Thiên Tôn đã can dự, Người gác lăng không thể không ra mặt đối kháng.

“Có thể liên lạc được với sáu mạch Người gác lăng còn lại không?” Chu Thánh mở miệng hỏi.

“Có thể, Thất mạch Người gác lăng chúng tôi đều có phương thức liên lạc đặc biệt.” Người gác lăng của Thủy chi nhất mạch nói xong, nhảy xuống sông, bắt một con vịt trời, viết lên người nó hai chữ Từ Châu. 【Từ Châu.】 Làm xong, hắn thả con vịt trời đi.

“Đơn giản vậy thôi sao?

Ngươi không sợ nó bị người ta bắt đi à?” Chu Thánh kinh ngạc trước cách làm sơ sài này.

Thật quá tùy tiện đi?

“Đại nhân lo xa rồi, những con vịt trời này đều do tôi đích thân huấn luyện, chúng có thể đi ngàn dặm một ngày trong nước.” Giang Thủy cười đáp.

Thất mạch Người gác lăng, mỗi mạch đều nuôi dưỡng những loài động vật chuyên dùng để truyền tin.

Thời đại này không có điện thoại, thông tin liên lạc chỉ có thể dùng bồ câu đưa thư.

Thực tế, bồ câu đưa thư, chính là do Phong chi nhất mạch Người gác lăng truyền lại.

Đêm về.

Mưa rơi cả ngày, dần dần tạnh.

Quân Khăn Vàng ngoài thành, đốt lửa trại, có canh nóng, có thịt nướng.

Trong thành, một mảnh tĩnh lặng.

Chương 372

Lưu Bị đứng trên tường thành, hốc mắt đỏ hoe nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Đại ca, thế đạo này thế nào huynh đệ ta đều rõ, không cần thiết vì bọn họ mà tức giận với bản thân." Quan Vũ đứng bên cạnh khuyên giải.

"Ta rất rõ, thế đạo này rất loạn, ta tức giận là vì giặc cướp đương đạo, khiến thiên hạ đều khổ; ta tức giận là vì bản thân vô năng, không thể phò tá Hán thất; ta tức giận là vì họ làm trái nhân tính, mà chỉ có thể trơ mắt nhìn." Lưu Bị nắm chặt nắm đấm nói.

"Đại ca, huynh tức cái gì chứ, sẽ có một ngày, chúng ta nhất định sẽ giải quyết tất cả." Trương Phi vừa ăn thịt vừa nói bên cạnh.

Là một đồ tể, hắn đã giết không ít lợn, sớm đã xem nhẹ sinh tử.

Đào Khiêm bưng rượu ngon lên tường thành, gọi Lưu Bị: "Huyền Đức huynh, Huyền Đức huynh." Lưu Bị quay đầu lại, Đào Khiêm đưa rượu ngon đã hâm nóng cho Lưu Bị.

"Huyền Đức huynh, cảm tạ huynh giúp đỡ giữ thành, đến uống ly rượu." Đào Khiêm nhiệt tình nói.

"Ta không uống được." Lưu Bị lắc đầu.

Đào Khiêm cười cười, nói: "Vẫn còn vì chuyện bên ngoài mà buồn phiền sao?" "Thực ra không cần thiết, họ là kẻ thù, đối xử với kẻ thù không cần nhân từ." "Nhưng thứ họ ăn, có người của chúng ta!" Lưu Bị lớn tiếng nói.

"Chẳng qua chỉ là người chết mà thôi." Đào Khiêm thản nhiên nói.

"Huyền Đức, không nói chuyện này nữa, uống ly rượu này, ta sẽ

sắp xếp cho huynh một chức vụ." Đào Khiêm bưng rượu nóng, đưa đến trước mặt Lưu Bị.

"Không uống." Lưu Bị từ chối.

"Ngoài thành Từ Châu của ta có một nơi gọi là Tiểu Bái, nơi đó không có người trấn thủ, huynh có thể đến Tiểu Bái chiếm đóng, ngoài ra còn có thể cho huynh một nghìn binh sĩ, thế nào?" Đào Khiêm lại nói.

Lưu Bị nhìn ly rượu Đào Khiêm đưa tới, một khi uống, thì những lời hắn vừa nói hoàn toàn là nói phét, nhưng lại có một nơi để ở.

Giống như nhận lấy miếng cơm bố thí.

Lưu Bị nhìn ly rượu, rơi vào do dự.

"Đại ca ta không hạ được mặt mũi, ta thay huynh ấy uống!" Trương Phi giật lấy ly rượu của Đào Khiêm, uống một hơi cạn sạch.

Đào Khiêm thấy vậy, không nói gì.

"Đợi quân Khăn Vàng rút lui, huynh hãy đến Tiểu Bái, lúc đó một nghìn tinh nhuệ, ta sẽ sắp xếp cho huynh." Đào Khiêm chắp tay sau lưng đi xuống tường thành.

"Tam đệ, ly rượu này uống không đáng." Quan Vũ lắc đầu nói.

"Kệ nó có đáng hay không, ít nhất chúng ta có chỗ dừng chân." Trương Phi thẳng thắn nói.

Hắn tuy dũng mãnh, nhưng không ngốc, hắn nhìn ra đại ca của mình trọng sĩ diện, hơn nữa ba huynh đệ họ liều sống liều chết giúp giữ thành, mới được một cái Tiểu Bái, có chút không đáng.

Nhưng Trương Phi hiểu rõ, nếu ngay cả Tiểu Bái cũng không có, thì ba người họ sẽ không có được gì cả.

Dứt khoát mình nhận lấy ly rượu này, một là để đại ca không khó

xử, hai là còn có được một nơi để ở.

Lưu Bị nhắm mắt lại bình tĩnh một lúc, rồi nói: "Tam đệ, cảm ơn đệ." "Chúng ta là người một nhà, nói hai lời làm gì, mà rượu này ngon thật." Trương Phi chép miệng, cười nói để xoa dịu không khí.

Trong tửu lầu trong thành, Chu Thánh đang nấu rượu thanh mai, nhìn ba huynh đệ Lưu Bị trên tường thành.

"Đại nhân, ngài muốn giúp họ sao?" Giang Thủy hỏi một câu.

"Không, ta chỉ đang dẫn dắt lịch sử đi đúng hướng." Chu Thánh thản nhiên nói.

Lịch sử Tam Quốc, người khó khăn nhất chính là Lưu Bị, bắt đầu không có gì, chỉ có hai người huynh đệ.

Suốt đường phiêu bạt, sơ suất một chút là xong đời.

Nhưng họ đồng thời là những nhân vật không thể thiếu trong Tam Quốc.

Vì vậy, Chu Thánh mới chiếu cố thêm.

"Đại nhân, Người gác lăng chúng ta không bị hạn chế, hoàn toàn có thể ra mặt giúp ông ta, ép Thiên Tôn ra mặt." Giang Thủy lại nói.

Chu Thánh quay đầu nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: "Không đơn giản như vậy." Thiên Tôn Tả Từ mơ về Tam Quốc, tuyệt đối đã có chuẩn bị.

Vốn dĩ Trương Giác đã chết, nhưng bây giờ vẫn còn sống.

Vốn dĩ là triều đình Đông Hán đánh bại quân Khăn Vàng, nhưng bây giờ họ lại đến đánh thành Từ Châu.

Nếu không có mình, có lẽ thành Từ Châu đã bị công phá, lịch sử sẽ bị lệch lạc.

Một khi mình dẫn theo Thất mạch Người gác lăng lộ diện, Thiên Tôn chắc chắn sẽ điều động đại quân tiên đảo hải ngoại đến, dẫn binh đối phó.

Lúc đó sẽ là loạn chiến.

Một khi loạn chiến bắt đầu, đại đa số người đều sẽ bị cuốn vào.

Dù sao một người thực lực có mạnh đến đâu, đối mặt với thiên quân vạn mã cũng phải e dè.

Hậu quả của loạn chiến rất nghiêm trọng.

Tả Từ biết rõ diễn biến của cuối thời Đông Hán, Tam Quốc.

Một khi hắn cực đoan một chút, sớm trừ khử các bá chủ tương lai của Tam Quốc, thì Tam Quốc sẽ không còn nữa.

Hắn bây giờ không ra tay, chỉ là bị một loại hạn chế nào đó.

"Việc chúng ta cần làm bây giờ, chính là theo dõi Thiên Tôn, không để hắn làm loạn lịch sử, cũng đừng tham gia vào chuyện Tam Quốc." Chu Thánh lại nói.

"Vâng." Giang Thủy gật đầu, nhìn Chu Thánh, hỏi: "Ngài đến từ bao nhiêu năm sau?" "Hai nghìn năm sau." Chu Thánh nói.

"Lâu vậy sao!" Giang Thủy có chút kinh ngạc.

"Vậy Thiên Tôn sẽ..." "Thế lực của Thiên Tôn sẽ lan rộng khắp toàn cầu, Thiên Tôn định đoạt lấy long mạch để hồi sinh." "Và hắn bây giờ mơ về Tam Quốc, chính là để đoạt lấy Ngọc tỷ truyền quốc trong thời loạn, để hiệu lệnh long mạch." Chu Thánh mở miệng nói.

Ngọc tỷ truyền quốc, là do Thủy Hoàng Đế đúc, có khả năng hiệu lệnh long mạch thiên hạ.

Sau này Lưu Bang đoạt được thiên hạ, rồi truyền lại cho các thế hệ sau.

Cuối thời Tần cũng là một đoạn loạn thế, nhưng Thiên Tôn không dám đi tranh đoạt.

Một là lúc đó có Lưu Bang và Hạng Vũ, hắn không có cách nào thống lĩnh người; hai là thời Tần Nhị Thế, triều Tần không hề suy yếu, mà đại quân đều đã đi giữ biên cương, nếu hắn đến, một khi dẫn đại quân biên giới nhà Tần đến, hắn sẽ xong đời.

Còn thời loạn Tam Quốc, khi Tam Quốc chưa hình thành thế chân vạc, vô cùng hỗn loạn.

Hắn lại có thể âm thầm điều khiển ba huynh đệ Trương Giác, từ đó kiểm soát quân Khăn Vàng, chiếm ưu thế tự nhiên.

Nhưng phàm là quân Khăn Vàng, nếu được huấn luyện, làm chút chuyện chính sự, có lẽ sẽ không bị mọi người nhắm vào.

"Ngọc tỷ truyền quốc không phải đang ở trong tay Hán Linh Đế sao?

Sao hắn không đi cướp?" Giang Thủy không hiểu.

"Không phải hắn chưa cướp, mà là không cướp được." Chu Thánh mở miệng nói.

Trong lịch sử thật, quân Khăn Vàng chưa kịp công phá Lạc Dương đã bị triều đình Đông Hán tiêu diệt.

Điều này cho thấy triều đình Đông Hán có thực lực tiêu diệt quân Khăn Vàng.

Phải biết rằng, Hán Linh Đế tuy bị thao túng, nhưng người thao túng là Đổng Trác.

Đổng Trác và con nuôi Lữ Bố không phải dạng vừa.

"Được rồi đừng hỏi nhiều nữa, nghỉ ngơi sớm đi, đợi các Người gác lăng khác đến, chỉ cần giữ vững thành Từ Châu, quân Khăn Vàng

sẽ tự tan rã, họ không có lương thảo, ăn thịt không được bao lâu.” Chu Thánh mở miệng nói.

“Vâng.” Giang Thủy đáp.

Ngoài thành Từ Châu.

Thiên Tôn Tả Từ ngồi trong xe ngựa, cùng Trương Giác thương nghị chiến sự.

“Thiên Tôn, phe ta thương vong hơn ba vạn người, tiếp tục đánh nữa, chỉ thương vong nhiều hơn, hơn nữa thành Từ Châu quá kiên cố, căn bản không đánh hạ được.” Trương Giác báo cáo.

“Vậy cũng phải tiếp tục đánh, Lưu Bị phải chết!” Tả Từ lạnh lùng nói, một khi Lưu Bị trỗi dậy, sẽ không thể ngăn cản được.

Một đêm, rất yên bình.

Sáng hôm sau, bình minh.

Trời còn chưa sáng, Trương Giác đã làm công tác động viên trước trận.

“Tướng sĩ, phía trước là nơi nào?

Là thành Từ Châu, là mỹ thực, là mỹ nhân!” “Một tòa thành trì nho nhỏ, căn bản không cản được chúng ta!” “Xông vào thành trì, mỹ thực sẽ có, mỹ nhân cũng sẽ có!” “Lấy trời sáng làm tín hiệu, công thành cho ta, công phá thành Từ Châu, mỗi người thưởng trăm lạng, mỹ nhân tùy chọn, mỹ thực tùy ăn!” Trương Giác chỉ vào thành Từ Châu, trước tiên nói một phen lời hay ý đẹp.

Ngay sau đó, mới nói đến hậu quả.

“Nếu không thể công phá thành Từ Châu, vậy các ngươi chỉ có thể ăn thịt đồng bào của mình, thậm chí chính các ngươi cũng có khả năng bị ăn!” “Ta cho các ngươi một cơ hội nữa, không tiếc bất cứ giá nào,

công phá thành Từ Châu!" Trương Giác giơ cao vũ khí, nói về hậu quả của thất bại.

Chương 373

Nói một cách đơn giản, chính là công phá thành trì thì ngươi muốn gì có nấy, không công phá được thì ngươi không có gì cả, thậm chí còn bị coi là thức ăn.

Toàn bộ quân Khăn Vàng tràn ngập một luồng khí tức sát phạt, ý chí chiến đấu của họ đã được đốt cháy.

Hoặc là giết vào trong để có tất cả, hoặc là không giết được vào trong thì không có gì cả.

Còn trong thành, Lưu Bị cũng đang huấn thị trước trận.

"Các ngươi thấy không?

Hôm qua đồng bào của chúng ta, chiến hữu của chúng ta, bị họ đối xử như thế nào!" "Một khi quân Khăn Vàng tiến vào thành, các ngươi hãy nghĩ xem, gia đình, bạn bè, vợ con già trẻ của các ngươi, sẽ bị người ta đối phó như thế nào!" "Chúng ta giữ không chỉ là thành Từ Châu, mà còn là nhà của chúng ta!" "Thành này giữ được, chúng ta sẽ an toàn, nếu không giữ được, hậu quả các ngươi rõ rồi." "Có dám tử chiến không?" Lưu Bị hét lớn.

Các tướng sĩ đứng dậy nói: "Dám!" "Tử thủ Từ Châu!" Lưu Bị giơ cao song cổ kiếm.

"Tử thủ tường thành!" Mọi người đồng thanh hô lớn.

Trận chiến hôm nay, sẽ còn khốc liệt hơn hôm qua, quân Khăn Vàng không thể nào bữa nào cũng ăn thịt.

Họ nóng lòng muốn xông vào, cướp đoạt mọi thứ trong thành.

Mặt trời từ từ mọc ở phía đông, ánh bình minh xé tan bóng tối.

“Giết!” Trương Giác chỉ trường đao, hơn hai mươi vạn quân Khăn Vàng, đều xông về phía cửa đông.

“Giữ lấy nhà của chúng ta!” Lưu Bị dẫn tướng sĩ, trước tiên dùng máy bắn đá tiêu hao từ xa một đợt.

Đợi địch nhân đến gần, lại dùng nỏ tiễn bắn giết.

Tấn công từ trên cao xuống, có thể khiến mũi tên bay xa hơn.

Vốn dĩ từ năm mươi đến một trăm bước là khoảng cách bắn tốt nhất, nhưng đứng trên cao bắn xuống, ngoài một trăm bước cũng có thể tấn công.

Quân Khăn Vàng bắc cầu trên hào sâu, chuẩn bị leo lên thành lầu.

“Chuẩn bị!” Lưu Bị hét lên.

“Đổ!” Binh sĩ trên tường thành, cầm chậu nước đổ xuống.

“Ào ào ào...” Nước lớn đổ xuống, một số binh sĩ đang leo tường, trực tiếp bị nước lớn xối ngã.

Hôm qua mưa cả ngày, quần áo của quân Khăn Vàng vốn đã ướt, bây giờ bị nước xối, cộng thêm buổi sáng trời lạnh, không ít người bị lạnh đến run rẩy.

Đặc biệt là những người rơi xuống hào sâu, trực tiếp mất đi sức chiến đấu.

Lưu Bị đứng trên tường thành, nhìn quân Khăn Vàng phía sau, biết hôm nay sẽ là một trận chiến khó khăn.

Để tiết kiệm vật tư, chỉ có thể dùng nước mưa đêm qua để xối.

Trận chiến bắt đầu, nhưng mực nước hào sâu dâng lên, trở thành một rào cản tự nhiên, khiến độ khó công thành của quân Khăn Vàng tăng lên rất nhiều.

Trong thành.

Chu Thánh nghe tiếng chiến đấu ngoài thành, uống một ngụm rượu, trong đầu nghĩ đối sách.

Ba mươi vạn quân Khăn Vàng, không thể chết hết được.

Hắn biết rằng trong số họ có người sẽ bị Tào Tháo thu phục, có người sẽ bị Lưu Bị thu phục, đây là những kinh nghiệm trưởng thành quý báu của họ.

"Đại nhân, lúc tôi đến đây, cảm ứng được Lạc Dương đã xuất binh." Giang Thủy bỗng nhiên nghĩ ra, lập tức nói.

Trước đó hắn còn tò mò Lạc Dương xuất binh đi đâu, bây giờ đã ngộ ra, Lạc Dương xuất binh là đến đây.

"Lạc Dương xuất binh rồi?" Chu Thánh ngẩn người.

Nếu Lạc Dương xuất binh, vậy quân Khăn Vàng không chống đỡ được bao lâu nữa.

"Theo ngươi tính toán, khoảng khi nào có thể đến?" Chu Thánh nhìn Giang Thủy hỏi.

"Từ Lạc Dương đến Từ Châu, thực ra không xa, nếu đi bộ, mười mấy ngày là đến, nhưng những người từ Lạc Dương ra, đều là kỵ binh trang bị tinh nhuệ, với tốc độ của kỵ binh, ba ngày là có thể đến, cũng chính là ngày mai." Giang Thủy trả lời.

"Ngày mai..." Chu Thánh trầm tư một lát, ngẩng đầu hỏi: "Khoảng bao nhiêu binh mã?" "Ước tính sơ bộ, khoảng sáu nghìn." "Sáu nghìn, cũng không thể đánh bại hơn hai mươi vạn quân Khăn Vàng." "Đủ rồi." Giang Thủy giải thích: "Sáu nghìn kỵ binh tinh nhuệ, đủ để cắt đôi trận hình của hơn hai mươi vạn quân Khăn Vàng." "Hơn nữa, người lĩnh binh là chiến lực mạnh nhất, Lữ Bố." "Lữ Bố?" Chu Thánh nghe đến cái tên Lữ Bố, có chút muốn gặp hắn.

Lữ Bố trong lịch sử Tam Quốc là một tướng quân dũng mãnh thiện chiến, nhưng đồng thời cũng là một kẻ hữu dũng vô mưu.

Hơn nữa, hắn có dũng không có mưu, dễ bị tửu sắc mê hoặc.

Một bên là nam tử khí phách ngút trời, một bên lại nhận giặc làm cha, một người rất mâu thuẫn.

Về việc hắn có phải người tốt hay không, Chu Thánh không dám tùy tiện bình luận.

Xét về chiến lực, Lữ Bố là mạnh nhất; nhưng nhân phẩm bình thường, hơn nữa không có đầu óc.

Chỉ có thể làm tướng quân, làm thống soái còn kém một chút.

"Đúng vậy, thực lực cá nhân của Lữ Bố rất mạnh, năng lực thống lĩnh tác chiến cũng không yếu, do hắn thống lĩnh sáu nghìn kỵ binh, hoàn toàn có thể xuyên thủng quân Khăn Vàng, những quân Khăn Vàng này đều không phải quân chính quy, căn bản không thể bày trận chống lại sự xung kích của Lữ Bố." Giang Thủy tiếp tục nói.

"Ta cũng đã nghe nói về hắn, nếu thật sự là hắn, vậy thì khả năng cao là ổn rồi." Chu Thánh nói đến đây, hạ thấp giọng nói: "Nếu Thiên Tôn ra tay, ngươi và sáu mạch Người gác lăng khác cản hắn lại, Thiên Tôn còn chưa biết ta cũng đã theo đến, ta bây giờ không tiện ra tay." Giang Thủy nghe vậy, gật đầu.

"Vâng." "Ngoài ra, phát động quan hệ giúp ta tìm một người, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ ba người họ." Chu Thánh tiếp tục nói.

Chu Thánh một mình muốn tìm thấy ba người họ trong biển người mênh mông, không khác gì mò kim đáy bể.

Chi bằng để Thất mạch Người gác lăng giúp đỡ, lúc đó họ thông báo cho các tử sĩ dưới quyền của mình, tìm kiếm toàn quốc, như vậy

sẽ đơn giản hơn.

"Ồ." Giang Thủy gật đầu, rồi ngẩng đầu hỏi: "Đúng rồi, họ có đặc điểm gì không?" "Đặc điểm... biết trộm mộ chăng." Giang Thủy: .....

Ngoài thành.

Trận chiến bắt đầu từ sáng sớm, kéo dài đến trưa, hai bên đều đã kiệt sức.

"Hàng sau đổi lên hàng trước, tiếp tục giết!" Trương Giác hạ lệnh.

Hắn có hơn hai mươi vạn binh sĩ, hoàn toàn có thể luân phiên tấn công.

Còn trong thành Từ Châu, binh sĩ chỉ còn lại ba vạn, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ ba vòng.

Chênh lệch binh lực gần mười lần.

Nếu không phải thành Từ Châu dễ thủ khó công, có lẽ thật sự không chống đỡ được lâu như vậy.

Cùng với mặt trời giữa trưa lên cao, cái nóng oi ả của nó cũng đến.

Binh sĩ nghỉ ngơi nằm trên đất, dùng ánh nắng mặt trời làm khô quần áo trên người.

Nhưng đồng thời, họ cũng đều co người lại, lúc nóng lúc lạnh, có người còn đầu óc không tỉnh táo.

Đây là bị cảm lạnh.

"Thiên Tôn, chúng ta có không ít tướng sĩ đã bị cảm lạnh, e là sẽ xảy ra chuyện." Trương Giác quay lại nói.

Đêm qua một trận mưa lớn, vốn đã không có quần áo sạch để thay, sáng nay lại bị nước mưa làm ướt, cho dù là thân thể bằng sắt cũng

không chịu nổi.

Không ít tướng sĩ bị cảm lạnh, thể chất suy yếu, ngồi lại với nhau sưởi ấm cho nhau.

“Đi lấy ít rau dại, vỏ cây và bùn đất nấu thành canh, cho mỗi người uống là được.” Thiên Tôn thản nhiên nói.

“Như vậy là có thể trị bệnh sao?” Trương Giác có chút ngạc nhiên, hắn chưa từng nghe nói rau dại có thể trị bệnh.

“Không, như vậy ăn ngon hơn.” Tả Từ thản nhiên nói.

Trương Giác: .....

Hắn đã hiểu ý của Thiên Tôn, những người bị cảm lạnh mất đi sức chiến đấu, đã bị từ bỏ.

“Thiên Tôn, thành Từ Châu này quá kiên cố, chúng ta có nên công đánh những nơi khác không?” Trương Lương đề nghị.

Một cục xương cứng, gặm không được, có thể đổi sang những cục xương mềm khác mà gặm.

“Từ Châu rất quan trọng, nếu tương lai muốn tranh đoạt thiên hạ, nhất định phải gặm được Từ Châu.” Tả Từ mở miệng nói.

Từ Châu ảnh hưởng đến Lưu Bị và Tào Tháo trong giai đoạn sau của Tam Quốc, một khi quân Khăn Vàng của hắn chiếm lĩnh thành Từ Châu, là có thể tấn công Lưu Bị và Tào Tháo.

Hai nước chỉ cần phế đi một nước, thì Tam Quốc sẽ không còn tồn tại.

Về phần Tôn gia Giang Đông, Tả Từ tạm thời chưa có ý định công đánh.

Đánh không được.

Giang Đông chiếm địa lợi, trừ khi thủy sư của ngươi mạnh hơn họ, nếu không đi bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Chương 374

Tác chiến trên mặt nước, không ai đánh lại được Tôn gia Giang Đông.

"Thiên Tôn, chúng ta không có lương thảo, căn bản không cầm cự được bao lâu, không thể nào ngày nào cũng ăn thịt được." Trương Giác có chút khó xử.

"Bảo ngươi đánh thì cứ đánh, người của ta một khi nhận được tin tức sẽ lập tức đến viện trợ, nhiều nhất là ngày mốt, họ có thể đến." Thiên Tôn bực bội nói.

"Ngày mốt..." Trương Giác nhận được lời hứa của Thiên Tôn, cắn răng tiếp tục tấn công.

Hai bên tác chiến từ sáng sớm, đánh đến tận tối, quân Khăn Vàng mới minh kim thu binh.

Họ tổn thất gần bốn vạn người, đến bây giờ còn lại hai mươi ba vạn.

Còn bên Từ Châu tổn thất cũng không nhỏ, một trận đánh xuống, tổn thất gần năm nghìn người, binh sĩ trong thành chỉ còn lại hai vạn năm, đương nhiên còn có ba vạn phụ binh có thể dùng.

Phụ binh không phải là binh sĩ chính quy, phụ binh tương đương với quân dự bị của binh sĩ chính quy.

Bình thường khi khai chiến, tác dụng của phụ binh là áp giải lương thảo, trông coi vũ khí khôi giáp gì đó, làm việc rất mệt, nhưng không phải ra chiến trường.

Còn khi hưu chiến, binh sĩ có thể về nhà cày ruộng, vì có thân phận binh sĩ, họ sẽ không bị nha môn của quan phủ bắt nạt, thuế má cũng

sẽ thấp hơn một chút, nhưng cách ba năm ngày lại phải đến quân doanh huấn luyện.

Hơn nữa, một khi khai chiến, bất kể họ đang làm gì, đều phải tập hợp ngay lập tức để nhận nhiệm vụ đi theo quân chính quy xuất phát.

Quân chính quy bị tiêu diệt, họ sẽ lên thay.

Đây mới là quân đội hoàn chỉnh.

Còn quân Khăn Vàng ngoài thành, căn bản không có khái niệm này, họ đều không phải là quân đội được bồi dưỡng chính quy.

Chỉ là quân khởi nghĩa.

Sau khi trận chiến kết thúc, Lưu Bị cho một bộ phận phụ binh giữ tường thành, những người khác thì về ăn no ngủ kỹ.

Đánh nhau cả ngày, mọi người đều mệt mỏi rã rời, thần sắc mệt mỏi.

Đánh trận, rất tốn tinh lực.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương ngồi trên tường thành, tiếp tục canh giữ ở trên.

Còn Đào Khiêm, thì đã về phủ của mình, hoàn toàn giao tường thành cho ba huynh đệ Lưu Quan Trương giữ.

Đào phủ.

"Chúa công, chúng ta giao Tiểu Bái cho ba huynh đệ Lưu Quan Trương, thật sự đáng sao?" Một trong số các mưu sĩ hỏi.

"Tiểu Bái và Từ Châu tạo thành thế ỷ dốc cho nhau, giao Tiểu Bái cho Lưu Huyền Đức, chẳng qua là để hắn giúp chúng ta giữ cửa mà thôi, giống như bây giờ vậy, giúp chúng ta giữ cửa thành." Đào Khiêm giải thích.

“Nói thì nói vậy, nhưng tôi thấy Lưu Huyền Đức đó dã tâm không nhỏ.” Một mưu sĩ khác nói.

“Có dã tâm lớn thì thế nào?

Tiểu Bái lớn đến đâu?

Cho dù hắn phát triển nhiều năm, nhiều nhất cũng chỉ bồi dưỡng được ba nghìn tướng sĩ, hơn nữa còn là của chúng ta, yên tâm, ta sẽ nắm chắc ba huynh đệ Lưu Quan Trương.” Đào Khiêm thản nhiên nói.

Từ đầu ông ta đã tính kế ba huynh đệ Lưu Quan Trương.

“Đại nhân anh minh.” Mưu sĩ chắp tay nói.

“Có ba người họ ở đây, còn có một người thân phận không rõ, Từ Châu của chúng ta, coi như đã giữ được rồi.” Đào Khiêm vừa uống rượu ngon vừa nói cười.

“Không biết người đó rốt cuộc là ai?

Ban đầu giúp Tào Tháo, bây giờ lại đến giúp chúng ta.” “Kệ hắn là ai, chỉ cần không ảnh hưởng đến ta là được rồi.” Đào Khiêm không mấy hứng thú với thân phận của Chu Thánh.

Thiên hạ này kỳ nhân nhiều vô kể, không cần thiết phải tìm hiểu.

Ông ta chỉ là một người trung dung, chỉ cần giữ vững Từ Châu của mình là được rồi.

Cũng coi như là đại phú đại quý.

Ông ta không dám leo cao hơn nữa, vì ông ta có thể dự đoán được, Đổng Trác làm loạn triều đình, sớm muộn gì cũng xong đời.

Mình mà dính vào, nói không chừng cũng sẽ bị thanh toán.

Có một cái Từ Châu, đủ để mình lập thân trong loạn thế là đủ rồi.

Dân chúng trong thành, đã hai ngày không ra khỏi cửa.

Ngoài kia chiến sự liên miên, họ chỉ có thể co ro trong nhà, cầu nguyện quân Khăn Vàng đừng đánh vào, cũng cầu nguyện binh sĩ trong thành đừng xông vào.

Một khi binh lực thiếu hụt, sẽ bắt người đi lính.

Họ sợ hãi.

Thời đại loạn lạc, kiêu hùng tranh bá, người chịu khổ là dân thường.

Đêm nay, sao sáng lấp lánh.

Chu Thánh nằm trên nóc nhà, nhìn lên bầu trời sao, thấy có ba ngôi sao rơi xuống.

"A, sắp đến rồi." ... ...

Trong xe ngựa.

Tả Từ đang nghỉ ngơi bỗng nhiên mở mắt, nhìn ba ngôi sao rơi xuống, nhíu mày.

"Sao rơi, lẽ nào là ba người Trương Giác sẽ gặp chuyện?" Ba ngôi sao đó khá sáng, xung quanh tụ tập mấy trăm ngôi sao mờ ảo.

Đó là tinh tượng đại diện cho ba người họ Trương Giác.

Bây giờ tinh tượng rơi xuống, đại diện cho việc ba người họ gần đây rất có khả năng sẽ gặp chuyện.

Tả Từ nhắm mắt lại suy diễn một phen, thấy ba huynh đệ Trương Giác, chết dưới trường kích của Lữ Bố.

"Làm sao có thể!" "Ta đã tránh né lịch sử, để họ đến đánh Từ Châu, ba người họ, làm sao có thể chết dưới ngựa của Lữ Bố?" Tả Từ không dám tin, rõ ràng mình đã tránh né lịch sử, ba người họ Trương Giác làm sao có thể vẫn sẽ chết!

“Trương Giác, Trương Bảo, Trương Lương, ba người các ngươi ngày mai không được phát động tấn công, để quân Khăn Vàng vây thành một vòng, các ngươi ngồi trong vòng, ta bảo vệ các ngươi!” Tả Từ vội vàng hạ lệnh.

Ba người Trương Giác nhìn nhau có chút không hiểu, nhưng vẫn chạy đến bên cạnh Tả Từ, và hạ lệnh cho quân Khăn Vàng vây lại.

Còn trong khu rừng xa xa.

Lữ Bố dẫn theo sáu ngàn kỵ binh trang bị tinh nhuệ đến, mai phục trong rừng.

“Lấy bình minh làm hiệu, theo ta xé nát quân Khăn Vàng!” Lữ Bố đội mũ lông vũ, mặc áo giáp xích, tay cầm phương thiên họa kích, phân phó.

“Vâng!” Phó tướng bên cạnh hắn đáp lời, rồi truyền tin tức xuống.

Lữ Bố hít một hơi thật sâu, mai phục trong bóng tối.

Giống như hổ báo, rình mò quân Khăn Vàng.

“Ba mươi vạn quân Khăn Vàng thì sao chứ, dễ dàng phá giải!” Lữ Bố vẻ mặt lạnh băng, lẳng lặng chờ trời sáng.

Cùng lúc đó, có sáu bóng người, lẻn vào trong thành Từ Châu.

Trong thành Từ Châu.

Từng bóng người lộn nhào trên không trung, cuối cùng đáp xuống khách sạn lớn nhất.

“Người gác lăng Kim chi nhất mạch, tham kiến đại nhân!” “Người gác lăng Lâm chi nhất mạch, tham kiến đại nhân!” “Người gác lăng Phong chi nhất mạch, tham kiến đại nhân!” ... ...

Sáu mạch Người gác lăng đến muộn, lần lượt quỳ một gối xuống, chắp tay hành lễ.

Họ nhận được tin nhắn của Giang Thủy, Người gác lăng Thủy chi nhất mạch, liền lập tức dùng các phương thức khác nhau đến đây.

Bảy Người gác lăng này, đều là Người gác lăng thời Tam Quốc.

"Đứng dậy đi." Chu Thánh thản nhiên nói.

Bảy người lúc này mới đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

"Không cần nghi ngờ, ta không phải người của thời đại các ngươi, ta đến từ tương lai." Chu Thánh một câu nói, xua tan đi nghi ngờ của họ.

"Đại nhân có gì phân phó?" Người gác lăng Lâm chi nhất mạch mở miệng hỏi.

Bất kể là quá khứ hay tương lai, chỉ cần là Âm Dương song mạch Người gác lăng, thì chính là thủ lĩnh của họ.

Chương 375

“Thiên Tôn muốn làm loạn trật tự Tam Quốc, ta muốn các ngươi phải luôn chú ý động tĩnh của Thiên Tôn, nếu Thiên Tôn ra tay, các ngươi hãy cùng nhau ra tay đánh bại hắn.” “Hai tay và một xương sườn của hắn đã bị phong ấn, thực lực giảm đi nhiều, bảy mạch các ngươi liên thủ, hắn là có thể áp đảo hắn.” Chu Thánh nói với bảy người.

“Hiểu rồi.” Bảy người gật đầu đáp.

“Chú ý, đừng để hắn phát hiện.” Chu Thánh nhắc nhở.

Họ bây giờ đang ở trong tối, đây là ưu thế của họ.

Còn Thiên Tôn tuy cũng đang âm thầm thao túng, nhưng đã sớm bị Chu Thánh phát hiện.

Âm thầm đối phó với thế lực ngoài sáng, luôn chiếm ưu thế tự nhiên.

“Vâng.” Bảy người lại đáp.

“Ai giỏi giám sát nhất?” Chu Thánh nhìn bảy người hỏi một câu.

“Ta.” Người gác lăng Phong chi nhất mạch đứng ra.

“Phàm là nơi nào có gió, ta đều có thể cảm ứng được.” “Được, ngươi phụ trách giám sát động tĩnh của Thiên Tôn trong quân Khăn Vàng, một khi hắn ra tay, Người gác lăng Lôi chi nhất mạch và Kim chi nhất mạch mạnh nhất, tấn công trước, những người khác tiếp tục ẩn nấp, trừ khi đánh không lại mới ra ngoài.” Chu Thánh tiếp tục phân phó.

Mọi người gật đầu, Chu Thánh vung tay, họ tự rời đi, ẩn nấp.

Giang Thủy nhảy vào hào sâu, Người gác lăng Lâm chi nhất mạch dẫn theo Người gác lăng Sơn chi nhất mạch, ẩn nấp trong rừng.

Người gác lăng Phong chi nhất mạch, thì giống như một làn gió nhẹ, bay lượn trong rừng.

Người gác lăng Kim chi nhất mạch và Lôi chi nhất mạch, thì đứng trên tường thành, ngụy trang thành tiểu binh.

Còn Người gác lăng Hỏa chi nhất mạch, thì nằm trong nước, ngụy trang thành một cỗ thi thể.

Quân Khăn Vàng tuy sẽ thu dọn thi thể, nhưng không phải tất cả thi thể đều sẽ thu dọn.

Dù sao có lúc khoảng cách đến tường thành quá gần, họ không với tới được cũng sẽ không cần.

Thất mạch Người gác lăng mai phục xong, lẳng lặng chờ tin tức.

Một đêm, trông có vẻ gió yên biển lặng, thực ra lại ẩn chứa mưu sâu kế hiểm.

Chu Thánh cũng không rảnh rỗi, mà leo lên tường thành, đi đến bên cạnh Lưu Bị, chỉ vào vòng phòng ngự của quân Khăn Vàng nói: "Vào lúc bình minh, phá tan một lỗ hổng trên vòng phòng ngự tuyệt đối của quân Khăn Vàng." Lưu Bị tuy không hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

"Được." Lưu Bị gật đầu.

Chu Thánh không nán lại, mà quay về khách sạn để chủ trì đại cục.

Tướng sĩ giữ thành, nhân đêm tối lặng lẽ vận chuyển đá lên thành lầu, và điều chỉnh hướng và khoảng cách tấn công của máy bắn đá.

Vận chuyển cả đêm, tường thành gần như đã chất đầy đá.

Khi bình minh sắp đến, Lưu Bị vội vàng điều động binh sĩ đang

nghỉ ngơi dậy đổi ca, chuẩn bị phát động tấn công.

Một tia nắng bình minh ló dạng, Từ Châu phản công bắt đầu.

"Bắn!" Lưu Bị chặt đứt dây thừng của cỗ máy bắn đá đầu tiên, tảng đá khổng lồ bay ra.

"Rầm!" Quân Khăn Vàng còn đang trong giấc mơ, đã phải chịu sự phản kích từ Từ Châu.

"Rầm rầm rầm!" Càng ngày càng nhiều đá rơi xuống, mọi người đều kinh hãi tỉnh giấc, chạy trốn tứ phía.

Trương Giác và những người khác ở trung tâm tỉnh giấc, muốn duy trì cục diện.

"Mọi người đừng hoảng, bày trận!" Trương Giác lớn tiếng nói.

Nhưng những người đã bị kinh hãi, làm sao nghe được lời hắn nói.

Ai cũng không muốn chết, chỉ muốn trốn tránh.

Vòng vây của họ, dần dần bị phá vỡ.

Lữ Bố mở mắt, không nhìn sự hoảng loạn của địch quân, mà nhìn mặt trời mọc ở phía đông.

Mặt trời từ từ mọc lên, khi nó hoàn toàn xuất hiện, Lữ Bố giơ phương thiên họa kích lên, chỉ về phía trước.

"Các ngươi, theo ta giết!" "Giết!!" "Giá!" Lữ Bố cưỡi con ngựa Xích Thố cao lớn uy mãnh, một mình đi đầu, xông ra khỏi rừng cây trước tiên.

Lưu Bị thấy vậy, lập tức ngừng ném đá.

Lưu Bị nhìn lá cờ xông ra từ trong rừng, đầu tiên là cờ chữ Lưu của triều đình Đông Hán, sau đó mới là cờ chữ Lữ.

Lá cờ phía trước đại diện cho thế lực xuất binh, lá cờ phía sau đại diện cho người xuất binh.

"Lữ Bố!" Lưu Bị có chút kinh ngạc.

Người đến viện trợ, lại là Lữ Bố.

Lữ Bố một mình đi đầu, xông vào trong quân Khăn Vàng, một kích đâm xuyên không ít người.

Kỵ binh phía sau hắn theo sát, theo hắn xông vào trận doanh của quân Khăn Vàng.

Ba huynh đệ Trương Giác, Trương Bảo, Trương Lương lập tức lên ngựa, dẫn tướng sĩ chống cự.

Lữ Bố cười lạnh: "Lũ giặc phản quân các ngươi, đáng chết!" Hắn vung phương thiên họa kích, một kích đánh ngã ba huynh đệ Trương Giác đang cản đường mình.

Tướng sĩ phía sau Lữ Bố xông đến, đánh ngã các tướng sĩ còn lại.

Trước mặt quân đội chính quy tinh nhuệ, quân Khăn Vàng giống như một đàn cừu số lượng rất lớn, trận hình của họ một khi bị xé tan, đón chờ họ chỉ có bị thu hoạch mạng sống.

Lưu Bị lập tức hạ lệnh: "Tất cả tướng sĩ chuẩn bị, một khắc sau theo ta ra thành giết địch!" Viện binh của triều đình đã đến, chỉ có sáu nghìn, nhưng sáu nghìn này cũng đã làm rối loạn quân Khăn Vàng.

Hắn chỉ cần hỗ trợ thêm một chút, chia cắt quân Khăn Vàng, thì quân Khăn Vàng chắc chắn sẽ bại.

"Lữ Bố này, thật dũng mãnh." Quan Vũ không tiếc lời khen ngợi.

Hắn tuy cao ngạo, nhưng nhìn thấy Lữ Bố dũng mãnh như vậy, vẫn không nhịn được mà khen một câu.

"Phì, dũng mãnh nữa cũng chỉ là tên nô tài ba họ." Trương Phi trực

tiếp khinh miệt.

"Đừng nói nhiều nữa, giải quyết nguy cơ của Từ Châu trước đã." Lưu Bị nói thẳng.

Hai huynh đệ lúc này mới không nói nhiều nữa, đi xuống tường thành, chuẩn bị.

Lữ Bố xông vào trận doanh địch, còn chưa kịp tiếp tục dẫn binh xung kích, kỵ binh của hắn đã giống như một cỗ máy chiến tranh, qua lại trong quân Khăn Vàng.

Nơi nào họ đi qua, quân Khăn Vàng yếu ớt như một tờ giấy đã bị đốt, một cú xông là tan.

Lữ Bố cầm phương thiên họa kích, chỉ vào giữa trán Trương Giác.

"Phản tặc, giết không tha!" Trương Giác nằm trên đất, mặt đầy không cam lòng, lớn tiếng nói: "Thiên Tôn cứu ta!" Thiên Tôn ngồi trong xe ngựa, bỗng nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm Lữ Bố.

Ánh mắt này, khiến Lữ Bố trong lòng lạnh toát, không dám tùy tiện ra tay.

Thiên Tôn bước ra khỏi xe ngựa, từ từ mở miệng nói: "Trương Giác, ngươi không giết được đâu!" "Ầm ầm!" Trên bầu trời, sấm sét vang dội, mây đen kéo đến.

Lữ Bố vốn định đâm xuống, nhưng tay giống như bị đông cứng lại, không dùng được sức.

Rõ ràng phương thiên họa kích đã kề vào giữa trán Trương Giác, nhưng lại không thể đâm xuyên qua đầu hắn.

"Ầm ầm!" Một tia sét đánh xuống, đánh vào trước mặt Thiên Tôn Tả Từ.

Trong tiếng sấm, còn có một giọng nói.

“Thiên Tôn, tiễn ngươi lên đường!” “Người gác lăng mạch Lôi!” Tả Từ sững sờ.

Bọn chúng làm sao phát hiện ra mình?

“Vù vù vù…” Mấy món vũ khí bay lên, lao về phía Thiên Tôn, nhưng chưa kịp tiếp xúc đã vỡ tan tành.

“Rầm!” Vũ khí vỡ nát rơi đầy đất, Tả Từ sắc mặt khó coi nhìn người gác lăng mạch Kim.

Hắn hiểu rằng mình đã hoàn toàn bại lộ.

“Các ngươi làm sao phát hiện ra ta?” Tả Từ có chút không hiểu.

Rõ ràng mình đã ẩn nấp, người gác lăng không thể nào tìm thấy mình được.

Hiện tại mình là thân thứ hai, đã tách khỏi thân thứ nhất là Từ Phúc.

Người gác lăng căn bản không thể tìm ra mình.

Nhưng bây giờ, sao chúng lại phát hiện ra?

Hai người không trả lời Thiên Tôn, mà ép hắn lùi vào trong rừng cây.

Chương 376

Thiên Tôn cũng thông minh, hắn biết một khi vào rừng cây là đã lọt vào vòng vây của người gác lăng mạch Lâm, nên hắn bay vào giữa đám đông.

Người gác lăng mạch Kim cởi trói cho Lữ Bố, để hắn đi giết Trương Giác.

"Đám lâu la đó chúng ta sẽ giải quyết, ngươi cứ việc ra tay." Người gác lăng mạch Lôi nói xong, nhanh chân đuổi theo.

Lữ Bố nhìn bọn họ giao chiến, ngây người tại chỗ.

"Đây là những người nào vậy?" Lữ Bố nhìn phương thức tấn công của bọn họ cùng với thiên địa dị tượng mà nó gây ra, kinh ngạc đến không biết nói gì.

Hắn định thần lại, vẫn là vung Phương Thiên Họa Kích, đâm xuyên qua đầu Trương Giác.

"Phản tặc, đáng chém!" Cùng với cái chết của Trương Giác, khí vận của quân Khăn Vàng hoàn toàn tiêu tan.

Hai người Trương Lương và Trương Bảo còn lại cũng không phải là đối thủ của Lữ Bố.

Lữ Bố cưỡi ngựa Xích Thố đuổi kịp bọn chúng, mỗi người một kích, thật hả hê.

Cửa thành Từ Châu cũng mở ra, ba huynh đệ Lưu Quan Trương dẫn quân xông ra.

"Giết!" Ba huynh đệ xông lên hàng đầu, lao vào giữa quân Khăn Vàng trước tiên.

Thiên Tôn vốn định ngưng tụ quân Khăn Vàng để giúp mình chống cự, nhưng ba huynh đệ Trương Giác đã chết, không còn hiệu lệnh, quân Khăn Vàng hoàn toàn rối loạn.

Không có người chỉ huy, bọn họ tự mình chiến đấu, lòng sinh sợ hãi, chỉ muốn bỏ chạy.

"Ta sớm muộn gì cũng sẽ quay lại." Thiên Tôn đạp cương khí bay lên không trung, chạy về phía đông.

Người gác lăng mạch Lôi và mạch Kim đuổi theo sát nút.

Người gác lăng mạch Phong cũng theo sau, đợi khi thoát khỏi đám đông sẽ vây khốn Thiên Tôn.

Lữ Bố sau khi giết xong ba huynh đệ Trương Giác, liền cắt đầu bọn họ, quay sang ra lệnh cho những người khác: "Ban sư hồi triều!" Hắn dẫn sáu nghìn kỵ binh tinh nhuệ của mình, ung dung rời đi, chẳng thèm vào thành Từ Châu để được khoản đãi ăn uống no say.

"Điêu Thuyền, đợi ta trở về." Lữ Bố thầm nhủ.

Hắn đang vội về nhà yêu đương.

Nếu không phải cha nuôi Đổng Trác ba lần năm lượt bắt hắn lĩnh binh xuất chinh, hắn đã không rời khỏi Lạc Dương.

Lúc này, Đổng Trác đã ở bên Điêu Thuyền rồi.

Lữ Bố vạn lần không ngờ, mình ra ngoài chinh chiến một phen, nhà đã bị trộm mất… … Trên tường thành.

Chu Thánh thò đầu nhìn Thiên Tôn đang rời đi, vẻ mặt đăm chiêu.

"Tất cả các ngươi hãy đi theo, ta cảm thấy Thiên Tôn có viện binh tới, Phong, Lôi, Kim có thể sẽ gặp nguy hiểm." Chu Thánh đứng trên tường thành nói.

Ngay sau đó, dưới tường thành, một thi thể đứng dậy, trong nước

cũng có người bò lên.

Trong rừng cây, Sơn to lớn, một tay giơ kiếm, đuổi theo hướng Thiên Tôn rời đi.

Cuộc chiến ngoài thành thực ra đã đi vào hồi kết.

Quân Khăn Vàng đã tan rã, tứ tán bỏ chạy.

Có tướng lĩnh dẫn binh sĩ của mình đào tẩu, có kẻ thì tự mình cưỡi ngựa tháo chạy.

Rõ ràng bọn họ còn hai mươi vạn người, nếu tập hợp lại, ai giết ai còn chưa chắc.

Nhưng không có thống soái lĩnh binh, dù có một trăm vạn quân cũng chỉ là đám ô hợp, chỉ cần một vạn tinh nhuệ là có thể dễ dàng đánh tan.

Quân Khăn Vàng kẻ chạy, người chết.

Trận này, quân Khăn Vàng tổn thất đến bảy vạn, còn lại chưa đến hai mươi vạn, tứ tán bỏ chạy, chia thành các thế lực nhỏ, đã không còn là mối đe dọa.

Trận chiến này, từ sáng đánh đến trưa.

Khi Lưu Bị hứng khởi ban sư trở về, định tìm Chu Thánh thì không thấy bóng dáng đâu.

Lưu Bị hướng về khoảng không vái một cái, "Đa tạ cao nhân tương trợ!" … Lúc này, trên bình nguyên.

Thiên Tôn sau khi chạy được một đoạn khá xa thì bị gió cuốn lên, hắn cũng không chạy nữa, đứng thẳng trên mặt đất chờ đợi.

Bảy mạch người gác lăng lần lượt hiện thân, không một lời thừa thãi, trực tiếp phát động tấn công.

Thiên Tôn dùng cương khí trong cơ thể hội tụ thành đôi tay, một quyền đánh bay người gác lăng mạch Sơn.

Sau đó hai tay bắt chéo, đỡ cứng đòn tấn công của người gác lăng mạch Lôi và mạch Kim.

“Muốn giết ta?

Còn sớm lắm!” Tả Từ dùng cương khí hóa thành một cái đan lô, muốn trấn áp bảy mạch người gác lăng.

Nhưng bảy mạch người gác lăng đứng theo thế Thất Tinh, liên thủ tấn công, đánh vỡ đan lô.

“Rầm!” Vụ nổ dữ dội khiến thân thể Thiên Tôn bị thương, đôi tay lại một lần nữa biến mất.

“Yểm hộ ta!” Người gác lăng mạch Kim nói xong, ngưng tụ ra một thanh trường kiếm lấp lánh kim quang.

Thiên lôi tức khắc giáng xuống, Thiên Tôn giơ cao hai tay chống đỡ.

Lửa cháy dữ dội trên không, hắn bất đắc dĩ phải vận cương khí chống cự.

Dưới mặt đất đột nhiên vươn ra một đôi bàn tay khổng lồ, tóm lấy hai chân Thiên Tôn.

Dây leo quấn quanh gia cố, khóa chặt Thiên Tôn.

Người gác lăng mạch Kim bay lên không, được sức gió gia trì, lao về phía Thiên Tôn với tốc độ ánh sáng.

“Phập!” Kim quang trường kiếm đâm thẳng vào lồng ngực Thiên Tôn.

Cương khí của Thiên Tôn tức khắc tan rã.

Ngay sau đó, bảy đạo công kích khác toàn bộ giáng xuống, đánh cho Thiên Tôn trọng thương, ghim chặt trên mặt đất.

Ánh mắt Thiên Tôn Tả Từ vẫn bình tĩnh, cương khí trong cơ thể hắn lại một lần nữa bộc phát, phá tan xiềng xích.

"Tất cả chết cho ta!" Khí tức của Thiên Tôn hoàn toàn bùng nổ, dẫn đến sấm sét đùng đùng.

Thiên Đạo cảm nhận được Từ Phúc không phải là người của thế giới này, liền giáng xuống thiên phạt.

Thiên phạt là sự tồn tại vượt trên cả thiên lôi.

Thời cổ đại có rất nhiều người bị sét đánh chết, thực ra là vì chọc giận trời cao, dẫn đến thiên phạt.

Mà Thiên Tôn vốn không phải người của thời đại này, lại thêm việc hắn làm táng tận lương tâm, sẽ thay đổi lịch sử.

Trời cao có cương thường, sẽ không tha cho hắn.

"Ầm ầm ầm!" Toàn bộ bầu trời bị mây đen dày đặc bao phủ, một luồng bạch quang bao trùm lấy Thiên Tôn, giống như đánh dấu lên người hắn.

Thiên lôi dày đặc vang vọng trên không, ẩn chứa uy lực diệt thế.

"Trước khi thiên lôi giáng xuống, ta đủ sức diệt sát các ngươi!" Cương khí trong cơ thể Thiên Tôn bùng nổ, lực xung kích mạnh mẽ trực tiếp đánh bay bảy mạch người gác lăng ra ngoài.

Hắn tự xưng Thiên Tôn, tự lập Thần tộc.

Thực lực của hắn sớm đã vượt qua phạm trù của người bình thường.

Nếu không, bảy mạch người gác lăng cũng không đến mức liều mạng mới chỉ phong ấn được một chiếc xương sườn của hắn.

Hơn nữa, hắn còn có ba thân, một khi ba thân nuốt chửng lẫn nhau để trưởng thành, hắn sẽ thật sự vượt qua cực hạn, không còn là người nữa.

"Tín ngưỡng phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Xa xa, một đám người mặc áo choàng đen nhanh chóng chạy tới, bọn họ mở nắp đan lô ra.

"Thiên Tôn, mời vào đan lô!" Người của hội Thiên Tôn quỳ một gối xuống, mời Thiên Tôn Tả Từ vào trong đan lô để tránh sự trừng phạt của trời cao.

Thiên Tôn lạnh lùng liếc nhìn bảy mạch người gác lăng, hạ lệnh cuối cùng: "Không chừa một ai!" Nói xong, hắn bước vào trong đan lô.

"Rút lui!" Lâm nhận được mệnh lệnh của Chu Thánh, vội vàng hô lên.

Bảy mạch người gác lăng, ai nấy đều tan đi.

Thiên Tôn đã bị trời cao đánh dấu, hắn chỉ cần xuất hiện sẽ bị thiên phạt.

Bảy mạch người gác lăng có thể ép hắn đến bước này đã là rất tốt rồi.

Cửu Dương Đại Tôn cũng không truy đuổi, vì bọn họ ra ngoài không nhiều, chỉ có bốn năm người.

Để những người khác đi truy đuổi chẳng khác nào đi nộp mạng.

Chương 377

"Thiên Tôn, chúng thuộc hạ đến muộn!" Mọi người đều quỳ trên đất.

"Đúng là đến muộn." Thiên Tôn có chút không vui.

Mình đã bị trời cao đánh dấu, một khi rời khỏi đan lô sẽ bị thiên phạt.

Dưới gầm trời này, chỉ có trốn về tiên sơn hải ngoại mới có thể né tránh.

Nhưng hắn mộng du Tam Quốc vốn là để đoạt lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ, nếu trốn đi, làm sao mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ đi được?

"Xin Thiên Tôn thứ tội, chúng thuộc hạ nhận được tin tức liền lập tức chạy tới." Mấy người đều quỳ trên đất, đầu không dám ngẩng lên.

"Mấy người các ngươi ở lại mặt đất, chờ lệnh của ta bất cứ lúc nào, ta tạm thời sẽ không ra khỏi đan lô." Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

"Vâng!" Mấy người đáp một tiếng. … Sau khi bảy mạch người gác lăng rời đi, họ tiến vào một rừng trúc.

Chu Thánh đã sớm ngồi trên lưng ngựa chờ đợi.

"Đại nhân, Thiên Tôn đã dẫn đến…" "Ta đều thấy cả rồi." Chu Thánh ngắt lời hắn.

"Thiên Tôn sẽ không dừng lại ở đây, hắn sẽ quay lại, các ngươi tiếp theo hãy toàn lực theo dõi bọn chúng." Chu Thánh nói với mọi người.

"Vâng!" Mọi người gật đầu.

"Tính thời gian, màn cuối cũng sắp hạ rồi, các ngươi chỉ cần theo

dõi Thiên Tôn là được, những chuyện khác không cần xen vào." Chu Thánh nói xong, liền cưỡi ngựa rời đi.

"Luôn giữ liên lạc." Chu Thánh vẫy tay, không quay đầu lại mà đi.

Quân Khăn Vàng đã bị tiêu diệt, tiếp theo là mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác.

Cũng sắp rồi.

Cùng năm đó, Tào Tháo lừa hàng Lưu Đại, đánh bại Kiều Mạo, chiếm cứ Duyện Châu.

Viên Thiệu lấy U Châu làm căn cơ, thôn tính Thanh Châu, Tịnh Châu và Dự Châu, trở thành chư hầu mạnh nhất.

Viên Thuật chiếm một nửa Dương Châu, khuếch trương quân sự lên đến mười lăm vạn.

U Châu Công Tôn Toản, thành lập Bạch Mã Nghĩa Tòng, dưỡng binh tác chiến.

Giang Đông tiểu bá vương Tôn Sách khải hoàn trở về, Giang Đông lại được phát triển.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương, ở Tiểu Bái dưỡng binh năm nghìn người, nhưng bị Đào Khiêm đố kỵ, đang bị chèn ép.

Năm sau, triều đình cao áp, quần hùng nổi dậy, không còn nghe lệnh triều đình, Đổng Trác ép Điêu Thuyền, một cây lê hoa rơi trong gió chiều.

Trong hai năm này, Thiên Tôn không có bất kỳ động tĩnh nào, giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Chu Thánh trong hai năm này, cũng cố gắng duy trì cục diện Tam Quốc đi đúng hướng, không để Tam Quốc bị xáo trộn vì sự xuất hiện của Thiên Tôn.

Sau khi quân Khăn Vàng giải thể, tàn dư thế lực của họ bị các chư hầu chia cắt sạch sẽ.

Một số người còn lại thì tự lập sơn trại, chiếm núi làm vua. … Duyện Châu, quận Trần Lưu.

Tào Tháo ngồi trên công đường, lắng nghe thuộc hạ báo cáo.

"Chúa công, đất Duyện Châu đã về tay chúng ta, giờ có thể chiêu mộ binh sĩ rồi." Hí Chí Tài mở lời.

"Chúa công, việc cấp bách hiện nay là phát triển nông nghiệp, lấy nông dưỡng binh." Tuân Úc chắp tay nói.

Tào Tháo gật đầu thật sâu, nói: "Hạ Hầu huynh đệ, hai người các ngươi dẫn binh khai hoang, phàm là người cày ruộng, đều tính là quân công, ngoài ra thuế của bá tánh được miễn, dùng lương thực nộp thay thuế, thu năm thành, nếu lương thực dư không đủ thì ba thành hoặc không thu." "Nếu có lưu dân, phân phối ruộng đất và lương thực, nhưng thu hoạch sau gieo trồng, nộp lên bảy thành." "Ngoài ra, kẻ nào dám hủy hoại ruộng đất, lười biếng không cày cấy, giết không tha!" Tào Tháo hạ một loạt chỉ thị.

"Vâng!" Mọi người chắp tay nói.

"Chúa công, rất nhiều ruộng tốt đều nằm trong tay sĩ tộc, e rằng không dễ động vào." Hí Chí Tài tiếp lời.

"Vậy theo ý ngươi…" "Chúa công sao không mở tiệc mời?" "Vậy lỡ họ không đến thì sao?" Tào Tháo giả vờ hỏi.

"Không đến, tức là không có người, đã không có người rồi, vậy chúng ta vì không để ruộng tốt hoang phế, thu về làm của công, há chẳng hợp tình hợp lý sao?" Hí Chí Tài cười nói.

Không đến, tức là sĩ tộc nhà ngươi không có người, người nhà ngươi đã mất hết, vậy ruộng đất của ngươi sẽ bị sung công.

Nếu sĩ tộc dám đứng ra nói chuyện, thì xin lỗi, gây rối trật tự, cướp ruộng tốt, đáng chém!

"Hiện tại quân Hắc Sơn đã bị chúng ta hoàn toàn thu phục, binh lực đã đạt đến mười vạn." Hạ Hầu Đôn báo cáo.

"Mười vạn vẫn chưa đủ, còn xa mới đủ." Tào Tháo lắc đầu nói.

"Chúa công, đợi chính sách mới ban hành, sẽ có không ít người đổ về Duyện Châu, lúc đó có người, sẽ có binh." Tuân Úc chắp tay nói.

Tào Tháo nhắm mắt, không nghe lời Tuân Úc.

"Chúa công, phụ binh của chúng ta có đến năm vạn, có thể huấn luyện phụ binh thành quân chính quy." Hí Chí Tài mở lời.

"Vậy còn phụ binh thì sao?" Tào Tháo hỏi một câu.

"Lấy hương làm đơn vị, một hương xuất một trăm thanh niên trai tráng làm phụ binh, đồng thời hứa hẹn, phàm là phụ binh không tham chiến, và gia quyến chỉ cần nộp ba thành thuế." Hí Chí Tài giải thích.

"Ừm, tốt, cứ làm vậy đi." Tào Tháo gật đầu thật sâu.

"Khi làm nông thì cho họ về, lúc chiến sự thì lại đưa đi, cũng không làm chậm tiến độ." Hí Chí Tài vừa nói xong, Tuân Úc liền đặt câu hỏi: "Vậy nếu khai chiến vào mùa xuân cày cấy hoặc mùa thu hoạch thì sao?" Hí Chí Tài cười nói: "Vậy thì cho một bộ phận về giúp cày cấy và thu hoạch, hơn nữa…" "Đợi sau này chúa công nắm được quyền chủ động, khi nào khai chiến, cũng là do chúa công quyết định." Hí Chí Tài hướng Tào Tháo vái một cái.

"Tốt!" Tào Tháo mừng rỡ, lời của Hí Chí Tài nói trúng tim đen của hắn.

Đợi mình nắm được thực lực đủ mạnh, khi nào khai chiến, mình sẽ quyết định.

Còn hiện tại, cứ phát triển kinh tế trước.

“Phải rồi chúa công, về mảng giáo dục, cũng phải phát triển một chút.” Tuân Úc đột nhiên nghĩ đến điểm này.

Dạy học trò, đây là quyền lực mà chỉ sĩ tộc mới có.

Người bình thường cả đời khó mà vào được trường học, trường học đều do sĩ tộc đảm nhiệm.

Họ cho ai vào, người đó mới được vào.

Mà sĩ tộc sở dĩ mạnh mẽ, là vì những người họ đào tạo ra đa phần đều làm quan, có thân phận chính thức, và có ảnh hưởng rất lớn ở địa phương.

“Ta biết, đợi họ đến dự tiệc, ta sẽ nói rõ với họ.” Tào Tháo nói, lần này ra tay, hắn muốn sĩ tộc phải đổ máu.

Sau khi chính sách được ban hành, rất nhanh chóng được truyền xuống.

Duyện Châu mở cửa, chào đón lưu dân tám phương.

Có người chuyên trách đăng ký cho lưu dân.

Nếu là một người, thì sẽ vào quân doanh làm phụ binh, đồng thời được phân phối chỗ ở và ruộng đất.

Nếu là một gia đình, sẽ được phân phối chỗ ở và ruộng đất, nhưng cần tự mình giúp khai hoang.

Nếu là nữ tử, sẽ được sắp xếp xem mắt.

Mọi thứ, đều diễn ra một cách có trật tự.

Các sĩ tộc trong thành Duyện Châu, vốn định đóng cửa tự mình nghiên cứu học thuật, nhưng một lá thư mời của Tào Tháo đã được gửi đến tay các đại sĩ tộc.

Ai cũng biết đây là một bữa tiệc Hồng Môn, nhưng hiện tại Tào Tháo làm chủ, họ không thể không đi.

Trừ phi mọi người liên hợp lại, không ai đi cả.

Ba ngày sau.

Đông quận, phủ Tào Tháo.

Tào Tháo bày tiệc lớn, ngồi ở ghế chủ vị, kiên nhẫn chờ đợi.

Văn thần võ tướng của hắn chỉ có bảy tám người, ngồi ở hai bên.

"Chúa công, e rằng họ sẽ không đến." Hí Chí Tài chắp tay nói.

Tào Tháo thản nhiên uống một ngụm rượu, cười nói: "Họ xem thường Tào A Man ta à." Những người bên dưới không dám nói gì, họ đều nghe ra được, Tào Tháo đang tức giận.

Tào Tháo uống cạn chén rượu, hỏi: "Bây giờ là mấy giờ?" "Bẩm chúa công, cuối giờ Thìn." Tuân Úc chắp tay nói.

"Văn Hòa, ngươi nói xem ta nên làm gì." Tào Tháo nhìn về phía góc phòng, một nam tử trẻ tuổi đang cầm quạt lông ngỗng, thản nhiên uống rượu.

Giả Hủ chắp tay nói: "Chúa công, thuộc hạ không dám nói bừa." Hắn mới theo Tào Tháo không lâu, không dám quyết định.

Chương 378

"Ta bảo ngươi nói!" Giả Hủ nghe vậy, suy nghĩ kỹ lưỡng rồi chắp tay nói: "Thuộc hạ kiến nghị, mở trường học, trừ con em thế gia, ai cũng có thể vào." "Hơn nữa, phàm là người có tài học, đều có thể tự tiến cử, sau khi qua thẩm tra, có thể thay thế các chức vụ như huyện thừa ở các nơi." "Đợi khi người do chúng ta tự tuyển chọn hoàn toàn thay thế sĩ tộc, thì có thể cưỡng chế thu hồi lãnh địa của sĩ tộc." Tào Tháo nghe vậy, suy nghĩ một lát.

"Chúa công, làm như vậy, sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng." Hí Chí Tài chắp tay nói.

"Đúng vậy, sĩ tộc không thể động, động một sợi tóc mà lay cả toàn thân." Tuân Úc tiếp lời.

Tào Tháo im lặng một lúc lâu, rồi nói thẳng: "Văn Hòa, còn kế nào độc hơn không?" Giả Hủ nghe vậy, thẳng thắn nói: "Có, tàn sát thẳng tay!" Tào Tháo nghe vậy, đứng dậy nói: "Hạ Hầu huynh đệ tiếp lệnh!" "Có!" "Dẫn binh, tru sát tất cả sĩ tộc trong địa phận Duyện Châu!" Tào Tháo nói thẳng.

"Chúa công, không thể giết hết!" Hí Chí Tài vội vàng nói.

"Chúa công, ngài quên rồi sao, nhà của ngài cũng là sĩ tộc mà!" Tuân Úc vội vàng nói.

"Không cần giết hết, chỉ cần diệt tộc mấy nhà cứng đầu như Vương gia, Khổng gia, Trương gia là được rồi." Giả Hủ tiếp lời.

Tào Tháo gật đầu, ra lệnh cho huynh đệ Hạ Hầu đi giải quyết.

"Báo, bẩm chúa công, Tư Mã gia Tư Mã Ý cầm thiếp mời cầu kiến!" Một binh sĩ chạy vào.

“Đã quá giờ rồi, hắn đến thì sao?

Bảo hắn cút!” Tào Tháo mắng thẳng.

“Chúa công, Tư Mã Trọng Đạt là người có tài lớn.” Hí Chí Tài vội vàng nói.

“Đúng vậy chúa công, Tư Mã Trọng Đạt, một người có thể địch vạn quân.” Tuân Úc tiếp lời.

Tào Tháo nghe vậy, nhìn Hí Chí Tài hỏi: “Ngươi nói Tư Mã Trọng Đạt có tài lớn, so với ngươi thì thế nào?” Hí Chí Tài vội vàng nói: “Tư Mã Trọng Đạt như vầng trăng sáng trên trời, còn ta chỉ là ánh sáng đom đóm, sao có thể so bì?

Chúa công nói đùa rồi.” Tào Tháo nghe xong lời bình của họ, nói: “Hạ Hầu huynh đệ các ngươi xuống trước dẫn binh, ta sẽ gặp Tư Mã Trọng Đạt này.” “Vâng!” Hai huynh đệ đáp một tiếng, quay người rời đi.

Một lát sau, Tư Mã Ý tiến vào, hắn tuổi nhỏ hơn Tào Tháo rất nhiều, trông chỉ khoảng hai mươi tuổi.

“Tư Mã Trọng Đạt, bái kiến chúa công!” Tư Mã Ý vừa vào đã quỳ xuống hành lễ.

Tào Tháo lạnh lùng nhìn Tư Mã Trọng Đạt, nói: “Ngươi không phải là thần tử của ta!” Tư Mã Trọng Đạt đứng dậy nói: “Dưới gầm trời này, đâu chẳng phải đất vua; khắp cõi đất này, ai chẳng phải tôi vua.” “Chúa công, Duyện Châu đều là của ngài, chúng tôi cũng là người của ngài.” Tư Mã Ý dùng tài ăn nói cao siêu, chiếm được sự tán thưởng của Tào Tháo.

“An tọa.” “Đa tạ chúa công!” Tư Mã Ý chắp tay cảm tạ, sau đó ngồi xuống ghế.

Sảnh tiệc lớn như vậy, người đến chỉ có một mình Tư Mã Ý.

Các sĩ tộc khác, ngay cả một lời chào cũng không có, không đến thẳng, rõ ràng là không nể mặt Tào Tháo.

"Chúa công, các gia tộc không đến, chẳng qua là xem thường ngài." Tư Mã Ý nói thẳng.

"Ngươi muốn nói gì?" "Ta muốn nói, giết gà dọa khỉ vẫn chưa đủ, muốn đối phó với sĩ tộc, hoặc là dùng vũ lực mạnh mẽ trấn áp, hoặc là dùng thủ đoạn mềm dẻo." Tư Mã Ý chắp tay nói.

"Nói tiếp đi." Tào Tháo nhìn Tư Mã Ý.

"Chúa công, ta có thể giúp ngài thu phục các thế gia sĩ tộc, cho ta năm nghìn binh và một năm thời gian, và ta bảo đảm sẽ không gây ra phản ứng dây chuyền." Tư Mã Ý chắp tay nói.

Tào Tháo nhìn Tư Mã Ý, nói: "Nếu không hoàn thành thì sao?" "Ta Tư Mã Ý lấy tính mạng làm thế chấp… à không, lấy cả Tư Mã gia ta làm thế chấp, nếu thất bại, Tư Mã gia ta sẽ bị diệt tộc." Tư Mã Ý thề thốt.

"Tốt, vậy ta cho ngươi năm nghìn binh, và để Hạ Hầu Đôn hỗ trợ ngươi." Tào Tháo nói thật.

"Một năm sau, xin mời chúa công xem thành quả!" Tư Mã Ý nói lại lần nữa.

"Báo, chúa công, bên ngoài có người cầu kiến, nói là người quen của ngài." Binh sĩ lại vào thông báo.

"Ai?" "Không biết, chỉ biết con ngựa của hắn rất to và còn mặc khôi giáp, bên hông đeo đao và một khối lệnh bài." Binh sĩ nói lại.

Tào Tháo nghe vậy, kích động đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Những người khác không hiểu, nhưng vẫn đi theo.

Ngoài cửa, là Chu Thánh đã đến.

Hắn vừa mới đến Duyện Châu, nghe nói Tào Tháo mời sĩ tộc, liền đến ăn chực.

Mấy hơi thở sau, Tào Tháo vội vàng chạy đến.

Khi Tào Tháo nhìn thấy Chu Thánh, liền nói: "Tiên sinh, ngài đã đến." "Ừm." Chu Thánh gật đầu, nhìn những người bên cạnh Tào Tháo, không khỏi cảm khái: Tào lão bản không hổ là Tào lão bản, nhanh như vậy đã khởi thế rồi.

"Tiên sinh mời vào!" Tào Tháo đích thân mời Chu Thánh vào, lúc đi vào, còn giới thiệu người cho Chu Thánh.

Khi giới thiệu đến Tư Mã Ý, Chu Thánh nhìn sâu một cái vào Tư Mã Ý, cái nhìn này khiến Tư Mã Ý hoảng hốt.

"Tư Mã Ý, kẻ trộm nhà…" Chu Thánh thầm nghĩ.

Nếu không phải không thể vi phạm dòng chảy lịch sử, Chu Thánh hiện tại đã muốn giết Tư Mã Ý.

Không phải hắn ghét Tư Mã Ý, mà là hậu bối của Tư Mã Ý một người còn tệ hơn một người, một người còn vô dụng hơn một người.

Cuối cùng dẫn đến Ngũ Hồ loạn Hoa, trở thành một trong những giai đoạn đen tối nhất trong lịch sử.

"Tiên sinh, mời an tọa!" Tào Tháo mời Chu Thánh, ngồi bên cạnh mình.

"Ngươi khách sáo quá, ta chỉ đến ăn chực thôi." Chu Thánh cười nhạt nói.

"Tiên sinh, ngài muốn gì, đến Duyện Châu của ta, ta đều có thể cho ngài." Tào Tháo nói lớn.

Hắn yêu tài, đặc biệt là Chu Thánh.

Hắn biết một khi thu phục được Chu Thánh, cả thiên hạ này hắn

đều có thể giành được, đây là trực giác của hắn.

Chu Thánh uống cạn chén rượu thanh mai của Tào Tháo, nói thẳng: "Ta biết tâm tư của ngươi, ngươi cũng không cần lãng phí thời gian vào ta, ta sẽ giúp đỡ bất kỳ ai, nhưng tuyệt đối sẽ không chỉ giúp một mình ngươi." "Sự tồn tại của ta, là để duy trì sự ổn định của thế giới, chứ không phải để duy trì ngươi độc bá, hiểu chưa?" Tào Tháo nghe vậy sững sờ, uống một ngụm rượu rồi hỏi: "Tiên sinh, cũng sẽ đối phó ta sao?" Chu Thánh lắc đầu, nói: "Không rõ." Nếu lịch sử xuất hiện sai lệch, hắn sẽ đối phó, nếu không, thì hắn sẽ không.

Tào Tháo nhìn Chu Thánh bình tĩnh, uống rượu, vẻ mặt phức tạp.

"Tiên sinh, ta nên liên lạc với ngài thế nào?" Tào Tháo lại hỏi.

Chu Thánh nghe vậy, trầm tư một lát rồi cười nói: "Ta đói, sẽ đến tìm ngươi." Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã qua.

Chưa đến nửa năm, thiên hạ đã hoàn toàn loạn lạc, các lộ chư hầu tự lập, không còn nghe lệnh triều đình.

Đổng Trác cũng không còn che đậy, trực tiếp thâu tóm hoàng quyền, tự mình ngồi lên ngôi vua, tuy chưa xưng đế, nhưng hắn ngồi trên ngai vàng, là sự miệt thị đối với thiên tử.

Hoàng quyền suy yếu, gian thần đoạt quyền, các lộ chư hầu, ôm binh tự trọng.

Thời đại quần hùng tranh bá.

Mâu thuẫn lớn nhất chính là Đổng Trác.

Cũng vì có Đổng Trác, các lộ chư hầu mới tạm thời yên ổn.

Và cũng vào ngày hôm đó, Đổng Trác hướng các lộ chư hầu, phát ra một đạo cần vương lệnh. 【Nay trong những năm Đông Kinh, loạn thần tặc tử họa loạn triều cương, khiến sinh linh đồ thán, dân không

sống nổi; ta Viên Thiệu tuy bất tài, nhưng nguyện lấy danh nghĩa tam công, chủ bốn châu, ban bố cần vương lệnh, quảng mời các lộ chư hầu cùng thiên hạ chư hầu, tụ tập tại Hổ Lao Quan, cùng nhau thảo phạt Đổng Trác!】 Khi thư mời được phát ra, các lộ chư hầu như ngửi thấy mùi tanh của cá, lũ lượt kéo tới.

Giang Đông.

Tôn Kiên dẫn con trai Tôn Sách đi.

"Phụ thân, chúng ta có thể không đi mà." Tôn Sách nói.

"Con trai, con không hiểu, chúng ta đi không chỉ là phò vua, mà còn là để có được một thân phận." Tôn Kiên nói.

"Thân phận gì?" Tôn Sách không hiểu.

Tôn Kiên vỗ vai Tôn Sách, cười nói: "Đi rồi con sẽ biết." "Lần này chúng ta đi, mang một vạn binh sĩ là đủ rồi." Tôn Kiên tiếp lời.

"Một vạn, đủ không?" Tôn Kiên cười cười, nói: "Đủ để bảo vệ an toàn cho chúng ta." Tôn Sách đại khái hiểu ra, mang một vạn binh sĩ đi, không phải để tác chiến, mà là để bảo vệ an toàn.

"Sách nhi, hiện nay quần hùng nổi dậy, đây là một thời đại hỗn loạn, muốn tranh bá, phải tự vệ trước đã." Tôn Kiên trịnh trọng nói.

"Phụ thân, con cũng muốn đi!" Tôn Quyền còn nhỏ chạy đến, ôm lấy đùi Tôn Kiên.

Tôn Kiên cúi xuống, xoa đầu Tôn Quyền, hỏi: "Quyền nhi, con biết chúng ta sắp đi đâu không?" Tôn Quyền ngẩng đầu nói: "Biết, phụ thân và đại ca, sắp đi Hổ Lao Quan tham gia quần anh tụ hội." "Biết rồi còn đi theo?" Tôn Kiên cười hỏi.

"Phụ thân, hài nhi cũng không còn nhỏ, hài nhi có thể giúp sức cho phụ thân và đại ca." Tôn Quyền ngây thơ nói.

“Giúp sức?

Quyền đệ, đệ xem tay chân nhỏ bé của đệ, giúp được sức gì?” Tôn Sách không nhịn được cười.

“Nhưng con có trí mưu mà.” Tôn Quyền tiếp lời.

Lời này vừa nói ra, khiến Tôn Kiên và Tôn Sách im lặng.

Tôn Quyền tuy mới mười tuổi, nhưng đã thể hiện trí mưu rất cao, không ít người khen ngợi hắn là thần đồng.

“Phụ thân, mang con đi, con có thể giúp được.” Tôn Quyền nói lại lần nữa.

Chương 379

“Phụ thân, vậy thì mang Quyền đệ đi cho biết thế sự đi.” Tôn Sách ngẩng đầu nói.

“Ừm.” Tôn Kiên gật đầu, dù sao chuyến đi này cũng không có nguy hiểm.

Hắn mang theo hai người con trai, đi ra khỏi phủ Tôn, dẫn binh sĩ, vượt sông qua sông, chạy đến Hổ Lao Quan. … Từ Châu.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương, đi bộ đến Hổ Lao Quan, trên đường Trương Phi luôn miệng phàn nàn.

“Mẹ kiếp, thằng cháu Đào Khiêm đó đúng là không ra gì, chúng ta giúp hắn giữ thành, hắn cho chúng ta một cái Tiểu Bái thì thôi đi, nói là cho một nghìn binh sĩ, toàn là già yếu bệnh tật.” “Chúng ta khó khăn lắm mới chiêu binh mãi mã tích cóp được tám nghìn binh mã, huấn luyện xong, kết quả hắn không nói một tiếng đã thu hồi Tiểu Bái.” “Ngay cả tám nghìn tinh nhuệ chúng ta bồi dưỡng cũng bị hắn mang đi, đúng là đồ không ra gì.” Trương Phi chửi bới, ba huynh đệ họ bị Đào Khiêm chơi xỏ, không chỉ một lần.

“Đào Khiêm đúng là làm không đúng, chúng ta giúp hắn giữ thành, hắn lại lấy oán báo ân.” Quan Vũ cũng có chút tức giận.

Ba người họ vốn định phát triển ở Tiểu Bái, kết quả bị Đào Khiêm chơi một vố.

Đào Khiêm thấy Tiểu Bái phát triển lên, nghe theo mưu sĩ, liền thu hồi Tiểu Bái, còn cả binh mã mà Lưu Quan Trương bồi dưỡng.

Hơn nữa, điều tuyệt tình nhất là hắn đá ba huynh đệ Lưu Quan Trương đi, ngay cả một con ngựa cũng không cho.

Lưu Bị nghe hai huynh đệ phàn nàn, chậm rãi nói: "Đào Khiêm cũng là vì kiêng kỵ chúng ta, sự tồn tại của chúng ta, khiến hắn ăn không ngon ngủ không yên." "Dù sao ba huynh đệ chúng ta cũng không có gì, mất đi cũng không có gì đáng tiếc, sau này kiếm lại là được." "Đào Khiêm tuy bất nhân nghĩa, nhưng chúng ta cũng không nên nói xấu sau lưng hắn." Quan Vũ và Trương Phi, vẫn rất tức giận.

Ba huynh đệ họ, hiện tại ngay cả một con ngựa cũng không có, muốn đi Hổ Lao Quan, chỉ có thể đi bộ.

Chuyến đi này đường xa, phải đi rất lâu mới đến.

Trên tường thành Từ Châu.

Chu Thánh ngồi trên đầu thành, nhìn xương cốt dưới hào hộ thành.

"Đào Khiêm à Đào Khiêm, khó trách ngươi chết thảm, ngươi không hiểu nhân tình thế thái thì thôi đi, còn chuyên nghe theo ý kiến của thuộc hạ." Chu Thánh lắc đầu thở dài.

Hắn trước đây cứ tưởng Đào Khiêm chỉ là người trung dung, bây giờ mới phát hiện, Đào Khiêm chính là một tên phế vật chính hiệu.

Một chút chủ kiến cũng không có, toàn nghe theo lời mưu sĩ của mình.

Quan trọng là Đào Khiêm cũng không biết tìm mưu sĩ ở đâu, toàn đưa ra những ý tưởng vớ vẩn.

Một ý còn tệ hơn ý kia.

"Đợi các ngươi đi bộ đến, trận đã đánh xong rồi." Chu Thánh từ trên tường thành đi xuống, cưỡi Diễm Vương, đến quân doanh thả ra ba con ngựa.

Và để Diễm Vương mang chúng, chạy đến trước mặt Lưu Bị.

Ba người Lưu Bị, vừa đi vừa chửi bới.

“Hổ Lao Quan xa lắm, với tốc độ của chúng ta, đi nửa năm cũng chưa chắc đến, đợi đến nơi, trận đã đánh xong từ lâu rồi.” Trương Phi không nhịn được nói.

“Thằng Đào Khiêm chết tiệt, ngay cả một con ngựa cũng không cho chúng ta.” Trương Phi không nhịn được chửi rủa.

Quan Vũ nghĩ đến chặng đường xa xôi, cũng thấy bất lực, “Đào Khiêm có chút không tử tế.” “Nhị đệ, tam đệ đừng nản lòng, xe đến trước núi ắt có đường, chúng ta cứ đi, phía trước gặp nơi có người, bỏ tiền ra mua ngựa là được.” Lưu Bị an ủi.

Quan Vũ và Trương Phi nghe vậy, khẽ gật đầu.

Ngoài ra, không còn cách nào khác.

Ba người đang đi, phía sau có mấy con ngựa phi nước đại tới.

“Hí hí hử!” Diễm Vương mang ba con ngựa chiến đến trước mặt ba người Lưu Bị, rồi quay người bỏ đi.

Lưu Bị nhìn Diễm Vương rời đi, nghĩ đến Chu Thánh, không khỏi chắp tay vái một cái.

“Đa tạ!” Quan Vũ và Trương Phi cũng nhận ra chiến mã của Chu Thánh, nhìn chiến mã rời đi rồi mới ngồi lên lưng ngựa.

“Vẫn là hắn có nghĩa khí, mang lửa đến trong tuyết cho chúng ta.” Trương Phi cười hì hì.

“Tam đệ, đó gọi là đưa than trong tuyết.” Quan Vũ nhắc nhở.

Trương Phi phản bác: “Trong tuyết lớn không có lửa, ngươi đưa bao nhiêu than, thì có ích gì?” Quan Vũ nghe vậy, khẽ gật đầu.

Lời này không sai.

“Được rồi, dù là đưa lửa hay đưa than, hắn đã giúp chúng ta rất nhiều rồi.” Lưu Bị lên tiếng.

Có ngựa rồi, họ có thể nhanh chóng đến được Hổ Lao Quan.

Lúc này, mười tám lộ chư hầu, đều đang trên đường đến Hổ Lao Quan.

Họ không thật lòng đi phò vua, mà là đi chia chác lợi ích.

Dù sao, một khi Đổng Trác bị đánh đổ, triều đại Đông Kinh còn có cần thiết tồn tại không?

Ai cũng không muốn, trên đầu mình có một vị hoàng đế.

Ai cũng muốn, mình trở thành hoàng đế đó. … Duyện Châu.

"Chúa công, chúng ta cần gì phải đi họp, sao không nhân cơ hội này, phát triển thực lực?" Hí Chí Tài không hiểu hỏi.

"Chí Tài à, chư hầu hội tụ thảo phạt Đổng Trác, chuyện như vậy ta sao có thể không tham gia?

Phát triển thực lực không vội." Tào Tháo nhàn nhạt nói.

"Thảo phạt Đổng Trác phò tá Hán thất, vậy nỗ lực của chúng ta, chẳng phải uổng phí sao?" Hí Chí Tài không hiểu hỏi một câu.

"Ai nói với ngươi là phò tá Hán thất?" Tào Tháo đột nhiên nói một câu, Hí Chí Tài lập tức im lặng.

Người hiểu thì đều hiểu, thảo phạt Đổng Trác và phò tá Hán thất, hoàn toàn không phải là một chuyện.

"Chí Tài à, tầm nhìn của ngươi nhỏ quá." Tào Tháo nhàn nhạt nói.

"Vậy Hán thất phải xử trí thế nào?" Hí Chí Tài không khỏi hỏi một câu.

Tào Tháo cười cười, nói: "Hán thất, để sau đi." Hán thất một khi bị hủy diệt, thì thăng long vô chủ.

Ai đoạt được thiên hạ, người đó là hoàng đế.

Đây mới là ý đồ của mười tám lộ chư hầu, ai cũng muốn đến chia một chén canh.

Thảo phạt Đổng Trác, nhưng không phò tá Hán thất.

Hiện nay, tất cả mọi người đều đang trên đường đến Hổ Lao Quan, chuẩn bị tham gia hội nghị liên minh lần này.

Khoảng nửa tháng sau, mười tám lộ chư hầu, lần lượt đến nơi.

Hổ Lao Quan.

Mười tám lá cờ bay phấp phới trong gió, mỗi lá cờ đại diện cho một lộ chư hầu.

Họ lần lượt là: Hậu tướng quân Nam Dương thái thú Viên Thuật, Ký Châu mục Hàn Phức, Dự Châu thứ sử Khổng Trụ, Sơn Dương thái thú Viên Di, Bắc Bình thái thú Công Tôn Toản, Thượng Đảng thái thú Trương Dương, Ô Trình hầu Trường Sa thái thú Tôn Kiên, Kỳ Hương hầu Bột Hải thái thú Viên Thiệu, Kiêu Kỵ Giáo úy Tào Tháo, Tây Lương thái thú Mã Đằng… tổng cộng mười tám lộ chư hầu.

Còn rất nhiều người có thực lực không đến, ví dụ như Kinh Châu thứ sử Lưu Biểu, Hán Trung thái thú Lỗ Túc… Vốn trong mười tám lộ chư hầu, còn có một lộ là Đông quận thái thú Kiều Mạo, nhưng đã bị Tào Tháo giải quyết.

Viên Thiệu và Viên Thuật hai huynh đệ ngồi ở ghế chủ vị, mở tiệc khoản đãi các chư hầu khác.

Trên tiệc, Viên Thiệu thề thốt: "Lần này triệu tập các vị cùng nhau thảo phạt Đổng Trác, thực là Đổng Trác đại nghịch bất đạo, lấy hạ phạm thượng, đáng chém!" Viên Thuật phối hợp gật đầu, nói: "Đúng, chúng ta chịu ân của bệ hạ, lẽ ra phải vì bệ hạ mà ra sức, thảo phạt Đổng Trác!" "Đúng, Đổng Trác đáng chết!" Mọi người đồng loạt gật đầu, lớn tiếng hô hào muốn thảo phạt Đổng Trác.

Mười tám lộ chư hầu rất hiểu, chỉ nói chuyện thảo phạt Đổng Trác, không hề nhắc đến việc phò tá Hán thất.

"Liên quân lần này, phải có người làm chủ chứ?" Viên Thuật đột nhiên nói.

"Kẻ hèn này bất tài, nhưng cũng nguyện ý thống lĩnh liên quân." Viên Thiệu nói thẳng, nói ra lời mà Viên Thuật muốn nói.

Viên Thuật liếc nhìn Viên Thiệu, không nói gì.

"Bản Sơ huynh vốn là tứ thế tam công, lẽ ra có tư cách này." "Liên quân thảo phạt Đổng Trác lần này vốn là do Bản Sơ huynh triệu tập, đảm nhiệm minh chủ cũng không có gì đáng trách." "Ta không có ý kiến." Mọi người lần lượt bày tỏ ý kiến.

Viên Thuật tuy có ý kiến khác, nhưng không thể phủ nhận thân phận của anh họ mình lớn, lại là người triệu tập liên quân lần này, mình cũng không tiện phản bác.

"Ha ha, vậy ta sẽ suất lĩnh liên quân lần này, thảo phạt Đổng Trác!" Viên Thiệu yên tâm nhận lấy.

Lần này tranh giành thân phận minh chủ liên quân, hắn không hề có ý định nhường.

Hắn hiểu một khi mình giả vờ từ chối một lần, Viên Thuật sẽ lập tức được đằng chân lân đằng đầu.

Còn có Tào Tháo cũng sẽ tranh giành.

Mọi người đang nói cười, thuộc hạ của Viên Thiệu tiến vào báo cáo.

"Bẩm đại nhân, ngoài cửa có ba huynh đệ cầu kiến!" Binh sĩ tiến vào báo cáo.

Chương 380

“Ba huynh đệ?” “Đúng, họ nói họ là ba huynh đệ Lưu Quan Trương, đến tham gia thảo phạt Đổng Trác.” Binh sĩ nói lại.

“Lưu Quan Trương?

Không quen.” Viên Thiệu chưa từng nghe nói về ba người này.

“Nếu ta không đoán sai, năm đó quân Khăn Vàng đại cử tiến công thành Từ Châu, ba huynh đệ Lưu Quan Trương, đã thề chết bảo vệ Từ Châu, phải không, Đào công?” Trương Dương vừa nói, mọi người đều nhìn về phía Đào Khiêm.

“Không sai.” Đào Khiêm cũng không có gì phải che giấu, trả lời thẳng.

“Nếu ba người này có năng lực, thì gọi vào xem thử.” Viên Thiệu nói xong, nhìn binh sĩ đó.

“Mang người vào đi.” “Vâng!” Binh sĩ đáp một tiếng, quay người ra ngoài, mang ba huynh đệ Lưu Quan Trương vào.

Khi ba người họ vào, liền có người chế nhạo: “Yêu, ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Lưu Huyền Đức đan chiếu dệt dép, Quan Vân Trường giữ nhà hộ viện và Trương Dực Đức mổ lợn à.” “Ha ha ha ha!” Mọi người cười rộ lên không ngớt.

Mặt Trương Phi tức đến đen lại, siết chặt vũ khí.

Quan Vũ mặt đỏ bừng, siết chặt đại đao.

Chỉ có Lưu Bị, vẫn bình tĩnh.

“Thảo phạt Đổng Trác phò tá Hán thất, người người có trách nhiệm, chẳng lẽ thân phận thấp, thì không thể thảo phạt sao?” Lưu Bị

lên tiếng.

“Chúng ta không phải chế nhạo thân phận của ngươi, mà là thảo phạt Đổng Trác, các ngươi có thực lực đó không?” Viên Thuật miệt thị.

“Ba huynh đệ chúng ta đến, tự nhiên là có đối sách.” Quan Vũ vuốt râu nói.

“Ha ha, ba người các ngươi muốn gì không có nấy, còn dám nói lời cuồng ngôn?” Trương Dương chất vấn.

“Ta thấy là đến gây rối, đuổi xuống cho ta.” Viên Thuật không vui nói.

“Ai nói đại ca ta không có gì?

Đại ca ta là hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh Vương!” Trương Phi lớn tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người lại một phen chế nhạo.

“Ha ha ha ha… dù là hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh Vương thì sao?

Hiện nay chẳng phải cũng chỉ là một kẻ đan chiếu dệt dép thôi sao.” “Ta đến đây, chỉ muốn góp một phần sức lực, thảo phạt Đổng Trác, phò tá Hán thất.” Lưu Bị nén lại sự không vui trong lòng, bình tĩnh nói.

“Nhưng ở đây, không có chỗ của các ngươi.” Viên Thiệu cười nói.

Lời này vừa nói ra, ý tứ đã rất rõ ràng.

Ta không mời các ngươi, cũng không chuẩn bị chỗ ngồi cho các ngươi, các ngươi cút đi.

Tào Tháo uống rượu ấm, nhìn ba huynh đệ Lưu Quan Trương.

“Đứng cũng không sao.” Lưu Bị nhàn nhạt nói, chúng ta thà đứng,

cũng không đi.

Lưu Bị rất rõ, lúc này mà giữ thể diện, thì cơ hội sẽ mất.

"Vậy thì đứng đi." Viên Thiệu không cho họ sắc mặt tốt, đương nhiên cũng không cần phải cho.

"Chí Tài, đi mang một cái ghế đẩu lại đây." Tào Tháo gọi Hí Chí Tài phía sau.

Hí Chí Tài gật đầu, đi đến một nơi không xa, mang lại một cái ghế đẩu nhỏ.

"Huyền Đức huynh không ngại thì, ngồi cạnh ta đi." Tào Tháo gọi Lưu Bị.

Lưu Bị quay đầu nhìn Tào Tháo, chắp tay cảm tạ: "Đa tạ!" Ngay lập tức, hắn ngồi thẳng lên ghế đẩu.

Mọi người ngồi trên ghế thái sư bằng gỗ, chỉ có hắn ngồi trên ghế đẩu, trông có phần mất giá.

Nhưng hắn không hề để ý, vì mình không có thực lực đó, để ngồi cùng họ.

Viên Thiệu liếc nhìn Tào Tháo, không nói nhiều.

Cho ngồi hay không, cũng không sao, dù sao ba người họ trong cả liên quân cũng không có tiếng nói, không quyết định được chuyện gì.

Cùng lắm, chỉ là những tên lính quèn.

Lưu Bị nhắm mắt lại, nhẫn nhịn không phát tác.

Hắn vô cùng rõ ràng, hiện tại mình không có gì cả, chỉ có thể chờ đợi thời cơ.

Chu Thánh đứng trên tường thành, một bên nhìn liên quân trong thành, một bên nhìn Lữ Bố đang phong trần từ ngoài thành đến.

Thời đại quần hùng tranh bá, sắp đến rồi.

Ba huynh đệ Lưu Bị, cũng sẽ nổi danh vào ngày hôm nay.

“Bẩm đại nhân, Thiên Tôn đã phân tán ra, một bộ phận trà trộn vào bên cạnh Tôn Kiên, một bộ phận ẩn náu bên cạnh Viên Thuật, còn một bộ phận ẩn náu bên cạnh Đổng Trác.” “Còn đan lô của Thiên Tôn, ở Nam Dương.” Người gác lăng mạch Phong trở về báo cáo.

“Xem ra Thiên Tôn, đã biết Truyền Quốc Ngọc Tỷ sẽ rơi vào tay ai.” Chu Thánh nhàn nhạt nói.

“Báo!” Binh sĩ vội vàng chạy đến sảnh nghị sự, báo cáo tình hình ngoài thành.

“Bẩm minh chủ, ngoài thành Lữ Bố suất năm vạn đại quân đến xâm phạm!” Binh sĩ vội vàng nói.

“Lữ Bố đến rồi!” Không ít người hoảng sợ.

Danh người như bóng cây, Lữ Bố chiến lực vô song, không ai địch nổi, ai thấy cũng phải sợ hãi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, lại có binh sĩ thông tin vào báo cáo.

“Báo, dưới trướng Lữ Bố, Hoa Hùng xin chiến!” Lời này vừa nói ra, mọi người vô cùng kinh ngạc.

“Hoa Hùng là người đánh giỏi nhất dưới trướng Lữ Bố.” Tôn Kiên nói.

Khi đến Tỵ Thủy Quan, hắn đã từng giao đấu với Hoa Hùng.

“Đúng vậy, năng lực của Hoa Hùng không kém Lữ Bố bao nhiêu, e rằng đây sẽ là một trận chiến khổ cực.” Những người khác phụ họa.

Mọi người có chút lo lắng.

Liên quân vừa mới thành lập, còn chưa đánh ra ngoài, Lữ Bố đã đánh tới.

Viên Thiệu nhìn các chư hầu, hỏi: "Vị đại nhân nào, nguyện ý ra trận trước?" Du Thiệp sau lưng Viên Thuật đứng ra, nói: "Chỉ là một Hoa Hùng thôi mà, ta nguyện chiến!" Viên Thuật khẽ gật đầu, Du Thiệp là đại tướng dưới trướng hắn, ra trận đầu tiên, coi như là làm rạng danh cho hắn.

"Rượu ấm, tiễn hành!" Viên Thiệu trực tiếp cho người dâng rượu đã hâm nóng, để tiễn hắn.

Du Thiệp uống cạn một ngụm rượu, lớn tiếng nói: "Dắt ngựa đến!" Binh sĩ dắt một con ngựa nhanh đến, Du Thiệp ngồi lên ngựa, xông ra ngoài.

Trên tường thành, tiếng trống trận vang lên.

"Hoa Hùng đừng cuồng, Du Thiệp đến chiến ngươi!" Du Thiệp gầm lớn, xông tới.

"Keng keng…" Sau mấy hiệp, Du Thiệp bị chém rơi xuống ngựa.

Hoa Hùng vác đại đao, kiêu ngạo nói: "Trong thành, không còn ai sao?

Thứ phế vật này cũng có thể ra trận?" Binh sĩ truyền tin thấy vậy, dừng tiếng trống, quay về báo cáo.

"Báo, Du Thiệp ra trận chưa đến năm hiệp, đã bị Hoa Hùng chém rơi xuống ngựa!" Lời này vừa nói ra, mọi người sắc mặt vô cùng khó coi.

Mất mặt!

Năm hiệp cũng không chống đỡ nổi, đã toi mạng.

Thấy mọi người kinh ngạc, thái thú Hàn Phức tự tin nói: "Ta có

thượng tướng Phan Phụng, có thể chém Hoa Hùng!" Phan Phụng vác đôi búa, mặt đen sạm bước ra, lớn tiếng nói: "Ta thấy Hoa Hùng chẳng qua chỉ là kẻ cắm cọc chờ bán đầu, ba đao chắc chắn sẽ chém hắn rơi xuống ngựa!" "Tốt, ban rượu!" Viên Thiệu mừng rỡ, đích thân ban rượu.

Phan Phụng uống cạn một ngụm rượu, cưỡi ngựa xông ra ngoài.

Chu Thánh đứng trên tường thành, lắc đầu, than thở: "Uống rượu không cưỡi ngựa, cưỡi ngựa không uống rượu, uống rượu rồi cưỡi ngựa, đây không phải là đi nộp mạng sao?" Phan Phụng ra ngoài, trống trận vừa mới vang lên đã dừng lại.

Mọi người trong sảnh nghị sự đều tưởng là Phan Phụng thắng rồi.

"Tốt lắm, thượng tướng quân Phan Phụng, quả nhiên không đơn giản!" Viên Thiệu mừng rỡ nói.

Hàn Phức cũng khẽ ngẩng đầu.

Binh sĩ truyền tin vội vàng chạy vào, một câu nói khiến nụ cười của mọi người đông cứng lại.

"Báo, thượng tướng quân Phan Phụng, chưa đến ba hiệp, đã bị Hoa Hùng chém rơi xuống ngựa!" Toàn trường, im lặng.

Vốn tưởng là thượng tướng quân chém Hoa Hùng, không ngờ lại bị đối phương ba hiệp chém rơi xuống ngựa.

Người xấu hổ nhất, không ai khác ngoài Hàn Phức.

Chương 381

Thượng tướng Phan Phụng của hắn, bị người ta ba hiệp chém rơi ngựa, quá mất mặt.

Viên Thiệu than thở: "Tiếc là ái tướng của ta Nhan Lương Văn Xú chưa đến, nếu có một người ở đây, sợ gì Hoa Hùng?" Lưu Bị ra hiệu cho Quan Vũ, Quan Vũ tâm lĩnh thần hội, đứng dậy nói: "Mã cung thủ Quan Vũ, xin chiến!" Lời này vừa nói ra, mọi người mới nghiêm túc nhìn hắn.

Quan Vũ thân cao chín thước, râu dài hai thước, mắt phượng mày tằm, mặt như táo đỏ, tiếng như chuông lớn, đứng trước trướng, khí thế hùng vĩ.

"À, chúng ta có nhiều đại tướng ở đây, cần một mã cung thủ nhỏ bé như ngươi ra trận sao?" Hàn Phức không vui nói.

"Từ khi nào, một mã cung thủ nhỏ bé, cũng dám ra trận?

Đuổi ra ngoài!" Viên Thuật trực tiếp cho người đuổi hắn ra ngoài.

"Ngươi đang khinh thường chúng ta chư hầu không có đại tướng sao?" Viên Thiệu cũng có chút tức giận.

Tào Tháo uống xong rượu, cười nói: "Bản Sơ, ta thấy người này dũng mãnh thiện chiến, có lẽ có thể chém Hoa Hùng!" "Một mã cung thủ nhỏ bé ra trận, điều này đặt danh tiếng của chúng ta ở đâu?" Viên Thiệu vô cùng không vui.

"Lời tuy như vậy, nhưng đối phương không biết Vân Trường là mã cung thủ, chưa chắc không thể ra trận!" Tào Tháo tiếp lời.

Quan Vũ lại nói: "Nếu không thắng, xin chém đầu Quan mỗ!" Lời này vừa nói ra, mọi người không biết nên nói gì.

“Tốt, dắt ngựa của ta đến.” Tào Tháo cười nói.

Người của hắn dắt một con tuấn mã đến.

Tào Tháo bưng rượu đã hâm nóng, đưa cho Quan Vũ.

“Đa tạ, lát nữa về uống.” Quan Vũ lật người lên ngựa, vác Thanh Long Yển Nguyệt Đao xông ra ngoài.

Chu Thánh nhìn Quan Vũ xông ra, đi đến bên trống trận, đánh trống cho hắn.

“Tùng~tùng tùng…” “Người đến là ai?” Hoa Hùng chất vấn.

Quan Vũ không nói gì, trực tiếp vác đao xông ra.

“Tùng tùng tùng~” Trong tiếng trống trận, Quan Vũ một đao chém đầu Hoa Hùng, dùng vải bọc lại, xách đầu đi về.

Chu Thánh dừng tiếng trống, nhìn Quan Vũ trở về.

“Không hổ là Võ Thánh à.” … Trong sảnh nghị sự.

Mọi người nghe tiếng trống trận dừng lại nhanh như vậy, không khỏi suy đoán.

“Ta đã nói rồi, một mã cung thủ nhỏ bé có thể có năng lực gì, một đao đã bị giết trong nháy mắt.” “Mất mặt, mất mặt quá!” Mọi người đồng loạt lắc đầu, thì thấy Quan Vũ đi vào.

“Ngươi làm lính đào ngũ?” Viên Thiệu vừa hỏi xong, Quan Vũ đã ném đầu Hoa Hùng xuống đất.

Quan Vũ không để ý đến ánh mắt của mọi người, mà nhìn vào chén rượu trong tay Tào Tháo.

Tào Tháo thấy vậy, cười nói: “Rượu vẫn còn ấm, mời uống!” “Đa tạ.” Quan Vũ cảm tạ một câu, bưng chén rượu uống cạn.

Hành động này, không khác gì đang tát vào mặt các lộ chư hầu.

Tào Tháo mừng rỡ, định nói gì đó, thì Trương Phi sau lưng Lưu Bị lớn tiếng nói: "Nhị ca ta chém Hoa Hùng, sao không xông ra luôn, bắt sống Đổng Trác, phò tá Hán thất!" Viên Thuật nghe xong, vô cùng tức giận, quát: "Bọn ta còn đang thương nghị tác chiến, một tên lính quèn như ngươi lấy thân phận gì mà ra lệnh ở đây?" "Người đâu, đuổi hắn ra ngoài cho ta!" Tào Tháo vội vàng khuyên can: "Công Lộ, đừng tức giận như vậy, dù sao người ta cũng chém được Hoa Hùng mà các ngươi không chém được, giúp liên quân chúng ta hả giận, không thưởng thì thôi, đuổi ra ngoài không phải làm lạnh lòng tướng sĩ sao?" "Tam đệ, không được vô lễ." Lưu Bị nói một câu.

Viên Thiệu xem xong, mới nói: "Được rồi, chuyện hôm nay đến đây thôi, không thưởng cũng không phạt." "Ta không cùng phường với kẻ ti tiện!" Viên Thuật nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Câu nói này, coi như đã đắc tội với phần lớn người có mặt.

Bởi vì đa số người, đều là tay trắng lập nghiệp, không giống như bọn họ, gia tộc có nền tảng sâu dày, tứ thế tam công.

"Hôm nay tan họp trước, ngày mai tiếp tục thương nghị chuyện thảo phạt Đổng Trác." Viên Thiệu hạ lệnh xong, mọi người lần lượt rời đi.

Còn chỗ ở của Lưu Quan Trương, cũng không được sắp xếp, bị Viên Thiệu bỏ qua.

Tào Tháo thấy vậy, ra lệnh: "Chí Tài, ngươi dẫn họ đến hậu quân, cho họ ở cạnh chuồng ngựa." "Vâng." … Buổi chiều.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương được sắp xếp ở trong một căn nhà tranh nhỏ bên cạnh chuồng ngựa, không có gì ăn, không có đãi ngộ gì.

Trương Phi không nhịn được chửi rủa: "Viên Bản Sơ này, cũng quá coi thường người ta, đại ca, chúng ta đi, không chịu nỗi nhục

này!" Quan Vũ cũng nói: "Họ không thành tâm đối đãi chúng ta, chúng ta hà tất phải báo đáp bằng nghĩa khí." "Đại ca, chúng ta đi thôi, nơi rách nát này không ở cũng được." Lưu Bị nghe xong lời của hai người, buồn bã nói: "Hai vị hiền đệ theo ta, chịu khổ rồi." "Nhưng muốn phò tá Hán thất, phải chịu cái khổ mà người thường không thể chịu, nhẫn cái khó mà người thường không thể nhẫn, đã đến rồi, dù chỉ là một người dắt ngựa, ta cũng phải ở lại." Lời này vừa nói ra, khiến Quan Vũ và Trương Phi động lòng.

"Đại ca!

Ba huynh đệ chúng ta ở bên nhau, không khổ." Quan Vũ nói.

"Đúng vậy, họ không đãi chúng ta, vậy chúng ta tự mình lớn mạnh." Trương Phi tiếp lời.

"Ừm." Lưu Bị gật đầu.

Ba người đang nói chuyện, Tào Tháo dẫn người đi vào.

"Để rượu thịt xuống, ra ngoài đi." Tào Tháo quay đầu ra lệnh.

"Vâng!" Hí Chí Tài và một võ tướng khác lui ra.

"Huyền Đức huynh, thịt hươu ngon và rượu ngon vừa mới hâm nóng, ngồi xuống thử đi." Tào Tháo cười nhạt nói.

"Hừ, không có chuyện gì không đến điện Tam Bảo." Trương Phi khẽ hừ một tiếng.

"Dực Đức, không được vô lễ." Lưu Bị quát Trương Phi một tiếng, sau đó nhìn Tào Tháo.

"Mạnh Đức huynh, đa tạ!" Lưu Bị cảm tạ một câu.

"Ngồi xuống cùng ăn đi." Tào Tháo nhìn Quan Vũ.

Hắn đến đây chiêu đãi ba huynh đệ Lưu Quan Trương, chủ yếu là vì thấy ba người họ có tài năng lớn, động lòng yêu tài, muốn thu phục

ba người.

Quan Vũ nghe vậy, ngồi xếp bằng xuống, bưng rượu ấm uống cạn.

“Huyền Đức huynh nếu muốn thảo phạt Đổng Trác, có thể làm tiên phong cho ta.” Tào Tháo lại nói.

Trương Phi vừa nghe, liền chỉ vào Tào Tháo mắng: “Ta nói thằng nhóc mặt đen nhà ngươi muốn làm gì, hóa ra muốn ba anh em chúng ta làm tiên phong cho ngươi à, ngươi nghĩ cũng đẹp thật đấy.” “Dùng chúng ta làm mũi giáo, chưa từng thấy người nào như ngươi.” Tào Tháo nhìn thẳng vào Lưu Bị, coi lời của Trương Phi như gió thoảng bên tai.

“Tốt.” Lưu Bị đồng ý ngay lập tức, không hề do dự.

“Đại ca, chúng ta không thể…” Lưu Bị ngắt lời Trương Phi, nói: “Tam đệ, chúng ta là muốn thảo phạt Đổng Trác, phò tá Hán thất, làm tiên phong chúng ta mới có cơ hội, tự tay giết Đổng Trác.” “Ta nghe đại ca.” Quan Vũ nói.

“Đợi thảo phạt Đổng Trác xong, Huyền Đức ngươi có thể phát triển thế lực của mình, cũng có thể đến Duyện Châu làm việc cho ta.” Tào Tháo lại nói.

Lưu Bị nghe vậy, từ chối khéo: “Đợi phò tá Hán thất, để thiên hạ quy tâm rồi hãy nói.” “Tốt.” Tào Tháo uống cạn chén rượu, đứng dậy nói: “Tối nay các ngươi nghỉ ngơi ở đây, ngày mai lại tụ họp.” Tào Tháo nói xong, đứng dậy rời đi.

Lưu Bị cũng không có tâm trạng ăn thịt, ngồi trên chiếu cỏ nhắm mắt ngưng thần.

“Đại ca, Tào Mạnh Đức muốn chiêu mộ chúng ta.” Quan Vũ nói.

“Ta nhìn ra rồi.” Lưu Bị khẽ nói.

“Vậy chúng ta…” “Phò tá Hán thất.” Lưu Bị nói lại lần nữa.

Người khác đều là thảo phạt Đổng Trác, chỉ có Lưu Bị ý chí kiên định, nghĩ đến việc phò tá Hán thất.

“Ừm.” Quan Vũ gật đầu, tiếp tục uống rượu ăn thịt.

Trương Phi chửi bới một hồi, ngồi xuống cùng ăn. … Ngày hôm sau, trời trong.

Mười tám lộ chư hầu tụ tập tại sảnh nghị sự, tiếp tục thương nghị chuyện thảo phạt Đổng Trác.

“Báo!” Binh sĩ truyền tin vội vàng chạy vào, thông báo tình hình bên ngoài.

“Bẩm đại nhân, ngoài thành Lữ Bố xin chiến!” Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Người có Lữ Bố, ngựa có Xích Thố.

Họ sợ nhất là đối đầu với Lữ Bố.

Mười tám lộ chư hầu, không ai dám lên tiếng.

Tào Tháo nhìn một vòng, định mở lời cho Điển Vi sau lưng ra trận thì, Quan Vũ lại đứng ra, ngẩng đầu nói: “Mã cung thủ Quan Vũ, xin chiến!” Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy mặt nóng ran, không ai còn chế nhạo nữa.

“Ta hâm rượu cho ngươi, ngươi đi đi.” Tào Tháo nói.

“Nhị đệ, ta và tam đệ đi áp trận cho đệ!” Lưu Bị đứng dậy nói.

“Ừm.” Quan Vũ gật đầu, đi ra ngoài.

Ba người họ đã từng chứng kiến sự anh dũng của Lữ Bố, thực lực của Lữ Bố vô cùng mạnh, chỉ với sáu nghìn kỵ binh đã có thể xuyên thủng phòng tuyến của hơn hai mươi vạn quân Khăn Vàng.

Tuy có sự trợ giúp của họ, nhưng dù họ không giúp, Lữ Bố vẫn có thể xông vào.

Quan Vũ cưỡi ngựa ra ngoài, lạnh lùng nhìn Lữ Bố.

Chương 382

Lữ Bố mình mặc khôi giáp đầu hổ, cưỡi ngựa Xích Thố, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, chỉ vào Quan Vũ lớn tiếng hỏi: "Người đến là ai?" "Quan Vân Trường!" Quan Vũ lạnh lùng nói.

"Chưa từng nghe nói, nhưng đã ra đây rồi, thì chịu chết đi!" Lữ Bố cưỡi ngựa Xích Thố, xông thẳng tới, vung trường kích, đâm về phía Quan Vũ.

Quan Vũ lâm nguy không loạn, tay trái nắm dây cương, tay phải giơ cao Thanh Long Yển Nguyệt Đao, một đao chém ra.

"Rầm!" Hai người giao chiến một hiệp, bất phân thắng bại, nhưng hổ khẩu trên cổ tay Quan Vũ đã bị chấn ra máu.

Lữ Bố quay đầu ngựa lại tấn công, Quan Vũ hai tay cầm đao đỡ ngang, sau đó phản kích.

Hai người đánh nhau không phân thắng bại, nhưng sau hơn mười hiệp, Quan Vũ luôn bị Lữ Bố áp chế.

Lữ Bố đứng dậy một vòng xoay người gia lực chém xuống, Quan Vũ giơ cao Thanh Long Yển Nguyệt Đao chống đỡ.

"Keng!" Chiến mã dưới chân Quan Vũ, chân sau trực tiếp bị chấn gãy.

"Đừng hại nhị ca ta!" Trương Phi không nhịn được xông ra, dùng Trượng Bát Xà Mâu đỡ một kích của Lữ Bố, để Quan Vũ có thể thoát thân.

"Ta cũng đến!" Lưu Bị dắt một con ngựa lại, để Quan Vũ cưỡi lên, sau đó tự mình rút ra song cổ kiếm, phối hợp với Trương Phi và Quan Vũ tiến công.

Ba người đồng thời tấn công Lữ Bố, nhưng Lữ Bố không lùi một bước, cùng ba huynh đệ Lưu Quan Trương đánh qua đánh lại, khí thế vô cùng hùng vĩ.

Chu Thánh đứng trên tường thành, lẩm bẩm: "Khó trách đều nói Lữ Bố thiên hạ đệ nhất, quả nhiên là vậy!" Thực lực cá nhân của Lữ Bố rất mạnh, thậm chí đã đạt đến võ lực hậu kỳ tiên thiên.

Nếu không phải hắn sau này chìm đắm trong tửu sắc quá đà, dẫn đến chức năng cơ thể suy giảm, cũng không thể bị Tào Tháo giết chết.

Hiện nay Lữ Bố đối mặt với sự tấn công của ba huynh đệ Lưu Quan Trương, vẫn không hề yếu thế.

Khoan đã, là Quan Vũ và Trương Phi, Lưu Bị chỉ là người bổ đao, còn có chút kéo chân sau.

Thực lực cá nhân của Lưu Bị vẫn còn kém, cùng lắm chỉ đạt trình độ võ tướng hạng hai.

Nhưng hắn lại không phải võ tướng, mà là chúa công.

Thực lực của hắn không mạnh, nhưng tầm nhìn rất lớn, và các năng lực khác cũng không yếu.

Mười tám lộ chư hầu lần lượt leo lên tường thành, quan sát trận đối chiến đặc sắc này.

Họ dường như đã quên, đây là hai quân đấu tướng, chứ không phải là một trận đấu đơn thuần.

Chỉ có thể nói, trận chiến của hai bên, đều quá đặc sắc.

Tam Anh chiến Lữ Bố, hai bên đánh qua đánh lại.

"Tướng quân!" Võ tướng dưới trướng Lữ Bố, rục rịch.

"Không cần lên, ta muốn nghiêm túc đây!" Ánh mắt Lữ Bố đột nhiên sắc bén, hai tay siết chặt Phương Thiên Họa Kích, hắn muốn ra

tay thật sự.

Quan Vũ và Trương Phi cũng không phải dạng vừa, hai người trở về, từ quân doanh đổi một con ngựa tốt, chuẩn bị tái chiến một trận.

Ba người lại bắt đầu giao chiến.

Lần này, cả hai bên đều dốc toàn lực.

"Ba huynh đệ này, thật là mãnh liệt!" Trương Dương không thể không khâm phục.

"Hừ, có mạnh đến đâu cũng chỉ là hạng hạ đẳng." Viên Thuật vẫn tỏ ra khinh thường.

Tào Tháo nhìn Viên Thuật cao ngạo, không nói gì, định tiếp tục quan chiến thì tình cờ nhìn thấy Chu Thánh đang ngồi trên tường thành xem trận.

Anh chỉ ngồi đó, nếu không nhìn kỹ thì rất dễ bỏ qua sự tồn tại của anh.

Tào Tháo bước tới, đứng cạnh Chu Thánh.

"Ngài... cũng đến đây để thảo phạt Đổng Trác sao?" Tào Tháo bất giác hỏi.

"Không, ta chỉ đến để chứng kiến lịch sử và quan chiến." Chu Thánh bình thản đáp.

"Ba huynh đệ này thực lực rất mạnh, tiếc là không có minh chủ." Tào Tháo chỉ vào ba người phía dưới nói.

Chu Thánh quay đầu nhìn Tào Tháo, định nói gì đó nhưng lại kìm nén.

Không thể nói.

Tào Tháo tính đa nghi rất nặng, một khi mình nói cho hắn biết ba

huynh đệ Lưu Quan Trương không cần minh chủ, với tính cách và mưu lược của Tào Tháo, hắn sẽ rất nhanh đoán ra ba huynh đệ Lưu Quan Trương sẽ trỗi dậy.

Biết đâu, hắn sẽ ra tay bóp chết họ trước khi ba huynh đệ kịp quật khởi.

"Ngài thấy chúng ta thảo phạt Đổng Trác, tỷ lệ thắng là bao nhiêu?" Tào Tháo lại hỏi một câu.

"Một trăm phần trăm." Chu Thánh lên tiếng.

Đổng Trác tuy không chết dưới tay liên quân, nhưng cũng chết dưới tay Lữ Bố.

Trong cảnh nội ưu ngoại hoạn, Đổng Trác muốn không chết cũng khó.

Chỉ là một khi Đổng Trác chết, mâu thuẫn giữa mười tám lộ chư hầu không còn, họ sẽ quay sang thôn tính lẫn nhau.

Lúc đó phải xem thực lực của ai mạnh hơn.

"Có câu này của tiên sinh, lần thảo phạt Đổng Trác này, ta yên tâm rồi." Tào Tháo cười nói.

"Cứ kiên nhẫn xem đi." Chu Thánh nhàn nhạt đáp.

Cái chết của Đổng Trác chỉ là khởi đầu.

Mấy năm sau khi Đổng Trác chết, chính là thời đại quần hùng cát cứ.

"Vâng." Tào Tháo gật đầu, nhìn trận chiến ngoài thành.

Trận chiến của hai bên vẫn tiếp diễn, ba huynh đệ Lưu Quan Trương và Lữ Bố đều đã dốc toàn lực, nhưng không ai làm gì được ai.

Cuối cùng, ba huynh đệ Quan Vũ đổi ba con ngựa khác và đánh với Lữ Bố hơn một canh giờ, cả hai bên đều đã có phần kiệt sức, mới chịu tách ra.

Lữ Bố đã mệt, ba huynh đệ Lưu Quan Trương cũng không cầm cự nổi với hắn.

"Hôm khác lại chiến!" Lữ Bố nói một câu rồi quay người cưỡi ngựa trở về.

Trận đấu tướng này, đến đây mới kết thúc.

Sau khi ba huynh đệ Lưu Quan Trương trở về, đừng nói là được chiêu đãi, ngay cả rượu thịt cũng không có.

Nếu không phải Tào Tháo ở bên cạnh chia cho ba huynh đệ một ít rượu thịt, có lẽ ba người họ thật sự sẽ rất khó xử.

"Hiện tại Lữ Bố đã có người kìm chế, chiến lực mạnh nhất dưới trướng Đổng Trác coi như đã bị phế một nửa, chúng ta có thể xuất binh đến Lạc Dương." Công Tôn Toản lên tiếng.

"Đúng vậy, chúng ta đã tụ tập ở đây mấy ngày rồi, nên xuất binh thôi." "Vậy thì nổi trống tiến quân!" Viên Thiệu cũng không đợi được nữa.

Bọn họ đều vì lợi ích của chính mình, chứ không phải vì phò tá nhà Hán.

"Đông đông đông đông..." Tiếng trống trận vang lên khắp nơi, mười tám lá cờ phấp phới trong gió, ba mươi vạn đại quân hùng dũng tiến ra khỏi cửa Hổ Lao, thẳng tiến đến Lạc Dương.

"Rút lui!" Lữ Bố biết rõ không địch lại nổi, liền quay người bỏ đi.

Binh lính hắn mang theo chỉ có năm vạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể gây tổn thất nặng nề cho năm lộ chư hầu.

Nhưng hắn không muốn vì Đổng Trác mà tử chiến.

Mười tám lộ chư hầu sau khi ra khỏi cửa Hổ Lao, bắt đầu tiến thẳng một mạch về Lạc Dương.

Lữ Bố lười phòng thủ, trực tiếp dẫn binh chạy về Lạc Dương, cố thủ ở đó.

Lá cờ thảo phạt Đổng Trác đã được giương cao, các thành trì và cửa ải dọc đường đều không phòng thủ, trực tiếp cho họ đi qua.

Chẳng ai muốn bán mạng cho Đổng Trác, mất mạng vì hắn.

Vì thế, suốt đường đi, mọi chuyện diễn ra rất bình lặng.

Còn Chu Thánh thì trà trộn vào trong quân đội thảo phạt Đổng Trác, tìm kiếm tung tích của Thiên Tôn Hội.

"Đại nhân, Đại Tôn của Thiên Tôn Hội trà trộn trong quân đội đã được đánh dấu." Người gác lăng của Phong chi nhất mạch đến bẩm báo.

"Tốt." Chu Thánh gật đầu.

"Người gác lăng của Lâm chi nhất mạch đang cùng người gác lăng của Sơn chi nhất mạch theo dõi Thiên Tôn, năm mạch còn lại đều nghe lệnh ngài, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào." Người gác lăng của Phong chi nhất mạch tiếp tục nói.

"Tạm thời không vội, bây giờ ra tay chỉ làm loạn liên quân, phải tìm cách để chúng tách khỏi liên quân mới được." Chu Thánh khẽ nói.

Thực lực của Thiên Tôn Hội quá mạnh, một khi hắn khống chế được các chư hầu, rất dễ gây ra nội loạn.

Chương 383

Bây giờ chưa phải lúc nội loạn, phải đánh bại Đổng Trác trước đã.

Chu Thánh trà trộn trong quân doanh, nhờ có đánh dấu, rất nhanh đã nhận ra người của Thiên Tôn Hội.

Bọn họ có người là thiên phu trưởng, có người là mưu sĩ bên cạnh chư hầu, có người chỉ là một tiểu binh.

Bọn họ đều đã ngụy trang, không để lộ thực lực của mình.

"Bắt đầu từ tiểu binh trước, ngươi bảo người gác lăng của Kim chi nhất mạch và Hỏa chi nhất mạch ra tay, giết hắn." Chu Thánh nói với người của Phong chi nhất mạch.

"Vâng." Người gác lăng của Phong chi nhất mạch đáp một tiếng, sau đó một chiếc lá từ tay Chu Thánh bay đi.

Những người gác lăng ẩn náu trong liên quân, phần lớn đều ẩn nấp bên cạnh Tôn Kiên và Viên Thuật.

Một người trong hai người này đã nhận được ngọc tỷ truyền quốc ở Lạc Dương, người kia sở hữu ngọc tỷ truyền quốc tự lập làm vua.

Tuy sau này Tào Tháo cũng có được, nhưng Tào Tháo đã trả lại cho thiên tử Lưu Hiệp, nên khả năng họ ra tay từ Tào Tháo là không cao.

"Bây giờ ta không thể để lộ thân phận, nếu không không chỉ bị Thiên Tôn phát hiện, mà còn rước lấy thiên phạt." Chu Thánh lẩm bẩm.

Một khi mình ra tay với người của thế giới này, sẽ rước lấy thiên phạt.

Thiên đạo vận hành có quy luật, cho dù đây là thế giới do Thiên Tôn tạo ra, nhưng nó cũng là thật.

Nó có trời đất của riêng mình.

Còn người gác lăng của Thất mạch là người bản địa, nên không có mối lo này.

Đại quân thảo phạt Đổng Trác hùng dũng, hành quân ngày đêm, vô cùng thuận lợi.

Tất cả các chư hầu, không phải đi thảo phạt Đổng Trác, mà là đi chia bánh ngọt.

Vương thất sa sút chính là một miếng bánh ngọt, ai cũng muốn chia được một miếng lớn.

Sau mấy ngày hành quân, mọi người lại tụ tập họp bàn.

"Việc thảo phạt Đổng Trác bây giờ là thế tất yếu, ta đề nghị chia quân hành động, diệt trừ toàn bộ thế lực của Đổng tặc!" "Đúng, chúng ta hợp binh một chỗ quá lãng phí, hoàn toàn có thể hợp binh tấn công bên ngoài thành Lạc Dương." Mười tám lộ chư hầu lần lượt đề nghị.

Chủ yếu là vì hành động chung, họ không được lợi lộc gì nhiều, ai cũng muốn đi con đường riêng của mình.

Những nơi đánh chiếm được dọc đường, binh lính, vật tư và vàng bạc, họ đều có thể mang đi.

Còn bây giờ, những thứ có được đều là của liên quân, một khi thảo phạt xong Đổng Trác, những thứ này ở trong tay ai, thì là của người đó.

Mà em trai của Viên Thiệu, Viên Thuật, lại chính là người quản lý những thứ này.

Mười tám lộ chư hầu ở phía trước công thành đoạt đất, hắn ở

phía sau dọn dẹp thu hoạch.

Điều này khiến nhiều người không phục.

Nhưng cũng không nói ra.

Dù sao, ai bảo Viên Thiệu là minh chủ liên quân?

"Phân binh không ổn lắm, vẫn nên hành động chung đi." Viên Thiệu lên tiếng.

"Nếu đã muốn hành động chung, vậy ta không tham gia nữa." "Ta cũng vậy." "Ta cũng thế." Mười tám lộ chư hầu đều không muốn tiếp tục chung đụng nữa.

Chu Thánh ngồi trên mái nhà, nhàn nhạt nói: "Một đám người trong mắt chỉ có lợi ích, làm sao có thể cùng nhau làm việc." Nhưng tính thời gian, Đổng Trác cũng sắp chết rồi.

Chu Thánh đang suy nghĩ, thì từ doanh trại xa xa truyền đến một tiếng nổ lớn và ngọn lửa ngút trời.

Là người gác lăng của Kim và Hỏa hai mạch đã ra tay.

Khói đen dày đặc bốc lên trong đêm tối, có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ánh lửa rực rỡ soi sáng cả màn đêm, phá vỡ bầu không khí.

Mười tám lộ chư hầu lập tức điều động binh sĩ, tránh xa ngọn lửa.

Trên bầu trời đêm đen kịt, vài vệt sao băng lóe lên.

Đó là người của Thiên Tôn Hội và người gác lăng.

Những người của Thiên Tôn Hội ẩn náu trong liên quân cũng không còn ẩn mình nữa, mà đuổi theo ra ngoài, cứu viện đồng bạn.

Nhưng người gác lăng đã sớm theo dõi bọn họ, ngay lập tức bám theo.

Mọi người chỉ thấy ánh sao lấp lánh, không nhìn rõ gì cả.

Chu Thánh cưỡi Diễm Vong, giữ khoảng cách thích hợp đuổi theo.

Khi đã cách xa liên quân, người gác lăng đột nhiên phát lực.

Gió thổi bùng ngọn lửa, chặn đường đi của bọn họ, bao vây họ trong biển lửa.

Sấm sét vang trời, cắt đứt đường lui của họ.

Người gác lăng của Kim chi nhất mạch hóa thân thành thích khách, ẩn mình trong bóng tối ám sát.

Một cuộc đồ sát nhắm vào Thiên Tôn, từ đây bắt đầu.

Mấy thành viên Thiên Tôn Hội bị vây khốn, trong đó có một Cửu Dương Đại Tôn khá khó đối phó, mấy người còn lại đều là Thất Dương Tôn Giả, trong tình huống một chọi một, họ rất khó đối phó với người gác lăng.

"Kẻ cản trở Thiên Tôn trường sinh, giết không tha!" Cửu Dương Đại Tôn hạ lệnh, chủ động tấn công.

Trong lúc tấn công, họ cũng tìm kiếm hướng rút lui.

Nhưng, người gác lăng đã chuẩn bị từ trước, đã phong tỏa mọi đường lui của họ.

Chu Thánh ngồi trên lưng ngựa, quan sát từ xa.

Năm người gác lăng đối phó một Cửu Dương Tôn Giả không khó, thực lực chênh lệch không lớn, hơn nữa năm người gác lăng đó đều có tuyệt kỹ độc môn.

"Chống lại Thiên Tôn, các ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp!" Cửu Dương Tôn Giả nói xong, cương khí trong cơ thể bùng nổ dữ dội, cưỡng ép phá vỡ một lỗ hổng.

Hắn đã tự thiêu đốt bản thân để tạo cơ hội cho đồng bạn phía sau rời đi.

"Thiên Tôn bất diệt, ta cũng sẽ tái sinh!" Cửu Dương Đại Tôn hét lớn.

Tiếng hét vừa dứt, Cửu Dương Đại Tôn lao về phía người gác lăng.

Người gác lăng của Thủy chi nhất mạch vung tay điều khiển dòng nước lớn, dập tắt hỏa khí trên người Cửu Dương Đại Tôn.

Người gác lăng của Kim chi nhất mạch lao vào trong nước, dùng kiếm sắc đâm xuyên trái tim và đầu lâu của Cửu Dương Đại Tôn.

Chưa hết, sau khi Cửu Dương Đại Tôn bị giết, còn phải dùng kiếm đâm từ đỉnh đầu xuống để định trụ ý thức của hắn, không cho hắn tái sinh.

Sau đó người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch dùng Thủ Lăng chi hỏa, thiêu đốt thân thể hắn, cùng với ý thức cũng tan biến theo.

Còn mấy thành viên Thiên Tôn Hội bỏ chạy thì bị một tia sét thiêu rụi.

Khi họ bị phát hiện, số phận của họ đã được định đoạt.

Chu Thánh nhìn người của Thiên Tôn Hội bị giết xong, mới quay người rời đi, tiến về Lạc Dương.

Ở đó, sẽ diễn ra một màn kịch hay.

Năm mạch người gác lăng thì tiếp tục ẩn mình trong bóng tối, tìm kiếm người của Thiên Tôn Hội. ...

Lạc Dương.

Lữ Bố dẫn binh trở về, bị Đổng Trác mắng cho một trận.

Đổng Trác thân hình béo ú, đầu to tai lớn, tay phải ôm Điêu Thuyền có dung mạo bế nguyệt tu hoa, thân hình thon thả, tay trái chỉ vào Lữ Bố mà mắng.

"Phụng Tiên, ta bảo ngươi đến cửa Hổ Lao đối phó mười tám lộ chư hầu, ngươi thì hay rồi, đánh một trận đã dẫn binh về." "Sao, Lữ Phụng Tiên đường đường là ngươi, còn sợ mười tám lộ chư hầu à?" "Ngươi không chiếm được cửa Hổ Lao thì thôi đi, chạy thẳng về Lạc Dương làm gì?

Nhiều cửa ải như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết giữ sao?" Đối mặt với sự quở trách của Đổng Trác, Lữ Bố làm như không nghe thấy, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền cũng đang nhìn Lữ Bố, vẻ mặt u uất.

Đổng Trác mắng được một nửa, nhìn Lữ Bố, rồi lại nhìn Điêu Thuyền đang đưa mắt liếc trộm, không khỏi mắng lớn: "Nghịch tử, ngươi đang nhìn cái gì?

Quỳ xuống cho ta!" Lữ Bố cúi đầu, quỳ xuống.

"Điêu Thuyền là người của ta, ngươi đừng hòng có ý đồ với nàng!" Đổng Trác lớn tiếng quát.

Lữ Bố không nói gì, nhưng trong mắt lộ rõ sát khí.

Chương 384

“Ngươi cút ra ngoài cho ta!” Đổng Trác tức giận nói.

“Vâng.” Lữ Bố đứng dậy nhìn Điêu Thuyền một cái, rồi quay người bước ra ngoài.

“Thằng nghịch tử đáng ghét!” Đổng Trác siết chặt nắm đấm.

Lữ Bố trở về phủ đệ của mình, người hầu mang rượu thịt đến.

Trong đầu Lữ Bố nghĩ đến Điêu Thuyền, nâng ly rượu lên môi, nhưng không uống mà bóp nát chiếc ly.

“Hừ!” “Đại trượng phu sinh ra giữa trời đất, sao có thể chịu sống dưới trướng người khác mãi được!” Lữ Bố tức giận nói.

“Đại nhân, ngoài cửa có Tư đồ Vương Doãn cầu kiến.” Người hầu ở ngoài cửa nói.

“Tư đồ Vương Doãn?

Cho ông ta vào!” Lữ Bố lên tiếng.

Rất nhanh, người hầu dẫn Tư đồ Vương Doãn vào.

Tư đồ Vương Doãn là nghĩa phụ của Điêu Thuyền, cũng là người bày ra mỹ nhân kế.

Ông ta thấy thời cơ đã chín muồi, liền đến thuyết phục Lữ Bố.

Tư đồ Vương Doãn vừa vào, liền hỏi: “Phụng Tiên, vì sao mà phiền muộn?” “Không có gì.” Lữ Bố nhàn nhạt đáp.

Tư đồ Vương Doãn ngồi bên cạnh Lữ Bố, tự mình nói: “Ngươi đường đường là cường giả mạnh nhất kinh thành, tay nắm binh quyền, người cao ngựa lớn, lại phải chịu sống dưới trướng người khác, ta cũng thấy bất bình thay cho ngươi.” “Hiện nay mười tám lộ

chư hầu kéo đến, ai cũng nhìn ra được là họ đến để chia cắt Lạc Dương." "Còn ngươi, lại phải vì nghĩa phụ của mình mà đi chịu chết, thật không đáng." Lữ Bố nghe xong, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tư đồ Vương Doãn, lạnh lùng hỏi: "Đại tư đồ, ông có ý gì?" Tư đồ Vương Doãn nhàn nhạt nói: "Điêu Thuyền ở bên Đổng Trác, đêm đêm lấy nước mắt rửa mặt, đổi lại là ta, ta thà chết chứ không thể chịu đựng được." "Còn ngươi, Lữ Phụng Tiên, lại mỗi ngày gọi hắn là nghĩa phụ, nhìn người phụ nữ mình yêu chịu khổ." "Ngươi Lữ Phụng Tiên kém cỏi sao?

Một chút cũng không, cho dù không có Đổng Trác... ngươi Lữ Phụng Tiên vẫn là Lữ Phụng Tiên, còn Điêu Thuyền là của ngươi, mọi thứ của Đổng Trác đều là của ngươi." Tư đồ Vương Doãn không hề ám chỉ, mà nói thẳng ra chuyện phải giết Đổng Trác.

Lữ Bố lạnh lùng nhìn Tư đồ Vương Doãn, không nói một lời.

Điều này khiến Tư đồ Vương Doãn trong lòng căng thẳng.

Chẳng lẽ Lữ Phụng Tiên, thật sự trung thành với Đổng Trác?

"Đó dù sao cũng là nghĩa phụ của ta!" Lữ Bố nâng vò rượu lên, uống cạn một hơi.

Ngươi không phải là chuyên gia giết nghĩa phụ sao...

Tư đồ Vương Doãn thầm nghĩ.

Cha ruột của Lữ Bố, bị hắn giết rồi mang đầu đi đầu quân cho Đinh Nguyên, và bái Đinh Nguyên làm nghĩa phụ, được giao trọng trách.

Sau đó Đinh Nguyên và Đổng Trác xảy ra mâu thuẫn, Đổng Trác xúi giục Lữ Bố, Lữ Bố lại giết Đinh Nguyên, đầu quân cho Đổng Trác, bái Đổng Trác làm nghĩa phụ.

"Đại tư đồ, ông về đi." Lữ Bố phất tay nói.

“Vậy ngươi hãy nghĩ cho kỹ, mười tám lộ chư hầu sắp đến rồi, họ đến để thảo phạt Đổng Trác.” Lữ Bố không nói gì, mà đưa tay lấy miếng thịt chín trong nồi, ăn từng miếng lớn.

Trời dần tối, Lữ Bố ăn xong thịt, dùng rượu rửa tay.

“Mang khôi giáp và Phương Thiên Họa Kích của ta đến đây!” Lữ Bố lớn tiếng nói.

Rất nhanh, người hầu mang đến khôi giáp và Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố, mặc vào cho hắn.

Lữ Bố sải bước ra cửa, đi thẳng vào phủ Đổng Trác.

Phủ của hắn ngay cạnh phủ Đổng Trác, từ trong sân có thể đi qua.

Điều này là nhờ vào vụ hành thích của Tào Tháo.

Sau khi Tào Tháo hành thích Đổng Trác một lần, khiến Đổng Trác càng thêm cảnh giác, trực tiếp cho người nối liền sân của mình với sân của Lữ Bố.

Một khi có chuyện, Lữ Bố có thể đến ngay lập tức.

Lữ Bố vừa vào phủ Đổng, liền nghe thấy tiếng kêu của Điêu Thuyền.

“A!

Đừng mà!” Vương phủ.

Tư đồ Vương Doãn vừa trở về, liền nghe thám tử báo tin.

“Bẩm đại nhân, Lữ Phụng Tiên đêm khuya mặc khôi giáp, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, chạy đến phủ Đổng Trác rồi.” Tư đồ Vương Doãn nghe vậy, mừng rỡ vô cùng.

“Xem ra Lữ Phụng Tiên đã nghĩ thông rồi.” Lữ Bố một khi đã hành động, thì không có khả năng lùi bước. ...

Phủ Đổng Trác.

Lữ Bố đứng ở cửa phòng Đổng Trác, nghe tiếng kêu bên trong, nghiến răng đá tung cánh cửa.

"Rầm!" Đổng Trác đang làm chuyện đó với Điêu Thuyền đột nhiên dừng lại, bước ra khỏi phòng trong nhìn Lữ Bố xông vào.

"Nghịch tử, ngươi muốn làm gì?

Cút ra ngoài cho ta!" Đổng Trác có chút tức giận.

Lữ Bố mặt lạnh như băng, cầm Phương Thiên Họa Kích tiến lại gần Đổng Trác.

"Ngươi muốn làm gì?" Đổng Trác không kìm được lùi lại, hắn đã nhìn ra manh mối.

"Loạn thần tặc tử, người người đều phải bị giết!" Lữ Bố cầm Phương Thiên Họa Kích, chém về phía Đổng Trác.

"Ngươi điên rồi, ta là nghĩa phụ của ngươi!" Đổng Trác lớn tiếng nói.

"Hừ!" Lữ Bố hừ lạnh một tiếng, một kích đâm ra, đâm vào vị trí ngực của Đổng Trác.

Nhưng thân thể Đổng Trác quá rắn chắc, mũi kích hoàn toàn không xuyên vào, chỉ đâm trúng xương sườn.

"Phụng Tiên, mau dừng tay!

Ngươi muốn gì ta đều cho ngươi, ngươi muốn Điêu Thuyền ta cũng cho ngươi!" Đổng Trác cuối cùng cũng chịu thua.

Đối mặt với Lữ Bố, hắn không có chút khả năng phản kháng nào.

Lữ Bố sắc mặt nặng nề, hắn không ngốc, một khi mình dừng tay, đợi Đổng Trác phản ứng lại, chắc chắn sẽ giết mình.

Hắn đã chọn ra tay, thì không còn đường lui.

"Xin nghĩa phụ đi chết!" Lữ Bố rút Phương Thiên Họa Kích ra, vung mạnh một cái, Phương Thiên Họa Kích cắt đứt cổ Đổng Trác, kết thúc cuộc đời tội lỗi của hắn.

Sau khi giết Đổng Trác, Lữ Bố trực tiếp bước qua xác hắn, đi vào phòng trong.

Điêu Thuyền trong phòng áo quần xộc xệch, khóe mắt đẫm lệ, dáng vẻ đáng thương, khiến Lữ Bố vô cùng xúc động.

"Thuyền nhi, ta đến muộn rồi." Lữ Bố nhanh chóng bước qua, ôm chầm lấy Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền lặng lẽ rơi lệ.

Trên mái nhà.

Chu Thánh nhìn Tư đồ Vương Doãn từ xa chạy đến, lẩm bẩm: "Tư đồ Vương Doãn tính toán thật hay, nhưng ông gả Điêu Thuyền cho Lữ Bố, cũng coi như là nửa cái nghĩa phụ của Lữ Bố rồi." Chu Thánh còn nhớ, ba nghề nghiệp nguy hiểm nhất thời Tam Quốc.

Nghĩa phụ của Lữ Bố, đô đốc Đông Ngô và đại ca của Lưu Bị.

Lưu Bị trước khi phất lên, đã theo không ít người, nhưng phàm là những người hắn từng theo, không một ai thoát khỏi cái chết.

Không phải là Lưu Bị ra tay, mà là Tam Quốc loạn thành một mớ bòng bong, ai cũng sống nay chết mai.

Ba huynh đệ Lưu Bị tuy có thực lực, nhưng mấy vị đại ca mà họ theo, đều không cho họ quyền lực, chỉ để họ làm tướng lĩnh bình thường, thực lực của họ có mạnh đến đâu cũng khó phát huy.

Chu Thánh ngồi trên mái hiên, nhìn Lữ Bố ôm Điêu Thuyền ra ngoài, Vương Doãn đến nơi, còn cùng Điêu Thuyền diễn một màn

kịch cho Lữ Bố xem.

Vốn dĩ Điêu Thuyền và Lữ Bố đã đính ước yêu nhau, sau đó Vương Doãn cố ý để Điêu Thuyền lộ diện trước mắt Đổng Trác.

Đổng Trác vì thế mà có được Điêu Thuyền, khiến Lữ Bố ngấm ngầm căm hận.

"Ai có thể ngờ, Đổng Trác không chết trong tay mười tám lộ chư hầu, mà lại chết trong tay mỹ nhân kế." Chu Thánh lắc đầu cười nhẹ, nằm trên mái hiên, chờ đợi màn kịch hay tiếp diễn.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cả Tam Quốc sẽ xoay quanh Lạc Dương.

Lữ Bố ám sát Đổng Trác, ngược lại sẽ khiến mười tám lộ chư hầu đẩy nhanh tiến độ.

Đổng Trác tuy đã chết, nhưng bánh ngọt vẫn phải chia.

Hôm sau.

Chương 385

Cái chết của Đổng Trác truyền đến triều đình, Lữ Bố thân mặc khôi giáp vào triều, được phong làm Đại tướng quân.

Còn Vương Doãn cũng nhận được lợi ích to lớn, trực tiếp được phong làm Thừa tướng, và quản lý cả quân, chính, tài!

Nói cách khác, Lữ Bố cũng thuộc quyền quản lý của Vương Doãn.

Vương Doãn sau khi làm Thừa tướng, việc đầu tiên là để hoàng đế ban bố ý chỉ, yêu cầu mười tám lộ chư hầu rút quân. 【Đổng Trác đã bị Lữ Phụng Tiên giết, mười tám lộ chư hầu có thể lui binh trở về, không được kinh động thánh thể bệ hạ an khang!】 Khi thánh chỉ được ban ra, mười tám lộ chư hầu đều ngớ người.

Đổng Trác chết rồi, cái cớ của họ cũng không còn.

Không có cớ mà vẫn tiếp tục xuất binh, đó là lấy hạ phạm thượng, là mưu phản.

Khi chưa lật bài ngửa, không ai muốn mang tội danh mưu phản.

Vì thế, mười tám lộ chư hầu không tiếp tục tiến quân, nhưng cũng không rút quân, mà đang quan sát tìm cớ.

Còn trong thành Lạc Dương.

Lữ Bố thân mặc hồng bào, kết hôn với Điêu Thuyền, có thể nói là vô cùng náo nhiệt, các đại thần trong triều đều có mặt, ai không đến đều bị Vương Doãn ghi vào sổ nhỏ.

Vương Doãn hiện tại ở vị trí Thừa tướng, dưới tay lại có mãnh tướng Lữ Bố, nhất thời phong quang vô hạn.

Có tiền, có thể khiến lòng tham của một người phóng đại vô hạn;

có quyền, có thể khiến dã tâm của một người phóng đại vô hạn; còn vừa có quyền vừa có tiền, thì có thể khiến một người trở nên bay bổng, tự cho mình là thiên hạ đệ nhất.

Hiện tại Vương Doãn, vừa mới làm tể tướng, đã có chút bay bổng.

Bề ngoài, ông ta là dưới một người trên vạn người, nhưng thực tế, hoàng đế hiện tại sớm đã không còn quyền lực, đã bị thao túng hoàn toàn.

Đám cưới này, vô cùng long trọng, trong khi bên ngoài sắp đánh vào đến nơi.

Còn Chu Thánh thì tìm một chỗ ngồi xuống, ăn chực một bữa tiệc.

Dù sao khách khứa ở đây rất đông, bên hông mình lại đeo một tấm lệnh bài, vừa nhìn đã biết là người có thân phận cao quý, cũng không ai dám ngăn cản.

Điêu Thuyền ngồi trong khuê phòng, Lữ Bố đi mời rượu mọi người.

"Nào nào nào, uống uống uống." Lữ Bố mừng rỡ vô cùng.

Khi mời rượu đến chỗ Chu Thánh, Lữ Bố do dự một chút.

"Ngươi là?" "Người ăn chực." Chu Thánh thẳng thắn nói.

Lữ Bố sắc mặt hơi sững lại, nhìn Chu Thánh từ trên xuống dưới, thấy được lệnh bài bên hông Chu Thánh.

"Mời!" Lữ Bố hạ thấp tư thái mời rượu.

Hắn nhìn ra được, thân phận của Chu Thánh không tầm thường.

Ở địa vị cao, hắn cũng biết chút ít về người gác lăng.

Dù sao, người gác lăng bảo vệ lăng mộ đế vương, tuy quanh năm không thấy ánh sáng, nhưng khi họ bước ra ánh sáng, thực lực đó là

người thường không thể sánh bằng.

Mà vị trước mắt này, hiển nhiên là một trong số đó.

"Đa tạ." Chu Thánh cảm ơn một tiếng, uống cạn ly rượu mừng.

"Nếu có rảnh, ta muốn cùng ngươi giao đấu một phen." Lữ Bố uống xong rượu nói.

"Được." Chu Thánh gật đầu, anh cũng muốn xem thử thực lực của Lữ Bố rốt cuộc mạnh đến đâu.

Những người trong tiệc rượu không ai không khen Lữ Bố và Điêu Thuyền là trai tài gái sắc, không ai nhắc đến chuyện Đổng Trác.

Chu Thánh cũng không có thiện cảm với Đổng Trác.

Thực tế, Đổng Trác từng tìm đến người gác lăng, muốn nhờ người gác lăng giúp hắn xây mộ huyệt, để hắn sau khi chết được an táng, nhưng người gác lăng đã từ chối.

Lý do đưa ra rất đơn giản, thân phận không đủ.

Hơn nữa Đổng Trác tương lai chắc chắn là nhân vật để lại tiếng xấu muôn đời, người gác lăng cũng không thể dính líu đến hắn.

Sau tiệc rượu, trời đã tối.

Các vị khách thấy đã muộn, lần lượt cáo lui.

Còn Chu Thánh, cũng đã lặng lẽ rời đi, lên tường thành Lạc Dương.

Mười tám lộ chư hầu vẫn đang quan sát, còn tàn dư của Đổng Trác là Quách Tỷ và Lý Giác đã rục rịch.

Không có Đổng Trác đè nén, bọn họ có thể tạo phản bất cứ lúc nào, chỉ là chờ xem khi nào nhận được tin tức mà thôi.

"Thành Lạc Dương, sắp loạn rồi." Chu Thánh đứng trên tường

thành uống rượu, cũng không định thay đổi lịch sử, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Hôm sau, trời trong xanh.

Lữ Bố sảng khoái thức dậy, xin nghỉ không vào triều.

Trên triều đình, Vương Doãn trực tiếp trở thành người có tiếng nói, ngay cả hoàng đế cũng phải nghe theo ông ta.

Và ông ta vẫn tiếp tục gây áp lực cho mười tám lộ chư hầu, yêu cầu họ rút quân trở về.

Mười tám lộ chư hầu có người đã rút quân về, nhưng phần lớn vẫn đang quan sát.

Dù sao miếng bánh ngọt đã ở ngay trước mắt, ai lại không muốn đến chia một miếng?

Vương Doãn hạ lệnh triệu kiến các vương hầu của mười tám lộ chư hầu, nhưng không một ai dám mạo hiểm đến.

Đều đang chờ đợi.

Lữ Bố thức dậy, đến diễn võ trường trong quân doanh, hắn muốn giao đấu với Chu Thánh một phen.

Chu Thánh đã sớm đợi ở diễn võ trường, anh cũng muốn xem thử thực lực của cường giả mạnh nhất trong lịch sử Tam Quốc.

Hai người đứng trên diễn võ trường chờ đợi, dưới đài mấy chục binh sĩ nổi trống trận.

"Đông đông đông đông..." "Ya a!" Lữ Bố cầm Phương Thiên Họa Kích, lập tức triển khai công kích.

Hắn hai tay nắm chặt cán dài, nhảy lên, chém xuống về phía Chu Thánh.

Chu Thánh hai tay nắm chặt chuôi đao của người gác lăng, giơ ngang qua đầu, đỡ lấy đòn tấn công của Lữ Bố.

"Keng!" Sau một tiếng vang lớn, thân đao không ngừng rung lên, hổ khẩu của Chu Thánh bị chấn đến tê dại.

Sức mạnh của Lữ Bố rất lớn, cú chém vừa rồi, đổi lại là người thường thì không thể đỡ nổi.

Chu Thánh dùng sức đẩy một cái, trực tiếp đẩy lùi Lữ Bố, sau đó sải bước về phía trước, vung đao chém ngang.

Lữ Bố tay phải chống kích dài, nghiêng người nhảy lên, tránh được cú chém ngang của Chu Thánh, đao của Chu Thánh chém vào cán dài, tạo ra một vết mẻ.

Lữ Bố thuận thế đá về phía Chu Thánh, Chu Thánh giơ tay phải lên che trước mặt, đỡ được cú đá của Lữ Bố.

Lữ Bố lập tức đáp xuống đất, rút Phương Thiên Họa Kích từ dưới đất lên, tiếp tục giao chiến với Chu Thánh.

Hai người trên diễn võ trường, đánh đến bất phân thắng bại.

Vũ khí của Lữ Bố dài hơn một chút, ngoài bốn bước, vũ khí của Lữ Bố có thể chạm đến Chu Thánh, nhưng vũ khí của Chu Thánh lại không chém được Lữ Bố.

Chu Thánh cũng biết điều này, nên luôn giữ khoảng cách ba bước với Lữ Bố, để đao của mình có thể uy hiếp được Lữ Bố.

Hai người giao đấu hồi lâu, đánh suốt một canh giờ.

Càng về sau, cả hai càng thêm nghiêm túc.

"Xích Thố!" Lữ Bố hét lớn, ngựa Xích Thố phi nước đại đến.

Lữ Bố một cú lộn ngược ra sau, ngồi lên lưng ngựa.

Còn anh, cũng gọi đến chiến mã Diễm Vong của mình.

Hai con ngựa có kích thước gần như nhau, khác biệt là màu da của ngựa Chu Thánh sẫm hơn, và còn khoác khôi giáp, tỏa ra ánh lửa.

Ngựa Xích Thố có màu nâu đỏ, thân hình cân đối, chạy rất nhanh.

Hai người tác chiến trên lưng ngựa, tính hấp dẫn càng cao.

Lữ Bố trên lưng ngựa, thể hiện ra thực lực mạnh mẽ hơn, đấu với Chu Thánh bất phân thắng bại, thậm chí Chu Thánh còn có chút rơi vào thế hạ phong.

"Leng keng leng keng..." Hai người lại đối đầu hơn mười hiệp, Chu Thánh cảm thấy có chút mệt mỏi.

Anh không dùng cương khí, nếu dùng cương khí, mười hiệp Lữ Bố đã ngã ngựa.

Chương 386

Hai người giao chiến một lúc, Chu Thánh cưỡi ngựa lùi lại mấy bước.

"Ngươi rất mạnh, ta nhận thua." Chu Thánh lên tiếng, đao dài vào vỏ.

"Ta có thể thấy, ngươi chưa dùng hết toàn lực." Lữ Bố trầm giọng nói.

Hắn cảm giác, trong cơ thể Chu Thánh còn có một luồng sức mạnh to lớn chưa được sử dụng.

"Ha ha, ta không dùng được." Chu Thánh lắc đầu nói.

Nếu dùng cương khí với Lữ Bố, phiền phức sẽ lớn, đến lúc đó trời cao sẽ chú ý đến mình, mình cũng phải giống như Thiên Tôn, tìm một nơi trốn đi.

Lữ Bố còn muốn tái chiến, nhưng đao dài của Chu Thánh đã vào vỏ, cũng chỉ đành bất lực từ bỏ.

Hắn cưỡi ngựa Xích Thố đến bên cạnh Chu Thánh, hỏi: "Ngươi có phải là người gác lăng trong truyền thuyết không?" "Đúng." Chu Thánh không hề giấu diếm.

"Vậy sau khi ta chết, có thể xây lăng cho ta không?" Lữ Bố lại hỏi.

Hắn không mong trường sinh, chỉ muốn trước khi chết, sắp xếp ổn thỏa hậu sự.

Mà nhờ người gác lăng xây lăng cho mình, là sự sắp xếp tốt nhất.

Bởi vì chỉ cần nhờ người gác lăng giúp ngươi xây lăng, thì ngươi dù chết ở đâu, chết như thế nào, họ cũng sẽ khâu vá hoàn chỉnh thi thể

của ngươi, đưa đến lăng mộ an táng.

Hơn nữa người gác lăng sẽ đời đời bảo vệ lăng của ngươi, không cho đạo mộ tặc ghé thăm.

Đây là sự sắp xếp tốt nhất.

"Ta muốn được chôn cùng Điêu Thuyền." Lữ Bố lại nói.

"Ngươi nên hiểu, người gác lăng chúng ta không chôn cất kẻ đại hung đại ác, cũng không chôn cất người có tiếng xấu." Chu Thánh không hề né tránh nói.

"Lữ Phụng Tiên ta, tuy đã giết mấy người nghĩa phụ, còn nhận giặc làm cha, nhưng cũng chỉ là để có một nơi nương thân trong thời loạn lạc này." "Có tiền, chỉ có thể giúp ngươi lập mệnh; có quyền mới có thể giúp ngươi áo cơm không lo." Lữ Bố lên tiếng nói.

"Ngươi thấy, ta sai sao?

Ta giết Đổng Trác, giết sai sao?" "Không sai." Chu Thánh trực tiếp nói.

Đổng Trác là loạn thần tặc tử, người người đều có thể giết, Lữ Bố giết hắn tuy vi phạm đạo đức, nhưng thuận lòng dân.

Điểm này có thể nói là không sai.

Nhưng nghĩa phụ mà hắn giết, không chỉ có một mình Đổng Trác.

"Lữ Bố ta tuy bất trung bất hiếu, nhưng ta có nghĩa khí." Lữ Bố lại nói.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn chằm chằm Lữ Bố một lúc, gật đầu.

"Để sau đi, ta sẽ thương lượng với những người gác lăng khác, làm một đánh giá." Chu Thánh không từ chối, cũng không đồng ý.

Lữ Bố tuy trong Tam Quốc danh tiếng không tốt, nhưng sự mạnh

mẽ của hắn là thật.

Trong lịch sử Tam Quốc, có không ít lăng mộ của các nhân vật là do người gác lăng giúp xây dựng.

Lưu Bị, Tôn Quyền,...

Tào Tháo thì không, Tào Tháo tính đa nghi khá nghiêm trọng, hơn nữa hắn còn thiết lập chức Mạc Kim Giáo Úy, hắn sợ người khác đào mộ mình, nên đã lập bảy mươi hai ngôi mộ giả, không ai tìm được ngôi nào là thật.

Ngay cả người gác lăng cũng khó tìm, tất nhiên cũng không đi tìm.

"Trong thời loạn thế, nếu người gác lăng nhập thế, ta nghĩ sẽ chiếm được một vị trí." Lữ Bố lại nói.

Người gác lăng mà thật sự nhập thế, thì còn đến lượt các ngươi sao...

Chu Thánh thầm nghĩ.

"Chúng ta có quy tắc của chúng ta, tuyệt đối không tham gia vào bất kỳ chuyện gì của thế gian." Chu Thánh lên tiếng.

"Vậy ngươi..." "Ta chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm, ra ngoài giết thời gian, tiện thể theo dõi một số người, đề phòng họ gây rối mà thôi." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Ngọc tỷ truyền quốc đang ở trong thành Lạc Dương, Thiên Tôn chắc chắn sẽ phái người đến cướp.

Dù sao, khi Quách Tỷ và Lý Giác công phá Lạc Dương, sẽ đốt một mồi lửa thiêu rụi Lạc Dương.

Còn ngọc tỷ truyền quốc họ không mang đi, sau đó mười tám lộ chư hầu đến, ngọc tỷ truyền quốc là do Tôn Kiên có được.

Nếu trong khoảng thời gian trống này lấy đi ngọc tỷ truyền quốc,

là lúc dễ dàng nhất.

Bây giờ Chu Thánh chỉ hy vọng, Thiên Tôn có thể sớm phát hiện ra mình đã đến.

Nếu không, hắn tuyệt đối sẽ nhắm vào mình, sắp xếp một số chuyện.

"Ta đi đây, ngươi hãy tận hưởng những ngày yên bình đi." Chu Thánh nói xong, cưỡi ngựa rời khỏi quân doanh.

Lữ Bố nhìn Chu Thánh rời đi, lòng dạ ngổn ngang.

Câu cuối cùng Chu Thánh nói với hắn, cho hắn rất nhiều thông tin.

Tận hưởng những ngày yên bình, có thể tận hưởng được bao lâu?

Hắn không biết.

Nhưng hắn cảm thấy, không tận hưởng được bao lâu.

"Mười tám lộ chư hầu, sẽ đánh vào đây sao?" Lữ Bố lẩm bẩm.

Lúc này, Quách Tỷ và Lý Giác nhận được tin tức, đã khởi binh tiến về Lạc Dương.

Những ngày bình yên, duy trì chưa được một tuần, bên ngoài thành Lạc Dương, xuất hiện một đội quân lớn.

Tàn dư của Đổng Trác là Quách Tỷ và Lý Giác đã đến.

Chúng công thành vào ban đêm, và trực tiếp công phá thành Lạc Dương.

Chúng có ba mươi vạn quân tinh nhuệ Tây Lương, đó là binh sĩ của Đổng Trác, vẫn luôn do Quách Tỷ và Lý Giác quản lý, nhưng chỉ có Đổng Trác mới có thể điều động.

Ngay cả con nuôi của Đổng Trác là Lữ Bố muốn điều động họ, cũng phải được Đổng Trác đồng ý mới được.

Đổng Trác chết rồi, Lữ Bố không có khả năng điều động họ; Quách Tỷ và Lý Giác hai người lại là thống soái của ba mươi vạn quân Tây Lương, mang danh nghĩa báo thù cho Đổng Trác, rất dễ dàng điều động họ.

Ba mươi vạn quân Tây Lương trong đêm phá thành, không tốn nhiều công sức, trực tiếp phá vỡ.

Lữ Bố đang ngủ say nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lập tức tỉnh dậy.

"Báo, đại nhân, Quách Tỷ và Lý Giác tạo phản, hiện đã công phá thành trì!" Người hầu lập tức vào báo cáo.

Lữ Bố nghe vậy kinh hãi, vội nói: "Mang binh giáp của ta đến!" Điêu Thuyền cũng bị đánh thức, có chút hoảng sợ bất an.

"Thuyền nhi, em mau thay quần áo, Quách Tỷ và Lý Giác hai người đến đây không có ý tốt, ta đưa em phá vòng vây ra ngoài!" Lữ Bố nói với Điêu Thuyền.

"Vâng." Điêu Thuyền gật đầu, vội vàng thay quần áo.

Lữ Bố sắc mặt nặng nề, bước ra khỏi phòng đến đại sảnh, nghe người hầu báo cáo.

"Đại nhân, Quách Tỷ và Lý Giác bao vây bốn mặt, binh lính ba mươi vạn, e rằng thành Lạc Dương, không giữ được." Người hầu bẩm báo.

"Binh sĩ ở đâu yếu nhất?" "Cửa đông thành, chỉ có năm vạn binh sĩ." "Tốt, vậy thì từ cửa đông thành phá vòng vây ra ngoài!" Lữ Bố nói xong, người hầu mặc khôi giáp cho hắn.

Lữ Bố triệu tập sáu nghìn binh mã của mình, còn để gia quyến và người hầu lên xe ngựa, trong đêm từ cửa đông thành phá vòng vây.

Hoàng cung loạn thành một mớ, tất cả các đại thần hoảng sợ bất an.

Họ không ngờ, Đổng Trác vừa chết không lâu, tàn dư của hắn đã kéo đến, rõ ràng là muốn tạo phản.

Vương Doãn ngay lập tức nghĩ đến Lữ Bố, nhưng Lữ Bố đã sớm dẫn gia quyến từ cửa đông thành đi rồi, bất đắc dĩ, ông ta chỉ đành đến cửa tây thành thuyết hàng Quách Tỷ và Lý Giác.

"Giết!" Tiếng giết chóc vang lên suốt đêm, Tư đồ Vương Doãn mặc chỉnh tề y quan, lên tường thành.

Dưới tường thành, Quách Tỷ và Lý Giác đang tổ chức binh sĩ tấn công.

"Các ngươi là loạn thần tặc tử, ăn cơm của vua, hưởng ân của vua, mà dám khởi binh mưu phản!

Thật là đại nghịch bất đạo, mau chóng rút quân, vào cung thỉnh tội!" Vương Doãn lớn tiếng nói.

Dưới tường thành, Quách Tỷ và Lý Giác nghe thấy lời của Vương Doãn, còn trêu chọc nhau.

"Trên tường thành, là Đại tư đồ Vương Doãn phải không!" "Bây giờ đã làm tể tướng rồi, dưới một người, trên vạn người rồi đấy." "Đợi công phá được cửa thành, đến lúc đó dưới một người... không, chúng ta trực tiếp là dưới vạn vạn người, trên đầu không còn ai nữa." "Đúng!" Hai người ngồi trên lưng ngựa, trêu chọc nhau, đối với lời nói của Vương Doãn trên tường thành, làm như không nghe thấy.

Vương Doãn đứng trên tường thành mắng chửi một hồi, nhưng hai người dưới tường thành, đều không coi ông ta ra gì.

Chương 387

"Báo!

Bẩm tướng quân, Lữ Phụng Tiên đã từ cửa đông thành giết ra, bỏ đi rồi, có truy kích không?" Binh sĩ quay lại bẩm báo.

"Truy cái gì mà truy, đuổi kịp cũng không đánh lại hắn!" Quách Tỷ lên tiếng.

"Tuy Lữ Bố chỉ có sáu nghìn quân, nhưng thật sự đánh nhau, thiệt thòi vẫn là chúng ta." Lý Giác tiếp lời.

Hai người họ hiểu rõ thực lực mạnh mẽ của Lữ Bố, đuổi theo tuy có thể tiêu diệt Lữ Bố, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn.

Dù sao bầy sói chiến hổ, cũng có rủi ro rất lớn.

"Để ta trêu Vương Doãn một chút!" Quách Tỷ cười nói xong, ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Tư đồ Vương Doãn, nếu ngươi từ trên tường thành nhảy xuống, ta sẽ không giết người trong thành!" Tư đồ Vương Doãn nghe vậy, tháo mũ quan đứng trên tường thành, quay người về hướng vương cung cúi lạy một lạy sâu, lớn tiếng nói: "Bệ hạ, lão thần...

đã tận trung rồi!" Tư đồ Vương Doãn lớn tiếng nói xong, quay người nhảy xuống tường thành.

"Phụt!" Cái chết của Vương Doãn, không gây ra sóng gió gì lớn, chỉ khiến người ta cười một tiếng.

"Ha ha ha ha, đồ ngốc, lời của cường đạo mà ngươi cũng tin!" Quách Tỷ phá lên cười lớn.

"Hú hú..." Một cơn gió nhẹ thổi qua, dây buộc trên mũ quan của Tư đồ Vương Doãn bay theo gió, không khí thoang thoảng mùi máu

tanh nồng nặc.

Chu Thánh lên tường thành, nhìn Vương Doãn chết thảm và Quách Tỷ, Lý Giác đang cười, ngồi trên tường thành, lấy ra ít rượu mừng uống mấy ngày trước còn lại, mở nắp, đổ một ít xuống dưới tường thành.

"Vương Doãn à Vương Doãn, ngươi có quyền lực liền bành trướng, ngươi chặn được mười tám lộ chư hầu, lại không chặn được cường đạo." Chu Thánh lắc đầu nói.

Vương Doãn tuy bành trướng, nhưng ông ta trung thành với nhà Hán.

Chỉ là ông ta không nghĩ đến, làm thế nào để xử lý tàn dư của Đổng Trác, mới dẫn đến họa ngày hôm nay.

Chu Thánh dù hiểu rõ, cũng không lên tiếng nhắc nhở, vì đây chính là lịch sử.

Quách Tỷ và Lý Giác cười xong, thấy trên tường thành còn có một người, liền lấy cung tên bắn Chu Thánh.

"Vút..." Mũi tên sắc bén xé toạc hư không, bị Chu Thánh một tay bắt lấy.

"Nếu các ngươi dám đồ thành, tương lai ta tất sẽ thiêu xác các ngươi!" Chu Thánh đứng trên tường thành, lấy ra lệnh bài của người gác lăng, cao giọng hô.

Trên lệnh bài của người gác lăng, mấy con rồng vàng uốn lượn bay múa, trực tiếp dọa Quách Tỷ và Lý Giác ngã khỏi lưng ngựa.

Đợi họ bò dậy, Chu Thánh đã biến mất.

"Vừa rồi, người đó là ai?" Quách Tỷ có chút kinh hãi.

"Không biết, nhưng có vẻ rất đáng sợ!" Lý Giác cũng có chút sợ

hãi.

Lúc này, Chu Thánh đã đi xa.

Sự diệt vong của vương thất Đông Kinh là điều tất yếu, điều mình có thể làm chỉ là giữ lại một con đường sống cho bá tánh trong thành.

Tất nhiên, có lẽ họ cũng không sống nổi.

Nhưng điều mình có thể làm, đã làm rồi, còn lại thì xem tạo hóa của họ.

Có thể chạy thì cứ chạy.

"Rầm!" Cửa thành, bị phá tung.

Mấy vạn binh sĩ, tràn vào thành, cướp bóc giết chóc.

Quách Tỷ và Lý Giác hạ lệnh, không được đồ thành, nhưng binh sĩ đã giết đến đỏ mắt, ai còn quan tâm đến điều đó?

Họ đều là một đám thổ phỉ, thấy gì cướp nấy!

Còn Lý Giác và Quách Tỷ, càng là một đường giết vào hoàng cung, cướp đoạt mọi vàng bạc châu báu trong hoàng cung, ngay cả thiên tử Lưu Hiệp, cũng bị họ bắt giữ.

Một trận đại hỏa, lan rộng trong thành Lạc Dương.

Chu Thánh lặng lẽ đứng ngoài thành nhìn tất cả, không ngăn cản, cũng không thể ngăn cản.

Lạc Dương bùng cháy dữ dội, đầu tiên là nhà dân, sau đó là hoàng cung.

Ba mươi vạn đại quân vào thành, như thổ phỉ đi qua.

Thấy gì cướp nấy, lương thực, châu báu, mỹ nhân, nam nhân.

Dù sao, cũng có một số người có sở thích Long Dương.

Trận đại hỏa này, cháy trong đêm, khiến bầu trời vốn đã rực rỡ,

thêm một chút sắc màu.

Chu Thánh đứng ngoài thành, không khỏi cảm thán: "Xuyên không một chút cũng không tốt, không có thực lực, chết lúc nào cũng không biết." Chứng kiến quá nhiều cảnh giết chóc, Chu Thánh cảm thấy mình đã trở nên có chút lạnh lùng.

Anh rút ra bội đao của người gác lăng, nhìn hai chữ trên bội đao.

"Lạc Ly, đợi ta trở về!" Đại hỏa Lạc Dương, cháy suốt ba ngày ba đêm.

Trong ba ngày ba đêm, liên quân cũng nhận được tin tức thành Lạc Dương bị công phá, vô cùng chấn kinh.

Họ vốn định đến chia cắt miếng bánh ngọt Lạc Dương, nhưng không ngờ họ quan sát hồi lâu, miếng bánh ngọt này lại bị Quách Tỷ và Lý Giác trộm đi mất.

Liên quân lại tấn công, tiến về Lạc Dương.

Còn Quách Tỷ và Lý Giác hai người, dẫn theo người của hoàng thất và văn võ bá quan, chạy đến Trường An, và ép buộc thiên tử hạ chiếu, phong quan cho hai người họ. 【Phụng thiên thừa vận, Lý Giác Quách Tỷ hai người, cứu giá có công, dời đô về Trường An, bèn phong Lý Giác làm Xa Kỵ tướng quân, Trì Dương hầu; phong Quách Tỷ làm Hậu tướng quân, Mỹ Dương hầu, hai người cùng được ban Giả Tiết Việt;】 Thánh chỉ ban ra, khiến không ít người kinh ngạc.

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra, Lý Giác và Quách Tỷ hai người đã thao túng triều chính, hiện tại triều đình, chính là do hai người họ quyết định.

Nói là cứu giá có công, cũng chẳng qua là bắt cóc Hán Hiến Đế Lưu Hiệp đi mà thôi.

Chu Thánh dắt ngựa đi vào thành Trường An, hồi tưởng lại lịch

sử, không khỏi lắc đầu.

"Lịch sử vẫn là sai lệch rồi!" Lịch sử chính quy là Đổng Trác đốt Lạc Dương, dời đô về Trường An; còn hiện tại, là Quách Tỷ và Lý Giác hai người dời đô về Trường An.

Lịch sử đã xảy ra thay đổi, phát sinh sai lệch, do yếu tố ngoại lai gây ra.

"Sự xuất hiện của ta và Thiên Tôn, không chỉ đẩy nhanh tiến trình lịch sử, mà còn khiến một số sự kiện lịch sử xảy ra thay đổi." Chu Thánh lẩm bẩm, muộn màng nhận ra.

Vốn tưởng mình đã bảo vệ lịch sử, nhưng bây giờ tiến độ lịch sử đã vô tình bị đẩy nhanh hơn.

"Rốt cuộc là lịch sử thay đổi, hay lịch sử vốn dĩ nên như vậy?" Chu Thánh lẩm bẩm, có chút hoài nghi đây có phải là lịch sử thật không.

Lịch sử mà người đời sau biết, phần lớn là xem sách cổ và khảo cổ lịch sử mà có được.

Nhưng phần lớn là sử sách do sử quan ghi lại.

"Sử sách có thể sai, nhưng lịch sử do Lâm chi nhất mạch ghi lại sẽ không sai, đợi trở về xem là biết." "Lịch sử sai lệch cũng không sao, chỉ cần Tam Quốc xuất hiện là được rồi." Chu Thánh bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa, đây vốn dĩ là lịch sử giả, là dựa vào ký ức của Thiên Tôn mô phỏng tái hiện.

Tuy sẽ có một số ảnh hưởng đến lịch sử thật, nhưng ảnh hưởng lớn nhất đến từ ngọc tỷ truyền quốc.

Chỉ cần giữ được ngọc tỷ truyền quốc, và để thiên hạ tam phân là được rồi.

Quá trình không quan trọng, kết cục không sai là được.

Thành Trường An, không kém gì vương đô Lạc Dương, nhưng bây giờ trong thành Trường An mười nhà thì chín nhà trống, phần lớn người dân đã trong đêm trốn đi.

Không ai muốn, trở thành đối tượng xâm lược của thổ phỉ.

Những người ở lại đều là không kịp chạy trốn, hoặc là gia đình lớn, có chút thế lực và gia tộc.

Họ ở lại tiếp tục kinh doanh, đối với họ có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Dù sao, quân đội của Quách Tỷ và Lý Giác, vừa mới cướp bóc một trận ở thành Lạc Dương, số tiền dư trong tay, đang chờ được tiêu xài.

Giàu sang trong nguy hiểm, không gì khác.

Chu Thánh như cưỡi ngựa xem hoa, dạo chơi trong thành Trường An.

Nếu không có gì bất ngờ, bây giờ mười tám lộ chư hầu, đã giết vào thành Lạc Dương, sau đó bắt đầu quần hùng tranh bá.

Khi mười tám lộ chư hầu tiến vào thành Lạc Dương, bên trong là một đống đổ nát, khắp nơi là tường đổ vách nát và xương cốt.

Còn bên phía hoàng cung, một trận đại hỏa, đã thiêu rụi hoàng cung một thời.

Mười tám lộ chư hầu không nhận được gì trong thành Lạc Dương, Trường An cũng không dám đến, ba mươi vạn quân Tây Lương, thật sự đánh nhau, thiệt thòi vẫn là họ.

Mười tám lộ chư hầu vô công mà về, liên quân từ đó tan rã.

Nhưng Tào Tháo, thấy thi thể Đổng Trác vẫn còn, trực tiếp trên thi

thể Đổng Trác, đốt đèn trời.

Hắn cắm tim nến vào thân thể Đổng Trác rồi châm lửa.

Chương 388

“Thật nực cười cho liên quân chúng ta, chuẩn bị bao nhiêu ngày, lại bị người khác nhanh chân hơn.” Tào Tháo ngồi trước thi thể Đổng Trác, không kìm được cười nói.

Mười tám lộ liên quân mỗi người một ý, chưa đến thành Lạc Dương đã mỗi người một ngả.

Liên quân Toan Tảo, mỗi người tự đi mở rộng bờ cõi.

Tào Tháo nhìn ngọn đèn cháy, dặn dò mấy binh sĩ trông chừng, sau đó phủi bụi trên tay, đứng dậy.

“Rút quân!” Lạc Dương đã không còn, thành Trường An cũng lười đến.

Hiện tại hoàng thất, cũng chỉ là hoàng thất trên danh nghĩa.

Miếng bánh ngọt Lạc Dương không còn, nhưng cả thiên hạ đã biến thành một miếng bánh ngọt lớn hơn, tất cả mọi người đều đang tranh giành.

Tào Tháo cũng dự định trở về trước tiên thu phục toàn bộ vùng đất Duyện Châu, sau đó mới nghĩ cách khuếch trương.

“Mạnh Đức huynh, ba huynh đệ chúng ta, cũng định cáo từ.” Lưu Bị chắp tay nói.

“Ba người các ngươi, không theo ta về Duyện Châu sao?” “Có rảnh sẽ đến.” Lưu Bị lên tiếng.

“Ha ha, được rồi, có duyên sẽ gặp lại.” Tào Tháo cũng không ép ở lại, đợi sau này có cơ hội, tự nhiên sẽ gặp lại.

“Cáo từ!” Lưu Bị chắp tay hành lễ, quay người dẫn Quan Vũ và

Trương Phi rời đi.

Tào Tháo nhìn bóng lưng ba người rời đi, không khỏi lắc đầu cười nói: "Ba huynh đệ thú vị, tiếc là cứ muốn tự lập." "Chúa công nếu thu phục được ba người họ, chưa chắc không phải là một trợ lực lớn." Hí Chí Tài đề nghị.

"Ba người họ, dã tâm không tầm thường đâu." Tào Tháo lắc đầu nói, dẫn binh rời khỏi thành Lạc Dương.

Khi uy quyền của hoàng thất không còn, thì ảnh hưởng đối với thiên hạ là rất nhỏ.

Thời đại quần hùng trỗi dậy, là thời đại vô cùng hỗn loạn.

Hơn nữa, đây chỉ là một khởi đầu, tiếp theo sẽ càng loạn hơn.

Thời đại quần hùng tranh bá, rồng bay lên đã đến!

Sau khi liên quân đi, Lạc Dương lại khôi phục sự yên tĩnh.

Bảy ngày sau.

Tôn Kiên đi sau cùng, mới lững thững đến.

Bảy ngày, thi thể Đổng Trác cũng sắp cháy hết.

"Phụ thân, thành Lạc Dương không còn nữa, chúng ta còn đến làm gì?" Tôn Sách có chút không hiểu.

"Đến nhặt của rơi." Tôn Kiên cười nói, đi thẳng đến đống đổ nát của hoàng thất.

"Đồ đạc sớm đã bị Quách Tỷ và Lý Giác hai người cướp đi rồi, làm gì còn vật gì sót lại." Tôn Sách không nghĩ ra, nơi này đã bị thu dọn sạch sẽ rồi.

"Lỡ như có thì sao?" Tôn Quyền có chút ngây ngô nói.

Tôn Sách nhìn xuống đất, phát hiện trên đất có một viên châu, nhặt

lên thổi sạch bụi bẩn trên đó.

“Thật sự có.” Tôn Sách cười nói, đưa viên bảo châu cho Tôn Quyền.

“Quyền đệ, cho đệ đó, về mua kẹo hồ lô ăn.” “Cảm ơn đại ca.” Tôn Quyền cẩn thận cất viên bảo châu đi.

Tôn Quyền đi được mấy bước, đột nhiên vấp phải thứ gì đó, vội vàng lấy ra.

Đó là một cái ấn hình vuông, bằng ngọc, nhưng có một góc bị mẻ, được dùng vàng để vá lại.

Hơn nữa trên ấn còn khắc một con rồng ngọc, bốn cạnh của ấn, mỗi cạnh đều có hai con rồng, cộng lại là chín con rồng.

Tôn Quyền cầm trong tay xem hồi lâu không hiểu đây là thứ gì, liền chạy về phía Tôn Sách.

“Ca ca ca ca, cái này cho huynh!

Về đập hạt óc chó cho em ăn.” Tôn Quyền hai tay dâng ngọc tỷ, giao cho Tôn Sách.

Tôn Sách nhìn một cái, mắt trợn tròn, hai tay nhận lấy ngọc tỷ.

Tôn Kiên cũng nhìn thấy, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Cha con hai người, gần như đồng thanh nói: “Đây là... ngọc tỷ truyền quốc!” “Sách nhi, mau cất ngọc tỷ truyền quốc đi!” Tôn Kiên phản ứng lại trước, vội vàng nói với Tôn Sách.

Tôn Sách lấy ra một miếng vải, cất ngọc tỷ truyền quốc đi.

“Đi, về Giang Đông!” Tôn Kiên không chút do dự, trực tiếp quay về Giang Đông.

Quá chấn động!

Ông ta vốn chỉ muốn nhặt của rơi, ai ngờ lại nhặt được ngọc tỷ truyền quốc!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, sẽ gây ra một chấn động lớn.

May mà, trong thành Lạc Dương không có người ngoài, nếu không chắc chắn sẽ dẫn đến việc mọi người tranh giành.

"Phụ thân, có phải là có được ngọc tỷ truyền quốc, là có thể xưng đế không?" Tôn Quyền có chút ngây ngô hỏi.

"Quyền nhi, không được nói bậy, thứ này một khi bị người ngoài biết, sẽ rước họa sát thân." Tôn Kiên mặt nghiêm nghị nói.

Tôn Quyền không dám nói nhiều nữa.

Tôn Kiên dẫn quân đội, nhanh chóng quay về Giang Đông.

Còn Chu Thánh, thì ngồi trên tường thành, nhìn họ đi xa.

"Tử sĩ của Thủy chi nhất mạch, chắc là đứt đoạn trong tay Tôn Kiên rồi!" Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Tôn Kiên là tử sĩ của Thủy chi nhất mạch, phụ trách trấn thủ lăng mộ của Tây Sở Bá Vương.

Đời sau, lăng mộ của Tây Sở Bá Vương không có tử sĩ trấn thủ, có lẽ là đứt đoạn trong tay Tôn Kiên.

Bởi vì Tôn Kiên, chết trên mặt nước.

Nói cách khác, người gác lăng rõ ràng có thể cứu ông ta, nhưng lại không làm, nên ông ta cũng không truyền lại thân phận tử sĩ.

"Lấy ngọc tỷ truyền quốc, mệnh cách không đủ, đều sẽ xảy ra chuyện." Chu Thánh lẩm bẩm.

Ngọc tỷ truyền quốc, không phải người bình thường có thể lấy.

Mệnh cách không đủ, lấy là chết.

Viên Thuật càng là như vậy.

Bản thân mệnh cách đã không tốt, không chỉ lấy ngọc tỷ truyền quốc, còn đòi xưng đế, không có mệnh xưng đế, lại có lòng xưng đế.

Kết quả xưng đế chưa được ba năm, đã chết.

Chu Thánh cưỡi Diễm Vong, lặng lẽ theo sau Tôn Kiên và họ, bảo vệ ngọc tỷ truyền quốc.

Cùng với việc mười tám lộ chư hầu mỗi người trở về, tranh chấp cũng bắt đầu.

Thậm chí, có chư hầu còn chưa về, đã bị người khác giết.

Viên Thiệu càng là trên đường trở về, giết không ít người, chiếm đoạt binh mã của đối phương, đợi trở về sẽ chiếm luôn lãnh địa của đối phương.

Không có sự ràng buộc của triều đình nhà Hán, chư hầu ai mạnh, người đó sẽ trỗi dậy.

Dù sao, ai cũng muốn làm hoàng đế.

Thời đại loạn thế tranh giành, lưu dân lại không nhiều.

Đánh trận, đánh chính là người, tất cả các chư hầu đều không ngốc, đều sẽ chiêu đãi tốt lưu dân, dù sao có người mới có binh, có người mới có lương.

Không phải tất cả mọi người, đều giống như quân Hoàng Cân không có não.

Một sớm đắc chí, sẽ áp bức người khác.

Phàm là chư hầu có chút trí thông minh, đều sẽ từ từ phát triển, tích lũy thực lực.

Không biết qua bao lâu, Tôn Kiên mới nam hạ, sắp qua sông.

“Sách nhi, ta luôn có một dự cảm không lành.” Tôn Kiên đứng bên bờ nói.

“Phụ thân, qua bờ bên kia, chúng ta sẽ về Giang Đông.” Tôn Sách lên tiếng.

Tôn Kiên im lặng.

Chương 389

Trên sông, im lặng hồi lâu.

Cùng lúc đó, trong thành Kinh Châu.

Lưu Biểu ngồi trên ghế cao, nghe mưu sĩ kiến nghị.

"Đại nhân, không xuất binh nữa thì không kịp đâu!" "Đúng vậy, mười tám lộ chư hầu hội chiến Đổng Trác, Tôn Kiên đã thể hiện ra thực lực siêu cường, một khi để ông ta về Giang Đông, tương lai sẽ gây ra uy hiếp lớn đối với Kinh Châu chúng ta." "Đại nhân, đừng do dự nữa, hiện nay các chư hầu cát cứ một phương, chúng ta nếu không chiếm được Giang Đông, Nam Dương Viên Thuật, sớm muộn gì cũng sẽ nhắm vào chúng ta." Lưu Biểu nghe xong lời của thuộc hạ, do dự hồi lâu, mới lên tiếng: "Ai nguyện ý lĩnh binh?" "Tôi nguyện ý đi!" Hoàng Tổ chắp tay nói.

"Ngươi lĩnh năm vạn binh sĩ, mai phục ở hai bên bờ, nếu gặp thuyền đi về phía đông, trực tiếp tấn công!" Lưu Biểu hạ lệnh.

"Vâng!" Hoàng Tổ đáp một tiếng, lập tức xuất phát đi sắp xếp.

Tôn Kiên ở bên bờ, đợi đến tối, mới hạ lệnh quay về.

Quay về vào buổi tối, có thể tránh được tầm mắt của Lưu Biểu, lặng lẽ trở về.

Nhưng, Hoàng Tổ đã sớm đợi ở hai bên bờ.

Đợi Tôn Kiên quay về, quả quyết phát động tấn công.

"Địch tập kích!

Địch tập kích!" Binh sĩ trên thuyền hỗn loạn!

"Không được loạn, tăng tốc lên!" Tôn Kiên dặn dò.

Hoàng Tổ nhắm vào Tôn Kiên, một mũi tên sắc bén bắn ra!

"Vút!" "Bịch!" Tôn Kiên ngã xuống, bị Tôn Sách kéo vào khoang thuyền.

"Cha, cha, cha sẽ không sao đâu!" Tôn Sách hoảng hốt bịt vết thương trên ngực Tôn Kiên.

Tôn Kiên mất máu quá nhiều, nhưng ông ta vẫn đứng dậy, quỳ trên boong tàu, dập đầu thật mạnh!

"Kính xin đại nhân tương trợ!

Kính xin đại nhân tương trợ!" "Kính xin đại nhân, hộ tống hai đứa con trai của ta, quay về Giang Đông!" Dưới nước.

Chu Thánh cười Diễm Vong, nhắm mắt tiến lên.

Không thể giúp, giúp rồi ngọc tỷ truyền quốc sẽ bị họ mang về, đến lúc đó Giang Đông chắc chắn sẽ bị diệt!

Tam Quốc, cũng sẽ thiếu một nước.

Không, là Tào Tháo một nhà độc đại!

"Ta không giúp được ngươi, ta giúp ngươi, Giang Đông sẽ mất." Chu Thánh truyền âm cho Tôn Kiên.

"Ta phải làm sao bây giờ?" Tôn Kiên hoảng sợ.

"Ngọc tỷ truyền quốc, mệnh cách không đủ, lấy tất sẽ chết!

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!" Chu Thánh lại nói.

Tôn Kiên nghe thấy câu này, lập tức hiểu ra.

Ông ta nhìn ngọc tỷ truyền quốc trong lòng Tôn Sách, trực tiếp lấy ra.

"Sách nhi, Giang Đông ta không về được rồi, sau khi con về, nhớ quản lý tốt Giang Đông." Tôn Kiên yếu ớt nói.

“Cha, cha sẽ không sao đâu, sẽ không sao đâu.” Tôn Sách có chút hoảng loạn.

“Ngọc tỷ truyền quốc, giao cho Viên Thuật, để hắn báo thù cho chúng ta!” Tôn Kiên lại nói, quyết định đổ vỏ cho Viên Thuật.

“Cha!” “Sách nhi, chăm sóc tốt cho mẹ và em trai con...” Tôn Kiên nói xong, nhắm mắt lại, hoàn toàn mất đi sinh mệnh.

“Phụ thân!” Tôn Sách và Tôn Quyền trong khoang thuyền gào khóc không ngừng.

Trận chiến vẫn tiếp diễn, từ đêm tối kéo dài đến sáng.

Các tướng sĩ mà Tôn Kiên mang đi, cũng chỉ còn lại chưa đến một nghìn người.

Hoàng Tổ dẫn binh đợi ở phía trước, tiếp tục tiến lên chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Còn bây giờ lên bờ, thì là địa bàn của Viên Thuật.

Tôn Sách và Tôn Quyền, khóc cạn nước mắt.

“Quyền đệ, đệ ở trên thuyền đợi ta, ta đi giao ngọc tỷ truyền quốc.” Tôn Sách rất bình tĩnh nói.

Ngọc tỷ truyền quốc này, hắn không dám nhận.

“Ca, em đi.” Tôn Quyền ôm ngọc tỷ truyền quốc nói.

“Đệ mới mười tuổi, ta không thể để đệ đi!” Tôn Sách mạnh mẽ nói.

“Ca, Giang Đông còn cần huynh, huynh phải trở về!

Huynh mà chết, Giang Đông chúng ta sẽ mất!” Một câu nói của Tôn Quyền, khiến Tôn Sách âm thầm đau khổ.

“Nhưng đệ đi, xảy ra chuyện thì sao?

Ta đã hứa với phụ thân, chăm sóc tốt cho đệ và mẹ.” Tôn Sách che mặt nói.

“Giang Đông, cần huynh!” Tôn Quyền lại nói.

Tôn Sách im lặng.

“Ca, em sẽ trở về.” Tôn Quyền đứng dậy nói một câu, sau đó không quay đầu lại bước ra khỏi khoang thuyền, một mình đến quân doanh của Viên Thuật.

Viên Thuật tự nhiên biết Lưu Biểu tấn công Tôn Kiên, nhưng lại chọn quan sát, mà không chi viện.

Dù sao, Lưu Biểu giết Tôn Kiên, đã thu hút thù hận, mình có thể thuận thế đến Giang Đông, chiếm lấy Giang Đông.

Ngồi núi xem hổ đấu, sao lại không làm?

Tôn Quyền một mình đến trước cửa quân doanh của Viên Thuật, lớn tiếng hét: “Con trai của Tôn Kiên, cầu kiến Viên công!” “Chúa công không muốn gặp!” Bên trong, truyền đến giọng của mưu sĩ.

“Con trai Tôn Kiên, Tôn Quyền, tay cầm ngọc tỷ, cầu kiến Viên công!” Tôn Quyền tiếp lời.

Lời này vừa dứt, không bao lâu sau Viên Thuật đã đích thân ra ngoài.

Hắn nhìn thấy Ngọc tỷ truyền quốc mà Tôn Quyền đang nâng trong tay, vô cùng kinh ngạc.

“Đây… thứ này…” “Kính dâng Viên công, khẩn cầu Viên công cứu huynh đệ ta một mạng!” Tôn Quyền quỳ trên mặt đất, hai tay dâng lên Ngọc tỷ truyền quốc.

Viên Thuật nghe vậy, đưa tay cầm lấy Ngọc tỷ truyền quốc xem xét kỹ lưỡng, xác nhận đây chính là Ngọc tỷ truyền quốc.

Hắn quay đầu nhìn Tôn Quyền, thản nhiên nói: "Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?" "Gia phụ từng nói, Viên công đại nhân trọng tình trọng nghĩa, vả lại huynh đệ Giang Đông của ta bằng lòng nghe theo sự điều động của Viên công, phục vụ cho Viên công!" Tôn Quyền cúi đầu nói.

Viên Thuật nghe vậy, nghiêm túc nhìn đứa trẻ mười tuổi đang quỳ trước mặt mình.

Lúc này, Tôn Quyền đầu quấn vải trắng, trên người mặc áo gai, gương mặt non nớt đã không còn vẻ ngây thơ.

"Thôi được, nể tình ta và cha ngươi là chỗ quen biết cũ, ta giúp ngươi một lần." Viên công nhận lấy Ngọc tỷ truyền quốc, đích thân dẫn binh đi chi viện.

Tôn Quyền đích thân dắt ngựa cho Viên Thuật, đi về phía bờ sông.

"Chúa công, chúng ta vốn không cần xuất…" "Ngươi hiểu cái gì, ta đã nhận được lợi ích, tự nhiên phải ra sức." Viên Thuật ngắt lời hắn.

Viên Thuật dẫn theo mười vạn tinh nhuệ, chạy đến bờ sông.

"Hoàng Tổ, nếu không lui binh, ta sẽ phát binh đánh Kinh Châu thành." Viên Thuật đứng trên bờ nói.

Hoàng Tổ thấy trên bờ có nhiều người như vậy, liền hạ lệnh rút lui binh sĩ.

"Viên công, ngài hôm nay giúp huynh đệ Tôn Sách quay về, khác nào thả hổ về rừng." Hoàng Tổ lên tiếng nói.

"Ha ha, hổ không có răng nanh, chính là sủng vật của ta." Viên Thuật cười nhẹ nói.

Có Ngọc tỷ truyền quốc, hắn còn sợ huynh đệ Tôn Sách ở Giang

Đông sao?

Chẳng qua chỉ là một đám mẹ góa con côi mà thôi, hắn chẳng hề lo lắng.

Hoàng Tổ không nói thêm gì, dẫn binh rời đi.

Viên Thuật đã ra mặt, vậy thì không còn chuyện của hắn nữa.

Dù hắn thật sự đánh bại Tôn Sách, cũng sẽ bị Viên Thuật ngồi hưởng lợi ngư ông, chẳng được lợi lộc gì.

Kế hoạch ban đầu của Lưu Biểu là đánh bại Tôn Kiên, liên hợp với Viên Thuật cùng nhau chia cắt Giang Đông.

Chương 390

Nhưng kế hoạch còn chưa thực hiện, đã bị Tôn Quyền đi trước một bước, dùng cái giá là dâng Ngọc tỷ truyền quốc để đổi lấy Giang Đông.

"Tôn Quyền, ngươi về thuyền đi, hôm nay có ta ở đây, không ai động được đến hai huynh đệ các ngươi!" Viên Thuật thản nhiên nói.

Tôn Quyền quỳ trên mặt đất, lạy một lạy: "Đa tạ Viên công, ngài mới là minh quân!" Tôn Quyền nói xong, xoay người xuống bờ lên thuyền.

Câu nói cuối cùng của hắn đã khơi dậy dã tâm làm hoàng đế của Viên Thuật.

"Minh quân…" Hắn lặp đi lặp lại từ này, lại nhìn Ngọc tỷ truyền quốc trong tay, cười nói: "Minh quân, cũng chưa chắc là không thể." Sau khi Tôn Quyền lên boong thuyền, vẫy tay từ biệt Viên Thuật.

Không còn Hoàng Tổ cản đường, thuyền có thể tiếp tục đi tới.

Viên Thuật đứng trên bờ hộ tống, nhưng tâm tư đã sớm bay lên tận trời xanh.

"Chúa công, chúa công!" Mưu sĩ gọi mấy tiếng, Viên Thuật lúc này mới hoàn hồn.

"Đi, về thôi!" Viên Thuật cưỡi ngựa quay về quân doanh.

Chu Thánh nổi lên từ dưới mặt nước, cưỡi ngựa lên bờ.

"Tôn Quyền, thật biết tính toán." Chu Thánh cảm thấy có chút bất ngờ trước hành động của Tôn Quyền.

Tuổi còn nhỏ mà đã biết cách nắm bắt lòng người.

Câu nói lúc từ biệt vừa rồi của hắn, không nghi ngờ gì là đã nói ra lòng tham trong Viên Thuật, hơn nữa còn cho hắn cơ hội này.

Dù sao, hắn cũng có Ngọc tỷ truyền quốc hiệu lệnh thiên hạ.

Bây giờ Viên Thuật, một lòng suy tính làm thế nào để xưng đế.

Cùng lúc đó, cuộc chiến tranh giành của các chư hầu cũng chính thức mở màn.

Tôn Kiên sau khi về Giang Đông, lập tức chỉnh đốn thế lực, thao luyện thủy quân.

Hắn từ nhỏ đã theo cha luyện binh, việc chỉnh đốn thế lực không khó, hơn nữa hắn cũng có công trạng, trong quân không ai không phục.

Lại có bạn thân Chu Du tương trợ, rất nhanh đã trở nên hùng mạnh.

Mà ba huynh đệ Lưu Bị, lang bạt đã lâu, chạy khắp bản đồ, cũng gom góp được một chút thế lực.

Dù sao, Lưu Bị thuở nhỏ cầu học, từng bái Lư Thực làm thầy, có quan hệ đồng môn với Công Tôn Toản.

Vì vậy, Lưu Bị đến U Châu tranh giành, thuận tay mang đi Triệu Vân Triệu Tử Long và một nghìn binh mã.

Vốn định đến địa bàn của Trương Dương kiếm một lãnh địa, nhưng địa bàn của Trương Dương đã bị Viên Thiệu chiếm lĩnh.

Trong tất cả các chư hầu, Viên Thiệu tuyệt đối là tồn tại cấp bá chủ.

Mười ba châu của Đại Kinh, một mình hắn chiếm bốn châu.

Nuôi tám mươi vạn binh, danh tiếng vô song, trở thành chư hầu mạnh nhất.

Còn Lữ Bố chạy đến Từ Châu, chiếm một thành, trở thành một phương chư hầu.

Từ Châu cũng rất lớn, ban đầu Lưu Bị và Đào Khiêm thu nhận chỉ là thành Từ Châu, chứ không phải toàn bộ Từ Châu.

Lưu Bị đi đi lại lại, cuối cùng vẫn quay về Tiểu Bái.

Còn Tào Tháo ở Duyện Châu ngày càng lớn mạnh, cát cứ một châu, trần binh ba mươi vạn.

Thời đại chư hầu tranh hùng, khắp nơi đều là lửa đạn chiến tranh.

Mà triều đình, đã hoàn toàn mất đi uy tín và quyền thống trị.

Thậm chí, không có Ngọc tỷ truyền quốc, vương triều nhà Hán ngay cả năng lực ban phát thánh chỉ cũng không có.

Các chư hầu hỗn chiến mấy năm trời.

Còn Chu Thánh, mấy năm nay đều đang theo dõi Thiên Tôn.

Thiên Tôn ẩn thân bên cạnh Viên Thuật, Viên Thuật lại có được Ngọc tỷ truyền quốc, hắn không ngừng khuếch trương thế lực, chính là đang nghĩ cách mở rộng ảnh hưởng của mình, tự lập làm đế.

Hắn cũng không hề nói chuyện về Ngọc tỷ truyền quốc cho Thiên Tôn trong lò đan biết.

Chu Thánh trà trộn vào quân doanh của Viên Thuật, kiên nhẫn chờ đợi, đợi Thiên Tôn ra tay.

Người gác lăng của bảy mạch cũng đã đến, bọn họ đều trà trộn bên cạnh Viên Thuật, có người làm tiểu tướng quân, có người làm mưu sĩ.

Mà tung tích của Thiên Tôn, cũng đã bị điều tra ra, chính là ẩn náu dưới lòng đất.

Đêm đó, Chu Thánh và người gác lăng của bảy mạch tụ tập lại, thương nghị đối sách.

"Đại nhân, nơi ẩn náu của Thiên Tôn tuy đã tìm thấy, nhưng có Viên Thuật ở đó, e là không dễ hành động." "Mục đích tồn tại của chúng ta, chính là để áp chế Thiên Tôn, không để hắn ra ngoài gây chuyện, các ngươi hãy cố gắng hết sức phóng thích khí tức, để Thiên Tôn cảm ứng được sự tồn tại của các ngươi." Chu Thánh lại nói.

"Đại nhân, ta cảm thấy Thiên Tôn quá bình tĩnh, đây không giống phong cách của hắn." "Đúng vậy, hơn nữa thuộc hạ của Thiên Tôn cũng đã biến mất, chỉ còn lại một cái lò đan giấu dưới lòng đất." Mấy người gác lăng khác lần lượt nói ra những gì mình phát hiện.

Chu Thánh cũng đang nghi ngờ, không biết Thiên Tôn có đang âm mưu gì không.

Nhưng lại không dám chắc.

Khí tức của Thiên Tôn đã bị trời cao khóa chặt, hắn một khi xuất hiện, chắc chắn sẽ bị thiên phạt, chỉ có thể trốn trong lò đan để né tránh.

Mà lò đan ở ngay dưới chân, Thiên Tôn không thể nào cố ý để lại lò đan rồi rời đi chứ?

Chu Thánh vừa nghĩ đến đây, thần sắc hoảng hốt.

Thật sự có khả năng này.

Thủ đoạn của Thiên Tôn vô cùng đa dạng, lò đan của hắn ở đây, nhưng người thì chưa chắc.

"Sơn, ngươi vào lòng đất điều tra xem Thiên Tôn còn trong lò đan không, khi cần thiết, có thể tấn công lò đan, ép Thiên Tôn hiện thân." Chu Thánh phân phó.

“Vâng!” Người gác lăng của mạch Sơn độn thổ vào lòng đất, đi điều tra.

“Các ngươi tiếp tục ở lại bên cạnh Viên Thuật, trong mấy năm tới Ngọc tỷ truyền quốc đều sẽ ở trong tay Viên Thuật.” “Vâng.” Chu Thánh sau khi phân phó người gác lăng xong, liền yên lặng chờ tin tức của Thổ báo về.

Nửa đêm.

Người gác lăng mạch Sơn mặt mày xám xịt quay về, trên người có chút rách rưới, hiển nhiên là đã giao thủ với người trong lò đan.

“Đại nhân, trong lò đan quả thật có người, nhưng không giống Thiên Tôn.” Người gác lăng mạch Sơn báo cáo sự thật.

Hắn điều tra được trong lò đan quả thật có người, nhưng người đó lại không giống Thiên Tôn.

Khí tức tuy giống hệt Thiên Tôn, nhưng thực lực lại khác.

Nếu là Thiên Tôn, mình đi rồi sẽ không về được.

“Quả nhiên đã rời đi.” Chu Thánh nghiêm giọng nói.

Thiên Tôn, đã trốn đi ngay dưới mí mắt bọn họ, mà bọn họ còn không biết hắn đi đâu.

“Ngươi truyền lệnh của ta, để mạch Phong và mạch Thủy tự do đi lại trong thế gian, không cần cố ý đi tìm Thiên Tôn, cũng không cần đi tìm kiếm, cứ đi lại trong thế gian, tùy thời đợi lệnh của ta.” “Ta sẽ âm thầm điều tra tung tích của Thiên Tôn, hắn biết sự tồn tại của các ngươi, nhưng lại không biết ta.” Chu Thánh phân tích một hồi.

Hiện tại Thiên Tôn biến mất, ẩn nấp trong bóng tối, điều này rất bất lợi cho Chu Thánh và những người gác lăng.

Nhưng may mắn là, Chu Thánh cũng vẫn luôn âm thầm không lộ

diện, Thiên Tôn cũng không biết hắn đã đến.

Cả hai đều ở trong bóng tối, xem ai phát hiện đối phương trước.

"Vâng!" Người gác lăng mạch Sơn đáp một tiếng.

"Các ngươi di chuyển theo Ngọc tỷ truyền quốc, Ngọc tỷ truyền quốc ở trong tay ai, thì các ngươi ở bên cạnh người đó." "Vâng!" Chu Thánh nhắm mắt định thần, mục đích của Thiên Tôn chính là Ngọc tỷ truyền quốc, chỉ cần theo dõi Ngọc tỷ truyền quốc là coi như thành công.

Chỉ là trong thời gian này, nếu có thể tìm thấy Thiên Tôn nhanh hơn, mới có thể chiếm được tiên cơ.

"Thiên Tôn, quần hùng tranh bá, cuộc đấu tranh của ngươi và ta cũng đã bắt đầu." Chu Thánh khẽ nói, cười Diễm Vong, ẩn mình trong bóng tối… Thế giới thực.

Trên du thuyền.

Lưu Ly tính toán thời gian, bây giờ đã hơn một tuần rồi, đảo tiên Bồng Lai vẫn không có động tĩnh gì.

Lưu Ly đứng trên boong thuyền, do dự không quyết, trong lòng bất an.

Nàng không biết tình hình đảo tiên Bồng Lai thế nào, nhưng thấy Chu Thánh mãi không ra, có chút lo lắng.

Vốn nàng định đợi bảy ngày, nếu trong bảy ngày Chu Thánh không ra, nàng sẽ vào.

Nhưng bị Bạch Phỉ Phỉ khuyên can, nói hãy đợi thêm, lần chờ này lại thêm ba ngày nữa.

"Ta không đợi được nữa, ta phải vào tìm anh ấy." Lưu Ly hạ quyết tâm, đôi mắt như hổ phách nhìn chằm chằm xuống đáy nước,

tìm phương hướng đảo tiên Bồng Lai.

Chương 391

“Em nghĩ kỹ chưa?” Bạch Phỉ Phỉ từ trong khoang thuyền đi ra.

Lưu Ly không để ý đến lời của Bạch Phỉ Phỉ, mà tiếp tục tìm kiếm phương hướng đảo tiên Bồng Lai.

Khi tầm nhìn bị cản trở, nàng không chút do dự nhảy xuống nước.

Dù có thể mất đi thân phận tử sĩ, dù mình sẽ biến thành một con mèo, dù lời nguyền trên người mình bộc phát, nàng cũng phải đi giúp Chu Thánh.

Anh ấy đi lâu như vậy sống chết chưa rõ, Lưu Ly nàng ngồi không yên.

Bạch Phỉ Phỉ nhìn Lưu Ly nhảy xuống nước, mặt lộ vẻ khổ sở.

“Tiếc là ta không có thực lực, nếu không ta cũng không hỏi em, mà trực tiếp đi cùng em.” Nàng chỉ có thể đứng trên thuyền, chờ đợi đại nhân người gác lăng quay về.

Lưu Ly đi rất quyết đoán, sau khi xuống nước liền đi thẳng đến nơi tầm nhìn bị cản trở, thuận lợi tìm thấy đảo tiên Bồng Lai.

Đảo tiên Bồng Lai bị cương khí bao bọc, người thường căn bản không thể phát hiện, cũng không thể đến gần.

Sau khi Lưu Ly đáp xuống, trực tiếp dùng cương khí cắt ra một khe hở, chui vào.

Bên trong trắng xóa một mảng, khắp nơi đều là sương trắng, đưa tay không thấy năm ngón.

Đừng nói là người, nàng ngay cả đường cũng không thấy.

Hơn nữa bên trong yên tĩnh một cách lạ thường, một chút âm

thanh cũng không có… Trong đại điện.

Một đám Cửu Dương Đại Tôn đang duy trì mộng cảnh của Thiên Tôn, cảm ứng được lại có người tiến vào.

“Làm sao bây giờ, bên ngoài có người vào.” “Kéo thẳng vào mộng cảnh của Thiên Tôn, để Thiên Tôn giải quyết!” “Nhưng mà, Thiên Tôn cũng không thể khống chế mộng cảnh của mình, lại có người vào, e là sẽ cản trở Thiên Tôn.” “Đánh thức Cát Huyền, để Cát Huyền cũng vào mộng cảnh của Thiên Tôn.” “Không được, Cát Huyền vốn là đệ tử mà thân thứ hai của Thiên Tôn thu nhận vào cuối thời Đông Hán, sự xuất hiện của hắn sẽ làm rối loạn mộng cảnh của Thiên Tôn.” “Cát Huyền theo Thiên Tôn nhiều năm, học được thần thông của Thiên Tôn, hắn vào thay thế Cát Huyền trong mộng cảnh, có thể giúp đỡ Thiên Tôn tốt hơn.” Sau một hồi thương nghị, mọi người chuẩn bị đánh thức Cát Huyền.

Cát Huyền đang ngủ say bị đánh thức, người vừa tỉnh lại đã bị đưa vào mộng cảnh của Thiên Tôn.

Còn Lưu Ly, đang đi dạo, bỗng một cơn buồn ngủ mãnh liệt ập đến, cả người mơ màng, thần trí có chút không tỉnh táo.

“Sương này… sương này có độc…” Lưu Ly nói chưa xong, đã ngã gục trong sương tiên… Thế giới mộng cảnh.

Cuối thời Đông Hán.

Tào Tháo vốn định phụng dưỡng cha nuôi là Tào Tung, liền cho người đón ông từ Trường An về.

Nhưng người vừa đến Từ Châu, Đào Khiêm bị thuộc hạ xúi giục, đã chặn giết cha Tào Tháo.

Tào Tháo khóc ròng ba ngày ba đêm, cuối cùng trong cơn phẫn nộ, đã phát binh ba mươi vạn, tấn công Từ Châu, liên tiếp phá mấy thành.

Đào Khiêm dốc toàn lực chống cự, nhưng đối phương lại là Tào Tháo.

Đào Khiêm liền đêm đào thoát khỏi chủ thành, thỉnh cầu Lữ Bố giúp đỡ, Lữ Bố lấy một phần ba Từ Châu làm cái giá, xuất binh chặn được Tào Tháo.

Tào Tháo thấy báo thù vô vọng, trực tiếp tàn sát chủ thành Từ Châu, thương vong trăm vạn.

Trận chiến này, mới coi như tạm kết thúc.

Sự tàn nhẫn của Tào Tháo đã nổi danh. 【Thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta!】 Câu nói này, được xem là phương châm của Tào Tháo.

Tàn sát thành, chính là biểu hiện tốt nhất.

Cả thành Từ Châu, từ trên xuống dưới, không một ai sống sót.

Tào Tháo cũng vì thế mà xác lập được địa vị bá chủ của mình.

Một phần ba Từ Châu rơi vào tay Tào Tháo, một phần ba rơi vào tay Lữ Bố, chỉ còn lại một phần ba vẫn ở trong tay Đào Khiêm.

Mà Đào Khiêm, cũng vì bị Tào Tháo truy sát, bị Tào Tháo nhắm đến, lòng dạ vẫn không yên, không bao lâu sau liền ngã bệnh, nằm liệt giường.

Mà trước khi chết, ông ta nghĩ đến Lưu Bị ở Tiểu Bái.

"Cả thiên hạ, chỉ có hắn mới có thể giữ được Từ Châu." Đào Khiêm trước khi chết bừng tỉnh ngộ, mình đã bị mưu sĩ bên cạnh lừa gạt nhiều năm, bọn họ chỉ lo cho bản thân, hoàn toàn không màng đại cục.

Điều này khiến mình, bỏ lỡ quá nhiều cơ hội.

Đến cuối cùng, mất đi cơ hội tranh bá thiên hạ.

Đào Khiêm bây giờ rất hối hận, vô cùng hối hận.

Vì thế, trước khi chết, ông ta đã cho gọi Lưu Bị từ Tiểu Bái đến.

Mà Lưu Bị để biểu đạt thành ý, chỉ mang theo Quan Vũ và Trương Phi đến.

Lúc Đào Khiêm nằm trên giường bệnh, nói với Lưu Bị: "Huyền Đức huynh, ta e là không xong rồi, thành Từ Châu giao cho con ta ta không yên tâm, giao cho ngươi vậy." "Con ta học theo ta, tôn sùng đạo trung dung, không có bản lĩnh gì đặc biệt, ngươi đừng để nó chết đói là được." Đào Khiêm nói xong, liền qua đời.

Lưu Bị nhận được vị trí Từ Châu mục, xem như có vốn để xưng bá.

"Đào công, ta Lưu Huyền Đức hà đức hà năng mà nhận ân huệ này!" "Xin Đào công yên tâm, lệnh công tử chính là con trai ta, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nó!" Lưu Bị lạy rồi lạy, và đích thân chuẩn bị tang lễ cho Đào Khiêm.

Lưu Bị lĩnh chức Từ Châu mục, nắm giữ một phần ba Từ Châu.

Lữ Bố được một phần ba, an thân lập mệnh.

Tào Tháo được một phần ba, mở rộng ảnh hưởng.

Từ Châu, chia ba.

Duyện Châu.

Tào Tháo sau khi tàn sát thành Từ Châu, thù đã báo, nhưng danh tiếng của mình cũng thối nát.

Rất nhiều người không muốn đến Duyện Châu của Tào Tháo, sợ đột nhiên bị giết.

Đêm đó.

Tào Tháo một mình triệu kiến bốn người.

Một người mặc áo dài đen, lưng đeo một thanh cổ đao, đeo khẩu trang, dù trong đêm hè nóng nực, trên người hắn vẫn rất lạnh.

Ba người còn lại, hai nam một nữ, nam một cao một béo.

"Ta ban cho ngươi chức Phát Khâu Trung Lang Tướng, xuống mộ trộm đồ, mang về vàng bạc!" "Ba người các ngươi làm Mạc Kim Giáo Úy, nghe theo chỉ thị của Trung Lang Tướng, hỗ trợ Trung Lang Tướng xuống mộ!" Tào Tháo chỉ vào bốn người nói.

"Vâng!" Phát Khâu Trung Lang Tướng gật đầu.

Hồ Bát Nhất ba người bọn họ cũng chắp tay nhận lệnh bài.

Ba người bọn họ sau khi đến thế giới này, lang thang khắp nơi, tìm kiếm Chu Thánh.

Có mấy lần có cơ hội gặp nhưng cũng lướt qua nhau.

Ba người không nơi nào để đi, vừa lúc gặp Tào Tháo ban bố lệnh cầu hiền, ba người họ nghĩ thử vận may nên đến.

Sau đó, liền bị Tào Tháo thu nhận.

Ba người bọn họ vạn vạn không ngờ, người gác mộ cũng ở đây.

Hơn nữa, hình như còn mất trí nhớ, không nhận ra ba người bọn họ.

Ba người sau khi quay về, bàn bạc sự việc trong phòng.

"Hồ ca, chúng ta có được coi là cướp bát cơm của tổ sư gia không?" Vương Bàn Tử không khỏi hỏi.

Ba người bọn họ bây giờ đã trở thành Mạc Kim Giáo Úy dưới trướng Tào Tháo, tập hợp các cao thủ trộm mộ, xuống mộ cho Tào Tháo.

Đây vốn là việc của tổ sư họ, bây giờ bị họ đi trước một bước.

"Có khả năng nào, chúng ta chính là tổ sư của Mạc Kim Giáo Úy không?" Dương Tuyết Lỵ đột nhiên nghiêm giọng nói.

Vương Bàn Tử nghe xong trực tiếp ngây người, có chút không thể tin được ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất.

Hắn nghĩ đến những thứ tổ sư để lại mà hắn đã thấy trong Cổ Lâu Thủ Lăng, vừa vặn là ba món, cho hai nam một nữ sử dụng.

Hơn nữa, những thứ để lại vô cùng chi tiết, rất phù hợp với tính cách của Hồ Bát Nhất.

"Chắc là không phải đâu…" Hồ Bát Nhất không dám chắc.

Bọn họ bây giờ vẫn chưa biết thế giới này là thật hay giả, đợi tìm được người gác lăng mới hiểu.

"Chuyện này tạm thời đừng nghĩ, việc cấp bách là tìm được người gác lăng." Hồ Bát Nhất tiếp lời.

"Tiếc là Tào tặc muốn chúng ta che giấu thân phận, nếu không ta thật muốn công khai thân phận, để người gác lăng biết chúng ta đang ở bên cạnh Tào Tháo." Vương Bàn Tử chửi bới.

Dương Tuyết Lỵ liếc nhìn Vương Bàn Tử, bực bội nói: "Phải gọi là chúa công." "Đó chính là Tào tặc." Vương Bàn Tử ưỡn ngực nói.

Chương 392

“Được rồi Bàn tử, lời này nói riêng với nhau là được rồi, đừng nói ở bên ngoài.” Hồ Bát Nhất khuyên.

“Ta hiểu, ta chỉ nói cho sướng miệng thôi.” Vương Bàn Tử cười nhạt nói.

Hắn không ngốc, nếu để người khác nghe thấy mình chửi Tào Tháo là Tào tặc, chắc chắn sẽ bị chém đầu.

Đây là xã hội phong kiến quân quyền chí thượng, không có quyền tự do ngôn luận.

Phỉ báng cấp trên, nhẹ thì mất đầu, nặng thì cả nhà bị diệt.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai phải tiếp tục đi tìm người gác lăng.” Hồ Bát Nhất nói một câu, sau đó về phòng mình nghỉ ngơi.

Vừa đẩy cửa ra ngoài, Hồ Bát Nhất liền thấy Tư Mã Ý đứng ở cửa.

Hồ Bát Nhất chắp tay hành lễ.

Tư Mã Ý mỉm cười đáp lễ, và nói: “Tào tặc, nghe hay hơn Tào A Man nhiều.” “Ha ha.” Tư Mã Ý cười rồi rời đi.

Hồ Bát Nhất sắc mặt khó coi nhìn Tư Mã Ý rời đi, vừa rồi bọn họ nói chuyện trong phòng, đều bị Tư Mã Ý nghe thấy.

Hắn có chút lo lắng, Tư Mã Ý sẽ đem chuyện này nói với Tào Tháo.

Đến lúc đó, ba người bọn họ sẽ gặp phiền phức.

Mà Tư Mã Ý sau khi rời đi, tìm một cái đình nghỉ mát ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Thật thú vị.” Tư Mã Ý không khỏi cười nói.

Hắn vốn chỉ đi ngang qua, tình cờ nghe được người bên trong nói chuyện, hơn nữa nội dung cuộc nói chuyện, lượng thông tin rất cao.

“Thiếu gia, không được lười biếng, ngài nên đi học rồi.” Trong sân, Tào Phi mặc hoa phục đang nghịch cá trong ao.

“Cá chép vàng có thể hóa rồng không?” Tào Phi ngẩng đầu hỏi.

Thị nữ bị câu hỏi này làm khó, không trả lời được.

“Cá chép vàng hóa rồng, phải vượt qua Long Môn mới được.” Tư Mã Ý thản nhiên nói.

“Long Môn là gì?” Tào Phi tò mò hỏi.

“Long Môn à… Long Môn chính là cả thiên hạ, ngươi và ta đều là cá chép vàng trong ao.” Tư Mã Ý thản nhiên nói.

Cá chép vượt Long Môn, bay thẳng lên trời mà hóa rồng.

Mà thiên hạ hiện tại, chính là một cái ao hỗn loạn.

Có người có thể một bước lên mây cá chép hóa rồng, có người lại bị chôn vùi trong ao.

“Tiên sinh, ta có thể bái ngài làm thầy không?” Tào Phi đi đến bên cạnh Tư Mã Ý hỏi.

“Đợi ngươi lớn thêm chút nữa rồi nói.” Tư Mã Ý lên tiếng nói, không đồng ý, nhưng cũng không từ chối.

“Được.” Tào Phi đáp một tiếng, sau đó đến học đường học tập.

“Con trai của Tào tặc, thật thú vị.” Tư Mã Ý cười nói, sau đó một tay gối đầu, dựa vào cột đình, mơ mộng làm hoàng đế của mình… Nam Dương, Thọ Xuân.

Chu Thánh đến đây đã nhiều ngày, vẫn không thấy Viên Thuật

xưng đế.

“Tính thời gian, Viên Thuật cũng nên xưng đế rồi mới phải.” Chu Thánh nghi ngờ không hiểu.

Chu Thánh kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ cần Ngọc tỷ truyền quốc còn ở đây, Viên Thuật nhất định sẽ xưng đế.

Dã tâm của hắn, vô cùng lớn.

Trong cung Thọ Xuân.

Viên Thuật nằm trên đùi mỹ nhân, tay mân mê Ngọc tỷ truyền quốc.

“Mỹ nhân, nàng có biết đây là gì không?” Viên Thuật cười nhẹ hỏi.

“Thần thiếp không biết.” Mỹ nhân không dám trả lời.

“Đây là quyền lực, quyền lực chí cao vô thượng, có nó, là có thiên hạ.” Viên Thuật mặt đầy tham lam nói.

“Đại nhân đã có quyền lực vô thượng, cớ gì phải xưng đế?” Mỹ nhân lên tiếng nói một câu.

Vẻ mặt tham lam của Viên Thuật tức thì đông cứng lại, hắn ngồi dậy nhìn mỹ nhân bên cạnh.

“Nàng vừa nói gì?” “Thần thiếp… thần thiếp không nói gì cả.” “Nói!” “Đại nhân… sao không xưng đế?” Mỹ nhân lên tiếng nói.

“Đúng vậy, Hán thất hiện nay suy yếu, có cũng như không, ta sao không xưng đế chứ?” Viên Thuật ôm ngọc tỷ đi ra ngoài.

Mỹ nhân trong phòng xé lớp mặt nạ da người, biến thành một người đàn ông trung niên.

“Phì, đồ vô dụng, cầm Ngọc tỷ truyền quốc đã muốn làm hoàng đế, Tào Tháo sớm muộn gì cũng giết ngươi.” “Bản thân muốn xưng đế còn che che đậy đậy, bắt ta phải thuận theo lời ngươi nói ra, nếu không phải vì Ngọc tỷ truyền quốc, ta Cát Huyền đây lười phải hầu hạ ngươi!” Cát Huyền chửi bới.

Hắn sau khi vào mộng cảnh của Thiên Tôn, liền đến bên cạnh Viên Thuật.

Và giết chết mỹ nhân mà Viên Thuật yêu nhất, ngụy trang thành nàng, hầu hạ Viên Thuật… không, là hầu hạ Ngọc tỷ truyền quốc.

Nhưng Viên Thuật thực sự quá cảnh giác, ngay cả trong mơ cũng ôm chặt Ngọc tỷ truyền quốc, khiến hắn hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Hắn không thể giết Viên Thuật, một khi mình ra tay giết, sẽ bị thiên phạt, hơn nữa còn là thiên phạt không thể tránh được.

Sau khi Viên Thuật đến trung đường, cho gọi mấy mưu sĩ đến, ôm Ngọc tỷ truyền quốc, nói với họ về dã tâm của mình.

“Chúa công, muốn xưng đế trước hết phải dàn xếp tốt mọi mối quan hệ, nếu không dễ bị đánh.” Một trong số các mưu sĩ lên tiếng nói.

Hiện tại xưng đế, không nghi ngờ gì là đang đứng ở đầu sóng ngọn gió.

“Chúa công, trở ngại lớn nhất của chúng ta, vẫn là Lữ Phụng Tiên, Lưu Huyền Đức và Tào Mạnh Đức ở phía bắc.” “Còn có Viên Thiệu chiếm cứ bốn châu, cũng là một kình địch.” Viên Thuật nghe vậy, thản nhiên nói: “Lữ Phụng Tiên chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu, ta có rất nhiều cách đối phó hắn, còn về Lưu Huyền Đức, một kẻ bán chiếu dệt dép, dù có một phần ba Từ Châu thì đã sao?” “Còn Tào A Man, ha, ta chưa bao giờ coi hắn ra gì.” Viên Thuật vô cùng khinh thường.

“Về phần Viên Bản Sơ, hắn là anh họ ta, đợi ta thành đế, phong cho hắn một tước vương, từ từ thu tóm binh quyền của hắn là được.” Nói đến đây, Viên Thuật không khỏi lại nghĩ đến Lưu Biểu ở Kinh Châu.

“Lão già Lưu Biểu đó, phải đề phòng một chút.” “Chúa công, Lưu Biểu và Tôn Bá Phù có thù giết cha, có thể để Tôn Bá Phù thay chúng ta trông chừng Lưu Biểu.” Mưu sĩ đưa ra một chủ ý.

“Đúng vậy, lúc đó Tôn Quyền đến chỗ ta, còn quỳ lạy ta.” Viên Thuật cười nói.

Chỉ cần phía bắc và phía nam không loạn, hắn sẽ không có gì phải lo ngại.

Hơn nữa, nhà Tôn ở phía đông là thần phục mình.

Về phía tây, Quách Tỷ và Lý Giác lúc này đang nội chiến, hơn nữa bọn họ đang nắm giữ thiên tử, đại khái là cũng sẽ không đến.

“Trước tiên bình định xong chuyện ở Từ Châu rồi nói.” Viên Thuật đưa ra quyết định.

Sau đó, Viên Thuật định ra một loạt chính sách, kết thông gia với Lữ Phụng Tiên, định hôn ước, xuất binh công đả Lưu Bị.

Lưu Bị vừa có một mảnh đất, còn chưa phát triển đã bị đánh, bất đắc dĩ chỉ có thể cầu cứu Lữ Phụng Tiên.

Nhưng Lữ Phụng Tiên đã nhận vàng bạc, được hứa hẹn đủ loại lợi ích, đành phải án binh bất động.

Trần Cung biết Viên Thuật đánh đến, Lữ Bố lại án binh bất động, lập tức đến khuyên Lữ Bố.

“Phụng Tiên à, Viên Thuật đã đánh đến rồi, ngươi còn ở đây ăn chơi hưởng lạc.” Trần Cung hận sắt không thành thép.

“Hắn đánh đến chứ có phải đánh ta đâu, là đánh ba huynh đệ Lưu Huyền Đức, liên quan gì đến ta?” Lữ Bố mặt đầy khinh thường.

“Lý lẽ môi hở răng lạnh, ngươi không hiểu sao?” Trần Cung lớn tiếng nói.

“Viên Thuật cho ta vàng bạc châu báu, còn kết thông gia với ta, có thể có vấn đề gì chứ?

Trần Cung, ngươi bé xé ra to rồi.” Lữ Bố có chút không vui.

“Lữ Phụng Tiên!” Trần Cung hét lớn một tiếng, sau đó nói: “Hôm nay ngươi không xuất binh, ngày mai Viên Thuật quay lại đánh ngươi, ngươi làm thế nào?” “Dù Viên Thuật không đánh ngươi, đừng quên phía bắc còn có Viên Thiệu, phía đông còn có Tào Tháo, phía tây còn có kẻ địch mạnh hơn.” “Ngươi đừng uống nữa, mau lĩnh binh xuất chinh!” Trần Cung vừa nói, vừa định giật bình rượu của Lữ Bố, bị Lữ Bố đẩy ra.

“Ngươi làm phản à, ta là chúa công hay ngươi là chúa công?

Ta nói không xuất binh là không xuất binh, Viên Thuật hắn dám đánh ta?” Lữ Bố tức giận nói.

“Thằng nhãi ranh, ta không thèm cùng phe với ngươi!” Trần Cung tức giận chỉ vào mặt Lữ Bố mắng một câu, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

“Cút cho lão tử!” Lữ Bố mắng lớn một tiếng, tức đến đỏ mặt.

“Tướng quân, đừng giận nữa, uống chén rượu đi.” Điêu Thuyền nép vào lòng Lữ Bố, mời rượu Lữ Bố.

“Vẫn là Thiền nhi nhà ta hiểu ta, Trần Cung hắn chẳng hiểu gì cả.” Lữ Bố nâng chén rượu uống một ngụm, tiếp tục hưởng lạc.

Mà bên phía Lưu Bị, tình hình không mấy tốt đẹp, liên tiếp có thành trì bị mất.

Chương 393

Dưới sự tấn công của Viên Thuật, Lưu Bị căn bản không chống đỡ nổi.

Binh sĩ dưới trướng Viên Thuật, đều là những binh sĩ kiêu dũng thiện chiến, hơn nữa là tinh binh được huấn luyện, hoàn toàn không phải quân Hoàng Cân tạp nham có thể so sánh.

Mấy lần giao thủ, Lưu Bị đã mất rất nhiều thành trì.

"Mẹ nó, thằng nô ba họ Lữ Phụng Tiên, nhìn chúng ta bị đánh mà nó lại án binh bất động." Trương Phi chửi bới.

"Dựa vào người không bằng dựa vào mình, Lữ Phụng Tiên hắn không đáng tin." Quan Vũ vuốt râu nói.

"Thủ thành, giữ được bao nhiêu thì giữ." Triệu Vân tiếp lời.

"Đang yên đang lành, Viên Công Lộ phát điên gì vậy?" Lưu Bị không hiểu nổi.

Viên Thuật không đi đánh Lưu Biểu, lại chạy đến đánh mình, là vì mình dễ bắt nạt sao?

"Đại ca, bọn chúng lại đến rồi!" Quan Vũ đột nhiên chỉ về phía trước.

"Chuẩn bị nghênh địch!" Lưu Bị nói một tiếng, sau đó tử thủ tường thành.

Mấy ngày sau, Lữ Bố đặt chén rượu xuống, mặc vào áo giáp.

"Tướng quân, đây là muốn xuất chinh sao?" Điêu Thuyền ra hỏi một câu.

"Ừm, cũng sắp rồi." Lữ Bố thản nhiên nói.

“Đại nhân, Viên Thuật đã liên tiếp phá mấy thành, hiện tại Lưu Bị bọn họ đã rút về Tiểu Bái.” Binh sĩ đáp.

“Tốt, triệu tập ba quân, theo ta xuất chinh!” Lữ Bố vung tay một cái, dẫn tướng sĩ xuất chinh.

Phàm là thành trì binh sĩ của Viên Thuật đánh chiếm, Lữ Bố đều lần lượt đoạt lấy, sáp nhập vào lãnh địa của mình.

Lữ Bố đóng trại ở một nơi cách Tiểu Bái một dặm về phía tây nam, phái vệ sĩ đi mời các tướng lĩnh như Kỷ Linh.

Mà bên phía Lưu Bị cũng đã đến chỗ Lữ Bố.

“Lữ Phụng Tiên, ngươi có ý gì?” Người cầm quân bên phía Viên Thuật, Kỷ Linh, lên tiếng chất vấn.

“Ha ha, có thể có ý gì?

Viên Thuật xúi giục thuộc hạ của ta làm phản, chuyện này nói thế nào?” Lữ Bố sắc mặt âm trầm.

Kỷ Linh không nói được gì.

“Trận chiến này đến đây kết thúc, Huyền Đức huynh chiếm cứ Tiểu Bái, cùng ta tạo thành thế ỷ dốc, thế nào?” Lữ Bố nhìn về phía Lưu Bị.

“Nghe theo tướng quân.” Lưu Bị đáp.

Hắn bây giờ không còn nơi nào để đi, có thể quay lại Tiểu Bái đã là tốt lắm rồi.

“Vậy ta nhất định phải đánh thì sao?” Kỷ Linh lên tiếng nói.

Lữ Bố nói với Kỷ Linh và mọi người: “Huyền Đức, là hiền đệ của Lữ Bố ta.

Nay hắn bị các vị bao vây, ta đặc biệt đến cứu hắn.

Ta Lữ Phụng không thích nhìn người khác tranh đấu, chỉ thích giúp người khác giải quyết tranh chấp." Lữ Bố nói xong, ra lệnh cho người dựng Phương Thiên Họa Kích của mình ở cổng doanh trại.

Nói với mọi người: "Các vị hãy xem ta bắn vào ngạnh nhỏ trên kích, nếu một phát bắn trúng, quân của các vị phải lập tức ngừng tấn công, rời khỏi đây, nếu bắn không trúng, vậy các ngươi cứ ở lại cùng Lưu Huyền Đức quyết một trận tử chiến." Lưu Bị nghe vậy, ước lượng khoảng cách, thầm nghĩ: "Nơi này cách cổng doanh trại hơn trăm bước, e là khó bắn trúng." Kỷ Linh nhìn khoảng cách, gật đầu.

"Dù hắn võ công cái thế, có thể bách bộ xuyên dương, cũng khó bắn trúng ngạnh nhỏ." Lữ Bố giương cung bắn một mũi tên về phía cây kích, vừa vặn trúng vào ngạnh nhỏ.

Lưu Bị vô cùng kinh ngạc, vội vàng khen ngợi: "Tướng quân ngài thật có uy lực như thiên thần!" Kỷ Linh sắc mặt vô cùng khó coi, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Lữ Bố đây là đang gây áp lực cho hắn.

Hắn có thể bách bộ xuyên dương, cũng có thể dễ dàng bắn chết mình.

"Được, ta thu binh!" Kỷ Linh nghiến răng nói.

"Thế mới phải chứ." Lữ Bố cười nói, cùng mọi người uống rượu.

Tiểu Bái do Lưu Bị chiếm giữ, cùng mình tạo thành thế ỷ dốc, có thể chống lại sự tấn công của các chư hầu khác.

Mình cần Lưu Bị, Lưu Bị cũng cần mình.

Mà những thành trì ban đầu của Lưu Bị, cũng thuộc về mình.

Lữ Bố tự nhận đã tính một nước cờ hay.

Nhưng hắn không tính đến, Lưu Bị đã thất vọng về hắn, ngày sau

hắn gặp nạn, Lưu Bị sẽ không quan tâm đến hắn.

Nhưng Lữ Bố vẫn có lời, phần lớn Từ Châu đều nằm trong tay hắn, chỉ còn lại một phần nhỏ thuộc về Tào Tháo.

Mà vùng đất Từ Châu thuộc sở hữu của Tào Tháo, lại vừa vặn đâm vào bụng của Lữ Bố, Lữ Bố hoàn toàn không hay biết.

Chỉ có thể nói, bố cục của Tào Tháo rất sâu.

Phía bắc đã bình định, Viên Thuật cũng chuẩn bị xưng đế.

Nam Dương, Thọ Xuân.

Viên Thuật sau khi bình định phía bắc, triệu tập văn quan võ tướng, nói một tràng lời lẽ hoa mỹ.

"Ai, thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi dậy, bá tánh lầm than, Hán thất suy yếu, quốc không ra quốc." "Không có minh quân thống trị thiên hạ, thiên hạ hỗn loạn không chịu nổi, ai." Viên Thuật bề ngoài là đang lo lắng chuyện thiên hạ, thực tế là đang nói thiên hạ không có minh quân, các ngươi mau tiến cử ta.

Mấy mưu sĩ lập tức hiểu ý, lập tức quỳ xuống nói: "Chúa công, ngài xuất thân tứ thế tam công, đáng làm minh chủ thiên hạ!" "Đúng vậy, ngài nắm giữ Ngọc tỷ truyền quốc, được trời ưu ái, thuận lòng dân, lý ra nên lên ngôi hoàng đế!" "Chúng thần, khấu đầu thỉnh chúa công đăng cơ!" Mấy mưu sĩ lần lượt quỳ xuống.

Viên Thuật giả vờ từ chối một lần.

"Hồ đồ, Hán thất tuy yếu, nhưng hoàng đế vẫn còn, các ngươi để ta đăng cơ, chẳng phải là để ta tạo phản sao?" Các văn thần tức khắc hiểu ra, lần lượt quỳ xuống nói: "Chúa công, nay bá tánh lầm than, chỉ có ngài xưng đế, mới có thể cứu họ khỏi nước sôi lửa bỏng!" "Đúng vậy chúa công, nay quần hùng cát cứ, ngài xưng đế, mới có thể hiệu lệnh quần hùng dẹp yên chiến tranh!" Viên Thuật hơi ngẩng đầu, từ

chối lần thứ hai.

"Không được, ta Viên Công Lộ hà đức hà năng, có thể làm hoàng đế được." Các võ tướng nhìn nhau, bọn họ đã hiểu, chúa công đây là đang diễn trò ba lần từ chối để được chào đón.

Sau ba lần từ chối mới chấp nhận.

Bây giờ, đến lượt bọn họ.

"Chúa công, nếu ngài không xưng đế, chúng thần sẽ quỳ mãi không dậy!" "Đúng vậy, quỳ mãi không dậy!" Viên Thuật nhìn các võ tướng, trong lòng rất hài lòng, nhưng vẫn còn thiếu chút gì đó, liền nói: "Vậy các ngươi cứ quỳ đi, dù sao ta cũng không xưng đế!" Mưu sĩ bên cạnh Viên Thuật lấy ra long bào đã được may sẵn, ra hiệu cho các võ tướng.

Võ tướng tức khắc hiểu ý, cầm long bào xông lên, đẩy Viên Thuật ngã xuống.

"Các ngươi muốn làm gì, muốn làm gì!" Viên Thuật vừa la lớn, vừa rất phối hợp cởi áo cởi thắt lưng, mặc long bào vào.

Đợi long bào mặc xong, võ tướng mới quay lại quỳ trên đất, mọi người đồng thanh hô lớn: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Viên Thuật chỉ vào bọn họ, bực bội nói: "Các ngươi, là đang ép ta tạo phản à." Mưu sĩ tiến lên nói: "Chủ… à không hoàng thượng, ngài đây không phải tạo phản, ngài đây là thuận theo thiên mệnh!" "Ai." Viên Thuật thở dài một hơi, trong lòng vui như mở hội.

"Truyền ý chỉ của trẫm, trước tiên an phủ các chư hầu đi!" Viên Thuật nói thẳng.

"Vâng!" Tin tức Viên Thuật xưng đế, rất nhanh đã được truyền đi.

Viên Thuật trước tiên phong Tôn Kiên làm tướng quân, kế thừa thân phận tướng quân của cha hắn, sau đó cũng phong cho Lưu Biểu

một chức Kinh Châu mục.

Tin tức hắn xưng đế truyền đi xôn xao, nhưng không ai thèm để ý đến hắn.

Duyện Châu, quận Trần Lưu.

Tào Tháo ngồi giữa đại đường, nghe thuộc hạ báo cáo, cười ngặt nghẽo trên đại đường.

"Ha ha ha ha, cười chết ta, Viên Công Lộ muốn cười chết ta!" Các quần thần không hiểu vì sao Tào Tháo cười, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cười theo.

Cười một hồi lâu, Tào Tháo cười đến đau cả bụng, mới ngồi trên ghế cao thở hổn hển.

"Ta Tào Mạnh Đức, đã nhìn lầm người, đây là lỗi của ta." "Ta đã lầm tưởng Viên Công Lộ là anh hùng, không ngờ lại là cẩu hùng!" "Tưởng rằng cầm được một cái Ngọc tỷ truyền quốc là có thể xưng đế, hắn đây là tạo phản!" Tào Tháo nói xong, nhìn những người dưới trướng.

"Quách Phụng Hiếu, chuyện này ngươi thấy thế nào?" Tào Tháo nhìn về phía một người trẻ tuổi.

"Chúa công, chúng ta có thể mượn danh thiên tử tập hợp quần hùng thảo phạt phản tặc!" Quách Gia lên tiếng nói.

"Đúng vậy." Tào Tháo mím môi, nhìn về phía Tuân Úc, hạ lệnh: "Tuân Úc, ngươi lập tức viết một bài hịch thảo tặc, hiệu lệnh chư hầu, theo ta thảo phạt phản tặc!" "Vâng!" Tuân Úc đáp một tiếng.

Tào Tháo sau đó nhìn về phía huynh đệ Hạ Hầu, nói: "Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, hai huynh đệ các ngươi thao luyện binh mã, đợi chư hầu đến, lập tức xuất binh nam hạ!" "Vâng!" Hai huynh đệ đáp.

Hai huynh đệ bọn họ, là người nhà của Tào Tháo.

Đánh trận chưa từng thắng, thăng quan chưa từng ngừng.

Tài năng chủ yếu của hai người họ không phải là lĩnh binh đánh trận, mà là rèn binh luyện mã.

Ba mươi vạn tinh binh dưới trướng Tào Tháo, đều do hai người họ bồi dưỡng ra.

Mọi thứ đã được sắp xếp xong, Tào Tháo lúc này mới quay về nghỉ ngơi.

Chương 394

Viên Thuật xưng đế, khiến không ít chư hầu được một phen cười nhạo.

Bây giờ quần hùng nổi dậy, ai xưng đế thì đánh người đó.

Mà Tào Tháo sở dĩ vui mừng, là vì sau khi mình đánh bại Viên Thuật, có thể nhân cơ hội thôn tính địa bàn của Viên Thuật, tiến một bước khuếch trương.

Nếu Viên Thiệu xưng đế, Tào Tháo có thể sẽ kiêng dè vài phần, nhưng Viên Thuật thì chẳng có gì phải sợ.

Đêm đó, Chu Thánh quan sát thiên tượng, phát hiện khí của long mạch đang hội tụ về Thọ Xuân.

Viên Thuật xưng đế tuy là ngụy đế, nhưng hắn có sự gia trì của Ngọc tỷ truyền quốc, trên người sẽ ngưng tụ ra một luồng khí tức đặc biệt, luồng khí tức này sẽ hấp dẫn khí của long mạch.

"Thiên Tôn, lẽ nào là đang đợi Viên Thuật xưng đế?" Chu Thánh lập tức triệu tập tất cả người gác lăng, đến Thọ Xuân.

Vừa đến ngoại thành Thọ Xuân, hàng vạn tướng sĩ đã đứng ngoài thành chờ đợi.

Kẻ cầm đầu không phải ai khác, chính là Cát Huyền.

"Người gác lăng, ngươi có mạnh đến đâu cũng có thể xông qua quân trận được không?" Cát Huyền khẽ nói xong, tay vung lên, tiếng trống trận tức khắc vang lên.

Hàng vạn binh sĩ bày ra quân trận, đối phó Chu Thánh.

Người gác lăng của bảy mạch tức khắc tụ lại, xuất hiện sau lưng

Chu Thánh, Chu Thánh vốn định ẩn mình, nhưng đã bị Cát Huyền phát hiện.

"Đừng trốn nữa, ta biết ngươi đã đến, vốn ta cũng đang ngủ ngon, bị ngươi làm ồn tỉnh giấc." Cát Huyền thản nhiên nói.

Chu Thánh nghe vậy, đành phải rút ra bội đao của người gác lăng.

"Các ngươi phá giải quân trận, ta đi đối phó Cát Huyền." Chu Thánh nói với những người gác lăng sau lưng.

Cát Huyền nhận ra mình, chứng tỏ hắn cũng không phải là người của thế giới này, Chu Thánh có thể ra tay với hắn.

"Giết!" Chu Thánh vung đao xông lên, Cát Huyền tay vung một cái, hàng vạn binh sĩ tức khắc xông về phía người gác lăng của bảy mạch.

Còn Chu Thánh vung đao chém về phía Cát Huyền.

Cát Huyền mỉm cười, giang hai tay, mặc cho Chu Thánh một đao chém vào người mình.

"Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời tức khắc mây đen hội tụ, sấm chớp vang dội, một luồng sáng trắng hạ xuống, đánh dấu lên người mình.

"Ngươi là người của thế giới này?" Chu Thánh sắc mặt đại biến.

Cát Huyền cười nói: "Vừa phải cũng vừa không phải." "Ta vốn là người thời Tam Quốc, bái Tả Từ làm thầy, học được huyền thuật, sau đó ngủ say." "Mấy ngày trước bị đánh thức, tiến vào mộng cảnh của Thiên Tôn.

Mà ta ở thế giới này vốn đã có thực thể, ta trực tiếp nhập vào thân thể hắn là được." Cát Huyền nói xong, cười nhìn Chu Thánh.

"Người không thuộc về thời đại này, tùy tiện ra tay, sẽ bị thiên phạt." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn bầu trời, sấm sét đang hội tụ trong lớp mây đen dày đặc, đã khóa chặt Chu Thánh.

“Bị thiên đạo khóa chặt, ngươi không chạy thoát được đâu.” Cát Huyền cưỡi ngựa lùi lại mấy bước.

Chu Thánh quay đầu nhìn người gác lăng, hét lớn: “Rút lui!” Nói xong, Chu Thánh cưỡi Diêm Vương chạy như điên.

Hắn lấy ra lệnh bài của người gác lăng, tìm phương hướng của Cổ Lâu Thủ Lăng.

Đây là cách duy nhất, có thể xóa bỏ dấu ấn trên người mình!

“Ầm ầm ầm!” Cả Kinh Châu cuồng phong nổi lên, gió cuốn mây tan, sấm sét vang trời.

Đêm tối đen kịt, cùng với tiếng sấm chớp, được chiếu sáng rực rỡ.

Chu Thánh cưỡi Diễm Vong chạy trốn, hắn đã tìm thấy vị trí của Cổ Lâu Thủ Lăng, ngay tại Xích Bích.

“Ầm!” Một tia sét tím trên trời đột nhiên giáng xuống, đánh trúng Chu Thánh.

Chu Thánh vận Thủ Lăng Khải chống đỡ.

“Bốp!” Chu Thánh bị đánh bay xa mấy chục mét, đập vỡ một tảng đá lớn.

“Phụt!” Chu Thánh phun ra một ngụm máu tươi, bị sét tím trọng thương.

Thiên phạt mang theo khí tức hủy diệt nồng đậm, ngay cả Thiên Tôn cũng không chống đỡ nổi.

Nếu không phải Chu Thánh có Thủ Lăng Khải giúp mình chống đỡ chín phần sát thương, có lẽ hắn đã nổ tung.

“Hí hư luật!” Diễm Vong nhanh chóng xông tới, ngay lúc thiên lôi sắp giáng xuống, một ngụm ngậm lấy Chu Thánh, nhanh chóng chạy trốn.

“Ầm!” Thiên lôi trong nháy mắt giáng xuống, đập vỡ tảng đá lớn, sau đó tiếp tục đánh Chu Thánh.

Chu Thánh lúc này khí tức yếu ớt, nằm trên lưng Diễm Vong.

Diễm Vong trên người bùng cháy ngọn lửa hừng hực, tốc độ chạy rất nhanh, chỉ thấy một vệt lửa lóe qua.

“Ầm ầm ầm!” Thiên lôi không ngừng truy kích phía sau, Chu Thánh không chết, thiên phạt không ngừng… Trên Xích Bích.

Lưu Ly sau khi đến Tam Quốc, mất mấy ngày mới hiểu ra mình đang ở thời đại nào, ở nơi nào.

Nàng vốn định tìm người gác lăng trước, sau đó thông qua người gác lăng tìm Chu Thánh, nhưng không hiểu vì sao, vẫn không tìm thấy người gác lăng.

Nàng đứng trên vách đá, không biết đi đâu.

“Ầm ầm ầm!” Xa xa, tiếng sấm dần dần đến gần, Lưu Ly ngẩng đầu nhìn, trong lòng bất giác có chút hoảng hốt.

Cảm giác hoảng hốt này không phải vì mình, mà là nàng cảm thấy người thân cận nhất của mình, dường như đang gặp nguy hiểm.

“Chu Thánh!” Lưu Ly lập tức nghĩ đến Chu Thánh, vội vàng cầm ô hoa nhảy xuống, bay về phía có sấm sét.

Trên mặt đất.

Diễm Vong dốc toàn lực chạy, nhưng Chu Thánh đã bị thiên phạt khóa chặt, thiên lôi sẽ giáng xuống trong khoảnh khắc.

“Ầm!” Thiên lôi lại giáng xuống, Diễm Vong trực tiếp ngã nhào, cùng Chu Thánh bị hất bay ra ngoài.

“Phụt!” Chu Thánh phun ra một ngụm máu, loạng choạng đứng dậy.

Hắn tìm kiếm xung quanh, thấy Diễm Vong ngã ở một bên.

Thân thể Diễm Vong bị cháy đen một mảng lớn, áo giáp trên người vỡ nát, găm vào da thịt, xương chân lộ ra ngoài, thương thế rất nặng.

"Hí hư luật!" Diễm Vong ngẩng đầu hí dài, dốc toàn lực đứng dậy.

Ngay lúc thiên lôi sắp giáng xuống, một ngụm ngậm lấy Chu Thánh, đốt cháy ngọn lửa Thủ Lăng trên người mình, nhanh chóng tiến lên.

"Thả ta… xuống." Chu Thánh yếu ớt hét lên.

Hắn có thể cảm nhận được, sinh mệnh của Diễm Vong đang không ngừng trôi đi.

Tiếp tục chạy, nó sẽ chết.

Diễm Vong không dừng lại, mà cắn chặt áo giáp của Chu Thánh, ra sức chạy như điên.

Trên bầu trời, sét tím không ngừng hội tụ, dường như trời cao đã nổi giận, muốn một lần đánh chết Chu Thánh.

Thiên lôi cuồn cuộn, chiếu sáng cả bầu trời.

Không ít thuật sĩ và phương sĩ, đều ra ngoài quan sát thiên tượng.

"Ầm ầm ầm!" Thiên lôi tức khắc giáng xuống, giống như có mắt, đánh về phía Chu Thánh.

"Chu Thánh!" Lưu Ly đến nơi nhìn thấy Chu Thánh và Diễm Vong, hét lớn một tiếng.

"Hí hư luật!" Diễm Vong ngay lúc thiên lôi sắp giáng xuống, dùng sức ném Chu Thánh ra ngoài.

“Ầm!” Thiên lôi dày đặc tức khắc giáng xuống người nó, hoàn toàn hủy diệt nó.

“Đưa ta đến, Xích Bích!” Chu Thánh dùng sức hét lên, quay đầu nhìn Diễm Vong bị thiên lôi bao phủ, bên tai dường như lại vang lên tiếng hí của nó.

“Hí hư luật!” Chu Thánh biết, bây giờ không phải là lúc đau buồn, mình mà ở lại bên ngoài, sẽ có kết cục giống như Diễm Vong.

Nó đã dốc toàn lực cứu mình ra, mình sẽ nhặt xác cho nó.

Lưu Ly nhìn thiên lôi lại hội tụ trên trời, một tay nắm lấy Chu Thánh, bay về phía Xích Bích.

Sau khi thiên lôi qua đi, tại chỗ chỉ còn lại một bộ xương ngựa không toàn vẹn.

Lưu Ly mang theo Chu Thánh nhanh chóng bay đi, đáp xuống Xích Bích.

Chu Thánh lấy ra lệnh bài của người gác lăng, hét lớn: “Cổ Lâu Thủ Lăng, mở!” Trên Xích Bích xuất hiện một lối đi, ngay lúc thiên lôi sắp giáng xuống, Chu Thánh và Lưu Ly cùng nhau tiến vào lối đi.

“Ầm ầm ầm!” Thiên lôi đánh vào Xích Bích, để lại một dấu ấn đỏ tươi trên đó.

Mà Chu Thánh sau khi vào Cổ Lâu Thủ Lăng, bất lực nằm trên ván giường, theo đường trượt rơi xuống, trượt vào tầng thứ tám dưới lòng đất để điều dưỡng.

Chương 395

Lưu Ly thì ở tầng thứ nhất canh giữ.

Chu Thánh vào tầng thứ tám, nhìn thấy Văn Vương.

“Ta hình như, đã gặp ngươi ở đâu đó.” Chu Văn Vương lên tiếng nói.

“Ta đến từ tương lai.” Chu Thánh yếu ớt nói.

“Chẳng trách.” Chu Văn Vương lập tức hiểu ra, điều động một loại khí đặc biệt, giúp Chu Thánh xóa bỏ dấu ấn trên người, đồng thời sửa chữa áo giáp và chữa trị vết thương cho Chu Thánh.

“Cổ Lâu Thủ Lăng, vốn là nơi để người gác lăng nghỉ ngơi, chữa bệnh, chỉ là người gác lăng rất ít khi quay về.” Chu Văn Vương vừa chữa trị, vừa nói.

“Ta phải làm thế nào để né tránh trời cao?” Chu Thánh lên tiếng hỏi.

“Vạn vật trên đời, đều có quy luật và pháp tắc vận hành của riêng mình, ngươi từ tương lai xuyên không đến, vốn có thể thay đổi sự phát triển của lịch sử, bị trời cao không dung.” “Không tôn trọng lịch sử, sẽ bị thiên phạt; ác ý sửa đổi lịch sử, sẽ bị thiên tru.” “Nhưng mà, ngươi đến đây chắc không phải để thay đổi lịch sử chứ?” Chu Văn Vương hỏi một câu.

“Thiên Tôn đã đến.” Chu Thánh lên tiếng nói.

Chu Văn Vương vừa nghe, tức khắc hiểu ra.

“Thì ra là vậy.” Chu Văn Vương bắt lấy một con rồng vàng nhỏ bé, đánh vào trong bóng của Chu Thánh.

Bóng của Chu Thánh, tức khắc biến thành một con rồng đang cuộn tròn.

“Thứ này, có thể giúp ngươi che đậy cảm ứng của thiên đạo, dù ngươi ra tay với người của thế giới này, trời cao cũng sẽ không giáng thiên phạt.” “Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, nếu ngươi ác ý ra tay, hoặc là thay đổi lịch sử, thì con rồng này sẽ cảm nhận được, phản phệ ngươi!

Và, ta và Khương Công ở tầng thứ chín sẽ đích thân truy sát ngươi!” “Ngươi không được thay đổi lịch sử, bằng bất kỳ cách nào.” Chu Văn Vương nhấn mạnh.

Một khi thay đổi, sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm rất lớn, thậm chí có khả năng thay đổi tương lai.

Tuy đây là ký ức của Thiên Tôn, nhưng dưới sự hỗ trợ toàn lực của tất cả mọi người trên đảo tiên, lịch sử trong ký ức này, sẽ phản chiếu ra thực tại.

Nếu không, cả đảo tiên Bồng Lai cũng sẽ không phong bế.

“Ta hiểu rồi.” Chu Thánh rất rõ.

“Đi đi, có bất kỳ khó khăn nào, đều có thể quay lại Cổ Lâu Thủ Lăng, chúng ta sẽ giúp ngươi.” Chu Văn Vương lại nói.

Chu Thánh nghe vậy, đang định ra ngoài thì lại dừng bước.

“Ta có thể biết, các ngài đang bảo vệ cái gì không?” Chu Thánh đột nhiên hỏi một câu.

Chu Văn Vương nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó cười nói: “Không bảo vệ gì cả, chỉ là cho người gác lăng một nơi yên nghỉ mà thôi.” Chu Thánh hiển nhiên là không tin, người gác lăng sau khi chết được chôn trong Cổ Lâu Thủ Lăng ngủ say, toàn thân sức mạnh tiêu tán, hiển nhiên là đã bị Cổ Lâu Thủ Lăng lấy đi.

Điều này cho thấy Cổ Lâu Thủ Lăng, hoặc là đang bảo vệ cái gì, hoặc là đang trấn áp cái gì.

Bên ngoài Cổ Lâu Thủ Lăng.

Chu Thánh và Lưu Ly ngồi trên Xích Bích.

Diễm Vong bị thiên phạt hủy diệt, chỉ còn lại mấy mảnh xương.

Chu Thánh và Lưu Ly chôn cất Diễm Vong, và dựng bia mộ.

Đây tuy là thế giới tinh thần của Thiên Tôn, nhưng chết trong thế giới tinh thần, ở thế giới thực, đại khái cũng sẽ chết.

Vì vậy, Diễm Vong thật sự đã chết.

"Sao em lại đến đây?" Chu Thánh trầm giọng hỏi.

"Anh đã một tuần không ra ngoài, em lo lắng…" "Lo lắng gì?

Em quên những gì anh nói rồi sao?" Chu Thánh quay đầu nhìn chằm chằm Lưu Ly.

Lưu Ly lẩm bẩm: "Cùng lắm thì, em không làm tử sĩ nữa." Chu Thánh xoa đầu Lưu Ly, muốn nói gì đó với nàng, nhưng lời đến miệng, lại không nói ra được.

"Không có lần sau." Chu Thánh cuối cùng nói.

"Được." Lưu Ly cười gật đầu, dựa vào lòng Chu Thánh.

"Đây là Tam Quốc sao?" "Đây là mộng cảnh của Thiên Tôn, cũng là thế giới tinh thần, Thiên Tôn muốn thay đổi lịch sử trong thế giới tinh thần của mình." Chu Thánh lên tiếng giải thích.

Mục tiêu của Thiên Tôn là đoạt lấy Ngọc tỷ truyền quốc, mà nhiệm vụ của mình là bảo vệ Ngọc tỷ truyền quốc, để nó đến nơi cần đến.

Hiện tại đang ở trong tay Viên Thuật, một thời gian nữa sẽ ở trong

tay Tào Tháo.

“Em giúp anh.” Lưu Ly cười nói.

“Em đừng gây thêm phiền phức cho anh là được rồi.” Chu Thánh bực bội nói.

“Sao em lại gây phiền phức được chứ, em mạnh lắm đấy.” Lưu Ly nắm chặt nắm đấm, vung vẩy hai cái.

Chu Thánh liếc nhìn nàng một cái, không nói gì.

Nhiệm vụ tối nay coi như thất bại, chỉ có thể đợi ngày mai lại đến Thọ Xuân.

Điều khiến Chu Thánh không ngờ là, đại đệ tử của Tả Từ là Cát Huyền cũng đã đến.

Hơn nữa Cát Huyền còn là nhân vật thời Tam Quốc, ở đây hắn có lợi thế sân nhà tự nhiên.

Chu Thánh muốn bảo vệ tốt Ngọc tỷ truyền quốc, hắn sẽ là một trở ngại lớn.

Chu Thánh và Lưu Ly ngồi trên Xích Bích, không bao lâu sau người gác lăng của bảy mạch lần lượt đến.

Bọn họ phụ trách đoạn hậu, kéo dài thời gian với địch quân, nên đến muộn hơn.

“Đại nhân, ngài không sao chứ?” Người gác lăng của mạch Lâm tiến lên hỏi.

“Không sao.” Chu Thánh xua tay.

Vết thương của hắn đã được chữa lành, hơn nữa ở thế giới này ra tay, sẽ không bị thiên phạt nữa.

Sự tồn tại của Cổ Lâu Thủ Lăng thật sự rất mạnh mẽ, bọn họ

ngay cả thiên đạo cũng có thể né tránh.

“Đại nhân, Viên Thuật xưng đế, Thiên Tôn không hiện thân, chúng ta tiếp theo là…” “Tiếp tục đối phó Viên Thuật, Thiên Tôn nhất định đang trốn bên cạnh Viên Thuật.” Chu Thánh lên tiếng nói.

Cát Huyền đã xuất hiện, Thiên Tôn còn xa sao?

Thiên Tôn nhất định đang trốn bên cạnh Viên Thuật, đợi khi khí vận của Viên Thuật suy yếu, sẽ đoạt lấy Ngọc tỷ truyền quốc.

“Hiểu rồi.” “Tất cả cẩn thận.” Chu Thánh nói một câu xong, người gác lăng của bảy mạch lần lượt rời đi… Thọ Xuân.

Cát Huyền sau khi đẩy lùi Chu Thánh, lê thân thể bị thương về cung, tự băng bó vết thương.

Hắn tuy khiến Chu Thánh bị thiên phạt, nhưng mình cũng bị một đao.

Chu Thánh dùng sức một đao, chém toạc da thịt, chém vào xương.

Cát Huyền trước tiên rắc một ít bột thuốc lên xương, sau đó dùng kim tự khâu vết thương.

“Hít a~” Cơn đau dữ dội, khiến Cát Huyền không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Chút đau này còn không chịu được, sau này ngươi còn làm sao thoát thai hoán cốt.” Một giọng nói già nua vang lên trong phòng hắn.

Cát Huyền nghe thấy tiếng, không khỏi đứng dậy định quỳ lạy.

“Ngồi yên, khâu vết thương của ngươi đi.” Giọng của Tả Từ lại vang lên.

“Vâng, sư tôn.” Cát Huyền ngồi trên ghế, tiếp tục khâu vết thương.

Tuy đau đớn, nhưng hắn cắn chặt răng, không để mình kêu lên.

“Sư tôn, người gác lăng đã bị trời cao đánh dấu, chỉ cần hắn xuất hiện, sẽ bị trời cao giáng thiên phạt, ngài có thể ra ngoài rồi.” Cát Huyền lên tiếng nói.

“Không, không đơn giản như vậy, đừng quên Cổ Lâu Thủ Lăng, bên trong đó có sức mạnh mà ngay cả ta cũng kiêng dè, chưa chắc không thể giúp hắn xóa bỏ dấu ấn của trời cao.” Tả Từ tiếp lời.

Hắn không dám đến Cổ Lâu Thủ Lăng, chính là vì kiêng dè sức mạnh thần bí tồn tại trong Cổ Lâu Thủ Lăng.

“Vậy tiếp theo, chúng ta nên làm gì?” Cát Huyền lại hỏi một câu.

“Không cần làm gì cả, theo dõi chặt chẽ Viên Thuật, đợi khi khí vận của hắn tiêu tan, cướp lấy Ngọc tỷ truyền quốc rồi đi.” Thiên Tôn lại lên tiếng nói.

“Đi, đi đâu?” Cát Huyền không hiểu hỏi.

“Đến Hán Trung tìm Trương Lỗ, để Trương Lỗ đưa ngươi đến miếu Thiên Tôn, trong miếu Thiên Tôn ta đã giấu thân thể, đánh thức ta là có thể rời khỏi thế giới tinh thần.” Thiên Tôn lên tiếng nói.

“Trương Lỗ?” “Đúng vậy, hắn cũng là người của Thiên Tôn hội của ta.” Thiên Tôn thản nhiên nói.

Trương Lỗ nắm giữ vùng đất Hán Trung là tín đồ cuồng nhiệt của Tả Từ, hắn đã biến toàn bộ người dân Hán Trung thành tín đồ của Thiên Tôn.

Chỉ là vùng đất Hán Trung thuộc về nơi binh gia tất tranh, không lợi cho phát triển và tranh bá, Thiên Tôn mới từ bỏ việc lấy Hán Trung làm cứ điểm.

Chương 396

“Vậy bên phía người gác lăng, đối phó thế nào?” Cát Huyền lại hỏi một câu.

“Bày trận pháp ngoài thành, đợi người gác lăng đến, lập tức khởi động trận pháp đối phó hắn.” Thiên Tôn lại nói.

“Hiểu rồi.” Cát Huyền đáp một tiếng, vết thương cũng đã khâu xong hoàn toàn.

Trong phòng, một lão bộc đang châm dầu, xách bình dầu, còng lưng rời đi.

Một đêm, thoáng chốc đã qua.

Ngày hôm sau.

Quận Trần Lưu.

Tào Tháo sau khi phát hịch thảo phạt phản tặc, đến thời gian hẹn, cả triều đình không một ai đến.

Tào Tháo một mình ngồi trên ghế cao, nhìn những vị trí trống rỗng, biểu cảm phức tạp.

Hắn vốn tưởng rằng các chư hầu sẽ hưởng ứng lời hiệu triệu của hắn đến tham gia hội nghị, kết quả không một ai đến.

Ngược lại còn khiến hắn thành trò cười.

“Ngày xưa Viên Thiệu hiệu lệnh mười tám lộ chư hầu phạt Đổng, cảnh tượng hoành tráng biết bao!

Trên ghế cao, không một chỗ trống.” “Mà nay, mới qua bao lâu, những chư hầu này lại không một ai đến, cuối cùng vẫn không có sức hiệu triệu mạnh mẽ như Viên Bản Sơ.” Tào Tháo lắc đầu tự giễu.

“Chúa công, thứ cho thần nói thẳng, thảo phạt Đổng Trác còn có lợi ích, còn thảo phạt Viên Thuật, lợi ích không lớn, hơn nữa còn có khả năng đắc tội với Viên Thiệu, nên không ai dám đến.” Quách Gia đứng ra nói.

“Một đám chuột nhắt thiển cận.” Tào Tháo không vui nói một câu.

“Báo, ngoài cửa có ba huynh đệ Lưu Quan Trương cầu kiến!” Binh sĩ chạy vào báo, ngắt lời Tào Tháo và Quách Gia.

“Để hắn vào.” Tào Tháo nói một câu.

Rất nhanh, Lưu Bị dẫn Quan Vũ và Trương Phi đi vào.

Lưu Bị liếc nhìn những chiếc ghế trống trong đại đường, cười cười xách một chiếc ghế đẩu, ngồi xuống.

“Huyền Đức huynh, sao lại đến đây?” Tào Tháo cười hỏi.

“Thảo phạt phản tặc Viên Công Lộ.” Lưu Bị nói thẳng.

“Ngươi mang theo bao nhiêu binh mã?” Tào Tháo lại hỏi.

“Ba nghìn.” Lưu Bị đáp một câu.

“Tốt.” Tào Tháo đứng dậy đi đến trước mặt Lưu Bị, nắm tay Lưu Bị nói: “Nhìn khắp thiên hạ, ai cũng làm ngơ trước phản tặc, chỉ có ngươi Lưu Huyền Đức bằng lòng xuất binh.” “Phục hưng Hán thất, thảo phạt phản tặc, vốn là việc ta nên làm.” Lưu Bị nói thật.

“Ừm.” Tào Tháo gật đầu.

Hai người sau đó bàn bạc kế hoạch tấn công Viên Thuật, Tào Tháo liền xuất binh.

Ba mươi vạn đại quân cuồn cuộn nam hạ.

Bấy giờ đang là mùa thu hoạch nên khi hành quân, hễ gặp ruộng lúa mì là đều phải đi đường vòng.

Đại quân tiến về phía nam, mà lúc này Viên Thuật vẫn còn chìm đắm trong tửu sắc, hồn nhiên không hay biết.

Ngoài thành Thọ Xuân.

Chu Thánh đã đến từ sớm nhưng không đi vào.

Bên ngoài thành đã bố trí trận pháp, hắn có thể nhìn thấy.

Đây là trận pháp chuyên dùng để đối phó với Người gác lăng, hễ Người gác lăng bước vào sẽ bị trận pháp vây khốn, bị binh sĩ trên tường thành tấn công.

Người gác lăng thực lực có mạnh đến đâu, đối mặt với hàng ngàn vạn binh sĩ cũng phải e dè.

Đặc biệt là khi bị vây khốn, càng không có cách nào trốn thoát.

"Đây là một nước cờ ngửa bài rồi." Chu Thánh khẽ nói.

Cát Huyền cố ý để lộ trận pháp, rõ ràng là không muốn để Người gác lăng tiến vào.

Mà trong cung Thọ Xuân, Thiên Tôn chắc chắn đang ở đó.

"Hay là để em đi đi, Thiên Tôn chắc không biết em đâu." Lưu Ly hăm hở muốn thử.

"Thiên Tôn không biết em, sao lại hạ lời nguyền lên em được?" Chu Thánh bực mình nói.

"Người của Thiên Tôn Hội đã dùng tinh huyết của Thiên Tôn để phong ấn em, rồi dùng tay vẽ phù phong ấn lên người em." Lưu Ly đáp.

"Tại sao lại phong ấn em, mà không phải là trấn áp em?" Chu Thánh đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Năm đó sáu mạch Người gác lăng liều chết phong ấn một cánh tay

của Thiên Tôn, Lưu Ly cũng tham gia hành động đó, tại sao chỉ có cô bị phong ấn?

"Bởi vì, chỉ có mình em chạy thoát." Lưu Ly tìm một cái cớ.

"Lý do này không đúng, nếu em đã chạy thoát thì sao còn bị nguyền rủa được?

Phải là bị nguyền rủa trước khi chạy thoát chứ." Chu Thánh nhìn Lưu Ly, muốn biết nguyên nhân.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh, do dự một lúc rồi nói: "Thực ra, là bọn họ muốn em hầu hạ Thiên Tôn, em không đồng ý, bọn họ liền biến em thành mèo, muốn em ở bên cạnh Thiên Tôn dưới hình dạng một con mèo." Vẻ đẹp của Lưu Ly nổi tiếng động lòng người.

Nàng thuộc tuýp vẻ đẹp tinh xảo đáng yêu, nhìn khắp lịch sử cũng khó tìm được người thứ hai.

Bất cứ ai trông thấy cũng đều phải rung động.

"Vậy em càng không thể đi, em đi sẽ bị Thiên Tôn phát hiện." Chu Thánh dứt khoát nói.

"Thôi được rồi." Lưu Ly cúi đầu, đi theo sau Chu Thánh.

"Vậy chúng ta không vào trong, làm sao để bảo vệ ngọc tỷ truyền quốc?" Lưu Ly khó hiểu hỏi.

"Viên Thuật tự khắc sẽ chạy ra thôi." Chu Thánh thản nhiên nói.

Chờ Tào Tháo đánh tới, Viên Thuật không chống cự nổi sẽ bỏ cung Thọ Xuân mà đi.

Đến khi hắn bước ra khỏi cung Thọ Xuân, cũng là lúc khí vận trên người hắn tiêu tan.

Chỉ cần vào khoảnh khắc hắn ra khỏi cửa, đoạt lấy ngọc tỷ truyền quốc là được.

Bây giờ Tào Tháo đã dẫn đại quân nam hạ, công phá cung Thọ Xuân chỉ là chuyện sớm muộn.

Chu Thánh không vội vào trong, Viên Thuật rồi sẽ tự mình ra ngoài.

Phía bắc.

Tào Tháo dẫn binh nam hạ, đi đến đâu đều thu phục đến đó.

Hiện tại, binh sĩ của Viên Thuật đều tập trung ở mấy thành trì chính gần cung Thọ Xuân, binh lính ở các lãnh địa khác rất yếu, chỉ có một hai ngàn người.

Đối mặt với Tào Tháo đang thế như chẻ tre, căn bản không chống đỡ nổi.

Có thành trì còn không thèm chống cự, khi Tào Tháo vừa đến đã mở cửa đầu hàng.

Đánh Viên Thuật còn dễ hơn cả đánh Đổng Trác.

Viên Thuật không biết dùng binh, ngay cả phòng thủ cũng không biết.

Địa bàn của hắn tuy lớn, nhưng phần lớn đều không có quân đồn trú.

Hơn nữa do hắn trưng thu thuế má quá cao, thu sưu cao thuế nặng, khiến nhiều người không muốn đến địa bàn của hắn làm ăn sinh sống.

Dân số không đông, khó mà trưng binh.

Trong đại doanh của Tào Tháo.

Liên tiếp chiếm được mười sáu thành, Tào Tháo mừng rỡ nói: "Ta vốn tưởng Viên Thuật cũng biết chút binh pháp, nào ngờ hắn chỉ là một tên ngu ngốc, thủ trong không chống ngoài, ngồi mát ăn bát vàng." "Viên Công Lộ có lẽ là quá tự mãn rồi, tự cho mình là hoàng đế,

không sợ có người đến đánh hắn.” Tuân Úc bước ra nói.

“Viên Công Lộ con người này, không đáng để bàn mưu.” Lưu Bị tiếp lời.

“Đúng rồi, bên Giang Đông nói thế nào?” Tào Tháo bất chợt hỏi một câu.

“Bên Giang Đông vẫn chưa có thư hồi đáp, có lẽ là còn đang do dự và quan sát.” Quách Gia bước ra nói.

“Nói cho cùng vẫn là muốn đợi ta và Viên Công Lộ đấu đến lưỡng bại câu thương, để hắn ngồi hưởng lợi ngư ông.” Tào Tháo khinh thường nói.

“Tiểu Bá Vương Giang Đông, à, tính toán cũng hay đấy.” “Không, chủ yếu là e ngại Kinh Châu Mục Lưu Biểu, Lưu Biểu khống chế Ô Giang, một khi Tôn Bá Phù xuất binh, dễ bị Lưu Biểu bóp cổ.” Quách Gia lên tiếng nói.

“Lưu Biểu tên đó, già cả ngu muội, khó thành đại sự.” Tào Tháo lắc đầu.

Chương 397

Lưu Biểu người này không được, không làm nên chuyện lớn.

Con trai của ông ta cũng rất kém cỏi, không gánh nổi giang sơn.

Lưu Bị nghe Tào Tháo bình phẩm về Lưu Biểu, nhướng mày, chắp tay hỏi: "Lưu Biểu, là hoàng tộc, chưa chắc đã không thể thành sự?" Tào Tháo lắc đầu, nói: "Lưu Biểu con người này, thời trẻ có lẽ còn có tài trí, nhưng đến cuối đời lại chìm đắm trong ca múa, có tài không dùng, chỉ dùng thân tín tâm phúc, khó thành đại sự." "Nếu không, Kinh Châu bao nhiêu tài tử, ông ta giữ được mấy người?" Tào Tháo cười nói.

Kinh Châu sản sinh tài tử, nhưng bên cạnh Lưu Biểu có mấy người?

Nói trắng ra, Lưu Biểu không giỏi dùng người tài, cũng không phải là minh chủ.

Chiếm cứ một góc thì còn được, nhưng trong cuộc tranh đoạt loạn thế này, ông ta sống được bao lâu?

"Truyền lệnh xuống, canh tư nấu cơm, canh năm xuất phát, trước khi trời tối, quân đến Nam Dương." Tào Tháo hạ lệnh.

"Vâng!" Chúng tướng sĩ chắp tay lĩnh mệnh.

Tào Tháo chắp tay sau lưng, quay về nghỉ ngơi. … Trong thành Từ Châu.

Lữ Bố đang thưởng thức điệu múa của Điêu Thuyền thì Trần Cung tức giận ngồi bên cạnh.

"Trần Cung, ai lại chọc giận ông rồi?

Đến nỗi phải nổi nóng như vậy sao?" Có người nói đùa.

"Lữ Phụng Tiên!" Trần Cung hét lớn một tiếng, cắt ngang điệu múa của Điêu Thuyền.

Lữ Bố bóp nát chén rượu, quay đầu nhìn Trần Cung.

"Chuyện gì?" "Tào A Man phát binh nam hạ, đây là cơ hội ăn thịt bày ra trước mắt, ngươi lại chìm đắm trong ca múa tửu sắc, không biết tiến thủ!" Trần Cung tức giận nói.

"Gỗ mục không thể đẽo, bùn loãng không trát được tường!" Trần Cung chỉ thẳng vào mặt Lữ Bố mà mắng.

"Bốp!" Lữ Bố đập nát bàn, đứng dậy mắng: "Trần Cung, ta đã nhịn ngươi hết lần này đến lần khác, đừng tưởng ta không dám giết ngươi!" "Lữ Phụng Tiên ta làm việc, cần ngươi dạy sao?" Trần Cung cũng không nén được lửa giận, đứng lên nói: "Lữ Phụng Tiên à Lữ Phụng Tiên, lần trước ngươi không nghe ta thì thôi, lần này ngươi vẫn không nghe, ngươi, ngươi khó thành đại sự!" Lữ Bố mặt mày âm trầm, hạ lệnh: "Người đâu, bắt Trần Cung lại cho ta!" mấy binh sĩ bước vào, bắt Trần Cung lại.

"Trần Cung, ta muốn ngươi xem cho rõ, Lữ Phụng Tiên ta làm thế nào để thành tựu công lao vĩ đại!" Lữ Bố chỉ vào mặt Trần Cung nói.

"Lữ Phụng Tiên, ngươi chỉ là một tên thất phu, thất phu!" Trần Cung lớn tiếng mắng.

"Dẫn đi!" Lữ Bố phất tay, mấy binh sĩ lôi Trần Cung xuống.

Lữ Bố cũng không còn tâm trạng ca múa, cho thuộc hạ lui.

Hắn ngồi trên ghế chủ vị, ôm trán.

Điêu Thuyền đứng bên cạnh rót rượu cho Lữ Bố, không dám lên tiếng làm phiền.

“Tào A Man xuất binh bao lâu rồi?” Lữ Bố hỏi một câu.

“Mười mấy ngày rồi.” Lữ Bố nghe vậy, cười nhạt nói: “Người đâu, truyền lệnh của ta xuống, chuẩn bị chiến đấu!” “Tào A Man đi rồi, Từ Châu là của ta, Duyện Châu cũng là của ta!” “Trần Cung à Trần Cung, ngươi tự cho mình là túc trí đa mưu, nhưng ngươi không biết, nếu ta xuất binh, Từ Châu sẽ bị Viên Thiệu đoạt mất, ta sao không nhân lúc Lữ Bố công đả Viên Công Lộ, đánh úp nhà hắn chứ?” Phía bắc Kinh Châu.

Tào Tháo đóng quân trong thành, chờ đợi Viên Thuật phản công.

“Chúa công, hiện tại lương thảo đã không còn nhiều.” Quách Gia chắp tay nói.

“Gọi lương quan đến đây.” Tào Tháo phân phó.

Lương quan chủ quản lương thảo nhanh chóng tiến vào trung quân.

“Gần đây lương thảo không đủ, tướng sĩ ăn không no, sức lực không đủ, là vì cớ gì?” Tào Tháo chất vấn.

Lương quan “phịch” một tiếng quỳ xuống, khóc lóc nói: “Chúa công, lương thảo còn lại vốn đã không nhiều, nếu tôi không cắt giảm, e rằng khó mà cầm cự đến hôm nay!” “Lương thực còn lại bao nhiêu?” Tào Tháo lạnh lùng hỏi.

“Nếu tiết kiệm, còn có thể cầm cự năm ngày, nếu hai bữa đều ăn no, e rằng khó chống đỡ được hai ngày.” Lương quan nói lại.

Tào Tháo nghe vậy, nhắm mắt định thần.

“Hay cho ngươi, dám cắt xén lương thảo, để tướng sĩ ăn không no, người đâu, lôi hắn xuống chém!” “Treo đầu lâu của hắn lên, để hả giận cho tướng sĩ!” Tào Tháo quả quyết hạ lệnh.

“Chúa công, chúa công, thật sự không phải chuyện của tôi mà, chúa công…” Lương quan còn chưa nói xong đã bị lôi xuống chém.

Tào Tháo nhắm mắt, nghe xong một tiếng hét thảm, quay đầu nói với Tuân Úc: “Mang hắn xuống, về nhà hậu đãi gia đình hắn.” Tuân Úc nhướng mày, chắp tay xưng vâng.

“Rõ.” Tào Tháo cũng bất đắc dĩ, xuất binh trước mùa thu hoạch, vốn dĩ sẽ gây ra vấn đề thiếu lương thảo.

Nhưng nếu xuất binh sau mùa thu hoạch, hoa cúc cũng đã tàn.

Nắm giữ thiên thời, ông ta rất rõ thời điểm nào xuất binh là tốt nhất.

Xuất binh trước mùa thu hoạch, đánh cho Viên Thuật một đòn bất ngờ, hơn nữa thuộc hạ của Viên Thuật cũng không có lương thực, đánh nhau sẽ dễ dàng hơn.

“Hành động của chúng ta vẫn còn quá chậm.” Tào Tháo lắc đầu, khá bất mãn.

“Chúa công, tốc độ hành quân của chúng ta đã rất nhanh rồi, chỉ là nơi đây có nhiều thành trì, dễ gây trở ngại.” Quách Gia bước ra nói.

“Vẫn phải tăng tốc độ.” Tào Tháo khẽ nói một câu.

“Rõ.” Quách Gia gật đầu, cùng các mưu sĩ khác đi chế định sách lược. … Từ Châu!

Binh mã của Lữ Bố đã được điều động, Lữ Bố cũng đã mặc áo giáp, từ trung đường bước ra.

Lữ Bố nhìn binh sĩ của mình, mở miệng nói: “Các ngươi nghe lệnh, theo ta thu phục Từ Châu, công phá Trần Lưu!” “Chiến!

Chiến!

Chiến!” Vạn ngàn binh sĩ đồng thanh hô vang.

“Giết!” Lữ Bố cưỡi ngựa Xích Thố, dẫn tướng sĩ của mình đi đánh úp.

Thông tin Lữ Bố đánh úp truyền đến trong lao tù, Trần Cung nghe thấy, kinh hãi bất an.

“Lữ Phụng Tiên, ngươi là đồ con hoang!

Thất phu!

Mãng phu!” Trần Cung trong lao chửi ầm lên.

“Ngươi tên thất phu, một khi Tào A Man quay lại, cùng Duyện Châu hình thành thế bao vây, bốn mặt vây công ngươi, lúc đó ngươi chạy đi đâu!” Trần Cung trong lao đau đớn, mắng Lữ Bố bất tài.

Lữ Bố tự cho mình rất thông minh, nhân lúc Tào Tháo dẫn quân xuất chinh, thừa cơ đánh chiếm Từ Châu và Duyện Châu.

Từ Châu thì có thể đoạt lại, nhưng Duyện Châu đâu có dễ dàng như vậy.

Tào Tháo không phải là kẻ bất tài, ông ta tất nhiên sẽ lưu lại đủ binh mã trước khi xuất binh, để đối phó với Viên Thiệu ở phía bắc và Lữ Bố ở phía tây.

Chờ ông ta trở về, từ phía đông Từ Châu công vào, cùng Duyện Châu hình thành thế bao vây, Lữ Bố còn có thể chạy đi đâu?

Trừ phi Tào Tháo bại trận, nếu không Lữ Bố nguy rồi.

Trần Cung biết Lữ Bố ngu xuẩn, nhưng không ngờ lại ngu xuẩn đến mức này.

“Ai.” Trần Cung thở dài, âm thầm đau lòng.

Ngoài cung Thọ Xuân.

Chu Thánh ngồi trên ngọn cây, lắng nghe tiếng gió.

“Lữ Bố đánh úp, trong vòng bảy ngày, sẽ chiếm lĩnh toàn bộ Từ Châu.” Trong tiếng gió, truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào, là Người gác lăng của mạch Phong.

“Ta biết rồi.” Chu Thánh thản nhiên nói.

Điều này hắn đã sớm dự liệu được.

Không, chính xác mà nói, là đã sớm xem qua.

Lữ Bố tên ngốc đó, đánh úp nhà ai không đánh, lại đi đánh úp Tào Tháo.

Không biết Tào Tháo đã sớm nhắm vào Từ Châu rồi sao?

“Đại nhân, bốn phương tám hướng cung Thọ Xuân đều có trận pháp, dưới đất và trên không đều có, chúng ta một khi lại gần, sẽ bị phát hiện.” Người gác lăng của mạch Thổ trồi lên từ trong đất nói.

Chu Thánh nghe vậy, khẽ gật đầu.

“Ta hiểu rồi.” Chu Thánh nhìn về phía cung Thọ Xuân đèn đuốc sáng trưng, bây giờ là thời khắc cuồng hoan cuối cùng của Viên Thuật.

“Ta đến chỗ Tào Mạnh Đức một chuyến.” Tào Tháo nhảy từ trên thân cây xuống, chuẩn bị đến doanh trại Tào.

“Em cũng muốn đi.” Lưu Ly bước ra nói.

Chương 398

Chu Thánh nghe vậy, quay đầu nhìn Lưu Ly một cái, trầm giọng nói: "Chẳng lẽ em không biết đại danh Tào tặc sao?" Lưu Ly vừa nghe hai chữ "Tào tặc", lập tức hiểu ý Chu Thánh.

"Vậy em không đi nữa." Chu Thánh đạp gió mà đi, cung Thọ Xuân cách doanh trại Tào đến ba trăm dặm, người thường đi bộ phải mất hơn một tháng mới đến nơi.

Đối với Chu Thánh, ba mươi giây là đến.

Hắn đáp xuống bên ngoài lều trung quân của doanh trại Tào, lập tức bị một người râu ria rậm rạp, lưng hùm vai gấu, thân hình cao lớn chặn lại.

"Người nào, dám xông vào quân doanh của chúa công!" Hứa Chử vung đao chặn Chu Thánh.

"Ngươi đi báo cho Tào Mạnh Đức, nói là Chu Thánh cầu kiến." Chu Thánh thản nhiên nói.

Hứa Chử nghe vậy, ra hiệu bằng mắt cho thuộc hạ, còn mình thì nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Thuộc hạ vào thông báo, Tào Tháo rất nhanh cười lớn bước ra.

"Ha ha ha ha, sáng nay ta đã nghe thấy chim khách trên cành líu lo không ngớt, ta còn tưởng sẽ có chuyện gì tốt, không ngờ là tiên sinh đến." "Đến đây, đến đây, mau mời vào!" Tào Tháo đi đến bên cạnh Chu Thánh, đưa tay kéo Chu Thánh vào trong.

"Giao đao, cởi giáp!" Hứa Chử chặn Chu Thánh lại.

Bình thường bất cứ ai lại gần Tào Tháo đều không được mang đao, cũng không được mặc giáp.

Thời chiến, tướng lĩnh mang đao phải cách Tào Tháo mười bước, văn quan mới được lại gần trong vòng mười bước.

Ngay cả vệ sĩ thân cận như Hứa Chử, cũng chỉ được lại gần năm bước.

Không vì gì khác, Tào Tháo quá đa nghi.

Mà Chu Thánh hiện tại cách Tào Tháo rất gần.

"Trọng Khang à, tiên sinh này không giống, nếu ông ấy muốn giết ta, cái đầu này của ta, ai đến cũng không giữ được." Tào Tháo vỗ vai Hứa Chử nói, sau đó kéo Chu Thánh vào lều trung quân.

Chu Thánh vào trong, nhìn các mưu sĩ và tướng sĩ bên cạnh Tào Tháo, khẽ gật đầu.

Tập đoàn của Tào lão bản đã có quy mô ban đầu.

"Phụng Hiếu, đây là Chu Thánh, ta đã từng nhắc với ngươi." Tào Tháo giới thiệu Chu Thánh cho Quách Gia.

"Quách Phụng Hiếu, ra mắt tiên sinh." Quách Gia chắp tay hành lễ.

"Ngươi khách sáo rồi." Chu Thánh đáp lễ.

Tào Tháo kéo Chu Thánh đến ngồi ở ghế chủ vị, nhưng Chu Thánh không đi, mà ngồi ở phía dưới.

Chu Thánh ngồi ở phía dưới, Tào Tháo cũng không dám ngồi ở ghế chủ vị, thế là Tào Tháo ngồi thẳng xuống đất, trên tấm thảm da hổ.

Sự tôn trọng của ông ta đối với Chu Thánh, xuất phát từ việc không biết rõ thân phận của Chu Thánh.

"Tiên sinh đến, khiến Tào mỗ vô cùng vinh hạnh." Tào Tháo cười nói.

“Ngươi khách sáo rồi.” Chu Thánh đáp lại một câu.

“Không biết tiên sinh đến, có việc gì quan trọng?” Tào Tháo hỏi một câu.

Ông ta biết, Chu Thánh đến tuyệt đối là có chuyện.

Chu Thánh nghe vậy, cũng không úp mở, hỏi thẳng: “Đến, là muốn hỏi Tào công, khi nào công phá Thọ Xuân?” “Công phá Thọ Xuân, e rằng cần phải tốn một chút thời gian.” Tào Tháo thản nhiên nói.

Bọn họ nào không muốn sớm ngày công phá Thọ Xuân, chiếm đoạt địa bàn, nhưng đường sá xa xôi không nói, lương thực cũng không còn.

Mà ông ta hiện tại đang đau đầu đây.

Ông ta giết lương quan, cho mọi người ăn no một bữa, nhưng ông ta biết, điều này không duy trì được bao lâu.

“Các ngươi lui xuống trước đi, Phụng Hiếu ở lại là được.” Tào Tháo phất tay, cho mọi người lui.

“Vâng!” Mọi người chắp tay lĩnh mệnh, sau đó lui khỏi đại doanh trung quân.

Tào Tháo đợi mọi người đi hết, mới lên tiếng nói: “Không giấu gì tiên sinh, hiện nay quân ta lương thảo không đủ, hậu cần cũng chậm chạp không theo kịp, cũng không biết là vì cớ gì.” Tào Tháo thở dài.

Bây giờ, ông ta đang lo lắng vì lương thực, lo muốn chết.

Lữ Bố đánh úp nhà rồi, tuyến đường bảo đảm hậu cần đều bị khóa chặt rồi… Chu Thánh thầm nghĩ.

“Phía đông Thọ Xuân năm mươi dặm, có một tòa thành, trong thành có đủ lương thảo, đủ cho ba mươi vạn đại quân của ngươi ăn năm ngày.” Chu Thánh chỉ cho Tào Tháo một con đường.

Thực tế, hắn không nói Tào Tháo cũng sẽ làm.

Chỉ có điều, cách làm của Tào Tháo sẽ cực đoan hơn, ông ta mỗi khi phá một thành, đều sẽ cướp đi toàn bộ lương thực trong thành, bao gồm cả lương thực của dân thường.

Điều này sẽ khiến nhiều người chết đói.

"Năm ngày, năm ngày cũng chỉ có thể giải quyết được việc cấp bách, không thể chữa trị tận gốc." Tào Tháo lắc đầu.

"Ngươi cảm thấy, Viên Công Lộ có thể chống đỡ được bao lâu?" Chu Thánh đột nhiên hỏi một câu.

Tào Tháo nghĩ đến Viên Thuật, không nhịn được nói: "Không quá ba ngày, ta có thể phá thành." "Nếu đã như vậy, còn sợ gì?" Chu Thánh cười nói.

"Tiên sinh nói có lý." Tào Tháo gật đầu, thừa nhận lời của Chu Thánh.

Ông ta chủ yếu là lo lắng lương thảo không đủ, gây ra binh biến.

Dù sao ăn còn không no, ai còn bán mạng cho ngươi?

"Ta thấy dung nhan tiên sinh không hề thay đổi, không biết là vì cớ gì?" Tào Tháo vẫn không nhịn được hỏi.

Năm đó khi Chu Thánh cứu ông ta, còn rất trẻ, bây giờ đã qua lâu như vậy, dung mạo vẫn không hề thay đổi.

Điều này khiến ông ta rất khó hiểu.

Con người có sinh lão bệnh tử, nhưng ở Chu Thánh, ông ta không thấy dấu vết của năm tháng.

"Ha ha, chỉ là dùng một vài thủ đoạn nhỏ, duy trì dung mạo không đổi mà thôi." Chu Thánh thuận miệng nói.

“Được rồi, ta đến đây chỉ là để thăm ngươi, ta nên đi rồi.” Chu Thánh nói xong, đứng dậy liền đi.

“Tiên sinh sao không giúp ta, thành tựu một phen bá nghiệp?” Tào Tháo lên tiếng gọi.

“Không cần ta giúp, ngươi cũng có thể thành tựu bá nghiệp!” Chu Thánh phất tay nói, biến mất khỏi tầm mắt Tào Tháo.

“Tam quốc không phải là sân khấu của ta, sân khấu của ta cũng không ở đây.” Ngoài quân doanh, Chu Thánh không khỏi lẩm bẩm.

Lúc đi ra ngoài, Chu Thánh vô tình phát hiện công cụ gây án do Mạc Kim Giáo Úy để lại.

“Chậc chậc, xem ra lão Hồ bọn họ, đang làm lại nghề của tổ sư mình.” Chu Thánh lắc đầu, cười rồi rời đi.

Bộ ba Mạc Kim đã tìm thấy rồi, chính là dưới trướng Tào Tháo, làm nghề cũ.

Biết được tung tích của bộ ba Mạc Kim, Chu Thánh hai tay gối đầu, thong dong rời đi.

Tiếp theo, chỉ còn xem Tào Tháo phát huy.

Trong đại doanh trung quân.

Chu Thánh đi đã lâu, Tào Tháo mới hỏi Quách Gia: “Ngươi thấy tiên sinh thế nào?” “Đại tài.” Quách Gia bình phẩm.

“Nếu có tiên sinh phò tá, chúa công tất thành bá nghiệp!” Tào Tháo gật đầu, thở dài: “Đúng vậy, tiếc là tiên sinh không muốn nhập thế.” “Tiên sinh không phải không muốn nhập thế, ông ấy vốn không phải là người của thế gian này.” Quách Gia khẽ nói.

“Ý gì?” Tào Tháo nhìn Quách Gia.

Quách Gia lắc đầu không nói.

Là một kỳ lân tài tử, ông ta có thể nhìn ra Chu Thánh không tầm thường.

Hôm sau, giờ ngọ.

Một phong thư hỏa tốc trăm dặm, nhanh chóng được đưa đến doanh trại Tào.

"Báo, thư khẩn Từ Châu!" Binh sĩ đưa thư giơ cao phong thư, một đường tiến vào đại doanh trung quân.

Lúc này Tào Tháo, đang ngồi ở vị trí cao nhất ăn cơm.

Khi ông ta ăn cơm, vốn không thể bị làm phiền, nhưng do thư khẩn, nên được đưa đến trước mặt ông ta.

"Phụng Hiếu, ngươi đọc đi." Tào Tháo vừa ăn cơm, vừa gọi Quách Phụng Hiếu.

"Vâng." Quách Phụng Hiếu nhận lấy phong thư khẩn, mở ra xem.

Vừa nhìn, sắc mặt liền đại biến.

"Chúa công, không hay rồi." Quách Gia sắc mặt khó coi nói.

Chương 399

“Nói.” Tào Tháo thản nhiên nói.

“Lữ Phụng Tiên đánh úp Từ Châu, cắt đứt đường lương thảo của đại quân ta, còn chuẩn bị quân đội công đánh Duyện Châu.” Quách Gia đọc nội dung trong thư ra.

Tào Tháo đang ăn cơm, đột nhiên dừng lại.

Ông ta mạnh tay úp bát cơm xuống bàn.

“A!

Lữ Bố tiểu nhi, dám đánh úp ta!” “Đáng ghét, đáng ghét a!” Tào Tháo gần như phát điên.

Ông ta từng nghĩ Viên Thiệu sẽ đánh úp Duyện Châu, nhưng không ngờ người đánh úp mình lại là Lữ Bố.

“Chẳng trách nhiều ngày không thấy hậu cần bổ sung, thì ra là bị tên Lữ Bố đó cướp rồi.” Mọi người lập tức hiểu ra, lương thảo đi đâu rồi.

Tào Tháo đối với Lữ Bố, hận đến nghiến răng!

“Lữ Bố, ngươi cứ chờ đấy, ta không tha cho ngươi!” Tào Tháo ôm đầu nói.

“Chúa công, chúa công nguôi giận.” Mọi người vội vàng khuyên can, để Tào Tháo bình tĩnh.

Quách Gia ở bên cạnh nói: “Chúa công, Lữ Phụng Tiên chỉ là một tên mãng phu, đối phó hắn dễ như trở bàn tay, kế sách hiện nay, vẫn là công phá Thọ Xuân, mới có thể an toàn rút lui.” Tào Tháo nghe lời Quách Gia, dần dần bình tĩnh lại.

Ông ta dùng tay bốc cơm trên bàn vào bát, tiếp tục ăn.

“Không tức giận, không tức giận, Lữ Bố tiểu nhi, không đáng lo ngại.” Tào Tháo vừa ăn vừa nói.

“Đúng rồi, lúc ta ra ngoài, phân phó ai trông nhà vậy?” Tào Tháo ngẩng đầu hỏi một câu.

“Tào công tử và Tư Mã Trọng Đạt hai người.” Quách Gia trả lời.

“Vậy còn được, có người giữ nhà, không sao rồi.” Tào Tháo yên tâm.

Ông ta ở Duyện Châu, để lại tám vạn tướng sĩ dùng để chống lại Viên Thiệu.

Viên Thiệu không đánh úp, Tư Mã Ý ở nhà, biết điều binh đi trấn thủ, chống lại Lữ Bố. … Duyện Châu, quận Trần Lưu.

Khi Tào Phi biết Lữ Bố đánh úp, vội vàng triệu tập mưu sĩ họp.

“Các vị tiên sinh, chúng ta có nên gửi thư cầu viện phụ thân không?” Tào Phi lên tiếng hỏi.

Hắn có chút hoảng sợ.

Lữ Bố thần dũng vô song, hắn sợ chết.

“Hoảng cái gì, chúng ta còn tám vạn binh mã, xuất kích không được, chẳng lẽ còn không thể phòng thủ?” Tư Mã Ý lên tiếng nói.

“Nhưng tám vạn binh mã đó là để phòng thủ Viên Bản Sơ mà.” Tào Phi nói.

“Viên Bản Sơ hắn sẽ không xuất binh đâu, ngươi điều tám vạn đó qua phòng thủ Lữ Bố.” Tư Mã Ý nói lại.

“Hay là, vẫn nên truyền tin cho phụ thân, hỏi ý kiến của ngài ấy?” Tào Phi vẫn có chút không cam tâm.

“Nhóc con rụt rè, khó thành đại sự.” “Đưa quân lệnh cho ta, ta sẽ điều động phòng thủ, xảy ra chuyện tính cho ta.” Tư Mã Ý lên tiếng nói.

Bình thường hắn đối với Tào Tháo khúm núm, nhưng đối với con trai Tào Tháo, hắn lại ra tay quyết đoán.

Nói cho cùng, Tư Mã Ý e ngại, chỉ là Tào Tháo mà thôi.

Tào Phi nghe lời Tư Mã Ý, định thần lại, lên tiếng nói: “Người đâu, truyền lệnh của ta xuống, điều binh trấn thủ phía tây, chống lại Lữ Bố!” Nếu có công, đó là của hắn; nếu có tội, đó là do Tư Mã Ý phân phó.

Chiều hôm đó.

Tào Tháo lại xuất binh, chia làm ba đường, thẳng tiến Thọ Xuân.

Một đường năm vạn binh sĩ do anh em Hạ Hầu Đôn dẫn đầu, đến thành trì phía đông Thọ Xuân để lấy lương thảo.

Một đường năm vạn do Vu Cấm dẫn đầu, từ phía tây tấn công, cắt đứt đường lui của Viên Thuật.

Cuối cùng một đường hai mươi vạn trung quân, do Tào Tháo tự mình suất lĩnh, trực tiếp đánh thẳng vào cung Thọ Xuân.

Hu hu.

Lúc này Viên Thuật, chậm chạp nhận ra, suốt ngày hạ lệnh cho Tào Tháo.

Lúc thì nói Tào Tháo là loạn thần tặc tử, lúc lại phong Tào Tháo làm tướng quân, hầu gia, vương gia v.v., bắt Tào Tháo lui binh.

Nhưng phàm là người đến ban phát thánh chỉ của Viên Thuật, đều bị Tào Tháo chém dưới ngựa.

Điều này khiến Viên Thuật gửi đi không ít tin tức, nhưng không ai

dám đến đưa.

Viên Thuật tuy cũng phái binh sĩ chống lại Tào Tháo, nhưng hai mươi vạn đại quân của Tào Tháo áp sát biên giới, ai dám giữ?

Binh sĩ của Viên Thuật cũng rất đông, cũng có hai ba mươi vạn, nhưng có hai mươi vạn ở Thọ Xuân, do Viên Thuật tự mình nắm giữ, mười vạn còn lại bị mười mấy người chia cắt, ai cũng không dám mạo hiểm dẫn binh chống cự.

Nói trắng ra, trong phe Viên Thuật, đều là cát cứ.

Viên Thuật xưng đế, mưu sĩ văn quan võ tướng dưới trướng hắn, ai cũng là quan lớn.

Mưu sĩ liệt vào tam công cửu khanh, võ tướng thì là đại tướng quân.

Ngay cả nô bộc, cũng được chức Thái Nội Thị Lang.

Hơn nữa, mưu sĩ của Viên Thuật để kiếm tiền, trực tiếp bán quan bán chức.

Chỉ cần đưa đủ tiền, vương gia cũng có thể phong cho ngươi.

Điều này cũng dẫn đến, thuộc hạ của Viên Thuật đa số là kẻ bất tài.

Chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, không nghĩ đến người khác.

Tào Tháo áp sát, một đường thế như chẻ tre.

Nếu không phải để binh sĩ có thời gian nghỉ ngơi, Tào Tháo có thể trong ba ngày, đánh đến ngoài cung Thọ Xuân. … Trong cung Thọ Xuân.

Viên Thuật chìm đắm trong tửu sắc tài khí, hoàn toàn không màng đại sự.

Hắn giao chính quyền cho con trai quản lý, mưu thần của mình phụ tá hắn xử lý chính vụ.

Nhưng con trai Viên Thuật còn hoang phế hơn cả Viên Thuật, hắn trực tiếp giao tất cả mọi việc cho người ngoài làm, còn mình thì ham hưởng thụ.

Viên Thuật vừa xưng đế, đã trải nghiệm được niềm vui của hôn quân, trực tiếp không lên triều.

Triều đình Ngụy mà hắn thành lập, bây giờ chỉ do một đám mưu sĩ khống chế.

Mà những mưu sĩ đó, biết rõ Tào Tháo sắp đánh tới, Thọ Xuân không giữ được, đã chuẩn bị sẵn đường lui.

Người trung thành với Viên Thuật, không phải không có, nhưng họ có trung thành cũng vô dụng, không gặp được Viên Thuật, cũng không có chính quyền và quân quyền.

Trong hậu cung, Viên Thuật nằm trên đùi mỹ nhân, ăn hoa quả, nghe thuộc hạ báo cáo.

"Bệ hạ, Tào Tháo đã đóng quân cách đây năm dặm, sắp đánh tới rồi." Thuộc hạ vội vàng báo cáo.

Viên Thuật nghe vậy, hoa quả cũng không ăn nữa, bật dậy, có chút kinh hãi hỏi: "Ngươi nói cái gì?" "Trẫm không phải đã bày ba mươi vạn binh ở ngoài chống cự sao?

Bọn họ đâu rồi?" Thuộc hạ trả lời: "Họ chia binh ở bảy tòa thành, hoàn toàn tránh được cuộc tấn công của Tào Tháo." Viên Thuật nghe xong, ngồi phịch xuống đất, đầu óc choáng váng.

"Một lũ ngu ngốc!" Hắn vạn lần không ngờ, võ tướng dưới trướng mình lại ngu xuẩn như vậy.

“Kỷ Linh đâu?” Viên Thuật lại hỏi.

Kỷ Linh thống lĩnh năm vạn ngự lâm quân, trấn thủ cung Thọ Xuân.

“Kỷ Linh tướng quân vẫn còn, nhưng ngự lâm quân chỉ còn một vạn.” “Cái gì!” Viên Thuật trực tiếp ngây người.

“Ai đã động đến ngự lâm quân của trẫm?!” “Thái tử!” “Tên nghịch tử đó!

Truyền lệnh của ta xuống, triệu thái tử vào cung, cho ta treo cổ hắn, ngoài ra triệu tất cả tướng quân về, trấn thủ cung Thọ Xuân!” “Tên Tào Tháo đó có thể có bản lĩnh gì, ta có ba mươi vạn đại quân và năm vạn ngự lâm quân, hắn lấy gì mà đánh ta!” Viên Thuật tuy tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh phân tích.

Chỉ cần binh sĩ của mình trở về, vẫn có thể trấn thủ Thọ Xuân, chống lại cuộc tấn công của Tào Tháo.

“Vâng!” Thuộc hạ lập tức xuống truyền lệnh.

Tào Tháo cũng không rảnh rỗi, sau khi nắm rõ tình hình Thọ Xuân, ông ta trực tiếp phái ra một đội kỵ binh nhẹ năm vạn, với tốc độ nhanh nhất xông đến Thọ Xuân.

Ngoài ra phái Quách Gia đi sứ, đến dụ dỗ con trai lớn của Viên Thuật.

Chương 400

Ông ta lại chia binh năm vạn đi ra, dọc đường chặn các đại quân chủ lực có thể quay về Thọ Xuân.

Tào Tháo đã đoán trước mọi việc hơn Viên Thuật.

"Tên ngu ngốc Viên Công Lộ, nếu lúc ta xuất binh hắn đã dẫn binh quay về, có lẽ còn không thảm bại, mà bây giờ, thế cục bại trận của hắn đã định!" Tào Tháo vui mừng nói.

"Chúa công, không thể đại ý." Tuân Úc nhắc nhở.

Tào Tháo nghe vậy, mở miệng nói: "Đến đây, truyền lệnh của ta xuống, ai đầu tiên công phá cung Thọ Xuân, thưởng vạn lượng vàng, thực ấp nghìn hộ, phong tước Thiên Hộ Hầu." Theo lệnh của Tào Tháo, năm vạn kỵ binh nhẹ, tốc độ xung kích càng nhanh hơn.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, đã đến ngoài cung Thọ Xuân. … Trong cung Thọ Xuân.

Viên Thuật một mình ngồi trên đại điện, bên dưới chỉ có mười mấy quần thần.

"Người đâu?" Viên Thuật có chút hoang mang.

Năm đó khi mình xưng đế, số người có đến năm sáu trăm, nay chỉ còn mười mấy.

"Bẩm bệ hạ, chạy hết rồi." Một trong số đó nói.

Viên Thuật ngồi phịch trên ghế chủ vị, hỏi: "Tướng sĩ của trẫm đâu?" Kỷ Linh bước ra, chắp tay nói: "Có mặt!" "Bệ hạ, mạt tướng có thể suất binh, giúp ngài chạy trốn!" "Chạy trốn?

Hừ, trẫm sẽ không chạy trốn, hắn một tên con của hoạn quan,

chẳng lẽ thật sự có thể giết trẫm sao?" Viên Thuật tự cao nói.

"Ta là tứ thế tam công, ta là hoàng đế bệ hạ, hắn dám tạo phản!" Mọi người trong lòng thầm nghĩ, rốt cuộc là ai tạo phản đây?

"Báo!

Bẩm bệ hạ, năm vạn binh sĩ đã đến thành nam, sắp bao vây rồi!" Binh sĩ truyền tin vội vã chạy vào.

"Cái gì, Tào Mạnh Đức hắn dám!" Viên Thuật kích động đứng dậy, có chút hoảng loạn.

Hắn nhìn về phía Kỷ Linh, hỏi: "Kỷ Linh, ngươi có thể giữ được bao lâu?" "Chỉ là năm vạn thì, mạt tướng có thể giữ được một tháng, nếu là mười vạn, nhiều nhất mười lăm ngày, nếu là ba mươi vạn đại quân áp sát thành, tối đa năm ngày!" Kỷ Linh chắp tay nói.

"Được, người đâu, truyền lệnh của ta, gửi tín hiệu cầu cứu cho đường huynh Viên Bản Sơ, ta nguyện cùng hắn chia thiên hạ!" Viên Thuật vội vàng nói.

"Vâng!" Thuộc hạ của hắn đi truyền tin.

Ngoài cung Thọ Xuân.

Cát Huyền nhìn về phía hoàng cung giả, trong mắt ông ta, khí màu vàng đang dần tiêu tan.

Nhiều nhất ba ngày, khí số của Viên Thuật sẽ tận, có thể đoạt lấy ngọc tỷ truyền quốc.

Ngoài thành.

Chu Thánh ngồi trên thân cây, nhìn về phía cung Thọ Xuân.

"Tối đa ba ngày, Viên Thuật tất sẽ chạy, các ngươi theo ta chặn Cát Huyền và những người khác." Chu Thánh phân phó.

Ngọc tỷ truyền quốc rơi vào tay Tào Tháo, Tào Tháo mới có thể sau này mượn danh thiên tử lệnh chư hầu.

Hơn nữa, sau khi nhận được ngọc tỷ truyền quốc, trên người Tào Tháo sẽ có thêm một luồng quý khí, cả người bất kể là mưu lược hay tâm cơ, đều sẽ lên một tầm cao mới.

Đến lúc đó có được thiên tử, cả thời Đông Hán mạt, Tào Tháo là mạnh nhất.

Bây giờ, tất cả mọi người đều đang đợi, đợi xem khi nào Viên Thuật rời khỏi cung Thọ Xuân, hoàn toàn chôn vùi khí số của mình.

"Viên Thuật à Viên Thuật, ngày tháng của ngươi, cũng sắp đến hồi kết rồi." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, trà trộn vào quân đội, chuẩn bị cùng họ phá thành.

Ký Châu.

Viên Thiệu nhận được thư cầu cứu của Viên Thuật, không mạo hiểm xuất binh.

Hứa Du ở dưới hiến kế: "Chúa công, tôi nghĩ có thể xuất binh, một là thuận đường nam hạ thu phục Từ Châu, còn có thể đánh tan đại quân Tào Tháo, chuẩn bị cho việc công đánh Tào Tháo sau này." "Về việc giải cứu Viên Công Lộ, cứu hay không đều được." Điền Phong cũng hiến sách: "Chúa công, không thể xuất binh, hiện nay chúng ta vẫn đang giao chiến với U Châu, một khi Công Tôn Toản biết chúng ta nam hạ cứu viện, chắc chắn sẽ đánh trở lại." "Hơn nữa chúa công, chí của ngài ở thiên hạ, hà tất phải chia sẻ với người khác?

Viên Công Lộ xưng đế, đó là tạo phản, Tào Mạnh Đức sư xuất hữu danh, nếu ngài dẫn binh nam viện, đó là sư xuất vô danh, dễ bị thiên hạ dị nghị." Viên Thiệu nghe xong, cảm thấy rất có lý.

"Chúa công, thiên hạ dị nghị thì có sao?

Chỉ cần đoạt được thiên hạ là được, xuất binh đi, đây là cơ hội tốt, còn Công Tôn Toản, hắn bại cục đã định, để lại mười vạn đối phó hắn, dẫn binh ba mươi vạn nam hạ là đủ." Hứa Du tiếp tục nói.

Điền Phong và Hứa Du mỗi người một ý, Viên Thiệu sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, vẫn nghe theo lời của Điền Phong.

"Được rồi, không xuất binh viện trợ, Viên Công Lộ tự tìm cái chết, không thể trách ta." Viên Thiệu nói xong, phất tay, chém sứ giả, biểu thị thái độ.

"Không cứu!" Hứa Du có chút tức giận, cơ hội tốt như vậy, lại bỏ lỡ vô ích. … Ba ngày sau.

Tào Tháo suất đại quân đến, một tiếng lệnh hạ, ba mươi vạn đại quân công thành.

"Công thành!" Ba mươi vạn đại quân, từ bốn mặt cổng thành công thành.

Viên Thuật biết Viên Thiệu sẽ không đến cứu, cũng từ bỏ tử thủ, dưới sự giúp đỡ của Kỷ Linh, mang theo ngọc tỷ truyền quốc và vàng bạc châu báu chạy trốn.

Vừa đến cổng thành, Cát Huyền xuất hiện trước mặt hắn, chặn đường hắn.

"Giao ngọc tỷ truyền quốc ra đây, tha cho ngươi một mạng!" Viên Thuật nghe thấy giọng nói quen thuộc, vén rèm xe lên xem, quả nhiên là người từng chung chăn gối với mình.

"Là ngươi!" "Viên Công Lộ, ta chờ đợi khoảnh khắc này đã lâu, giao ngọc tỷ truyền quốc ra đi, đừng ép ta tự mình ra tay." Cát Huyền thản nhiên nói.

"Đừng hòng!" Chu Thánh dẫn theo bảy mạch Người gác lăng xông tới, đẩy lùi Cát Huyền.

“Mau đi!” Chu Thánh quay đầu nói với Viên Thuật.

Viên Thuật thấy Chu Thánh mạnh mẽ, vội vàng nói: “Đa tạ tiên sinh cứu mạng, đợi ngày ta đông sơn tái khởi, tất sẽ bái tiên sinh làm tướng!” Viên Thuật bái tạ xong, vội vàng chạy trốn.

Trên xe, hắn còn không nhịn được nói: “Cuối cùng cũng có người giúp ta.” Cổng thành.

Chu Thánh chặn Cát Huyền, bảy mạch Người gác lăng bảo vệ hai bên xe ngựa.

Ngọc tỷ truyền quốc của Viên Thuật, chỉ có thể giao vào tay Tào Tháo.

Còn Lưu Ly, thì biến thành một con mèo đen, trốn trong bóng của Chu Thánh, sẵn sàng đánh lén.

“Ồ, ngươi còn dám đến!” Cát Huyền siết chặt phất trần, xông về phía Chu Thánh.

Chu Thánh lật tay vung đao, chặn được phất trần.

Cát Huyền duỗi ngón tay, lướt qua lưỡi đao, chảy ra mấy giọt máu.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thấy không có thiên phạt xuất hiện, không nhịn được nói: “Đã che giấu được thiên phạt rồi sao?” Chu Thánh đè đao xuống đầu Cát Huyền, một đao chém bay đầu Cát Huyền.

Nhưng, đầu Cát Huyền bị chém xuống, lập tức phục hồi, cười lạnh nhìn Chu Thánh.

“Nơi này, là thế giới tinh thần của Thiên Tôn, ngươi muốn giết ta ở đây, ngây thơ!” Chu Thánh bôi máu của mình lên bội đao của Người gác lăng, sau đó một đao chém xuống, trực tiếp chém đứt phất trần

của Cát Huyền.

"Ở đây, ta cũng có thể giết ngươi!" Chu Thánh vung đao chém tới, Cát Huyền không thể không lùi lại tránh né.

Hai người giao chiến ở cổng thành mấy hiệp, rời khỏi cổng thành.

Trên xe, Tào Tháo nhìn Chu Thánh và một người khác đánh nhau, không khỏi nhìn về phía Quách Gia.

"Quả thật đúng như ngươi nói, tiên sinh quả thực có việc của mình.

Nhưng ta không hiểu, tại sao ông ấy lại giúp Viên Công Lộ?" Tào Tháo nghĩ không ra.

"Có lẽ, tiên sinh có tính toán của riêng mình." Quách Gia lại nói.

"Trọng Khang, suất ba ngàn binh, theo ta đi truy đuổi Viên Công Lộ!" Tào Tháo hạ lệnh, dẫn Hứa Chử đi truy kích Viên Công Lộ.

"Vâng!" Hứa Chử đáp một tiếng, lĩnh binh đi truy kích.

Viên Thuật đã bại, tiếp theo là giết Viên Thuật và thu dọn tàn cuộc.

Phía Viên Thuật.

Bảy mạch Người gác lăng bảo vệ hai bên xe ngựa, phía trước xuất hiện không ít người của Thiên Tôn Hội.

Phu xe đang đánh xe cho Viên Thuật, trực tiếp dừng xe ngựa lại.

"Mau đi đi!" Viên Thuật nóng lòng nói.

"Viên Công Lộ, giao ngọc tỷ truyền quốc ra đi, mệnh cách của ngươi không đủ, không giữ được đâu." Phu xe thản nhiên nói, lắc mình một cái, biến thành Thiên Tôn không có hai tay.

Hắn vẫn luôn trốn bên cạnh Viên Thuật, chỉ là Viên Thuật không

phát hiện ra.

“Ngươi…” Viên Công Lộ nhìn Thiên Tôn, vô cùng kinh hãi.

Chương 401

Thiên Tôn không dám ra tay công khai, hắn chỉ che giấu được cảm ứng của thiên đạo, chứ chưa hoàn toàn tránh được, một khi ra tay, tuyệt đối sẽ bị trời cao biết.

"Hừ, đừng hòng!" Viên Thuật quật cường nói.

"Tìm chết!" Thiên Tôn nhìn chằm chằm Viên Thuật, Viên Thuật lập tức cảm thấy, trong đầu mình, dường như có một bàn tay đang xé rách, đau đớn tột cùng.

"Cho ngươi cơ hội cuối cùng, tự mình giao ra!" Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Đây là trong thế giới tinh thần của hắn, hắn có thể dùng tinh thần phát động công kích, mà không bị thiên đạo phát giác.

"A, ta đưa, ta đưa!" Viên Thuật đau đớn không muốn sống, run rẩy lấy ra ngọc tỷ truyền quốc.

"Đừng hòng được như ý!" Bảy mạch Người gác lăng lập tức xuất hiện, đẩy lùi Thiên Tôn.

Đòn tấn công cận thân của Thiên Tôn lập tức bị gián đoạn, không thể không lui ra.

Hắn không dám trực tiếp động thủ với bảy mạch Người gác lăng, chỉ đành để thuộc hạ của mình ra tay.

Nhưng thuộc hạ của hắn, toàn bộ bị Người gác lăng mạch Hỏa chặn lại, căn bản không phải là đối thủ.

Người của Thiên Tôn Hội và Người gác lăng đại chiến, Viên Thuật thì tiếp tục chạy trốn.

Sự xuất hiện của Người gác lăng và Thiên Tôn, đã lật đổ nhận thức của hắn về thế giới này.

Cũng chính vì chậm trễ mấy phút này, đã để Tào Tháo đuổi kịp.

Mọi người một truy một đuổi, khí số của Viên Thuật hoàn toàn tiêu tan.

Cái chết của hắn sắp đến.

Tào Tháo tăng tốc, đã sắp đuổi kịp Viên Thuật.

Viên Thuật chạy đến một ngôi miếu, ngựa trực tiếp mệt lả ngã quỵ.

Viên Thuật mang theo vàng bạc châu báu và vợ con, trốn trong ngôi miếu đổ nát, bên ngoài có Kỷ Linh dẫn theo chưa đến một ngàn binh sĩ canh giữ.

Vốn còn ba ngàn binh sĩ, một đường chặn Tào Tháo, đã chết không ít.

Tào Tháo đuổi đến, vây lấy Viên Thuật, mở miệng nói: "Công Lộ huynh, đầu hàng đi!" "Mạnh Đức huynh, ta đầu hàng còn có đường sống không?" "Ha ha." Tào Tháo cười cho qua.

"Mạnh Đức huynh, ngươi ta nhiều ngày không gặp, vào uống một chén rượu đi!" Viên Thuật mở miệng nói, binh sĩ bảo vệ ngôi miếu đổ nát, nhường ra một con đường.

Tào Tháo xuống ngựa, định đi vào.

"Chúa công, không được!" Những người khác vội vàng chặn Tào Tháo.

"Không sao." Tào Tháo cười nói, dẫn Hứa Chử đi vào.

Viên Thuật bên trong, đầu bù tóc rối, vô cùng thảm hại.

“Để Mạnh Đức huynh chê cười rồi, vừa rồi bị ngã một cái, người đâu, chỉnh lại y quan cho ta!” Viên Thuật ngồi trên pho tượng đá vỡ hét lên.

Vợ con của hắn, nước mắt lưng tròng chỉnh lại y quan cho hắn.

“Viên Công Lộ ta, dẫu sao cũng là một hoàng đế, phải có nghi biểu nghi dung.” Viên Thuật cười nhạt nói.

Tào Tháo cũng không chê, trực tiếp ngồi xuống đất, yên lặng chờ đợi.

Viên Thuật chỉnh lại y quan xong, ngồi ở ghế chủ vị đã được dọn dẹp.

Trước mặt hắn, bày sẵn rượu thịt.

Tào Tháo ngồi đối diện, cùng hắn ăn uống.

“Mạnh Đức huynh, ta không ngờ, có một ngày, lại là ngươi đẩy ta vào đường cùng.” Viên Thuật nâng chén rượu, kính Tào Tháo một ly.

Tào Tháo đáp lễ, sau đó hỏi: “Công Lộ huynh, ta ban đầu tưởng ngươi là anh hùng, nhưng không ngờ ngươi lại là cẩu hùng.” Viên Thuật cũng không tức giận, mà nói: “Ngươi nói ta là cẩu hùng, nhưng ta cũng là hoàng đế, cho dù hoàng đế này, là một tên phản tặc.” “Mạnh Đức huynh à, ngươi chưa từng làm hoàng đế, ngươi không biết một người dưới, vạn người trên sướng đến mức nào đâu.” Tào Tháo nhìn Viên Thuật, cười nói: “Nhưng cũng rất thảm.” Viên Thuật uống xong một ngụm rượu, mở miệng hỏi: “Mạnh Đức huynh, nể tình đồng liêu một thời, giúp ta một việc.” “Ta sẽ giúp.” Tào Tháo cười nói.

“Phần mộ xây lớn một chút, ta muốn có thể diện.” Viên Thuật tiếp tục nói.

“Sẽ cho ngươi thể diện.” Tào Tháo nói.

Viên Thuật tất phải chết, dĩ nhiên hắn cũng có thể đầu hàng.

Nhưng tính cách của Viên Thuật, sẽ không để hắn đầu hàng, hơn nữa sau khi đầu hàng sống dưới mái hiên nhà người khác, không biết lúc nào cả nhà già trẻ đều bị Tào Tháo lợi dụng.

Tự mình kết liễu, còn có thể giữ được thể diện.

Tào Tháo cũng sẽ cho hắn một thể diện.

Tào Tháo muốn mạng, Viên Thuật muốn gia đình mình sống sót.

Người chết, chỉ có Viên Thuật.

Tào Tháo và Viên Thuật hai người, lúc này như tri kỷ nhiều năm, không có gì không nói.

"Tào A Man à, nghĩ lại năm xưa ngươi là con của hoạn quan, ta Viên Công Lộ, chưa bao giờ nhìn thẳng ngươi.

Nay lại thua trong tay ngươi." Viên Thuật uống nhiều rồi, bắt đầu nghĩ gì nói nấy.

"Đúng, ngươi là tứ thế tam công, tự nhiên coi thường Tào A Man ta." Tào Tháo cũng cười nói.

"Nay ta là hoàng đế, mà ngươi chỉ là một tên Phiêu Kỵ Giáo Úy nhỏ nhoi, thân phận của ngươi, cũng vĩnh viễn không bằng ta, ha ha ha ha!" Viên Thuật cuồng tiếu.

"Ha ha ha ha…" Tào Tháo nhìn Viên Thuật cười, im lặng uống rượu.

Viên Thuật cười một lúc lâu, từ sau lưng lấy ra ngọc tỷ truyền quốc.

"Biết đây là gì không?" "Ngọc tỷ truyền quốc." "Không không không không, suy nghĩ thiển cận." Viên Thuật lắc đầu, một mặt tham lam.

“Đây là quyền lực, quyền lực tối cao; đây là hoàng vị, đây là thiên hạ, đây là hoàng!” Viên Thuật ôm chặt ngọc tỷ truyền quốc.

Người có mệnh cách không đủ mà có được ngọc tỷ truyền quốc, sẽ sinh ra một loại dã tâm, dã tâm muốn tự lập làm vương.

Mà Viên Thuật suốt ngày ôm ngọc tỷ truyền quốc, đã bị ngọc tỷ truyền quốc hấp dẫn.

Viên Thuật thưởng thức một lúc, cho người chuẩn bị lụa trắng.

Hắn nên chết rồi.

Tào Tháo đứng dậy, tiễn Viên Thuật.

Viên Thuật tuy là một cẩu hùng, nhưng hắn một lòng xưng đế, cũng đã làm được.

Dám nghĩ dám làm.

Viên Thuật tay trái ôm ngọc tỷ truyền quốc, tay phải cầm phương ấn.

Một tay là quyền lực, một tay là quân lực.

“Lên đường!” Viên Thuật đá ghế, treo cổ tự sát.

Ngọc tỷ truyền quốc từ tay Viên Thuật rơi xuống, lăn đến chân Tào Tháo.

Tào Tháo nhặt lên cầm trong tay, lập tức có một cảm giác đại quyền trong tay.

“Đây chính là quyền lực sao?

Đây chẳng qua chỉ là một cái ngọc tỷ mà thôi.” Tào Tháo thản nhiên nói, đưa ngọc tỷ cho Hứa Chử.

“Hứa Chử, cất đi, đây coi như là phí mai táng của Viên Công Lộ.” Tào Tháo tiện tay ném ngọc tỷ truyền quốc cho Hứa Chử.

“Vâng!” Hứa Chử dùng vải bọc ngọc tỷ truyền quốc lại, sau đó hộ tống Tào Tháo ra ngoài.

Kỷ Linh ngoài cửa cùng một ngàn cấm vệ quân quỳ trên đất, tiễn hoàng đế của họ.

“Bệ hạ, ngài đi thong thả, mạt tướng đến ngay đây!” Kỷ Linh rút đao tự sát.

“Chúng tôi, theo tướng quân cùng xuống hoàng tuyền!” Một ngàn tướng sĩ, lần lượt rút đao tự sát, theo tướng quân của họ lên đường.

“Dũng sĩ à, tại sao ta lại không có nhiều thuộc hạ trung thành như vậy chứ.” Tào Tháo cảm khái.

“Chúa công yên tâm, sau này ngài chết, tôi cũng tự sát theo ngài.” Hứa Chử ở bên cạnh lên tiếng nói.

Tào Tháo lườm Hứa Chử một cái, không vui nói: “Ta chỉ là cảm khái, cảm khái hiểu không?

Đồ ngốc nhà ngươi, ta chết ngươi không được chết, ngươi còn phải thay ta giữ lấy giang sơn ta đánh xuống!” Hứa Chử gãi gãi sau gáy, ngô nghê cười nói: “Tôi hiểu rồi, ngài chết tôi không chết.” Tào Tháo lườm Hứa Chử một cái, nói: “An táng cho tử tế.” “Rõ.” “Thu phục địa bàn, dẫn binh vào trú, những người khác theo ta về thu thập tên khốn Lữ Bố.” Tào Tháo nói xong, cưỡi ngựa định rời đi.

“Chúa công, chúa công đi thong thả.” Tuân Úc cưỡi ngựa đuổi theo.

“Sao vậy?” Tào Tháo hỏi một câu.

Chương 402

"Chúa công, bên Trường An truyền đến tin tức, Quách Tỵ, Lý Giác hai người phản mục thành thù, thiên tử và quý tộc chạy về Lạc Dương, đang trong tình thế nguy cấp." Tuân Úc lên tiếng nói.

Tào Tháo nghe vậy, không nhịn được cười lớn.

"Ha ha ha ha, Trọng Khang à, ngươi biết thế nào là thiên thời không?" "Tôi không biết." "Đây chính là thiên thời, không về Lạc Dương, trực tiếp đến Trường An." "Vậy mộ của Viên Thuật…" "Đừng quản hắn, đào cái hố chôn là được, ngươi lập tức điều binh, theo ta đến Lạc Dương." "Vâng!" Tào Tháo không đợi được nữa, dẫn ba ngàn binh, trực tiếp đến Lạc Dương.

Ngọc tỷ truyền quốc trực tiếp để Hứa Chử cầm. … Ngoài cung Thọ Xuân.

Chu Thánh đẩy lùi Cát Huyền, lập tức đến hội hợp với bảy mạch Người gác lăng.

Thiên Tôn nhìn thấy Chu Thánh, không nhịn được nói: "Đến rồi sao?

Vậy thì đừng mong quay về nữa, thời gian còn dài, chúng ta từ từ chơi." Nói xong, Thiên Tôn dẫn người rời đi.

Ánh mắt cuối cùng của hắn, khiến Chu Thánh nhớ lại nỗi sợ hãi khi lần đầu gặp Thiên Tôn.

Nhưng Chu Thánh, rất nhanh đã đè nén cảm xúc này xuống.

Thiên Tôn chỉ là khơi dậy nỗi sợ hãi đã từng có của Chu Thánh.

Lưu Ly từ trong bóng của Chu Thánh xuất hiện, nhìn Chu Thánh nói: "Rất không ổn." "Thiên Tôn tự mình ra tay, trước nay chưa từng

thất thủ.” Chu Thánh nghe vậy, nhìn về phía bảy mạch Người gác lăng.

“Các ngươi thấy thế nào?” Người gác lăng mạch Lâm lên tiếng nói: “Quả thực kỳ quái, Thiên Tôn vẫn luôn không ra tay cũng không cho người truy kích, tuy chúng ta đã dốc toàn lực ngăn cản, nhưng ta luôn cảm thấy, Thiên Tôn không…” “Có chút lạ, Thiên Tôn ra tay tuy sẽ bị thiên phạt, nhưng hắn dường như đã tìm được cách né tránh, mà lần này lại không động thủ.” Người gác lăng mạch Phong tiếp lời.

“Ngọc tỷ truyền quốc bây giờ ở đâu?” Chu Thánh lại hỏi một câu.

“Khí vận đã giao tiếp, Viên Công Lộ chết rồi, khí vận của Tào Mạnh Đức càng mạnh hơn, chắc là đã rơi vào tay Tào Tháo rồi.” Người gác lăng mạch Lôi nói.

Chu Thánh nghe xong lời của họ, cũng đã hiểu ra phần nào.

Thiên Tôn không dùng toàn lực, có chút giống như đang câu giờ.

Mình vừa đến, hắn nói một câu, khơi dậy nỗi sợ trong lòng mình rồi đi, điều này cũng rất bất thường.

Năm đó một cánh tay của Thiên Tôn đã có thể tiêu diệt toàn bộ Người gác lăng, mà bây giờ hắn ở đây, lại không động thủ.

“Có chút lạ.” Chu Thánh lẩm bẩm.

“Sơn, Lâm, các ngươi đi tìm Người gác lăng, những người khác đi theo ngọc tỷ truyền quốc.” Chu Thánh hạ lệnh.

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp, sau đó liền rời đi.

“Rốt cuộc là tại sao?” Chu Thánh không nhịn được suy đoán.

“Đây là thế giới tinh thần của Thiên Tôn.” Lưu Ly nhắc nhở, một câu nói đánh thức Chu Thánh.

“Ta hiểu rồi.” “Nơi này là thế giới tinh thần của Thiên Tôn, bất kể

ngọc tỷ truyền quốc ở trong tay ai, đều ở trong thế giới tinh thần của hắn." "Hắn ban đầu là muốn cướp đoạt, mà mục đích cướp đoạt, chính là để sớm ngày có được ngọc tỷ truyền quốc." "Bây giờ có chúng ta cản trở, hắn không vội, bởi vì ngọc tỷ truyền quốc, sớm muộn cũng là của hắn." "Người gác lăng trăm năm một thế, hắn có thể đợi trăm năm; chỉ cần thế giới tinh thần không biến mất, hắn luôn sẽ có cách có được, mà ta không thể lúc nào cũng canh giữ." Chu Thánh đột nhiên phản ứng lại, Thiên Tôn thật sự một chút cũng không vội.

Bởi vì đây là thế giới của hắn.

Bừng tỉnh ngộ, Chu Thánh bây giờ đã hiểu, hiểu nên làm thế nào rồi.

Điều quan trọng không phải là bảo vệ ngọc tỷ truyền quốc hiện tại, mà là phá giải thế giới tinh thần để rời đi.

Nếu không Tam quốc kết thúc, thế giới tinh thần cũng sẽ không kết thúc.

Hiểu rõ trọng điểm, Chu Thánh biết nên làm gì rồi.

"Lưu Ly, bây giờ trọng điểm là tìm Thiên Tôn, phá giải ảo cảnh để rời đi." Chu Thánh trầm giọng nói.

"Thiên Tôn, không phải vừa đi sao?" "Đúng, đánh bại hắn để rời khỏi đây." Chu Thánh gật đầu.

Việc tranh đoạt ban đầu của Thiên Tôn, chẳng qua là để sớm ngày có được ngọc tỷ truyền quốc mà thôi.

Cho dù không có được, sau này hắn vẫn có thể có.

Thiên Tôn không diệt, tinh thần không tan. … Ký Châu.

Tin tức thiên tử chạy về Lạc Dương, kêu gọi chư hầu cần vương,

rất nhanh truyền đến chỗ Viên Thiệu.

“Chúa công, đây là cơ hội tốt a.” Hứa Du vội vàng tiến lên.

“Hừ, chẳng lẽ muốn mời thiên tử về, để chúa công ngày ngày quỳ lạy sao?” Điền Phong lạnh lùng nói.

“Bây giờ chúa công chiếm cứ bốn châu, là chư hầu mạnh nhất, chẳng lẽ nhất định phải mời một vị gọi là thiên tử về, mỗi ngày tam bái cửu khấu quỳ lạy sao?” Viên Thiệu nghe lời của Điền Phong, khẽ gật đầu.

“Chuyện này đến đây thôi, thiên tử sống chết, không liên quan đến ta.” Viên Thiệu lạnh lùng nói.

Thiên tử mang về, hắn chính là thần tử.

Không có thiên tử, hắn chính là chúa công.

Viên Thiệu trong lòng vẫn phân biệt rõ ràng.

“Chúa công, thiên tử hiện nay chỉ còn trên danh nghĩa, mang về tuyệt đối có ích, chúng ta mang về, tương đương với việc nắm giữ hoàng mệnh.” Hứa Du còn muốn tranh thủ một chút.

“Được rồi Hứa Du, ta không muốn trên đầu có thêm người.” Viên Thiệu nói xong, quay về nghỉ ngơi.

Hứa Du nhìn Điền Phong, mắng: “Kiến thức tiểu nhân, ta không thèm cùng phe với ngươi!” “Hừ!” Hứa Du phất tay áo rời đi. … Ba ngày sau.

Ngoài thành Lạc Dương, Tào Tháo dẫn ba ngàn binh mã đến.

Nhưng đến ngoài thành, ông ta không mạo hiểm vào trong.

“Tuân Úc à, từ xưa đến nay, sứ thần diện kiến thiên tử, đều mang theo chút gì đó, ta lần này đến vội, không mang theo đồ.” Tào Tháo nhìn Tuân Úc.

“Chúa công, thiên tử và vương công chạy trốn đến đây, chắc chắn đói rét, nếu có thể chuẩn bị một bát thịt gà, hai cái bánh bao, còn tốt hơn cả vàng bạc châu báu.” Tuân Úc lên tiếng nói.

“Đúng, không sai.” “Truyền lệnh xuống, chuẩn bị thịt gà và bánh bao.” Tào Tháo hạ lệnh, sau đó cưỡi ngựa vào thành.

Lạc Dương vẫn hoang phế một mảnh, không một bóng người.

Tào Tháo chậm rãi đi đến ngoài hoàng cung, đợi nửa canh giờ.

Đợi canh gà đến, Tào Tháo mới chạy một mạch đến ngoài hoàng cung.

“Thần, Duyện Châu Mục Tào Tháo cầu kiến!” Tào Tháo quỳ ngoài đại điện, một gối quỳ xuống.

Thái giám bên cạnh thiên tử, chạy nhỏ ra, nói: “Tào công, mời vào!” “Vâng!” Tào Tháo đi vào, một đường tam bái cửu khấu, đi đến trước mặt thiên tử.

“Thần, bái kiến bệ hạ!” Tào Tháo quỳ xuống hành lễ.

“Tào công mau đứng dậy!” “Bệ hạ, thần đến vội, chưa kịp chuẩn bị triều cống, chỉ có một vật, tặng bệ hạ và các vị!” Tào Tháo nói xong, binh sĩ bên cạnh ông ta bưng lễ vật đến trước mặt mọi người.

“Tào công, đây là?” “Bệ hạ, mời xem!” Tào Tháo vén tấm vải lên, bên trong là thịt gà thơm phức và hai cái bánh bao nướng.

“Bệ hạ mời dùng!” Thiên tử ngửi thấy mùi thịt, cũng không màng nghi dung nghi biểu, dùng tay bốc thịt gà ăn ngấu nghiến.

“Các vị, mời ngồi.” Tào Tháo lập tức nhìn về phía vương công quý tộc.

Mọi người lần lượt dùng tay bốc thịt gà, ăn ngấu nghiến.

“Từ khi ta bị Quách Tỵ, Lý Giác hai người bắt đi, chưa từng được

ăn thịt.” Thiên tử kích động rơi lệ.

Từ khi Lạc Dương bị công phá, ông bị bắt đi, chưa từng được ăn thịt.

“Tào công, đại quân của ngài đến rồi.” Binh sĩ dưới trướng Tào Tháo đi lên nói.

Tào Tháo gật đầu, đợi thiên tử ăn xong, dẫn thiên tử ra ngoài.

Bên dưới đứng mười vạn đại quân, Tào Tháo vung đao một cái, mười vạn đại quân đứng dậy hô vang.

“Giết!

Giết!

Giết!” Một đám binh sĩ hô lớn.

Thiên tử quay đầu nhìn Tào Tháo, hỏi: “Đây là binh sĩ của ngươi?” “Không, đây là binh sĩ của bệ hạ!” Tào Tháo nhìn thiên tử nói.

Thiên tử cảm động gật đầu.

“Bệ hạ, hiện nay Lạc Dương đã bị phá, vi thần muốn mời ngài dời đô đến Hứa Đô.” Tào Tháo chắp tay nói.

“Bệ hạ, không thể dời đô.” “Đúng vậy bệ hạ, Lạc Dương từ xưa đến nay là hoàng cung, nếu dời đô, chúng ta không phải là…” Thiên tử nhìn Tào Tháo, lại nhìn mười vạn đại quân, cuối cùng không thể không nghiến răng nói: “Dời!” Ông không có cách nào, không dời đô chỉ có thể chết đói, dời đô còn có đường sống.

Chương 403

Hơn nữa, ông muốn đánh cược một lần, cược Tào Tháo muốn khôi phục Hán thất.

Tào Tháo nghe vậy, cho người thu dọn đồ đạc, dẫn thiên tử lên xe ngựa rời đi.

Bên ngoài, Tào Tháo không nhịn được nói: "Tuân Úc à, ngươi nói thiên tử phát lệnh triệu tập, tại sao Viên Thiệu không đến." "Viên Thiệu chiếm cứ bốn châu, tự lập làm vương, sao có thể mời một thiên tử về." Tuân Úc lên tiếng nói.

Mời thiên tử về, có lợi có hại, nhưng lợi lớn hơn hại.

Có lợi ở chỗ, có thể để thiên tử hạ lệnh.

Thiên hạ này, dù sao cũng là thiên hạ của Hán thất, thiên tử cũng là thiên tử thật sự.

"Ngọc tỷ truyền quốc có, thiên tử cũng có rồi." Tào Tháo cười nhạt nói.

Tuân Úc nghe vậy, gật đầu.

"Đợi về, có thể thiết lập lại triều đình." Tuân Úc tiếp tục nói.

"Đúng." Tào Tháo gật đầu, tâm tư hoạt động. … Trên tường thành Lạc Dương, Chu Thánh nhìn thiên tử bị Tào Tháo đưa đi, lắc đầu nói: "Cuộc đời của thiên tử, cũng thật bi thảm." "Cũng không hẳn là bi thảm, ít nhất Tào Tháo vẫn luôn quỳ lạy ông ta, hơn nữa ăn uống không lo, đến già còn được làm hầu." Lưu Ly lên tiếng nói.

"Nhưng thời đại không giống, thiên tử là hoàng đế, mà bây giờ chỉ là bù nhìn." "Ông ta đã làm bù nhìn cả đời, e rằng sớm đã quen rồi." "Đại nhân, có tin tức của Thiên Tôn rồi." Người gác lăng mạch Lâm,

xuất hiện bên cạnh Chu Thánh.

“Ở đâu?” “Hán Trung.” Người gác lăng mạch Lâm lên tiếng nói.

“Hán Trung, hiểu rồi.” Chu Thánh nhắm mắt định thần.

Thế cục thiên hạ hiện tại coi như đã ổn định, ngọc tỷ truyền quốc hắn cũng không cần canh giữ nữa, nên đi tìm Thiên Tôn.

“Thế giới này, nên kết thúc rồi.” Chu Thánh và Lưu Ly cưỡi ngựa, đạp lên ánh hoàng hôn rời đi.

Hán Trung.

Thiên Tôn đứng trên tường thành, nhìn về phía xa.

“Thiên Tôn, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Người gác lăng mắc câu.” “Ừm, bọn họ đáng chết, cản trở chúng ta lâu như vậy rồi.” Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Tại đất Hán Trung.

Một nhóm bốn người mặc hắc bào đang đi trong núi sâu rừng rậm.

“Tiểu ca, chúng ta đến đây làm gì?

Tào tặc không phải bảo chúng ta đi đào mộ sao?

Chỗ này có mộ à?” Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu.

Người giữ mộ quay đầu lại liếc nhìn Vương Bàn Tử, lạnh nhạt nói: “Câm miệng.” Vương Bàn Tử mấp máy môi định nói gì đó, nhưng bị lão Hồ trừng mắt, bèn bĩu môi không nói nữa.

Cả bốn người đã đi rất lâu ở đất Hán Trung, càng đi càng hẻo lánh.

“Sắp đến rồi, sắp đến rồi.” Người giữ mộ tăng tốc.

Hắn cảm nhận được thứ mình cần tìm đang ở ngay phía trước.

“Rốt cuộc là sắp đến đâu?” Vương Bàn Tử cằn nhằn một câu, miễn cưỡng đi theo sau.

Thời đại này không có xe, công cụ di chuyển duy nhất là ngựa.

Bọn họ xuất phát từ Duyện Châu, cưỡi ngựa đi mười lăm ngày mới đến Hán Trung.

Sau đó lại đi bộ vào núi sâu, đi rất lâu.

Vương Bàn Tử nhìn lớp mỡ không còn lại bao nhiêu trên người mình, thầm tự tán thưởng.

"Ôi, đã làm khổ các ngươi rồi." "Sắp tới rồi." Người giữ mộ nhanh chân bước ra khỏi khu rừng, nhìn về phía trước.

Phía trước là ba mặt núi bao quanh, và ở chính giữa ba ngọn núi có một ngôi miếu.

Ngôi miếu rất nhỏ, khói xanh lượn lờ.

"Lạ thật, nơi hoang sơn dã lĩnh thế này mà lại có miếu, hòa thượng nào chạy đến đây vậy?" Vương Bàn Tử có chút kỳ quái.

"Không phải hòa thượng, thời đại này vẫn chưa có." Lão Hồ nói một câu rồi lập tức đuổi theo người giữ mộ.

Thời kỳ Tam Quốc vẫn chưa có hòa thượng.

"Không có hòa thượng, nhưng có miếu mà." Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

"Bàn tử, có miếu không nhất định có hòa thượng, miếu không phải chỉ có hòa thượng mới có." Dương Tuyết Lỵ giải thích.

Vương Bàn Tử gãi đầu, như có điều suy nghĩ rồi đi theo.

Người giữ mộ đi đến trước miếu, ngẩng đầu nhìn tấm biển. 【Thiên Tôn Miếu】 "Thiên Tôn!" Lão Hồ thấy hai chữ Thiên Tôn, lập tức trừng lớn mắt.

Hai chữ này như một cơn ác mộng, khơi dậy nỗi sợ hãi trong lòng

lão Hồ.

"Không thể nào, chắc chỉ là trùng hợp." Hồ Bát Nhất lau mồ hôi trên trán, cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng.

Anh không dám tin ngôi miếu này có liên quan đến Thiên Tôn, nếu thật sự có, thì chuyện lớn rồi.

Thiên Tôn lại xây một ngôi miếu ở đây, chắc chắn có vấn đề.

Người giữ mộ đi vào đầu tiên, bên trong có một người đang ngồi, quay lưng về phía họ.

Trong miếu thờ ba bức tượng.

Từ Phúc, Tả Từ, và một bức tượng không có ngũ quan, không có tay nhưng lại toát ra một vẻ chấn nhiếp lòng người.

Lão Hồ nhìn thấy ba bức tượng, đột nhiên cảm thấy ngạt thở, như bị thiếu dưỡng khí.

Người quay lưng về phía họ đột nhiên lên tiếng: "Khổng Phu Tử từng nói: Có bạn từ phương xa đến, chẳng vui sao; đã vào rồi thì đừng nghĩ đến chuyện rời đi, để ta, chủ nhân nơi đây, làm tròn đạo chủ nhà." Nói xong, cánh cửa "rầm" một tiếng đóng lại.

Tín đồ của Thiên Tôn hội đang quay lưng về phía họ từ từ xoay người lại, nhìn chằm chằm vào người giữ mộ và nhóm lão Hồ.

Hắn nhìn người giữ mộ, mở miệng nói: "Đây không phải nơi ngươi cần tìm, tốt nhất đừng nhúng tay vào, về giữ mộ của ngươi đi." Nói xong, hắn lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất và những người khác.

"Các ngươi không phải người của thế giới này." Sau khi người đó nói xong, Vương Bàn Tử không nhịn được đứng ra chỉ vào hắn hỏi: "Sao mà ngông cuồng thế!

Mẹ nó ngươi là ai!" "Ta ư?

Ha ha, Tả hộ pháp dưới trướng Thiên Tôn, Triệu Cao.” Triệu Cao cười nói, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lẽo.

“Triệu Cao!” Lão Hồ kinh ngạc kêu lên.

Triệu Cao không phải là nhân vật đơn giản, nhà Tần nhị thế nhi vong có quan hệ trực tiếp đến hắn.

Hơn nữa, hắn còn chỉ hươu bảo ngựa trên triều đình, có thể coi là người đi đầu.

“Ngạc nhiên lắm sao?” Triệu Cao từ trên bồ đoàn đứng dậy, cử động mười ngón tay thon dài, móng tay hắn còn dài hơn cả ngón tay.

“Bàn tử, Tuyết Lỵ, bày trận!” Hồ Bát Nhất vẻ mặt căng thẳng.

Anh cảm thấy mình và mọi người đã đến một nơi rất ghê gớm, ngay cả Triệu Cao cũng xuất hiện và trấn giữ ở nơi quỷ dị này.

“Đừng động đậy.” Người giữ mộ hét lớn.

“Keng!” Vương Bàn Tử vừa rút ra một cái xẻng, chiếc xẻng trong tay lập tức bị chặt đứt, thậm chí hắn còn không biết nó bị thứ gì chặt đứt.

Hắn sững sờ tại chỗ không dám động đậy, có chút run sợ.

“Có mạng nhện, tốt nhất đừng ai động đậy.” Người giữ mộ nhắc nhở.

Trong mắt hắn, Triệu Cao vừa rồi cử động ngón tay đã giăng ra một tấm mạng nhện, chính vì sự tồn tại của tấm mạng này mà hắn mới bảo những người phía sau đừng động đậy.

Một khi chạm vào mạng nhện, cơ thể sẽ bị cắt nát ngay lập tức.

“Lâu rồi không được ăn thịt, vừa hay các ngươi đến.” Triệu Cao lạnh lùng nói.

Câu nói này không khỏi khiến mọi người rùng mình, trong mắt Triệu Cao, họ không thấy một chút tình cảm nào.

Người giữ mộ rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, một đao chém đứt mạng nhện.

Nhưng Triệu Cao cử động ngón tay, những sợi tơ nhện trong suốt lập tức quấn quanh lưỡi đao của người giữ mộ.

Người giữ mộ xoay lưỡi đao, những sợi tơ quấn trên đao của hắn lập tức đứt lìa.

"Đao của ngươi rất sắc bén, rất thích hợp để thái thịt." Triệu Cao thờ ơ nói.

Chương 404

Người giữ mộ cầm đao lao về phía Triệu Cao, nhưng Triệu Cao bẻ một ngón tay bắn ra, tức thì ghim người giữ mộ lên tường.

Sau đó, hắn di chuyển, xuất hiện trước mặt người giữ mộ, dùng đầu ngón tay rạch rách quần áo của hắn.

"Cơ thể rất hoàn mỹ, mùi vị chắc sẽ không tệ." Đầu ngón tay của Triệu Cao lướt trên người người giữ mộ.

Người giữ mộ một cước đá bay Triệu Cao, sau đó rút móng tay đang ghim trên ngực mình ra, ném xuống đất.

Trên người hắn bùng lên một lớp lửa màu xanh lục, ngọn lửa làm bốc hơi độc tố trên vết thương.

"Các ngươi đi trước đi." Người giữ mộ lạnh nhạt nói một câu, một mình đối mặt với Triệu Cao.

"Nhưng…" Vương Bàn Tử còn muốn nói gì đó, nhưng bị lão Hồ kéo ra ngoài.

Lão Hồ rất rõ, thực lực của Triệu Cao cực kỳ mạnh mẽ, hắn có thể giăng mạng nhện mà thần không biết quỷ không hay, có thể lấy mạng họ trong nháy mắt.

Họ ở lại chỉ trở thành gánh nặng cho người giữ mộ.

Thực lực của người giữ mộ rất mạnh, có thể đối phó với Triệu Cao.

Còn việc họ cần làm là rời khỏi đây, đi tìm Người gác lăng.

"Muốn đi sao?

Khách đã đến, sao cũng phải ăn chút thịt rồi hãy đi chứ." Triệu Cao

lạnh nhạt nói, dưới chân xuất hiện mấy cái bóng.

Người giữ mộ xoay người chém một đao, lưỡi đao kẹp theo ngọn lửa, hóa thành một con kỳ lân, húc văng cánh cửa.

Lão Hồ tóm lấy Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ, lao ra ngoài.

"Đừng để chúng chạy thoát." Triệu Cao nói một câu, những cái bóng dưới chân đuổi theo.

Lão Hồ, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ ba người dốc toàn lực chạy, nhảy nhót trong rừng.

"Lão Hồ, chúng ta đi đâu bây giờ?" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa hỏi.

"Đến chỗ Tào Tháo trước đã." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Anh muốn mượn sức mạnh của Tào Tháo để tìm Người gác lăng, Chu Thánh.

Chỉ khi tìm được cậu ta mới có thể đến cứu người giữ mộ.

Lão Hồ có một trực giác, ngôi miếu này chắc chắn có vấn đề.

Phải nhanh chóng làm rõ mọi chuyện.

Qua việc quan sát các pho tượng, anh cũng hiểu ra một điều.

Thiên Tôn thật sự đã sống đến kiếp thứ ba, chỉ là kiếp thứ ba vẫn chưa hoàn toàn sống lại.

Hắn đến Tam Quốc chắc chắn còn có mục đích khác, những điều này anh đều phải nói rõ với Người gác lăng.

Hứa Đô.

Sau khi Tào Tháo đưa thiên tử về, liền trực tiếp để thiên tử phong cho mình chức Đại tướng quân.

Hơn nữa còn có ngọc tỷ truyền quốc đóng dấu, chức vị Đại tướng

quân này của hắn danh chính ngôn thuận.

Hơn nữa, lý do được phong làm Đại tướng quân cũng rất đơn giản, vì Hán thất thu phục chư hầu, khôi phục triều đình.

Có thiên tử trong tay, Tào Tháo có thể nói là đã có được chính thống.

Lưu Bị vốn dĩ đánh xong Viên Thuật là muốn đi, nhưng nghe tin thiên tử đang ở trong tay Tào Tháo thì không đi nữa.

Sau khi Tào Tháo được phong làm Đại tướng quân, liền dẫn binh xuất chinh, đi đánh Lữ Bố.

Trong đại sảnh.

"Tên Lữ Bố đó nhân lúc ta không có ở đây, tấn công Duyện Châu của ta, bây giờ, ta muốn hắn phải hối hận!" Tào Tháo tập hợp ba mươi vạn đại quân, bày trận sẵn sàng.

"Phi nhi, con làm tốt lắm, đã giữ được Duyện Châu." Tào Tháo khen một câu.

"Tất cả đều là công lao của Tư Mã đại nhân." Tào Phi chắp tay nói, nhường công lao cho Tư Mã Ý.

Cậu ta cũng có thể độc chiếm công lao, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, cậu ta thấy không có lợi.

Độc chiếm công lao, cắt đứt nhân duyên với Tư Mã Ý thì không nói, cha mình chỉ cần điều tra một chút là có thể tra ra ai là người bày mưu.

Cho dù bây giờ có ban thưởng cho mình, sau này cũng sẽ chán ghét mình.

Hơn nữa, cho dù ban thưởng nhiều hơn nữa, đối với mình có tác dụng gì?

Có thể so sánh với việc kết giao với Tư Mã Ý không?

Tào Tháo nhìn Tư Mã Ý, lạnh nhạt nói: "Trọng Đạt, ngươi cầm binh không được, nhưng giữ nhà thì được, ta xuất chinh bên ngoài, giao nhà cho ngươi, ta cũng yên tâm." "May mắn được chúa công coi trọng, Tư Mã Trọng Đạt ta nhất định sẽ giữ gìn từng phần cơ nghiệp của chúa công!" Tư Mã Ý chắp tay nói.

"Ừm." Tào Tháo gật đầu, luận công ban thưởng cho mọi người.

Sau khi thưởng phạt xong, Tào Tháo mời Lưu Bị đến sân nhà mình uống rượu trò chuyện.

"Rượu mơ xanh sau mùa thu, kết hợp với trời mưa này, thật không tệ." Tào Tháo vừa uống rượu vừa nghe mưa.

Văn nhân nhã sĩ có sáu thú vui: ngắm triều, nghe mưa, gảy đàn, thư họa, đánh cờ, thưởng trà.

Tào Tháo mời Lưu Bị uống rượu, bản thân nó đã là một cuộc đối đầu, đối đầu về mặt tâm lý.

"Chúc mừng Tào công, vinh thăng Đại tướng quân!" Lưu Bị cúi người nói.

"Có gì đáng chúc mừng, chức Đại tướng quân của ta tuy vị cao quyền trọng, nhưng quần hùng cát cứ, khó mà thu phục được đất đã mất." Tào Tháo không khỏi cảm thán.

"Tào công vì Hán thất mà suy nghĩ, thật là bậc đại trượng phu." Lưu Bị chắp tay nói.

"Ha ha ha ha…" Tào Tháo cười lớn mấy tiếng, sau đó nói: "Không nói chuyện này nữa, Lữ Bố tiểu nhi chiếm Từ Châu của ngươi, bức ngươi phải đi, lần này ta cho ngươi một cơ hội, đi đánh hắn." "Đại tướng quân, đây là muốn để ta cầm binh sao?" Lưu Bị không khỏi hỏi.

“Ta dám giao, ngươi có dám nhận không?” Tào Tháo trầm giọng hỏi.

“Có gì không dám?” Lưu Bị nhìn thẳng vào Tào Tháo.

Tào Tháo nhìn vào mắt Lưu Bị, uống một chén rượu.

“Tào Mạnh Đức ta không nhìn lầm người.” Tào Tháo cười nhạt nói.

Trên mái hiên.

Chu Thánh nghe Tào Tháo và Lưu Bị trò chuyện, nghe tiếng mưa rơi, nội tâm cảm nhận được một sự tĩnh lặng.

“Hai tên này cộng lại, tâm cơ phải đến tám trăm.” Lưu Ly ngồi bên cạnh nói.

Hai người trông như đang trò chuyện bình thường, nhưng thực ra chứa đựng rất nhiều yếu tố.

Tào Tháo muốn thu phục Lưu Bị, còn Lưu Bị muốn phò tá Hán thất, muốn trốn khỏi Tào Tháo.

Hai người đều có mục đích riêng.

“Khi xưa, lúc mười tám lộ chư hầu hội minh, ta đã thấy ngươi và nhị đệ của ngươi là anh hùng, cho nên mới muốn kết giao với ngươi.” “Các lộ chư hầu đều không thể thành sự, anh hùng thiên hạ, chỉ có ông và Tháo này mà thôi.” Tào Tháo vừa uống rượu vừa nói.

Lưu Bị cười gật đầu, cùng Tào Tháo đối ẩm.

Hai người như tri kỷ nhiều năm, không có chuyện gì là không nói.

“Ngươi có biết, khi ta truy kích Viên Công Lộ, cũng giống như bây giờ, đối ẩm một chén?” Tào Tháo tiếp tục nói.

“Không biết.” “Ngươi biết Viên Công Lộ chết như thế nào

không?" Tào Tháo lại hỏi.

"Viên Công Lộ là phản tặc, đáng chết." Lưu Bị nói.

"Không, Viên Công Lộ là không muốn đầu hàng, không muốn thần phục ta." Tào Tháo mở miệng nói.

Lưu Bị nghe vậy, nâng chén rượu uống một ngụm, nói: "Nhưng hắn tự lập làm hoàng đế, trong xương cốt kiêu ngạo, sẽ không để hắn thần phục người khác." Tào Tháo uống cạn rượu trong chén, nói: "Phải, cho nên hắn chết rồi." Hai người nói chuyện đến đây, dường như rơi vào im lặng.

Chu Thánh nhìn cơn mưa càng lúc càng lớn, luôn cảm thấy cơn mưa này có chút không bình thường.

Rất kỳ quái.

Giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

"Rầm!" Ngoài cửa, ba người Mạc Kim Giáo Úy lảo đảo chạy vào, nhưng bị Hứa Chử chặn lại.

"Kẻ nào dám xông vào phủ chúa công!" Hứa Chử vung vũ khí, chặn ba người lão Hồ lại.

"Trọng Khang, người mình." Tào Tháo lạnh nhạt nói một câu, Hứa Chử lúc này mới quay lại bên cạnh Tào Tháo.

Chương 405

Chu Thánh ngồi trên mái hiên, thấy ba người lão Hồ vẻ mặt vội vàng đi vào, lập tức nhảy từ trên mái nhà xuống, đáp xuống trước mặt ba người họ.

Lão Hồ thấy Chu Thánh, kích động vô cùng.

"Cuối cùng, cũng tìm được cậu." Lão Hồ kích động đến mức nào.

Anh vốn định quay về, mượn sức mạnh của Tào Tháo để tìm Chu Thánh, không ngờ Chu Thánh tự mình xuất hiện.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Chu Thánh hỏi thẳng.

Cậu nhìn ra được ba người lão Hồ đang rất gấp.

"Xảy ra chuyện rồi." Lão Hồ mở miệng nói.

"Chuyện gì?" Tào Tháo chắp tay sau lưng đi ra, nhìn về phía Chu Thánh, rồi lại nhìn về phía ba người lão Hồ.

"Tiên sinh, ngài và thuộc hạ của ta quen biết nhau sao?" Tào Tháo hỏi một câu.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu.

"Vậy thì tốt quá, cùng nhau uống một chén." Tào Tháo mời.

"Không có thời gian." Lão Hồ tóm lấy tay Chu Thánh định đi.

"Hứa Chử!" Tào Tháo hét lớn một tiếng, Hứa Chử lập tức cầm đao lao đến, chặn trước cửa chính.

"Ta đã nói, uống một chén rồi hãy đi." Tào Tháo nói lại lần nữa, nhưng trên mặt đã không còn nụ cười.

Chu Thánh nhìn về phía Tào Tháo, vung tay một cái, lập tức mở

tung cánh cửa.

“Tào Tháo, ta không muốn đối địch với ngươi.” Chu Thánh lạnh lùng nói.

“Trước đây ta đã không hiểu, tại sao tiên sinh lại giúp đỡ Viên Công Lộ, mong tiên sinh cho một lời giải thích.” Tào Tháo khó hiểu nói.

“Viên Công Lộ, chỉ có thể chết trong tay ngươi.” Chu Thánh nhìn vào mắt Tào Tháo nói.

Tào Tháo nhìn vẻ mặt của Chu Thánh, chén rượu trong tay có chút không vững.

“Tiên sinh, tại sao lại giúp đỡ Tào công?” Lưu Bị đi ra hỏi.

Ông cũng từng được Chu Thánh giúp đỡ.

Chu Thánh nhìn hai người họ, nói: “Không có gì là giúp hay không giúp, chỉ là tiện tay mà thôi, bây giờ ta phải đi rồi, nếu không có gì bất ngờ, sau này sẽ không xuất hiện nữa.” Tào Tháo và Lưu Bị nghe vậy, dường như đã hiểu.

“Tiên sinh, đi đâu?” Hai người đồng thanh hỏi.

“Dù sao cũng không ở thế giới này, các ngươi cứ yên tâm, không cần vì sự xuất hiện của ta mà làm gì cả, cứ coi như ta chưa từng đến.” Chu Thánh nói xong, xoay người dẫn ba người lão Hồ ra cửa.

Tào Tháo và Lưu Bị sững sờ tại chỗ, cả hai đều không giữ lại.

Trong lòng họ biết rõ, người như Chu Thánh là không thể giữ được.

Trong lòng họ nhiều hơn chỉ là tò mò, tò mò Chu Thánh rốt cuộc là người thế nào.

“Giá!” Năm người Chu Thánh cưỡi ngựa chạy như điên về phía

đất Hán Trung.

Điều khiến Chu Thánh không ngờ tới là ở đất Hán Trung lại có một ngôi miếu Thiên Tôn, hơn nữa Tả hộ pháp của Thiên Tôn là Triệu Cao lại ở trong miếu.

Trực giác mách bảo Chu Thánh, ngôi miếu Thiên Tôn đó chắc chắn có vấn đề.

Ẩn mình ở đất Hán Trung, lại có Triệu Cao đích thân trấn giữ, nơi đó không hề tầm thường.

Hơn nữa, theo tin tức từ Người gác lăng của Lâm chi nhất mạch truyền đến, Thiên Tôn đã đến Hán Trung.

Chu Thánh có một ảo giác, đến đất Hán Trung, mọi chuyện đều có thể được giải đáp.

"Bây giờ chỉ có một mình người giữ mộ ở lại miếu Thiên Tôn, tôi sợ anh ta xảy ra chuyện." Lão Hồ lòng đầy lo lắng.

"Không xảy ra chuyện được đâu." Chu Thánh mở miệng nói.

Thực lực của người giữ mộ vẫn rất tốt, không dễ gì xảy ra chuyện.

"Các anh làm sao tìm được nó?" Chu Thánh tò mò hỏi một câu.

"Là người giữ mộ dẫn chúng tôi đi." Lão Hồ mở miệng nói.

"Xem ra, anh ta đã có cảm ứng gì đó." Chu Thánh lẩm bẩm.

Trong lúc chạy tới đất Hán Trung, Chu Thánh còn gửi tin tức cho bảy mạch Người gác lăng.

Bảo họ tất cả đều đến Hán Trung, tập hợp tại Hán Trung.

Cơn mưa này rất lớn.

Không chỉ ở Duyện Châu, mà cả mười ba châu đều đang mưa.

Cơn mưa này, đối với một số người là tai họa, đối với một số người lại là cam lộ.

Không ai biết tại sao cơn mưa này lại rơi… Ba ngày sau.

Đất Hán Trung.

Bảy mạch Người gác lăng nhận được tin tức, sớm đã đến chờ Chu Thánh.

Còn Chu Thánh, đã liên tục đi suốt ba ngày, không ngủ không nghỉ mà đến.

"Đại nhân!" Bảy mạch Người gác lăng chắp tay hành lễ.

Chu Thánh nhìn họ, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

"Đây sẽ là một trận ác chiến, thậm chí là một trận chiến kéo dài." Chu Thánh nói với họ.

"Chúng ta đã truyền lại truyền thừa của mình, chúng ta đều đã chuẩn bị sẵn sàng." Người gác lăng của Lâm chi nhất mạch nói tiếp.

Họ biết đây sẽ là một trận ác chiến, nhưng họ vẫn đến.

Chu Thánh nghe vậy, cũng không nói gì, bảo lão Hồ dẫn đường, mọi người tiến vào rừng rậm, xuyên qua rừng cây.

Lão Hồ dẫn mọi người đi theo con đường cũ, đi khoảng một ngày mới đến một nơi ba mặt giáp núi.

Nhưng, miếu Thiên Tôn đã biến mất.

"Miếu Thiên Tôn ở ngay trước mắt, nhưng lại biến mất rồi." Lão Hồ có chút kinh hãi, miếu Thiên Tôn biến mất, vậy người giữ mộ đâu?

"Miếu Thiên Tôn vẫn luôn ở đó, chỉ là chúng ta không nhìn thấy." Chu Thánh nhanh chân đi tới, rạch rách lòng bàn tay, bôi lên mắt.

“Đi theo ta.” Trong tầm mắt của Chu Thánh, miếu Thiên Tôn ở cách đó không xa, nhưng xung quanh là một mê trận.

Mê trận xung quanh toàn là cạm bẫy, sơ suất một chút là sẽ dẫm phải mìn.

“Lần trước chúng ta đến rõ ràng không có gì, lần này lại nguy hiểm vô cùng.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

“Lần trước các người đến quá đột ngột, người bên trong không kịp chuẩn bị, còn lần này, người bên trong đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Chu Thánh đi phía trước nói.

Triệu Cao bên trong, không thể nào không chuẩn bị một chút nào.

Ba ngày thời gian, đủ để hắn bố trí xong cơ quan.

Hơn nữa, điều Chu Thánh lo lắng là, Thiên Tôn cũng đã nhận được tin tức, và đã đến.

Nếu Thiên Tôn cũng vào, đó mới là phiền phức lớn nhất.

Chu Thánh định thần lại, dẫn mọi người vào mê trận, đi thẳng.

Mê trận giải ra cũng rất đơn giản, nó có đường đi.

Điểm khó nhất của nó là không nhìn thấy được.

Chỉ cần nhìn thấy, là có thể đi.

Sau khi đi qua mê trận, miếu Thiên Tôn xuất hiện.

“Ngôi miếu Thiên Tôn này, có chút khác.” Lão Hồ lẩm bẩm.

Miếu Thiên Tôn trước mắt, giống như một phòng mộ, còn có hai con thú trấn mộ canh giữ.

Chu Thánh đi qua, hai con thú trấn mộ bằng đá lập tức sống lại, tấn công Chu Thánh, Chu Thánh đang định rút đao thì Kim và Phong đã ra tay, dễ dàng chặt đứt đầu thú trấn mộ.

“Mấy thứ đồ chơi nhỏ này, không đáng để đại nhân tự mình ra tay.” Người gác lăng của Phong chi nhất mạch lạnh nhạt nói.

Chu Thánh đi đến cửa, một chưởng phá tan cánh cửa.

Chương 406

Bên trong miếu là một đại điện.

Trong đại điện có bảy người mặc trang phục khác nhau, trên người họ đều có khí tức giống với bảy mạch Người gác lăng.

Trên ghế chủ còn có một người ngồi, tay cầm bội đao của Người gác lăng.

Trong miếu, không có tượng thờ, cũng không có Triệu Cao và người giữ mộ.

"Chúng ta có đi nhầm chỗ không?" Vương Bàn Tử càng lúc càng nghi ngờ là đã đi nhầm chỗ.

Miếu Thiên Tôn trước mắt, hoàn toàn khác với miếu Thiên Tôn mà họ đã gặp.

"Không, không phải đi nhầm." Chu Thánh rút ra một thanh đao đồng từ sau lưng.

Bội đao Người gác lăng của cậu đã gãy, cậu đã tiện tay lấy một thanh đao đồng ở Lầu cổ Người gác lăng, làm vũ khí tạm thời.

"Giết!" Người ngồi trên cao vung đao chỉ một cái, bảy người còn lại lập tức lao tới.

Bảy mạch Người gác lăng lập tức ra tay, chặn bảy người họ lại.

Khi người đó định ra tay với Chu Thánh, Lưu Ly xuất hiện từ trong bóng của Chu Thánh, dùng cách đánh lén, trọng thương đối phương.

Chu Thánh không cho đối phương cơ hội nói chuyện, khi hắn còn chưa kịp đứng dậy, đã trực tiếp dùng kiếm đồng xuyên thủng đầu đối

phương.

“Bỉ…… ổi……” Người đó trước khi chết, đã nói lời trăn trối cuối cùng.

Thực lực của hắn rất mạnh, gần bằng Chu Thánh, chắc cũng là Tông sư.

Nhưng hắn không ngờ, trong bóng của Chu Thánh lại giấu một người, bị Chu Thánh đánh cho trở tay không kịp.

Sau khi Chu Thánh giải quyết xong hắn, phối hợp với bảy mạch Người gác lăng, giải quyết bảy người còn lại.

Thực lực của bảy người đó cũng không yếu, hơn nữa cũng có năng lực tương ứng của bảy mạch Người gác lăng, trong trường hợp một chọi một, đánh ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Nhưng Chu Thánh tham gia, lập tức thay đổi cục diện.

Bảy người đó bị Chu Thánh áp chế toàn bộ, không có sức phản kháng, cuối cùng bị bảy mạch Người gác lăng chém giết.

“Người mà Thiên Tôn chuẩn bị cũng không tệ, tiếc là hắn đã bỏ qua Lưu Ly.” Chu Thánh lạnh nhạt nói.

“Có lẽ là, Thiên Tôn không tìm được người có thể thay thế Lưu Ly.” Lão Hồ nói một câu bên cạnh.

Tám người trong miếu Thiên Tôn, đều được chuẩn bị theo hình mẫu của Chu Thánh và bảy mạch Người gác lăng.

Bất kể là thực lực hay thủ đoạn, đều tương đương nhau.

Duy chỉ có Lưu Ly là không có sự chuẩn bị.

Không phải không muốn chuẩn bị, mà là không tìm được người có thể thay thế Lưu Ly.

“Có khả năng nào người có thể thay thế Lưu Ly tiểu thư đang ở bên cạnh Thiên Tôn không?” Vương Bàn Tử mở miệng nói.

Lưu Ly nghe vậy, nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử, ánh mắt này khiến Vương Bàn Tử phải nấp sau lưng lão Hồ.

“Anh em tôi nói đùa thôi, đừng coi là thật.” Lão Hồ vội vàng nói.

“Được rồi, tìm cơ quan đi, xem ở đây có ra ngoài được không.” Chu Thánh mở miệng nói.

Nếu lão Hồ đã nói ngôi miếu này không phải ngôi miếu họ nhìn thấy, thì có nghĩa là họ vẫn chưa tìm đúng chỗ.

Mọi người cẩn thận tìm kiếm trong miếu, ngôi miếu này không có gì đặc biệt, rất bình thường.

“Mọi người mau lại đây, ở đây có chữ.” Người gác lăng của Thổ chi nhất mạch hét lên, mọi người lập tức vây lại.

Chỉ thấy trên tường, có mấy chữ mờ ảo được khắc bằng dao.

Chu Thánh cẩn thận nhìn, dựa vào khả năng lý giải của mình, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của mấy chữ này.

“Thiên Tôn… nhục thân… ở đây.” “Thiên Tôn… nhục thân…” Mọi người nghe Chu Thánh lẩm bẩm, không khỏi hỏi.

Thiên Tôn không phải vẫn luôn ở bên ngoài sao, lẽ nào lại quay về?

Chu Thánh cũng rất nghi hoặc, cái gọi là nhục thân của Thiên Tôn này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

“Tìm đường trước đi, tìm được người giữ mộ, tự nhiên sẽ biết.” Chu Thánh từ từ nói, bắt đầu tìm lối ra vào.

Cánh cửa họ vào đã bị đóng lại, có thể phá vỡ bằng vũ lực.

Nhưng kết quả của việc phá vỡ bằng vũ lực không có ý nghĩa.

Trong đầu Chu Thánh hồi tưởng lại cảnh người giữ mộ xuất hiện ở đây, chiến đấu với người khác.

Cậu men theo vết đao trên tường, hồi tưởng lại cảnh chiến đấu.

Người giữ mộ bị phát hiện, người của Thiên Tôn hội sẽ đến ngay lập tức, ngôi miếu Thiên Tôn này chôn giấu bí mật thực sự, Thiên Tôn hội tuyệt đối không để người giữ mộ yên ổn rời đi.

Người giữ mộ không thể rời đi, chỉ có thể tìm đường khác.

Hắn cẩn thận tìm kiếm trong miếu Thiên Tôn, cuối cùng tìm được một con đường.

Chính là mật đạo dưới chân.

Chu Thánh dừng bước, cúi đầu nhìn những viên gạch trên mặt đất, có một khe hở.

"Quả nhiên là ở đây." Chu Thánh nhấc chân dẫm mạnh, dẫm ra một lối đi ngầm.

Lối đi ngầm tối om và sâu hun hút, bên trong tỏa ra khí tức lạnh lẽo, còn có một mùi hương thoang thoảng.

Chu Thánh véo ra một ngọn lửa, ném xuống.

Lửa Gác Lăng rơi vào trong bóng tối, sau khi chiếu sáng trong giây lát, liền tắt ngấm.

Ngay cả khi cậu có khả năng nhìn trong đêm, cũng không thể nhìn rõ đường.

Giống như, đây không phải là bóng tối thuần túy, mà còn có sương mù đen.

"Bóng tối này có vấn đề." Chu Thánh nghiêm nghị nói.

“Đại nhân, để tôi xuống trước, tôi có thể biến bản thân thành ngọn lửa, không sợ bóng tối.” Người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch đứng ra nói.

“Ngọn lửa tôi vừa ném xuống đã tắt ngấm rồi, anh xuống dưới, e là sẽ có nguy hiểm.” Chu Thánh nói thật.

“Không sao!” Người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch cười nói một câu, rồi hóa thành một ngọn lửa rơi xuống.

Chu Thánh theo sát phía sau, nếu có nguy hiểm gì, còn có thể cứu người ngay lập tức.

Lưu Ly và ba người Mạc Kim Giáo Úy theo sát phía sau, cuối cùng mới là sáu Người gác lăng còn lại.

Sau khi vào mật đạo ngầm, mọi người cảm thấy trước mắt mờ mịt, giống như mắt bị đeo kính lão, mờ mịt không rõ, chỉ thấy trước mắt có một ngọn lửa lập lòe.

Họ theo bản năng đi theo ngọn lửa, vì đó là do Người gác lăng hóa thành.

Nhưng đi được một lúc, trước mắt đột nhiên xuất hiện ba ngọn lửa giống hệt nhau, đi về ba hướng khác nhau.

Do tầm nhìn mờ mịt, họ cũng không nhìn rõ người đi trước mình, hoàn toàn không thể lựa chọn.

Chu Thánh đi đến ngã ba đường thì quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện, phía sau mình là một mảng tối đen, tất cả mọi người đều lạc mất.

“Hỏa, dừng lại.” Chu Thánh gọi một tiếng, Người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch dừng bước, hóa thành hình người.

“Đại nhân, sao vậy?” “Họ đi lạc rồi.” Chu Thánh trầm giọng nói.

“Đi lạc rồi?” Chu Thánh nhìn bóng tối sau lưng, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Đây là miếu Thiên Tôn, mức độ nguy hiểm không thua gì tiên sơn ở hải ngoại.

Hơn nữa, nếu nhục thân của Thiên Tôn ở đây, thì mức độ nguy hiểm ở đây còn cao hơn.

Vừa mới vào, mọi người đã đi lạc, tiếp theo không biết còn có nguy hiểm gì đang chờ họ.

“Đại nhân, vậy chúng ta tiếp tục đi, hay quay lại tìm?” Hỏa chi nhất mạch hỏi một câu.

Chu Thánh nhìn bóng tối sau lưng, trầm giọng nói: “Tiếp tục đi, cho dù có đi lạc, điểm cuối cùng cũng giống nhau.” Bây giờ quay lại cũng không tìm được, điều này Chu Thánh rất rõ.

Tuy mọi người đã đi lạc, nhưng đường đi là giống nhau, tiếp tục đi về phía trước chắc chắn sẽ gặp được.

Trừ khi, giữa đường sụp đổ.

Chu Thánh chỉ cầu mong, mọi người đừng gặp phải Thiên Tôn và Tả hộ pháp Triệu Cao.

Thiên Tôn không thể địch lại, Triệu Cao quá khó chơi, bất kể gặp ai cũng không chạy thoát.

Chương 407

Gặp phải những thứ khác, còn có một con đường sống.

Chu Thánh và Người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch, tiếp tục đi về phía trước.

Đi rất lâu, tầm nhìn của Chu Thánh mới dần dần hồi phục, không phải vì có ánh sáng, mà là sương mù đen đã tan đi.

Trong tầm mắt của Chu Thánh, phía trước là một tế đàn, trên tế đàn có một người thân hình mập mạp đang ngồi.

Nhìn kỹ, thân thể hắn béo phì, nhưng mắt chuột ti hí, mặt giống con chuột.

Hắn thấy có người đến, từ từ mở mắt.

"Nơi quan trọng của Thiên Tôn, người ngoài không được vào." Người trên tế đàn mở miệng nói.

"Ngươi là ai?" Người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch hỏi, anh không nhìn thấy người, có chút hoảng sợ.

"Ta?

Dưới trướng Thiên Tôn, một trong Thập Nhị Thú, Tý Thử." Tý Thử cười nói.

"Thập Nhị Thú?" Chu Thánh chưa từng gặp qua bọn họ.

"Vô tri rồi phải không?

Dưới trướng Thiên Tôn, có Tả hữu hộ pháp, tam đại Đảo chủ, bát đại Thiên vương, Thập Nhị Thú, nhị thập tứ Vương, thất thập nhị Đại tôn, ba nghìn đồng nam đồng nữ." Tý Thử tiếp tục nói.

Chu Thánh nghe vậy, trong lòng tính toán một phen.

Tả hữu hộ pháp chưa gặp qua, nhưng người giữ mộ đã gặp Tả hộ pháp Triệu Cao; tam đại Đảo chủ, chắc là canh giữ tiên sơn ở hải ngoại; bát đại Thiên vương, tạm thời chưa gặp, Thập Nhị Thú trước mắt chính là một trong số đó, nhị thập tứ Vương, đã gặp qua một người; Đại tôn cũng gặp không ít, ba nghìn đồng nam đồng nữ, đã gặp một trăm người.

Chu Thánh đối với thực lực của Thiên Tôn hội, coi như đã có một nhận thức.

Nhận thức càng nhiều, cậu càng cảm nhận được sự khủng bố của Thiên Tôn.

Nhiều tồn tại khủng bố như vậy, nếu toàn lực ra tay, thật sự khó mà chống cự.

"Hi hi hi hi!" Tý Thử cười một tiếng, xung quanh tế đàn, có vô số con chuột lớn hơn con chó bò ra.

"Bảo bối, đi ăn một bữa no nê đi!" Tý Thử vung tay, vô số con chuột lao về phía Chu Thánh.

Chu Thánh lấy ra Hỏa châu ném cho Hỏa chi nhất mạch, nói: "Hỏa châu này có thể tăng cường Lửa Gác Lăng của anh, anh đối phó với chuột, tôi đi đối phó Tý Thử." Nói xong, Chu Thánh cầm đao đồng lao về phía Tý Thử.

Tý Thử dùng sức một cái, dễ dàng nắm chặt thanh đao đồng trong tay.

"Hi hi, ngươi biết năng lực của chuột là gì không?" Tý Thử cười hì hì nhìn Chu Thánh.

Không đợi Chu Thánh trả lời, hắn kéo Chu Thánh chui vào trong hang.

Khi Chu Thánh vào hang, cậu xoay thanh đao trong tay, rạch bị

thương tay Tý Thử thoát ra.

Tý Thử chạy vào trong hang, giây tiếp theo từ một cái hang sau lưng Chu Thánh chui ra đánh lén, từ phía sau vỗ một chưởng vào Chu Thánh.

"Hi hi." Khi Chu Thánh quay đầu lại, Tý Thử cười một tiếng, lập tức biến mất.

Chu Thánh cúi đầu nhìn, trên mặt đất có rất nhiều lỗ hổng dày đặc.

"Chuột trong cống!" Chu Thánh khẽ chửi.

"Ta chính là chuột trong cống, ngươi làm gì được ta?

Hi hi." Tý Thử cười trong hang.

Chu Thánh liên tục lùi lại, quay về bên cạnh Hỏa chi nhất mạch, giơ tay chỉ.

Người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch lập tức điều khiển ngọn lửa, đánh vào trong hang, ép Tý Thử ra ngoài.

"A, nóng, nóng, nóng…" Tý Thử từ trong hang nhảy ra, rơi xuống tế đàn.

Chu Thánh trực tiếp cầm đao lao tới, từ phía sau tấn công Tý Thử.

Tý Thử thân hình rất béo, nhưng cơ thể thật sự linh hoạt, đao của Chu Thánh vừa lao tới, hắn một cái vặn eo đã né được.

Cơ thể hắn vô cùng linh hoạt và mềm dẻo.

"Hi hi hi hi." Tý Thử mặt mày dâm đãng nhìn Chu Thánh.

"Nếu có Lưu Ly ở đây thì tốt rồi." Chu Thánh nghĩ đến Lưu Ly.

Em ấy là mèo mà.

Phía bên kia.

Những người đi lạc cũng gặp phải Thập Nhị Thú.

Lưu Ly và Phong chi nhất mạch, Lâm chi nhất mạch, Thổ chi nhất mạch và Dương Tuyết Lỵ trong nhóm Mạc Kim Giáo Úy ở cùng nhau, gặp phải Sửu Ngưu.

Lão Hồ, Vương Bàn Tử và ba Người gác lăng còn lại ở cùng nhau, gặp phải Dần Hổ.

Họ gặp phải đều là những đối thủ mạnh, nhưng họ đông người, cũng tiện đối phó.

Còn Tý Thử mà Chu Thánh đối phó bên kia, khá là xảo quyệt.

Chu Thánh nhìn tế đàn đó, nói với Hỏa chi nhất mạch bên cạnh: "Anh giúp tôi chặn Tý Thử, tôi đến tế đàn xem thử." "Vâng." Hỏa chi nhất mạch đáp một tiếng.

Chu Thánh cầm đao, lao về phía tế đàn, chưa kịp đến gần, Tý Thử đã lao ra.

"Ùng…" Ngọn lửa bùng cháy dữ dội trút xuống, ép Tý Thử vào trong hang.

Chu Thánh đi đến tế đàn, thấy trên tế đàn bày rất nhiều xương khô, và bên dưới xương khô còn giấu một cái hộp.

Chu Thánh dùng đao chặt đứt xương, lấy cái hộp ra.

"Đừng động vào hộp của ta!" Tý Thử đạp lên ngọn lửa, không màng tất cả mà lao ra.

"Không động à?" Chu Thánh mỉm cười, khi Tý Thử còn chưa lao đến trước mặt mình, một đao chém vỡ cái hộp.

Trong hộp, một thai nhi dị dạng bị Chu Thánh chém thành hai nửa.

Thai nhi đó rất đáng sợ, có mặt người, cơ thể gù lưng, tứ chi nhỏ bé, có đuôi và lông chuột.

"Ngươi… ngươi… ngươi…" Tý Thử chỉ vào Chu Thánh, nửa

ngày không nói nên lời.

“Đây mới là bản thể của ngươi sao?” Chu Thánh lạnh nhạt nói, nhân lúc Tý Thử chưa kịp phản ứng, một đao chém vào cổ hắn.

Dùng sức một cái, chặt đứt đầu.

“Chậc chậc, đã từng thấy trẻ dị dạng, chưa thấy người nào trông giống chuột như vậy.” Hỏa chi nhất mạch đi tới nói.

“Có thể là do bồi dưỡng mà thành.” Chu Thánh mở miệng nói, nhìn những bộ xương khô trên tế đàn, lắc đầu.

“Ước chừng đã giết không ít người mới bồi dưỡng ra được một người.” “Hắn bồi dưỡng người dị dạng để làm gì?” Hỏa chi nhất mạch không hiểu.

“Thế giới của kẻ điên, chúng ta không hiểu, đi thôi.” Chu Thánh vác đao, tiếp tục đi về phía trước.

Không có Tý Thử cản đường, con đường phía sau cũng hiện ra.

Chu Thánh không chút do dự đi xuống.

Cậu có cảm giác, mấu chốt để mình rời đi, chính là ở sâu trong miếu Thiên Tôn.

Bên trong miếu Thiên Tôn.

Tả Từ ngồi trên vương vị, phía dưới quỳ một đám người.

“Tại sao, người giữ mộ lại tìm được đến đây?” Tả Từ thờ ơ hỏi một câu.

“Thân phận của người giữ mộ quỷ quyệt, hắn cảm ứng được miếu Thiên Tôn, nên đã đến.” Triệu Cao chắp tay nói.

“Quỷ quyệt?

Chẳng qua chỉ là hậu duệ của Đại Vũ mà thôi, nếu không có

người dẫn đường, hắn căn bản không thể tìm được đến đây, lại còn dẫn cả Người gác lăng đến." "Triệu Cao, ngươi nên biết kế hoạch của ta, một khi hắn đánh thức nhục thân của ta, toàn bộ thế giới tinh thần sẽ không còn tồn tại!" Tả Từ tiếp tục nói.

Hắn đã tạo ra thế giới tinh thần, và trong thế giới tinh thần này còn có một hắn khác, là Tả Từ của thời Tam Quốc.

Chỉ là, theo sự xuất hiện của hắn, nhục thân của chính mình đã rơi vào giấc ngủ sâu.

Nhưng một khi hắn tỉnh lại, giống như người ta tỉnh giấc sau một giấc mơ, giấc mơ sẽ biến mất, toàn bộ thế giới tinh thần cũng sẽ theo đó mà biến mất.

Đến lúc đó, ngọc tỷ truyền quốc, hắn sẽ không bao giờ có được nữa.

"Thiên Tôn, người giữ mộ có thể tìm được đến đây không có gì lạ, việc chúng ta cần làm hiện tại là chặn giết Người gác lăng." Cát Huyền chắp tay nói.

Chương 408

“Chặn giết?

Nào có dễ như vậy, Thập Nhị Thú chỉ đến ba người, Đại tôn đánh không lại, ngươi là Thiên vương, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh hòa với hắn, chỉ có Triệu Cao mới có hy vọng đánh thắng.” “Nhưng đừng quên, đối phương đến không phải một người.” Tả Từ trầm giọng nói.

Hắn đã tính toán, trong trường hợp mình không ra tay, phần thắng của phe mình rất thấp.

Hơn nữa, không thể làm phiền đến giấc ngủ của nhục thân mình.

“Triệu Cao ở lại, những người khác phân tán ra, ngăn cản Người gác lăng.” Thiên Tôn lập tức hạ lệnh.

“Vâng!” Mọi người chắp tay đáp, xoay người rời đi.

Đợi mọi người đi hết, Thiên Tôn mới nhìn Triệu Cao, hỏi: “Người giữ mộ thế nào rồi?” “Đã nhốt lại rồi.” Triệu Cao trả lời.

“Tại sao không giết?” “Giết không chết.” Triệu Cao nói thật.

Thiên Tôn nghe vậy, nhắm mắt lại.

“Người giữ mộ, nhiều lần phá hoại chuyện tốt của ta, đợi ta lấy được ngọc tỷ truyền quốc quay về, dùng ngọc tỷ truyền quốc trấn áp vương khí của hắn, ngươi và Hữu hộ pháp ra tay, trấn sát hắn!” Thiên Tôn trầm giọng nói, trong mắt hiện lên sát khí.

“Hiểu rồi.” Triệu Cao chắp tay nói.

“Có ngọc tỷ truyền quốc, ta mới có thể tạo ra thân thể kiếp thứ ba, nó đối với ta quá quan trọng.” Thân thể kiếp thứ ba của Thiên Tôn đã đúc ra một cái vỏ, nhưng vẫn chưa có tay chân.

“Thiên Tôn, không nhất định cần ngọc tỷ truyền quốc cũng được, trong tay Thủy Hoàng Đế có một thứ, có thể tạo ra thân thể kiếp thứ ba.” Triệu Cao chắp tay nói.

“Thứ gì?

Sao ta không biết?” Tả Từ khó hiểu hỏi.

“Thứ đó rất thần bí, trên thế giới người biết chỉ có Thủy Hoàng Đế và Lý Tư hai người, năm đó là Lý Tư vì bảo vệ cả nhà già trẻ mà nói cho ta biết.” “Thứ đó gọi là ‘Sơn Hải’, hình dạng giống như thẻ ngọc, là do Thủy Hoàng Đế khi tế trời mà có được, tương truyền có thể hồi sinh người chết, tái tạo gân cốt, vì vậy Thủy Hoàng Đế bệ hạ mới muốn trường sinh bất lão.” “Chỉ là sau này, ngài băng hà giữa đường, bị mật vệ thân cận của ngài mang đến lăng Thủy Hoàng rồi.” Triệu Cao giải thích.

“Sơn Hải?” Tả Từ có chút động lòng.

“Nhưng mật vệ của ngài là sao?

Tại sao ta chưa bao giờ biết?” Tả Từ khó hiểu hỏi.

Anh ta rõ ràng hiểu hết mọi chuyện về Thủy Hoàng Đế, nhưng bây giờ lại không biết gì cả.

“Mật vệ của Thủy Hoàng Đế có sáu người, trực thuộc Thủy Hoàng Đế, trong đó ba người ở bên cạnh Thủy Hoàng Đế, ba người còn lại, một người ở bên cạnh ngài, một người ở bên cạnh Phù Tô, một người ở triều đình.” “Bên cạnh ta có người của Thủy Hoàng Đế?

Là ai?” Tả Từ không ngờ, bên cạnh mình lại có người của Thủy Hoàng Đế.

“Ta không biết, sáu mật vệ là do Hồ Hợi nói cho ta biết, hắn vốn định thu phục sáu mật vệ, nhưng ba người trong đó đã bồi táng cùng Thủy Hoàng Đế, người ở triều đình đã biến mất, người bên cạnh Phù

Tô, sau khi Phù Tô tự sát, đã đưa Phù Tô đến lăng Thủy Hoàng, cũng tự sát rồi." "Người bên cạnh ngài, không có mệnh lệnh của Thủy Hoàng Đế, nên vẫn luôn ở bên cạnh ngài." Triệu Cao giải thích.

Tả Từ nghe vậy, nhắm mắt định thần.

"Thủy Hoàng Đế, không đơn giản đâu." Hắn bây giờ mới hiểu được sự khủng bố của Thủy Hoàng Đế.

Ngồi trấn tại triều, lại có thể biết chuyện thiên hạ.

"Đợi đã, nếu bên cạnh Thủy Hoàng Đế có sáu mật vệ, ngươi còn dám tráo thánh chỉ?" Tả Từ nhìn Triệu Cao.

Vốn dĩ người kế vị là Phù Tô, đã bị Triệu Cao sửa đổi thánh chỉ.

"Không không không, ta không có sửa đổi thánh chỉ, mà thánh chỉ truyền vị vốn dĩ là Hồ Hợi." Triệu Cao lắc đầu nói.

"Cái gì?" "Ngài không biết đó thôi, Thủy Hoàng Đế đã chuẩn bị hai phần thánh chỉ, một phần là Phù Tô kế vị, một phần là Hồ Hợi kế vị, chỉ là lúc đó, ta lấy là phần Hồ Hợi kế vị." "Thủy Hoàng Đế chết vội vàng, không nói truyền vị cho ai, sáu đại mật vệ của ngài không dám tự ý quyết định, còn ta thì liên hợp với Lý Tư, lấy ra thánh chỉ Hồ Hợi kế vị." "Dù sao, ta là Trung xa lệnh, Lý Tư là thừa tướng." Triệu Cao lạnh nhạt nói.

Đây mới là lịch sử.

"Lịch sử mà thế nhân biết, chẳng qua là lịch sử do sử quan biên soạn và một số di tích lịch sử, nhưng ta sống ở thời đại đó, rất rõ ràng việc làm giả dễ dàng đến mức nào." "Hồ Hợi trong lịch sử là một hôn quân, nhưng không ai biết, trước khi kế vị, hắn là người có hùng tâm tráng chí nhất, cũng là người giống Thủy Hoàng Đế nhất, Phù Tô quá yếu đuối, không phải là người kế thừa số một." "Lịch sử có thể làm giả." Triệu Cao nói giọng âm u.

Tả Từ nhìn Triệu Cao, dường như là ngày đầu tiên nhận ra Tả hộ pháp của mình.

"Ta vẫn luôn rất tò mò, ngươi ở lại bên cạnh ta, làm Tả hộ pháp của ta, rốt cuộc là vì cái gì." Tả Từ hỏi.

"Trường sinh." Triệu Cao lạnh nhạt nói.

"Nhưng ngươi biết nhiều như vậy, hoàn toàn có thể tự mình trường sinh, không cần dựa vào ta." "Không không không, Từ Phúc ngươi có thể trường sinh, đi theo ngươi ta cũng có thể trường sinh, tự mình ta không được." Triệu Cao lắc đầu.

"Ta tên là Tả Từ." Tả Từ nói giọng bực bội.

"Ngươi không phải là Từ Phúc sao?" Triệu Cao nhìn Tả Từ hỏi.

"Từ Phúc chia tinh thần của mình thành ba phần, chính hắn một phần, ta một phần, thân thể kiếp thứ ba một phần, đợi thân thể kiếp thứ ba ra đời, ba phần tinh thần lực sẽ hợp nhất lại." Tả Từ giải thích.

"Cho nên ngươi sẽ chết?" Triệu Cao nhìn Tả Từ.

"Ta là trường sinh, không phải chết." "Tinh thần lực hợp nhất rồi, ngươi, Tả Từ, còn là Tả Từ nữa không?" "Ngươi đang chia rẽ ta?" Tả Từ lạnh lùng nhìn Triệu Cao.

"Ngươi nghĩ sao?" "Triệu Cao, ngươi quá giới hạn rồi." Tả Từ trầm giọng nói, có chút không vui.

"Ha ha." Triệu Cao cười nhạt, khẽ cử động ngón tay.

Tả Từ lạnh lùng nhìn Triệu Cao, trong ký ức nhớ lại khi mình còn ở tiên giới bén rễ nảy mầm, tên này đã thông qua manh mối tìm được mình, và đề nghị muốn theo mình.

Lúc đó mình không có lựa chọn, một khi từ chối, Triệu Cao dẫn binh đến, tiên sơn hải ngoại của mình sẽ không còn.

Nên đành phải để hắn làm Tả hộ pháp của mình, một người dưới vạn người trên.

Sau này mình mới biết, hóa ra là Đại Tần sắp mất, hắn không có nơi nào để đi, chỉ có thể đến tìm mình.

Lúc đó hắn có thể nói là vô cùng hối hận.

Cho đến bây giờ.

"Ta biết ngươi để ta làm Tả hộ pháp rất hối hận, như vậy đi, ngươi cho ta một hòn đảo tiên, ta đi." Triệu Cao mở miệng nói.

"Nằm mơ!

Tả hộ pháp, ngươi nhận rõ thân phận của mình, Thiên Tôn hội ngày nay, không phải là Thiên Tôn hội ngày xưa, nếu ngươi còn quá giới hạn, đừng trách ta đổi hộ pháp." Tả Từ lạnh giọng nói.

Triệu Cao cười cười, không nói thêm.

Bên ngoài địa đạo.

Chu Thánh và Hỏa chi nhất mạch đi hơn nửa canh giờ, trên đường đâu đâu cũng là cơ quan cản trở.

Nhưng những cơ quan này đối với Chu Thánh mà nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Người gác lăng giữ lăng sửa lăng, biết hết mọi cơ quan, có thể dễ dàng phá giải cơ quan do Thiên Tôn hội bố trí.

Đợi đến khi không còn đường, Cát Huyền và một Đại tôn từ trong mật đạo đi ra.

"Vừa hay, đỡ tốn công ta đi tìm đường." Chu Thánh cười nhạt nói.

"Lần trước không giết được ngươi, lần này ngươi đừng hòng chạy!" Cát Huyền nói xong, hai tay kết ấn, ngưng tụ ra không ít lân

hỏa, lân hỏa hóa thành hình dạng quỷ binh, lao về phía Chu Thánh.

"Chơi lửa trước mặt ta à?" Hỏa chi nhất mạch dùng Lửa Gác Lăng, hóa ra mười mấy quỷ binh, đối kháng với lân hỏa quỷ binh của đối phương.

Vừa tiếp xúc, quỷ binh của đối phương lập tức bị đánh nổ tung.

Đại tôn đó mang theo quỷ hỏa lao tới, bị Người gác lăng của Hỏa chi nhất mạch chặn lại.

Còn Chu Thánh, trực tiếp lao về phía Cát Huyền.

Cát Huyền lần này không dùng sức mạnh vũ phu để cứng đối cứng với Chu Thánh, mà thi triển thuật pháp, vây khốn Chu Thánh.

Chu Thánh có cửa hàng đổi thưởng, đối phương thi triển cái gì, cậu liền dùng thứ đó phá giải.

Hai người chiến đấu vô cùng kịch liệt, thắng bại khó phân.

Ánh lửa nóng rực bốc lên trời, khiến lòng đất lạnh lẽo trở nên vô cùng nóng bức.

Chu Thánh từ cửa hàng đổi ra Châm Khóa Khí.

Khi tiếp xúc với Cát Huyền, Chu Thánh rút ra Châm Khóa Khí, trực tiếp đánh vào trong cơ thể Cát Huyền.

Châm Khóa Khí theo dòng máu của Cát Huyền lưu động, khóa chặt toàn bộ cương khí trong cơ thể hắn.

Đợi đến khi Cát Huyền cảm ứng được, đã không còn sức cứu vãn.

Cương khí của hắn không thể sử dụng, Chu Thánh phá vỡ phong ấn thuật pháp của hắn, dí thanh đao đồng vào mặt Cát Huyền.

"Giết ta đi, ta cũng sẽ trọng sinh, ta có vô số cơ hội, còn ngươi chỉ có một lần!" Cát Huyền thờ ơ nói.

“Trọng sinh ư?

Vậy nếu phong ấn ngươi thì sao?” Chu Thánh lạnh lùng nói.

Chương 409

Cát Huyền nghe câu này, sắc mặt đại biến.

Hắn không sợ chết, nhưng lại sợ chết rồi không thể trọng sinh.

Chu Thánh không đợi hắn mở miệng, thanh đao đồng trong tay dùng sức đâm xuống, xuyên thủng đầu Cát Huyền.

Tinh thần lực và ý chí của Cát Huyền bị thanh đao đồng trong tay cậu hấp thu.

"Cho dù là ở thế giới tinh thần, ngươi chết rồi cũng đừng hòng phục sinh." Chu Thánh sau khi giết Cát Huyền, liền đi vào địa đạo.

Còn Đại tôn đó, thực lực tuy rất mạnh, nhưng Hỏa chi nhất mạch có Hỏa châu gia trì, thực lực tăng gấp đôi, dễ dàng chém giết đối thủ.

Khi Chu Thánh đi vào địa đạo, đi được một đoạn trong địa đạo, cậu nhìn thấy dấu vết do người giữ mộ để lại.

"Đánh thức Thiên Tôn, mới có thể rời đi!" Chu Thánh nhìn dấu vết trên tường, đi qua xem kỹ.

"Hỏa, anh có nghĩ đây là dấu vết do người giữ mộ để lại không?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Không biết." Hỏa chi nhất mạch lắc đầu.

Chu Thánh sờ vào dấu vết trên đó, không cảm nhận được lưỡi đao, mà là một sự lạnh lẽo.

Giống như, đây không phải dùng đao khắc ra, mà là dùng móng tay cào ra.

Nhưng dù sao đi nữa, tin tức này cũng khiến Chu Thánh hiểu được tiếp theo phải làm gì.

Đánh thức nhục thân đang ngủ say của Thiên Tôn, đợi Thiên Tôn tỉnh lại, là có thể rời đi.

Chu Thánh nhìn về phía trước, lại nhìn về phía sau.

Phía sau có ba con đường, và cậu và Hỏa chi nhất mạch đi là một trong số đó.

Chu Thánh trực tiếp ngồi xuống tại chỗ, đợi những người khác đến.

Tiếp theo là phải đối mặt với Thiên Tôn, thực lực của Thiên Tôn vô cùng mạnh mẽ, còn có một Tả hộ pháp Triệu Cao ở đó, rất khó đối phó.

Trong lòng Chu Thánh cũng rõ, chính mình hiện tại vẫn chưa phải là đối thủ của Thiên Tôn.

Chỉ có thể đợi bảy mạch Người gác lăng đến, để họ vây khốn Thiên Tôn, mình và Lưu Ly đối phó Triệu Cao, để nhóm lão Hồ đi đánh thức Thiên Tôn.

"Đại nhân, tôi cảm thấy quá thuận lợi." Hỏa chi nhất mạch mở miệng nói.

Cả đường giết vào đây, đều không gặp phải khó khăn quá lớn.

Cũng chỉ gặp phải Tý Thử và Cát Huyền.

"Không phải quá thuận lợi, mà là chúng ta quá mạnh mẽ." Chu Thánh mở miệng nói.

Cơ quan của miếu Thiên Tôn rất mạnh; người bảo vệ miếu Thiên Tôn cũng rất mạnh.

Chỉ là Chu Thánh mạnh hơn họ, nên trông mới rất dễ dàng.

Thực tế, khi đấu pháp với Cát Huyền, Chu Thánh đã mượn bảo vật trong cửa hàng đổi thưởng của hệ thống.

Nếu không có chúng, có lẽ đến bây giờ Chu Thánh vẫn còn đang chiến đấu.

Chu Thánh vừa ngồi xuống, liền cảm thấy trên mặt đất có thứ gì đó.

Cậu dùng tay cào một cái, găng tay kim ti trên tay lập tức bị rách.

Chu Thánh đột nhiên nhớ lại, lão Hồ nói Triệu Cao có một loại năng lực giăng mạng nhện.

Mạng nhện đó hoàn toàn trong suốt, và có thể cắt đứt mọi thứ.

Chu Thánh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Ở nơi cậu không nhìn thấy, đã giăng đầy mạng nhện.

Bên phía Lưu Ly và lão Hồ, sau khi mỗi người giải quyết xong Thập Nhị Thú, lại gặp phải thành viên của Thiên Tôn hội.

Nhưng may là họ dựa vào ưu thế đông người, dễ dàng giải quyết.

Họ tiếp tục đi về phía trước, đi không xa thì gặp Chu Thánh.

"Nơi quỷ quái này tuy nguy hiểm, nhưng đối với Bàn gia mà nói, nhắm mắt cũng có thể qua." Vương Bàn Tử cười hắc hắc.

Hắn thấy Chu Thánh ngồi phía trước, lòng yên tâm không ít.

"Luôn cảm thấy, có chút quá đơn giản." Lão Hồ nhíu mày đi về phía Chu Thánh.

Chu Thánh thấy họ đến, vẽ một đường trên mặt đất, mở miệng nói: "Đừng qua vội, phía trước có mạng nhện." Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt dừng bước, không dám đi về phía trước nữa.

Chu Thánh từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn về phía Người gác lăng sau lưng, gọi Thổ chi nhất mạch: "Thổ, dùng bùn đất làm cho mạng nhện trong suốt hiện ra." "Vâng." Thổ chi nhất mạch tiến lên một

bước, hai tay ấn xuống đất, khuấy động bụi đất.

Bụi đất rơi lên mạng nhện, mạng nhện dày đặc nhanh chóng hiện ra.

"Để tôi chặt đứt nó." Kim chi nhất mạch đứng ra, hăm hở muốn thử.

"Không, chặt không đứt đâu." Chu Thánh lắc đầu nói.

Sợi tơ này vô cùng cứng rắn, cậu dùng đao đồng chém mười mấy đao mới chặt đứt được một sợi.

Ngay cả cậu cũng tốn sức như vậy, những người khác muốn chặt đứt cũng không dễ dàng.

Người gác lăng của Kim chi nhất mạch thử một chút, thử nửa ngày mới chặt đứt được một sợi.

Anh ta nhìn những sợi tơ dày đặc, đột nhiên hiểu ra.

Muốn chặt đứt toàn bộ là không thể, trừ phi ba ngày ba đêm không ăn không uống không nghỉ ngơi, toàn lực ra tay mới có khả năng làm xong.

Sau khi bụi đất tan hết, Chu Thánh cẩn thận quan sát phía trước.

Ở nơi tơ nhện dày đặc, Chu Thánh phát hiện ra một con đường.

Chính xác mà nói không phải là một con đường, mà là một nơi không bị mạng nhện bao phủ.

"Đi theo ta." Chu Thánh dẫn mọi người đi về phía nơi không bị mạng nhện bao phủ, chỗ cần nhảy qua thì nhảy qua, chỗ cần cúi người thì cúi người.

Khi Chu Thánh đi, trong lòng không khỏi lẩm bẩm.

"Rốt cuộc là Triệu Cao đã bỏ qua, hay là thật sự không chú ý?"

Nội tâm Chu Thánh đầy nghi hoặc.

Triệu Cao, rõ ràng là một người tỉ mỉ, sợi tơ hắn bố trí khiến người ta ngạt thở, bây giờ lại có một con đường.

"Triệu Cao." Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Sau khi mọi người đi ra khỏi khu vực mạng nhện, phía trước xuất hiện một bóng dáng thon thả.

Thoạt nhìn, sẽ tưởng là một mỹ nữ.

Nhưng nhìn kỹ mới biết, là một nam tử thân hình thon thả, ngón tay thon dài.

"Triệu Cao!" Lão Hồ kinh ngạc kêu lên.

Triệu Cao dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

"Ngươi thấy ta, còn có cơ hội không?" Triệu Cao hỏi một câu giọng âm u.

"Ngươi nghĩ sao?" Chu Thánh hỏi lại.

Nói thật, Chu Thánh không hiểu Triệu Cao hỏi câu này có ý gì, chỉ có thể hỏi lại một câu.

"Điều này phải xem ngươi, Người gác lăng đại nhân của ta." Triệu Cao cười gian.

"Nếu ngươi cho ta một cơ hội, ta sẽ để ngươi rời đi, đi tìm Thiên Tôn, nếu không cho, thì ta, với tư cách là Tả hộ pháp của Thiên Tôn, đành phải chặn ngươi lại." "Trước đây ta không có lựa chọn, bây giờ ta chỉ muốn làm người tốt." Chu Thánh nhìn chằm chằm Triệu Cao, đang định hỏi thì Lưu Ly mở miệng hỏi: "Ngươi muốn cơ hội gì?" "Cơ hội gì?

Cơ hội gia nhập hàng ngũ Người gác lăng." Triệu Cao nói thẳng.

“Người gác lăng ngoài bảy mạch ra, còn có âm dương hai mạch, ta nguyện ý trở thành Người gác lăng của Âm mạch, chỉ cần ngươi cho phép.” Triệu Cao nhìn Chu Thánh nói.

Chu Thánh cười lạnh một tiếng, nói: “Ha, nói thật, ngươi còn không xứng!” Triệu Cao bị Chu Thánh mắng một câu, cũng không tức giận, mà nói: “Không xứng sao?

Ta có thể giúp ngươi, tiêu diệt Thiên Tôn hội.” “Mọi thứ của Thiên Tôn hội ta đều biết, ta còn có thể giúp ngươi đi tìm thân thể kiếp thứ ba của Thiên Tôn.” “Ngươi muốn phản bội Thiên Tôn?” Chu Thánh hỏi lại một câu.

“Vốn dĩ đã không trung thành, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, làm gì có chuyện phản bội?” Triệu Cao lạnh nhạt nói.

“Nhưng ngươi, vẫn không xứng.” Chu Thánh tiếp tục nói.

Triệu Cao cử động ngón tay, mạng nhện xung quanh nhanh chóng co lại, vây khốn Chu Thánh và mọi người.

“Ta có thực lực, lại biết hết mọi chuyện của Thiên Tôn hội, tại sao vẫn không xứng?” Triệu Cao bước những bước nặng nề, từng bước đi về phía Chu Thánh.

Chương 410

“Người gác lăng được chọn, không phải dựa vào thực lực, nhân phẩm của ngươi không được.” Chu Thánh tay cầm đao, giơ ngang trước người.

Một khi Triệu Cao phát động tấn công, cậu sẽ lập tức phản kích.

Nhưng Triệu Cao đi đến cách Chu Thánh ba bước thì không động nữa.

“Nhân phẩm không được sao?

Nếu ngươi trải qua những gì ta đã trải qua, ngươi chưa chắc đã thiện lương bằng một nửa ta.” Triệu Cao lạnh giọng nói.

Triệu Cao từ nhỏ đã bị bắt nạt, thậm chí còn suýt trở thành thức ăn của người khác.

Để sống sót, hắn tự cắt đứt mệnh căn, muốn làm thái giám.

Nhưng không có cửa, cho dù hắn tự thiến mình, cũng không thể vào cung.

Do cơ thể có tàn tật, hắn trở thành trò cười, bị mọi người bắt nạt coi thường, thậm chí giống như một con chó, quỳ trước mặt người khác, cầu xin một chút thức ăn.

Tuổi thơ của hắn là một mảng tối đen.

Điều này mới dẫn đến tính cách hắn sau này bị méo mó, đùa giỡn cả thiên hạ.

“Ngươi vẫn không xứng.” Chu Thánh lạnh giọng nói.

Triệu Cao nghe lời Chu Thánh, ngón tay cử động, mạng nhện lùi lại một chút.

“Hôm nay ta để lại cho các ngươi một con đường, tương lai… cũng để lại cho ta một con đường đi.” Triệu Cao nói xong, xoay người bỏ đi.

Tương lai Người gác lăng và Thiên Tôn khai chiến, bất kể ai chết ai sống, hắn đều có lựa chọn, đều có thể sống sót.

Người thực sự thông minh, sẽ không bỏ hết trứng vào cùng một giỏ.

Triệu Cao đi, con đường cũng được nhường ra.

“Các ngươi sở dĩ có thể thuận buồm xuôi gió vào được, còn phải cảm ơn ta.” Triệu Cao biến mất, nói một câu.

Đây là công lao của hắn, hắn tự nhiên sẽ không che giấu.

“Triệu Cao rốt cuộc muốn làm gì?” Vương Bàn Tử vẫn không hiểu.

“Người thực sự thông minh, sẽ không bỏ trứng vào cùng một giỏ, Triệu Cao đây là đang đầu tư.” Lão Hồ giải thích.

“Đầu tư?

Hắn đây không phải là đầu hàng địch sao?” “Đúng vậy, hắn mở cho chúng ta một con đường để chúng ta có thể thuận lợi đi qua, chính là muốn sau này chúng ta và Thiên Tôn khai chiến, chúng ta thắng, có thể để lại cho hắn một con đường sống.” “Vậy nếu thua thì sao?” Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu.

“Nếu thua, hắn vẫn là Tả hộ pháp.” Chu Thánh nói một câu, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Cậu trước đó còn nghi ngờ tại sao cả đường đi thuận buồm xuôi gió, bây giờ đã hiểu.

Đều là do Triệu Cao ngầm điều khiển.

Mục đích của hắn rất đơn giản, đạt được một giao dịch với mình.

Triệu Cao nhìn ra được, giữa Thiên Tôn hội và Người gác lăng có mối quan hệ mâu thuẫn tự nhiên, sớm muộn gì cũng sẽ đánh nhau.

Còn Người gác lăng có Lầu cổ Người gác lăng làm hậu thuẫn, còn có vô số thi tướng có thể điều khiển, so sánh thực lực, không hề yếu hơn Thiên Tôn hội.

Thực lực của Thiên Tôn trong Thiên Tôn hội tuy mạnh, nhưng một khi tồn tại trong Lầu cổ Người gác lăng bước ra khỏi Lầu cổ, thì khó nói.

Triệu Cao đây là muốn đặt cược trước.

Lúc này, Thiên Tôn đang canh giữ bên cạnh nhục thân của mình, hai mắt hơi nheo lại, nghĩ về những lời Triệu Cao đã nói với mình.

"Sơn Hải." Cổng lớn của mộ thất.

Thiên Tôn không còn đôi tay dựa vào cổng, cảm nhận được Triệu Cao quay lại mới ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi một câu: "Đi đâu vậy?" "Trục xuất Người giữ mộ đi rồi." Triệu Cao thản nhiên nói, ngồi xuống bên cạnh Thiên Tôn.

"Không giữ được đâu." Triệu Cao mở lời.

"Ta biết không giữ được, nhưng ta cũng sẽ không để chúng nó sống yên ổn." Thiên Tôn trầm giọng nói.

"Ta phải về rồi." Triệu Cao lại nói.

"Về?" "Nơi ta trấn giữ là miếu Thiên Tôn, không phải ở đây." Triệu Cao đáp.

"Nơi này chính là miếu Thiên Tôn." "Không, không phải." Triệu Cao lắc đầu, ghé sát lại Thiên Tôn, khẽ nói: "Thứ ta muốn trấn giữ, là hóa thân thứ ba của ngươi." Nói xong, Triệu Cao quay người rời đi.

Thiên Tôn nhìn theo bóng lưng của Triệu Cao, không nói gì.

Hóa thân thứ ba quả thực quan trọng hơn nhục thân của chính hắn.

"Tam thân hợp nhất, Tả Từ ta còn là Tả Từ nữa không?" Tả Từ lẩm bẩm một câu, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc lẹm: "Tả Từ chưa bao giờ tồn tại, ta là Thiên Tôn." Sau khi Triệu Cao rời đi, hắn trở về miếu Thiên Tôn thật sự, ngồi trên chiếu cỏ.

Người giữ mộ bị hắn dùng lưới nhện trói lại, không thể động đậy.

Đợi hắn lên lầu, hắn mới cởi bỏ lưới nhện.

"Ngươi đi đi, nơi này không phải chỗ ngươi có thể đến." Triệu Cao thản nhiên nói.

"Bọn họ đâu?" Người giữ mộ hỏi.

"Bọn họ à, bọn họ cũng sắp rời đi rồi.

Ngươi muốn tìm lại ký ức của mình, ta đề nghị ngươi đến Tần Lĩnh đi." Triệu Cao nói.

Người giữ mộ nhìn chằm chằm Triệu Cao, sau đó lại ngẩng đầu nhìn ba bức tượng, ánh mắt dừng lại ở bức thứ ba, chỉ vào đó hỏi: "Hắn là ai?" "Hắn, sau này ngươi sẽ biết." Triệu Cao hờ hững nói, vung tay mở cửa ra.

"Tự mình đi đi." Người giữ mộ cắm cổ đao lại vào vỏ, nhìn chăm chú bức tượng thứ ba một lúc rồi rời đi.

Triệu Cao ngồi xếp bằng trên chiếu cỏ, nhắm mắt ngưng thần. … Bên ngoài cổng lớn mộ thất.

Chu Thánh dẫn theo Thất mạch Thủ Lăng Nhân và Mạc Kim Giáo Úy đến, vây chặt Thiên Tôn.

Thiên Tôn dùng cương khí ngưng tụ thành đôi tay, đứng dậy, chỉ vào Chu Thánh.

“Ngươi đã quên nỗi sợ hãi mà ta mang đến cho ngươi rồi sao?” Thiên Tôn trừng mắt nhìn Chu Thánh, muốn khơi dậy nỗi sợ trong lòng hắn.

Chu Thánh không hề sợ hãi, vung tay lên, lạnh lùng ra lệnh: “Lên!” Thất mạch Thủ Lăng Nhân lập tức vây khốn Thiên Tôn, Chu Thánh lấy ra bảy viên châu, đánh vào cơ thể mỗi người, tăng cường thực lực cho họ.

“Trấn!” Thất mạch Thủ Lăng Nhân đồng loạt ra tay, trấn áp Thiên Tôn.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly đến trước cổng mộ thất, một đao chém tung cánh cổng.

Trong mộ thất.

Thiên Tôn thật sự đang nằm trong quan tài pha lê, hai tay bắt chéo đặt trước ngực.

Thiên Tôn Tả Từ thời Tam Quốc vẫn còn nguyên vẹn đôi tay.

“Thiên Tôn, tỉnh lại!” Chu Thánh hét lớn.

“Nhục thể của ta, không phải ngươi có thể đánh thức!” Thiên Tôn bên ngoài nói xong, nhìn về phía Lưu Ly, ánh mắt ngưng lại, kích hoạt phong ấn trong cơ thể cô.

“Giết Người gác lăng!” Thiên Tôn quát lớn.

“Không… không muốn!” Lưu Ly cố gắng chống lại sự khống chế của Thiên Tôn.

“Lão Hồ, ba người các anh thử đánh thức nhục thân của Thiên Tôn xem.” Chu Thánh vội vàng gọi, sau đó bước đến trước mặt Lưu Ly, ôm chầm lấy cô.

“Không sao, không sao rồi, không sao đâu.” Chu Thánh an ủi.

Thiên Tôn nhìn chằm chằm Lưu Ly và Chu Thánh, hắn muốn xông ra nhưng lại bị Thất mạch Thủ Lăng Nhân vây chặt.

Năng lực của Thất mạch Thủ Lăng Nhân có lẽ không mạnh đến thế, nhưng họ lại được những viên châu của Chu Thánh gia trì.

Những viên châu đó đều do Thủ Lăng Nhân đời đầu ngưng luyện ra, vô cùng mạnh mẽ, vây khốn một Thiên Tôn cũng đủ rồi.

Lão Hồ dẫn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ vào đánh thức nhục thân Thiên Tôn, ba người dùng đủ mọi cách cũng không thể gọi dậy được.

Hơn nữa, nhục thân Thiên Tôn đao thương bất nhập, dù họ có dùng sức thế nào cũng không thể tạo ra vết thương.

"Hừ, đừng có mơ, nhục thân của ta các ngươi không đánh thức được đâu." Thiên Tôn Tả Từ cười lạnh.

"Bàn gia ta không tin." Vương Bàn Tử nhảy lên quách pha lê, kéo khóa quần, tưới lên đầu nhục thân của Thiên Tôn.

"Xì xì xì…" "Mở miệng ra, uống nhiều vào." Vương Bàn Tử tuôn trào như thác đổ.

"Ngươi!" Thiên Tôn Tả Từ nhìn nhục thân của mình bị Vương Bàn Tử làm nhục như vậy, trong lòng dấy lên một ngọn lửa giận vô danh bùng cháy dữ dội.

Chương 411

"Thằng nhãi, ngươi to gan thật!" Thiên Tôn Tả Từ nổi giận.

Sau khi xong việc, Vương Bàn Tử còn không quên lắc lắc vài cái.

"Thế này cũng không được à?" Vương Bàn Tử giẫm hai chân lên.

"Ngươi chết chắc rồi!" Thiên Tôn Tả Từ gầm lên, vận dụng toàn thân cương khí, cưỡng ép phá vỡ phong ấn.

"Phong, Quyển!" "Lâm, Thúc!" "Sơn, Áp!" "Hỏa, Chước!" "Thủy, Yêm!" "Kim, Trấn!" "Lôi, Diệt!" Thất mạch Thủ Lăng Nhân toàn lực thi triển, dưới sự gia trì của những viên châu, năng lực của họ tăng lên đáng kể, cưỡng ép trấn áp Thiên Tôn Tả Từ xuống.

"Thế này cũng không được, hay là ta ị vào mồm hắn một bãi?" Vương Bàn Tử lại nảy ra ý mới.

Cách thông thường gọi không tỉnh, vậy thì dùng cách bất thường.

Dù sao nhục thân Thiên Tôn đang ngủ say, cũng chẳng làm gì được hắn.

"Ngươi dám!" Thiên Tôn phẫn nộ nhìn Vương Bàn Tử.

Hắn là Thiên Tôn, Thiên Tôn cao cao tại thượng, được chúng nhân kính ngưỡng, giờ lại bị người ta tè lên đầu, đây là sự sỉ nhục đối với hắn.

"Lão già, Bàn gia ta có gì mà không dám?" Vương Bàn Tử vừa nói, vừa trực tiếp giẫm lên ngực Thiên Tôn, đặt mông lên mặt nhục thân của hắn.

"Lão Hồ, anh có mang giấy không?" "Không mang." Lão Hồ đáp.

"Vô dụng, vậy ta dùng thân thể Thiên Tôn chùi mông vậy." Vương

Bàn Tử quay đầu nhìn Thiên Tôn Tả Từ, cười nói: "Lúc đến có ăn linh tinh, hơi bị tào tháo đuổi, lát nữa mà có lỏng thì ngươi đừng chê thối nhé." "A!!!

Ta muốn giết ngươi!" Thiên Tôn Tả Từ đốt cháy chính mình, cưỡng ép phá tan phong ấn của Thất mạch Thủ Lăng Nhân, lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử còn chưa kịp kéo quần lên, vắt chân lên cổ mà chạy.

Chu Thánh buông Lưu Ly ra, cầm đao chắn trước mặt Thiên Tôn Tả Từ.

"Thế giới này, nên kết thúc rồi." Chu Thánh lạnh lùng nói.

Thiên Tôn Tả Từ căm phẫn nhìn Vương Bàn Tử, căn bản không muốn giao đấu với Chu Thánh.

Hắn dùng cương khí trói chặt Chu Thánh, định đi giết Vương Bàn Tử.

Chu Thánh vung đao chém đứt cương khí, lại một lần nữa chặn trước mặt Thiên Tôn Tả Từ.

"Ngươi tránh ra!" Thiên Tôn Tả Từ phẫn nộ nói.

"Bàn tử, đến chỗ nhục thân Thiên Tôn, ị lỏng đi." Chu Thánh nói với Vương Bàn Tử.

"Được thôi." Vương Bàn Tử đi về phía quan tài pha lê.

"Ngươi dám!" Thiên Tôn Tả Từ gầm lên.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân nhanh chóng đến, một lần nữa vây khốn Thiên Tôn Tả Từ.

"Ngươi đoán xem, Vương Bàn Tử có dám không?" Chu Thánh lạnh lùng nhìn Thiên Tôn Tả Từ.

Thiên Tôn Tả Từ nhìn đầu nhục thân của mình vẫn còn dính nước tiểu, trong lòng tức điên lên.

"Được, rất tốt, các ngươi ở đảo tiên Bồng Lai đúng không?

Đợi ta tỉnh lại, các ngươi đừng hòng chạy thoát một ai.

Các ngươi tự tìm đường chết!" Thiên Tôn Tả Từ nói xong, hét lớn một tiếng: "Tỉnh lại!" "Ầm ầm ầm…" Nhục thân Thiên Tôn đang ngủ say, ngón tay khẽ động đậy một cái, cả thế giới đều rung chuyển.

Đảo tiên Bồng Lai.

Mọi người đang duy trì thế giới tinh thần trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

"Phụt…" "Thiên Tôn, sắp tỉnh rồi!" Họ cảm nhận được thế giới tinh thần sắp tan biến, Thiên Tôn sắp tỉnh lại từ giấc ngủ say.

"Tỉnh lại nhanh như vậy, lẽ nào đã lấy được Ngọc tỷ truyền quốc?" "Không biết, đợi Thiên Tôn tỉnh lại mọi chuyện sẽ rõ." "Chuẩn bị đi, nghênh đón Thiên Tôn tỉnh lại!" Mệnh lệnh được truyền đi, tiên vụ trên đảo Bồng Lai đang dần tan biến.

Vô số nữ tử mặc váy dài màu trắng, bưng hoa quả rượu ngon tiến vào đại điện, chuẩn bị nghênh đón Thiên Tôn tỉnh lại.

Thiên Tôn ngủ say nhiều ngày, hôm nay tỉnh lại, đối với cả đảo tiên Bồng Lai mà nói, là một đại sự. … Trong cổng mộ thất.

Cùng với việc ngón tay Thiên Tôn khẽ động, mộ thất đang nhanh chóng sụp đổ.

Thiên Tôn sắp tỉnh lại, thế giới này cũng sẽ biến mất.

"Các ngươi, không ra khỏi đảo tiên Bồng Lai được đâu!" Thiên Tôn Tả Từ nói một câu.

"Rút!" Chu Thánh dẫn mọi người nhanh chóng rời đi qua đường

hầm.

Việc Thiên Tôn tỉnh lại là không thể đảo ngược, giống như một người đang mơ bỗng bị đánh thức, giấc mơ tuy không bị cắt đứt ngay lập tức, nhưng sẽ tan biến trong thời gian ngắn.

Thiên Tôn tỉnh lại là điều tất yếu, không cần thiết phải ở lại nữa.

Sau khi Chu Thánh dẫn mọi người ra ngoài, hắn kinh ngạc phát hiện, thế giới Tam Quốc đang tăng tốc với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tào Tháo tấn công Từ Châu, Lữ Bố đầu hàng, nhận Tào Tháo làm nghĩa phụ, Tào Tháo không thèm để ý, giết luôn.

Lưu Bị chạy đến Kinh Châu, nương nhờ Lưu Biểu.

Quan Vũ thì ở lại chỗ Tào Tháo, Tào Tháo dâng biểu lên triều đình, phong cho Quan Vũ làm Hán Thọ Đình Hầu.

Sau đó, trận Quan Độ bắt đầu.

Tào Tháo để Quan Vũ thay mình xuất chinh, tấn công Viên Thiệu, giết Văn Xú, chém Nhan Lương, đại phá tám mươi vạn đại quân của Viên Thiệu, Tào Tháo thống nhất phương Bắc.

Sau đó Quan Vũ qua năm ải chém sáu tướng, mang theo vợ của Lưu Bị rời đi.

Bên Giang Đông, Tôn Sách đi dạo, bị một đám sơn tặc giết chết.

Nhưng mà, đám sơn tặc đó mới thành lập được ba ngày, sau khi giết Tôn Sách, chúng lập tức bị bắt và bị Tôn Quyền giết chết.

Tôn Quyền lên nắm quyền, chống lại áp lực của các quyền quý Giang Đông, chủ trì đại cục, giữ vững cơ nghiệp Giang Đông.

Tào Tháo cảm khái, sinh con phải như Tôn Trọng Mưu.

Còn Lưu Bị sau khi hội ngộ với nhị đệ và tam đệ, ba lần đến lều tranh, mời được Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng phối hợp với Chu Du, hỏa thiêu Xích Bích, đại bại Tào Tháo.

Toàn bộ tiến trình Tam Quốc bị đẩy nhanh hơn rất nhiều.

Một giây trôi qua như một năm.

Thời gian thấm thoắt, Tào Tháo qua đời.

Xây dựng bảy mươi hai ngôi mộ giả, Ngọc tỷ truyền quốc bị ông ta mang theo vào trong mộ thất.

Chu Thánh thấy vậy, nắm tay Lưu Ly, nhắm mắt lại.

Trời, dần dần tối sầm.

Thiên Tôn vẫn luôn ngủ say, đã tỉnh lại. … Đảo tiên Bồng Lai.

"Giết Người gác lăng, Mạc Kim Giáo Úy!" Thiên Tôn vừa tỉnh lại đã phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Toàn bộ đảo tiên Bồng Lai, tất cả mọi người đều cầm lấy vũ khí, tìm kiếm tung tích của Chu Thánh và Mạc Kim Giáo Úy.

Khi Chu Thánh mở mắt ra lần nữa, đã trở lại đảo tiên Bồng Lai.

Hắn vội vàng đào đất, đưa Mạc Kim Giáo Úy ra ngoài.

Còn Diễm Vong của mình, đã chết rồi.

Nó chết trong thế giới tinh thần, dù nhục thể vẫn còn, nhưng linh hồn đã không còn nữa.

"Các ngươi mang ngựa của ta đi, ta đi tìm Lưu Ly." Chu Thánh nói với lão Hồ một câu, sau đó mở ra một lối thoát cho họ, để họ ra ngoài.

Còn chính mình, thì đi tìm Lưu Ly.

Lưu Ly cũng đã đến đảo tiên Bồng Lai, Chu Thánh phải tìm được

cô trước người của Thiên Tôn hội.

“Vậy cậu cẩn thận.” Lão Hồ nói xong, trực tiếp dẫn người và ngựa rời đi.

Chu Thánh đợi họ đi hết, bắt đầu đi tìm Lưu Ly.

Hắn tìm kiếm trên đảo tiên Bồng Lai.

Chương 412

Còn Lưu Ly sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên cũng là tìm Chu Thánh.

Đảo tiên Bồng Lai nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Khi Chu Thánh đang đi vòng quanh đảo tìm Lưu Ly, thì bị Đại Tôn của Thiên Tôn hội chặn lại.

"Phụng lệnh Thiên Tôn, giết ngươi!" Đại Tôn lạnh lùng nói.

Bên dưới đứng hơn một nghìn đồng nam đồng nữ, bọn họ mặt không biểu cảm, giơ tay chuẩn bị phong ấn Chu Thánh.

Chu Thánh cầm bội đao của Người gác lăng, một đao chém vỡ tấm chắn bảo vệ đảo tiên Bồng Lai.

"Loảng xoảng…" Một lượng lớn nước biển ùa vào.

Bội đao của Người gác lăng của hắn, trong thế giới tinh thần đã gãy, nhưng ở thế giới hiện thực vẫn còn nguyên.

Đảo chủ từ trong đại điện đi ra, vung tay nâng cả đảo tiên Bồng Lai lên, nhảy vọt lên khỏi mặt nước.

Còn Chu Thánh thì nhân cơ hội này rời đi, tiếp tục tìm kiếm Lưu Ly.

Hắn đi vòng quanh đảo tiên Bồng Lai nửa vòng, nhìn thấy Lưu Ly.

"Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng.

Lưu Ly nghe thấy tiếng gọi của Chu Thánh, đột ngột quay đầu lại, sau đó lao như điên tới.

Khi cô sắp gặp được Chu Thánh, một bàn tay khổng lồ từ trong bóng tối thò ra, tóm lấy Lưu Ly.

Ngay sau đó, Thiên Tôn xuất hiện.

Khí tức của hắn vô cùng mạnh mẽ, mang theo lửa giận ngút trời.

Đôi tay của hắn tuy đã mất, nhưng cương khí của hắn lại vô cùng vô tận.

"Đã đến rồi, thì đừng hòng rời đi!" Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Chu Thánh cầm đao lao tới, vô số người chắn trước mặt hắn.

"Tránh ra!" Chu Thánh hét lớn.

"Đảo tiên Bồng Lai, không phải là nơi ngươi nên đến!" Vô số Đại Tôn tấn công Chu Thánh.

Thiên Tôn lãnh đạm nhìn Chu Thánh, lại quay đầu nhìn về phía Lưu Ly.

"Làm con mèo của ta đi." "Ngươi đừng hòng!" Lưu Ly muốn giãy giụa, nhưng bị Thiên Tôn tóm chặt.

"Đây là địa bàn của ta!" Thiên Tôn lạnh lùng nói, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, đưa ra một ngón tay.

Đầu ngón tay hắn hội tụ một đòn tấn công bằng cương khí, chỉ thẳng vào đầu Chu Thánh.

"Chu Thánh cẩn thận!" Lưu Ly vội vàng hét lớn.

Chu Thánh nghe vậy, phản ứng lại né tránh, nhưng tốc độ tấn công của Thiên Tôn quá nhanh, trực tiếp xuyên qua ngực Chu Thánh.

Đảo chủ vung hai tay, một bàn tay khổng lồ hiện ra trên không trung, tóm chặt Chu Thánh trong lòng bàn tay.

"Ghim định thi châm lên cho ta, ta muốn hắn vĩnh viễn bị treo trên đảo tiên Bồng Lai của ta!" Thiên Tôn Tả Từ lạnh lùng nói.

Một trong các Đại Tôn lấy ra một chiếc hộp đen mở ra, bên trong

đầy những cây đinh đen dài hai mươi centimet.

“Chu Thánh!” Lưu Ly kinh hãi hét lớn.

“Không, đừng mà.” Đại Tôn đó cầm cây đinh, đi đến trước mặt Chu Thánh.

Chu Thánh hiện tại hoàn toàn không thể cử động, cương khí trong cơ thể cũng bị phong tỏa.

Dù thủ đoạn của hắn có nhiều đến đâu cũng không thể thi triển.

Nhưng hắn vẫn còn hệ thống, hắn bỏ ra một nghìn điểm tích lũy, đổi lấy một vật phẩm bảo mệnh. 【Triệu hoán, Cổ lầu Thủ Lăng!】 Chu Thánh lạnh lùng nhìn Thiên Tôn Tả Từ, lạnh giọng nói: “Tả Từ, ngươi chết chắc rồi!” “Giết ta, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu!” Thiên Tôn Tả Từ cười lạnh: “Giết ngươi, chẳng qua chỉ là dẫn dụ đám người trong Cổ lầu Thủ Lăng ra thôi, nhưng ta không giết ngươi, ta chỉ phong ấn ngươi vĩnh viễn ở đây.

Ngươi không chết, bọn họ sẽ không ra!” “Ra tay!” Cùng với mệnh lệnh của Thiên Tôn, Đại Tôn cầm cây đinh lên, định đóng vào giữa trán Chu Thánh.

“Ầm ầm ầm ~” Bầu trời trong xanh, chớp mắt bị mây đen bao phủ, sấm sét nổ vang trong tầng mây.

Dưới mặt biển, một tòa lầu chín tầng nổi lên, trên lầu có một con rồng khổng lồ quấn quanh, mở mắt ra, nhìn chằm chằm Thiên Tôn Tả Từ, miệng rồng há ra, phát ra âm thanh kinh hoàng.

“Ngươi dám động thủ thử xem!” “Hừ, đây là địa bàn của Thiên Tôn hội ta, còn sợ ngươi sao?” Đảo chủ bước ra nói.

“Ồ!

Thiên Tôn của các ngươi còn chưa lên tiếng, ngươi dám?” Trong

Cổ lầu Thủ Lăng, lại truyền đến giọng nói của Văn Vương.

Giọng nói này mang theo cảm giác áp bức mãnh liệt, giống như quân vương đối mặt với lê dân.

"Cổ lầu Thủ Lăng các ngươi, muốn khai chiến với Thiên Tôn hội của ta sao?" Thiên Tôn Tả Từ lãnh đạm nói.

"Khai chiến?

Ngươi dám không?" Văn Vương nói xong, con rồng quấn quanh Cổ lầu Thủ Lăng bay lên không, lượn lờ trên đảo tiên Bồng Lai.

"Thả người của ta ra, nếu không ngọn núi tiên hải ngoại này sẽ chìm xuống từ đây!" Văn Vương quát lớn.

"Làm chìm núi tiên hải ngoại của ta?

Chỉ bằng ngươi sao?" Xa xa, một người mặc đạo bào phương sĩ, tay cầm phất trần và đan lô, chậm rãi đi tới.

Sau lưng hắn, còn có không ít đồng nam đồng nữ đi theo.

Phía trước, còn có người của Thiên Tôn hội quỳ rạp trên đất, mở đường cho hắn.

Người đến không phải ai khác, chính là Thiên Tôn Từ Phúc.

Hắn mới là Thiên Tôn thật sự, Tả Từ tương đương với phân thân của hắn.

Mà Từ Phúc, sống ở Doanh Châu, cảm nhận được bên Bồng Lai có nguy hiểm, mới dẫn người qua.

Ngay khi Từ Phúc xuất hiện, ngay cả Tả Từ cũng phải nhường đường.

Tất cả mọi người trên đảo tiên Bồng Lai, đều đặt tay phải lên ngực, hành lễ: "Tín ngưỡng Phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn, tham

kiến Thiên Tôn!" "Ồ, ngươi tỉnh rồi?" Chu Văn Vương thản nhiên nói, không hề sợ hãi Từ Phúc.

"Hết cách rồi, không tỉnh lại nữa, Bồng Lai của ta sắp mất rồi." Từ Phúc vừa nói, vừa bước vào đảo tiên Bồng Lai, nhìn chằm chằm Chu Thánh, lãnh đạm nói: "Ngươi phá hỏng không ít chuyện tốt của ta, giết ngươi thì quá đáng tiếc, gia nhập Thiên Tôn hội của ta đi, ta ban cho ngươi trường sinh." Lời của Từ Phúc, vô cùng có sức cám dỗ.

"Ngươi sợ là chưa ngủ tỉnh à?" Chu Thánh lạnh lùng nói.

Từ Phúc khẽ "a" một tiếng, quay đầu nhìn kim long trên không.

"Một con kim long hư ảo, mà đòi làm chìm đảo tiên Bồng Lai của ta, ngươi cũng quá xem thường đảo tiên Bồng Lai của ta rồi, Văn Vương!" Từ Phúc nói xong, đưa tay ra tóm, trực tiếp tóm lấy con kim long trên không.

Cánh cửa đầu tiên của Cổ lầu Thủ Lăng mở ra, Ngọc tỷ truyền quốc bay ra, trấn áp Thiên Tôn Từ Phúc.

"Từ Phúc, ngươi dám dĩ hạ phạm thượng!" Trong Ngọc tỷ truyền quốc, truyền ra một giọng nói đầy uy nghiêm.

Khiến Từ Phúc sợ hãi, vội vàng thu tay lại.

"Từ Phúc không dám!" Giọng nói đó, chính là của Thủy Hoàng Đế Doanh Chính!

Từ Phúc tuy là Thiên Tôn, nhưng ở thời Tần, hắn cũng chỉ là thần tử.

"Ngọc tỷ truyền quốc, sao lại ở trong Cổ lầu Thủ Lăng!" Mọi người kinh ngạc.

Ngọc tỷ truyền quốc, không phải đã bị Tào Tháo mang vào lăng

mộ của mình rồi sao?

Sao lại chạy đến Cổ lầu Thủ Lăng?

"Tào Mạnh Đức đã giao Ngọc tỷ truyền quốc cho Cổ lầu Thủ Lăng, cầu xin sự che chở của Cổ lầu Thủ Lăng." Chu Văn Vương giải thích.

Lúc Tào Tháo thiết lập bảy mươi hai ngôi mộ giả cho mình, ông ta đã mang Ngọc tỷ truyền quốc, tìm đến Cổ lầu Thủ Lăng, giao Ngọc tỷ cho Cổ lầu, để cầu xin sự che chở của họ.

Còn Tào Tháo trong thế giới tinh thần của Thiên Tôn chưa làm vậy, là vì ông ta đã tránh được sự dò xét, dùng một cách bí mật để giao Ngọc tỷ cho Cổ lầu Thủ Lăng.

Một giây một năm, rất nhiều chuyện không được thể hiện ra.

"Bảo sao tìm mấy trăm năm không thấy Ngọc tỷ truyền quốc, hóa ra là bị Cổ lầu Thủ Lăng lấy đi rồi." "Chẳng trách Người gác lăng các đời sau, trời sinh đã thân thiết với long mạch, có thể điều động sức mạnh của long mạch." Tả Từ lên tiếng nói.

Hắn tương đối độc lập, Ngọc tỷ truyền quốc không ảnh hưởng đến hắn.

Từ Phúc nhìn thẳng vào Cổ lầu Thủ Lăng, tế ra đan lô trong tay, lơ lửng trên Cổ lầu.

Kim long quấn quanh Cổ lầu, há miệng phun ra một tia sét, đánh bay đan lô đi.

Chương 413

Trong Cổ lầu Thủ Lăng, còn có Lôi Chấn Tử.

Sét của Lôi Chấn Tử tuy không bằng thiên phạt thiên lôi, nhưng cũng không yếu hơn bao nhiêu.

"Trả người cho ta." Chu Văn Vương lại nói.

"Đừng hòng!" Tả Từ dứt khoát từ chối.

"Đừng ép ta, phải đích thân bước ra ngoài!" Chu Văn Vương thản nhiên nói.

Từ Phúc nghe câu này, không nhịn được cười: "Ha ha, cho dù ngươi Chu Văn Vương có bước ra ngoài, thì đã sao?" "Vậy còn ta thì sao?" Tầng dưới cùng của Cổ lầu Thủ Lăng, truyền ra giọng nói của Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha là một người đầy truyền kỳ, ông không chỉ là thủy tổ của binh gia, mà còn là thuật sĩ sớm nhất.

Phương sĩ đời sau, ít nhiều đều có liên quan đến ông.

Cùng với giọng nói của Khương Tử Nha vang lên, Thiên Tôn Từ Phúc và Tả Từ, rõ ràng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ có thể không sợ Chu Văn Vương, nhưng Khương Tử Nha vẫn khiến họ kiêng dè.

"Thả người đi, nếu không ta đích thân ra ngoài, sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu." Giọng Khương Tử Nha lại vang lên.

Chuông đồng ở góc Cổ lầu Thủ Lăng vang lên, ánh đèn bên trong lần lượt sáng lên.

Từ Phúc quay đầu nhìn Chu Thánh và Lưu Ly, lắc đầu với Tả Từ.

Tả Từ lập tức hiểu ý, buông Chu Thánh và Lưu Ly ra.

“Khương Tử Nha, ta không phải sợ ngươi, mà là nể mặt ngươi.” Từ Phúc chỉ vào Cổ lầu Thủ Lăng nói.

“Mặt mũi của ngươi, Khương Tử Nha ta không thèm.” Khương Tử Nha lãnh đạm nói.

Từ Phúc cũng không tức giận, mà cười nói: “Khương Tử Nha, ngươi dám ra ngoài không?” Khi Từ Phúc nói xong câu này, hắn đã hối hận.

Một luồng khí tức mạnh mẽ, ập đến, trong Cổ lầu Thủ Lăng vang lên tiếng trống trận.

Từng cánh cửa bị mở ra, Thất mạch Thủ Lăng Nhân đời đầu tỉnh lại, bước ra ngoài, quỳ lạy trên không: “Cung nghênh, đại nhân!” Sắc mặt Từ Phúc lập tức vô cùng khó coi, vội nói: “Khương Tử Nha, ngươi chắc chắn muốn ra ngoài!” “Ta có gì không dám?” Khương Tử Nha lạnh lùng nói.

Giọng của ông, càng ngày càng gần.

Bầu trời trong xanh, chớp mắt bị mây đen bao phủ, tia sét lấp lóe trong mây đen, nhưng không phát ra một chút âm thanh nào.

Cả thế giới, dường như tập trung vào Cổ lầu Thủ Lăng, chờ đợi Khương Tử Nha từ trong đó bước ra.

“Lần này, coi như ta nhận thua!” Từ Phúc nói một câu, sau đó bố trí kết giới bảo vệ đảo tiên Bồng Lai, rồi dẫn đảo tiên Bồng Lai nhanh chóng rời đi.

Hắn thật sự rất kiêng dè Khương Tử Nha.

Càng kiêng dè, thứ mà Khương Tử Nha trấn áp.

Người trường sinh sợ chết, Từ Phúc chính là như vậy.

Khương Tử Nha thấy Từ Phúc dẫn đảo tiên Bồng Lai chạy trốn, khí tức lúc này mới tan biến, trở về tầng thứ chín dưới lòng đất.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân cuối cùng nhìn Chu Thánh một cái, lần lượt trở về lòng đất ngủ say.

"Về nghỉ ngơi đi, trận này ngươi đã giữ được Ngọc tỷ truyền quốc." Chu Văn Vương nói với Chu Thánh.

Đôi mắt kim quang của kim long quấn quanh Cổ lầu Thủ Lăng đang dần tan biến.

Chu Thánh hít sâu một hơi, hỏi: "Khương Tử Nha, đang trấn áp thứ gì đó sao?" "Đúng, ông ấy đang trấn áp nguồn gốc của mọi loạn lạc, không thể dễ dàng rời đi." Chu Văn Vương nói thẳng.

"Cho nên, các đời Thủ Lăng Nhân?" "Các đời Thủ Lăng Nhân được mai táng trong Cổ lầu Thủ Lăng, chính là để duy trì phong ấn trấn áp." Chu Văn Vương giải thích.

Thực ra ông không nói thì Chu Thánh cũng đoán được, nên ông dứt khoát nói thẳng cho Chu Thánh biết.

"Hiểu rồi." Chu Thánh tuy không biết nguồn gốc của loạn lạc là gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được, một khi nó được thả ra, cả thế giới sẽ không còn bình yên.

"Về nghỉ ngơi cho tốt đi." Chu Văn Vương nói xong, Cổ lầu Thủ Lăng chìm xuống nước.

Trên du thuyền.

Chu Thánh ngồi trên sofa, sắp xếp lại suy nghĩ.

"Tôi đã đi bao lâu rồi?" Chu Thánh hỏi Bạch Phỉ Phỉ.

"Mười lăm ngày." Bạch Phỉ Phỉ trả lời.

"Mười lăm ngày… bên ngoài một ngày, bên trong một năm, nhanh

vậy sao.” Chu Thánh cảm khái.

Lần này vào thế giới tinh thần của Thiên Tôn, xem như đã trải nghiệm một lần giấc mơ xuyên không về thời Tam Quốc.

Nhưng Tam Quốc quân phiệt hỗn chiến, thật sự không phải người thường có thể sống sót.

Tam Quốc có anh hùng có mỹ nữ, nhưng nhiều hơn là người chết.

Ngồi trên du thuyền, khoảng bốn năm giờ sau, mới trở lại bờ.

Lão Hồ và hai người kia sau khi xuống thuyền, chào tạm biệt Chu Thánh, rồi trở về Kinh đô.

Còn Chu Thánh, thì đi thêm một đoạn nữa, đợi tìm được lăng mộ ven bờ, mới dẫn Lưu Ly xuống ngựa.

Chu Thánh dùng cương khí truyền vào cơ thể Diễm Vong, dắt Diễm Vong, đi vào mộ huyệt của Hạng Vũ, chôn Diễm Vong ở đây.

“Theo ta lâu như vậy, ngươi cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Chu Thánh đặt Diễm Vong trong mộ thất xong, liền đi ra ngoài.

“Nếu cần, có thể đánh thức ta.” Chu Thánh đang đi trong mộ đạo, bỗng nghe thấy giọng nói của Hạng Vũ.

Chu Thánh không nhịn được cười: “Rốt cuộc ngươi muốn ra ngoài đến mức nào vậy.” Hạng Vũ có long mạch nuôi dưỡng, thần hồn ổn định, nhục thân cũng được bảo quản rất tốt.

“Chờ đi, nếu ta và Thiên Tôn hội thật sự đánh nhau, sẽ đến gọi ngươi.” Chu Thánh nói với Hạng Vũ một câu, sau đó liền rời khỏi mộ thất.

Ra ngoài đón Lưu Ly, trực tiếp ngự không trở về.

Chạng vạng, đến tối mới về đến trang viên Lỗ Thương.

Sau khi trở về, Chu Thánh nằm trên giường ngủ một giấc thật ngon.

Khoảnh khắc con người thư giãn nhất, là lúc ngủ.

Mà Chu Thánh ngủ một mạch đến chạng vạng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Lưu Ly ngồi bên giường, nhìn Chu Thánh đã tỉnh ngủ.

"Em có phải, đã trở thành gánh nặng của anh không?" Lưu Ly đột nhiên hỏi.

"Không phải gánh nặng." Chu Thánh lắc đầu, ôm lấy eo Lưu Ly.

"Em muốn giúp anh." "Anh biết." "Vốn dĩ em nghĩ mình còn có thể giúp anh, nhưng anh trưởng thành quá nhanh, em cảm thấy mình sắp không theo kịp anh nữa rồi." Lưu Ly lẩm bẩm.

Chu Thánh cười cười, nói: "Em rất mạnh, em luôn xuất hiện giúp anh vào lúc anh cần nhất.

Ví dụ như lần này, nếu không có em giúp anh, anh còn có thể sống sót vào được Cổ lầu Thủ Lăng không?" Lưu Ly không nói nữa.

Tay chân cô dần dần nóng lên.

Trên mặt trước tiên xuất hiện một tầng hồng, sau đó giống như quả táo chín, đỏ đến không tưởng.

"Lời nguyền lại bắt đầu rồi sao?" Chu Thánh hỏi.

"Ừm." Lưu Ly đáp một tiếng, giọng nhỏ như muỗi kêu.

Chu Thánh một tay ôm cô lên giường, đắp chăn lại.

Sau đó, triển khai một trận hành động dập lửa. … Ba ngày sau.

Chu Thánh ngồi bên ban công, nhìn ra sân vườn ngoài cửa sổ, tiến vào chế độ hiền giả. 【Đinh, chúc mừng ký chủ đã bảo vệ thành công

Ngọc tỷ truyền quốc trong thế giới tinh thần, tổng điểm tích lũy thưởng: hai nghìn!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống, vang lên bên tai Chu Thánh.

Trước đó khi ở trong thế giới tinh thần, giọng nói của hệ thống chưa từng vang lên một lần, nhưng điểm tích lũy thì vẫn được cộng dồn.

Chỉ đợi sau khi ra ngoài mới tính toán.

“Hai nghìn điểm tích lũy, vẫn chưa đủ.” Chu Thánh nhìn những vũ khí cần đổi, còn thiếu rất nhiều.

Lưu Ly sau khi tỉnh ngủ, đi đến trước mặt Chu Thánh, tựa lưng vào lòng hắn.

“Anh có muốn, về nhà xem thử không?” Lưu Ly hỏi.

Chương 414

Chu Thánh lắc đầu, nói: "Tạm thời không về nữa, Thiên Tôn không lấy được Ngọc tỷ truyền quốc, chắc chắn sẽ có kế hoạch khác." Chu Thánh đang đợi hệ thống ban hành nhiệm vụ, sẽ biết Thiên Tôn định làm gì.

"Được rồi." Lưu Ly cũng không nói nhiều, cô biết Chu Thánh rất bận.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân đều đã chết hết, một mạch còn lại của Âm Dương song mạch mãi không xuất hiện, hiện tại chỉ có một mình Chu Thánh chống lại Thiên Tôn hội. 【Đinh, phát hiện Thiên Tôn hội sắp trộm lăng Tần Thủy Hoàng, mời ký chủ sớm vào lăng Tần Thủy Hoàng để bảo vệ!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống, vang lên bên tai Chu Thánh.

"Nhanh vậy sao." Chu Thánh không ngờ, hành động của Thiên Tôn hội lại nhanh như vậy.

Hơn nữa, mục tiêu của bọn chúng, lại là lăng mộ của thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh chợt nhớ ra, khoảnh khắc Ngọc tỷ truyền quốc xuất hiện, trong ngọc tỷ đã truyền ra giọng nói của Tần Thủy Hoàng.

Giọng nói của Tần Thủy Hoàng, rõ ràng đã dọa được Thiên Tôn Từ Phúc.

Không ngờ, hắn quay đầu lại đi trộm lăng Tần Thủy Hoàng.

Lẽ nào đây chính là, cách để chiến thắng nỗi sợ, chính là đào mộ của hắn sao?

"Anh nói cái gì nhanh?" Lưu Ly tò mò hỏi.

“Thiên Tôn hội muốn trộm mộ, chuẩn bị xuất phát thôi.” Chu Thánh thản nhiên nói.

“A, nhanh vậy!” Lưu Ly có chút không phản ứng kịp.

“Đúng vậy.” Chu Thánh gật đầu, tâm tư nặng trĩu.

Lần này Thiên Tôn hội trộm lăng Tần Thủy Hoàng, chắc chắn sẽ dốc toàn lực.

Phải biết rằng, lăng Tần Thủy Hoàng đã sớm được phát hiện, nhưng đến nay vẫn chưa ai dám khai quật.

Bên trong lăng Tần Thủy Hoàng đâu đâu cũng là nguy hiểm, căn bản không phải nơi người sống có thể vào.

Hơn nữa còn có mình canh giữ, Thiên Tôn hội chắc chắn sẽ phái một đội tinh nhuệ, vào lăng Tần Thủy Hoàng để trộm mộ.

“Vậy có cần gọi lão Hồ bọn họ không?” Lưu Ly hỏi.

“Tạm thời không gọi, nếu Vương Bàn Tử đến, e rằng Thiên Tôn không trộm mộ cũng phải nuốt sống hắn mất.” Chu Thánh lắc đầu nói.

Vương Bàn Tử làm việc quá ác, đã chọc giận Thiên Tôn Tả Từ.

Lần trộm mộ này, Thiên Tôn hội tuyệt đối sẽ mang theo tín vật của Thiên Tôn đến.

“Cũng phải.” Lưu Ly gật đầu.

“Xung quanh lăng Tần Thủy Hoàng có tử sĩ, đến lúc đó tìm tử sĩ thông báo cho họ một tiếng, rồi mới vào lăng Tần Thủy Hoàng.” “Tử sĩ xung quanh lăng Tần Thủy Hoàng, có tác dụng không?” Lưu Ly hỏi.

“Có, lăng Tần Thủy Hoàng dù sao cũng là hoàng lăng được bảo vệ, Thiên Tôn hội dám đến trộm mộ, tất nhiên sẽ phải nhận sự đáp trả của quốc gia.

Đừng quên, quốc gia mới là mạnh nhất.” Lưu Ly nghe vậy, gật đầu, “Cũng phải.” Chu Thánh nhắm mắt lại, trong đầu hắn hiện ra bản đồ kết cấu của lăng Tần Thủy Hoàng.

Địa thế lăng Tần Thủy Hoàng vô cùng phức tạp, cơ quan bên trong cài cắm liên hoàn.

Cho dù là mình vào, cũng phải hết sức cẩn thận.

Điều quan trọng nhất là, trong lăng Tần Thủy Hoàng, đâu đâu cũng là thủy ngân, đó là thứ kịch độc.

Hơn nữa, có thủy ngân có thể ăn mòn cương khí, cho dù là tông sư vào, cũng có nguy cơ bỏ mạng.

“Lăng Tần Thủy Hoàng đáng sợ như vậy!” Chu Thánh mở mắt, vẻ mặt ngưng trọng.

Một phần cơ quan trong lăng Tần Thủy Hoàng, tuy là do Thủ Lăng Nhân thiết kế, nhưng đại đa số đều do Tần Thủy Hoàng lệnh cho Công Thâu gia chế tạo.

Cơ quan của Công Thâu gia, vô cùng bá đạo.

“Em nghe nói, lăng Tần Thủy Hoàng là ngôi mộ không thể bị trộm nhất, cho dù anh phát hiện ra nó, anh cũng không trộm được.” Lưu Ly áp vào người Chu Thánh nói.

“Người thường thì đúng là không thể, nhưng Thiên Tôn hội thì chưa chắc.” Chu Thánh lắc đầu.

Chu Thánh vỗ vỗ lưng Lưu Ly, nói với cô: “Được rồi, đi mặc quần áo vào đi.” “Ngày mai mới đi, hay là tối nay, lại dập lửa nữa nhé?” Lưu Ly chớp chớp mắt, nhìn Chu Thánh, trên mặt có một vệt hồng, là đỏ mặt vì ngại.

“Được.” Sáng sớm hôm sau.

Thu dọn xong đồ đạc, Chu Thánh dẫn Lưu Ly đến gần lăng Tần Thủy Hoàng.

Gần lăng Tần Thủy Hoàng có một trường đại học Tần Dương, mà tử sĩ Chu Thánh muốn tìm, chính là ở trong trường đại học Tần Dương.

Sau khi Chu Thánh dẫn Lưu Ly đến gần lăng Tần Thủy Hoàng, hắn đi một vòng quanh lăng.

Vòng ngoài lăng Tần Thủy Hoàng hiện là điểm tham quan, có thể đi dạo tùy ý.

Chu Thánh đi một vòng xác nhận không có vấn đề gì, mới dẫn Lưu Ly đến đại học Tần Dương.

Muốn vào đại học Tần Dương cần có thẻ sinh viên, nhưng đối với Chu Thánh mà nói hoàn toàn là chuyện nhỏ, hắn trực tiếp trèo tường vào.

"Tử sĩ đó, không phải là sinh viên chứ?" Lưu Ly nhìn Chu Thánh hỏi.

"Không, không phải, là một giáo sư." Chu Thánh lắc đầu nói.

Tử sĩ bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng, hiện đã trở thành giáo sư, hơn nữa còn là giáo sư khoa Lịch sử, chuyên về mảng thời Tần.

Ở khoa Lịch sử, có uy tín rất lớn.

Dù sao cũng có lịch sử gia tộc truyền thừa.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi dạo trong khuôn viên trường, thu hút vô số người nhìn ngó.

Chu Thánh tùy tiện kéo một bạn học, hỏi: "Chào bạn, cho hỏi bạn có biết giáo sư Cố ở đâu không?" "Giáo sư Cố, là vị giáo sư khoa Lịch sử phải không, ông ấy ở tòa nhà phía trước rẽ trái, phòng làm việc

trong cùng tầng năm, chính là của ông ấy." Bạn sinh viên đó chỉ đường cho Chu Thánh.

"Được, cảm ơn." Chu Thánh cảm ơn một câu, sau đó dẫn Lưu Ly đi. … Ngoài lăng Tần Thủy Hoàng.

Một đám người áo đen, nhanh chóng tiếp cận.

Người quản lý khu di tích tưởng họ đến quay video, không để ý.

Mãi đến khi một tiếng nổ vang lên, người quản lý khu di tích mới phản ứng lại, nhanh chóng báo cảnh sát, và gọi bảo an xông tới.

"Bùm!" Bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng, bị nổ một lỗ hổng, còn đám người áo đen kia, tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Xung quanh còn có dấu vết của vụ nổ, và rất nhiều vết thương.

"Mau cứu người!" Người quản lý khu di tích dẫn bảo an đi cứu người, và gọi 120.

Khi ông ta định báo cáo lăng Tần Thủy Hoàng bị xâm nhập, màn hình điện thoại đột nhiên hiện lên một phòng livestream. 【Phòng Livestream Trộm Mộ.】 Trên các nền tảng lớn trên toàn cầu, đột nhiên hiện lên một phòng livestream.

Không ít cư dân mạng tò mò bấm vào, phát hiện bên trong tối đen như mực. 【Chiếu phim không bật đèn, xem cái khỉ gì?】 【Phòng Livestream Trộm Mộ, cái quái gì thế này?】 【Đ*t, người cũng không có, thế này không ảnh hưởng đến việc tôi xem phim sao?】 … Bình luận trong phòng livestream liên tục, không ít cư dân mạng đang la ó, tuy màn hình đen, nhưng số người xem lại lên đến hơn một tỷ!

Vài phút sau, một người Nhật Bản lùn tịt, giữa mũi có ria mép, đứng trước camera, nói tiếng Trung lưu loát.

"Hello, xin chào mọi người.

Tôi xin tự giới thiệu, tôi là một trong Bát vương của Thiên Tôn hội, Bản Điền Tam Lang, như các bạn đã thấy, đây chính xác là phòng livestream trộm mộ.

Mà ngôi mộ tôi đang ở, chính là lăng Tần Thủy Hoàng của An Lạc, nơi mà An Lạc không thể vào được!" Bản Điền Tam Lang nói xong, camera di chuyển, quay lại kết cấu của ngôi mộ.

Nơi đó không thể coi là âm u, hơn nữa trên trần nhà còn được khảm dạ minh châu, lấp lánh như những vì sao.

Trên mặt đất còn có một dòng sông Ngân Hà rất dài, bên trong chảy thứ chất lỏng màu trắng bạc, có chút giống thủy ngân.

Mà phía sau Bản Điền Tam Lang, còn có hơn một trăm người cầm vũ khí và mấy người có ngoại hình kỳ quái, ăn mặc còn kỳ quái hơn.

Bọn họ đều là tinh anh của Thiên Tôn hội, đến từ các quốc gia.

Đội người này là người của Từ Phúc, chuyên dùng để trộm mộ.

Còn việc livestream trộm mộ, là để tiếp tục đả kích An Lạc. 【Thế này cũng có người tin?

Chẳng qua là dựng một studio chụp ảnh lừa người thôi!】【Nếu tôi không phải người An Lạc, có lẽ tôi đã tin rồi.】【Tôi chỉ muốn nói ha ha, lăng mộ Tần Thủy Hoàng của An Lạc ta, người nước đảo các ngươi mà trộm được à?】 Không ít cư dân mạng trong phòng livestream nghi ngờ.

Bản Điền Tam Lang nhìn bình luận, cười nói: "Lừa người à?" "Lại đây, mở cái mộ thất bên cạnh ta ra!" Bản Điền Tam Lang nói xong, lập tức có hai người cầm búa tiến lên, đập vỡ cổng mộ thất.

"Bùm!" Bụi bặm tan đi, Bản Điền Tam Lang đi vào.

Chương 415

Trong mộ thất, đặt một cỗ quan tài màu đen, trên quan tài khắc chữ tiểu triện.

Người học lịch sử đều biết, tiểu triện bắt nguồn từ Đại Tần.

Hơn nữa, do không có oxy, các tượng binh mã và sách sử đặt bên trong, đều có bảy màu.

"Thấy tượng binh mã này chưa?

Ta đập!" Bản Điền Tam Lang một quyền đập nát đầu một pho tượng binh mã.

"Mấy cái thẻ tre này là thứ gì?

Đốt đi đốt đi, chẳng đáng tiền chút nào." Nói xong, thuộc hạ sau lưng hắn cầm đuốc, đốt hết thẻ tre.

Còn cỗ quan tài màu đen, bị Bản Điền Tam Lang dùng súng bắn một loạt, sau đó bạo lực phá ra.

"Bùm!" Khi nắp quan tài mở ra, camera quay vào trong quan tài.

Bên trong quan tài nằm một nữ tử mặt mày thanh tú, chỉ có điều toàn thân bị đánh nát, máu thịt bầy nhầy.

Cơ thể cô đang dần khô héo, nhan sắc không còn.

Thấy đến đây, không ít người đã tin, vì đây không phải là hiệu ứng đặc biệt có thể làm được.

Lăng Tần Thủy Hoàng của An Lạc, thật sự đã bị người nước đảo xâm nhập!

Bản Điền Tam Lang đối diện camera, chế giễu: "Tôi nghe nói, Tần Thủy Hoàng của An Lạc vẫn chưa hoàn toàn chết, không biết một bãi

nước tiểu của tôi, có thể tưới cho ông ta tỉnh lại không." Hắn chế giễu, chính là đang vả mặt An Lạc một cách trắng trợn, không hề che giấu sự chế nhạo An Lạc vô năng.

Nơi đó mai táng thiên cổ nhất đế của An Lạc, Tần Thủy Hoàng!

Hơn nữa, người Nhật lén lút vào thì thôi đi, lại còn livestream toàn cầu.

Trên nền tảng livestream, tất cả người An Lạc đều căm phẫn. 【Đ*t, lũ rùa con từ nước ngoài, dám xâm nhập lăng Tần Thủy Hoàng?

Chán sống rồi!】 【Mẹ kiếp, tôi còn tưởng là giả, không ngờ bị trộm thật!】 【Mẹ nó, mất mặt ra tận quốc tế rồi!】 【Nếu Tần Thủy Hoàng còn sống, thấy người trộm mộ mình chỉ là tiểu quốc phiên bang, chắc sẽ tức chết mất.】 【Tự tin lên, bỏ hai chữ 'chắc sẽ' đi.】 【OMG, người nước đảo đỉnh thật, dám chạy đến An Lạc trộm mộ!】 【An Lạc quá vô năng, ngay cả mộ tổ tiên của mình cũng không giữ được!】 Trên livestream không ít người An Lạc đang chửi, còn các bạn bè quốc tế thì xem cho vui, thậm chí còn không quên buông lời chế giễu.

Sự kiện livestream của kẻ trộm mộ, nhanh chóng lên top tìm kiếm.

Không ít streamer và các V lớn, đều đang phân tích sự kiện này với sự căm phẫn, các nền tảng livestream và video ngắn lớn, đều đang phát sóng.

Còn trong phòng livestream, Bản Điền Tam Lang đã bạo lực phá cửa, tiếng nổ lớn đó, giống như một nhát roi quất vào thân thể An Lạc.

"Bùm!" Giới lãnh đạo cấp cao của quốc gia vô cùng tức giận, lập tức triệu tập cuộc họp để xử lý việc này.

Họ muốn cho người nước đảo biết, hậu quả của việc chọc giận An Lạc! … Đại học Tần Dương, hành lang tầng năm.

"Người nước đảo quá đáng ghét, chạy đến đầu tổ tiên An Lạc của nó để trộm mộ!" "Nói chứ, giáo sư Cố có thể tìm ra cách vào cổ mộ không?" "Chắc là được, thầy của chúng ta là chuyên gia khảo cổ hàng đầu của An Lạc mà!" Chu Thánh đang đi trên hành lang, thấy không ít người với vẻ mặt căm phẫn, tò mò lấy điện thoại ra xem thử.

Điện thoại vừa lấy ra, phòng livestream đã hiện lên, là livestream trộm mộ.

Thiên Tôn hội không chỉ trộm mộ, mà còn livestream.

"Thiên Tôn đã hành động rồi, chúng ta phải nhanh lên!" Chu Thánh dẫn Lưu Ly, nhanh chóng đi về phía phòng làm việc của giáo sư Cố.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly vừa đến phòng làm việc của giáo sư Cố, một ông lão tóc hoa râm đã vội vã đi ra.

"Ông là giáo sư Cố?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Đúng vậy, tôi rất bận." Giáo sư Cố vội vã nói một câu, sau đó không để ý đến Chu Thánh nữa, mà cầm tài liệu, nhanh chóng đến phòng họp.

"Này, đợi đã." Chu Thánh gọi một tiếng, vội vàng dẫn Lưu Ly đuổi theo.

"Tôi có chuyện muốn nói với ông." Chu Thánh vội gọi.

"Có chuyện gì đợi tôi họp xong rồi nói!" Giáo sư Cố đi đến cửa phòng họp, hai binh sĩ kéo cửa phòng họp ra.

Chu Thánh định đi theo vào, thì bị binh sĩ chặn lại.

"Xin lỗi, cuộc họp bí mật, người không liên quan không được lại gần!" Binh sĩ mặt không biểu cảm nói.

Chu Thánh thấy vậy, cũng không xông vào, dẫn Lưu Ly đợi ở ngoài.

Lưu Ly bĩu môi, nhìn Chu Thánh, nắm chặt nắm đấm, háo hức muốn thử.

Chu Thánh quay đầu nhìn Lưu Ly một cái, Lưu Ly bĩu môi, buông nắm đấm ra. … Trong phòng họp.

Bên trong ngồi không ít người mặc quân phục, còn có một phú thương.

Sắc mặt họ ngưng trọng, trong đôi mắt bình tĩnh ẩn giấu lửa giận.

Một người đàn ông trung niên mặt chữ điền ngồi ở vị trí chủ tọa, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Hành động lần này, là để xua đuổi bọn trộm mộ Nhật Bản, lấy lại thể diện cho An Lạc của chúng ta!

Do giáo sư Cố dẫn đội, sau đó tìm vài người trẻ trong trường làm trợ thủ, quân đội chúng ta sẽ cử ba vị tông sư và một đại đội binh lực phối hợp!" Người ngồi ở vị trí chủ tọa, là thủ trưởng quân đội Chu Lục Dương.

Người Nhật vào lăng Tần Thủy Hoàng trộm mộ, còn livestream toàn cầu, phong tỏa cũng không được, sau lưng chắc chắn còn có một bàn tay lớn hơn đang điều khiển.

Bây giờ cách duy nhất, là lấy độc trị độc.

"Chuyện này e là không đơn giản như vậy, một nước Nhật nhỏ bé không dám đến xâm phạm, sau lưng họ, còn có người khác." Giáo sư Cố ngưng trọng nói.

"Ý của ông là?" "Trước đây không phải từng có tin Thiên Tôn hội trộm mộ sao?

Chắc chắn là bọn họ lại hành động rồi, lần này nhắm vào lăng Tần

Thủy Hoàng.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều trầm trọng.

Lần trước, cũng có một đám trộm mộ trộm lăng mộ hoàng đế An Lạc là Lỗ Vương cung, cũng livestream.

Khác ở chỗ, lần trước là người của nước Ưng Tương.

Còn lần này, là Nhật Bản.

Nhưng sau lưng họ, là cùng một tổ chức, Thiên Tôn hội!

“Thiên Tôn hội chết không chừa, đáng bị diệt!” Chu Lục Dương nắm chặt nắm đấm nói.

“Theo điều tra, các quốc gia đã triển khai điều tra về Thiên Tôn hội rồi, nhưng hiệu quả không rõ ràng, dù sao người của Thiên Tôn hội cũng phân bố ở mọi ngành nghề.” Một vị giáo sư máy tính đeo kính lên tiếng.

“Đừng quan tâm đến những thứ khác, việc cấp bách hiện nay, là bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng, đây là tôn nghiêm của An Lạc chúng ta!” Một ông lão trong số đó nói.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

“Các vị cần trang bị gì, tôi đều có thể chuẩn bị ngay lập tức.” Một phú thương khá mập mạp nói.

Ông là Tiêu Định Khôn, người giàu nhất thành phố Tần Dương.

Do tình hình khẩn cấp, quân đội cũng không thể điều động các vật dụng thường ngày dùng để xuống mộ.

“Bảo vệ cổ lăng, mọi người đều có trách nhiệm, tôi cũng phải góp một phần sức lực.” Tiêu Định Khôn tiếp lời.

Sau đó người phụ trách truyền thông nói: “Bên truyền thông An Lạc đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần các vị hành động, sẽ livestream toàn cầu, đè bẹp khí thế kiêu ngạo của Nhật Bản.” Cuối cùng, là người

của các ban ngành liên quan bày tỏ thái độ: "Tôi thì biết một số gia tộc đổ đấu, đến lúc đó tôi sẽ đi mời họ đến hỗ trợ." Chu Lục Dương sau đó nhìn về phía giáo sư Cố, hỏi: "Có thể nghĩ ra cách nào, bất kể giá nào cũng phải tìm được họ không?" Giáo sư Cố lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Không có cách nào, lăng Tần Thủy Hoàng trước đây đã được thăm dò, kết cấu bên trong phức tạp, chúng ta vào, sơ sẩy một chút là sẽ bị đối phương tiêu diệt toàn bộ.

Lỗ hổng mà đối phương cho nổ, rõ ràng là đã được thăm dò, tôi nghi là tin tức đã bị tiết lộ, sau khi họ vào, còn bịt kín lối vào." Lời này vừa nói ra, mọi người đều im lặng.

"Không có, cách nào vẹn toàn sao?" Chu Lục Dương không khỏi hỏi.

Sự việc liên quan đến thể diện của An Lạc, lần này tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Nếu không, An Lạc sẽ trở thành trò cười của quốc tế, mộ tổ tiên cũng để người ta đào mất!

Giáo sư Cố nhìn Chu Lục Dương và mọi người, chậm rãi nói: "Chỉ có một cách…" "Cách gì?" Chu Lục Dương vội vàng hỏi.

"Tìm Người gác lăng!" Giáo sư Cố nói thẳng.

"Người gác lăng?!" Mọi người nghe lời của giáo sư Cố, có người kinh ngạc, có người không hiểu.

"Đúng, mạch Người gác lăng do Khương Thái Công sáng lập, chuyên phụ trách bảo vệ lăng mộ, họ biết rõ mọi cơ quan trong lăng mộ, nếu có thể tìm được họ, đối phó với bọn trộm mộ Nhật Bản, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Giáo sư Cố giải thích.

Ông là tộc trưởng của gia tộc tử sĩ Tần Dương, phụ trách canh giữ lăng Tần Thủy Hoàng.

Cũng chính vì ông có truyền thừa tử sĩ, nên mới có thành tựu rất cao trong giới khảo cổ học.

"Nếu có thể tìm được họ, quả thực sẽ dễ giải quyết hơn nhiều." Chu Lục Dương trầm giọng nói.

Ông tuy không liên quan đến giới trộm mộ, nhưng cũng nghe một số cao thủ trong quân đội nói, ở An Lạc có vài vị kỳ nhân, âm thầm bảo vệ An Lạc!

Một người không được công chúng biết đến, nhưng lại thực sự tồn tại!

Chương 416

Giờ đây nghe giáo sư Cố nhắc đến, ông mới nhớ ra, mọi chuyện về Người gác lăng của Quan Vũ.

"Nhưng tôi nghe nói Người gác lăng đã tuyệt tích từ trăm năm trước, bây giờ có thể tìm được không?" Chu Lục Dương trầm trọng hỏi.

"Có tin tức nói, Người gác lăng gần đây đã xuất hiện ở Đại Nhạn Sơn, Lỗ Vương cung, khu vực quần đảo Tây Sa, chúng ta đi tìm thử, có lẽ sẽ tìm được." Giáo sư Cố nói.

Giữa các tử sĩ, cũng có liên lạc với nhau.

Người gác lăng xuất hiện, các tử sĩ khác cũng biết.

Nghe lời của giáo sư Cố, Chu Lục Dương lập tức vui mừng, vội nói: "Tôi sẽ sắp xếp chuyên cơ đưa các vị đi ngay!" Bây giờ, mỗi giây đều quý giá.

Muộn đi một giây, có thể bọn trộm mộ nước ngoài, sẽ phá hoại thêm một món đồ cổ.

"Được." Giáo sư Cố gật đầu, đặt toàn bộ hy vọng vào Người gác lăng.

Sau khi họ họp xong đi ra, Chu Thánh đã đeo mặt nạ quỷ, trong lòng ôm Lưu Ly đã biến thành mèo.

"Đế vương tương tướng, giai nhập lăng trung." "Hộ vương an tức, hữu long sinh miên!" "Hào giác thanh khởi, hương lô thăng không!" "Thủ lăng hữu thất, tử sĩ tuân tòng!" Chu Thánh lãnh đạm đọc xong khẩu quyết, ngẩng đầu nói: "Tôi đợi ông ở phòng làm việc." Nói xong, Chu Thánh quay người nhanh chóng rời đi.

Mọi người đều ngây ra, không hiểu tại sao, tất cả đều nhìn về phía giáo sư Cố.

"Ngài ấy, đến rồi!" Giáo sư Cố kích động đi về phía phòng làm việc của mình.

Ông vốn còn định đi Đại Nhạn Sơn, Lỗ Vương cung để tìm Người gác lăng, không ngờ ngài ấy lại tự mình đến.

"Ngài ấy đến rồi!!!" Mọi người cũng kinh ngạc, những người có mặt ở đây đều không ngốc, có thể hiểu được "ngài ấy" mà giáo sư Cố nói là ai.

Giáo sư Cố nhanh chóng chạy về phòng làm việc của mình, dùng sức đẩy cửa ra.

Bên trong, Chu Thánh ôm Lưu Ly, quay lưng về phía giáo sư Cố.

Giáo sư Cố nhìn thấy bộ giáp Người gác lăng hiện ra trên người Chu Thánh, đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

"Tử sĩ Tần Dương, Cố Trường Thiên, bái kiến đại nhân Người gác lăng!" Chu Thánh từ từ quay người lại, nhìn chằm chằm Cố Trường Thiên.

"Thời gian cấp bách, chuẩn bị nhanh lên, ta đợi ngươi ở lối vào lăng Tần Thủy Hoàng." Chu Thánh trầm giọng nói.

"Đại nhân, có thể dẫn những người khác đi mật đạo không?" Cố Trường Thiên lên tiếng hỏi.

Ông biết Người gác lăng có một con đường bí mật đặc biệt, có thể đi thẳng đến mọi nơi trong mộ thất.

Con đường bí mật này, chỉ có Người gác lăng biết.

Gia tộc tử sĩ của ông cho dù đã từng theo những Người gác lăng khác đi qua mật đạo vào mộ huyệt, sau này cũng không truyền thừa

lại.

Đó là mật đạo của Người gác lăng, chỉ có Người gác lăng cho phép mới được đi.

“Có thể, nhưng ngươi có thể đảm bảo, những người đi mật đạo, sẽ không tiết lộ ra ngoài không?” Chu Thánh nhìn thẳng vào Cố Trường Thiên.

Tần Thủy Hoàng cần được yên nghỉ, một khi mật đạo bị mọi người biết đến, sự yên tĩnh của Tần Thủy Hoàng sẽ không còn nữa.

“Tôi có thể để những người đi vào, ký kết thỏa thuận bảo mật.” Cố Trường Thiên nói.

“Thỏa thuận bảo mật có tác dụng không?” “Cơ quan nhà nước chứng nhận.” “Được.” Chu Thánh gật đầu, ôm Lưu Ly đi ra ngoài.

“Đại nhân, ngài đợi một chút, tôi gọi cháu gái tôi đến, để nó đi cùng ngài.” Cố Trường Thiên gọi Chu Thánh lại.

“Cháu gái ngươi?” Chu Thánh nghi hoặc hỏi.

“Đúng, thân phận tử sĩ của tôi, đã truyền thừa cho cháu gái tôi rồi, để nó đi cùng ngài, tiện cho việc liên lạc.” Cố Trường Thiên nói.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn con mèo trong lòng, khẽ gật đầu.

“Nhanh lên, thời gian không đợi người.” Chu Thánh trầm giọng nói.

Hắn không có nhiều thời gian để trì hoãn, Thiên Tôn hội đã hành động rồi.

“Tôi gọi điện cho nó ngay đây.” Cố Trường Thiên gọi điện cho cháu gái mình.

“Tiểu Hi, mau đến phòng làm việc của ông một chuyến, nhanh lên.” Cố Trường Thiên nói ngắn gọn xong, cúp máy.

“Đại nhân ngài đợi một chút, tôi đi thương lượng với những người khác, ký kết thỏa thuận bảo mật.” Cố Trường Thiên vội vã rời khỏi phòng làm việc, đến gặp Chu Lục Dương để thương lượng.

Chu Thánh ngồi vào vị trí của Cố Trường Thiên, vuốt ve lông mèo của Lưu Ly, yên lặng chờ đợi.

Bây giờ đã hơn sáu giờ rồi, thời gian còn lại cho hắn không nhiều.

“Lưu Ly, em không ghen sao?” Chu Thánh hỏi.

“Ghen cái gì, đây là làm việc chính sự, chứ có phải yêu đương đâu.” Lưu Ly về việc này lại rất thông suốt.

“Hơn nữa cho dù anh tìm thêm vài người nữa cũng được, dù sao trang viên của chúng ta lớn như vậy, ở thêm vài người cũng không thành vấn đề.” Chu Thánh bực mình vỗ nhẹ vào đầu Lưu Ly: “Nói bậy bạ gì vậy.” “Cốc cốc cốc…” Ngoài cửa, vang lên một trận tiếng bước chân.

Một cô gái da trắng xinh đẹp chân dài, khuôn mặt trái xoan vô cùng tinh xảo, mặc một bộ Hán phục màu xanh trắng đơn giản theo phong cách quốc phong, bước vào.

Thân hình cô rất đẹp, dung mạo rất đẹp, cách ăn mặc cũng rất xinh đẹp.

Lưu Ly nhìn thấy cô, không nhịn được cắn Chu Thánh một cái.

“Chào bạn, cho hỏi bạn có thấy giáo sư Cố không?” Cố Dạ Hi hỏi.

Cô là cháu gái của Cố Trường Thiên, cũng là hoa khôi của đại học Tần Dương, nữ thần trong lòng vô số nam sinh.

“Cô là cháu gái của Cố Trường Thiên?” Chu Thánh hỏi.

“Bạn là?” Chu Thánh trực tiếp rút bội đao của Người gác lăng ra.

“Nhận ra cái này chứ?” “Nhận… nhận ra!” Cố Dạ Hi kinh ngạc

nhìn Chu Thánh.

“Nếu đã nhận ra, vậy thì theo ta đến lăng Tần Thủy Hoàng.” Chu Thánh nói xong, đi ra ngoài.

Cố Dạ Hi tuy đẹp, nhưng so với Lưu Ly tinh xảo không chê vào đâu được, vẫn còn kém một chút.

“Vâng!” Cố Dạ Hi đáp.

Chu Thánh thu lại bội đao của Người gác lăng, cùng Cố Dạ Hi đi ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi tòa nhà văn phòng, vô số ánh mắt lập tức đổ dồn vào họ.

“Người đàn ông bên cạnh hoa khôi Cố là ai vậy?

Không lẽ là bạn trai cô ấy!” “Không thể nào, nếu hoa khôi Cố có bạn trai, không biết trường ta có bao nhiêu nam sinh phải nhảy lầu!” “Tôi lại thấy có vẻ giống, anh ta đeo mặt nạ, chắc chắn không dám để người khác nhìn thấy, để tránh bị trả thù.” Mọi người bàn tán không ngừng.

Chu Thánh đi suốt một đường, thấy không ít người đều mắt đỏ hoe nhìn hắn.

“Đây chính là sức hút của hoa khôi sao?” Chu Thánh không khỏi cảm khái.

Nhắc đến hoa khôi, hắn không khỏi nghĩ đến Hoắc Ngọc Tiệp.

Kể từ lần chia tay ở thiên cung lần trước, chưa từng gặp lại.

Cô ấy đã về nhà, kế thừa gia nghiệp.

Chu Thánh nhìn Cố Dạ Hi bên cạnh, lại nghĩ đến Hoắc Ngọc Tiệp, trong lòng bất giác so sánh hai người họ.

Hoắc Ngọc Tiệp lạnh lùng, Cố Dạ Hi ngọt ngào, Liễu Như Yên gợi cảm quyến rũ đa tình, Bạch Phỉ Phỉ yêu kiều… Đợi đã, ta nghĩ những thứ này làm gì?

Chu Thánh phát hiện mình nghĩ lệch rồi, lắc đầu thanh lý suy nghĩ, dẫn Cố Dạ Hi nhanh chóng đến lăng Tần Thủy Hoàng. … Bảy giờ tối.

Ly Sơn, lăng Tần Thủy Hoàng.

Nơi đây mai táng thiên cổ nhất đế, mai táng long vương của An Lạc, cũng mai táng bạo quân Đại Tần Tần Thủy Hoàng!

Lịch sử đánh giá về Tần Thủy Hoàng không đồng nhất, có người cho rằng ông là thiên cổ nhất đế diệt sáu nước để thống nhất, có người cho rằng ông là bạo quân đốt sách chôn nho, huy động hàng chục vạn người xây dựng Trường Thành.

Mà truyền đến hiện tại, giới sử học, định nghĩa về Tần Thủy Hoàng, chính là bạo quân!

Nhưng cho dù như vậy, cũng không thể che giấu sự thật ông là thiên cổ nhất đế.

Lúc này, xung quanh Ly Sơn đã bị giăng dây phong tỏa, quân đội đã huy động một tiểu đoàn binh lực, tìm kiếm lối vào mộ huyệt.

Nhưng tìm nửa ngày, vẫn không phát hiện ra.

Giáo sư Cố đứng ngay trước Ly Sơn, cau mày sâu.

Đang suy nghĩ, thủ trưởng quân khu dẫn ba người mang quân hàm thượng tá đến.

“Giáo sư Cố, tôi giới thiệu với ông, ba người họ là Vân Đường Phi, Mạc Hữu Càn, Chân Hoàn, ba người họ, có thể bảo vệ an toàn cho ông.” Ba người này, đều là cao thủ của quân đội, cũng là cường giả tông sư của toàn quân khu.

Chương 417

Họ thường chỉ thực hiện các nhiệm vụ đặc biệt, quân hàm tuy thấp, nhưng thân phận lại không hề thấp.

“Làm phiền rồi.” Giáo sư Cố gật đầu nói.

“Vì quốc gia lấy lại thể diện, vốn là việc chúng ta nên làm.” Vân Đường Phi đầy chính khí nói.

“Ừm.” Giáo sư Cố gật đầu.

Lần này vào cổ mộ, quân đội chỉ có ba người họ đi cùng, người đi nhiều ngược lại sẽ là trở ngại.

Một tiểu đoàn binh sĩ còn lại, sẽ ở lại bên ngoài, bọn người nước đảo bên trong dám ra, họ sẽ bắt chúng lại.

“Thỏa thuận bảo mật, các vị đã ký chưa?” Cố Trường Thiên lại hỏi, đây mới là chuyện lớn.

“Đều đã ký, người của quân đội chúng tôi, ông cứ yên tâm!” Chu Lục Dương lên tiếng.

Cố Trường Thiên nghe vậy gật đầu, chỉ cần thỏa thuận bảo mật đã ký, là được.

“Người gác lăng, thật sự đã đến rồi sao?” Chu Lục Dương không khỏi hỏi, ông cũng muốn gặp Người gác lăng trong truyền thuyết.

“Ngài ấy đã đến, và đang đợi chúng ta ở lối vào.” Cố Trường Thiên nói.

“Chỉ có điều, vì thân phận đặc thù, ngài ấy không thể lộ diện, nên lần livestream này, ngài ấy sẽ không xuất hiện.” Cố Trường Thiên giải thích.

Chu Lục Dương nghe vậy, khẽ gật đầu, điều này ông có thể hiểu được.

Hai người đang thương nghị, một đám người trẻ tuổi đi tới.

Cố Trường Thiên thấy vậy, ánh mắt hơi ngưng lại.

"Bọn họ đến làm gì?" Người đến không phải ai khác, mà là học sinh của ông.

"Giáo sư, chúng em không thể để thầy một mình đi mạo hiểm, vì vậy chúng em muốn xin, đi theo vào lăng Tần Thủy Hoàng!" "Hồ đồ!" Cố Trường Thiên lớn tiếng quát.

"Giáo sư Cố, chúng cháu muốn vào giúp." Một trong số đó lên tiếng.

Bọn họ đều là học trò của Cố Trường Thiên, lần này muốn theo ông vào trong cổ mộ xem thử.

Bọn họ cũng hiểu rõ mức độ nguy hiểm, nhưng nghĩ đến việc có cao thủ của quân đội bảo vệ thì nguy hiểm cũng không lớn đến vậy.

Hơn nữa, An Lạc còn mở kênh livestream để phản kích, đây là livestream toàn cầu, nổi danh chỉ trong chớp mắt.

"Không được." Cố Trường Thiên nghiêm nghị từ chối.

"Đây không phải chuyện đùa, sẽ có người chết đấy!" Tiêu Định Khôn bước ra, nói: "Cố lão, cứ dẫn chúng nó đi đi, để con trai tôi là Tiêu Chính và mấy đứa kia đi rèn luyện một chút." Con trai ông, Tiêu Chính, cũng ở trong đội ngũ.

Cố lão vẫn lắc đầu, ông kiên quyết không thể đưa đám trẻ này vào trong.

"Cứ dẫn theo đi, ông cũng lớn tuổi rồi, cần có người phụ giúp.

Những người khác một khi giao chiến sẽ không ai chăm sóc ông

được đâu.” Chu Lục Dương lên tiếng.

Ba người này tuy thực lực bình thường, nhưng ít ra có thể đỡ đần Cố Trường Thiên một chút.

Cố Trường Thiên nghe vậy, liếc nhìn bọn họ một cái rồi khẽ gật đầu.

“Haizz, được rồi, ký thỏa thuận bảo mật đi.” Chu Lục Dương cầm thỏa thuận bảo mật đã in sẵn đến, nói: “Phương pháp tiến vào lăng Tần Thủy Hoàng không được tiết lộ ra ngoài, sau này cũng không được tự ý đi qua mật đạo để vào lăng.” “Nếu vi phạm bất kỳ điều khoản nào trong thỏa thuận bảo mật, tôi có quyền xử lý các cậu theo quân pháp!” Chu Lục Dương vẻ mặt nghiêm túc, xử lý theo quân pháp khác với hình phạt thông thường, đều vô cùng nghiêm trọng.

Nhẹ thì ngồi tù mọt gông, nặng thì biến mất khỏi cõi đời.

“Rõ!” Mọi người lần lượt ký tên mình vào thỏa thuận bảo mật.

Bên truyền thông xã hội đưa cho Tiêu Chính và nhóm của cậu ta những chiếc camera nhỏ để tiện cho việc livestream trong hầm mộ.

Sau đó, một chiếc xe màu rằn ri chạy tới, trên xe bước xuống hai người, một béo một gầy.

“Đây là hai cao thủ tôi mời từ giới đạo mộ đến, một người là Cửu Môn Hạo Thiên Chân, một người là Phan Tử.” “Ha ha, bây giờ là Lục Môn rồi.” Hạo Thiên Chân cười gượng gạo.

Bây giờ Cửu Môn đã không còn, Lục Môn cũng tan rã.

Cửu Môn huy hoàng một thời nay đã sa sút.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Cố Trường Thiên nhìn thấy Chu Thánh đang đứng trong bóng tối của lăng Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh khẽ che mắt mình, truyền tín hiệu cho Cố Trường

Thiên.

Trời tối, mời nhắm mắt.

Cố Trường Thiên quay đầu lại nói: “Thưa quý vị, xin hãy nhắm mắt lại, tắt hết mọi thiết bị liên lạc!” Mọi người nghe vậy, lần lượt quay lưng đi, nhắm mắt lại.

Cố Trường Thiên dẫn mọi người đi về phía Chu Thánh.

Chu Thánh liếc nhìn những người sau lưng Cố Trường Thiên, ánh mắt tập trung vào ba người Vân Đường Phi.

Trên người ba người họ, Chu Thánh cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, đó là cương khí.

Sau khi họ đi tới, cũng đang đánh giá Chu Thánh, họ có thể cảm nhận được Chu Thánh không hề tầm thường.

Hạo Thiên Chân nhìn Chu Thánh, há miệng định nói rồi lại thôi.

Hắn là người của Ngô gia, tuy chưa từng tiếp xúc với Người gác lăng nhưng gia tộc của hắn đã từng.

Khi đó, bác cả của hắn nói với hắn rằng, gặp Người gác lăng, chỉ có thể làm bạn, không thể làm thù.

“Đi thôi!” Chu Thánh lạnh lùng nói một câu, dẫn họ đi về phía hậu sơn.

Tại hậu sơn.

Chu Thánh men theo ký ức, đi đến dưới một gốc hòe già.

Lá của cây hòe có màu trắng bạc, đây là cây hòe đã bị nhiễm độc "hống".

“Chính là ở đây.” Chu Thánh một tay nắm lấy thân cây hòe đẩy mạnh, miệng lẩm nhẩm: “Rồng gác yên nghỉ, hộ chủ ngủ say!”

“Người gác lăng trở về, mật đạo mở ra!” “Mở!” Theo tiếng hét lớn của Chu Thánh, cây hòe chìm thẳng xuống lòng đất, mật đạo của Người gác lăng hiện ra.

Mật đạo tối om sâu thẳm, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trên người Chu Thánh bùng lên ngọn lửa của Người gác lăng, anh dẫn đầu đi xuống.

Tiêu Chính và những người khác thấy lửa đột nhiên bùng lên trên người Chu Thánh thì vô cùng kinh hãi.

Cố Dạ Hi theo sát Chu Thánh đi vào, tiếp theo là Cố Trường Thiên, ba người Tiêu Chính và nhóm Vân Đường Phi.

Khi họ tiến vào mật đạo của Người gác lăng, kênh livestream của An Lạc cũng chính thức được mở.

Lần này, họ muốn thông qua livestream để lấy lại thể diện cho đất nước.

Khi kênh livestream được mở, người phụ trách truyền thông quốc gia lập tức quảng bá toàn cầu, đồng thời còn mời người dẫn chương trình nổi tiếng Băng Băng đến dẫn dắt chương trình.

Khi kênh livestream được mở, vô số người dân An Lạc lập tức tràn vào.

Trên các nền tảng livestream nước ngoài cũng xuất hiện một kênh có tên là 【Kênh Livestream Khảo Cổ An Lạc】.

Không ít người bấm vào xem thử.

Ống kính máy quay được chia làm hai, một nửa hướng vào trong hầm mộ, một nửa hướng về người dẫn chương trình Băng Băng.

Băng Băng cầm micro, đứng trong phòng livestream, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Xin chào mọi người, chào mừng đến với kênh

livestream khảo cổ An Lạc, tôi là người dẫn chương trình Băng Băng." "Như quý vị đã thấy, An Lạc chúng ta cuối cùng cũng đã có hành động, quân đội đã điều động một tiểu đoàn binh lính canh gác bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng, giáo sư Cố, một giáo sư nổi tiếng của khoa khảo cổ, đang dẫn người tiến vào hầm mộ để đối phó với bọn trộm mộ!" "Lần này đi cùng giáo sư Cố, có ba vị cao thủ từ quân đội, cùng với bốn vị cao đồ của giáo sư Cố, và cả cao thủ giới đạo mộ Hạo Thiên Chân và Tiền Bàn Tử." "Cũng như, Người gác lăng trong truyền thuyết!" Khi Băng Băng nói đến Người gác lăng, ống kính chuyển sang bóng lưng của Chu Thánh.

"Chúng ta nhất định có thể, đánh đuổi bọn trộm mộ Người Đảo Nhỏ!" Băng Băng nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt trịnh trọng nói.

Một kênh livestream nghiêm túc như vậy, không ai dám nói đùa.

Khi cô nói xong, ống kính được chia làm bốn, phần lớn dành cho kênh livestream trộm mộ, một góc dưới bên phải là Băng Băng đang dẫn chương trình.

Trong phòng livestream, không ít cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

Một Quyền Đấm Chết Anh Anh Quái: "Giết chết mẹ nó đi!" Quái Vật NTR Trong Thế Giới Tình Yêu Thuần Khiết: "Hết rồi à?

Chính phủ không làm gì thêm sao?

Chỉ cử vài người vào ngăn cản thôi à?" Nhà Nước Bảo Vệ Phế Vật: "Đệch?

Tối rồi mới vào?

Người Đảo Nhỏ đã phá hủy không biết bao nhiêu cổ vật rồi!" Ma Pháp Thiếu Nam Lưu Thiết Trụ: "Không phải tôi lo bò trắng răng, nhưng An Lạc chúng ta chỉ đi có bấy nhiêu người, thật sự đối phó được với người Đảo Nhỏ sao?

Bọn chúng đều có vũ khí trong tay đấy." Tiểu Phi Cơ Lai Lạc: "Đừng quên, Người gác lăng đang ở đó!

Lần trước Ưng Tương quốc muốn trộm mộ Lỗ Vương cung, chính là bị Người gác lăng đánh bại." Đối với việc An Lạc cử người vào lần này, không ít người ủng hộ, nhưng cũng có rất nhiều người lo lắng.

Rốt cuộc, chênh lệch về số lượng quá lớn, hơn nữa người Đảo Nhỏ đều có vũ khí nóng, nếu thật sự gặp phải, chẳng phải là đi nộp mạng sao?

Chương 418

Băng Băng cầm micro giải thích: "Các vị hoàn toàn không cần lo lắng, bên ngoài chính là con em binh lính An Lạc chúng ta, người bên trong một khi xảy ra chuyện, họ có thể kịp thời vào giải cứu." "Và, xin hãy tin tưởng giáo sư Cố và những người khác, họ có đủ năng lực để đối phó với người Đảo Nhỏ." Nói xong, micro được chuyển cho giáo sư Cố.

Giáo sư Cố cũng nghe thấy lời của Băng Băng, biết người dân đang lo lắng.

Ông đối mặt với ống kính nói: "Các vị yên tâm đi, chúng ta có Người gác lăng hỗ trợ, nhất định có thể đối phó với bọn trộm mộ nước ngoài." Nói xong, ông đi theo Chu Thánh, tiến vào sâu bên trong.

Bọn họ hiện vẫn đang ở trong mật đạo của Người gác lăng, còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Thông qua mật đạo này, họ có thể đến vị trí cơ quan trong mộ thất với tốc độ nhanh nhất để ngăn chặn bọn trộm mộ.

Tuy nhiên, chưa đi được bao xa, mật đạo của Người gác lăng đã bị chặn lại. ...

Tại Đại học Thượng Hải, Hoắc Ngọc Tiệp đang trong giờ học, vô tình nhìn thấy kênh livestream khảo cổ của An Lạc.

Trong phòng livestream, cô nhìn thấy bóng lưng của Người gác lăng và cả Hạo Thiên Chân.

"Hửm?" Phản ứng lại, cô thu dọn sổ ghi chép định đi đến lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng nghĩ đến việc mình hiện là gia chủ của Hoắc gia, cô lại do dự.

Là gia chủ, phải đặt đại cục lên hàng đầu.

Cô ngồi trên ghế, nhắm mắt suy tư một lát.

"Dù sao mình cũng không vào được, chỉ ở ngoài xem thôi." Hoắc Ngọc Tiệp tìm cho mình một lý do, sau đó trực tiếp cúp cua, đi đến lăng Tần Thủy Hoàng ở Ly Sơn. ...

Trong mật đạo của Người gác lăng.

Chu Thánh lấy điện thoại ra mở kênh livestream xem qua, bọn trộm mộ nước ngoài lúc này đã đi đến huyền quan, còn đội khảo cổ An Lạc vẫn đang ở vòng ngoài cùng, cách bọn trộm mộ một khoảng cách nhất định.

"Bọn trộm mộ nước ngoài có thể vào lăng Tần Thủy Hoàng, chắc chắn có người giúp đỡ, nếu không bọn chúng không thể dễ dàng tiếp cận như vậy, càng không thể biết rõ tình hình trong lăng." Phải biết rằng, dù An Lạc không thể tiến vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhưng các chuyên gia trong giới khảo cổ chưa bao giờ ngừng nghiên cứu về nó.

Trường học của anh cũng có rất nhiều dữ liệu khảo cổ bí mật.

Rốt cuộc, nhà khảo cổ học nổi tiếng nhất cả nước, giáo sư Cố, đang ở Đại học Tần Dương, rất nhiều dữ liệu khảo cổ đều do ông làm ra.

"Hơn nữa, mật đạo của Người gác lăng đã bị phá hủy, chứng tỏ bọn chúng đã đi vào từ đây, nếu không tuyệt đối không thể phá hủy mật đạo, cắt đứt đường sống của người khác.

Nhưng bọn chúng chắc chỉ biết lối vào mật đạo, những thứ khác không biết, nếu không đã có thể đi thẳng đến khu vực trung tâm rồi." Chu Thánh nghĩ đến đây, dòng suy nghĩ lập tức trở nên rõ ràng.

"Trong đội khảo cổ, có nội gián!" Những dữ liệu khảo cổ đó, chín

phần mười là đã bị tiết lộ.

Nếu không, bọn trộm mộ nước ngoài sẽ không thể vào dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, bọn chúng còn lấy đi không ít đồ vật vô giá, dám lấy thì không sợ không ra được.

Rất có khả năng là có nội gián tiếp ứng.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh nhìn về phía những người sau lưng Cố Trường Thiên.

Cố Trường Thiên là tử sĩ, tuyệt đối không dám, vậy chỉ có thể là học trò của ông.

Trong kênh livestream của bọn trộm mộ.

Những cổ vật có kích thước lớn bị phá hủy, còn những thứ nhỏ hơn nhưng vô giá thì bị Bản Điền Tam Lang mang đi.

Mỗi khi mở một mộ thất, giáo sư Cố lại đau lòng thêm vài phần.

"Chết tiệt, bọn chúng đều đáng chết!" Cố Trường Thiên phẫn nộ nói.

Những thứ đó, đặt ở bên ngoài đều là bảo vật vô giá!

Giờ đây, tất cả đều bị đám Bản Điền Tam Lang phá hủy.

"Chúng ta phải tăng tốc lên." Cố Trường Thiên nhìn về phía Chu Thánh.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, dẫn mọi người nhanh chóng tiến lên.

Nhưng đi được vài phút, con đường phía trước đã bị bịt kín.

"Mật đạo này, bị chặn rồi sao?" "Sụp lở do vụ nổ gây ra." Chu Thánh trầm giọng nói.

Trước đó, khi đám Bản Điền Tam Lang tiến vào, chúng đã đặt

thuốc nổ bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng.

Trước đây Chu Thánh còn không hiểu, đám Bản Điền Tam Lang đặt thuốc nổ chẳng phải là thừa thãi sao?

Bây giờ anh đã hiểu, mục đích của đối phương là để làm sập mật đạo của Người gác lăng.

Chu Thánh nghĩ về bản đồ trong đầu, đi thêm vài trăm mét nữa là đến một huyền quan.

Huyền quan chính là nơi dẫn đến sâu trong hầm mộ, ở đó có cửa ải đầu tiên là Thăng Long Đài.

Huyền quan chỉ là một cánh cửa, cánh cửa đó căn bản không thể ngăn cản được bọn trộm mộ nước ngoài, thứ duy nhất có thể ngăn cản chúng chính là Thăng Long Đài.

"Ra ngoài trước đã." Chu Thánh nói một câu, dẫn mọi người ra khỏi mật đạo.

Bên ngoài mật đạo chính là huyền quan.

Bên trong huyền quan là Thăng Long Đài.

Anh ngẩng đầu nhìn chín cái đầu rồng trên tường, chín cái đầu rồng chỉ cao một mét, một khi kích hoạt sai, đầu rồng sẽ khởi động cửa ải.

"Đầu rồng này sống động như thật, còn quý hơn cả đầu rồng ở Viên Minh Viên!" Cố Trường Thiên lên tiếng.

Bệnh nghề nghiệp của ông lại tái phát, hễ nhìn thấy cổ vật tốt là không kìm được muốn bảo vệ.

Những người khác cũng vây quanh chín cái đầu rồng, có người định đưa tay ra sờ, liền bị Chu Thánh gọi lại.

"Không được đụng vào!" Chu Thánh hét lớn, những người định

đưa tay ra chạm vào liền vội vàng thu tay lại, không dám sờ nữa.

“Theo trí nhớ, đầu rồng thứ hai từ bên phải đếm qua mới là chính xác.” Chu Thánh đi tới, dùng sức ấn mạnh đầu rồng xuống.

“Cạch...” Đầu rồng từ từ nâng lên, một cánh cửa ẩn mở ra trên tường.

“Mọi người vào trước đi, nhớ kỹ đoạn này không được phát sóng ra ngoài.” Chu Thánh nghiêm nghị nói.

“Rõ.” Mọi người gật đầu, lần lượt đi vào trong cánh cửa ẩn.

“Phòng điều khiển trung tâm có thể thay đổi cơ quan, nhưng nếu bọn Người Đảo Nhỏ thử từng cái một, cũng sẽ mở được đúng cửa mộ thôi.” Lâm Cửu Niên khẽ lẩm bẩm.

Khi đầu rồng hạ xuống, Lâm Cửu Niên nhìn chằm chằm vào cái đầu rồng chính xác.

“Nếu như...

đầu rồng chính xác không còn nữa thì sao?” Lâm Cửu Niên đưa tay đặt lên đầu rồng thứ hai.

“Ta không phải đang phá hoại cổ mộ, ta đang bảo vệ cổ mộ.” Lâm Cửu Niên nói với những vì sao trên trời. ...

Trước Thăng Long Đài.

Bọn Người Đảo Nhỏ đi đến huyền quan cũng nhìn thấy kênh livestream của An Lạc.

Bản Điền Tam Lang nhìn mười một người trong kênh livestream, không nhịn được cười lớn: “Ha ha ha ha, chỉ có mười một người mà cũng dám đến đối phó chúng ta sao?” “Đúng là kẻ si nói mộng.” “Tiểu Vũ Thái Lang, chuẩn bị cho bọn chúng một chút kinh hỉ.” Bản Điền Tam Lang nói.

“Vâng!” Gã trung niên lùn tịt đi theo sau Bản Điền Tam Lang đáp lời, sau đó dẫn hai người ở lại.

Ống kính livestream trộm mộ hướng về phía Bản Điền Tam Lang, hắn nói vào ống kính: “Mấy người An Lạc kia, ta chỉ cần bố trí một chút là có thể tiêu diệt bọn chúng.” Nói xong, hắn chỉ vào cửa huyền quan phía trước.

“Nghe nói muốn mở cửa lớn phải tìm cơ quan, nhưng ta đây không thèm!” Nói xong, hắn gọi mấy tên thuộc hạ, cầm búa lớn, vài nhát đã đập tan cửa huyền quan.

“Thấy chưa?

Trộm mộ An Lạc dễ như vậy đấy!” Bản Điền Tam Lang không hề để tâm đến việc chọc giận An Lạc.

Trong kênh livestream của An Lạc, vô số cư dân mạng vô cùng phẫn nộ. 【Bọn Người Đảo Nhỏ, chúng mày cứ đợi đấy, đội khảo cổ An Lạc sớm muộn gì cũng sẽ trừng trị chúng mày.】 【Tính sổ sau, tao phải xem chúng mày vênh váo được bao lâu!】 【Nếu bọn mày, lũ Người Đảo Nhỏ, mà ra được khỏi cổ mộ, tao sẽ trồng cây chuối ị!】 Bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng có quân đội dàn trận, chỉ cần bọn Người Đảo Nhỏ dám ra ngoài, chắc chắn sẽ bị bắt.

Bản Điền Tam Lang vô cùng ngạo mạn, và hắn cũng có vốn liếng để ngạo mạn.

Sau lưng hắn là Thiên Tôn Hội, lần này đến trộm mộ là phụng mệnh của Thiên Tôn Từ Phúc.

Hơn nữa Thiên Tôn Từ Phúc còn đảm bảo với hắn, sau khi thành công sẽ ban cho hắn một phân thân thứ hai.

Nói cách khác, hắn có thể giống như Thiên Tôn, có thêm một bản thân nữa.

Nếu thất bại cũng không lo, hắn có thể sống lại.

Chương 419

“An Lạc, cứ để các ngươi xem sự lợi hại của người Nhật Bản ta!” Bản Điền Tam Lang cười lạnh lùng.

“Đi, theo ta vào huyền quan!” Bản Điền Tam Lang bước đi ngạo mạn, dẫn mọi người bước vào huyền quan.

Bên trong huyền quan.

Bản Điền Tam Lang dẫn người đi vào.

Bên trong, bốn bề là tường đá, hoàn toàn không có lối đi, nhưng phía trước họ có một bức tường khá đặc biệt.

Trên tường có tám cái đầu rồng, sống động như thật, dường như có thể sống lại bất cứ lúc nào.

“Ngụy Trung Nghĩa.” Bản Điền Tam Lang gọi một tiếng, một người đàn ông mặc Đường trang, trên cổ khắc sáu hình mặt trời bước ra.

“Có mặt.” “Giao cho ngươi đấy.” Bản Điền Tam Lang chỉ vào tám cái đầu rồng phía trước, không ngoài dự đoán, lối ra nằm trong tám cái đầu rồng này.

“Cứ xem tôi đây.” Ngụy Trung Nghĩa lấy ra một cái la bàn bát quái từ trong túi.

“Chín cái đầu rồng ở đây chắc là tương ứng với Cửu Kinh trong Kỳ Môn Bát Quái.” Ngụy Trung Nghĩa cầm la bàn, cẩn thận tính toán.

Bản Điền Tam Lang cũng không vội, phủi bụi trên cổ áo.

Khi hắn kéo cổ áo, một hình xăm lộ ra trên cổ, là hình chín mặt trời.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện trên người bọn họ đều có những hình xăm đặc biệt, có cái là ngôi sao, có cái là mặt trăng.

Trong phòng livestream, không ít người An Lạc vừa nhìn đã nhận ra Ngụy Trung Nghĩa là người An Lạc. 【Mẹ kiếp, thằng Hán gian chó chết!】 【Vãi, trên Baidu vậy mà có cả thông tin của hắn, là người gốc Hoa ở đảo quốc, mở công ty bán hàng kém chất lượng ở trong nước, một thằng rác rưởi!】 【Đ*t mẹ, không niêm phong công ty của nó đi à?】 【Tao ghét nhất là lũ Hán gian, nó không chết không đủ để hả giận dân!】 Trong phòng livestream tràn ngập sự phẫn nộ.

Phía chính phủ cũng đã có hành động, cơ quan hữu quan đã ra thông báo. 【Kể từ hôm nay, lập tức niêm phong tất cả công ty, nhà máy của Ngụy Trung Nghĩa tại trong nước, tất cả các công ty và doanh nghiệp hợp tác với hắn đều sẽ phải chấn chỉnh!】 Khi thông báo được đưa ra, bộ phận giám sát thị trường cũng đã hành động, phong tỏa tất cả tài sản của Ngụy Trung Nghĩa tại An Lạc, các công ty và doanh nghiệp có hợp tác với hắn đều bị điều tra nghiêm ngặt.

Nhưng Ngụy Trung Nghĩa đã chuyển tài sản của mình đi từ một tháng trước, công ty và nhà máy hắn để lại ở An Lạc chỉ là vỏ rỗng mà thôi.

Rõ ràng, cuộc trộm mộ này đã được mưu tính từ lâu.

Chỉ thấy, Ngụy Trung Nghĩa vừa cầm bát quái đồ đi đi lại lại, vừa lẩm nhẩm: "Thiên địa càn khôn, tốn chấn phong lôi, khảm ly thủy hỏa, cấn đoái sơn trạch." "Sinh, khai, hưu, đỗ, cảnh, tử, thương, kinh!" "Tử môn mở, lối ra hiện!" Theo tiếng hét cuối cùng của Ngụy Trung Nghĩa, kim trên la bàn chỉ vào cái đầu rồng đầu tiên.

"Đại nhân, chính là nó." Ngụy Trung Nghĩa chỉ vào cái đầu rồng đầu tiên.

"Ừm, không tệ, cũng không uổng công ngươi học ở An Lạc lâu

như vậy.” Bản Điền Tam Lang vỗ vai Ngụy Trung Nghĩa.

Ngụy Trung Nghĩa cúi đầu rất thấp, giống như một con chó pug.

Hắn lùi về sau, nhìn vào máy bay không người lái, có lẽ đã đoán được tất cả mọi người đang chửi rủa mình.

“Ta không phải Hán gian, ta đã sớm không phải người An Lạc.” Ngụy Trung Nghĩa cười dâm đãng.

“Các ngươi không biết đâu, không khí ở Nhật Bản thơm tho ngọt ngào lắm.” Câu nói sau cùng của Ngụy Trung Nghĩa coi như đã đi đến đường cùng.

Giờ đây cả nước An Lạc, ai ai cũng chửi rủa Ngụy Trung Nghĩa. 【Cổ mộ có thể phá, Ngụy Trung Nghĩa phải chết!】 【Chết một mình Ngụy Trung Nghĩa thì có là gì?

Phải chết cả nhà nó!】 【Anh em ơi, tôi không muốn làm anh hùng bàn phím, nhưng tôi thật sự muốn bạo lực mạng cả nhà Ngụy Trung Nghĩa!】 【Ngụy Trung Nghĩa không chết, lòng ta khó yên!】 Trong phòng livestream vô số người An Lạc đều đang chửi rủa Ngụy Trung Nghĩa, phàm là người có quan hệ với hắn đều bị vạ lây.

Mà chính quyền An Lạc cũng rất rộng lượng, không cấm ngôn, bạn muốn chửi gì trong phòng livestream cũng được.

Giờ phút này, An Lạc nghiễm nhiên trở thành một thùng thuốc súng, ai châm cũng sẽ nổ.

Bản Điền Tam Lang đi đến trước cái đầu rồng đầu tiên thử một lúc, phát hiện đầu rồng có thể ấn xuống được.

Nhưng hắn lại không ấn.

Hắn cầm máy quay, cẩn thận quay đầu rồng một lượt, sau đó cười nói: “Nghe nói, rồng là linh vật của An Lạc phải không?” Bản Điền

Tam Lang nói xong, một chân đạp lên đầu rồng, sau đó còn cẩn thận quay lại một chút.

"Chậc chậc chậc, đầu rồng có chút cấn chân." Cư dân mạng An Lạc trong phòng livestream đều đang hỏi thăm tổ tông mười tám đời của người Đảo Nhỏ.

Nhưng vừa nghĩ đến tổ tông mười tám đời của người Đảo Nhỏ có thể là người An Lạc, lại chuyển sang chửi tổ tông mười bảy đời.

Bản Điền Tam Lang chế nhạo một câu xong, dùng sức đạp mạnh đầu rồng xuống.

"Ầm ầm ầm..." Bên trong huyền quan rung chuyển một trận, Bản Điền Tam Lang tưởng cửa đã mở, không ngờ trên không trung lại có vô số tảng đá rơi xuống.

"Bùm bùm bùm..." Mấy tên thuộc hạ của hắn trực tiếp bị đá đập nát đầu, có người dùng ba lô đội lên đầu, có người thì trốn dưới tường.

Đá rơi xuống mười mấy giây, thuộc hạ của Bản Điền Tam Lang trực tiếp bị đập chết năm người, còn ba người bị thương nặng, hơn mười người bị xây xát.

Nụ cười trên mặt Bản Điền Tam Lang lập tức cứng lại, hắn quay đầu trừng mắt nhìn Ngụy Trung Nghĩa.

"Đây là lối ra mà ngươi nói?" Ngụy Trung Nghĩa lấy la bàn bát quái ra tính toán một chút, an ủi: "Đại nhân đừng vội, cái đó nằm ngoài bát quái, nếu không phải nó thì là những đầu rồng khác." Nghe lời của Ngụy Trung Nghĩa, Bản Điền Tam Lang hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Vậy cho ngươi thêm một cơ hội nữa." Ngụy Trung Nghĩa lập tức cầm la bàn bát quái bắt đầu tìm cửa mở.

Kim chỉ trên la bàn xoay tròn, cuối cùng chỉ vào chỗ đầu rồng bị

thiếu.

Nhưng chỗ đó trống không, Ngụy Trung Nghĩa thấy kim chỉ hơi lệch sang phải một chút, liền nói: "Đại nhân, cái này là cửa mở!" Hắn chỉ vào cái thứ hai từ bên phải đếm qua.

Bản Điền Tam Lang đi tới, một chân đạp lên đầu rồng.

"Cạch..." Lần này âm thanh đã thay đổi, giống như tiếng cơ quan khởi động.

"Không tệ." Nụ cười vừa hiện lên trên mặt Bản Điền Tam Lang lại lập tức cứng lại.

"Vút vút vút..." Vô số mũi tên từ các khe hở xung quanh bắn ra.

Uy lực của nỏ vô cùng lớn, dù mặc áo chống đạn cũng không đỡ nổi, trực tiếp bị bắn xuyên qua người.

Một lão già vẫn luôn im lặng bên cạnh Bản Điền Tam Lang, đứng chắn trước mặt hắn, mũi tên còn chưa đến gần đã bị bật ra.

Lần này mũi tên sắc bén từ bốn phương tám hướng bay tới, một phát bắn chết hơn mười thuộc hạ của Bản Điền Tam Lang.

Mà Đại Tôn đi cùng cũng chỉ tự vệ, không bảo vệ thuộc hạ của Bản Điền Tam Lang.

Cung nỏ của nhà Tần không phải để đùa.

Trong thời đại vũ khí lạnh cổ đại, cung nỏ của nhà Tần quét sạch lục hợp bát hoang, đánh đâu thắng đó.

Đừng nói là mặc áo chống đạn, dù mặc áo giáp sắt cũng bị bắn thành nhím.

Người Đảo Nhỏ liên tiếp hai lần bị cơ quan bắn trúng, khiến người An Lạc hả hê một phen. 【Đáng đời, nên bắn chết hết bọn chúng ở trong đó!】 【Không, giữ lại Ngụy Trung Nghĩa, Ngụy Trung

Nghĩa chết trong lăng Tần Thủy Hoàng là làm ô uế Tần Thủy Hoàng!】【Có khả năng nào Ngụy Trung Nghĩa là gián điệp hai mang không?】【Mẹ nó, hắn chỉ là một thằng Hán gian chó chết, một thằng Hán gian vô dụng mà thôi!】 Trong phòng livestream vẫn đầy sát khí.

Mà mặt của Bản Điền Tam Lang đã đen không thể đen hơn.

Ánh mắt hắn nhìn Ngụy Trung Nghĩa mang theo vài phần ác ý.

"Đại nhân, quá tam ba bận, ngài tin tôi lần cuối cùng, cái này tuyệt đối là nó!" Ngụy Trung Nghĩa chỉ vào cái đầu rồng cuối cùng.

Bản Điền Tam Lang nhìn Ngụy Trung Nghĩa thề thốt, nhấc chân đạp xuống cái đầu rồng cuối cùng.

"Ầm ầm ầm..." Trong mộ đạo.

Chu Thánh vào trong, nhìn các cơ quan trong mộ đạo.

Trong mộ đạo có giấu cơ quan, nhưng không đủ nhiều.

"Mọi người đi trước đi, tôi ở đây bố trí thêm vài cơ quan." Chu Thánh nói với mọi người.

"Được." Cố Trường Thiên gật đầu, dẫn người đi vào trước.

Có Người gác lăng ở đây, họ có thể đi trước một bước để bố trí.

Chu Thánh đợi họ ra khỏi mộ đạo, liền đổi một vài cơ quan từ cửa hàng hệ thống, đặt trên mặt đất.

Lần này Bản Điền Tam Lang mang đến rất nhiều người, thực lực lớn nhỏ không đều.

Chu Thánh định dọn dẹp đám tép riu ở vòng ngoài trước, đợi vào trong sẽ đối phó với Đại Tôn, sau đó là Bản Điền Tam Lang.

"Cứ để các ngươi, trải nghiệm lại một lần nữa, nỗi kinh hoàng

của việc trộm mộ đi!" Chu Thánh lạnh lùng nói, nhanh chóng đi vào trong. ...

Thăng Long Đài.

Tiếng động vang lên, Bản Điền Tam Lang lặng lẽ rút đao chuẩn bị đối phó với cơ quan.

Nhưng, cơ quan không được kích hoạt.

"Ầm!" Một bức tường bên cạnh mở ra, để lộ mộ đạo bên trong.

Chương 420

Nhìn bức tường mở ra, Bản Điền Tam Lang vỗ vai Ngụy Trung Nghĩa.

"Đại nhân, sao chúng ta không để lại chút gì đó cho An Lạc nhỉ?" Ngụy Trung Nghĩa cười âm hiểm.

"Nói ý của ngươi xem." Bản Điền Tam Lang cười đầy hứng thú, không hề biết người của An Lạc đã đi trước bọn chúng.

Ngụy Trung Nghĩa lúc này mới chỉ vào đầu rồng, cười gian xảo: "Đại nhân, ngài nói xem nếu đầu rồng không còn nữa, đội khảo cổ có thể mở được cơ quan không?" Bản Điền Tam Lang vừa nghe, lập tức hiểu ý của Ngụy Trung Nghĩa, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Ý kiến không tồi." Nói xong, hắn ra hiệu cho lão già bên cạnh.

Lão già rút đao, một nhát chém đứt đầu rồng chính xác.

Ngụy Trung Nghĩa vơ một nắm tro từ dưới đất, rắc lên vết cắt, đồng thời sửa lại vết chém một chút, khiến người khác không nhìn ra dấu vết.

"Yoshi, vẫn là người An Lạc các ngươi âm hiểm!" Bản Điền Tam Lang rất hài lòng.

Hắn vốn nghĩ chém đứt đầu là xong, không ngờ còn phải bố trí một phen, làm cũ cơ quan.

Như vậy, đội khảo cổ An Lạc không tìm được đầu rồng chính xác, sẽ kích hoạt cơ quan.

"Đại nhân quá khen rồi." Ngụy Trung Nghĩa gật đầu cười nói.

"Đi!" Bản Điền Tam Lang vung tay, mọi người đi vào trong mộ

đạo.

Mà những người trong kênh livestream trộm mộ nhìn thấy hành động của bọn chúng, không nhịn được chế nhạo. 【Một lũ ngốc, Người gác lăng đã đi trước các ngươi từ lâu rồi.】 【Còn muốn gài bẫy chúng ta?

Các ngươi có tư cách sao?】 【Ngụy Trung Nghĩa cũng quá độc ác, tuy không hại được người của chúng ta, nhưng ý đồ của hắn cũng quá hiểm độc.】 【Con chó Ngụy Trung Nghĩa này, sẽ không được chết yên!】 Trên livestream đầy những lời chửi rủa, nhưng cũng có không ít người nước ngoài đang cổ vũ.

Phía chính phủ tuy không thể đóng kênh livestream trộm mộ, nhưng đã thuê hacker, thiết lập một lớp cách ly trong kênh livestream.

Kênh livestream trộm mộ được mở trên mạng nước ngoài, và có rất nhiều trạm, các quốc gia đều có trạm, hoàn toàn không thể cấm hết được.

Giống như những trang web đen thường xem, tuy trên các nền tảng chính quy trong nước không thể xem, nhưng những người biết một chút đều biết cách vượt tường lửa và dùng link torrent.

Mà kênh livestream trộm mộ, không cần vượt tường lửa, chỉ cần lên trình duyệt tìm kiếm là có.

Phía chính phủ không cấm được, cũng không định cấm.

Người Đảo Nhỏ đến trộm mộ, trong khi kích động An Lạc, cũng đã đánh thức sự tôn trọng lịch sử An Lạc của không ít người.

Bình luận và đạn mạc của người nước ngoài bị cách ly hoàn toàn, họ không thấy được đạn mạc và bình luận trong nước, người trong nước cũng không thấy được của nước ngoài.

Các quốc gia đều làm như vậy, phong tỏa đạn mạc livestream, để

tránh cư dân mạng các nước đang kích động chửi bới lẫn nhau, gây ra tranh chấp quốc tế.

Đặc biệt là lần này là Nhật Bản trộm lăng Tần Thủy Hoàng của An Lạc, tương đương với việc tát vào mặt An Lạc.

Bây giờ An Lạc chính là một thùng thuốc súng, ai cũng không dám châm.

Nguyên thủ Nhật Bản còn đứng ra giải thích, người dẫn đầu là Bản Điền Tam Lang, không có bất kỳ quan hệ nào với Nhật Bản.

"Bản Điền Tam Lang, không phải người Nhật Bản, hắn đã chết từ năm trăm năm trước." Bản Điền Tam Lang đã gia nhập Thiên Tôn Hội từ năm trăm năm trước, đã hoàn toàn thoát ly khỏi Nhật Bản.

Livestream trộm mộ lần này, còn nghiêm trọng hơn lần trước. ...

Trong mộ đạo.

"An Lạc vô năng, không vào được chứ gì?

Ha ha ha ha!" Bản Điền Tam Lang chế nhạo.

Ngụy Trung Nghĩa đi theo sau nịnh hót: "Thiên Tôn Hội chúng ta bất kể là thứ gì, đều đè bẹp An Lạc!" "Thiên Tôn Hội chúng ta không chỉ không khí thơm ngọt, nước cũng rất thơm ngọt." Bản Điền Tam Lang không cao, khoảng một mét sáu lăm, hắn định vỗ đầu Ngụy Trung Nghĩa, Ngụy Trung Nghĩa cao một mét tám mươi mấy, lập tức cúi đầu xuống cho Bản Điền Tam Lang vỗ.

Dùng từ khom lưng uốn gối, cúi đầu gập lưng cũng không đủ để hình dung Ngụy Trung Nghĩa.

Cư dân mạng trong phòng livestream tức đến điên người. 【Đ*t mẹ mày, thằng Hán gian chó chết, chết đi cho gia đình mày nhờ!】 【Cười chết, nước của Thiên Tôn Hội cũng uống được à?】 【Thiên

Tôn Hội, chẳng qua là chuột cống trong rãnh, dám xuất hiện ở An Lạc, xem An Lạc có xử đẹp chúng mày không thì biết.】【Lũ sâu bọ trong cống, cút về cống cho tao!】Trong mộ đạo.

Bản Điền Tam Lang tuy không thấy được bình luận, nhưng cũng đoán được giờ phút này An Lạc chắc chắn đang phẫn nộ, tức giận.

Hắn muốn chính là kết quả này.

Long mạch của An Lạc và người dân An Lạc có mối quan hệ mật thiết, một khi toàn thể An Lạc phẫn nộ, long mạch cũng sẽ thức tỉnh từ cơn thịnh nộ, lúc đó cơ hội của chúng ta sẽ đến.

Khi An Lạc lớn mạnh, long mạch cũng sẽ trở nên mạnh mẽ, khi An Lạc tức giận, long mạch cũng sẽ thức tỉnh từ giấc ngủ sâu, phát ra tiếng rồng gầm.

An Lạc lấy rồng làm linh vật, không phải là thiết lập hư cấu, mà là nó thật sự tồn tại!

Bản Điền Tam Lang đã tính toán rất kỹ, đến lúc đó An Lạc có cho nổ lăng Tần Thủy Hoàng hay không, đối với hắn đều có lợi.

Không nổ, long mạch thức tỉnh, hắn vẫn có thể hành động.

Nổ thì càng tốt, cổ mộ bị phá hủy, long mạch chi khí rò rỉ, đến lúc đó hắn có thể dễ dàng tiếp cận hơn, lấy được thứ mình muốn.

"Nghe nói Tần Thủy Hoàng có một cô con gái yêu quý nhất tên là Doanh Âm Mạn, không biết có ở đây không, nếu có, nói không chừng còn có thể thưởng thức một phen." Bản Điền Tam Lang cười gian tà.

Các thuộc hạ khác của hắn cũng phát ra những tiếng cười đầy ẩn ý.

Đám thuộc hạ đi đầu vừa đi được hai bước, đột nhiên dẫm phải cơ quan.

“Cạch!” Chỉ nghe một tiếng động lớn, hai người dẫm phải bẫy kẹp, bẫy kẹp trực tiếp kẹp gãy chân bọn họ, ngay cả xương chân cũng bị kẹp nát.

“A!!!” Tiếng hét đau đớn tột cùng vang lên, hai người đi đầu đau đớn ngã xuống đất, mặt đeo mặt nạ đau khổ.

Máu tươi lẫn với thịt nát và xương vụn chảy ra, cảm giác bị kẹp gãy chân đột ngột vô cùng đau đớn.

Da thịt vẫn còn dính liền, mỗi lần cử động đều vô cùng khó chịu.

Bẫy kẹp trong mộ đạo, dù đã qua mấy nghìn năm, vẫn có thể kẹp gãy xương người.

Nụ cười của Bản Điền Tam Lang cũng theo tiếng kêu thảm thiết của bọn họ mà tắt ngấm.

Vừa rồi cười ngạo mạn bao nhiêu, bây giờ bị vả mặt đau bấy nhiêu.

“Cứu người!” Ngụy Trung Nghĩa hét lớn, còn sốt sắng hơn cả Bản Điền Tam Lang.

“Không cần.” Bản Điền Tam Lang lạnh lùng nói.

“Giúp bọn chúng giải quyết đau khổ đi.” Tiểu Vũ Thái Lang nghe vậy, cầm súng bước ra, hai phát súng bắn nát đầu hai người kia.

Những người bị thương nặng ở Thăng Long Đài chưa chết, Bản Điền Tam Lang tận dụng nốt giá trị cuối cùng của họ, để họ đi đầu.

Có cơ quan, họ sẽ hứng trước.

Vốn đã bị thương nặng, giờ lại bị bẫy thú kẹp gãy chân, cơ bản đã phế.

Dù có cứu sống, họ cũng không đi ra ngoài được, không bằng cho họ một cái chết nhẹ nhàng.

“Bốn người các ngươi, lên trước mở đường.” Bản Điền Tam Lang lập tức nhìn bốn người bị thương còn lại.

Bọn họ quấn đầy băng gạc, mặt tái nhợt, ngay cả súng cũng cầm không nổi.

Nghe lời của Bản Điền Tam Lang, họ lặng lẽ đứng dậy, tiêm một liều adrenaline, rồi cà nhắc đi lên trước.

Tinh thần của họ bây giờ rất tốt, nhưng đây là sự bào mòn nghiêm trọng, nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được một ngày.

Chỉ cần lấy được thứ mình muốn, Bản Điền Tam Lang không quan tâm sẽ chết bao nhiêu người.

“Ngụy Trung Nghĩa, Tiểu Vũ Nhị Lang, bố trí cơ quan.” Bản Điền Tam Lang ra lệnh.

Vừa ra lệnh xong, tai nghe của hắn truyền đến một giọng nói.

“Đại nhân, Người gác lăng dẫn đội khảo cổ đi trước các ngài rồi, các ngài trúng cơ quan đều là do Người gác lăng bố trí.” Nghe giọng nói trong tai nghe, sắc mặt Bản Điền Tam Lang trầm xuống.

“Thôi, không cần bố trí nữa, tăng tốc lên.” Người gác lăng là kẻ thù lớn nhất của Thiên Tôn Hội, hắn không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy, còn dẫn theo cả đội khảo cổ.

Mọi sự bố trí của hắn ở vòng ngoài đều vô dụng.

Hắn biết Người gác lăng có một mật đạo chuyên dụng, có thể tùy ý di chuyển trong mộ thất, cho nên khi vào mới để lại thuốc nổ định làm sập mật đạo.

Nhưng bây giờ xem ra, mật đạo chưa sập hoàn toàn.

“Người gác lăng, ta sẽ để ngươi chết trong lăng Tần Thủy Hoàng!” Bản Điền Tam Lang lạnh lùng nói.

Khi xuất phát, Thiên Tôn Từ Phúc đã giao cho hắn một vũ khí bí mật có thể giết chết Người gác lăng.

Chỉ cần gặp Người gác lăng, trực tiếp tung vũ khí bí mật ra là được.

Chương 421

Chính vì có vũ khí bí mật, hắn mới không sợ Người gác lăng. ...

Trong mộ thất.

Chu Thánh dẫn đội khảo cổ vào trước một bước.

"Mang tất cả điển tịch và văn vật vào trong mật đạo của Người gác lăng." Chu Thánh ra lệnh, mở mật đạo.

Mật đạo của Người gác lăng bị chặn, nhưng chưa bị chặn hoàn toàn.

Tuy không thể đi qua, nhưng cất giữ đồ đạc thì không thành vấn đề.

Không thể để người Đảo Nhỏ phá hoại thêm nữa.

Điển tịch trong lăng Tần Thủy Hoàng ghi lại một giai đoạn lịch sử cực kỳ quan trọng của An Lạc.

Tuy An Lạc có lịch sử năm nghìn năm, nhưng không có quốc gia nào thừa nhận, đều chỉ cho rằng An Lạc chỉ có ba nghìn năm lịch sử.

Suy cho cùng, vẫn là vì lịch sử An Lạc bị đứt gãy khá nghiêm trọng, những ghi chép về lịch sử trước ba nghìn năm rất ít.

Mà trong lăng Tần Thủy Hoàng, có rất nhiều điển tịch về lịch sử trước ba nghìn năm.

Trong lúc mọi người đang bận rộn, Chu Thánh lặng lẽ đi đến sau lưng Cố Trường Thiên, nói nhỏ vào tai ông: "Trong chúng ta có gián điệp, hắn đã tiết lộ tài liệu nghiên cứu của ông cho Thiên Tôn Hội, mới khiến bọn trộm mộ có cơ hội." Đồng tử Cố Trường Thiên co lại, quay đầu nhìn Chu Thánh, Chu Thánh quay người đi, giả vờ như

không có chuyện gì xảy ra.

Cố Trường Thiên nhớ lại những ghi chép của mình.

Ông là tử sĩ của lăng Tần Thủy Hoàng, hiểu rõ về lăng mộ này vô cùng.

Về lăng Tần Thủy Hoàng, ông đã làm rất nhiều tài liệu và ghi chép, tuy chưa từng tự mình vào, nhưng trong các tử sĩ thừa kế của gia tộc ông, có người đã vào, mang ra một số văn hiến.

Vì thế, tuy ông chưa vào, nhưng cũng đã nắm được gần như toàn bộ tình hình trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Nếu thật sự có nội gián...

Cố Trường Thiên nhìn ba học trò đi cùng.

Một phú nhị đại Tiêu Chính, một lớp trưởng Trương Nhất Minh, người còn lại là Lưu Ba học khá giỏi.

Nếu có nội gián, ba người họ rất đáng nghi.

Con gái mình là tử sĩ, không thể là nội gián, ba người của quân đội cũng không thể, hai người bên đạo mộ mới đến, hoàn toàn không thể tiếp xúc được.

Sắc mặt Cố Trường Thiên nặng nề.

"Giáo sư, dọn xong rồi." Vân Đường Phi đi tới, thấy sắc mặt giáo sư nặng nề, không khỏi hỏi: "Giáo sư, có chuyện gì sao?" "Không có gì.

Không có gì." Cố Trường Thiên lắc đầu.

Hiện tại vẫn chưa biết nội gián là ai, nên không thể nói ra.

Một khi nói ra, nội gián có phòng bị, sẽ không bắt được.

"Vậy được rồi." Vân Đường Phi thấy giáo sư Cố không chịu nói,

cũng không hỏi thêm nữa.

“Giáo sư Cố, cái quan quách này không đặt vào được.” Hạo Thiên Chân lên tiếng gọi.

Quan quách rất lớn, lối đi của Người gác lăng hoàn toàn không đặt vừa.

“Theo tôi nói, trực tiếp mang... thi thể trong quan quách ra, đặt trong mật đạo, mở quan tài đi, thông thường bảo bối trong quan quách là nhiều nhất, không thể để cho lũ nhóc kia hời được.” Tiền Bàn Tử vỗ vỗ quan quách nói.

Chu Thánh đi về phía quan quách, Tiền Bàn Tử thấy vậy liền tránh ra.

Đối mặt với Chu Thánh, trong lòng hắn có chút e dè.

Giống như chuột gặp mèo, thỏ gặp diều hâu.

Chu Thánh đưa tay đặt lên chiếc quan quách bằng đồng ở giữa mộ, bất lực nói: “Mông Nghị à, ta cũng muốn giấu ngươi đi, nhưng ngươi to quá.” Mộ thất này rất lớn, người nằm bên trong là thần tử của Tần Thủy Hoàng, em trai của Mông Điềm, Mông Nghị.

Mông Điềm chinh chiến bên ngoài, Mông Nghị làm văn quan trong triều.

Gia tộc họ Mông còn có một Mông Vũ cũng là đại tướng quân, Mông Điềm và Mông Nghị đều ở trong mộ thất sâu hơn để bầu bạn với Tần Thủy Hoàng.

Trong lăng Tần Thủy Hoàng, chôn cất rất nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng.

Ba cha con nhà họ Mông, hai cha con Vương Tiễn, Vương Bí, còn có Lý Tín, Lý Tư, v.v.

Không phải văn thần thì cũng là võ tướng.

Những người đó cùng Tần Thủy Hoàng nhập táng trong lăng, và được sắp xếp theo cống hiến cho Đại Tần và cấp bậc quan viên.

Người có thân phận càng cao thì càng gần Tần Thủy Hoàng.

Ngoài văn thần võ tướng, còn có các phi tần và con trai của Tần Thủy Hoàng.

Ví dụ như Phù Tô.

Sau khi Tần Thủy Hoàng chết, Phù Tô cũng bị một chiếu chỉ giả hại chết, sau khi chết, được Mông Điềm đưa vào lăng Tần Thủy Hoàng chôn cất cùng.

Sau đó Mông Điềm, dẫn quân Tần vào lăng Tần Thủy Hoàng, bảo vệ giấc ngủ của Tần Thủy Hoàng, và không bao giờ ra ngoài nữa.

Những văn vật lịch sử này, trên sách không có, đều là Chu Thánh biết được từ ký ức của Người gác lăng.

Chính xác mà nói, là sau khi anh đến lăng Tần Thủy Hoàng mới thức tỉnh.

Rốt cuộc, là Người gác lăng, phải biết rõ trong lăng mộ có những ai.

Mà Mông Nghị, được coi là người có thân phận lớn nhất ở vòng ngoài.

Đồ tùy táng trong mộ thất của ông rất nhiều, và quan quách cũng được đúc bằng đồng.

"Đây là Mông Nghị!" Cố Trường Thiên lập tức vây lại, cẩn thận quan sát chiếc quan tài bằng đồng.

Là giáo sư khoa lịch sử, lúc kích động nhất chính là được gặp nhân vật lịch sử mà mình đã nghiên cứu cả đời.

Mà ông nghiên cứu lịch sử nhà Tần, đối với mỗi nhân vật lịch sử của nhà Tần đều hiểu rất sâu sắc.

"Ngươi ta không mang đi được, nhưng ta có thể bảo vệ ngươi." Chu Thánh nhìn chiếc quan quách bằng đồng, lặng lẽ mở cửa hàng của mình.

Anh bấm sử dụng Đăng Hỏa Lưu Ly, bố trí trên trần mộ thất.

Bố trí xong, anh lại thêm một lớp bảo vệ và một lớp cơ quan lên nắp quan tài bằng đồng.

Làm xong, Chu Thánh mới vỗ vỗ nắp quan tài.

"Huynh đệ, ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi, nếu ngươi vẫn bị hủy hoại..." Chu Thánh nói đến đây, sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm.

"Thì ta sẽ dẫn Mông Điềm đến báo thù cho ngươi!" Nói xong, Chu Thánh dẫn mọi người rời đi.

Bên ngoài mộ thất.

Bản Điền Tam Lang nhìn cánh cửa đồng to lớn, không khỏi cười nói: "Mộ thất lớn thế này, đồ tùy táng chắc chắn không ít nhỉ!" "Đập ra cho ta!" Mấy người cầm búa lớn tiến lên, vốn tưởng sẽ rất tốn sức, không ngờ một búa đập xuống, cửa mộ thất liền mở ra.

Ngay cả Bản Điền Tam Lang cũng vô cùng kinh ngạc.

"Không ngờ mở cửa mộ thất lại dễ dàng như vậy." Bản Điền Tam Lang vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

"Vào trong dọn, cái gì dọn được thì dọn hết đi, không dọn được thì đập cho ta!" Bản Điền Tam Lang lập tức hạ lệnh.

Những người Đảo Nhỏ bên cạnh hắn, cầm đèn pin cường quang, đi vào trong.

Bản Điền Tam Lang mang theo nụ cười mãn nguyện, đi theo vào, nhưng vừa vào bên trong, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại.

Trong mộ thất, ngoài một chiếc quan quách bằng đồng ở giữa, không còn thứ gì khác.

"Đồ tùy táng trong mộ thất này đâu?" Bản Điền Tam Lang ngẩn người.

"Chắc chắn là bị Người gác lăng giấu đi rồi." Ngụy Trung Nghĩa lên tiếng.

Người gác lăng đi trước bọn họ, bất kể thứ gì tốt cũng sẽ bị anh ta giấu đi.

"Nhiều đồ tùy táng như vậy, anh ta không mang đi hết được, tôi nghĩ chắc là giấu trong mật đạo của Người gác lăng." Bản Điền Tam Lang nhìn quanh một vòng, hỏi: "Có tìm được mật đạo của Người gác lăng không?" "Hơi khó, chỉ có thể dùng thuốc nổ, nhưng dùng thuốc nổ, nơi này rất có thể sẽ bị nổ sập, có nguy hiểm nhất định." Ngụy Trung Nghĩa nói.

Mật đạo của Người gác lăng dù ở ngay bên cạnh cũng khó mà tìm thấy.

Bản Điền Tam Lang do dự một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ.

"Nếu đã không có đồ tùy táng, vậy thì mở quan tài ra, để ta xem bên trong có gì!" Bản Điền Tam Lang chỉ vào chiếc quan quách bằng đồng ở chính giữa.

Chương 422

Bốn người sau lưng hắn lấy ra xà beng, đi đến trước quan quách, cố gắng chèn xà beng vào trong quan quách bằng đồng.

Nhưng khe hở giữa quan quách và nắp quan tài đã sớm bị Chu Thánh làm phẳng.

Bọn họ thử dùng tay đẩy đổ quan quách bằng đồng, nhưng tay vừa chạm vào quan quách, lập tức bị kim ẩn trên đó đâm thủng.

"A!" Tay của bọn họ đầy những lỗ máu, và màu sắc dần dần chuyển sang tím đen.

Bị trúng độc rồi.

Chu Thánh không chỉ giấu kim bạc trên quan quách, mà còn tẩm một lớp thi độc lên đó.

Một khi trúng thi độc, sẽ không có thuốc giải, khi độc tố chảy vào tim, người sẽ biến thành tống tử khát máu.

Đây là thứ anh đã tốn năm điểm tích lũy để chuẩn bị cho người Đảo Nhỏ.

"Tiêm thuốc đặc hiệu cho bọn chúng, dũng sĩ của Thiên Tôn Hội, không được kêu la." Bản Điền Tam Lang trầm giọng nói.

Bốn người đó, nhịn đau ngậm miệng lại.

Khi tiêm một liều thuốc đặc hiệu, độc tố trên tay họ bắt đầu tan, nhưng đã xâm nhập vào mạch máu.

Tay họ quấn băng gạc, không để ý độc tố còn lưu lại trên tay.

"Cho nổ cái quan quách bằng đồng này cho ta." Bản Điền Tam Lang chỉ vào quan quách.

Hắn vốn không định cho nổ, nhưng bây giờ hắn đã tức giận.

Nếu đã không mở được, vậy thì cho nổ nó đi.

Tiểu Vũ Thái Lang lấy C4 từ trong ba lô ra, đặt thời gian ba phút, dán thuốc nổ lên quan quách bằng đồng.

"Đi!" Bản Điền Tam Lang vừa định rời đi, từ trong chiếc chụp đèn lưu ly trên không trung, những ngọn lửa xanh đang cháy rơi xuống.

"Là quỷ hỏa!" Ngụy Trung Nghĩa kinh hãi.

Bản Điền Tam Lang dựng cây gậy chống lên, mở một chiếc ô đen đặc chế.

Chiếc ô đen này là vũ khí hộ thân do Từ Phúc ban cho hắn, được làm bằng kim loại đặc biệt, có thể chống đạn, chống cơ quan.

Trước đây hắn được bảo vệ rất tốt, cơ bản không cần dùng đến.

Bây giờ quỷ hỏa từ trên trời rơi xuống, hắn không thể không phòng bị.

"Đi." Bản Điền Tam Lang hét lên một tiếng, mọi người lập tức rời đi.

Nhưng cửa mộ thất khá nhỏ, chỉ đủ hai người đi song song, thuộc hạ của Bản Điền Tam Lang lại đông, mấy người đi sau cùng, trên người dính một lớp quỷ hỏa, nhanh chóng bốc cháy.

"A!!!" Nỗi đau do lửa xanh thiêu đốt còn khó chịu hơn lửa thường.

Lửa xanh rơi xuống, giống như một cái đầu lâu, trở thành quỷ hỏa trong mắt mọi người.

Bản Điền Tam Lang và đồng bọn đã thoát ra ngoài, nhưng vẫn còn vài người đang đau đớn kêu la trong mộ thất.

"Tôi nghĩ họ vẫn còn cứu được." Tiểu Vũ Thái Lang nói một câu.

“Không, không cần cứu nữa, thứ quỷ hỏa này vô cùng đáng sợ, gặp người là cháy.” Bản Điền Tam Lang có chút sợ hãi.

Hắn hiện tại vẫn chưa biết thứ quỷ hỏa này rốt cuộc là gì, nên không dám tùy tiện chạm vào.

Hắn nhìn mấy người bị quỷ hỏa thiêu đốt, giơ súng lên, giúp họ giảm bớt đau khổ.

“Pằng pằng...” “Đi!” Bản Điền Tam Lang hét lên một tiếng, mọi người nhanh chóng rút khỏi mộ thất.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn, mộ thất trực tiếp sụp đổ, nhưng quan tài đồng không bị nổ tung. ...

Trong mộ đạo.

Cố Trường Thiên nghe thấy tiếng nổ, quay đầu nhìn lại, nghiến răng nói: “Khốn kiếp, bọn chúng đang phá hoại văn vật!” Tim Cố Trường Thiên như rỉ máu, tuy đã sớm giấu đồ tùy táng đi, nhưng mộ thất đã bị nổ sập.

“Bọn chúng không thể ra khỏi lăng Tần Thủy Hoàng.” Chu Thánh trầm giọng nói, tăng tốc dẫn họ đi về phía trước.

Phía trước là một con đường cơ quan.

Con đường khá rộng, khoảng năm mét, năm người đi song song cũng không thành vấn đề.

Bên trong đứng đầy những người máy cơ quan cao hơn hai mét, có người cầm nỏ Tần, có người cầm trường qua.

Hơn nữa, những cơ quan này dù có bị phá vỡ, bên trong vẫn còn giấu cơ quan khác.

Trừ khi ngay từ đầu đã phá hủy hoàn toàn cơ quan.

Chu Thánh nhìn dấu hiệu trên mặt đất, nói với mọi người: “Mọi

người đi theo dấu hiệu trên mặt đất, tuyệt đối không được dẫm vào chỗ trống." "Rõ." Vân Đường Phi đi đầu mở đường, mọi người lần lượt theo sau, đi theo dấu hiệu qua.

Chu Thánh đi sau cùng, khi đi qua, anh cào đi dấu hiệu trên mặt đất, rồi phủ một lớp bụi lên, để đám Bản Điền Tam Lang không nhìn ra điều gì khác thường.

Sau đó, lại đổ một ít độc dịch lên nỏ Tần, chỉ cần bị mũi tên cọ phải, chắc chắn sẽ chết.

Độc dịch này là độc dịch từ viên độc châu mà Chu Thánh mang ra từ mộ dưới đáy biển Tây Sa, hiệu quả vô cùng bá đạo, ngay cả cương khí cũng có thể xuyên thủng.

Làm xong, Chu Thánh mới đi đến cuối, quay đầu nhìn lại một cái.

"Thiên Tôn Hội, đã đến thì đừng hòng đi!" Chu Thánh lạnh lùng nói một câu, sau đó rời đi. ...

Bên ngoài con đường cơ quan.

Bản Điền Tam Lang dẫn người nhanh chóng đuổi theo, nhưng vừa đến bên ngoài con đường cơ quan thì không dám đi nữa.

"Đại nhân, mộ đạo phía trước có vấn đề." Ngụy Trung Nghĩa nhắc nhở.

Bản Điền Tam Lang liếc nhìn Ngụy Trung Nghĩa, bực bội nói: "Ngươi nhìn ta, giống người mù sao?" Ngụy Trung Nghĩa có chút xấu hổ, không dám nói tiếp.

Mộ đạo bên trong rất đặc biệt, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra.

"Chuẩn bị C4, cho nổ một con đường cho ta!" Bản Điền Tam Lang trầm giọng hét lên.

C4 hắn chuẩn bị, mỗi khối đều có một trăm gam, một trăm gam thuốc nổ C4 có thể phá hủy một chiếc xe con.

Bọn chúng ném thuốc nổ C4 vào, trực tiếp kích nổ!

"Bùm!" Sau tiếng nổ lớn, con rối cơ quan trong con đường cơ quan trực tiếp vỡ nát, mảnh vỡ bay tung tóe, làm bị thương một số người.

Ngay cả những Đại Tôn bung cương khí bảo vệ cũng vô dụng.

Mà con đường cơ quan, trực tiếp sụp đổ.

"Dọn dẹp lối đi, đừng để bọn chúng chạy thoát." Bản Điền Tam Lang hạ lệnh.

Hắn muốn truy kích người của đội khảo cổ An Lạc, đối phó với bọn họ.

"Các ngươi, một người cũng đừng hòng chạy!" Bản Điền Tam Lang lạnh lùng nói.

Tại ngã ba.

"Ầm ầm ầm..." Con đường cơ quan sụp đổ, toàn bộ vòng ngoài mộ thất đều bị ảnh hưởng, không ngừng rung chuyển.

Bụi bặm rơi xuống, một số bức tường nứt ra.

"Không thể để bọn chúng cho nổ nữa, mộ thất này lịch sử quá lâu rồi, rất mỏng manh." Cố Trường Thiên vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Chu Thánh không nói một lời, đi ra ngoài con đường cơ quan, bên ngoài có hai con rối cơ quan lớn.

Vỏ ngoài của con rối được bọc một lớp sắt đồng, tay cầm vũ khí.

"Hạo Thiên Chân, Tiền Bàn Tử, hai người các ngươi điều khiển con rối cơ quan." Chu Thánh chỉ vào hai con rối cơ quan khổng lồ, sắp

xếp.

“Vân Đường Phi, ba người các ngươi theo ta mai phục.” Anh muốn phản công.

“Con rối cơ quan này...” Cố Trường Thiên nhìn con rối cơ quan khổng lồ, có chút kinh ngạc.

“Cơ quan thuật bá đạo của Công Thâu gia.” Chu Thánh lạnh lùng nói.

“Công Thâu gia...” Cố Trường Thiên lẩm bẩm một câu, nhớ ra Công Thâu gia là ai.

“Công Thâu gia, là gia tộc của Công Thâu Ban, cũng là một trong các nhà của Chư Tử Bách Gia, giỏi về cơ quan thuật bá đạo, khác với cơ quan thuật của Mặc gia, cơ quan thuật của Công Thâu gia chú trọng tấn công, chỉ là đã thất truyền từ lâu, nếu có thể truyền thừa lại thì tốt biết mấy.” Cố Trường Thiên cảm khái.

“Truyền thừa của Công Thâu gia ở trong cổ mộ, sau này ta sẽ dẫn ông đi lấy.” Chu Thánh lạnh lùng lên tiếng.

Chương 423

Cơ quan thuật bá đạo của Công Thâu gia đã thất truyền, nhưng trong cổ mộ vẫn còn.

"Được." Cố Trường Thiên kích động gật đầu.

"Các ông đi trước đi, đến mộ thất phía trước đợi chúng tôi." Chu Thánh lại nói.

Phía sau hai con rối cơ quan, đi bộ khoảng hai trăm bước là đến một mộ thất.

Mộ thất đó chôn cất truyền nhân của Công Thâu gia.

"Đại nhân cẩn thận." Cố Trường Thiên nói một câu, rồi đi về phía sau.

"Vân Đường Phi, lát nữa sau khi trận chiến kết thúc, cậu đi đón giáo sư Cố và những người khác." Chu Thánh lại nói.

"Vậy còn ngài?" Vân Đường Phi hỏi.

"Tôi phải đi đường khác." Chu Thánh lạnh lùng nói.

Dẫn theo đội khảo cổ, anh luôn có chút vướng tay vướng chân, không thể phát huy hết thực lực.

Hơn nữa dưới ống kính máy quay, anh sợ mình bị lộ, bị cha mẹ phát hiện.

Anh muốn ẩn mình, một mình đối phó với Thiên Tôn Hội.

"Được, tôi hiểu rồi." Vân Đường Phi gật đầu, dẫn hai người kia cùng Chu Thánh mai phục.

Hạo Thiên Chân và Tiền Bàn Tử vào trong đầu của con rối cơ quan, làm quen một chút.

Bên trong đầu con rối chính là phòng điều khiển, có thể điều khiển con rối phát động tấn công.

Toàn thân con rối đều là cơ quan, chỉ cần biết cách điều khiển là được, rất đơn giản.

Chu Thánh mai phục trong mật đạo của Người gác lăng, nói nhỏ với Lưu Ly: "Lưu Ly, em ẩn mình đi, theo sát đội khảo cổ quan sát nội gián, nếu đội khảo cổ gặp nguy hiểm, ra tay giúp một chút." "Meo, được." Lưu Ly gật đầu.

Biến thành mèo, cô có thể ẩn mình hoàn hảo trong cổ mộ, không ai có thể phát hiện.

"Đi đi." Chu Thánh vỗ đầu mèo, Lưu Ly rời khỏi mật đạo của Người gác lăng.

Chu Thánh lấy ra bội đao của Người gác lăng, lại lấy ra viên độc hoàn, bôi một lớp độc lên bội đao, lặng lẽ chờ đợi người của Thiên Tôn Hội đến gần.

Còn bên ngoài con đường cơ quan.

Đại Tôn bị thương ngồi trên đất điều dưỡng, bài trừ độc tố ra ngoài, độc tố tuy đã bài trừ, nhưng vết thương vẫn bị viêm và hoại tử.

"Độc này khắc chế cương khí, xem ra Người gác lăng cũng chuẩn bị không ít." Bản Điền Tam Lang lạnh lùng nói.

"Nhưng chúng ta cũng có chuẩn bị, hôm nay sẽ để hắn chết trong lăng Tần Thủy Hoàng!" Ngụy Trung Nghĩa trầm giọng nói.

Bản Điền Tam Lang không nói nữa, nhìn con đường cơ quan sắp được dọn dẹp xong.

Đợi con đường cơ quan được dọn dẹp xong, hắn tiếp tục để thuộc hạ của mình đi mở đường.

Hắn mang thuộc hạ của mình đến, chính là để họ đi dò mìn.

Ở Thiên Tôn Hội, loại thuộc hạ thực lực bình thường này, hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lần này mang đến chết sạch, hắn cũng không đau lòng.

Kể cả Đại Tôn.

Khi đến trộm lăng Tần Thủy Hoàng, Thiên Tôn đã nói chuyện với hắn.

Khi đó Thiên Tôn nói với hắn: "Tất cả những người ngươi mang đi, đều có thể chết, ngay cả chính ngươi cũng có thể chết, chết sạch cũng không thành vấn đề." "Ta sẽ cử người đến hồi sinh các ngươi, và khiến thực lực của các ngươi trở nên mạnh hơn!" Chính vì có Thiên Tôn bảo hộ, cách thức trộm mộ của Bản Điền Tam Lang mới rất cực đoan.

Hắn không sợ thất bại, hắn còn có một cơ hội làm lại.

Mà Người gác lăng một khi xảy ra chuyện, thì lăng Tần Thủy Hoàng này hắn sẽ không giữ được.

Bản Điền Tam Lang không phải không có não, mà là sống chết đều không còn quan trọng, còn cần não làm gì?

Cứ xông thẳng qua là được!

"Đi!" Bản Điền Tam Lang hét lên một tiếng, mọi người đạp lên con đường cơ quan đã sụp đổ đi vào.

Chu Thánh trốn trong mật đạo của Người gác lăng, cảm nhận được tiếng bước chân đi qua bên cạnh mình, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đợi Bản Điền Tam Lang dẫn người đến ngã ba, Chu Thánh xuất hiện từ mật đạo của Người gác lăng, dưới sự bao trùm của bóng tối, vung đao chém xuống, thu hoạch sinh mạng.

“Vút vút vút...” Mấy con dao găm nhỏ từ trong bóng tối bắn ra, bắn chết vài người.

Vân Đường Phi cầm một thanh trường kiếm từ bên kia xông tới, nhưng bị ánh đèn của máy bay không người lái chiếu vào.

“Giết!” Vân Đường Phi hét lớn, hai con rối cơ quan khổng lồ lập tức khởi động, vung đao chém xuống.

“Không chạy nữa sao?” Bản Điền Tam Lang cười nhạt, tay khẽ vẫy xuống.

Toàn bộ Đại Tôn xuất động, đối phó với mọi người.

Cuộc đối đầu trực diện giữa hai bên, sắp sửa bùng nổ.

Trong kênh livestream trộm mộ, không ít khán giả cảm xúc dâng trào. 【Phải như vậy, đối đầu trực diện!】 【Giết Hán gian!

Giết Hán gian!

Giết thằng Hán gian Ngụy Trung Nghĩa đi!】 【Đánh hội đồng có thể thua, Ngụy Trung Nghĩa phải chết!】 Không ít người đều muốn Ngụy Trung Nghĩa chết!

Một mình Ngụy Trung Nghĩa đã thu hút 50% sự căm ghét của cả nước. ...

Tại ngã ba, Bản Điền Tam Lang nhìn Người gác lăng đang giết Đại Tôn, cười nhạt lấy ra vũ khí bí mật chuyên đối phó với Người gác lăng từ trong hộp đen.

Vũ khí bí mật đó là một con bọ bay, hắn đợi đối phương đến gần trong phạm vi mười mét, liền thả con bọ ra.

Con bọ bay nhanh chóng bay về phía Chu Thánh, khi Chu Thánh không để ý, nó trực tiếp bay vào tai anh, từ tai chui vào não.

“A!” Chu Thánh lập tức cảm thấy não bộ đau nhói, như có thứ gì

đó đang cắn xé não mình.

Ngay sau đó, trong đầu anh hiện ra hình ảnh khổng lồ của Thiên Tôn, hình ảnh đó vô cùng to lớn, như muốn làm vỡ tung đầu anh.

Bản Điền Tam Lang nhìn bộ dạng đau đớn của Chu Thánh, không nhịn được cười nói: "Hừ, Phệ Thần Trùng được nuôi dưỡng bằng tinh huyết của Thiên Tôn, ngay cả thần cũng có thể giết, huống chi là Người gác lăng." Thiên Tôn trong đầu Chu Thánh, không phải Từ Phúc, cũng không phải Tả Từ, mà là một người không có mặt, không có tay.

Trông hắn rất trẻ, ít nhất là cơ thể là như vậy.

Hắn đứng bất động trong đầu Chu Thánh, nhưng bên trong cơ thể lại tỏa ra một áp lực mạnh mẽ, áp chế não bộ của Chu Thánh, áp chế thần kinh của Chu Thánh.

Chu Thánh một tay ôm đầu, chạy về phía mộ đạo bên trái.

Con mộ đạo này là con mộ đạo nguy hiểm nhất, cũng là con mộ đạo đầy cơ quan.

"Truy sát Người gác lăng cho ta!" Bản Điền Tam Lang hạ lệnh.

Những người khác có thể tạm thời tha, nhưng kẻ thù lớn của Thiên Tôn Hội, Người gác lăng, phải chết!

Chu Thánh tiến vào con đường hầm mộ nguy hiểm, phía trước là một dòng sông thủy ngân.

Dòng sông bên trong hoàn toàn là thủy ngân, hơn nữa con sông này vô cùng lớn, bao trùm toàn bộ hầm mộ.

Dòng sông thủy ngân này được đào mô phỏng theo hệ thống sông ngòi Cửu Châu, quan quách của Tần Thủy Hoàng nằm ngay trên đó.

Ngài ấy dù đã chết cũng vẫn xuôi theo dòng sông thủy ngân để

tuần thị lãnh địa của mình.

Chu Thánh nhìn thấy một chiếc quan quách đang trôi tới trên sông, không nói hai lời liền nhảy thẳng lên, nằm vào trong đó.

Trong quan quách có một cỗ thi thể được bảo quản hoàn hảo, trông y hệt như lúc còn sống, hơn nữa mùi hương trên người rất thơm.

Nhưng Chu Thánh chẳng có tâm trạng đâu mà ngắm nghía, hắn nhắm mắt lại, đưa ý thức vào trong đại não, muốn xua đuổi hình ảnh của Thiên Tôn ra khỏi đó.

Chu Thánh đổi từ không gian hệ thống ra một vật phẩm tiêu hao dùng một lần, Tinh thần ma bàn, định dùng nó để nghiền nát hư ảnh của Thiên Tôn. "Vô dụng thôi." Thiên Tôn vô diện lắc đầu nói một câu, sau đó đưa tay kéo Chu Thánh.

Chu Thánh lập tức mất đi ý thức, ý thức bị Thiên Tôn kéo đi, kéo vào thế giới của hắn.

Trong thế giới của Thiên Tôn, ánh nắng màu đỏ như máu, mặt đất cũng một màu đen kịt.

Ngay cả cây cối xung quanh cũng như bị máu nhuộm đỏ.

Thiên Tôn vô diện chân trần bước trên mặt đất, quay đầu nhìn Chu Thánh bị mình kéo đến.

Chương 424

"Nơi này là nơi ta sinh ra." Thiên Tôn vô diện mở miệng nói.

Chu Thánh từ dưới đất đứng dậy, tay cầm bội đao Người gác lăng, chuẩn bị sẵn sàng giao chiến với Thiên Tôn. "Ở đây, ngươi không giết được ta đâu, chi bằng cùng ta xem xem, ta đã ra đời như thế nào." Thiên Tôn vô diện tiếp tục nói. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Chu Thánh nghiến răng hỏi. "Không làm gì cả, ta vừa được tạo ra không lâu, chưa có ý thức tự chủ." Thiên Tôn vô diện mở miệng nói.

Hắn là thân thứ ba của Thiên Tôn, do Thiên Tôn Từ Phúc tạo ra, giống như một đứa trẻ, thuần khiết như một trang giấy trắng.

Ký ức và tư duy của Thiên Tôn vẫn chưa được hắn kế thừa, hắn chỉ là một linh hồn vừa mới ra đời không lâu, một linh hồn độc lập và cô độc.

Thiên Tôn vẫn chưa tìm lại được đôi tay của mình, nên thân thứ ba không có tay, còn không có mặt là vì Thiên Tôn vẫn chưa nghĩ ra nên dùng khuôn mặt nào. "Cùng ta xem đi, xem xong rồi, ngươi có thể dùng Tinh thần ma bàn để nghiền nát ta." Thiên Tôn vô diện tiếp tục nói. "Hiện tại ta đối với ngươi không có ác ý." Chu Thánh nghe vậy, liền hạ bội đao Người gác lăng xuống.

Thiên Tôn vô diện đi được vài bước, phía trước đột nhiên xuất hiện một vách núi. "Ngươi xem." Hắn chỉ vào vách núi, bảo Chu Thánh nhìn.

Chu Thánh cẩn thận bước tới, thò đầu nhìn thoáng qua.

Vừa nhìn, Chu Thánh lập tức kinh hãi.

Dưới vách núi, chất đống vô số hài cốt, phải đến mấy triệu bộ.

"Bọn họ là?" Chu Thánh hỏi một câu. "Bọn họ, đều là ta." Thiên Tôn vô diện mở miệng nói. "Cái gì?" Chu Thánh kinh ngạc.

Mấy triệu bộ hài cốt bên dưới đều là hắn? "Thiên Tôn vì để tạo ra ta, đã tốn rất nhiều công sức, hắn thu thập linh hồn của tất cả trẻ sơ sinh trên thế gian, dung hợp thành linh hồn của ta, hắn thu thập rất nhiều nhục thân, tạo ra nhục thân của ta." Thiên Tôn vô diện giải thích. "Đây là ý gì?" Chu Thánh có chút không hiểu.

Thiên Tôn vô diện cười một tiếng, tay vung lên, mấy triệu bộ hài cốt toàn bộ đứng dậy. "Mỗi một tấc da, mỗi một giọt máu trên cơ thể ta, đều đến từ bọn họ." "Thiên Tôn muốn tạo thần, cho nên mới có ta." Thiên Tôn vô diện nhàn nhạt nói, giọng điệu không chút cảm xúc. "Ngươi còn là người không?" Chu Thánh hỏi hắn một câu. "Không phải nữa rồi, sớm đã không phải nữa rồi." Thiên Tôn vô diện lắc đầu.

Hắn ngồi trên vách núi, ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ như máu trên bầu trời. "Ta cũng không phải là ta, ta chỉ là thân xác được Thiên Tôn tạo ra để chứa đựng linh hồn của hắn." Thiên Tôn vô diện tiếp tục nói.

Đợi đến khi có được đôi tay và khuôn mặt, hắn mới là Thiên Tôn thực sự.

Đến lúc đó, Thiên Tôn Từ Phúc và Thiên Tôn Tả Từ đều sẽ biến mất, tam thân triệt để hợp nhất.

Mà đôi tay của Thiên Tôn Tả Từ lại bị Chu Thánh trấn áp tại Cổ lầu Người gác lăng, khiến thân thể Thiên Tôn Tả Từ không hoàn chỉnh, ảnh hưởng đến thân thứ ba.

Mà Thiên Tôn lúc đó cũng sẽ trở thành tồn tại mạnh mẽ nhất, tồn tại không thể chiến thắng. "Ta bây giờ giết ngươi, có ảnh hưởng gì đến ngươi không?" Chu Thánh hỏi một câu. "Không hề." Thiên Tôn vô diện lắc đầu, chỉ vào đống hài cốt bên dưới. "Ngươi dù có giết ta cả

triệu lần, ta cũng sẽ không chết, chỉ cần ta còn một giọt máu, ta vẫn có thể sống." Đây mới là điều đáng sợ nhất, nhỏ máu tái sinh.

Điều này khiến Chu Thánh có chút mông lung, một giọt máu cũng có thể tái sinh, Thiên Tôn như vậy, có giết được không?

Thiên Tôn đã sắp đặt hàng ngàn năm, vẫn luôn chuẩn bị cho thân thứ ba của mình.

Hắn đã chuẩn bị gần hai ngàn năm, không chỉ đơn thuần vì trường sinh, hắn còn muốn trở thành thần thực sự, vị thần bất tử, vị thần toàn năng. "Vậy ngươi chưa từng nghĩ đến việc phản kháng sao?" Chu Thánh hỏi một câu. "Phản kháng?

Ta phản kháng chính mình?" Thiên Tôn vô diện nhàn nhạt nói. "Ta chỉ là bị giam quá lâu, muốn tìm người nói chuyện thôi, dù người đó là Người gác lăng cũng không sao." "Bởi vì ngươi, cũng chẳng sống được bao lâu nữa, Thiên Tôn sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi." Thiên Tôn vô diện nói xong, đứng dậy hoạt động chân cẳng một chút. "Sớm muộn gì ta cũng sẽ giết ngươi, bất kể dùng cách gì." Chu Thánh nghiêm túc nói. "Trừ khi ngươi có thể giết ta một triệu lần, nếu không ngươi không thể giết ta hoàn toàn được." Thiên Tôn vô diện thản nhiên nói.

Chu Thánh nghe vậy, âm thầm ghi nhớ tất cả, đợi khi trở về Cổ lầu Người gác lăng sẽ hỏi Khương Tử Nha xem có cách nào khác không. "Có người để nói chuyện cảm giác thật tốt, đám người trên đảo tiên Phương Trượng chỉ biết canh giữ ta, không chịu trò chuyện cùng ta." "Nhất là tên thái giám chết tiệt đó, còn không cho ta cử động." Thiên Tôn vô diện oán thán một câu.

Đảo tiên Phương Trượng?

Thái giám chết tiệt?

Lẽ nào thân thứ ba của Thiên Tôn đang ở trên đảo tiên Phương Trượng?

Do Triệu Cao canh giữ?

Thái giám có thể ở bên cạnh thân thứ ba của Thiên Tôn, chỉ có một người, Triệu Cao.

Thiên Tôn vô diện đã vô tình tiết lộ quá nhiều thông tin cho Chu Thánh. "Lần này không muốn giết ngươi, là vì ta thấy ngươi cũng thuận mắt." Thiên Tôn vô diện nói một câu. "Được rồi, ngươi nghiền nát ta đi, ta phải đi ngủ đây, đợi lần sau ta tỉnh lại, có lẽ sẽ là lúc ta giết ngươi." Thiên Tôn vô diện nói xong, ngón tay khẽ động, tức thì trở lại trong đại não của Chu Thánh.

Chu Thánh dùng Tinh thần ma bàn, nghiền nát Thiên Tôn vô diện. "Tạm biệt." Lúc Thiên Tôn vô diện rời đi, đã chào tạm biệt Chu Thánh.

Đợi hắn hoàn toàn biến mất, con trùng trong tai Chu Thánh mới bò ra, hóa thành một vũng máu rồi tan biến.

Chu Thánh từ từ mở mắt, Thiên Tôn vô diện đã tiết lộ quá nhiều thứ cho hắn.

Phải giết hắn một triệu lần mới có thể giết hoàn toàn.

Ai mà làm được chứ?

Chưa nói đến thân thứ ba của Thiên Tôn vô cùng mạnh mẽ, sức mạnh của tất cả thần minh căn bản không giết nổi, cho dù tìm được cách giết hắn, cũng phải giết rất lâu. "Xem ra, phải đến đảo tiên Phương Trượng một chuyến rồi." Chu Thánh mở mắt nói.

Khi hắn mở mắt ra mới cảm giác được có người đang nằm trên ngực mình, cúi đầu nhìn, người nằm trên ngực mình là... hoa khôi của trường!

Đảo tiên Bồng Lai.

Ngồi trong đại sảnh, Từ Phúc đột nhiên mở mắt. "Nó lại giở trò gì rồi." Từ Phúc lạnh lùng nói. "Thuộc hạ đi đặt nó vào trong vật chứa nhé." Người phía sau hắn mở miệng nói. "Không, lần này đặt nó vào trong quan quách, cho thêm chút đồ vào trong, phong bế tư duy của nó." "Nó không nên nảy sinh bất kỳ ý nghĩ nào, cũng không thể tự ý hành động." Từ Phúc lạnh lùng nói. "Hiểu rồi." Người phía sau đáp một tiếng, rồi rời đi.

Từ Phúc tiếp đó lại nhìn về phía Tả Từ, nói: "Đợi Bản Điền trở về, chúng ta sẽ dung hợp." "Nhưng không có long mạch, chúng ta không thể có được sức mạnh vượt lên trên người đời, dung hợp cũng sẽ có sai sót." Tả Từ không khỏi nói. "Có Sơn Hải là đủ rồi." Từ Phúc nhàn nhạt nói.

Sơn Hải không chỉ có thể khôi phục đôi tay của Tả Từ, mà còn có thể nuôi dưỡng thân xác thứ ba, khiến ba người bọn họ dung hợp hoàn mỹ.

Tuy rằng không mạnh bằng dung hợp với long mạch, nhưng hắn không có cách nào cướp được long mạch từ tay Cổ lầu Người gác lăng.

Từ Phúc cảm nhận được nguy cơ, tất cả đều phải đẩy nhanh tiến độ. "Người gác lăng chưa bị giết, e rằng Bản Điền Tam Lang khó mà lấy lại được Sơn Hải." Tả Từ tiếp tục nói. "Ta đã chuẩn bị hai phương án, hắn có thể lấy về được." Từ Phúc nhàn nhạt nói.

Chương 425

"Được." Tả Từ gật đầu, không nói thêm gì. ...Trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh nhìn rõ người nằm bên cạnh mình, vô cùng kinh ngạc.

Vì cô ấy trông giống hệt Cố Dạ Hi, điểm khác biệt duy nhất là trang phục. "Nhìn nhầm rồi, cô là Âm Mạn, không phải hoa khôi trường." Chu Thánh muộn màng nhận ra.

Cố Dạ Hi lúc này đang theo đội khảo cổ, livestream thám hiểm lăng mộ, không thể nào chạy vào trong quan quách được.

Âm Mạn trong lịch sử vô cùng xinh đẹp, bây giờ Chu Thánh đã gặp, cũng đã tin. "Xin lỗi, làm phiền cô nghỉ ngơi rồi, giờ tôi phải ra ngoài." Chu Thánh nói xong, đưa tay định mở nắp quan quách, nhưng bị Âm Mạn đưa tay giữ lại.

Chu Thánh nhìn Âm Mạn đang nhắm nghiền hai mắt, đưa tay thăm dò hơi thở, xác định cô không còn thở. "Tôi phải bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng, không thể nằm cùng cô được, hy vọng cô có thể hiểu." Chu Thánh trịnh trọng nói.

Âm Mạn buông tay ra, nằm thẳng xuống. "Nghỉ ngơi cho tốt nhé." Chu Thánh nói xong, đẩy nắp quan tài bước ra ngoài. "Đưa ta ra ngoài." Chu Thánh vừa đi, đã nghe thấy giọng nói của Âm Mạn.

Cô ấy nói bằng thi ngữ, Chu Thánh có thể hiểu được. "Tôi đưa một cái xác như cô ra ngoài làm gì?" Chu Thánh bực bội nói. "Ta chưa chết, Sơn Hải đã hồi sinh ta." Âm Mạn lại nói. "Sơn Hải?

Thứ gì vậy?" Chu Thánh đang nghi hoặc thì thấy nơi Âm Mạn nằm có một thẻ ngọc to bằng lòng bàn tay. "Lẽ nào là thứ này?" Chu

Thánh nhìn thẻ ngọc, không thấy có gì đặc biệt. "Ta đợi ngươi." Âm Mạn nói xong, nắp quan tài nhanh chóng đậy lại.

Chu Thánh ngồi trên quan tài đồng, không nhịn được lẩm bẩm: "Ta chỉ tạm thời trốn một chút, cũng không làm gì ngươi, đến mức phải bắt ta đưa ngươi ra ngoài sao?" Nói xong, Chu Thánh từ trên quan quách nhảy xuống, đi về phía thượng nguồn.

Lăng Tần Thủy Hoàng vô cùng kiên cố, mạnh đến mức Chu Thánh có thể mượn cơ quan bên trong để giết chết Đại tôn của Thiên Tôn Hội.

Mà ở thượng nguồn, Bản Điền Tam Lang đang dẫn người đến truy sát Chu Thánh.

Chu Thánh đi được nửa đường thì phát hiện ra bọn họ. "Toàn bộ đều đuổi theo rồi sao?

Các ngươi rốt cuộc muốn giết ta đến mức nào vậy." Chu Thánh liếc nhìn cây cầu vòm trên sông thủy ngân. "Nếu đã muốn giết ta, vậy thì đến đây!" Chu Thánh nhanh chóng chạy lên cầu vòm, đứng ở vị trí chính giữa.

Trên cầu vòm toàn là cơ quan, đi sai một bước sẽ rơi xuống sông thủy ngân.

Sông thủy ngân là chất kịch độc, ngay cả cương khí cũng có thể ăn mòn, đây cũng là lý do Chu Thánh không dám tiếp xúc với sông thủy ngân, chỉ dám nằm trong quan quách.

Bản Điền Tam Lang nhìn thấy Chu Thánh đi ra, liền ra lệnh tấn công. "Giết hắn!" Thuộc hạ của hắn cầm thuốc nổ tới, chuẩn bị cho nổ cầu.

Bọn họ không ngốc, trên cầu chắc chắn có cơ quan, họ không dám lên. "Đồ ngu, nổ cầu thì để Người gác lăng chạy thoát à!" Bản Điền

Tam Lang mắng một câu, sau đó chỉ huy mấy Đại tôn xông lên. "Bằng mọi giá phải bắt được hắn!" Bản Điền Tam Lang nói. "Rõ!" Các Đại tôn lần lượt xông lên cầu, cơ quan trên cầu lập tức khởi động.

Mũi tên sắc bén bắn ra từ trong bóng tối, nhưng bị cương khí của bọn họ chặn lại.

Mà sàn cầu vòm đột nhiên sụp xuống, hai người trong số họ rơi xuống, lập tức bị thủy ngân nhấn chìm.

Bọn họ ngay cả kêu cứu cũng không kịp, đã chìm xuống đáy sông thủy ngân.

Dòng thủy ngân này đã chảy hơn hai ngàn năm, ngay cả cương khí cũng có thể ăn mòn.

Bản Điền Tam Lang tiếp tục cử người lên, chết bao nhiêu người cũng không sao, chỉ cần giữ được Chu Thánh là được.

Những người may mắn có thể đi đến trước mặt Chu Thánh, họ liền dùng cương khí khóa chặt hắn lại.

Chu Thánh định đâm xuyên lồng ngực bọn họ, nhưng họ không lùi mà tiến, lao tới ôm chặt lấy Chu Thánh.

Những người khác lần lượt xông lên, khóa chặt Chu Thánh. "Các người muốn chết à?" Chu Thánh kinh ngạc.

Hắn không ngờ những Đại tôn này, từng người một đều liều mạng xông lên, hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ.

Hắn vốn định dụ từng người một lên rồi đánh rơi xuống, kết quả bọn họ lại ồ ạt xông lên, bất chấp tất cả để khóa chặt mình.

Thật sự... có cần thiết không?

Ta có giết cha các người đâu!! "Nổ cầu!" Bản Điền Tam Lang cũng vô cùng quyết đoán.

Hắn thấy Chu Thánh bị khống chế, liền ra lệnh cho nổ cầu.

Thuộc hạ của hắn lập tức kích nổ C4. "BÙM!" Sau một tiếng nổ lớn, cây cầu vòm sụp đổ, rơi xuống sông thủy ngân.

Chu Thánh đang sắp rơi xuống thì một cỗ quan quách nhanh chóng lao lên đỡ lấy hắn, đưa hắn rời đi. "Cho nổ cái quan quách đó cho ta!" Bản Điền Tam Lang chỉ vào quan quách.

Bọn họ dùng lựu đạn để ném, nhưng Chu Thánh trốn thẳng vào trong quan tài đồng, quan tài đồng nhanh chóng chìm xuống. "Cảm ơn." Chu Thánh cảm ơn một tiếng. "Đưa ta ra ngoài." Âm Mạn chỉ nói một câu.

Điều này khiến Chu Thánh có chút khó xử, hắn chỉ có thể nói với Âm Mạn: "Đợi ta gặp Thủy Hoàng Đế, hỏi ngài ấy xem có thể đưa cô ra ngoài không, nếu được thì sẽ đưa cô đi, được không?" "Được." Âm Mạn đáp một tiếng.

Thủy Hoàng Đế yêu thương con gái mình như vậy, làm sao có thể để mình đưa ra ngoài chứ...

Chu Thánh thầm nghĩ. ...Ở một nơi khác.

Cố Trường Thiên dẫn người vào một gian mộ thất, bắt đầu công việc khảo cổ. "Trong lăng Tần Thủy Hoàng, bí mật cất giấu thật không ít a." Cố Trường Thiên xúc động nói. "Đúng vậy." Trương Nhất Phàm gật đầu. "Ba, ba có quên không, chúng ta đến đây để bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng." Cố Dạ Hi nhắc nhở. "Hầy, dù sao đám người kia cũng bị Người gác lăng dụ đi rồi, tạm thời sẽ không phá hoại đâu, chúng ta ghi chép lại những di vật này, cũng không vấn đề gì." Tiêu Chính mở miệng nói.

Trốn trong bóng tối, Lưu Ly âm thầm ghi nhớ Tiêu Chính.

Không lâu sau, Vân Đường Phi và những người khác trở về.

Bọn họ không truy kích Thiên Tôn Hội, mà quay lại bảo vệ Cố Trường Thiên và nhóm của ông. "Cố lão, chúng ta nên đi rồi." Vân Đường Phi nói một câu.

Cố Trường Thiên nghe vậy, khẽ gật đầu, đặt di vật xuống. "Đi thôi, đợi sau khi kết thúc, có thể mang điển tịch ra ngoài thì mang." Cố Trường Thiên mở miệng nói.

Khi mọi người rút khỏi mộ thất, Tiêu Chính đã khắc một hình mặt trăng lên tường. "Tìm thấy ngươi rồi." Bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng.

Cha của Tiêu Chính, Tiêu Định Khôn, mua không ít đồ ăn thức uống đến, khao thưởng các binh sĩ đang canh giữ vòng ngoài lăng Tần Thủy Hoàng.

Chương 426

"Mọi người vất vả rồi, đến ăn chút gì, uống chút gì đi." Ông ta dẫn người, phát thức ăn và nước cho mỗi người, nhưng không ai nhận.

Quân đội có kỷ luật của quân đội, không lấy một cây kim sợi chỉ của quần chúng.

Tiêu Định Khôn thấy vậy, đi đến trước mặt Chu Lục Dương. "Lão ca, anh nói với cấp dưới của mình đi, bảo họ ăn chút gì đi, cứ ăn bánh quy và lương khô mãi cũng không được." "Tôi đặc biệt mua cơm canh nóng hổi và nước tăng lực đến, để họ bổ sung chút thể lực, ăn xong rồi tiếp tục canh gác." Chu Lục Dương liếc nhìn Tiêu Định Khôn, nói: "Bây giờ lăng Tần Thủy Hoàng đang gặp nguy, ai còn tâm trạng ăn cơm?" "Người là sắt cơm là thép, không ăn không được, hơn nữa cơm này không ăn sẽ nguội, đổ đi thì tiếc lắm, bảo họ ăn chút đi." "Không phải có Người gác lăng ở đó sao?

Không sao đâu." Tiêu Định Khôn tiếp tục nói.

Những người khác cũng đến khuyên Chu Lục Dương.

Chu Lục Dương nhìn cơm canh Tiêu Định Khôn chuẩn bị, do dự một chút, rồi gật đầu, hạ lệnh. "Tất cả chú ý, mười phút, ăn no uống đủ!

Ăn xong canh chừng xung quanh lăng Tần Thủy Hoàng cho tôi, không để bất kỳ ai tiếp cận!" Chu Lục Dương hạ lệnh xong, mọi người mới bắt đầu ăn cơm.

Nhưng họ vẫn cảnh giác, vừa ăn vừa quan sát xung quanh.

Tiêu Định Khôn nhiệt tình đưa nước cho mỗi người, khi cúi người xuống, Chu Lục Dương vô tình nhìn thấy một hình xăm lộ ra trên cổ

Tiêu Định Khôn.

Đó là, hình ba mặt trăng.

Sắc mặt Chu Lục Dương đại biến, vội vàng hét lên: "Đừng ăn nữa, đừng ăn nữa, mau nôn ra!" Vừa nói, Chu Lục Dương vừa chộp lấy Tiêu Định Khôn.

Tiêu Định Khôn lùi lại mấy chục bước, tránh được Chu Lục Dương. "Ông rốt cuộc là ai?" Chu Lục Dương rút súng, chỉ vào Tiêu Định Khôn. "Tôi là ai?

Tôi là Tiêu Định Khôn chứ ai!

Nhưng mà, tôi là Tiêu Định Khôn của Thiên Tôn Hội!" Tiêu Định Khôn cười lạnh nói. "Vốn định để các người ăn cơm xong, rồi tiễn các người lên đường, không ngờ nhanh vậy đã bị ông phát hiện, nhưng cũng không sao, liều lượng thuốc tôi bỏ rất lớn." Vừa nói xong, bụng các binh sĩ đang ăn cơm liền đau quặn, lần lượt co quắp người lại.

Chu Lục Dương thấy vậy, lập tức cầm điện thoại vệ tinh lên truyền tin. "Lập tức thông báo cho người dẫn chương trình, bảo cô ấy nói với giáo sư Cố, Tiêu Chính trong đội khảo cổ có vấn đề, ngoài ra cử tất cả xe cứu thương đến, rồi điều động toàn bộ quân đội ở thành phố Tần Dương đến đây cho tôi!" "Xẹt xẹt xẹt..." Điện thoại vệ tinh truyền đến một tràng tiếng nhiễu, tin tức của ông không truyền đi được.

Chu Lục Dương thấy vậy, lạnh lùng nhìn Tiêu Định Khôn, đang định nổ súng thì đột nhiên phát hiện cơ thể không cử động được.

Xa xa, một đám người đội mũ cao, da trắng bệch, tay cầm vũ khí dạng lệnh bài, eo treo giấy bùa đi tới.

Quần áo họ mặc đều là trang phục đen trắng xen kẽ. "Âm Dương

Sư?" Chu Lục Dương ngạc nhiên nói.

Họ là tổ chức thần bí của Nhật Bản, Âm Dương Sư, Chu Lục Dương là quan chức cấp cao trong quân đội, đã từng tìm hiểu qua. "Ngươi, cản đường." Âm Dương Sư dẫn đầu đi về phía Chu Lục Dương, từ từ giơ lệnh bài lên. "Đừng giết ông ta, giết ông ta sẽ châm ngòi cơn giận của An Lạc, đến lúc đó không ai chịu nổi đâu." Tiêu Định Khôn nhắc nhở.

Âm Dương Sư cầm đầu quay lại liếc nhìn Tiêu Định Khôn, không để ý đến lời hắn nói, đang định ra tay thì một đám đạo sĩ bước ra. "Tử Tiêu Thần Lôi, trấn sát tà túy!" Một đạo sĩ trong số đó niết quyết, dẫn thần lôi từ trên trời xuống, đẩy lùi Âm Dương Sư. "Ầm ầm ầm!" Lôi tím tức khắc giáng xuống, ép Âm Dương Sư đang định ra tay phải lùi lại.

Ngay sau đó, mấy vị đạo sĩ bước tới, liên thủ phá vỡ trận pháp do Âm Dương Sư bố trí bằng người rơm và bùa chú, khôi phục lại thông tin liên lạc. "Ông gọi điện thoại gọi người trước đi, chúng tôi sẽ đấu pháp với bọn chúng." Một trong những đạo sĩ niết quyết nói. "Sao các vị lại biết?" Chu Lục Dương kinh ngạc.

Đạo sĩ tập thể xuống núi, chuyện này không thường thấy. "Nơi này âm khí sinh sôi, hắc vụ lan tràn, có tà ma xuất hiện, đạo sĩ chúng ta tự nhiên không thể ngồi yên không quản." Vị đạo sĩ kia niết quyết nói.

Âm Dương Sư lùi lại, nhìn đám đạo sĩ trước mặt, lạnh lùng nói: "Các ngươi dám nhúng tay vào chuyện của Thiên Tôn Hội?" Đám Âm Dương Sư này mới là thuộc hạ cốt lõi của Bản Điền Tam Lang.

Bản Điền Tam Lang là một trong Bát Vương, thuộc hạ dưới tay sao có thể chỉ là một đám người thực lực yếu kém?

Đám người kia chỉ là hắn tạm thời dẫn từ Thiên Tôn Hội ra để

làm bia đỡ đạn, thuộc hạ thật sự của hắn vẫn chưa đến, làm quân bài tẩy.

Đợi chết gần hết, thuộc hạ của hắn mới đến. "Các ngươi dám bước vào lãnh thổ An Lạc của ta, thì đừng hòng quay về." Một đạo sĩ trong số đó nói xong, chân đạp thất tinh bộ, lập trận ở phía đông.

Các đạo sĩ khác lần lượt lập trận ở các phương vị, bố trí ra Lưỡng Nghi Tứ Tượng Thất Tinh Phụ Ma Trận.

Đám Âm Dương Sư kia lần lượt dùng bùa chú triệu hoán thức thần của bọn chúng.

Nói là thức thần, thực chất chỉ là một đám vong hồn xấu xí.

Các đạo sĩ kết trận niệm khẩu quyết: "Thiên địa vô cực, vạn tượng đồng căn, kim quang lấp lánh, phúc ánh thân ta!" Cùng với khẩu quyết niệm xong, các đạo sĩ niết quyết thi ấn.

Bề mặt cơ thể họ hiện lên từng đạo kim quang, khiến những thức thần xấu xí kia không thể lại gần. "Đừng dây dưa với bọn chúng nữa, vào cổ mộ quan trọng hơn!" Một Âm Dương Sư nói. "Tử Tiêu Thần Lôi, đánh yêu trấn tà; lang lãng càn khôn, nhất trấn sơn hà!" Mọi người lại niệm khẩu quyết, dẫn thần lôi giáng xuống, đánh tan thức thần. "A!" Từng thức thần khi tan vỡ, phát ra tiếng kêu thảm thiết và sự vui mừng khi được giải thoát.

Hầu hết bọn chúng đều bị Âm Dương Sư giam cầm, không phải tự nguyện trở thành thức thần. "Chư vị, theo ta trấn tà!" Một lão đạo sĩ hô lên, rút ra một thanh trường kiếm.

Những người khác lần lượt rút trường kiếm từ sau lưng, theo lão đạo sĩ đối phó với đám Âm Dương Sư.

Bên Âm Dương Sư mỗi người lấy ra một viên đan dược nuốt vào, khí tức của họ không ngừng tăng lên, mắt đỏ ngầu. "Là các ngươi tự

tìm." Âm Dương Sư lạnh lùng nói.

Lão đạo sĩ vì không muốn làm hại người vô tội, đã dùng trận pháp trói bọn họ lại, cưỡng ép đưa họ đi, đến một nơi hoang vắng để chiến đấu.

Bọn họ vừa đi không lâu, xe cứu thương và binh sĩ đã đến. "Cứu người trước!" Chu Lục Dương hô lên, đã khôi phục lại khả năng hành động. "Băng Băng, thông báo cho giáo sư Cố, chú ý Tiêu Chính!" Chu Lục Dương lại nói. "Rõ." Người dẫn chương trình Băng Băng đáp một tiếng, thông báo cho Cố Trường Thiên.

Chu Lục Dương bây giờ nổi giận rồi, ông ta cầm điện thoại gọi cho lãnh đạo cấp cao, từng chữ từng chữ nói: "Tôi xin phép, toàn quốc triển khai công tác điều tra, tìm ra tất cả thành viên Thiên Tôn Hội đang ẩn náu ở nước ta!" Lần này nếu không có các đạo sĩ xuống núi ngăn chặn đám Âm Dương Sư, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Điều khiến Chu Lục Dương càng không ngờ tới là khả năng xâm nhập của Thiên Tôn Hội quá mạnh, ngay cả phú thương Tiêu Định Khôn cũng là người của bọn chúng.

Tiêu Định Khôn có tiếng tăm không tệ, nếu không cũng sẽ không được tham gia hội nghị.

Nhưng không ngờ, ông ta lại là người của Thiên Tôn Hội.

Bây giờ, Tiêu Định Khôn đã chạy thoát, nhưng con trai ông ta thì không thoát được.

Trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Lưu Ly tìm thấy gián điệp, lắc móng vuốt một cái, lắc mình biến thành người.

Nàng cầm ô hoa, bước đi trong bóng tối, từng bước tiến gần đến Tiêu Chính.

Tiêu Chính đã nhận được tin nhắn từ cha, chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy. "Giáo sư Cố, cháu mắc tiểu, muốn đi vệ sinh." Tiêu Chính mở miệng nói. "Đi đi, đừng đi quá xa." Cố Trường Thiên gật đầu. "Tôi đi cùng cậu nhé." Vân Đường Phi nói. "Không cần không cần, cháu quay lại ngay." Tiêu Chính nói xong, lùi lại vài bước, chạy đến một nơi tối tăm.

Sau đó lấy ra mấy lá bùa dán lên người, co giò bỏ chạy. "Bịch bịch bịch!" Lưu Ly từ trong bóng tối bước ra, giơ chân đá bay hắn ra ngoài.

Sau đó, nàng bước những bước tao nhã, từ từ đi ra.

Bị đá bay, Tiêu Chính lăn lộn đến bên cạnh Cố Trường Thiên.

Chương 427

"Giáo sư cứu cháu, cô ta muốn giết cháu!" Tiêu Chính hoảng sợ.

Vân Đường Phi và hai người kia không hiểu chuyện gì, liền bảo vệ Tiêu Chính. "Hắn là gián điệp của Thiên Tôn Hội, ta phụng mệnh Người gác lăng đến giải quyết hắn." Lưu Ly vừa nói, vừa lấy ra lệnh bài Người gác lăng của Chu Thánh.

Khoảnh khắc Cố Trường Thiên nhìn thấy lệnh bài, bản năng muốn quỳ xuống, nhưng được đỡ lại.

Trước máy quay phim, không tiện quỳ xuống. "Tiêu Chính, là cậu!" Cố Trường Thiên giơ tay tát cho Tiêu Chính một cái.

Trước đó Chu Thánh đã nói với ông rằng trong nhóm họ có nội gián, lúc đầu ông còn không tin, bây giờ đã hiểu.

Nội gián đó chính là Tiêu Chính.

Cùng lúc đó, giọng nói của Băng Băng cũng vang lên trong tai nghe của mọi người. "Giáo sư Cố, nghe thấy không?" "Nghe thấy." "Thủ trưởng vừa nói, Tiêu Chính chính là nội gián." Lời của cô càng chứng thực chuyện này.

Tiêu Chính thấy bị phát hiện, co giò bỏ chạy.

Lưu Ly lấy ra Âm Dương châu, ngón tay khẽ động, hai hạt châu đen trắng tức thì bắn ra, hóa thành những chiếc đinh dài, đóng đinh Tiêu Chính lên tường. "Chỉ dựa vào mấy lá bùa mà muốn trốn thoát?" Lưu Ly lạnh lùng nói. "Ngươi giết ta, ta cũng sẽ tái sinh!

Thiên Tôn đã hứa cho cha con ta trường sinh." Tiêu Chính nói đến đây, quay về phía máy quay, lớn tiếng hét lên: "Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" "Gia nhập Thiên Tôn Hội, Thiên Tôn sẽ ban

cho các ngươi trường sinh!

Miễn trừ mọi sinh lão bệnh tử!" "Thiên Tôn sớm muộn gì cũng sẽ thống trị thế giới này!" Lưu Ly lấy ra hạt châu màu đen, hóa thành một cây đinh dài, đâm thẳng vào đầu Tiêu Chính. "Gia nhập Thiên Tôn Hội, đây chính là kết cục." Lưu Ly lạnh lùng nói.

Lưu Ly đang cảnh cáo mọi người, những kẻ gia nhập Thiên Tôn Hội đều sẽ không có kết cục tốt đẹp. ...Khu vực sông thủy ngân.

Chu Thánh nằm thẳng trong quan quách, mặc cho Âm Mạn ôm mình.

Âm Mạn tuy không còn hơi thở, nhưng khi hai người tiếp xúc, Chu Thánh cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể cô, đó là thân nhiệt.

Ai cũng biết, người đã chết hẳn thì cơ thể không còn chút hơi ấm nào.

Mà Âm Mạn lại có, chứng tỏ cô chưa chết hẳn, thậm chí có thể là chưa chết hoàn toàn. "Sơn Hải, rốt cuộc là thứ gì?" Chu Thánh có chút tò mò.

Âm Mạn nói mình có thể hồi sinh là vì có Sơn Hải, là cha cô đã cho cô Sơn Hải.

Nhưng Sơn Hải này, rốt cuộc là thứ gì?

Âm Mạn thực sự đã chết, vào năm thứ ba sau khi Tần Thủy Hoàng băng hà, Âm Mạn đã bị em trai mình là Hồ Hợi giết chết.

Sau khi chết, Âm Mạn được mật vệ thân cận của Tần Thủy Hoàng đưa đến lăng Tần Thủy Hoàng. "Thứ dùng để hồi sinh." Trong cơ thể Âm Mạn truyền ra một tràng thi ngữ.

Chu Thánh nghe thi ngữ liền biết, Âm Mạn vẫn chưa hoàn toàn

hồi sinh. "Được rồi, đưa ta lên đi, đợi ta xua đuổi bọn trộm mộ xong sẽ đi tìm cha cô." Chu Thánh lại nói.

Trốn lâu như vậy, đã đến lúc ra ngoài tiếp tục đối phó với bọn trộm mộ. "Cẩn thận." Âm Mạn nói một câu, sau đó điều khiển quan quách đồng nổi lên.

Chu Thánh từ trong quan quách bước ra, nhìn xung quanh một lượt, sau đó đạp lên quan tài đồng mượn lực nhảy lên bờ.

Lần này bọn trộm mộ cho Chu Thánh cảm giác là, bọn chúng có chút ngu ngốc.

Hoàn toàn không sợ chết.

Lần này có hơn một trăm tên trộm mộ, nhưng đến bây giờ, chỉ còn lại chưa đến hai mươi người.

Bọn chúng một lòng muốn giết mình, điều này không khỏi khiến Chu Thánh nghi ngờ, bọn chúng rốt cuộc là nhắm vào mình, hay là nhắm vào lăng Tần Thủy Hoàng? "Có lẽ giết ta mới là mục đích chính của bọn chúng." Chu Thánh lắc đầu nói một câu, đi về phía Cố Trường Thiên và nhóm của ông.

Bản Điền Tam Lang và bọn chúng, Chu Thánh không định đi tìm nữa, trong lăng Tần Thủy Hoàng như mê cung này, bọn chúng tự sẽ chết. "Không biết đã tìm ra gián điệp chưa." Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Gián điệp không lộ đuôi cáo, thật sự không dễ tìm.

Nơi khác, Bản Điền Tam Lang và những người khác bị lạc trong lăng Tần Thủy Hoàng, hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng.

Bọn họ truy sát Người gác lăng, nhưng Người gác lăng trốn trong quan quách chìm xuống đáy sông thủy ngân, khiến bọn họ mất mục tiêu. "Không cần quan tâm đến Người gác lăng, đi đối phó với đội

khảo cổ An Lạc trước!" Bản Điền Tam Lang thay đổi chiến lược.

Nếu không tìm được Người gác lăng, vậy thì đi tìm đội khảo cổ.

Bọn họ vào lăng Tần Thủy Hoàng, chỉ có hai mục đích, tìm Sơn Hải và giết Người gác lăng.

Hai nhiệm vụ này, hoàn thành một trong hai là được. "Đại nhân, chúng ta nên đi đâu tìm?" Một người trong số đó mở miệng hỏi. "Trở lại đường cũ, đi một con đường khác để truy kích." Bản Điền Tam Lang hạ lệnh, sau đó quay người nhanh chóng chạy về.

Dọc đường đi, bọn họ đều để lại dấu hiệu, để tiện cho người vào sau.

Bây giờ cứ theo con đường họ đã đi mà quay lại là được.

Bọn họ quay về với tốc độ nhanh nhất.

Mà bên Chu Thánh, cứ đi theo hướng lệnh bài Người gác lăng của mình là được.

Hắn đưa lệnh bài cho Lưu Ly, một là để Lưu Ly tiện hành động, hai là khi mình quay về, cứ theo hướng lệnh bài mà đi là được.

Hai bên đều đang tiến về phía đội khảo cổ. ...Đội khảo cổ.

Lưu Ly giết Tiêu Chính xong, thu lại Âm Dương châu.

Trương Nhất Phàm và một người khác nhìn bộ dạng của Lưu Ly, bị dọa cho một phen hú vía.

Rõ ràng là một người vô cùng đáng yêu động lòng người, ra tay lại tàn nhẫn như vậy. "Tại sao lúc chúng tôi vào đây, lại không thấy cô?" Vân Đường Phi tò mò hỏi. "Ta vẫn luôn ở đây, chỉ là các ngươi không thể phát hiện ra ta." Lưu Ly nhàn nhạt nói. "Vậy chúng ta, tiếp tục đi về phía trước, hay là?" Cố Trường Thiên hỏi.

Nơi họ đang ở vẫn là vòng ngoài, đi qua con đường hầm phía

trước sẽ là khu vực trung tâm.

Lăng Tần Thủy Hoàng đại khái có thể chia làm bốn tầng, vòng ngoài cùng, vòng ngoài, khu vực trung tâm và khu vực lõi.

Vòng ngoài cùng toàn là tượng binh mã và một số đồ tùy táng, bao gồm cả những người có thân phận nhưng không cao.

Khu vực vòng ngoài là lớp phòng thủ đầu tiên của lăng Tần Thủy Hoàng, trong các mộ thất ở vòng ngoài, nằm trong đó đều là văn võ bá quan.

Khu vực trung tâm là gia quyến của Tần Thủy Hoàng, cùng với dòng chảy chính của sông thủy ngân, trong đó cũng bao gồm cả lực lượng bảo vệ trung tâm lăng Tần Thủy Hoàng.

Khu vực lõi trong cùng chính là địa bàn của lăng Tần Thủy Hoàng.

Lưu Ly nhìn thấy lệnh bài trong tay có phản ứng, nhàn nhạt nói: "Vậy đi thôi." Nàng có thể cảm ứng được, Chu Thánh sắp trở về.

Chỉ là Chu Thánh không muốn hành động cùng đội khảo cổ, nên dù có quay lại, hắn cũng sẽ ẩn mình trong bóng tối.

Bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng vẫn đang đấu pháp, đám Âm Dương Sư không thể vào được cổ mộ, chỉ có thể truyền tin cho Bản Điền Tam Lang. "Đại nhân, chúng tôi bị đạo sĩ An Lạc chặn lại, không vào được." Bản Điền Tam Lang nhận được tin, mắng mấy câu. "Lũ đạo sĩ An Lạc chết tiệt, đợi ta trở về Thiên Tôn Hội, nhất định sẽ dẫn người đến tiêu diệt các ngươi!" "Tăng tốc cho ta, nhân lúc Người gác lăng chưa đi bảo vệ đội khảo cổ, bắt cóc bọn họ trước!" Bản Điền Tam Lang dẫn người chạy như điên, quay lại đường cũ, tìm kiếm đội khảo cổ.

Chỉ cần nắm được đội khảo cổ trong tay, vẫn còn cơ hội.

Chu Thánh hiện tại cũng đang tiến về phía đội khảo cổ, chỉ là hắn

không biết đám người của Thiên Tôn Hội đang nhanh chóng tiếp cận, nên không vội không vàng đi tìm đội khảo cổ.

Chương 428

Bên đội khảo cổ.

Cố Trường Thiên vừa đi vừa khám phá di vật, tuy rằng họ vào đây để bảo vệ di vật khỏi sự phá hoại của Thiên Tôn Hội, nhưng lúc này Thiên Tôn Hội và Người gác lăng đã cùng nhau biến mất.

Họ không có việc gì làm, chỉ có thể nghiên cứu di vật.

Các vì sao trên trời lúc sáng lúc tối, một tia nắng dần chiếu lên trần nhà của cổ mộ, trời dường như sắp sáng.

Cố Trường Thiên thấy vậy, vội vàng nhìn đồng hồ, đã là sáu giờ sáng.

Bọn họ vào đây lúc hơn bảy giờ tối, không biết từ lúc nào đã ở đây cả một đêm. "Kỳ tích a!

Trần nhà trong lăng Tần Thủy Hoàng sẽ thay đổi theo thời tiết bên ngoài." Cố Trường Thiên kinh ngạc thốt lên.

Bên ngoài là ban đêm, trong lăng Tần Thủy Hoàng cũng là ban đêm.

Dạ minh châu trên trần nhà giống như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Mà khi bên ngoài trời sáng, dạ minh châu trong lăng Tần Thủy Hoàng cũng sẽ tiếp tục phát sáng, biến cổ mộ từ đêm đen thành ban ngày.

Điều này đối với Cố Trường Thiên, quả thực là kỳ tích.

Trong cổ mộ có thể mô phỏng sự thay đổi ngày đêm, đây quả thực là kỳ tích a!

Mà sự luân chuyển ngày đêm trong cổ mộ cũng được máy quay livestream ghi lại, vô số cư dân mạng trong phòng livestream đều chấn động! 【Lăng Tần Thủy Hoàng, thật sự quá đỉnh, không có một khe hở nào, mà lại có thể làm được việc thay đổi ngày đêm!】 【Không hổ là Thủy Hoàng đại đế, lăng mộ đúng là có đẳng cấp.】 【Nếu đây không phải là livestream, tôi còn tưởng là phim trường.】 【Phim trường cũng không làm ra được hiệu quả chấn động như vậy đâu.】 Trong phòng livestream nghị luận sôi nổi, mọi người không ai không chấn động.

Ngay cả người nước ngoài cũng phải cảm thán.

Phải biết rằng, lăng Tần Thủy Hoàng là của người từ hơn hai ngàn năm trước, mà lăng mộ từ hơn hai ngàn năm trước đã có công nghệ này, thực sự hiếm thấy.

Kết cấu thiết kế trong lăng Tần Thủy Hoàng, dù cho đến bây giờ cũng không thể mô phỏng được.

Còn có những con rối cơ quan cỡ lớn, nếu đặt ở hiện tại, thay gỗ bằng thép, thì chắc chắn là vũ khí chiến tranh. "Trong lăng Tần Thủy Hoàng, cất giấu kết tinh trí tuệ của người xưa a." Cố Trường Thiên không khỏi cảm khái.

Mọi thứ trong lăng Tần Thủy Hoàng, đặt ở hiện tại đều là công nghệ không thể sao chép.

Hơn nữa, do trong lăng Tần Thủy Hoàng không tiếp xúc với không khí, rất nhiều cổ vật được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Dù họ vào đây mang theo một ít không khí cũng không thể ảnh hưởng. "Đi, vào khu vực trung tâm!" Cố Trường Thiên hô lên, dẫn mọi người, đạp lên ánh nắng tiến vào khu vực trung tâm. "He he, các ngươi không đi được đâu!" Bản Điền Tam Lang từ trong bóng tối bước ra, tiếng cười ngông cuồng của hắn kinh động đến tất cả mọi

người trong đội khảo cổ. "Giáo sư Cố, mọi người đi trước, chúng tôi chặn hắn lại!" Vân Đường Phi lập tức nói. "Người gác lăng đâu?" Cố Trường Thiên lo lắng cho Người gác lăng.

Bản Điền Tam Lang và bọn chúng đã đến, điều đó có nghĩa là Người gác lăng... rất có thể đã xảy ra chuyện. "Người gác lăng không đến được đâu!" Bản Điền Tam Lang ngạo mạn nói một câu, rồi chỉ vào Cố Trường Thiên hét lên: "Bắt ông ta cho ta, bất chấp mọi giá!" Đại tôn sau lưng hắn lập tức xông về phía Cố Trường Thiên. "Vị cô nương này, phiền cô hộ tống giáo sư Cố và mọi người đi trước!" Vân Đường Phi nói với Lưu Ly. "Được." Lưu Ly lùi lại vài bước, nhìn về phía giáo sư Cố. "Đi thôi." "Nhưng mà Người gác lăng..." "Hắn sẽ không sao đâu, yên tâm đi." Lưu Ly nhàn nhạt nói.

Lệnh bài Người gác lăng và Chu Thánh vẫn còn cảm ứng, hắn đang trên đường đến đây.

Cố Trường Thiên nghe vậy, không nói thêm gì, quay người rời đi. "Thiên Chân, đưa thuốc nổ cho ta, ta chặn đường lại!" Tiền Bàn Tử hét lên. "Không được, sẽ làm sập đường hầm." Hạo Thiên Chân từ chối.

Khi vào đây, hắn đã xin quân đội một ít kíp nổ và lựu đạn. "Lăng Tần Thủy Hoàng là một không gian khép kín, dùng nhiều thuốc nổ sẽ gây ra cộng hưởng, làm sập lăng Tần Thủy Hoàng." Cố Trường Thiên mở miệng nói. "Không, sẽ không đâu." Lưu Ly lắc đầu.

Lăng Tần Thủy Hoàng vô cùng kiên cố, dù dùng thuốc nổ cũng không thể làm sập.

Trừ khi dùng loại thuốc nổ có uy lực đặc biệt mạnh.

Thuốc nổ trong ba lô của Hạo Thiên Chân, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm đứt một đoạn đường. "Thật sự không sao chứ?" Cố Trường Thiên vẫn có chút lo lắng. "Không sao, lăng Tần Thủy Hoàng vô cùng

vững chắc, dù có động đất, lăng Tần Thủy Hoàng cũng không rung chuyển." Lưu Ly giải thích. "Vậy thì, nổ đi." Cố Trường Thiên đồng ý.

Tiền Bàn Tử lấy ra mấy kíp nổ từ ba lô của Hạo Thiên Chân, tìm một chỗ tương đối lỏng lẻo, đặt kíp nổ xuống dưới và châm ngòi. "Chạy mau!" Cả nhóm nhanh chóng chạy, chạy được hơn ba mươi mét, kíp nổ phát nổ. "BÙM!" Sau một tiếng nổ lớn, mấy tảng đá lớn rơi xuống, chặn lối đi.

Thành viên Thiên Tôn Hội đuổi theo sau, một chưởng đã đánh nát tảng đá. "Bịch bịch bịch!" Tốc độ của bọn họ không giảm, nhanh chóng đuổi theo, chỉ trong vài bước đã đuổi kịp Cố Trường Thiên và những người khác.

Các Đại tôn đều có tu vi Tông Sư, mà Cố Trường Thiên và nhóm của ông chỉ là người thường, đối mặt với Tông Sư, hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát.

Lưu Ly lấy ra Âm Dương châu, bung ô hoa bay lên không trung.

Ngón tay nàng khẽ động, Âm Dương châu hóa thành vũ khí bắn ra.

Một trong các Đại tôn giữ chân Lưu Ly, mấy người còn lại đi bắt Cố Trường Thiên.

Lưu Ly thấy vậy, liền thổi Âm Dương châu biến thành một tấm khiên bảo vệ, che chở cho Cố Trường Thiên và nhóm của ông.

Chỉ cần nàng không chết, Cố Trường Thiên và họ sẽ an toàn.

Các Đại tôn thay nhau tấn công tấm khiên Âm Dương, nhưng đều không thể phá vỡ, đành phải tấn công Lưu Ly trước.

Lưu Ly cầm ô hoa xoay sở với mấy Đại tôn, không đối đầu trực diện với bọn họ.

Bản thân nàng tuy là Tông Sư, nhưng thực lực có hạn.

Hơn nữa không có Âm Dương châu trong tay, đánh nhau tương đối bất lợi. "Tốc chiến tốc thắng." Đại tôn sợ Chu Thánh đuổi đến, liền phong tỏa không gian, khiến Lưu Ly không còn đường thoát.

Sau đó họ lại thu hẹp vòng vây, lấy vũ khí ra tấn công Lưu Ly.

Lưu Ly dùng ô hoa để chống đỡ, bị động phản kích.

Chỉ là số lượng Đại tôn quá đông, đánh nhau nàng tương đối bất lợi.

Bên trong tấm khiên Âm Dương.

Cố Trường Thiên suy sụp ngồi trên đất, hai mắt thất thần.

Ông vốn nghĩ vào đây để bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng, bây giờ ngược lại trở thành gánh nặng, không giúp được gì. "Vô dụng a, thân vô dụng vào cổ mộ, ngược lại thành gánh nặng của người ta." Cố Trường Thiên suy sụp nói. "Ba, chúng ta đến để bảo vệ và phát hiện cổ vật, không phải để chiến đấu, thuật nghiệp hữu chuyên công, nghĩ thoáng đi, Người gác lăng sẽ trở lại." Cố Dạ Hi an ủi. "Ai." Cố Trường Thiên thở dài một hơi, trong lòng cũng mong chờ Người gác lăng có thể đến.

Mà trái tim của khán giả cả nước cũng thắt lại, mong chờ Người gác lăng xuất hiện.

Mà trong đường hầm, một bóng đen đang nhanh chóng tiếp cận.

Ngoài đường hầm.

Vân Đường Phi và hai người kia đối phó với sáu Đại tôn, có chút vất vả.

Bản Điền Tam Lang dựa vào ưu thế đông người, hai đánh một, toàn diện áp chế ba cao thủ quân đội Vân Đường Phi.

Chương 429

"Tốc chiến tốc thắng, Người gác lăng sắp quay lại rồi." Bản Điền Tam Lang thúc giục.

Một khi Người gác lăng đến, sẽ không dễ đối phó.

Sáu Đại tôn mỗi người lấy ra một viên đan dược màu đỏ nuốt vào, cơ thể họ lập tức trở nên đỏ rực, thực lực tăng vọt gấp đôi. "Đánh du kích!" Vân Đường Phi hạ lệnh, ba người dựa vào địa hình ẩn nấp, câu giờ với đối phương.

Kéo đến khi Người gác lăng đến, sẽ có hy vọng.

Bên Bản Điền Tam Lang dốc toàn lực, còn ba người Vân Đường Phi thì chọn cách tránh né, có thể không đánh thì không đánh, cứ câu giờ với ngươi. "Những người còn lại theo ta." Bản Điền Tam Lang dẫn những người còn lại tiếp tục truy kích.

Vân Đường Phi phóng phi đao Tiểu Lý để cản trở, nhưng bị Đại tôn chặn lại. "Lần này phiền phức rồi." Sắc mặt Vân Đường Phi trầm trọng, một khi để bọn họ qua đó, Lưu Ly không thể nào cản được nhiều người như vậy.

Bản Điền Tam Lang vừa bước vào đường hầm, Chu Thánh đã cầm bội đao Người gác lăng từ mật đạo của Người gác lăng xông ra.

Một đao chém dài, trực tiếp chặt đứt mười ngón chân và mũi của Bản Điền Tam Lang.

Bản Điền Tam Lang lảo đảo lùi lại, toàn thân đau đớn không nhịn được gầm lên. "A!!!" Cơn đau dữ dội kích thích thần kinh của hắn, khiến hắn hoàn toàn không thể chịu đựng nổi. "Giết, giết Người gác lăng cho ta!" Bản Điền Tam Lang hạ lệnh.

Đại tôn còn lại sau lưng hắn dốc toàn lực ra tay với Chu Thánh.

Chu Thánh chém một đao xong, nhanh chóng đi chi viện cho Vân Đường Phi và những người khác, trước tiên giải thoát cho họ.

Sáu Đại tôn kia sau khi uống đan dược, tuy thực lực tăng vọt, nhưng trí thông minh giảm đi không ít, chỉ biết đối phó với ba người Vân Đường Phi, hoàn toàn không để ý đến những người khác.

Điều này cũng cho Chu Thánh cơ hội đánh lén rất tốt.

Chu Thánh cầm đao trực tiếp cắt vào từ phía sau, vung đao lên, thu hoạch đầu của bọn họ.

Vân Đường Phi thấy Chu Thánh đến, liền phối hợp hành động, dụ năm Đại tôn vây công bọn họ.

Một sáng một tối, hỗ trợ lẫn nhau. "Giết Người gác lăng trước!" Các Đại tôn khác đến, đánh thức năm Đại tôn lý trí không cao kia.

Để bọn họ quay mũi giáo, giết Chu Thánh trước.

Năm người quay người đối đầu trực diện với Chu Thánh, Chu Thánh không đánh trực diện với họ, mà tác chiến vòng vèo.

Thực lực của Đại tôn Thiên Tôn Hội rất mạnh, điều này không cần nghi ngờ.

Bọn họ đều có thực lực Tông Sư, chỉ có thể đánh lén, không thể đối đầu trực diện.

Chu Thánh trước đó chính là xem thường bọn họ, mới suýt bị họ kéo xuống sông thủy ngân. "Trốn đi." Chu Thánh nói một câu rồi ẩn mình trong bóng tối.

Hiện tại tuy là ban ngày, nhưng trong cổ mộ đâu đâu cũng là mộ thất và đường hầm, vẫn có chỗ để trốn. "Người gác lăng, đừng tưởng ta không làm gì được ngươi, ngươi có thể trốn, nhưng đội khảo cổ thì

không!" Bản Điền Tam Lang đã băng bó xong vết thương, đứng ra nói. "Ngươi cứ chờ đi, không bao lâu nữa, thuộc hạ của ta sẽ xách đầu đội khảo cổ đến!" Chu Thánh nghe vậy, nhìn những người bên cạnh Bản Điền Tam Lang, thiếu mất năm người.

Có năm Đại tôn đã đi truy kích. "Người gác lăng, không cần quan tâm đến chúng tôi, chúng tôi vẫn có thể tiếp tục xoay sở với Thiên Tôn Hội, anh đi giúp đội khảo cổ trước đi." Vân Đường Phi mở miệng nói.

Bản Điền Tam Lang đích thân ngồi ở cửa đường hầm, canh giữ con đường duy nhất. "Có bản lĩnh, thì bước qua xác ta đi!!" Chu Thánh hít sâu một hơi, cầm đao xông về phía Bản Điền Tam Lang.

Hắn phải qua đó chi viện.

Lưu Ly một mình, căn bản không phải là đối thủ của năm Đại tôn kia.

Khoảnh khắc Chu Thánh xuất hiện, mấy Đại tôn lập tức bao vây hắn, và đồng loạt tấn công.

Vân Đường Phi và những người khác cố gắng giúp Chu Thánh bọc hậu, nhưng căn bản không ra tay được.

Chu Thánh nhìn những món đồ trong cửa hàng hệ thống của mình, có bom khói.

Hắn bỏ ra năm mươi điểm tích lũy, đổi lấy năm quả bom khói, sử dụng ngay lập tức.

Khói đen từ bom bốc lên, tầm nhìn của các Đại tôn lập tức mờ đi. "Giữ vững!" Bản Điền Tam Lang hét lên, các Đại tôn lần lượt tiến lại gần Bản Điền Tam Lang, canh giữ cửa động.

Bom khói là phiên bản nâng cấp của lựu đạn khói, nó có thể khiến người ta mất phương hướng và ngũ quan.

Không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi thấy, không chạm được.

Chu Thánh trong làn khói, nhanh chóng tiến lại gần cửa động.

Nhưng Bản Điền Tam Lang rút đao samurai, vung vẩy ở cửa đường hầm.

Chu Thánh trong thời gian ngắn rất khó đi qua.

Hắn nhìn Đại tôn đang mất phương hướng trong sương mù, đá một người qua đó.

Bản Điền Tam Lang cảm nhận được, một đao đâm xuyên tim Đại tôn. "Phàm là kẻ đến gần ta trong vòng một mét, ta đều có thể biết ngươi ở đâu." Bản Điền Tam Lang lạnh lùng nói. "Đại nhân, ngài giết nhầm người rồi." Đại tôn nói trước khi chết. "Hiến thân vì Thiên Tôn." Bản Điền Tam Lang chỉ nói vậy, không hề quan tâm mình có giết nhầm người hay không.

Chu Thánh có chút đau đầu, rốt cuộc phải làm sao để qua đây.

Đồng thời trong lòng cũng ngày càng lo lắng cho Lưu Ly. "Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!

Ta đến ngay!" Bên phía Lưu Ly.

Sau mấy chục hiệp giao chiến, Lưu Ly không địch lại, bị đánh bay ra ngoài, trọng thương ho ra máu.

Ô hoa của nàng cũng bị đánh nát, quần áo cũng bị rách, nhuốm đầy máu tươi. "Đừng cứu chúng tôi, cô thu vũ khí lại rồi chạy đi!" Cố Trường Thiên hét lên từ trong tấm khiên Âm Dương. "Mau đi đi!" Cố Dạ Hi cũng nói. "Thả chúng ta ra, Bàn gia ta liều mạng với bọn chúng!" Tiền Bàn Tử lớn tiếng nói. "Bị một người phụ nữ liều mạng bảo vệ, thật uất ức!" Lưu Ly như không nghe thấy lời của họ. "Người gác lăng sắp đến rồi, cố gắng thêm một chút nữa." Lưu Ly

lảo đảo đứng dậy nói. "Hừ, tìm chết!" Một trong những vị Đại tôn cầm trường đao, nhảy lên, chém về phía Lưu Ly đang trọng thương. "Keng!" Ngay lúc Lưu Ly tuyệt vọng, một bóng đen xuất hiện, cầm đao chặn lại đòn tấn công của Đại tôn.

Lưu Ly mở mắt nhìn, người đứng trước mặt mình mặc trường bào màu đen, mặt đeo mặt nạ đồng, tay cầm đao, là bội đao của Người gác lăng.

Hắn là Người gác lăng, nhưng hắn không phải là Chu Thánh.

Người đó sau khi chặn đòn tấn công của Đại tôn, cánh tay nhanh chóng to ra, biến thành cánh tay kỳ lân, một quyền đánh bay người kia ra ngoài.

Sau đó hai chân và hai tay được cường hóa, trong lúc đối phương chưa kịp tiếp đất, liên tục vung đao trên không, chém chết đối phương.

Các bộ phận trên cơ thể hắn có thể cường hóa theo ý muốn.

Hắn một mình chống lại bốn Đại tôn của Thiên Tôn Hội, liên tục phản sát đối phương.

Chiêu thức của hắn gần như giống hệt chiêu thức mà Người gác lăng học, điểm khác biệt duy nhất là khi hắn vung đao, cơ bắp trên cơ thể có thể cường hóa theo nhu cầu của hắn.

Con đường hắn đi cũng không phải là con đường thông thường của Người gác lăng.

Lưu Ly đại khái đoán được, hắn là một mạch khác của Người gác lăng, cũng là một trong hai mạch Âm Dương song mạch mà Chu Thánh đang tìm kiếm.

Sau khi hắn đánh bại tất cả các Đại tôn, vung tay thu thập Âm Dương châu.

Chương 430

Hắn thu thập hắc châu, ném bạch châu cho Lưu Ly. "Nói với hắn, ta đến rồi." Nói xong, Người gác lăng bí ẩn biến mất.

Trong sương mù.

Chu Thánh giết người trong sương mù, tuy đã giải quyết được mấy Đại tôn, nhưng vẫn không thể qua được.

Sương mù chỉ kéo dài mười phút, nếu mười phút nữa không qua được, hậu quả...

Chu Thánh không dám nghĩ.

Chu Thánh đứng trong sương mù, hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh.

Tay phải hắn nắm chặt bội đao Người gác lăng, trên bội đao hiện lên ngọn lửa hừng hực, sau lưng bảy viên châu Người gác lăng hiện ra.

Chu Thánh cúi người tích lực, nhắm thẳng vào Bản Điền Tam Lang. "Hù!" Chu Thánh thở ra một hơi, bước một bước, giơ cao bội đao Người gác lăng, chém về phía Bản Điền Tam Lang.

Bản Điền Tam Lang tuy không nhìn thấy, nhưng hắn cũng cảm nhận được nguy hiểm đang nhanh chóng đến gần.

Ngay lúc Người gác lăng sắp giết tới, hắn giơ ngang đao trước người, chống lại đòn tấn công của Chu Thánh. "Keng!" "Choang!" Thanh đao samurai của Bản Điền Tam Lang bị chém gãy, nhưng hắn đã chặn được đòn tấn công. "Người gác lăng, chỉ có vậy thôi sao?" "Phụt!" Một lưỡi kiếm dài màu trắng từ sau đầu hắn đâm xuyên qua.

Bản Điền Tam Lang há miệng, chưa kịp nói gì đã ngã xuống đất.

Lưỡi kiếm trắng hóa thành hạt châu trắng, rơi xuống đất.

Phía sau Bản Điền Tam Lang là Lưu Ly đang trọng thương.

Nàng dốc hết toàn lực chạy đến, trong lúc Chu Thánh đối đầu trực diện với Bản Điền Tam Lang, nàng đã đánh lén từ phía sau, giết chết hắn.

Chu Thánh thấy Lưu Ly sắp ngã, vội vàng chạy tới ôm lấy nàng. "Xin lỗi, đã để em bị thương!" Chu Thánh từ cửa hàng hệ thống đổi lấy thuốc đặc hiệu, cho Lưu Ly uống, sau đó ôm nàng đi về phía một gian mộ thất. "Không sao, em đã bảo vệ được đội khảo cổ." Lưu Ly cười nói, chỉ là sắc mặt tái nhợt. "Được, đừng nói nữa, anh chữa thương cho em." Chu Thánh vào mộ thất, dìu Lưu Ly ngồi xuống, lấy thuốc mỡ, cởi áo nàng, bôi thuốc lên người nàng.

Nhìn những vết thương trên người Lưu Ly, đôi mắt Chu Thánh dần đỏ lên, tay bôi thuốc cũng run rẩy.

Da của Lưu Ly rất mềm mại và mịn màng, mà bây giờ lại đầy vết thương, da thịt lật ra ngoài. "Bọn chúng, chết chắc rồi!" Chu Thánh nghiến răng nói.

Lưu Ly nhắm mắt, muốn mở ra nhưng lại có chút mệt mỏi.

Chu Thánh bôi thuốc xong, cởi áo của mình khoác cho Lưu Ly, còn mình thì mặc giáp Người gác lăng. "Không sao rồi, dưỡng thương một thời gian là khỏe lại." Chu Thánh ôm Lưu Ly, nhẹ nhàng an ủi.

Lưu Ly nép vào lòng Chu Thánh, toàn thân mệt mỏi.

Bên ngoài, sương mù tan đi.

Thiên Tôn Hội cũng tổn thất nặng nề, chỉ còn lại mấy Đại tôn, vẫn đang tiếp tục dây dưa với Vân Đường Phi và những người khác.

Đội khảo cổ ngồi tại chỗ, đợi Người gác lăng đến.

Cổ mộ dường như đã yên tĩnh trở lại.

Mãi đến tối, Lưu Ly mới tỉnh lại.

Vết thương của nàng đã lành gần hết, nhưng cần thời gian dài điều dưỡng mới được. "Chu Thánh, Người gác lăng đến rồi." Lưu Ly mở miệng liền nói. "Người gác lăng?" "Đúng, một mạch khác của Người gác lăng đã xuất hiện." Lưu Ly mở miệng nói. "Hắn đã lấy đi âm châu màu đen." Chu Thánh nghe vậy, trầm mặc một lúc.

Hắn là một trong hai mạch Âm Dương song mạch Người gác lăng, trước đó hắn vẫn không biết mình thuộc mạch nào.

Bây giờ hắn đã biết, là dương mạch.

Đối phương lấy đi âm châu thuộc về mình, chứng tỏ đối phương là âm mạch. "Em có biết hắn là ai không?" Chu Thánh lại hỏi.

Âm mạch xuất hiện, coi như đã giúp mình chia sẻ áp lực. "Hắn đeo mặt nạ đồng, không nhìn rõ; nhưng cơ bắp của hắn lại có thể điều khiển theo ý muốn, và giọng nói của hắn hơi trung tính, cố ý che giấu giọng thật của mình." Lưu Ly giải thích.

Nàng quan sát khá kỹ. "Được, anh biết rồi, giữa các Người gác lăng có cảm ứng với nhau, chỉ cần hắn xuất hiện, anh đều có thể tìm thấy hắn." Chu Thánh mở miệng nói.

Lưu Ly khẽ gật đầu. "Em cứ nằm đây nghỉ ngơi, anh đi giải quyết đám tép riu còn lại." "Được." Chu Thánh cẩn thận đặt Lưu Ly xuống, sau đó cầm bội đao Người gác lăng bước ra khỏi mộ thất.

Bây giờ, đã đến lúc kết thúc mọi chuyện.

Khi Chu Thánh bước ra khỏi mộ thất của Người gác lăng, người của Thiên Tôn Hội vẫn đang tiếp tục dây dưa với Vân Đường Phi và những người khác.

Đợi Chu Thánh từ mộ thất bước ra, bọn chúng liền tứ tán bỏ chạy. "Đuổi theo, đừng để chúng chạy thoát!" Chu Thánh dẫn theo ba người Vân Đường Phi, triển khai truy đuổi trong đường hầm.

Mà kênh livestream trộm mộ cũng bị Chu Thánh một cước đạp nát, chỉ còn lại kênh livestream khảo cổ An Lạc. 【Tôi đã nói rồi, kênh livestream trộm mộ không gây được sóng gió gì đâu.】【Nhưng tôi tò mò hơn là, người cứu giáo sư Cố là ai vậy?

Hình như không phải Người gác lăng?】【Có khả năng nào, Người gác lăng không chỉ có một người không?】【Lũ tiểu Nhật Bản lần này coi như xong đời rồi.】 Trong phòng livestream, quần chúng vây xem nghị luận sôi nổi. ...Trên đảo tiên Bồng Lai.

Thiên Tôn Từ Phúc và Tả Từ ngồi trên đại đường, nghe thuộc hạ báo cáo. "Thiên Tôn, một mạch khác của Người gác lăng đã xuất hiện." Từ Phúc nghe vậy, mở mắt ra. "Âm Dương lưỡng mạch đều đã xuất hiện, xem ra long mạch An Lạc đã hoàn toàn thức tỉnh." Từ Phúc nhàn nhạt nói. "Người gác lăng chỉ có hai người, Thiên Tôn Hội chúng ta nếu ồ ạt xâm nhập, tuyệt đối có thể cướp được long mạch." Một người trong số đó mở miệng nói. "Không, không vội." Từ Phúc lắc đầu.

Hắn thực ra cũng có chút sợ hãi lời tiên tri đó.

Âm dương xuất, thiên tôn diệt.

Âm dương, chính là chỉ Âm Dương lưỡng mạch Người gác lăng.

Trước đó âm mạch vẫn không xuất hiện, Từ Phúc vẫn có chút đề phòng.

Nay, Âm Dương lưỡng mạch đều xuất hiện, nguy hiểm của hắn đã đến. "Thiên tôn diệt, diệt chỉ là một Thiên Tôn." Từ Phúc nói đến đây, nhìn về phía Tả Từ. "Ta có thể chết." Tả Từ thẳng thắn nói.

Hắn vốn là phân thân của Từ Phúc, tuy có ý thức tự chủ, nhưng hắn vẫn nghe lời Từ Phúc, cũng tức là nghe lời chính mình.

Từ Phúc muốn hắn chết, hắn không thể không chết. "Tả Từ, lăng Tần Thủy Hoàng, ngươi dẫn người đi tranh giành một phen đi." Từ Phúc mở miệng nói. "Đại nhân, nếu ta chết ở lăng Tần Thủy Hoàng, sẽ ảnh hưởng đến ngài." Tả Từ mở miệng nói.

Thiên Tôn Từ Phúc không dám bước vào lăng Tần Thủy Hoàng, một khi mình chết ở đó, nhục thân và linh hồn của mình đều sẽ bị giam cầm bên trong.

Đến lúc đó, Từ Phúc không thể vào lấy lại, thân thứ ba cũng không thể dung hợp. "Ta là bảo ý chí của ngươi đi, thân thể của ngươi, ta thu hồi." Từ Phúc lạnh lùng nói.

Hắn muốn tước đoạt ý chí của Tả Từ, để hắn nhập vào người khác, dẫn người đến lăng Tần Thủy Hoàng cướp lại Sơn Hải.

Chương 431

Còn thân thể và linh hồn của Tả Từ sẽ bị Thiên Tôn lấy đi.

Tả Từ nghe lời Thiên Tôn, liền biết mình phải chết. "Được." Tả Từ từ trên ghế đứng dậy, đi đến trước mặt Từ Phúc. "Ngươi và ta vốn là một người, ta không phải muốn giết ngươi, chỉ là để ngươi và ta dung hợp thành một người hoàn chỉnh." Từ Phúc nói với Tả Từ. "Ta biết." Tả Từ gật đầu, đặt đầu mình trước mặt Từ Phúc.

Từ Phúc đưa tay ra, đặt lên đầu Tả Từ, chuẩn bị rút lấy ý chí của mình.

Nhưng chưa kịp nói gì, Tả Từ một đao đâm vào tim Thiên Tôn Từ Phúc. "Nhưng có lúc, chính mình sẽ phản bội chính mình." Tả Từ ngẩng đầu, cười nhìn Từ Phúc.

Bên trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh và Vân Đường Phi truy kích suốt hai tiếng đồng hồ mới dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ Đại Tôn của Thiên Tôn Hội.

Sau khi xong việc, Chu Thánh quay trở lại cổ mộ, bế Lưu Ly lên.

“Đưa ta đi.” Giọng nói của Âm Mạn vang lên bên tai Chu Thánh.

“Lần sau nhé, lần sau nhất định.” Chu Thánh nói.

Cậu sẽ còn quay lại.

Thiên Tôn Hội không thể nào từ bỏ việc nhắm vào lăng Tần Thủy Hoàng, bọn Honda Saburo chỉ là đội tiên phong.

Nếu chúng hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Tôn Hội sẽ không cử người vào nữa.

Nếu chúng không hoàn thành, Thiên Tôn Hội sẽ phái cường giả

tiếp tục tiến vào.

Chu Thánh không thể ở lại canh giữ lăng Tần Thủy Hoàng mãi, cậu phải đưa mọi người ra ngoài trước.

Đợi lần sau Thiên Tôn Hội tới, sẽ không cần đến đội khảo cổ nữa.

Trên đường rút lui, Cố Trường Thiên cho người vận chuyển một số đồ vật có giá trị nghiên cứu cao ra ngoài.

Những thứ này vô cùng hữu ích cho việc nghiên cứu lịch sử.

Chu Thánh đợi họ làm xong mới tiễn họ rời đi qua mật đạo của Người Gác Lăng.

Còn mình thì bế Lưu Ly ngồi trong mật đạo, đợi họ đi xa rồi mới lặng lẽ rời đi.

Khi Cố Trường Thiên dẫn người ra ngoài, tất cả mọi người bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng đều vỗ tay chào đón nồng nhiệt.

"Giáo sư Cố lão, ông đã bảo vệ được lăng Tần Thủy Hoàng!" Chu Lục Dương kích động nói.

Giáo sư Cố lão không chỉ bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng, mà còn cả tôn nghiêm của An Lạc.

"Ai, hổ thẹn quá, tất cả đều là công lao của Người Gác Lăng, tôi ngược lại còn gây thêm phiền phức!" Cố Trường Thiên áy náy nói.

Nếu không phải vì bảo vệ mình, người phụ nữ bên cạnh Người Gác Lăng cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

"Dù sao đi nữa, với tư cách là người phụ trách đội khảo cổ, ông đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lần này." Chu Lục Dương nói.

Bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng, không ít phóng viên truyền thông đang chờ phỏng vấn, nhưng sau khi giáo sư Cố lão và mọi người ra ngoài, họ trực tiếp lên xe quân dụng rời đi.

Mệt rồi.

Hơn nữa, Chu Lục Dương cũng biết, Người Gác Lăng vẫn còn trong lăng Tần Thủy Hoàng, phải đợi tất cả mọi người đi hết, Người Gác Lăng mới lặng lẽ rời khỏi.

Chu Lục Dương chỉ để lại hơn mười binh sĩ biết giả câm giả điếc ở lại, ngăn không cho bất kỳ ai đến gần.

Chu Thánh ngồi trong mật đạo hơn mười phút rồi mới bế Lưu Ly rời đi.

Những binh sĩ canh gác lăng Tần Thủy Hoàng nghe thấy động tĩnh phía sau cũng làm như không nghe thấy gì.

Chu Thánh mang theo Lưu Ly, trực tiếp đạp lên thái cực đồ âm dương màu trắng, bay về trang viên Lỗ Thương.

"Lăng Tần Thủy Hoàng, an toàn rồi sao?" Lưu Ly không kìm được hỏi một câu.

"Không, lăng Tần Thủy Hoàng chưa an toàn, người của Thiên Tôn Hội sẽ còn quay lại." Chu Thánh trầm giọng nói.

Honda Saburo thực sự quá ngu ngốc, đây không giống thủ đoạn của Thiên Tôn Hội.

Thiên Tôn Hội chắc chắn sẽ quay lại, và sẽ còn mạnh hơn.

Trên đường ngự không trở về, Chu Thánh nhìn thấy các đạo sĩ đang đấu pháp với đám Âm Dương Sư.

Họ đã chặn đám Âm Dương Sư lại, không cho chúng tiến vào.

"Đa tạ các vị!" Chu Thánh nói lời cảm tạ từ trên không.

"Nếu có chiến, xin hãy gọi, chúng tôi nhất định sẽ ứng chiến!" Một đạo sĩ trong số đó hét lên.

“Được.” Chu Thánh đáp một tiếng, sau đó đưa Lưu Ly rời đi.

Cậu không xuống giúp, vì những đạo sĩ đó đủ sức đối phó với đám Âm Dương Sư.

“Nếu đám Âm Dương Sư này mà vào được thì phiền phức thật.” Chu Thánh không khỏi có chút áy náy.

Cậu có chút tâm sự nặng nề, đợi khi người của Thiên Tôn Hội vào lại cổ mộ, nhất định sẽ hồi sinh bọn Honda Saburo đã bị mình giết chết.

Thiên Tôn Hội có thủ đoạn như vậy.

Đám người Honda Saburo mang đến đều không sợ chết, còn lấy thân dò đường.

Chính là vì có đủ tự tin, có thể hồi sinh.

Chu Thánh bay trên không hơn một tiếng đồng hồ thì đến trang viên Lỗ Thương. … Đại học Tần Dương, trong phòng họp.

Cố Trường Thiên dẫn theo con gái mình, cùng với những người thuộc các ban ngành liên quan họp mặt.

“Thiên Tôn Hội đã được giải quyết, lăng Tần Thủy Hoàng cũng xem như an toàn rồi.” Một người trong đó thở phào nhẹ nhõm.

“Không, chưa giải quyết xong đâu.” Cố Trường Thiên lắc đầu.

“Bọn Honda Saburo chỉ là vào để dò đường thôi, đạo mộ tặc thực sự của Thiên Tôn Hội vẫn chưa xuất hiện.” Chu Lục Dương nghe vậy, bèn lên tiếng: “Chúng còn có một đám Âm Dương Sư, chỉ là bị các đạo sĩ chặn lại thôi, đám Âm Dương Sư đó, có phải là hậu thủ không?” “Chúng giống như đi chi viện cho Honda Saburo hơn, không phải là chủ lực tuyệt đối của Thiên Tôn Hội.” Cố Trường Thiên nói.

Thân là tử sĩ, ông biết rõ sự đáng sợ của Thiên Tôn Hội.

Mà hành động lần này của Thiên Tôn Hội, có chút giống như sấm to mưa nhỏ.

Tuy người đi không ít, nhưng ai nấy đều lấy thân dò đường, căn bản không có sự chuẩn bị cho việc trộm mộ.

Hơn nữa, chúng không mang theo bất cứ thứ gì, rõ ràng không phải đến để trộm mộ.

"Vẫn phải tìm cách tiêu diệt Thiên Tôn Hội mới được." Một người trong đó lên tiếng.

Cố Trường Thiên cười khổ nói: "Thiên Tôn Hội tồn tại từ rất lâu rồi, căn bản không thể diệt được.

Hơn nữa chúng ta còn không biết tổng bộ của chúng ở đâu, làm sao mà đánh?" Cả phòng họp chìm vào im lặng.

"Vậy lần sau Thiên Tôn Hội quay lại, phải làm sao đây?" Chu Lục Dương nhìn về phía Cố Trường Thiên.

"Trước hết cố gắng canh giữ bên ngoài, không cho chúng vào, phần còn lại, chỉ có thể giao cho Người Gác Lăng." Cố Trường Thiên nhắm mắt nói.

Lần sau Thiên Tôn Hội tới, sẽ không còn phát sóng trực tiếp nữa.

Mà ông, đến lúc đó có lẽ cũng không đi được, đó không phải là chiến trường của ông.

Người Gác Lăng đối kháng với Thiên Tôn, những người khác đều không thể can thiệp, cũng không có năng lực can thiệp.

Điều duy nhất khiến Cố Trường Thiên mừng thầm là, một nhánh Người Gác Lăng khác cũng đã xuất hiện.

Hai nhánh Người Gác Lăng cùng nhau bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng, vậy thì lăng Tần Thủy Hoàng hẳn là an toàn rồi.

“Lần này tôi mang về rất nhiều văn hiến điển tịch, có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với chúng ta trong việc giải mã lịch sử trước thời nhà Tần.” Cố Trường Thiên kéo suy nghĩ của mọi người trở lại, nói về văn vật.

Những điển tịch lịch sử đó vô cùng quý giá, trong cổ mộ cũng được bảo quản rất tốt.

Sau này, ông sẽ giải đọc các điển tịch lịch sử, tái hiện nền văn minh trước thời Đại Tần.

“Đây cũng coi như là thu hoạch lớn nhất của chuyến đi này rồi.” “Được rồi, giáo sư Cố lão nghỉ ngơi sớm đi, tôi sẽ tiếp tục chú ý động tĩnh bên lăng Tần Thủy Hoàng, một khi Thiên Tôn Hội quay lại, nhất định phải cho chúng một bài học.” Chu Lục Dương thấy giáo sư Cố lão mệt mỏi, vội vàng nói.

“Ừm.” Giáo sư Cố lão gật đầu, nhìn về phía con gái mình.

Chương 432

“Ta già rồi, lần sau con tự đi đi.” Cố Trường Thiên nói.

“Vâng.” Cố Dạ Hi gật đầu.

Cô biết Cố Trường Thiên đang nói gì, đợi lần sau Thiên Tôn Hội quay lại, mình sẽ đi cùng Người Gác Lăng.

Chỉ là, cô đoán Người Gác Lăng sẽ không đưa mình theo. … Đảo tiên Bồng Lai.

Thiên Tôn Từ Phúc quỳ rạp dưới chân Tả Từ, Tả Từ chặt đứt đôi tay của Từ Phúc, gắn lên người mình.

Mọi người có mặt đều không động đậy, vì Tả Từ và Từ Phúc là cùng một người, bọn họ là đang tự tương tàn.

Từ Phúc cũng không giận, mà cười nói: “Không hổ là ta, dã tâm đủ lớn, dương phụng âm vi.” Tả Từ một cước đá văng Từ Phúc ra, ngẩng đầu nói: “Ta là Tả Từ, không phải ngươi, càng không phải là vật hiến tế thế thân thứ ba.

Ta sẽ khống chế thế thân thứ ba, cho dù không có ta hiến tế, hắn cũng vẫn mạnh mẽ.” Từ Phúc lắc đầu, nói: “Tả Từ, ngươi không hiểu, chúng ta muốn tạo ra là thần, chứ không phải một con rối mạnh mẽ.” “Thì sao chứ?” Tả Từ vừa dứt lời, liền cảm thấy mình bị thứ gì đó bóp cổ.

Đảo tiên Bồng Lai.

Tả Từ bị bóp chặt yết hầu vận mệnh, mặt mày đỏ bừng, hô hấp khó khăn.

“Thấy chưa?

Nếu thế thân thứ ba là vũ khí chiến tranh, ta có thể có được sức mạnh hủy diệt thế giới." Từ Phúc đứng dậy, nhìn về phía Vô Diện Nhân trước mặt.

Vô Diện Nhân đưa tay chạm vào vết thương trên người Từ Phúc, vết thương của Từ Phúc lập tức lành lại.

Từ Phúc ngồi trên bảo điện, cúi đầu nhìn Tả Từ, nhàn nhạt nói: "Ngươi chính là phân thân do ta tạo ra, ta đã cho ngươi quá nhiều tự do, khiến ngươi tự cho rằng có thể giết được ta, thay thế ta." "Ta không muốn chết…" Tả Từ khó khăn nói.

"Chúng ta sẽ không chết, chúng ta sẽ trở thành thần." Từ Phúc nói xong, đưa tay ấn lên đầu Tả Từ.

"Ngươi khiến ta rất thất vọng, ngươi mất cả đôi tay, mất cả long mạch, ngay cả ngọc tỷ truyền quốc cũng không lấy được, ngươi là một phế vật." Nói xong, Từ Phúc trực tiếp tước đoạt ý chí của Tả Từ, Tả Từ lập tức biến thành một cái xác không hồn.

"Ngươi dung hợp hắn trước đi." Từ Phúc nói với thế thân thứ ba.

Vô Diện Thiên Tôn ôm lấy Tả Từ, từng chút một dung nhập hắn vào cơ thể mình.

Từ Phúc nhìn thân thể hoàn mỹ của thế thân thứ ba, đưa tay sờ sờ.

"Ngươi gần đây có chút không nghe lời, nên ta phải tước đoạt ý chí của ngươi." Từ Phúc nói xong, rút ra những tạp niệm thừa thãi từ trong cơ thể Vô Diện Thiên Tôn, trộn lẫn với ý chí của Tả Từ.

Thế thân thứ ba lập tức biến thành một con rối không hồn.

"Đợi ta có được Sơn Hải, ta có thể thành thần rồi." Từ Phúc véo làn da của thế thân thứ ba, vung tay phong ấn hắn vào trong đan lô.

"Người do ta tạo ra, không nên có tư duy của riêng mình." Thiên

Tôn lẩm bẩm.

Một khi đã sinh ra tư duy, ai còn muốn chết chứ?

"Đào một thân thể mạnh mẽ ra đây." Từ Phúc hạ lệnh.

Đảo chủ đảo tiên Bồng Lai đi đến ao, vớt một người ra.

Từ Phúc đem ý chí của Tả Từ và thế thân thứ ba, đánh vào thân thể vừa lấy được.

Khi Tả Từ mở mắt ra, thân thể của mình đã thay đổi, hơn nữa thân thể này còn bị Từ Phúc khống chế.

"Ngươi là Tả Từ, nhưng ngươi không còn là ta nữa, cho nên bây giờ, quỳ xuống cho ta!" Từ Phúc lớn tiếng nói.

Tả Từ quỳ một gối xuống, tay phải đặt trước ngực.

"Tín ngưỡng Phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" "Mang theo hai Vương, ba mươi sáu Đại Tôn, bảy mươi hai Tôn Giả, ba trăm sáu mươi vị Thần Sứ, một nghìn đồng nam đồng nữ, đến lăng Tần Thủy Hoàng, mang Sơn Hải về cho ta!" Từ Phúc hạ lệnh.

"Tuân mệnh!" Tả Từ đáp một tiếng.

Lần này Thiên Tôn Hội xuất chiến với đội hình vô cùng hùng hậu, chính là để đảm bảo có thể mang Sơn Hải về.

"Nếu không phải thế thân thứ ba gây sự cho ta, Người Gác Lăng đã sớm chết rồi, lần này ngươi gặp Người Gác Lăng, tuyệt đối không được tha cho hắn!" Từ Phúc lại nói.

"Hiểu rồi." Tả Từ gật đầu.

Hắn đối với Người Gác Lăng cũng tràn đầy hận ý.

"Đi đi." Từ Phúc vung tay, mở ra kết giới bảo vệ đảo tiên Bồng Lai.

Tả Từ dẫn người đi ra, chạy đến lăng Tần Thủy Hoàng.

Hắn tuy chỉ là ý thức của Tả Từ, nhưng thân thể rất mạnh mẽ, có thể phát huy ra thực lực vốn có của hắn.

Bây giờ đi đến lăng Tần Thủy Hoàng mới là đạo mộ tặc thực sự.

Honda Saburo, chẳng qua chỉ là một đội tiên phong dò đường mà thôi. … Trong trang viên.

Chu Thánh băng bó vết thương cho Lưu Ly, rồi nói: "Đợi đến ngày mai, vết thương sẽ lành lại." "Ừm." Lưu Ly gật đầu.

Dựa vào gối, có chút mệt mỏi.

"Em ngủ trước đi." Chu Thánh nói một câu, sau đó đi đến bên giường.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh một cái rồi nhắm mắt lại. 【Đinh, nhiệm vụ vẫn đang tiếp tục, xin Túc chủ mau chóng trở lại lăng Tần Thủy Hoàng, chống lại đạo mộ tặc!】 Tiếng của hệ thống lại một lần nữa vang lên, có nghĩa là đại quân của Thiên Tôn Hội sắp đến.

Chu Thánh nắm chặt viên châu màu trắng, lẩm bẩm: "Lưu Ly, em nghỉ ngơi đi, anh đi gác lăng." Chu Thánh rời khỏi phòng, chạy đến lăng Tần Thủy Hoàng.

Dù chỉ có một mình, cậu cũng phải đi bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng.

Mà đám Âm Dương Sư kia đã bị các đạo sĩ toàn bộ tiêu diệt.

Lúc này tất cả các đạo sĩ đang ngồi xếp bằng, điều chỉnh cương khí trong cơ thể.

Chu Thánh đi ngang qua nhìn một cái rồi rời đi.

Một lão đạo đang ngồi xếp bằng đột nhiên đứng dậy, nói: "Người Gác Lăng đi gác lăng rồi, xem ra đại quân của Thiên Tôn Hội sắp đến

rồi.” “Một trận đại chiến sắp bắt đầu.” “Ta nhân danh Trương Thiên Sư, gửi lời mời đến các phái của Thiên Sư Đạo, mau chóng đến chi viện!” “Ta dùng Toàn Chân Lệnh, mời gọi các đạo sĩ Toàn Chân Phái, mau chóng đến lăng Tần Thủy Hoàng, bảo vệ Thủy Hoàng!” Đạo môn có hai đại phái, Chính Nhất phái tức là Thiên Sư Đạo, và Toàn Chân Phái.

Giáo lệnh của hai môn phái khác nhau, đạo pháp tu tập cũng không giống nhau.

Nhưng bây giờ, để chống lại Thiên Tôn Hội, người của hai phái đã liên thủ mời gọi các vị đạo sĩ.

Trên bầu trời sấm sét vang dội, truyền đi mệnh lệnh của hai phái.

Mà bọn họ thì nhanh chóng đến trấn giữ bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng.

Đêm đó, sấm sét vang trời, trên bầu trời có tử lôi lấp lóe, có kim lôi bay lên.

Không ít người đều kinh ngạc.

Mà cục khí tượng bên kia giải thích rằng, đây là thời tiết cực đoan.

Trên không trung, từng đạo sĩ từ những nơi khác nhau chạy đến, đứng vào trận doanh của mình.

“Thiên Sư Đạo, Long Hổ Sơn đã vào vị trí!” “Toàn Chân Phái, Võ Đang Sơn đã vào vị trí!” “Thiên Sư Đạo…” Người của tất cả các đạo quan đều lần lượt dẫn theo đệ tử chạy đến.

Mà lăng Tần Thủy Hoàng cũng được bố trí trận pháp, người ngoài căn bản không nhìn thấy tình hình bên trong.

Cả ngọn Ly Sơn đều bị phong tỏa.

Bên ngoài Ly Sơn, các binh sĩ đã kéo dây cảnh giới, cấm bất kỳ ai

đến gần.

Ngay cả đường cũng bị phong tỏa.

Một bầu không khí căng thẳng đang ngưng tụ.

"Tín ngưỡng Phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" "Thương thiên đã chết, Thiên Tôn sẽ lập!" Xa xa, một nghìn đồng nam đồng nữ, dùng giọng non nớt, hô khẩu hiệu.

Tả Từ đứng ở phía trước nhất, dẫn người đi tới.

Chu Lục Dương thông qua vệ tinh giám sát nhìn thấy cảnh này, mấy lần muốn dùng vũ khí bắn hạ chúng, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nhịn xuống.

Chúng đã tiến vào thành phố, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Một khi tấn công, chắc chắn sẽ làm bị thương quần chúng vô tội.

Các bộ phận bí mật của quốc gia cũng toàn bộ xuất động, nhanh chóng chạy tới lăng Tần Thủy Hoàng.

Hơn nữa, họ còn dựa vào lộ tuyến mà bọn Tả Từ đang đến, tìm kiếm tổng bộ của Thiên Tôn Hội, chuẩn bị thực hiện đòn tấn công chính xác.

Thiên Tôn Hội hết lần này đến lần khác chạm vào vảy ngược của An Lạc, An Lạc phải phản kích.

Chương 433

Trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh hít sâu một hơi, bắt đầu bố trí.

Lần này Thiên Tôn Hội tấn công quy mô lớn, chắc chắn sẽ gây ra thiệt hại rất lớn cho lăng Tần Thủy Hoàng.

Cậu bảo vệ tất cả những thứ có giá trị trong lăng Tần Thủy Hoàng trước, sau đó tiến vào khu vực trung tâm, gặp được quan quách của các lão tướng như Mông Điềm, Vương Tiễn.

"Nhân danh Người Gác Lăng, ta thức tỉnh các ngươi, hiệu lệnh tam quân, theo ta chống lại sự xâm lược của Thiên Tôn Hội!

Bảo vệ sự an toàn của Bệ hạ!" Theo lời Chu Thánh dứt, quan quách bằng đồng xanh "phanh" một tiếng mở ra.

"Mông Điềm, tuân lệnh!" "Vương Tiễn, nhận lệnh!" "Lý Tín, nhận lệnh!" Một đám võ tướng lần lượt xuất hiện, bọn họ đều có thực lực cấp Thi Hoàng.

Sau khi họ tỉnh lại, trong các huyền quan trên vách đá, từng binh sĩ bò ra.

Có người đã mục nát, có người còn bảo tồn tốt.

Nghe tướng quân triệu hoán, lần lượt tỉnh lại.

Bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng.

Các đạo sĩ Thiên Sư Đạo và Toàn Chân Phái cảm ứng được Thiên Tôn Hội sắp đến, lần lượt lập trận.

"Thiên Sư Đạo lập trận, Cửu Khúc Phục Ma!" "Toàn Chân Phái lập trận, Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tiền Hành!" Người của

hai phái kết trận với nhau, đối phó với Thiên Tôn Hội sắp đến.

Tả Từ dẫn người chạy đến sau đó, nhìn đám người phía dưới, lạnh lùng nói: "Giết!" Hai Vương dẫn theo ba mươi sáu Đại Tôn xông vào trận pháp, cùng các đạo sĩ chém giết lẫn nhau.

Một nghìn đồng nam đồng nữ đồng thời vung tay, áp chế các đạo sĩ.

Tất cả các đạo sĩ đều cảm thấy có một ngọn núi lớn đè sau lưng, áp lực vô cùng lớn, nhưng họ vẫn chịu đựng áp lực ra tay.

"Tử lôi phá tà, giáng!" Thiên sư của Thiên Sư Đạo đốt một lá bùa, dẫn tử lôi oanh kích xuống.

Ngay khoảnh khắc tử lôi sắp giáng xuống, Tả Từ đưa tay ra, tóm lấy tử lôi, ném lên lăng Tần Thủy Hoàng.

"Bùm!" Lăng Tần Thủy Hoàng rung chuyển một trận.

Tả Từ bước ra một bước, uy áp mênh mông lập tức phóng thích.

Các đạo sĩ phía dưới gian nan chống đỡ.

Không phải thực lực của họ không mạnh, mà là Tả Từ có thực lực và uy nghiêm của Thiên Tôn.

Cộng thêm hai Vương đều là tồn tại Hậu kỳ Tông Sư, ba mươi sáu Đại Tôn càng là cường giả cảnh giới Tông Sư.

Bọn họ đối phó vốn đã khó khăn, còn phải chịu sự áp bức của đồng nam đồng nữ.

"Phạm An Lạc ta, dù xa cũng giết!" Bộ phận bí mật của An Lạc chạy đến, chia sẻ áp lực cho các đạo sĩ.

Bọn họ liên thủ tấn công Tả Từ, nhưng bị đồng nam đồng nữ dùng đan lô giam cầm.

Người đến không ít, có hơn một trăm người, những người này đều là cường giả cảnh giới Tông Sư, cũng là nội tình của An Lạc.

Bọn họ chỉ chấp hành nhiệm vụ bí mật, và chưa bao giờ lộ diện trước mắt thế nhân, giống như Vân Đường Phi và những người khác.

Chỉ là Vân Đường Phi và những người khác phục vụ cho quân đội, còn họ phục vụ cho quốc gia.

Sau khi bị đan lô trấn áp, họ trực tiếp hợp lực đánh vỡ đan lô, xông ra ngoài.

Tả Từ lấy ra một cây phất trần, nhẹ nhàng vung lên, đánh bay họ từ trên không xuống.

Một nghìn đồng nam đồng nữ lại lần nữa thi triển áp lực, áp bức mọi người.

"Bảy mươi hai Tôn Giả, lên!" Tả Từ lại lần nữa hạ lệnh.

Bảy mươi hai Tôn Giả lần lượt từ trên không rơi xuống, đối phó các đạo sĩ.

Hai bên giao chiến, các đạo sĩ rõ ràng có chút vất vả.

Không phải thực lực không được, mà là người của Thiên Tôn Hội quá đông, hơn nữa toàn bộ đều là tinh nhuệ.

"Đông đông đông…" Trong lăng Tần Thủy Hoàng truyền ra một trận tiếng bước chân nặng nề, rõ ràng có thể nghe thấy.

Cửa lớn lăng Tần Thủy Hoàng từ từ mở ra.

Mặc áo giáp Người Gác Lăng, tay phải nắm bội đao Người Gác Lăng, tay trái viên châu màu trắng hóa thành chất lỏng bao quanh, sau lưng bảy viên châu vờn quanh, Chu Thánh dẫn Mông Điềm và những người khác đi ra.

Ba vị võ tướng mạnh nhất, tay cầm vũ khí khác nhau, cưỡi thi mã,

dẫn theo mấy nghìn binh sĩ đi ra.

"Phạm An Lạc ta, chết!" Mông Điềm lạnh lùng hét lên.

Chu Thánh chân đạp lên đĩa tròn màu trắng bay lên không, cầm đao chỉ vào Tả Từ.

"Giết!" Mông Điềm, Vương Tiễn, Lý Tín ba người mỗi người dẫn một bộ phận binh sĩ, gia nhập vào chiến trường.

Binh sĩ dưới trướng họ đều nhận được khí tức của họ tưới nhuần, ai nấy đều có thực lực Thi Tướng, họ từng là những người trăm trận sa trường, toàn thân sát khí.

Hơn nữa, cho dù bị chém đầu, họ cũng có thể tiếp tục chiến đấu.

Chu Thánh ở trên không điều động bảy viên châu Người Gác Lăng, bảy viên châu Người Gác Lăng nhanh chóng xoay tròn hóa thành một phương ấn màu cổ xưa!

"Trấn!" Chu Thánh hét lớn một tiếng, tế ra phương ấn, đồng nam đồng nữ sau lưng Tả Từ đều bị trấn áp xuống.

Dưới sự trấn áp của phương ấn, lực trấn áp do đồng nam đồng nữ thi triển ra đều biến mất, bao gồm cả uy áp của Tả Từ.

Không còn uy áp, các đạo sĩ toàn lực phát huy, các loại thủ pháp đạo gia tầng tầng lớp lớp.

Cùng với sự xuất hiện của Chu Thánh và đoàn người, cục diện lập tức đảo ngược.

Tả Từ lạnh lùng nhìn Chu Thánh, khí tức trong cơ thể bùng nổ, làn da của hắn nứt ra.

Hắn cầm phất trần đánh về phía Chu Thánh, Chu Thánh hai tay nắm đao dùng lực chém xuống.

"Bùm!" Tả Từ một phất trần quật ra, trực tiếp đánh gãy bội đao

Người Gác Lăng của Chu Thánh, đánh bay Chu Thánh ra ngoài, tạo ra một cái hố trên mặt đất.

"Phụt!" Chu Thánh phun ra một ngụm máu.

Đối mặt với Thiên Tôn, vẫn có chút bất lực.

"Lúc đầu ở thế giới tinh thần, ta nên bất chấp mọi giá, giết ngươi!" Tả Từ lạnh lùng nói.

Người của bộ phận bí mật và một số đạo sĩ mạnh mẽ bay lên không, muốn ngăn cản Tả Từ, nhưng đều bị Tả Từ một phất trần quét bay.

Thực lực của Tả Từ đã vượt qua phạm trù Tông Sư, không thể dùng cảnh giới để đo lường.

Nếu trên đời có thần minh, thì nhất định là hắn.

"Ngươi, đáng chết!" Tả Từ lạnh lùng đi đến trên không Chu Thánh, giơ phất trần lên.

"Gầm!" Xa xa, Người Giữ Mộ cưỡi Liệt Hỏa Kỳ Lân nhanh chóng chạy đến, Liệt Hỏa Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Khi hắn chạy đến, Liệt Hỏa Kỳ Lân biến thành thanh đồng đao của Người Giữ Mộ, Người Giữ Mộ nắm thanh đồng đao một cái lộn người chém vào người Tả Từ, trực tiếp chém Tả Từ làm đôi.

Nhưng Tả Từ không ngã xuống, vết máu bị Thủ Mộ Nhân chém ra nhanh chóng lành lại, một giọt máu cũng không chảy ra.

Thủ Mộ Nhân từ trên không rơi xuống, kéo Chu Thánh ra khỏi hố.

Tả Từ lạnh lùng nhìn Thủ Mộ Nhân, nói: "Thiên Cung mà ngươi bảo vệ, tất sẽ bị diệt!" Thủ Mộ Nhân không trả lời, mà ném một thanh trường kiếm cho Chu Thánh.

"Đây là Long Hồn Kiếm, là lão tử bảo ta mang đến cho ngươi."

Thủ Mộ Nhân nói.

Long Hồn Kiếm này được chế tạo bằng vẫn kim, có thể phối hợp với long mạch sử dụng.

Hơn nữa, khi vung đao, còn có thể kéo linh hồn người ta vào địa ngục cửu u.

Người ý chí không kiên định, một khi bị kéo vào chắc chắn sẽ chết.

"Đa tạ." Chu Thánh cảm ơn một câu.

Bội đao Người Gác Lăng của cậu lại bị đánh gãy, đang thiếu một vũ khí thuận tay, vũ khí này không tệ.

"Trước thực lực tuyệt đối, bao nhiêu người cũng chỉ là con kiến!" Tả Từ phất trần một cái, Mông Điềm và những người khác cùng thi binh đều bị đánh bay ra ngoài.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân phối hợp, một trái một phải tấn công Tả Từ.

Tả Từ coi thường tất cả, khi đối mặt với sự tấn công của hai người, phất trần quét ngang, một luồng xung kích mạnh mẽ trực tiếp quét bay hai người ra ngoài.

Phất trần này là vũ khí mà hắn đã luyện hơn hai nghìn năm, vô cùng mạnh mẽ.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân mỗi người rơi xuống một bên, bị thương nhẹ.

Chương 434

Tả Từ đứng trên không, giống như thần minh, không thể chiến thắng.

Điều này khiến trong lòng Chu Thánh, ít nhiều có chút cảm giác thất bại.

Tả Từ còn không thể chiến thắng, làm sao đối phó với Từ Phúc?

Làm sao đối phó với thế thân thứ ba của hắn?

Phải biết, thế thân thứ ba còn mạnh hơn Từ Phúc và Tả Từ, hơn nữa còn có một triệu mạng!

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Chu Thánh có chút tuyệt vọng.

Thủ Mộ Nhân lại đứng dậy, lộ ra hình xăm kỳ lân trên người, con kỳ lân trên vai hắn mở mắt, miệng chảy ra máu tươi, được Thủ Mộ Nhân dùng để bôi lên lưỡi đao.

Chu Thánh đè nén sự tuyệt vọng và thất bại trong lòng, dùng tinh huyết nuôi dưỡng Long Hồn Kiếm trong tay.

Cho dù không thể chiến thắng, cũng phải chiến!

Cho dù liều mạng, cũng phải đánh bại hắn.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân bay lên không, tấn công Tả Từ.

"Tìm chết!" Tả Từ dùng phất trần viết hai chữ 'sát' trên không, phất trần một cái, chữ sát đánh ra, xuyên qua Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Ngay sau đó, Tả Từ từ trên không rơi xuống, đang định dùng phất trần đánh giết Chu Thánh thì phất trần trong tay hắn bị một bàn tay tóm lấy.

“Xin lỗi, đến muộn rồi.” Dưới màn đêm.

Ánh chớp tạm thời chiếu sáng bầu trời.

Tay phải của Tả Từ bị người ta tóm lấy, khiến hắn không thể tấn công.

Mà sau lưng hắn, là một Người Gác Lăng mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ đồng xanh, viên châu đen lơ lửng trong tay, bên hông đeo bội đao Người Gác Lăng.

Người Gác Lăng Mạch Âm.

Hắn tóm lấy Tả Từ, dùng sức nhấc lên, cơ bắp tay trái lập tức phồng lên, quăng mạnh Tả Từ bay ra ngoài.

Tả Từ hai chân chạm đất, lạnh lùng nhìn Người Gác Lăng Mạch Âm.

“Một nhánh khác?” Người Gác Lăng Mạch Âm đi đến bên cạnh Chu Thánh, đưa tay đặt lên vai Chu Thánh, giúp Chu Thánh hồi phục thương thế.

“Lăng Tần Thủy Hoàng vốn là cổ lăng do ta trấn giữ, làm phiền ngươi rồi.” Người Gác Lăng Mạch Âm lên tiếng.

“Ngươi thức tỉnh lúc nào?” Chu Thánh hỏi.

Người Gác Lăng Mạch Âm lắc đầu, “Không rõ.” Nói xong, hắn buông vai Chu Thánh ra, viên châu đen hóa thành một bộ áo giáp bám vào người hắn, có thể thay đổi theo sự thay đổi của cơ bắp.

Người Gác Lăng Mạch Âm đi theo con đường cường hóa nhục thân, Người Gác Lăng Mạch Dương tức là Chu Thánh, đi theo con đường dung hợp.

Cậu dung hợp sở trường của bảy mạch Người Gác Lăng, có thể tùy ý thi triển năng lực của bảy mạch Người Gác Lăng, cũng có thể

thi triển kỹ năng dung hợp của bảy mạch Người Gác Lăng.

Chu Thánh vung tay trái, viên dương châu màu trắng mang theo bảy viên châu của bảy mạch Người Gác Lăng xoay nhanh, dung hợp vào Long Hồn Kiếm.

Cậu lại lấy ra lệnh bài Người Gác Lăng của mình, mượn sức mạnh của long mạch, đánh thức Long Hồn Kiếm.

"Ông…" Long Hồn Kiếm phát ra tiếng kêu trong trẻo, từng hư ảnh long hồn bao quanh thân kiếm.

Thủ Mộ Nhân đứng bên trái Chu Thánh, hình xăm kỳ lân trên người hắn từ màu xanh biến thành màu đỏ như máu, đồ đằng kỳ lân trên thanh đồng đao cũng phát ra ánh sáng đỏ.

Tả Từ thấy khí thế của ba người hùng hậu, liền rút một sợi lông trắng trên phất trần, cắm vào tim mình.

Máu theo sợi lông trắng nhỏ giọt lên phất trần.

Hắn dùng tâm đầu huyết nuôi dưỡng phất trần, khiến phất trần trong tay biến ảo thành đại sát khí kinh khủng.

Đồng thời, trong cơ thể hắn còn có ý thức của Vô Diện Thiên Tôn, cũng có thêm một mạng, nên căn bản không sợ chết.

"Trói!" Tả Từ dùng bút viết một chữ trong hư không, phất trần trong tay lập tức dài ra, như dải lụa, tiến đến trói buộc ba người Chu Thánh.

Chu Thánh một đao chém nát phất trần trước mắt, sau đó nhanh chóng áp sát Tả Từ.

Cơ bắp hai tay của Người Gác Lăng Mạch Âm nhanh chóng phồng lên, nắm chặt phất trần đang trói mình, dùng nó để kìm hãm vũ khí của Tả Từ.

Mà Thủ Mộ Nhân thì lao lên trời, một đao chém đứt phất trần.

Lửa kỳ lân bùng cháy trên phất trần, từng sợi lông trắng trên phất trần lần lượt đứt gãy.

Chu Thánh cầm kiếm lao thẳng đến Tả Từ.

Tả Từ tay trái chộp lấy, nắm chặt Long Hồn Kiếm của Chu Thánh.

"Ông!" Long Hồn Kiếm rung lên, ý thức của Tả Từ lập tức bị kéo vào luyện ngục.

Phong lâm hỏa sơn thủy kim lôi, bảy loại năng lực phát huy, biến ảo ra bảy địa ngục uy nghiêm khác nhau.

Mà Chu Thánh cũng xuất hiện trong luyện ngục, chỉ là cậu đang đạp trên đĩa tròn màu trắng, tay cầm Long Hồn Kiếm, tiến hành thẩm phán Tả Từ.

"Phạm An Lạc ta, trộm lăng rồng của ta, nhiễu loạn sự yên nghỉ của tiên nhân, làm trời đất đảo lộn, đáng tru!" Chu Thánh nói xong, Long Hồn Kiếm trong tay hóa thành một con rồng vàng.

Cậu mang theo con rồng vàng, nhanh chóng tấn công Tả Từ.

Tả Từ cắn rách đầu lưỡi, lập tức tỉnh lại, ngay khi Chu Thánh cầm kiếm tấn công, đưa tay trái ra chống đỡ.

"Keng!" Chu Thánh một kiếm đâm xuyên lòng bàn tay trái của Tả Từ.

Tả Từ tay phải phát lực muốn tấn công, nhưng bị Người Gác Lăng Mạch Âm cường hóa sức mạnh nắm chặt.

Thủ Mộ Nhân vung đao chém tới, một đao chém xuống, chém đứt tay phải của Tả Từ.

Người Gác Lăng Mạch Âm tóm lấy tay phải của Tả Từ, dùng sức

vung đánh, quật Tả Từ bay ra ngoài.

Khi Tả Từ còn chưa rơi xuống đất, Chu Thánh bay lướt trên không, một kiếm đâm xuyên trán Tả Từ, ghim hắn chết trên mặt đất.

Con ngươi của Tả Từ từ từ khép lại, ý thức dần dần tiêu tan.

Chu Thánh đợi một lúc mới rút Long Hồn Kiếm ra.

Bảy viên châu của bảy mạch Người Gác Lăng từ Long Hồn Kiếm bay ra, vờn quanh sau đầu cậu, viên dương châu màu trắng thì hóa thành hộ thủ, bảo vệ tay trái của cậu.

Cùng với sự thất bại của Tả Từ, đám người hắn mang đến cũng dần dần tan rã dưới sự tấn công của các đạo sĩ, bộ phận bí mật và Mông Điềm.

Hai Vương bị đánh trọng thương, ba mươi sáu Đại Tôn chết hơn một nửa, bảy mươi hai Tôn Giả toàn bộ bị diệt, còn những Thần Sứ kia, chết không còn lại mấy người.

Về phần một nghìn đồng nam đồng nữ, trận hình của chúng bị phá vỡ, chờ đợi chúng cũng chỉ có cái chết.

Chu Thánh đang định tham chiến thì Tả Từ đang nằm trên đất, máu tươi ngừng chảy, rồi chảy ngược lại.

Tay phải của hắn bị Người Gác Lăng Mạch Âm ném sang một bên, lúc này như bị hấp dẫn, lại quay trở về.

Vết thương ở lòng bàn tay trái của hắn đang lành lại.

"Phong ấn!" Thủ Mộ Nhân hét lên, một đao chém đứt tay phải của Tả Từ.

Chu Thánh nghe tiếng Thủ Mộ Nhân, quay đầu lại nhìn, Tả Từ đang hồi sinh.

Cậu vội vàng quay lại, ngăn cản Tả Từ, cắm lại Long Hồn Kiếm

vào đầu Tả Từ.

Mà Người Gác Lăng Mạch Âm thì dùng âm châu màu đen, phong tỏa Tả Từ.

"Rõ ràng ý thức đã tiêu tan rồi, sao vẫn chưa chết?" Chu Thánh có chút kỳ lạ.

"Trong cơ thể hắn còn có một đạo ý thức, đang hồi phục." Người Gác Lăng Mạch Âm trầm giọng nói.

"Không ổn, những người đó đều là vật hiến tế!" Thủ Mộ Nhân nhìn thấy máu tươi xung quanh, hội tụ về phía Tả Từ.

Máu tươi của Đại Tôn, máu tươi của đồng nam đồng nữ, toàn bộ hội tụ lại.

Mà bọn họ vốn đã chết, lúc này lại như hồi sinh, toàn bộ quỳ lạy, mặt đầy thành kính.

Mặt đất bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, mây đen trên trời tan đi.

Mặt trăng sáng tỏ trở nên đỏ sẫm, như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Cây cối xung quanh toàn bộ khô héo, từng vệt máu đỏ như dây leo bao quanh.

Những người đang chiến đấu đột nhiên cảm thấy một trận vô lực, cương khí trong cơ thể bị rút đi, mọi thuật pháp không thể thi triển.

Mà những người của Thiên Tôn Hội chưa chết lại không bị ảnh hưởng.

"Trương Kỳ Lân, ngươi đi yểm hộ bọn họ rút lui trước!

Chương 435

Ta và Người Gác Lăng Mạch Âm sẽ cầm chân hắn hồi sinh." Chu Thánh gọi tên Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân vung đao xông lên, ngăn cản sự tấn công của Đại Tôn.

"Các ngươi đi trước đi." Trương Kỳ Lân nói với họ.

Cương khí trong cơ thể họ đang bị rút đi, lúc này cũng không dám ở lại lâu.

Trương Kỳ Lân đến giúp, giúp họ chống đỡ sự tấn công của Đại Tôn.

Mọi người lần lượt rút khỏi trận pháp, hồi phục cương khí.

Chu Lục Dương đang canh giữ bên ngoài thấy họ ra, vội vàng đến hỏi tình hình.

"Sao rồi?" "Khó giải quyết, người của Thiên Tôn Hội chết đi sống lại, giết không hết." Người của bộ phận bí mật cũng đau đầu.

Chu Lục Dương nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng.

Thế này thì khó giải quyết rồi.

"Bây giờ chỉ có thể dựa vào Người Gác Lăng đối phó với chúng thôi." Trong trận pháp.

Cùng với sự rút lui của mọi người, không còn ai có thể cản được Đại Tôn và đồng nam đồng nữ.

Bọn họ cùng nhau thi pháp ngâm xướng.

"Vô thượng Thiên Tôn, từ trong mê mang bước ra, từ trong khốn đốn tỉnh lại, thế giới, chờ người đến thay đổi…" Cùng với tiếng ngâm

xướng của họ, Chu Thánh cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc giáng lâm.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Tả Từ đang nằm trên đất, đột nhiên mở mắt.

Cánh tay bị chặt của hắn nhanh chóng bay về, vết thương toàn bộ lành lại.

Hắn rút Long Hồn Kiếm mà Chu Thánh cắm trên trán mình ra, quăng sang một bên.

Hắn xé những viên châu đen dán trên người mình xuống, như xé miếng cao dán, vo thành một quả cầu, đánh bay Người Gác Lăng Mạch Âm ra ngoài.

Sau đó, hắn từ trên đất ngồi dậy, phủi bụi trên người, dùng tay lau mặt.

Ngũ quan trên mặt hắn toàn bộ biến mất.

"Vẫn là như vậy dễ nhìn hơn." Vô Diện Thiên Tôn lên tiếng.

Thân thể này là thân thể mà Từ Phúc đã nuôi dưỡng hai nghìn năm, cũng là lựa chọn nhục thân của hắn.

Chỉ là hắn không dùng.

Lần này để đoạt lấy Sơn Hải trong lăng Tần Thủy Hoàng, hắn trực tiếp để Tả Từ mang ra, hơn nữa còn đặt ý thức của Vô Diện Thiên Tôn vào trong cơ thể, để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Chu Thánh nhìn Vô Diện Thiên Tôn, thần sắc ngưng trọng, đầy kiêng dè.

Dù hắn chỉ là một tia ý thức, nhưng khi hắn tỉnh lại, đã khiến các đạo sĩ, người của bộ phận bí mật toàn bộ ngã xuống.

Ngay cả Mông Điềm và những người khác cũng bị ảnh hưởng,

hành động chậm lại.

Có thể thấy, thực lực của hắn mạnh đến mức nào.

Vô Diện Thiên Tôn nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Chu Thánh.

“Lại gặp mặt rồi, thật nhanh.” Vô Diện Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Ta thì không muốn gặp ngươi.” Chu Thánh trầm giọng nói.

Lại gặp mặt, chính là lúc tương tàn.

Vô Diện Thiên Tôn trực tiếp ngồi xuống đất, tay phải đặt trên đất, hấp thu máu.

Chu Thánh nắm chặt Long Hồn Kiếm, muốn nhân lúc Vô Diện Thiên Tôn chưa hoàn toàn hồi phục, giết hắn.

“Đừng phí sức nữa, nếu ta không muốn chết, ngươi không giết được ta đâu.

Ngươi biết thân thể này của ta là của ai không?” “Ai?” Chu Thánh tò mò hỏi.

“Tần Nhị Thế, Hồ Hợi.” Vô Diện Thiên Tôn nói.

Mông Điềm và những người khác nghe đến Tần Nhị Thế Hồ Hợi, toàn bộ dừng lại, nhìn Vô Diện Thiên Tôn, nắm chặt vũ khí trong tay.

“Năm đó Lưu Bang phá Hàm Dương, Tần Nhị Thế tự vẫn mà chết, thi thể bị Từ Phúc nhặt đi.

Hồ Hợi hủy diệt Đại Thạch trong ngọc hạ, khiến Thủy Hoàng Đế phẫn nộ, nên sau khi Hồ Hợi chết, không có ai thu dọn thi thể cho hắn, bị Từ Phúc mang đi, ôn dưỡng bảo vệ.

Dù sao cũng là Đại Long Quân Đế, thân mang long mạch và quốc vận, một khi bồi dưỡng tốt, sẽ rất mạnh mẽ.” Vô Diện Thiên Tôn

cười nói.

Sau đó, hắn nhìn Mông Điềm và các võ tướng khác, nhàn nhạt nói: "Gặp chủ tử, còn không quỳ xuống!" Nói xong, trong cơ thể hắn lộ ra bá khí của hoàng đế, ép Mông Điềm và những người khác quỳ xuống.

Mông Điềm và những người khác thân là thần tử của Đại Tần, chỉ quỳ trước quân vương Đại Tần, mà Hồ Hợi, chính là quân vương Đại Tần.

Vô Diện Thiên Tôn lại nhìn đám đồng nam đồng nữ và Đại Tôn đang quỳ trên đất ngâm xướng, nhặt một viên sỏi từ dưới đất lên ném ra.

"Vút!" Viên sỏi bay ra, trực tiếp xuyên qua đầu họ, giết chết khoảng một nửa số người.

"Phiền chết đi được, ồn đến mức ta ngủ không được." Vô Diện Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

Chu Thánh thấy cảnh này, thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Cậu muốn giết Đại Tôn cũng phải tốn rất nhiều sức, mà đối phương một viên sỏi đã giết chết một mảng, thực lực thật sự không cùng đẳng cấp.

"Ta là ý chí bị Thiên Tôn tách ra, ta là ta, một cái ta độc lập." Vô Diện Thiên Tôn tiếp tục nói.

Khi Thiên Tôn rút hắn ra, hắn đã không còn là Vô Diện Thiên Tôn, chỉ là một đạo ý chí của Vô Diện Thiên Tôn, cũng là một cái tự ngã.

"Vậy, ngươi muốn làm gì?" Chu Thánh lại hỏi.

"Giết các ngươi chứ sao, không thì ta đến làm gì?

Chỉ là, sau khi giết các ngươi, ta sẽ bị luyện hóa thành con rối, cho nên, chúng ta cùng nhau, sống thêm một chút thời gian." Vô Diện

Thiên Tôn thản nhiên nói.

Từ Phúc không thể nắm bắt được ý thức của Vô Diện Thiên Tôn, hơn nữa sau khi hắn trở về có thể thao túng cơ thể của chính mình.

Cho nên, sau khi hắn giết Chu Thánh, đoạt lấy Sơn Hải trở về, chắc chắn sẽ bị Từ Phúc luyện hóa.

Hắn không muốn chết nhanh như vậy, nên mới nói chuyện nhiều với Chu Thánh một chút.

"Từ trước đến nay, không có ai nói chuyện với ta, có một thái giám, luôn mê hoặc ta nói, ta đã mạnh như vậy rồi, hà tất phải nghe lệnh người khác?

Hắn nói rất đúng, nhưng ta vốn là một phần của Thiên Tôn, nghe theo chính mình, cũng không tính là nghe lệnh người khác.

Thái giám đó còn xin ta mấy giọt máu, nói là hắn cũng muốn thành thần, ta đã cho, chuyện này Từ Phúc còn chưa biết đâu.

Ta không định nói cho hắn biết, ừm… không định nói cho chính mình biết, coi như là bí mật của chính mình.

Ta là ý thức tự chủ, nhưng ta cũng là một phần của Thiên Tôn Từ Phúc, có lúc ngay cả ta cũng không hiểu rõ, ta rốt cuộc có phải là Từ Phúc không, rốt cuộc có phải là Thiên Tôn không.

Có lẽ, là vậy." Vô Diện Thiên Tôn lảm nhảm không ngừng, Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Mà Thủ Mộ Nhân bên kia, hình xăm kỳ lân trên người dần dần trở nên đen kịt.

Con ngươi của hắn cũng từ màu đỏ như máu, biến thành màu đen tuyền.

Thiên Tôn nói được một nửa, nhặt một cành cây, đánh về phía

Thủ Mộ Nhân, trực tiếp đánh bay Thủ Mộ Nhân ra khỏi trận pháp.

"Gã đó nguy hiểm lắm, liều mạng muốn giết ta, thật không cần thiết, dù sao ta về rồi cũng chết, ừm… bị luyện hóa không có ý thức tự chủ, coi như là chết rồi nhỉ?" Vô Diện Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

Trong lòng Chu Thánh đầy kiêng dè, Vô Diện Thiên Tôn hỉ nộ vô thường, tiện tay một kích đã có thể đánh bay người khác.

"Hai ngươi đừng lại quá gần, không giết được ta đâu, trong lòng các ngươi sợ ta phải không?

Đều nói cách tốt nhất để tiêu diệt nỗi sợ hãi là chiến thắng nó, nhưng hai ngươi không chiến thắng được ta." Vô Diện Thiên Tôn tiếp tục nói.

Vì sắp chết, nên hắn nói rất nhiều.

Đều nói phản diện chết vì nói nhiều, không phải không có lý.

Ai trước khi chết mà không nói nhiều mấy câu chứ?

Vô Diện Thiên Tôn nói chuyện một hồi lâu, nhìn đồng hồ, trời sắp sáng.

Hắn phủi bụi trên quần áo, từ trên đất đứng dậy.

"Nói cả một đêm rồi, các ngươi cũng nghe chán rồi nhỉ?

Giờ thì tiễn các ngươi lên đường." Nói xong, Vô Diện Thiên Tôn nhặt một cây gậy gỗ từ dưới đất lên.

Chương 436

Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm thúc đẩy âm dương châu, ghép thành thái cực đồ hộ trước người.

Vô Diện Thiên Tôn trực tiếp ném cây gậy gỗ ra, lực xung kích mạnh mẽ của cây gậy gỗ trực tiếp đánh bay Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm ra ngoài.

"Bùm!" Khi hai người còn chưa đứng dậy, Vô Diện Thiên Tôn lại nhặt hai cây gậy gỗ đánh ra, ghim Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm lên bia đá Thủy Hoàng bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng.

"Keng keng!" Đối mặt với thực lực mạnh mẽ như vậy, ai gặp phải cũng sẽ tuyệt vọng.

Máu của Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm chảy ra, bị bia đá hấp thu.

Hai người đã từ bỏ giãy dụa, không thể thoát khỏi sự tấn công của Vô Diện Thiên Tôn.

Vô Diện Thiên Tôn đi đến trước mộ bia, cười nói: "Không biết, ý thức tàn khuyết này của ta, chết rồi có thể đến hoàng tuyền không.

Nếu có thể, đợi chúng ta chết rồi, chúng ta cùng làm bạn nhé." Vô Diện Thiên Tôn nói xong, giơ tay định đánh xuống.

"Ngươi dám!" Trong lăng Tần Thủy Hoàng, truyền ra tiếng hét lớn của Tần Thủy Hoàng.

Ông đã bị máu của Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm đánh thức.

"Nghịch tử, còn không quỳ xuống!" Vô Diện Thiên Tôn vốn không muốn quỳ, nhưng nhục thân không thể khống chế, quỳ rạp xuống, hơn

nữa còn run lẩy bẩy.

"Ha ha ha ha…" Chu Thánh bị ghim trên mộ bia, vừa chảy máu vừa cười.

"Vô Diện Thiên Tôn, nhục thân của ngươi là Hồ Hợi, vậy ngươi có biết, cha của Hồ Hợi là Thủy Hoàng Đế không!" Chu Thánh cười nói.

Thủy Hoàng Lăng đã tỉnh lại, thiên cổ nhất đế đã tỉnh lại.

"Ta tự nhiên biết." Vô Diện Thiên Tôn hiểu rõ.

Thủy Hoàng Đế, đó là nhân vật vĩ đại thực sự, vĩ đại đến mức ngay cả Từ Phúc cũng cảm thấy sợ hãi.

Vô Diện Thiên Tôn vốn là phân thân của Từ Phúc, trong lòng mang một tia sợ hãi, cộng thêm nhục thân này là Hồ Hợi, Hồ Hợi đối mặt với cha mình, giống như chim non gặp diều hâu, sẽ cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

Hắn giả truyền di chiếu giết chết Phù Tô, sau đó lại giết hại không ít lương thần, cuối cùng còn hủy hoại cả cơ nghiệp Đại Tần.

Hắn không dám đối mặt với cha mình, càng không dám đối mặt với tiên liệt Đại Tần.

Cho dù đã chết, thân thể hắn khi đối mặt với phụ hoàng của mình cũng sẽ quỳ xuống.

"Tướng sĩ Đại Tần ta, bảo vệ cương vực Đại Tần ta, hà tất phải quỳ trước hắn?

Đứng lên!" Theo tiếng hét lớn của Tần Thủy Hoàng, Mông Điềm và những người khác lần lượt đứng dậy, đi đến lối vào lăng Tần Thủy Hoàng.

"Hồ Hợi, ngươi bò vào đây cho trẫm!" Tần Thủy Hoàng cao giọng

nói.

Thân thể của Hồ Hợi không kìm được bò về phía lăng Tần Thủy Hoàng, Vô Diện Thiên Tôn muốn khống chế cũng không được.

“Thủy Hoàng Đế, ngài không phải đã chết rồi sao?

Tại sao ngài lại tỉnh lại?” Vô Diện Thiên Tôn lên tiếng hỏi.

Thân thể tuy không thể khống chế, nhưng nói chuyện thì không vấn đề gì.

Hắn biết từ ký ức của Từ Phúc, kim đan mà Từ Phúc cho Thủy Hoàng Đế ăn đều là đoạn hồn đan, chuyên dùng để đoạn tuyệt hồn phách.

“Ngươi nghĩ rằng, kim đan của Từ Phúc có thể hủy diệt linh hồn của trẫm sao?

Ngươi nghĩ rằng, kim đan của Từ Phúc có thể thực sự giết hại trẫm sao?

Trẫm có thể cho Từ Phúc tất cả, cũng có thể thu hồi tất cả!” Tần Thủy Hoàng lạnh lùng nói.

Năm đó, ông tin tưởng Từ Phúc vô điều kiện, cho Từ Phúc tất cả.

Nhưng sau khi ăn vô số kim đan, thân thể ông ngày một yếu đi.

Dù ông bị trường sinh làm mờ mắt, ông cũng hiểu rằng, kim đan này không những không có tác dụng, mà còn đang nhanh chóng tiêu hao tính mạng của mình.

Cho nên, khi Từ Phúc ra biển lần thứ ba, ông đã ngưng dùng kim đan, và chuẩn bị hậu sự cho mình.

Ông để lại một long mạch trong lăng Tần Thủy Hoàng để ôn dưỡng nhục thân.

Đồng thời học thuật bổ hồn của đạo gia, bổ sung lại linh hồn tàn khuyết của mình.

Khi ra ngoài cầu tiên, ông đã chuẩn bị sẵn cho cái chết, lập di chiếu, lập Phù Tô làm tân quân.

Nếu không, một hoàng đế cầu trường sinh, tại sao lại chuẩn bị di chiếu?

Ông biết mình sẽ chết, nên đã chuẩn bị trước.

Chỉ không ngờ, Đại Tần của mình, cuối cùng lại bị Hồ Hợi diệt vong.

"Thủy Hoàng Đế, giao Sơn Hải ra đây, nếu không Thiên Tôn Hội của ta sẽ cho nổ lăng mộ của ngài!" Vô Diện Thiên Tôn vẫn còn uy hiếp.

Các Đại Tôn kia, lần lượt từ trong hòm đen, lấy ra bom nổ mạnh.

"Cho nổ lăng mộ của trẫm?

Ngươi thử xem!" Thủy Hoàng Đế căn bản không sợ uy hiếp.

Cho nổ lăng mộ, kẻ xui xẻo là Thiên Tôn Hội.

Trong lăng Tần Thủy Hoàng ẩn giấu một sức mạnh vô cùng đáng sợ, sức mạnh này Thiên Tôn Hội không thể chọc vào.

"Không được nổ." Trong đầu Vô Diện Thiên Tôn, vang lên tiếng của Từ Phúc.

"Không nổ, chúng ta làm sao có được Sơn Hải?" Vô Diện Thiên Tôn hỏi lại.

"Đàm phán đi, tiếp theo ngươi làm theo chỉ dẫn của ta, đàm phán với Thủy Hoàng Đế." "Được." Vô Diện Thiên Tôn đáp một tiếng.

"Thủy Hoàng Đế, điều ta cầu không gì khác ngoài Sơn Hải, chỉ

cần ngài cho ta, ngài muốn trường sinh, Thiên Tôn Hội của ta sẽ cho ngài trường sinh." Vô Diện Thiên Tôn tiếp tục nói.

"Ngươi còn dám nói một câu nữa, trẫm lập tức phát binh đến hải ngoại tiên sơn!" Thủy Hoàng Đế lạnh lùng nói, bị lời nói của Vô Diện Thiên Tôn kích động.

Vô Diện Thiên Tôn im lặng.

Bên ngoài, Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm chịu đựng cơn đau dữ dội, rút cây gậy gỗ cắm trên cánh tay ra, dùng cương khí phong bế vết thương.

"Thiên Tôn, chỉ cần có chúng ta ở đây, ngươi đừng hòng thành thần!" Chu Thánh chỉ vào Vô Diện Thiên Tôn nói, cố ý dụ hắn nói chuyện.

"Hừ, nếu không phải sau lưng ngươi là Cổ Lâu của Người Gác Lăng, ngươi đã sớm chết rồi." Vô Diện Thiên Tôn lạnh lùng nói.

"Mông Điềm, Vương Tiễn, Lý Tín nghe lệnh!" "Có!" Ba vị thi tướng lần lượt quỳ xuống.

"Các ngươi mỗi người dẫn binh mã của bộ mình, xuất binh đến Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu!" Tần Thủy Hoàng hạ lệnh.

"Vâng!" Ba vị tướng quân lĩnh mệnh, sau đó giương cao cờ đen Đại Tần.

"Các tướng sĩ đang ngủ say, tỉnh lại, Bệ hạ cần các ngươi xuất chinh!" Vương Tiễn lớn tiếng nói.

"Ầm ầm ầm!" Cùng với sự rung chuyển của cổ mộ, cửa lăng Tần Thủy Hoàng mở rộng ra, từng đội quân từ trong cổ mộ đi ra.

Có người cưỡi chiến mã, có người cầm nỏ Tần, có người cầm kiếm Tần.

Áo giáp của họ còn nguyên vẹn, không có dấu hiệu mục nát.

Năm đó, Mông Điềm bắc tiến chống Hung Nô, Vương Tiễn dẫn bốn mươi vạn đại quân nam hạ trấn thủ An Lạc.

Binh sĩ còn lại của nhà Tần chỉ có ba mươi vạn.

Nếu không, Lưu Bang và Hạng Vũ thật sự chưa chắc đã đánh thắng được nhà Tần.

Dù Hồ Hợi là một bạo quân, nhưng có tài sản mà cha hắn để lại, cũng đủ để giữ vững cơ nghiệp.

Sau khi Hồ Hợi tự sát, đại thế của nhà Tần đã qua, Vương Tiễn trở về, trực tiếp dẫn bốn mươi vạn đại quân vào lăng Tần Thủy Hoàng, bảo vệ Thủy Hoàng Đế.

Cho nên, trong lăng Tần Thủy Hoàng có bốn mươi vạn quân Tần.

Bây giờ, chỉ mới ra ba vạn, còn hơn ba mươi vạn, Thủy Hoàng Đế muốn dùng, không thể điều động.

Nhưng ba vạn này cũng đủ rồi.

"Thủy Hoàng Đế, ngài không nói lý, là Người Gác Lăng dụ ta nói chuyện, không phải ta tự muốn nói." Vô Diện Thiên Tôn vội vàng giải thích, đây là lời Từ Phúc bảo hắn nói.

"Câm miệng!" Thủy Hoàng Đế hét lớn một tiếng.

"Xuất phát!" Ba vị tướng sĩ nhân lúc trời chưa sáng, lập tức xuất phát.

Âm binh qua cảnh, phàm nhân tránh đường.

Từ Phúc biết Thủy Hoàng Đế trở về, lập tức đi sắp xếp.

Chương 437

Chu Thánh bôi máu tươi của mình lên lệnh bài Người Gác Lăng, sau đó nhìn Người Gác Lăng Mạch Âm, Người Gác Lăng Mạch Âm cũng rất hiểu ý, lấy ra lệnh bài Người Gác Lăng của mình, bôi một vệt máu lên.

"Nhân danh Người Gác Lăng, triệu hoán Cổ Lâu của Người Gác Lăng, hướng Thiên Tôn Hội, phát động tấn công!" Hai người đồng thanh nói.

Cùng với việc hai người đồng tâm điều động Cổ Lâu của Người Gác Lăng, Cổ Lâu của Người Gác Lăng hiện ra ở hải ngoại, lặng lẽ chờ đợi.

Lần này, nhất định phải tiêu diệt một hòn đảo tiên.

"Nếu ngươi muốn chiến, vậy thì cho nổ lăng Tần Thủy Hoàng cho ta!" Vô Diện Thiên Tôn giận dữ nói, giọng nói cũng đã thay đổi, là Từ Phúc đang nói.

Hắn vốn không muốn khai chiến với Thủy Hoàng Đế, nhưng bây giờ Thủy Hoàng Đế đã phái binh sĩ ra rồi, vậy thì hắn cũng cá chết lưới rách.

Cùng lắm thì cơ nghiệp của Thiên Tôn Hội bị hủy, điều này đối với hắn không là gì.

Dù sao phân bộ trải khắp toàn cầu, đến lúc đó tìm một phân bộ khác làm tổng bộ là được.

"Ngươi dám sao?" Thủy Hoàng Đế lạnh lùng nói.

Một khi Từ Phúc cho nổ lăng Tần Thủy Hoàng, đến lúc đó Thủy Hoàng Đế đích thân ra ngoài, Từ Phúc sẽ không chạy thoát được.

“Dừng lại!” Từ Phúc ra lệnh, sau đó lại nói: “Về Doanh Châu.” Những người còn sống sót lần lượt thu dọn đồ đạc định trở về.

Nhưng Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm, làm sao có thể để họ dễ dàng trở về như vậy?

Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm ra tay chặn lại, giết chết Đại Tôn và đồng nam đồng nữ.

Vô Diện Thiên Tôn quay đầu lại nhìn, nhưng không thể ngăn cản.

Hắn hiện đang bò về phía lăng Tần Thủy Hoàng, căn bản không thể dừng lại.

Mà hắn vốn đã có thù với Người Gác Lăng, lúc này nói gì cũng vô dụng.

Khi hắn bò vào khu vực ngoại vi, khí tức của Thủy Hoàng Đế bao trùm đến, khiến hắn phải nằm rạp trên đất.

“Tiếc là Phù Tô không ở đây, nếu không ta đã để nó giết ngươi!” Thủy Hoàng Đế ấm ức nói.

Tuy mặt của Hồ Hợi đã bị mài phẳng, nhưng học thức và nhục thân của hắn đều là của Hồ Hợi.

Là cha của Hồ Hợi, Tần Thủy Hoàng có cảm ứng.

“Cha, con sai rồi.” Hồ Hợi lên tiếng nhận lỗi.

Đây là giọng của Hồ Hợi, bị khí tức của Thủy Hoàng Đế kích tỉnh, cũng có thể coi là phản ứng bản năng của cơ thể.

Trong cơ thể Hồ Hợi bây giờ có ba đạo ý thức.

Một đạo là của chính hắn, một đạo là của Vô Diện Thiên Tôn, một đạo khác là của Từ Phúc.

Vô Diện Thiên Tôn vốn là một phần của Từ Phúc, Từ Phúc có thể

mượn hắn để phóng ý thức của mình qua.

Bây giờ Hồ Hợi tỉnh lại, chiếm giữ chủ thể, thao túng cơ thể của mình.

"Vong Tần giả Hồ, trẫm vẫn luôn cho rằng là chỉ người Hồ, không ngờ lại là ngươi, nghịch tử." "Ngươi đáng chết!" Thủy Hoàng Đế đại nộ.

Khi ông tỉnh lại, biết đế quốc Đại Tần của mình bị hủy trong tay Hồ Hợi, tức đến mức suýt nữa đã đi ra khỏi lăng mộ, tìm nhục thân của Hồ Hợi để bóp chết hắn.

"Cha, chuyện này không liên quan đến nhi thần, ngài diệt lục quốc, để lại dư nghiệt, chúng nó tro tàn lại cháy." Hồ Hợi phản bác.

"Trẫm từng nói, vua đời thứ hai an phủ thiên hạ, vua đời thứ ba trị lý thiên hạ, nhiều nhất ba đời, thiên hạ ổn định, còn ngươi thì sao, vô pháp vô thiên, bạo ngược thành tính, coi thường pháp độ, phá hoại căn cơ Đại Tần ta." Thủy Hoàng Đế lạnh lùng nói.

Một thanh Trảm Long Đao lơ lửng trên đầu Hồ Hợi.

"Nhi thần, nhi thần sai rồi, nhi thần trở về bên cạnh phụ hoàng, nhất định sẽ rửa lòng đổi dạ." Hồ Hợi sợ hãi.

"Muộn rồi!" Theo tiếng Thủy Hoàng Đế dứt, Trảm Long Đao trên đầu hắn đột nhiên rơi xuống, chém đứt đầu Hồ Hợi.

Ngay sau đó, Trảm Long Đao hút hết ba đạo ý thức, phong bế trong Trảm Long Đao.

Một luồng gió thổi ra, trực tiếp cuốn thi thể Hồ Hợi ra ngoài.

"Vua vong quốc, không xứng vào lăng Tần Thủy Hoàng!" Theo tiếng Thủy Hoàng Đế vang lên, thi thể Hồ Hợi nặng nề rơi xuống bên ngoài.

Đầu người lìa khỏi cổ.

Mà Đại Tôn và đồng nam đồng nữ bên ngoài, kẻ chết người chạy, chạy ra ngoài cũng sẽ bị người của bộ phận bí mật quốc gia giết chết.

Chu Thánh ngồi trên đất thở hổn hển, nhưng trong thoáng chốc, cậu không khỏi lại cảnh giác.

"Từ Phúc phái người đến đoạt lăng Tần Thủy Hoàng, chẳng lẽ không nghĩ tới, Thủy Hoàng Đế sẽ tỉnh lại sao?" Trong lòng Chu Thánh đầy nghi hoặc.

Thủy Hoàng Đế một khi tỉnh lại, Thiên Tôn Hội tất bại, nhưng dù vậy, Thiên Tôn Hội vẫn đến.

Với trí tuệ của Từ Phúc, hắn căn bản sẽ không làm chuyện vô nghĩa như vậy.

Trừ phi, Thủy Hoàng Đế tỉnh lại không nằm trong dự liệu của hắn, hoặc là nói, Từ Phúc còn có hậu thủ?

Thực tế, Thủy Hoàng Đế tỉnh lại vốn không nằm trong dự liệu của Từ Phúc, năm đó hắn dùng độc kim đan cho Thủy Hoàng Đế ăn, độc kim đan đó có thể từ từ tiêu hao linh hồn của Thủy Hoàng Đế.

Chỉ là Từ Phúc không biết, Thủy Hoàng Đế vô cùng thông minh, sau này không tiếp tục ăn, hơn nữa còn tu luyện thuật bổ hồn, bổ sung lại linh hồn của mình, thành công tỉnh lại.

Tuy không thể đi ra khỏi lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng dựa vào uy áp giết chết Hồ Hợi là đủ rồi.

Nếu đổi thành nhục thân khác, có lẽ uy áp của Thủy Hoàng Đế còn không giết được.

Nhưng oái oăm thay, nhục thân này lại là Hồ Hợi.

Cùng với cái chết của Hồ Hợi, Thủy Hoàng Đế cũng gọi hai

Người Gác Lăng vào.

“Hai ngươi, vào đây.” Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm nhìn nhau, sau đó đi vào.

Hai người đi từ mật đạo của Người Gác Lăng, bị chặn lại thì đi ra ngoài, lặp đi lặp lại như vậy, không lâu sau đã đến trung tâm mộ thất.

Trung tâm mộ đạo của lăng Tần Thủy Hoàng là một cánh cửa đồng xanh khổng lồ, trên cửa đồng xanh còn có một long hồn.

Dưới cửa đồng xanh còn có năm cỗ quan tài, trong năm cỗ quan tài này, nằm là năm thị vệ bí mật của Thủy Hoàng Đế.

Còn có một người đang làm nội gián trong Thiên Tôn Hội.

Thủy Hoàng Đế chết, là họ đưa vào.

Phù Tô chết, cũng là họ đưa vào.

Văn thần võ tướng Đại Tần chết, vẫn là họ đưa vào.

Họ trung thành với Thủy Hoàng Đế, bất kể sống chết.

Bên trong, chính là thiên cổ nhất đế, Tần Thủy Hoàng!

“Kiến quá Thủy Hoàng Đế bệ hạ!” Hai người đồng thời hành lễ.

“Hai ngươi, không cần đa lễ.” Thủy Hoàng Đế nhàn nhạt nói.

“Trẫm không phải lúc nào cũng ở trong lăng Tần Thủy Hoàng, lăng Tần Thủy Hoàng tiếp theo, còn cần hai ngươi bảo vệ.” Thủy Hoàng Đế lên tiếng.

“Bệ hạ, đang ở đâu?” Chu Thánh hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

“Trẫm, ở một nơi khác, giống như Cổ Lâu của các ngươi, trấn áp động loạn.

Chỉ là, các ngươi là trấn áp, còn trẫm là suất quân bình loạn.” Thủy Hoàng Đế nhàn nhạt nói.

“Bình loạn sao?” Chu Thánh dường như đã hiểu, sự vất vả của Thủy Hoàng Đế.

Sinh thời, bình định lục quốc, thống nhất thiên hạ.

Sau khi chết, trấn áp động loạn, âm thầm bảo vệ đất nước.

“Khi Trẫm còn sống, nguyện mở rộng bờ cõi, đặt nền móng vạn thế cho An Lạc ta; khi Trẫm mất đi, cũng sẽ hóa thành long hồn, bảo vệ An Lạc ta vạn năm bình yên.” Thủy Hoàng Đế vô cùng bá khí tuyên bố.

Chu Thánh và Người Gác Lăng Mạch Âm, sâu sắc cúi đầu.

Thủy Hoàng Đế, có thể nói là vì An Lạc mà cúc cung tận tụy, chết mới thôi.

“Trước đây, con gái ta bảo ngươi đưa nó ra ngoài, vậy thì ngươi đưa nó ra ngoài đi, bảo vệ nó thật tốt.” Thủy Hoàng Đế nói với Chu Thánh.

“Âm Mạn à, Sơn Hải hình như đang ở trong tay cô ấy.” Chu Thánh nhớ lại lời Âm Mạn từng nói với mình.

Sơn Hải bảo vệ nhục thân của cô, ngưng tụ hồn phách của cô, khiến cô chết đi sống lại.

Một khi rời khỏi quan quách, cô sẽ tỉnh lại.

“Đúng, thứ đó là lúc trẫm còn sống, Bạch Khởi từ nguồn gốc của động loạn, tìm về cho bản đế.” Thủy Hoàng Đế nhàn nhạt nói.

Chương 438

Tuy Bạch Khởi là võ tướng thời Tần Huệ Vương, nhưng Tần Thủy Hoàng là hoàng đế của đế quốc Đại Tần, có thể điều động Bạch Khởi.

Hơn nữa năm đó Bạch Khởi căn bản không phải vì công cao chấn chủ mà bị giết, mà là ông ta muốn dẫn người đi trấn áp động loạn, không thể không tìm một lý do để biến mất mà thôi.

Hơn nữa ông ta ở trận Trường Bình chôn sống ba mươi vạn người, cũng chỉ là dùng mạng người để lấp đầy phong ấn mà thôi.

Cũng vì vậy mà mang danh đồ tể Bạch Khởi.

"Trẫm tập hợp binh khí thiên hạ, để đúc mười hai kim nhân, hỗ trợ Bạch Khởi, trấn thủ động loạn.

Bạch Khởi trấn áp phần lớn động loạn, trẫm mang quân Tần đánh giết." Thủy Hoàng Đế tiếp tục giải thích.

"Vậy Khương Thái Công thì sao?" "Khương Thái Công phong ấn động loạn, không để nó đến An Lạc." Thủy Hoàng Đế nhàn nhạt nói.

"Nguồn gốc của động loạn, cái gọi là động loạn, là gì?" Chu Thánh không kìm được hỏi.

"Sơn Hải." Thủy Hoàng Đế nói.

"Sơn Hải?" "Đưa Âm Mạn ra ngoài đi, trẫm phải đi rồi." Thủy Hoàng Đế nói xong, rời khỏi chủ mộ thất.

Chu Thánh vẫn còn đang suy ngẫm về lời nói của Thủy Hoàng Đế.

Động loạn là Sơn Hải, nhưng Sơn Hải không phải là thứ khiến người ta chết đi sống lại sao?

Chẳng lẽ Sơn Hải này, còn có ý nghĩa khác?

Người Gác Lăng Mạch Âm thì không nghĩ nhiều, mà lặng lẽ biến mất.

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, hắn nên đi rồi.

Bên ngoài lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh vác một cỗ quan quách bằng đồng xanh đi ra.

Hắn nhẹ nhàng đặt cỗ quan tài sang bên cạnh, quay đầu nhìn lại lăng mộ.

Hắn có cảm giác, mình sẽ còn quay lại đây một lần nữa.

Thiên Tôn không đoạt được long mạch, liền chuyển mục tiêu sang Sơn Hải trong lăng mộ Tần Hoàng.

Lần này từ bỏ, không có nghĩa là lần sau cũng sẽ từ bỏ.

Tần Thủy Hoàng sẽ không ở mãi trong lăng mộ, có lẽ Thiên Tôn Từ Phúc sẽ nhân lúc ông không có ở đó mà tiếp tục đến trộm mộ.

Hơn nữa, nhiệm vụ hệ thống của Chu Thánh vẫn hiển thị là đang tiếp diễn, chưa hề kết thúc. "Xem ra vẫn phải đến nữa rồi." Chu Thánh vác quan tài bằng đồng bay lên, trở về trang viên Lỗ Thương.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng lại một lần nữa đóng lại, không ai có thể vào được.

Nơi đây vốn dĩ máu chảy thành sông, nhưng sau khi Chu Thánh rời đi, máu tươi trên mặt đất từ từ thấm sâu xuống lòng đất, chỉ để lại đầy xương cốt.

Trời sáng, Chu Lục Dương dẫn người vào thu dọn thi thể. "Chú ý, thi thể của đạo sĩ và người An Lạc chúng ta thì thu dọn mang đi chôn cất.

Thi thể của Thiên Tôn Hội thì đốt hết cho ta, tro cốt cũng rải đi." Chu Lục Dương ra lệnh.

Một vài đạo sĩ vẫn chưa rời đi, họ muốn đảm bảo sẽ không có hiện tượng cương thi sống lại, đồng thời đưa thi thể đệ tử đạo quan của mình về.

Trận chiến này kéo dài suốt một đêm, Thiên Tôn Hội bị tiêu diệt hoàn toàn, phía Đạo gia và các bộ môn bí mật quốc gia cũng tổn thất không ít người. "Kỳ lạ, máu của họ đều biến mất cả rồi." Một lão đạo sĩ ngồi xổm xuống đất, đưa tay sờ thử.

Mặt đất vẫn còn vài vết máu, dường như đã thấm cả vào lòng đất. "Có lẽ hệ thống thoát nước của lăng Tần Thủy Hoàng làm tương đối tốt, cho dù thường xuyên mưa, bề mặt cũng không đọng nước." Giáo sư Cố giải thích. "Không, cho dù không đọng nước, ít nhất bề mặt ở đây cũng phải còn rất nhiều vết máu mới đúng." Lão đạo sĩ nhìn ra điểm bất thường. "Chuyện này, e là vẫn chưa kết thúc." Máu huyết biến mất, hoặc là bị ai đó hấp thụ, hoặc là bị thu đi mất.

Dù là trường hợp nào, cũng đều có nghĩa là chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Lão đạo sĩ mặt đầy lo lắng, mày nhíu chặt. "Thanh Huyền đạo trưởng, các vị về trước đi.

Lần này Thiên Tôn Hội đã chọc giận An Lạc, An Lạc sẽ không tha cho chúng đâu." Chu Lục Dương đi tới nói.

An Lạc lần này đã nổi giận thật sự, điều động một chi bộ môn đặc thù ra nước ngoài chuẩn bị tiêu diệt Thiên Tôn Hội.

Lần này, ba thế lực liên hợp tiễu trừ Thiên Tôn Hội, cho dù chúng có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống đỡ.

Mặt trời mọc ở phương đông.

Hơn tám giờ sáng.

Chu Thánh vác quan tài về, đặt nó trong phòng hầm.

Vừa lên lầu, hắn đã thấy Lưu Ly đang ngồi trong phòng mình, cửa phòng để mở.

Chu Thánh bước vào, phát hiện Lưu Ly vẫn luôn ngồi trên giường đợi mình. "Sao em lại xuống đây?" Chu Thánh đi vào, xoa đầu Lưu Ly. "Em sợ anh không về nữa." Lưu Ly lí nhí.

Cô biết Chu Thánh lại đi, và lần này còn nguy hiểm hơn.

Cô không đi cùng, vì biết mình đi chỉ trở thành gánh nặng.

Vết thương nặng của cô vẫn chưa lành, đi lại còn khó khăn. "Anh về rồi đây mà.

Để anh đưa em lên nghỉ ngơi nhé." Chu Thánh cười nhẹ nói. "Để em cởi giáp cho anh." Lưu Ly dùng tay chống giường, quỳ ngồi dậy. "Không cần, không cần, lát nữa anh vào nhà vệ sinh tự mình tắm rửa là được." Chu Thánh cười nói.

Lưu Ly đưa tay đặt lên khôi giáp của Chu Thánh, tháo nút cài bên trong, dùng cương khí tháo các khớp nối, giúp Chu Thánh cởi bộ giáp Người Gác Lăng ra.

Ngay khoảnh khắc bộ giáp được cởi ra, áo lót của Chu Thánh đã nhuốm đầy máu tươi.

Chiếc áo vốn màu trắng giờ đã đỏ rực một màu máu.

Lưu Ly cởi nút áo lót của Chu Thánh, những chiếc cúc gần như đã cắm sâu vào da thịt.

Đây còn là nhờ giáp Người Gác Lăng đã giúp Chu Thánh chặn gần chín phần sát thương, nếu không có nó, cơ thể hắn e rằng còn bị tổn thương thảm trọng hơn.

Sau khi Lưu Ly cởi nút áo, bên trong đã là một mảng máu thịt bầy nhầy, chỉ nhờ có cương khí duy trì nên mới không tiếp tục chảy máu.

Trên người Chu Thánh, không tìm được một mẩu da thịt nào lành lặn.

Lưu Ly mắt rưng rưng lệ, đôi tay run rẩy đưa ra, chạm vào cơ thể Chu Thánh. "Không sao, anh đã uống thuốc rồi, qua một thời gian sẽ khỏi thôi." Chu Thánh cười một cách yếu ớt. "Anh bị thương, còn nặng hơn em." Lưu Ly run rẩy nói. "Làm gì có.

Nếu anh bị thương nặng hơn em, thì người đang nằm bây giờ chính là anh rồi." Chu Thánh xoa đầu Lưu Ly, bảo cô nằm xuống. "Em ngủ trước đi, anh đi tắm một cái, tắm xong là hết ngay, ngoan nào." Chu Thánh cười nói một câu, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào trán Lưu Ly, cô nhanh chóng thiếp đi, nhưng khóe mắt vẫn còn vương lệ.

Chu Thánh lau khô nước mắt cho Lưu Ly xong mới đi ra ngoài.

Vừa lên lầu, một ngụm máu tươi đã phun ra, trong đó còn lẫn cả những mảnh vỡ nội tạng.

Lần này bị thương đến tận gốc rễ.

Đầu tiên là đánh với Bản Điền Tam Lang khiến hắn tiêu hao quá lớn, sau đó lại đánh với Tả Từ làm hắn bị thương.

Cuối cùng lại bị Vô Diện Thiên Tôn nghiền ép đơn phương, khiến cơ thể hắn gần như vỡ nát.

Nếu không phải còn gắng gượng một hơi thở cuối cùng, có lẽ hắn đã không về được.

Chu Thánh định lên lầu, nhưng cơ thể lại không thể cử động, bất đắc dĩ, hắn đành đưa tay vịn vào tường đẩy mạnh một cái, mượn phản lực để mình rơi xuống bể bơi.

Chương 439

Bể bơi trong phút chốc bị máu tươi của Chu Thánh nhuộm đỏ, hắn cũng dần chìm xuống đáy nước.

Trong phòng hầm.

Cỗ quan quách bằng đồng mà Chu Thánh mang về mở ra, Âm Mạn đứng thẳng dậy.

Đôi chân cô trắng như ngọc, mặc một bộ váy dài màu đỏ.

Cô phiêu dạt ra ngoài, đôi chân không chạm đất, đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra.

Ngọc bội trong tay cô tiến vào cơ thể, khiến cả người cô trông vô cùng lạnh lẽo. "Người gác lăng." Âm Mạn đi đến bên bể bơi, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Nhưng Chu Thánh không trả lời, bởi lúc này, hắn đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Âm Mạn không nhận được câu trả lời, liền đi tới phía trên bể bơi, cúi đầu nhìn Chu Thánh sắp hôn mê trong làn nước máu. "Phụ hoàng ta nói, thể chất của ta gần gũi với Sơn Hải, ta hấp thụ Sơn Hải có thể làm dược nhân cứu người." Nói xong, cô dang rộng hai tay, để mình rơi xuống nước, ôm chặt lấy Chu Thánh.

Cơ thể cô tỏa ra một luồng bạch quang dung hợp, chữa lành vết thương cho Chu Thánh.

Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, Chu Thánh nhìn thấy Âm Mạn đang tỏa ra ánh sáng.

Hắn muốn ngăn cản, nhưng toàn thân không thể cử động.

Âm Mạn nhìn Chu Thánh nửa tỉnh nửa mê, an ủi: "Ngủ đi, ngủ một giấc là sẽ ổn thôi." Chu Thánh mệt mỏi thiếp đi, hắn biết Âm Mạn đang làm gì, nhưng hắn không thể ngăn cản.

Hắn chỉ hy vọng, khi mình mở mắt ra, Âm Mạn vẫn còn ở đó.

Mà vết máu trên bể bơi, cũng đang dần tan đi.

Trong phòng.

Lưu Ly mở mắt ra, nước mắt lại trào ra.

Tuy Chu Thánh dùng cương khí khiến cô ngủ thiếp đi, nhưng trong lòng cô vẫn canh cánh lo cho hắn, làm sao có thể dễ dàng ngủ được.

Cô hiểu, Chu Thánh chỉ không muốn để cô lo lắng, mà cô cũng muốn để Chu Thánh yên tâm đi nghỉ ngơi, nên mới giả vờ ngủ.

Cả hai, đều không muốn đối phương phải lo lắng, đây có lẽ mới là tình yêu. "Mình phải trở nên mạnh hơn, mới có thể kề vai chiến đấu cùng anh ấy." Lưu Ly thầm hạ quyết tâm.

Cô phát hiện, Chu Thánh tiến bộ quá nhanh, đã vượt qua mình tự lúc nào không hay.

Cô muốn kề vai chiến đấu cùng Chu Thánh, chứ không phải được Chu Thánh bảo vệ.

Mười hai giờ trưa.

Mông Điềm, Vương Tiễn và Lý Tín, mỗi người dẫn một vạn binh sĩ, đóng quân tại Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Trượng.

Cổ lầu của Người Gác Lăng lại một lần nữa xuất hiện ngoài đảo tiên Bồng Lai.

Mà người của bộ môn đặc thù quốc gia cũng ngự kiếm mà đến.

Đảo tiên Bồng Lai từ dưới mặt nước nổi lên, đảo chủ dẫn người xuất hiện.

Thiên Tôn Từ Phúc đã sớm dẫn người đi rồi. "Thiên Tôn Hội, các ngươi nhiều lần xâm phạm An Lạc ta, đáng tru!" Người dẫn đầu bộ môn đặc thù lên tiếng. "Làm phiền bệ hạ Tần Thủy Hoàng an giấc, đáng tru!" Mông Điềm cũng lớn tiếng nói. "Nhiều lần trộm long mạch An Lạc, giết Người Gác Lăng của ta, đoạn tuyệt truyền thừa của ta, đáng tru!" Từ trong cổ lầu Người Gác Lăng truyền ra một giọng nói khí thế bàng bạc.

Đảo chủ đảo tiên Bồng Lai dẫn một bộ phận người ra ứng chiến.

Còn chưa kịp để hắn nói, Mông Điềm đã dẫn binh xông vào trước.

Theo sau là người của bộ môn đặc thù, bộ môn đặc thù liên thủ, công phá lá chắn bảo vệ của đảo tiên Bồng Lai.

Con rồng quấn quanh cổ lầu Người Gác Lăng lại một lần nữa bay lên không trung, khuấy động phong vân.

Lôi Chấn Tử từ trong cổ lầu xuất hiện, dẫn thiên lôi trừng phạt xuống, hủy diệt mọi người. "Ầm ầm ầm!" Giữa tiếng sấm rền vang, đảo tiên Bồng Lai tan tành mảnh vụn.

Người trên đảo không một ai sống sót, ngay cả con giun đất cũng bị chém làm đôi, trứng gà cũng bị lắc tan lòng.

Đây là diệt tiên đảo, đoạn tuyệt truyền thừa.

Đảo chủ liều mạng chống cự, nhưng bị người của bộ môn đặc thù khống chế. "Thiên Tôn tất sẽ thành thần, chúng ta sẽ không chết!" Đảo chủ ôm quyết tâm tử chiến, liều mạng với ba thế lực.

Trận chiến này, đánh đến trời đất tối tăm.

Cuối cùng, đảo tiên Bồng Lai chìm nghỉm, người trên đảo không

một ai sống sót.

Mông Điềm dẫn tàn quân, chạy đến Doanh Châu.

Chỉ là khi ông đến vùng biển Doanh Châu, trên mặt biển đã nổi lềnh bềnh vô số thi thể binh lính nhà Tần.

Vương Tiễn vịn vào lá quân kỳ Đại Tần, một chân quỳ xuống đất, hướng về phía lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Doanh Châu đã chìm xuống đáy nước, mọi người không dám xuống.

Mông Điềm lấy quân kỳ đắp lên người Vương Tiễn, sau đó lại lập tức chạy đến Phương Trượng.

Khi ông đến Phương Trượng, thì thấy Lý Tín bị một kẻ không mặt vo thành một quả cầu. "Bệ hạ, mạt tướng không về được nữa rồi!" Trước khi chết, Lý Tín thốt ra lời trăng trối cuối cùng, sau đó bị kẻ không mặt một cước đá bay, đánh tan cả phó tướng mà Mông Điềm mang theo.

Mông Điềm cầm trường đao muốn xông lên, nhưng bị Từ Phúc đưa tay cản lại. "Mông Điềm, nể tình đồng liêu một thời, ta không giết ngươi.

Về nói với Tần Thủy Hoàng, Thiên Tôn Hội ta tuyệt không bỏ qua dễ dàng như vậy!" "Muốn diệt Thiên Tôn Hội của ta ư, ha, cả thế giới này đến cũng vô dụng!" Từ Phúc lạnh lùng nói.

Trên địa bàn của hắn, hắn chẳng sợ ai.

Huống hồ, thân thứ ba của hắn có thể tạm thời dùng làm con rối.

Thân thứ ba đã hao tốn trăm vạn người mới tạo nên nhục thân, thực lực gần như thần. "Đợi bệ hạ trở về, nhất định sẽ tru diệt ngươi!" Mông Điềm căm phẫn nói, lửa giận ngút trời nhưng không

thể trút ra.

Bộ môn thần bí và cổ lầu Người Gác Lăng chạy đến cũng không dám dễ dàng áp sát.

Họ đều cảm nhận được mối đe dọa chí mạng từ Vô Diện Thiên Tôn.

Cổ lầu Người Gác Lăng tuy có thể diệt, nhưng cái giá phải trả là trấn áp thất bại, ngọn nguồn hỗn loạn sẽ trở lại địa cầu. "Diệt một đảo tiên Bồng Lai của ta, các ngươi đã đủ rồi." Từ Phúc lại nói. "Chọc giận ta, cùng lắm thì cá chết lưới rách, đừng tưởng ta không biết ngọn nguồn hỗn loạn là gì." Từ Phúc lạnh giọng nói.

Sống gần hai ngàn năm, bí mật nào mà hắn không biết?

Hơn nữa, hắn còn biết làm cách nào để mở phong ấn của ngọn nguồn hỗn loạn.

Chỉ là hắn sẽ không làm vậy.

Hắn muốn trở thành vị thần duy nhất trên địa cầu, thống trị cả hành tinh này.

Một khi mở phong ấn ngọn nguồn, thì địa cầu sẽ không còn do hắn định đoạt nữa. "Thiên Tôn ngươi nếu dám bước vào lãnh thổ An Lạc, đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu!" Người của bộ môn đặc thù lập ra quy tắc, sau đó liền trấn thủ ở đường bờ biển.

Cổ lầu Người Gác Lăng, chìm xuống đáy nước.

Mà Mông Điềm, căm phẫn nói: "Đợi bệ hạ phục sinh, tất sẽ tiêu diệt Thiên Tôn Hội của ngươi!" Nói xong, Mông Điềm dẫn tàn quân trở về, ông biết mình không thể giết Từ Phúc, chỉ có thể đợi bệ hạ tự mình đến.

Trận đối đầu này, cuối cùng kết thúc với việc đảo tiên Bồng Lai

chìm nghỉm, Vương Tiễn, Lý Tín và hai vạn binh sĩ toàn bộ bị diệt.

.....

Trang viên Lỗ Thương.

Chu Thánh ngủ say hai ngày, sau đó tỉnh lại từ trong bể bơi.

Chương 440

"Phụt....." Chu Thánh phun ra một ngụm nước, nhìn cơ thể mình.

Cơ thể hắn đã hoàn toàn hồi phục, tu vi còn tăng lên không ít, hơn nữa hắn cảm thấy khả năng tự chữa lành của mình cũng được nâng cao. "Âm Mạn!" Chu Thánh nghĩ đến Âm Mạn mà mình nhìn thấy trong lúc nửa tỉnh nửa mê, lập tức từ trong nước đi ra, vội vàng chạy đến phòng hầm, mở quan tài bằng đồng.

Âm Mạn trong quan tài đã biến mất.

Chu Thánh lại nhảy vào bể bơi tìm, vẫn không tìm thấy. "Âm Mạn đâu?" Chu Thánh có chút sốt ruột. "Ngươi đang tìm ta sao?" Trên ban công lầu ba, Âm Mạn đang uống trà, trò chuyện rất vui vẻ với Lưu Ly.

Chu Thánh mũi chân điểm nhẹ xuống đất, nhảy lên. "Cô... sao rồi?" Chu Thánh hỏi. "Ta à, ngoài việc không thể thấy ánh sáng, những thứ khác đều ổn." Âm Mạn cười nói.

Chu Thánh lúc này mới nhìn sang Lưu Ly.

Lưu Ly đã thay một bộ váy khác, váy tháp màu đen trắng xen kẽ, chiếc ô trong tay cũng biến thành ô hoa màu trắng. "Lưu Ly, em sao rồi?" Chu Thánh hỏi. "Khá hơn nhiều rồi." Lưu Ly cười đáp.

Âm Mạn sau khi cứu Chu Thánh xong, liền đi tìm Lưu Ly.

Lưu Ly biết Âm Mạn đã cứu Chu Thánh, liền bày tỏ lòng biết ơn, hai người trong mấy ngày Chu Thánh ngủ say đã trở nên thân thiết, tình cảm cũng tốt lên không ít.

Chu Thánh thấy cả hai đều không sao, cũng yên tâm hơn nhiều. "Cô không thể thấy ánh sáng mặt trời, là có ý gì?" Chu Thánh hỏi. "Hoạt thi, không thể thấy ánh sáng mặt trời." Lưu Ly giải thích. "Cô

không phải đã... phục sinh rồi sao?" "Ta hiện tại, đang ở giữa sự sống và cái chết, không tính là sống, cũng không phải đã chết." Âm Mạn nhàn nhạt nói. "Là vì Sơn Hải sao?" Chu Thánh lại hỏi.

Sơn Hải có thể khiến người chết sống lại, mà Âm Mạn mất đi Sơn Hải, biến thành nửa sống nửa chết.

Âm Mạn cười cười, không nói gì. "Ta trả lại cho cô." Chu Thánh mở miệng nói, hắn không muốn nợ Âm Mạn bất cứ điều gì. "Trả ta?

Ngươi lấy gì mà trả?

Sơn Hải đã bị ngươi hấp thu triệt để rồi, ngươi lấy chính mình trả cho ta à?" Âm Mạn cười nói, tiếp tục uống trà với Lưu Ly.

Chu Thánh im lặng. "Sau này, ta sẽ tìm một Sơn Hải khác, cho cô." Chu Thánh hứa hẹn. "Được." Âm Mạn lập tức đồng ý.

Chu Thánh ngồi bên cạnh, nhìn điểm tâm trên bàn.

Bây giờ đã là buổi tối. "Anh ngủ bao lâu rồi?" "Hai ngày hai đêm." Lưu Ly nói. "Lâu vậy sao?" Chu Thánh có chút bất ngờ, không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. 【Đinh, phát hiện Bản Điền Tam Lang tỉnh lại, tiếp tục trộm mộ, mời ký chủ nhanh chóng đến lăng Tần Thủy Hoàng ngăn cản!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên bên tai Chu Thánh.

Bản Điền Tam Lang và những người đã chết lại một lần nữa tỉnh lại.

Máu huyết bốc hơi lúc đó, chính là bị bọn họ hấp thu, đây là sự sắp đặt cố ý của Thiên Tôn.

Chơi một ván "dưới đèn thì tối".

Hơn nữa, Bản Điền Tam Lang bọn họ đợi đến khi Mông Điềm và những người khác hoàn toàn biến mất mới tỉnh lại.

Nói cách khác, lăng Tần Thủy Hoàng hiện tại đang ở trong giai đoạn chân không.

Trên đảo tiên Phương Trượng.

Trước mặt Từ Phúc là một sa bàn.

Trên bàn cờ, đặt mấy chục quân lính cát màu đen, còn quân lính cát màu trắng chỉ có một.

Nhưng quân lính cát màu trắng này tương đối lớn, phía sau nó là một lá cờ.

Nhiệm vụ của quân lính cát màu đen là đoạt lấy lá cờ đó.

Trên sa bàn còn có vô số cơ quan, những cơ quan này đều là trợ lực cho quân lính cát màu trắng. "Ta đã tốn cái giá lớn như vậy để đoạt Sơn Hải, Người Gác Lăng, ngươi lấy gì để cản!" Từ Phúc âm lãnh nói.

Lượt đầu tiên Bản Điền Tam Lang bọn họ đi, là để dò đường, đồng thời cũng là để đi chết, Từ Phúc đã để lại một vài thứ trong cơ thể họ, có thể khiến họ sống lại.

Vốn dĩ là Âm Dương Sư sẽ hồi sinh họ, nhưng Âm Dương Sư đã bị đạo sĩ An Lạc chặn lại.

Từ Phúc mới để ý chí của Tả Từ và Vô Diện Thiên Tôn nhập vào thể xác của Hồ Hợi, dẫn theo một lượng lớn nhân thủ đi trộm lăng Tần Thủy Hoàng.

Tuy rằng thất bại, nhưng máu tươi của họ thấm vào lòng đất, bị Bản Điền Tam Lang bọn họ hấp thu, vẫn có thể hồi sinh.

Hơn nữa, hấp thu một lượng lớn máu tươi khiến tu vi của hắn tăng lên không ít.

Cho dù Người Gác Lăng có đến cũng không cản được họ.

Hơn nữa, bên trong lăng Tần Thủy Hoàng đã bị phong tỏa, Người Gác Lăng cũng không thể dẫn theo người của bộ môn đặc thù vào, nhiều nhất chỉ có thể một mình hắn đi vào. "Âm Dương xuất, Thiên Tôn diệt, Thiên Tôn Tả Từ và thân thứ ba của ta đều đã diệt, lời sấm này xem như đã ứng nghiệm.

Sau này âm dương lưỡng mạch, không giết được ta." Từ Phúc cười lạnh nói. "Vậy nên, đây chính là lý do ngươi để ý chí của Tả Từ và thân thứ ba đi chết sao?" Triệu Cao xuất hiện sau lưng Từ Phúc, nhàn nhạt nói một câu. "Tả Từ động tâm tư lệch lạc, đáng chết.

Mà thân thứ ba có ý chí của riêng mình, cũng đáng chết, vừa hay Người Gác Lăng có một lời sấm." Từ Phúc nhàn nhạt nói.

Khi Âm Mạch xuất hiện, Từ Phúc đã chuẩn bị sẵn sàng để Tả Từ đi chết.

Là một phương sĩ, Từ Phúc biết lời sấm của Khương Tử Nha, nhất định sẽ thành sự thật.

Cho nên mới để ý chí của Tả Từ và thân thứ ba đi chết, dù sao cũng không nói là Thiên Tôn nào chết.

Bọn họ cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn, đã chết rồi.

Tuy rằng ý chí của thân thứ ba không phải do âm dương lưỡng mạch tự tay giết, nhưng cũng không khác là bao. "Hay là cược một ván." Triệu Cao đột nhiên đề nghị. "Cược cái gì?" Từ Phúc ngẩng đầu hỏi. "Cược rằng, tên ngu ngốc Bản Điền Tam Lang kia, không mang được Sơn Hải về." Triệu Cao nhàn nhạt nói.

Từ Phúc nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi. "Nếu mang về được thì sao?" Từ Phúc lạnh giọng nói. "Mang về được, ngươi giam cầm ý chí của ta, từ nay về sau ta là nô lệ của ngươi." Triệu Cao nhàn nhạt nói. "Vậy ngươi yêu cầu gì?" "Ta muốn hai phân thân hoàn chỉnh."

Triệu Cao lại nói.

Hắn là thái giám, thân thể có khiếm khuyết.

Hắn muốn hai phân thân hoàn chỉnh, giống như Tả Từ và thân thứ ba. "Được." Từ Phúc lập tức đồng ý.

Chương 441

Điều này đối với hắn không khó, đảo tiên Bồng Lai chìm xuống đã chết không ít người, có thể dùng thân thể của họ, cho Triệu Cao hai cái.

Triệu Cao nghe vậy, ngồi đối diện Từ Phúc, điều khiển quân lính cát màu trắng trên sa bàn, tiến vào trong đó. "Vậy thì, cứ xem đi." .....

Trang viên Lỗ Thương.

Lưu Ly mặc giáp Người Gác Lăng cho Chu Thánh, Âm Mạn lau sạch kiếm Long Hồn cho hắn. "Lần này chỉ có một mình anh đi, phải hết sức cẩn thận." Lưu Ly nhắc nhở.

Người Gác Lăng Âm Mạch hiện đang dưỡng thương, khả năng cao là không đi được.

Mà người gác mộ cũng đã trở về, ông phải về trấn thủ Thiên Cung, phòng ngừa người của Thiên Tôn Hội xâm nhập.

Vết thương của Lưu Ly vẫn chưa lành, Âm Mạn không có Sơn Hải, chỉ là một người bình thường không thể thấy ánh sáng.

Cho nên lần gác lăng này, chỉ có một mình Chu Thánh. "Ta hiểu rồi." Chu Thánh nói xong, ngự không rời đi.

Nửa giờ sau, hắn đáp xuống bên ngoài lăng Tần Thủy Hoàng, đi đến vị trí sau núi, mở thông đạo của Người Gác Lăng để đi vào.

Trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Bản Điền Tam Lang gắn đầu mình lại lên cổ, mở mắt ra lần nữa.

Các Đại Tôn mà hắn mang theo lần lượt đi về phía hắn.

Chỉ có điều trên người những Đại Tôn này đều đầy vết thương,

tay chân đứt gãy, nhưng tất cả đều đã lành lại. "Người gác lăng không thể giết chết chúng ta được đâu." Bản Điền Tam Lang lạnh lùng nói.

Những người hắn mang theo đều không sợ chết, chính là vì chết rồi vẫn có thể sống lại, hơn nữa còn trở nên mạnh hơn.

Đương nhiên, đám lính quèn mà Bản Điền Tam Lang tìm đến thì không thể sống lại, họ không có tư cách đó.

Bản Điền Tam Lang hoạt động gân cốt một chút, rồi dặn dò những người phía sau: "Không có sự cho phép của ta, không được tự ý khám phá." "Vâng." Mọi người đồng thanh đáp.

Trước đó chỉ là dò đường, bây giờ mới là trộm mộ thật sự.

Bản Điền Tam Lang hiểu rằng, mình hồi sinh trong cổ mộ là vì Thiên Tôn cần mình mang Sơn Hải về cho hắn.

Nếu không, nơi mình tỉnh lại đã không phải là đây, mà là trụ sở của Thiên Tôn.

Lần này hắn không dám làm bừa nữa, phải lấy việc tìm kiếm Sơn Hải làm trọng.

Sau khi tỉnh lại, Bản Điền Tam Lang đi dọc theo mộ đạo, tiếp tục khám phá vào bên trong.

Trong lăng Tần Thủy Hoàng có tổng cộng chín đạo cơ quan, Bản Điền Tam Lang đã qua ba đạo, phía sau còn sáu đạo cơ quan đang chờ hắn.

Sau khi vào lăng, Chu Thánh lập tức đến Thành Cơ Quan.

Thành Cơ Quan là do Mặc gia và Công Thâu gia hợp lực xây dựng, đương nhiên Mặc gia là bị Tần Thủy Hoàng ép buộc.

Mặc dù Mặc gia bị ép tham gia xây dựng Thành Cơ Quan, nhưng họ vẫn làm việc rất nghiêm túc.

Cơ quan thuật của Mặc gia kết hợp với cơ quan bá đạo của Công Thâu gia, hai nhà liên hợp đã tạo nên một Thành Cơ Quan hùng mạnh.

Mà gia chủ của Công Thâu gia sau khi xây dựng xong Thành Cơ Quan, đã tự chôn mình trong đó.

Ông đích thân trấn thủ Thành Cơ Quan, bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh đi nhanh qua mật đạo của Người Gác Lăng, mật đạo bị chặn, hắn liền đi vòng từ bên ngoài, chạy đến trước khi bọn Bản Điền Tam Lang đến, vào Thành Cơ Quan trước một bước.

Thành Cơ Quan giống như một tòa thành trì dưới lòng đất, bốn phía đều không thể đi qua, muốn qua chỉ có thể đi xuyên qua thành.

Mà trong thành, toàn bộ đều là cơ quan, ngay cả những ngôi nhà hai bên cũng là cơ quan, một khi chạm vào, sẽ lập tức bị ngôi nhà giết chết.

Đi vào bên trong nhà càng là hành vi tìm chết.

Thành Cơ Quan có hai con đường, một là đường Hiệp Khách, là đường của Mặc gia, con đường này có ít cơ quan hơn, nhưng cũng chí mạng không kém.

Một con đường là Vương Đạo, con đường này do Công Thâu gia chủ trì thiết kế, bên trong mỗi bước đều là cơ quan, còn mạnh hơn cả đường Hiệp Khách.

Chu Thánh đi đường Hiệp Khách, tuy hắn có ký ức về đường cơ quan, nhưng cũng sợ đi nhầm đường, kích hoạt cơ quan.

Cơ quan trong lăng Tần Thủy Hoàng là nhắm vào cường giả, cho nên dù bạn có cương khí, trước mặt cơ quan ở đây, cũng chỉ có một con đường chết.

Nó có thể phá vỡ cương khí.

Chu Thánh tránh hết tất cả cơ quan, đi thẳng đến trung tâm của Thành Cơ Quan, vào bên cạnh mật đạo của Người Gác Lăng, trong đó có một mộ thất nhỏ.

Trong mộ thất, chính là gia chủ của Công Thâu gia.

Chu Thánh đi vào, thắp ba nén hương, hô lên: "Thiên Tôn Hội xâm nhập, lăng Tần Thủy Hoàng nguy rồi, ta nhân danh Người Gác Lăng, lệnh cho ngươi tỉnh lại, điều khiển Thành Cơ Quan, chặn giết đám trộm mộ!" Theo tiếng nói của Chu Thánh, quan tài rung lên một trận, bên trong truyền ra tiếng của gia chủ Công Thâu gia. "Tuân lệnh!" Bên ngoài Thành Cơ Quan.

Bản Điền Tam Lang đi tới, không mạo hiểm đi vào.

Trực giác mách bảo hắn, thành trì phía trước tuyệt đối có vấn đề.

Xây dựng một tòa thành trong cổ mộ, cũng chỉ có Tần Thủy Hoàng mới làm được. "Đại nhân, bốn phía đều không có đường đi, từ trường ở đây cũng chuyên nhắm vào cương khí, không thể phi hành." Một Đại Tôn lên tiếng.

Bản Điền Tam Lang ánh mắt ngưng lại, do dự một lúc rồi hạ lệnh: "Đi, vào xem thử." Nói xong, hắn đi đầu vào trong.

Sau khi vào cổng lớn, bên trong là một ngã ba đường.

Ngã ba bên trái có một bức tượng hiệp khách, ngã ba bên phải là tượng Tần Thủy Hoàng. "Đi bên Tần Thủy Hoàng." Bản Điền Tam Lang dẫn mọi người đi con đường của Tần Thủy Hoàng, cũng chính là Vương Đạo.

Khi họ đi vào khúc cua, những ngôi nhà phía sau được khởi động, chặn đường lui của họ.

Nhưng Bản Điền Tam Lang không hề hoảng sợ, tiếp tục đi về phía trước.

Từ lúc bước vào, hắn đã không nghĩ đến việc quay đầu lại.

Hai bên Vương Đạo, ngoài những ngôi nhà ra, là những bức tượng bá tánh đang quỳ lạy.

Những người này với vẻ mặt thành kính quỳ trên đất, bái lạy quân vương của họ.

Bản Điền Tam Lang không chạm vào, hiện tại chưa kích hoạt, hắn không ngu đến mức đi chạm vào tượng, khởi động cơ quan.

Khi Bản Điền Tam Lang và đồng bọn đi qua, những bức tượng đang quỳ trên đất, với một tư thế kỳ dị vặn đầu lại, lặng lẽ nhìn họ rời đi.

Trong đôi mắt trống rỗng, có ánh đuốc đang cháy.

Bản Điền Tam Lang nghe thấy một vài tiếng động nhỏ, bất giác tăng tốc, muốn rời đi càng sớm càng tốt.

Hắn cảm nhận được một luồng khí lạnh, những bức tượng trên con đường này tuyệt đối có vấn đề. "Hắn không phải là vua của chúng ta, giết hắn!" Một giọng nói vang lên từ bốn phương tám hướng, từ trong mắt những bức tượng đang quỳ bay ra những con bọ lửa.

Bọ lửa một khi chạm vào người sẽ bốc cháy, mà bọ lửa ở đây, sẽ đốt cháy cả cương khí.

Khi bọ lửa bay ra khỏi mắt, những bức tượng đang quỳ lập tức được kích hoạt, há miệng phun ra từng sợi xích sắt có ngạnh, phong tỏa đường lui và đường đi của họ.

Bản Điền Tam Lang rút đao, lớn tiếng nói: "Theo ta xông ra ngoài!" Hắn một đao chém đứt sợi xích sắt trước mặt, muốn dẫn mọi

người xông ra khỏi vòng vây.

Nhưng xích sắt bị chém đứt rồi, lại có vô số xích sắt khác xuất hiện.

Trên không trung của Vương Đạo, cũng có những tảng đá khổng lồ được khắc thành hình tỳ ấn, từ trên trời rơi xuống.

Gạch dưới đất nứt ra, luồng khí nóng chảy qua bên dưới. "Ông ông ông....." Ngay khoảnh khắc tảng đá rơi xuống, các Đại Tôn lần lượt giơ tay, chống đỡ tảng đá trên không.

Nhưng vết nứt dưới chân họ lan ra nhanh hơn, luồng khí nóng ngày càng dữ dội.

Mà bọ lửa cũng bay đến người họ, thiêu đốt cương khí.

Nếu họ thu lại cương khí sẽ bị tảng đá đè xuống đất, nhưng không thu lại sẽ bị bọ lửa thiêu chết.

Hơn nữa có vô số xích sắt phong tỏa đường, họ cũng không thoát ra được.

Thêm vào đó, cơ quan này là do gia chủ của Công Thâu gia điều khiển, cho dù họ phá hủy cơ quan, cũng không ra được.

Chương 442

Bản Điền Tam Lang chém đứt không ít xích sắt, nhưng vẫn có những xích sắt mới xuất hiện. "Dùng tỳ ấn ném về phía trước, ném ra một con đường!" Bản Điền Tam Lang ra lệnh.

Mọi người giơ tỳ ấn ném về phía trước, nhưng tỳ ấn khổng lồ không rơi xuống, mà bị hơn mười sợi dây thừng kéo lại.

Dây thừng kéo tỳ ấn khổng lồ lên không, chuẩn bị cho một lượt oanh kích tiếp theo.

Vết nứt trên mặt đất ngày càng nhiều, có nhiều viên gạch đã rơi xuống.

Mà dưới mặt đất, là dung nham nóng hổi. "Dọn sạch bọ lửa trên người, theo ta xông ra ngoài." Bản Điền Tam Lang lại ra lệnh.

Trên người họ đều có bọ lửa đốt cháy cương khí, chỉ có Bản Điền Tam Lang là không.

Bất kỳ con bọ lửa nào đến gần hắn, đều bị hắn bóp nát.

Phòng cơ quan trung tâm.

Chu Thánh tuy không thấy được tình hình bên ngoài, nhưng có thể nhìn thấy trên sa bàn bên trong, cơ quan đang sụp đổ.

Sa bàn mô phỏng hình dạng của Thành Cơ Quan, và tình hình bên ngoài cũng có thể nhìn thấy qua sa bàn. "Cơ quan, dường như không trấn áp được họ." Chu Thánh khẽ nói.

Gia chủ của Công Thâu gia nhìn Chu Thánh một cái, sau đó khởi động toàn bộ cơ quan.

Chỉ thấy từ những ngôi nhà hai bên, có không ít xích sắt bay ra.

Họ không vào nhà, vậy thì kéo họ vào.

Trong đường cơ quan.

Từ những ngôi nhà hai bên bay ra những sợi xích sắt to bằng cánh tay trẻ con, quấn lấy họ, kéo họ vào trong nhà.

Mặc dù họ ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không chống lại được lực kéo mạnh mẽ. "A!!!" Bất cứ thành viên nào của Thiên Tôn Hội bị kéo vào trong nhà, đều phát ra những tiếng hét thảm thiết.

Bên trong ngôi nhà là một cối xay thịt, vào rồi thì không ra được nữa.

Bản Điền Tam Lang ánh mắt âm lãnh, nhảy lên một cái chém nát mặt đất, mọi người lập tức rơi vào dung nham.

Họ đi trong dung nham, tránh né cơ quan.

Dung nham thiêu đốt cơ thể họ, nhưng họ không hề sợ hãi.

Trên da họ tỏa ra một lớp máu, giúp họ chống lại sức nóng của dung nham.

Mà những người bị kéo vào trong nhà, cũng đã đi ra.

Cơ thể họ bị những mảnh sắt cắt xẻ, nhưng điều đó không giết chết họ.

Dù họ bị cắt thành hai nửa, cũng bò ra ngoài, cơ thể dính lại với nhau, máu bao phủ toàn thân.

Máu này đều là máu của Đại Tôn, có thể bảo vệ họ.

Họ nhảy vào dung nham, nhanh chóng đuổi kịp Bản Điền Tam Lang.

Đang đi, từ những ngôi nhà phía trước đột nhiên tuôn ra một lượng lớn nước, nước làm nguội dung nham, đóng băng họ lại trong

đó.

Hơn nữa trong dung nham còn có khí độc thoát ra, làm ô nhiễm cơ thể họ. "Chỉ thế này, cũng muốn nhốt chúng ta sao?" Gân xanh trên trán Bản Điền Tam Lang nổi lên, toàn thân phát lực, thoát khỏi sự trói buộc của dung nham, từ trong dung nham đi ra.

Các Đại Tôn phía sau hắn cũng lần lượt thoát ra.

Nhưng cơ quan tiếp theo là nỏ Tần, nỏ Tần bắn ra từ bốn phương tám hướng, khiến họ không có chỗ trốn. "Vù vù vù....." Mà họ cũng không trốn, mặc cho mũi tên xuyên qua cơ thể mình.

Mũi tên kéo dài một khắc mới dừng lại, mỗi người họ đều bị găm thành nhím.

Nhưng họ giơ tay lên, rút những mũi tên trên người mình ra, khiến vết thương của họ lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Toàn thân họ bị xuyên thủng, trên người toàn là lỗ, dù vậy, họ cũng không chết.

Họ đều là thân bất tử, cho dù cơ thể bị xé thành tám mảnh, cũng có thể sống lại.

Đây là năng lực mà Thiên Tôn ban cho họ, cũng là mạng sống của vô số người mà Thiên Tôn đã hiến tế cho họ.

Người của Thiên Tôn Hội chưa bao giờ chết vô ích, đều là cái chết có dự mưu. "Người gác lăng, chỉ có thế thôi sao?" Bản Điền Tam Lang nhìn về phía trước, trào phúng nói.

Trong phòng cơ quan trung tâm.

Chu Thánh nhìn về phía gia chủ của Công Thâu gia.

Gia chủ của Công Thâu gia xòe tay ra, tỏ vẻ mình cũng hết cách.

Cơ quan của ông rất mạnh, ngay cả cương khí cũng có thể bắn

xuyên.

Nhưng gặp phải thân bất tử, thì thật sự vô dụng.

Cơ quan bá đạo ở đây, có thể giết họ một trăm lần một ngàn lần, nhưng chính là không giết chết được họ.

Vạn tiễn cùng bắn xuyên qua cơ thể họ, họ cũng không chết.

Gia chủ của Công Thâu gia cũng rất bất lực.

Chu Thánh khẽ thở ra một hơi, nhàn nhạt nói: "Xem ra, vẫn phải tự mình ra tay." Cơ quan đối với họ vô dụng, vậy chỉ có thể tự mình ra tay.

Tìm ra điểm yếu của họ, giết chết họ!

Bên ngoài Thành Cơ Quan.

Bản Điền Tam Lang xông thẳng ra ngoài, máu trên người chảy không ngừng.

Đương nhiên, máu này không phải của hắn, mà là của các Đại Tôn. "Ha ha, một Thành Cơ Quan quèn, chỉ có thế thôi sao?" Bản Điền Tam Lang cười trào phúng.

Thành Cơ Quan này, đổi lại người khác đến đã chết một trăm lần rồi.

Thực tế, nếu không có thân bất tử, Bản Điền Tam Lang và đồng bọn cũng toi đời.

Trong phòng cơ quan trung tâm.

Gia chủ của Công Thâu gia thấy người không sao, tức đến mức nằm lại vào quan tài buồn bực.

Thành Cơ Quan mà ông tự hào, vốn là cơ quan mạnh nhất trong lăng Tần Thủy Hoàng, có thể ngăn cản mọi tên trộm mộ.

Không ngờ, một tên cũng không ngăn được, khiến ông tức điên.

Chu Thánh đi qua vỗ vỗ quan tài, nói: "Cái này không trách ngài, là do cơ thể họ đặc thù, thực ra họ đã chết từ lâu rồi, bây giờ chỉ là một đám ý thức chống đỡ cơ thể mà thôi." Người chết không thể sống lại, ngay cả Âm Mạn sống lại, cũng cần Sơn Hải làm môi giới, hấp thu mấy ngàn năm mới được.

Mà Bản Điền Tam Lang và đồng bọn, không phải là sống lại thật sự.

Nếu họ có thể dễ dàng sống lại, thì Từ Phúc còn tìm Sơn Hải làm gì?

Trực tiếp giết người của Thiên Tôn Hội để nuôi dưỡng mình là được.

Họ là một đám người được bí pháp đánh thức, trong não vẫn còn lưu giữ ý chí chưa tan biến trước khi chết.

Sau khi chết sẽ có bảy ngày để thi thể, trong bảy ngày này, ý thức của người sẽ dần tan biến, cuối cùng biến thành một cỗ thi thể lạnh lẽo.

Và bảy ngày này, cũng là thời gian cúng tế cuối cùng.

Sau thất đầu, ý thức của người hoàn toàn biến mất, có thể yên nghỉ dưới lòng đất.

Chu Thánh nghi ngờ, đến ngày thứ bảy, Bản Điền Tam Lang và đồng bọn sẽ bộc phát một khoảng thời gian, sau đó sẽ suy yếu đi.

Giống như, hồi quang phản chiếu.

Đối với Bản Điền Tam Lang và đồng bọn, Chu Thánh không thể xông lên một cách mù quáng, mình không chém chết được họ, ngược lại còn bị họ kìm chân.

Với họ chỉ có thể đấu trí.

Sau khi an ủi gia chủ của Công Thâu gia, Chu Thánh nhanh chóng rời đi, đến cơ quan tiếp theo.

Chương 443

Cơ quan tiếp theo, vừa hay có thể giam cầm người.

Từ Thành Cơ Quan đi ra, đi thẳng khoảng trăm bước, có một cái hồ nước.

Hồ nước toàn một màu đen kịt, đó là bị mực đen nhuộm đen.

Đây là Thủy Trạch Mặc Đen của Nho gia.

Nho gia giảng cứu nhân nghĩa, ngay cả cơ quan thiết lập trong lăng Tần Thủy Hoàng cũng không mạnh, tác dụng lớn nhất là dùng để giam cầm người.

Dưới Thủy Trạch Mặc Đen toàn là bút lông, dùng để viết chữ, mà hai bên chất đống một lượng lớn sách tre.

Đây là sách tre của Nho gia, bên trong đều là những câu danh ngôn chí lý.

Nho gia cũng rất thông minh, họ đặt một phần sách tre trong lăng Tần Thủy Hoàng, chính là nghĩ rằng ngàn trăm năm sau, có người có thể thông qua lăng Tần Thủy Hoàng, hiểu được lịch sử huy hoàng của Nho gia.

Dù sao thì truyền thừa có mạnh đến đâu, cũng dễ bị đứt đoạn.

Chu Thánh giấu sách tre đi, rồi vòng qua Thủy Trạch Mặc Đen, khởi động cơ quan.

Đá mực chìm xuống, nước trong hồ lập tức sôi lên, trở nên sền sệt chắc chắn.

Càng giãy giụa, càng không thoát ra được.

Cách duy nhất để qua, chính là bình tâm tĩnh khí, đọc thuộc Luận

Ngữ.

Thủy Trạch Mặc Đen này vốn là ao rửa bút của Nho gia, những chiếc bút lông bên dưới được cho là bút mà bảy mươi hai đồ đệ và ba ngàn môn chúng của Khổng Thánh Nhân đã sử dụng, mang theo một chút linh tính.

Mà Bản Điền Tam Lang là người Nhật Bản, tự nhiên không biết Luận Ngữ là gì.

Sau khi bố trí xong cơ quan, Chu Thánh liền ẩn mình trong bóng tối, nhắm mắt ngưng thần, che giấu khí tức của mình.

Thủy Trạch Mặc Đen này sát thương không cao, nhưng khả năng giam người tuyệt đối là số một.

Vài hơi thở sau, Bản Điền Tam Lang và đồng bọn nhanh chóng chạy đến, đứng bên ngoài Thủy Trạch Mặc Đen. "Đại nhân, đây là....." "Cái gì mà đây?

Đi!" Bản Điền Tam Lang không do dự nhiều, một đầu lao vào Thủy Trạch Mặc Đen.

Mọi người thấy vậy cũng lần lượt noi theo, dù sao họ cũng không sợ nguy hiểm gì.

Chỉ là, khi Bản Điền Tam Lang muốn bơi qua bờ bên kia, lại phát hiện nước ở đây đã giam cầm hắn.

Những chiếc bút lông bên dưới nổi lên, quấn lấy đầu họ.

Họ càng giãy giụa, thì càng bị siết chặt.

Bản Điền Tam Lang thấy vậy, trực tiếp vặn đầu mình xuống, ném sang bờ đối diện, sau đó hắn từng chút một tháo rời cơ thể mình, ném lên bờ.

Chu Thánh trong bóng tối nhìn thấy cảnh này, quả quyết xuất hiện,

phong ấn đầu của Bản Điền Tam Lang vào một cái hộp, cùng với một cánh tay mà hắn đã ném lên. "Người gác lăng, ngươi không giết được ta, ngươi cũng không cản được chúng ta!" Cái đầu của Bản Điền Tam Lang gào thét. "Không sao, ta không giết được các ngươi, nhưng ta có thể nhốt các ngươi." Chu Thánh đậy nắp lại, khóa chặt đầu của Bản Điền Tam Lang.

Hắn vốn định một cước đá lại, nhưng nghĩ lại đá về làm gì?

Trực tiếp nhốt lại chẳng phải tốt hơn sao.

Các Đại Tôn khác thấy đầu và tay của Bản Điền Tam Lang bị Người Gác Lăng nhốt lại, liền lần lượt gắn đầu mình trở lại.

Bản Điền Tam Lang vẫn đang chửi bới gào thét, cơ thể hắn vẫn đang giãy giụa, chỉ là không phát ra được âm thanh.

Chu Thánh ngồi trên bờ đối diện, nhìn họ giãy giụa.

Họ giãy giụa càng mạnh, Thủy Trạch Mặc Đen trói buộc càng chặt, nhưng có một điểm giới hạn, một khi trói buộc quá sâu, Thủy Trạch Mặc Đen sẽ mất đi lực kiềm chế.

Giống như mạng nhện, càng giãy giụa càng bị trói chặt, nhưng sớm muộn cũng sẽ đứt.

Chỉ là thời gian này, Chu Thánh tính toán, nhanh nhất là bảy ngày, ngắn nhất là mười ngày.

Nếu họ bộc phát, thì là bảy ngày.

Chu Thánh có thể đợi. .....

Núi tiên Phương Trượng.

Triệu Cao nhàm chán nghịch sa bàn, nhàn nhạt nói: "Mặc gia, Công Thâu gia, Nho gia, Đạo gia, Binh gia, cuối cùng là Pháp gia, nhiều nhà như vậy hiệp trợ Tần Thủy Hoàng, xây dựng lăng mộ Tần Hoàng,

không phải tầm thường đâu." "Không có Âm Dương gia của ngươi sao?" Từ Phúc nhìn Triệu Cao.

Triệu Cao không khỏi cười một tiếng, "Âm Dương gia, chẳng phải là ngươi và ta sao?" "Ngươi là dương, ta là âm." Triệu Cao cười nói. "Ta quên mất." Từ Phúc quên mất, còn có chuyện này nữa.

Thân phận quá nhiều, thỉnh thoảng sẽ quên một hai cái.

Triệu Cao nghịch sa bàn một chút, chỉ vào một cái hồ nước đen trên sa bàn. "Cái hồ nước đen này, có thể nhốt người của ngươi, đến bảy ngày." "Sau bảy ngày, người của ngươi e là sẽ suy yếu đi một chút." Triệu Cao nhìn Từ Phúc, hỏi: "Ngươi không có con bài tẩy nào sao?" Thiên Tôn Từ Phúc lấy ra một viên đan dược màu đen, ném lên sa bàn. "Cái này, đủ để họ hồi phục rồi." Từ Phúc nhàn nhạt nói.

Móng tay dài của Triệu Cao đâm thủng viên đan dược, từ trong đó có một con trùng nhỏ bò ra, men theo móng tay Triệu Cao bò lên. "Ngươi thật là nỡ lòng a, mỗi con trùng này, đều là máu của thân thứ ba của ngươi, nhưng sau khi họ ăn vào, cơ thể không trụ được bao lâu đâu." Ngón tay của Triệu Cao âm nhu, con trùng không ngừng bò trên tay hắn. "Đủ rồi, đợi sau thất đầu của họ, ăn đan dược xong, vẫn có thể tiếp tục xông vào." Triệu Cao nhàn nhạt nói: "Nho gia giảng nhân nghĩa, Đạo gia giảng đạo pháp và tự nhiên, cơ quan của Đạo gia, cũng không đơn giản đâu." Từ Phúc tự có quyết sách của mình. "Triệu Cao, ta muốn một thứ gì, thì chưa có thứ gì là không có được." Triệu Cao nghe vậy cười một tiếng, nói: "Ngươi muốn long mạch, lâu như vậy rồi cũng không thấy ngươi đoạt được một con nào về." Từ Phúc: .....

Trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Chu Thánh ngồi bên bờ, một lần ngồi là bảy ngày.

Mà người của Thiên Tôn Hội cũng giãy giụa bảy ngày, gần như không nghỉ ngơi.

Họ như thể đã uống thuốc kích thích, hoàn toàn không dừng lại được, tinh thần luôn ở trong trạng thái hưng phấn cao độ.

Và họ cũng giống như Chu Thánh nghĩ, trên người xuất hiện không ít thi ban.

Đến ngày thứ bảy, họ tập thể im lặng một lúc, sau đó trên người đỏ bừng, nước trong sông sôi lên, đây là hồi quang phản chiếu, thực lực sẽ tăng lên vô hạn.

Chu Thánh không ở lại bên bờ lâu, mà ôm đầu của Bản Điền Tam Lang, nhanh chóng rời đi.

Đối phương đã hồi quang phản chiếu rồi, mình đánh với họ vào lúc họ mạnh nhất, thật quá ngu ngốc.

Cùng lúc Chu Thánh rời đi, họ ra sức thoát khỏi sự trói buộc của Thủy Trạch Mặc Đen, từ trong nước đi ra.

Sự trói buộc của Thủy Trạch Mặc Đen bị phá vỡ, bút mực chìm xuống, trên trong dưới đục.

Bản Điền Tam Lang đi ra từ Thủy Trạch Mặc Đen, do không có đầu, căn bản không biết phương hướng, chỉ có thể do hai Đại Tôn khiêng đi.

Tốc độ của họ rất nhanh, trong thời kỳ hồi quang phản chiếu, thực lực của họ rất mạnh.

Sau khi nhanh chóng rời đi, Chu Thánh đến một bàn bát quái âm dương, khởi động trận pháp.

Ngay khoảnh khắc trận pháp xuất hiện, một bãi cỏ xanh mơn mởn hiện ra, trời đất gần nhau, đạo pháp tự nhiên.

Xa xa có núi cao nước chảy, tiên hạc cùng bay, có phần giống với đảo tiên Bồng Lai, chỉ có điều ở đây có thêm một phần yên tĩnh và tự

nhiên.

Ở đây, có thể cảm nhận được sự yên tĩnh trong nội tâm, phảng phất như mọi chuyện đều có thể gác lại sau đầu.

Nhưng trong sự yên tĩnh này, ẩn chứa sát cơ đáng sợ.

Chu Thánh ẩn mình trong ảo cảnh của Đạo gia, chờ người của Thiên Tôn Hội xông vào.

Ảo cảnh của Đạo gia, có thể hiệu quả giam cầm họ, tiêu hao họ.

Chu Thánh vừa tìm được chỗ ẩn nấp, người của Thiên Tôn Hội đã xông vào.

Ngay khoảnh khắc họ vào, sự hưng phấn trong lòng dần tan biến, huyết quang trên người cũng dần tiêu tan.

Ý chí của họ dù mạnh đến đâu, cũng không chống lại được môi trường yên tĩnh của Đạo gia.

Họ muốn đi, nhưng bước chân rất chậm.

Bãi cỏ xanh mướt, ánh nắng ấm áp, nước chảy róc rách, khiến người ta không nhịn được muốn nằm xuống nghỉ ngơi một chút. "Mệt rồi phải không, nghỉ ngơi đi, dù sao các ngươi có phục vụ cho Thiên Tôn, Thiên Tôn cũng sẽ không cho các ngươi trường sinh và địa vị, các ngươi đã chết rồi, các ngươi đã chết rồi, các ngươi không phải là chính mình." "Nghỉ ngơi đi, Sơn Hải mà Thiên Tôn muốn, đã bị Tần Thủy Hoàng mang đi rồi, cho dù các ngươi vào đến nơi sâu nhất cũng không lấy được đâu." Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối nói, trong ảo cảnh bằng một giọng nữ dịu dàng, nói ra những lời của Chu Thánh.

Chương 444

Người của Thiên Tôn Hội dừng bước, phục vụ cho Thiên Tôn, dường như là tín niệm đã khắc sâu vào xương tủy của họ.

Họ bị Thiên Tôn tẩy não, vô điều kiện phụng sự Thiên Tôn, tín niệm trong lòng họ, cũng là Thiên Tôn.

Mà Chu Thánh, đang làm lung lay tín niệm của họ. "Thiên Tôn đã không còn là Thiên Tôn trong lòng các ngươi nữa, hắn chỉ là một lão già, Thiên Tôn thật sự đã chết rồi, đừng bán mạng cho hắn nữa, hãy sống vì chính mình đi." Chu Thánh tiếp tục dụ dỗ.

Và khi họ nghe thấy "sống vì chính mình", đột nhiên động lòng.

Có mấy người ý chí không kiên định, đã nằm xuống, họ quyết định sống vì chính mình, nằm nghỉ một lát.

Chỉ có điều những người nằm xuống, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tinh thần lực của họ, theo thời gian trôi đi đang dần suy yếu, tinh thần lực ngày càng mệt mỏi, mà nhục thân cũng ngày càng vô lực.

Cùng với tiếng hát ru nhẹ nhàng vang lên, họ ngày càng mệt mỏi.

Có người, đã quỳ xuống đất, hai tay chống đất, buồn ngủ rũ rượi.

Mà cơ thể của Bản Điền Tam Lang, cũng bị họ vứt xuống.

Cơ thể của Bản Điền Tam Lang nhận ra có điều không ổn, dùng chân đá mọi người một cái.

Những người bị đá tỉnh lập tức tỉnh táo lại, lấy ra đan dược màu đen ăn vào.

Ngay khoảnh khắc đan dược được ăn vào, tinh thần mệt mỏi của họ lại hưng phấn trở lại, gầm lên làm gián đoạn âm thanh ở đây.

"Gầm!!!" Họ muốn gọi những người đã nằm xuống tỉnh dậy, nhưng phát hiện dù gọi thế nào cũng không tỉnh.

Ý chí của họ đã hoàn toàn bị ảo cảnh của Đạo gia hóa giải, đã chết trong sự thoải mái.

Sự thoải mái là dành cho người chết.

Bản Điền Tam Lang không thể nói chuyện, chỉ có tay chân có thể cử động.

Hắn cũng lấy ra một viên thuốc màu đen, chỉ có điều viên thuốc này lớn hơn một chút.

Hắn trực tiếp ném viên thuốc màu đen vào cổ họng mình, viên thuốc men theo cổ họng tiến vào cơ thể.

Cơ bắp trên người hắn nổi lên, vết thương trên cổ lành lại, tuy không có đầu, nhưng thực lực của hắn cũng tăng lên.

Hắn đưa tay chỉ, Đại Tôn liền khiêng hắn lên, mang hắn đi.

Nhưng ảo cảnh của Đạo gia, còn lâu mới kết thúc.

Đạo gia chú trọng cương nhu kết hợp, nếu nhu không được, thì cho ngươi cương.

Chỉ thấy, những ngọn cỏ vốn mềm mại, đột nhiên dựng thẳng lên, biến thành những cây gai thép.

Dẫm lên, lòng bàn chân lập tức bị đâm xuyên. "A!" Mọi người đau đớn hét lên.

Những cây cỏ này, đều có thể xuyên qua cương khí, cho dù họ dùng cương khí phòng ngự cũng vô dụng.

Hơn nữa Đạo gia chú trọng cương nhu kết hợp, dùng cây cỏ cứng rắn xuyên qua cơ thể ngươi, rồi lại thêm chút gì đó vào cơ thể ngươi, khiến ngươi mất đi chỗ dựa là cương khí.

Máu tươi chảy ra từ cơ thể họ, nhuộm đỏ bãi cỏ xanh mướt.

Cơn đau thấu tim, kích thích từng dây thần kinh của họ. "Đi!" Đại Tôn tăng tốc, ở trong ảo cảnh thêm một giây, họ sẽ có thêm nhiều nguy cơ.

Họ là thân bất tử không sai, nhưng trong ảo cảnh của Đạo gia, thân bất tử cũng có thể bị mài mòn.

Đây chính là điểm mạnh của Đạo gia.

Ảo cảnh của Đạo gia, điểm yếu duy nhất là không đủ lớn.

Người của Thiên Tôn Hội chạy về cùng một hướng, rất nhanh đã chạy đến rìa.

Họ toàn bộ dồn sức tấn công, một quyền đánh tan ảo cảnh.

Cùng với ảo cảnh kết thúc, máu trên người họ mới ngừng chảy.

Nhưng vết thương dưới chân, dường như không thể lành lại, mỗi bước đi đều có một dấu chân máu.

Họ đã ăn đan dược, thời kỳ suy yếu đã không còn, hơn nữa còn trở nên mạnh hơn trước.

Nhưng vẫn bị ảo cảnh làm bị thương, trong thời gian ngắn không thể hồi phục.

Chu Thánh trong bóng tối nhìn một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Viên đan dược đó, có thể duy trì cho các ngươi bao lâu?" Mục đích của những người này là Sơn Hải, nếu ta nói với họ Sơn Hải ở trên người ta, liệu có thể dẫn dụ họ ra ngoài không?

Khoan đã, không thể nói, nếu ta nói, Thiên Tôn Hội sẽ chuyển mũi nhọn nhắm vào mình, trừ phi mình trốn trong cổ lầu Người Gác Lăng, nếu không ở đâu cũng không an toàn.

Bây giờ họ đang đi thẳng đến mộ thất, đều không mở mộ thất ra

để trộm mộ.

Điều đó cho thấy thời gian của họ gấp gáp, không có thời gian để từ từ kéo dài. "Ta không tin, các ngươi có thể sống được một tháng!" Chu Thánh hạ quyết tâm, không tấn công trực diện, chỉ mượn cơ quan để kéo dài thời gian.

Họ muốn tốc chiến tốc thắng, vậy thì mình sẽ kéo dài với họ.

Dù sao, Chu Thánh bây giờ có thừa thời gian.

Sau khi quyết định, Chu Thánh ôm đầu của Bản Điền Tam Lang, từ mật đạo của Người Gác Lăng, đuổi theo họ.

Chân của họ đang chảy máu, mỗi bước đi đều vô cùng đau đớn, đau thấu tim.

Cho nên tốc độ đi của họ rất chậm.

Mà Chu Thánh, đã đến cơ quan tiếp theo trước họ.

Binh gia Phong Lâm Sơn Hỏa!

Vùng đất của Binh gia.

Nơi đây giống như một chiến trường vừa kết thúc trận chiến.

Khắp nơi là xương cốt, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, trên mặt đất cắm đầy mũi tên và đao kiếm.

Hơn nữa, trên vùng đất Binh gia, còn có sáu thành trì đổ nát, ngụ ý Tần thống nhất lục quốc.

Thành trì của lục quốc đổ nát không chịu nổi, khắp nơi đều là máu tươi.

Mỗi tấc đất ở đây, thực ra đều được đào lên từ chiến trường, bao gồm cả những thi thể đó, cũng được khiêng từ chiến trường về đây.

Đây là để thể hiện công lao vĩ đại của Tần Thủy Hoàng, và sự tàn

khốc của chiến tranh.

Hơn nữa vùng đất Binh gia, cũng được thiết kế thành cơ quan ngăn cản trộm mộ.

Trên vùng đất hoang vu, mỗi bước đều là cạm bẫy.

Chu Thánh có một mật đạo của Người Gác Lăng, hắn mượn mật đạo này rời đi, vào một tòa thành trì tương đối sang trọng, tòa thành này đại diện cho Đại Tần.

Mà Binh gia cũng chia làm bốn loại, Binh quyền mưu gia, Binh hình thế gia, Binh âm dương gia và Binh kỹ xảo gia; chỉ có điều sau này Binh âm dương gia độc lập ra ngoài, trở thành Âm Dương gia, chính là Âm Dương gia do Triệu Cao đại diện.

Binh gia có câu, thượng binh phạt mưu, nói chính là Binh quyền mưu gia.

Mà điều Chu Thánh muốn làm, chính là mượn sức mạnh của Đại Tần để đối phó với Bản Điền Tam Lang và đồng bọn.

Chỉ cần Bản Điền Tam Lang và đồng bọn đến, nhất định sẽ vào một trong sáu nước, mượn sức mạnh của quốc gia đó, để đối phó với Đại Tần.

Đương nhiên họ cũng có thể chọn không vào, nhưng hậu quả của việc không vào một nước là, chờ chết trên chiến trường.

Chu Thánh chiếm giữ Đại Tần, có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, tuy không thể giết được người của Thiên Tôn Hội, nhưng hắn có thể trì hoãn một khoảng thời gian, tiêu hao họ thì vẫn làm được.

Chu Thánh đứng trên tường thành, chuẩn bị trải nghiệm cảm giác làm tướng quân.

Phía sau hắn là mấy vạn binh sĩ đã dàn trận sẵn sàng, trên tường

thành còn có hơn mười phu trường và giáo úy thống lĩnh binh sĩ, chỉ chờ Chu Thánh ra lệnh là xuất kích tiến công.

Mà phía sau hắn còn đặt một tòa quan tài, trong quan tài nằm chính là con trai của Vương Tiễn, Vương Bí.

Vương Bí cũng là một võ tướng nổi tiếng, khả năng dụng binh của ông không hề thua kém cha mình là Vương Tiễn.

Hơn nữa, ông còn là Binh quyền mưu gia, biết tính toán và dùng binh.

Thời khắc mấu chốt, Chu Thánh có thể đánh thức ông dậy, để ông thống lĩnh quân đội tác chiến.

Chu Thánh đang đợi, đợi người của Thiên Tôn Hội đến, kích hoạt chiến trường.

Chương 445

Còn bên Thiên Tôn Hội, sau khi thoát khỏi ảo cảnh của Đạo gia, từng bước một để lại dấu chân máu đi vào chiến trường.

Họ vừa vào đã kích hoạt cơ quan, vùng đất Binh gia nhanh chóng được kích hoạt.

Sáu tòa thành trì lần lượt truyền ra tiếng hò hét, trên chiến trường thổi lên một luồng âm phong.

Tất cả mọi người đều đã hồi sinh.

Các Đại Tôn đầu tiên là một trận hoảng loạn, sau đó nhìn về phía sáu tòa thành trì đổ nát, binh sĩ bên trong đã sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra chiến trường. "Đây là sáu nước bị Tần diệt vong, họ muốn tìm Đại Tần báo thù." "Phân tán hành động, mỗi người thống lĩnh một nước!" Một trong số các Đại Tôn kiến thức rộng rãi đã nhìn ra, lập tức sắp xếp.

Mọi người lần lượt chạy về phía thành trì, đứng trên tường thành đổ nát, cổ vũ sĩ khí. "Muốn báo thù không?

Muốn tiêu diệt Đại Tần không?

Muốn lấy lại tôn nghiêm đã mất không?" "Giết!

Giết!

Giết!" Binh sĩ trong thành giơ vũ khí hò hét.

Họ đã chết từ lâu, chỉ là trong lòng không nuốt trôi được một hơi, mới biến thành những con tống tử lớn.

Mà Tần Thủy Hoàng mang họ đến đây, chính là muốn dùng âm khí của họ, để nuôi dưỡng mộ huyệt.

Hơn nữa ông còn xây dựng tường thành Đại Tần, để những binh sĩ đã chết của Đại Tần, tiếp tục trấn áp họ.

Đây là vùng đất Binh gia, người thường vào đây chỉ có chết.

Cùng với việc người của Thiên Tôn Hội vào thành trì, vùng đất Binh gia chính thức được khởi động.

Vị trí của sáu nước, đều là vị trí quốc gia của họ trước đây.

Đại Tần ở phía tây một chút, vẫn chưa vào được Thăng Long.

Tiếng trống dồn dập vang lên khắp vùng đất Binh gia, những binh sĩ còn sót lại của sáu nước, xếp hàng ngay ngắn từ những thành trì đổ nát đi ra, chuẩn bị hợp lực tấn công Đại Tần hùng mạnh nhất.

Họ chết mà không khuất phục, vẫn muốn đánh bại Đại Tần.

Còn binh sĩ của bốn nước còn lại, vẫn đang quan sát.

Tình hình lúc đó là Đại Tần lôi kéo một nước để đánh một nước, lôi kéo một nước làm đồng minh, sau đó đối phó với nước khác, đợi đến khi dẹp xong nước đó, lại tìm cớ diệt luôn đồng minh.

Chiến tranh không chỉ đơn thuần là hai quân giao chiến, còn phải chú trọng mưu lược.

Mà tình hình hiện tại khác, người của sáu nước cùng nhau tấn công Đại Tần.

Quan tài của Vương Bí bị mở ra, ông từ bên trong bò ra, chắp tay sau lưng đứng trên tường thành.

Khí huyết kinh khủng trên người ông tỏa ra, cảm giác áp bức vô cùng.

Ông nhìn những tống tử tàn binh của sáu nước đi ra từ thành trì đổ nát, quát lớn: "Các ngươi là những bại tướng, cô hồn dã quỷ, sao dám phạm vào Đại Tần ta, cút về!" Cùng với tiếng quát lớn của Vương Bí,

tàn binh của sáu nước vừa đi ra đã loạn trận, lập tức lui về, không dám ra nữa.

Họ bị Vương Bí dẫn quân đánh giết, có một nỗi sợ hãi tự nhiên đối với ông.

Nỗi sợ hãi từ trong xương tủy, chết rồi cũng không quên.

Chu Thánh nhìn Vương Bí, đột nhiên cảm nhận được khí phách và uy nghiêm của một vị tướng quân.

Mình so với ông, thiếu đi một tia khí phách.

Vương Bí tỉnh lại, chỉ một tiếng quát đã dọa lui quân địch, khiến họ tự loạn trận, không dám xuất chiến.

Các Đại Tôn vào sáu nước, vẫn tiếp tục rót canh gà độc cho họ, bảo họ ra ngoài giết. "Các ngươi đều đã chết rồi, chết hẳn rồi, còn sợ hắn làm gì?" "Các ngươi chết rồi cũng trở thành nô lệ của hắn, vợ con gia đình các ngươi cũng vậy!" "Dù sao cũng đã chết rồi, cùng lắm thì chết thêm lần nữa, giết chết đối phương!" Lời nói của các Đại Tôn, cùng với tiếng trống vang trời truyền vào tai họ.

Tướng sĩ của nước Ngụy và nước Sở lại một lần nữa đi ra. "Tìm chết!" Vương Bí nhảy xuống thành, cưỡi lên một con ngựa thây ma. "Theo ta, chinh chiến sáu nước!" Vương Bí giơ vũ khí lên hét lớn. "Giết!

Giết!

Giết!" Một đám tướng sĩ hét lớn, theo sau Vương Bí xông ra.

Quân của nước Sở và nước Ngụy cộng lại, cũng chỉ bằng một nửa quân Tần.

Vương Bí không ra lệnh tiến công, mà bình tĩnh nhìn đối phương.

Binh sĩ của đối phương đi ra bước chân có chút không ổn, khi đối

mặt với Vương Bí, áp lực trong lòng họ sẽ rất lớn.

Hơn nữa theo thời gian trôi đi, nỗi sợ hãi trong lòng họ sẽ chỉ ngày càng lớn.

Vương Bí cười tà mị, cắm vũ khí trong tay xuống đất, vô cùng thong dong.

Điều ông muốn là không đánh mà khuất phục được quân địch!

Mình chỉ đứng đó, đối phương đã không dám đến gần.

Vương Bí xuống ngựa, nhấc đao trong tay, từ từ tiến về phía đối phương.

Quân Tần phía sau ông đã giương nỏ Tần, chỉ cần Vương Bí ra lệnh, sẽ lập tức bắn ra.

Mà binh sĩ của nước Sở và nước Ngụy thấy Vương Bí, như thể thấy thiên địch.

Vừa đi ra, bước chân lại bất giác lùi về sau.

Áp lực trong lòng họ quá lớn, căn bản không chịu nổi.

Đại Tôn thấy vậy, nhảy từ tường thành xuống, tự mình dẫn quân. "Sợ cái gì, cùng ta xông lên!" Đại Tôn từ tường thành nhảy xuống ổn định quân tâm.

Mà bốn nước Tề, Yên, Hàn, Triệu, cũng lần lượt có binh sĩ đi ra.

Vương Bí thấy vậy, ra lệnh: "Giết!" Quân Tần vạn tiễn cùng bắn.

Binh lính bốn nước Tề, Triệu, Yến, Hàn còn chưa kịp chạy ra đã sợ hãi lùi trở lại.

Dưới cơn mưa tên, hai nước Sở và Ngụy cũng không thể chống cự.

Chỉ một đợt tên bắn xuống, họ đã tổn thất quá nửa, sợ đến vỡ

mật, nhớ lại nỗi kinh hoàng từng bị quân Tần chi phối.

Lồng ngực họ nén một luồng khí chưa tan, và sự xuất hiện của Vương Bí chính là để đánh tan hoàn toàn luồng khí này, để họ chết đi một cách triệt để.

Sau khi đợt tấn công đầu tiên kết thúc, Vương Bí lại hạ lệnh: "Giết!" Mấy vạn tống tử quân Tần xông về phía tàn quân của nước Sở và nước Ngụy.

Chiến tranh, đôi khi rất đơn giản, chính là so kè khí thế và một luồng khí.

Vương Bí đánh tan luồng khí của họ, khiến họ mất đi dũng khí đối mặt với quân Tần.

Đợt tấn công đầu tiên ngay sau đó đã phá vỡ hoàn toàn trận hình của họ, khiến họ mất khả năng phòng ngự.

Cuối cùng là kỵ binh xung kích, chia cắt chiến trường, bộ binh đuổi đến, lần lượt thu hoạch.

Chính là đơn giản như vậy.

Hạ binh phạt chiến, ý nghĩa chính là mưu lược đơn giản nhất, chính là khai chiến.

Binh lính bốn nước Triệu, Yến, Tề, Hàn trốn trong tường thành đổ nát run lẩy bẩy, không dám ra ngoài.

Thực ra nếu họ có chút dũng khí thì cũng chẳng đến nỗi nén một luồng khí mà hóa thành tống tử.

Chỉ là đối mặt với Vương Bí, người từng diệt quốc của họ, họ vẫn có chút sợ hãi.

Mà những Đại Tôn kia cũng không biết cách cổ vũ sĩ khí, chỉ biết thúc giục liên hồi.

Chỉ cần họ có thể liên hợp tấn công, có lẽ quân Tần do Vương Bí dẫn đầu cũng chưa chắc đánh lại được nhiều tống tử như vậy.

Khi Vương Bí công phá thành trì, các Đại Tôn trấn thủ bên trong hoặc là bỏ chạy, hoặc là bị quân Tần nghiền nát không thương tiếc, biến thành một đống thịt nát.

Chu Thánh đứng trên tường thành Đại Tần, biến thành một khán giả.

Có Vương Bí ở đây, thật sự không có việc gì của mình nữa.

Chương 446

Sau khi Vương Bí dẫn quân xông vào thành trì nước Sở, quân Sở lùi về vẫn đang giãy giụa lần cuối.

"Bảo vệ vương đô, bảo vệ giới tuyến cuối cùng của chúng ta!

Vương đô không thể phá, đại vương của chúng ta sẽ trở về!" Một vạn phu trưởng quân Sở hét lớn.

Khi quân Tần tiến vào thành trì, họ đã không còn đường lui, chỉ có thể giết.

Đây là huyết tính cuối cùng của họ, cũng là luồng khí cuối cùng trong lồng ngực.

Vương Bí lại thích nhìn họ giãy giụa, liều mạng giãy giụa, sau đó một đao chém bay đầu họ.

Cuộc tàn sát đơn phương đối với Vương Bí đã là chuyện thường ngày, thậm chí còn có chút nhàm chán.

Giết xong binh lính nước Sở, ông ta lại quay sang nước Ngụy.

Tướng sĩ nước Ngụy cũng đang liều chết bảo vệ vương thành của họ, nhưng kết cục vẫn như cũ, đối mặt với quân Tần hùng mạnh, họ hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

Vương Bí cưỡi ngựa đi ra, cảm thấy có chút vô vị, liền nói với đám tống tử của bốn nước còn lại: "Ba ngày sau, quỳ xuống đầu hàng, hoặc là chết!" Nói xong, ông ta dẫn quân Tần trở về.

Lục quốc biến thành tứ quốc, chính là đơn giản như vậy.

Quân Tần bày trận hình xông qua, trực tiếp đánh tan tác trận doanh đối phương, sau đó là bộ binh tiến lên thu hoạch.

Đối phương chạy cũng không có đường chạy.

Vương Bí sở dĩ cho ba ngày, là cho họ ba ngày để thở.

Nếu không, đánh nhau cũng chẳng có ý nghĩa.

Khi ngươi nắm đại quyền trong tay, nắm thế chủ động, lại có ưu thế nghiền ép tuyệt đối, ngươi sẽ không còn từ từ chơi âm mưu quỷ kế, mà là trực tiếp nghiền ép.

Vương Bí thuộc dạng hứng thú nhạt nhẽo, muốn giữ họ lại vài ngày, đợi họ lấy lại dũng khí rồi mới đánh, như vậy mới có ý nghĩa.

Vương Bí trở về, leo lên tường thành, đứng bên cạnh Chu Thánh, lắc đầu nói: "Bọn chúng bây giờ ấy à, sớm đã không còn khí thế như trước, cũng không có tướng quân nào ra hồn dẫn dắt, đánh nhau cứ như chặt rau cải, vô vị vô cùng." "Tướng quân của họ, đa phần đã được chôn theo vua của họ rồi, không thể tới được đâu," Chu Thánh bình thản nói.

"Thảo nào." Vương Bí nhìn sáu tòa thành trì đổ nát, nhớ lại những ngày tháng mình từng phấn đấu.

"Vẫn là theo bệ hạ chinh chiến thì tốt hơn, rảnh rỗi thế này ta cảm thấy chẳng bằng chết đi cho xong." Vương Bí có chút buồn chán.

Ông ta nghe thấy tiếng trống trận vang lên, từ trong quan tài bò ra.

Vốn tưởng sẽ là một trận đại chiến đẫm máu, không ngờ lại kết thúc đơn giản như vậy.

Thân là một kẻ cuồng chiến đấu, ông ta rất không hài lòng.

"Thật ra, ông nội ngài là Vương Tiễn trước đó đã dẫn quân xuất chinh đảo tiên của Thiên Tôn, đã tử trận rồi, còn có cả Lý Tín nữa." Chu Thánh nói với ông ta.

Chuyện ba thế lực hội chiến ở ba đảo tiên, Chu Thánh tự nhiên

biết rõ.

“Chết thì chết thôi, ta cũng đã chết rồi, chẳng qua linh trí chưa tiêu tán, lại hấp thu lượng lớn tinh hoa nhật nguyệt và âm khí, mới phục sinh thành một người chết mà thôi.” Vương Bí rất thản nhiên.

Ông ta biết rõ mình đã chết, hiện tại sống chỉ là một đạo linh trí mà thôi.

Không ai có thể trường sinh, cho dù là Thiên Tôn Từ Phúc cũng không được.

Thiên Tôn Từ Phúc vẫn luôn ngủ say, chỉ mới tỉnh lại gần đây.

Hơn nữa hắn vội vã muốn nhập vào thân thể thứ ba, nguyên nhân rất lớn chính là cơ thể hắn sắp chết.

Hắn không dám rời khỏi đảo tiên, một khi rời khỏi đảo tiên, mất đi nguồn sinh mệnh từ đảo, sẽ lập tức chết đột ngột.

“Binh gia chi địa, ta canh giữ rồi, ngươi đi đến Pháp gia chi địa phía sau đi.” “Tàn dư Lục quốc, ta giết chúng nó dễ như chặt rau cải, chỉ là những người đứng trên tường thành kia không dễ đối phó.” “Bất quá, ta sẽ cố hết sức giữ lại một nửa.” Vương Bí nhìn ra được, những người đứng trên tường thành kia là vào để trộm mộ.

Thực lực rất mạnh, muốn vây quét có chút khó khăn.

Ông ta dốc toàn lực, chỉ có thể giữ lại một nửa.

“Được, đa tạ.” Chu Thánh cảm ơn một câu.

“Ta bảo vệ hoàng lăng của bệ hạ, cần ngươi cảm tạ sao?” Vương Bí cười tủm tỉm nhìn Chu Thánh.

“Cũng phải.” “Nhớ quay lại, nhặt xác cho ta, dùng da ngựa bọc thây ta lại, đặt vào quan tài.” Vương Bí lại nói.

“Được.” Chu Thánh gật đầu.

“Ngươi đi đi, Thủy Hoàng Lăng trông cậy vào ngươi giữ vững rồi.” “Ừm.” Chu Thánh gật đầu, sau đó từ trên lầu thành đi xuống, lặng lẽ rời đi.

Vương Bí một mình ngồi trên tường thành, nhìn những vì sao trên trời, trong lòng vô hạn sầu muộn.

“Bệ hạ, vì sao ngài không mang theo mạt tướng!” Vương Bí vẫn muốn cùng Thủy Hoàng Đế chinh chiến, nhưng Thủy Hoàng Đế không mang theo ông ta, mà để ông ta ở lại Binh gia chi địa.

Ông ta rất muốn theo Thủy Hoàng Đế lại chinh chiến một lần nữa, cho dù chỉ là một phút ngắn ngủi.

Nhưng ông ta vẫn bị bỏ lại.

Vương Bí một mình ngồi trên tường thành, khóc cũng không khóc được, đã biến thành tống tử, dù có cảm xúc lớn đến đâu cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Ông ta nhìn sáu tòa thành trì đối diện, trong lòng vô hạn bi thương.

“Thôi vậy, cứ san bằng các ngươi vậy.” Vương Bí đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Còn bên trong tường thành đối diện.

Các Đại Tôn của Thiên Tôn Hội tập hợp binh lính của bốn nước lại, tiến hành tẩy não họ.

Chúng cần dựa vào những binh lính này để giết ra một con đường, để chúng đi qua.

Để kích phát oán khí trong lòng những binh lính này, chúng trực tiếp ném quân kỳ mà họ tự hào xuống đất giẫm đạp.

“Không dám xuất chiến, quân kỳ của các ngươi, đáng bị giẫm dưới chân!” Người của Thiên Tôn Hội thay đổi sách lược, chủ yếu là

chọc giận họ.

Chỉ có kích phát ngọn lửa giận trong lòng họ, mới có thể khiến họ xuất kích!

Ba ngày sau.

Binh lính bốn nước tập kết, dưới sự dẫn dắt của các Đại Tôn, hùng hổ kéo đến Binh gia chi địa.

Tất cả binh lính trên mặt đều mang vẻ phẫn nộ, tròng mắt đỏ ngầu.

Bị các Đại Tôn mắng chửi ba ngày, sỉ nhục ba ngày, đã hoàn toàn đốt cháy ngọn lửa giận trong lòng họ, khiến luồng khí nén trong lồng ngực lan ra toàn thân.

Thậm chí, lớp lông xanh trên người họ còn có xu hướng chuyển sang màu đỏ.

Một khi lông xanh trên người biến thành màu đỏ, họ sẽ toàn bộ biến thành huyết thi.

Vương Bí nghe thấy tiếng trống trận từ Binh gia chi địa truyền đến, mở bừng hai mắt.

"Hy vọng lần này, có thể để ta giết một trận thống khoái!" Vương Bí từ trong quan tài lấy ra thanh bội kiếm do Thủy Hoàng Đế ban tặng đeo bên hông, tay phải cầm mã sóc, đối mặt với các tướng sĩ Đại Tần.

Họ đều là những anh linh bất tử, bảo vệ giới tuyến cuối cùng của Đại Tần.

Vương Bí giơ cao vũ khí, còn chưa nói gì, các anh linh bên dưới đã hét lớn: "Giết!

Giết!

Giết!" Vương Bí nghe vậy cười một tiếng, cao giọng hô: "Huynh

đệ, chúng ta cùng lên đường!" "Để các ngươi trấn thủ lâu như vậy, bây giờ có thể nghỉ ngơi rồi!" "Giết sạch lũ tàn dư Lục quốc cho ta, đừng để chúng làm phiền đại vương nghỉ ngơi." "Giết!!!" Dưới sự dẫn dắt của Vương Bí, binh lính Đại Tần theo ông ta xông ra.

Tất cả mọi người đều ôm quyết tâm tử chiến, để sớm được giải thoát.

Mấy vị Đại Tôn đứng trên không, nhìn vị chiến tướng Đại Tần khí thế hung hãn đang lao tới, sắc mặt ngưng trọng.

"Đại Tần có thể quét sạch Lục quốc, thống nhất Thăng Long, không phải là không có nguyên nhân." "Chỉ là một đám người chết mà thôi, mạnh nữa thì có thể chinh chiến được bao lâu?" "Đừng lãng phí thời gian, chúng ta cũng ra tay đi, không thể kéo dài thêm nữa!" Mấy Đại Tôn bàn bạc xong, liền ra tay trước.

Vương Bí thấy vậy, rút thanh trường kiếm do Thủy Hoàng Đế ban tặng, cao giọng hô: "Theo ta tru sát kẻ xâm lược!" "Giết!" Toàn quân tướng sĩ trên dưới một lòng, vô tận sát phạt chi khí và nhuệ khí đều hội tụ vào thanh trường kiếm trong tay trái Vương Bí.

Giờ khắc này, quân Tần giống như một con mãnh hổ, mang theo uy thế vạn quân mãnh liệt vô địch, lao về phía Thiên Tôn Hội.

Các Đại Tôn của Thiên Tôn Hội lập tức cảm thấy, có một con mãnh hổ lao thẳng vào mặt, họ hoàn toàn không dám chống cự.

"Gầm!" Một tiếng hổ gầm vang lên, các Đại Tôn toàn bộ bị Vương Bí dẫn quân Tần đánh tan.

"Huynh đệ, hãy tận tình hưởng thụ trận chiến cuối cùng đi!" Vương Bí giơ trường kiếm hét lớn, quân Tần sau lưng ông ta xông vào giữa binh lính bốn nước, thỏa sức tàn sát.

Mà binh lính bốn nước sau khi bị chọc giận, cũng toàn lực ứng

phó, liều chết phản kháng, giao chiến với quân Tần.

Vương Bí thì đối phó với những Đại Tôn bị đánh bay.

Ông ta đã nói, sẽ giúp Chu Thánh giữ lại một nửa Đại Tôn, thì nhất định sẽ làm được.

Thanh trường kiếm trong tay ông ta là kiếm do Thủy Hoàng Đế ban tặng, trên đó không chỉ có uy thế, mà còn có bá đạo chi khí thuộc về Thủy Hoàng Đế, có thể phá vỡ mọi phòng ngự của Đại Tôn, giết chết chúng.

Chương 447

Trận chiến cuối cùng của hai bên diễn ra vô cùng kịch liệt, đều là chiến đấu đến chết, hoặc là mình chết, hoặc là đối phương chết.

Trận chiến này, sẽ không có ai sống sót.

Hai bên hỗn chiến, máu nhuộm Binh gia chi địa.

Nơi đây khắp nơi đều là tay cụt chân đứt, binh khí vỡ nát chất thành đống.

Vương Bí tay cầm trường kiếm tàn sát Đại Tôn, phàm là Đại Tôn bị trường kiếm làm bị thương, vết thương đều không thể lành lại, toàn thân máu chảy không ngừng.

Máu của đồng nam đồng nữ và máu do các Đại Tôn hiến tế cho chúng, giờ khắc này đều chảy cạn, bị Binh gia chi địa hấp thu.

Binh gia chi địa hấp thu máu tươi của chúng, sẽ trở nên càng thêm hung hiểm dị thường.

Mà Vương Bí cũng không khá hơn, trên người toàn là vết thương, bị Đại Tôn làm bị thương, thậm chí tay trái cũng bị chặt đứt.

Nhưng ông ta vẫn tiếp tục tàn sát, không một khắc dừng nghỉ.

Ông ta chỉ nghĩ, phải giết thêm một kẻ nữa trước khi hoàn toàn tiêu tán.

Các Đại Tôn cũng nhìn ra Vương Bí muốn kéo chúng chết chung, liền lần lượt bỏ chạy, tránh né Vương Bí.

Trận chiến này kéo dài một ngày.

Vong hồn bất diệt của bốn nước, bây giờ đã hoàn toàn bị diệt.

Mà quân Tần cũng chỉ còn lại một mình Vương Bí.

Tay chân Vương Bí đều bị chặt đứt, chỉ còn lại cái đầu vẫn còn trên thân thể.

Nhưng ông ta vẫn dùng miệng cắn kiếm, giết chết Đại Tôn cuối cùng.

“Ha ha ha ha, giết thêm một người!

Đáng giá!” Vương Bí cắm thanh kiếm vào tim của Đại Tôn, rồi ngẩng đầu cười lớn.

Ông ta vốn chỉ định giúp Chu Thánh chặn giết một nửa số người, bây giờ lại giết thêm một người.

Tiếng cười của Vương Bí rất lớn, rất ngông cuồng.

“Bệ hạ, mạt tướng không thể theo ngài chinh chiến, xin đi trước một bước!” Vương Bí dùng thanh kiếm mà Thủy Hoàng Đế ban cho mình, kết liễu mạng sống của chính mình.

Binh gia chi địa chất đầy xương cốt, gần như tất cả vong hồn bất diệt, tại thời khắc này đều hoàn toàn tiêu tán.

Chỉ còn lại chưa đến hai mươi Đại Tôn vẫn còn trên chiến trường.

Họ không dừng lại quá lâu hay thương cảm, tiếp tục tiến lên, nhưng họ không đi theo lộ tuyến, mà lại đi đến sông thủy ngân tìm đồ trước.

Phía trước, Pháp gia giới địa!

Chu Thánh vừa bước vào, liền cảm thấy mắt mình không nhìn thấy gì, tai không nghe thấy gì, miệng cũng không thể nói.

Đây là quy tắc của Pháp gia: không nhìn điều sai, không nói điều bậy, không nghe điều quấy.

Ở đây, ngươi sẽ không nghe thấy gì cả, hơn nữa còn phải tuân thủ giới luật của Pháp gia.

Một khi vi phạm bất kỳ điều nào, đều sẽ bị Pháp gia trọng phạt.

Đại Tần lấy pháp trị quốc, cực lực đề cao Pháp gia.

Đến nỗi, khi xây dựng Thủy Hoàng Lăng, Pháp gia được sắp xếp ở cuối cùng, xây dựng cũng nghiêm ngặt nhất.

Mà trong đầu Chu Thánh có bản đồ kết cấu, tự nhiên biết phải làm thế nào.

Hắn quen đường quen lối đi vòng qua tất cả các khu vực quy tắc, tiến vào phòng điều khiển trung tâm.

Người điều khiển Pháp gia chi địa, chính là thừa tướng Đại Tần Lý Tư.

Chỉ có điều Lý Tư, năm xưa cùng Triệu Cao hợp mưu lập Hồ Hợi làm Tần Nhị Thế, bị Triệu Cao xử chém ngang lưng ở chợ Hàm Dương.

Sau đó được thị vệ bên cạnh Thủy Hoàng Đế mang đến Thủy Hoàng Lăng.

Thủy Hoàng Đế để trừng phạt Lý Tư, đã để nửa thân trên của Lý Tư bảo vệ Pháp gia giới, còn nửa thân dưới thì ném vào sông thủy ngân.

Mà Lý Tư không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhận mệnh, sau khi chết bảo vệ Thủy Hoàng Lăng.

Chu Thánh tiến vào, mắt đã có thể nhìn thấy, tai đã có thể nghe thấy, thậm chí còn có thể mở miệng nói chuyện.

“Lý Tư, cơ quan này để ta điều khiển.” Chu Thánh nói một câu với Lý Tư trong quan tài.

Lý Tư không trả lời, ngầm đồng ý.

Chu Thánh khởi động toàn bộ cơ quan của Pháp gia giới địa.

Ở đây, mình có ưu thế rất lớn.

Họ không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng không thể nói chuyện, mình có thể chia rẽ họ, lần lượt tiêu diệt.

Là cửa ải rèn luyện cuối cùng để bảo vệ Thủy Hoàng Lăng, Pháp gia giới địa vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù là Thiên Tôn tiến vào, cũng không thể nói chuyện, không nhìn thấy và không nghe thấy gì.

"Giúp ta, tìm lại thân thể của ta." Giọng của Lý Tư từ trong quan tài truyền ra.

Ông ta đã chết, ý niệm duy nhất, chính là muốn nửa thân dưới của mình quay về.

"Năm xưa vì sao ngươi lại muốn lập Hồ Hợi làm Tần Nhị Thế?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

Khi đó nếu không phải Lý Tư giúp đỡ, một mình Triệu Cao cũng không thể để Hồ Hợi kế vị.

"Vì... quyền lực." Lý Tư trả lời.

"Theo ta được biết, Phù Tô chủ trương dùng Nho hưng quốc, mà ngươi từng theo học Tuân Tử, xem như là người của Nho gia, Phù Tô kế vị, cũng không hề ảnh hưởng đến thân phận của ngươi." "Vì... quyền lực." Lý Tư lại một lần nữa trả lời.

Chu Thánh nghe vậy, không khỏi hỏi: "Nửa thân dưới của ngươi ở đâu?" "Trong dòng sông." Chu Thánh nghe xong, liền hiểu ra. ...

Đảo tiên Phương Trượng.

Binh lính cát của Từ Phúc đã tiêu tán không ít, chỉ còn lại chưa đến hai mươi người.

Mà các cơ quan gần như đã đi qua hết, chỉ còn lại chiếc hộp đen

cuối cùng.

“Tên Lý Tư kia, năm đó muốn tranh giành quyền lực với ta, bị ta chém ngang lưng, tam tộc cũng bị ta tru di.” Triệu Cao bình thản nói.

“Năm đó rốt cuộc ngươi đã làm gì với Hồ Hợi?” Từ Phúc tò mò hỏi.

Đại Tần diệt vong đời thứ hai, phần lớn nguyên nhân đều đến từ Triệu Cao.

Hắn, một tên nô bộc, đã lật đổ cả một Đại Tần.

“Ta có thể làm gì chứ?

Ta chẳng qua chỉ giúp tên ngốc Hồ Hợi kia lên ngôi mà thôi.” “Tên ngốc Hồ Hợi kia, ngay cả làm bạo quân cũng làm không xong, còn phải để ta dạy.” Triệu Cao cười nhạt nói.

“Cửa ải cuối cùng Pháp gia giới địa, do Lý Tư chỉ còn lại nửa người trấn thủ, Lý Tư thì không phải là uy hiếp, uy hiếp thật sự là cơ quan của Pháp gia giới địa.” Triệu Cao nói rồi, dùng móng tay cào rách chiếc hộp đen trên sa bàn.

Bên trong hộp đen, toàn là hình cụ, còn có ba bức tượng.

Ba bức tượng một bức bịt tai, một bức bịt miệng, một bức bịt mắt.

“Bịt tai không nghe lời đồn, bịt miệng không bàn luận về Đại Tần, bịt mắt không nhìn thẳng vào Thủy Hoàng Đế, phàm là vi phạm một trong ba, đều sẽ bị giết.” “Ngươi làm à?” Từ Phúc ngay lập tức nghĩ, quy tắc này là do Triệu Cao làm ra.

Dù sao so về độ âm hiểm, không ai hiểm ác hơn Triệu Cao.

Cho dù là Từ Phúc, khi đối mặt với Triệu Cao cũng không thể không cẩn thận.

Tên này trước mắt, là một kẻ vì lợi ích, có thể bán đứng tất cả.

Thậm chí Từ Phúc còn nghi ngờ, sự tan vỡ của Tả Từ Mộng Cảnh, đều có liên quan đến tên này.

“Làm sao có thể chứ, khi Thủy Hoàng Đế còn tại vị, ta chỉ là một thần nô mà thôi.” Triệu Cao bình thản nói.

“Ta đã để người của Thiên Tôn Hội đi tìm nửa thân dưới của Lý Tư, chỉ cần có thể tìm thấy, Lý Tư sẽ vì thân thể của mình mà mở Pháp gia giới địa.” Từ Phúc bình thản nói.

Triệu Cao lại lắc đầu, thản nhiên nói: “A, Lý Tư không dám phản bội Thủy Hoàng Đế đâu.” “Không dám phản bội?

Chương 448

Vậy chuyện giả chiếu thư, không phải là phản bội sao?" Từ Phúc nhìn thẳng vào Triệu Cao.

"Đó là vì đại cục đã định, Lý Tư không thể không đưa ra lựa chọn, hoặc là giúp Hồ Hợi, hoặc là bị ta giết." Triệu Cao cười lạnh nói.

Khi đó mạng nhỏ của Lý Tư bị hắn nắm trong tay, chọn Hồ Hợi, sẽ cho hắn vinh hoa phú quý; chọn Phù Tô, khi đó thánh chỉ chắc sẽ có thêm một đạo.

"Thừa tướng Lý Tư bi thống tột cùng, tự vẫn đi theo tiên hoàng." Từ Phúc không nói nữa, mà nhắm mắt chờ đợi.

"Một ván cờ chắc chắn thua, vì sao ngươi còn muốn cho người đi chịu chết?" Triệu Cao không hiểu hỏi.

Từ Phúc không trả lời, mà nhìn chằm chằm vào sa bàn.

"Chỉ cần họ lấy được Sơn Hải, ta có thể lập tức đưa họ quay về." Từ Phúc nghiêm túc nói.

"Vậy thì, cứ chờ xem!" Triệu Cao nhìn sa bàn, cũng mong chờ lựa chọn của Lý Tư. ...

Thủy Hoàng Lăng, Pháp gia giới địa.

Những người từ sông thủy ngân đi ra, ôm theo một nửa thân dưới.

Đó là của Lý Tư.

Trên người họ dính đầy thủy ngân, thủy ngân thấm vào cơ thể họ.

Nhưng đối với họ, điều này không hề ảnh hưởng đến hành động.

Họ vốn đã không còn hô hấp, thủy ngân tuy là kịch độc, nhưng đối với họ đã vô dụng.

Cơ thể họ đã chết, dù có trúng độc cũng vô ích.

Chúng ôm nửa thân dưới của Lý Tư, bước vào trong Pháp gia giới địa.

Vừa mới bước vào, tầm nhìn của chúng liền mơ hồ, không nghe thấy âm thanh, không thể nói chuyện.

Nhưng chúng liên hợp lại, để một Đại Tôn trong số đó phát ra âm thanh.

"Lý Tư, nửa thân dưới của ngươi đang ở trong tay chúng ta, nếu muốn, thì mở đường cho chúng ta!" Theo tiếng nói của chúng truyền ra, cơ quan của Pháp gia giới địa khởi động.

Mà Lý Tư đang nằm trong phòng điều khiển trung tâm, nghe thấy âm thanh từ bên ngoài truyền vào, liền cho dừng cơ quan.

"Lý Tư, ngươi còn muốn phản bội Thủy Hoàng Đế sao?" Chu Thánh đi đến trước quan tài, lạnh lùng hỏi.

"Ta chỉ muốn thân thể của ta." Lý Tư mở miệng nói.

"Nếu Thủy Hoàng Đế biết, ngươi nghĩ thân thể của ngươi còn có thể bảo toàn không?" Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Thủy Hoàng Đế cho ngươi một cơ hội, sẽ không cho ngươi lần thứ hai, giữ được Thủy Hoàng Lăng, nửa thân dưới của ngươi tự nhiên sẽ trở về, không giữ được, Thủy Hoàng Đế nổi giận, ngươi sẽ phải trải qua kiếp kiếp trong luyện ngục." Chu Thánh trực tiếp dùng lời lẽ uy hiếp.

"Thân là thừa tướng, ngươi nên hiểu rõ, bệ hạ một khi nổi giận, xác chất thành núi!" Lý Tư nghe lời Chu Thánh, có chút do dự.

Ông ta rất hiểu, cũng rất rõ.

Nhưng ông ta, vẫn muốn nửa thân dưới của mình.

Có nửa thân dưới, ông ta có thể rời khỏi nơi này, đi thật xa.

Chỉ cần Thủy Hoàng Đế không ra khỏi Thủy Hoàng Lăng, ông ta sẽ an toàn.

"Ta vẫn muốn thân thể của ta." Lý Tư lại nói.

"Lý Tư, có được nửa thân dưới, gia nhập Thiên Tôn Hội của ta, Thiên Tôn của Thiên Tôn Hội sẽ che chở ngươi cả đời, và Thiên Tôn Hội sẽ ban cho ngươi sự trường sinh." Giọng của Đại Tôn lại truyền đến.

Lý Tư nghe thấy câu này, càng muốn nửa thân dưới hơn.

Có sự che chở của Thiên Tôn Hội, cho dù là Thủy Hoàng Đế cũng không làm gì được ông ta.

"Lý Tư, ngươi không đủ trung thành với Thủy Hoàng Đế." Chu Thánh trầm giọng nói.

"Ngươi có biết sử sách đánh giá ngươi thế nào không?" "Đánh giá thế nào?" Lý Tư hỏi một câu.

"Lý Tư xuất thân từ dân thường mà đi khắp chư hầu, vào phụng sự Tần, nhân cơ hội mà phò tá Thủy Hoàng, cuối cùng thành tựu đế nghiệp, Tư làm đến tam công, có thể nói là được trọng dụng lắm.

Tư biết quy tắc của 'Lục nghệ', không lo việc sửa chữa những thiếu sót của chúa thượng một cách minh chính, lại giữ tước lộc cao, a dua theo ý, công của Tư có thể sánh ngang với Chu, Triệu vậy.

Có thể thấy rõ được cái họa, nhân thời thế mà giúp Tần, cuối cùng được đắc ý trong thiên hạ, Tư là người mưu tính." Chu Thánh nói đến đây dừng lại, rồi tiếp: "Nếu hôm nay ngươi phản bội Thủy Hoàng Đế, ngươi sẽ để lại tiếng xấu muôn đời trong lịch sử, tất cả học sinh khi đọc về ngươi, đều sẽ phỉ nhổ ngươi!" "Bất trung bất nghĩa, bất nhân bất hiếu, cả đời ngươi sẽ bị đóng đinh trên cột sỉ nhục!" Chu Thánh

nói đến đây, nhìn vào quan tài của Lý Tư.

“Ngươi xác định, ngươi muốn cả đời bị đóng đinh trên cột sỉ nhục?” Lý Tư nghe lời Chu Thánh, rơi vào do dự.

Ông ta theo học Tuân Tử, xem như nửa người Nho gia.

Nho gia trọng danh, ông ta cũng vậy.

Ông ta cũng không muốn cả đời bị đóng đinh trên cột sỉ nhục.

Bây giờ trong lịch sử, ít nhất ông ta còn lưu lại danh tiếng tốt, nhưng một khi phản bội, danh tiếng tốt toàn bộ mất hết, toàn là tiếng chửi.

Ai muốn bị người ta chỉ vào mũi mắng cả đời chứ?

Lý Tư trọng lợi, nhưng càng trọng danh hơn.

Đặc biệt là sau khi biết được đánh giá của mình trong lịch sử, ông ta càng không muốn mất đi.

Lý Tư cuối cùng, vẫn đưa ra lựa chọn của mình, giao ra quyền kiểm soát trung tâm của Pháp gia giới địa.

“Ta không muốn, lưu lại tiếng xấu.” Đây là tôn nghiêm cuối cùng của ông ta.

Ông ta cầu xin: "Nếu có thể, hãy mang thi thể tàn tạ của ta trở về, ta muốn cả đời này bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng!" Đã lựa chọn trung nghĩa, vậy thì làm đến cùng, dùng thân xác tàn tạ của mình, bảo vệ Thủy Hoàng Lăng cả đời.

Chu Thánh tiếp nhận cơ quan điều khiển trung tâm, lập tức khởi động cơ quan.

Tiếng của Đại Tôn im bặt, cơ quan lại một lần nữa khởi động. ...

Pháp gia giới địa.

Cơ quan lại một lần nữa khởi động, tách tất cả các Đại Tôn của Thiên Tôn Hội ra.

Do lúc trước chúng nói chuyện, đã kích hoạt cơ quan, bây giờ Chu Thánh chẳng qua là để cơ quan khôi phục lại.

Tại Pháp gia giới địa, các Đại Tôn tai không nghe thấy âm thanh, mắt không nhìn thấy gì, càng không thể mở miệng hỏi người bên cạnh.

Chúng từng người bị cách ly ra, một mình ở trong môi trường tăm tối, giống như những con cừu lạc đàn, chờ sói xám đến giết thịt.

Nếu là người mắc chứng sợ không gian hẹp, có thể tại chỗ tự kỷ, cảm xúc sụp đổ.

Tâm lý của Đại Tôn tốt hơn một chút, nhưng kéo dài, cũng sẽ cảm xúc sụp đổ.

Chu Thánh không vội ra ngoài, hắn muốn từ từ hành hạ.

Bây giờ mình ra ngoài tấn công chúng, sẽ rất mất thời gian.

Thỏ bị dồn ép quá cũng sẽ cắn người, nếu mình ra ngoài tấn công dồn ép chúng, chúng làm ra những chuyện cực đoan, có thể sẽ ảnh hưởng đến mình.

Đợi cảm xúc của chúng hoàn toàn sụp đổ, mình sẽ cho chúng đòn cuối cùng.

Chúng bị bóng tối vô tận bao bọc, nhưng chúng tin vào Thiên Tôn, Thiên Tôn sẽ mang lại ánh sáng cho chúng.

Đã không đi được, vậy thì quỳ xuống đất, trong lòng mặc niệm Thiên Tôn.

Đây là điều duy nhất chúng có thể làm, cũng là cách duy nhất để trì hoãn sự lo lắng và sợ hãi trong lòng.

Chúng xem Thiên Tôn là tín ngưỡng, tất cả mọi người đều có thể vì tín ngưỡng mà chết.

Chu Thánh kiên nhẫn chờ đợi trong phòng điều khiển trung tâm, xem ai không chịu nổi trước. ...

Đảo tiên Phương Trượng.

Triệu Cao nằm nghiêng trên ghế, móng tay dài ngoằng nghịch sa bàn.

Hắn dùng sa bàn ngưng tụ ra một người, sau đó dùng móng tay chém ngang lưng người đó.

"Lý Tư, cuối cùng vẫn từ bỏ nửa thân dưới của mình và việc gia nhập Thiên Tôn Hội." Triệu Cao nói giọng âm u.

"Lý Tư bị nhốt hai ngàn năm, trong lòng đối với Thủy Hoàng Đế sớm đã không còn trung thành, vì sao còn phải kiên trì bảo vệ Pháp gia giới địa?" Từ Phúc không hiểu.

Lý Tư chắc chắn không có khả năng từ chối.

Chương 449

Nhưng bây giờ, Pháp gia giới địa tiếp tục khởi động, Lý Tư không ngăn cản.

Điều này cho thấy, ông ta vẫn đứng về phía Thủy Hoàng Đế.

"Lý Tư, thuở nhỏ theo học Tuân Tử." Triệu Cao bình thản nói.

"Có ý gì?" "Ý là, Nho gia trọng danh." Từ Phúc nghe Triệu Cao giải thích, lập tức hiểu ra.

Lý Tư lưu danh trong lịch sử, xem như là tốt, dù sao những năm ông ta làm thừa tướng, cũng thật sự đã làm không ít chuyện tốt.

"Lý Tư, ngươi vì một cái danh, ngay cả thân thể và tự do của mình cũng không cần." Từ Phúc tức giận nói.

"Nói thật, ta cũng muốn lưu danh muôn đời." Triệu Cao cười nói.

Từ Phúc nghe câu này của Triệu Cao, nhìn thẳng vào hắn, khinh bỉ nói: "Phàm là người thông thạo lịch sử, ai mà không biết ngươi Triệu Cao là một tên gian thần tiểu nhân?" "Vậy ngươi thì sao?" Triệu Cao nhìn Từ Phúc.

"Ta chẳng qua chỉ là một phương sĩ, có thể lưu lại bao nhiêu tiếng xấu?

Chờ ta thành thần, thế gian này đều sẽ ca tụng chân danh của ta." Từ Phúc ngẩng đầu nói.

Triệu Cao nghe xong không khỏi cười, một tay gối đầu nói: "Long mạch ngươi không giành được, Sơn Hải ta đoán ngươi cũng không lấy được, ngươi làm sao thành thần?" "Không lấy được, bản tôn tự mình đi lấy." Từ Phúc lạnh lùng nói.

“Tự mình đi lấy?

Thủy Hoàng Lăng sao?” “Hỗn Loạn chi địa.” Từ Phúc nói từng chữ.

Triệu Cao nghe thấy câu này, mở mắt nhìn Từ Phúc, nhìn hắn thật sâu, hỏi: “Ngươi nghiêm túc đấy chứ?” Từ Phúc không trả lời, nhưng thái độ của hắn, rất quyết liệt. ...

Pháp gia giới địa.

Bảy ngày liên tiếp trôi qua, Thiên Tôn mà các Đại Tôn cầu nguyện, không hề mang lại ánh sáng cho chúng.

Bóng tối vô tận, sự tĩnh lặng tuyệt đối, khiến chúng lòng dạ rối bời, không biết phải làm sao.

“Thiên Tôn, xin hãy ban cho chúng con ánh sáng!

Chỉ dẫn chúng con rời đi!” Chúng gào thét trong lòng, cầu xin một chút ánh sáng.

Nhưng, chào đón chúng là cơ quan thu hoạch mạng sống.

Chu Thánh thấy chúng dần dần sụp đổ, trực tiếp khởi động tất cả cơ quan, trước tiên để cơ quan tiêu hao chúng.

“Keng keng keng...” Cơ quan trong Pháp gia giới địa khởi động, những bánh răng cưa khổng lồ, cắt xé thân thể chúng, những mũi tên dày đặc, lại một lần nữa xuyên thủng cơ thể chúng.

Thân thể chúng chi chít lỗ thủng, thần trí không rõ, ý thức mơ hồ, đã từ bỏ giãy giụa.

Bởi vì thế giới của chúng là một màu đen kịt, dù có giãy giụa thì sao chứ?

Không có ánh sáng dẫn đường, chúng không thể rời khỏi bóng tối.

Thay vì giãy giụa vô ích, chẳng bằng kết thúc sớm một chút.

Phần lớn Đại Tôn đều như vậy, lười giãy giụa, tín ngưỡng trong lòng bị bóng tối vô tận này nhấn chìm.

Khi Thiên Tôn trong lòng bị nhấn chìm, tín ngưỡng cao cả đến đâu, cũng sẽ sụp đổ trong chốc lát.

Chỉ có thân thể của Honda Saburo, vẫn còn tiếp tục giãy giụa.

Đầu của hắn vốn đã không còn, không nghe không thấy cũng không nói được, các Đại Tôn khác đều đã từ bỏ hy vọng, chỉ có thân thể hắn vẫn tiếp tục giãy giụa.

Trong Pháp gia giới địa này, hắn đâm ngang đâm dọc.

Cho dù bị mũi tên bắn xuyên cơ thể, hắn vẫn không dừng lại.

Hắn cảm ứng được vị trí của đầu mình, đi một mạch qua đó.

Trong phòng điều khiển trung tâm, Chu Thánh nghe thấy tiếng bước chân không vững bên ngoài, liền lặng lẽ lấy ra Long Hồn Kiếm.

Hắn có khả năng nhìn trong đêm, có thể thấy rõ cảnh vật trong vòng ba mét, cho dù ở Pháp gia giới địa, cũng không hề bị ảnh hưởng.

Chu Thánh vừa mở cửa ra đã phát hiện, bên ngoài đứng một người toàn thân là mũi tên, máu tươi chảy đầm đìa, chính là Honda Saburo.

Hắn không có đầu và một cánh tay, chỉ còn lại thân thể.

"Tự mình đến nộp mạng sao?" Chu Thánh vung Long Hồn Kiếm, chặt đứt cánh tay cuối cùng của Honda Saburo.

"Keng!" Thân thể Honda Saburo cảm nhận được nguy hiểm, quay người định chạy.

Nhưng con cừu non đã đến tận cửa, Chu Thánh sao có thể để nó chạy thoát?

Honda Saburo do không nhìn rõ, chạy trốn một cách loạng choạng, Chu Thánh thậm chí không cần đuổi, từ từ đi theo sau, đợi hắn đâm vào thứ gì đó, lại bổ thêm một kiếm.

Máu của Honda Saburo chảy ra ngày càng nhiều, cả con đường đều bị máu của hắn nhuộm đỏ.

Chạy không biết bao lâu, Honda Saburo mới dừng bước.

Mệt rồi, hủy diệt đi.

Hắn không muốn chạy nữa.

Chu Thánh đi tới, triệt để giết chết thân thể Honda Saburo, trấn áp riêng thân thể và hai chân của hắn tại Pháp gia giới địa, sợ hắn sống lại.

Giết xong Honda Saburo, Chu Thánh cũng được triệu tập trở về phòng điều khiển trung tâm.

Cơ quan đã khởi động, chỉ cần không tắt đi, nó sẽ tiếp tục vận hành, cho đến khi người trong Pháp gia giới địa chết sạch.

Chu Thánh phải ở Pháp gia giới địa để bổ đao, tiện thể mang nửa thân dưới của Lý Tư về.

Lần này tuy đã thuyết phục được ông ta, nhưng không chắc lúc nào ông ta sẽ thay đổi.

Lý Tư này tâm tư quá nặng, vì danh vì lợi.

Mình giúp ông ta mang nửa thân dưới về, ông ta mới có thể yên ổn.

Đi trong Pháp gia giới địa, Chu Thánh nhìn trái nhìn phải, nơi đây toàn là hình cụ.

Đại Tần hình phạt nghiêm khắc, tuy khiến cho năng suất lao động tăng cao, nhưng cũng khiến cho mâu thuẫn giai cấp ở Đại Tần trở nên

nghiêm trọng.

Nếu là Phù Tô kế vị, thi hành nhân chính, có lẽ còn có thể giúp Đại Tần hòa hoãn một chút.

Đáng tiếc, Hồ Hợi thi hành bạo chính, dẫn đến mâu thuẫn bùng phát sớm, Đại Tần diệt vong nhanh hơn. ...

Pháp gia giới địa, không một tiếng động.

Các Đại Tôn của Thiên Tôn Hội, lần lượt ngã xuống.

Nhưng chúng vẫn chưa chết, ý thức vẫn còn.

Đây mới là điều đau khổ nhất, muốn chết mà không chết được, thân thể và tinh thần đều phải chịu đựng sự hành hạ to lớn.

Chúng muốn chết rất khó, phải đợi máu trong người chảy hết mới được.

Thiên Tôn cho chúng thân bất tử, đối với chúng đây há chẳng phải là một loại giày vò?

Chu Thánh đi được một đoạn, chân giẫm lên một vũng máu.

Hắn ngẩng đầu nhìn, phía trên có một người bị treo cổ, trên người toàn là mũi tên, máu theo mũi tên nhỏ giọt, nhưng người vẫn chưa chết hẳn.

Đợi máu chảy cạn, chúng mới hoàn toàn chết.

Nhưng quá trình này, không nghi ngờ gì là dài đằng đẵng và đau khổ.

Đại Tôn treo trên không trung mở miệng, dường như đang nói gì đó.

"Giết ta đi... giết ta đi..." Chu Thánh từ khẩu hình của hắn, hiểu được hắn đang nói gì.

Khi không còn ánh sáng, sống đối với chúng, đã không còn ý nghĩa gì.

Chu Thánh không để ý đến hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn đến để giải quyết, những Đại Tôn còn có khả năng phản kháng.

Không phải tất cả Đại Tôn đều đã từ bỏ giãy giụa, vẫn còn vài người đang liều chết giãy giụa, phá hoại Pháp gia giới địa, cố gắng phá vỡ nhà tù.

Tuy rằng chúng chưa chắc đã ra được, nhưng Chu Thánh không muốn để chúng phá hoại Pháp gia giới địa.

Chương 450

Bên trong Pháp gia giới địa còn có không ít bia đá, trên bia đá khắc luật pháp của Đại Tần. [Phàm kẻ trộm cắp vật phẩm đạt nửa lạng, chặt tay trái!] [Phàm kẻ không làm mà hưởng, không cày ruộng, bị đày làm nô lệ!] [Phàm kẻ cưỡng hiếp, bất luận thân phận quý tiện, giết không tha!] [Phàm kẻ làm thương nghiệp, đầu cơ trục lợi, tịch thu gia sản, đày làm nô lệ, phát phối biên cương.] ...

Trên bia đá khắc những luật pháp của Đại Tần thời đó, nhẹ thì bị đày làm nô lệ, nặng thì tru di cửu tộc.

"Pháp luật này mà áp dụng vào hiện tại, tôi đoán phải chết một nửa số người." Chu Thánh lắc đầu nói.

Khi đi đến phía trước, Chu Thánh thấy một Đại Tôn bị móc sắt xuyên qua người, xương cốt bị móc sắt câu ra, nhưng hắn vẫn đang giãy giụa.

Tín ngưỡng trong lòng hắn vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ, hắn vẫn muốn giãy giụa thoát ra.

"Thiên Tôn đã từ bỏ các ngươi rồi." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, dùng cương khí thúc đẩy, để lời nói của mình tiến vào trong đầu hắn.

Khi lời nói tiến vào đầu đối phương, hắn giãy giụa càng kịch liệt hơn, móc sắt sắp câu nát cả thân thể hắn.

Giãy giụa một hồi lâu, hắn từ bỏ, quỳ ngồi trên đất, biểu cảm ngoài tuyệt vọng ra vẫn là tuyệt vọng.

Chu Thánh không giết hắn, mà tiếp tục tìm người giãy giụa tiếp theo.

Giết chúng chỉ làm chúng sớm được giải thoát, giữ lại chúng mới

có thể để chúng chết trong tuyệt vọng.

Pháp gia giới địa, xem như là trận chiến cuối cùng của chúng.

Chu Thánh đi hết một vòng, rồi ra khỏi Pháp gia giới địa, đứng ở ngoài cửa.

Ra khỏi Pháp gia giới địa là một con sông thủy ngân khổng lồ, sông thủy ngân thông với chủ mộ thất.

Thủy Hoàng Đế trở về, sẽ nằm trong quan tài đồng, để quan tài trôi theo sông thủy ngân đi khắp nơi, ngài cũng nhân đó tuần thị chín châu của mình.

Mỗi một nhánh của sông thủy ngân, đều có một mộ thất.

Phàm là người được Thủy Hoàng Đế phân phong, đều có tư cách tiến vào Thủy Hoàng Lăng, bầu bạn cùng Thủy Hoàng Đế ngủ say.

Một số người có cống hiến trọng đại cho Đại Tần, cũng có tư cách tiến vào.

Thủy Hoàng Lăng là hoàng lăng lớn nhất, tiêu tốn mười mấy năm, mấy chục vạn người, chư tử bách gia tham gia thiết kế, mới tạo ra được.

Nó là hoàng lăng lớn nhất trong lịch sử, không một hoàng lăng nào có thể sánh bằng.

Thiên Tôn Hội lần này xuất động ba nhóm người, đều không thể hạ được.

Honda Saburo bọn họ có thể tiến vào, hoàn toàn là do Chu Thánh không chuẩn bị sớm.

"Cũng sắp kết thúc rồi." Chu Thánh đi vào hoàn thành công việc dọn dẹp, và tìm thấy nửa thân dưới của Lý Tư, mang nó về phòng điều khiển trung tâm, ném vào trong quan tài.

“Nửa thân dưới của ngươi ta đã mang về cho ngươi, hy vọng ngươi hiểu rõ việc cần làm.” “Thủy Hoàng Đế đang ở ngoài chinh chiến, ngươi đừng có kéo chân sau của ngài, nếu không Thủy Hoàng Đế trở về, cả thiên hạ cũng không bảo vệ được ngươi đâu.” Chu Thánh cảnh cáo một câu, sợ Lý Tư lại sinh lòng khác.

“Lý Tư hiểu, Lý Tư không dám.” Lý Tư trả lời.

Ông ta cũng biết, mình một khi lại phản bội Thủy Hoàng Đế, Thủy Hoàng Đế tuyệt đối sẽ không tha cho mình.

Hơn nữa, ông ta đã chọn ở lại, thì sẽ không phản bội nữa.

“Ngươi tự mình biết chừng mực là được.” Chu Thánh liền rời khỏi Pháp gia giới địa, đi nhặt xác cho Vương Bí.

Người trong Pháp gia giới địa tuy chưa chết hẳn, nhưng chỉ cần Lý Tư không cứu họ, họ chắc chắn sẽ chết.

Mà Lý Tư một khi cứu, thì ông ta sẽ không còn đường lựa chọn.

Chu Thánh rời khỏi Pháp gia giới địa, quay trở lại Binh gia chi địa.

Chiến hỏa ở đây vẫn chưa tắt, trên chiến trường lại có thêm không ít thi thể.

Chu Thánh tìm kiếm hồi lâu ở Binh gia chi địa, mới tìm được đầu của Vương Bí.

Vương Bí gần như bị phanh thây, chỉ còn lại cái đầu dính liền với thân thể.

Đầu ông ta cắn một thanh kiếm, cắm vào tim của một Đại Tôn.

Chu Thánh dùng da ngựa bọc thi thể Vương Bí lại, và tìm được tay chân của ông ta trên chiến trường, cùng đặt vào trong tấm da ngựa.

“Tướng quân mấy trận sinh, da ngựa bọc thây về.” Chu Thánh lắc lắc đầu, ôm thi thể trở lại tường thành Đại Tần, mở quan tài đồng, đặt

thi thể vào trong.

"Khi còn sống, ngài vì Đại Tần mở rộng bờ cõi, sau khi chết ngài vẫn bảo vệ Đại Tần, lần này cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi." Chu Thánh đậy nắp quan tài lại, vác quan tài, ném quan tài của Vương Bí xuống sông thủy ngân.

"Từ nay về sau, ngài không cần phải chiến đấu để bảo vệ Đại Tần nữa, có thể chết đi một cách triệt để." Chu Thánh nhìn quan tài trôi đi xa, lẩm bẩm nói.

Ngay khi Chu Thánh đang tiễn Vương Bí đi xa, sau lưng Chu Thánh, đột nhiên vang lên một giọng nói.

"Phù Tô, đa tạ công tử, đã bảo vệ nơi phụ hoàng ta yên nghỉ." Chu Thánh nghe thấy tiếng nói quay đầu lại, một người trông như một vị Nho thánh đang đứng sau lưng mình.

Công tử Phù Tô!

Hắn tay cầm kinh quyển, ăn nói nhã nhặn, lại mang khí chất thư sinh.

"Phù Tô, ngươi không cùng phụ hoàng ngươi đi chinh chiến Hỗn Loạn chi địa à?" Chu Thánh không khỏi hỏi một câu.

"Phụ hoàng ta sợ Thủy Hoàng Lăng có nguy hiểm, đặc lệnh ta trở về xem, ngài không yên tâm về Lý Tư." Phù Tô chắp tay nói.

"Vậy ngươi có hận Lý Tư không?" Chu Thánh hỏi.

Bây giờ Phù Tô, hẳn là đã biết chân tướng.

"Hận từ đâu mà nói, thủ đoạn của ta không bằng đệ mười tám, đáng có một cái chết." Phù Tô bình thản nói.

"Huống hồ, có thể theo bên cạnh phụ hoàng chinh chiến, ta cũng rất hạnh phúc." Hắn đối với chuyện này lại nhìn rất thoáng, đã không

thuộc về mình, vậy thì thôi.

“Ngươi chỉ cần có được một nửa mưu lược và quyết đoán của Thủy Hoàng Đế, ngươi cũng không cần phải chết sớm như vậy.” Chu Thánh lắc đầu nói.

“Tái ông thất mã, yên tri phi phúc?” Phù Tô cười nói.

Chu Thánh cũng không tiện nói gì hắn, ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng không thay đổi được tính cách của hắn, mình cũng không thay đổi được.

“Công tử, xin hãy chăm sóc tốt cho a muội của ta.” Phù Tô lại nói.

“Ừm, ta sẽ, đây là ta nợ cô ấy.” Chu Thánh gật đầu nói.

“Ngươi có thể yên tâm trở về rồi, nơi này có ta trông chừng, đợi họ chết hết, ta mới trở về Hỗn Loạn chi địa.” “Hỗn Loạn chi địa, rốt cuộc là gì?” Chu Thánh không khỏi hỏi một câu.

“Hãy đi hỏi Thủ Lăng Cổ Lâu đi, nó sẽ nói cho ngươi biết, thời cơ cũng sắp chín muồi rồi.” Phù Tô cười nói một câu, rồi rót long mạch trong Thủy Hoàng Lăng vào lệnh bài Người gác lăng của Chu Thánh, và nói: “Sớm đến nhé.” ...

Đảo tiên Phương Trượng.

Binh lính cát màu đen trên sa bàn đều đã tiêu tán, chỉ còn lại binh lính cát màu trắng.

“Kết quả, không ngoài dự đoán của ta.” Triệu Cao bình thản nói, ngẩng đầu nhìn Từ Phúc.

“Ngươi, đã từ bỏ bọn chúng.” Khi ở Pháp gia giới địa, Từ Phúc tuyệt đối có năng lực tạo ra một tia sáng để dẫn đường cho các Đại Tôn, điểm này Triệu Cao vô cùng rõ ràng.

Từ Phúc rất mạnh, hắn mạnh đến mức tay có thể vươn ra khắp

thế giới.

Đừng nhìn bây giờ Thiên Tôn Hội liên tiếp thất bại, đó là vì đụng phải An Lạc, Thiên Tôn Hội thực sự phân bố khắp cả nước, thậm chí có những thành viên Thiên Tôn Hội, đã hoàn toàn kiểm soát một quốc gia.

Từ Phúc gần như đã dùng một phương thức khác, kiểm soát được hơn nửa thế giới.

Dù sao, Từ Phúc bản thân chính là một tồn tại được tín ngưỡng.

"Không cần thiết nữa, cho dù chúng vượt qua được Pháp gia giới địa, phía sau vẫn còn Phù Tô cản đường." Từ Phúc bình thản nói.

"Phù Tô à, lâu rồi không gặp." Triệu Cao có chút hoài niệm.

Nếu phía sau thật sự có Phù Tô, vậy thì đúng là vượt qua Pháp gia giới địa cũng vô dụng.

Mạnh không phải là Phù Tô, mà là cái bóng sau lưng Phù Tô.

Hắn ở trong cổ mộ, Thủy Hoàng Đế chắc chắn sẽ phái ám vệ bên cạnh mình bảo vệ Phù Tô.

Thực lực của những ám vệ đó không hề đơn giản.

Tùy tiện ra một người, cũng có thể tiêu diệt cả đám người kia.

"Ám vệ của Thủy Hoàng Đế, rốt cuộc từ đâu ra?" Từ Phúc rất không hiểu.

Triệu Cao đoán được một vài điều, nhưng không dám nói, cũng không dám nghĩ.

Dù sao những ám vệ đó, thật sự không thể chọc vào.

"Sơn Hải không lấy được, tiếp theo ngươi định làm gì?" Triệu Cao lại hỏi một câu.

“Ngủ say, cơ thể này của ta không thể tỉnh táo quá lâu, thời gian lão hóa sẽ rất nhanh, ta phải ngủ say trước, để hồn của mình đến Hỗn Loạn nguyên đầu xem sao.” Từ Phúc nói thẳng.

Chương 451

Không có long mạch trì hoãn lão hóa, thân thể hắn sẽ chết.

Hơn nữa hồn phách của hắn không hoàn chỉnh, không thể cắt xẻ hồn phách nữa, để tạo ra một bản thân khác.

"Vậy ngươi ngủ say đi, khoảng thời gian này, do ta quản lý Thiên Tôn Hội." Triệu Cao cười âm hiểm nói.

Từ Phúc nghe vậy, nhìn Triệu Cao thật sâu, rồi nói: "Hữu Hộ pháp đâu!" "Có mặt!" Xa xa, một bóng người bay tới.

Toàn thân hắn bị bóng tối bao quanh, khiến người ta không thấy rõ mặt mũi.

"Trong thời gian ta ngủ say, Thiên Tôn Hội do ngươi hoàn toàn quản lý, giúp ta đi tranh đoạt long mạch." Thiên Tôn hạ lệnh.

Chín long mạch của An Lạc, nay đã tỉnh tám, còn một vẫn đang ngủ say.

Nhưng cũng sắp tỉnh rồi.

"Tuân lệnh!" Hữu Hộ pháp đáp một tiếng.

Từ Phúc lần này trở về đại điện, nằm vào trong quan tài.

"Cung tống Thiên Tôn!" Mọi người đồng thanh bái lạy, tiễn Thiên Tôn vào giấc ngủ.

Trước sa bàn, Triệu Cao dùng tay trực tiếp phác họa ra sáu nhân vật, sáu nhân vật đó trước tiên bị cát bụi bao bọc, đợi cát bụi tan đi, mới hiện ra hình dạng.

Triệu Cao nhìn thẳng vào Hữu Hộ pháp trước mặt, chỉ vào sáu nhân vật trên sa bàn, trầm giọng hỏi: "Ngài, là vị đại vương nào?". ...

Trong Thủy Hoàng Lăng.

Phù Tô khôi phục lại mọi thứ trong Thủy Hoàng Lăng, nơi hắn đi qua, cái bóng thứ hai của hắn xóa sạch mọi dấu vết.

"Phụ hoàng biết rõ Người gác lăng có thể giữ được Thủy Hoàng Lăng, vì sao còn muốn ta quay về?" Phù Tô có chút không hiểu.

"Mấu chốt nằm ở Lý Tư." Trong bóng của hắn, truyền ra một giọng nói.

"Lý Tư?" Phù Tô nhớ đến thừa tướng Lý Tư.

Cái chết của mình, có quan hệ rất lớn với ông ta.

"Lý Tư một khi lại phản bội, Pháp gia giới địa cũng không ngăn được đám trộm mộ." Cái bóng lại giải thích.

Phù Tô lắc đầu nói: "Lý Tư đã sai một lần, sẽ không sai lần thứ hai, lần này ông ta đã giúp giữ được Thủy Hoàng Lăng, đợi ta trở về cầu xin phụ hoàng, phụ hoàng hẳn sẽ tha cho Lý Tư." Cái bóng mở miệng nói: "Ngươi quá nhân từ, khó gánh vác đại nghiệp." "Không phải ta quá nhân từ, mà là luật pháp Đại Tần quá hà khắc." Phù Tô lắc đầu.

Xóa sạch dấu vết xong, Phù Tô mới đi đến ngoại vi Thủy Hoàng Lăng, thấy được Người gác lăng Chu Thánh sắp rời đi.

"Vẫn chưa đi à." Phù Tô cười nói.

Chu Thánh nhìn cái bóng thứ hai ẩn trong bóng của Phù Tô, hỏi: "Hắn là?" "Ám vệ của phụ hoàng ta." Phù Tô cười nhạt nói.

Chu Thánh liền lại nhìn về phía Phù Tô, hỏi: "Hỗn Loạn nguyên đầu, tình hình thế nào?" Phù Tô nghe vậy cười một tiếng, bình thản nói: "Giằng co mấy ngàn năm, cũng chỉ vậy thôi, có Thủ Lăng Cổ Lâu trấn áp, Hỗn Loạn nguyên đầu cũng không đến được." "Phụ hoàng ta

nói là chinh chiến Hỗn Loạn chi địa, thực ra cũng chỉ là vào giải quyết vài tên lâu la, thứ lợi hại thật sự, đều bị Thủ Lăng Cổ Lâu trấn áp rồi." "Khụ khụ." Trong bóng của Phù Tô truyền ra một trận ho, nhắc nhở Phù Tô chú ý lời nói.

"Thất mạch Người gác lăng đã tuyệt tích, có ảnh hưởng đến phong ấn không?" Chu Thánh không khỏi lại hỏi.

"Có, nhưng không lớn, Người gác lăng đã truyền thừa nhiều đời như vậy, sức mạnh trấn áp sớm đã đủ rồi, cho dù sau này không có nguồn gốc, nhưng có ngươi và một mạch Người gác lăng khác, các ngươi mới là người Khương Công trọng điểm bồi dưỡng, để đối phó với Hỗn Loạn nguyên đầu." Phù Tô thẳng thắn nói.

Thủy Hoàng Đế chinh chiến Hỗn Loạn nguyên đầu, khó tránh sẽ giao thiệp với Thủ Lăng Cổ Lâu, qua lại nhiều lần, quan hệ cũng tự nhiên thân thiết hơn không ít.

"Ta và Âm mạch, là để đối phó với Hỗn Loạn nguyên đầu?" Chu Thánh có chút không hiểu.

"Đúng, các ngươi..." "Khụ khụ!" Trong bóng của Phù Tô lại vang lên một tiếng ho, cắt ngang lời Phù Tô sắp nói.

"Công tử, ngài nói hơi nhiều rồi." Cái bóng nhắc nhở.

Có những lời, bây giờ không thể nói.

Phù Tô lúc này mới phản ứng lại, cười nói: "Xin lỗi, nói hơi nhiều, ngươi đừng để ý." "Nói thêm chút nữa đi." Chu Thánh nói thẳng.

Hắn vẫn chưa nghe xong.

Phù Tô cười cười, nói: "Nói thêm mấy câu nữa, e là ta về sẽ bị mắng.

Dù sao Âm Dương lưỡng mạch đều đã xuất hiện, thời gian cũng sắp đến rồi." "Trong cơ thể ngươi có Sơn Hải, tiến bộ sẽ rất lớn, đợi chín long mạch toàn bộ thức tỉnh, ngươi và Âm mạch có thể mang theo sức mạnh của chín long mạch, đến Hỗn Loạn nguyên đầu." Nói xong, Phù Tô không nói nhiều nữa, quay người rời đi.

Hắn đã nói đủ nhiều rồi, rất nhiều điều không thể nói với Chu Thánh, hắn đều đã nói.

Hắn cũng không quan tâm, cùng lắm về bị phụ hoàng mắng một trận.

Chu Thánh nhìn Phù Tô rời đi, bỗng nhiên có chút hiểu ra.

Thủ Lăng Cổ Lâu trấn áp Hỗn Loạn nguyên đầu, mà Thủy Hoàng Đế mang theo quân Tần giết vào.

Tầng thứ chín của Thủ Lăng Cổ Lâu, chính là một phong ấn, phong ấn Hỗn Loạn nguyên đầu.

Chỉ là, Chu Thánh không hiểu, Hỗn Loạn nguyên đầu này rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng nghe Phù Tô nói, hắn cũng đoán được bảy tám phần.

Trước hết, trong Hỗn Loạn nguyên đầu nhất định có sinh vật, hơn nữa còn vô cùng mạnh mẽ.

Chúng một lòng muốn phá vỡ phong ấn của Thủ Lăng Cổ Lâu, xâm lược địa cầu.

Cũng có nghĩa là, hỗn loạn đến từ chúng.

"Đợi giữ được long mạch thứ chín, có thể đến Hỗn Loạn nguyên đầu xem sao." Chu Thánh hít sâu một hơi, Thủy Hoàng Lăng là long mạch thứ tám, còn một con cuối cùng.

Long mạch cuối cùng, cũng sắp thức tỉnh rồi. ...

Trang viên Lỗ Thương.

Chu Thánh đi một chuyến là hết một tháng.

Mà trong một tháng này, Lưu Ly sớm đã dưỡng tốt thương thế, mấy lần muốn đến Thủy Hoàng Lăng xem, đều bị Âm Mạn cản lại.

"Em yên tâm đi, ở Thủy Hoàng Lăng, cho dù là Thiên Tôn đến cũng phải quỳ mà đi qua, hơn nữa còn có ca ca của ta là công tử Phù Tô ở đó nữa." Âm Mạn khuyên giải.

Lưu Ly vẫn có chút lo lắng, nói: "Em biết anh ấy không có nguy hiểm, nhưng em chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy cùng đối mặt." Âm Mạn vỗ vỗ tay Lưu Ly, nói: "Đợi anh ấy trở về là được rồi, không sao đâu." Âm Mạn dù sao cũng đã phiêu lãng trong Thủy Hoàng Lăng hai ngàn năm, đối với Thủy Hoàng Lăng vô cùng quen thuộc.

Chu Thánh ở bên trong, không có chuyện gì cả.

Hơn nữa, ca ca của mình là công tử Phù Tô cũng ở đó, bên cạnh hắn còn có ám ảnh hộ vệ.

Có ám ảnh hộ vệ ở đó, cho dù là Thiên Tôn vào cũng phải quỳ.

"Này, em xem, anh ấy không phải về rồi sao!" Âm Mạn chỉ vào một chấm đen đang bay tới từ xa, cô cảm ứng được khí tức của Sơn Hải.

Lưu Ly ngẩng đầu nhìn, một chấm đen đang nhanh chóng đến gần, vài giây sau, Chu Thánh đáp xuống trước mặt hai người.

"Về rồi." Lưu Ly cười nói một câu.

Chu Thánh gật gật đầu, dang hai tay ra.

Lưu Ly và Âm Mạn cùng nhau, cởi giáp cho Chu Thánh, treo lên giá.

Cởi giáp xong, Lưu Ly lại kiểm tra thân thể Chu Thánh một chút,

xác định không có vết thương mới yên tâm.

“Anh đi tắm trước đã.” Chu Thánh nói rồi, đi đến phòng vệ sinh trên tầng cao nhất, tắm nước nóng, gột rửa đi bụi bẩn và vết máu trên người.

Mười phút sau, hắn ngồi trên sofa, xoa xoa thái dương.

“Anh gặp ca ca của em chưa?” Âm Mạn không khỏi hỏi một câu.

“Ừm, gặp rồi.” Chu Thánh gật đầu.

“Anh ấy có nói gì với anh không?” “Anh ấy bảo anh chăm sóc tốt cho em.” Âm Mạn nghe vậy, cúi đầu, trên mặt thoáng qua một tia ửng hồng.

“Lưu Ly, chuẩn bị một chút, qua một thời gian nữa anh đưa em về nhà một chuyến.” Chu Thánh liền nhìn sang Lưu Ly nói.

“A?

Về nhà?” “Ừm.” Chu Thánh gật đầu.

Hắn muốn nhân lúc long mạch thứ chín chưa thức tỉnh, đưa Lưu Ly về nhà một chuyến.

Đợi long mạch thứ chín thức tỉnh, có lẽ mình sẽ phải đến Hỗn Loạn nguyên đầu.

Đến lúc đó muốn về nhà nữa, thì không kịp nữa rồi.

“Vậy Âm Mạn thì sao?” Lưu Ly chỉ vào Âm Mạn.

Chương 452

“Em... em có thể ở lại đây.” Âm Mạn cúi đầu nói.

“Cũng về cùng đi, đến lúc đó chúng ta trời tối xuất phát, trước khi trời sáng sẽ đến nơi.” Chu Thánh mở miệng nói.

“Có tiện không ạ?” Âm Mạn yếu ớt hỏi một câu.

Chu Thánh nhìn trang phục Âm Mạn đang mặc, vẫn là trang phục thời Đại Tần, mặc bộ này về nhà, chắc chắn không phù hợp.

“Đợi tối, đi dạo phố mua một bộ quần áo trước, rồi hẵng về.” Chu Thánh nói.

“Vâng.” Âm Mạn gật đầu.

Âm Mạn không có Sơn Hải, ban ngày không thể gặp ánh nắng, Chu Thánh phải nghĩ cách giải quyết sớm vấn đề nan giải này.

Muốn giải quyết, chỉ có thể đến Hỗn Loạn nguyên đầu.

Sau khi nghỉ ngơi ở nhà một lúc, Chu Thánh mới đưa hai cô gái, đến thành phố gần nhất mua quần áo cho Âm Mạn.

Ba người đi trên phố, lập tức thu hút không ít người ngoái đầu nhìn.

Lưu Ly là vẻ đẹp tinh xảo, đẹp đến mức người ta chỉ muốn nâng niu, đẹp đến mức trong lòng không sinh ra ý nghĩ dung tục.

Còn Âm Mạn lại giống như một mỹ nữ cổ điển, như bước ra từ trong tranh cổ.

Mỗi cử chỉ đều tự nhiên, vô cùng ưu nhã đắc thể, ngay cả tư thế đi đường cũng vô cùng ưu nhã, kết hợp với một bộ trang phục cổ điển, khiến người ta cảm thấy cô như bước ra từ trong tranh cổ.

Hai người đều là mỹ nữ tuyệt sắc, khiến người ta nhìn một lần là không thể dời mắt.

Chu Thánh không mặc khôi giáp Người gác lăng, cũng không đeo bội đao của Người gác lăng, khiến hắn trông ngoài vẻ đẹp trai ra, thì không có gì khác.

Đương nhiên, khí chất lạnh lùng của Chu Thánh vẫn còn đó, cũng chính vì khí chất của hắn còn đó, những người khác tuy bị kinh ngạc, nhưng cũng không dám tiến lên làm phiền.

Chu Thánh đưa Âm Mạn và Lưu Ly vào một trung tâm thương mại lớn.

Vừa bước vào, người bên trong bất giác nhường đường cho họ.

Có không ít người lấy điện thoại ra lén lút chụp ảnh, đăng lên mạng.

Âm Mạn là mỹ nữ ngàn năm, Lưu Ly càng là mỹ nhân tinh xảo hiếm thấy, hai người đi đến đâu cũng vô cùng nổi bật.

Chu Thánh cũng không ngờ, đưa hai cô gái ra ngoài, lại thu hút ánh mắt đến vậy.

Hắn chỉ muốn kín đáo đưa Âm Mạn đi mua một bộ quần áo, rồi về nhà.

Lại không ngờ, đi đến đâu cũng gây chú ý như vậy.

Chu Thánh đưa Âm Mạn và Lưu Ly lên tầng hai, để Âm Mạn chọn quần áo.

Âm Mạn nhìn quần áo ở đây, không khỏi nhìn Chu Thánh nói: "Quần áo ở đây kỳ lạ quá." "Em thích bộ nào, anh mua cho em." Chu Thánh nói thẳng.

"Em mặc quần áo thường là làm từ tơ tằm trời và kim ti ngọc lũ,

những thứ này cũng vậy sao?" Âm Mạn nhìn Chu Thánh hỏi.

Chu Thánh: ...

"Những thứ này đều là vải thường, chắc cũng mặc được." Chu Thánh nói.

"Không biết, chưa mặc loại khác bao giờ." Âm Mạn lắc đầu.

"Thôi, hay là để em đưa Âm Mạn đi mua." Lưu Ly ra mặt nói.

Chu Thánh nhìn cách ăn mặc của Lưu Ly, nhất thời có chút khó xử.

Lưu Ly cũng là người của trăm năm trước, gu thẩm mỹ của cô ấy cũng không giống bây giờ.

Mà Chu Thánh cũng là nam tử, hoàn toàn không biết phối đồ như thế nào.

"Thôi, cứ mua tạm mấy bộ, sau này đổi lại sau." Chu Thánh nói với Âm Mạn, sau đó kéo Âm Mạn vào cửa hàng, nhờ nhân viên giới thiệu mấy bộ váy liền thân.

Mua xong, Lưu Ly lại đưa Âm Mạn đến cửa hàng nội y mua mấy bộ.

Mua sắm xong xuôi, ba người mới chuẩn bị rời khỏi trung tâm thương mại.

Chỉ là lúc ra ngoài, bị một người tự xưng là đạo diễn để mắt tới, nói là mời ba người họ đóng phim.

Trước kia Chu Thánh có lẽ còn có hứng thú với giới giải trí, nhưng bây giờ khi đã gác lăng quá nhiều, hắn đối với những chuyện thế tục đã xem nhẹ, không còn suy nghĩ gì nữa.

Trực tiếp từ biệt vị đạo diễn kia, đưa hai cô gái về trang viên Lỗ Thương.

Thay quần áo xong, còn phải về nhà nữa.

Nhưng Chu Thánh quên mất một chuyện, đó là lúc trước khi trấn thủ Thủy Hoàng Lăng, Lưu Ly tuy trốn trong bóng tối, nhưng sau đó ra đối phó với Đại Tôn của Thiên Tôn Hội, cũng đã bị phòng livestream nhìn thấy.

Cho nên Lưu Ly đã bị lộ diện trước mắt công chúng.

Mà Chu Thánh đi gần Lưu Ly như vậy, cộng thêm thể hình của hắn hoàn toàn giống Người gác lăng, khiến người ta không khỏi suy đoán.

Chuyện này, tuy phía quốc gia đã lập tức phong tỏa video, nhưng video sớm đã lan truyền rộng rãi.

Chu Lục Dương liên hệ với giáo sư Cố Trường Thiên để hỏi về thân phận của Chu Thánh, Cố Trường Thiên vốn không muốn tiết lộ, nhưng vì bây giờ video lan truyền rầm rộ, ông cũng đành thừa nhận, Chu Thánh chính là Người gác lăng.

Còn cô gái bên cạnh Chu Thánh, theo quan sát của Cố Trường Thiên và điều tra sử sách, cô rất có khả năng là con gái của Thủy Hoàng Đế, Âm Mạn.

Còn có phải hay không, vẫn còn phải xem xét.

Nhưng Chu Lục Dương đã hiểu rõ, người đó chính là Người gác lăng.

Để hắn không bị làm phiền, Chu Lục Dương trực tiếp khởi động quyền hạn cao nhất, cho hacker xóa hết tất cả video.

Hơn nữa, cho dù là trong album điện thoại có lưu trữ, cũng phải xóa.

Hành động này của quốc gia, càng khiến mọi người tin chắc, Chu

Thánh chính là Người gác lăng.

Mà trường học của Chu Thánh, càng là nổ tung.

Đêm khuya, dưới lầu một khu chung cư.

Sau khi đáp xuống đất, Chu Thánh đưa Lưu Ly và Âm Mạn về nhà.

Đi thang máy lên tầng hai mươi hai, đến trước cửa nhà.

Bây giờ đã là một giờ sáng, để không làm phiền cha mẹ, Chu Thánh thu liễm khí tức, đặt tay lên tay nắm cửa, truyền cương khí vào trong, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Thế nhưng, sau khi mở cửa, Chu Thánh mới phát hiện đèn phòng khách vẫn còn sáng, cha mẹ anh đang ngồi trên ghế sofa.

Hai người nghe thấy tiếng động ngoài cửa, quay đầu lại nhìn thì thấy Chu Thánh.

Cả hai đều chăm chú nhìn anh. "Ba, mẹ, con về rồi." Chu Thánh có chút ngượng ngùng cười nói, sau đó dẫn Lưu Ly và Âm Mạn đi vào.

Âm Mạn mặc một chiếc váy liền màu đỏ, mái tóc không thay đổi gì, trông vẫn mang một vẻ đẹp cổ điển.

Chu Thánh đưa hai người họ vào phòng khách rồi ngồi xuống ghế sofa. "Ba mẹ, đây là Lưu Ly, hai người đã gặp rồi.

Còn đây là đồng nghiệp của con, cũng là bạn rất thân, tên là Tần Mạn." Chu Thánh giới thiệu.

Chu Thánh cố ý đổi tên cho Âm Mạn, sợ cha mẹ mình nghi ngờ. "Ừm." Chu Kiến Quốc gật đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn con trai mình. "Mệt rồi phải không, mẹ đi rửa ít hoa quả." Lâm Phương đứng dậy nói. "Không cần đâu ạ, ngồi một lát rồi đi ngủ thôi." Chu Thánh vội vàng xua tay. "Ba mẹ, sao muộn thế này rồi mà hai người vẫn chưa

ngủ?" Chu Thánh cười hỏi. "Bọn ta đang đợi con." Chu Kiến Quốc lên tiếng. "A, đợi con?" Chu Thánh ngẩn người. "Đợi con về nhà." Chu Kiến Quốc nói.

Một câu nói khiến Chu Thánh sững sờ.

Anh cảm thấy, cha mẹ mình dường như đã biết điều gì đó. "Con vào phòng sách với ba một lát.

Chương 453

Lâm Phương, em đi rửa ít hoa quả, chăm sóc hai đứa nó." Chu Kiến Quốc nói xong, đứng dậy đi về phía phòng sách.

Chu Thánh nhìn mẹ mình, thấy khóe mắt bà có vệt nước mắt.

Điều này khiến tâm trạng Chu Thánh càng thêm nặng nề.

Anh đứng dậy đi theo cha vào phòng sách.

Chu Kiến Quốc ngồi trên ghế, châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, sau đó ném bao thuốc và bật lửa ra trước mặt Chu Thánh. "Làm một điếu không?" "Ba, con không hút thuốc, ba cũng hút ít thôi." Chu Thánh nhìn gạt tàn đầy ắp đầu thuốc lá, liền biết cha mình đã hút không ít.

Trước đây ông cũng hút thuốc, nhưng mỗi ngày chỉ bốn, năm điếu.

Mà bây giờ trên bàn sách lại bày đầy vỏ bao thuốc lá.

Ánh mắt Chu Kiến Quốc vẫn sâu thẳm, lặng lẽ hút thuốc, khiến Chu Thánh có chút đứng ngồi không yên. "Ba, ba đừng nhìn con mãi thế, rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Chu Thánh hỏi. "Con trai, mệt rồi phải không?" Chu Kiến Quốc hỏi một câu. "Không mệt." Chu Thánh lắc đầu cười nói. "Không, con mệt rồi, nếu không sẽ không về nhà." Chu Kiến Quốc nói lại lần nữa.

Một câu nói khiến Chu Thánh rơi vào im lặng.

Anh quả thực có chút mệt mỏi, nếu không cũng sẽ không vội vã trở về như vậy.

Anh từ lăng mộ Thủy Hoàng đi ra, chưa hề nghỉ ngơi, mua quần áo cho Âm Mạn xong là vội vã về nhà ngay. "Gác lăng, vất vả lắm phải không?" Chu Kiến Quốc lại hỏi.

Chu Thánh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cha mình, rồi lại cúi đầu: "Ba biết cả rồi." Điều anh lo lắng nhất, vẫn là cha mẹ phát hiện ra thân phận của mình.

Chu Kiến Quốc gật đầu, chậm rãi nói: "Trước đây ba đã từng nghi ngờ, chỉ là không dám chắc chắn.

Lúc ở lăng Thủy Hoàng, ba nhìn bóng lưng của người gác lăng, rất giống con, cho dù lúc đó cậu ta mặc áo giáp." "Cho đến khi ba nhìn thấy Lưu Ly, ba mới hoàn toàn hiểu ra, người đó chính là con." Chu Thánh nghe vậy, im lặng.

Trực tiếp vẫn là xảy ra chuyện rồi.

Thân phận Lưu Ly bị lộ, thân phận của mình cũng sẽ gián tiếp bị bại lộ.

Chu Kiến Quốc nhanh chóng hút xong một điếu thuốc, đang định châm điếu thứ hai thì bị Chu Thánh ngăn lại. "Ba, đủ rồi ạ." Chu Kiến Quốc đặt điếu thuốc xuống, tiếp tục nói: "Mẹ con rất lo cho sự an toàn của con." "Vâng, con biết." Chu Thánh gật đầu, nói: "Nhưng có một số chuyện, con không thể giải thích, cũng không thể nói ra, càng không thể lùi bước." "Con trai, con có biết không, ba rất tự hào về con, con đang bảo vệ sự tôn nghiêm của quốc gia chúng ta." Chu Kiến Quốc nhìn con trai mình với ánh mắt tán thưởng.

Chỉ là dưới ánh mắt tán thưởng ấy, lại ẩn giấu sự lo lắng. "Nhưng, những việc con làm đều rất nguy hiểm, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân." Chu Kiến Quốc nói thêm. "Bên mẹ con..." Chu Thánh chưa nói hết câu, Chu Kiến Quốc đã tiếp lời: "Ba và mẹ con tuy chỉ là dân thường, nhưng cũng hiểu đạo lý xả thân vì nghĩa lớn.

Bọn ta quan tâm con, nhưng sẽ không làm gánh nặng cho con, càng không ép con không được làm." "Có những việc, luôn phải có người đi làm.

Người đó đã là con trai của ta, vậy ta nên cảm thấy tự hào vì điều đó." Chu Kiến Quốc nói xong, lại châm một điếu thuốc.

Chu Thánh bị câu nói này của cha mình làm cho cảm động. "Con cứ yên tâm mà làm, bên mẹ con đã có ba trông chừng rồi, bà ấy cũng chỉ là lo lắng cho con mà thôi." Chu Kiến Quốc vừa hút thuốc vừa nói. "Vâng." Chu Thánh gật đầu. "Lần này về, định ở bao lâu?" Chu Kiến Quốc hỏi. "Con cũng không biết, hy vọng có thể ở lại thêm vài ngày." Chu Thánh phải đợi hệ thống ban hành nhiệm vụ, mới đi bảo vệ mạch rồng cuối cùng. "Được." Chu Kiến Quốc gật đầu, dụi tắt đầu thuốc. "Ra ngoài nói chuyện với mẹ con đi, rồi nghỉ ngơi sớm, cũng không còn sớm nữa." "Vâng." Chu Thánh gật đầu, sau đó đứng dậy ra phòng khách, trên mặt nở nụ cười. "Mẹ, mẹ cũng thật là, muộn thế này rồi còn chưa ngủ." Chu Thánh đi tới, ngồi bên cạnh mẹ, đấm bóp vai cho bà để giảm bớt mệt mỏi. "Sắp ngủ rồi, lát nữa là ngủ ngay." Lâm Phương gật đầu nói. "Vâng, mẹ nghỉ sớm đi, lâu rồi con chưa được ăn cơm mẹ nấu." Chu Thánh nói. "Được, ngày mai mẹ và ba con đi mua thức ăn, nấu cho con." Lâm Phương nắm lấy tay con trai, nhìn những vết chai và sẹo do vết thương để lại trên tay Chu Thánh.

Chu Thánh vội vàng rụt tay lại, cười nói: "Hay là để con đi mua thức ăn nhé." Lâm Phương lắc đầu, nói: "Đã về nhà rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, mẹ và ba con đi là được rồi." "Vậy được ạ." Chu Thánh cũng không từ chối nữa.

Lâm Phương nhìn con trai mình, đưa tay xoa đầu anh. "Nghỉ ngơi cho tốt nhé, đã về nhà rồi." "Vâng." Chu Thánh gật đầu, sau đó bảo Lưu Ly đưa Âm Mạn đến phòng cho khách ngủ.

Nhà anh là căn hộ bốn phòng ngủ hai phòng khách, một phòng ngủ được làm thành phòng sách, còn lại ba phòng ngủ.

Đợi họ về phòng, Chu Thánh mới đi tắm, thay đồ ngủ của mình,

tạm biệt mẹ rồi mới về phòng nằm xuống.

Nằm trên giường không bao lâu, anh liền chìm vào giấc ngủ.

Anh thật sự đã quá mệt mỏi.

Về đến nhà, mới có thể yên tâm ngủ một giấc, không nghĩ ngợi gì cả.

Lúc anh đang ngủ, mẹ anh, Lâm Phương, lặng lẽ mở cửa phòng ngủ của anh, đứng ở cửa nhìn rất lâu, đôi mắt ngấn lệ.

Chu Kiến Quốc từ phòng sách đi ra, nhẹ nhàng kéo Lâm Phương đi, đóng cửa phòng Chu Thánh lại, an ủi: "Để nó nghỉ ngơi cho tốt đi, em cũng đừng nghĩ nhiều quá, con trai của chúng ta, là niềm tự hào của chúng ta." Lâm Phương gật đầu, nói: "Ngày mai đi mua một con gà mái già, em hầm cho nó ăn để bồi bổ." "Được, để nó bồi bổ cho tốt." Chu Kiến Quốc cười gật đầu.

Ngày hôm sau.

Chu Thánh ngủ một mạch đến mười hai giờ trưa, bị mùi thịt thơm hấp dẫn tỉnh dậy.

Anh mặc quần áo trong phòng xong mới đi ra ngoài.

Bên ngoài, Lâm Phương đã nấu xong một bàn đầy thức ăn, Lưu Ly ham ăn đang ăn vụng.

Còn mẹ anh thì đã bưng nồi gà hầm từ trong bếp ra. "Còn một cô gái nữa, không ra ăn cơm à?" Lâm Phương lên tiếng hỏi. "Cô ấy thường không cần ăn cơm, đợi buổi tối rồi gọi cô ấy ra ăn sau." Chu Thánh vừa nói vừa ngồi xuống. "Vậy cũng được." Lâm Phương cũng không ép, bà có thể cảm nhận được, cô gái đó không tầm thường. "Ăn nhiều vào, toàn món con thích ăn đấy." Trên bàn ăn, Lâm Phương không ngừng gắp thức ăn cho Chu Thánh, sợ anh ăn không no.

Chu Thánh đương nhiên là có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, cũng không sợ ăn không hết.

Một bàn đầy thức ăn, gần như đều do Chu Thánh và Lưu Ly ăn, cha mẹ anh ăn rất ít.

Ăn xong, Chu Thánh khoan khoái nằm dài trên ghế sofa, lấy ra chiếc điện thoại đã lâu không dùng xem một chút.

Vừa nhìn, anh liền sững sờ.

Trong nhóm chat của lớp, rất nhiều người đang tag anh, còn không ít người gửi tin nhắn riêng cho anh. [Lúc đó giáo viên chủ nhiệm nói về việc thực tập, Chu Thánh đứng dậy nói muốn đi làm người gác lăng, không ngờ lại đi thật!] [Tôi cảm thấy chắc không phải cậu ta đâu, cậu ta làm gì có năng lực đó.] [Cũng chưa chắc, bạn gái cậu ta cũng xuất hiện rồi, chắc là cậu ta đấy.] [Chắc chắn tám phần, không phải cậu ta xin nghỉ dài hạn rồi sao?

Tôi thấy chắc là đi gác lăng rồi.] [Chủ nhiệm lớp: Căn cứ quy định mới nhất của quốc gia, bất kỳ ai cũng không được bàn tán về người gác lăng ở những nơi công cộng, bao gồm nhưng không giới hạn ở các nhóm chat, nơi công cộng, càng không được tiết lộ bất kỳ bí mật nào liên quan đến người gác lăng!] Cùng với tin nhắn của chủ nhiệm lớp, cuộc thảo luận này mới kết thúc.

Người gác lăng hiện tại là một chủ đề nhạy cảm, bất kỳ ai cũng không được bàn tán.

Mục đích của việc này, chủ yếu là để bảo vệ sự riêng tư và an toàn của người gác lăng.

Chu Thánh xem xong tin nhắn, tay trái gối đầu dựa vào sofa.

Anh biết thân phận của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhưng bây giờ chỉ mới lộ ra một chút, người biết thân phận của anh không nhiều, vẫn chưa hoàn toàn công khai.

Chủ yếu là do Lưu Ly quá nổi bật, đi đến đâu cũng là sự tồn tại thu hút ánh nhìn.

Dù cô chỉ xuất hiện thoáng qua trên màn hình, cũng đã gây ra sự chú ý rất lớn.

Mà anh lại thường xuyên ở bên cạnh cô, cũng dễ gây chú ý. "Xem ra lần sau phải khiêm tốn hơn mới được." Chu Thánh lẩm bẩm. [Đinh, phát hiện mạch rồng thứ chín sẽ thức tỉnh vào rạng sáng, mời ký chủ nhanh chóng đến bảy mươi hai ngôi mộ giả để bố trí!] Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Chu Thánh không khỏi lẩm bẩm: "Mạch rồng cuối cùng, nằm trong tay Tào Tháo sao?" Năm xưa, Tào Tháo đã giao Ngọc tỷ truyền quốc cho Thủ Lăng Cổ Lâu, đổi lấy một mạch rồng để nuôi dưỡng bản thân.

Chương 454

Thủ Lăng Cổ Lâu và Tào Tháo đã đạt được giao dịch, và cho phép người gác lăng giúp Tào Tháo xây dựng lăng mộ mà ông ta muốn.

Mà Tào Tháo là người sinh tính đa nghi, ngay cả người gác lăng ông ta cũng không hoàn toàn tin tưởng, và để đề phòng lăng mộ của mình bị trộm, ông ta đã trực tiếp xây bảy mươi hai ngôi mộ.

Sau khi chết, đội ngũ đưa tang rất đông, có bảy mươi hai cỗ quan tài xuất phát từ Nghiệp Thành, đi về bốn phương tám hướng, không ai biết rốt cuộc người trong quan tài nào là Tào Tháo.

Mà những người đưa tang, trở về liền bị Hứa Chử giết sạch, chuyện này hoàn toàn trở thành tuyệt mật.

Ngay cả Thủ Lăng Cổ Lâu cũng không biết mộ thật của Tào Tháo rốt cuộc ở đâu, còn việc tìm mạch rồng để tìm thì càng không thể, mạch rồng đã hoàn toàn bị phong bế, căn bản không cảm ứng được.

Trong đầu Chu Thánh tuy có bản đồ kết cấu và cơ quan nguy hiểm của lăng mộ Tào Tháo, nhưng muốn tìm được mộ thật của Tào Tháo, vẫn có chút khó khăn.

Tào Tháo không chỉ làm khó bọn trộm mộ, mà cả người gác lăng cũng bị làm khó.

Hơn nữa, điều tuyệt nhất là, bảy mươi hai ngôi mộ đều giống hệt nhau, cơ quan hoàn toàn giống nhau, nếu không vào đến chủ mộ thất để xem, căn bản không thể xác định đây có phải là mộ thật hay không.

Chỉ là, Chu Thánh nghĩ thầm, cơ quan của mộ thật chắc chắn sẽ mạnh hơn, sẽ có sự thay đổi rất lớn.

Nhưng cũng phải đi tìm từng cái một mới được. "Hy vọng mình

có thể tìm được mộ Tào Tháo trước bọn người của Thiên Tôn hội." Chu Thánh lẩm bẩm.

Bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, đều nằm gần khu vực Thăng Long, nếu đặt vào thời hiện đại, cũng chỉ nằm trong khoảng bốn năm tỉnh. "Mẹ kiếp, may mà Tào Tháo không thống nhất được thiên hạ, nếu thiên hạ bị ông ta thống nhất rồi, thì phải đi tìm mộ ông ta trên cả nước mất." Chu Thánh thấy may mắn.

Biết được nhiệm vụ, Chu Thánh nhìn về phía Lưu Ly, nói: "Chúng ta tối nay, phải đi rồi." "Nhanh vậy sao?" Lưu Ly còn muốn ở lại thêm vài ngày. "Em cũng có thể ở đây thêm vài ngày, anh đi tìm chân linh trước." Chu Thánh lên tiếng nói. "Em vẫn là đi cùng anh đi." Lưu Ly nói rồi ôm lấy Chu Thánh.

So với việc ở lại một mình, cô càng muốn đi cùng Chu Thánh hơn.

Sau đó Chu Thánh đi vào phòng sách, nói với Chu Kiến Quốc đang đọc sách, rằng tối nay sẽ đi. "Ba, con đi lúc mười hai giờ đêm." Chu Thánh ngồi xuống liền nói. "Nhanh vậy sao?" Chu Kiến Quốc không ngờ, Chu Thánh mới về một ngày đã phải đi, còn chưa kịp nghỉ ngơi cho tốt.

Chu Thánh cười khổ lắc đầu, "Không còn cách nào khác." Một câu nói, đã khiến Chu Kiến Quốc hiểu ra. "Vậy con, cẩn thận nhé." "Vâng." "Đã nói với mẹ con chưa?" "Không dám nói." Chu Thánh không dám nói với mẹ, dù sao lần này đi vội như vậy, anh sợ mẹ lo lắng. "Vậy tối nay lúc con đi thì nhẹ nhàng một chút, đừng làm bà ấy tỉnh giấc, ngày mai ba sẽ nói với bà ấy sau." "Vâng." Chu Thánh gật đầu.

Chu Kiến Quốc nhìn bao thuốc trên bàn, cầm lên định châm một điếu. "Ba, hút ít thôi." "Được." Chu Kiến Quốc lại đặt điếu thuốc xuống.

Ông nhìn con trai mình, hài lòng nói: "Con lớn rồi." "Lớn lâu rồi ạ." Chu Thánh cười nói.

Nói chuyện với ba xong, Chu Thánh mới trở lại phòng khách, nói chuyện với mẹ.

Đến hơn năm giờ chiều, Lâm Phương bận rộn trong bếp, Chu Thánh qua phụ một tay.

Lâm Phương đang nấu ăn, đột nhiên hỏi một câu: "Sắp đi rồi phải không?" "Con còn muốn ở thêm vài ngày nữa mà, sao mẹ lại muốn đuổi con đi nhanh vậy." Chu Thánh cười nói. "Con không lừa được mẹ đâu, mẹ là mẹ của con." Lâm Phương nói lại lần nữa.

Chu Thánh im lặng. "Lúc nào?" "Mười hai giờ đêm." "Cũng may, không phải là bây giờ, để mẹ nấu cho con thêm một bữa cơm nữa." Lâm Phương nói xong, tiếp tục nấu ăn, và đẩy Chu Thánh ra ngoài, bảo Chu Thánh đợi ở ngoài.

Trong lòng Chu Thánh có chút mất mát, từ khi anh trở thành người gác lăng, thời gian ở nhà ngày càng ít đi.

Lần này vốn định về để thư giãn, nghỉ ngơi một chút.

Nhưng, mới nghỉ được một ngày, đã phải đi rồi.

Đến tối, Chu Thánh cắm cúi ăn cơm, trong lúc đó Lâm Phương không ngừng gắp thức ăn cho anh. "Ăn nhiều vào, ăn thêm nữa đi." "Vâng." Chu Thánh cũng không từ chối, gắp bao nhiêu ăn bấy nhiêu.

Ăn cơm xong, đã hơn chín giờ.

Bầu không khí, đột nhiên trở nên trầm lặng. "Phải đi rồi sao?" Âm Mạn từ trong phòng đi ra, hỏi một câu.

Dưới lầu khu chung cư.

Cha mẹ Chu Thánh, nhất quyết đòi tiễn ba người Chu Thánh ra

cửa. "Đại Thánh." Lâm Phương gọi một tiếng.

Chu Thánh đang định rời đi, dừng bước. "Nhớ, về nhà ăn cơm." Lâm Phương nói một câu.

Chu Thánh im lặng vài giây, sau đó lớn tiếng nói: "Vâng, con sẽ về ăn cơm sớm nhất có thể." Nói xong, Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn, biến mất trong màn đêm.

Chu Kiến Quốc nhìn Chu Thánh rời đi, muốn nói lại thôi.

Ngàn vạn lời nói, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. "Haiz." "Đi thôi, về nhà nghỉ ngơi đi, đừng làm gánh nặng cho nó." Lâm Phương nhìn bóng tối phía trước, gật đầu đi theo Chu Kiến Quốc trở về. ...

Đảo tiên Phương Trượng.

Từ Phúc đang ngủ say, cảm ứng được mạch rồng cuối cùng thức tỉnh, liền hạ chỉ. "Vu Cát nghe lệnh, suất lĩnh ba mươi sáu người, cùng một số thuộc hạ dưới Lục Dương, đi vòng qua các quốc gia phương Tây, đến An Lạc, tìm kiếm mộ Tào Tháo, tìm cho ra mạch rồng cuối cùng!" Cùng với mệnh lệnh của Từ Phúc, một phương sĩ già nua trên không trung, mặc áo choàng trắng và đội mũ cao, quỳ lạy giữa không trung. "Vu Cát nghe lệnh!" Vu Cát là phương sĩ thời Tam Quốc, cũng là thuộc hạ của Từ Phúc, vốn được lệnh đi gây rối ở Giang Đông, nhưng Giang Đông có thiên mệnh, ông ta chỉ mưu sát được Tôn Sách.

Tôn Sách đi săn, bị một đám cướp giết chết.

Phải biết rằng, Tôn Sách là vua Giang Đông, một vị vua bị một đám sơn tặc cướp bóc giết chết ngay trên lãnh địa của mình, có thể sao?

Cái chết của Tôn Sách, có nhiều bàn tay đứng sau thao túng.

Vu Cát chính là một trong số đó.

Vu Cát đến Doanh Châu, đi điều động nhân thủ ở đó.

Đảo tiên Phương Trượng, chỉ có những người ở tầng lớp cao nhất mới có thể ở, hơn nữa phần lớn đều đang ngủ say trong quan tài.

Thân phận không đạt đến Cửu Dương, thì không thể vào đảo tiên Phương Trượng, yết kiến Từ Phúc.

Triệu Cao nhìn Vu Cát đi xa, bày ra một bàn cờ, nhìn bóng đen, cười nói: "Hữu hộ pháp, ngài đoán xem là người gác lăng tìm được mộ Tào Tháo trước, hay là Vu Cát bọn họ tìm được trước?" Hữu hộ pháp không trả lời câu hỏi của Triệu Cao, mà lật đổ bàn cờ mà Triệu Cao đã tỉ mỉ bày ra. "Ngươi... không có tư cách làm người chơi cờ." Giọng Hữu hộ pháp lạnh lùng nói.

Triệu Cao nghe vậy cũng không tức giận, mà cúi người nhặt từng quân cờ lên.

Vừa nhặt vừa nói: "Triệu Cao ta à, chính là một kẻ ti tiện, từ nhỏ đã chịu nhiều khổ cực, còn là một nô dịch." "Này, giống như hạt bụi này vậy, chẳng có gì nổi bật, tùy ý bị chà đạp." "Nhưng ta, bằng chính nỗ lực của mình, từ một hạt bụi, đã biến thành một quân cờ, một quân cờ mặc cho người ta sắp đặt.

Ta nghĩ làm quân cờ cũng tốt, ít nhất cũng được lên bàn cờ." "Nhưng ta là một thái giám, là một nô tài, cho dù lên được bàn cờ cũng chỉ có thể khúm núm làm nô tài." "Ta không cam tâm, ta không muốn mình bị người khác sắp đặt, ta muốn trở thành người chơi cờ để đùa bỡn người khác." Triệu Cao nói đến đây, bàn cờ cũng đã được khôi phục.

Hắn chỉ vào một con hươu lông màu nâu đang đi tới, cười hỏi: "Hữu hộ pháp, ngài xem đây là ngựa hay là hươu?" "Hươu." Hữu hộ

pháp lạnh lùng đáp. "Ha ha ha ha, ha ha ha ha..." Triệu Cao phá lên cười, vỗ vỗ vào thân con hươu. "Hí luật luật..." Con hươu phát ra tiếng ngựa hí. "Văn võ bá quan trong triều, ai mà không biết hươu?

Nhưng không ai dám nói đây là hươu, đều nói là ngựa." Triệu Cao nói xong, chỉ vào bàn cờ. "Làm một ván?" Hữu hộ pháp lại lần nữa lật đổ bàn cờ của Triệu Cao.

Triệu Cao cũng không dọn dẹp, mà nói: "Tính khí của Đại vương thật là nóng nảy." Hữu hộ pháp nhìn chằm chằm Triệu Cao, đang do dự có nên giết hắn hay không.

Triệu Cao cưỡi con hươu của mình đi, hắn muốn ra ngoài đi dạo. "Triệu Cao, tên gian thần xảo quyệt." Hữu hộ pháp lạnh lùng nói, ông ta không chỉ một lần muốn giết Triệu Cao.

Chương 455

...

Trên bầu trời đêm.

Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn, đi tìm lăng mộ thật sự của Tào Tháo. "Chúng ta đến gần Nghiệp Thành tìm trước, ở đó có hai ngôi mộ giả." Chu Thánh nói với Lưu Ly và Âm Mạn.

Theo ghi chép lịch sử của người gác lăng, bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, xuất phát từ Nghiệp Thành, tản ra bốn phương tám hướng.

Nhưng có hai ngôi mộ, nằm ngay gần Nghiệp Thành, một ở phía đông, một ở phía tây.

Chu Thánh dự định đến xem hai ngôi mộ này trước, sau đó mới đi xem những ngôi mộ khác.

Cả nhóm nhanh chóng đến thành phố Hàm Đan, thành phố Hàm Đan chính là nơi Nghiệp Thành thời Tam Quốc tọa lạc.

Chu Thánh theo trí nhớ, đáp xuống một cánh đồng ở vùng nông thôn.

Các ngôi mộ giả của Tào Tháo đều khác nhau, có cái nằm sâu trong núi, có cái nằm dưới lòng đất mười mét, còn có cái có thể nằm dưới nước. "Đây là đất canh tác, không thể có lăng mộ Tào Tháo được." Lưu Ly lên tiếng.

Thông thường, mộ huyệt đều rất cao lớn, cho dù ở dưới lòng đất, cũng sẽ có một phần trên mặt đất. "Đây chính là điểm cao minh của Tào Tháo." Chu Thánh nói. "Người xưa đào giếng, sâu lắm thì sáu mét, nông thì hai ba mét, sâu nhất cũng không quá chín mét.

Tào Tháo cho đào mộ của mình sâu hơn mười mét, không đắp mộ, người thường căn bản không tìm thấy." "Ngay cả những tên trộm mộ chuyên nghiệp, cho dù có bản đồ chỉ dẫn, cũng khó mà tìm được." "Sao ông ta lại sợ mộ mình bị trộm như vậy." Lưu Ly lẩm bẩm.

Chu Thánh không nhịn được cười nói: "Bởi vì ông ta đã lập ra Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Giáo Úy chuyên đi trộm mộ, ông ta đã chứng kiến thủ đoạn của những tên trộm mộ chuyên nghiệp, sau khi chết sợ mộ mình cũng bị trộm." Đây chỉ là một phần nguyên nhân, nguyên nhân chính là gì, Chu Thánh vẫn chưa biết. "Đúng rồi, có thể nhờ lão Hồ bọn họ giúp." Chu Thánh đột nhiên nghĩ đến, lão Hồ bọn họ lúc đó cùng mình mộng về Tam Quốc, còn gặp qua Tào Tháo.

Bọn họ có thể cũng biết về bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo.

Hơn nữa, sự truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy của họ, nguồn gốc cũng là từ Tào Tháo.

Đào mộ của chủ cũ nhà mình, chắc họ sẽ rất vui lòng.

Chu Thánh nghĩ đến đây, lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho lão Hồ. [Tôi cần tìm mộ thật của Tào Tháo, nếu các anh có thời gian, giúp tôi tìm xem.] Tin nhắn vừa gửi đi, lão Hồ đã trả lời ngay. [Thời gian thì có, nhưng bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, chúng tôi cũng không biết ở đâu.] Tào Tháo là một người cẩn thận như vậy, căn bản không thể nói cho người khác biết vị trí mộ của mình.

Nhất là cơ quan trộm mộ do chính mình lập ra.

Nếu bị họ biết, họ không trộm mộ mình, nhưng khó đảm bảo con cháu của họ không làm vậy. [Tôi gửi cho anh mấy địa chỉ, anh giúp tôi đi xem.] Chu Thánh gửi tin nhắn xong, biên tập mấy địa chỉ gửi cho lão Hồ, còn có một số điều cần chú ý, cũng như tình hình trong mộ

Chu Thánh cũng nói ngắn gọn một chút. [Nhớ, nhất định phải vào chủ mộ thất, xem quan tài có ở đó không, Tào Tháo có ở đó không.] Chu Thánh đặc biệt nhấn mạnh. [Yên tâm đi.] Nhìn tin nhắn trả lời của lão Hồ, Chu Thánh mới chuẩn bị tiến vào mộ Tào Tháo. "Dưới lòng đất mười mét, chúng ta phải đào vào sao?" Lưu Ly không khỏi hỏi. "Không cần, mộ Tào Tháo người thường không tìm thấy, nhưng người gác lăng có thể tìm thấy, hơn nữa còn có thể mở ra một con đường bí mật đặc biệt của người gác lăng trong mộ Tào Tháo." Chu Thánh nói xong, dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn, đến một miệng giếng gần đó.

Bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, đều có đường bí mật do người gác lăng mở ra.

Năng lực của người gác lăng, không phải là chuyện đùa.

Do mộ Tào Tháo quá nhiều, cũng không có tử sĩ bảo vệ.

Giếng nước bên cạnh ruộng chỉ sâu khoảng năm mét, ba người Chu Thánh vào trong, rất nhanh đã bị nước giếng lạnh buốt nhấn chìm.

Chu Thánh thành thạo mở đường bí mật của người gác lăng, dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn nhanh chóng đi vào, sau đó tiếp tục đi xuống.

Đi được hơn mười mét, phía trước xuất hiện một cánh cửa.

Đẩy cửa ra, liền đến bên trong ngôi mộ giả. "Bên trong không có oxy, Lưu Ly, em nín thở được không?" Chu Thánh hỏi Lưu Ly. "Không vấn đề." Lưu Ly nói một tiếng, vận cương khí bao bọc lấy mình.

Mộ thất dưới lòng đất không có oxy, đuốc lửa tự nhiên cũng không thể thắp sáng, Chu Thánh tiêu hao một ít điểm tích lũy, đổi lấy một chiếc đèn pin siêu sáng để chiếu sáng.

Trong mộ Tào Tháo, các bức tường xung quanh đều khắc đầy chữ triện, trên đó ghi lại những công lao vĩ đại của Tào Tháo, đều là những điều tích cực.

Nhiều người đều cho rằng Tào Tháo là một gian thần, cho rằng ông ta là một gian hùng.

Thực ra không phải.

Tào Tháo là một kiêu hùng, vào thời đại đó, có thể một mình đánh bại Đổng Trác, Quách Hoài, Lý Giác, Viên Thuật, Viên Thiệu, không có thực lực và thủ đoạn thì căn bản không làm được.

Ông ta nếu không đủ tàn nhẫn, có lẽ đã sớm không còn.

Hơn nữa, ông ta đến chết cũng không xưng đế, nhiều nhất cũng chỉ tự nhận mình là Ngụy vương.

Mà, Ngụy vương này còn là do Hán thiên tử phong.

Trong lịch sử Tam Quốc, người đầu tiên xưng đế thực ra là Lưu Bị, người một lòng muốn phò tá Hán thất.

Thứ hai là Tôn Quyền, cuối cùng mới là Tào Phi.

Tào Tháo từ đầu đến cuối, chưa từng có ý định xưng đế.

Hơn nữa, Tào Tháo cũng luôn ủng hộ Hán thiên tử, ít nhất cũng đã cho Hán thiên tử đủ mặt mũi.

Mỗi lần ông ta đưa ra quyết định, đều sẽ xin Hán thiên tử đồng ý, được ông ta đóng dấu.

Có lúc Hán thiên tử nổi giận, Tào Tháo cũng sẽ quỳ lạy ông ta.

Thử hỏi, có ai sẽ đối xử với con rối trong tay mình như vậy, tôn trọng như vậy?

Hán thiên tử lúc đó chính là một con rối, ông ta có thể cho Tào

Tháo cái gì?

Chẳng cho được gì cả!

Hán thiên tử nếu đến Giang Đông, có lẽ ngày thứ hai đã bị sơn tặc giết chết.

Nếu đến chỗ Lưu Bị, Lưu Bị chắc chắn sẽ tuân theo ý chí của Hán thiên tử, phò tá Hán thất, nhưng đám người dưới trướng Lưu Bị thì sao?

Ai sẽ để ý đến Hán thiên tử?

Có lẽ Hán thiên tử đến đó không bao lâu, có thể sẽ đột nhiên mắc bệnh nặng.

Lưu Bị ủng hộ Hán thất, đám thuộc hạ của ông ta ủng hộ là con người Lưu Bị, chứ không phải Hán thất!

Cho nên, Hán thiên tử lúc đó đi đâu cũng chết, ở chỗ Tào Tháo còn tốt hơn.

Hơn nữa cho dù là Tào Phi xưng đế, cũng không giết Hán thiên tử, mà phong cho ông ta làm hầu, Sơn Dương Công, cho ông ta một mảnh đất, để ông ta tự hưởng lạc.

Hán thiên tử đã rời khỏi Tào Ngụy, cũng không thấy Lưu Bị phái người đón ông ta về, tự mình thoái vị để ông ta tiếp tục làm hoàng đế.

Nhìn nhận lịch sử, phải nhìn từ một góc độ khách quan.

Trong mộ thất này toàn bộ ghi chép những điều tốt của Tào Tháo, đối với chuyện Tào Tháo thích vợ người khác, không hề nhắc đến một chữ. "Tào Tháo cũng quá lãng phí, mộ thất lớn như vậy, chôn một hoàng đế cũng dư dả, mà mộ thất như vậy, ông ta có bảy mươi hai cái." Lưu Ly không nhịn được nói. "Tào Tháo tích góp đủ tiền lương, xây dựng nổi." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Lúc đó Tào Tháo nghỉ ngơi mấy năm, tiền bạc phần lớn đều dùng để xây mộ.

Tào Tháo được gọi là Tào lão bản, là vì ông ta kiếm tiền rất nhiều, mà tiền ông ta kiếm được ngoài việc nuôi quân, chính là xây lăng mộ. "Bên trong không có đường bí mật của người gác lăng đi thẳng đến sao?" Âm Mạn tiến lên hỏi. "Bị Tào Tháo chặn lại rồi." Chu Thánh lắc đầu.

Không thể không nói Tào Tháo thông minh, đám người đưa tang cho ông ta, sau khi đưa tang xong còn thuận đường chặn luôn đường bí mật của người gác lăng.

Sau đó những binh lính đưa tang, liền bị Hứa Chử giết sạch.

Đương nhiên, phần lớn là tự sát.

Đối tượng đưa tang không phải là người bình thường, mà là Hổ Báo Kỵ do Tào Tháo một tay bồi dưỡng, hơn nữa hoàn toàn đều là tâm phúc của Tào Tháo.

Chương 456

Họ vô cùng trung thành với Tào Tháo.

Đến nỗi sau khi đưa tang trở về, Hứa Chử đọc di chỉ của Tào Tháo, nói muốn giết họ.

Họ không chút do dự, trực tiếp tự chém mình, cùng Tào Tháo bồi táng.

Có mấy người không muốn chết, thì bị Hứa Chử đích thân giải quyết.

Cho nên, sau khi Tào Tháo chết, Hổ Báo Kỵ của ông ta cũng biến mất, chính là như vậy mà mất đi.

Tào Tháo đối với người của mình còn tàn nhẫn như vậy, huống chi là người khác.

Đi qua mộ đạo, phía trước có một mộ thất.

Trong mộ thất chôn không phải là người, mà là cơ quan.

Bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, gần như không có bao nhiêu người được chôn bên trong, phần lớn đều là cơ quan, chuyên dùng để hại bọn trộm mộ. "Mộ thất thì không vào nữa, hai người đi theo tôi vào chủ mộ thất là được rồi." Chu Thánh nói xong, dẫn hai cô gái đi vòng qua mộ thất, đi vào một con đường Ngư Trường.

Con đường này vô cùng chật hẹp, một người cũng chỉ có thể đi nghiêng người. "Lúc đi qua con đường này, nhớ kỹ tuyệt đối không được giẫm lên mặt đất kích hoạt cơ quan." Chu Thánh nhắc nhở một câu, sau đó điều khiển linh lực, để chân mình hút vào hai bên vách đá mà đi qua.

Một khi chân chạm đất, con đường này sẽ hợp lại với tốc độ

nhanh nhất, những người ở bên trong đều sẽ bị ép thành tương thịt.

Lưu Ly đi theo sau, chân không chạm đất, và còn kéo theo Âm Mạn cùng đi.

Đường Ngư Trường chật hẹp và dài, mọi người đi khoảng bốn phút mới ra ngoài.

Chu Thánh đi ra vẫn không đáp xuống đất, tảng đá khổng lồ trên đầu không phải là chuyện đùa, một khi chân chạm đất, sẽ lập tức rơi xuống.

Đợi đi vòng qua tảng đá khổng lồ này, mới coi như an toàn hơn một chút.

Cơ quan do Tào Tháo thiết kế không ít, hơn nữa bên ngoài cơ quan còn có cơ quan, một khi lơ là, chắc chắn sẽ tiêu đời.

Ngay cả người gác lăng đến, một chút không chú ý cũng sẽ gặp nạn.

Điều này không khỏi khiến Chu Thánh nghi ngờ, Tào Tháo lập bảy mươi hai ngôi mộ giả, rốt cuộc là để phòng trộm mộ, hay là phòng người gác lăng?

Tất cả các đường bí mật của người gác lăng trong các mộ giả đều bị chặn lại, hơn nữa các cơ quan được thiết kế cũng rất có mục đích.

Tào Tháo cẩn thận có chút quá mức rồi.

Chu Thánh đi được vài bước, phía trước là đại lộ rộng rãi.

Đường Hoa Dung.

Năm xưa Tào Tháo bại trận ở Xích Bích, từ đường Hoa Dung chạy trốn, ba lần cười lớn dẫn đến ba lần bị truy binh.

Mà đường Hoa Dung phía trước cũng có ba cơ quan tương ứng.

Hơn nữa trên đường Hoa Dung tuyệt đối không được cười, một khi cười cả đường Hoa Dung sẽ sụp đổ. "Hù." Chu Thánh hít sâu một hơi, quay đầu nhìn hai cô gái, nói: "Cơ quan phía trước chắc chắn sẽ được kích hoạt, lát nữa hai người mỗi người khống chế một cái." Anh dẫn Lưu Ly và Âm Mạn vào, không phải để họ làm bình hoa trang trí, mà là để họ giúp mình chặn một phần cơ quan.

Nhiều cơ quan trong mộ giả của Tào Tháo, đều cần mấy người hợp lực chặn lại mới được.

Điều này khiến Chu Thánh càng thêm nghi ngờ, mộ giả của Tào Tháo tuyệt đối là để phòng người gác lăng.

Bởi vì người gác lăng đa số đều hành động đơn độc.

Chu Thánh mang theo tâm trạng nghi ngờ, đi vào đường Hoa Dung.

Vừa bước vào, Chu Thánh liền cảm thấy âm phong từng trận, tiếng binh khí và đao kiếm va chạm truyền ra. "Tào tặc, ngươi chạy đi đâu!" Một đám âm binh, từ bên trái đường Hoa Dung xông ra.

Dẫn đầu là một người mặt đầy râu quai nón, thân hình vạm vỡ, tay cầm Bát Trượng Xà Mâu, Trương Phi. "Lại còn đưa một luồng ý thức của Trương Phi vào đây, Tào Tháo à, thật có tài." Chu Thánh cười nhạt nói. "Thái, tặc tử đừng chạy!" Trương Phi hét lớn một tiếng.

Ông ta chỉ là một luồng ý thức, cộng thêm yếu tố từ trường ở đây dẫn đến tái hiện lại thời Tam Quốc, Tào Tháo bại trận ở đường Hoa Dung.

Trương Phi bọn họ tuy chỉ là giả, nhưng phía sau họ lại ẩn giấu cơ quan. "Âm Mạn, cô đến đứng trước mặt ông ta, đừng động." Chu Thánh gọi Âm Mạn lại.

Âm Mạn đi tới, đứng trước mặt Trương Phi bọn họ.

Chu Thánh và Lưu Ly tiếp tục đi về phía trước.

Một khi Trương Phi biến mất, cơ quan sẽ khởi động.

Phải có người chống đỡ áp lực, những người khác đi đến nơi tiếp theo để phá giải cơ quan mới được.

Mà đứng trước mặt Trương Phi, liền phải chịu đựng khí thế áp bức phát ra từ người ông ta.

Âm Mạn là con gái được Thủy Hoàng đế sủng ái nhất, bản thân đã được sủng ái vô cùng, khí thế của Trương Phi, thật sự không áp đảo được cô.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi một đoạn, phía trước lại xuất hiện một đội âm binh, dẫn đầu là một người tay cầm trường thương, mặc áo bào trắng, cưỡi ngựa trắng.

Chính là Triệu Vân, Triệu Tử Long. "Tào tặc đừng chạy!" Triệu Vân hét lớn một tiếng. "Lưu Ly." Chu Thánh gọi một tiếng, Lưu Ly đứng chắn trước mặt Triệu Vân.

Chu Thánh lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Ở cuối đường Hoa Dung, có một võ tướng mặc áo bào xanh, cao tám thước, mặt đỏ râu dài, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, đứng thẳng ở phía trước.

Quan Công, Quan Vũ.

Ông ta đứng thẳng ở đó, đợi Chu Thánh đi qua, ông ta mới từ từ mở mắt. "Thừa tướng, xuống ngựa chịu trói đi!" Quan Vũ lạnh lùng nói.

Ông ta đứng ở cửa đường Hoa Dung, toát lên khí thế một người giữ ải, vạn người không qua nổi.

Năm xưa ba anh em kết nghĩa vườn đào của họ ly tán, Tào Tháo đã cưu mang Quan Vũ một thời gian.

Trong thời gian đó, Tào Tháo cho ăn cho uống, tặng mỹ nữ tặng ngựa tốt.

Điêu Thuyền, ngựa Xích Thố, đều cho Quan Vũ.

Thậm chí còn phong Quan Vũ làm Hán Thọ Đình Hầu.

Cho Quan Vũ đãi ngộ rất cao, chỉ để giữ lại Quan Vũ.

Mà Quan Vũ, một lòng nhớ thương Lưu Bị, sau khi biết tin Lưu Bị, quả quyết từ bỏ các loại đãi ngộ mà Tào Tháo cung cấp, mang theo vợ của Lưu Bị liền đi.

Tào Tháo biết Quan Vũ đi cũng không ngăn cản, ngược lại còn ban chiếu lệnh, cho thuộc hạ thả đi, không được có bất kỳ cản trở nào.

Mà Quan Vũ, còn một đường qua năm ải chém sáu tướng, giết người của Tào Tháo.

Đương nhiên, cũng là do những tướng quân đó ghen tị với Quan Vũ tự tìm đến.

Nhưng cho dù như vậy, Tào Tháo cũng không làm hại Quan Vũ, cho đủ mặt mũi.

Đến nỗi khi Tào Tháo bại trận ở đường Hoa Dung, Quan Vũ đã tha cho Tào Tháo một mạng.

Một là Tào Tháo có ơn với Quan Vũ, hai là giết Tào Tháo, đến lúc đó cả Thục Hán đều sẽ phải đối mặt với sự báo thù của tập đoàn Tào Ngụy.

Tào Tháo chết rồi, nhưng con trai ông ta vẫn còn, cơ nghiệp của ông ta vẫn còn.

Lúc đó Gia Cát Lượng cân nhắc đến sự báo thù của cả Tào Ngụy, mới cho Quan Vũ đến giữ đường Hoa Dung. "Hôm nay, ông quyết không cho tôi qua phải không?" Chu Thánh nhìn chằm chằm Quan Vũ.

Anh đặt mình vào vị trí của Tào Tháo. "Mỗi người vì chủ, ta không thể để ngài qua." Quan Vũ nói lại lần nữa. "Vân Trường!" Chu Thánh hét lớn. "Ông lẽ nào đã quên rồi sao, ta đã đối xử với ông như thế nào?

Con ngựa Xích Thố dưới háng ông là do ta tặng, ông ở Nghiệp Thành của ta, ta cho ông đủ thân phận và đãi ngộ." "Ngay cả khi ông muốn đi, ta cũng không cưỡng ép giữ ông lại!

Chương 457

Thậm chí còn hạ lệnh không ai được gây khó dễ cho ông, ông lẽ nào đã quên ân tình của ta đối với ông rồi sao?" "Ông nói ông muốn tìm anh trai Lưu Bị, ta đã tốn hết tâm tư giúp ông tìm kiếm, chưa từng có nửa điểm giấu diếm, lẽ nào đây không phải là ơn sao?" Một tràng lời nói của Chu Thánh, khiến Quan Vũ im lặng. "Quan Vân Trường ông nếu đã muốn làm kẻ vong ân phụ nghĩa, vậy thì đến đây!" Chu Thánh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Quan Vũ nhìn Tào Tháo, từ từ nhắm mắt lại, nhường đường.

Ông ta không muốn làm kẻ vô tình vô nghĩa.

Cho dù vì vậy mà bị phạt.

Chu Thánh đi qua bên cạnh ông ta, Quan Vũ cũng không mở mắt.

Cùng với việc Chu Thánh đi ra khỏi đường Hoa Dung, Quan Vũ, Triệu Vân, Trương Phi bọn họ toàn bộ biến mất, cơ quan cũng ngừng hoạt động.

Lưu Ly bọn họ toàn bộ đi ra. "Vừa rồi nếu đánh với đám âm binh này, sẽ như thế nào?" Lưu Ly hỏi một câu. "Cơ quan đường Hoa Dung vô cùng nguy hiểm, chết thì không đến nỗi, nhưng sẽ bị thương." Chu Thánh khôi phục lại nói.

Đây là còn có thực lực để chặn cơ quan, đổi lại là người khác đến đã sớm chết rồi. "Tiếp tục đi thôi." Chu Thánh nói một câu, dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn tiếp tục đi về phía trước.

Cùng lúc đó, người của Thiên Tôn hội đã đến các quốc gia phương Tây, biến thành thương nhân, ngồi máy bay đến An Lạc.

Bọn họ không dám trực tiếp từ bờ biển vào, dù sao người của bộ

phận đặc biệt vẫn đang canh giữ, một khi bước vào, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Mà ở các quốc gia phương Tây, có rất nhiều quốc gia đều có người của Thiên Tôn hội, đổi một thân phận vào, đến lúc đó âm thầm tìm mộ Tào Tháo là được. "Bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo tuy đã bị Thiên Tôn định vị tìm thấy, nhưng Tào Tháo ở trong ngôi mộ nào Thiên Tôn cũng không biết, cần chúng ta đi tìm từng cái một." Vu Cát lên tiếng nói.

Bọn họ ẩn mình trong bóng tối, tìm kiếm lăng mộ Tào Tháo. "Bảy mươi hai cơ quan đều mạnh như nhau, e rằng trong thời gian ngắn không tìm thấy được." "Người gác lăng chắc cũng đã xuất động rồi, mạch rồng thức tỉnh, hắn có thể biết trước chúng ta một bước." Sau khi mọi người nói xong, Vu Cát mới nói: "Thiên Tôn đã nói, người gác lăng cũng không biết mộ nào chôn Tào Tháo, hắn cũng đang tìm kiếm, cho nên lần này chúng ta phải tăng tốc." "Tiếp theo chia làm bốn đường tìm kiếm, Ngô gia, Uông gia, Từ gia, các ngươi mỗi người dẫn một đường, ta cũng suất lĩnh một đường nhân mã." "Tả gia, các ngươi tiếp tục dẫn người của Thiên Tôn hội đến, lần này thám mộ, cần lượng lớn nhân thủ đi dò đường." Vu Cát đã sắp xếp một phen.

Lúc đó Thiên Tôn đã nói với ông ta, dưới Thất Dương Tôn Giả đều là thuộc hạ, ý tứ chính là phàm là người dưới Thất Dương, đều có thể mang đi làm bia đỡ đạn để dò mìn.

Mà Vu Cát cũng đã phát ra Thiên Tôn lệnh, triệu tập rất nhiều người đến An Lạc, tìm kiếm bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo.

Bọn họ phải tìm được mộ thật của Tào Tháo trước mặt người gác lăng mới được.

Một khi bị người gác lăng tìm thấy trước, thì bọn họ muốn đoạt lấy mạch rồng, độ khó sẽ tăng lên rất nhiều. "Nhớ kỹ, tuyệt đối không

được để lộ tin tức, An Lạc vừa mới đại chiến một trận với Thiên Tôn của chúng ta, một khi bị họ biết, chúng ta sẽ rất khó quay về." Vu Cát đặc biệt nhắc nhở. "Chúng tôi hiểu." Mọi người đồng thanh nói.

Vu Cát sắp xếp xong nhân thủ, liền bắt đầu thám mộ.

Bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo tuy bí ẩn, nhưng mạch rồng thức tỉnh, bảy mươi hai ngôi mộ giả đều có khí của mạch rồng tỏa ra.

Thiên Tôn cảm ứng được, đã lập ra một bản đồ phân bố các ngôi mộ giả hoàn chỉnh.

Vu Cát sắp xếp xong nơi mỗi người phải tìm kiếm, sau đó mọi người mới chia nhau hành động, theo chỉ dẫn của bản đồ, đi tìm các ngôi mộ giả.

Vu Cát nhớ lại lời Thiên Tôn đã nói với mình, mạch rồng cuối cùng, nhất định phải lấy được.

Một là có thể nuôi dưỡng nhục thân của Thiên Tôn, hai là có thể ngăn cản người gác lăng nhận được sự gia trì của chín mạch rồng, trở nên mạnh hơn.

Mạch rồng cuối cùng này, ai tìm thấy trước là của người đó.

Bộ ba trộm mộ.

Ba người bọn họ theo địa chỉ Chu Thánh cho, đã đến Trần Lưu quận trước đây.

Nơi đó là nơi Tào Tháo phát tích, có ba ngôi mộ giả ở đó, đều khá ẩn khuất. "Lão Hồ, chúng ta dù sao cũng đã hầu hạ Tào Tháo một thời gian, ông ta cũng coi như là chúa công của chúng ta, chúng ta đến trộm mộ của ông ta, thật sự có thích hợp không?" Vương Bàn Tử vẫn có chút không cam lòng.

Chỉ có tiếp xúc với Tào Tháo, mới biết thủ đoạn của Tào Tháo cứng rắn đến mức nào.

Bọn họ mộng về Tam Quốc, đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Tào Tháo, thật sự là giết người không chớp mắt.

Ông ta lập bảy mươi hai ngôi mộ giả, nói trắng ra là để phòng bọn họ. "Sợ cái gì, chúng ta đâu phải đi trộm mộ, chúng ta chỉ là đi khai quật và bảo vệ lăng mộ Tào Tháo." Lão Hồ giải thích.

Bọn họ đâu phải đến để trộm mộ, chỉ là đến tìm xem Tào Tháo có được chôn trong ngôi mộ này hay không.

Tính chất hoàn toàn khác nhau. "Nói thì nói vậy, nhưng lỡ Tào Tháo ông ta vẫn còn, chưa chết hẳn, lại bị quật xác thì sao?" Vương Bàn Tử vẫn có chút lo lắng.

Nếu bị quật xác, thì toi rồi.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó, Vương Bàn Tử đã thấy lạnh sống lưng. "Nhớ kỹ, chúng ta là đi tìm Tào Tháo cùng với người gác lăng." Lão Hồ nhắc nhở.

Nếu thật sự gặp phải, thì cứ lôi người gác lăng ra. "Được rồi." Vương Bàn Tử miễn cưỡng đồng ý, bắt đầu làm việc.

Bọn họ chuẩn bị một lượng lớn bình oxy, sau đó vào giếng nước, từ giếng nước đi vào.

Mộ dưới lòng đất thường không có oxy, bọn họ tuy cũng đã tu luyện, nhưng thực lực vẫn chưa đạt đến tông sư, không thể nín thở được lâu, phải cần oxy mới được.

Ba người vào trong cổ mộ, theo những điều Chu Thánh đã dặn, cẩn thận bắt đầu thăm dò. ...

Trong mộ giả của Tào Tháo.

Ba người Chu Thánh đi ra khỏi đường Hoa Dung, phía trước có một đoạn chữ do Tào Tháo đích thân viết. "Mộ của ta, bất cứ ai cũng không được vào!" Chữ này rất nổi bật, được khắc trên một tấm bia đá.

Chu Thánh nhìn chữ trên đó, không nhịn được cười nói: "Đúng là để phòng người gác lăng thật." Tào Tháo nói bất cứ ai, tự nhiên bao gồm cả người gác lăng. "Nhưng, tại sao Tào Tháo lại phải phòng người gác lăng?" Chu Thánh nghĩ mãi không ra.

Tào Tháo và người gác lăng có quan hệ hợp tác, người gác lăng còn giúp ông ta giữ mộ, hoàn toàn không cần phải đề phòng.

Trừ phi, Tào Tháo có bí mật của riêng mình, không thể để người gác lăng phát hiện. "Mạch rồng!" Chu Thánh đột nhiên phản ứng lại, Tào Tháo muốn lợi dụng mạch rồng!

Bảy mươi hai ngôi mộ giả đều có khí tức của long mạch, cho thấy Tào Tháo đã chặn lấy sức mạnh của long mạch, phân tán vào bảy mươi hai ngôi mộ giả.

Nhưng chủ mạch rồng còn lại, chắc chắn nằm trong một trong những chủ mạch rồng, bị Tào Tháo lợi dụng.

Chủ nhân cổ mộ và mạch rồng là quan hệ cộng sinh, mạch rồng nuôi dưỡng ngươi, ngươi bảo vệ mạch rồng.

Nhưng nếu hấp thu quá mức lực lượng của mạch rồng, sẽ bị người gác lăng lấy đi mạch rồng, nhưng cũng chỉ là lấy đi, mộ của ngươi vẫn sẽ được giữ.

Nhưng nếu cưỡng ép hấp thu lực lượng của mạch rồng, thôn phệ mạch rồng, đó là đối địch với người gác lăng.

Mà Tào Tháo muốn làm, có lẽ chính là muốn thôn phệ mạch rồng, nếu không sẽ không phân tán lực lượng của mạch rồng, còn chặn

đường bí mật của người gác lăng. "Tào tặc, ngươi dám trộm mạch rồng, cứ chờ chịu đựng cơn thịnh nộ của người gác lăng đi!" Chu Thánh bước lớn đi vào, nhưng phía trước xuất hiện bốn chữ lớn, chặn đường đi của anh. "Vào là chết!" Nhìn thấy bốn chữ này, Chu Thánh hít sâu một hơi để bình tĩnh lại.

Tào tặc muốn đối phó người gác lăng, vậy cường độ cơ quan mà ông ta thiết kế sẽ rất cao, hơn nữa còn rất có mục đích.

Chu Thánh bình ổn tâm tình, lăng mộ này là do người gác lăng giúp thiết kế, các cơ quan bên trong anh đều biết cách né tránh, nhưng Tào Tháo nếu muốn đề phòng người gác lăng, chắc chắn sẽ thay đổi cơ quan.

Ông ta để lại bốn chữ đó chính là để nhắc nhở người gác lăng, đừng vào. "Đi." Chu Thánh bình tĩnh lại, dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn đi vào.

Vừa bước vào mộ đạo, cả mộ thất rung chuyển một trận, xung quanh đều có tên nhọn bắn ra.

Chu Thánh dang hai tay ra điều động cương khí trong cơ thể, hình thành một lớp cương khí hộ thân để chống lại những mũi tên từ bốn phương tám hướng. "Quả nhiên đã thay đổi." Mộ đạo phía trước quả thực có cơ quan, nhưng điều kiện để kích hoạt cơ quan, là phải tiếp xúc với vách tường.

Mà bây giờ, chỉ cần giẫm một bước lên sàn nhà là đã kích hoạt cơ quan. "Mũi tên ở đây, không xuyên qua được cương khí sao?" Âm Mạn tò mò hỏi.

Chương 458

Mũi tên ở lăng Thủy Hoàng, đều có thể bắn xuyên cương khí. "Mũi tên ở đây không được cường hóa, cũng không phải được chế tạo bằng sắt đặc biệt." Chu Thánh giải thích.

Dù sao mũi tên đều do người gác lăng và Hổ Báo Kỵ của Tào Tháo chuẩn bị, người gác lăng làm gì có nhiều mũi tên đặc biệt như vậy để cho Tào Tháo.

Còn về việc gia cường thì càng khỏi phải nói, Tào Tháo có bảy mươi hai ngôi mộ, mỗi ngôi mộ đều gia cường một lần, người gác lăng chắc kiệt sức mà chết mất.

Chu Thánh có chút may mắn, những mũi tên này đều là mũi tên bình thường, nếu không thật sự rất khó né tránh.

Mũi tên bắn khoảng ba phút mới dừng lại, cả mộ đạo đều chất đống không ít mũi tên. "Đi." Chu Thánh thấy cơ quan đã dừng, dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn giẫm lên những mũi tên đi qua.

Đi ra khỏi mộ đạo, hai bên trái phải mộ đạo đều có mộ thất.

Chu Thánh cũng không đi xem, bên trong có người nằm hay không Chu Thánh cũng không quan tâm, anh chủ yếu là xem, Tào Tháo có ở trong lăng mộ này không.

Tiếp tục đi về phía trước, chính là thuyền liên kết bằng xích sắt.

Phía trước là một ao nước tù, trên ao nước tù có hơn mười chiếc thuyền, dùng xích sắt nối liền với nhau.

Thuyền liên kết bằng xích sắt, bị liên quân Tôn-Lưu dùng một trận hỏa công thiêu cho đại bại.

Tào Tháo để ghi nhớ nỗi sỉ nhục trong cuộc đời mình, đã đặc biệt

làm một tiểu Xích Bích trong cổ mộ. "Đi thôi." Chu Thánh nói.

Thuyền liên kết bằng xích sắt, dùng lửa lớn thiêu đốt.

Nhưng đây là mộ dưới lòng đất, không có oxy, căn bản không thể cháy được.

Cơ quan này, coi như là phế rồi.

Chu Thánh bước lên chiếc thuyền đầu tiên, thân thuyền nhanh chóng chìm xuống.

Trong ao nước tù này, có thể nhấn chìm mọi thứ.

Chu Thánh từ trên thuyền nhảy xuống, đứng ở bờ, cẩn thận nhìn ao nước tù một lúc.

Anh đưa ngón tay ra đặt lên mặt nước tù, lập tức có một cảm giác bỏng rát ập đến. "A, Tào Tháo thật biết chơi, biết mộ dưới lòng đất không có oxy, liền cho thêm một số thứ vào trong nước." Chu Thánh cuối cùng cũng hiểu, tại sao thân thuyền lại chìm xuống.

Một khi người ta đặt chân lên thuyền, thuyền chịu áp lực đáy thuyền sẽ chìm xuống nước một chút.

Mà trên thuyền lại đặt vôi sống và lưu huỳnh các loại, những thứ này một khi tiếp xúc với nước, sẽ lập tức sôi lên.

Đến lúc đó người rơi xuống, đều sẽ bị bỏng chết.

Chu Thánh có chút xem thường Tào Tháo. "Thuyền này không đi được, đi qua Xích Bích thôi." Chu Thánh chỉ về phía Xích Bích.

Bám vào Xích Bích mà qua.

Bay qua là không thể, trần nhà ở đây không cao, cột buồm của thuyền đều cắm vào trần nhà.

Chỉ có thể bám vào Xích Bích, từ từ qua.

Chu Thánh đi trước, giống như một con thằn lằn bò qua bên cạnh Xích Bích.

Nhưng vừa bò được một nửa, tiểu Xích Bích liền nứt ra, bên trong có không ít lỗ đen, tất cả đều nhắm vào Chu Thánh.

Bên trong những lỗ đó, toàn là mũi tên.

Chu Thánh hít sâu một hơi, khí trầm đan điền, ổn định tâm thái.

Sau đó, lớn tiếng chửi rủa: "Đ*t mẹ mày, Tào tặc!" "Ta với Tào tặc không đội trời chung!" "Vút vút vút..." Mũi tên trong Xích Bích bắn ra dày đặc.

Chu Thánh giương cương khí nhảy lên cột buồm, còn chưa đứng vững, cột buồm rung chuyển trần nhà, trong trần nhà cũng xuất hiện không ít lỗ hổng dày đặc, một lượng lớn mũi tên trút ra.

Chu Thánh trong lòng muốn chửi mẹ, toàn lực giương cương khí bảo vệ, cứng rắn chống đỡ công kích của mũi tên. "Tôi đến giúp anh!" Lưu Ly mở chiếc ô hoa mới mua, định bay lên giúp. "Đừng lên!" Chu Thánh gọi Lưu Ly lại.

Mộ dưới lòng đất không có oxy, vận động mạnh dễ tiêu hao oxy trong cơ thể, dẫn đến cung cấp máu không đủ.

Chu Thánh còn có thể chịu được, nhưng Lưu Ly lên, có thể không chịu được bao lâu.

Tu vi của cô không cao bằng anh.

Chu Thánh chống đỡ được hai đợt công kích, vốn tưởng đã kết thúc.

Không ngờ trên thuyền, còn có cơ quan khác.

Nỏ trên cơ quan lần lượt chuyển hướng, nhắm vào Chu Thánh.

Trong lúc Chu Thánh còn chưa kịp nhận ra, mũi tên to bằng cánh

tay trẻ con bắn ra, trực tiếp đánh nát cương khí bảo vệ của Chu Thánh, Chu Thánh nghiêng người né tránh, mũi tên khổng lồ sượt qua mặt anh một vệt máu.

Mũi tên trên trần nhà vẫn đang rơi xuống, lúc này Chu Thánh hoàn toàn không kịp thi triển cương khí.

Lưu Ly xoay chiếc ô hoa trong tay, ném ra, giúp Chu Thánh chống đỡ mũi tên từ trên cao.

Mà cô cũng dùng cương khí thúc đẩy viên dương châu màu trắng, bảo vệ thân thể Chu Thánh.

Trên những chiếc thuyền khác, cũng có mũi tên khổng lồ bắn ra.

Khi mũi tên bắn ra, thuyền cũng chìm xuống ao nước tù.

Chu Thánh sau khi có phòng bị, né tránh cũng dễ dàng hơn nhiều.

Kéo dài bốn năm phút, mũi tên mới dừng lại, Chu Thánh lúc này mới đến bờ đối diện.

Lưu Ly dẫn theo Âm Mạn, men theo Xích Bích qua. "Tào tặc, quá tàn nhẫn." Vừa rồi nếu không phải mình phản ứng nhanh, có lẽ mũi tên không chỉ là sượt qua mặt mình đơn giản như vậy.

Âm Mạn lấy khăn tay ra, lau vết máu trên mặt Chu Thánh. "Tào Tháo đề phòng người gác lăng, tuyệt đối sẽ không để người gác lăng dễ dàng tiếp cận." Lưu Ly có chút lo lắng.

Mới đi được một nửa đã suýt xảy ra chuyện, phía sau còn rất xa, cô cũng không biết có bao nhiêu cơ quan mạnh mẽ. "Phải nhanh lên, bây giờ mạch rồng đã thức tỉnh, Tào Tháo có thể cũng đã tỉnh rồi." Chu Thánh không trì hoãn thời gian, tiếp tục đi về phía trước.

Phải tìm được lăng mộ Tào Tháo trước khi Tào Tháo hấp thu mạch rồng, đoạt lại mạch rồng. ...

Trong một mộ giả khác của Tào Tháo.

Trong mộ đạo.

Lão Hồ rút mũi tên cắm trên bắp chân Vương Bàn Tử ra. "Xoẹt..." "A!" Vương Bàn Tử đau đớn hét lớn một tiếng, trên trán không ngừng đổ mồ hôi. "Mẹ kiếp, người gác lăng này hại người quá, không phải đã nói rồi sao, tiếp xúc với vách tường, mới kích hoạt cơ quan sao?

Tôi giẫm một bước vào, sao lại kích hoạt rồi?" Vương Bàn Tử không nhịn được chửi thề một câu. "Chắc là cơ quan đã thay đổi." Lão Hồ trầm giọng nói.

Anh tin Chu Thánh, sẽ không hại bọn họ.

Không phải vấn đề của Chu Thánh, vậy thì là cơ quan ở đây đã thay đổi, trở nên vô cùng nguy hiểm. "Ai thay đổi chứ, đây không phải là chơi khăm người khác sao!" Vương Bàn Tử đau đến khó chịu. "Có thể thay đổi cơ quan trong mộ thất, chỉ có hai loại người, một là người gác lăng, một là chủ nhân của mộ, anh nghĩ là ai?" Lão Hồ nhìn Vương Bàn Tử. "Chủ nhân của mộ?" Vương Bàn Tử đoán, "Nhưng tại sao Tào Tháo lại thay đổi chứ?" "Vừa rồi anh không thấy sao, trên bia đá có khắc, mộ của ta, bất cứ ai cũng không được vào, vào là chết, đây là lời Tào Tháo để lại." Lão Hồ nói đến đây, dừng lại một chút, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử nói: "Anh đoán xem, người này có bao gồm người gác lăng không?" Vương Bàn Tử nghe vậy sững sờ, nhưng anh vẫn không hiểu, tại sao lại phòng cả người gác lăng? "Nhưng..." Vương Bàn Tử chưa nói hết câu, đã bị Dương Tuyết Lỵ cắt ngang. "Tào Tháo nắm giữ mạch rồng, mà người gác lăng bảo vệ mạch rồng, Tào Tháo trừ phi là muốn độc chiếm mạch rồng, cho nên mới thay đổi cơ quan, ngăn cản người gác lăng vào." Cùng với phân tích của Dương Tuyết Lỵ, Lão Hồ cũng gật đầu.

Anh cũng đoán như vậy.

Chương 459

Tào Tháo đề phòng không chỉ là bọn trộm mộ, mà còn có cả người gác lăng. "Bàn tử, còn đi được không?" Lão Hồ đứng dậy, hỏi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lảo đảo đứng dậy, dùng cương khí trong cơ thể phong bế lỗ hổng trên bắp chân, nói: "Chuyện nhỏ, đi được!" Vương Bàn Tử còn nhảy một cái. "Vậy thì tiếp tục, xem Tào Tháo, có ở đây không!" Lão Hồ đi trước, dẫn theo Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử đi sâu vào. ...

Trong mộ Tào Tháo.

Chu Thánh đi qua Xích Bích, tiếp theo còn một nửa hành trình phải đi.

Mà do cơ quan biến động, Chu Thánh cũng cảm thấy có chút vất vả, gần như mỗi bước đều là cơ quan.

Mộ dưới lòng đất do Tào Tháo xây, không có gì khác, chỉ có một đống cơ quan.

Ngay cả khi đi bộ bình thường, mặt đất bên dưới cũng sẽ đột nhiên sụp xuống. "Phía trước nếu tôi nhớ không lầm, chính là một cây cầu cơ quan do Tào Tháo đặc biệt thiết lập, cây cầu đó là do Tào Tháo tự thiết kế, toàn bộ quá trình không để người gác lăng tham gia." "Tôi nghi ngờ, cây cầu đó là chuyên để đối phó người gác lăng." Chu Thánh nói đến đây, quay đầu nhìn Lưu Ly và Âm Mạn. "Hai người ở ngoài đợi tôi trước, đợi tôi qua rồi, sẽ quay lại đón hai người." "Vậy anh tự cẩn thận nhé." Âm Mạn lên tiếng nói. "Hay là tôi đi cùng anh." Lưu Ly có chút lo lắng. "Không cần, tôi là người gác lăng Dương Mạch, cho dù cây cầu Tào Tháo thiết kế có thể đối phó được người gác lăng Thất

Mạch, cũng không đối phó được tôi." Chu Thánh nói xong, lấy viên dương châu màu trắng từ tay Lưu Ly, đi vào trong.

Vốn dĩ Tào Tháo tự thiết kế một cây cầu cơ quan không có gì, người gác lăng không biết thì không điều khiển là được, đi vòng qua đường bí mật của người gác lăng là xong.

Nhưng bây giờ Chu Thánh mới biết, cây cầu cơ quan này là chuyên để phòng người gác lăng, chắc chắn không đơn giản.

Chu Thánh vào trong, mới nhìn thấy cây cầu đó.

Cây cầu có chút giống cầu vòm, nhưng không hoàn toàn cong lên, bên dưới có sông, nhưng đã sớm khô cạn.

Lòng sông khô cạn, lộ ra không ít vũ khí sắc bén, một khi rơi xuống chắc chắn sẽ bị vũ khí sắc bén xuyên qua cơ thể.

Mà xung quanh đều là những bức tường nhẵn bóng, không có điểm đặt chân, Chu Thánh nghi ngờ bên trong ẩn giấu cơ quan.

Trong trần nhà trên đầu, còn khảm một số viên dạ minh châu, có tác dụng trang trí.

Trên không trung còn có không ít xích sắt, trên xích sắt đều có móc ngược, rõ ràng là để ngăn cản người gác lăng dùng cương khí bay qua. "Chuẩn bị thật chu đáo." Chu Thánh chỉ nhìn thoáng qua, đã đoán được không ít cơ quan.

Đây mới chỉ là những cơ quan gần đó.

Mà cây cầu đó rất lớn, cơ quan bên trong càng không ít.

Hơn nữa, cách duy nhất để qua là đi trên cây cầu đó.

Muốn giẫm lên xích sắt trên cầu để qua cũng rất khó, trên đó toàn là móc ngược, hơi bất cẩn là sẽ bị rách tay chân.

Tào Tháo đã tìm hiểu kỹ năng lực của người gác lăng Thất Mạch,

ông ta biết năng lực của người gác lăng Thất Mạch, cho nên các cơ quan bố trí, đều rất có mục đích.

Chu Thánh đến gần hơn, nhìn thấy ở lối vào của cây cầu, có một tấm bia đá.

Trên bia đá viết lời Tào Tháo để lại cho người gác lăng: "Ta dùng ngọc tỷ đổi mạch rồng, mạch rồng thuộc về riêng ta!" "Mẹ kiếp, đúng là muốn độc chiếm mạch rồng thật!" Chu Thánh cuối cùng cũng hiểu ra.

Ngọc tỷ truyền quốc đối với Tào Tháo công dụng không lớn, trừ phi ông ta xưng đế mới có thể dùng.

Nhưng mạch rồng, ông ta chết rồi là có thể dùng.

Ông ta lúc còn sống, đã tính toán xong xuôi chuyện sau khi chết.

“Hù!” Chu Thánh hít sâu một hơi rồi bước lên lang kiều.

Tào Tháo tính kế là nhằm vào Thất Mạch Thủ Lăng Nhân, mà mình lại không phải Thất Mạch Thủ Lăng Nhân.

Hắn là Dương Mạch, tuy tập hợp sở trường của Thất Mạch nhưng còn mạnh hơn Thất Mạch.

Chu Thánh vừa đặt hai chân lên lang kiều, lập tức cảm thấy cả thế giới đều yên tĩnh lại.

Bên tai không có một chút âm thanh nào, ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Hắn không chắc cơ quan đã khởi động hay chưa, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Dương châu màu trắng hóa thành chất lỏng lưu động, bao quanh người hắn, có thể tùy thời huy động để phòng ngự.

Long Hồn Kiếm cũng được hắn lấy ra, chuẩn bị sẵn sàng phòng

thủ.

“Khụ khụ, Tào tặc?” Chu Thánh thử gọi một tiếng để phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Nhưng giọng hắn truyền đi rất xa mà không có hồi âm.

“Cơ quan do Tào tặc thiết kế chỉ có vậy thôi sao?” Chu Thánh có chút nghi ngờ, rốt cuộc ở đây có cơ quan hay không.

Đừng để đến cuối cùng lại là Tào tặc cố ý dọa mình.

Ngay lúc hắn đang nghi ngờ, cơ quan nhanh chóng khởi động.

“Ong...” Tiếng cơ quan vận chuyển vang lên, Chu Thánh theo bản năng phòng ngự.

Nhưng lang kiều này trực tiếp gập lại, nhốt chặt Chu Thánh.

Chu Thánh muốn bung lá chắn cương khí ra bảo vệ mình, nhưng trực tiếp bị áp lực của lang kiều ép nổ tung.

Lang kiều gập lại thành một khối vuông, rơi xuống lòng sông khô cạn.

Xích sắt trên trần nhà ‘loảng xoảng’ rơi xuống, quấn chặt lấy khối vuông.

Chuyện vẫn chưa xong.

Hai bên vách tường nhẵn bóng cũng sập xuống, đè khối vuông ở dưới.

Đây chính là cơ quan mà Tào Tháo đã chuẩn bị.

Tào Tháo rất rõ, để đối phó với Người gác lăng, chỉ có cách nhốt chết hắn như thế này mới được.

Dù ngươi chuẩn bị bao nhiêu cơ quan, Người gác lăng đều có thể phá giải và né tránh.

Chỉ có nhốt chặt hắn lại mới có thể ngăn cản hắn.

Bên trong khối vuông.

Chu Thánh gần như toàn thân không thể động đậy, nếu không phải có Dương châu bảo vệ, có lẽ hắn đã sớm bị ép thành bánh.

Khối vuông này cực kỳ dày, lại còn được chế tạo từ kim loại nặng, rất khó phá vỡ.

"Tào tặc, ngươi chuẩn bị thật chu đáo!" Chu Thánh thử huy động cương khí phá vỡ khối vuông, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Bản thân hắn có thể dùng kiếm đâm vào trong khối vuông, nhưng cũng chỉ là đâm vào được, chém vài nhát vẫn không thể phá ra.

Chu Thánh nhìn vào cửa hàng hệ thống, tìm được một cái Thiên quân đỉnh, có thể chống bung nó ra.

Chu Thánh bỏ ra mười điểm tích lũy, đổi lấy Thiên quân đỉnh.

Thiên quân đỉnh này không giống Thiên cân đỉnh thông thường, Thiên cân đỉnh nhiều nhất chỉ có thể nâng được vật nặng ngàn cân, còn cái này có thể nâng được ngàn quân, tương đương với mười vạn cân.

Chu Thánh xoay tay cầm, từ từ chống khối vuông bung ra.

Nhưng khối vuông này vô cùng cứng, cần dùng sức rất lớn mới có thể nâng lên.

Mà ở đây lại không có dưỡng khí, càng về sau càng mệt mỏi.

Lưu Ly ở bên ngoài chờ một lúc lâu không thấy bên trong có động tĩnh gì, liền thò đầu vào xem.

Khi thấy một tảng đá khổng lồ đang đè lên một khối vuông bị xích sắt khóa chặt, nàng liền biết có nguy hiểm.

Nàng lập tức xông vào, huy động cương khí trong cơ thể, dời tảng đá khổng lồ đè trên khối vuông ra, giảm bớt áp lực cho Chu Thánh.

Những sợi xích sắt khóa chặt Chu Thánh cũng bị nàng dùng hoa tán chém đứt.

Hoa tán của nàng được làm từ kim loại đặc biệt, lại có cương khí bao phủ, có thể dễ dàng chém đứt sắt thép thông thường.

Nàng thử cạy khối vuông từ bên ngoài, thử mấy lần đều không được.

Ngược lại, cây hoa tán mới đổi còn bị hư một chút.

"Chu Thánh, Chu Thánh." Lưu Ly gọi mấy tiếng từ bên ngoài, nhưng Chu Thánh ở bên trong hoàn toàn không nghe thấy.

Chương 460

Hắn ở bên trong, dùng Thiên quân đỉnh cạy khối vuông ra từng chút một, trán đầy mồ hôi, cương khí trong cơ thể không ngừng phóng thích.

Khối vuông ngày càng phồng lên, nhưng độ dẻo dai lại đặc biệt mạnh.

Lưu Ly ở bên ngoài cũng không có cách nào khác, nàng nhìn lên trần nhà, lao vút lên, dùng đầu của hoa tán đục ra một cái lỗ, và để hoa tán tiếp tục đi lên.

Nàng không giúp được Chu Thánh, nhưng nàng hiểu Chu Thánh ở bên trong đang dốc toàn lực, sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ thiếu dưỡng khí.

Nàng đục một cái lỗ trên trần để dẫn dưỡng khí vào, đó là cách duy nhất để giúp Chu Thánh.

Hoa tán giống như một mũi khoan, xoay tròn tốc độ cao hướng lên trên.

Âm Mạn ở bên cạnh không giúp được gì nhiều, chỉ có thể trốn thật xa để bảo vệ mình.

Nàng chưa hoàn toàn sống lại, nên không cần hô hấp cũng không sao.

Ý thức của Chu Thánh trong khối vuông có chút mơ hồ, không thể hô hấp được, hoàn toàn không có dưỡng khí.

Cương khí của hắn nhanh chóng mất đi, huyết sắc tố trong cơ thể không có cương khí thúc đẩy, cũng không thể tiếp tục cung cấp dưỡng khí cho đại não.

Tay hắn vẫn chưa dừng lại, nếu không phá vỡ khối vuông này, mình thật sự sẽ chết ngạt ở đây.

"Tào tặc, đợi ta tìm được ngươi, xem ta có đào mộ ngươi lên không." Chu Thánh yếu ớt nói.

Mình đã đủ cẩn thận, nhưng không ngờ cơ quan Tào Tháo chuẩn bị không phải để giết người, mà là để nhốt người.

Lúc hắn còn chưa đề phòng thì đã bị nhốt lại.

Chu Thánh không ngừng xoay, đầu gật gù, không bao lâu sau liền hôn mê.

Đại não thiếu dưỡng khí.

"Bùm!" Khối vuông bị Thiên quân đỉnh chống vỡ, dưỡng khí trực tiếp từ lỗ nhỏ phía trên tràn vào.

Nhưng Chu Thánh hiện đang hôn mê, không thể hít thở.

Lưu Ly hít một hơi thật sâu từ cái lỗ phía trên, sau đó bắt đầu hô hấp nhân tạo cho Chu Thánh.

"Hà~ Hù..." "Hà~ Hù..." Sau mấy chục lần, Chu Thánh mới từ từ mở mắt, ý thức dần dần hồi phục.

Lưu Ly thấy Chu Thánh không sao, lúc này mới ôm chặt lấy hắn.

Chu Thánh không nói gì, chỉ nhìn lên cái lỗ trên đỉnh đầu.

Bên ngoài cái lỗ, có một ngôi sao đang lấp lánh, vô cùng chói mắt.

Hồi lâu sau, Lưu Ly mới buông Chu Thánh ra.

"Tên Tào tặc đó, thật đáng chết, còn một mực gọi anh là tiên sinh." Lưu Ly tức giận nói.

Lần trước mộng về Tam Quốc, Chu Thánh còn cứu Tào Tháo, Tào Tháo cũng đặc biệt kính trọng mình.

Không ngờ ra tay lại tàn độc như vậy.

“Hắn muốn độc chiếm mạch rồng, không muốn để Người gác lăng đi vào.” Chu Thánh đứng dậy nói.

“Đã cho hắn mạch rồng nuôi dưỡng nhục thân, giữ cho anh linh của hắn không tan, hắn còn muốn nuốt chửng mạch rồng.

Nuốt mạch rồng nhiều nhất cũng chỉ làm hắn mạnh hơn một chút, vì để trở nên mạnh mẽ mà đối đầu với Người gác lăng, đúng là đồ ngốc.” Lưu Ly mắng một câu.

Chu Thánh nghe lời Lưu Ly nói, quay đầu nhìn nàng.

“Nhìn em làm gì?” “Có khả năng nào, mạch rồng này không phải hắn muốn nuốt không?” Chu Thánh nói.

“Không phải?” Chu Thánh gật đầu.

Tào Tháo không phải kẻ ngốc, hắn cũng biết nuốt mạch rồng, nhiều nhất cũng chỉ là làm thực lực của mình tăng lên một đoạn.

Nhưng nuốt mạch rồng sẽ đắc tội với Người gác lăng, thậm chí là Thủ Lăng Cổ Lâu.

So sánh hai bên, hắn căn bản không đáng để nuốt chửng.

Vậy nếu không phải hắn nuốt, thì dễ hiểu rồi.

Hắn giữ mạch rồng không cho Người gác lăng, cũng không phải tự mình nuốt, vậy chắc chắn là hắn muốn cho người khác.

Nhưng vấn đề là, một kẻ ích kỷ như Tào Tháo, hắn có thể cho ai?

Hoặc có thể hỏi là, ai có thể khiến Tào Tháo không tiếc đắc tội với Người gác lăng, cũng phải giữ lại mạch rồng cho người đó?

Chu Thánh không nghĩ ra, nhưng hắn biết một điều, phải nhanh chóng thăm dò xong, sau đó đi cứu lão Hồ bọn họ.

Ngay cả mình cũng suýt gặp nạn, huống chi là bọn họ.

"Chúng ta phải nhanh chóng thăm dò xong rồi ra ngoài, bên lão Hồ bọn họ có thể gặp nguy hiểm." Chu Thánh đứng dậy hít đủ dưỡng khí, rồi bịt cái lỗ lại.

Lăng mộ dưới lòng đất của Tào Tháo không thể để người khác phát hiện.

Nếu không sẽ chết không ít người.

Cơ quan lang kiều đã bị phá hủy, tuy vẫn còn nửa chặng đường sau, nhưng đối với Chu Thánh đã chịu thiệt một lần, nửa chặng sau cũng có thể né qua.

Chỉ cần trước khi cơ quan khởi động, dùng tốc độ nhanh nhất thoát ra là được.

Chu Thánh bảo Lưu Ly và Âm Mạn lùi lại vài bước, mình đi kích hoạt cơ quan.

Khi hắn nhảy lên cơ quan ở nửa chặng sau, cơ quan dần dần khởi động.

"Ong..." Nghe thấy âm thanh, Chu Thánh lùi lại với tốc độ nhanh nhất, nhưng lang kiều không hề khép lại, ngược lại còn không ngừng mở rộng.

Chu Thánh cảm thấy không ổn, cơ quan trước và sau của cây cầu này không giống nhau.

Để an toàn, Chu Thánh dẫn Lưu Ly và Âm Mạn lui ra khỏi khu vực cơ quan.

Cơ quan nhanh chóng mở rộng, lấp đầy toàn bộ khu vực, khiến Chu Thánh bọn họ không thể vào được.

Tào Tháo rất thông minh, biết rằng nếu Người gác lăng bị nhốt

không chết thì chắc chắn sẽ có phòng bị.

Vậy thì đẩy họ ra ngoài, không cho họ vào.

Mục đích chính của Tào Tháo là không để Người gác lăng vào, chứ không phải muốn giết Người gác lăng.

Giết Người gác lăng chỉ là một thủ đoạn để không cho Người gác lăng vào mà thôi.

Chu Thánh đâm vào mấy lần đều không phá được cửa khu vực cơ quan, rõ ràng bên trong đã bị chặn hoàn toàn.

"Tào Tháo, tên chó má!" Chu Thánh không nhịn được nói.

Hắn biết mình sẽ có phòng bị, nên mục đích của cơ quan thứ hai là để đẩy mình ra ngoài.

Chu Thánh nắm chặt Long Hồn Kiếm, một kiếm chém bay cánh cửa.

Sau cánh cửa là nơi bị cơ quan chặn lại.

Chu Thánh giơ tay lên là một kiếm chém nát.

Cơ quan tuy mạnh, nhưng trước Long Hồn Kiếm của Chu Thánh cũng không khác gì giấy, một kiếm là cắt ra được.

"Ngươi đủ gian xảo, nhưng kiếm của ta còn sắc bén hơn!" Chu Thánh dùng kiếm chém ra một con đường.

Kết cấu bên trong trở nên khá phức tạp, nhưng cũng không cản được Chu Thánh.

Sau khi mở đường, Chu Thánh nhanh chóng đi qua nơi này, đến địa điểm tiếp theo.

Cơ quan tiếp theo là do Người gác lăng bố trí, lần này Chu Thánh không xông vào bừa, mà từ bên trong hóa giải cơ quan, rồi mới để

Lưu Ly và Âm Mạn qua.

Chỉ cần là cơ quan do Người gác lăng thiết kế, Chu Thánh đều có thể phá giải.

Chu Thánh mất một ngày công phu mới đến được phòng mộ chính.

Phòng mộ chính là một cánh cửa thanh đồng, Chu Thánh nhẹ nhàng đẩy là mở ra.

Trong phòng mộ chính có hai cỗ quan quách, đều đã được mở, còn có một mảnh vỡ thanh đồng, là một trong Cửu Châu Đỉnh.

Trên mảnh vỡ thanh đồng có dính khí của mạch rồng, Chu Thánh trực tiếp thu lại.

Quan quách hắn không mở, khí mạch rồng ở đây chỉ là một phần nhỏ, không phải chủ thể, chủ thể nằm trong lăng mộ thật sự của Tào Tháo.

“Quan quách lớn là của Tào Tháo, vậy cái nhỏ này là của ai?” Lưu Ly tò mò hỏi.

Chu Thánh cúi xuống, cẩn thận nhìn hình vẽ trên cỗ quan quách nhỏ.

Chương 461

Trên quan quách nhỏ, một đứa trẻ đặt con voi lên thuyền để cân, điều này khiến Chu Thánh nghĩ đến một điển cố.

Tào Xung cân voi!

"Đây là Tào Xung!" Chu Thánh lập tức hiểu ra.

Tào Xung chết yểu, bị rắn độc cắn chết.

Nếu không, tập đoàn Tào Ngụy tuyệt đối do Tào Xung tiếp quản, căn bản không có chuyện của Tào Phi.

Mà Tào Phi cũng biết điều này.

Cho nên, trong lịch sử luôn có người nghi ngờ, là Tào Phi đã hại chết Tào Xung, có phải hay không, vẫn chưa ai biết.

Nhưng sự xuất hiện của quan quách của Tào Xung ở đây khiến Chu Thánh bừng tỉnh.

Không có ai có thể khiến Tào Tháo chịu áp lực từ Người gác lăng mà đi trộm mạch rồng cả.

Nhưng Tào Xung thì có thể.

Tào Xung là con trai út được Tào Tháo yêu thương nhất, hơn nữa hắn từ nhỏ đã vô cùng thông minh.

Nếu Tào Tháo muốn dùng mạch rồng để hồi sinh hắn, cũng có thể nói là hợp lý.

Tào Xung chết sớm, anh linh đã sớm tiêu tán, dù có dùng mạch rồng để nuôi dưỡng cũng không nuôi dưỡng lại được, dù sao cũng đã chết hẳn rồi.

Chỉ có người vừa chết không lâu, dùng sức mạnh của mạch rồng

để nuôi dưỡng, anh linh mới không tiêu tán, sau khi chết vẫn giữ được ý chí.

"Tào Tháo lập bảy mươi hai ngôi mộ giả để phòng bị Người gác lăng, chính là vì muốn đem sức mạnh của mạch rồng cho con trai mình là Tào Xung." Chu Thánh nghĩ đến.

Hắn muốn con trai mình sống lại.

Dù cho đã biến thành thây ma.

"Đi!" Chu Thánh không nán lại nữa, bây giờ đã hiểu công dụng của mạch rồng, hắn càng phải đi đoạt lại.

Nếu không một khi Tào Xung hấp thu, sẽ rất khó lấy ra.

Hơn nữa, hắn còn phải chạy qua cứu lão Hồ ba người.

Mình mời họ đến giúp, nếu họ bỏ mạng ở đây, mình không biết ăn nói thế nào.

Dù sao họ cũng đã giúp mình không ít. … Bên trong một ngôi mộ giả khác của Tào Tháo.

Trên lang kiều.

Một khối vuông khổng lồ bị đá và xích sắt khóa chặt.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ ở bên ngoài dùng hết sức lực mới dời được tảng đá, chém đứt xích sắt.

Nhưng khối vuông này, họ làm thế nào cũng không mở được.

"Tôi đã nói là sẽ có người chết mà, cái này mở thế nào đây!" Vương Bàn Tử sắp khóc tới nơi rồi.

Lão Hồ bị nhốt trong khối vuông, mặc cho hai người họ dùng sức thế nào cũng không mở được.

"Chỉ có thể đợi Người gác lăng đến cứu." Dương Tuyết Lỵ bình

tĩnh đứng một bên.

Họ gặp phải khối vuông, Người gác lăng chắc chắn cũng sẽ gặp phải.

Họ không có khả năng mở ra, chỉ có thể đợi Người gác lăng đến giúp.

"Người gác lăng có đến không?" Vương Bàn Tử có chút lo lắng.

"Sẽ đến." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, sau đó lại nói: "Trừ khi anh ta chết trong mộ Tào Tháo, nếu không anh ta nhất định sẽ đến." "Cơ quan chúng ta gặp phải, Người gác lăng chắc chắn cũng sẽ gặp." Vương Bàn Tử nghe lời Dương Tuyết Lỵ, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đặt hy vọng vào Người gác lăng.

Mà lão Hồ trong khối vuông, sau khi giãy giụa mấy lần không có kết quả, cũng không giãy giụa nữa.

Cơ quan này chuyên dùng để đối phó với Người gác lăng mạnh mẽ, nhốt những người khác thì dễ như trở bàn tay.

Hắn đã thử rồi, thứ này rất cứng, mình có thể dùng vũ khí nổ, nhưng sẽ tốn rất nhiều sức lực, mà còn chưa chắc nổ được.

Trên người hắn chỉ mang một bình dưỡng khí, nín thở nhiều nhất cũng chỉ được một ngày.

Nếu dùng sức quá độ, không nín thở được, dưỡng khí cũng không đủ, vậy thì chết rất nhanh.

Hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đợi Người gác lăng đến cứu mình.

Vương Bàn Tử ở bên ngoài đứng ngồi không yên, muốn làm gì đó, lại không biết phải làm thế nào.

"Tiết kiệm thể lực và dưỡng khí." Dương Tuyết Lỵ nhàn nhạt nói

một câu.

“Tôi vẫn lo, lỡ như Người gác lăng không đến thì sao?” Vương Bàn Tử sợ Người gác lăng cũng gặp chuyện, không đến được.

“Đừng hoảng, bình tĩnh lại.” Dương Tuyết Lỵ lại nói.

Bề ngoài cô trông vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng còn nóng ruột hơn bất kỳ ai.

Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, đợi Người gác lăng đến giúp.

Họ làm việc cho Người gác lăng, Người gác lăng tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu.

Điều Dương Tuyết Lỵ có thể làm, chỉ có thể bình tĩnh lại, đợi Người gác lăng đến.

“Tên Tào tặc chết tiệt, thiết kế nhiều cơ quan như vậy làm gì?

Trong mộ ngươi có cái gì đáng tiền?” “Đợi Bàn gia ta tìm được ngươi, không cho ngươi mấy bạt tai không được.” Vương Bàn Tử chửi bới.

Lúc đầu hắn còn rất tôn trọng Tào Tháo, nhưng bây giờ trong lòng hắn toàn là những lời hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Tào Tháo.

Mà thời gian chờ đợi càng dài, hai người đều có chút ngồi không yên.

Đã một ngày trôi qua, nếu Người gác lăng còn không đến, lão Hồ bên trong sẽ không chịu nổi.

Dương Tuyết Lỵ vốn luôn bình tĩnh, lúc này cũng bắt đầu có chút hoảng loạn.

Ngay lúc họ đang lo lắng, Người gác lăng dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn đã đến.

“Bùm!

Bùm!

Bùm!” Chu Thánh dùng Thiên quân đỉnh chống khối vuông lên, lại dùng Long Hồn Kiếm chém đứt lớp vỏ ngoài, lúc này mới cứu được lão Hồ sắp rơi vào hôn mê ra ngoài.

Lão Hồ cũng rất hiểu chuyện, ở trong khối vuông gần như không giãy giụa, tiêu hao thể lực không lớn, chỉ là dưỡng khí đã dùng hết, hô hấp khó khăn mà thôi.

Sau khi Chu Thánh cứu hắn ra, Vương Bàn Tử lấy một bình dưỡng khí cho hắn hít.

“Cơ quan trong mộ Tào Tháo đã thay đổi hoàn toàn, trở nên không thể kiểm soát được nữa.” Chu Thánh mở miệng nói.

“Vì vậy, rất xin lỗi.” Lão Hồ hồi phục lại, xua tay nói: “Đoán được rồi.

Tào Tháo đa nghi rất nặng, hắn ngay cả con trai mình cũng không tin, huống chi là Người gác lăng.

Hơn nữa hắn còn muốn mạch rồng, lại càng không thể để Người gác lăng vào được.” Lão Hồ bọn họ đã sớm đoán được, tất cả chuyện này đều là do Tào Tháo giở trò.

Người gác lăng không có lý do gì để hại họ.

“Nghỉ ngơi xong các anh lui ra ngoài trước, tôi sẽ trình diễn cho các anh xem cơ quan phía sau qua như thế nào, bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, vẫn cần các anh giúp đỡ vượt qua.” Chu Thánh nói với ba người họ.

“Được.” Lão Hồ được Vương Bàn Tử đỡ đứng dậy, lui ra ngoài cửa.

Chu Thánh kích hoạt cơ quan thứ hai của lang kiều, cơ quan lập tức khởi động, đẩy Người gác lăng ra ngoài.

Sau đó, Chu Thánh lại dùng Long Hồn Kiếm, chém đứt cửa, phá vỡ cơ quan.

"Cơ quan ở đây tuy rất chí mạng, nhưng chỉ cần trải qua một lần, những cái sau sẽ hiểu cách né tránh." Lão Hồ đi theo sau Chu Thánh nói.

"Tôi nghi ngờ, trong bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, có một số cơ quan không giống nhau, đặc biệt là lăng mộ của Tào Tháo, cơ quan sẽ càng nghiêm ngặt hơn." Chu Thánh nói đến đây, lấy lệnh bài Người gác lăng của mình ra, đưa cho Hồ Bát Nhất.

"Các anh gặp phải cơ quan khác, không qua được thì liên lạc với tôi, nếu tìm thấy lăng mộ của Tào Tháo, cũng dùng lệnh bài Người gác lăng liên lạc với tôi." Chu Thánh tin tưởng họ, mới đưa lệnh bài Người gác lăng của mình cho họ.

"Được." Lão Hồ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhận lấy.

"Còn nữa, nếu gặp phải mộ Tào Tháo đã bị Thiên Tôn Hội ghé thăm, cũng không cần tiếp tục thăm dò nữa." Chu Thánh lại nhắc nhở.

Nếu hắn không đoán sai, người của Thiên Tôn Hội đã đến.

Những phòng mộ họ đã thăm dò cũng không cần đi nữa.

Chương 462

Nếu họ tìm thấy Tào Tháo, cướp đoạt mạch rồng, Chu Thánh sẽ có cảm ứng.

"Hiểu rồi." Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Cơ quan có thể phục hồi thì phục hồi, tốt nhất là không để lại dấu vết." Chu Thánh lại nói.

Mộ giả Tào Tháo mà Thiên Tôn Hội đã thăm dò thì họ biết, nhưng mộ giả Tào Tháo mà họ đã thăm dò thì đối phương không biết.

Như vậy sẽ khiến Thiên Tôn Hội mất thêm không ít thời gian, tổn thất nhiều người hơn.

Lão Hồ tự nhiên hiểu ý của Chu Thánh, lập tức gật đầu, đi theo sau.

Cơ quan phía sau tuy nguy hiểm, nhưng Chu Thánh đã trải qua một lần, biết cách né tránh.

Một số cơ quan có thể không kích hoạt thì cố gắng không kích hoạt, nếu kích hoạt, Chu Thánh cũng dạy họ cách né tránh.

Dù sao phía sau đều là cơ quan do Người gác lăng thiết kế, đối với Chu Thánh mà nói, dù mạnh đến đâu cũng có thể né qua.

Mọi người rất nhanh đã đến trước phòng mộ chính, Chu Thánh dùng sức đẩy cửa phòng mộ chính ra.

Trong phòng mộ chính, vẫn là hai cỗ quan quách lớn nhỏ, và một mảnh vỡ thanh đồng.

Chu Thánh thành thạo thu mảnh vỡ thanh đồng lại, rồi nói: "Không ở đây." "Chúng ta không mở quan quách ra xem thử sao?" Vương Bàn

Tử không nhịn được hỏi.

“Người không ở đây, mở ra cũng không cần thiết.” Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Trong phòng mộ chính là mảnh vỡ thanh đồng, vậy chứng tỏ Tào Tháo không ở đây.

“Nhưng mà, nếu đã không ở đây, còn đặt hai cỗ quan quách, có phải hơi thừa không?” Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

Chu Thánh nghe vậy, lại quan sát phòng mộ chính.

Phải rồi, nếu không có ai nằm ở đây, mà lại đặt hai cỗ quan quách, quả thật có chút thừa.

Trừ phi, bên trong quan quách có thứ gì đó?

“Mọi người lùi lại một chút, tôi sẽ mở quan quách.” Chu Thánh nói xong, mọi người lần lượt lùi lại.

Chu Thánh lấy Long Hồn Kiếm ra, cạy mở cỗ quan quách nhỏ.

“Bùm!” Độc khí lập tức phun ra, nhưng may là mọi người đều không hô hấp, nên không hít phải độc khí vào cơ thể.

Chu Thánh vung tay xua tan độc khí, lại gần xem thử.

Trong cỗ quan quách nhỏ, có một đồ án thuật pháp đang vận hành.

“Thuật pháp này có ý gì?” Chu Thánh sờ lên đồ án thuật pháp, phát hiện nó đang hấp thu một thứ gì đó.

Hơn nữa Chu Thánh thấy đồ án thuật pháp này không hoàn chỉnh, có lẽ chỉ là một mảnh nhỏ.

“Mỗi ngôi mộ giả đều có đồ án thuật pháp này, Tào Tháo rốt cuộc muốn làm gì?” Chu Thánh có chút không hiểu, càng không biết thuật pháp này rốt cuộc là gì.

Tào Tháo muốn để Tào Xung hấp thu mạch rồng sống lại, trực tiếp để Tào Xung hấp thu là được, bố trí một trận pháp có ý nghĩa gì?

"Tào Tháo dã tâm không nhỏ, nếu bảy mươi hai ngôi mộ giả đều có đồ án thuật pháp, vậy hội tụ lại, tuyệt đối là một đại trận kinh thế." Lão Hồ nghiêm nghị nói.

Chu Thánh nghĩ đến đây, cũng nghiêm nghị gật đầu.

Chính vì không biết Tào Tháo muốn làm gì, nên mới lo lắng.

"Lấy bảy mươi hai ngôi mộ giả làm trận, lấy mạch rồng làm nền, nếu hồi sinh được, tất sẽ gây chuyện." Lưu Ly nghiêm nghị nói.

Lần trước đi Tây Dạ cổ quốc, quân vương Tây Dạ chỉ nuốt chửng mạch rồng đã có được thực lực Thi Hoàng.

Hơn nữa, còn suýt nữa dẫn theo quỷ vực tấn công Thăng Long.

Lần này Tào Tháo rõ ràng không hài lòng với việc nuốt chửng mạch rồng, hắn còn lấy bảy mươi hai ngôi mộ giả làm trận, bố trí đại trận kinh thiên, tuyệt đối không chỉ đơn giản là để hồi sinh Tào Xung.

"Trong quan quách nhỏ có trận pháp, vậy trong quan quách lớn thì sao?" Vương Bàn Tử nhìn quan quách lớn, không nhịn được hỏi.

Chu Thánh liền cạy mở cỗ quan quách lớn, bên trong có một cỗ thi thể, nhưng không phải Tào Tháo.

Hai bên thi thể đều có vũ khí, và mặc trang phục võ tướng.

Rõ ràng là một tướng quân.

"Ngũ Tử Lương Tướng Vu Cấm, bảo vệ mộ Ngụy Vương giả!" Vu Cấm từ trong quan quách nhảy ra, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào Chu Thánh và mọi người.

Bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo, hắn đều sắp xếp người bồi táng để bảo vệ.

Ngũ Tử Lương Tướng, mưu sĩ, văn võ bá quan, v.v...

Mọi người nhìn Vu Cấm, không hề hoảng sợ.

Vu Cấm có mạnh đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ ở cấp độ Thi Tướng.

"Tào Tháo ở đâu?" Chu Thánh tiến lên hỏi, dùng thi ngữ giao tiếp với hắn.

"To gan, dám gọi thẳng tên thật của Ngụy Vương!" Vu Cấm giận dữ nói, tay cầm song câu chém về phía Chu Thánh.

Chu Thánh dùng Long Hồn Kiếm chống đỡ, trên người tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

"Ta nhân danh Người gác lăng ra lệnh cho ngươi, nói cho ta biết, Tào A Man ở đâu?" Chu Thánh lại hỏi, lần này trực tiếp dùng danh nghĩa của Người gác lăng.

Nào ngờ, khi Chu Thánh nói ra thân phận Người gác lăng của mình, đòn tấn công của Vu Cấm càng thêm mãnh liệt.

"Chúa công có lệnh, giết Người gác lăng!" Tào Tháo đã hạ lệnh cho bọn họ, chỉ cần Người gác lăng đến, liền giết hắn.

Vu Cấm sau khi biết là Người gác lăng, mới tăng cường độ tấn công.

"Tào Tháo, ngươi được lắm." Chu Thánh vừa đánh vừa lùi.

"Có cần giúp không?" Lưu Ly nhìn Chu Thánh vừa đánh vừa lùi, không khỏi hỏi một tiếng.

"Không cần." Chu Thánh từ chối.

Chỉ một Vu Cấm mà thôi, hắn vẫn đánh lại được.

Chu Thánh và Vu Cấm giao chiến, nếu Vu Cấm là người phàm,

căn bản không đánh lại Chu Thánh.

Nhưng hắn bây giờ đã chết, thi thể bị thi hóa, cộng thêm một chút mạch rồng nuôi dưỡng, biến thành Thi Tướng.

Mọi phương diện đều được tăng cường.

Vu Cấm cả đời chinh chiến hơn ba mươi năm, bản năng chiến đấu mạnh mẽ.

Hắn cũng dựa vào bản năng chiến đấu của mình để giao chiến với Chu Thánh.

Chu Thánh không dùng toàn lực, chỉ là muốn thông qua Vu Cấm để rèn luyện bản năng chiến đấu của mình.

Tuy sau khi trở thành Người giữ mộ, hắn đã chinh chiến không ít, nhưng bản năng chiến đấu vẫn còn yếu, không có kỹ xảo gì cả, đều là dùng sức mạnh để thắng.

Bây giờ có thể cùng Vu Cấm luyện tập, hắn không muốn từ bỏ cơ hội này.

Lưu Ly thấy Chu Thánh không dùng toàn lực, liền biết hắn đang rèn luyện bản thân, nên không lo lắng nữa, yên tĩnh đứng một bên canh chừng.

Chu Thánh và Vu Cấm giao chiến, khó phân thắng bại.

Bản năng chiến đấu của Vu Cấm mạnh mẽ, nhưng mỗi lần hắn dồn Chu Thánh vào hiểm cảnh, Chu Thánh đều có thể bộc phát sức mạnh lớn hơn để đẩy lùi hắn.

Cứ qua lại như vậy, Vu Cấm cũng hiểu ra, Chu Thánh đang xem hắn là đối tượng luyện tập.

"Người gác lăng, chết đi cho ta!" Vu Cấm hét lớn một tiếng, tay cầm lợi kiếm lao về phía Chu Thánh.

Chu Thánh thấy Vu Cấm không phối hợp với mình luyện tập, liền lấy Dương châu ra, trói chặt hai chân Vu Cấm, dùng Long Hồn Kiếm chém đứt vũ khí của hắn, đặt mũi kiếm lên cổ hắn.

"Nói đi, Tào A Man ở đâu?" Chu Thánh lạnh lùng hỏi.

"Hừ!" Vu Cấm hừ một tiếng, không trả lời.

"Này, ngươi bây giờ là tù binh, hỏi gì thì trả lời nấy." Vương Bàn Tử ở bên cạnh xắn tay áo nói.

Khi hai chữ "tù binh" truyền vào tai Vu Cấm, hắn cúi đầu xuống.

"Ta, Vu Cấm, có lỗi với Ngụy Vương!" "Ta, Vu Cấm, không làm tù binh nữa!" "Ta, Vu Cấm, đầu hàng, chỉ vì huynh đệ!" Vu Cấm nói xong, nhặt cặp song câu đã gãy, tự chém đầu mình.

Hắn thà chết, cũng không muốn làm tù binh nữa.

Năm đó, đại tướng của Lưu Bị là Quan Vũ từ Kinh Châu phát động Bắc phạt, tấn công căn cứ chiến lược Phàn Thành của Tào Tháo.

Chủ soái Phàn Thành là Tào Nhân phái Vu Cấm, Bàng Đức lần lượt thiết lập phòng tuyến bên ngoài Phàn Thành.

Chương 463

Quan Vũ lợi dụng cơ hội mưa bão mùa hè, đào vỡ đê sông Hán, "thủy yêm thất quân".

Doanh trại của Vu Cấm bị ngập, quân đội của Quan Vũ ngồi thuyền tấn công mạnh mẽ, Vu Cấm không thể chống cự, đành phải buông vũ khí đầu hàng.

Mà Bàng Đức cũng bị ngập nước, lại kiên trì phản công, tuy cuối cùng cũng bị bắt, nhưng kết cục lại không giống nhau.

Bàng Đức chết, lưu lại anh danh; mình bị thả về, bề ngoài Tào Phi không nói gì, nhưng lại bảo hắn đến từ đường của Tào Tháo để tế bái.

Trong từ đường, có bức bích họa về việc Quan Vũ thủy yêm thất quân, mình đầu hàng, Bàng Đức phản kháng.

Vu Cấm biết, đây là Tào Phi sỉ nhục mình, cũng là muốn mình tự vẫn, giữ lại chút thể diện.

Hắn cũng là vào lúc đó, uất ức mà chết.

Lúc đó hắn đã từng nghĩ, nếu cho mình một cơ hội nữa, mình có còn đầu hàng không?

Hắn nghĩ là có.

Nếu mình không đầu hàng, những binh sĩ còn sống sau lưng mình, tuyệt đối sẽ cùng mình dũng cảm giết địch, lúc đó tất cả đều phải chết.

Mà mình đầu hàng, họ cũng theo mình đầu hàng, ít nhất còn có thể bảo toàn tính mạng.

Dù hắn sẽ vì vậy mà mang tiếng xấu, hắn cũng không hối tiếc.

Bây giờ, cũng trở thành tù binh, hắn có thể lựa chọn không đầu hàng.

Vì vậy hắn mới không do dự mà tự sát.

"Mẹ nó, năm đó đầu hàng Quan Vũ để bảo toàn tính mạng, sao bây giờ lại không đầu hàng?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm mắng một câu.

"Vu Cấm chinh chiến mấy chục năm, sao có thể dễ dàng đầu hàng?

Hắn có lý do bất đắc dĩ mà thôi." Chu Thánh lắc đầu nói một câu, đặt thi thể của Vu Cấm vào trong quan quách.

"Đi thôi." Chu Thánh dẫn nhóm Mạc Kim ba người rời khỏi mộ giả của Tào Tháo.

Nhưng bây giờ họ mới chỉ thăm dò được hai cái, còn bảy mươi cái nữa đang chờ họ đi thăm dò. … Bên phía Thiên Tôn Hội.

Cách thức trộm mộ của họ khá đặc biệt.

Có thể dùng sức mạnh phá vỡ thì dùng sức mạnh phá vỡ.

Họ dùng chó máy để dò mìn, nếu kích hoạt cơ quan thì né tránh, nếu không thì để người đi.

Đi suốt một chặng đường, chó máy chết một đống, người cũng chết không ít.

Dù sao cũng có một số cơ quan, chó máy thật sự không kích hoạt được.

Ví dụ như Hoa Dung Đạo, Hoa Dung Đạo là do từ trường đặc hữu của cơ thể người và từ trường đặc biệt của Hoa Dung Đạo tương tác với nhau, dẫn ra Trương Phi, Triệu Vân và Quan Vũ.

Mà chó máy không có từ trường độc hữu của con người, nên không thể kích hoạt, vào thì cứ vào.

Những ngôi mộ giả của Tào Tháo mà họ thăm dò, có cái là mộ dưới lòng đất, cần mang theo bình dưỡng khí, có cái thì ở trong núi, còn cần phòng bị bọ xác trong mộ.

Bọ xác trong mộ giả của Tào Tháo là loại bọ xác vàng rất hiếm thấy.

Bọ xác vàng ăn kim loại, mai cứng màu vàng sậm, vũ khí thông thường khó làm bị thương, hơn nữa một khi chúng cắn người, có thể cắn gãy xương.

Mộ dưới lòng đất của Tào Tháo không có dưỡng khí, nên không có bọ xác vàng, nhưng những ngôi mộ chôn trong núi thì có.

Người dẫn đội thăm dò mộ giả là Vu Cát, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn dẫn theo năm mươi người xuống, một trăm con chó máy, mới đi được một nửa, đã chỉ còn lại hơn hai mươi người, và mười mấy con chó máy.

Những con chó máy này là do phân bộ của Thiên Tôn Hội nghiên cứu phát triển, dùng để thăm dò mộ và quét cơ quan.

Vu Cát cầm máy truyền tin, liên lạc với người bên trên: "Bảo người ở phân bộ phái thêm nhân thủ đến, tất cả chó máy do phân bộ nghiên cứu phát triển, đều mang đến." Lần này thăm dò mộ Tào Tháo, hắn đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng tổn thất vẫn quá lớn.

Phía sau còn không ít mộ giả cần thăm dò, cần lượng lớn nhân thủ và máy móc.

Người nhà họ Tả có chút khó xử, đưa vào lượng lớn người, sẽ bị An Lạc trinh sát được.

Một khi bị An Lạc phát hiện, họ tất sẽ ngăn cản, lúc đó họ muốn thăm dò sẽ không dễ dàng như vậy.

"Phát hiện thì cứ phát hiện đi, đến lúc đó để tổng bộ gây áp lực cho An Lạc!" Người nhà họ Tả đưa ra quyết định, hạ lệnh, để thành viên của bốn phân bộ lớn của Thiên Tôn Hội toàn bộ xuất động.

Dùng các thân phận khác nhau, tiến vào An Lạc. … Sau khi ra khỏi mộ giả của Tào Tháo.

Chu Thánh lại đánh dấu vị trí mười ngôi mộ giả khác trên bản đồ cho nhóm Mạc Kim ba người.

"Mộ Tào Tháo, nếu không phải ở dưới lòng đất, cần phòng bị bọ xác vàng." Chu Thánh nhắc nhở.

"Bọ xác vàng, cái này phòng bị thế nào?" Vương Bàn Tử hỏi một câu.

"Bọ xác vàng sợ lửa thích kim loại, các anh gặp phải tuyệt đối không được dùng bất kỳ vũ khí nào có sắt để đối phó, dùng lửa phòng bị là được." Chu Thánh giải thích.

Lão Hồ gật đầu, hiểu cách phòng bị rồi.

"Nhờ các anh cả." Chu Thánh nhìn ba người họ nói.

"Chuyện nhỏ." Vương Bàn Tử cười nói, bắp chân có chút co rút đau đớn, nụ cười lại biến thành mặt nạ đau khổ.

"Vấn đề không lớn." Vương Bàn Tử xua tay nói.

Họ giúp đỡ Chu Thánh mà không có bất kỳ báo đáp nào, nhưng họ vẫn sẵn lòng giúp đỡ.

"Đợi chuyện mộ Tào Tháo kết thúc, các anh muốn gì?" Chu Thánh nhìn họ hỏi.

"Không muốn gì cả, những gì nên biết chúng tôi đều biết rồi,

những gì không nên biết chúng tôi cũng biết, chúng tôi chỉ muốn trong những năm tháng còn lại, đi thăm dò thêm nhiều lăng mộ, khám phá lịch sử." Lão Hồ cười nói.

"Được, đợi các anh ra ngoài, tôi sẽ cho các anh biết vị trí một số hoàng lăng và trọng điểm cơ quan để các anh đi thăm dò, nhưng các anh không được phá hoại lăng mộ." Chu Thánh nói với họ.

Là một Người gác lăng, hắn biết vị trí và cơ quan của hầu hết các hoàng lăng.

Ví dụ như Càn Lăng, Côn Luân thần cung, Tây Vực yêu quốc, Vân Điền cổ quốc, v.v…, những nơi này hắn đều biết.

Nhưng bên trong không có mạch rồng, Thiên Tôn Hội cũng sẽ không đi trộm, nên hắn cũng không đi trấn thủ.

"Vậy thì đa tạ, chúng tôi theo đuổi sự kích thích, chứ không phải là trộm mộ." Lão Hồ cười nói, giải thích rõ ràng.

Họ bây giờ đã thoát khỏi phạm trù trộm mộ, thứ họ theo đuổi chỉ là sự kích thích và ý nghĩa của cuộc đời.

"Được." Chu Thánh gật đầu.

"Vậy chúng tôi đi trước, sớm ngày tìm được nơi Tào Tháo ẩn thân." Lão Hồ xua tay, rồi dẫn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ rời đi.

Chu Thánh giãn gân cốt xong, dẫn Lưu Ly và Âm Mạn trở về gần Hàm Đan, tiếp tục xuống mộ dưới lòng đất, thăm dò nơi Tào Tháo ở.

"Chu Thánh, có khả năng nào, Tào Tháo không ở trong bảy mươi hai ngôi mộ giả không?" Lưu Ly mở miệng nói.

"Ý em là?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly.

"Bảy mươi hai ngôi mộ giả là do Người gác lăng giúp xây dựng,

vậy Người gác lăng chắc chắn biết vị trí của bảy mươi hai ngôi mộ giả." "Nếu Tào Tháo không muốn bị Người gác lăng phát hiện, hắn chắc chắn sẽ tự mình bí mật xây dựng một ngôi mộ thật." Lưu Ly giải thích.

Bảy mươi hai ngôi mộ giả là bề nổi, Lưu Ly nghi ngờ trong bảy mươi hai ngôi mộ này không có Tào Tháo.

Chu Thánh chìm vào suy tư.

Trong bảy mươi hai ngôi mộ giả đều có khí mạch rồng tỏa ra, ngoài ra thì không còn gì nữa.

Nếu Tào Tháo không ở trong bảy mươi hai ngôi mộ giả, hắn có thể ở đâu?

Mạch rồng một khi hồi sinh, dù ở nơi nào Người gác lăng cũng có thể cảm ứng được.

Mà khí mạch rồng Chu Thánh cảm ứng được, chính là ở bảy mươi hai ngôi mộ giả, ngoài ra không còn nữa.

"Nghi ngờ của em không phải không có lý, nhưng khí mạch rồng xuất hiện trong bảy mươi hai ngôi mộ giả, không xuất hiện ở nơi khác, Tào Tháo có mạnh đến đâu, cũng không thể hoàn toàn cách ly cảm ứng của Người gác lăng đối với khí mạch rồng." Chu Thánh mở miệng nói.

"Em chỉ nói vậy thôi, chủ yếu là em lo hắn không ở đó." Lưu Ly giải thích.

Chu Thánh nhẹ nhàng gật đầu, hắn cũng có nghi ngờ về phương diện này, nhưng khí mạch rồng sẽ không lừa người, cảm giác của mình cũng sẽ không sai.

Hoặc là Tào Tháo ở trong một trong bảy mươi hai ngôi mộ giả, hoặc là Tào Tháo đã nghĩ ra cách phân tán khí mạch rồng, ẩn giấu linh

hồn của mạch rồng.

Nhưng cái sau này Tào Tháo gần như không thể làm được.

Chỉ cần mạch rồng còn ở trên đất An Lạc, Người gác lăng đều có thể cảm ứng được.

Chương 464

“Trước tiên cứ thăm dò bảy mươi hai ngôi mộ giả đi, dù không ở đó, cũng có thể tìm thấy manh mối từ trong bảy mươi hai ngôi mộ giả.” Chu Thánh nói rồi tiến vào mộ giả.

Nếu Chu Thánh nhìn từ trên cao, và cảm ứng được phương vị của khí mạch rồng, sẽ phát hiện bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo được thiết kế rất có dụng ý.

Đại khái giống như một Tiên Thiên Bát Quái, mỗi quẻ đều có chín ngôi mộ giả, chín ngôi mộ giả lại có thể tạo thành tiểu trận pháp.

Hơn nữa, bảy mươi hai ngôi mộ giả có thể chia thành ba mươi sáu dương, ba mươi sáu âm, chính là âm dương lưỡng nghi.

Mộ giả của Tào Tháo rất nhiều, cũng rất khó tìm, và quy mô của nó là lớn nhất trong lịch sử!

Chu Thánh, Mạc Kim Giáo Úy, Thiên Tôn Hội đều đang tìm kiếm Tào Tháo.

Ngoài họ ra, còn có một người nữa cũng đang tìm kiếm.

Âm Mạch Thủ Lăng Nhân.

Hắn cũng đang tìm Tào Tháo, nhưng chỉ có một mình.

Dựa vào năng lực cường hóa cơ bắp, hắn mạnh mẽ vượt qua Hoa Dung Đạo và lang kiều do Tào Tháo thiết kế.

Lang kiều của Tào Tháo được thiết kế chuyên để đối phó với Người gác lăng, nhưng Âm Mạch Thủ Lăng Nhân đi theo con đường cường hóa nhục thân, rất dễ dàng đã phá vỡ nó.

Hắn tìm trong mộ giả không thấy Tào Tháo, liền để lại ký hiệu

đặc biệt bên ngoài mộ giả, sau đó đi đến nơi tiếp theo tìm kiếm.

Mà khí mạch rồng và mảnh vỡ thanh đồng phân tán trong mộ giả cũng bị hắn mang đi.

Bây giờ tốc độ tìm kiếm mộ giả của Chu Thánh nhanh hơn cả bên Thiên Tôn Hội.

Mà bên Thiên Tôn Hội, liên tục đến không ít người, đã bị bộ phận đặc biệt của quốc gia phát hiện.

Một số cường giả trấn giữ ở bờ biển, chuẩn bị rút về điều tra.

Ngay lúc họ định quay về, trên mặt biển, một người đàn ông âm nhu, cưỡi một con hươu đi tới, họ thấy vậy, đành phải dừng lại.

"An Lạc cấm địa, Thiên Tôn Hội không được vào!" người của bộ phận đặc biệt hô lên, lấy vũ khí ra chuẩn bị chiến đấu.

Triệu Cao âm nhu nói: "Ta chỉ đến dạo chơi, thăm người quen cũ, chứ không phải đến gây rối.

Không cần phải động đao động kiếm." "Ngươi dám tiến thêm một bước, bước vào lãnh hải của ta, chúng ta nhất định sẽ phản kích!" người của bộ phận đặc biệt bay lên không, chuẩn bị tấn công.

Triệu Cao không dám đi nữa, chỉ dừng lại ở bờ biển.

"Cần gì phải vậy, ta chỉ đến dạo chơi thôi mà." Triệu Cao lắc đầu, nằm trên giường, không hề hoảng sợ.

Mà bên An Lạc cũng không chủ động tấn công, họ không rõ sau lưng người trước mặt còn có người khác không.

Triệu Cao đang nằm đó, ngón tay thon dài của hắn đang quấn quanh, hắn đang kết mạng nhện.

"Ai da, ngày xưa, ta Triệu Cao đây chính là một người dưới, vạn vạn người trên, trên đất An Lạc, đi đến đâu người ta quỳ đến đó."

“Giờ muốn quay về dạo chơi cũng không được nữa rồi.” “Thời thế đổi thay, lòng người không như xưa a.” Triệu Cao cảm khái một phen.

Người của bộ phận đặc biệt nhận được chỉ thị từ cấp trên.

“Giết!” Cấp trên chỉ có một mệnh lệnh, giết Triệu Cao.

Người của bộ phận đặc biệt nhận được tin, lập tức lấy vũ khí ra lao tới.

Triệu Cao tay phải kéo một cái, mạng nhện mà hắn đan, lập tức chặn lại mọi người.

Mạng nhện gần như trong suốt, trói chặt những người trên không, khiến họ không thể động đậy.

Triệu Cao nhân lúc họ chưa thoát ra, cưỡi hươu nhanh chóng lên bờ.

“Ầm ầm ầm!” Triệu Cao ngẩng đầu nhìn lên, tay phải kéo một cái lên trời, những người của bộ phận đặc biệt bị tơ nhện quấn lấy bị kéo qua, thay hắn đỡ một tia sét trời.

“Ta chỉ đến dạo chơi thôi mà.” Triệu Cao nói hai câu lên trời, sau đó cưỡi hươu nhanh chóng biến mất.

Mà người của bộ phận đặc biệt đã thoát khỏi tơ nhện, từ trên không rơi xuống.

Tia sét trời vừa rồi không làm họ bị thương.

Thực lực của họ rất mạnh, chỉ là thủ đoạn của Triệu Cao rất quỷ dị, khiến họ hoàn toàn không kịp đề phòng.

Nếu họ sớm có phòng bị, tơ nhện của Triệu Cao cũng khó mà trói được họ.

Bộ phận đặc biệt của quốc gia đi truy kích, còn bên đạo sĩ thì toàn bộ xuất động, đi tìm kiếm thành viên Thiên Tôn Hội xâm nhập.

Lần này Thiên Tôn Hội đến không ít người, quốc gia đã có sự phát hiện.

Chỉ là không biết họ đã đi đâu, đến An Lạc làm gì.

Thêm vào đó Triệu Cao vừa đến, An Lạc bây giờ sóng ngầm cuồn cuộn, nhưng không nghiêm trọng bằng lần trước.

Lần trước Thiên Tôn Hội công khai đến, chọc giận An Lạc, lần này là âm thầm đến, tình hình cũng sẽ rất nghiêm trọng. … Trên đảo tiên Phương Trượng.

Có hộ pháp ngồi trên bàn cờ, nhìn Triệu Cao bày bàn cờ.

Trên bàn cờ có bảy mươi hai quân cờ đen, và hai quân cờ trắng.

"Triệu Cao, ngươi rốt cuộc có ý gì?" Có hộ pháp thấp giọng nói.

Triệu Cao tiến vào An Lạc, tương đương với việc khuấy động tình hình.

Khiến hắn cũng có chút không hiểu được.

Đêm hôm đó.

Mấy vạn người của Thiên Tôn Hội tập trung tại một khu rừng ở phía đông bắc Hành Thủy.

Cấp thấp nhất của họ là Tam Nguyệt, cao nhất là Thất Nguyệt.

Ngoài người ra, trang bị cũng không ít, chó máy cũng có hơn vạn con.

Họ nghiêm trận chờ đợi, đợi Vu Cát từ trong mộ giả của Tào Tháo ra.

Họ chờ mười mấy phút sau, Vu Cát dẫn theo ba người từ trong cổ mộ ra.

"Tất cả mọi người, phân tán tiến vào mộ giả của Tào Tháo, tìm

kiếm Tào Tháo!" Vu Cát đứng trên cao phân phó, và bảo người từ trong cổ mộ ra, nói cho họ biết tình hình trong cổ mộ, còn đưa cho người dẫn đội bản đồ tư liệu.

Lần này Thiên Tôn Hội, xem như là đại động can qua.

Mạch rồng cuối cùng vô cùng quan trọng, Từ Phúc đã nói phải bất chấp mọi giá, cũng phải lấy được.

"Tín ngưỡng Phúc Sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Mọi người lần lượt hành lễ bái lạy.

"Các ngươi sẽ không chết, đợi Thiên Tôn tỉnh lại, ngài sẽ đánh thức các ngươi!

Hiến dâng sinh mệnh của mình cho Thiên Tôn, mới có thể theo Thiên Tôn, bước vào Thiên giới!" Vu Cát lại nói, giọng hắn vô cùng có sức quyến rũ.

"Tất cả, vì Thiên Tôn!" Mọi người lại hành lễ.

"Ầm ầm ầm!" Một tia sét tím từ trên trời giáng xuống, nhưng bị Vu Cát một tay đỡ được.

"Phân tán hành động!" Vu Cát vội vàng hạ lệnh, người của Thiên Tôn Hội ùn ùn tản ra, lần lượt đi đến mộ giả của Tào Tháo.

Mà đạo sĩ An Lạc và người của bộ phận đặc biệt chạy đến, tiến hành bắt giữ tiêu diệt.

Quân đội An Lạc càng là xuất hiện ngay lập tức, phong tỏa thành phố, không để bất kỳ ai trong số họ tiến vào thành phố gây rối.

Các bộ phận liên quan cũng theo đó xuất động, săn lùng thành viên của Thiên Tôn Hội.

"Kẻ nào phạm vào An Lạc ta, giết không tha!" Một tiếng hét lớn vang vọng giữa trời đất, cả bầu trời Hành Thủy sấm sét cuồn cuộn, và

kèm theo những cơn địa chấn nhẹ.

Không ít người đang ngủ say bị đánh thức, có chút không hiểu chuyện gì.

Mà những người muốn ra khỏi thành, toàn bộ đều bị khuyên quay lại, bất kể họ có lý do gì.

Người muốn vào thành, phải qua binh sĩ từng lớp tra hỏi, từ người đến xe, lục soát đến tận cùng.

Dù vậy cũng chưa vào được, phải đợi trời sáng mới cho họ vào.

Đại đa số người đều ý thức được có chuyện quan trọng xảy ra, lần lượt suy đoán không ngừng.

Mà lời giải thích của các bộ phận liên quan là đang tiến hành diễn tập quân sự, nên tạm thời phong tỏa một đêm.

Trong rừng núi bùng nổ một trận đại chiến, như gió cuốn mây tan, trong rừng lửa sáng rực trời, kèm theo tiếng sấm cuồn cuộn, khói lửa ngút trời. … Trong mộ giả của Tào Tháo.

Qua lang kiều, Chu Thánh luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng lại không có gì.

Chương 465

“Đợi sau khi ra ngoài, ta phải gọi người giữ mộ đến giúp.” Chu Thánh trầm giọng nói.

Số người của hắn vẫn còn quá ít, hắn sợ Thiên Tôn Hội sẽ tìm thấy Tào Tháo trước, đoạt được mạch rồng.

Mạch rồng cuối cùng này, Chu Thánh cảm thấy nó vô cùng quan trọng đối với hắn.

Hắn là Dương Mạch Thủ Lăng Nhân, có thể khống chế thực lực của Thất Mạch Thủ Lăng Nhân, nhưng Chu Thánh mơ hồ cảm thấy, đây không phải là toàn bộ năng lực của mình.

Mình nên có năng lực đặc biệt, chỉ là chưa thể thi triển ra.

Hắn cảm thấy mạch rồng cuối cùng có thể sẽ giúp được mình.

“Không thể vội, dù Thiên Tôn Hội có tìm thấy, trong thời gian ngắn cũng khó mà đánh bại được Tào Tháo, chúng ta vẫn còn thời gian.” Lưu Ly an ủi.

Nàng có thể thấy, Chu Thánh đang rất nóng lòng.

“Đúng là không thể vội, nhưng chúng ta vẫn phải nhanh lên.” Chu Thánh tăng tốc, một số cơ quan bị kích hoạt, hắn đều dùng sức mạnh phá vỡ, sau đó chạy đến phòng mộ chính, thu thập mảnh vỡ thanh đồng.

Hắn mở cỗ quan quách nhỏ, trong quan quách vẫn có một đồ án.

“Không ở đây.” Chu Thánh đã đoán trước được.

Nhưng hắn vẫn đến, đến để thu thập mảnh vỡ thanh đồng và khí mạch rồng phân tán.

Những thứ này cũng phải mang đi.

Đợi hắn từ trong mộ giả ra ngoài, trời đã sáng.

Chu Thánh nhìn bầu trời âm u, như sắp mưa.

"Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?" Chu Thánh luôn có cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó.

"Đừng nghĩ nữa, tìm Tào Tháo mới là quan trọng." Lưu Ly ở bên cạnh khuyên.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, trước tiên gửi một tin nhắn cho người giữ mộ, sau đó mới đi đến những nơi khác. … Hành Thủy, trong rừng núi.

Thi thể la liệt, thương vong vô số.

Trận đại chiến đêm qua, vô cùng kịch liệt.

Người của Thiên Tôn Hội đã trốn thoát một phần, nhưng đại bộ phận đều bị bao vây, chết dưới tay của bộ phận đặc biệt và đạo sĩ.

Mà một số đạo sĩ, cũng đều bị thương.

Lần này, họ đã trả một cái giá không nhỏ, giữ lại được hai phần ba người của Thiên Tôn Hội.

Người của bộ phận đặc biệt ngưng thần, bảo Chu Lục Dương dẫn người đến thu dọn thi thể, toàn bộ đều thiêu, và rải tro cốt xuống biển.

Dọn dẹp cả buổi sáng, mới dọn dẹp sạch sẽ thi thể, còn vết máu, toàn bộ đều bị lửa thiêu rụi.

Mà họ cũng hiểu tại sao Thiên Tôn Hội đến, là vì mộ giả của Tào Tháo.

"Đám người Thiên Tôn Hội này, đúng là lòng lang dạ thú không

chết, còn dám đến!" "Họ đang tranh giành thời gian với Người gác lăng, xem ai tìm thấy Tào Tháo trước." "Tào Tháo quan trọng đến vậy sao?" "Tào Tháo không quan trọng lắm, quan trọng là Tào Tháo nắm giữ một mạch rồng." "Chúng ta có nên giúp Người gác lăng một tay không?" "Thôi đi, chúng ta không giúp được Người gác lăng đâu, mộ giả của Tào Tháo vô cùng nguy hiểm, đó không phải nơi chúng ta có thể đến, việc chúng ta có thể làm, chính là tìm kiếm Thiên Tôn Hội, tiêu diệt chúng!" "Đúng, để chúng đến bao nhiêu, chết bấy nhiêu!" Người của bộ phận đặc biệt và một số lão đạo sĩ, tụ tập trên không nói chuyện.

"Mà này, Triệu Cao đi đâu rồi?" "Đến Tần Lĩnh - Hoài Hà, sau đó thì biến mất." "Hy vọng hắn sẽ không gây rối." Mọi người nói chuyện xong, ai về nhà nấy, dẫn theo người của mình, tiếp tục tìm kiếm thành viên Thiên Tôn Hội.

Mà thành viên Thiên Tôn Hội sau khi rời đi, đã tiến vào mộ giả của Tào Tháo để thăm dò.

Dù thương vong thảm trọng, họ cũng sẽ không quên nhiệm vụ của mình.

Tất cả, vì Thiên Tôn. … Ngoài cửa Thiên Cung.

Triệu Cao cưỡi hươu nai, bước qua Hoàng Tuyền.

Hoàn cảnh Hoàng Tuyền, đối với hắn gần như không có ảnh hưởng gì, hắn rất dễ dàng đã phá giải được.

Hắn đi đến cuối cùng, nhìn thấy người giữ mộ đang ngồi ở cửa Thiên Cung.

"Ây, ta vốn tưởng Người gác lăng mời ngươi đi tìm mộ Tào Tháo, ta có thể nhân cơ hội lẻn vào, không ngờ ngươi không đi." Triệu Cao lắc đầu, trong lòng đầy tiếc nuối.

Ngón tay phải của hắn không ngừng chuyển động, đây là đang kết mạng nhện.

Người giữ mộ lạnh lùng ngẩng đầu, sau đó nhảy lên, hai tay nắm chặt cán đao, nhìn về phía Triệu Cao.

Triệu Cao tay phải chộp vào hư không, mấy sợi tơ nhện bán trong suốt xuất hiện, chặn lại đao của người giữ mộ.

"Ngươi có thể đợi ta kết xong mạng nhện rồi hãy tấn công không?" Triệu Cao bực bội nói.

Mạng nhện của hắn còn chưa kết xong đối phương đã tấn công mình, khiến mạng nhện kết được một nửa của hắn, phải đánh tan hóa thành tơ.

Người giữ mộ không nói nhảm với Triệu Cao, mà đốt cháy quỷ hỏa hai bên đường Hoàng Tuyền, cưỡng ép kéo Triệu Cao vào ảo cảnh.

Thập Điện Diêm La, Hắc Bạch Vô Thường, Mạnh Bà và người lái đò, lần lượt xuất hiện.

Mà người giữ mộ, lại hóa thành Kỳ Lân, lạnh lùng nhìn xuống Triệu Cao.

Triệu Cao bất lực lắc đầu, nói: "Ta chỉ cầu trường sinh mà thôi, cần gì phải đánh đánh giết giết chứ?" Những ngày tiếp theo.

Chu Thánh và người của Thiên Tôn Hội đều đang tìm kiếm lăng mộ thật của Tào Tháo.

Hai bên như thể đi lệch nhau, mỗi người tìm một nơi.

Mà bên Thiên Tôn Hội, từ trong cổ mộ ra ngoài có xác suất rất lớn bị phát hiện.

Khi họ bị phát hiện, chào đón họ chỉ có cái chết.

Mà mảnh vỡ thanh đồng và khí mạch rồng dính trên đó họ có được, cũng bị người của bộ phận đặc biệt lấy được.

Hiện tại Chu Thánh đã có được hai mươi mảnh vỡ thanh đồng, Mạc Kim Giáo Úy mười mảnh, Âm Mạch Thủ Lăng Nhân mười lăm mảnh, Thiên Tôn Hội mười bốn mảnh, người của bộ phận đặc biệt có được mười hai mảnh.

Còn lại ngôi mộ giả cuối cùng, chưa được mở.

Ngôi mộ giả cuối cùng ở thành Lạc Dương, dưới một quảng trường ở trung tâm.

Nơi đó người khá đông, Thiên Tôn Hội không dám đến.

Mà Người gác lăng cũng dự định lát nữa mới đến.

Bây giờ, chỉ còn lại nó, Thiên Tôn Hội bắt buộc phải đi, Chu Thánh cũng đang trên đường đến Lạc Dương.

Người của bộ phận đặc biệt quốc gia tra ra được trạm cuối cùng của tất cả mọi người đều là Lạc Dương, lập tức liên hệ với các bộ phận liên quan của địa phương, hủy bỏ tất cả hoạt động giải trí, bảo tất cả mọi người trở về nhà.

Mà vị trí trung tâm, lại bị quân đội bao vây lại.

Cả thành phố đều bị người của bộ phận đặc biệt theo dõi, chỉ cần người của Thiên Tôn Hội dám đến, đừng hòng đi.

Người của Thiên Tôn Hội có một bộ phận đã đến những ngôi mộ giả của Tào Tháo mà Chu Thánh đã đi qua, nên số người đến căn bản không đủ.

Khi Chu Thánh chạy đến thành Lạc Dương, đã phát hiện không khí không ổn.

Người của bộ phận đặc biệt từ trên không rơi xuống, nhìn Chu

Thánh đeo mặt nạ.

"Người nào?" Chu Thánh rút Long Hồn Kiếm của mình ra, lạnh nhạt nói: "Người gác lăng!" Người của bộ phận đặc biệt thấy vậy, liền giao những mảnh vỡ thanh đồng họ cướp được từ tay Thiên Tôn Hội cho Chu Thánh.

"Những mảnh vỡ này cho ngươi." "Đa tạ." Chu Thánh cảm ơn một tiếng, nhận lấy những mảnh vỡ.

Âm Mạch Thủ Lăng Nhân cũng theo đó chạy đến, đưa tất cả những mảnh vỡ hắn thu thập được cho Chu Thánh.

"Cho ngươi, mau chóng thức tỉnh đi." Âm Mạch Thủ Lăng Nhân nhàn nhạt nói một câu, sau đó liền rời đi.

"Ý gì đây?" Chu Thánh có chút không hiểu.

Người của Mạc Kim Giáo Úy sau đó chạy đến, giao mảnh vỡ cho Chu Thánh xong, họ đã mệt lả, tìm một nơi để ngủ.

Hiện tại đại bộ phận mảnh vỡ đều nằm trong tay Chu Thánh, chỉ còn lại mười bốn mảnh trong tay Thiên Tôn Hội và mảnh cuối cùng trong thành Lạc Dương.

Chu Thánh nhìn người của bộ phận đặc biệt phong tỏa cả thành phố, có chút kinh ngạc.

"Thật sự... có cần thiết không?" "Thiên Tôn Hội xâm nhập quy mô lớn, không phong tỏa thành phố thì tất cả dân thường đều sẽ gặp nguy hiểm." người của bộ phận đặc biệt trả lời.

Mà người của Thiên Tôn Hội cũng chạy đến sau đó.

Họ thấy tình hình bên trong, không vội vào, mà ở bên ngoài lớn tiếng uy hiếp.

Giọng của Vu Cát vang lên trên không.

Chương 466

"A, Thiên Tôn Hội của ta bất cứ lúc nào đều có thể tiến vào An Lạc, các ngươi có thể phong tỏa một thành phố, chẳng lẽ còn có thể phong tỏa cả nước sao?" "Dù có phong tỏa, Thiên Tôn Hội của ta cũng có thể quay lại bất cứ lúc nào!" Vu Cát trực tiếp lớn tiếng uy hiếp, ép buộc người của bộ phận đặc biệt thỏa hiệp.

Chu Thánh quay người đi ra, người của bộ phận đặc biệt đứng trên không.

"Muốn vào lăng mộ thật của Tào Tháo, có thể, giao toàn bộ mảnh vỡ thanh đồng ra đây!" Chu Thánh chỉ vào Vu Cát nói.

"Hừ, bây giờ không phải ngươi uy hiếp ta, mà là ta uy hiếp An Lạc của các ngươi!" Vu Cát lạnh lùng hừ nói.

"Uy hiếp An Lạc ta?

An Lạc ta nào có sợ!" Người của bộ phận đặc biệt đứng trên không, và các đạo sĩ cũng lần lượt chạy đến.

Tất cả các lăng mộ mà Người gác lăng bảo vệ, đều có tiếng vang lên.

"Ngươi động thử xem!" Họ đã chết, nhưng vẫn đang bảo vệ đất An Lạc.

Vu Cát vừa rồi lớn tiếng uy hiếp, đã chọc giận không ít người.

Một Thiên Tôn Hội của hắn muốn đối đầu với An Lạc, vậy phải tự lượng sức mình, xem họ có tư cách đó không.

"Vệ tinh đã khóa chặt đảo tiên Phương Trượng và Doanh Châu, ngươi nghĩ các ngươi có thể đỡ được mấy quả tên lửa đạn đạo liên lục địa không?" người của bộ phận đặc biệt lạnh lùng nói.

“Chỉ cần ngươi dám động đến một người, tên lửa đạn đạo liên lục địa sẽ lập tức giáng xuống, và các ngươi một người cũng đừng hòng rời đi!” Vu Cát lớn tiếng uy hiếp, đã chọc giận cả An Lạc.

Lần này đến lượt Vu Cát hoảng sợ.

Từ Phúc còn không dám khai chiến, những lời hắn vừa nói, không khác gì là khai chiến.

An Lạc không dùng tên lửa đạn đạo liên lục địa với họ, là vì sợ Thiên Tôn Hội sao?

Không, không phải, là vì các hòn đảo tiên ở hải ngoại của Thiên Tôn Hội nằm ngay gần vùng biển của An Lạc, một khi sử dụng, sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Các thành phố ven biển sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng nếu đã khai chiến, An Lạc nghiến răng một cái, liền diệt ngươi!

Nhiều nhất cũng chỉ gây ra một số tổn thất kinh tế mà thôi.

“Đừng nóng giận như vậy mà, hạ hỏa, hạ hỏa.” Triệu Cao cười hươu nai đi tới, móng tay phải của hắn đã gãy hết.

“Vu Cát, giao mảnh vỡ cho Người gác lăng.” Triệu Cao phân phó.

“Đại nhân, cái này…” “Thiên Tôn đang ngủ say, ta và hữu hộ pháp lớn nhất, hữu hộ pháp không ở đây, ở đây ta nói là được!” Triệu Cao nói xong, tay trái chộp một cái, kéo Vu Cát từ trên không xuống, quỳ trước mặt mình.

“Vâng!” Vu Cát không dám chống cự, đưa toàn bộ mảnh vỡ cho Chu Thánh.

“Khai chiến thì không cần thiết, chúng ta đi ngay đây.” “Nhưng mà, mạch rồng…” “Ta đã nói, đi!

Đây là lần thứ hai ngươi chống lại ta, nếu còn có lần sau, ta sẽ khiến ngươi câm miệng vĩnh viễn!" Triệu Cao nói, toàn thân tỏa ra khí thế âm lạnh.

Vu Cát cúi đầu, không dám chống cự, dẫn người rời đi.

Triệu Cao cười hươu nai, quay người đi, lúc rời đi, còn nhìn Chu Thánh một cách đầy ẩn ý.

Điều này không khỏi khiến Chu Thánh nhớ lại, lúc ở trong thế giới tinh thần của Tả Từ, Triệu Cao này đã đặt cược cả hai bên.

Tâm cơ của Triệu Cao vô cùng sâu, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

"Ngươi vào cổ mộ lấy mạch rồng đi, Thiên Tôn Hội dám đến, thì An Lạc ta tất sẽ không tiếc mọi giá diệt nó!" người của bộ phận đặc biệt nói.

"Không cần các ngươi, ta sẽ dẫn bọn họ đi đối phó Thiên Tôn Hội!" Chu Thánh mở miệng nói.

Sau lưng hắn có An Lạc Long Lăng, có Thủ Lăng Cổ Lâu, không hề sợ Thiên Tôn Hội của hắn.

Vu Cát vừa rồi lớn tiếng uy hiếp, đối với Chu Thánh mà nói, chính là hành vi tìm chết.

Hắn dám uy hiếp An Lạc, thì An Lạc tuyệt đối có thể dạy hắn cách làm người.

Chu Thánh quay người dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn, tiến vào ngôi mộ cuối cùng của Tào Tháo. … Bên phía Thiên Tôn Hội.

Đôi mắt Triệu Cao âm lạnh, ngón tay phải có máu tươi chảy ra, nhưng bị hắn lau đi.

"Một đám ngu xuẩn, ai cho các ngươi lá gan uy hiếp An Lạc?" Triệu Cao lạnh lùng mắng.

“Đại nhân, tôi vừa rồi…” “Câm miệng, nghe ta mắng, ta không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của ngươi!” Triệu Cao ngắt lời hắn.

Vu Cát nghe vậy, không dám mở miệng nữa.

Hắn cũng cảm thấy, tâm trạng của Triệu Cao không ổn.

Triệu Cao bình thường là một người rất âm trầm, giỏi âm mưu quỷ kế, căn bản sẽ không tức giận.

Mà lần này, ngọn lửa giận của hắn rất lớn.

“Ngu xuẩn, Từ Phúc còn không dám nói uy hiếp An Lạc?

Ngươi dám!” “Ngươi không biết thực lực của An Lạc sao?” “Chọc giận An Lạc, ngay cả thần cũng bị giết!

Ngươi muốn hại chết tất cả chúng ta sao?” Triệu Cao mắng cảm thấy chưa đủ sảng khoái, lại dùng tơ móc mắt trái của Vu Cát ra ăn.

“Đồ chó có mắt không tròng.” Thiên Cung.

Người giữ mộ dựa lưng vào cửa đồng, ngồi trên bậc thềm, máu chảy không ngừng khắp người.

Trên trán, ngực, tay phải và chân phải của hắn đều có vết móng tay do Triệu Cao để lại, hơn nữa còn cào rất sâu.

Hắn đã giao chiến với Triệu Cao, dốc toàn lực mới bẻ gãy được năm cái móng tay dài của Triệu Cao.

Mà Triệu Cao cũng suýt nữa đã giết chết hắn.

Nếu không phải cửa đồng truyền đến một trận rung động, có lẽ Triệu Cao đã ghim người giữ mộ chết trên cửa đồng rồi.

Người giữ mộ ngồi rũ rượi một lúc lâu mới rút móng tay trên trán mình ra.

Khi móng tay được rút ra, trên trán hắn chảy ra máu tươi màu đen, còn có một lỗ thủng rất sâu.

Ngay sau đó, hắn rút móng tay trên ngực ra, móng tay trên ngực cắm thẳng vào cửa đồng, lúc rút ra còn kéo theo không ít máu thịt.

Trên ngực hắn có hai móng tay, là ngón giữa và ngón trỏ, lúc rút ra đều dính máu thịt.

Khi năm cái móng tay được rút hết ra, hắn đã thoi thóp, máu đen chảy đầy đất.

Hắn nằm ngủ say trước cửa đồng, đây là phương pháp chữa thương của hắn.

Chỉ là mỗi lần ngủ say tỉnh lại, hắn sẽ quên mất mình là ai.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, người giữ mộ dùng dao khắc tên Chu Thánh lên cửa đồng.

"Người gác lăng, Chu Thánh!" Khắc xong cái tên này, hắn mới chìm vào giấc ngủ, chữa lành vết thương trong mơ. .....

Lòng đất Lạc Dương.

Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn đi vào.

Đây là lăng mộ Tào Tháo cuối cùng.

Nếu Tào Tháo không ở đây, vậy thì chỉ có thể ở bên ngoài bảy mươi hai lăng mộ giả rồi.

"Hù!" Lăng mộ cuối cùng cũng chẳng có gì đặc biệt.

Vẫn là những cơ quan tương tự, gần như không có bất kỳ thay đổi nào.

Nội tâm Chu Thánh tĩnh lặng, hắn đã thu thập được bảy mươi mốt phần sức mạnh mạch rồng phân tán, đây là phần cuối cùng.

Thu thập xong phần sức mạnh mạch rồng này là có thể tìm được linh hồn mạch rồng.

Nếu Tào Tháo ở đây thì tốt, nếu không ở đây thì khoảng cách tìm thấy ông ta cũng không xa nữa.

Chu Thánh hít sâu một hơi, dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn nhanh chóng tiến về phía trước.

Điều bất ngờ là lăng mộ giả cuối cùng này lại yên tĩnh lạ thường, cơ quan cũng không bị kích hoạt, giống như là đã bị tắt đi vậy.

Chu Thánh vô cùng thuận lợi đi đến cửa chính của mộ thất.

Còn chưa kịp đẩy, cửa đồng của mộ thất đã tự động mở ra.

Bên trong bước ra một nam tử trẻ tuổi, trong tay cầm một góc của Cửu Châu Đỉnh.

Chương 467

“Chào mừng, người gác lăng.” Nam tử trẻ tuổi mở miệng nói.

“Ngươi là?” Chu Thánh không khỏi hỏi một câu.

“Quách Gia, Quách Phụng Hiếu.” Quách Gia tự giới thiệu.

“Ta tính được ngươi sẽ đến, nên đã sớm tắt hết tất cả cơ quan.” Quách Gia lại nói.

“Quách Phụng Hiếu!” Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Trong lịch sử, có câu nói rằng "Quách Gia không chết, Ngọa Long không ra".

Câu nói này tuy có chút khoa trương, nhưng cũng đủ để nói lên mưu lược của Quách Gia.

Mưu lược của ông rất mạnh, chỉ là chết quá sớm.

Chu Thánh trước đó đã tò mò, liệu Quách Gia có ở trong cổ mộ không, bây giờ đã xác định được, ông ta quả thật ở đây.

“Tào Tháo đâu?” Chu Thánh hỏi thẳng.

“Ngươi thu thập đủ mạch rồng, chẳng phải sẽ cảm ứng được ngay sao?” Quách Gia cười nhạt nói.

Chu Thánh nghe vậy, gật đầu.

“Đúng là vậy.” “Tào Tháo rốt cuộc muốn làm gì?” “Cứu tiểu công tử.” Quách Gia lại nói.

“Quả nhiên.” Chu Thánh đã đoán được.

Quách Gia chỉ vào nắp quan tài, nói: “Ngồi xuống nói chuyện đi, chỗ ta không có bàn ghế, các ngươi cứ ngồi trên nắp quan tài của ta

vậy.” “Không cần, ta không có thời gian.” Chu Thánh không định nói chuyện, hắn vội vàng đi thu hồi linh hồn mạch rồng.

“Chúa công bảo ta phải kéo dài thời gian của ngươi thêm một ngày.” Quách Gia lắc đầu nói.

“Ngươi nghĩ ngươi có thể kéo dài được sao?” “Ta không có thực lực đó để đối địch với ngươi, điều ta có thể làm, chỉ là trò chuyện với ngươi thôi.” “Miễn đi.” Chu Thánh không muốn nói chuyện với ông ta, quay người định đi.

“Ngươi đã có được khí mạch rồng mà ngươi đáng có rồi, những sức mạnh mạch rồng này phối hợp với tám long mạch mà ngươi đã thu thập trước đó, đủ để ngươi thức tỉnh rồi.” Quách Gia nói với theo bóng lưng Chu Thánh.

Chu Thánh nghe vậy, dừng bước.

Ngay cả hắn còn không biết mình sẽ thức tỉnh, sao Quách Gia lại biết?

“Thức tỉnh mà ngươi nói, là có ý gì?” Chu Thánh dừng bước, quay đầu hỏi.

“Nghĩa trên mặt chữ thôi.” Quách Gia cười nói.

“Xem ra ngươi chẳng biết gì cả.” Quách Gia nói rồi chỉ vào nắp quan tài, ý bảo Chu Thánh ngồi xuống nói chuyện.

Nhưng Chu Thánh không để ý đến ông ta, mà quay người rời đi.

Quách Gia chắp tay sau lưng, cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười nhìn Chu Thánh rời đi.

“Chúa công à, ta không cản nổi người gác lăng đâu.” Quách Gia cười nói xong, quay về quan tài ngủ tiếp.

“Ngài tự mình cản đi.” Sau khi Chu Thánh đi xa, Lưu Ly mới hỏi:

“Chẳng lẽ anh không muốn biết chút nào sao?” “Đợi tập hợp đủ mạch rồng sẽ tự nhiên biết thôi, không cần lãng phí thời gian hỏi hắn làm gì.

Mưu sĩ sống bằng cái đầu, chỉ cần nói chuyện với hắn, hắn có thể nói với cậu ba ngày ba đêm mà cậu không hề hay biết.” Chu Thánh giải thích.

Giao tiếp với mưu sĩ, tuyệt đối không thể sập bẫy.

Nếu không sẽ bị hắn ta kéo vào cạm bẫy ngôn từ của mình.

“Được rồi.” Lưu Ly cũng không hỏi nhiều nữa, đi theo Chu Thánh rời khỏi lăng mộ giả của Tào Tháo. .....

Bên ngoài, trong rừng núi.

Triệu Cao không hề dẫn người của Thiên Tôn Hội rời đi, mà đang chờ đợi.

Chờ đợi lăng mộ Tào Tháo thật sự mở ra.

Hắn cảm ứng được lăng mộ cuối cùng của Tào Tháo, khí mạch rồng không hề mạnh, chứng tỏ đó không phải là lăng mộ thật của Tào Tháo.

Lăng mộ thật của Tào Tháo không nằm trong bảy mươi hai lăng mộ giả.

“Vu Cát, sao ngươi không hỏi ta, tại sao không quay về?” Triệu Cao đột nhiên nhìn về phía Vu Cát.

Vu Cát lập tức cúi đầu, nói: “Thuộc hạ không dám chất vấn Tả Hộ Pháp.” “Ngươi mà không hỏi, làm sao có thể tôn lên sự anh minh của ta chứ?” Triệu Cao cười nói.

“Lăng mộ Tào Tháo không nằm trong bảy mươi hai lăng mộ giả, đợi người gác lăng tập hợp đủ tất cả khí mạch rồng mới có thể mở ra lăng mộ thật, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi là được.” Triệu Cao cười

nhạt nói.

"Đại nhân anh minh!" Vu Cát chắp tay tâng bốc một câu.

Triệu Cao liếc nhìn Vu Cát, lắc đầu cười nói: "Ngươi ngay cả tâng bốc cũng không biết, nếu chuyện này mà ở Đại Tần, ngươi ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng." "Vâng." Vu Cát cúi đầu đáp.

Triệu Cao nhìn lên bầu trời đầy sao, thản nhiên nói: "Màn kịch hay thật sự vẫn còn ở phía sau." "Tên ngu xuẩn nhà ngươi, gọi nhiều người đến nộp mạng như vậy." Vu Cát cúi đầu nói: "Thuộc hạ ngu dốt." Triệu Cao lại nói: "Đợi về rồi hãy hầu hạ Thiên Tôn cho tốt, nhưng kẻ ngu dốt đều sống không lâu, ngươi e là không về được rồi." Triệu Cao đầy ẩn ý nhìn những người sau lưng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Vu Cát không dám trả lời.

Hắn có thể giết chết Tôn Sách, không phải là không có quyền mưu, chỉ là trước mặt gian thần Triệu Cao, quyền mưu của hắn không đáng để nhắc đến.

Triệu Cao có thể khống chế cả một Đại Tần hùng mạnh, còn hắn giết một Tôn Sách thì có là gì.

Trên lầu cao.

Người gác lăng âm mạch ngước nhìn bầu trời, chờ đợi người gác lăng mở lăng mộ thật của Tào Tháo.

"Giúp ngươi lần cuối cùng vậy." Người gác lăng âm mạch khẽ nói. .....

Trên đảo tiên Phương Trượng.

Hữu Hộ Pháp nhìn bàn cờ, nhìn hồi lâu, thấy được hai chữ.

"Tăng viện!" Hữu Hộ Pháp thấy vậy, lại một lần nữa lật đổ ván

cờ của Triệu Cao.

"Ngươi muốn làm người chơi cờ, lại còn xem ta là quân cờ sao?" "Truyền lệnh của ta xuống, tất cả mọi người của Thiên Tôn Hội ẩn giấu thân phận, không được đến An Lạc Chi Viên!" "Vâng!" "Nếu ngươi muốn chết, vậy thì cứ đi chết đi!" Hữu Hộ Pháp lạnh lùng nói.

Đêm xuống, sao sáng lấp lánh, ánh trăng quyến rũ.

Chu Thánh ngồi trên sườn núi, trong lòng ôm Lưu Ly, bên cạnh là Âm Mạn, ba người cùng nhau ngắm trăng.

Nội tâm Chu Thánh tĩnh lặng, không hề vội vã.

Lưu Ly cũng không hỏi nhiều, chỉ ngoan ngoãn ở bên cạnh Chu Thánh.

Chu Thánh đang chờ.

Chờ người của bộ phận đặc biệt tiêu diệt hết người của Thiên Tôn Hội, rồi mới tiến vào lăng mộ thật của Tào Tháo.

Hắn biết Triệu Cao sẽ không dễ dàng dẫn người của Thiên Tôn Hội rời đi.

Bọn chúng đã chết mấy vạn người, chẳng được gì cả, đối với chúng mà nói là một tổn thất rất lớn, phải mang được mạch rồng về mới có thể bù đắp.

Mà người của bộ phận đặc biệt sau khi giải trừ phong tỏa Lạc Dương, bắt đầu tìm kiếm người của Thiên Tôn Hội khắp nơi.

Tất cả mọi người đều đang chờ, chờ Chu Thánh mở ra lăng mộ thật của Tào Tháo.

Chỉ có Chu Thánh là đang chờ Thiên Tôn Hội bị tiêu diệt.

Trong rừng.

Vu Cát đợi rất lâu, mấy lần nhìn về phía Triệu Cao định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Hắn không dám hỏi.

"Muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi." Triệu Cao thản nhiên nói.

"Tại sao người gác lăng vẫn chưa mở lăng mộ thật của Tào Tháo?" Vu Cát mở miệng hỏi.

Triệu Cao biết ngay hắn sẽ hỏi như vậy, liền nhìn Vu Cát đầy ẩn ý, thản nhiên nói: "Hắn đang đợi chúng ta chết đấy." "Có ý gì?" "Hắn thà để mạch rồng bị Tào Tháo chiếm được, cũng không muốn linh hồn mạch rồng rơi vào tay Thiên Tôn Hội chúng ta.

Hơn nữa, Tào Tháo dùng bảy mươi hai lăng mộ giả để bày trận, chắc chắn không chỉ đơn giản là vì mạch rồng." "Hắn sợ chúng ta đến gây rối đấy." Triệu Cao nói rồi nhìn bóng đen trên không, rồi lại nhìn Vu Cát.

"Vu Cát." "Thuộc hạ có mặt." Vu Cát chắp tay nói.

"Ngươi đi chết đi." Triệu Cao thản nhiên nói.

"Cái gì...?" Vu Cát còn chưa kịp phản ứng, Triệu Cao đã cưỡi hươu sao bỏ đi, lúc đi còn gây ra động tĩnh rất lớn.

"Ầm..." Bộ phận đặc biệt đang tìm kiếm Thiên Tôn Hội trên không trung, ngay lập tức khóa chặt khu rừng, từ trên không đáp xuống bao vây toàn bộ đám người Vu Cát.

Chương 468

Vu Cát cuối cùng cũng hiểu ý của Triệu Cao, Triệu Cao cố tình muốn bọn họ chết, để người gác lăng mở ra lăng mộ thật của Tào Tháo, hắn cũng có thể trà trộn vào.

"Triệu Cao!!!" Vu Cát gầm lên một tiếng, hắn đã bị Triệu Cao bán đứng.

Người của bộ phận đặc biệt toàn bộ kéo đến, tiến hành tuyệt sát tàn dư của Thiên Tôn Hội.

Mà thực lực của Vu Cát tuy mạnh, nhưng dưới sự liên thủ của mọi người, cũng khó lòng chống đỡ.

Trên sườn núi.

Chu Thánh thấy người của bộ phận đặc biệt đã bắt đầu hành động, liền từ dưới đất đứng dậy, phủi bụi trên người.

Hắn lắp ráp những mảnh đồng thu thập được lại, hóa thành một cái đỉnh đồng lớn.

Bên trong đỉnh đồng lấp lánh khí mạch rồng màu vàng kim.

Nhưng vì không có linh hồn mạch rồng, khí mạch rồng trong đỉnh không ngưng tụ.

Chu Thánh đặt một tay lên đỉnh đồng, miệng niệm: "Mạch rồng hiển linh!" Các vì sao trên bầu trời đột nhiên rung chuyển, có bảy mươi hai vì sao tỏa ra ánh sáng khác thường, màu vàng kim.

Bảy mươi hai vì sao và bảy mươi hai lăng mộ giả dưới mặt đất tương ứng với nhau, một luồng ánh sáng vàng xuyên qua màn đêm, chiếu rọi lên đỉnh đồng của Chu Thánh.

Chu Thánh đặt tay lên đỉnh đồng, cảm ứng được linh hồn mạch rồng yếu ớt đang gọi mình.

"Ong..." Bảy mươi hai vì sao trên không trung biến đổi, chỉ về một nơi, một luồng ánh sáng vàng khác cũng theo đó hạ xuống.

Chu Thánh nhìn hình ảnh hiện lên trong đỉnh đồng, hiểu ra vị trí lăng mộ thật của Tào Tháo.

"Tào tặc, không ai gian xảo bằng ngươi." Chu Thánh lắc đầu cười.

Lăng mộ thật của Tào Tháo nằm ngay tại từ đường của ông ta, cũng chính là Nghiệp Thành, ở giữa hai lăng mộ giả.

Từ đường Tào Tháo do Tào Phi lập nên, để tế bái Tào Tháo.

Tuy từ đường Tào Tháo đã bị phá hoại nhiều lần, nhưng cũng được tu sửa nhiều lần.

Nhưng dù vậy, cũng không ai nghi ngờ rằng, lăng mộ thật của Tào Tháo lại nằm ngay bên dưới từ đường.

Ngay cả Chu Thánh cũng chưa từng nghĩ đến.

"Đi!" Chu Thánh dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn, nhanh chóng chạy tới từ đường Tào Tháo, miếu Ngụy Võ Đế!

Tào Tháo tuy không xưng đế, nhưng khi con trai ông là Tào Phi xưng đế, đã truy phong cho cha mình là Tào Tháo làm Ngụy Võ Đế.

Dù sao thì thiên hạ Tào Ngụy cũng là do một tay Tào Tháo gây dựng.

Tào Phi xưng đế, thế nào cũng phải cho người cha đã khuất một danh hiệu hoàng đế cho oai.

Trong bóng tối.

Triệu Cao sau khi thấy nơi ánh sáng vàng chỉ đến, liền cười nham hiểm: “Thì ra là ở đó, Tào Tháo, ngươi giấu cũng kỹ thật!” Hắn cưỡi hươu sao nhanh chóng bay đi.

Hắn để Vu Cát và bọn họ nộp mạng, chính là để mình có thể dễ dàng tiến vào lăng mộ thật của Tào Tháo.

Hắn để lại Tề Tụ, bảo Hữu Hộ Pháp điều người đến, chẳng qua là vì mình đi vào lăng mộ thật của Tào Tháo cần một số người dò mìn mà thôi.

Chỉ có điều, hắn thấy bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, liền đoán Hữu Hộ Pháp sẽ không phái người đến.

“Hữu Hộ Pháp, ngươi không phái người giúp ta, đợi ta về, ta sẽ vạch trần thân phận của ngươi.” Triệu Cao lạnh lùng nói.

“Đại vương đường đường lại hạ mình làm Hữu Hộ Pháp cho Từ Phúc, chuyện này truyền ra ngoài, anh danh thiên cổ của ngươi sẽ bị hủy trong chốc lát.” Triệu Cao thầm nghĩ. .....

Trên lầu cao.

Người gác lăng âm mạch sau khi định vị được nơi lăng mộ thật của Tào Tháo, liền nhảy lên không trung, biến mất trong màn đêm.

Mà bảy mươi hai ngôi sao lấp lánh trên trời cũng bị không ít người nhìn thấy, lần lượt quay video đăng lên vòng bạn bè và video ngắn.

Về việc này, cơ quan hữu quan của nhà nước đã giải thích rằng đây là "Bảy mươi hai vì sao tình yêu" ngàn năm khó gặp.

Hễ cứ dính líu đến tình yêu là có thể đánh lạc hướng dư luận.

Ban đầu mọi người còn tưởng bảy mươi hai ngôi sao lấp lánh này có vấn đề gì, kết quả chuyên gia chỉ ra là sao tình yêu, thế là không sao nữa.

Ai khoe tình yêu thì cứ khoe, ai độc thân thì tiếp tục độc thân.

Công chúng cũng không suy đoán thêm về các phương diện khác.

Về hai luồng ánh sáng vàng kia, mắt thường của người bình thường hoàn toàn không nhìn thấy được, máy ảnh cũng không thể chụp lại được, nên không cần giải thích. .....

Nghiệp Thành.

Sau khi Chu Thánh trở về, đã đến miếu Ngụy Võ Đế.

Miếu Ngụy Võ Đế hiện là một di tích văn hóa trọng điểm, xem như là một nửa điểm du lịch.

Bình thường không mở cửa, chỉ vào các ngày lễ mới mở cửa một chút.

Nhưng đối với Chu Thánh, không mở cửa càng tốt, không có ai làm phiền mình, hắn dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn, rất dễ dàng đi vào.

Bên trong miếu Ngụy Võ Đế có thêm rất nhiều bia đá.

Bia đá ở đây có cái là giới thiệu sơ lược về cuộc đời Tào Tháo, có cái là do văn nhân nhã khách đời sau để lại danh tiếng cho Tào Tháo.

Nhiều vị đế vương đời sau cũng đến để lại chữ cho Tào Tháo, nhưng chữ của họ đều được đặt trang trọng trong phòng.

Đa số các vị đế vương đều hết lời ca ngợi công lao vĩ đại của Tào Tháo, chỉ có một số ít là phê phán.

Dù sao thì con người Tào Tháo, thật sự có thực lực.

Chu Thánh đi một mạch, rất nhanh đã đến chính điện của từ đường.

Trong chính điện, có một bức tượng đá bảy màu khổng lồ, mặt đỏ tai rũ, thân hình to lớn, ăn mặc lộng lẫy.

“Tào Tháo mà thấy hậu nhân tưởng ông ta trông thế này, chắc tức chết mất.” Chu Thánh nhìn bức tượng không nhịn được nói.

Bức tượng này và Tào Tháo không thể nói là giống hệt nhau, chỉ có thể nói là chẳng liên quan gì.

“Chúng ta có nên xuống dưới không?” Lưu Ly mở miệng hỏi.

Nàng phát hiện sau khi Chu Thánh tập hợp đủ chín long mạch, liền không còn vội vã nữa.

“Ừm, xuống thôi.” Chu Thánh gật đầu, đi vòng qua chính điện đến một cái giếng cạn trong sân sau, dưới giếng cạn chính là lăng mộ thật của Tào Tháo.

Bên trong lăng mộ thật.

Sau khi đi vào, đuốc lửa trên hai bên tường được thắp lên, soi sáng con đường hun hút và sâu thẳm phía trước.

Lăng mộ thật này do chính Tào Tháo xây dựng, hơn nữa còn là lén lút xây dựng sau lưng đa số mọi người, rất nhiều người không biết.

“Bên trong có dưỡng khí, xem ra không phải là lăng mộ dưới lòng đất.” Chu Thánh vừa đi vừa nói.

Mộ đạo khá đơn sơ, hai bên đều là gạch bùn, cũng không có điêu khắc bích họa gì, cho Chu Thánh một cảm giác rất cổ xưa.

Sau khi ra khỏi mộ đạo, phía trước là một cánh cửa đá, đẩy cửa đá ra là một mộ thất, cũng có thể nói là một quảng trường.

Trên quảng trường đứng hơn mười võ tướng, họ đều từ các lăng mộ giả khác đến.

Chu Thánh không mở quách trong lăng mộ giả, nhưng họ tự mình mở ra, và đến đây để bảo vệ Tào Tháo.

“Sơ suất rồi.” Chu Thánh lắc đầu thở dài.

Bảy mươi hai lăng mộ giả và lăng mộ thật của Tào Tháo có liên hệ, mình chỉ cần có được mối liên hệ này là có thể đến lăng mộ thật, căn bản không cần đi đường vòng.

Đương nhiên, những kẻ đó cũng sẽ không nói cho mình biết cách đi đến lăng mộ thật.

"Xếp hàng đi, từng người một lên nào." Chu Thánh rút kiếm Long Hồn, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Mạt tướng Điển Vi, xin chiến!" "Mạt tướng Hứa Chử, xin chiến!" "Mạt tướng Nhạc Tiến, xin chiến!" "Mạt tướng Lý Điển, xin chiến!" "Mạt tướng Hạ Hầu Đôn..." Hơn mười võ tướng đều đứng ra, họ không có ý định đơn đấu một chọi một với Chu Thánh.

"Cũng được, giải quyết sớm, ta đi gặp Tào Tháo sớm." Chu Thánh cầm kiếm xông lên, một mình nghênh chiến hơn mười võ tướng dưới trướng Tào Tháo.

Thực lực của họ rất mạnh, mạnh hơn cả Chu Thánh mang theo sức mạnh mạch rồng.

Hơn một trăm hiệp sau, tất cả họ đều bị Chu Thánh đánh bại.

Chu Thánh trực tiếp mở cửa lớn, dẫn theo Lưu Ly và Âm Mạn đi, không đợi họ đứng dậy tiếp tục chiến đấu.

Chương 469

Trừ phi giết chết họ hoàn toàn, nếu không họ sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Hứa Chử và Điển Vi còn muốn đứng dậy chiến đấu tiếp, nhưng Chu Thánh đã đóng sập cửa lại, đi thẳng đến cửa ải tiếp theo.

Lăng mộ thật của Tào Tháo có rất ít cơ quan, chủ yếu là vì nếu bảy mươi hai lăng mộ giả đều không cản được người gác lăng, thì ông ta có thiết kế thêm bao nhiêu cơ quan trong lăng mộ thật cũng vô dụng.

Tuy lăng mộ thật ít cơ quan, nhưng bọ xác vàng lại không ít.

Đi đến đâu cũng có thể thấy từng đống bọ xác vàng.

Nhưng Chu Thánh có lửa gác lăng, chúng cũng không thể lại gần.

Lăng mộ thật của Tào Tháo so với lăng mộ giả thì đơn sơ hơn nhiều.

Đi thẳng một mạch, không có nhiều đường vòng vèo.

Mộ thất cũng rất ít, đồ tùy táng đa phần là của gia quyến Tào Tháo, đều ở trong các lăng mộ giả.

Đi qua nửa đoạn đường đầu, Chu Thánh không gặp phải nguy hiểm gì.

Khi bước lên bậc đá, Chu Thánh lại có cảm giác khác.

Phía trên bậc đá, đứng một mưu sĩ.

"Người gác lăng, chúa công bảo ta cản ngươi lại, nên ngươi quay về đi, con đường phía sau, ngươi không đi tiếp được đâu." Mưu sĩ thản nhiên mở miệng nói.

“Ngươi là?

Hí Chí Tài?” Chu Thánh nghi hoặc hỏi một câu.

Hắn đã từng gặp Hí Chí Tài.

“Tại hạ Hí Chí Tài!

Tiên sinh đã lâu không gặp.” Hí Chí Tài chắp tay cười nói.

Ông là người theo Tào Tháo từ những năm đầu, sau khi ông chết, mới có Quách Gia.

Hí Chí Tài cũng được xem là một mưu sĩ hàng đầu, chỉ là chưa kịp thể hiện tài năng thì đã mất.

“Ta chưa từng gặp ngươi.” Chu Thánh thản nhiên nói.

“Gặp rồi, trong mơ gặp rồi.” Hí Chí Tài cười nói.

Chu Thánh nhìn thẳng vào Hí Chí Tài.

Hắn đã đến thế giới tinh thần của Tả Từ để ngăn cản Tả Từ, Tả Từ không đoạt được Truyền Quốc Ngọc Tỷ thì sẽ không ảnh hưởng đến các sự kiện lịch sử.

Mà bây giờ, Hí Chí Tài lại còn nhận ra mình.

“Tiên sinh không cần kinh ngạc, ngài chỉ xuất hiện trong giấc mơ của chúng tôi thôi.” Hí Chí Tài cười nói.

“Ngươi muốn cản ta?” Chu Thánh vung kiếm chỉ vào Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài cười cười, lùi lại nửa bước.

“Tất nhiên là không dám cản trở tiên sinh, chỉ là nửa đoạn đường sau, là do chúa công xây dựng riêng cho tiên sinh.” Chu Thánh bước lên, đứng bên cạnh Hí Chí Tài, nhìn cây cầu độc mộc trước mắt.

“Tào Tháo, ta không tha cho ngươi!” Chu Thánh bước lên cây cầu độc mộc.

Lưu Ly và Âm Mạn định đi theo, nhưng bị Hí Chí Tài cản lại.

"Cơ quan phía sau là chuẩn bị cho người gác lăng, các vị không cần đi đâu, ta sẽ dẫn các vị đi đường khác." Hí Chí Tài cười nói.

"Chu Thánh, có đường khác để đi, chúng ta ép hỏi Hí Chí Tài." Lưu Ly vẫy tay gọi Chu Thánh.

"Không cần, đây là con đường Tào Tháo chuẩn bị cho ta, ta muốn xem xem ông ta muốn làm gì!" Chu Thánh không quay đầu lại nói.

Hắn biết rất rõ, mình mà quay lại thì Hí Chí Tài có chết cũng không dẫn mình đi đường khác.

Đã vậy, thà tự mình đi qua, để họ đi theo Hí Chí Tài con đường an toàn.

Tào Tháo chắc chắn đã để lại một con đường bí mật chuyên dụng, tương tự như mật đạo của người gác lăng, cho thuộc hạ của mình đi.

"Em đi cùng anh." Lưu Ly nói rồi định bước lên.

"Không cần, em cứ đi theo trước, xem Tào Tháo rốt cuộc muốn làm gì, khi cần thiết, giúp anh ngăn cản ông ta." Chu Thánh ngắt lời Lưu Ly, không cho nàng lên.

Lưu Ly nghe vậy sững người, lại lùi về.

"Được." Chu Thánh đi giữa cây cầu độc mộc, dưới cầu là một ao nước, đây không phải ao nước tù, bên dưới có sinh vật đang bơi lội.

"Ùng ục ùng ục..." Chu Thánh thấy dưới ao nước nổi bong bóng, liền cắm thẳng kiếm Long Hồn xuống.

"Két!" Quái vật trong nước đau đớn, gầm lên rồi nhảy vọt khỏi mặt nước.

Đó là một con cá quái khổng lồ, răng rất sắc bén, thân hình to lớn, toàn thân màu đỏ như máu.

Kiếm của Chu Thánh cắm ngay trên đầu nó.

Khi nó nhảy khỏi mặt nước, Chu Thánh cũng nhảy lên, một cước đá nó lên bờ, rút kiếm Long Hồn ra, sau đó nhanh chóng đi qua cầu độc mộc. .....

Phía sau.

Triệu Cao để hươu sao trong sân, tự mình nhảy xuống, đi trong mộ đạo.

Tốc độ của hắn rất chậm, sợ đi nhanh sẽ gặp phải người gác lăng.

Hắn không muốn gặp người gác lăng trước khi gặp Tào Tháo, như vậy sẽ rất phiền phức.

"Tào Tháo, ngươi đúng là biết chơi thật." Triệu Cao vừa ngâm nga vừa đi trong mộ đạo.

Phía trước, các thi tướng đã hồi phục lại một lần nữa đứng dậy, chặn đường Triệu Cao.

"Nơi chúa công an nghỉ, kẻ không phận sự, cút!" Điển Vi cầm chiến phủ, quát Triệu Cao.

Triệu Cao nhìn hơn mười võ tướng trước mắt, ngón tay trái khẽ động.

"Ồ, người gác lăng lại không giết các ngươi." "Tặc tử, đừng hòng bước vào!" Điển Vi xông lên trước, lao về phía Triệu Cao.

Triệu Cao lạnh lùng, ngón tay khẽ động, tơ nhện trên không trung, trong nháy mắt cắt nát Điển Vi, trực tiếp tứ phân ngũ liệt.

Cảnh này khiến các đại tướng khác vô cùng kinh hãi, vẻ mặt chấn kinh nhìn Triệu Cao.

Triệu Cao cười lạnh nói: "Không muốn chết thì tránh đường!" Lời này vừa ra, hơn mười đại tướng đều xông lên, lao về phía Triệu Cao.

Bọn họ đã chết từ lâu, giữ lại thi thể chẳng qua là để bảo vệ sự yên bình cho Tào Tháo.

Triệu Cao mười ngón tay đan vào nhau, những sợi tơ nhện vô hình trong nháy mắt hình thành một mạng lưới, bao vây toàn bộ bọn họ.

"Đều muốn chết, vậy ta thành toàn cho các ngươi!" Triệu Cao hai tay chắp lại, mạng nhện trong nháy mắt siết chặt.

Bọn họ như những khối đậu phụ, dưới sự siết chặt của mạng nhện, tứ phân ngũ liệt.

"Có... cường địch!" Hạ Hầu Đôn trước lúc chết, nhìn về phương xa nói.

Nhắc nhở Tuân Du đang điều khiển cơ quan trong mộ thất.

Vượt qua cầu độc mộc, phía sau là con đường dây xích sắt.

Hai bên con đường dây xích sắt là vách đá, trên đó có nước không thể đi qua.

Mà bên dưới tối đen vô tận, rơi xuống chắc chắn không có chuyện tốt.

Trên dây xích sắt cũng toàn là móc ngược, nhưng đây là cách duy nhất để đi qua.

Chu Thánh nhìn giáp gác lăng mình đang mặc, trực tiếp bước lên.

Giáp gác lăng đủ cứng rắn, móc ngược trên dây xích sắt căn bản không thể xuyên thủng.

Chu Thánh cũng từng nghĩ đến việc bay qua, nhưng trên không trung cũng có cơ quan, bay trên không rất khó né tránh.

"Đây chính là cơ quan chuyên đối phó với ta sao?" Chu Thánh khẽ cười một tiếng.

“Vù vù vù...” Trong vách đá hai bên, thổi ra một luồng gió lớn.

“Loảng xoảng...” Dây xích sắt không ngừng rung lắc, trên không có một quả chùy lớn lắc qua lắc lại.

Chương 470

Chu Thánh đứng trên dây xích sắt vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn có thể vững bước tiến về phía trước.

"Ông!" Hai đầu trước sau có lửa nóng phun ra, nhưng trên người Chu Thánh bùng lên lửa gác lăng, đủ để chống đỡ.

Chu Thánh bung cương khí hộ thân, đề phòng những mũi tên sắp xuất hiện.

"Vèo vèo vèo..." Mũi tên từ các khe tường hai bên bắn ra, nhưng đều không thể làm tổn thương Chu Thánh.

Cơ quan ở đây không thể phủ nhận là mạnh mẽ, nhưng đối với Chu Thánh, đã dự đoán trước, nên không hề hấn gì.

Khi lửa nóng dừng lại, trên trần nhà có lượng lớn nước rơi xuống, khiến toàn bộ dây xích sắt trở nên trơn trượt hơn.

Chu Thánh tăng tốc, nhanh chân tiến về phía trước.

Vừa đến bờ bên kia, bờ sông đột nhiên sụp đổ, Chu Thánh vội vàng cắm trường kiếm vào mép bờ mới không bị rơi xuống.

Sau khi từ dưới bờ leo lên, Chu Thánh tiếp tục tiến về phía trước, đi vào một hành lang hình tròn.

Càng đến gần linh hồn mạch rồng, Chu Thánh càng cảm nhận được linh hồn mạch rồng đang gọi mình.

Nó đang bị thôn phệ từng chút một.

Chu Thánh không khỏi tăng tốc, phải đến đó càng sớm càng tốt.

Mà hành lang hình tròn hắn đang ở, thực ra là một mê cung, nguy hiểm có lẽ không lớn, nhưng có thể giữ chân Chu Thánh rất lâu. .....

Phía sau.

Triệu Cao mỗi bước đi đều là cơ quan.

Nửa đoạn đầu của lăng mộ thật Tào Tháo cũng có cơ quan, hơn nữa còn do Tuân Du điều khiển.

Chỉ là Tuân Du biết rõ cơ quan ở nửa đoạn đầu không thể gây ảnh hưởng lớn đến Chu Thánh, nên đã không khởi động.

Khi ông ta nghe thấy tiếng của Hạ Hầu Đôn, biết lại có cường địch đến, lúc này mới mở hoàn toàn cơ quan.

Nhưng cơ quan ở nửa đoạn đầu, đối với Triệu Cao cũng vô hiệu.

Thậm chí, còn không thể trì hoãn Triệu Cao dù chỉ một khắc.

Cơ quan ở nửa đoạn đầu chẳng qua chỉ là những thứ như mũi tên, đá lăn, đối với người bình thường có lẽ là một phiền phức, nhưng đối với người có thực lực, vung tay là có thể phá giải.

Triệu Cao ngón tay khẽ động, tơ nhện là có thể dễ dàng cắt nát mọi thứ.

Tơ nhện của hắn không đơn giản, nó được tạo thành từ sự dung hợp của xương người, xương hổ và xương cá voi, kết hợp với tơ kim tằm, vô cùng cứng rắn.

Khi thi triển chỉ cần rót cương khí vào là có thể điều khiển, sau đó dùng móng tay đan tơ nhện thành một tấm lưới là được.

Tơ nhện của hắn gần như trong suốt, mắt thường không thể nhìn thấy, có thể dễ dàng giết người trong vô hình.

Triệu Cao ung dung tự tại đi, không lâu sau đã đến dưới bậc đá.

Lần này chặn trước mặt Triệu Cao không phải Hí Chí Tài, mà là Tuân Du.

“Người nào?” Tuân Du hỏi một câu.

Triệu Cao ngón tay trái khẽ động, giăng một mạng nhện gần Tuân Du, sau đó mới cười nói: “Trung Xa Phủ Lệnh Đại Tần, Triệu Cao.” “Gian thần Triệu Cao!” Tuân Du kinh hãi kêu lên.

“Không phải gian thần, là Trung Xa Phủ Lệnh.” Triệu Cao thản nhiên nói.

Tuy sau này khi hắn khống chế Hồ Hợi cũng đã thăng quan, nhưng hắn vẫn thích chức vị Trung Xa Phủ Lệnh này hơn.

Dù sao, Trung Xa Phủ Lệnh là do chính Thủy Hoàng Đế ban cho.

“Nơi này không chào đón ngươi!” Tuân Du lạnh lùng nói.

Triệu Cao nhìn con cá quái vẫn đang giãy giụa trên bậc đá, liền biết người gác lăng vẫn chưa đi quá xa, lúc này cũng không vội đi qua, mà vui vẻ trò chuyện với Tuân Du.

“Không chào đón ta?” Triệu Cao cười cười, nói: “Xin hỏi, ngươi lấy gì để ngăn cản ta?” “Dù sao ta cũng không vội đi qua, ta cho ngươi thời gian suy nghĩ, các ngươi có thể làm thế nào để ngăn cản ta!” Triệu Cao ngồi lơ lửng trên không, vắt chéo chân.

Tuân Du thấy Triệu Cao khó đối phó như vậy, cũng có chút đau đầu.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng động đậy, ngươi động đậy một chút, đầu ngươi sẽ không còn nữa.” Triệu Cao chỉ vào Tuân Du nói.

Tuân Du nghe vậy giơ lá cờ trong tay phải lên định gọi người, nào ngờ tay phải vừa giơ lên đã bị mạng nhện cắt đứt.

“Ta đã nói rồi, đừng động đậy.” Triệu Cao lạnh lùng nói.

Lần này Tuân Du không dám động đậy, im lặng nhìn Triệu Cao.

Ông ta không sợ chết, ông ta sợ mình chết rồi, không ai thông báo

cho Ngụy Vương.

Người gác lăng đến, nhiều nhất cũng chỉ là mang về mạch rồng, nhưng Triệu Cao đến, thì không thể nói rõ hắn đến để làm gì. .....

Trong hành lang hình tròn.

Chu Thánh đi một vòng, mãi không thấy điểm cuối, cũng nhận ra mình đã đi vào mê cung.

Xung quanh đều là tường, căn bản không có lối ra, hoặc là lối ra đã bị che giấu.

Chu Thánh gõ vào tường, vừa đi vừa gõ.

Đây là cách nhanh nhất để tìm lối ra.

Nếu phía sau là rỗng, thì có nghĩa là có đường, lúc đó chỉ cần phá vỡ là được.

Chu Thánh đi thêm một vòng trong hành lang hình tròn, gần như quay lại vị trí ban đầu, mới tìm thấy chỗ rỗng.

Hắn nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa liền mở ra.

Nhìn cánh cửa đã mở, Chu Thánh sững sờ.

"Vậy là Tào tặc, ngươi đang chơi trò đèn dưới chân với ta sao?" Nếu không phải hắn lại đi vòng về đây, còn không biết phải tìm bao lâu.

"Hừ, thôi bỏ đi." Chu Thánh cũng lười so đo, đi thẳng vào, tiện tay đóng cửa lại.

Không thể để một mình mình đi oan một đoạn đường được.

Sau khi ra khỏi mê cung, khoảng cách đến Tào Tháo cũng không còn xa nữa.

Thậm chí, Chu Thánh đã nhìn thấy Tào Tháo.

Đó là một người đàn ông cao lớn, mái tóc trắng dày rủ xuống sau lưng, để bộ râu ngắn đầy uy nghiêm, hốc mắt sâu, chỉ cần nhìn dung mạo đã có khí thế không giận mà uy.

Ông ta trông khoảng sáu mươi tuổi, nhưng vẻ ngoài anh vũ và ánh mắt đầy áp lực dường như đã làm mờ đi cảm giác về tuổi tác.

Ông ta mặc bộ hoa phục tơ vàng màu đen, chỉ cần ngồi đó, đã khiến người ta muốn thần phục.

Rõ ràng, mấy năm sau này, ông ta đã trải qua không ít chuyện.

Chu Thánh trong mộng cảnh nhìn thấy Tào Tháo, tuy cũng có cảm giác áp lực, nhưng chưa mạnh mẽ đến thế.

Tào Tháo ngồi trên đài cao, bên cạnh đều là lệnh kỳ.

Các mưu sĩ của ông đều theo bên trái phải, còn bên dưới là ba ngàn Hổ Báo Kỵ.

Ba ngàn Hổ Báo Kỵ mặc giáp nặng, tay cầm mã sóc, chiến mã dưới háng càng được trang bị đầy đủ, từ đầu đến đuôi, đao thương bất nhập.

Họ là cỗ máy chiến tranh giết chóc, một khi xuất động, chắc chắn sẽ càn quét tất cả.

Mỗi người trong số họ đều là những người đã theo Tào Tháo chinh chiến nhiều năm, dù đã qua mấy ngàn năm, Chu Thánh vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh tỏa ra từ họ, cảm nhận được khí thế áp bức mạnh mẽ của họ.

Mà chiến mã của họ đều là những con ngựa tốt được lựa chọn kỹ càng, có thể bộc phát sức mạnh xung kích cực lớn trong khoảng cách ngắn.

Ở thời Tam Quốc, Hổ Báo Kỵ không nghi ngờ gì là sự tồn tại

mạnh nhất.

Tào Tháo thành công, không thể thiếu sự giúp đỡ của họ.

"Tiên sinh, ngài đã đến." Tào Tháo lạnh nhạt mở miệng nói.

Chu Thánh nhìn chằm chằm Tào Tháo, lạnh lùng nói: "Giao mạch rồng ra, đó không phải thứ ngươi nên thôn phệ!" Tào Tháo nghe vậy, mở miệng nói: "Ta dùng ngọc tỷ đổi mạch rồng, vốn dĩ là trao đổi đồng giá." "Mạch rồng có thể cho ngươi, nhưng không thể để ngươi thôn phệ!

Tào tặc, ngươi nên hiểu mạch rồng có ý nghĩa gì!" Chu Thánh cao giọng nói, trực tiếp mắng là Tào tặc.

"Lớn mật, dám mắng chúa công!" Một mưu sĩ dưới trướng Tào Tháo quát lên.

"Trình Dục, tiên sinh mắng vài câu thì cứ mắng vài câu, không sao." Tào Tháo phất tay, ra hiệu cho Trình Dục lui về.

Chương 471

“Vâng.” Trình Dục chắp tay, lui về sau Tào Tháo.

“Ta chỉ mượn linh hồn mạch rồng để hồi sinh con trai ta, chứ không phải muốn thôn phệ nó.” Tào Tháo giải thích.

“Ngươi phân tán khí mạch rồng vào bảy mươi hai lăng mộ giả, chỉ giữ lại linh hồn mạch rồng, rốt cuộc muốn làm gì?” Chu Thánh hỏi.

“Làm gì ư... chỉ là để con trai ta trở thành người thừa kế mạch rồng thôi.” Tào Tháo lạnh nhạt nói.

Tào Tháo biết rất rõ, nếu thôn phệ mạch rồng, con trai ông sẽ bị người gác lăng trấn áp, đoạt lại mạch rồng.

Thôn phệ tuy có thể hồi sinh con trai ông, nhưng cái giá quá lớn, hơn nữa người gác lăng cũng không phải dạng vừa, chắc chắn sẽ đòi lại.

Điều ông ta muốn, là để con trai mình hóa thân thành mạch rồng.

Con ông chính là mạch rồng, mạch rồng chính là con ông.

Như vậy, người gác lăng không những không thể ra tay với con trai ông, mà còn phải bảo vệ nó.

Nếu không, Tào Tháo cũng sẽ không làm lớn chuyện như vậy.

“Tào tặc, mạch rồng tuyệt đối không thể có chủ!” Chu Thánh lạnh lùng nói.

Bây giờ hắn đã hiểu, Tào Tháo căn bản không định để con trai mình cưỡng ép thôn phệ mạch rồng, mà là dung hợp.

Một khi dung hợp, long mạch cuối cùng sẽ biến thành Tào Xung.

“Sắp có rồi.” Tào Tháo thản nhiên nói.

“Mạch rồng nếu không tự nguyện dung hợp, cho dù ngươi cưỡng ép dung hợp, ta cũng có thể tách nó ra.” Chu Thánh lại nói.

“Ngươi nghĩ, ta thiết lập bảy mươi hai lăng mộ giả là để làm gì?” “Để làm gì?” “Ngươi đã từng nghe nói về, Đại trận Thất Thập Nhị Đô Thiên Hàng Long chưa!” Cùng với giọng nói của Tào Tháo vang lên, các vì sao trên trần mộ thất lần lượt sáng lên.

Bảy mươi hai ngôi sao lấp lánh, ánh sáng toàn bộ chiếu vào bên trong cánh cửa đồng sau lưng Tào Tháo.

Chu Thánh tuy chưa từng nghe nói về trận pháp này, nhưng lại cảm nhận được áp lực.

Toàn bộ cổ mộ đều tràn ngập một áp lực đáng sợ.

“Dung hợp đã bắt đầu, chỉ cần con trai ta có thể cảm hóa được mạch rồng, là có thể hoàn thành việc thôn phệ.” Tào Tháo thản nhiên nói, rồi quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa đồng.

Gương mặt đầy uy nghiêm lộ ra vẻ từ ái hiếm thấy.

“Tào Xung con ta, đừng để phụ thân thất vọng.” Tào Xung được ông kỳ vọng rất nhiều, tiếc là chết yểu.

Nếu không phải lúc đó cần Tào Phi kế thừa giang sơn mà ông đã gầy dựng, ông đã giết Tào Phi để chôn cùng Tào Xung rồi.

Chu Thánh lấy kiếm Long Hồn ra nắm trong tay phải, tay trái có chất lỏng màu trắng bao quanh.

Bảy hạt châu của người gác lăng Thất Mạch lần lượt bay ra, lơ lửng sau lưng Chu Thánh.

“Tiên sinh, sao không cho con trai ta một cơ hội?

Nếu nó có thể thuyết phục được mạch rồng, thì hãy để nó dung hợp, nếu không thể, thì linh hồn mạch rồng ngài cứ mang đi.” Tào

Tháo đứng dậy nói, chắp tay cúi đầu trước Chu Thánh.

“Ngươi nên biết, cơ hội này ta sẽ không cho, bất kỳ ai uy hiếp đến sự ổn định của mạch rồng đều là kẻ thù!” Chu Thánh chỉ kiếm vào Tào Tháo.

“Khí mạch rồng ta đã cho ngươi rồi, ta còn có thể giúp ngươi thức tỉnh.” Tào Tháo lại nói.

“Không cần!” Chu Thánh mạnh mẽ từ chối.

Tào Tháo nghe vậy, khẽ thở dài.

“Ai, tiên sinh hà tất phải đối địch với ta?” Nói xong, Tào Tháo rút một lá quân kỳ ra vẫy một cái.

“Hổ Báo Kỵ!” Hổ Báo Kỵ bên dưới toàn bộ ngẩng đầu lên, trong mắt tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

“Có!” Thân thể của họ đã hòa làm một với áo giáp, biến thành những huyết thi vô cùng mạnh mẽ.

Chiến mã dưới háng họ, trên người cũng bùng lên ngọn lửa, đó là minh hỏa.

Tào Tháo vung quân kỳ, Đại trận Thất Thập Nhị Đô Thiên Hàng Long mạnh mẽ trấn áp Chu Thánh.

Ông ta xây dựng Đại trận Thất Thập Nhị Đô Thiên Hàng Long, hấp thụ tinh khí của đất, lại tương ứng với các vì sao trên trời, trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Đại trận hàng long này ngay cả rồng cũng có thể hàng phục, huống chi là Chu Thánh.

Chỉ trong nháy mắt, Chu Thánh cảm giác như có mấy ngọn núi lớn đè lên lưng mình, như bị tròng thêm mấy bộ gông cùm, hạn chế khả năng phát huy của hắn.

Thực lực của hắn hoàn toàn không thể phát huy được, cơ thể như bị lún vào vũng bùn, hành động khó khăn.

"Cơ hội, là do mình tự tranh thủ, không phải do người khác cho." Tào Tháo thản nhiên nói.

Ông ta biết Chu Thánh sẽ không cho con trai mình cơ hội, ông ta sẽ dùng thực lực để tranh thủ.

Là một người đa nghi, ông ta chỉ tin vào chính mình.

Ông ta nhìn Chu Thánh bị mình áp chế, cũng không vội ra tay.

Mục đích chính của ông ta vẫn là giữ chân Chu Thánh, chứ không phải muốn giết hắn.

"Đợi con trai ta dung hợp với mạch rồng, đến lúc đó tự nhiên sẽ thả ngươi ra." Tào Tháo nói xong, nhắm mắt lại.

Ba ngàn Hổ Báo Kỵ, lăm le nhìn Chu Thánh.

Một khi Chu Thánh có bất kỳ động tác nào, họ sẽ lập tức phản kích! .....

Dưới bậc đá.

Triệu Cao cảm thấy thời gian gần đủ rồi, lòng bàn tay khẽ vung, mạng nhện trong nháy mắt cắt Tuân Du thành từng mảnh.

Từ đầu, hắn đã không định tha cho Tuân Du.

Bất kỳ ai cản đường hắn, kết cục đều sẽ rất thảm.

"Người gác lăng và Tào Tháo đã đối đầu, đến lúc ta hành động rồi." Triệu Cao vừa nói vừa bước lên bậc đá.

Vừa lên, con cá quái đang giãy giụa liền muốn lao tới cắn Triệu Cao, bị Triệu Cao một chưởng đập chết trên tường.

"Súc sinh không biết sống chết." Triệu Cao lạnh lùng nói một câu,

bước lên cầu độc mộc.

"Gầm!" Một con cá quái khác trong nước mở miệng lớn cắn lên, Triệu Cao nhảy lên không trung né được, nhưng cây cầu độc mộc đã bị con cá quái cắn đứt.

Triệu Cao từ trên không rơi xuống, đứng trên khúc gỗ bị gãy.

"Ngươi cũng muốn chết sao?" Triệu Cao tay trái chỉ xuống nước, mạng nhện trong tay nhanh chóng chui xuống nước.

Mấy giây sau, ao nước bị máu tươi nhuộm đỏ, Triệu Cao lúc này mới lên bờ tiếp tục tiến về phía trước.

Phía sau hắn, người gác lăng âm mạch lặng lẽ theo vào.

Hắn đã thu liễm khí tức của mình, không để mình bị lộ, vẫn luôn đi theo sau Triệu Cao, chờ thời cơ hành động.

Thủ đoạn của Triệu Cao rất quỷ dị, một mình hắn cũng không hạ được Triệu Cao, chỉ có thể phối hợp với người gác lăng dương mạch mới được.

Người gác lăng âm mạch trốn dưới bậc đá không động đậy, hắn sợ Triệu Cao vẫn chưa đi xa.

Hắn có đủ thời gian để chờ.

Mà Triệu Cao phía trước, quả thật chưa đi xa.

Hắn đi một lúc, dừng một lúc.

Hắn quay đầu nhìn lại sau lưng, lẩm bẩm: "Cứ có cảm giác có người theo sau mình." Triệu Cao lẩm bẩm một câu, giăng một lớp mạng nhện sau lưng.

"Nếu đã cảm giác được, vậy là có." Triệu Cao rất cẩn thận, hắn cảm thấy có, vậy là có khả năng có.

Mạng nhện hắn giăng, có thể dễ dàng cắt đứt bất cứ thứ gì.

“Cho dù không giết được ngươi, cũng có thể cho ta biết sau lưng ta thật sự có người.” Triệu Cao nói xong, quay người bước lên dây xích sắt.

Cơ quan lại một lần nữa khởi động, dây xích sắt ‘loảng xoảng’ vang lên.

Gió lớn thổi qua, tên ngầm bắn ra, lửa nóng tấn công.

Nhưng, tất cả những thứ này đều bị Triệu Cao phòng ngự được.

“Tào Tháo, cơ quan ngươi thiết kế, có phần qua loa quá.” Triệu Cao lắc đầu cười nói.

Chương 472

Những cơ quan này đối với người bình thường là chí mạng, nhưng đối với người có thực lực, dễ dàng né qua.

Phía sau cánh cửa đồng.

Thiếu niên Tào Xung ngồi trên sườn núi xanh mướt, bên cạnh còn có một con voi lớn.

Lưu Ly và Âm Mạn đứng ở xa, không thể lại gần.

"Đây rõ ràng là ảo ảnh, tại sao lại chân thực đến vậy?" Lưu Ly vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu nổi.

Con voi bên cạnh Tào Xung, thực ra không phải là voi, mà là do linh hồn mạch rồng hiện hóa.

Nó bị đại trận hàng long áp chế, hóa thành con voi ở bên cạnh Tào Xung.

Tào Xung chết quá sớm, trên mặt vẫn còn mang theo chút non nớt và ngây thơ.

"Voi ơi voi, ngươi nói xem ta đã chết rồi, tại sao vẫn có thể nói chuyện, còn có thể trò chuyện chứ?" "Trong sách không phải nói, người chết như đèn tắt sao, chẳng lẽ người chết rồi sẽ đến một thế giới khác?" Tào Xung nhìn con voi bên cạnh, đôi mắt trong veo lấp lánh, gương mặt non nớt và có chút bụ bẫm đầy vẻ ham học hỏi.

Con voi phe phẩy tai, tỏ ý mình không muốn nghe.

"Chết rồi sẽ đến một thế giới khác, nhưng ta cảm giác ta đã chết rất lâu rồi mà." Tào Xung tay nhỏ chống cằm, có chút không hiểu.

"Ta đã đến một thế giới khác rồi, vậy ca ca Tào Ngang đã tử trận

của ta đâu, cả tướng quân Điển Vi cũng không có ở đây, chẳng lẽ mỗi người chỉ có một thế giới của riêng mình?" "Nếu là như vậy, voi ngươi cũng có linh hồn, không nên ở cùng một thế giới với ta mới đúng." "Hay là nói, đây là do phụ thân ta làm?" Con voi gật đầu, coi như là trả lời câu hỏi của Tào Xung.

"Xem ra ngươi biết hết mọi chuyện, vậy ta hỏi ngươi, nếu đúng thì gật đầu, không đúng thì lắc đầu, được không?" Tào Xung nhìn thẳng vào con voi.

Con voi không gật đầu cũng không lắc đầu, thân là mạch rồng cao quý, nó không muốn để ý đến Tào Xung, nó chỉ muốn người gác lăng đến cứu nó sớm một chút.

Tào Xung nhìn thẳng vào con voi, ánh mắt vô cùng trong trẻo.

Cậu rất thông minh, nhưng cũng không hiểu sự đời, không biết giấu đi sự khôn khéo, nếu không cũng sẽ không chết yểu.

"Phụ thân đối với ta rất tốt, ông thấy ta chết chắc chắn rất đau lòng, nên mới giết ngươi đến bầu bạn với ta, có phải không?" Con voi nghe vậy, nghĩ đến lúc Tào Tháo tách khí mạch rồng của mình ra, liền gật đầu.

Tách khí mạch rồng ra, tương đương với việc lột vảy của nó.

"Ai, ngươi chịu khổ rồi, ta có thể thả ngươi về không?" Tào Xung hỏi nó.

Con voi nghe vậy, gật gật đầu, dùng vòi chỉ về phía ao nước phía trước.

"Ngươi nói là, từ ao nước có thể thả ngươi đi?" Con voi lại gật đầu.

Chỉ cần rời khỏi ao nước, mình sẽ có thể hóa thân thành linh hồn mạch rồng.

“Được.” Tào Xung không suy nghĩ, ngồi lên lưng voi, dẫn nó đến ao nước.

“Xung nhi, hấp thu mạch rồng, con sẽ có thể sống lại.” Tào Xung đang định đi, giọng nói của Tào Tháo vang lên giữa trời đất.

“Mạch rồng?” Tào Xung nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhìn về phía con voi của mình.

“Hấp thu nó, nó còn có thể tồn tại không?” Tào Xung hỏi một câu.

Con voi lắc đầu, Tào Tháo cũng không trả lời.

“Ta sẽ không hấp thu ngươi đâu, ta đã chết rồi, người chết như đèn tắt, ngươi chưa chết, hãy sống cho tốt.” Tào Xung cưỡi voi, tiếp tục đi về phía ao nước.

Đến mép ao nước, Tào Xung mới từ trên lưng voi xuống, vẫy vẫy tay.

“Ta chỉ tiễn ngươi đến đây thôi, ngươi tự về đi.” Tào Xung nói xong, không quay đầu lại trở về sườn núi, ôm hai đầu gối, nhìn lên bầu trời xám xịt.

Đôi mắt to ngây thơ của cậu, dường như muốn nhìn thấu sự ảo diệu của thế gian.

Con voi quay đầu nhìn Tào Xung đang ngồi một mình trên sườn núi, rồi lại nhìn mình trong ao nước.

Ra khỏi ao nước, nó sẽ có thể hóa thành mạch rồng, thoát khỏi sự ràng buộc, tìm người gác lăng, rồi rời đi, đến các lăng mộ khác.

Nhưng linh hồn mạch rồng, dù sao cũng có linh hồn, chúng ở trong đỉnh đồng, ngủ một giấc là trăm năm, tỉnh lại lật mình một cái thu hút người gác lăng, rồi lại tiếp tục ngủ.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy ngàn năm, cũng khó tránh khỏi cảm

thấy cô đơn.

Nó muốn đi, nhưng lại không bước nổi chân.

“Mau đi đi, ta ở đây đợi cha ta về.” Tào Xung vẫy vẫy tay với con voi.

Linh hồn mạch rồng biết, mình mà đi, thì cậu bé sẽ mãi mãi ở lại đây, chịu đựng sự cô độc cả đời, cho đến khi đại trận hàng long tan biến.

“Tạm biệt.” Tào Xung cười vẫy tay.

Lưu Ly ở bên ngoài nhìn mà sốt ruột.

“Mau đi đi, đi ra ngoài là ngươi tự do rồi, đến lúc đó Chu Thánh đến đưa ngươi đi là không sao nữa!” Lưu Ly rất nóng lòng, nhưng lại không vào được, cũng không giúp được gì. .....

Bên ngoài.

Chu Thánh bị áp chế toàn lực, nhưng hắn có thể dùng Sơn Hải để phá vỡ sự áp chế này.

Chỉ là, hắn không làm vậy.

Bởi vì hắn cảm nhận được, linh hồn mạch rồng đã do dự, không còn gọi mình nữa, mà là do dự có nên dung hợp hay không.

Linh hồn mạch rồng một khi dung hợp với Tào Xung, Tào Xung sẽ hoàn toàn thay thế nó.

Chu Thánh không biết tại sao linh hồn mạch rồng do dự, hắn chỉ có thể chờ.

Nếu linh hồn mạch rồng cần hắn, hắn sẽ dùng Sơn Hải phá vỡ áp lực xông vào, nếu linh hồn mạch rồng không cần, vậy cũng chỉ đành tùy nó.

Người gác lăng bảo vệ mạch rồng, cho dù mạch rồng này là người.

"Yo, vẫn chưa đánh nhau à." Sau lưng Chu Thánh, Triệu Cao bước vào.

Khi hắn vào mê cung hình tròn, căn bản không đi vào, mà dùng mạng nhện tìm lối ra, chỉ trong vài giây đã tìm thấy.

Đợi hắn đẩy cửa bước vào, mới phát hiện đã đến nơi.

Điều này có chút ngoài dự đoán của hắn.

Sớm biết nhanh đến vậy, hắn đã ở bên ngoài đợi thêm một lúc, đợi bên trong đánh nhau rồi, mình mới vào đục nước béo cò.

"Triệu Cao!" Chu Thánh vẻ mặt cảnh giác nhìn Triệu Cao.

So với Tào Tháo, Triệu Cao mới là mối đe dọa lớn nhất.

Triệu Cao cười nói: "Đừng có nhìn ta thù địch như vậy, ta còn giúp ngươi nữa mà." Vừa nói vừa cười, Triệu Cao nhìn về phía Tào Tháo.

Tào Tháo sau khi nghe Chu Thánh gọi tên Triệu Cao, liền biết người đến không có ý tốt.

Ông ta chỉ tay vào Triệu Cao, đại trận hàng long trong nháy mắt áp chế Triệu Cao.

Triệu Cao lại tỏ ra ung dung nói: "Đại trận hàng long của ngươi chỉ có thể áp chế người có sinh khí, còn ta thì không, ta chỉ là một hoạn quan thôi." "Trấn!" Tào Tháo lòng bàn tay ấn xuống, một luồng uy áp khủng khiếp trong nháy mắt quét tới, trấn áp Triệu Cao.

"Hừ!" Triệu Cao hừ một tiếng suýt ngã, nhưng vẫn đứng thẳng lưng.

"Giải trừ phong ấn của ta, ta muốn giết Triệu Cao!" Chu Thánh

nói với Tào Tháo.

Triệu Cao đến đây, tuyệt đối không có chuyện tốt, hơn nữa hắn còn là người của Thiên Tôn Hội.

Tào Tháo nghe vậy, lòng bàn tay giơ lên, sự cấm cố trên người Chu Thánh trong nháy mắt tan biến.

Chu Thánh vung đao chém về phía Triệu Cao, nhưng bị tơ nhện của Triệu Cao chặn lại.

"Người gác lăng, ngươi đừng có vô lý thế chứ, lúc ở trong thế giới tinh thần của Tả Từ, nếu không phải ta giúp đỡ, ngươi nghĩ ngươi có thể dễ dàng ra ngoài sao?" "Bây giờ lại vung đao với ta, là có ý gì?" Triệu Cao vừa nói, ngón tay trái vừa không ngừng cử động.

"Vậy ta phế ngươi trước, rồi tha cho ngươi một mạng!" Chu Thánh tiếp tục ra tay, Triệu Cao tay trái giơ lên, một nửa tấm mạng nhện trong suốt trong nháy mắt dựng lên.

"Keng!" Kiếm của Chu Thánh chém vào mạng nhện phát ra tiếng kim loại va chạm.

Sau khi đáp xuống đất, Chu Thánh vội vàng dùng nhãn châu màu trắng bao bọc toàn bộ cơ thể.

Tơ nhện thông minh siết chặt cơ thể hắn, nhưng không siết vào da thịt.

Bị Dương Châu chặn lại rồi.

"Hổ Báo Kỵ nghe lệnh, vây giết Triệu Cao!" Tào Tháo cũng theo đó hạ lệnh.

"Vâng!" Ba ngàn Hổ Báo Kỵ đồng thanh hô lớn, lao về phía Triệu Cao.

Lửa gác lăng trên người Chu Thánh bùng lên, muốn đốt đứt tơ

nhện để thoát ra, nhưng tơ nhện này lại vô cùng cứng rắn.

Triệu Cao tay trái kéo mạnh, kéo Chu Thánh đến gần mình.

Chương 473

Chu Thánh giơ ngang bội đao của người gác lăng, chém về phía Triệu Cao, nhưng bị móng tay của Triệu Cao chặn lại.

Chu Thánh một cước đá vào ngực Triệu Cao, mượn lực lùi lại hai bước, nhưng Triệu Cao dùng tơ nhện làm dây, Chu Thánh lùi hai bước thì lại tiến hai bước, dùng móng tay tấn công Chu Thánh.

Hai người chiến đấu rất giằng co, Hổ Báo Kỵ vây quanh Triệu Cao căn bản không có cách nào ra tay.

Vì sẽ làm tổn thương Chu Thánh.

Mà Chu Thánh bị tơ nhện của Triệu Cao trói chặt, căn bản không thể thoát khỏi Triệu Cao.

"Muốn giết ta?

Nằm mơ đi!" Triệu Cao chính là muốn quấn lấy Chu Thánh, để người khác không thể ra tay.

Hắn đến đây, ban đầu chỉ là muốn thay thế Tào Xung, để mình dung hợp với mạch rồng.

Chỉ cần dung hợp với mạch rồng, người gác lăng sẽ không thể đối phó với mình, hơn nữa mình còn sẽ được gắn kết với An Lạc.

Hơn nữa mình trở thành mạch rồng, sẽ có thể trường sinh bất lão theo đúng nghĩa.

Sự trường sinh mà Từ Phúc cho hắn, chẳng qua chỉ là cải thiện cơ thể hắn, khiến tốc độ lão hóa của cơ thể hắn chậm lại.

Nhưng mấy ngàn năm qua, hắn đều chìm trong giấc ngủ, rất ít khi tỉnh lại, đó không phải là trường sinh thật sự, chỉ là thông qua giấc

ngủ để chống lại sự bào mòn của năm tháng.

Nhưng trở thành mạch rồng thì khác, đó mới là trường sinh theo đúng nghĩa.

Chỉ là Triệu Cao không ngờ, người gác lăng và Tào Tháo không đánh nhau, hơn nữa vừa đẩy cửa ra đã gặp phải, điều này khiến hắn muốn ẩn mình cũng không được.

Lửa gác lăng trên người Chu Thánh ngày càng bùng cháy dữ dội, hắn cũng không ngừng chém vào tơ nhện.

Tơ nhện có cứng rắn đến đâu, cũng có giới hạn của nó.

Triệu Cao dùng tay phải điều khiển tơ nhện trói Chu Thánh, tay trái lại một lần nữa tạo ra mạng nhện.

"A!" "Bốp!" Người gác lăng âm mạch xông vào, cơ bắp tay phải cường hóa và mang theo thủ đao sắc bén, một quyền đánh gãy tơ nhện của Triệu Cao, giúp Chu Thánh thoát ra.

Tơ nhện vốn dĩ đã sắp đứt, một quyền này của người gác lăng âm mạch coi như đã làm đứt hẳn tơ nhện.

"Ngươi đi trước, ta đến đối phó Triệu Cao." Người gác lăng âm mạch mở miệng nói.

Chu Thánh cũng không nói lời thừa, trực tiếp lui khỏi vòng chiến.

Cùng với việc Chu Thánh rời đi, Hổ Báo Kỵ trong nháy mắt lao về phía Triệu Cao.

Triệu Cao một bên chống đỡ, một bên nhìn về phía cửa đồng, đó mới là mục tiêu của hắn.

Mà Chu Thánh nhanh chóng tiến gần đến cửa đồng, Trình Dục và những người khác nhanh chóng hạ xuống chặn trước mặt Chu Thánh.

"Trình Dục." Tào Tháo gọi một tiếng, Trình Dục và những người

khác lúc này mới lui xuống.

Chu Thánh đặt tay lên cửa đồng, nhưng không đẩy ra.

Hắn đang chờ tin tức của mạch rồng. .....

Sau cánh cửa đồng.

Tào Xung nghiêng đầu nhìn con voi, tò mò hỏi: "Ngươi không đi sao?" Con voi nhìn chằm chằm Tào Xung, cũng đang do dự có nên đi hay không.

Rõ ràng chỉ cần bước thêm một bước là có thể rời đi, nhưng bước đi này lại rất khó khăn.

Nó đứng tại chỗ rất lâu, cuối cùng lại đi đến bên cạnh Tào Xung.

"Voi ơi voi, có phải ngươi không muốn ra ngoài không?" "Ngươi không cần ở lại với ta đâu, ta có phụ thân và ca ca rồi, ừm... tuy ca ca cố ý để rắn cắn ta, nhưng ta biết huynh ấy chắc chắn không cố ý." "Ngươi mau ra ngoài đi, sống tốt hơn bất cứ thứ gì, ta sẽ báo mộng cho phụ thân, để ông ấy đưa ngươi về, đoàn tụ với gia đình ngươi!" "Phụ thân cưng chiều ta nhất, ông ấy nhất định sẽ nghe lời ta." Tào Xung đưa bàn tay nhỏ non nớt ra, vỗ vỗ vào con voi.

Con voi đối diện Tào Xung giơ cao vòi lên, nhưng Tào Xung không hề né tránh, mà nhìn thẳng vào con voi.

"Ngươi sẽ không làm hại ta." Tào Xung ngây thơ nói.

Cậu từ trong mắt con voi nhìn ra, nó không muốn giết mình.

Ánh mắt của kẻ giết người cậu đã thấy nhiều rồi, ví dụ như phụ thân của mình.

Tào Tháo chỉ cần nhíu mày, ánh mắt ngưng lại, Tào Xung liền biết lại sắp có người chết.

Con voi giơ cao vòi lên, cuối cùng nhẹ nhàng hạ xuống, hạ xuống

người Tào Xung.

Cũng chính vào lúc vòi của nó hạ xuống người Tào Xung, nó đã biến trở lại thành linh hồn mạch rồng.

Ánh sáng vàng lấp lánh, bao bọc lấy Tào Xung. .....

Bên ngoài cửa đồng.

Chu Thánh nhìn thấy ánh sáng vàng tỏa ra, liền biết mạch rồng đã thừa nhận Tào Xung, lựa chọn dung hợp với cậu.

"Ta đã ngăn cản, nhưng không thể ngăn cản." Chu Thánh thấp giọng nói một câu, câu nói này là nói cho chính mình nghe.

Bởi vì người gác lăng không cần giải thích với bất kỳ ai, chỉ cần không hổ thẹn với lòng.

Và cùng với ánh sáng vàng lấp lánh trong cổ mộ, khí mạch rồng mà Chu Thánh thu thập được cũng toàn bộ chảy vào, dung hợp với linh hồn mạch rồng.

Triệu Cao nhìn thấy ánh sáng vàng tuôn ra từ trong cửa đồng, không còn nhẫn nhịn nữa, trực tiếp bộc phát toàn lực, nhanh chóng xông qua.

"Đừng cản trở con ta!" Tào Tháo quát một tiếng, dùng đại trận hàng long áp chế Triệu Cao.

Chu Thánh trấn giữ trước cửa đồng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Cao.

"Đưa mạch rồng cho ta, để ta làm linh hồn mạch rồng!" Triệu Cao nhìn Chu Thánh, ánh mắt tràn đầy khao khát.

"Mạch rồng sẽ không thừa nhận ngươi đâu." Chu Thánh lạnh nhạt nói.

"Vậy thì đừng trách ta tự mình cướp lấy!" Triệu Cao cũng không

còn che giấu, tơ nhện trong tay phun ra, xuyên thủng đầu của tất cả Hổ Báo Kỵ, khống chế hành động của họ.

Chu Thánh và người gác lăng âm mạch cùng nhau lao về phía Triệu Cao.

Triệu Cao tay trái kéo một cái, Hổ Báo Kỵ bị hắn khống chế trong nháy mắt chặn trước mặt Chu Thánh và người gác lăng âm mạch.

Tào Tháo còn muốn áp chế Triệu Cao, nhưng Triệu Cao căn bản không bị ảnh hưởng.

"Long Vương còn không áp chế nổi ta, một cái đại trận hàng long quèn thì là cái thá gì?" Triệu Cao lạnh lùng nói.

Long Vương mà hắn nói, chính là Thủy Hoàng Đế!

Ngài là thiên cổ nhất đế, cũng là Long Vương.

"Triệu Cao, còn không quỳ xuống!" Âm Mạn xuất hiện bên cạnh Tào Tháo, quát Triệu Cao.

Lưu Ly cũng ra ngoài rồi.

Linh hồn mạch rồng đang dung hợp với Tào Xung, hai người họ bị đẩy ra ngoài.

Âm Mạn vừa ra ngoài, đã dùng thân phận để áp chế người.

Đầu gối Triệu Cao mềm nhũn, quỳ xuống, đây là phản ứng bản năng của hắn.

Sau khi Âm Mạn áp chế Triệu Cao, Chu Thánh và người gác lăng âm mạch lại một lần nữa ra tay.

"Choang!" "Bốp!" Chu Thánh chém đứt ba cái móng tay của Triệu Cao, người gác lăng âm mạch một quyền đánh bay Triệu Cao ra ngoài.

Triệu Cao lảo đảo đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Âm Mạn, ánh mắt

lạnh lùng.

Ám ảnh tâm lý sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

"Hừ, các ngươi cứ chờ đấy!" Triệu Cao để lại một câu nói cay độc, quay người bỏ chạy.

Hắn đơn thương độc mã, thực lực có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống lại tất cả mọi người.

"Chết tiệt Hữu Hộ Pháp, ngươi thật sự không đến chi viện chút nào, ngươi cứ chờ đấy cho ta, đợi ta về, ta nhất định sẽ giết chết ngươi!" Triệu Cao vừa đi vừa chửi.

Hắn biết mình không còn cơ hội nữa, lúc này không hề dừng lại, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Mà khi hắn ra khỏi giếng cạn, con hươu sao của hắn đã biến mất.

Hơn mười cường giả của bộ phận đặc biệt đã sớm giăng thiên la địa võng chờ sẵn.

Ngay khoảnh khắc Triệu Cao xuất hiện, họ lập tức thu lưới, trói chặt Triệu Cao.

Chương 474

Và nhân lúc Triệu Cao còn chưa kịp giãy giụa, đã đi trước một bước phong tỏa cương khí trong cơ thể Triệu Cao, và còn nhổ đi hai cái móng tay còn lại của Triệu Cao.

Triệu Cao trước hành động nhanh chóng của họ, không nhịn được cười nói: "Sớm đã chờ ta rồi sao?" "Là hắn báo tin cho các ngươi?" Trên tiên đảo Phương Trượng.

Hữu Hộ pháp dùng hai ngón tay cầm một quân cờ đen, lạnh lùng nói: "Triệu Cao, ngươi muốn hại ta, vậy thì đừng trách ta bán đứng ngươi." "Lần này ngươi hại chết nhiều người của Hội Thiên Tôn như vậy, cũng nên trả giá rồi." Ánh mắt Hữu Hộ pháp âm u lạnh lẽo.

Triệu Cao muốn giết hắn, hắn cũng muốn giết Triệu Cao, hai bên kiềm chế lẫn nhau, không ai dám ra tay triệt hạ đối phương.

Lần này, hắn trực tiếp mượn tay cục đặc biệt của An Lạc để trừ khử Triệu Cao.

Hắn biết rất rõ, mình không có viện binh, đợi Triệu Cao trở về, chắc chắn sẽ tìm mình tính sổ.

Thiên Tôn đã chìm vào giấc ngủ sâu, hiển nhiên cũng sẽ không quản những chuyện này.

Vậy thì hắn chỉ có thể trừ khử Triệu Cao.

Không còn Triệu Cao kiềm chế, Từ Phúc lại chìm vào giấc ngủ, Tả Từ cũng đã chết, thế thân thứ ba hiện đang bị phong ấn, toàn bộ Hội Thiên Tôn chỉ còn một mình hắn định đoạt.

"Người gác lăng tập hợp đủ chín long mạch, thật không dễ đối phó." "Nhưng mà, đối phó Người gác lăng cũng không phải chuyện

của ta, ta trông chừng Thiên Tôn là được rồi." Hữu Hộ pháp nói xong, liền phong tỏa tiên đảo Phương Trượng, chìm xuống đáy nước.

Hội Thiên Tôn sẽ im hơi lặng tiếng một thời gian, chờ Từ Phúc tỉnh lại lần nữa...

Bên trong trận trủng của Tào Tháo.

Người gác lăng Âm Mạch sau khi giải quyết Triệu Cao mới nhìn về phía Chu Thánh nói: "Quá trình trưởng thành của ngươi sắp kết thúc rồi, sớm đến Nguồn cơn hỗn loạn đi." Nói xong, Người gác lăng Âm Mạch xoay người rời đi.

"Ngươi biết Nguồn cơn hỗn loạn sao?" Chu Thánh lên tiếng hỏi, nhưng Người gác lăng Âm Mạch đã đi xa, không trả lời câu hỏi của hắn.

Chu Thánh cúi đầu trầm tư.

Người gác lăng Âm Mạch trước giờ chưa từng xuất hiện, lẽ nào đã sớm ở Nguồn cơn hỗn loạn rồi?

Nhưng không phải nói Thất Mạch tuyệt, Âm Dương xuất sao?

Hắn ta xuất hiện từ khi nào?

Với lại quá trình trưởng thành của mình sắp kết thúc rồi, lẽ nào thu thập chín long mạch đều là con đường tất yếu trong quá trình trưởng thành của mình sao?

Trong lòng Chu Thánh có quá nhiều nghi hoặc, mà lại không tìm được ai để hỏi.

"Thôi kệ, đợi đến Nguồn cơn hỗn loạn sẽ biết." Chu Thánh cũng lười suy đoán lung tung.

Đợi mình hoàn thành việc bảo vệ chín long mạch, là có thể đến Nguồn cơn hỗn loạn xem thử.

Đến lúc đó, sẽ biết bên đó rốt cuộc là tình hình gì.

Bên trong cánh cổng đồng, kim quang vẫn đang nhấp nháy không ngừng, Tào Tháo trên đài cao cũng đã đi xuống, giống như một người cha già đang chờ con trai mình ra ngoài.

"Tào Tháo, ngươi làm việc có chút quá đáng rồi, đợi xong việc, ngươi và ta về Cổ lầu Người Gác Lăng nhận phạt." Chu Thánh nói với Tào Tháo.

"Được." Tào Tháo gật đầu, không hề để tâm.

Chỉ cần con trai mình trở thành long mạch, ông ta có thể yên tâm đi chết.

Ông ta mưu tính nhiều năm như vậy, chính là để chờ đợi khoảnh khắc này.

Chờ con trai mình chạy ra, gọi ông ta một tiếng phụ thân.

"Rõ ràng Tào Xung đã để long mạch đi, nhưng long mạch vẫn không chịu đi, thật tức chết người." Lưu Ly lẩm bẩm.

"Long mạch có linh tính, nó sẽ tự mình đưa ra lựa chọn." Chu Thánh nhìn Lưu Ly nói.

Lưu Ly bĩu môi, không muốn nói thêm gì nữa.

Chu Thánh nhìn Tào Tháo, có chút không ngờ, một người lạnh lùng vô tình như Tào Tháo, vì con trai mình mà lại bỏ ra cái giá lớn đến vậy.

Bảy mươi hai ngôi mộ giả, bất kỳ ngôi nào cũng đều thuộc cấp bậc lăng mộ đế vương.

Còn Hổ Báo Kỵ, càng là vũ khí chiến tranh, cũng bị ông ta mang đến trận trủng, không hề có ý định để lại cho con trai Tào Phi một chút nào.

Cưng chiều Tào Xung đến mức này, cũng thật hết nói nổi.

Mọi người đợi một lúc lâu, cánh cổng đồng mới từ từ mở ra.

Thiếu niên Tào Xung cưỡi một con voi lớn đi ra.

Con voi biến thành linh hồn long mạch, tiến vào bên trong Cửu Châu Đỉnh.

"Xung nhi, con..." "Phụ thân!" Tào Xung hét lớn một tiếng, chạy đến ôm chầm lấy phụ thân mình.

Quần áo trên người cậu bé đã biến thành trường bào màu vàng kim.

"Xung nhi, con không dung hợp linh hồn long mạch sao?" Tào Tháo kinh ngạc hỏi.

"Dung hợp rồi mà." Tào Xung cười nói.

"Vậy đây..." "Long mạch là ta, nhưng ta không phải là linh hồn long mạch." Tào Xung giải thích.

Ở bước cuối cùng của việc dung hợp long mạch, Tào Xung đã nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường.

Cậu bé biến thành long mạch, để linh hồn long mạch chiếm giữ thân xác của mình.

Thân xác của cậu bé vốn đã mục nát, là Tào Tháo dùng đại trận Hàng Long tái tạo lại.

Tào Xung biến thành long mạch, nhưng linh hồn long mạch cũng không tiêu tan mà được bảo tồn lại, hơn nữa có thể biến thành voi lớn bất cứ lúc nào.

Tào Tháo vẫn có chút chưa phản ứng kịp.

Trong khi đó, Chu Thánh nhìn linh hồn long mạch trong Cửu Châu

Đỉnh, bất giác trầm tư.

Mình nên bảo vệ Tào Xung, hay nên bảo vệ long mạch trong Cửu Châu Đỉnh?

Long mạch trong Cửu Châu Đỉnh cũng mang một nửa long mạch chi khí, cũng được coi là long mạch đi.

Điều này tương đương với việc, long mạch thứ chín đã bị chia thành hai, một là Tào Xung, một là con trong đỉnh đồng này.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh hung hăng liếc nhìn Tào Xung một cái.

Tào Xung đã khiến nhiệm vụ Người gác lăng của hắn tăng lên không ít.

Bây giờ phải bảo vệ cả long mạch thứ mười rồi.

"Con của ta, chỉ cần có thể sống lại là tốt rồi!" Tào Tháo cũng không để tâm, chỉ cần Tào Xung có thể trở về là được.

"Để phụ thân lo lắng rồi." Tào Xung cúi đầu cười nói.

"Ha ha ha ha, không lo lắng." Tào Tháo cười với vẻ mặt vui mừng.

Cười được vài tiếng, sắc mặt ông ta lại trở nên âm trầm.

"Mang tên nghịch tử Tào Phi đó lên đây cho ta!" Tào Tháo lạnh lùng nói xong, Tuân Úc liền áp giải Tào Phi mặc long bào, đội long quan lên.

Cùng lên còn có một lão già.

Chu Thánh liếc mắt một cái liền nhận ra, lão già đó là Tư Mã Ý.

Tào Tháo sau khi chết nhiều năm khôi phục ý thức, lập tức phái người đào mộ Tào Phi và Tư Mã Ý, giam hai người bọn họ lại.

Chờ bọn họ tỉnh lại ý thức rồi báo thù.

Khoảnh khắc Tào Phi xuất hiện, liền lập tức quỳ xuống trước mặt Tào Tháo.

Hắn nhìn thấy Tào Xung cũng ở đó, liền ôm chầm lấy Tào Xung.

"Xung đệ, thật tốt, lại được gặp đệ." Tào Phi lúc này hoàn toàn không có dáng vẻ của một hoàng đế.

"Tào Phi, nếu ngươi có được một nửa năng lực của ta, ta cũng sẽ không bắt ngươi lại!" Tào Tháo chỉ vào Tào Phi nói.

Tào Tháo để lại đại nghiệp cho Tào Phi kế thừa, kết quả Tào Phi giống như một tên phế vật, biết người mà không dùng, chỉ biết dựa vào đám Tư Mã Ý.

Cơ nghiệp tốt đẹp, một chút cũng không thể phát huy.

Chỉ lo xưng đế.

Nếu hắn có thể giống như Tôn Quyền, làm một vị vua giữ thành cũng không tệ, nhưng hắn ngay cả giữ cũng không giữ nổi.

"Nhi thần biết sai rồi!" Tào Phi cúi đầu nhận lỗi.

"Ta hỏi lại ngươi, có phải ngươi đã thả rắn cắn chết Xung nhi không?" Tào Tháo hỏi lại.

Lúc còn sống, Tào Tháo đã từng hỏi câu này, lúc đó Tào Phi một mực phủ nhận, Tào Tháo vì đại cục nên mới không truy cứu.

Chương 475

Bây giờ đều đã chết, ông ta không còn quan tâm đến đại cục nữa.

“Thật sự không phải con thả.” Tào Phi lại nói, “Con và Xung đệ là huynh đệ ruột thịt, sao con có thể hại đệ ấy!” “Hỗn xược!” Tào Tháo một cước đá văng Tào Phi.

“Không phải ngươi thì còn có thể là ai?” “Là Tào Thực ca ca.” Tào Xung lên tiếng nói, không chút kiêng dè.

Lúc đó, Tào Thực bắt một con rắn về cho cậu làm thú cưng... kết quả cậu bị cắn chết.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chu Thánh: Mẹ nó, lại không phải Tào Phi làm sao?

Tào Phi: Mẹ kiếp, Tào Thực ngươi còn ác hơn cả ta!

Tào Tháo: Cái gì?

Lại là Tào Thực?!

“Con nói là Thực nhi sao?” Tào Tháo nhìn chằm chằm Tào Xung.

Tào Xung gật đầu.

Tào Phi cũng sững sờ, mình gánh tội mấy nghìn năm, lại là do Tào Thực gây ra?

“Sao nó có thể...” Tào Tháo sững sờ.

Một lúc lâu sau, ông ta mới hoàn hồn, nhìn Tào Phi, một cước đá hắn ngã lăn.

“Phụ hoàng, đều không phải con làm, tại sao lại đá con!” Tào Phi có chút oan ức.

“Nếu lúc đó biết là Tào Thực, Tào Ngụy của ta, còn đến lượt ngươi sao?” Tào Tháo nhàn nhạt nói.

Tào Thực có thể có được mưu kế như vậy, lại biết ẩn mình, quả thực có thể kế thừa đại thống.

Lúc đó Tào Tháo nghi ngờ tất cả mọi người, duy chỉ có không nghi ngờ Tào Thực.

Không thể không nói, hắn ta ngụy trang quá tốt.

Nếu lúc đó hắn ta kế thừa đại thống Tào Ngụy, còn có chuyện gì của Tư Mã Ý?

“Ta, Tào Tháo, cuối cùng vẫn là nhìn lầm người.” Tào Tháo cảm khái nói.

Một người bị bỏ qua, mới là người độc ác nhất.

Tào Phi sau này cũng nhận ra một chút, hắn bảo Tào Thực làm thơ bảy bước, kết quả người ta thật sự làm được, chứng tỏ hắn có thực lực.

Hơn nữa, hắn làm thơ, còn khiến chính mình cảm động.

Kết quả cuối cùng, người nấu đậu lại chính là hắn.

“Tào Thực à, phụ hoàng chúng ta cần một người âm hiểm và biết ẩn mình để kế vị, ngươi ẩn mình quá sâu, phụ hoàng cũng không phát hiện ra ngươi.” Tào Phi không khỏi cảm khái.

Chỉ cần Tào Thực để lộ một chút manh mối, đã không có chuyện gì của mình rồi.

Chỉ có thể nói, Tào Thực làm việc không để lại dấu vết!

Tào Tháo sắc mặt phức tạp, một mặt ông ta rất vui mừng về năng lực của Tào Thực, mặt khác lại hận Tào Thực đã hại Tào Xung, còn đổ tội cho Tào Phi.

Mà chính mình lại không hề phát hiện.

Nếu không phải Tào Xung bây giờ nói ra, e rằng Tào Phi sẽ phải gánh cái nồi này mãi mãi.

"Thôi, không nhắc đến nó nữa." Tào Tháo lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, quay đầu nhìn về phía Tư Mã Ý.

"Trọng Đạt, ta có từng nói với ngươi, ta sẽ luôn theo dõi ngươi, cho dù chết ta cũng đang nhìn ngươi." Tào Tháo lạnh nhạt nói.

"Đã nói qua." Tư Mã Ý gật đầu, tiếp lời: "Nhưng con cháu đời sau của ngươi, bất tài." Tào Tháo nghe thấy lời này, một tay bóp lấy cổ Tư Mã Ý.

"Đây là lý do ngươi diệt thiên hạ Tào Ngụy của ta?" Tào Tháo ném Tư Mã Ý bay ra ngoài, sau đó ngồi trên vương vị của mình thở dài.

"Nói trắng ra, cũng là ta nhìn người không rõ, lỡ giao đại thống cho tên phế vật Tào Phi này." Bị mắng là phế vật, Tào Phi cũng không dám phản bác, ngược lại còn quỳ xuống dưới chân Tào Tháo, để Tào Tháo giẫm lên lưng mình.

Hắn đối với Tào Tháo sợ hãi, sợ hãi đến tận xương tủy.

Cho dù đã qua hai nghìn năm, vẫn sợ hãi như cũ.

Tào Tháo đối với Tào Phi là hận sắt không thành thép, chỉ cần hắn có một nửa năng lực của mình, cũng không cần dùng đến Tư Mã Ý.

Đừng nói Gia Cát Lượng quá mạnh, đánh không lại.

Năm đó khi Tào Tháo còn sống, không phải là một chọi hai sao?

Đối phó với liên quân Tôn-Lưu.

Sau khi ông ta chết, Tào Phi đừng nói xuất chinh, ngay cả phòng thủ trước cuộc bắc phạt của Gia Cát Lượng, cũng phải dựa vào Tư

Mã Ý.

“Nhi thần không thể đạt thành sở nguyện của phụ hoàng, xin phụ hoàng trách phạt!” Tào Phi quỳ trên đất nói.

Tào Tháo lạnh lùng liếc nhìn Tào Phi, một cước đá văng hắn.

“Phế vật.” Tào Phi lại quỳ trên đất, không dám nói lời nào.

Chu Thánh đứng bên cạnh, với tư thế xem kịch toàn tập, nhìn cặp cha con “phụ từ tử hiếu”.

Lúc Tào Tháo còn sống, Tào Phi bị kinh hãi không ít, suýt chút nữa đã bị Tào Tháo làm cho trầm cảm.

Đợi Tào Tháo vừa đi, Tào Phi lên ngôi, trước tiên là tế điện ông ta, sau đó liền cười ha hả.

Áp lực Tào Tháo gây ra thật sự quá lớn.

“Chuyện của các ngươi tự mình giải quyết, bây giờ ta muốn mang long mạch đi.” Chu Thánh lên tiếng nói.

Tào Tháo lúc này mới nhìn về phía Chu Thánh, nói: “Đợi ta giải quyết xong việc nhà, ta cùng ngươi đến Cổ lầu Người Gác Lăng.” Để Tào Xung trở thành long mạch là chuyện vi phạm quy định của Cổ lầu Người Gác Lăng, ông ta phải đến Cổ lầu Người Gác Lăng để giải trình, coi như là để con trai mình Tào Xung được Cổ lầu Người Gác Lăng thừa nhận.

Nếu không, Cổ lầu Người Gác Lăng không thừa nhận con trai mình, con trai mình sẽ gặp nguy hiểm.

Chu Thánh tính toán thời gian, bây giờ trời đã sáng, không thích hợp ra ngoài.

Chỉ có thể đợi đến tối.

“Ta cho ngươi thêm một ngày nữa.” Chu Thánh nói rồi tìm một

chỗ ngồi xuống.

Tào Tháo khẽ gật đầu, sau đó mang Tào Phi và Tư Mã Ý tạm thời rời đi, để lại Tào Xung ở đây.

Ông ta phải đi xử lý một chút việc nhà.

Một khi đã biết Tào Xung bị Tào Thực hại, vậy ông ta sẽ không tha cho Tào Thực.

Lúc còn sống ông ta sẽ không đi đối phó kẻ hại Tào Xung, vì cần có người kế thừa đại thống, đợi chết rồi ông ta mới đi tìm kẻ đó tính sổ.

Ông ta vốn tưởng kẻ đó là Tào Phi, không ngờ lại là Tào Thực.

Còn Tư Mã Ý lật đổ Tào Ngụy của ông ta, ông ta chắc chắn cũng sẽ không tha.

Giải quyết xong những người này, ông ta còn muốn đi thăm những người bạn cũ, Lưu Bị và Tôn Sách, Tôn Quyền.

Một ngày thời gian, tuy có chút vội vàng, nhưng cũng đủ.

Tào Xung ở bên cạnh Chu Thánh, bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm linh hồn long mạch trong đỉnh đồng.

"Ngươi sẽ giết ta chứ?" Tào Xung hỏi Chu Thánh một câu.

"Không." Chu Thánh lắc đầu.

Tào Xung bây giờ đã biến thành long mạch, mình đừng nói là động đến cậu bé, bảo vệ cậu bé còn không kịp.

Tào Xung nhìn lệnh bài bên hông Chu Thánh, ngón tay chỉ một cái, một luồng long mạch chi khí bay vào.

Lệnh bài của Chu Thánh tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt, chín luồng long mạch chi khí đều đã thu thập hoàn tất.

Nhưng hắn đã dập tắt luồng sáng này, bây giờ vẫn chưa phải lúc thức tỉnh.

Hắn có chút hiểu cái gọi là thức tỉnh là gì, là thức tỉnh năng lực đặc biệt của Người gác lăng Dương Mạch.

Trước đây hắn luôn dùng thực lực của Người gác lăng Thất Mạch, hoàn toàn không có năng lực đặc biệt của Người gác lăng Dương Mạch.

Bây giờ chín long mạch đều đã thu thập được, có thể thức tỉnh rồi, nhưng không phải bây giờ.

"Điểm tích lũy của ta bây giờ đã có mấy vạn, nhưng để đổi Hiên Viên Kiếm, vẫn còn thiếu một nửa." Chu Thánh luôn muốn đổi được Hiên Viên Kiếm, đó là thần binh lợi khí.

Chương 476

Chỉ là điểm tích lũy luôn không đủ.

Lần này tích góp lâu như vậy, cuối cùng cũng được mấy vạn, nhưng vẫn không đủ.

Mà chín long mạch đều đã phục hồi, Hội Thiên Tôn cũng sẽ không đến trộm mộ nữa, muốn tích lũy điểm có chút khó khăn.

Hơn nữa sau khi thức tỉnh liền phải đến Nguồn cơn hỗn loạn.

Thật lòng mà nói, Chu Thánh tuy rất tò mò về Nguồn cơn hỗn loạn, nhưng lại không muốn đi lắm.

Đến nơi đó một chuyến, không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về.

"Tào Xung, với sự thông minh tài trí của ngươi, anh trai ngươi thả rắn cắn ngươi, đáng lẽ ngươi phải biết chứ, tại sao không trốn?

Đã bị cắn rồi, tại sao không nói là ai?" Chu Thánh nhìn Tào Xung, tò mò hỏi.

Tào Xung cười cười, nói: "Vì anh ấy là anh trai của ta." "Anh trai ta hại ta là có lý do của anh ấy, nhưng ta hại anh ấy thì không có lý do." Tào Xung cười nói.

"Ngươi chỉ cần có một nửa sự tàn nhẫn của cha ngươi, người chấm dứt Tam Quốc cũng không phải là nhà Tư Mã." Chu Thánh nhìn Tào Xung nói.

Tào Xung rất thông minh, thiếu niên sớm tuệ.

Lúc đó mức độ yêu thích của Tào Tháo đối với cậu bé, còn hơn cả vợ người.

Tào Tháo có ba sở thích: võ tướng, vợ người và Tào Xung.

Trong đó Tào Xung chỉ có một người!

Chỉ là đáng tiếc, Tào Xung chưa kịp lớn đã không còn nữa.

Trời sắp tối.

Tào Tháo giải quyết xong việc nhà, lại đi thăm hết bạn bè, mới mang Hổ Báo Kỵ trở về.

"Thấy Lưu Huyền Đức, huynh đệ Tôn Sách sau khi chết không sống tốt bằng ta, ta liền yên tâm rồi." Tào Tháo nói với vẻ mặt vui mừng.

Chu Thánh: ...

Ngươi tưởng ai cũng giống ngươi, có năng lực xây bảy mươi hai ngôi mộ giả sao?

"Xung nhi." Tào Tháo gọi một tiếng.

"Vâng." Tào Xung từ trong đỉnh đồng leo ra, chạy đến trước mặt Tào Tháo ngoan ngoãn đứng.

Tào Tháo sờ đầu con trai mình, cười nói: "Xung nhi, lúc sống cha không thể chăm sóc con, sau khi chết cha bù đắp cho con." "Chỉ cần có thể ở cùng cha, bất kể sống chết đều không quan trọng." Tào Xung cười nói.

Tào Tháo cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Chu Thánh: "Phiền tiên sinh chỉ điểm một chút, Cổ lầu Người Gác Lăng ở đâu." Chu Thánh lấy ra lệnh bài Người gác lăng, triệu hoán Cổ lầu Người Gác Lăng.

Theo sự triệu hoán của hắn, lệnh bài Người gác lăng bắt đầu chỉ đường, phương hướng của Cổ lầu Người Gác Lăng cũng xuất hiện trong đầu Chu Thánh.

“Cổ lầu Người Gác Lăng, ở trong ngôi mộ giả thứ mười tám.” Chu Thánh lên tiếng nói.

Phàm là cổ mộ, không có nơi nào Cổ lầu Người Gác Lăng không đến được.

Nó là lưu động, có thể đến bất kỳ nơi nào.

Nó đã sớm ở trong mộ giả của Tào Tháo chờ rồi.

Khi trận trủng của Tào Tháo mở ra, nó đã ở trong mộ giả của Tào Tháo chờ sẵn.

“Hiểu rồi.” Tào Tháo gật đầu, hạ lệnh: “Hổ Báo Kỵ nghe lệnh!” “Có!” “Toàn bộ đến ngôi mộ giả thứ mười tám!” “Tuân lệnh!” Ba nghìn Hổ Báo Kỵ mở đường phía trước, Tào Tháo ngồi xe ngựa mang theo đỉnh đồng và Tào Xung cùng rời đi.

Chu Thánh nhìn lối đi đặc biệt, không khỏi nói: “Hóa ra lối đi đặc biệt giữa bảy mươi hai ngôi mộ giả và trận trủng, là ở trong bức tường sau cổng đồng.” Sau cổng đồng là chủ mộ thất, coi như đã đến cuối, nhưng trong bức tường phía sau chủ mộ thất vẫn còn một lối đi.

Hiển nhiên, lối đi này là do Tào Tháo đả thông, dùng để liên lạc với bảy mươi hai ngôi mộ giả.

Chu Thánh trước đây cũng không ngờ, Tào Tháo lại ở trong chủ mộ thất của mình, mở một con đường.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Chu Thánh vươn vai một cái, đi theo sau đám người Tào Tháo.

Lưu Ly và Âm Mạn đi theo sau Chu Thánh, cùng nhau tiến về phía trước.

“Đợi giải quyết xong, anh có về nhà không?” Lưu Ly không khỏi hỏi.

“Chắc là có.” Chu Thánh nói.

Chín long mạch bây giờ đã hoàn toàn tỉnh lại và được bảo vệ, Hội Thiên Tôn không còn mục tiêu, sẽ không đặt chân đến An Lạc nữa.

Long mạch được bảo vệ, tuy vẫn ở trong cổ mộ, nhưng Hội Thiên Tôn đã bỏ lỡ một cơ hội, lần thứ hai sẽ không thể mang đi được.

Long mạch có linh tính, một khi cảm nhận được nguy hiểm, nó sẽ lập tức bay đến Cổ lầu Người Gác Lăng.

Lúc mới tỉnh lại, long mạch chưa tiếp xúc với Người gác lăng, sẽ ở trong trạng thái ngu muội, ai tiếp cận nó trước, người đó có thể khống chế nó.

Nếu người khác cưỡng ép đoạt lấy, nó sẽ rời đi với tốc độ cực nhanh, không ai có thể ngăn cản.

Đợi một thời gian sau, chín long mạch sẽ lại chìm vào giấc ngủ, phong bế tất cả, hòa vào lòng đất, lúc đó không ai có thể bắt được.

Vì vậy, mỗi khi long mạch tỉnh lại, Hội Thiên Tôn đều sẽ phái người đến tranh đoạt.

Nếu không tranh đoạt được, bọn họ sẽ từ bỏ, chuyển sang tranh đoạt long mạch tiếp theo.

Chu Thánh dẫn người đi trong cổ mộ hơn hai tiếng đồng hồ, đã đến ngôi mộ giả thứ mười tám của Tào Tháo.

Còn Tào Tháo, mang theo ba nghìn Hổ Báo Kỵ, bước vào Cổ lầu Người Gác Lăng, chờ ở tầng thứ chín.

Tào Tháo và Tào Xung được cho phép, ngồi đài Tống Thi tiến vào tầng thứ tám, nói chuyện với Văn Vương.

Chu Thánh vào sau, cũng không vội xuống, cứ ở tầng thứ chín chờ.

Đợi bọn họ nói chuyện xong, mình sẽ xuống sau...

Tầng hầm thứ tám.

Tào Tháo mang Tào Xung xuống, hành lễ với hư ảnh trên không.

“Long mạch đã dung hợp với con trai của ta, các người muốn trừng phạt thế nào, ta Tào Mạnh Đức đều sẽ nhận.” Tào Tháo lên tiếng nói.

“Trừng phạt thì cũng không cần, dù sao khi long mạch chìm vào giấc ngủ, con trai ngươi cũng sẽ chìm vào giấc ngủ, hơn nữa đã dung hợp long mạch, nó sẽ dần dần mất đi chính mình, hóa thân thành long mạch, trở thành một trong chín long mạch.” “Dù sao kết quả của con trai ngươi đã được định sẵn, chẳng qua thời gian biến đổi chậm đi một chút mà thôi.” “Ngươi thật sự cho rằng, dung hợp long mạch với con trai ngươi, con trai ngươi có thể trường sinh bất tử sao?” Văn Vương nhàn nhạt nói, cách làm của Tào Tháo, một chút ý nghĩa cũng không có.

Long mạch sẽ từ từ đồng hóa Tào Xung.

Trừ khi Tào Xung có ý chí và thực lực rất mạnh, chống lại sự đồng hóa của long mạch.

Bây giờ long mạch tên là Tào Xung, sau này long mạch chính là long mạch.

Cho dù Tào Xung tách rời linh hồn long mạch ra, kết quả vẫn như cũ, chẳng qua là có thêm một linh hồn mà thôi.

Tào Tháo nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vàng nói: “Nhưng ta đã dùng đại trận Hàng Long...” “Thì sao?” Văn Vương một câu, đáp trả Tào Tháo.

Tào Tháo nhìn con trai mình, lại nhìn linh hồn long mạch trong đỉnh đồng, ngẩng đầu hỏi: “Không còn cách nào khác sao?” “Ngươi

nên biết, long mạch thuộc về cả An Lạc, không thuộc về một mình ngươi Tào Tháo." Văn Vương lạnh lùng nói.

Tào Tháo nghe thấy câu này của Văn Vương, liền biết đối phương chắc chắn có cách.

Ông ta liếc nhìn con trai mình, sau đó trực tiếp quỳ xuống.

"Cầu xin Văn Vương cứu con trai ta!" Tào Xung thấy vậy, cũng quỳ xuống theo.

Chu Văn Vương bay đến sau lưng Tào Tháo, nhàn nhạt nói: "Trách nhiệm của Cổ lầu Người Gác Lăng của ta là ổn định long mạch thiên hạ, ngươi nghĩ ta sẽ cứu sao?" "Huống hồ, long mạch còn quan trọng hơn ngươi tưởng, ta chỉ mong nó sớm bị đồng hóa." "Tào mỗ ta, nguyện ý trả bất cứ giá nào!" Tào Tháo lại nói.

"Ngươi nghĩ, ngươi có thể trả giá cái gì?" Chu Văn Vương lạnh lùng nói.

"Ngươi tự ý dung hợp long mạch vào cơ thể con trai ngươi, vốn đã vi phạm quy củ, theo hình phạt của Cổ lầu Người Gác Lăng, ngươi nên bị đày đến Nguồn cơn hỗn loạn để chinh chiến." "Ngươi nghĩ, ngươi còn có thứ gì, có thể giao dịch với Cổ lầu Người Gác Lăng của ta?" Chu Văn Vương lúc này công chính nghiêm minh, lời lẽ gay gắt, khiến Tào Tháo hoàn toàn không nói được lời nào.

Ông ta vốn tưởng mình dung hợp long mạch với con trai mình, không chỉ có thể làm con trai mình sống lại, còn có thể sống mãi mãi, nhưng không ngờ, con trai mình sẽ bị long mạch đồng hóa.

Đây không phải là kết cục ông ta muốn.

Mà người trước mắt có thể giúp ông ta, lại không giúp, vì mình không có tư cách.

Tào Tháo khoảnh khắc này, cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Tào Xung nhìn phụ thân mình quỳ trên đất, trên mặt đầy tuyệt vọng, dùng bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay ông.

"Không sao đâu phụ thân, nếu không có người, một mình con cũng sẽ rất cô đơn, con thà không còn nữa, cũng không muốn sống cô độc một mình." Tào Xung an ủi.

Tào Tháo nghe vậy, lại nhìn về phía Chu Văn Vương, còn muốn tranh thủ một chút.

"Thật sự, một chút cơ hội cũng không cho sao?" Ông ta vẫn không muốn từ bỏ.

Ông ta khổ tâm mưu tính nhiều năm như vậy, không muốn cuối cùng hóa thành bọt nước.

Chương 477

"Cầu xin ngài!" Tào Tháo dập đầu.

Gian hùng cao ngạo vì con trai mình, cuối cùng vẫn chọn cúi đầu.

Chu Văn Vương khoanh tay nhìn Tào Tháo, cúi người xuống nhìn chằm chằm ông ta.

"Ta đúng là có cách khiến con trai ngươi trở thành người bình thường, nhưng cái giá ngươi không trả nổi đâu!" "Chỉ cần Tào mỗ ta có, ta đều sẽ cho!

Tào mỗ ta không có, ta cũng sẽ đi tranh thủ!" Tào Tháo cúi đầu thành khẩn nói.

Chu Văn Vương nhìn Tào Tháo, lại nhìn Tào Xung, nói: "Dung hợp long mạch, Tào Tháo à Tào Tháo, ngươi thật đúng là dám nghĩ, ai nói cho ngươi biết?" Chu Văn Vương nhìn chằm chằm Tào Tháo.

Cho dù Tào Tháo thân là đế vương, đã từng tiếp xúc với Người gác lăng, cũng không nên biết chuyện long mạch này, trừ khi ông ta đã chết!

Còn bảy mươi hai ngôi mộ giả, lúc xây dựng, Chu Văn Vương đã nhận ra có điều không ổn, chỉ cần tìm Người gác lăng giúp trông mộ, lăng mộ của ông ta không thể bị trộm.

Nhưng ông ta vẫn làm, xây dựng bảy mươi hai ngôi mộ giả.

Sau này Chu Văn Vương mới biết, Tào Tháo đã mượn bảy mươi hai ngôi mộ giả, bố trí bảy mươi hai đại trận Chư Thiên Hàng Long!

Người bình thường không thể làm được điều này.

Ngay cả Người gác lăng cũng chưa từng tiếp xúc qua.

Đại trận Hàng Long, trấn áp là long mạch, hàng phục là long mạch An Lạc.

Nếu không có người đặc biệt chỉ dẫn, Tào Tháo tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Là một người thần bí nói cho ta biết.” Tào Tháo nói thật.

“Ai?

Tên là gì?” Chu Văn Vương nhìn Tào Tháo.

Tào Tháo ánh mắt lảng tránh, lúc đó người đó đã nói tuyệt đối không được tiết lộ hắn.

“Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.” Chu Văn Vương lạnh lùng nói.

“Ta không biết tên hắn, hắn luôn ẩn mình dưới chiếc mũ đen.” Tào Tháo nói thật.

“Tào Tháo ngươi đa nghi rất nặng, từ trước đến nay không bao giờ tin tưởng người khác, huống chi là chuyện của con trai ngươi, nếu ngươi không biết thân phận của hắn, sao có thể tin hắn?” Chu Văn Vương nhìn chằm chằm Tào Tháo.

“Lúc đó ta cũng không biết Người gác lăng đó, không phải cũng gọi ông ta là tiên sinh sao.” Tào Tháo nói thật.

“Người thần bí đó ta cũng gọi là tiên sinh, ông ta biết mọi chuyện, thủ đoạn thông thiên, hơn nữa thực lực rất mạnh, nếu ông ta thật sự muốn hại ta, có thể dễ dàng chém giết ta.” Chu Văn Vương nghe xong lời của Tào Tháo, nhìn chằm chằm ông ta, lạnh lùng nói: “Ngươi thật sự không muốn nói?” “Hắn ở khắp mọi nơi.” Tào Tháo cúi đầu nói.

“Đây là Cổ lầu Người Gác Lăng, không có sự cho phép không ai có thể vào được, cho dù là tiên sinh trong miệng ngươi!

Hơn nữa, ngươi sắp phải đi chinh chiến Nguồn cơn hỗn loạn rồi, nói ra cũng không ảnh hưởng đến ngươi!" Chu Văn Vương lại nói.

Tào Tháo im lặng.

"Ta chỉ biết, hắn tên là Thanh, hắn đến từ Cung Thần Côn Luân, dưới trướng Tây Vương Mẫu." Tào Tháo cúi đầu nói.

Chu Văn Vương nghe vậy, im lặng một lát.

"Ta hiểu rồi, là hắn ra ngoài rồi." Chu Văn Vương nói xong, lập tức gọi Chu Thánh vào.

Chu Thánh đang nghỉ ngơi ở tầng thứ chín cảm nhận được sự triệu hoán của Chu Văn Vương, ngồi đài Tống Thi tiến vào tầng thứ tám.

"Sao vậy?" Chu Thánh nhìn Tào Tháo đang quỳ trên đất, lại nhìn về phía Chu Văn Vương.

"Tào Xung sẽ bị đồng hóa thành linh hồn long mạch, ta định tước đoạt long mạch chi khí của nó trả lại cho linh hồn long mạch, ngươi mang linh hồn long mạch đến Cung Thần Côn Luân để trấn áp." "Ngoài ra, Tào Xung trước khi không khí tiêu tán thực lực cường đại, có thể giúp đỡ ngươi, ngươi tạm thời mang theo nó một thời gian." Chu Văn Vương phân phó.

"Mắc mớ gì tới ta!" Chu Thánh không nghĩ ngợi liền từ chối.

Cung Thần Côn Luân là nơi nguy hiểm nhất, ngay cả hắn đi cũng có nguy hiểm.

Huống chi là mang đỉnh đồng đến đó.

"Ngươi không phải muốn tìm hiểu Nguồn cơn hỗn loạn sao?

Đến Cung Thần Côn Luân, ngươi sẽ hiểu hết mọi chuyện." Chu Văn Vương lại nói.

“Hơn nữa, sự thức tỉnh của ngươi, làm sao có thể thiếu tế lễ được, trong Cung Thần Côn Luân có một tên chạy ra ngoài rồi, ngươi giết hắn, lấy thi thể của hắn làm lễ tế.” Chu Thánh nhìn Chu Văn Vương, không nói lời nào.

Hắn cảm thấy đến Cung Thần Côn Luân, sẽ vô cùng nguy hiểm.

Lý trí mách bảo hắn, không thể đi.

“Còn Tào Xung, lát nữa ta sẽ tách long mạch chi khí của nó ra, giao cho ngươi chăm sóc, nó tuy là long mạch, nhưng mạch Người gác lăng của ta, có tư cách phế bỏ long mạch!” Chu Văn Vương nói câu này, vô cùng bá khí.

Cổ lầu Người Gác Lăng có thể bảo vệ long mạch, đồng thời cũng có tư cách phế bỏ long mạch.

“Đừng nói với ta những chuyện này, ta muốn về nhà!” Chu Thánh không muốn đi Cung Thần Côn Luân.

“Ngươi sẽ đi, đó là điểm cuối của ngươi ở thế giới này.” Chu Văn Vương nhìn Chu Thánh nói.

Chu Thánh dừng bước, quay đầu lạnh lùng hỏi: “Có ý gì?” “Người gác lăng Âm Mạch ngươi đã gặp rồi chứ?

Hắn đã đến Nguồn cơn hỗn loạn, mà ngươi thân là Dương Mạch, đợi sau khi thức tỉnh, cũng phải đến Nguồn cơn hỗn loạn, nơi đó cần sự giúp đỡ của ngươi.” “Ta có thể dùng đại trận Hàng Long, giúp hắn thức tỉnh.” Tào Tháo lên tiếng nói.

“Ai nói cho ngươi biết?” Chu Văn Vương nhìn thẳng vào Tào Tháo.

Tào Tháo gật đầu.

“Đại trận Hàng Long quả thực có thể giúp hắn thức tỉnh, nhưng

sau khi thức tỉnh hắn sẽ trở thành thân xác của người khác." Chu Văn Vương chỉ vào Chu Thánh nói.

"Ta không đi." Chu Thánh lại từ chối, xoay người rời đi, hắn muốn tìm một nơi bình tĩnh lại.

Vốn dĩ xong chuyện lăng mộ Tào Tháo, hắn liền muốn về nghỉ ngơi một chút.

Nếu hệ thống ban hành nhiệm vụ, vậy mình sẽ tiếp tục đi gác lăng, nếu không, hắn sẽ tìm thời gian đi học.

Nguồn cơn hỗn loạn, vừa nghe đã không phải nơi tốt lành.

Chu Thánh hiện tại vẫn không muốn đi, hắn còn có cha mẹ, còn có bạn bè, còn có quá nhiều quá nhiều người không thể từ bỏ.

Hắn không phải là kẻ cô độc.

Hắn có gia đình, có nhà để về.

Đến Nguồn cơn hỗn loạn, không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về.

Chu Văn Vương nhìn Chu Thánh rời đi, cũng không khuyên hắn, mà lại nhìn về phía Tào Tháo.

"Ngươi tiếp xúc với Thanh có lâu không?" "Không lâu." Tào Tháo lắc đầu.

Chu Văn Vương thở dài nói: "Thanh chỉ là một hóa danh của hắn, hắn sẽ mê hoặc lòng người, cho dù ngươi đa nghi đến đâu, hắn cũng có thể mê hoặc ngươi." "Ta không có lựa chọn nào khác." Tào Tháo cúi đầu nói.

Chỉ cần có thể cứu con trai mình Tào Xung, Tào Tháo có thể bất chấp mọi giá.

Chu Văn Vương vung tay, Tào Xung lập tức bay lên không.

“Cũng coi như thông minh, biết giữ lại ý chí của linh hồn long mạch, nếu không ta cũng không cứu được ngươi.” Chu Văn Vương cười nhạt nói.

“Nó cho ta một mạng, ta không muốn hại nó chết.” Tào Xung thành thật trả lời.

“Nhóc con không tệ.” Chu Văn Vương khen một câu, sau đó hỏi: “Sợ đau không?” “Không sợ.” Tào Xung lắc đầu.

“Không sợ là tốt rồi.” Chu Văn Vương cười, biến Tào Xung thành một con rồng.

Sau đó, ông ta dùng tay bóc từng mảnh vảy rồng trên người Tào Xung xuống.

“A!” Tào Xung đau đớn hét lớn một tiếng, toàn thân giãy giụa.

Vảy rồng giống như móng tay của người, mỗi lần bóc xuống một mảnh, đều đau đớn vạn phần.

Chu Văn Vương dùng khí thể giam cầm cơ thể Tào Xung, tiếp tục bóc vảy trên người cậu bé, ném vào đỉnh đồng, bám vào người long mạch.

Tào Tháo thấy vậy, cúi đầu, lặng lẽ chịu đựng tiếng hét đau đớn của con trai mình.

Móng tay đen kịt của ông ta, cắm vào thịt trên cánh tay, nhưng ông ta không hề cảm thấy đau đớn.

Nếu có thể, ông ta thà người chịu khổ là mình.

Chu Văn Vương nhìn Tào Tháo, cười hỏi: “Cảnh này, có phải rất quen thuộc không?” Tào Tháo không nói lời nào, đầu cúi càng thấp hơn.

Lúc đó, ông ta chính là đã bóc từng mảnh long mạch chi khí như

vậy.

Cổ lầu Người Gác Lăng, tầng hầm thứ nhất.

Chương 478

Chu Thánh dựa lưng vào tảng đá lớn ngồi xuống, trong lòng vô cùng nặng trĩu.

"Ai, sớm biết đã không đến." Cung Thần Côn Luân, tuy mình rất không muốn đi, nhưng tám phần vẫn phải đi.

Long mạch phải có nơi an vị, mà long mạch này đặt ở Cung Thần Côn Luân, cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ là, Cung Thần Côn Luân không có mật đạo của Người gác lăng.

Hơn nữa Cung Thần Côn Luân xuất hiện, gần như là cùng lúc với Cổ lầu Người Gác Lăng xuất hiện, trong đầu Chu Thánh có bản đồ kết cấu của Cung Thần Côn Luân.

Nhưng chính vì có, Chu Thánh mới không muốn đi.

Cung Thần Côn Luân, vô cùng đáng sợ. 【Đinh, phát hiện Cung Thần Côn Luân ẩn chứa cơ hội thức tỉnh của ký chủ, xin ký chủ mau chóng đến đó!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu Chu Thánh.

"Hệ thống, có thể không đi không?" Chu Thánh hỏi một câu.

Hệ thống không hề đáp lại.

Cung Thần Côn Luân, một nơi Chu Thánh rất không muốn đi.

"Ai, luôn có một số việc cần người đi làm." Chu Thánh thở dài một hơi.

Hắn hiểu, mình có thể không làm, dù sao mình không đi, hệ thống cũng không thể dí dao vào cổ mình, ép mình đi chứ?

Chỉ là, con đường Người gác lăng này, một khi đã bước lên thì không thể quay đầu lại.

Nhớ lại lúc mới trở thành Người gác lăng, hắn còn rất kích động, tinh thần hăng hái.

Hùng dũng hiên ngang đi đến Đại Nhạn Sơn gác lăng.

Nhưng đến bây giờ hắn mới hiểu, Người gác lăng là một con đường không có lối về.

Đó là trách nhiệm, không thể trốn tránh trách nhiệm.

"Nếu có lựa chọn..." "Ta vẫn sẽ làm Người gác lăng thôi!" Chu Thánh cười cười, cho dù để mình lựa chọn lại, mình vẫn sẽ trở thành Người gác lăng.

Vậy nên, có gì phải hối hận?

"Núi thần Côn Luân, đi thì đi!

Nơi nguy hiểm nào cũng đã đi qua rồi, một ngọn núi thần Côn Luân cỏn con, có đáng là gì?" Chu Thánh đã nghĩ thông suốt.

Vừa rồi hắn không muốn đi, chỉ là vì mình không có thời gian nghỉ ngơi, có chút chán nản.

Bây giờ nghĩ lại, thực ra cũng chỉ có vậy.

Chu Thánh hoàn hồn, mới đi xuống tầng hầm thứ tám.

Tầng hầm thứ tám.

Chu Văn Vương vẫn đang tiếp tục bóc vảy rồng trên người Tào Xung, từng mảnh từng mảnh bóc xuống.

Tào Xung đang hét lớn, Tào Tháo lại chỉ có thể âm thầm đau lòng.

Ông ta không giúp được Tào Xung.

Chu Thánh đi vào, nhìn Chu Văn Vương làm phép, không khỏi có

chút nghi ngờ.

"Có cần phải bóc từng mảnh một không?" Chu Văn Vương khống chế Cổ lầu Người Gác Lăng, thực lực vô cùng mạnh mẽ, bóc vảy rồng đối với ông ta mà nói, chỉ trong phút chốc là có thể làm xong.

Có cần phải cố ý hành hạ người khác không?

"Ta bóc cho Tào Tháo xem!" Trâu Văn Ngang nhàn nhạt nói.

Tào Tháo im lặng không nói, ông ta đã không còn là người, không thể rơi nước mắt được nữa.

Chu Thánh lên tiếng nói: "Cũng gần được rồi, người phạm lỗi là Tào Tháo, không liên quan đến Tào Xung." "Chỉ có trừng phạt Tào Xung, Tào Tháo mới có thể nhận ra sai lầm của mình." Chu Văn Vương nghiêm khắc nói, nhưng tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Ông ta bóc vảy rồng ra, lại bẻ gãy sừng trên đầu Tào Xung, rút gân của cậu bé ra.

Gân rồng, chính là thứ quan trọng nhất của long mạch.

Làm xong tất cả những điều này, Tào Xung mới biến thành một thiếu niên hơn mười tuổi, từ trên không trung rơi xuống.

Tào Tháo bước lên một bước, đỡ lấy con trai mình.

Chỉ thấy khuôn mặt Tào Xung không còn chút huyết sắc, bộ hoàng bào cũng đã ảm đạm, không còn ánh kim quang lấp lánh nữa.

Tào Xung lúc này vô cùng yếu ớt, nhưng cậu bé đã không còn là long mạch, mà là một người có máu có thịt.

"Tỉnh lại, nó sẽ là người bình thường." Chu Văn Vương nhàn nhạt nói.

"Không tỉnh lại thì sao?" Tào Tháo ngẩng đầu hỏi một câu.

“Người thực vật.” Chu Văn Vương nói.

Chu Thánh: ...

Tào Tháo cúi đầu nhìn con trai mình, dùng bàn tay khô khốc sờ lên mặt Tào Xung.

“Con của ta, nhất định sẽ tỉnh lại.” Tào Xung đột nhiên nhắm chặt mắt, sau đó đột ngột mở ra.

“Ha ha ha ha, con của ta chưa bao giờ làm ta thất vọng!” Tào Tháo nhìn Tào Xung tỉnh lại, cười lớn.

Chu Văn Vương cười gật đầu, “Đứa trẻ thú vị.” “Được rồi, con trai ngươi đã tỉnh rồi, vậy ngươi chuẩn bị đi Nguồn cơn hỗn loạn đi.” Chu Văn Vương nhìn Tào Tháo nói.

Tào Tháo buông con trai mình ra, khẽ gật đầu, mang con trai rời đi.

Đợi ông ta đi rồi, Chu Văn Vương mới nhìn về phía Chu Thánh, nói: “Bây giờ An Lạc chỉ có ngươi là Người gác lăng, nhiệm vụ này chỉ có ngươi đi được thôi.” “Ta hiểu.” Chu Thánh đã sớm nghĩ thông suốt, nếu không cũng sẽ không quay lại.

“Khương Công đâu?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Ông ấy ở tầng thứ chín.” Chu Văn Vương nói.

“Đúng rồi, Âm Mạn tạm thời ở lại Cổ lầu Người Gác Lăng đi, ta truyền thụ cho cô ấy một số năng lực đặc biệt, tương lai mới có thể giúp được ngươi.” Chu Văn Vương nhớ đến Âm Mạn.

“Được.” Chu Thánh gật đầu.

Lần này đến Cung Thần Côn Luân, hắn cũng không định mang Âm Mạn đi.

Quá nguy hiểm.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn Chu Văn Vương, hỏi: “Cung Thần Côn Luân rốt cuộc là sao?” “Cung Thần Côn Luân là địa bàn của Tây Vương Mẫu, chỉ là Tây Vương Mẫu ở Nguồn cơn hỗn loạn, Cung Thần Côn Luân liền biến thành cấm địa.” “Sau đó xuất hiện Thanh Cưu chiếm tổ, biến Cung Thần Côn Luân thành cổ mộ của nó, liền trở nên vô cùng nguy hiểm.” “Tuy kết cấu đại thể không thay đổi, nhưng nguy hiểm đã tăng lên không ít.” Chu Văn Vương giải thích.

“Thanh là ai?” Chu Thánh lại hỏi.

Người này hắn vẫn luôn không nghĩ ra.

“Thanh à, ta hiện tại cũng không biết, đợi ngươi gặp được, sẽ biết, cũng sẽ hiểu Nguồn cơn hỗn loạn là gì.” “Đến lúc đó ngươi chém giết hắn, ta mượn đại trận Hàng Long của Tào Tháo bố trí, giúp ngươi thức tỉnh.” Chu Văn Vương nói như vậy.

Chu Thánh nghe vậy, gật đầu.

“Ba nén hương này cho ngươi, gặp nguy hiểm khẩn cấp, có thể đốt hương này, mượn sức của ta, một lần dùng một nén.” Chu Văn Vương lấy ra ba nén hương đưa cho Chu Thánh.

“Được.” Chu Thánh giữ lại, đây cũng là thủ đoạn bảo mệnh.

“Nhớ kỹ, Thanh giỏi nhất là mê hoặc lòng người, tuyệt đối không được bị hắn lừa, cũng đừng tin lời hắn.” Chu Văn Vương nhắc nhở.

“Ồ, không phải ông nói ông không biết hắn sao?

Tại sao còn biết năng lực của hắn?” Trác Thịnh không khỏi hỏi.

“Ta chỉ là không chắc chắn.” Chu Văn Vương lắc đầu nói.

Chu Thánh nhìn chằm chằm Chu Văn Vương, Chu Văn Vương cũng không có ý định giải thích.

“Được rồi, ta biết rồi.” Chu Thánh cũng lười hỏi nữa, hỏi ông ta

cũng sẽ không nói.

“Nhất định phải cẩn thận, hắn rất khó đối phó.” Chu Văn Vương nhắc nhở.

Chu Thánh dừng bước, ngẩng đầu hỏi: “Lần này Hội Thiên Tôn, còn sẽ nhúng tay vào không?” “Ha ha, Hội Thiên Tôn cơ bản đã phế rồi, Từ Phúc cũng không ở đây, sẽ không nhúng tay vào nữa.” Chu Văn Vương cười nói.

Tả Hộ pháp của Hội Thiên Tôn đều đã bị bắt, lần này lại càng thương vong không ít.

Từ Phúc cũng không ở đây, bọn họ trong thời gian ngắn, rất khó tái xuất.

“Nếu Từ Phúc thành thần...” “Hắn không thành được, cách hắn dùng, chẳng qua là do đám người ở Nguồn cơn hỗn loạn dạy thôi, ba đảo tiên ở hải ngoại, cũng là thứ bọn họ để lại.” Chu Văn Vương nhàn nhạt nói.

Nghe lời của Chu Văn Vương, Chu Thánh cũng yên tâm rồi.

Chương 479

Chỉ cần Thiên Tôn không phải là uy hiếp lớn nhất là được.

Hắn từ biệt Chu Văn Vương, cầm đỉnh đồng, mang theo Lưu Ly rời đi.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Ra khỏi Cổ lầu Người Gác Lăng, Lưu Ly không khỏi hỏi.

“Trước tiên về trang viên Lỗ Thương một chuyến.” Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Tiếp theo sẽ đi Cung Thần Côn Luân, nơi đó sẽ vô cùng nguy hiểm.

Chu Văn Vương còn cho mình ba nén hương để bảo mệnh.

“Anh định đưa em đến nơi tiếp theo sao?” Lưu Ly không khỏi hỏi.

Cô có thể cảm giác được, Chu Thánh không muốn đưa cô đến nơi tiếp theo.

“Anh...” Chu Thánh do dự, hắn thực sự không muốn mang theo Lưu Ly đi, không phải sợ Lưu Ly cản trở, mà là bản thân còn khó bảo toàn.

“Em sẽ không trở thành trở ngại của anh đâu, lúc quan trọng em có thể giúp anh.” Lưu Ly nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Chu Thánh im lặng.

“Đưa em đi.” Lưu Ly lại nói.

“Được.” Chu Thánh gật đầu.

Nếu mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lưu Ly tuyệt đối sẽ không chịu nổi sự cô đơn, chạy đến Cung Thần Côn Luân.

Đương nhiên, kết quả tốt nhất là hai người đều có thể sống sót trở về.

Lưu Ly nắm lấy tay Chu Thánh, dịu dàng nói: "Bất kể anh làm gì, em đều muốn ở bên cạnh anh, đừng bỏ lại em, em đã chịu đựng một trăm năm cô độc, không muốn chịu đựng thêm nữa." "Anh hiểu rồi." Chu Thánh gật đầu.

Hai người đang định quay về thì người của Cục Đặc Nhiệm đáp xuống trước mặt họ.

Người của Cục Đặc Nhiệm nhìn đỉnh đồng trên tay trái Chu Thánh, nhướng mày, sau đó nói: "Triệu Cao muốn gặp anh." "Hắn muốn gặp tôi làm gì?" Chu Thánh có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo.

Nơi Cục Đặc Nhiệm tọa lạc là ở kinh đô, còn Triệu Cao bị giam ở tầng hầm thứ năm mươi.

Chu Thánh theo người của Cục Đặc Nhiệm vào, nhìn thấy thảm trạng của Triệu Cao.

Hắn toàn thân bị đinh đóng chặt không thể động đậy, quần áo trên người bị lột sạch chỉ còn lại cái quần lót.

Lúc này hắn, đột nhiên không còn cảm giác âm lạnh, khiến người ta không dám lại gần nữa.

Triệu Cao nhìn Chu Thánh đến, cúi đầu cười lạnh: "Ngươi đến rồi." "Ừm." Chu Thánh gật đầu.

"Ta đã cứu ngươi, bây giờ đến lượt ngươi cứu ta." Triệu Cao lại nói.

"Chúng ta là kẻ thù." "Nhưng ta đã giúp ngươi, ngươi không thể không nhận!

Không có ta, các ngươi có thể ra khỏi mộng cảnh của Tả Từ không?

Không có ta, ngươi có thể tìm thấy hắn đang ngủ say không?" Triệu Cao kích động nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu, Triệu Cao quả thực đã giúp rất nhiều.

Điểm này, hắn phải thừa nhận.

"Thả ngươi đi có thể, nhưng cả đời này không được phép đặt chân vào lãnh thổ An Lạc!" Chu Thánh nói với hắn.

"Được." Triệu Cao đồng ý, hắn bây giờ chỉ nghĩ đến việc rời đi.

"Còn nữa, từ nay về sau, chúng ta không nợ nần gì nhau." Chu Thánh lại nói.

Triệu Cao nhìn chằm chằm Chu Thánh, nói: "Không nợ nần?

Sẽ có lúc ngươi phải cầu ta!" Chu Thánh không để ý đến hắn, mà nhìn về phía người phụ trách Cục Đặc Nhiệm: "Thả hắn đi, tôi nợ các anh một ân tình!" Hắn dùng ân tình của mình, đổi lấy một mạng cho Triệu Cao.

"Ân tình của anh..." "Tôi đại diện cho Cổ lầu Người Gác Lăng!" Chu Thánh lại nói.

"Được, nếu hắn đặt chân vào An Lạc, anh phải chịu hậu quả!" Người phụ trách nói.

"Được." Chu Thánh đồng ý.

Người phụ trách lúc này mới ra lệnh cho thuộc hạ, thả Triệu Cao, và trả lại quần áo cho hắn.

Triệu Cao ra ngoài, đi đến trước mặt Chu Thánh.

"Sẽ có lúc ngươi phải cầu ta." Triệu Cao nói với Chu Thánh một

câu, sau đó bị dẫn đi.

Đây là Chu Thánh nợ hắn.

Lúc đó Triệu Cao giúp Chu Thánh một tay, chính là vì hôm nay.

Lúc mình gặp nạn, Chu Thánh có thể tha cho hắn.

Triệu Cao tinh thông tính toán, sớm đã chuẩn bị hai phương án.

Đợi hắn đi rồi, người phụ trách mới nhìn về phía Chu Thánh, chính xác là nhìn về phía đỉnh đồng trong tay Chu Thánh.

"Anh định, đặt nó ở đâu?" Người phụ trách hỏi một câu.

"Cung Thần Côn Luân." Chu Thánh trầm giọng nói.

Người phụ trách nghe vậy sắc mặt đột biến, nói: "Nơi đó là cấm địa, trước đây tôi cũng đã phái người vào điều tra, nhưng những người vào đều không ai trở về." "Nơi đó bị chim cưu chiếm tổ rồi." Chu Thánh lên tiếng nói.

"Tôi nghe nói, nơi đó cất giấu mọi bí mật." Người phụ trách nói đến đây, nhìn về phía Chu Thánh: "Người gác lăng bảo vệ không chỉ là lăng mộ hoàng gia, còn có long mạch, điểm này tôi biết, nhưng các anh dường như còn có một bí mật, chúng tôi không biết." "Anh nợ tôi một ân tình, vậy nên hãy nói cho tôi biết đi." Người phụ trách nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Cổ lầu Người Gác Lăng, trấn áp Nguồn cơn hỗn loạn, mà Cung Thần Côn Luân, thì có chân tướng của Nguồn cơn hỗn loạn, tôi cũng vừa mới biết." Chu Thánh lên tiếng nói.

"Nguồn cơn hỗn loạn, là gì?" Người phụ trách không hiểu.

"Tôi cũng không biết, phải đến núi thần Côn Luân mới biết." Chu Thánh lắc đầu.

Người phụ trách im lặng một lát, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, nói:

“Tôi sẽ phái người đi cùng anh, khám phá chân tướng của Cung Thần Côn Luân.” Ông ta luôn muốn đi khám phá Cung Thần Côn Luân, nhưng sự nguy hiểm ở đó quá nghiêm trọng, nên mới không phái người đi.

Mà lần này không giống, Người gác lăng cũng phải đi, ông ta cảm thấy có thể phái người đi theo cùng, khám phá rõ ràng nơi đó.

“Nói thật, trong lòng tôi cũng không chắc chắn, vì Cung Thần Côn Luân, rất nguy hiểm.” Chu Thánh cười khổ nói.

“Không sao, anh là Người gác lăng, anh hiểu nơi đó.” Người phụ trách nói.

Chu Thánh thấy vậy, cũng không tiện từ chối nữa, liền nói: “Vậy được thôi, nhưng đi có thể, tôi không dám đảm bảo an toàn cho họ.” “Được.” Người phụ trách gật đầu, nói: “Thế này đi, ngày kia, ngày kia đến đây họp bàn bạc một chút, sau đó tôi dùng trực thăng vũ trang đưa các anh đi.” “Được, ngày kia tôi sẽ đến.” Chu Thánh gật đầu đồng ý.

Còn đỉnh đồng, Chu Thánh cũng tạm thời đặt ở Cục Đặc Nhiệm.

Cục Đặc Nhiệm là một cơ quan cơ mật nhất của quốc gia, cũng là nơi cốt lõi, đặt ở đây còn an toàn hơn đặt ở cổ mộ.

Ít nhất ở đây, Hội Thiên Tôn không dám đến.

Đặt đỉnh đồng xong, Chu Thánh mang theo Lưu Ly rời đi.

Còn người phụ trách Cục Đặc Nhiệm, lập tức triệu tập tất cả mọi người của Cục Đặc Nhiệm, còn gửi thư mời, cho một số gia chủ của các gia tộc ẩn thế và đạo chủ của các đạo môn.

Ông ta có một dự cảm, lần khám phá Cung Thần Côn Luân này, sẽ hé lộ một bí mật kinh thiên.

Chỉ dựa vào người của Cục Đặc Nhiệm là không đủ, còn cần sự

hợp tác của nhiều thế lực khác...

Sáng sớm hôm sau, trời hửng sáng.

Một tia nắng chiếu xuống mặt đất, xua tan bóng tối đêm qua.

Chu Thánh đưa Lưu Ly về trang viên Lỗ Thương, về phòng nghỉ ngơi.

Hắn nằm trên giường, không nghĩ gì cả, thả lỏng tâm trí ngủ, điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Đến Cung Thần Côn Luân, sẽ là một trận chiến gian khổ.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh ngủ say, dựa vào bên cạnh hắn, nhắm mắt ngủ...

Trên biển Đông.

Triệu Cao mắng mỏ trở về tiên đảo Phương Trượng, nhưng khi quay lại, tiên đảo Phương Trượng đã biến mất.

"Hữu Hộ pháp!" Triệu Cao gầm lên.

Hữu Hộ pháp từ dưới mặt nước trồi lên, lạnh lùng nhìn Triệu Cao.

"Trở về?

Trở về quan tài của ngươi sao?" Hữu Hộ pháp ném quan tài của Triệu Cao ra.

Chương 480

“Ngươi đừng có quá đáng!” Triệu Cao chỉ vào Hữu Hộ pháp nói.

“Hỗn xược, ngươi quỳ xuống cho ta!” Hữu Hộ pháp hét lớn một tiếng.

Triệu Cao nghe vậy, cười lạnh nói: “Không giả vờ nữa sao?

Đại vương.” “Tần Chiêu Tương Vương!” Chu Thánh ngủ một ngày một đêm.

Đến thời gian hẹn, mang theo Lưu Ly đến kinh đô, tham gia cuộc họp của Cục Đặc Nhiệm.

Khi hắn vào, bên trong đã có không ít người ngồi.

Có đạo sĩ, có người già, còn có thanh niên.

Chu Thánh vào, trực tiếp ngồi vào ghế chủ vị, còn bê thêm một chiếc ghế không biết của ai, cho Lưu Ly ngồi.

“Sớm đã nghe danh Người gác lăng, nay cuối cùng cũng được gặp, không biết có thể tháo mặt nạ ra được không?” Một lão già ngồi bên trái hỏi.

Chu Thánh không để ý đến lời ông ta.

Rất nhanh, người của Cục Đặc Nhiệm đến, khi họ thấy thiếu một chiếc ghế và Lưu Ly đang ngồi, có chút lúng túng.

“Xin lỗi, là tôi chuẩn bị không đủ chu đáo.” Người phụ trách cười nói một câu, đích thân bê một chiếc ghế vào, ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải.

“Tình hình thì, tôi cũng đã nói với mọi người rồi, lần khám phá Cung Thần Côn Luân này, do Người gác lăng toàn quyền chỉ huy.”

Người phụ trách lên tiếng nói.

“Dựa vào cái gì?” Một gia tộc hỏi.

Người phụ trách sắc mặt cứng lại, lạnh lùng nói: “Vương gia chủ, ông có thể biến được rồi!” “Tôi?” “Biến!” Người phụ trách lại hét lên.

“Mời đi, Vương gia chủ, đừng để chúng tôi khó xử!” Người của Cục Đặc Nhiệm đi đến sau lưng Vương gia chủ.

Vương gia chủ căm hận liếc nhìn Chu Thánh một cái, sau đó rời đi.

“Cho nhà họ Vương biến mất đi, nhàn rỗi quá lâu, đều quên mất đây là nơi nào rồi.” Người phụ trách nhàn nhạt nói một câu, đoạn tuyệt tương lai của nhà họ Vương.

Câu nói này của ông ta, không chỉ là ra lệnh cho thuộc hạ, mà còn là nói cho tất cả mọi người ở đây nghe.

“Ai có ý kiến gì không?” Người phụ trách lại hỏi.

Lần này không ai dám nói gì nữa.

“Vì không ai có ý kiến, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy, thứ hai là lần khám phá Cung Thần Côn Luân này, sẽ có nguy hiểm rất lớn, còn nguy hiểm lớn đến mức nào, để Người gác lăng nói.” Người phụ trách nhìn về phía Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn mọi người, nhàn nhạt nói một câu: “Kết quả tốt nhất, là chết một nửa số người, kết quả xấu nhất, là các người đều sẽ chết.” Một câu nói, khiến lòng mọi người chấn động.

Những người ngồi ở đây, đều là cao thủ có tiếng ở An Lạc, kết quả vẫn sẽ có nguy hiểm.

“Nghe thấy chưa?

Ai muốn rút lui có thể rút lui rồi.” Người phụ trách nhìn quanh mọi người.

Có mấy vị gia chủ không chịu nổi áp lực, đứng dậy rời đi.

Họ sợ chết.

“Lần khám phá Cung Thần Côn Luân này, cơ duyên các người có được, đều là của các người, Cục Đặc Nhiệm của tôi tuyệt đối sẽ không lấy một phân một hào.” Người phụ trách nói đến đây, nhìn về phía Người gác lăng.

“Cung Thần Côn Luân, có bảo vật không?” “Có.” Chu Thánh gật đầu.

Nơi Tây Vương Mẫu ở, sao có thể nghèo nàn được?

“Cục Đặc Nhiệm của tôi xuất động mười tông sư, các nhà ai muốn đi, đều đưa danh sách cho tôi.” Người phụ trách tiếp tục nói.

Họ bàn bạc một hồi, viết tên lên giấy.

Có người viết tên mình, có người viết tên người mạnh nhất trong nhà.

Lần này đi Cung Thần Côn Luân không phải là chuyện đùa, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc họ viết chữ, tay đều có chút run.

Vì họ cảm giác, cái tên mình viết, là danh sách tử thần.

“Tôi sẽ liên lạc với người bên quân khu, đến lúc đó sẽ phái một đoàn binh sĩ ở bên ngoài tiếp ứng các anh, chỉ cần các anh ra ngoài, là có thể đưa các anh đi.” Người phụ trách lại nói, coi như cho họ một chút bảo đảm an toàn ít ỏi.

“Người gác lăng, anh còn có gì muốn nói không?” Người phụ trách nhìn về phía Người gác lăng hỏi.

“Nghe theo chỉ huy, nếu không tôi sẽ không quan tâm đến sống chết của các người.” “Ngoài ra khi vào trong, đừng tin bất kỳ âm thanh nào bên trong, những tồn tại bên trong, sẽ mê hoặc lòng người, tốt nhất hãy dẹp bỏ dục vọng của mình.” Chu Thánh nhắc nhở.

Lời này vừa nói ra, mọi người im lặng.

Đa số họ đi, đều là có dục vọng.

“Phái Chính Nhất của tôi có thiên kinh văn tên là《Thái Thượng Cảm Ứng Thiên》, các vị có thể đọc thuộc lòng một chút, lúc vào, để tâm thanh tịnh.” Một lão đạo sĩ lên tiếng nói.

“Đều ghi nhớ, vào trong tuyệt đối không được có bất kỳ lòng tham nào.” Người phụ trách nhắc nhở, sau đó nhìn về phía Người gác lăng.

“Hết rồi, tất cả nghe theo mệnh lệnh.” Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Mọi người gật đầu.

Họ không giống như Vương gia chủ, chuyện đã được xác định rõ ràng, còn phải đưa ra chất vấn.

Trước đó họ đã biết, lần này là Người gác lăng dẫn đội.

Kết quả lúc họp, ông ta còn không biết sống chết mà đưa ra chất vấn của mình.

Bây giờ thì hay rồi, chất vấn đến mức nhà họ Vương cũng không còn.

Thực ra Vương gia chất vấn thì cứ chất vấn, người phụ trách sẽ không diệt nhà họ Vương của ông ta.

Là ánh mắt cuối cùng của Vương gia chủ nhìn Người gác lăng không đúng, người phụ trách mới quyết định diệt nhà họ Vương.

“Vì đã hẹn rồi, vậy trưa tập hợp đủ người, tôi sẽ đưa các anh đến Côn Luân Sơn.” Người phụ trách phân phó.

“Ừm.” Mọi người lần lượt gật đầu, sau đó quay về gọi người.

Còn Chu Thánh, thì ở lại Cục Đặc Nhiệm.

Lần này đi còn phải mang theo một người, Tào Xung.

Cậu bé lúc này cũng đang trên đường đến.

Đến mười hai giờ, Tào Xung đến nơi.

Cậu bé tiễn phụ thân mình xong, liền theo khí tức tìm đến.

“Cha cậu đi rồi?” “Ừm, ông ấy mang theo Hổ Báo Kỵ rời đi rồi.” “Cậu sẽ sớm được gặp ông ấy thôi.” Chu Thánh lại nói.

Đợi xong chuyện ở tiên cung Côn Luân, là nên đến Nguồn cơn hỗn loạn rồi.

“Ừm.” Tào Xung gật đầu.

Người phụ trách đi vào, nói với Người gác lăng: “Đã chuẩn bị xong rồi, lên xe ra sân bay thôi.” Chu Thánh từ ghế đứng dậy, mang theo Lưu Ly và Tào Xung ra ngoài lên xe.

Trên xe, người phụ trách đưa danh sách người đi cho Chu Thánh.

Chu Thánh lướt qua một lượt, số người đi có đến hơn năm mươi người.

“Số người đi có quá nhiều không?” “Không nhiều, chủ yếu là để làm rõ bí mật, hơn nữa có những người trong số họ, hoàn toàn là đi vì lợi ích.” Người phụ trách nói.

Cung Thần Côn Luân, nơi ở của Tây Vương Mẫu, chỉ riêng cái tên cũng đủ hấp dẫn không ít người đến.

Huống chi lần này còn có Người gác lăng dẫn đội.

Người gác lăng tuy quanh năm gác lăng, nhưng một số gia tộc có nội tình lâu đời, đều biết sự tồn tại của họ, cũng đã từng nghe nói về

họ.

“Tôi không thể đảm bảo, tất cả những người trong danh sách đều có thể trở về.” Chu Thánh lên tiếng nói.

“Một nửa thì sao?” “Cố gắng hết sức.” Chu Thánh nói.

Người phụ trách im lặng một lúc lâu, lên tiếng nói: “Vậy thì cố gắng hết sức đi.” “Cung Thần Côn Luân bị chim cưu chiếm tổ, mà con đó rất mạnh, đối mặt với nó thực ra tôi cũng không có nhiều tự tin.” Chu Thánh giải thích.

“Tận nhân sự, thính thiên mệnh thôi.” Người phụ trách lại nói.

Chu Thánh gật đầu.

Rất nhanh, xe chạy đến sân bay, mười mấy chiếc máy bay trực thăng vũ trang đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chu Thánh xuống xe, mang theo Lưu Ly và Tào Xung lên một trong số đó.

Chương 481

Những người khác lần lượt lên máy bay trực thăng, đến Côn Luân Sơn.

"Vù vù vù..." Cánh quạt quay, máy bay trực thăng cất cánh, bay về phía núi thần Côn Luân.

Đây là một cuộc hành động thám mộ hoành tráng, mục đích là để khám phá Cung Thần Côn Luân.

Còn bên Côn Luân Sơn, đã bị phong tỏa, bất kỳ ai cũng không được phép lên núi.

Một đoàn binh sĩ đã ở trên núi, chờ lệnh.

Côn Luân Sơn rất lớn, không ai biết Cung Thần Côn Luân ở đâu, chỉ có Chu Thánh biết.

"Lối vào Cung Thần Côn Luân ở đoạn giữa của dãy núi, hạ cánh ở đó đi!" Chu Thánh đeo tai nghe nói.

Máy bay trực thăng hạ cánh, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khu vực trung tâm núi Côn Luân.

Mười mấy chiếc trực thăng vũ trang lượn vòng, mọi người từ trên không hạ xuống, đứng bên ngoài màn sương trắng dày đặc.

Trung tâm núi Côn Luân quanh năm bị sương trắng che phủ, bất kỳ ai đi vào cũng sẽ mất phương hướng.

Sau khi mọi người đáp xuống, người phụ trách cầm điện thoại vệ tinh lên, liên lạc với quân đội dưới chân núi Côn Luân.

"Trung đoàn trưởng Lý, hãy dựa theo định vị vệ tinh đưa quân đội lên đây, ngoài ra mang theo công cụ đầy đủ, tại vị trí của tôi, dựng

một bãi đáp!" Người phụ trách cầm điện thoại vệ tinh liên lạc.

Chuyến thám hiểm lăng mộ lần này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Quân đội ở bên ngoài, cũng có thể hỗ trợ được phần nào.

Chu Thánh chỉ vào màn sương trắng, nhắc nhở: "Lát nữa lúc đi vào, nhớ đi sát theo bước chân của tôi, bất kể nhìn thấy thứ gì, cũng không được hái lượm, tôi không muốn các người còn chưa vào trong đã lạc giữa sương mù." Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu.

"Nhớ kỹ một điều, trong sương trắng tầm nhìn chỉ có ba mét, nếu các người ở trong đó mà nhìn thấy thứ gì ngoài ba mét, tuyệt đối đừng chạm vào, càng không được tách khỏi đội ngũ!" Chu Thánh lại lần nữa nhấn mạnh.

Trong màn sương trắng này, sẽ hiện ra một số thứ hấp dẫn, dụ dỗ người khác đi vào chỗ chết.

Ví dụ như vàng bạc châu báu, thiên tài địa bảo, mỹ tửu giai nhân...

Chỉ cần trong lòng ngươi có dục vọng, nó đều sẽ hiện ra cho ngươi xem.

"Nhớ mặc niệm Thái Thượng Cảm Ứng, giữ cho tâm như nước lặng." Lão đạo sĩ lên tiếng nói.

Mọi người thấy Người Gác Lăng nói nghiêm trọng như vậy, tự nhiên sẽ không đi tìm chết.

Sau khi Chu Thánh chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, mới nhìn về phía người phụ trách, nói: "Tôi không thể đảm bảo đưa tất cả ra ngoài, nhưng những gì anh muốn biết, sau khi ra ngoài tôi nhất định sẽ nói cho anh." "Ừm." Người phụ trách gật đầu, đưa một ngôi sao năm cánh cho Chu Thánh.

"Trong ngôi sao năm cánh này có sức mạnh của quốc gia, có lẽ có

thể giúp được cậu.” Người phụ trách thành khẩn nói.

“Ừm.” Chu Thánh gật đầu.

Anh đeo ngôi sao năm cánh trước ngực, sau đó để Lưu Ly và Tào Xung đi theo hai bên trái phải, bước vào trong sương trắng.

Những người phía sau cũng xếp thành hàng ba năm người, đi song song.

Khi bước vào trong sương trắng, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ có thể thấy rõ bóng lưng trước mặt, đi theo bóng lưng đó.

Mà người dẫn đường là Chu Thánh có khả năng nhìn trong đêm, có thể thấy rõ cảnh tượng trong vòng ba mét.

Dưới lớp sương trắng, khắp nơi đều là xương khô cành héo, phàm là người bị lạc trong sương trắng, hoặc là chết đói, hoặc là rơi xuống bẫy.

Bất kể thực lực mạnh mẽ đến đâu, ở trong sương trắng cũng vô dụng, không nhìn thấy thì chỉ có thể chờ chết.

Hơn nữa, từ trường của Cung Thần Côn Luân đặc biệt mạnh, hạn chế việc sử dụng cương khí, không thể bay được.

Dù sao, bay lượn trước mặt Tây Vương Mẫu là một việc rất bất lịch sự.

Mọi người đi theo Chu Thánh, sau khi đi sâu vào một khoảng, tầm nhìn của họ càng thêm mờ mịt.

Trong làn sương tiên dày đặc, dường như có một đôi tay đang vuốt ve cơ thể họ, khiến họ không rét mà run.

Họ miệng niệm Thái Thượng Cảm Ứng, nhưng trong lòng đã có chút căng thẳng.

Khi họ đang đi về phía trước, trong tầm mắt họ xuất hiện đủ loại

thứ.

Có tửu trì ngàn năm truyền thừa, xung quanh tửu trì còn có hoa đào.

Có những tiên nữ thướt tha, ẩn hiện trong nước, dập dờn quyến rũ.

Có những điển tịch tuyệt thế, tu tiên có thể thành thánh.

Có tiên nhân mỉm cười nhìn ngươi, đưa tay phải ra, dường như chờ ngươi qua đó, xoa đầu ngươi.

Còn có người nhìn thấy bảo dược tuyệt thế.

Mỗi người trong lòng suy nghĩ khác nhau, thứ nhìn thấy tự nhiên cũng không giống nhau.

Không ai nhìn thấy mỹ thực, là vì đến tuổi của họ, không lo ăn uống.

Mà có người nhìn thấy những cô gái yêu kiều, là...

đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên.

Họ nhìn thấy những thứ đó, ánh mắt có chút không dời đi được, đều muốn qua đó giành lấy.

Nhưng nhìn thấy bóng lưng dần mờ ảo trước mắt, họ vẫn tiếp tục đi.

Sống lâu rồi, cám dỗ nào mà không chống lại được?

Họ tiếp tục niệm Thái Thượng Cảm Ứng, tiếp tục đi theo bóng lưng trước mặt.

Chu Thánh đã nhắc đi nhắc lại, mọi thứ nhìn thấy trong sương trắng đều là giả, họ không thể không nghe.

Mặc dù sức hấp dẫn rất lớn, nhưng bên trong còn có những thứ

tốt hơn.

Tuy nhiên, có một người đàn ông trung niên đầu to tai lớn, vẫn không nhịn được sự cám dỗ của mỹ nữ, đi một bước dừng ba bước.

“Dù sao khoảng cách cũng không xa, mình qua đó thơm một cái rồi quay lại, cũng không sao.” Người đàn ông đầu to tai lớn trong lòng đương nhiên hiểu rõ không thể tách đội, nhưng cô gái kia thực sự quá xinh đẹp.

Sau khi ý nghĩ nảy ra trong lòng, suy nghĩ đó không thể kìm nén được nữa, lý trí trong đầu lập tức bị cô gái chiếm lĩnh.

Ông ta nhanh chân lao tới, ôm chầm lấy mỹ nữ.

“Lại là thật!” Người đó hai mắt sáng rực, ôm mỹ nữ hôn ngấu nghiến.

Mà mỹ nữ kia lại ra vẻ nửa cự tuyệt nửa mời gọi, khiến ông ta càng không chịu nổi.

Khi ông ta đè cô gái xuống nước, tiến hành cuộc vui cá nước, những người khác đã đi xa.

Đợi ba phút sau khi xong việc, ông ta quay đầu nhìn lại, mọi người đã đi xa rồi.

Mà cô gái xinh đẹp kia, lại nằm trên mặt đất như một cái xác.

“Mình vừa mới... làm cái gì vậy?” “Không được không được, mình phải đi mau.” Sau khi bình tĩnh lại, ông ta muốn đi, nhưng nước ở đây dường như có sức dính, giữ chặt ông ta lại.

Mà mỹ nữ vừa cùng ông ta vui vẻ, lúc này cũng đã thay đổi.

Biến thành một bộ xương khô, trên người toàn là những con rệp ghê tởm.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử của người đàn ông béo co rút lại,

toàn thân run rẩy.

Những con rệp đó nhấn chìm ông ta, kéo ông ta xuống đáy nước...

Chu Thánh đi được một lúc, quay đầu lại nhìn.

Những người phía sau vẫn đi theo mình, nhưng anh luôn cảm thấy thiếu một người.

"Thôi kệ, đợi vào trong rồi điểm danh sau." Chu Thánh cảm thấy đúng là thiếu người, chỉ là không biết thiếu ai.

Trong sương trắng, có thể xuất hiện những thứ mà người ta muốn thấy nhất.

Mà Lưu Ly cũng nhìn thấy, nhưng thứ cô thấy là Chu Thánh, Chu Thánh ở ngay bên cạnh cô, đối với cô mà nói có thể chống lại được ảnh hưởng.

Mà Tào Xung nhìn thấy là Tào Tháo, chỉ là cậu rất rõ ràng, cha mình không ở thế giới này, mặc dù cha cậu đang gọi cậu, nhưng cậu cũng chỉ vẫy tay chào một cái, rồi tiếp tục đi.

Những thứ xuất hiện trong sương trắng này đều là giả, mọi người cũng đều rất rõ, nên sẽ không bị lừa.

Mà Chu Thánh, cũng nhìn thấy một vài thứ.

Anh nhìn thấy nhà mình, thấy ba mẹ mình đã nấu một bữa ăn ngon, gọi anh qua ăn cơm.

Chương 482

“Con trai, về nhà đi, về nhà ăn cơm đi con.” Chu Thánh còn nghe thấy mẹ mình đang gọi anh.

Gọi anh về ăn cơm.

“Đợi con xong việc sẽ về.” Ý chí Chu Thánh kiên định, anh biết rõ mình đang ở đâu, cũng biết rõ mình phải làm gì.

Màn sương trắng này rất dài, mọi người đi hơn nửa tiếng đồng hồ mới đến cuối, đến trước một cánh cửa cổ kính.

Chu Thánh lấy lệnh bài Người Gác Lăng của mình ra, lớn tiếng nói: “Người Gác Lăng Dương Mạch, cầu kiến!” Ánh sáng trên lệnh bài lóe lên, bên trong cánh cửa cổ kính truyền đến một giọng nữ trong trẻo.

“Tây Vương Mẫu không có ở nhà, không gặp bất cứ ai!” “Phụng lệnh Thủ Lăng Cổ Lâu, dùng đỉnh đồng trấn áp cung Tây Vương Mẫu!” Chu Thánh lại nói.

Theo giọng nói của anh, cánh cửa phủ bụi từ từ mở ra.

Sau khi vào Cung Thần Côn Luân, phía trước là một con đường rất dài, hơi giống như con đường ván gỗ men theo vách núi giữa mây.

Dưới con đường ván gỗ là sương trắng dày đặc, bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Nơi họ đang đứng là trên một cái đài, chỉ có một con đường ván gỗ có thể thông sang bờ bên kia.

“Điểm danh trước đã.” Chu Thánh không vội vàng đi lên, mà xem thử mọi người đã đủ chưa.

Mọi người cũng đều nhìn xem có thiếu ai không.

Kết quả vừa nhìn, quả thật thiếu một người.

“Gia chủ nhà họ Lưu không còn nữa.” Lão đạo sĩ lên tiếng.

“Lưu dê xồm mất rồi?” Mọi người lúc này mới phát hiện, Lưu dê xồm không theo vào.

Gia chủ nhà họ Lưu, Lưu Thuận, cũng là một gia tộc có nền tảng sâu sắc, chỉ có điều gia chủ đương nhiệm lại là một lão dê già, danh tiếng trong giới rất không tốt.

Gặp một người yêu một người, những người tình của ông ta có thể lấp đầy cả một khu chung cư ba mươi ba tầng.

Vì thế, người trong giới đều gọi ông ta là Lưu dê xồm, ai cũng rất coi thường ông ta.

“Tám phần là ông ta thấy mỹ nữ nên không đi nổi nữa rồi.” Một vị gia chủ thở dài nói.

“Sắc đẹp như lang như hổ, có thể làm lung lay ý chí, tiêu mòn tinh lực của con người, các vị hãy lấy đó làm gương!” Lão đạo sĩ cảm khái nói.

Mọi người đối với sự biến mất của gia chủ họ Lưu không cảm thấy quá kinh ngạc.

Lúc đến, Người Gác Lăng đã nhấn mạnh nhiều lần, không được bị bất cứ thứ gì trong sương trắng hấp dẫn.

Kết quả ông ta không nghe, đi lạc thì trách ai được?

Chỉ là không biết, ông ta đã chết hay chưa.

Nhưng mọi người cũng không quan tâm nữa, lúc họ vào đây đã lập di chúc rồi.

Nếu có thể trở về, gia tộc của họ sẽ tiến thêm một bậc; nếu không về được, hậu sự trong nhà đều đã sắp xếp ổn thỏa.

Họ đi theo Người Gác Lăng vào đây, tự nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng chết bất cứ lúc nào, đó là sự giác ngộ.

"Được rồi, cây cầu phía trước gọi là cầu Vấn Tâm, lúc đi không được để cả hai chân chạm đất, không được cười cợt đùa giỡn, càng không được nhắc đến Tây Vương Mẫu, tâm ý phải thành!" Chu Thánh nhắc nhở.

Mọi người ghi nhớ điều đó, họ không có kinh nghiệm, Chu Thánh nói gì họ làm nấy.

"Ngoài ra, lúc lên cầu, các người sẽ nghe thấy một số âm thanh, không cần để ý, nhưng có một giọng nói, bắt buộc phải trả lời.

Sẽ có người hỏi các người, vào cung Tây Vương Mẫu để làm gì, các người không cần ngụy trang, không cần nói là đến tế bái Tây Vương Mẫu, cứ nói thẳng suy nghĩ trong lòng là được." "Các người nói gì, sau này các người mới nhận được cái đó, nếu các người nói đến tế bái Tây Vương Mẫu...

Tây Vương Mẫu không ở thế giới này, bà ấy sẽ gửi các người đến thế giới khác để tế bái." Chu Thánh giải thích.

Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu.

Một số người trong số họ vốn định ngụy trang một chút, nói vài lời hoa mỹ cho qua chuyện.

Sau khi nghe Chu Thánh giải thích, họ biết phải làm gì rồi.

"Nhớ kỹ quy tắc tôi nói." Chu Thánh lại nhắc nhở một lần nữa.

Mọi người gật đầu, họ không phải kẻ ngốc, sớm đã ghi nhớ kỹ rồi.

Chu Thánh lúc này mới dẫn mọi người bước lên cầu Vấn Tâm.

“Vù vù vù...” Gió mạnh gào thét qua, cầu Vấn Tâm lắc lư không ngừng.

“Không được vịn tay vịn.” Chu Thánh vội vàng nhắc nhở.

Trên cầu Vấn Tâm có dây thừng làm tay vịn, nhưng màu sắc của dây thừng không ổn, là màu đen tuyền.

Một khi chạm vào, sẽ lập tức trúng độc.

Mọi người vốn định vịn tay vịn để ổn định cơ thể, nhưng nghe thấy lời của Chu Thánh, đều rụt tay lại, giữ tư thế một chân đạp trên cầu Vấn Tâm.

May mà mọi người đều là người có thực lực, cầu Vấn Tâm có lắc lư thế nào cũng sẽ không rơi xuống.

Chu Thánh lúc này mới tiếp tục đi về phía trước, chân trái chạm đất chân phải nhấc lên, chân phải chạm đất chân trái nhấc lên, giữ vững nhịp điệu của mình tiếp tục tiến về phía trước.

Trong tiếng gió gào thét, còn xen lẫn những âm thanh đầy lệ khí.

“Cút về đi, cút về đi!

Đừng vào đây, đừng vào đây!

Nơi này không chào đón các ngươi!” “Các ngươi đều sẽ chết, các ngươi đều sẽ chết!” “Cấm địa thần minh, phàm nhân chớ vào!” Những âm thanh này vang lên bên tai mọi người, vô cùng chấn động tâm can.

Chu Thánh chọn cách phớt lờ, tiếp tục đi về phía trước.

“Người Gác Lăng, quay về đi, Tây Vương Mẫu không có ở đây, Cung Thần Côn Luân rất nguy hiểm, ngươi vào đây, ngươi sẽ chết.” Âm thanh lại vang lên, lần này là nói riêng với Chu Thánh.

Chu Thánh giơ đỉnh đồng lên, nhưng không trả lời.

"Đừng đáp ứng điều kiện của nó, đừng tin lời ma quỷ của nó, đừng trả lời câu hỏi của nó, nó sẽ ăn các ngươi." Cùng với tiếng nói kết thúc, giọng nói đầy lệ khí kia dần dần tan biến.

Lời nói của nó, khiến Chu Thánh rơi vào trầm tư.

Thứ nói chuyện với mình, rốt cuộc là ai?

Là người của Tây Vương Mẫu, hay là kẻ khác?

Là cố ý dẫn dắt mình, hay những lời vừa rồi mới là thật?

Chu Thánh chần chừ một chút, nhưng rất nhanh một giọng nói đầy từ tính và ôn hòa vang lên.

"Các người đến cung Tây Vương Mẫu, là để làm gì?" Cùng với giọng nói vang lên, gió mạnh ngừng lại, thay vào đó là một làn gió xuân thổi nhẹ, khiến người ta cảm thấy thoải mái như tắm gió xuân.

"Đừng trả lời!" Chu Thánh vội vàng quay đầu nói.

Mọi người đều đã nghĩ xong sẽ nói gì, nhưng lại bị tiếng quát lớn này của Chu Thánh dọa cho sững sờ.

Họ chọn nghe theo lời của Chu Thánh, không trả lời giọng nói kia.

"Vì sao không trả lời?" Giọng nói tiếp tục vang lên.

"Ngươi là ai?" Chu Thánh hỏi ngược lại.

Giọng nói đó không trả lời, Chu Thánh cũng không để ý đến nó nữa, dẫn mọi người tiếp tục đi.

Thông thường trên cầu Vấn Tâm, người phụ trách hỏi han là sinh vật biết nói dưới trướng Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu là một tồn tại tựa như thần minh, thuộc hạ dưới trướng bà ấy tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Ít nhất cũng phải cao ngạo, chứ không phải dịu dàng.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, giọng nói dịu dàng kia vẫn tiếp tục hỏi.

Nhưng sau khi hỏi nửa ngày mà không ai trả lời, nó bắt đầu nổi điên.

"Không trả lời câu hỏi của ta, vậy thì tất cả đi chết đi!" Giọng nói dịu dàng đột nhiên biến thành tiếng gầm đầy lệ khí.

Trên không, một đàn chim đen bay tới, hình dáng có chút giống quạ, nhưng cơ thể chúng có phần mục rữa, tràn ngập khí tức sa đọa.

Chu Thánh thấy vậy, không khỏi tăng tốc.

Cung Thần Côn Luân đã bị chiếm lĩnh, rất nhiều quy tắc đã thay đổi.

Chu Thánh không thể dựa vào quy tắc trong ký ức để đối phó nữa, mọi thứ đều trở nên rất bất thường.

Đàn chim đen trên không lao xuống, mọi người lần lượt rút vũ khí của mình ra, đánh bay chúng xuống vách núi.

Chương 483

Nhưng có mấy người không chú ý hai chân chạm đất, lập tức bị dây leo dưới vách núi kéo xuống, nuốt vào miệng.

Chu Thánh đứng ở phía trước, chặn lại phần lớn chim đen, dùng đỉnh đồng mở ra một con đường.

"Đừng quên quy tắc!" Chu Thánh nói một câu, để những người phía sau chú ý, không được hai chân chạm đất, không được lớn tiếng ồn ào.

Một số người phía sau anh vốn định chửi mấy câu, nghe thấy lời của Chu Thánh, từng người một ngậm miệng lại, mặt đỏ bừng.

Cầu Vấn Tâm rất dài, họ mới đi được một nửa quãng đường.

Chu Thánh kiên trì đi về phía trước, chém giết toàn bộ chim đen.

Ở bờ bên kia, một người mặc áo choàng đen đứng ở đầu cầu, sau lưng hắn còn có đủ loại sinh vật kỳ quái...

"Không chặt đứt cầu Vấn Tâm sao?" Một sinh vật sau lưng hắn mở miệng hỏi.

"Cầu Vấn Tâm do Tây Vương Mẫu để lại, không chặt đứt được." Người áo đen lạnh lùng nói.

"Vậy có cần ta cũng xông vào không?" "Không cần, các ngươi ở phía sau canh giữ là được rồi, cửa động sắp mở ra, đừng để Người Gác Lăng vào chặn lại." "Hiểu rồi." Trên cầu Vấn Tâm.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, lần này thương vong không lớn, chỉ có ba người rơi xuống.

"Nhớ kỹ quy tắc!" Chu Thánh lại nói.

Đến Cung Thần Côn Luân, thì phải tuân thủ quy tắc do Tây Vương Mẫu đặt ra.

Thanh đã chiếm lĩnh Cung Thần Côn Luân, trên cơ sở quy tắc do Tây Vương Mẫu đặt ra, lại thêm vào mấy điều, còn tăng thêm độ khó.

Nếu không có kinh nghiệm, đến đây chắc chắn phải chết!

Người của bộ phận đặc biệt đã đến mấy lần, toàn quân bị diệt, không phải là không có lý do.

Nửa chặng đường còn lại, mọi người đều hết sức cẩn thận.

Họ đã thấy hậu quả của việc vi phạm quy tắc, sẽ bị dây leo kéo xuống nuốt sống.

Đoạn đường phía sau, thỉnh thoảng có gió lớn nổi lên, thỉnh thoảng có giọng nói đầy lệ khí.

Trong giọng nói đó xen lẫn một tia uy nghiêm.

Hơn nữa, mặc dù giọng nói đầy lệ khí, nhưng chỉ là đuổi họ rời đi, cút ra ngoài.

Cũng có nghĩa là, nó không muốn mình và mọi người đi vào.

Trong lòng Chu Thánh, đại khái đã đoán được là ai, chỉ là không dám chắc chắn, phải vào trong xem mới biết.

Nửa chặng đường sau, ngược lại không xảy ra sự cố nào nữa, mặc dù xung quanh vẫn đầy những âm thanh mê hoặc, nhưng mọi người đều đã thấy hậu quả, tự nhiên cũng không dám trả lời.

Khi đi ra khỏi cầu Vấn Tâm, mọi người mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Trên cầu tinh thần phải căng thẳng cao độ, sơ sẩy một chút là toi đời.

Chu Thánh nhìn những người sau lưng, lặng lẽ lấy danh sách ra gạch tên họ.

"Tôi nhắc lại một lần nữa, sau khi vào đây mỗi nơi đều vô cùng nguy hiểm, một khi xảy ra chuyện, ngay cả thi thể cũng không mang đi được." Chu Thánh nhắc nhở.

Mọi người gật đầu, họ đã thấy rồi.

Sau khi Chu Thánh thu lại danh sách, mới tiếp tục tiến về phía trước.

"Chu Thánh, lúc nãy trên cầu, em nghe thấy có người gọi em." Lưu Ly nói với Chu Thánh.

"Gọi em làm gì?" Chu Thánh hỏi.

"Gọi em cứu họ." Lưu Ly nói.

Lúc ở trên cầu Vấn Tâm, có một giọng nói ai oán đang cầu cứu cô.

"Cẩn thận là trên hết." Chu Thánh nhắc nhở, sau đó đi về phía trước, gõ cửa lớn.

Phía sau cánh cửa lớn là tiền điện, thông thường những người đi lạc vào Cung Thần Côn Luân đều sẽ bị dẫn đến tiền điện, sau đó được đưa trở về.

Trong tiền điện, khắp nơi đều là đồ đằng và hình vẽ chim, và đều có màu xanh.

"Dưới trướng Tây Vương Mẫu, có thần sứ Thanh Loan, tiền điện này chính là nó." "Ở trong điện Thanh Loan, phải chú ý đừng bàn luận về chuyện tình cảm của mình." Chu Thánh giải thích.

Trên thế giới chỉ có một con Thanh Loan, cả đời nó đều đi tìm bạn đời, nhưng đều không có.

Thanh Loan là thần điểu, cũng là thần điểu cô độc.

Sau khi Chu Thánh và Lưu Ly kéo ra một khoảng cách, họ quan sát điện Thanh Loan.

"Cô... cô... cô..." Một tiếng kêu đặc biệt vang lên, cánh cửa lớn phía sau đóng sầm lại.

Tượng Thanh Loan lúc này như sống lại, bay lên, kêu bi thương trên không trung.

Một con chim lớn màu đen bay ra, đưa chúng bay lượn trên không.

Con chim lớn màu đen thân thể đặc biệt to, to gấp đôi con diều hâu, có ba cái đầu quạ, sáu cái đuôi, trên đầu có mào phượng.

"Ha ha ha ha..." Con chim lớn màu đen vừa ra đã cười lớn, giọng nói rất giống người, nhưng có chút khàn.

Nó đảo mắt, lao xuống phía Chu Thánh.

Chu Thánh vung kiếm Long Hồn, chắn ngang trước mặt, chặn lại đòn tấn công của con chim đen.

"Hắc hắc hắc..." Con chim đen vỗ cánh tạo ra một cơn cuồng phong, hất bay tất cả những người sau lưng Chu Thánh.

Chu Thánh dùng Dương Châu màu trắng biến thành một thanh trường đao, chém đứt một bên cánh của con chim đen.

"Hự!" Cánh của con chim đen bị chém đứt một bên, phát ra tiếng kêu đau đớn, chỉ là tiếng kêu này, rất không ổn.

Chu Thánh nhân cơ hội lùi lại một bước, sau đó đạp lên đỉnh đồng nhảy ra sau lưng con chim đen, giơ cao thanh đồng kiếm.

"Đừng giết ta, đừng giết ta!" Con chim đen nói tiếng người, giọng nói vô cùng khó nghe.

"Ngươi là ai?" Chu Thánh không khỏi hỏi một câu.

“Ta là... ta là... ta là ác mộng của các ngươi!” Con chim đen nói một câu, ánh mắt đen ngòm nhìn chằm chằm mọi người.

Mọi người trong lòng kinh hãi, không hiểu vì sao trong lòng lại tràn ngập nỗi sợ hãi.

Rõ ràng chỉ là một con chim đen mà thôi, nhưng lại mang đến cho họ nỗi sợ hãi rất lớn.

Mà Chu Thánh đang đứng trên lưng nó, trong lòng bỗng nhiên cũng tràn ngập nỗi sợ hãi.

Bóng tối vô tận bao trùm lấy anh, anh dường như nhìn thấy Lưu Ly, ba mẹ và những người thân bên cạnh mình, đang rời xa mình.

Giống như đang gặp ác mộng, rõ ràng biết là giả, nhưng lại không tỉnh lại được.

“Ken két két...” Con chim đen phát ra tiếng cười ken két két, vô cùng rợn người.

Nó đã kéo tất cả mọi người vào trong ác mộng.

Nỗi sợ hãi trong lòng mọi người có mặt ngày càng mạnh, và họ cùng lúc gặp ác mộng.

Mộng cảnh của mỗi người đều khác nhau, nhưng trong mộng cảnh họ đều nhìn thấy những chuyện khiến mình sợ hãi.

Có người là gia tộc mình bị diệt, có người là đạo quan của mình bị diệt, còn có người là con cháu mình tuyệt tự.

Họ theo Chu Thánh đến Cung Thần Côn Luân, đa số đều không sợ chết.

Thứ họ sợ là gia tộc của mình, những người mà mình coi trọng.

Mà con chim đen đã khiến họ cùng lúc rơi vào ác mộng, mơ thấy cảnh tượng mình sợ hãi nhất.

Chu Thánh muốn tỉnh lại, nhưng mình vừa cử động một chút, mộng cảnh vỡ tan càng nhanh, và ác mộng cũng càng nặng hơn.

“Ha ha ha ha, bỏ kiếm xuống, ta cho bọn họ một kết cục hoàn mỹ.” Con chim đen tiếp tục nói.

Kiếm của Chu Thánh đang kề trên cổ nó, khiến nó có chút sợ hãi.

Mà trong ác mộng, kiếm của Chu Thánh đang kề trên cổ Lưu Ly.

Chương 484

Anh biết đây là giả, nhưng anh không xuống tay được.

“Ngươi muốn tự tay giết ta sao?” Con chim đen giả dạng thành Lưu Ly nói.

Chu Thánh nhắm mắt lại, tay trái đặt trên lệnh bài Thủ Lăng.

Khí trong lệnh bài Người Gác Lăng tiến vào cơ thể anh, thẳng đến lông mày, khiến mắt anh sáng lên một lúc.

Sau khi Chu Thánh nhìn rõ ba cái đầu quạ, một kiếm chém xuống hai cái đầu, chỉ còn lại một cái bên phải.

“A!” Ác mộng của mọi người lập tức tan vỡ, tượng đá Thanh Loan đang bay lượn trên không cũng lần lượt từ trên không rơi xuống, trở về vị trí ban đầu.

“Ken két két!” Con chim đen kêu la thảm thiết, giọng nói đặc biệt khó nghe, giống như tiếng quạ khóc.

“Câm miệng!” Kiếm của Chu Thánh chỉ vào cổ nó, nếu nó còn dám phát ra âm thanh, Chu Thánh không ngại một đao kết liễu nó.

Con chim đen không dám kêu la.

“Nói, ngươi rốt cuộc là... quái vật gì!” Chu Thánh lạnh lùng hỏi.

Trong ký ức của anh, không có con chim đen nào.

Rõ ràng, đây là quái vật đến cùng với Thanh.

Hơn nữa nó có thể nói chuyện, vậy hỏi nó tên gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Gà Dư.” Gà Dư nói ra tên của mình.

“Khởi Đột?” Chu Thánh tỏ ra chưa từng nghe qua.

“Không phải Khởi Đột, là Gà Dư.” Gà Dư nhấn mạnh.

Chu Thánh nhíu mày, nhìn về phía mọi người.

Đa số mọi người đều ngơ ngác, không biết Gà Dư là thứ gì.

Ngược lại có một người, mày nhíu chặt, mở miệng nói: “Có sách ghi lại, ở núi Dực Vọng, có một loài chim, hình dạng như quạ, ba đầu sáu đuôi mà giỏi cười, tên là Gà Dư, ăn vào khiến người không mệt, lại có thể trừ hung.” “Không biết có phải là ngươi không?” Người đó nhìn về phía Gà Dư hỏi.

“Đúng đúng đúng, là ta.” Gà Dư liên tục gật đầu.

Chu Thánh nghe vậy, nói: “Vậy thì, hầm nồi này đi.” Gà Dư: !!!

“Đừng ăn ta, thịt của ta rất dai rất chua, không ngon đâu!” Gà Dư kinh hãi nói.

“Ngươi ăn rồi à?” Lưu Ly hỏi một câu.

Gà Dư: ...

Chu Thánh vung trường kiếm, chém đứt cái đầu cuối cùng của nó, sau đó nhảy xuống từ xác nó.

“Ai muốn ăn thì tự mình cắt một ít thịt xuống nướng, đuôi và móng của Gà Dư, các người muốn thì tự mình cắt.” Chu Thánh nói với mọi người.

Lời này vừa nói ra, mọi người lần lượt rút vũ khí, xẻ thịt Gà Dư.

Gà Dư là tồn tại trong truyền thuyết, máu thịt của nó đều có công dụng lớn, Chu Thánh không cần, họ đã sớm chờ đợi để chia phần.

Chu Thánh tự nhiên hiểu Gà Dư rất hiếm, nhưng gác lăng lâu như vậy, anh có thứ gì mà chưa từng thấy?

Chỉ là một con Gà Dư thôi, không khơi dậy được hứng thú của anh.

Chu Thánh tiếp tục tìm kiếm trong điện Thanh Loan, khi anh đi đến chỗ cao, nhìn thấy vị trí của một đồ đằng Thanh Loan có chút không đúng.

Anh đưa tay điều chỉnh lại vị trí, phía dưới bệ đá đột nhiên mở ra.

Một con chim lớn màu xanh, bị đóng đinh trên phiến đá.

"Thanh Loan!" Chu Thánh vội vàng nhổ đinh ra, bế Thanh Loan ra ngoài.

Thanh Loan đã biến thành xác chết, chỉ là xác chết vẫn chưa tan biến.

Đuôi và cánh của nó đều bị bẻ gãy, rõ ràng là để bảo vệ Cung Thần Côn Luân, bị người ta đánh gãy.

Mọi người nhìn thấy Chu Thánh bế xác Thanh Loan ra, có mấy người động lòng.

"Cái đó, toàn thân Thanh Loan đều là bảo vật, tôi thấy..." "An táng đi." Chu Thánh nhàn nhạt nói một câu, nhìn về phía người vừa nói.

"Thanh Loan là thần sứ dưới trướng Tây Vương Mẫu, nếu ngươi muốn gia tộc mình bị diệt, ngươi có thể đến lấy di thể của nó!" Chu Thánh lạnh lùng nói.

Thanh Loan thân là thần sứ của Tây Vương Mẫu, thân phận địa vị đều rất lớn, hơn nữa nó là thần điểu, chưa bao giờ hại người.

Nếu có người muốn lợi dụng thi thể của nó, sẽ chuốc lấy sự báo thù của Tây Vương Mẫu!

Dù cho, Tây Vương Mẫu không còn nữa, cũng sẽ có những sự báo thù khác.

“Ác thú có thể ăn, thần thú chỉ nên kính.” Lão đạo sĩ lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của mọi người.

Ác thú, có thể ăn máu thịt của chúng, nhưng đối mặt với thần thú, thì chỉ có thể kính ngưỡng.

Mọi người cũng không còn suy nghĩ gì khác, lần lượt cúi đầu, tiếp tục cắt thịt Gà Dư.

Chu Thánh tìm một chỗ, đặt Thanh Loan xuống, chôn cất nó ngay trong điện Thanh Loan.

Trong điện Thanh Loan chôn Thanh Loan.

“Tây Vương Mẫu rốt cuộc có phải là tồn tại trong thần thoại không?” Lão đạo sĩ đi đến bên cạnh Chu Thánh hỏi.

“Ông thấy sao?” “Lịch sử đã từng có đứt gãy, rất nhiều sinh vật thần thoại đều biến mất không tăm tích, tôi cũng không rõ lắm.” Lão đạo sĩ lắc đầu nói.

“Tây Vương Mẫu đã từng tồn tại, những thần thú dưới trướng bà ấy cũng tồn tại, chỉ là ở thời đại của họ, rất phổ biến, đến thời đại của chúng ta, thì không thấy nữa.” Chu Thánh giải thích.

Nhiều sinh vật đã tuyệt chủng, đều đã từng tồn tại, chỉ là không nhìn thấy nữa, những văn thư lưu lại trong lịch sử, cũng có ghi chép.

Giả như một ngày nào đó trong tương lai, vẹt tuyệt chủng, nhưng sách vở ghi lại, thì sẽ viết thế nào: “Có một loài thú, sặc sỡ bảy màu, có thể học tiếng người, nói lời người!” Chắc chắn hậu nhân không tin, vì họ chưa từng thấy.

Trong lịch sử mới là đa dạng sinh học, các loại sinh vật kỳ quái đều có, chỉ là không biết vì sao đều biến mất.

Mà lịch sử lại có đứt gãy, không có sách vở ghi chép, những sinh

vật này, đã biến mất như thế nào.

“Nói cũng phải, những sinh vật này, nếu còn sống ở hiện tại, chắc cũng sẽ giống như con công, bị nhốt trong sở thú cho người ta thưởng thức.” Lão đạo sĩ gật đầu.

“Đợi thám hiểm xong cung Tây Vương Mẫu, sẽ biết được đoạn lịch sử đã mất.” Người của bộ phận đặc biệt đi đến bên cạnh Chu Thánh nói.

Bộ phận đặc biệt đến đây mang theo nhiệm vụ, một là tìm hiểu bí mật, hai là tìm lại những mảnh vỡ lịch sử đã mất.

“Ừm.” Chu Thánh gật đầu, rồi nhìn về phía các vị gia chủ vẫn đang cắt thịt Gà Dư.

“Gần được rồi, đừng mang cả đầu đi, cái đầu ghê tởm như vậy, các người cũng ăn được sao.” Chu Thánh không còn lời nào để nói.

Mấy gã này, ngay cả cái đầu cũng không tha, vác trên vai.

“Cậu là một người ăn no cả nhà không đói, cậu không biết trong nhà chúng tôi có bao nhiêu đứa trẻ đang chờ ăn đâu.” Một vị gia chủ nói.

Những thứ này mang về, đem ra bán đấu giá, chỉ cần hai chữ Gà Dư, cũng có thể bán được không ít tiền.

“Để đây đi, đợi lúc về rồi lấy.” Chu Thánh lại nói.

Mọi người nghe vậy, phân chia đồ của mình, tiện thể dặn dò di ngôn.

“Lão Trương à, nếu tôi chết, ông phải nhớ, mang đồ của tôi về nhé!” “Lão Vương à, quan hệ sinh tử của chúng ta, ông không tham lam đồ của tôi chứ?” “Người chết là lớn, tôi xin lập di ngôn ở đây trước, những thứ các người thu được, đến lúc đó mọi người cùng

nhau chia đều, không được độc chiếm!" Mọi người lần lượt bắt cóc đạo đức người khác, sợ người ta không giúp mình mang đồ về, cũng sợ người sống độc chiếm đồ của mình.

Không ai biết mình có thể sống đến cuối cùng không, nên mọi người đều đồng ý.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận người, không hùa theo họ.

Chu Thánh không còn lời nào để nói, nếu họ nghe theo sắp xếp, và đủ cẩn thận, thì sẽ không chết ở đây.

Chu Thánh đợi họ phân chia xong địa bàn, mới mở lối đi, dẫn mọi người vào.

Cung Tây Vương Mẫu, chính là một quần thể cung điện khổng lồ.

Nơi đây không chỉ có một mình Tây Vương Mẫu ở, mà còn có cả thuộc hạ của bà.

Chỉ là Tây Vương Mẫu đã đi, không biết đã mang đi bao nhiêu thuộc hạ, để lại bao nhiêu người trông nhà.

Nhưng mà, người trông nhà lúc này đã chết hết rồi.

Cu chiếm tổ chim khách, sao có thể để lại người sống?

Mọi người vội vàng đi theo sau Chu Thánh, giữ tâm thế cảnh giác.

Chương 485

Con đường phía trước rất bằng phẳng, xung quanh đều là hoa viên, đây là sân trước của cung Tây Vương Mẫu.

Chỉ có điều, hoa trong hoa viên đã sớm khô héo, dưới cây cầu nhỏ nước chảy, cũng là chất lỏng màu đen, còn tỏa ra mùi hôi thối.

Trong chất lỏng màu đen, còn có không ít xương cốt, có của người, cũng có của động vật.

Khi đi sâu vào một chút, phía trước là một khu rừng, khu rừng không lớn, nhưng rất âm u.

Mỗi cây đều có hình dạng mặt quỷ méo mó, lá cây của chúng có màu đen tuyền, có màu đỏ như máu.

"Khu rừng phía trước, tôi nhớ là không được làm hại những con vật nhỏ bên trong, lát nữa vào, thấy con vật nhỏ, tuyệt đối không được ra tay." Chu Thánh nói với mọi người.

Mọi người nhìn khu rừng đen kịt vô tận, nói: "Cậu chắc chắn, trong khu rừng này có động vật nhỏ không?" "Bất kể có hay không, cứ cẩn thận một chút, không sai đâu." Chu Thánh nói.

Anh cũng không chắc có hay không, nhưng cẩn thận luôn không sai.

Mọi người bước vào khu rừng, cây cối rung chuyển dữ dội, mặt đất cũng đang chấn động.

"Đông đông đông..." Một đám bóng đen nhanh chóng áp sát, bóng của chúng, bao trùm lên mọi người.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ ập đến, mọi người lần lượt rút vũ khí ra, chuẩn bị sẵn sàng.

Khi quái vật trong rừng đi tới, một vị gia chủ chỉ vào con quái vật đó, nhìn về phía Chu Thánh: "Nhà cậu gọi thứ này là động vật nhỏ à?" Chu Thánh nhìn con quái vật khổng lồ, cũng sững sờ, con quái vật trước mắt, hình dạng có chút kỳ dị.

Nó đi thẳng đứng, thân thể giống như hổ, nhưng có cơ bắp, đầu nó hơi giống người, nhưng mọc lông hổ, sau lưng có chín cái đuôi.

Cơ thể nó khắp nơi đều là những vết thương rất sâu, trên người còn có mấy khúc xương lộ ra, trên xương còn dính máu thịt đã mục rữa từ lâu.

Rõ ràng, nó đã chết rất lâu, chỉ là thi biến.

Lão đạo sĩ nhìn nó nửa ngày, mới nói: "Tây nam bốn trăm dặm, gọi là gò Côn Luân, là hạ đô của Thượng đế, thần Lục Ngô trông coi.

Thần này thân hổ mà chín đuôi, mặt người mà móng hổ; thần này, trông coi chín bộ của trời và vườn của đế!" "Sách có ghi, chức trách của Lục Ngô là quản lý chín tầng trời và vườn của đế vương, đế vương này hẳn là Tây Vương Mẫu, đây là vườn của Tây Vương Mẫu, cũng là nơi Lục Ngô bảo vệ." Mọi người nghe xong lời giải thích của lão đạo sĩ, thở phào nhẹ nhõm.

"Gầm!" Lục Ngô gầm lớn một tiếng, giơ hai móng vuốt lên đánh về phía mọi người.

Mọi người lập tức lùi lại, giữ khoảng cách với Lục Ngô.

Chu Thánh chỉ kiếm vào Lục Ngô, nói: "Lục Ngô, ta là Người Gác Lăng!" Lục Ngô hai mắt trống rỗng, rõ ràng đã chết từ lâu, căn bản không nghe thấy Chu Thánh đang nói gì, nó chỉ biết phàm là kẻ đặt chân vào vườn của Tây Vương Mẫu, đều phải chết!

"Giết!" Lục Ngô phát ra tiếng người, lại lần nữa tấn công mọi người.

Chu Thánh vừa đánh vừa lùi, giữ khoảng cách với Lục Ngô.

"Các người đi trước đi!" Chu Thánh quay đầu nói một câu.

Mọi người cũng không dám ở lại, đối mặt với Lục Ngô thực lực mạnh mẽ, họ căn bản không có khả năng chiến thắng.

Lục Ngô trong truyền thuyết, đều là tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Chu Thánh giữ chân Lục Ngô, để những người khác đi.

Lục Ngô muốn một chưởng đánh chết Chu Thánh, nhưng Chu Thánh thân thể linh hoạt, dễ dàng né tránh.

Những người khác đang định bước qua con suối bẩn thỉu, thì một con quái vật từ trong suối lao ra, cắn đứt đầu người đầu tiên bước lên cầu, sau đó kéo xác xuống nước.

"Đây là, Cổ Điêu!" Lão đạo sĩ liếc mắt đã nhận ra Cổ Điêu.

Quái vật xuất hiện trong Cung Thần Côn Luân, đã không còn là sinh vật bình thường nữa, chúng đều là những quái vật được ghi lại trong sách cổ.

"Cổ Điêu, có thể ăn thịt người, mọi người cẩn thận, đừng để nó đánh lén." Lão đạo sĩ vội vàng nhắc nhở.

"Tôi thấy, nhân lúc Cổ Điêu đang ăn lão Trương, chúng ta có thể nhân cơ hội qua đó." Một vị gia chủ lên tiếng.

"Không, Cổ Điêu tham lam vô độ, nó sẽ cất giữ xác chết trước, đợi người qua cầu sẽ tiếp tục tấn công." Lão đạo sĩ trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy, nhất thời có chút khó xử.

Tốc độ của Cổ Điêu vô cùng nhanh, một khi họ lên cầu sẽ không có bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Mà phía sau lại có Lục Ngô khổng lồ chặn đường, căn bản không

có lựa chọn.

“Hai lựa chọn, một là ta làm mồi nhử dụ Cổ Điêu ra, các ngươi ở trên bờ phục kích, hai là chúng ta quay lại phối hợp với Người Gác Lăng cùng nhau giải quyết Lục Ngô, ném xác Lục Ngô vào suối, ép Cổ Điêu ra ngoài!” Lão đạo sĩ lên tiếng.

Họ vẫn còn có lựa chọn.

Mọi người nhìn Lục Ngô đáng sợ, lại nhìn con suối tanh hôi, suy nghĩ nửa ngày, đưa ra quyết định.

“Phối hợp với Người Gác Lăng!” Đây là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao, họ tự mình qua đó, cũng không thể tiếp tục đi xuống.

Hơn nữa đối phó với Cổ Điêu thực sự quá mạo hiểm, họ không dám đảm bảo có thể đối phó được với Cổ Điêu tốc độ nhanh nhẹn.

Cung Thần Côn Luân một bước một cái bẫy, họ không dám tự mình đi.

“Nếu đã vậy, thì giết ngược trở lại!” Lão đạo sĩ tay phải rút kiếm Thiên Sư, tay trái kẹp một lá bùa, giết ngược trở lại.

Những người khác thấy vậy, cũng không giấu giếm nữa, lần lượt rút vũ khí của mình ra.

Những người có mặt đều là tông sư An Lạc, có người là lão tổ môn phái, có người là gia chủ thế gia, đều là truyền thừa từ thời cổ đại, thực lực rất mạnh.

Chỉ là ở Cung Thần Côn Luân này, bị hạn chế khá nhiều.

Chu Thánh và Lưu Ly chính diện đối đầu với đòn tấn công của Lục Ngô, hai người giữ chân Lục Ngô, khiến Lục Ngô vô cùng nổi điên.

Nó cảm thấy có hai con ruồi nhặng vo ve xung quanh mình, mà

mình lại không bắt được.

"Gầm!" Lục Ngô gầm lớn một tiếng, bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, nó chịu không nổi nữa rồi.

Nó khóa chặt Chu Thánh, toàn lực tấn công về phía Chu Thánh.

Tào Xung ngồi trên cây quái mặt quỷ, vỗ vỗ vào cây quái.

Mặt quỷ của cây quái càng thêm méo mó, rễ cây từ dưới đất nhổ lên, chạy đến trước mặt Lục Ngô, chặn Lục Ngô lại.

"Tránh ra!" Lục Ngô kéo cây quái mặt quỷ ra, tiếp tục tìm kiếm Chu Thánh.

Nó bảo vệ khu vườn này, dù chết nó vẫn bảo vệ, không làm hại một cành cây ngọn cỏ trong vườn.

Mặc dù cây cỏ ở đây đều đã tàn lụi.

Tào Xung vỗ vỗ cây quái mặt quỷ, khẽ nói: "Tỉnh lại cả đi, bắt lấy nó." Theo giọng nói của Tào Xung, tất cả cây quái mặt quỷ đều tỉnh lại, vô số dây leo kết thành một tấm lưới, đi trói Lục Ngô.

Lão đạo sĩ dẫn người đến, từ sau lưng Lục Ngô phát động tấn công, gây trọng thương cho Lục Ngô.

Cây cối trong Cung Thần Côn Luân đều có linh tính, chỉ là bị ô nhiễm, biến thành cây quỷ.

Tào Xung ngồi trên cây giao tiếp với chúng, tạm thời điều khiển chúng.

Cậu có một trái tim Linh Lung, lại là người được Chu Văn Vương hồi sinh, có thể giao tiếp với vạn vật.

Sinh vật có tư duy thấp, thậm chí còn có thể bị cậu điều khiển.

Cùng với sự tham chiến của quái vật mặt quỷ và lão đạo sĩ, cục

diện lập tức đảo ngược.

Lục Ngô thân hình khổng lồ toàn thân không thể cử động, chỉ có thể bị ép chịu đựng đòn tấn công của người khác.

Vết thương trên người nó ngày càng lớn.

Đương nhiên, nó không giãy đứt dây leo, vì một khi nó giãy đứt dây leo thoát ra, những cây lớn trói nó đều sẽ bị gãy.

Nó đã chết, nhưng nó vẫn nhớ chức trách của mình.

Chu Thánh đi đến trước mặt Lục Ngô, kiếm Long Hồn kề vào giữa trán Lục Ngô, có chút không nỡ ra tay.

Nhưng nhìn Lục Ngô đang giãy giụa khổ sở, Chu Thánh khẽ nói: "Ta sẽ xua đuổi nó, khôi phục lại Cung Thần Côn Luân." Lục Ngô bị trói dường như nghe thấy giọng nói của Chu Thánh, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, ánh mắt vô cùng trống rỗng.

"A..." Nó khẽ mở miệng, không biết muốn nói gì, Tào Xung ngồi trên cây, phiên dịch: "Nó nói, đừng phá hoại vườn." "Sẽ không." Chu Thánh lắc đầu.

"A..." "Nó nói, nó không cản được bọn chúng, Cung Thần Côn Luân bị chiếm lĩnh, trong lòng nó có lỗi, Tây Vương Mẫu giao Cung Thần Côn Luân cho chúng nó trông coi, chúng nó lại không giữ được." Tào Xung tiếp tục nói.

"Là đối phương quá mạnh, ta đến chính là để đối phó với bọn chúng." Chu Thánh khẽ nói.

"A..." "Nó nói, xin ngươi đi cứu Hình Cơ, Hình Cơ có thể vẫn chưa chết." Hình Cơ, dưới trướng Tây Vương Mẫu, chủ quản hình phạt.

Chu Thánh nghe thấy Hình Cơ, không khỏi nhớ lại giọng nói mình

nghe được trên cầu Vấn Tâm.

Hẳn là nó đang nói chuyện.

Nó bảo mình và mọi người cút đi, chính là khuyên mình và mọi người rời đi.

Chương 486

“Ta sẽ.” Chu Thánh gật đầu, “Nếu nó chưa chết, ta sẽ cứu nó ra.” “A...” Tào Xung nghe vậy, sững sờ một chút, nhìn về phía Chu Thánh không biết có nên phiên dịch không.

“Nói đi.” Chu Thánh khẽ nói, thực ra anh cũng đã đoán được.

Tào Xung nhìn Lục Ngô, phiên dịch: “Nó nói, giết ta đi.” “Phập!” Chu Thánh một kiếm, triệt để kết liễu Lục Ngô.

Thực ra Lục Ngô đã chết từ lâu, một kiếm này của mình, chẳng qua là giúp nó giải thoát cuối cùng.

Mọi người đều không nói gì, cũng không ai thèm muốn linh kiện trên người Lục Ngô.

“Người Gác Lăng, trong sông có Cổ Điêu.” Lão đạo sĩ lên tiếng.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn con sông đen kịt, hỏi: “Ý của các người là?” “Dùng xác Lục Ngô, chặn sông, rồi qua đó.” Một người trong số đó nói.

“Để tôi nghĩ cách khác đi.” Chu Thánh tạm thời không chấp nhận.

Anh ngồi bên cạnh đầu Lục Ngô, nhắm mắt lại.

Nói thật, anh không muốn ném xác Lục Ngô vào con mương hôi thối, dù sao nó cũng đáng được tôn trọng.

Nhưng trong dòng nước có Cổ Điêu, Cổ Điêu thích ăn thịt người, mình và mọi người qua cầu, chắc chắn sẽ bị nó phục kích.

“Tôi đi xem trước.” Chu Thánh từ trên mặt đất đứng dậy, đi đến bên bờ sông, một chân đạp lên cây cầu gỗ.

Khi chân anh đặt lên cây cầu gỗ, lập tức cảm thấy cương khí trong

cơ thể mình đang nhanh chóng trôi đi.

Dưới dòng nước tanh hôi bắt đầu nổi bong bóng, Cổ Điêu với tốc độ cực nhanh lao ra.

Lưu Ly nhanh chóng đánh ra một viên châu báu trên cổ, đánh Cổ Điêu trở lại nước.

Lão đạo sĩ từ sau lưng Chu Thánh, một tay kéo Chu Thánh trở lại.

Chu Thánh vừa rồi đã chuẩn bị sẵn sàng bị Cổ Điêu kéo xuống nước rồi.

"Đa tạ." Chu Thánh cảm ơn lão đạo sĩ một câu.

Còn với Lưu Ly, với mối quan hệ của hai người, cảm ơn cũng có vẻ thừa thãi.

"Cây cầu gỗ này có nguy hiểm, tốc độ của Cổ Điêu cũng rất nhanh, cho dù chúng ta cùng nhau qua cầu, cũng toi đời." Chu Thánh chỉ vào cây cầu gỗ nói.

Cây cầu gỗ sẽ hấp thụ cương khí trong cơ thể người, khiến tốc độ đi lại chậm lại.

Dưới đó lại có Cổ Điêu tốc độ nhanh kinh người, rất dễ bị tấn công.

"Có lẽ, chúng ta có thể ép Cổ Điêu ra ngoài." Có người đề xuất ý kiến.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn vũng nước đen tĩnh lặng, muốn ép Cổ Điêu ra không dễ.

Nó đã bắt được một người rồi, hoàn toàn có thể vừa ăn vừa đợi người.

Chu Thánh lấy ra Thổ Châu, dùng Thổ Châu điều khiển đất bùn trên mặt đất, để chúng hóa thành những khối đất, rơi xuống nước.

Anh tay trái lấy ra Mộc Châu, bám vào cây cầu gỗ, chống lại lực hút của cây cầu gỗ, từ đó đồng hóa cây cầu gỗ.

Cùng với việc các khối đất không ngừng rơi xuống suối, con suối rất nhanh đã bị các khối đất chặn lại, và chất cao lên.

Chu Thánh muốn xây dựng một con đường, một con đường an toàn có thể đi qua.

Nhưng khối đất vừa chất lên, Cổ Điêu đã ở dưới nước, làm vỡ các khối đất, khiến các khối đất chìm xuống đáy nước.

Mọi người ở trên mặt nước, hoàn toàn không làm gì được Cổ Điêu, chỉ có thể nhìn Chu Thánh nghĩ cách.

Chu Thánh cũng không vội, tiếp tục thêm đất, anh có thể lấp đầy con suối.

Tào Xung đi đến bên cạnh Chu Thánh, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Chu Thánh, truyền cương khí cho Chu Thánh, để Chu Thánh có thể liên tục truyền vào.

Có sạc dự phòng, Chu Thánh tăng cường truyền cương khí, các khối đất ngưng kết ra ngày càng nhiều.

Rất nhanh, con suối trong vòng mười mét, toàn bộ bị các khối đất lấp đầy, Cổ Điêu cũng bị ép lên thượng nguồn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Chu Thánh.

"Các người qua trước đi, tôi đi giết Cổ Điêu." Chu Thánh nói với mọi người, sau đó cầm kiếm đạp lên các khối đất trong sông, giết về phía Cổ Điêu.

Cổ Điêu cũng với tốc độ siêu nhanh lao về phía Chu Thánh, nhưng Chu Thánh đã sớm nắm chặt Dương Châu màu trắng chuẩn bị, chỉ chờ Cổ Điêu lao tới.

Đợi Cổ Điêu lao tới, Chu Thánh biến Dương Châu thành một cái túi lớn màu trắng, chứa Cổ Điêu vào.

Miệng túi nhanh chóng khép lại, hóa thành một quả cầu, nhốt Cổ Điêu vào bên trong.

Cổ Điêu lại điên cuồng giãy giụa trong Dương Châu, nhưng không thể phá vỡ được Dương Châu màu trắng.

Đây là hạt châu độc quyền của Người Gác Lăng Dương Mạch, không ai có thể phá vỡ.

Ở trong nước, không ai làm gì được nó, nhưng một khi ở trên bờ, thực lực của nó sẽ giảm đi rất nhiều.

Chu Thánh cầm Dương Châu, đi qua cây cầu gỗ đến bờ bên kia.

Mọi người đều tò mò nhìn Cổ Điêu.

Cơ thể Cổ Điêu to bằng người, mặt mũi hung tợn, khóe miệng dính máu.

Nhìn dáng vẻ hung tợn của Cổ Điêu, mọi người không khỏi nhìn về phía lão đạo trưởng kiến thức rộng rãi.

"Cái con Cổ Điêu này các người cũng ăn được sao?" Lão đạo trưởng chỉ vào Cổ Điêu nhìn mọi người.

"Chúng tôi cũng không phải là ăn, là xem trên người nó có thứ gì có giá trị không." Một người trong số đó nói.

Họ có thèm đến mấy, cũng không đến mức đi ăn Cổ Điêu.

"Trên người Cổ Điêu không có nhiều thứ có giá trị, trực tiếp giết rồi hỏa táng." Chu Thánh lên tiếng.

Giết rồi cũng không an toàn, sẽ giả chết, chỉ có hỏa táng mới có thể khiến nó chết hoàn toàn.

Chu Thánh nhìn Cổ Điêu, kiếm Long Hồn đâm vào, trực tiếp xuyên qua đầu Cổ Điêu.

Cổ Điêu gắt gao nhìn chằm chằm Chu Thánh, trong mắt Cổ Điêu, Chu Thánh nhìn thấy mình bị một người áo đen giết chết.

Sau đó Chu Thánh lại lấy ra Hỏa Châu ném vào, ngọn lửa của Người Gác Lăng bùng lên dữ dội, trực tiếp thiêu hóa xác Cổ Điêu.

Tiếng kêu thảm thiết của Cổ Điêu truyền ra, vừa rồi Chu Thánh chưa thể giết chết hoàn toàn nó.

Mọi người nghe tiếng của Cổ Điêu, lần lượt bịt tai lại, tiếng này rất chói tai rất khó nghe.

Cổ Điêu giãy giụa gào thét, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Chu Thánh né tránh ánh mắt của Cổ Điêu, nhìn lâu dễ bị cuốn vào.

"Người áo đen đó chính là Thanh, hắn có thể giết chết Lục Ngô, chắc hẳn thực lực rất mạnh." Chu Thánh thầm nghĩ.

Muốn đối phó với Thanh, còn phải cần sức của mọi người, một mình mình đối phó, rất khó khăn.

"Đi thôi, phía sau còn có những thứ tốt hơn để lại cho các người." Chu Thánh đi lên phía trước nói.

Ở cuối con đường của họ, có một ngọn núi cao, trên đỉnh núi cao đó, chính là cung Tây Vương Mẫu, nơi ở của Tây Vương Mẫu.

Nơi đó, cũng sẽ là điểm cuối của chuyến thám hiểm lần này.

Mà phía trước còn có rất nhiều cung điện, sân vườn, đang chờ Chu Thánh và mọi người đến.

Mọi người lần lượt phấn chấn tinh thần, đi theo sau Chu Thánh.

Ở nơi từng bước đều là cơ quan này, họ không dám lơ là cảnh giác...

Trên đỉnh núi Côn Luân.

Thanh chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Chu Thánh và mọi người ở phía xa.

Dưới chân hắn, là một trận pháp.

"Ngươi dám mở lối đi, Tây Vương Mẫu trở về, tuyệt đối không tha cho ngươi!" Một giọng nữ đầy lệ khí, vang lên từ trong cột trụ sau lưng Thanh.

"Hình Cơ, ngươi nghĩ Tây Vương Mẫu còn có thể trở về sao?" Thanh nhàn nhạt nói.

Trong cột trụ giam giữ là Hình Cơ, vừa rồi nói chuyện với Người Gác Lăng và mọi người cũng là cô ấy.

"Tây Vương Mẫu đại nhân trở về, ngươi chắc chắn sẽ chết!" "Ha ha, là bà ấy trở về trước, hay là ta mở lối đi trước?" Thanh lạnh lùng cười.

Hình Cơ ở phía sau điên cuồng gào thét: "Thủ Lăng Cổ Lâu biết, họ sẽ đến ngăn cản ngươi!" "Ngươi không thể mở lối đi!" "Người Gác Lăng sao?

Vậy phải xem hắn, có thể vượt qua chín tầng yêu tháp dưới chân ta không!" Thanh cười nhạt.

"Ngươi đã làm gì?" Hình Cơ sững sờ.

Chương 487

Trong chín tầng yêu tháp dưới chân, đều là những sủng vật do Tây Vương Mẫu thu phục, cũng là nơi quan trọng nhất.

"Làm gì à?

Chẳng qua là kích phát lệ khí và hung khí trong yêu tháp thôi, để chúng khôi phục lại bộ mặt ban đầu." "Chúng bị thuần phục quá lâu rồi, đều quên mất mình là tồn tại như thế nào rồi." Thanh nhàn nhạt nói.

Hình Cơ điên cuồng gầm lên, nhưng Thanh vẫy tay, cột trụ chìm xuống dưới.

"Ngươi đi đến tầng thứ chín cho ta, ngoan ngoãn ở đó đi, niệm tình... ta từng thích ngươi, không giết ngươi." Thanh nhàn nhạt nói.

Sau khi mọi người xuyên qua vườn hoa, tiến vào một nơi giống như sân khấu.

Xung quanh sân khấu đều là những chiếc trống lớn, còn treo một cái...

đầu trâu khổng lồ.

Đầu trâu có màu xanh xám, chỉ có một con mắt, sừng trâu rất lớn.

"Quỳ Ngưu!" Lão đạo sĩ liếc mắt đã nhận ra đó là đầu trâu gì.

Truyền thuyết Quỳ Ngưu sức lực phi thường lớn, có khả năng dời núi lấp biển.

"Những cái trống này, không phải đều được làm từ da Quỳ Ngưu chứ?" Mọi người nhìn những chiếc trống lớn xung quanh, có chút nghi ngờ chúng đều được làm từ da Quỳ Ngưu.

“Đi mau!” Chu Thánh hét lớn một tiếng, định bỏ chạy.

Nếu thực sự được làm từ da Quỳ Ngưu, thì phiền phức rồi.

Mọi người đang định bỏ chạy thì một con Kim Thiềm ba chân, ôm hai khúc xương sườn lớn đi ra.

“Oa oa...” Kim Thiềm ba chân kêu hai tiếng, rồi cầm khúc xương lớn, gõ vào trống lớn.

“Ầm ầm ầm!” Tất cả trống lớn đều vang lên, âm thanh như sấm sét, nổ vang bên tai mọi người.

Mọi người lập tức cảm thấy đầu đau như búa bổ, hai tay ôm lấy đầu mình.

“A!

Đầu sắp nổ tung rồi!” “Đau chết mất!” Người thực lực yếu hơn một chút, nằm trên đất đau đớn kêu la.

Kim Thiềm trên cao thấy vậy, tiếp tục gõ trống lớn.

“Ầm ầm ầm...” Tiếng sấm kinh hoàng, liên tục nổ vang bên tai mọi người, mọi người lập tức cảm thấy đầu óc đau nhói, giống như bị sét đánh.

Da Quỳ Ngưu làm trống, tiếng như sấm sét, trong vòng ngàn dặm có thể nghe thấy.

Bây giờ, họ đứng giữa sân, xung quanh toàn là trống lớn làm từ da Quỳ Ngưu, mỗi lần gõ, đều có một âm thanh khổng lồ vang lên bên tai.

Chu Thánh muốn đâm thủng trống Quỳ Ngưu, nhưng vừa đến gần, đã bị sóng âm đánh bay ra ngoài.

Mọi người đều đang hét lớn, nhưng lúc này ngoài tiếng sấm, họ không nghe thấy âm thanh nào khác.

“Oa oa!” Kim Thiềm ba chân trên đài cao tiếp tục gõ trống Quỳ Ngưu, tai của mọi người đều chảy máu tươi, vô cùng khó chịu.

Chu Thánh dùng Bạch Châu bao bọc toàn thân, tiếp tục đến gần một cái trống lớn, trống lớn vẫn đang rung động, sóng âm mạnh mẽ, khiến Chu Thánh khó lòng đến gần.

“Ầm ầm ầm!” Chu Thánh cố gắng đưa tay nắm lấy giá trống, lúc này mới không bị sóng âm đánh bay ra ngoài.

“Oa oa!” Kim Thiềm ba chân càng gõ càng mạnh, những người có mặt ngoại trừ Chu Thánh, toàn bộ đều ngã xuống, căn bản không chịu nổi.

Chu Thánh muốn đâm thủng da Quỳ Ngưu, nhưng thanh kiếm trong tay không nhấc lên nổi.

Đầu anh sắp nổ tung rồi.

Sân khấu này, chính là do Thanh đặc biệt chuẩn bị cho Chu Thánh và mọi người.

Nếu là người bình thường vào đây, lúc này đầu đã nổ tung rồi.

Nhưng dù là tông sư, lúc này cũng cương khí trong cơ thể hỗn loạn, căn bản không chịu nổi.

Họ điên cuồng đấm vào tai mình, nhưng căn bản vô dụng, sóng âm ở đây tấn công thẳng vào não.

Chu Thánh nghiến răng, một khi đã không thể đâm thủng da Quỳ Ngưu, vậy thì xoay hướng trống lớn.

Kim Thiềm ba chân trên đài cao càng gõ càng hăng, không hề chú ý đến Chu Thánh ở phía dưới, đang dần dần xoay hướng trống lớn, hướng về phía nó.

“Oa oa, oa oa oa, oa oa oa oa oa...” Kim Thiềm ba chân vừa hát vừa

gõ, vô cùng vui vẻ, những người phía dưới thì bị hành hạ, vô cùng khó chịu.

Chu Thánh dùng hết sức lực cuối cùng, xoay hướng trống lớn, nhắm vào con Kim Thiềm ba chân vui vẻ.

Kim Thiềm ba chân giơ cao xương Quỳ Ngưu, sau đó dùng sức gõ xuống.

"Ầm ầm ầm!" Một luồng sóng âm mạnh mẽ lập tức lao tới, đánh bay nó từ trên đài cao xuống, ngã mạnh xuống đất.

"Oa oa oa oa..." Kim Thiềm ba chân nằm trên đất, kêu la thảm thiết, năm chi hướng lên trời.

Chu Thánh một tay bắt lấy nó, sau đó dùng Dương Châu nhốt nó lại.

Cùng với tiếng trống biến mất, mọi người lúc này mới nằm trên đất thở hổn hển, trong tai vẫn còn ong ong ong, không nghe thấy âm thanh.

"Màng nhĩ của họ đều đã vỡ, muốn hồi phục lại cần một khoảng thời gian." Chu Thánh đỡ Lưu Ly và Tào Xung dậy, đưa họ lên đài cao.

Sau đó Chu Thánh viết trên đất, bảo họ đi xa.

Mọi người nhìn thấy Kim Thiềm ba chân bị Chu Thánh nhốt ở giữa sân, lập tức hiểu ra ý gì, lần lượt lao lên đài cao.

Kim Thiềm ba chân đã hành hạ họ đau đớn không muốn sống, họ không thể bỏ qua cho nó.

Chu Thánh cầm khúc xương, đi đến trước trống Quỳ Ngưu.

Kim Thiềm ba chân ở giữa sân điên cuồng lắc đầu, ánh mắt mang theo sự cầu xin.

“Hừ!” Chu Thánh khẽ hừ một tiếng, sau đó gõ mạnh vào Quỳ Ngưu.

“Ầm ầm ầm!” Tiếng sấm vang dội, chấn động đến mức con Kim Thiềm ba chân kia múa may quay cuồng.

Chu Thánh gõ một cái, mới đưa khúc xương cho người khác, để người khác xả giận, còn mình ngồi trên đất hồi phục.

Mọi người bị Kim Thiềm ba chân hành hạ một phen, lúc này trong lòng đều kìm nén lửa giận, tiếng gõ trống vô cùng lớn.

Đợi đến khi người cuối cùng gõ xong trống, Kim Thiềm ba chân thất khiếu chảy máu mà chết.

Mọi người đi xuống, chia phần nó.

Kim Thiềm ba chân là dược liệu tốt, vô cùng đắt đỏ, trên thế giới đã không tìm thấy nữa, chỉ có ghi lại trong sách cổ.

Chu Thánh chỉ vào những cái trống lớn làm từ da Quỳ Ngưu, đây mới là bảo bối.

Một số người chia phần Kim Thiềm ba chân, một số người thì tháo trống lớn xuống, chuẩn bị mang về.

Trống làm từ da Quỳ Ngưu, mình dùng có thể cổ vũ sĩ khí, dùng trên người khác chính là hành hạ.

Thời cổ đại hai quân giao chiến, trước tiên so khí thế và tiếng trống lớn nhỏ.

Mà cái trống này, có thể nâng cao sĩ khí.

Chu Thánh vỗ vỗ Lưu Ly, chỉ vào cái trống lớn trước mắt, ý là bảo Lưu Ly mang cái này theo, sau này có ích.

Lưu Ly gật đầu, tháo cái trống Quỳ Ngưu tốt nhất trên đài cao xuống mang theo.

Trống trận trên sân khấu đều bị tháo dỡ, mọi người lúc này mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Màng nhĩ vỡ, không ai nghe thấy ai nói gì, phải nhanh chóng dưỡng thương mới được.

Nếu không đến lúc sau, sẽ rất nguy hiểm.

Mọi người ngồi tại chỗ, điều hòa cương khí trong cơ thể, từ từ phục hồi màng nhĩ.

Người của bộ phận đặc biệt thay phiên nhau gác đêm...

Ngoài Cung Thần Côn Luân.

Trung đoàn trưởng Lý dẫn quân đội đến, đứng sau lưng người phụ trách.

"Lúc tôi vừa đến, hình như nghe thấy bên trong có tiếng trống vang lên, cả trung đoàn đều tràn đầy đấu chí." Trung đoàn trưởng Lý chỉ về phía trước nói.

"Tiếng trống đó không bình thường, chắc họ sẽ mang ra ngoài." "Mang ra ngoài, cho tôi một cái nhé, tôi cảm thấy khá hữu dụng." "Được." Người phụ trách gật đầu đồng ý.

Mình đã điều động cả một trung đoàn đến giúp đỡ, phải cho người ta chút bồi thường.

Chương 488

Tiếng trống đó vô cùng vang dội, ngay cả ở bên ngoài họ cũng nghe thấy.

Nếu dùng trong quân đội, tự nhiên là được.

"Để các chiến sĩ nghỉ ngơi một đêm đi, ngày mai bắt đầu dựng bệ đỡ." Người phụ trách nói.

Binh sĩ từ chân núi chạy một mạch lên đây, cũng đủ mệt.

"Được." Trung đoàn trưởng Lý gật đầu.

"Đúng rồi, vũ khí các anh mang theo bao nhiêu?" "Xe tăng mang đến mười chiếc, máy bay chiến đấu chuẩn bị hai mươi chiếc, siêu tên lửa chuẩn bị năm quả, chắc là đủ dùng rồi." Trung đoàn trưởng Lý nói.

"Nghe lệnh của tôi mà hành động, đó là Cung Thần Côn Luân, không đến mức bất đắc dĩ thì đừng động đến." "Hiểu rồi." Ngoài Cung Thần Côn Luân, đã chuẩn bị đầy đủ.

Những thứ ra khỏi Cung Thần Côn Luân, chỉ cần không phải là người, đều sẽ bị đánh.

"Ai, hy vọng sẽ ít người chết một chút." Người phụ trách kỳ vọng.

Hôm sau, sáng sớm.

Chu Thánh mở mắt, nhìn mặt trời đang mọc ở phía đông.

Điều kỳ lạ là, rõ ràng đã là ban ngày, nhưng ánh nắng lại không thể lọt vào Côn Luôn Thần Cung, cũng không cảm nhận được sự ấm áp của nó.

Toàn bộ Côn Luôn Thần Cung tràn ngập khí tức tai ương, mục nát

và hôi thối.

Khắp nơi đều bị bao phủ trong bóng tối.

Điều này hoàn toàn trái ngược với ký ức mà Chu Thánh có được. "Tây Vương Mẫu mà biết Côn Luôn Thần Cung của mình bị tàn phá thành ra thế này, chắc sẽ vĩnh viễn trấn áp Thanh Ba mất." Chu Thánh lẩm bẩm.

Nhưng có một điều hắn không hiểu, nếu Tây Vương Mẫu đã đến khởi nguồn hỗn loạn, tại sao không trở về?

Tây Vương Mẫu có thể từ Thủ Lăng Cổ Lâu quay lại, cũng có thể đi từ đó.

Dù bản thân không về được, cũng có thể cử một thuộc hạ về chứ.

Nhưng bà ấy đã không làm vậy.

Hoặc là bà ấy bị thứ gì đó níu giữ, hoặc là hoàn toàn không biết.

Nhưng không biết là điều không thể, Thanh Loan của bà đã chết, Lục Ngô cũng chết, Tam Túc Kim Thiềm còn phản bội, không thể nào không có chút cảm giác gì.

Khả năng duy nhất là bà ấy bị thứ gì đó giữ chân, dù biết Côn Luôn Thần Cung của mình xảy ra chuyện, cũng không thể cử người về xử lý. "Đợi đến khởi nguồn hỗn loạn có lẽ sẽ biết." Chu Thánh gạt bỏ suy nghĩ, không nghĩ ngợi nữa.

Đến chín giờ sáng, mọi người mới lục tục tỉnh dậy, sau khi tỉnh họ vẫn còn hơi lãng tai, nói chuyện phải hét to. "Lão Vương, ông có mang đồ ăn không?" "Anh nói gì, to lên!" "Tôi nói, con trai ông cặp kè với con giáp thứ mười ba của ông rồi, ông có biết không?" "Cái gì?" "Tôi nói, con trai ông cặp kè với con giáp thứ mười bốn của ông rồi." Chu Thánh nghe cuộc đối thoại của họ, cạn lời.

Giới thượng lưu thật loạn.

Đợi mọi người tỉnh lại hết, Chu Thánh mới dẫn đầu đi tiếp.

Con đường đến cung điện của Tây Vương Mẫu có mấy lối, Chu Thánh dẫn họ đi lối mà mình quen thuộc.

Những lối khác hắn cũng không biết, đi nhầm dễ xảy ra chuyện. "Đoạn đường phía trước khá tối, nhưng không được phép xuất hiện bất kỳ thứ gì phát sáng.

Đoạn đường đó không dài, các vị cứ đi thẳng là được." "Nếu gặp nguy hiểm, hãy hét lớn Vương Mẫu nương nương." Chu Thánh nhắc nhở. "Tại sao phải hét Vương Mẫu nương nương?" Có người không hiểu. "Vương Mẫu nương nương chính là Tây Vương Mẫu, các vị niệm chân danh của bà ấy, bà ấy sẽ phù hộ.

Đoạn đường phía trước phải mang lòng kính sợ, và đối tượng kính sợ chính là Tây Vương Mẫu." Chu Thánh giải thích.

Mọi người nghe vậy, có phần đã hiểu.

Chu Thánh dẫn mọi người bước vào lối đi tăm tối.

Vừa bước vào, họ lập tức chìm trong bóng tối.

Trong bóng tối tuyệt đối, không có bất kỳ ánh sáng nào, tai họ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cũng không nghe thấy tiếng bước chân sột soạt hay động tĩnh gì khác.

Mọi người thầm niệm danh hiệu Vương Mẫu nương nương trong lòng, để khi gặp nguy hiểm có thể hét lên thật nhanh.

Và trong bóng tối tuyệt đối ấy, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào họ.

Chu Thánh đi vào cũng không nhìn thấy gì, hắn chỉ có thể mở mắt tiếp tục đi về phía trước.

Càng sợ hãi, càng không nên nhắm mắt, dù không nhìn thấy gì cũng phải mở ra.

Mắt là cửa sổ tâm hồn, nhắm mắt lại chẳng khác nào kéo rèm cửa sổ.

Mở mắt mà không thấy ánh sáng và nhắm mắt mà không thấy ánh sáng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Chu Thánh đi không nhanh, lối đi tối đen này thực ra rất rộng, đi nhanh hay chậm cũng như nhau. "Cang!" Tiếng đá va vào nhau vang lên trong lối đi trống rỗng, có người nghe thấy, có người không.

Chu Thánh nghe thấy âm thanh này, khẽ cau mày.

Âm thanh này không giống như có người dùng vật gì đó đập vào đá, mà giống như do một thứ gì đó phát ra.

Chu Thánh đang suy nghĩ, bản năng cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần. "Vương Mẫu nương nương!" Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Tức thì, một giọng nói đầy uy nghiêm vô thượng vang xuống, "Nghiệt chướng to gan, lui ra!" Cùng với ánh sáng lóe lên, Chu Thánh cũng thấy rõ nguy hiểm là gì.

Đó là một con quái vật có một chiếc sừng mọc giữa mặt, năm cái đuôi, toàn thân đỏ rực, hình dáng tựa báo, âm thanh nó phát ra giống hệt tiếng đá va vào nhau. "Tranh!" Lão đạo sĩ nhận ra tên của con quái vật.

Tranh lập tức ẩn mình vào bóng tối. "Tranh..." Chu Thánh khẽ lẩm bẩm.

Vừa rồi suýt chút nữa là mình bị nó tấn công rồi.

Trong bóng tối này, nó có thể tùy ý tấn công, rất phiền phức, cũng

rất khó đối phó.

Nhưng, nó sợ ánh sáng.

Ở trong môi trường tối tăm quá lâu, mắt sẽ thoái hóa, các giác quan khác của cơ thể sẽ tăng cường đáng kể, nhưng đồng thời cũng rất sợ ánh nắng.

Một số nhà tù để trừng phạt phạm nhân, sẽ nhốt họ vào phòng tối.

Phòng tối không có một chút ánh sáng nào.

Sau khi bị nhốt vài ngày, đột nhiên ra ngoài, nhìn thấy ánh sáng sẽ vô cùng sợ hãi.

Mà Tranh ở đây không biết bao lâu, vừa rồi khi Vương Mẫu nương nương hét lớn, ánh sáng xuất hiện trong chốc lát đã khiến nó sợ hãi. "Nếu, nếu không có nguy hiểm mà cứ hét gọi Vương Mẫu thì sẽ thế nào?" Có người đặt câu hỏi.

Chu Thánh nghe vậy, nói: "Vậy ngươi sẽ phải chịu đựng uy áp của Vương Mẫu nương nương." Lời vừa dứt, người đặt câu hỏi không dám hét nữa.

Hắn ta sợ hãi muốn hét gọi Vương Mẫu nương nương, nhưng lại sợ gây ra hậu quả gì đó, nên mới mở miệng hỏi.

Không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

Vừa rồi giọng nói của Vương Mẫu nương nương vang lên, tuy chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng uy áp vô thượng đó bao trùm đỉnh đầu mọi người, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Kẻ nhát gan hơn thì trực tiếp quỳ xuống.

Hiện nay nhiều nơi có miếu thờ Vương Mẫu, tượng đá trong miếu cũng có thể khiến người ta quỳ lạy, huống hồ là người thật.

Chu Thánh tiếp tục tiến lên, dựa vào bản năng mà đi.

Những người khác trong lòng có nỗi sợ, nhưng nghĩ đến Vương Mẫu nương nương có thể bảo vệ mạng sống, nỗi sợ cũng không lớn lắm. "Vương Mẫu nương nương!" Có người hét lớn. "Nghiệt chướng to gan, còn không lui ra!" Giọng nói uy nghiêm của Vương Mẫu nương nương vang lên, khi ánh sáng lóe lên, mọi người kinh hãi nhìn thấy, Tranh đã dùng sừng đâm xuyên trán người đó.

Hắn vẫn chậm một bước.

Chương 489

Tuy đã hét lên được, nhưng cũng đã chết.

Điều này không khỏi khiến mọi người cảnh giác, Vương Mẫu nương nương tuy có thể cứu mạng, nhưng tốc độ phải thật nhanh mới được.

Chu Thánh tiếp tục đi về phía trước, chuyện này thật sự chỉ có thể dựa vào may mắn.

Không ai biết, mục tiêu tiếp theo của Tranh có phải là mình hay không. "Chúng ta mỗi người hét một câu Vương Mẫu nương nương đi, cùng nhau chịu đựng uy nghiêm của bà ấy." Có người đề nghị. "Được." Chu Thánh đồng ý, tuy uy nghiêm của Tây Vương Mẫu nương nương rất mạnh, nhưng vẫn tốt hơn là bị Tranh giết.

Mọi người mỗi người hét một câu, Tranh đang định tấn công liền lập tức trốn vào bóng tối.

Chu Thánh nhân lúc ánh sáng lóe lên, vung kiếm lao tới. "Vương Mẫu nương nương!" Một người hét xong, người khác liền hét tiếp, ánh sáng lóe lên, Chu Thánh chém hụt.

Nhưng may là vẫn còn cơ hội sửa sai.

Những người khác tiếp tục hét, Chu Thánh tiếp tục đâm Tranh.

Rõ ràng là một khung cảnh rất nghiêm túc, mọi người mỗi người một câu nối tiếp nhau gọi Vương Mẫu nương nương, có cảm giác như đang ở sàn nhảy.

Hơn nữa, uy áp của Tây Vương Mẫu lúc nào cũng tỏa ra, tuy rất đáng sợ, nhưng mọi người lại có một cảm giác sảng khoái như đang nhảy múa trên dây thép.

Đợi đến khi mọi người "quẩy" xong đi ra ngoài, à không, từ trong đường hầm tối đi ra, đã mệt lả.

Uy áp của Tây Vương Mẫu đặc biệt mạnh mẽ, đó là sự áp chế lên linh hồn.

Họ sảng khoái thì có sảng khoái, nhưng tinh thần lực hoàn toàn không chịu nổi.

Chu Thánh xách thi thể của Tranh ra, tiện tay vứt sang một bên, sau đó nằm xuống đất.

Mệt quá.

Uy áp của Tây Vương Mẫu, hắn cũng có chút không chịu nổi.

Hơn nữa mình và Tranh cứ như đang chơi trò đuổi bắt.

Lúc có ánh sáng thì mình đâm nó, lúc không có thì nó trốn đi.

Cứ thế qua lại, làm chính mình cũng chóng cả mặt.

Hơn nữa lúc có ánh sáng, mình còn phải chịu đựng tiếng gầm giận dữ của Tây Vương Mẫu. "Ai là cái quỷ tài nghĩ ra ý này vậy?" Chu Thánh nhìn về phía mọi người, hỏi một câu. "Tôi." Một người thân hình gầy gò nói.

Ông ta là cựu chưởng môn phái Hoa Sơn, Lục Vân Minh. "Ý kiến rất hay, lần sau không được phép đưa ra nữa." Chu Thánh nói với ông ta một câu. "Biết rồi." Lục Vân Minh nằm trên đất nói.

Chu Thánh nhìn bầu trời âm u, không biết có mưa không. "Nếu Từ Phúc cũng thành thần, liệu có mạnh như Tây Vương Mẫu không?" Chu Thánh bất giác lẩm bẩm.

Tây Vương Mẫu người còn không có ở Côn Luôn Thần Cung, chỉ để lại một câu nói mà đã mạnh mẽ như vậy.

Nếu bản tôn có mặt, ai dám làm càn ở Côn Luôn Thần Cung?

Mọi người nằm trên đất tu hành đến chiều, mới dần dần hồi phục lại, tiếp tục đi về phía trước.

Họ cách cung điện của Tây Vương Mẫu còn một đoạn đường rất dài, phải đi rất lâu mới đến.

Và ở cuối con đường phía trước, có một cung điện vàng son lộng lẫy. "Thấy đại điện màu vàng phía trước không?" Chu Thánh chỉ về phía trước. "Thấy rồi." Mọi người gật đầu. "Đó là nơi ở của Kim Kỳ Lân, sau khi vào trong, phải tuân thủ ba quy tắc." "Thứ nhất, sau khi vào, tuyệt đối không được động vào bất kỳ thứ gì bên trong; thứ hai, phàm là nhìn thấy đồ đằng kỳ lân, đều phải hành lễ; thứ ba, sau khi vào sẽ phải trải qua khảo nghiệm của Kim Kỳ Lân, nội dung khảo nghiệm của mỗi người đều khác nhau, bắt buộc phải hoàn thành." Chu Thánh nhắc nhở.

Mọi người nghe vậy, gật đầu, ra hiệu đã hiểu.

Kim Kỳ Lân là thần thú dưới trướng Tây Vương Mẫu, vô cùng cao ngạo, đại điện nó ở cũng vàng son lộng lẫy, vô cùng xa hoa.

Chỉ không biết, Kim Kỳ Lân bị mang đi rồi, hay là bị giết.

Thực lực của Kim Kỳ Lân rất mạnh, Thanh Ba có lẽ nhiều nhất cũng chỉ đánh hòa với nó.

Chu Thánh dẫn người đi vào, cửa lớn của cung điện Kim Kỳ Lân tự động mở ra.

Chu Thánh chắp tay hành lễ với đồ đằng kỳ lân trên cửa, những người phía sau cũng lần lượt hành lễ, sau đó mới bước vào.

Trong đại điện, khắp nơi đều là kỳ lân.

Cột đá điêu khắc kỳ lân, trên tường cũng có, ngay cả trên trần nhà và dưới đất cũng có.

Kim Kỳ Lân vô cùng tự luyến, trong đại điện của mình, nó cho trang trí đầy hình ảnh của chính nó.

Mọi người mỗi bước đi, đều phải hành lễ ba lần.

Đi được một lúc, họ tiến vào khảo nghiệm của chính mình.

Có người thi toán, đề đại học; có người thi võ lực, tự mình đấu với chính mình; có người thi thơ từ, đối thơ từ với một bức tường.

Còn Chu Thánh thì bi thảm hơn, hắn thi chuyên ngành máy tính.

Hắn nghỉ hè đi làm người gác lăng, học kỳ sau đã không đi học rồi.

Mà nội dung thi là lập trình, hắn học rồi, nhưng chưa học xong.

Khảo nghiệm ở đây, đều là do Kim Kỳ Lân thiết lập, được sắp xếp dựa trên đặc tính của mỗi người.

Vượt qua khảo nghiệm sẽ nhận được phần thưởng của Kim Kỳ Lân, thất bại sẽ bị trục xuất.

Nhưng ở đây không có nguy hiểm, chắc thuộc hạ của Thanh Ba cũng không dám dễ dàng đặt chân đến.

Kỳ lân cao quý, nằm ở sự mạnh mẽ của nó.

Chu Thánh nhìn bài lập trình máy tính, lại quay về nỗi sợ hãi bị các kỳ thi chi phối.

Nhưng khảo nghiệm là bắt buộc, hắn cũng chỉ có thể từng chút một làm bài.

Còn người thi toán kia, trực tiếp phát điên. "Mẹ nó, lão tử tốt nghiệp cấp ba đi tu đạo rồi, ngươi lại bắt lão tử thi toán cao cấp?" Người đang chửi bới kia là người của Thiên Sư Phủ, Trương Chi Nghĩa, một nhân vật của hơn mười năm trước.

Thi đại học xong hắn liền chạy đến Thiên Sư Phủ tu đạo, vốn dĩ

Thiên Sư Phủ không muốn nhận, nhưng hắn lại có huệ căn!

Thiên Sư Phủ liền nhận hắn làm đệ tử, truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc cho hắn.

Và thiên phú của hắn cũng cao đến bất ngờ, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã đạt đến tông sư, được mệnh danh là tông sư trẻ tuổi nhất.

Giờ phút này, hắn ta hai tay vò đầu, có chút phát cuồng. "Mẹ nó, lão tử chính vì thi toán đại học được không điểm mới chạy đi làm đạo sĩ, kết quả vẫn phải học toán, ngươi giết ta đi!" Trương Chi Nghĩa phát điên.

Khi một thanh kiếm vàng lơ lửng trên đầu hắn, một cuốn sách toán xuất hiện trước mặt, hắn vẫn chọn cuốn sách toán. "Ta học!" Hắn cầm lấy cuốn sách toán, học thuộc lòng.

Những người khác cũng có những nỗi khổ riêng, rất cạn lời với bài kiểm tra này.

Người đầu tiên hoàn thành khảo nghiệm là Tào Xung.

Được mệnh danh là thiên tài thiếu niên, có gì mà cậu không biết?

Bài kiểm tra của cậu là bài toán gà thỏ chung chuồng.

Đối với người hiện đại, vấn đề này tiểu học đã học, nhưng đối với Tào Xung, đây là một bài toán rất khó.

Khảo nghiệm của Lưu Ly cũng không khó, chỉ là một bức tranh ghép ba nghìn mảnh, thử thách sự kiên nhẫn.

Đối với cô, người đã chịu đựng trăm năm cô độc, kiên nhẫn là thứ không thiếu.

Mọi người đều đang bận rộn với khảo nghiệm của mình, trong chốc lát đều im lặng.

Chương 490

Chu Thánh thi lần đầu, không ngoài dự đoán là không đạt.

Thi lần thứ hai, sáu mươi điểm, coi như đạt.

Nhưng điểm tối đa là một trăm, Kim Kỳ Lân yêu cầu ít nhất phải được chín mươi chín điểm mới được.

Chu Thánh day day trán, bất giác nghĩ đến Hoắc Ngọc Tiệp.

Hoắc Ngọc Tiệp là đại giáo hoa, thứ khác không được, nhưng thành tích chắc chắn rất tốt, nếu để cô ấy làm, chắc chắn sẽ được một trăm điểm trong nháy mắt. "Ai, buồn quá." Chu Thánh có một nỗi buồn man mác.

Thứ lưu lại ở đây cũng chỉ là một đạo ý chí của Kim Kỳ Lân, trừ khi bạn có thể đánh thắng nó, không thì phải ngoan ngoãn chấp nhận khảo nghiệm của nó.

Sau khi Chu Thánh liên tục năm lần không đạt yêu cầu, hắn cầm Long Hồn Kiếm đứng dậy. "Ai không muốn làm bài thi, theo tôi đi chém phân thân ý chí của Kim Kỳ Lân!" Chu Thánh đứng dậy nói.

Một lời nói ra, mọi người hưởng ứng.

Mọi người lần lượt hưởng ứng lời kêu gọi của Chu Thánh, muốn đi xử lý Kim Kỳ Lân.

Ngay cả Lưu Ly cũng không muốn ghép hình nữa.

Tuy cô có thể bình tĩnh ngồi ghép hình, nhưng nếu có thể dùng cách đơn giản nhất để vượt qua, hà tất phải lãng phí thời gian?

Cùng với sự phản kháng của Chu Thánh, hư ảnh của Kim Kỳ Lân nhanh chóng xuất hiện. "Hoặc là rút lui, hoặc là khảo nghiệm!" Kim

Kỳ Lân nói tiếng người. "Ta thi cái quỷ nhà ngươi, không thi nữa!" Trương Chi Nghĩa là người đầu tiên xông lên, hắn đã bị bức đến điên rồi.

Những người khác lần lượt xông lên, vây đánh Kim Kỳ Lân.

Chu Thánh lại không xông lên ngay lập tức, hắn trước tiên quan sát xem nơi này có thứ gì khác không.

Đợi xác định không có, mới ra tay. "Kỳ Lân lão huynh, xin lỗi, chúng tôi đánh tan huynh là để bảo vệ Côn Luôn Thần Cung, chúng tôi không thể lãng phí thời gian ở đây." Chu Thánh nói với vẻ áy náy.

Khảo nghiệm thì có thể làm, nhưng sẽ tốn quá nhiều thời gian.

Bây giờ đã là buổi tối, cũng là tối ngày thứ hai họ đến, không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

Cùng với sự tham chiến của Chu Thánh, Kim Kỳ Lân bắt đầu có xu hướng thất thế.

Trên đỉnh Côn Luân, bên ngoài cung điện Tây Vương Mẫu.

Thanh nhìn về phía cung điện Kim Kỳ Lân, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Sau lưng gã, có một bức tượng kỳ lân đang trấn áp hư không. "Kim Kỳ Lân, đối phó với ngươi cần gì ta phải tự ra tay?

Đợi phân thân ý chí của ngươi tiêu tan, tượng của ngươi còn lại được bao nhiêu sức mạnh?" Thanh cười nhạt nói.

Gã cố ý không đặt phòng bị trong cung điện Kim Kỳ Lân, chính vì trong cung điện có phân thân ý chí của nó.

Phân thân ý chí của nó rất mạnh, nếu mình vào trong, sẽ kích hoạt bức tượng, phân chia sức mạnh cho phân thân ý chí.

Thuộc hạ của mình vào sẽ bị giết.

Gã không còn cách nào khác, đành phải từ từ bào mòn sức mạnh của bức tượng Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân rất mạnh, mạnh đến mức gã cũng không phải là đối thủ.

Nhưng Kim Kỳ Lân đã bị Tây Vương Mẫu mang đi rồi, mang đến khởi nguồn hỗn loạn rồi, nếu không gã cũng không thể dễ dàng chiếm lĩnh Côn Luôn Thần Cung. "Đánh đi, đánh tan đi." Thanh cười nhạt nói, đưa tay đặt lên bức tượng Kim Kỳ Lân. "Đợi phân thân của ngươi tiêu tán, ngươi cũng nên vỡ nát rồi." .....

Trong cung điện Kim Kỳ Lân.

Mọi người vây đánh Kim Kỳ Lân, nhưng cũng vô cùng vất vả.

Tuy họ đã dồn Kim Kỳ Lân vào thế hạ phong, nhưng nó rất dai sức, hơn nữa phân thân ý chí của nó miễn nhiễm với mọi đòn tấn công bằng đao kiếm.

Chu Thánh dùng Thủ Lăng Chi Hỏa thiêu đốt, mới hạn chế được hành động của nó.

Nếu không, sẽ còn khó đối phó hơn. "Trương Chi Nghĩa, dùng Tam Muội Chân Hỏa của Đạo gia đi." Lão đạo sĩ hét lên. "Được." Trương Chi Nghĩa cũng không giấu nghề nữa, lấy ra một lá bùa ăn vào, sau đó phun ra Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt Kim Kỳ Lân.

Những người khác có thể thi triển hỏa thuật, cũng lần lượt thi triển, áp chế Kim Kỳ Lân.

Kỳ lân cũng có nhiều loại, con trước mặt là Kim Kỳ Lân, có thể khống chế kim loại, nhưng sợ lửa.

Mọi người vừa dùng hỏa công, nó liền có chút không chịu nổi.

Chu Thánh cuối cùng lên bổ một nhát, dùng Thủ Lăng Chi Hỏa hóa

thành một lưỡi đao lửa, chém nát Kim Kỳ Lân.

Cùng với việc Kim Kỳ Lân vỡ nát, các bài kiểm tra cũng lần lượt biến mất. "Ầm ầm ầm..." Côn Luôn Thần Cung rung chuyển một trận, một tiếng cười ngông cuồng truyền đến. "Ha ha ha ha, cảm ơn các ngươi đã giúp ta chém nát phân thân ý chí của Kim Kỳ Lân!" Giọng nói của Thanh từ đỉnh Côn Luân truyền đến, sắc mặt Chu Thánh trầm trọng, nhìn phân thân Kim Kỳ Lân đang tan biến.

Nói hối hận, cũng không có gì để hối hận, Kim Kỳ Lân cản đường họ, hắn chỉ có thể chém nát.

Nếu không, theo thời gian trôi đi, mình vẫn không thể nhanh chóng lên đến đỉnh núi. "Đi!" Chu Thánh nhân lúc Thanh chưa kịp ra tay, dẫn mọi người nhanh chóng tiến lên.

Bây giờ phải tranh thủ thời gian.

Hắn có dự cảm, Thanh sẽ thả ra một số thứ rất đáng sợ. .....

Trên đỉnh Côn Luân.

Thanh cười lớn xong, một chưởng đánh nát bức tượng Kim Kỳ Lân.

Dưới bức tượng Kim Kỳ Lân là một vực sâu không thấy đáy.

Thanh rạch ngón tay mình, nhỏ máu vào vực sâu. "Các hung thú đang ngủ say, hãy lắng nghe lời triệu hồi của ta, tìm kiếm phương hướng của ta, từ hỗn loạn trở về, thống trị thế giới thuộc về chúng ta!" Thanh chậm rãi niệm, dưới vực sâu truyền ra tiếng gầm gừ của hung thú. "Đến đây, thức ăn của thế giới này đủ cho các ngươi ăn rồi!" Thanh có chút không thể chờ đợi.

Gã đã bày bố ở Côn Luôn Thần Cung nhiều năm, bước cuối cùng này chính là Kim Kỳ Lân.

Chu Thánh nói không sai, dù hắn không ra tay, Kim Kỳ Lân cũng sẽ tan biến.

Thanh trong mấy nghìn năm qua, vẫn luôn dùng máu để ăn mòn bức tượng Kim Kỳ Lân, bức tượng đã có vấn đề.

Vỡ nát, chỉ là chuyện sớm muộn.

Mà Chu Thánh và bọn họ đánh tan phân thân ý chí của Kim Kỳ Lân, chẳng qua chỉ là đẩy nhanh tiến độ này mà thôi.

Thanh nghe tiếng gầm của hung thú, khóe miệng khẽ nhếch lên. "Đến đây, các tộc nhân của ta, thức ăn của thế giới này đang chờ các ngươi thưởng thức!" .....

Bên ngoài cung Kim Kỳ Lân.

Phía trước còn có một cánh cổng, là nơi ở của Hình Cơ.

Dưới trướng Tây Vương Mẫu có hai thuộc hạ mạnh nhất, một là Kim Kỳ Lân, một là Hình Cơ.

Kim Kỳ Lân chủ về chiến đấu, Hình Cơ chủ về thưởng phạt.

Nhưng Chu Thánh đoán rằng, Hình Cơ có lẽ không ở trong cung điện của mình. "Hình Cơ chủ về hình phạt, không được vọng tạo sát lục, không được bất kính với Tây Vương Mẫu, không được tự ý xông vào khi chưa có sự cho phép..." Chu Thánh nhắc nhở một câu, Thanh chắc chắn sẽ có bố trí gì đó trong cung điện của Hình Cơ.

Hơn nữa Hình Cơ chủ về hình phạt, quy củ trong cung điện của cô ấy cũng là nhiều nhất.

Chương 491

Mọi người lần lượt gật đầu, đi theo sau Chu Thánh.

Chu Thánh đi đến cửa cung điện của Hình Cơ, gõ cửa một cái. "Quỳ xuống cầu xin!" Bên trong truyền đến một giọng nữ dịu dàng, chính là giọng họ đã nghe thấy trên Vấn Tâm Kiều. "Bên trong là ai?" Chu Thánh mở miệng hỏi. "À à, quỳ xuống cầu xin vào, chẳng phải sẽ biết sao?" Giọng nói dịu dàng lại vang lên. "Quỳ xin là không thể nào, cả đời này cũng không thể." Trương Chi Nghĩa xua tay nói. "Hoặc là cho chúng tôi vào, hoặc là chúng tôi đi đường khác, dù sao cũng không chỉ có một con đường này, chẳng qua là tốn thêm chút thời gian thôi." Trương Chi Nghĩa nhàn nhạt nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu, Trương Chi Nghĩa nói không sai. "Cho ngươi ba giây suy nghĩ, hoặc là mở cửa, hoặc là chúng tôi đi." Trương Chi Nghĩa nói xong, bắt đầu đếm ngược. "Một, hai, ba..." "Ầm!" Cửa bị đẩy ra.

Trương Chi Nghĩa bước lớn vào trong, Chu Thánh đi theo sau.

Có người đi trước dò đường, hắn mừng còn không kịp.

Trên bảo tọa bên trong, có một con rắn đang ngồi xếp bằng.

Đó là một con rắn trắng, thân hình rất lớn, nhưng lại có một khuôn mặt, một khuôn mặt phụ nữ vô cùng xinh đẹp, còn có cả tóc. "Medusa!" Có người nhận ra, đây là Medusa. "Medusa?

À, ta là Bạch Thị (xi)." Bạch Thị khẽ cười. "Truyền thuyết sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Nữ Oa vô cùng cô đơn, bèn dùng đất sét tạo ra người, đồng thời cũng tạo ra hai sủng vật cùng là thần rắn giống mình.

Một là Bạch Thị, là con cái; một là Đẳng Xà, là con đực." "Vốn tưởng là thần thoại, không ngờ Bạch Thị thật sự tồn tại." Lão đạo sĩ giải thích.

Ông ta đọc sách khá nhiều, có thể hiểu ngay lập tức.

Bạch Thị nhìn Trương Chi Nghĩa, đuôi khẽ động. "Ngươi rất khá, ta rất vừa ý ngươi." Bạch Thị chỉ vào Trương Chi Nghĩa nói.

Trương Chi Nghĩa cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi, anh tuấn đẹp trai, so với Chu Thánh cũng chỉ kém một chút.

Chu Thánh đang đeo mặt nạ, nếu không người Bạch Thị vừa ý chính là hắn rồi. "Ngươi rất vừa ý ta à, vậy thì nhường đường cho chúng ta qua đi." Trương Chi Nghĩa nói. "Dựa vào đâu?" Bạch Thị nhàn nhạt nói, vung tay khởi động pháp tắc. "Đây là cung điện của Hình Cơ, mà ta trấn giữ nơi này, có thể điều khiển quy tắc sức mạnh ở đây.

Nếu ngươi không tuân theo mệnh lệnh, ta có thể trừng phạt ngươi trong nháy mắt." "Làm nhân nô của ta, ta tha cho ngươi." Bạch Thị nhàn nhạt nói.

Trương Chi Nghĩa trên dưới đánh giá Bạch Thị, khinh bỉ nói: "Ngươi có điều kiện đó không?" "Sao ta lại không có?" Bạch Thị cong cong đuôi. "Ngươi chỉ có một cái đuôi, ngay cả đôi chân cũng không có, ngươi nói ngươi có điều kiện gì?

Bây giờ bên ngoài nữ nhân nào không đẹp hơn ngươi?

Còn đòi thu ta làm nhân sủng, ngươi có tư cách gì?" "Ngươi có biết ta ở bên ngoài thân phận gì không?

Thiên sư của Thiên Sư Phủ!

Ra ngoài tán gái...

à không phải, ra ngoài làm một tràng pháp sự, bao nhiêu tiểu thư tiểu thư xin Wechat của ta?" "Ngươi làm sao so được với họ?

Ngươi ngay cả đôi chân cũng không có, còn không có ngực, ngươi có thể trải nghiệm được niềm vui nhân gian không?" Một tràng lời của Trương Chi Nghĩa nói đến nỗi Bạch Thị ngây người.

Lão đạo sĩ ho khan hai tiếng: "Khụ khụ, người tu đạo, không dính bụi trần." "Đó là phái Toàn Chân các người, Thiên Sư Phủ chúng tôi có thể kết hôn." Trương Chi Nghĩa tiếp lời, sau đó nhìn về phía Bạch Thị. "Các người lùi lại, để tôi PUA cô ta." Chu Thánh liếc nhìn Trương Chi Nghĩa, hắn đường đường là thiên sư của Thiên Sư Phủ, thật sự cái gì cũng biết à.

Nhưng nếu có thể dùng lời nói để thu phục Bạch Thị, cũng không tồi.

Bạch Thị là dị thú trong thần thoại, chỉ đứng sau Lục Ngô.

Mà trong cung điện Hình Cơ, còn có quy tắc hạn chế, cô ta có thể tùy ý điều khiển, điều này rất bất lợi cho mọi người.

Bây giờ Trương Chi Nghĩa có thể dùng lời nói để hàng phục Bạch Thị, tự nhiên là rất tốt.

Mọi người lùi lại một bước, xem Trương Chi Nghĩa biểu diễn.

Trương Chi Nghĩa tiến lại gần Bạch Thị, Bạch Thị vội nói: "Ngươi dừng lại cho ta!

Không thì ta ăn thịt ngươi!" "Ăn thịt ta?

Ngươi có răng đó không?

Bạch Thị, ngươi bao lâu rồi chưa được trải nghiệm sự ấm áp?" Trương Chi Nghĩa sau khi lại gần, với tốc độ cực nhanh, nắm lấy đuôi Bạch Thị.

Gương mặt xinh đẹp của Bạch Thị đỏ ửng, nói năng cũng không lưu loát nữa. "Ta... ta... ta là tồn tại cao quý, ngươi chỉ là thức ăn của ta, buông đuôi ta ra!" "Tồn tại cao quý?" Trương Chi Nghĩa nhìn chằm chằm Bạch Thị, định đưa tay nâng cằm cô ta lên, nhưng cô ta không có cằm. "Ngươi cao quý đến mức nào?

Chẳng lẽ ngươi không biết, người là linh trưởng của vạn vật, còn ngươi chỉ là một con rắn thôi." Trương Chi Nghĩa nói, tay đang nắm đuôi Bạch Thị dùng thêm chút sức. "Buông ra... ta, ngươi đang xúc phạm thần linh." "Thật sự muốn ta buông ra sao?" Trương Chi Nghĩa càng ngày càng gần. "Buông..." Bạch Thị có chút không nói nên lời.

Mọi người ở dưới nhìn một người một rắn thân mật như vậy, không nhịn được nói: "Tên Trương Chi Nghĩa này, đi tu đạo thật là đáng tiếc, hắn nên đi quán bar mới phải." "Người khác tu đạo không dính bụi trần, tên này trực tiếp rơi vào bụi trần luôn." "Các ngươi nói, Trương Chi Nghĩa và Lưu sắc lang, ai mạnh hơn?" "Lưu sắc lang mạnh cái khỉ, hắn không biết tán gái, chỉ biết tiêu tiền tặng xe tặng nhà." "Các ngươi nói, nếu Lưu sắc lang đến, có động lòng với Bạch Thị không?" "Chắc là có, Bạch Thị tuy là rắn, nhưng trông đẹp mà!" Mọi người bàn tán xôn xao, kiên nhẫn chờ Trương Chi Nghĩa tán tỉnh Bạch Thị.

Chu Thánh ngồi dưới tính toán thời gian, nếu trước khi trời sáng Trương Chi Nghĩa vẫn chưa hạ được Bạch Thị, thì chỉ có thể dùng vũ lực.

Mà phía trên, Trương Chi Nghĩa đã ngồi bên cạnh Bạch Thị.

Bạch Thị miệng thì nói Trương Chi Nghĩa xuống đi, đuôi lại quấn lấy Trương Chi Nghĩa.

Tay Trương Chi Nghĩa vẫn luôn đặt trên đuôi Bạch Thị, khiến Bạch Thị muốn dừng mà không được.

Đợi Bạch Thị sa vào lưới tình, Trương Chi Nghĩa đột nhiên buông đuôi Bạch Thị ra, chỉ vào Chu Thánh và những người khác. "Nhiều người nhìn như vậy, ngươi cũng không ngại sao?" Bạch Thị nghe vậy, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ lập tức khôi phục vẻ lạnh lùng, lạnh lùng nói: "Vậy ta giết hết bọn họ, chỉ để lại ngươi!" "Ngươi nghĩ, ngươi có thể giết được hết mọi người không?

Hơn nữa, ta đứng về phía họ đấy." Trương Chi Nghĩa nhàn nhạt nói.

Bạch Thị quay đầu nhìn Trương Chi Nghĩa, tình ý trong mắt dần dần tan đi. "Để họ đi đi, đừng làm phiền nhã hứng của chúng ta." Trương Chi Nghĩa lại nói.

Bạch Thị nghe vậy, dứt khoát từ chối. "Để họ đi, gã sẽ không tha cho ta đâu." Trương Chi Nghĩa nghe vậy, tay lại nắm lấy đuôi Bạch Thị. "Vậy ngươi nghĩ, gã và ta ai quan trọng hơn?" "Chẳng lẽ trong lòng ngươi, ta còn không có trọng lượng bằng những người đàn ông khác?" "Thôi được, nếu trong lòng ngươi đã không có ta, vậy ta đi." Trương Chi Nghĩa nói, tay từ từ buông đuôi Bạch Thị ra.

Bạch Thị thấy vậy, đầu óc quay cuồng liền mở lối đi. "Mau cút đi!" Chu Thánh thấy cánh cửa mở ra, lại nhìn Trương Chi Nghĩa đang ngồi trên đó chơi với rắn, không khỏi giơ ngón tay cái với hắn.

Biết chơi thật! "Đi." Hắn từ dưới đất đứng dậy, dẫn mọi người vào lối đi.

Trương Chi Nghĩa cười vẫy tay với mọi người, tiễn họ rời đi.

Mọi người cũng không có ý định để Trương Chi Nghĩa đi, hắn có cách để rời đi.

Đợi họ đi hết, Trương Chi Nghĩa mới sờ vào má Bạch Thị.

Chương 492

"Họ đi cả rồi, chúng ta có thể tiếp tục, trong lòng ta chỉ có ngươi." Bạch Thị nói với vẻ mặt nghiêm túc. "Đúng vậy, trong lòng ngươi chỉ có ta, nhưng ngươi là một con rắn mà." Trong tay Trương Chi Nghĩa xuất hiện một lá bùa. "Ta... là ai cũng có thể hầu hạ ngươi vui vẻ mà." Bạch Thị nói, dùng thân thể quấn lấy Trương Chi Nghĩa.

Trương Chi Nghĩa nhìn thấy sát ý dưới đáy mắt Bạch Thị, thu lại lá bùa. "Ngươi có sát khí với ta." "Ngươi cũng có sát khí với ta." .....

Sau khi ra khỏi cung điện Hình Cơ, phía trước còn một đoạn đường khá đặc biệt.

Đi qua đoạn đường đó, phía sau là một tòa tháp cao. "Đoạn đường phía trước gọi là Thí Tâm Lộ, sau khi bước lên, lương tâm của các vị sẽ bị khiển trách, xin hãy chống đỡ." Chu Thánh nói với mọi người.

Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu.

Vấn Tâm Kiều họ đều đã qua, Thí Tâm Lộ cũng không có gì. "Hãy nhớ lại những việc hổ thẹn mình đã làm lúc sinh thời, tuyệt đối không được sụp đổ." Chu Thánh nghiêm túc nhắc nhở một câu.

Người trong lòng có hổ thẹn mà không thể bù đắp, hơn nữa còn gây ra ảnh hưởng trọng đại, sẽ không thể gặp được Tây Vương Mẫu.

Thí Tâm Lộ phía trước sẽ tái hiện lại chuyện khiến bạn hổ thẹn nhất.

Chỉ có người lòng không hổ thẹn mới có thể vượt qua. "Sụp đổ thì sẽ thế nào?" Một gia chủ thế gia không nhịn được hỏi. "Sụp đổ, kết quả nhẹ nhất là cả đời sẽ sống trong hổ thẹn, không thể quên được; kết quả nặng nhất, là bị tồn tại trên Thí Tâm Lộ nuốt chửng." Chu

Thánh mở miệng nói.

Lời này vừa ra, không ít người nhìn nhau.

Họ có thể trở thành gia chủ một phương, thực lực ngút trời, thời trẻ không thiếu những chuyện mờ ám.

Chu Thánh nhìn Lưu Ly, thấy ánh mắt Lưu Ly có chút né tránh, không khỏi hỏi: "Em sợ à?" Lưu Ly khẽ gật đầu, trong lòng cô cũng có hổ thẹn. "Không sao đâu, chỉ cần nghĩ thoáng ra là được." Chu Thánh an ủi, sau đó dẫn Lưu Ly và Tào Xung bước lên Thí Tâm Lộ.

Tào Xung đi lên, trực tiếp đi qua, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Bản thân cậu vốn đã rất trong sáng, lại có một trái tim linh lung, trong lòng không có chút hổ thẹn nào, Thí Tâm Lộ đối với cậu mà nói, chỉ là một con đường bình thường.

Còn Chu Thánh, chìm vào cảnh tượng hổ thẹn của chính mình.

Cảnh tượng hổ thẹn của hắn là, mình một lòng gác lăng, không thể chăm sóc cha mẹ ở nhà.

Sau đó cha mẹ hắn qua đời, hắn lại không có khả năng trở về phụng dưỡng.

Con muốn nuôi mà cha mẹ không còn, đây là chuyện bi ai nhất.

Trăm điều thiện, hiếu đứng đầu, nếu không thể phụng hiếu, còn có thể làm gì?

Cảnh tượng này vẫn chưa xảy ra, nhưng Chu Thánh biết đây là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra.

Mình một khi đã đến khởi nguồn hỗn loạn, có thể rất lâu sau mới trở về được, mà cha mẹ ở đây, cũng không có ai chăm sóc.

Đây là một quyết định lưỡng nan.

Hoặc là đi gác lăng, hoặc là ở bên cạnh cha mẹ. .....

Về phía Lưu Ly.

Cô nhìn thấy là hình ảnh cha mẹ mình chết thảm.

Năm đó thất mạch thủ lăng nhân gọi cha mẹ cô và các tử sĩ ở Tây Vực, cùng nhau bước vào Tây Dạ Cổ Quốc đối phó Thiên Tôn.

Và lúc đó, do cô bị Thiên Tôn bắt được, mới dẫn đến thất mạch thủ lăng nhân, có sáu mạch chôn thây ở Tây Dạ Cổ Quốc.

Cha mẹ của cô cũng vì cứu mình, mà bị Thiên Tôn hội tàn nhẫn sát hại.

Đây là chuyện cả đời cô không thể quên.

Bên ngoài Thí Tâm Lộ.

Không ít người có chút do dự, rốt cuộc có nên bước vào không.

Không vì gì khác, những chuyện cắn rứt lương tâm họ đã làm, thực sự là quá nhiều.

Lão đạo sĩ là người đầu tiên đứng ra, bước lên Thí Tâm Lộ.

Cảnh tượng chuyển đổi, ông nhìn thấy sư tôn và các sư đệ sư huynh của mình. "Thương Huyền, con đến rồi." Sư tôn của lão đạo sĩ nhẹ nhàng mở miệng. "Đồ nhi, bái kiến sư tôn!" Thương Huyền đạo trưởng quỳ xuống khấu đầu.

Các sư huynh đệ khác, vây quanh Thương Huyền, cười nói. "Thương Huyền sư đệ, đệ già rồi." "Thương Huyền sư huynh, bây giờ Toàn Chân phái vẫn ổn chứ?" "Thương Huyền sư đệ, đệ khóc cái gì, đã lớn tuổi rồi, còn nước mắt nước mũi tèm lem." Mọi người vây quanh Thương Huyền cười nói. "Sư tôn, các sư huynh sư đệ, Thương Huyền có lỗi, có lỗi với mọi người!" Thương Huyền dập đầu xuống đất, mãi không chịu ngẩng lên.

Thời trẻ, ông nghĩ đến việc cầm kiếm đi khắp thiên hạ, làm việc bất bình, sống một cuộc đời khoái ý.

Kết quả, gặp phải nguy hiểm, chạy đến Bồng Lai tiên đảo, bị người của Thiên Tôn hội bắt được.

Sư tôn của ông ở Toàn Chân phái dẫn theo toàn bộ sư huynh sư đệ đến giúp đỡ, kết quả đều chết cả, chỉ còn lại một mình ông được cứu ra ngoài.

Nếu không phải các môn phái lớn đến trợ trận, có lẽ Toàn Chân phái đã không còn nữa.

Trong lòng ông có lỗi, là chính mình hành hiệp trượng nghĩa, đã hại chết sư tôn và các sư huynh đệ.

Sư tôn của Thương Huyền, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ông, cười nói: "Có lỗi gì, con là đồ nhi của ta, cứu con vốn là lẽ đương nhiên.

Con những năm qua đã gánh vác quá nhiều rồi, thực ra không cần thiết." "Toàn Chân phái có thể tiếp tục trong tay con, ta cũng yên tâm rồi." Các sư huynh đệ khác cũng cười nói: "Đúng vậy sư huynh, chúng ta theo sư tôn đi tu tiên rồi, huynh một mình ở nhân gian hãy phát triển tốt tông môn nhé." "May mà cứu được huynh ra, nếu không người theo sư tôn đi tu tiên chính là huynh, chuyện tốt như vậy, sao có thể nhường cho huynh được?" "Thương Huyền sư đệ, đừng khóc lóc nữa, huynh dù sao cũng là chưởng môn Toàn Chân phái, có thể ra dáng chưởng môn một chút không?" Thương Huyền nghe những lời của họ, trong lòng không những không giảm bớt, ngược lại nỗi hổ thẹn càng nặng nề hơn.

Sư phụ ông thấy vậy, ấn đầu ông xuống đất. "Đều qua đây, cho nó một trận đi." Sư tôn ông biết, nói những lời tốt đẹp đến mấy, Thương Huyền cũng không thể nguôi ngoai, nỗi hổ thẹn trong lòng chỉ càng sâu hơn.

Trực tiếp cho ông một trận, sau đó mới khuyên giải thì được.

Các sư huynh đệ khác, lần lượt xắn tay áo đi tới, đè Thương Huyền ra đánh.

Thương Huyền không phản kháng, thậm chí còn mong họ đánh chết mình.

Tuy rất đau, nhưng ông rất vui. "Thương Huyền à, con không thể xảy ra chuyện gì được, Toàn Chân phái còn phải dựa vào con để tiếp tục phát triển, nếu con chết, vi sư mới thật sự không tha thứ cho con, con có hiểu không?" Sư tôn của Thương Huyền lại nói. "Đồ nhi...

đồ nhi hiểu rồi." Thương Huyền nghiêm túc nói.

Sư tôn ông cười gật đầu, các sư huynh đệ của ông lần lượt đi đến bên cạnh sư tôn, đứng trên sương tiên. "Đi thôi, theo sư tôn đi tu tiên thôi!" Trong làn sương tiên dâng lên, bóng dáng của sư tôn và các sư huynh đệ của ông ngày càng mờ ảo.

Thương Huyền lau nước mắt, quỳ tiễn họ rời đi.

Đợi người đi rồi, Thương Huyền lão đạo trưởng trên Thí Tâm Lộ mới mở mắt ra, tay phải ôm lấy trái tim mình.

Ông biết, sư tôn và các sư huynh đệ của mình, vẫn luôn sống trong trái tim ông.

Họ chưa bao giờ rời đi, vẫn luôn ở đó.

Nỗi hổ thẹn trong lòng ông cũng tan biến, cả người cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Nhưng ông nhẹ nhõm rồi, những người khác lại vẫn đang khổ sở giãy giụa.

Có người, vì tu luyện, đã làm một số chuyện vô cùng bẩn thỉu.

Có người, vì lợi ích, đã tự tay sắp đặt một hành vi bỉ ổi.

Còn có người, vì một chút tài nguyên, đã bán đứng huynh đệ ruột thịt của mình.

Chương 493

Họ vốn tưởng có thể đè nén những chuyện này trong lòng cả đời, nhưng khi bước lên Thí Tâm Lộ, cảnh tượng tái hiện.

Làm ác càng nhiều, nỗi hổ thẹn trong lòng cũng càng nặng.

Con người đều có trái tim, dù bạn giấu sâu đến đâu, những chuyện đó vẫn luôn ở đó, không thể quên được.

Dù là một sát thủ lạnh lùng đến mức không có tình cảm bước lên Thí Tâm Lộ, hắn cũng sẽ sụp đổ. "Ai." Thương Huyền lão đạo trưởng lắc đầu, đi sang bờ bên kia chờ đợi.

Nỗi hổ thẹn trong lòng càng sâu nặng, càng khó thoát ra được.

Chu Thánh trong cảnh tượng, xuất hiện hai con đường.

Một là con đường về nhà, một là con đường của người gác lăng tối tăm không một chút ánh sáng. "Chuyện này lưỡng nan toàn vẹn à." Chu Thánh cảm khái một câu, sau đó không chút do dự bước lên con đường của người gác lăng.

Hắn cũng muốn về nhà, nhưng không phải bây giờ.

Chu Thánh càng đi càng tối, càng đi càng tối, tầm nhìn cũng dần dần khôi phục, trở lại trên Thí Tâm Lộ. "Nếu ta chọn con đường kia, ta còn có thể trở về không?" Chu Thánh không khỏi chìm vào suy tư.

Sẽ, chọn con đường về nhà, hắn vẫn sẽ xuất hiện trên Thí Tâm Lộ, chỉ là trong lòng có thêm một gia đình, thêm một chút gánh nặng, thêm không ít lo lắng.

Chu Thánh lập tức nhìn về phía Lưu Ly, nhìn hàng mày nhíu chặt của Lưu Ly, không biết nỗi hổ thẹn trong lòng cô là gì. "Đợi em bước ra, ta phải hỏi cho rõ." Chu Thánh lẩm bẩm một tiếng.

Hắn lập tức nhìn về phía những người sau lưng, biểu cảm của họ vô cùng đau khổ và dữ tợn, hiển nhiên không thiếu chuyện cắn rứt lương tâm, rất khó thoát ra. "Những vị gia chủ thế gia này, đừng nhìn họ vẻ ngoài hào nhoáng, thủ đoạn bẩn thỉu lắm." Thương Huyền lão đạo sĩ nói. "Nếu thủ đoạn không bẩn, cũng không thể chống đỡ được một thế gia." Chu Thánh mở miệng nói, đối với điều này hắn cũng hiểu rõ.

Những gia chủ thế gia này, nếu thủ đoạn không đủ cứng rắn, rất dễ bị người khác nuốt chửng. "Không, ý của ta là, họ rất bỉ ổi." Thương Huyền lão đạo sĩ giải thích. "Ngươi xem lão Vương kia, thời trẻ đã chơi với dì nhỏ của hắn, đổ tội cho người anh trai thật thà của hắn, khiến cha hắn đại nộ.

Sau đó để tranh giành vị trí gia chủ, hắn lén lút cắt mất của quý của anh trai mình cho chó ăn, khiến anh trai mất đi khả năng sinh con nối dõi." "Chuyện còn chưa hết, hắn sợ anh trai báo thù, suốt ngày ngấm ngầm xúi giục người khác chửi anh trai là thái giám không gốc, làm cho cả giới đều biết.

Cha hắn cũng vì hắn mà cảm thấy xấu hổ, xấu hổ vì hắn không có chút thủ đoạn nào." "Anh trai hắn đau khổ tột cùng, muốn tự sát, chính hắn là người cung cấp công cụ." Thương Huyền lão đạo sĩ chỉ vào gia chủ nhà họ Vương nói.

Chu Thánh nhìn gia chủ nhà họ Vương mặt mày đau khổ, gật đầu, hiểu rồi, đủ bẩn. "À đúng rồi, còn gia chủ nhà họ Lý kia cũng không phải người tốt lành gì, hắn năm xưa kết nghĩa huynh đệ với một thiếu chủ tông môn, mượn thân phận của thiếu chủ tông môn để có được tài nguyên và thân phận, lôi kéo trợ lực cho mình trở thành gia chủ kế nhiệm." "Nhưng sau này vì một chút lợi ích, quay đầu bán đứng thiếu chủ đó cho kẻ thù, để sợ thiếu chủ thực lực quá mạnh trốn thoát, hắn thậm chí còn đánh gãy xương cốt của huynh đệ mình." "Mà tông môn

đó vốn định tìm hắn báo thù, nhưng hắn đã trở thành gia chủ nhà họ Lý, nếu thế gia và tông môn khai chiến, tuyệt đối là lưỡng bại câu thương, cuối cùng chuyện này cũng chỉ có thể bỏ qua." Thương Huyền lão đạo sĩ tiếp tục nói, bình luận về những người trên Thí Tâm Lộ. "Ai, bây giờ họ a, từng người một hào nhoáng, ra dáng con người, thật giống người a." Trên Thí Tâm Lộ.

Người của bộ phận đặc biệt ngược lại không trải qua nhiều, rất nhanh đã bước ra.

Nhân tài mà bộ phận đặc biệt tuyển chọn, đều được bồi dưỡng từ nhỏ, họ đã trải qua các loại huấn luyện, tâm tính hoàn toàn đạt chuẩn, cũng không trải qua quá nhiều chuyện, nên cũng không có việc gì hổ thẹn.

Những người có nỗi hổ thẹn trong lòng không nặng, lần lượt bước ra, nhưng quả thực mặt mày suy sụp, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi bóng ma.

Áp lực, đau khổ, còn có sự đau khổ do cảm giác tội lỗi và cảm giác trái đạo đức tạo ra, khiến họ có chút điên cuồng.

Nhưng có một người, sau khi điên cuồng lại bình tĩnh lại, từ trong Thí Tâm Lộ bước ra.

Thần sắc hắn âm lãnh, toàn thân tỏa ra huyết khí và hung khí.

Chu Thánh cảm thấy, hắn giống như kẻ máu lạnh, vô tình, hủy diệt nhân tính, coi mạng người như cỏ rác, chết bao nhiêu người cũng không quan tâm, một tên ác ôn tột cùng.

Hắn đã không còn nhân tính, tự nhiên cũng không có hổ thẹn. "Hắn là môn chủ cuối cùng của Quang Chính Môn, Ngụy Quang Dương, từng vì tu luyện mà tàn sát tông môn của mình, dùng phương thức huyết tế để đột phá đến tông sư." Thương Huyền lão đạo trưởng giải

thích với Chu Thánh. "Một người hung ác tột cùng như vậy, sao không bị trừng trị?" Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Cục trưởng thật sự là ai cũng tìm đến à. "Sao lại không, người phụ trách đã dẫn người của bộ phận đặc biệt bắt giam hắn, trấn áp trong ngục hơn năm mươi năm, thấy hắn có hối cải, mới cho hắn đi theo." Thương Huyền giải thích.

Chu Thánh: ...

Thật sự là, người nào cũng có à. "Luôn phải có người chết, sao không để họ chết đi?" Thương Huyền lão đạo sĩ nói.

Lần trước Chu Thánh nói, ít nhất phải chết một nửa số người, người phụ trách trong lòng đã có tính toán.

Trong số những người ông ta sắp xếp, hơn một nửa đều là những người có thể chết, cũng là những người đáng chết.

Ví dụ như mười mấy gia chủ trên Thí Tâm Lộ, ví dụ như Ngụy Quang Dương.

Trong lòng Chu Thánh, đại khái đã có số rồi.

Ai có thể để họ chết, ai có thể cứu.

Người phụ trách, tính toán thật chu đáo, ngay cả người chết cũng đã tìm sẵn.

Mọi người ở bờ bên kia đợi hơn mười phút, các gia chủ khác lục tục bước ra.

Thần sắc họ sa sút, mắt đỏ hoe, đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ muốn chết.

Mà hai gia chủ nhà Vương và nhà Lý có tội nghiệt sâu nặng nhất, hoàn toàn không bước ra được.

Hai người họ đã chết trong sự hổ thẹn, không còn hơi thở. "Đi

thôi." Chu Thánh cũng lười quay lại thu dọn cho hai người họ, dẫn những người còn lại đi vào trong cánh cổng.

Khoảnh khắc đẩy cửa ra, âm khí lập tức ập vào mặt, lan tỏa khắp nơi.

Khí tức âm lạnh bùng phát, khiến người ta không rét mà run, toàn thân run rẩy.

Và trước mắt họ là một tòa tháp cao, thẳng lên trời xanh.

Xung quanh tháp cao đều có tượng điêu khắc được khảm vào tường, còn có hành lang nối liền.

Dưới tháp cao là một hồ nước, chỉ có điều hồ nước tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, đen kịt và hôi thối. "Cửu Tầng Yêu Tháp, nơi khó vượt qua nhất." Chu Thánh khẽ nói.

Cửu Tầng Yêu Tháp vốn là nơi Tây Vương Mẫu nuôi dưỡng sủng vật, nhưng bây giờ chắc chắn đã thay đổi, trở nên vô cùng nguy hiểm. "Quy tắc của Cửu Tầng Yêu Tháp là gì?" Thương Huyền lão đạo sĩ không khỏi hỏi. "Quy tắc đã vô hiệu rồi, cứ xông lên là được." Chu Thánh mở miệng nói.

Quy tắc của Cửu Tầng Yêu Tháp không còn tác dụng, cách tốt nhất là xông lên.

Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu.

Chu Thánh đưa chiếc đỉnh đồng cho Tào Xung, tự mình lấy ra bảy viên Thủ Lăng Châu và Long Hồn Kiếm.

Những người khác dù thần sắc suy sụp, cũng biết đã đến lúc ra tay, lần lượt ngẩng đầu, chuẩn bị bùng phát cảm xúc bị kìm nén trong lòng.

Chu Thánh tiến lên một bước, đưa tay đặt lên mệnh bài, mở ra

Cửu Tầng Yêu Tháp. "Gào!" Cùng với cánh cửa từ từ mở ra, những con quái vật ở tầng thứ nhất như hồng thủy tràn ra.

Chúng có thân thể giống người, nhưng có bốn tai, toàn thân màu xanh đậm, không có tóc, cũng không có cơ quan sinh sản đặc trưng của con người, càng không phân biệt giới tính.

Con nào cũng gần như giống nhau.

Chúng như thủy triều, hoàn toàn nhấn chìm mọi người. "Ngũ Lôi Chính Pháp!" Thương Huyền lão đạo sĩ bấm quyết gọi sấm sét, đánh bay không ít quái vật. "Dương Vực!" Chu Thánh dùng Dương Châu mở ra giới vực, dưới chân hắn xuất hiện một vùng màu trắng, và lan ra vô tận.

Phàm là ở trong Dương Vực của hắn, tốc độ của quái vật sẽ chậm lại, thực lực của những người khác sẽ được tăng lên một chút.

Lòng bàn tay của những con quái vật này đều có móng vuốt ngược, một khi bị chúng cào phải, nhẹ thì rách quần áo, nặng thì rách da thịt.

Chu Thánh vung Long Hồn Kiếm, tiến vào bên trong. "Gào!" "Ầm ầm ầm!" Tào Xung hai tay ôm một khúc xương, gõ lên trống lớn Quỳ Ngưu.

Chương 494

Những con quái vật này bị ảnh hưởng bởi tiếng trống, lập tức né tránh.

Tai của chúng rất lớn, vô cùng sợ tiếng trống.

Chu Thánh hiểu được điểm yếu của chúng, đi đến bên cạnh trống Quỳ Ngưu, cầm khúc xương Quỳ Ngưu gõ lên trống lớn. "Ầm ầm ầm!" Âm thanh như sấm sét vang lên, những con quái vật từ tầng thứ nhất xông ra, có con nổ tung tại chỗ, có con nằm trên đất gào thét. "Lên tầng hai!" Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Mọi người rút tay ra, xông vào Cửu Tầng Yêu Tháp, nhưng họ không vội tìm lối vào, mà thu thập các loại khoáng thạch hiếm và một số bảo vật hiếm ở tầng một. "Lòng người không đủ, rắn nuốt voi." Thương Huyền lão đạo sĩ lắc đầu, tìm kiếm lối vào tầng hai.

Cửu Tầng Yêu Tháp có bảo vật, nhưng cũng phải có khả năng mang đi mới được.

Lão đạo sĩ vào trong, phối hợp với người của bộ phận đặc biệt cùng tìm kiếm, rất nhanh đã tìm thấy cơ quan thông lên tầng hai, và kích hoạt mở lối đi.

Các lối đi bên ngoài tầng hai đều hạ xuống, hình thành một cầu thang nghiêng.

Chu Thánh thấy lối đi mở ra, ngừng tiếng trống, xông lên tầng hai.

Những người khác sau khi thu dọn bảo vật, lần lượt theo sau.

Cửa tầng hai trực tiếp mở ra, bên trong xuất hiện một đám yêu thú giống Tranh và Cổ Điêu.

Thân hình chúng tương đương người thường, sừng ở giữa mặt vô

cùng sắc bén.

Chu Thánh gõ trống Quỳ Ngưu, chúng cũng bị ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng không lớn lắm. "Ngô hống!" Âm thanh chúng phát ra, có chút giống tiếng chó sủa điên cuồng, lại có chút giống tiếng đá va vào nhau.

Chu Thánh dùng Thổ Châu diễn hóa ra một lớp tường đá chắn trước mặt mình, sau đó dẫn đầu tấn công.

Tào Xung ở bên cạnh chậm rãi gõ trống, một mặt là để áp chế yêu thú, một mặt là để cổ vũ tinh thần.

Số lượng yêu thú vô cùng nhiều, gần như chật cứng tầng hai yêu tháp.

Một số con không chen vào được rơi xuống đất, lại từ dưới đất bò lên, tấn công từ phía sau.

Một số người không chú ý phía sau, trực tiếp bị sừng yêu thú đâm xuyên lưng, máu chảy không ngừng.

Sừng yêu thú lởm chởm, còn mang kịch độc, một khi bị rạch phải, sẽ lập tức mục rữa một mảng lớn.

Cách tốt nhất là nhân lúc độc tố chưa lan rộng, cắt bỏ phần thịt có độc đi.

Yêu thú tầng hai vô cùng nhiều, mọi người đánh cả buổi, cũng chỉ giết được một phần ba.

Vẫn còn một nửa lớn chưa giải quyết được.

Mà do chúng mang theo độc tố, chỉ cần quẹt phải một chút, bạn sẽ phải mất một miếng thịt. "Chúng, sợ ánh sáng." Tào Xung nói sau lưng Chu Thánh.

Cậu không ra tay, mà vẫn luôn quan sát.

Cậu quan sát thấy, mắt của những con yêu thú này trắng bệch, đã lâu không thấy ánh sáng. "Ánh sáng..." Chu Thánh nhìn bầu trời âm u, dù có ánh sáng cũng không thể chiếu vào được.

Hắn có thể đổi ra đèn pin siêu sáng, nhưng diện tích chiếu sáng của đèn pin cũng không đủ. "Kim quang cũng là ánh sáng mà!" Chu Thánh đột nhiên nghĩ đến, kim quang mạnh cũng là ánh sáng, kết hợp với Hỏa Châu, hiệu quả càng mạnh hơn.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh trực tiếp lấy ra kim quang, lệnh cho nó phát sáng trên không, và phối hợp với lửa, để ánh sáng này có nhiệt độ, mô phỏng ánh sáng mặt trời.

Cùng với ánh sáng mạnh xuất hiện, mọi người đều cảm thấy một luồng ấm áp.

Mà yêu thú thì hoảng loạn, gào thét kinh hoàng, tìm kiếm khắp nơi những khe hở để trốn.

Những con ở gần nguồn sáng, trực tiếp bị ánh nắng thiêu chết, hóa thành tro bụi tan biến.

Chu Thánh chống đỡ kim quang, để những người khác đi tiêu diệt hết những con yêu thú đang trốn, đợi sau khi xử lý xong xuôi, hắn mới thu lại kim quang, thở phào nhẹ nhõm. "Hù." Mọi người nhìn thấy yêu thú biến mất, cũng đều thả lỏng, tất cả đều mềm nhũn ngồi xuống đất.

Đối phó với hung thú họ vô cùng cảnh giác, không dám thả lỏng chút nào.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi.

Chu Thánh tuần tra một vòng, nhìn thấy trên đất có hai bộ xương.

Xương cốt máu thịt mơ hồ, gần như đã bị gặm hết, xương cũng bị gặm nát không ít.

Chu Thánh cũng không biết họ là ai, đành phải cầm danh sách ra đối chiếu từng người, điểm danh.

Sau khi điểm danh, quả thực thiếu hai người.

Chu Thánh lấy danh sách ra, gạch tên hai người đó đi.

Từ lúc vào đến giờ, họ đã tổn thất mười lăm người, thương vong không quá lớn, vẫn chưa quá một nửa.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn Cửu Tầng Yêu Tháp, càng lên cao yêu thú sẽ càng mạnh, đây là định luật bất biến. "Các vị nghỉ ngơi trước, Lưu Ly theo ta lên tầng ba!" Chu Thánh nói xong, kích hoạt cơ quan lên tầng ba từ bên trong, cầu thang hạ xuống, Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi lên theo cầu thang.

Tầng ba vô cùng yên tĩnh, đi lên cũng không nghe thấy động tĩnh gì bên trong.

Chu Thánh dùng Dương Châu hóa thành lá chắn trước người, sau đó đẩy cửa tầng ba ra.

Bên trong tầng ba trống rỗng, chỉ có một con yêu thú đứng đó.

Yêu thú đó có thân hình hơi giống vượn, nhưng cao một mét bảy, tóc trắng, tay chân đều màu đỏ, và còn cầm một cây gậy sắt rất đặc biệt. "Chu Yếm!" Thương Huyền xuất hiện sau lưng Chu Thánh, nhận ra hung thú trước mặt là gì. "Truyền thuyết, Chu Yếm mỗi lần xuất hiện đều sẽ gây ra đại loạn thiên hạ, đây là điềm đại hung a!" Thương Huyền sắc mặt trầm trọng, hung thú trước mắt sẽ gây ra họa đoan. "Đại loạn sao?" Chu Thánh ngẩng đầu nhìn đỉnh Cửu Tầng Yêu Tháp, nói: "Sẽ đại loạn một hồi." Chu Thánh một bước bước vào, đóng cửa lại. "Các vị lên tầng bốn đi, Chu Yếm để ta đối phó!" Chu Thánh bình tĩnh nói.

Hắn muốn một mình đấu với Chu Yếm.

Nếu ngay cả Chu Yếm cũng không đánh lại, đến cung điện Tây Vương Mẫu cũng không thể đối phó với Thanh.

Hắn muốn mượn Chu Yếm để rèn luyện bản thân.

Lưu Ly bên ngoài cửa cũng không la hét, cũng không đập cửa, mà chuẩn bị sẵn sàng, đợi Chu Thánh mở lối lên tầng bốn là đi lên.

Chu Thánh tay phải cầm Long Hồn Kiếm, tay trái nắm Dương Châu, sau lưng là bảy viên Thủ Lăng Châu lơ lửng. "Ha ha ha ha..." Chu Yếm phát ra tiếng kêu giống vượn, sau đó giơ cao vũ khí, lao về phía Chu Thánh.

Chu Thánh đợi nó đến gần, đâm ra Long Hồn Kiếm, chống vào giữa cây gậy của Chu Yếm, sau đó dùng Dương Châu quấn lấy cây gậy của Chu Yếm.

Chu Yếm không thể thoát ra, tay trái đưa ra bắt Chu Thánh.

Chu Thánh cúi người né tránh, Chu Yếm giơ chân đá, Chu Thánh một bên lộn người né qua, đồng thời dùng sức kéo, kéo Chu Yếm ngã về phía mình, cầm kiếm đâm tới.

Chu Yếm cầm ngang cây gậy chống đỡ, muốn kéo dài khoảng cách với Chu Thánh.

Nhưng Chu Thánh cứ bám lấy nó, cận chiến với nó, giống như đang huấn luyện khỉ.

Hắn đang mượn tay Chu Yếm để rèn luyện thể năng của mình.

Trong lúc chiến đấu, Chu Thánh tiện tay mở lối lên tầng bốn, để họ đi lên.

Cùng với việc lối lên tầng bốn mở ra, Lưu Ly dẫn người xông lên.

Mà ở tầng bốn, có hàng trăm con yêu thú với hình thù khác nhau. "Cứ ba tầng lại có một vương, Cửu Tầng Yêu Tháp này, có chút thú

vị." Thương Huyền lão đạo sĩ cười nói.

Nếu ông không đoán sai, tầng ba, tầng sáu và tầng chín, đều chỉ có một con yêu thú, là những con yêu thú vô cùng mạnh mẽ.

Yêu thú ở sáu tầng còn lại khá tạp nham, số lượng đông, nhưng thực lực đơn lẻ không mạnh lắm.

Lão đạo sĩ để mọi người tự tìm vị trí của mình, sau đó mở cửa lớn.

Cuộc tàn sát, lại một lần nữa bắt đầu.

Chương 495

Mà những bức tượng đá trong hốc tường, một phần đã mở mắt, nhãn cầu chuyển động, nhìn chằm chằm vào Cửu Tầng Yêu Tháp.

Máu của yêu thú nhỏ xuống rãnh nước bên dưới, bị chúng hấp thụ.

Hấp thụ càng nhiều, số tượng mở mắt cũng càng nhiều.

Chúng chỉ nhìn chằm chằm vào những người trên Cửu Tầng Yêu Tháp, không có hành động gì khác, nhưng ánh mắt lại vô cùng đáng sợ. .....

Trong cung Hình Cơ.

Trương Chi Nghĩa nằm trên ghế chủ, lười biếng nói: "Người xuất gia kỵ nhất là đánh đánh giết giết, yêu tháp phía sau sẽ chết không ít người, chẳng bằng tìm một chỗ trốn, nhặt nhạnh chút bảo vật rồi về." Bạch Thị quấn chặt lấy Trương Chi Nghĩa, hỏi: "Ngươi không phải đến để giết gã sao?" "Ta chỉ đến vì bảo tàng thôi, làm gì có bản lĩnh đi giết gã chứ." Trương Chi Nghĩa lắc đầu cười nói. "Thực ra, gã cũng có điểm yếu." "Điểm yếu?" Trương Chi Nghĩa nắm lấy đuôi Bạch Thị, cười hỏi: "Điểm yếu là gì?" "Ta... ta không thể nói." "Ngươi không nói, vậy ngươi muốn nhìn ta chết dưới tay gã sao?

Trong lòng ngươi căn bản không có ta, ngươi thà để ta chết, cũng không chịu nói cho ta biết điểm yếu của gã là gì." Bạch Thị nghe vậy, vội nói: "Bản thể của gã là Cùng Kỳ, có thể ngự phong, nhưng sợ Bạch Hổ, vì Bạch Hổ trấn áp Cùng Kỳ!" Trương Chi Nghĩa nghe vậy, âm thầm ghi nhớ, cười gật đầu: "Tốt." Có lời của Bạch Thị, trong lòng Trương Chi Nghĩa đã có tính toán. "Nhưng ta vẫn khuyên ngươi đừng đấu với gã, ngươi đấu không lại đâu, gã đã mở ra vực sâu rồi."

Bạch Thị khuyên nhủ. "Để sau hãy nói, nếu người gác lăng họ đánh không lại, ta phải đi giúp một tay mới được." Trương Chi Nghĩa cười nói, sau đó lại nhìn về phía Bạch Thị. "Ngươi có bằng lòng, giúp ta đối phó gã không?" Bạch Thị nghe vậy, sắc mặt lập tức lạnh xuống. "Ta không thể cùng ngươi đối phó gã, đó là hành vi tìm chết." Bạch Thị dứt khoát từ chối.

Cô nói cho Trương Chi Nghĩa điểm yếu của đối phương đã là chống lại gã rồi, nếu còn đi giúp đối phó, thì mình sẽ chết rất thảm.

Tộc nhân của mình ở khởi nguồn hỗn loạn cũng sẽ chết rất thảm.

Cô không dám.

Trương Chi Nghĩa nhìn thẳng vào Bạch Thị, tay vẫn đang nắm chặt đuôi Bạch Thị.

Bạch Thị quay đầu trừng mắt nhìn Trương Chi Nghĩa, nói: "Chuyện ngươi vừa rồi có sát ý với ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi!" "Ngươi cũng có sát ý với ta, chúng ta hòa nhau nhé." Trương Chi Nghĩa nói.

Bạch Thị nghe vậy, không nói gì nữa.

Trương Chi Nghĩa nhìn chằm chằm Bạch Thị, hôn lên má cô một cái, sau đó nói: "Ngươi miệng thì nói yêu ta, mà không bằng lòng vì ta mà chết sao?" "Ta..." Bạch Thị do dự.

Trong Yêu Tháp chín tầng, tầng thứ ba.

Cuộc chiến giữa Chu Thánh và Chu Yếm ngày càng kịch liệt, cả hai tung ra tất cả năng lực mình có.

Chu Thánh và Chu Yếm kéo dãn khoảng cách, dùng bảy hạt châu Thủ Lăng Nhân thi triển thuật pháp để đối phó với Chu Yếm.

Chu Yếm không ngừng né tránh, muốn tiếp cận Chu Thánh, nhưng

Chu Thánh luôn giữ khoảng cách với hắn, tấn công từ xa.

Kim quang hóa thành mũi mác, dây leo gỗ quấn quanh, nước ngưng thành băng, lửa Thủ Lăng, đất tụ thành tường, gió hóa lưỡi đao, sấm sét vang trời, tất cả bản lĩnh của Thủ Lăng Nhân Thất Mạch đều được tung về phía Chu Yếm.

Chu Yếm bị đánh cho liên tục lùi bước, không có sức chống trả.

Hắn là yêu thú duy nhất ở tầng thứ ba, thực lực hùng mạnh, nhưng chỉ có thể cận chiến, hoàn toàn không biết thuật pháp.

Nếu không phải da dày thịt béo, có lẽ một lượt tấn công của Chu Thánh đã khiến hắn mình đầy thương tích.

"Ha ha..." Chu Yếm gầm lớn một tiếng, một tay nắm lấy dây leo đu về phía Chu Thánh, cây gậy sắt trong tay giơ cao.

Chu Thánh điều khiển cuồng phong làm chậm tốc độ của Chu Yếm, sau đó dùng kim quang cắt đứt dây leo hắn đang nắm.

Khi Chu Yếm đáp đất, Chu Thánh đã đến vị trí trước một bước.

Chu Yếm ở trên không hoàn toàn không thể di chuyển, nhưng hắn vẫn xoay người vung gậy sắt đánh về phía Chu Thánh.

Chu Thánh dùng Dương Châu chắn trên đỉnh đầu, khi gậy sắt hạ xuống, Dương Châu bị hất văng ra, làm lệch hướng cây gậy, không trúng Chu Thánh.

Mà kiếm của Chu Thánh lại đâm vào ngực hắn.

Chu Yếm lập tức bị Long Hồn Kiếm kéo vào ảo cảnh, nằm trên mặt đất, gương mặt hung tợn hiện lên nụ cười.

Một đặc điểm lớn của Long Hồn Kiếm là có thể khiến người ta chết trong sung sướng khi bị giết.

Bởi vì họ đã bị Long Hồn Kiếm kéo vào ảo cảnh độc nhất của nó.

Chu Thánh rút Long Hồn Kiếm ra, khí tức của Chu Yếm hoàn toàn tan biến.

"Cây gậy sắt này cũng không tệ." Chu Thánh cúi người nhặt cây gậy lên.

Gậy sắt toàn thân màu đỏ, được mài giũa không hoàn chỉnh lắm, cầm trong tay nhẹ như cầm một cây gậy gỗ.

Nhưng sức mạnh khi vung ra lại rất lớn.

"Đợi lát nữa dùng nó chế tạo một bộ vũ khí cho Lưu Ly." Chu Thánh thu gậy gỗ lại, sau đó bước ra khỏi tầng thứ ba.

Nhờ cận chiến với Chu Yếm, thể thuật của hắn đã tiến bộ rất nhiều.

Khi hắn ra ngoài, trận chiến ở tầng thứ tư cũng sắp kết thúc.

Chu Thánh đi lên, giúp Lưu Ly giải quyết con yêu thú cuối cùng.

"Mọi người lên tầng năm, tôi sẽ lên tầng sáu." Chu Thánh nói với họ.

Thời gian không còn nhiều, Chu Thánh không định đánh từng tầng một nữa.

Hắn để những người khác lên tầng năm, còn mình thì lên tầng sáu đối phó với Yêu Vương.

Hắn cũng đoán được, cứ cách ba tầng lại có một Yêu Vương.

Mọi người cũng không có ý kiến, lần lượt gật đầu.

Tuy có hơi mệt, có hơi nguy hiểm, nhưng lợi ích thật sự không ít.

Mỗi tầng đều có đủ bảo vật cho họ phân chia.

Hơn nữa, thi thể của một số yêu thú rất hữu dụng.

Đợi đánh xong Yêu Tháp chín tầng, họ đều có thể trở về.

Chuyến đi này kiếm được quá đủ rồi.

Phú quý tìm trong hiểm nguy, nhưng phải biết đủ.

Mọi người có mặt đều hiểu rằng, sau khi ra khỏi Yêu Tháp chín tầng, phía trên sẽ còn nguy hiểm hơn.

Họ không dám đối đầu với những kẻ ở trên đó.

Kiếm đủ lợi ích là được rồi.

Chu Thánh đợi họ nghỉ ngơi xong, liền nhảy thẳng lên tầng năm, mở cánh cửa lớn, bên trong là một đám quái vật mạnh hơn.

Những người khác cũng theo lên, chặn chúng lại để Chu Thánh có thể vào mở đường lên tầng sáu.

Yêu thú tầng năm có hình thể khá lớn, số lượng không nhiều, thống kê sơ bộ có khoảng hơn bảy mươi con.

Mọi người có mặt có thể một chọi hai để đối phó với chúng.

Chu Thánh tìm thấy công tắc bên trong, lập tức khởi động, hạ lối đi tầng sáu xuống rồi tự mình xông lên.

Vừa định mở cửa đi vào, Trương Chi Nghĩa chậm rãi đi lên.

"Yêu Vương tầng sáu, để tôi lo." Trương Chi Nghĩa mở miệng nói.

Trên người anh ta vẫn còn quấn Bạch Thị, trong tay còn đang nắm đuôi nó.

"Yêu Vương tầng sáu là Phì Di, tôi biết điểm yếu của nó." Bạch Thị lên tiếng.

Chu Thánh có chút bất ngờ, gã Trương Chi Nghĩa này cũng thật có bản lĩnh, ngay cả một con rắn cũng thu phục được, còn biến nó thành trợ lực cho mình.

“Được.” Chu Thánh gật đầu, trêu chọc: “Đợi sau khi ra ngoài, tôi sẽ tổ chức hôn lễ cho hai người.” Trương Chi Nghĩa vừa nghe vậy, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Thủ Lăng Nhân chắc chắn là cố ý.

Bạch Thị lại cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thật sự có thể ở bên nhau sao?” Trương Chi Nghĩa: ...

“Có thể.” Chu Thánh cười cười, sau đó nhường đường.

Trương Chi Nghĩa lườm Chu Thánh một cái rồi bước vào tầng thứ sáu.

Bên trong tầng sáu, có một con yêu thú mặt người, hình dạng giống chim le le, chỉ là thân hình to hơn một chút so với le le bình thường.

Chương 496

Phì Di nhìn Bạch Thị đang quấn trên người Trương Chi Nghĩa, mặt đầy kinh ngạc.

"Bạch Thị, ngươi?" Bạch Thị từ trên người Trương Chi Nghĩa trườn xuống, thân pháp cực nhanh, trong nháy mắt đã xông ra sau lưng Phì Di, khởi động công tắc, hạ lối đi tầng bảy xuống.

Phì Di hiểu ra, Bạch Thị đã phản bội.

"Bạch Thị, ngươi dám phản bội 'ngài'!" Phì Di lớn tiếng quát.

Bạch Thị không nói gì, mà tấn công về phía Phì Di.

Đuôi của nó như một cây kim thép, đâm về phía Phì Di.

Phì Di vỗ cánh, nhưng đuôi của Bạch Thị trực tiếp đâm xuyên qua cánh nó.

Đuôi nó rất sắc bén, chỉ khi ở trong tay Trương Chi Nghĩa mới trở nên mềm mại.

Trương Chi Nghĩa rút Thiên Sư Kiếm ra, phối hợp với Bạch Thị tấn công.

Phì Di nổi giận, gầm lớn: "Bạch Thị, ngươi phản bội 'ngài', chắc chắn sẽ không được chết tử tế!" Tiếng của Phì Di rất lớn, nhưng đã bị tiếng trống của Chu Thánh át đi.

Chu Thánh gõ trống bên ngoài chính là để đề phòng Phì Di thông báo tin tức lên trên.

Mặt Phì Di đỏ bừng, liều mạng tấn công Bạch Thị.

Nhưng tốc độ của Bạch Thị rất nhanh, có thể dễ dàng né tránh các đòn tấn công của nó.

Chu Thánh ở ngoài gõ trống một lúc, lúc này mới lên tầng bảy.

Nhưng lão đạo sĩ đã dẫn người của Cục Đặc Thù xông lên.

"Cậu lên tầng chín đi, tầng bảy và tầng tám giao cho chúng tôi giải quyết." Thương Huyền lão đạo nói với Chu Thánh.

Lão cũng biết thời gian không còn nhiều, muốn để Chu Thánh nhanh chóng đặt chân lên tầng chín, sau đó tiến vào nơi cao nhất, cung của Tây Vương Mẫu.

"Được." Chu Thánh không đi vào, đứng đợi bên ngoài.

Thương Huyền lão đạo vừa dẫn người vào đã bị đánh bay ra ngoài.

"Khụ khụ, xin lỗi, đứng không vững nên bị ngã." Thương Huyền lão đạo từ dưới đất bò dậy, lại xông vào lần nữa.

Chu Thánh: Ai ngã mà lại từ trong ngã ra ngoài chứ?

Hắn đợi bên ngoài không lâu, lối đi tầng tám đã mở.

Chu Thánh đi lên, Lưu Ly và Tào Xung cũng theo sau.

Tào Xung lại tỏa ra kim quang, trong mắt có ánh vàng lấp lánh.

Mà mạch rồng trong đỉnh đồng cũng đã biến mất, quấn quanh người Tào Xung.

"Nghỉ ngơi lâu như vậy, ta cũng nên ra tay rồi." Tào Xung nhàn nhạt nói.

"Hai người các cậu, có được không?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

Yêu thú tầng tám rất mạnh.

Càng đứng cao, thực lực càng mạnh.

"Đừng xem thường chúng tôi." Lưu Ly dẫn Tào Xung bước vào tầng tám, chưa đợi Chu Thánh nhìn rõ là gì, cánh cửa đã đóng sầm lại.

Ngay sau đó, vài phút sau, lối đi tầng chín mở ra.

Chu Thánh cúi đầu nhìn xuống, sau đó nói lời cảm ơn: "Cảm ơn các vị!" Sau khi cảm ơn mọi người, Chu Thánh một bước đặt chân lên tầng chín.

Cũng là tầng cuối cùng.

"Két..." Chu Thánh đẩy cánh cửa cuối cùng của Yêu Tháp chín tầng ra, cầm kiếm đi vào.

Trong tầng chín, là một con yêu thú khổng lồ có sừng có cạnh, thân hình vạm vỡ, toàn thân màu đỏ rực, trông vừa giống hổ lại vừa giống sư tử.

Nó chân đạp lửa dữ, lưng mọc hai cánh.

Chỉ có điều, xương tỳ bà của nó bị hai sợi xích sắt có khắc phù văn đâm xuyên qua, trói vào một trụ đá.

Nó giống như một con hung thú không có lý trí, điên cuồng gầm thét với Chu Thánh.

"Gầm!" Chu Thánh cũng không nương tay với nó, trực tiếp cầm kiếm xông lên.

"Vù!" Yêu thú vỗ cánh cuốn lên một trận cuồng phong, trong cuồng phong xen lẫn những quả cầu lửa, lao thẳng về phía Chu Thánh.

Chu Thánh nghiêng người né qua, nhưng quả cầu lửa đó trực tiếp nổ tung sau lưng hắn, hất văng hắn ra ngoài.

Chuyện vẫn chưa xong, yêu thú vỗ cánh bay lên, đè xuống Chu Thánh.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, né về phía trụ đá và chạy vòng quanh nó.

Sau lưng yêu thú còn có một sợi xích khác trói lại, sợi xích này chỉ to bằng ngón tay cái nhưng lại có thể khống chế được con yêu thú khổng lồ, rất không tầm thường.

Chu Thánh định lợi dụng ưu thế của xích sắt để trói yêu thú.

Nhưng con yêu thú khổng lồ đó không hề mắc bẫy, nó kéo dãn khoảng cách với Chu Thánh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Chu Thánh đang nấp sau trụ đá.

"Gầm!" Yêu thú há to miệng, phun ra một luồng lửa dữ.

"Ầm ầm ầm!" Trên người Chu Thánh bùng lên ngọn lửa Thủ Lăng Nhân màu xanh u tối, chặn được ngọn lửa của nó.

Khi ngọn lửa Thủ Lăng bùng lên trên người Chu Thánh, đôi mắt của yêu thú thoáng chốc khôi phục lại sự tỉnh táo.

Nó nhìn Chu Thánh, mở miệng nói: "Đập vỡ trụ đá, chém đứt xích sắt!" Nói xong, nó tiếp tục tấn công.

"Ta dựa vào đâu mà phải cứu ngươi!" Chu Thánh vốn không định cứu, nhưng một lát sau hắn đã phản ứng lại.

Giọng nói này rất quen thuộc, là giọng của Hình Cơ trên Vấn Tâm Kiều.

Sợi xích sắt này đã khóa nó lại, khiến nó trấn áp Yêu Tháp chín tầng, cản đường mình.

"Hình Cơ!" Chu Thánh gọi một tiếng.

Hình Cơ nghe vậy, bước chân tấn công hơi chần chừ một chút, nhưng rất nhanh lại mất đi lý trí, xông về phía Chu Thánh.

Chu Thánh lùi lại kéo dãn khoảng cách với Hình Cơ, rồi dùng kiếm chém vào trụ đá.

"Keng!" Chu Thánh chém một nhát, hổ khẩu tay phải cầm kiếm

trực tiếp bị chấn nứt, Long Hồn Kiếm rung lên.

"Ong ong ong..." Trụ đá này cứng hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Mẹ nó, trụ đá cứng như vậy, ta lấy cái gì mà chém!" Chu Thánh thấy Hình Cơ xông tới, lại né tránh một lần nữa.

"Thôi vậy, không chém được trụ đá, chém xích sắt trước." Chu Thánh dùng tay trái cầm kiếm chém vào sợi xích sắt trên mặt đất.

"Keng!" Long Hồn Kiếm chém vào xích sắt tóe lên một tràng tia lửa, nhưng trên xích sắt chỉ xuất hiện một vết sứt rất nhỏ, không hề bị chém đứt.

Xích sắt trói Hình Cơ rất dài, là để tiện cho Hình Cơ hoạt động.

"Đậu má, xích sắt cũng không chém đứt được." Chu Thánh hết cách, trụ đá không chém nổi, xích sắt cũng không chém được.

Đòn tấn công của Hình Cơ sắp tới, giơ vuốt đánh xuống Chu Thánh.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, nhưng sóng xung kích mạnh mẽ vẫn hất văng hắn.

Tốc độ tấn công của Hình Cơ ngày càng nhanh, bản thân là người nắm giữ hình phạt, thực lực chỉ đứng sau Kim Kỳ Lân.

Chu Thánh bây giờ vừa phải né tránh đòn tấn công của Hình Cơ, vừa phải tìm cách chém đứt trụ đá và xích sắt, áp lực như núi.

Hơn nữa, sau khi biết đối phương là Hình Cơ, hắn cũng không nỡ xuống tay.

Cứu nó ra, nó có thể trở thành trợ thủ của mình.

Bây giờ đối chiến với nó, không nghi ngờ gì là đang tiêu hao lẫn nhau.

“Phong, Trấn!” Chu Thánh dung hợp kim châu và thổ châu, tạm thời trói Hình Cơ lại, lại dùng mộc châu quấn quanh thân thể nó.

Chu Thánh đi đến gần trụ đá, suy nghĩ xem nên phá trụ đá này như thế nào.

“Trụ...

Trấn Yêu, sức mạnh thông thường không thể phá, cần dùng Huyết Bách Thú...” Hình Cơ khó khăn nói.

Nó bị Chu Thánh trấn áp, tạm thời khôi phục được một chút lý trí.

“Huyết Bách Thú là gì?” Chu Thánh hỏi một câu, hắn chưa từng nghe qua thứ này.

Chương 497

"Bích Khám..." "Gầm!" Hình Cơ còn chưa nói xong, lại một lần nữa mất đi lý trí, điên cuồng giãy giụa, toàn thân giật đứt những sợi dây leo đang trói nó.

Chu Thánh thấy vậy, lập tức rút khỏi tầng chín, Hình Cơ đang nổi điên không dễ đối phó.

"Bích Khám?" Chu Thánh suy tư, nhìn về phía bức tường.

Trên tường chính là những ô thờ, mà trong các ô thờ đều là những yêu thú có hình thù khác nhau, đủ cả mấy trăm loại.

Có yêu thú đã mở mắt, có con thì chưa.

"Chẳng lẽ chính là chúng?" Chu Thánh nhìn những con yêu thú đã chết trong Yêu Tháp chín tầng, sau khi chúng chết, máu chảy theo rãnh xuống một hồ chứa dưới đất, rồi lại biến mất không thấy đâu.

Đã bị những ô thờ trước mắt hấp thu.

Không ít tượng đá trên các ô thờ đã mở mắt, nhãn cầu chuyển động, dường như sống lại.

"Mẹ kiếp, ta còn phải giết yêu thú trên các ô thờ này nữa à?" Tâm trạng Chu Thánh có chút suy sụp, khó khăn lắm mới lên được tầng chín, kết quả còn phải giết yêu thú trên các ô thờ để giải Trụ Trấn Yêu cho Hình Cơ.

Lại phải giết thêm một lần nữa.

Thật là muốn làm người ta mệt chết.

Chu Thánh khẽ động ngón tay, kim châu trên đầu hắn tỏa ra kim quang, ngưng tụ thành từng cây mác vàng.

Yêu thú trên các ô thờ nhìn chằm chằm Chu Thánh, lớp vỏ ngoài của chúng dần bong ra, hiện ra bản thể.

Chúng đều là những yêu thú có hình thù kỳ quái, mắt đều có màu xanh lục.

Chu Thánh nhân lúc chúng chưa hoàn toàn hồi phục, ngón tay khẽ điểm, những cây mác vàng lập tức bay ra.

"Vút vút vút..." Yêu thú trong các ô thờ không kịp né tránh, đã bị những cây mác vàng đâm xuyên qua đầu, thân thể, cổ họng và các bộ phận khác.

"May mà biết trước, nếu không đợi chúng ra ngoài thì khó đối phó lắm!" Chu Thánh có chút may mắn, vì mình không đánh từng tầng một đi lên.

Nếu không, giải quyết xong toàn bộ yêu thú, yêu thú trên các ô thờ hoàn toàn tỉnh lại, phải giết nửa ngày mới có thể giết sạch.

Bây giờ tuy chúng đã tỉnh lại, nhưng yêu thú tầng bảy và tầng tám vẫn chưa giết xong, năng lượng chúng hấp thu không đủ.

Nếu không, chưa biết ai giết ai.

Máu màu lục trong cơ thể chúng, theo những cây mác vàng nhỏ giọt ra.

Chu Thánh dùng Dương Châu hóa hình, biến thành một cái cốc, đựng máu của chúng lại.

Mỗi con yêu thú, chỉ có một giọt máu.

Sau khi đựng xong, Chu Thánh không quan tâm đến những con yêu thú còn lại.

Chúng có con chưa tỉnh, có con chưa thoát khỏi thân đá.

"Cẩn thận yêu thú trong các ô thờ." Chu Thánh lớn tiếng nhắc nhở

một câu, sau đó xoay người tiến vào tầng chín.

Hình Cơ trong tầng chín vẫn đang phát điên, gào thét: "Gầm!" Nó thấy Chu Thánh đi vào, vỗ cánh lao về phía hắn.

Chu Thánh đầu ngón tay khẽ điểm, bảy hạt châu Thủ Lăng Nhân nhanh chóng bay ra, quấn lấy Hình Cơ.

Hình Cơ không có lý trí, một thân thực lực cũng không thể phát huy hoàn toàn.

Chu Thánh nhân cơ hội đến gần trụ đá, đổ máu màu lục lên đó.

Theo chất lỏng màu lục rót vào, phù văn trên trụ đá tắt ngấm, dần dần mục nát.

Xích sắt trên đó cũng như bị gỉ sét, 'keng' một tiếng đứt gãy.

Hình Cơ đang phát điên dần bình tĩnh lại, màu đỏ trong mắt dần phai đi.

Huyết Bách Thú có thể hòa tan Trụ Trấn Yêu và xích sắt đang trói nó, giúp nó được giải thoát.

"Cảm ơn!" Hình Cơ nói lời cảm ơn.

Cùng với sự sụp đổ của trụ đá, đôi mắt đỏ ngầu của Hình Cơ dần khôi phục sự tỉnh táo, xiềng xích trên người cũng dần đứt gãy.

Hình Cơ lắc mình một cái, biến thành một người, một người phụ nữ.

Hơn nữa trên người cô ta vẫn còn giữ lại lớp vảy, dính chặt vào da, phác họa ra một thân hình vô cùng hoàn mỹ.

Sừng trên trán vẫn còn, nhưng đã nhỏ đi rất nhiều, giống như một cái bướu nhỏ, màu xanh lục.

Sau khi Hình Cơ hồi phục, cô ta mở mắt, cứng rắn rút sợi xích sắt

đâm xuyên qua xương tỳ bà của mình ra, kéo theo cả máu thịt.

Cô ta không hề rên một tiếng, như thể không cảm nhận được đau đớn.

Sau khi rút xích sắt ra, cô ta mới ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, lãnh đạm nói một câu: "Cảm ơn, ngươi về đi, phần còn lại ta sẽ xử lý." Chu Thánh cười nói: "Nếu ngươi xử lý được, thì đã không bị nhốt ở tầng thứ chín trở thành trở ngại của ta." Hình Cơ nghe vậy, trong lòng lập tức bất mãn: "Ngươi nói ta là trở ngại?" "Tầng thứ chín nếu không phải là ngươi, ta đã sớm lên rồi." Chu Thánh nói xong, trực tiếp mở lối đi tầng cuối cùng.

"Ngươi không đối phó được 'hắn' đâu, vẫn là để ta." Chu Thánh nhìn lối đi từ từ mở ra, những bậc thang dẫn đến cung Tây Vương Mẫu hiện ra.

"À đúng rồi, 'hắn' đó, rốt cuộc là ai?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

Hắn chỉ biết tên đối phương là Thanh, cái tên này cũng là giả, tên thật vẫn chưa biết.

"Hắn chỉ là một con chó." Hình Cơ căm hận nói, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

"Chó?" "Cũng gọi là Cùng Kỳ." Hình Cơ nhàn nhạt nói.

"Ồ, vậy thì đúng là chó thật." Chu Thánh gật đầu.

Cùng Kỳ dù chưa từng tiếp xúc nhưng cũng đã nghe qua, đó là một hung thú siêu cấp hung ác.

"Ta có lẽ đã hiểu phần nào cái gọi là nguồn gốc của hỗn loạn là gì rồi." Chu Thánh sắc mặt ngưng trọng, cùng với Hình Cơ, bước lên tầng cao nhất. … Đỉnh tháp.

Thanh chắp tay sau lưng, nhìn vào động huyệt, rồi lại nhìn về

phương xa.

“Yêu thú trong Bích Khám, vốn dĩ tồn tại để hiến tế, ngươi giết chúng, ngược lại còn khiến tốc độ chúng ra ngoài nhanh hơn.” Cùng Kỳ nhàn nhạt nói.

Bên dưới vực sâu tăm tối, thỉnh thoảng lại vọng lên tiếng gầm thét.

Chúng, quá đói rồi.

Trong tay Cùng Kỳ, xuất hiện một con dao găm màu xanh u tối.

Khi Chu Thánh đánh lén từ sau lưng, hắn đột ngột xoay người, dùng chủy thủ đỡ lấy nhát đâm của Chu Thánh, sau đó lại dùng cùi chỏ đánh vào ngực Chu Thánh, hất văng Chu Thánh ra ngoài.

Thanh xoay người nhìn Chu Thánh, ánh mắt lại chuyển sang Hình Cơ.

“Hình Cơ, ta giữ lại cho ngươi một mạng, không phải để ngươi đến đây nộp mạng lần nữa.” Thanh lạnh lùng nhìn Hình Cơ.

Hình Cơ rút giới xích ra, xông về phía hắn.

Khi hóa thành người, hắn là Thanh; khi biến thành hình dạng thú, hắn mới là Cùng Kỳ.

Thanh ra tay nhanh chóng, nhưng hắn thu lại lưỡi dao, dùng sống dao đánh bay Hình Cơ ra ngoài.

Sau khi Chu Thánh đứng dậy từ mặt đất, cảm nhận được sự chênh lệch sức mạnh quá lớn.

Mình từ Yêu Tháp chín tầng đi lên, đã toàn lực ra tay, kết quả đối phương chỉ một động tác đỡ đòn và một cú thúc cùi chỏ đơn giản đã hất văng mình.

Chênh lệch thực lực này quá lớn, thật sự không dễ đối phó.

“Gầm!” Tiếng gầm thét xé rách vọng lên từ dưới vực sâu, chúng đã ngửi thấy mùi vị khiến chúng thèm thuồng.

“Thủ Lăng Nhân đến rồi, thích không?

Lát nữa ta sẽ ném hắn xuống nhé.” Thanh cười nhạt nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, tay trái vồ một cái, cả người Chu Thánh không tự chủ được bay về phía hắn.

Chu Thánh điều động kim châu, dùng kim quang ngưng tụ thành mũi mác dài, ngay khi sắp bị hắn tóm lấy, mũi mác vàng nhanh chóng bay ra, đâm xuyên qua lòng bàn tay Thanh.

Chu Thánh lúc này mới dừng lại, nhanh chóng kéo dãn khoảng cách, giữ khoảng cách với hắn.

Thanh liếc nhìn vết thương của mình, dùng lưỡi liếm qua, sau đó cởi chiếc áo choàng đen xuống.

Mặt hắn giống người, nhưng thân thể lại phủ đầy lông và vảy của Cùng Kỳ, sau lưng còn có một đôi cánh.

“Ngươi là một Thủ Lăng Nhân rất đặc biệt, đối phó ngươi phải nghiêm túc một chút mới được.” Thanh nói xong, vết thương trong lòng bàn tay trái đã lành lại, một con dao găm khác xuất hiện trong tay hắn.

Dao găm của hắn đều là móng vuốt của hắn, vô cùng sắc bén.

“Đừng đối đầu trực diện với hắn, ngươi không phải đối thủ!” Hình Cơ vội vàng nhắc nhở.

Chương 498

Sở dĩ là 'hắn', là vì hắn có sức mạnh như thần minh.

Bảy hạt châu Thủ Lăng của Chu Thánh xoay tròn với tốc độ cao, Dương Châu bao phủ lên người hắn.

Hắn đốt một nén hương Chu Văn Vương cho mình, rồi lập tức tấn công Thanh.

Thanh hai tay bắt chéo, cúi đầu như một thợ săn, nhìn chằm chằm vào Chu Thánh.

Khi Chu Thánh xông tới, hắn chọn đúng thời cơ ra tay nhanh chóng, lưỡi dao trong hai tay, cắm vào cổ Chu Thánh.

Mà cú đánh hết sức của Chu Thánh, cũng đâm trúng ngực hắn.

Thanh một cước đá văng Chu Thánh, liếc nhìn ngực mình, sau đó đi tới.

"Hết… hết rồi…" Hình Cơ nhìn Chu Thánh ngã xuống, ngây người.

Chỉ một hiệp, đổi mạng lấy thương tích, vậy là hết rồi?

Cô ta xem Chu Thánh là hy vọng, không ngờ Chu Thánh lại hết nhanh như vậy.

Khi Thanh đi đến trước mặt Chu Thánh, nhìn Chu Thánh bị mình giết chết, lạnh lùng cười nói: "Chỉ vậy thôi sao?" "Keng!" Chu Thánh đột ngột xuất hiện sau lưng Thanh, một kiếm chém đứt cánh của Thanh, rồi dốc sức lùi lại.

Hình Cơ ngẩn người, Chu Thánh rõ ràng đã bị Thanh giết chết, sao đột nhiên lại xuất hiện sau lưng?

Thi thể của Chu Thánh trước mặt Thanh hóa thành một làn khói xanh biến mất, còn Chu Thánh hiện tại, đang đứng sau lưng hắn, thở hổn hển.

Lúc giao thủ vừa rồi, hắn cảm nhận được sinh mệnh của mình đang mất đi.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt Chu Văn Vương kéo mình một cái, có lẽ người chết thật sự là mình.

Hắn cũng là dựa vào thủ đoạn bảo mệnh mà Chu Văn Vương cho, mới dám liều mạng với Thanh.

Nhưng kiếm của mình chỉ làm Thanh bị thương, còn hắn lại muốn lấy mạng mình.

"May mà mình để dành hương, nếu không sau này không đủ dùng." Chu Thánh có chút may mắn, vì trước đó hắn không sử dụng hương.

Thanh bị Chu Thánh chém đứt cánh, mặt mũi trở nên vô cùng dữ tợn, toàn thân, hắc khí lan tỏa.

"Ngươi đáng chết!" Thanh gầm lên một tiếng, hiện ra bản thể, Cùng Kỳ!

Toàn thân đen kịt, chân đạp khí đen, đôi cánh sau lưng bị Chu Thánh chém đứt, mất đi khả năng bay lượn.

Nhưng nó vẫn mạnh mẽ.

Biến thành thú thể, thực lực của nó còn mạnh hơn cả hình người!

"Gầm!" Cùng Kỳ gầm lên một tiếng, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Chu Thánh đốt nén hương thứ hai, cương khí trong cơ thể toàn bộ điều động, hội tụ trên Long Hồn Kiếm.

Lửa Thủ Lăng Nhân quấn quanh, kim quang và sấm sét đều bám vào Long Hồn Kiếm, chuẩn bị thi triển đòn tấn công mạnh nhất.

"Gầm!" Cùng Kỳ gầm lên một tiếng, sương đen lan tỏa, lập tức che khuất tầm nhìn của Chu Thánh.

Mà Cùng Kỳ cũng thay đổi phương hướng trong bóng tối, từ bên trái Chu Thánh xông ra.

Chu Thánh chém một kiếm xuống, Cùng Kỳ lập tức kéo dãn khoảng cách né tránh, sau đó lại xông tới.

Một người một thú, giao chiến trong sương đen, Hình Cơ bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm.

Nhưng cô ta biết, trong sương đen của Cùng Kỳ, tầm nhìn của Cùng Kỳ không bị ảnh hưởng, ngược lại Chu Thánh sẽ bị ảnh hưởng.

Cô ta có chút lo lắng cho Chu Thánh, nhưng bản thân lại không giúp được gì, chỉ có thể đứng ngoài lo lắng.

Trong Yêu Tháp chín tầng.

Một bộ phận sau khi kết thúc chiến đấu, liền bắt đầu thu hoạch bảo vật trong Yêu Tháp, không hề đi chi viện cho tầng tám và tầng bảy.

Mà cùng với số lượng yêu thú chết trận ngày càng nhiều, yêu thú trong các ô thờ cũng lần lượt tỉnh lại.

Họ vừa định nghỉ ngơi, thấy yêu thú tỉnh lại, đành phải vùng lên phản kích.

Mà Lưu Ly và Tào Xung hai người, dốc hết toàn lực mới giết được yêu thú tầng tám, bước lên tầng chín, rồi lại đi đến đỉnh tháp.

Trên đỉnh tháp, Chu Thánh và Cùng Kỳ vẫn đang chiến đấu trong sương đen, Tào Xung nhìn về phía vực sâu, vung tay điều khiển Cửu

Châu Đỉnh tiến đến trấn áp.

"Keng!" Khi Cửu Châu Đỉnh bay ra, bị Cùng Kỳ một chưởng đập nát.

Cùng Kỳ thấy Tào Xung có thể điều khiển Cửu Châu Đỉnh, lập tức từ bỏ việc dây dưa với Chu Thánh, xông về phía Tào Xung.

Kim quang bao phủ bề mặt cơ thể Tào Xung, nhưng căn bản không ngăn được nó.

Chu Thánh từ trong sương đen lao ra, đi trước một bước chắn trước mặt Tào Xung.

Cùng Kỳ một miệng cắn đứt đầu Chu Thánh, mà Chu Thánh cũng dựa vào bản năng cơ thể, đâm ra một kiếm, chọc mù một mắt của Cùng Kỳ.

"Chu Thánh!" Lưu Ly kinh hãi kêu lên, vừa định ra tay, thì thấy Chu Thánh bị cắn đứt đầu, hóa thành một làn khói xanh tan biến.

Chu Thánh thật sự, xuất hiện sau lưng Cùng Kỳ, hai tay nắm kiếm đâm xuyên qua lưng nó.

"Gầm!

Gâu!" Cùng Kỳ phát ra tiếng gầm gừ giống như chó ngao Tây Tạng, hất văng Chu Thánh ra, sau đó chạy về trong sương mù.

Chu Thánh lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại, từ dưới đất đứng dậy, trán đầy mồ hôi.

Mỗi lần sinh tử chiến với đối phương, Chu Thánh đều có một lần cảm giác tử vong.

Cảm giác đó rất khó chịu.

Sau khi Cùng Kỳ rút lui vào sương đen, nó liếm láp vết thương trên người, sương đen chảy vào vết thương, từ từ hồi phục thương

thế.

Chỉ cần ở trong sương đen, nó chính là tồn tại bất tử.

Tào Xung vung tay, Cửu Châu Đỉnh bị Cùng Kỳ đập nát lại được tu sửa.

Bây giờ cậu ta chính là mạch rồng, chỉ cần cậu ta không chết, Cửu Châu Đỉnh có thể liên tục hồi phục.

"Trấn áp vực sâu trước!" Hình Cơ nhắc nhở.

Chu Thánh cũng nghe thấy tiếng gầm thét từ trong vực sâu, đúng là phải trấn áp.

Nhưng mình chỉ còn cơ hội một nén hương, nếu không thắng được, người chết sẽ là mình.

"Tào Xung, có thể điều động Hàng Long Đại Trận không?" Chu Thánh nhìn về phía Tào Xung.

Thất Thập Nhị Đô Thiên Hàng Long Đại Trận do Tào Tháo bày bố bằng bảy mươi hai nghi trủng vô cùng mạnh mẽ, nếu có thể mượn dùng, thì phần thắng của hắn cũng sẽ tăng lên không ít.

"Được." Tào Xung gật đầu, mi tâm lóe lên một cái.

Cùng lúc đó, trong lãnh thổ An Lạc, bảy mươi hai đạo kim quang phóng thẳng lên trời, bảy mươi hai ngôi sao trên trời lấp lánh.

Ánh sáng của các vì sao xuyên qua mây đen và sương mù bao phủ xuống, lập tức bao trùm toàn trường.

Người thường không nhìn thấy kim quang, nhưng có thể nhìn thấy bảy mươi hai ngôi sao lấp lánh trong mây đen.

Các chuyên gia giải thích rằng, đây là sao tình yêu.

Theo ánh sáng của các vì sao rơi xuống, sương đen của Cùng Kỳ

tan biến, để lộ ra nó đang liếm vết thương.

"Tào Mạnh Đức, ha." Cùng Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, Thất Thập Nhị Đô Thiên Hàng Long Đại Trận này, chính là nó truyền thụ cho Tào Tháo, không ngờ bây giờ lại dùng trên người mình.

Tào Xung vung tay, gỡ bỏ áp lực đối với Chu Thánh, chuyển thành trợ lực, để Chu Thánh trong Hàng Long Đại Trận có thể ra tay tốt hơn.

Chu Thánh đi đến cách Cùng Kỳ mười mét, đốt lên nén hương cuối cùng.

Ánh mắt Cùng Kỳ ngưng lại, sát tâm trỗi dậy.

"Thủ đoạn bảo mệnh Thủ Lăng Cổ Lâu cho ngươi, có thể bảo vệ ngươi mấy lần?" Cùng Kỳ gằn giọng nói xong, thân thể hóa thành một luồng hắc quang, xông về phía Chu Thánh.

Chu Thánh điều động toàn lực, thậm chí cả chín đạo sức mạnh mạch rồng trong lệnh bài Thủ Lăng Nhân cũng được điều động, hội tụ vào Long Hồn Kiếm, xông về phía Cùng Kỳ.

"Ầm!" Một người một thú va chạm vào nhau, toàn bộ Thần Cung Côn Lôn đều rung chuyển, ánh sáng bùng nổ bao trùm toàn trường, thắp sáng cả đỉnh Côn Lôn.

Bên ngoài Thần Cung Côn Lôn.

Người phụ trách ngẩng đầu nhìn ánh sáng chói mắt, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác mách bảo anh ta chắc chắn không phải chuyện tốt.

Sương trắng bên ngoài Thần Cung Côn Lôn đã tan đi không ít, người phụ trách nhìn thấy Lưu gia chủ đã chết ngạt.

Lưu gia chủ nằm trong vũng nước, toàn thân đều có côn trùng bò lúc nhúc.

Chương 499

"Chúng ta, có cần nhặt xác cho ông ta không?" Lý đoàn trưởng hỏi.

"Đừng vào, sương trắng tan đi, không có nghĩa là nguy hiểm không còn." người phụ trách nói.

Anh ta ngẩng đầu nhìn ánh sáng phát ra từ trong Thần Cung Côn Lôn, lại nói: "Bảo mọi người cảnh giác, tôi có một dự cảm không lành." "Vâng." Lý đoàn trưởng gật đầu. … Trên đỉnh Côn Lôn.

Khi ánh sáng tan đi, cơ thể Chu Thánh rách nát nằm trên mặt đất, không còn hơi thở.

Mà Cùng Kỳ cũng không khá hơn, nửa người đã mất, nếu không phải sinh mệnh lực của nó ngoan cường, lúc này đã chết từ lâu.

Nhưng nó biết, Chu Thánh vẫn chưa chết, nên vội vàng điều động sương đen, tu sửa cơ thể mình.

Mà Chu Thánh đang nằm trên mặt đất cũng hóa thành một làn khói xanh tan biến, bản thể thật của hắn lúc này đang nấp trong bóng tối.

"Vẫn chưa giết được sao?" Chết liên tục ba lần, nội tâm Chu Thánh không hề hoảng loạn, mà vô cùng tĩnh lặng.

Hắn trực tiếp nằm thẳng, nhìn bảy mươi hai ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

"Đánh không nổi nữa rồi, sẽ chết người đó." Chu Thánh mệt lả.

Cùng Kỳ căn bản không thể giết chết, mình nổ bay nửa người nó, nó lập tức có thể hồi phục.

Còn mình nếu mất đi nửa người, đã sớm chết rồi.

Đây là một cuộc đối đầu không cân sức.

Ba mạng của mình cũng không đổi được một mạng của đối phương, thật sự khó nhằn.

Chu Thánh lúc này, cảm thấy mệt mỏi chưa từng có, hắn muốn ngủ một giấc thật ngon.

Mà Lưu Ly và Hình Cơ bên ngoài, vẫn đang tìm Chu Thánh.

Tào Xung thì biết hắn ở đâu, nhưng thấy Chu Thánh đã nằm xuống, cũng không nói, để hắn nằm nghỉ một lát.

Sau khi Cùng Kỳ hồi phục, cũng đang tìm kiếm Chu Thánh, nhưng cũng không tìm thấy, nó chuyển ánh mắt sang Tào Xung.

Tào Xung điều khiển Cửu Châu Đỉnh, lại một lần nữa trấn áp vực sâu.

Lần này Cùng Kỳ không đi phá Cửu Châu Đỉnh, mà đối phó Tào Xung trước.

Khi nó xông về phía Tào Xung, Tào Xung bay lên không, linh hồn mạch rồng trên người quấn quanh bảo vệ cơ thể cậu ta.

"Chủ nhân mạch rồng?

Có chút thú vị!" Cùng Kỳ há miệng phun ra một làn sương đen dày đặc.

Sương đen bao bọc Tào Xung, ô nhiễm mạch rồng.

Linh hồn mạch rồng mất tác dụng, Tào Xung cũng từ trên không rơi xuống.

Khi Tào Xung còn chưa rơi xuống đất, Cùng Kỳ lập tức xông lên, một vuốt đánh bay Tào Xung ra ngoài.

"Ầm!" Tào Xung bị ném mạnh ra xa, miệng phun máu tươi, hoàng bào màu vàng cũng bị xé rách, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Cùng Kỳ còn định hạ sát thủ, nhưng Lưu Ly vung chiếc ô hoa ra chặn đòn tấn công của Cùng Kỳ, sau đó xông lên ôm lấy Tào Xung.

Cùng Kỳ một vuốt hạ xuống trực tiếp xé nát ô hoa, truy kích Lưu Ly.

Hình Cơ chắn trước mặt Cùng Kỳ, Cùng Kỳ không nói hai lời đánh bay cô ta ra, rồi nói: "Đừng ép ta giết ngươi!" Nói xong, nó lại đuổi theo Lưu Ly.

Lưu Ly điều khiển chuỗi hạt châu trên cổ tấn công Cùng Kỳ, nhưng cũng chỉ có thể phá vỡ lớp sương đen trên người Cùng Kỳ, căn bản không thể làm tổn thương cơ thể nó.

Sau khi Cùng Kỳ đuổi kịp, một chưởng đánh xuống, đánh bay Lưu Ly đến bên cạnh vực sâu.

Nếu không có Cửu Châu Đỉnh cản lại, có lẽ cả hai đều đã rơi xuống.

Cùng Kỳ từ trên không hạ xuống, đi về phía Lưu Ly và Tào Xung.

"Tên nhát gan Thủ Lăng Nhân kia đã trốn rồi, vậy thì đem hai người các ngươi, cho chúng ăn vậy." Ánh mắt Cùng Kỳ âm lãnh, ngày càng gần Lưu Ly và Tào Xung.

Hình Cơ muốn ngăn cản, nhưng bị Cùng Kỳ dùng sương đen bao bọc, căn bản không ra được.

Không phải Hình Cơ quá yếu, mà là thương thế của cô ta quá nặng.

Lưu Ly nằm bên cạnh vực sâu, đưa tay nắm lấy Cửu Châu Đỉnh muốn ngồi dậy, nhưng không còn chút sức lực nào.

Còn Tào Xung, đã rơi vào hôn mê.

Lưu Ly không biết Chu Thánh ở đâu, nhưng cô biết Chu Thánh rất

mệt.

Mình có thể gọi Chu Thánh cứu mạng, nhưng cũng chỉ là đổi mạng lấy mạng mà thôi.

Lưu Ly tháo sợi dây chuyền châu báu trên cổ xuống, đặt bên cạnh.

"Nếu tất cả đều không thể sống, em hy vọng anh có thể sống sót." Lưu Ly biến thành một con mèo, phong ấn lửa trên người hiện ra.

Đây là lời nguyền mà Thiên Tôn đã giáng xuống cô.

Vốn dĩ là chữ 'Diệt', bị Chu Văn Vương gạch đi một nét.

"Meo~" Lưu Ly hét lớn một tiếng, cưỡng ép kích hoạt phong ấn trên người, để có được sức mạnh to lớn.

Phong ấn của Thiên Tôn rất đáng sợ, cô cưỡng ép kích hoạt phong ấn, tương đương với việc tạm thời có được thực lực của Thiên Tôn.

Nhưng cái giá phải trả là, cô sẽ bị phong ấn thiêu hủy.

Trên người Lưu Ly, bùng lên một lớp lửa dữ dội, ngọn lửa đang thiêu đốt sinh mệnh của cô.

"Meo~" Lưu Ly đau đớn kêu lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng xông về phía Cùng Kỳ, như một ngôi sao băng.

"Có chút thú vị." Cùng Kỳ nhàn nhạt nói một câu, giơ vuốt phải đánh về phía Lưu Ly, nhưng bị Lưu Ly cứng rắn chặn lại, và ngọn lửa trên người cô, cũng sẽ thiêu đốt sinh mệnh của Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ lập tức thu tay lùi nhanh, kéo dãn khoảng cách với Lưu Ly.

"Cách làm của kẻ liều chết." Cùng Kỳ nhìn ra, Lưu Ly đang đốt cháy sinh mệnh của mình.

Trước đây sinh mệnh của Lưu Ly ngắn ngủi, biến thành người chỉ

có thể sống ba ngày, sau này được Chu Văn Vương cứu, có thể sống mười năm.

Vì vậy, mười năm tuổi thọ của cô, chỉ đủ cho cô thiêu đốt mười phút.

Mười phút qua đi, cho dù Cùng Kỳ không giết cô, cô cũng sẽ chết.

Mà Cùng Kỳ đối mặt với Lưu Ly điên cuồng, cũng có chút không dám đánh trả, dù sao chạm vào, sinh mệnh của mình cũng sẽ bị thiêu đốt.

Tuổi thọ của nó tuy dài, nhưng cũng có giới hạn.

Đối phương muốn chết, nó không muốn chết theo.

Chu Thánh trốn trong bóng tối, đã chìm vào giấc ngủ say.

Trong giấc ngủ say, hắn trở về nhà, ăn cơm do cha mẹ nấu.

Nhưng, một tiếng mèo kêu đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn tìm kiếm trong phòng, tìm con mèo đó.

Hắn tìm một vòng cũng không thấy.

Chu Thánh ngồi trên ghế sofa, day day mi tâm.

Hắn quả thực đã nghe thấy tiếng kêu của Lưu Ly, nhưng không tìm thấy cô ở đâu.

"Meo~" Khi tiếng mèo kêu thứ hai truyền vào giấc mơ, Chu Thánh đột ngột ngồi dậy.

"Mình không thể nằm đây, Lưu Ly còn ở bên ngoài!" Trán Chu Thánh đầy mồ hôi lạnh, hắn chỉ lo nghỉ ngơi, quên mất bên ngoài còn có Lưu Ly và những người khác.

Hắn đứng dậy cầm Long Hồn Kiếm, đẩy cửa định ra ngoài.

Lúc đó, mẹ hắn gọi lại.

“Đại Thánh, không ăn cơm nữa à?” Bước chân Chu Thánh khựng lại, không quay đầu, nhàn nhạt nói: “Đợi con làm xong việc rồi về ăn.” Nói xong, Chu Thánh đẩy cửa ra, một chân bước vào bóng tối.

Khi hắn tỉnh lại lần nữa, nghe thấy tiếng chiến đấu bên ngoài.

Hắn từ trong khe hở bước ra, nhìn thấy Lưu Ly toàn thân rực lửa, đang không ngừng tấn công Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ không chống đỡ, mà liên tục né tránh.

Chu Thánh thấy, mí mắt Lưu Ly ngày càng trĩu xuống, ngọn lửa bùng cháy trên người, là đang thiêu đốt sinh mệnh của cô.

Chương 500

Thấy vậy, Chu Thánh lập tức xông ra, chặn Lưu Ly lại, ôm cô vào lòng, dùng lửa Thủ Lăng Nhân bao phủ cô, muốn xua đi ngọn lửa sinh mệnh trên người cô.

"Lưu Ly, Lưu Ly mau tỉnh lại!" Chu Thánh lo lắng hét lớn.

Mí mắt Lưu Ly không mở nổi, nhưng cô vẫn lên tiếng: "Anh...

đi...

đi..." Chu Thánh ôm Lưu Ly nhanh chóng rời khỏi chỗ cũ, né tránh đòn tấn công của Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ sẽ không cho Chu Thánh cơ hội thở dốc.

Chu Thánh giơ lệnh bài Thủ Lăng Nhân trong tay, hô lớn: "Ta lấy danh nghĩa Thủ Lăng Nhân, hiệu lệnh chín con rồng mạch, nghe lệnh của ta, mau chóng quay về!" Cùng với tiếng triệu hồi của Chu Thánh, chín con rồng mạch ẩn mình trong các cổ mộ bay vút lên trời.

Giờ khắc này, tất cả người dân An Lạc đều thấy có rồng vàng ẩn hiện trong mây mù.

Giờ khắc này, An Lạc rung chuyển, tín ngưỡng trong lòng người dân dâng trào.

Giờ khắc này, nhật nguyệt đột biến, các vì sao không còn lấp lánh.

Chu Thánh dùng lệnh bài Thủ Lăng Nhân, cưỡng ép tập hợp chín con rồng mạch.

Hắn muốn cứu Lưu Ly, bất chấp mọi giá!

Dù cho rồng mạch rời khỏi cổ mộ, sẽ gây ra một số ảnh hưởng, hắn cũng không tiếc!

Mạch rồng là nền tảng của An Lạc, cùng với việc rồng mạch bay lên, mọi phương diện của An Lạc đều bị ảnh hưởng một chút.

Thủ Lăng Cổ Lâu đột nhiên xuất hiện trên đỉnh Thái Sơn, bên trong truyền ra giọng nói của Chu Văn Vương.

"Quay về!" Tám con rồng mạch, lần lượt quay về cổ mộ.

Chu Thánh có thể điều động chúng, Thủ Lăng Cổ Lâu cũng có thể khiến chúng quay về.

Chu Thánh giơ lệnh bài, mãi không thấy tám con rồng mạch tụ tập, không khỏi quát lớn: "Thủ Lăng Cổ Lâu!" "Nếu hôm nay Lưu Ly chết ở đây, ta sẽ không làm Thủ Lăng Nhân nữa!" Chu Thánh nổi giận.

Hắn có thể chết, nhưng hắn không thể để Lưu Ly chết!

"Ngươi nên thức tỉnh rồi, đợi ngươi thức tỉnh, có thể cứu cô ấy." Giọng của Chu Văn Vương truyền vào tai Chu Thánh.

Lão đang ép Chu Thánh thức tỉnh.

Chu Thánh đã biết mình nên thức tỉnh như thế nào, chỉ là hắn không muốn.

Bởi vì thức tỉnh rồi, hắn ở thế giới này cũng không ở được bao lâu.

Hơn nữa trước khi thức tỉnh, phải dùng máu Cùng Kỳ để hiến tế.

Chu Thánh nhìn con mèo nhỏ trong lòng, cười nhẹ nói: "Sao anh có thể để em chết được chứ?" Nói xong, Chu Thánh nhẹ nhàng đặt Lưu Ly xuống, và dùng Dương Châu, tạm thời phong ấn Lưu Ly.

Sinh mệnh của Lưu Ly tuy đã ngừng trôi, nhưng tuổi thọ của cô chỉ còn ba mươi giây.

Cô vốn định tranh thủ thời gian cho Chu Thánh, để Chu Thánh chạy trốn.

Vả lại cho dù cô không tự thiêu, đợi Cùng Kỳ đến, mình cũng sẽ chết.

Vì vậy, sao không kéo dài thêm mười phút?

Nội tâm Chu Thánh tràn ngập lửa giận, nhưng hắn biểu hiện rất bình tĩnh.

Vì càng ở trong cơn tức giận tột độ, biểu hiện ra ngoài sẽ rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Chu Thánh tháo mặt nạ của mình ra, bước ra bước thứ hai, bộ giáp Thủ Lăng trên người cũng rơi xuống, khi bước ra bước thứ ba, bảy hạt châu Thủ Lăng Nhân cũng đều rơi trên mặt đất.

Giờ khắc này hắn cảm thấy mình như thăng hoa, tâm cảnh đã được nâng cao rất nhiều.

Giờ khắc này, ánh mắt hắn rất bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh lại ẩn chứa sát khí, và trong mắt chỉ có một con yêu thú là Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ không khỏi ngưng thần, từ ánh mắt của Chu Thánh, nó cảm nhận được sự nguy hiểm chưa từng có.

"Không thể nào, ta là Cùng Kỳ, hắn chỉ là thức ăn, hắn nhiều nhất chỉ có thể làm ta bị thương, căn bản không thể giết ta!" Cùng Kỳ tự an ủi trong lòng.

Khi Chu Thánh bước ra bước thứ tư, Long Hồn Kiếm trong tay rơi xuống đất, hắn từ cửa hàng hệ thống, đổi lấy bội đao của Thủ Lăng Nhân.

Bội đao của Thủ Lăng Nhân bị khí thế của hắn cảm nhiễm, hóa thành màu đen.

Khi bước ra bước thứ năm, khí tức của Chu Thánh, mạnh mẽ chưa từng có.

“Chỉ là một món ăn, không dọa được ta đâu!” Cùng Kỳ gầm lớn một tiếng, nhanh chóng lao về phía Chu Thánh.

Chu Thánh không vội không từ, khi Cùng Kỳ lao tới, hai tay nắm chặt cán đao, vung mạnh ra.

“Keng!” “Âm!” Cùng Kỳ bị Chu Thánh một đao chém bay ra ngoài, đâm vào mười mấy cây trụ đá.

Tâm cảnh và thực lực của Chu Thánh lúc này, đều đã được nâng cao rất nhiều, khi đối mặt với Cùng Kỳ, trong lòng hắn chỉ có sát ý, không có cảm xúc nào khác.

Không sợ, cũng không nao núng!

Chu Thánh gỡ bỏ toàn bộ gánh nặng, liều mạng với Cùng Kỳ.

Hoặc là mình chết, hoặc là mình chém chết nó!

Khi Cùng Kỳ còn chưa đứng dậy, Chu Thánh đã hóa thành một luồng sáng lao ra lần nữa.

Cùng Kỳ ngưng tụ một đám sương đen bao bọc mình, nhưng khí của chín con rồng mạch trên người Chu Thánh tỏa ra, trực tiếp xua tan sương đen trên người Cùng Kỳ, Chu Thánh một đao, cắm vào ngực Cùng Kỳ, ghim nó trên tường.

“Aoooo!” Cùng Kỳ đau đớn gầm lớn một tiếng, chân sau đá văng Chu Thánh ra.

Sương đen trên người nó lại một lần nữa bùng phát, che trời lấp đất.

“Thức ăn, ta sẽ ăn sống ngươi!” Cùng Kỳ phát ra tiếng nói giận dữ và trầm thấp, bốn chân chạm đất, như một con chó săn nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Kim quang trên người Chu Thánh tỏa ra, xua tan sương đen xung

quanh hắn.

Hắn không nói gì, hắn chỉ muốn giết Cùng Kỳ, lấy máu của nó, giúp mình thức tỉnh.

Trên Yêu Tháp chín tầng.

Thương Huyền lão đạo sĩ ngồi trên đỉnh tháp, ngón tay vuốt ve thanh kiếm gỗ đào.

"Ta vốn tưởng, cái mạng già này của ta cuối cùng cũng có thể hiến tế rồi, không ngờ Thủ Lăng Nhân lại bộc phát ra sức mạnh lớn như vậy." Thương Huyền cảm khái nói.

Khi Lưu Ly sắp hy sinh, lão đã chuẩn bị sẵn sàng xông ra.

Nhưng không ngờ, Chu Thánh xuất hiện, và khí thế còn mạnh hơn.

Sát khí kinh khủng đó, họ ở dưới Yêu Tháp chín tầng cũng có thể cảm nhận được.

Họ gần như đều đã hoàn thành trận chiến của mình, nhưng cũng đều đầy thương tích, nên không lên giúp Chu Thánh.

Họ đều biết rõ, với tình trạng hiện tại của họ, đi lên chỉ là kéo chân.

Đến lúc đó bị Cùng Kỳ khống chế, ngược lại sẽ khiến Thủ Lăng Nhân khó xử.

Cách tốt nhất, là đợi ở dưới.

"Thủ Lăng Nhân nói không sai, thật sự sẽ chết một nửa." Trương Chi Nghĩa dẫn Bạch Thị đi lên, ngồi bên cạnh Thương Huyền, châm một điếu thuốc.

Thương Huyền từ trong hộp của Trương Chi Nghĩa lấy ra một điếu châm lửa, ngón cái gạt ngón giữa và ngón trỏ, vừa tóe ra tia lửa, lập tức tắt ngấm.

Cuộc chiến liên miên, đã sớm làm cạn kiệt cương khí trong cơ thể lão.

Trương Chi Nghĩa liếc lão một cái, đưa bật lửa cho lão.

"Tạch!" Thương Huyền châm lửa, hít một hơi thật sâu.

"Hít, phù~" "Chúng ta không lên, nếu lên, một con Cùng Kỳ thôi cũng đủ giết sạch chúng ta." Thương Huyền mở miệng nói.

"Thực lực của Cùng Kỳ, đã không phải dựa vào số lượng là có thể thắng, nhưng nguồn gốc của hỗn loạn, cuối cùng cũng đã làm rõ." Trương Chi Nghĩa nói, hút vài hơi thuốc, rồi lại ném mẩu thuốc xuống đất, hung hăng dẫm một cái.

"Mẹ nó, vốn tưởng là chuyện thần thoại, vốn tưởng là bịa ra, ai ngờ tất cả đều là thật." "Nguồn gốc của hỗn loạn nếu giáng lâm, tất cả mọi người đều không có ngày lành." Trương Chi Nghĩa chửi bới, tâm trạng rất phiền não.

"Có một khả năng, nguồn gốc hỗn loạn giáng lâm, nói không chừng sẽ dẫn đến một làn sóng tu luyện, trời cao công bằng, nguồn gốc hỗn loạn giáng lâm, cũng sẽ cho chúng ta một số năng lực chống cự." "Vậy thì phải chết bao nhiêu người." Trương Chi Nghĩa bực bội nói.

Thương Huyền cảm khái: "Đúng là sẽ chết người." "Nguồn gốc của hỗn loạn, lại là Sơn Hải Kinh, ha ha, người xưa quả không lừa ta, 《Sơn Hải Kinh》 tồn tại, là vì chúng thật sự tồn tại." Thương Huyền lão đạo cảm khái.

Đi đến đây, họ cũng đã đoán ra, nguồn gốc của hỗn loạn là gì.

Dị thú Sơn Hải!

Chỉ xuất hiện trong ghi chép, chỉ xuất hiện trong sách 《Sơn Hải Kinh》.

Chương 501

Không ngờ, thật sự tồn tại, và ở ngay trong nguồn gốc hỗn loạn.

Nếu chúng quay trở lại, chắc chắn sẽ gây ra hỗn loạn rất lớn.

"Mẹ kiếp, đúng là khốn nạn." Trương Chi Nghĩa vẻ mặt rất khó chịu.

"Khốn nạn, không phải ngươi có rắn sao?" Thương Huyền nói đùa một câu.

Mặt Trương Chi Nghĩa lập tức đen lại.

Thương Huyền cười một lúc, rồi cầm kiếm gỗ đứng dậy, hoạt động gân cốt một chút, rồi nói: "Cái thân già này của ta, chắc phải bỏ lại đây rồi, ngươi nhớ nhặt xác cho ta." Trương Chi Nghĩa nhìn Thương Huyền, bực bội nói: "Ngươi mà chết, ta sẽ quậy tung Toàn Chân của ngươi." "Thằng nhóc này, ngươi dám thì cứ đi." "Ta có gì mà không dám?" Trương Chi Nghĩa đứng dậy, tay phải cầm Thiên Sư Kiếm, tay trái lấy ra một điếu thuốc, Bạch Thị châm lửa cho anh ta.

"Đợi ta sống sót ra ngoài, ngươi xem ta có quậy hay không." Trương Chi Nghĩa theo bước Thương Huyền, cùng rời khỏi Yêu Tháp chín tầng.

Cả hai người họ, đều cảm nhận được, thứ kinh khủng, sắp ra ngoài. … Đỉnh Côn Lôn.

Cuộc chiến giữa Chu Thánh và Thương Huyền ngày càng kịch liệt, những đòn tấn công không màng sống chết của Chu Thánh, khiến Cùng Kỳ liên tiếp bị thương.

Cùng Kỳ bị đánh như chó, hoàn toàn không tìm được cách phản công.

Răng của nó bị Chu Thánh đánh gãy hai chiếc, móng vuốt cũng toàn là máu, ngay cả đuôi cũng bị Chu Thánh chém đứt.

"Keng keng keng..." Dưới đỉnh đồng, vang lên một tràng tiếng va chạm.

Cùng Kỳ nghe thấy âm thanh, lạnh lùng cười nói: "Chúng đến rồi!" Nói rồi, Cùng Kỳ định đi mở Cửu Châu Đỉnh, nhưng bị Chu Thánh chặn lại.

Chu Thánh đứng canh trước Cửu Châu Đỉnh, khi Cùng Kỳ xông tới, vung đao chém xuống.

Cùng Kỳ nghiêng người né tránh, nhưng vẫn bị Chu Thánh xén đi một lớp thịt.

Chu Thánh cũng biết Dương Châu không duy trì được bao lâu, tốc độ tấn công ngày càng nhanh.

Cùng Kỳ tăng tốc đến cực hạn, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự truy sát của Chu Thánh.

Thực lực của Cùng Kỳ rất mạnh, nhưng Chu Thánh lúc này còn mạnh hơn!

Tâm cảnh thăng hoa, kéo theo thực lực tăng trưởng.

Nếu nói Cùng Kỳ là thần minh, thì Chu Thánh bây giờ đã có năng lực đồ sát thần minh.

Cùng Kỳ thấy không chạy được, liền tóm lấy Hình Cơ, dùng Hình Cơ làm lá chắn.

"Ngươi dám tiến lên nữa, ta sẽ giết Hình Cơ trước." Cùng Kỳ lạnh lùng nói.

"Đừng quan tâm ta, giết…" Hình Cơ còn chưa nói xong, Chu Thánh một đao đâm thủng ngực Hình Cơ, mũi đao cũng đâm trúng tim

của Cùng Kỳ.

"Ngươi… sao dám…" Cùng Kỳ kinh hoàng, nó không ngờ, Chu Thánh lại thật sự dám ra tay với Hình Cơ.

"Xin lỗi." Chu Thánh nói một câu xin lỗi, sau đó kéo Hình Cơ ra, một cước đá bay Cùng Kỳ.

Hình Cơ nằm trên mặt đất, sinh mệnh nguy kịch.

Cô ta muốn Chu Thánh đâm mình, nhưng không ngờ Chu Thánh lại quyết liệt như vậy, còn chưa đợi mình nói xong đã đâm.

Tim Cùng Kỳ bị tổn thương, thực lực giảm mạnh, chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng Chu Thánh, vài bước đã đuổi kịp nó.

"Ngươi một kẻ phàm nhân, cũng muốn giết thần?!" Cùng Kỳ thấy không chạy được, quả quyết lựa chọn liều mạng với Chu Thánh.

"Thân thể phàm nhân, sao không thể giết thần?

Huống chi ngươi còn không phải là thần!" Ánh mắt Chu Thánh lóe lên, lại một lần nữa xông về phía Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ chém đứt cánh tay trái của mình ném ra, sau đó dốc toàn lực, xông về phía Chu Thánh.

"Phụt!" Chu Thánh một đao đâm xuyên qua đầu Cùng Kỳ, Cùng Kỳ cào gãy mấy cái xương sườn của Chu Thánh.

Cuộc đối đầu cuối cùng, Chu Thánh đã thắng.

"Phù~" Gió nhẹ thổi qua, thổi tan sương đen, khuấy động mây đen.

Máu của Cùng Kỳ lan tỏa trong không khí, mùi máu tanh nồng nặc.

Hình Cơ nhìn thi thể của Cùng Kỳ, vẫn có chút không dám tin.

Là một trong Tứ Đại Hung Thú, thực lực của Cùng Kỳ rất mạnh,

có sức mạnh gần như vô hạn với thần minh.

Nhưng bây giờ, đã bị giết.

Cô ta có chút hoảng hốt, thậm chí còn có cảm giác không thật.

Đây là kết quả cô ta rất muốn thấy, nhưng khi kết quả này xảy ra, cô ta có chút không phản ứng kịp.

Chu Thánh tắm mình trong máu tươi của Cùng Kỳ, trên người bốc lên từng làn khói xanh.

Cái gọi là thức tỉnh, chính là sau khi tâm cảnh và thực lực của hắn được nâng cao, lại dung hợp sức mạnh của mạch rồng.

Máu tươi và thi cốt của Cùng Kỳ, chỉ là con đường trải sẵn cho hắn.

Chu Thánh đặt Tào Xung vào trong Cửu Châu Đỉnh, sau đó bắt đầu thức tỉnh.

Các vì sao trên bầu trời lại một lần nữa lấp lánh, Thất Thập Nhị Đô Thiên Hàng Long Đại Trận được kích hoạt, giúp Chu Thánh áp chế sức mạnh của mạch rồng, để quá trình dung hợp của hắn có thể thuận lợi hơn một chút.

Chu Thánh đứng trên thi thể của Cùng Kỳ, lấy sức mạnh của mạch rồng trong lệnh bài Thủ Lăng Nhân ra, nạp vào cơ thể mình.

Mỗi khi hắn bảo vệ một con rồng mạch, đều sẽ lấy một phần khí của mạch rồng lưu vào lệnh bài Thủ Lăng Nhân.

Trước đây Chu Thánh còn tưởng rằng việc lấy khí của mạch rồng, chỉ là để sau này triệu hồi mạch rồng tốt hơn, bây giờ mới biết, đây là chuẩn bị cho chính mình.

Cùng với kim quang nhập vào cơ thể, trên người Chu Thánh tỏa ra từng luồng kim quang, rực rỡ chói mắt.

Ảo ảnh của chín con rồng mạch quấn quanh cơ thể hắn, tỏa ra uy nghiêm vô thượng.

Tinh huyết của Cùng Kỳ bị hấp thu, ảo ảnh của mạch rồng trở nên ngày càng ngưng thực.

Thức tỉnh là một quá trình dài, và không thể bị làm phiền.

"Hù…" Gió âm thổi từng cơn, cánh tay trái tự đoạn của Cùng Kỳ bò đến dưới Cửu Châu Đỉnh đang trấn áp vực sâu.

Nhân lúc không ai chú ý, nó liền đẩy Cửu Châu Đỉnh ra!

"Gầm!" Tiếng gầm thét khổng lồ lập tức vang dội khắp Thần Cung Côn Lôn, sắc mặt Hình Cơ đại biến, nhìn thấy cánh tay trái tự đoạn của Cùng Kỳ.

Trong cánh tay trái của Cùng Kỳ, ẩn chứa một đạo ý thức của nó.

Hình Cơ lập tức chạy tới, trấn sát cánh tay trái của Cùng Kỳ, cô ta đưa tay nắm lấy Cửu Châu Đỉnh, muốn đem Cửu Châu Đỉnh trở lại trấn áp vực sâu.

"Ra rồi!" Dị thú trong vực sâu lần lượt trốn thoát, lực xung kích khổng lồ trực tiếp hất bay Hình Cơ ra ngoài.

Các dị thú thấy Thủ Lăng Nhân đang thức tỉnh, vốn định tấn công, nhưng sức mạnh của chín con rồng mạch trên người Chu Thánh không phải để trưng.

"Gầm!" Mạch rồng gầm lớn một tiếng, trên trời sấm sét vang dội, dị thú vừa rồi còn lộ ra ánh mắt hung ác, lập tức bị sấm sét đánh tan nát.

Các dị thú khác không dám tiến lên, mà chạy ra ngoài.

Chúng không đối phó được Thủ Lăng Nhân, nhưng có thể rời khỏi Thần Cung Côn Lôn, từ nay về sau trời cao mặc chim bay.

“Ha ha ha ha!” “Gầm gầm gầm gầm…” “Aooooo…” Dị thú phát ra đủ loại âm thanh, vô cùng phấn khích lao xuống đỉnh Côn Lôn.

Bị nhốt quá lâu, chúng đã sớm đói khát không chịu nổi rồi.

Chu Thánh biết dị thú đã ra ngoài, hắn rất muốn ngăn cản, nhưng tốc độ thức tỉnh của hắn rất chậm.

Hắn phải dung hợp từng con rồng mạch một.

“Nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa!” Chu Thánh chưa bao giờ cấp thiết như vậy.

Hắn biết hậu quả khi những dị thú này xông ra, nghiêm trọng đến mức nào.

Dưới đỉnh Côn Lôn.

Thương Huyền lão đạo sĩ và Trương Chi Nghĩa hai người, liên thủ bố trí trận pháp.

Trương Chi Nghĩa dùng phù lục làm nguồn trận, Thương Huyền dùng Hạnh Hoàng Kỳ làm nền trận, phái Toàn Chân và phái Chính Nhất, lúc này đã liên thủ.

“Mẹ ơi, nhiều dị thú như vậy, cái trận nhỏ của chúng ta, có cản được không?” Trương Chi Nghĩa nhìn đám dị thú dày đặc, đầu óc choáng váng.

“Ngươi nên nói, chúng ta có thể cầm cự được bao lâu.” Thương Huyền nhàn nhạt nói.

Chương 502

Trương Chi Nghĩa đặt Bạch Thị xuống, nói: "Bạch Thị ngươi chạy trước đi, nếu không ngươi cũng phải chết." Bạch Thị nghe vậy, quấn chặt lấy Trương Chi Nghĩa, nhất quyết không xuống.

Trương Chi Nghĩa cười nói: "Thôi vậy, vậy thì cùng chết, hy vọng kiếp sau ngươi không phải là một con rắn." "Lục Đinh Lục Giáp hộ ta thân, Kim Linh Thần Quyết có ta linh; Toàn Chân toàn tính định âm dương, Hạnh Hoàng Kỳ hạ trấn càn khôn!" Thương Huyền niệm khẩu quyết, kim quang trong cơ thể tỏa ra.

Trương Chi Nghĩa cười, lấy phù lục kẹp giữa hai ngón tay, niệm: "Thiên sư đời thứ bảy mươi tám của Long Hổ Sơn, có mời Lão Thiên Sư mượn sức!" Hai người lần lượt niệm xong, cùng hô lớn: "Đạo Môn Trấn Yêu Phục Thiên Trận, khai!" Trận pháp do hai người họ liên thủ bố trí lập tức được mở ra, giống như một cái lồng.

Nhưng cửa lồng lại nhắm thẳng vào đỉnh núi Côn Lôn, những dị thú từ đỉnh núi Côn Lôn xuống, đều sẽ bị nhốt vào.

Mà với tư cách là người bố trận, hai người họ cũng ở trong lồng.

Một người đứng ở vị dương, một người ở vị âm.

Hai người là nguồn gốc của trận pháp, hai người họ không chết, trận pháp sẽ không tan biến.

Hoặc có thể nói, hai người họ mới là nền tảng của trận pháp.

"Gầm gầm gầm gầm…" Dị thú gầm lớn, xông vào lồng.

Cuộc tàn sát thảm khốc, lập tức bắt đầu. … Bên ngoài Thần Cung Côn Lôn.

Người phụ trách nhạy bén nhận ra Thần Cung Côn Lôn đã xảy ra

chuyện, có những thứ mạnh mẽ đang ra ngoài.

Anh ta bảo Lý đoàn trưởng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, bên trong chỉ cần ra không phải người, lập tức tấn công.

Thậm chí anh ta cảm thấy một đoàn còn chưa đủ, lại điều động một sư đoàn, mang theo vũ khí hạng nặng đến.

Người bên ngoài cũng vô cùng cảnh giác, hoàn toàn không biết tình hình bên trong thế nào.

"Đại nhân, đã theo yêu cầu của ngài, quân ta đã dàn trận hình bán nguyệt sẵn sàng chiến đấu." Lý đoàn trưởng đi đến trước mặt người phụ trách, chào theo nghi thức quân đội.

Người phụ trách nhìn các chiến sĩ sau lưng Lý đoàn trưởng, do dự một chút rồi nói: "Bảo họ rút hết về, rút xuống chân núi, càng nhanh càng tốt, để lại vũ khí hạng nặng là được!" Lý đoàn trưởng nghe vậy, lập tức không vui.

"Đại nhân, chúng tôi không sợ hy sinh, chúng tôi nguyện xông lên tuyến đầu!" Lý đoàn trưởng nghiêm túc nói.

"Xuống đi!" người phụ trách lại nói, "Là quân nhân, phải phục tùng mệnh lệnh!" "Cần hy sinh, cũng chưa đến lượt các anh!" Lý đoàn trưởng nghe vậy, xoay người rời đi, bảo những người biết điều khiển vũ khí hạng nặng ở lại, những người khác toàn bộ rút về chân núi chờ lệnh.

Nhưng cũng không ai muốn đi.

Cuối cùng dưới mệnh lệnh cưỡng chế nhiều lần của Lý đoàn trưởng, họ mới rút lui.

Người phụ trách cầm lấy tai nghe, hạ lệnh: "Cục Đặc Thù toàn bộ xuất động, trong thời gian ngắn nhất đến tổng bộ núi Côn Lôn." "Các anh đến đều có khả năng hy sinh, không, là chắc chắn sẽ hy sinh, nên

ai muốn đến, thì mau đến, không đến, thì giữ vững Cục Đặc Thù!" Người phụ trách nói xong, tháo tai nghe ra, cởi áo khoác ngoài, để lộ ra một thân cơ bắp.

"Cần hy sinh, sao có thể đến lượt các anh!" "Đường Nguyên Minh ta, đã sớm muốn ra tay rồi!" Đường Nguyên Minh hoạt động gân cốt, chuẩn bị chiến đấu.

Ông cũng là cường giả trăm năm trước, chỉ là sau khi vào Cục Đặc Thù, rất ít khi hành động, luôn ở vị trí chỉ huy.

Lần này, ông cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, có khả năng sẽ càn quét toàn quốc, gây hại đến dân chúng.

Đường Nguyên Minh từ kho vũ khí, rút ra một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao, một mình đứng chặn bên ngoài Thần Cung Côn Lôn.

"Lũ quái vật của Thần Cung Côn Lôn, đến đây!" Trên đỉnh Côn Luân.

Da dẻ Chu Thánh nứt toác, bị sức mạnh của mạch rồng căng đến vỡ tung.

Nhưng làn da nứt nẻ, dưới sự nuôi dưỡng của máu Cùng Kỳ, lại nhanh chóng phục hồi.

Từng luồng mạch rồng chui vào cơ thể hắn, du tẩu trong kinh mạch, khiến Chu Thánh có cảm giác đau đớn căng trướng dữ dội.

Vốn dĩ quá trình dung hợp sức mạnh mạch rồng cần diễn ra từ từ, nhưng Chu Thánh không có nhiều thời gian đến vậy, hắn cưỡng ép hấp thu sức mạnh mạch rồng vào cơ thể mình.

Ngày càng nhiều dị thú tràn ra, những người bên ngoài thực sự không thể cầm cự được lâu.

Một đám dị thú đói điên cuồng, xem con người như thức ăn.

Chúng sẽ làm mọi thứ để có được thức ăn.

Hình Cơ từ mặt đất đứng dậy, hiện ra bản thể, trên người lại một lần nữa bùng cháy lửa.

Nó vỗ cánh bay xuống chân núi, cùng hai vị đạo sĩ chung tay diệt yêu.

Đây là điều duy nhất nó có thể làm.

Ngày càng nhiều dị thú tràn vào trong lồng giam, Trương Chi Nghĩa và Thương Huyền càng lúc càng vất vả.

Còn Bạch Thị thì như một tia sáng trắng lướt qua giữa bầy dị thú, nhưng cơ thể nó cũng bị dị thú đánh bị thương.

"Mẹ kiếp, không có hồi kết à!" Toàn thân Trương Chi Nghĩa tê dại, Thiên Sư Kiếm chém đến nỗi cong cả lưỡi.

"Ầm ầm ầm..." Tiếng trống trận vang lên, người của các môn phái khác và một số gia chủ thế gia đến chi viện.

Bọn họ cũng muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng bên ngoài còn có gia tộc và môn phái của họ.

Nhưng số người tham chiến cũng chỉ có một nửa, nửa còn lại trốn trong tháp yêu chín tầng, chờ dị thú bị tiêu diệt.

Rốt cuộc, luôn có kẻ sợ chết mà trốn đi.

Sự tham gia của những người này giúp hai vị đạo sĩ giảm bớt áp lực, nhưng dị thú lại ngày một nhiều hơn.

Còn có mấy con dị thú hình thể sánh ngang với Lục Ngô đang từ đỉnh Thái Sơn đi xuống.

"Đậu má, Người gác lăng có thể nhanh lên một chút, bịt cái vực sâu đó lại không!" Trương Chi Nghĩa chửi ầm lên.

Nguồn cơn nằm trên đỉnh Côn Luân, chỉ có Người gác lăng mới có thể ở trên đó chặn vực sâu, cắt đứt nguồn gốc của dị thú.

"Tên tiểu Thiên sư nhà ngươi, sao nói nhiều thế, chém là được rồi!" "Người gác lăng nào đâu muốn chậm trễ, không phải là hắn đang bị cản trở sao!" Thương Huyền bực bội nói.

"Mẹ nó chứ, ta không nói nữa, đợi đến lúc thành cái xác rồi thì còn nói được nữa à?" Trương Chi Nghĩa đáp lại.

Cương khí trong cơ thể hắn sắp cạn kiệt, một khi cương khí cạn sạch, chỉ còn nước chờ chết.

Dù sao cũng sắp chết, sao không nói thêm vài câu trước khi chết?

Thương Huyền nghe vậy cười cười, tay vung kiếm gỗ lên, chém chết một con dị thú, nhưng cũng làm gãy thanh kiếm gỗ trong tay.

"Haiz, đúng là nhiều thật." Thương Huyền nhìn những con dị thú vẫn đang tuôn ra, đột nhiên thấy lòng mệt mỏi.

Họ đã giết không ít, nhưng lũ dị thú này như vô cùng vô tận, ngươi giết bao nhiêu, nó vẫn còn.

Con dị thú khổng lồ bước những bước chân nặng nề đi tới, mỗi bước đi đều khiến đất rung núi chuyển.

Dị thú giơ cao móng vuốt, đột ngột bổ xuống.

"Rắc!" Trận pháp mà Thương Huyền và Trương Chi Nghĩa dựng lên đã lộ ra một góc.

Trận pháp có lỗ hổng.

Không ít dị thú thấy lỗ hổng, liều mạng chui vào, trong nháy mắt đã thoát ra không ít.

Thấy vậy, hai lão đạo sĩ cũng không sửa lại lỗ hổng.

“Vừa hay, ra ngoài giúp ta truyền tin.” Trương Chi Nghĩa vui vẻ nói.

Vốn dĩ họ không thể phân thân đi báo cáo tình hình bên trong cho người phụ trách của bộ phận đặc biệt, bây giờ đám yêu thú này xông ra ngoài, vừa hay có thể giúp họ truyền tin tức bên trong.

Dị thú đã xâm nhập.

Cuộc tàn sát vẫn tiếp diễn, ngày càng nhiều người cảm thấy mệt mỏi.

Mà con dị thú khổng lồ thì không ngừng đập vào lồng giam.

Thương Huyền và Trương Chi Nghĩa không còn cách nào khác, đành phải chuẩn bị chống đỡ để vận hành trận pháp.

Họ có thể mở ra một lỗ hổng để giảm áp lực, nhưng không thể để dị thú tuôn ra ồ ạt.

Như vậy thì người bên ngoài căn bản không thể chống đỡ nổi.

Một khi dị thú thoát khỏi núi Côn Luân, dù chỉ thoát ra một con, cũng sẽ gây ra khủng hoảng xã hội.

Hậu quả như vậy, họ không gánh nổi.

Hai người dốc toàn lực duy trì trận pháp, những người khác tiếp tục chém giết dị thú xông vào.

Số lượng dị thú nhiều không đếm xuể, khiến trong lòng mọi người bắt đầu có chút sợ hãi.

Ngươi có thể giết chúng trăm nghìn con, nhưng chúng chỉ cần giết ngươi một lần là đủ.

Không ai muốn chết.

Nhưng lại không thể không đi nộp mạng.

Chương 503

Đây cũng là một loại bất đắc dĩ...

Bên ngoài Thần cung Côn Luân.

Đường Nguyên Minh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng gầm rống, ông biết có thứ gì đó đã ra ngoài.

"Chuẩn bị chiến đấu!" Đường Nguyên Minh nói xong, thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay phải khẽ rung lên.

Người của bộ phận đặc biệt lần lượt đến, đứng sau lưng ông.

"Không được để quái vật bên trong xuống núi, chết cũng phải chặn lại cho ta!" Đường Nguyên Minh hạ lệnh.

Mọi người nghe vậy cũng không dám lơ là, ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng.

Pháo và vũ khí hạng nặng cũng đã nhắm vào cửa.

"Gầm!" Bên trong cửa lớn, chim bay thú chạy, các loại dị thú kỳ quái xông ra.

Chúng gầm thét, chúng liều mạng xông ra ngoài!

"Giết!" Đường Nguyên Minh hét lớn một tiếng, dẫn người của bộ phận đặc biệt xông lên.

Ra bao nhiêu giết bấy nhiêu, ép chúng ở ngay cửa.

Mười mấy tay súng bắn tỉa ở xa, nhắm chuẩn vào cửa động, phàm là dị thú nào lọt lưới, đều không thoát khỏi pháo bắn tỉa của họ.

Uy lực của pháo bắn tỉa cực lớn, một phát là có thể bắn nát đầu dị thú.

Dị thú tuy là quái vật, nhưng cũng có máu thịt.

Đường Nguyên Minh nhìn đám dị thú dày đặc, trong lòng có chút hiểu ra thứ mà Cổ lầu Người Gác Lăng trấn áp là gì, thứ mà dãy núi Côn Luân phong ấn là gì.

"Hôm nay để một con chạy thoát, tất cả lấy cái chết tạ tội cho ta!" Đường Nguyên Minh cao giọng nói, những con dị thú này tuyệt đối không thể để chúng rời khỏi núi Côn Luân, nếu không sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng.

Ông để thuộc hạ ở ngoài chặn đường, còn mình thì xách Thanh Long Yển Nguyệt Đao, một mình xông vào.

Khi xông vào, ông nhìn thấy dị thú vẫn đang tuôn ra từ trong Thần cung Côn Luân, cả người đều kinh ngạc.

Bên trong còn có một tuyến phòng thủ đang chống cự, dị thú xông ra ngoài chỉ là từ lỗ hổng của tuyến phòng thủ mà ra.

"Đậu má, nhiều thế!" Đường Nguyên Minh sau một thoáng ngẩn người, trực tiếp xông lên bịt lỗ hổng, không cho dị thú tiếp tục ra ngoài.

Dị thú một khi rời khỏi Thần cung Côn Luân, rất có thể sẽ thoát khỏi tầm mắt của họ, trốn xuống nhân gian.

Chỉ có chặn chúng lại trong Thần cung Côn Luân mới là cách an toàn nhất.

Đường Nguyên Minh đeo tai nghe, phân phó: "Lập tức đưa vũ khí hạng nặng vào cho ta, ngoài ra cửa nhất định phải canh nghiêm ngặt, tuyệt đối không được để dị thú chạy thoát!" "Rõ!" Người bên ngoài đáp lời, rồi xông vào.

Đồng thời họ còn lái xe tăng và pháo vào trong Thần cung Côn Luân.

Đường Nguyên Minh nhìn dị thú vẫn đang tuôn ra, không khỏi hỏi: "Không có cách nào khác, để bịt cái lỗ hổng đó lại sao?" "Người gác lăng bị cản trở rồi, chỉ có thể kéo dài thời gian, chờ hắn bịt lại." Thương Huyền lớn tiếng nói.

"Cứ thế này không phải là cách hay." Đường Nguyên Minh nhìn ra, một khi dị thú quá nhiều, thi thể chất đống không xuể, chúng vẫn sẽ xông ra ngoài.

"Không có cách cũng phải kéo dài." Trương Chi Nghĩa cũng rất bất lực.

"Bạch Thị, ngươi dám phản bội chúng ta, đáng giết!" Một con dị thú đáng sợ bay ra, giống như một con đại bàng, dễ dàng tóm lấy Bạch Thị.

Yêu Vương, đã xuất hiện!

"Mẹ kiếp, dám bắt con rắn của lão tử, Thương Huyền, ngươi cứ chống đỡ trận pháp trước đi!" Trương Chi Nghĩa thầm chửi một tiếng, xách Thiên Sư Kiếm xông ra khỏi trận pháp, huy động chút cương khí ít ỏi trong cơ thể, đuổi theo con Yêu Vương khổng lồ kia.

Con Yêu Vương đó có hình thể tương đối lớn, mang một khuôn mặt giống người, nhưng thân thể lại là của chó sói, trên lưng có một đôi cánh giống đại bàng, có tay giống người nhưng chỉ có bốn móng, và còn có bốn móng vuốt.

Nó là Hóa Xà, có thể điều khiển nước.

Thực lực chỉ kém Cùng Kỳ, ngang hàng với Hình Cơ.

Bạch Thị vốn đã bị thương, mà Hóa Xà lại có sự áp chế của kẻ bề trên đối với nó, khiến nó khó lòng phản kháng.

Trương Chi Nghĩa bay lên không, lá bùa trong tay bốc cháy, hắn đang mượn sức từ Lão Thiên Sư.

“Mẹ nó chứ, Lão Thiên Sư, ông mà không cho ta mượn sức, ta sẽ chết ở đây mất, Thiên Sư Phủ của ông sẽ thiếu mất một vị Thiên sư anh tuấn đẹp trai.” Trương Chi Nghĩa chửi bới.

Vừa chửi xong, một luồng khí tức đặc biệt xuất hiện trong cơ thể hắn.

Đây là sức mạnh Thiên Sư, là sức mạnh hắn mượn được.

Có sức mạnh Thiên Sư rồi, Trương Chi Nghĩa đạp gió xanh, mấy bước đã đuổi kịp Hóa Xà.

Hóa Xà tạo ra một quả cầu nước, đẩy lùi Trương Chi Nghĩa.

Sau đó lại điều khiển mưa lớn để đối phó hắn.

Trương Chi Nghĩa nhìn về phía đỉnh Côn Luân, lớn tiếng gọi: “Người gác lăng, cho ta mượn mấy viên châu của ngươi dùng một chút!” Chu Thánh ở trên nghe thấy tiếng gọi bên dưới, tâm niệm vừa động, bảy viên châu toàn bộ bay xuống.

Trương Chi Nghĩa đưa tay bắt lấy Thủy Châu, Thương Huyền thì bắt lấy Thổ Châu, gia cố trận pháp.

Đường Nguyên Minh bắt lấy Phong Châu, cường hóa cho vũ khí của mình.

Mấy người còn lại của bộ phận đặc biệt, bắt lấy bốn viên châu còn lại.

Có Châu Thủ Lăng trợ giúp, trận chiến của họ không còn gian nan như vậy nữa.

Trương Chi Nghĩa sau khi bắt được Thủy Châu, cũng có thể điều khiển nước, năng lực của Hóa Xà đối với hắn vô dụng.

Trương Chi Nghĩa nhân cơ hội này xông về phía Hóa Xà, nhưng Hóa Xà ngoài việc điều khiển nước, các năng lực khác cũng không hề

yếu.

Nó rút ra một thanh đao nước từ trong nước, cùng Trương Chi Nghĩa cận chiến.

Trương Chi Nghĩa tấn công móng vuốt của nó, muốn nó thả Bạch Thị ra, Hóa Xà trực tiếp dùng Bạch Thị làm lá chắn, khiến Trương Chi Nghĩa hoàn toàn không có cách nào ra tay.

Bạch Thị thấy Trương Chi Nghĩa không đánh lại, liền dùng hai tay bám vào móng vuốt của Hóa Xà, cắn một miếng, trực tiếp cắn đứt một miếng thịt lẫn xương.

"A!" Hóa Xà đau đớn gầm lên một tiếng, lao nhanh xuống mặt đất, nó muốn giẫm chết Bạch Thị.

Trương Chi Nghĩa trực tiếp đốt cháy sức mạnh mượn được, với tốc độ nhanh nhất tiếp cận Hóa Xà, xuất hiện trên lưng nó, một kiếm đâm xuống.

Hóa Xà quay đầu nhìn Trương Chi Nghĩa đầy giận dữ, há cái miệng đầy răng, định cắn.

Bạch Thị kéo dài thân thể chắn trước mặt Hóa Xà, bị Hóa Xà cắn một phát, toàn thân máu thịt trong nháy mắt bị Hóa Xà hấp thu.

"Bịch!" Một người hai con rắn từ trên không rơi xuống, Bạch Thị bị hút cạn chỉ còn lại một lớp da, còn vết thương của Hóa Xà đang lành lại.

Trương Chi Nghĩa nhìn lớp da trắng, ánh mắt đanh lại nhìn Hóa Xà.

Hắn rất tức giận, nhưng lại cảm thấy mình không nên như vậy.

Tại sao mình lại có tình cảm với một con rắn?

Rõ ràng mình chỉ đang lợi dụng nó, chỉ đang PUA nó, để nó giúp

đỡ mình mà thôi.

Nó chết rồi, tại sao mình lại thấy buồn?

Trong lòng như bị thứ gì đó chặn lại?

Khoảnh khắc này, Trương Chi Nghĩa không nghe thấy âm thanh bên ngoài, hắn đang tự hỏi lòng mình, tại sao lại thấy khó chịu như vậy?

À, là vì nó chết vì ta, nên ta mới buồn.

Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy.

Tuyệt đối không phải vì ta động lòng, dù sao cũng chỉ là một con rắn, có đẹp đến đâu, kỹ thuật có tốt đến đâu, cũng chỉ là một con rắn.

"Hù~" Trương Chi Nghĩa thở ra một hơi, hai tay ôm đầu.

Trong đầu hắn, liên tục hiện lên cảnh Bạch Thị cứu mình mà chết!

Ta chỉ áy náy, chỉ áy náy thôi!

Căn bản không phải động lòng, ta chỉ cảm thấy áy náy!

Trương Chi Nghĩa có chút phát điên, hắn không thừa nhận mình động lòng, hắn chỉ áy náy.

"Tâm, không thể lừa dối ngươi được." Trương Chi Nghĩa trong cơn hoảng hốt, nhìn thấy sư tôn của mình.

"Vi sư trước đây đã nói với ngươi, phải nhập hồng trần luyện tâm, mới có thể trở thành Thiên sư chân chính, ngươi đã nhập hồng trần, nhưng lại không biết luyện tâm." "Đến cuối cùng, lại là một con rắn, giúp ngươi hoàn thành việc luyện tâm." Sư tôn của Trương Chi Nghĩa nói đến đây, có chút thổn thức.

"Con không có, con đã luyện." Trương Chi Nghĩa phản bác.

"Luyện hay chưa, trong lòng ngươi tự biết rõ, ngươi có thể tự lừa

dối mình, nhưng tâm của ngươi lại không thể lừa dối ngươi.” Sư tôn của Trương Chi Nghĩa nói xong, tan biến vào hư không.

Chương 504

Sư tôn của hắn, chỉ xuất hiện vào lúc hắn quan trọng nhất, lúc mờ mịt nhất, để chỉ dẫn phương hướng và giải đáp thắc mắc cho hắn.

Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân, nhưng thân là sư phụ, còn phải truyền đạo thụ nghiệp và giải hoặc.

Trương Chi Nghĩa trầm mặc hồi lâu, nhìn lớp da của Bạch Thị, thấp giọng nói: "Ta không có." Hắn vẫn muốn cãi, nhưng đúng như lời sư tôn nói, tâm không thể lừa dối người.

Hóa Xà mấy lần muốn tấn công Trương Chi Nghĩa, nhưng đều bị đánh bay ra ngoài.

Sư tôn của Trương Chi Nghĩa, đang bảo vệ hắn, chờ hắn tỉnh lại từ cơn mê và tự trách.

Ông không giết Hóa Xà, là muốn để lại cho Trương Chi Nghĩa giết.

Trương Chi Nghĩa lúc này rất mờ mịt, tuy hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng hắn không qua được cửa ải trong lòng mình.

Hắn đang độ kiếp, vượt qua được thì thực lực tăng vọt, không vượt qua được có thể từ đây trở thành phế nhân.

Trong lòng hắn rất mờ mịt, không biết phải làm sao.

Bạch Thị đã chết cứ liên tục xuất hiện trong hồi ức tấn công hắn, khiến hắn khổ không tả xiết.

"Ta... ta... ta..." Tóc Trương Chi Nghĩa trong nháy mắt bạc trắng, gân xanh trên trán nổi lên, hai mắt đỏ ngầu, mơ hồ có xu hướng tẩu hỏa nhập ma.

“Hãy tuân theo nội tâm của chính mình.” Sư tôn của Trương Chi Nghĩa lại nói.

Trương Chi Nghĩa nghe thấy lời này, như được khai sáng, không còn trốn tránh nữa, mà thản nhiên chấp nhận.

“Nó vì ta mà chết, ta phải báo thù cho nó.” Trong lòng Trương Chi Nghĩa bùng lên một ngọn lửa, trên trời mơ hồ có tiếng sấm sét vang dội.

Hắn đã chấp nhận cái chết của Bạch Thị, cũng chấp nhận một bản thân đầy áy náy.

Hắn muốn chém giết Hóa Xà, chặt đứt tình căn của mình.

Khoảnh khắc hắn đứng dậy, khí thế mạnh mẽ bùng phát, hắn một tay cầm Thiên Sư Kiếm, xông về phía Hóa Xà.

Sư tôn của Trương Chi Nghĩa thấy cảnh này, lúc này mới tan biến.

“Quả nhiên, để ngươi đến Thần cung Côn Luân là đúng.” Trương Chi Nghĩa lúc này vô cùng bình tĩnh, trong mắt chỉ có Hóa Xà, trạng thái giống hệt Chu Thánh lúc trước.

Đây là sự thăng hoa về tâm cảnh, kéo theo sự nâng cao về thực lực.

Hóa Xà ban đầu còn có thể đối đầu trực diện với Trương Chi Nghĩa, nhưng càng đánh về sau, nó bắt đầu có chút đuối sức.

Mà Trương Chi Nghĩa nắm được sơ hở của nó, vung Thiên Sư Kiếm, với tốc độ cực nhanh vung ra mười ba kiếm.

Khi Trương Chi Nghĩa đáp xuống đất, Hóa Xà đã bị chia thành mười ba mảnh.

Trương Chi Nghĩa lúc này, mái tóc trắng dài bay theo gió, sắc mặt lạnh lùng, mặc đạo bào, mơ hồ có phong thái của tiên nhân.

“Mẹ nó chứ đừng có ra vẻ nữa, mau qua đây giúp một tay đi!” Thương Huyền phá không chửi lớn, đánh xong thì thôi, có cần phải đứng tại chỗ tạo dáng nửa ngày không?

Trương Chi Nghĩa quay đầu nhìn một cái, cười nói: “Bọn chúng giao cho ngươi, ta đi trợ giúp Người gác lăng!” Nói xong, hắn đột phá sự trói buộc của Thần cung Côn Luân, ngự kiếm cưỡi gió, bay về phía đỉnh Côn Luân.

Đỉnh Côn Luân.

Lượng lớn dị thú tuôn ra, gần như chiếm hết cả Thần cung Côn Luân.

Trương Chi Nghĩa nhìn Chu Thánh vẫn đang thức tỉnh, lại nhìn vực sâu đang phun trào.

Hắn trả lại Thủy Châu cho Người gác lăng, rồi ném Thiên Sư Kiếm sang một bên.

“Nếu ta không trở về được, xin hãy giúp ta mang Thiên Sư Kiếm về núi Long Hổ.” Trương Chi Nghĩa nói xong, lấy ra một tờ giấy vàng, cắn đầu lưỡi phun một ngụm máu lên giấy vàng, rồi tay phải nhanh chóng viết mấy chữ lên đó.

“Lấy thân ta, phong trấn vực sâu!” Khi chữ được viết ra, Trương Chi Nghĩa nuốt lá bùa vào bụng, toàn thân bùng cháy ngọn lửa Tam muội chân hỏa.

Hắn quay đầu nhìn lão đạo Thương Huyền, nói: “Phái Toàn Chân của ngươi, không bằng phái Thiên Sư của ta đâu!” Nói xong, Trương Chi Nghĩa như một ngôi sao băng, rơi xuống vực sâu.

“Ong!” Phàm là nơi Trương Chi Nghĩa đi qua, những con dị thú đang bò lên trên đều bị thiêu hủy.

“Gầm!” Dị thú gầm thét, Yêu Vương gào thét.

Trương Chi Nghhia một mình một sức, chặn đứng đám dị thú đang tuôn ra.

Chỉ là sau khi xuống đó, hắn sẽ không bao giờ trở về được nữa.

Thương Huyền lệ già tuôn rơi, vừa khóc vừa cười nói: "Phái Toàn Chân của ta, nguyện xưng ngươi là Thiên sư mạnh nhất!" Nói xong, Thương Huyền chắp tay cúi đầu.

Trương Chi Nghĩa xông vào vực sâu, khiến vực sâu không còn tiếp tục tuôn ra dị thú nữa.

Họ chỉ cần chặn đứng những con dị thú đã xuất hiện là được.

Vũ khí hạng nặng cũng đã được đưa vào, không cần Đường Nguyên Minh hạ lệnh, họ trực tiếp khai hỏa.

Hơn nữa cũng không cần cố ý nhắm, cứ thế bắn một phát trúng cả đám.

Hỏa lực hạng nặng thay phiên nhau oanh tạc, tất cả mọi người đều dốc hết sức, liều mạng chiến đấu.

"Phái Thiên Sư của ngươi mạnh nhất, nhưng phái Toàn Chân của ta cũng không thể lạc hậu được!" Thương Huyền bay lên không, trên người tỏa ra ánh sáng vàng, lấy thân hóa đạo.

"Lão đạo Thương Huyền, xuống đây!" Đường Nguyên Minh gọi lớn.

Ông không muốn nhìn Thương Huyền hy sinh.

"Chúng ta cứ từ từ giết là được, không cần phải hy sinh thêm ngươi nữa." Thương Huyền nhìn đám dị thú nhiều không đếm xuể, lắc đầu cười khổ, ông biết căn bản không thể giết hết được.

"Sư tôn, đồ nhi đã truyền thừa phái Toàn Chân, giờ đến tu tiên cùng người đây!" Thương Huyền thành kính nói xong, ông đốt cháy

chút cương khí cuối cùng trong cơ thể, thiêu đốt chính mình, dẫn sấm sét xuống.

"Trời cao nghe con nguyện, con lấy mạng làm tế, dẫn Thiên Phạt, diệt dị thú, định càn khôn!" Thương Huyền lấy bản thân làm vật tế, dẫn Thiên Phạt xuống.

Thiên Phạt khác với Thiên Lôi, Thiên Phạt là đòn tấn công mang tính hủy diệt, phàm là bị đánh dấu, đều sẽ bị sét đánh chết.

Năm xưa Chu Thánh xuyên không, cũng suýt bị Thiên Phạt đánh chết.

"Ầm ầm ầm!" Trên trời vang lên tiếng sấm, sấm sét tím hội tụ trong mây đen.

Thân thể Thương Huyền vỡ nát, hóa thành từng đốm sáng vàng, bám vào người dị thú.

"Tiễn Thương Huyền!" Đường Nguyên Minh hô lớn, tất cả mọi người có mặt, đều cúi đầu hành lễ, cung tiễn lão đạo sĩ Thương Huyền.

Lão đạo Thương Huyền nhìn về phía vực sâu, lẩm bẩm: "Xả thân cứu người, mới là cảnh giới cao nhất của đạo pháp a." "Ha ha." Thương Huyền mang theo tiếng cười, biến mất giữa đất trời.

Mọi người đau buồn, người của phái Toàn Chân càng quỳ rạp cả xuống đất.

Dù một số tiểu đạo sĩ trẻ tuổi không hiểu tại sao phải quỳ, cũng sẽ bị sư tôn bắt buộc quỳ xuống.

Trong môn phái, tại Thánh Hiền Đường, lại có thêm một bài vị. 【Bài vị của Chưởng môn đời thứ năm mươi ba phái Toàn Chân, Thương Huyền chân nhân】 Chưởng môn hiện nhiệm càng quỳ trên đất, cao giọng nói: "Cung tiễn lão tổ!" Mọi người đều lộ vẻ đau buồn,

cung kính tiễn Thương Huyền rời đi.

Cùng lúc đau buồn, còn có Thiên Sư Phủ.

Họ đã khổ công bồi dưỡng ra Trương Chi Nghĩa, người được mệnh danh là thiên tài của đạo môn, tương lai có thể vượt qua Lão Thiên Sư.

Kết quả, lại dứt khoát đi nộp mạng.

Họ tuy không đến Thần cung Côn Luân, nhưng lại có thể dùng đạo pháp cảm ứng được.

Trương Chi Nghĩa hiến thân, Thương Huyền tế trời, đạo môn vì đối phó dị thú, đã hiến dâng sinh mệnh của mình.

Trong Thần cung Côn Luân.

Sấm sét tím lẹt xẹt rơi xuống, phàm là yêu thú bị đốm sáng vàng bám vào, đều sẽ bị Thiên Phạt đánh dấu, dẫn động Thiên Phạt tiến hành đòn tấn công hủy diệt.

"Ầm ầm ầm!" Dị thú kêu la không ngớt, cả đất trời, ngoài tiếng sấm, chính là tiếng kêu la của dị thú.

"Gầm!!!

Oao oao ô ô ô…" Lão đạo Thương Huyền sợ sấm sét tím làm bị thương người mình, còn đặc biệt để lại trận pháp, che chở cho họ.

Từng con dị thú bị hủy diệt dưới sấm sét tím, dù là Yêu Vương cũng không thể thoát.

Sấm sét tím kéo dài gần mười phút, mới hoàn toàn tan đi.

Thần cung Côn Luân tan hoang, thi thể dị thú chất đống.

Có con hình thần đều diệt, có con còn để lại thi thể bị sấm sét tím thiêu cháy.

Đường Nguyên Minh suy sụp ngồi trên đất, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chương 505

“Đạo môn vốn có thể đại hưng, vậy mà bây giờ Trương Chi Nghĩa hiến thân, Thương Huyền cũng tế trời.” Trong lòng Đường Nguyên Minh có chút khó chịu.

Khi trận chiến kết thúc, mọi người cũng đều mệt mỏi nằm trên đất, không còn chút sức lực nào.

Cương khí của họ đã sớm cạn kiệt, thể lực cũng tiêu hao rất nhiều.

Bây giờ thả lỏng một chút, không thể gồng mình được nữa.

Mệt rồi, quá mệt rồi.

Đường Nguyên Minh vẫn còn sức, nhưng ông biết nếu cơn triều dị thú lại đến một lần nữa, có lẽ mình cũng không chống đỡ được bao lâu.

“Cội nguồn Hỗn Loạn, nếu để chúng vào An Lạc, e là sẽ có rất nhiều người chết.” Đường Nguyên Minh nhẹ giọng nói, trong lòng đầy sợ hãi.

“Đường cục trưởng, ông phải đưa chúng tôi về đấy nhé.” Một người của môn phái nào đó lên tiếng.

“Tất nhiên.” Đường Nguyên Minh gật đầu.

“À đúng rồi, còn một bộ phận người trốn trong tháp yêu chín tầng.” Người đó lại nói.

Đường Nguyên Minh nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh.

“Tôi biết rồi.” Mỗi người đều có quyền lựa chọn của riêng mình, bạn có thể chọn ra ngoài đối đầu với yêu thú bảo vệ gia đình đất

nước, cũng có thể chọn trốn đi, chờ người khác đến bảo vệ mình.

Điều này không có gì đáng trách, dù sao không phải ai cũng giống Trương Chi Nghĩa và Thương Huyền, là những vị thánh xả thân vì nghĩa.

Mà họ có thực lực lại không đứng ra, Đường Nguyên Minh cũng có thể hiểu.

Sợ chết mà.

Trong lòng ông có một cán cân, những người đứng ra này, sau này ông sẽ cho họ lợi ích, người chiến tử càng được nhiều hơn.

Còn những người không đứng ra, vậy thì mặc cho họ tự sinh tự diệt.

Tốt nhất là đừng phạm lỗi, phạm lỗi rồi ông sẽ không tha cho họ đâu.

"Đạo môn, đáng được đại hưng." Đường Nguyên Minh lên tiếng.

Sau khi ra ngoài, ông sẽ tạo mọi điều kiện thuận lợi cho đạo môn, và quảng bá đạo môn.

Cái chết của họ, đã đổi lại sự hưng thịnh cho đạo môn.

"A Di Đà Phật, lão nạp đến muộn rồi." Ngoài cửa, một lão hòa thượng phúc hậu, tay cầm kim trượng, niệm Phật hiệu bước vào, sau lưng còn có mấy chục hòa thượng mặc áo cà sa kim tuyến.

Đường Nguyên Minh theo bản năng nhíu mày, lúc đầu ông đã gửi thư mời cho Phật môn, kết quả bị họ từ chối, nói gì mà Phật môn không sát sinh, cũng không làm việc tổn hại âm đức.

Lúc chiến đấu họ không đến thì thôi, lúc này đến, là có ý gì?

"Lão nạp đến để siêu độ cho những vong hồn này." Lão hòa thượng tiếp tục nói, mặt đầy từ bi.

“Không cần đâu.” Đường Nguyên Minh giọng điệu không vui nói.

“Lão nạp đến muộn, nếu không Thương Huyền đạo trưởng và Trương Chi Nghĩa Thiên sư, cũng sẽ không hy sinh.” “Ai, nếu đến sớm hơn một chút, nói không chừng lão nạp cũng có thể góp một phần sức lực.” Lão hòa thượng lắc đầu thở dài, đầy tiếc nuối.

“À.” Đường Nguyên Minh chỉ lên đỉnh Côn Luân, nói: “Yêu thú vẫn chưa kết thúc, phần còn lại giao cho ông nhé?” Lão hòa thượng: “...” “Ầm ầm ầm…” Đỉnh Côn Luân lại một lần nữa rung chuyển, sương mù đen kịt lại một lần nữa tuôn ra.

Tất cả mọi người như gặp đại địch, sắc mặt căng thẳng.

“Lần này dị thú ra ngoài, e là sẽ càng mạnh hơn.” “Haiz, xem ra là không đi được rồi.” “Người gác lăng rốt cuộc bao giờ mới thức tỉnh, không chống đỡ nổi!” Mọi người mặt lộ vẻ chết chóc, họ đã kiệt sức rồi.

Đường Nguyên Minh nhìn lão hòa thượng, nói: “Vừa hay các vị đến, ta nhớ Phật môn có năng lực đối phó dị thú.” Phật môn cũng có cường giả Tông sư, thậm chí còn nhiều hơn cả đạo môn.

Mà lão hòa thượng trước mắt này, chính là một trong những lão hòa thượng thành danh đã lâu.

Lão hòa thượng nhìn sương mù đen đang phun ra, tay cầm chuỗi hạt đặt bên miệng, niệm: “A Di Đà Phật!” “Phật môn không sát sinh, chỉ siêu độ, cho nên chúng ta đi trước đây.” Lão hòa thượng nói xong, quay người liền đi.

“Tuệ Năng!” Đường Nguyên Minh hét lớn một tiếng.

“Núi sông còn gặp lại, ta sẽ quay lại siêu độ cho các ngươi.” Lão hòa thượng chạy nhanh hơn.

Các hòa thượng khác thấy vậy, cũng không dám ở lâu, lần lượt rời

đi.

Họ đến, nói là đến siêu độ, thực ra là đến nhặt bảo vật.

Dù sao Thần cung Côn Luân, đâu đâu cũng là bảo vật.

Nhưng dị thú mạnh hơn sắp ra, họ lại chạy mất.

Đường Nguyên Minh chưa bao giờ tức giận như vậy, ông nghiến răng, nói từng chữ một: "Tốt, được!" Thịnh thế Phật môn ra, loạn thế Đạo môn hiện!

Đường Nguyên Minh bây giờ cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa này.

Lúc cần họ, họ chọn né tránh; lúc chia bảo vật, Phật môn kêu to hơn ai hết.

"Hay cho một Phật môn, ta Đường Nguyên Minh hôm nay nếu không chết ở đây, các người cứ chờ đấy!" Đường Nguyên Minh lạnh lùng nói, đứng thẳng lưng, chuẩn bị nghênh chiến!

Phàm là người có thể đứng, đều đứng dậy, chuẩn bị liều mạng.

Không đứng dậy được, thì nằm trên đất chờ chết.

Trên đỉnh Côn Luân.

Chu Thánh đã dung hợp được mạch rồng thứ chín, thân thể nứt ra một lần lại phục hồi một lần.

Trương Chi Nghĩa hiến thân xông vào vực sâu, đã tranh thủ cho hắn rất nhiều thời gian.

Trên người Chu Thánh tỏa ra ánh sáng vàng, bảy viên Châu Thủ Lăng lần lượt bay về, xoay tròn trên đỉnh đầu hắn, cuối cùng hóa thành Châu bản nguyên Hỗn Độn, rơi xuống vai hắn.

Khí thế của Chu Thánh bùng nổ, từng lớp ánh sáng vàng lấy hắn làm trung tâm lan ra.

“Ong!” Chu Thánh cảm thấy thực lực của mình tăng lên đáng kể, và sức mạnh thực sự của hắn cũng đang thức tỉnh.

Năng lực đặc biệt của Người gác lăng mạch Dương, chính là có thể dung hợp sức mạnh của chín mạch rồng, thi triển ra các bản lĩnh đặc biệt trấn, phong, áp, sát.

Có sức mạnh mạch rồng, Dương Châu cũng có thể hóa thành mạch rồng, tăng cường hơn nữa.

Các vì sao trên trời rơi xuống ánh tà huy, chiếu rọi lên người hắn.

Chu Thánh đưa tay gọi Dương Châu đến, trong Dương Châu vẫn còn bao bọc Lưu Ly.

Chu Thánh mở Dương Châu, lòng bàn tay đặt lên đầu con mèo.

Sức mạnh mạch rồng truyền vào, ngọn lửa sinh mệnh trên người Lưu Ly tắt ngấm, lời nguyền trên người cô cũng bị tiêu trừ.

Nhưng sinh mệnh của cô đã mất đi không thể bù lại, chỉ có thể làm một con mèo bầu bạn bên cạnh Chu Thánh.

Trước đây khi cô biến thành người, còn có ba ngày tuổi thọ, mà bây giờ cô biến thành người, chỉ có mười giây tuổi thọ.

Chu Thánh sau khi ổn định Lưu Ly, xoa đầu cô, rồi đặt cô sang một bên.

Hắn vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh.

“Gầm!” Chu Thánh gầm lên một tiếng, như tiếng rồng gầm.

Giây tiếp theo, ánh sáng vàng hội tụ thành một con rồng vàng, quấn quanh người hắn.

Chu Thánh bay lên không, hòa làm một thể với rồng vàng, bay lượn trên không.

Đây không phải là mạch rồng, đây là hóa rồng, cũng là một trong những bản lĩnh đặc biệt của Người gác lăng mạch Dương.

Châu Hỗn Độn xuất hiện trong cơ thể rồng vàng, khiến rồng vàng nắm giữ bảy loại năng lực.

Điều khiển gió, sinh mộc, rơi đá, đạp lửa, ngự thủy, nắm kim, và chưởng lôi.

"Ầm ầm ầm!" Trên trời sấm sét vang dội, cũng là trình tự cuối cùng.

Người gác lăng mạch Dương sau khi thức tỉnh, đã vượt qua tầng lớp Tông sư, đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Cảnh giới này không thể dùng cảnh giới để đo lường, giống như một sự tồn tại siêu thoát.

Trời đất không cho phép, những thứ họ không thể kiểm soát tồn tại, cho nên phải giáng thiên lôi hủy diệt.

Trải qua lễ rửa tội của thiên lôi, Chu Thánh sẽ thăng hoa đến cực hạn, không chịu được sẽ tan thành tro bụi.

Chu Thánh bay trên không, đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón thiên lôi.

"Ầm ầm ầm!" Trên trời thiên lôi ứng tiếng rơi xuống, sấm sét này so với sấm sét tím của Thiên Phạt không hề yếu hơn, chỉ một đòn, đã đánh vỡ ánh sáng vàng trên thân rồng vàng.

Sau đó thiên lôi lẹt xẹt rơi xuống, dày đặc vô cùng.

Mà nơi Chu Thánh đang ở là ngay trên vực sâu, Yêu Vương trong vực sâu còn chưa ra ngoài, đã bị sét đánh lại rơi xuống.

Chương 506

Mặc dù thân thể khổng lồ của rồng vàng đã chống đỡ phần lớn sấm sét, nhưng vẫn có một phần nhỏ rơi xuống, những Yêu Vương đó trúng một phát là thân thể phải nứt toác.

Thiên lôi đánh tan ánh sáng vàng trên thân rồng vàng, đánh nát nhục thân của hắn.

Thiên lôi sau khi tiêu diệt rồng vàng, mới dần dần tan đi.

Nhưng thiên lôi tan đi, ánh sáng vàng lại hội tụ lại, hóa thành hình dạng Chu Thánh.

Ánh mắt Chu Thánh sắc như chim ưng, áo giáp Thủ Lăng trên người cũng có hoa văn rồng, biến thành màu vàng.

Người gác lăng mạch Dương, đến lúc này mới hoàn thành sự thức tỉnh thực sự.

Chu Thánh đi đến bên vực sâu, không phong ấn vực sâu, mà chờ dị thú bên trong ra ngoài.

Hắn muốn phát tiết, cảm xúc trong lòng.

"Gầm!" Dị thú gầm lớn, từ dưới vực sâu bay lên.

Chu Thánh đã sớm chuẩn bị, lúc chúng ra ngoài, một đao chém ngang lưng chúng.

Ra bao nhiêu chém bấy nhiêu.

Châu Hỗn Độn ở bên cạnh bố trí kết giới cho hắn, ngăn dị thú chạy ra ngoài.

Chu Thánh hai tay cầm cán đao, ra một con chém một con.

Thi thể dị thú khổng lồ, lần lượt từ trên đỉnh Côn Luân rơi xuống.

Người bên dưới nhìn Người gác lăng đang tàn sát, kinh hồn bạt vía.

"Chúng ta hợp lực giết nửa ngày suýt chết mệt, Người gác lăng một mình chặn cửa động, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, đúng là mạnh thật." "Chúng ta và hắn, đã không còn là người của một thế giới." "Haiz, đúng vậy." Mọi người vừa hồi phục, vừa nhìn Chu Thánh tàn sát.

Chu Thánh một mình trên đỉnh Côn Luân giết ba ngày ba đêm, thi thể chất đống sắp cao bằng nửa đỉnh Côn Luân, hắn mới dừng lại.

Không phải hắn dừng lại, mà là dị thú bên dưới, không dám ra ngoài nữa.

Chu Thánh lấy Cửu Châu Đỉnh ra, lấy Tào Xung bên trong ra, sau đó tách mạch rồng, trấn áp Cửu Châu Đỉnh lên trên vực sâu.

Lại dùng Châu Hỗn Độn, gia cố một lớp xung quanh Cửu Châu Đỉnh.

Như vậy, vực sâu bị phong ấn hoàn toàn, dị thú bên trong không bao giờ ra ngoài được nữa.

Sau khi trấn áp dị thú, Chu Thánh mới ôm con mèo Lưu Ly, ngồi trên đỉnh núi, ngắm hoàng hôn.

"Đã đến lúc đi đến Cội nguồn Hỗn Loạn rồi." Chu Thánh lẩm bẩm.

Trong ba ngày ba đêm, giọng nói của Chu Văn Vương không ngừng vang lên, thúc giục hắn đến Cội nguồn Hỗn Loạn.

Nhưng Chu Thánh không đi, hắn vẫn chưa trút hết giận, trong lòng vẫn còn lửa giận.

Cho nên mới liên tục giết ba ngày ba đêm.

“Lưu Ly, yên tâm đi, anh sẽ nghĩ cách, để em biến thành người.” Chu Thánh xoa đầu Lưu Ly.

“Meo~” Trên đỉnh Côn Luân.

Giọng nói của Chu Văn Vương lại một lần nữa vang lên bên tai Chu Thánh.

“Đã đến lúc đi đến Cội nguồn Hỗn Loạn rồi, trước đây không cho ngươi biết, là vì thực lực của ngươi chưa đủ, bây giờ ngươi đã hoàn thành thức tỉnh và đã hiểu Cội nguồn Hỗn Loạn là gì, thì nên đi Cội nguồn Hỗn Loạn chinh chiến.” Trước đây Chu Thánh không biết, Chu Văn Vương sẽ không nói, cũng sẽ không thúc giục.

Mà bây giờ tình hình hoàn toàn khác, Chu Thánh không chỉ biết mà còn thức tỉnh, nên giống như Người gác lăng mạch Âm, đi đến Cội nguồn Hỗn Loạn rồi.

“Tôi về nhà một chuyến trước.” Chu Thánh đứng dậy nói.

“Không có nhiều thời gian cho ngươi đâu.” Giọng của Chu Văn Vương lại vang lên.

Ông vốn cho Chu Thánh ba ngày, nhưng Chu Thánh đã lãng phí.

Cho nên bây giờ Chu Thánh, bắt buộc phải đến Cội nguồn Hỗn Loạn.

“Chuyện bên An Lạc vẫn chưa giải quyết, Thiên Tôn Hội vẫn chưa giải quyết, Cội nguồn Hỗn Loạn chết nhiều yêu thú như vậy, có thể bình định được một thời gian, tôi đợi Thiên Tôn Hội bị diệt, rồi sẽ đến Cội nguồn Hỗn Loạn.” Chu Thánh lên tiếng.

“Dị thú chết bây giờ, đối với Cội nguồn Hỗn Loạn mà nói chẳng qua chỉ là muối bỏ bể, mà Thiên Tôn của Thiên Tôn Hội, gần đây xuất hiện ở Cội nguồn Hỗn Loạn, Cội nguồn Hỗn Loạn có thể sẽ có biến lớn, mau đến đây.” Chu Văn Vương nhắc nhở.

Thiên Tôn mộng du đến Cội nguồn Hỗn Loạn, Chu Văn Vương và họ có thể nhìn thấy.

Hắn đã đến Cội nguồn Hỗn Loạn, rất có thể sẽ gây ra động loạn.

"Cho tôi thêm một ngày, một ngày thôi, đến lúc đó tôi không chỉ tự mình đi, tôi còn sẽ dẫn... người đi." Chu Thánh nghiêm túc nói.

Chu Văn Vương nghe vậy, do dự mấy giây, cuối cùng đưa ra câu trả lời: "Được, cho ngươi thêm một ngày, ngày mai đến Thái Sơn." Nghe thấy giọng của Chu Văn Vương, Chu Thánh mới thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn một ngày.

"Hình Cơ, cung Tây Vương Mẫu giao cho ngươi trấn thủ." Chu Thánh nói với Hình Cơ một câu.

Thực lực của Hình Cơ vẫn rất mạnh, chỉ là bị Cùng Kỳ làm trọng thương, không phát huy được mà thôi.

"Nếu gặp được Tây Vương Mẫu, phiền ngươi thay ta xin tội với bà ấy." Hình Cơ lên tiếng.

"Được." Chu Thánh đáp một tiếng, rồi từ đỉnh Côn Luân nhảy xuống, đáp xuống trước mặt Đường Nguyên Minh, giao Thiên Sư Kiếm của Trương Chi Nghĩa cho ông.

"Thời gian của tôi không còn nhiều, Thiên Sư Kiếm của Trương Chi Nghĩa, phiền ông gửi về Thiên Sư Phủ, tôi đến Cội nguồn Hỗn Loạn xem sao, nếu Trương Chi Nghĩa còn sống, tôi sẽ cứu cậu ấy về." Đường Nguyên Minh nhận lấy Thiên Sư Kiếm, gật đầu, sắc mặt sầu não.

Trương Chi Nghĩa, khả năng cao là không còn sống nữa.

"Đợi ta về sắp xếp hậu sự, ta sẽ cùng ngươi đến Cội nguồn Hỗn Loạn." Đường Nguyên Minh nói.

Sau khi hiểu Cội nguồn Hỗn Loạn là gì, ông cũng muốn góp một phần sức lực.

Chu Thánh nhìn vũ khí hạng nặng sau lưng Đường Nguyên Minh, không khỏi nói: "Nếu vũ khí hạng nặng có thể gây sát thương cao cho dị thú, thì cũng không phải không được." "Vô dụng, vũ khí hiện đại căn bản không thể gây sát thương quá lớn cho dị thú, trong Cội nguồn Hỗn Loạn, chúng ta có những thứ có cường độ cao hơn vũ khí hiện đại." Giọng của Chu Văn Vương lại vang lên.

Vũ khí hạng nặng đặt ở Trái Đất thì có tác dụng, nhưng đặt ở Cội nguồn Hỗn Loạn, tác dụng không lớn.

Mà những dị thú đó rất mạnh, chỉ là chúng ra khỏi Cội nguồn Hỗn Loạn, sẽ trở nên có máu có thịt.

Nhưng ở Cội nguồn Hỗn Loạn, chúng giống như thây ma đao thương bất nhập, máu thịt khô héo, là một sự tồn tại giữa sự sống và cái chết.

Chúng rời khỏi vùng đất Hỗn Loạn sẽ vô cùng đói khát, là vì có máu thịt.

"Tiền bối, bên Cội nguồn Hỗn Loạn, rốt cuộc thế nào?" Đường Nguyên Minh hỏi một câu.

"Rất không tốt." Chu Văn Vương nói.

Theo thời gian trôi qua, những dị thú trong Sơn Hải Kinh ngày càng mạnh hơn, mà họ gần như không còn viện trợ sau này.

Cộng thêm bảy mạch Người gác lăng tuyệt chủng, không còn nguồn năng lượng sau này.

Điều này khiến sức mạnh phong ấn trở nên rất không ổn định.

Chu Văn Vương cần Chu Thánh qua đó gấp, cũng là muốn Chu

Thánh nhanh chóng đến trấn giữ cục diện.

Hắn đã thức tỉnh bản lĩnh đặc biệt của Người gác lăng mạch Dương, thực lực rất mạnh.

“Văn bối nguyện ý cống hiến sức mọn của mình.” Đường Nguyên Minh chắp tay hành lễ về phía hư không.

“Sức của ngươi, rất mọn, mọn đến mức gần như vô dụng.” Chu Văn Vương nhàn nhạt nói một câu.

Đường Nguyên Minh: “...” “Những thứ ở đây, các người muốn thì cứ lấy đi, ta đã nói với Hình Cơ rồi, chỉ cần không phá hoại Thần cung Côn Luân là được.” Chu Thánh nói xong, liền rời đi.

Hắn chỉ có một ngày, trong một ngày này hắn phải về chuẩn bị.

Mọi người nhìn theo Chu Thánh rời đi, rồi mới nhìn về phía đống xương cốt trên mặt đất.

“Lý đoàn trưởng, lập tức dẫn người vào, vận chuyển xương cốt!” Đường Nguyên Minh truyền lệnh.

Những xương cốt này rất có giá trị nghiên cứu, một số dị thú ăn vào có thể chữa bệnh.

Mang hết về là không thực tế, chọn một số cái đặc biệt mang về là được rồi.

Sau khi Chu Thánh đi, những người khác trong tháp yêu chín tầng mới ra ngoài.

Họ nghe thấy trận chiến đã dừng lại, mới từ trong tháp yêu chín tầng ra ngoài.

Đường Nguyên Minh mặt lạnh lùng nhìn họ, nhàn nhạt nói: “Các ngươi đều đã có được thứ mình muốn, có thể rời đi rồi.” “Xương cốt ở đây, không liên quan đến các ngươi.” Lúc chiến đấu không thấy

người, lúc chia chiến lợi phẩm lại đến, Đường Nguyên Minh ghét nhất loại người này.

"Chúng tôi... chúng tôi chủ yếu là cương khí cạn kiệt, nếu không tuyệt đối sẽ giúp." "Đúng vậy, chúng tôi ở trong tháp yêu chín tầng phấn đấu chiến đấu, đã hao hết cương khí trong cơ thể." "Không phải chúng tôi không muốn giúp, mà là chúng tôi có lòng mà không có sức..." Mọi người lần lượt nói, tìm cớ tìm lý do.

Đường Nguyên Minh vung tay ngắt lời họ, chỉ vào đống xương cốt trên đất và những người sau lưng nói: "Trương Chi Nghĩa không có sức, lấy thân chặn vực sâu.

Chương 507

Thương Huyền đạo trưởng không có sức, lấy thân tế trời.

Những người sau lưng ta, ai mà không chiến đấu đến giây phút cuối cùng?" "Hôm nay phàm là các ngươi dám động vào một mẩu xương cốt, ngày mai gia tộc các ngươi từ nay bị xóa tên!" Lời này vừa ra, những người đó lập tức không dám động đậy.

Người của quân đội nhanh chóng vào, dọn dẹp chiến trường.

Hài cốt yêu thú rất nhiều, mang hết đi rõ ràng là không thực tế, họ chỉ có thể mang đi một hai con của cùng loại yêu thú.

Hình Cơ ngồi trên đỉnh Côn Luân, nhìn Thần cung Côn Luân tan hoang và Lục Ngô, Thanh Loan đã chết, nước mắt tuôn rơi.

"Vương Mẫu đại nhân, thuộc hạ có tội, không thể bảo vệ tốt Thần cung Côn Luân!" Hình Cơ quỳ trên đất, quỳ lạy về phía cung Tây Vương Mẫu. …..

Cơn gió nhẹ buổi sớm, hiu hiu thổi.

Chu Thánh nóng lòng muốn về nhà, về nhà xem sao.

Bây giờ thực lực của hắn, đã sớm đạt đến đỉnh cao, cho dù đối mặt với người như Triệu Cao, hắn cũng có thể dễ dàng xử lý.

Bay trên không hơn một giờ, Chu Thánh đáp xuống sân thượng khu nhà, rồi từ sân thượng đi xuống, đến cửa nhà mình.

Đứng trước cửa, hít một hơi thật sâu, Chu Thánh mới đẩy cửa vào.

Trong bếp vẫn đang hầm thịt, mùi thịt thơm lừng bay tới.

Trên bàn, bày đầy thức ăn thịnh soạn và bát đũa, dường như đã

đoán trước Chu Thánh sẽ trở về.

Mà ba mẹ hắn không có ở nhà, đã ra ngoài mua đồ.

Chu Thánh đặt Lưu Ly lên ghế sofa, rồi bưng bát đũa ăn một ít.

Sau khi ăn no, hắn dọn dẹp nhà cửa, đặt đồ dùng cá nhân và Long Hồn Kiếm ở nhà.

"Ba mẹ, đợi con trở về, sẽ lại báo hiếu." Nói xong, Chu Thánh ôm Lưu Ly rời đi.

Chu Thánh vừa ra khỏi cửa không lâu, ba mẹ hắn đã về.

"Lâm Phương à, chúng ta mua nhiều đồ thế làm gì, Đại Thánh còn chưa về mà." Chu Kiến Quốc ôm một đống đồ, phàn nàn.

"Em có dự cảm, Đại Thánh về rồi." Lâm Phương nói, thành thạo mở cửa nhà.

"Đợi Đại Thánh về, anh uống với nó vài ly, lần này nó về, có lẽ cũng không ở được lâu..." Lâm Phương nói chưa hết lời, đã nhìn thấy những thứ đặt trong phòng khách, và bát đũa đã ăn qua.

Lâm Phương rưng rưng nước mắt, bụm miệng đánh Chu Kiến Quốc, vừa khóc vừa nói: "Em bảo anh nhanh lên nhanh lên, anh không nghe, bây giờ con đi rồi." Chu Kiến Quốc đi vào phòng khách, nhặt lấy Long Hồn Kiếm, trong lòng ngũ vị tạp trần.

"Nó sẽ trở về, sau này sẽ trở về." …..

Trong trường học.

Chu Thánh ôm con mèo Lưu Ly, dạo bước trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường.

Lá phong vàng úa từ trên cây phong rơi xuống, một tia nắng tà xuyên qua những tán lá lốm đốm chiếu rọi lên người Chu Thánh và Lưu Ly.

Lưu Ly thoải mái vươn vai, dụi đầu vào Chu Thánh.

“Lưu Ly, em thấy lần này chúng ta đi Cội nguồn Hỗn Loạn, bao lâu mới có thể trở về?” Chu Thánh cười hỏi.

“Meo~” Lưu Ly kêu một tiếng, ý là mình cũng không biết.

“Em biến thành mèo, cũng không nói được nữa sao?” “Cũng đúng, vết thương của em vẫn chưa lành, tạm thời không nói được.” Chu Thánh xoa đầu con mèo.

Chu Thánh mặc áo choàng đen, tóc đen bay bay, như một người xưa bước ra từ tranh cổ.

“Bạn học này, có thể cho mình xin phương thức liên lạc không?” Trong khuôn viên trường, có không ít cô gái mặt đỏ nhìn Chu Thánh, người nào bạo dạn hơn, trực tiếp đến xin phương thức liên lạc.

“Xin lỗi, tôi không có điện thoại.” Chu Thánh cười từ chối.

Nếu là trước đây, hắn chắc chắn sẽ không ngần ngại cho, nhưng bây giờ hắn đã để điện thoại ở nhà, điện thoại cũng không dùng đến nữa.

Chu Thánh chỉ có một ngày, hắn muốn thời gian chậm lại, ngắm nhìn nhiều hơn những phong cảnh đã bỏ lỡ trước đây.

Đang đi, Chu Thánh nhìn thấy Hoắc Ngọc Tiệp đứng đối diện, đi về phía mình.

Hoắc Ngọc Tiệp đảm nhiệm chức gia chủ nhà họ Hoắc, vẻ lạnh lùng trên mặt đã tan đi rất nhiều, thay vào đó là sự trưởng thành và khí phách.

Lần trước cô biết Chu Thánh ở trong lăng Tần Thủy Hoàng, liền chạy đến, nhưng do lăng Tần Thủy Hoàng bị quân đội phong tỏa, cô đến nơi cũng không thể tiếp cận, đành phải trở về.

Sau đó, cô không biết tung tích của Chu Thánh nữa.

Nhưng cô có thể cảm nhận được, những biến động và tinh thần mấy ngày nay, đều có liên quan đến Chu Thánh.

Chu Thánh nhìn Hoắc Ngọc Tiệp một cái, ôm con mèo trực tiếp đi qua, đi lướt qua bên cạnh cô.

"Cái đó..." Chu Thánh dừng bước, không quay đầu lại, hỏi: "Sao vậy?" Hoắc Ngọc Tiệp có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng đến miệng lại không nói ra được, cuối cùng chỉ nói: "Lâu rồi không gặp." "Ừ, sau này sẽ còn lâu hơn." Chu Thánh nhàn nhạt nói một câu.

Tâm cảnh của hắn đã nâng cao, đối với chuyện quá khứ nhìn rất thản nhiên.

Hoắc Ngọc Tiệp quay người nhìn bóng lưng Chu Thánh, trong thoáng chốc Hoắc Ngọc Tiệp thấy mình cách Chu Thánh, ngày càng xa.

Hắn rõ ràng đang đứng trước mặt mình, nhưng cô lại cảm thấy cả đời này, cũng không đuổi kịp bước chân của hắn.

"Tôi đã trở thành gia chủ, nếu có cơ hội, tôi muốn mời anh một bữa cơm." "Không có đâu." Chu Thánh trực tiếp nói.

Hắn sắp phải đi rồi.

Hoắc Ngọc Tiệp bị từ chối thẳng thừng như vậy, trong lòng ít nhiều có chút mất mát.

Chu Thánh ôm Lưu Ly tiếp tục đi, Hoắc Ngọc Tiệp ở phía sau nhìn Chu Thánh ngày càng đi xa, đột nhiên ý thức được, Chu Thánh có thể sắp rời đi.

Rời khỏi, An Lạc!

Chu Thánh dạo một vòng trong khuôn viên trường, đã là hai giờ

trưa.

Hắn phải đến Thái Sơn trước khi mặt trời lặn, Cổ lầu Người Gác Lăng đang ở đó chờ mình.

“Haiz, biết thế đã đi chậm lại một chút.” Chu Thánh thở dài.

“Ta nghi ngờ Chu Văn Vương cố ý không cho ta biết về Cội nguồn Hỗn Loạn, là để cho ta một chút lưu luyến, khiến ta càng nỗ lực bảo vệ mạch rồng, để thức tỉnh nhanh nhất, rồi tiến vào Cội nguồn Hỗn Loạn.” “Nếu ông ấy nói cho ta sớm hơn, nói không chừng ta sẽ từ từ thong thả.” Chu Thánh vừa đi vừa nói.

Sau khi rời khỏi khuôn viên trường, Chu Thánh đến trang viên Lỗ Thương dọn dẹp biệt thự, đóng cửa sổ lại; sau đó lại đến núi Đại Nhạn, khách sạn Cổ Lăng, gặp được Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên học năng lực của mạch Phong, hiện tại đã có tiến bộ rất lớn.

Cô biết Chu Thánh sắp đi, đặc biệt xin Chu Thánh năm phút, dẫn theo thị nữ, múa cho Chu Thánh một khúc.

Vũ đạo vô cùng kinh diễm, phối hợp với năng lực ngự phong phi hành của mạch Phong, phiêu diêu như tiên, đẹp lộng lẫy, khiến Chu Thánh vỗ tay khen ngợi.

Nếu có thời gian, Chu Thánh không ngại ở lại chỗ Liễu Như Yên thêm vài ngày.

“Đại nhân đi thong thả, thuộc hạ tĩnh chờ đại nhân trở về, lại múa cho đại nhân một khúc!” Liễu Như Yên một gối quỳ trước mặt Chu Thánh, thành khẩn nói.

“Ừ.” Chu Thánh gật đầu, rồi rời đi.

Liễu Như Yên quỳ trên đất, nhìn theo Chu Thánh đi xa, lẩm bẩm:

“Đời này, chỉ múa cho đại nhân xem!” Chu Thánh lang thang khắp cả nước, đi hết nơi này đến nơi khác.

Có cổ mộ, cũng có nhà của các tử sĩ.

Hắn đã đi một vòng khắp cả nước, đến rất nhiều nơi.

Có lẽ là sắp đi rồi, cho nên mới đặc biệt lưu luyến.

Đến khi trời dần tối, mặt trời dần lặn về phía tây, Chu Thánh mới leo lên Thái Sơn, nhìn thấy Cổ lầu Người Gác Lăng.

Âm Mạn và Tào Xung, đều đang ở cửa chờ mình.

Còn có Đường Nguyên Minh cũng đến, ông dẫn theo mười mấy người.

“Bên bộ phận đặc biệt ta đã sắp xếp xong, chúng ta cũng muốn đến Cội nguồn Hỗn Loạn giúp một tay.” Đường Nguyên Minh nói.

Chu Thánh nhìn những người Đường Nguyên Minh dẫn đến, đều là cường giả Tông sư, đặt ở An Lạc có lẽ rất mạnh, nhưng đến Cội nguồn Hỗn Loạn, thật sự không đáng kể.

Đây là Chu Văn Vương nói.

Đường Nguyên Minh thấy Chu Thánh muốn từ chối, liền nói tiếp: “Ở An Lạc, chúng ta rất khó phát huy tác dụng, đến Cội nguồn Hỗn Loạn, chúng ta tuy thực lực không đủ, nhưng ít nhất có thể giúp được một chút, có thể đối phó với một số dị thú yếu, thậm chí còn có thể truyền tin chạy vặt gì đó.” Chu Thánh nghe vậy, thấy họ thật sự muốn đi, liền gật đầu.

“Được, vậy các người cũng đi đi.” “Đa tạ!” Đường Nguyên Minh chắp tay cảm tạ một tiếng.

Khi đến đây, ông cũng đã chuẩn bị sẵn sàng không trở về, cho nên ông đã từ bỏ chức vụ của mình.

Chu Thánh nhìn về phía xa, lặng lẽ chờ đợi.

Chương 508

Xa xa một mảng đen kịt, Hạng Vũ dẫn theo binh lính tử đệ Giang Đông của mình đến.

Chu Thánh đi đến cổ mộ, chính là để gọi ông ta.

Hạng Vũ tay cầm trường kiếm, eo đeo kiếm, cưỡi chiến mã xông tới.

Ngu Cơ đi theo bên cạnh ông.

"Tây Sở Bá Vương, đến tham chiến!" Hạng Vũ hét lớn, tiếng nói như sấm.

Mọi người dưới chân núi Thái Sơn chỉ nghe thấy tiếng sấm, những thứ khác hoàn toàn không nghe thấy.

Chu Thánh lấy ra lệnh bài Người gác lăng, mở Cổ lầu Người Gác Lăng.

Đợi Hạng Vũ đến, Chu Thánh vung tay mở Cổ lầu Người Gác Lăng.

Hắn đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn ánh tà huy của mặt trời lặn.

"Lần sau, không biết đến khi nào, mới có thể lại nhìn thấy hoàng hôn." Chu Thánh nhẹ giọng lẩm bẩm một câu, ôm Lưu Ly bước vào trong Cổ lầu Người Gác Lăng.

Cổ lầu Người Gác Lăng, tầng thứ tám dưới lòng đất.

Sau khi Chu Thánh dẫn Đường Nguyên Minh và Hạng Vũ vào, Chu Văn Vương không cho họ cơ hội nói chuyện, trực tiếp dịch chuyển họ vào Cội nguồn Hỗn Loạn, chỉ để lại Chu Thánh.

"Thời gian không còn nhiều." Chu Văn Vương nói với Chu Thánh.

“Tôi chỉ muốn biết, Cội nguồn Hỗn Loạn, có thứ gì có thể cứu chữa cho Lưu Ly không?” Chu Thánh lên tiếng hỏi.

“Có.” Chu Văn Vương gật đầu.

“Đưa tôi vào đi.” Chu Thánh nói.

“Đến đó rồi, ngươi thống lĩnh một thành, Tào Tháo, Hạng Vũ và những người khác đều giao cho ngươi lãnh đạo, đừng để dị thú đột phá khu vực của ngươi.” Chu Văn Vương nhắc nhở.

“Ừ.” Chu Thánh gật đầu, rồi hắn liền tiến vào tầng thứ chín.

Cánh cửa đã mở, bước vào trong, là có thể tiến vào tầng thứ chín.

“Tôi có lẽ, khi nào có thể trở về?” Chu Thánh quay đầu hỏi một câu.

“Khó nói.” Chu Văn Vương không trả lời.

Chu Thánh ngẩn ra một lúc, rồi bước vào trong thông đạo. …..

Cội nguồn Hỗn Loạn.

Bầu trời đỏ như máu, có hai mặt trời đỏ như máu, không biết là bầu trời che lấp mặt trời, hay là ánh sáng của mặt trời vốn dĩ đã là màu đỏ máu.

Mặt trời trên trời không giống mặt trời, mà giống một đôi mắt hơn.

Xung quanh vô cùng hoang lương, cây cỏ thưa thớt, đất đỏ vạn dặm.

Bức tường thành kéo dài vô tận, như một rào cản tự nhiên.

Ngoài tường thành, đất đỏ vạn dặm; trong tường thành, còn có chút sinh khí.

Chu Thánh từ trên không rơi xuống, đứng trên một cổng thành.

Hắn nhìn bức trường thành kéo dài vạn dặm, đột nhiên có chút hiểu ra.

Cánh cửa lớn nhất ở đây, là do Cổ lầu Người Gác Lăng trấn áp, nguồn sức mạnh của cả bức trường thành, cũng là Cổ lầu Người Gác Lăng.

Thứ hai là Tây Vương Mẫu.

Phía sau bức tường thành này, thông đến Trái Đất.

Mà mỗi một cánh cửa ở đây, đều là một lỗ hổng.

Vực sâu mà Cùng Kỳ mở ra lần trước, tương đương với việc đẩy cửa từ bên trong, cánh cửa thẳng đến Thần cung Côn Luân.

Dị thú có thể thông qua vực sâu trực tiếp đi lên, muốn ngăn cản chúng, trừ phi rời khỏi tường thành đi chặn đường.

Nhưng một khi rời khỏi tường thành, sẽ tương đương với việc mất đi sự che chở của Cổ lầu Người Gác Lăng, sẽ rất nguy hiểm.

"Bức tường thành này, ai xây?" Chu Thánh có chút tò mò.

Hắn ôm con mèo đi trên tường thành, nhìn ra ngoài thành.

Ngoài thành chính là khu vực hoạt động của dị thú, còn trong thành thì có một tòa thành trì, là để cho họ nghỉ ngơi.

"Cánh cửa mà ngươi trấn thủ là một trong ba cửa lớn, áp lực sẽ rất lớn, tuyệt đối đừng để dị thú công phá." Bên tai Chu Thánh, vang lên giọng của Khương Công.

"Ba cửa lớn?" Chu Thánh có chút không hiểu.

"Đúng, vô cùng quan trọng, một khi cửa bị mất, dị thú có thể đục thông đường hầm bên trong, tiến vào An Lạc." Khương Công lại nói.

Nơi Chu Thánh trấn thủ, vốn là do Tần Thủy Hoàng trấn thủ,

nhưng áp lực của Tần Thủy Hoàng quá lớn, mỗi lần dị thú tấn công, đều cần Khương Công và Tây Vương Mẫu hỗ trợ.

Vì vậy, Khương Công mới để Chu Thánh đến trấn thủ, điều Tần Thủy Hoàng đến các cửa khác.

"Được, tôi sẽ giữ kỹ." Chu Thánh gật đầu đáp.

Sau lưng hắn đứng Tào Tháo, Hạng Vũ và Đường Nguyên Minh ba người.

"Phía sau, chính là nhà của chúng ta a." Đường Nguyên Minh cảm khái.

"Ừ." Chu Thánh gật đầu.

Chỉ khi đến đây, hắn mới biết tình hình ở đây nguy hiểm đến mức nào.

"Người gác lăng, cung Tây Vương Mẫu của ta, bị Cùng Kỳ tàn phá thành ra thế nào rồi?" Giọng của Tây Vương Mẫu truyền đến, hỏi Chu Thánh.

Giọng của Tây Vương Mẫu đầy uy nghiêm, đây là sự hàm dưỡng của người ở vị trí cao đã lâu, hơn nữa giọng của bà rất mạnh mẽ.

"Hình Cơ trọng thương, những người còn lại đều chết hết." Chu Thánh rất bình thản nói.

"Hiểu rồi." Tây Vương Mẫu nhàn nhạt nói một câu, rồi không hỏi tiếp nữa.

Bà nói bình thản, nhưng Chu Thánh lại nghe ra được sự tức giận ẩn chứa trong đó.

Nhà của bà bị trộm, đổi lại là ai cũng sẽ tức giận.

"Khương Công, rốt cuộc có bao nhiêu cửa, có thể thông đến An Lạc?" Chu Thánh lại hỏi một câu.

“Cửa lớn chỉ có ba, cửa nhỏ có ba mươi sáu, nhưng cửa nhỏ chỉ có thể đi một chiều, hơn nữa cửa tương đối nhỏ, dị thú lớn không vào được.” Khương Công giải thích.

Ba cửa lớn, dị thú có hình thể lớn đến đâu cũng có thể đi qua, tương ứng với các địa điểm là Cổ lầu Người Gác Lăng, Thần cung Côn Luân và lăng Tần Thủy Hoàng.

“Đều có những ai trấn thủ?” Chu Thánh có chút tò mò.

“Thương Thang, Võ Vương, Xuân Thu Ngũ Bá, Tần Thủy Hoàng, Hán Cao Tổ, Kinh Vũ Đế, Đường Thái Tông, Nữ Đế Võ Tắc Thiên, Tống Cao Tổ, Minh Thái Tổ…” Khương Công lần lượt kể ra.

Phàm là những quân vương không được chôn cất ở An Lạc, đều ở đây.

Còn có cả thuộc hạ của họ.

Sau khi họ chết, được mạch rồng nuôi dưỡng hồi sinh, sau đó nhận được triệu hoán đến Cội nguồn Hỗn Loạn trấn thủ.

Mà Người gác lăng sau khi họ đi, sẽ mang mạch rồng đi, cho đế vương tướng lĩnh tiếp theo sử dụng.

Bảy mạch Người gác lăng, trong quá khứ đã đảm nhiệm vai trò vận chuyển trong một thời gian rất dài.

Nơi nào cần, sẽ vận chuyển mạch rồng đến đó.

Đồng thời, mạch rồng không chỉ là mấu chốt trấn áp An Lạc, mà còn là mấu chốt trấn áp Cội nguồn Hỗn Loạn.

Bức trường thành này, được xây dựng bằng thân thể của một con rồng thật, mà long hồn của con rồng thật bị rút ra, đặt vào An Lạc hóa thành mạch rồng, để định nền móng của An Lạc.

An Lạc lấy rồng làm biểu tượng, không phải là con rồng hư cấu,

mà là thực sự tồn tại.

Chỉ là, đã sớm hóa thành cương vực rồi.

Hơn nữa, Khương Công đích thân quản lý toàn bộ tường thành phòng ngự, ai mà dám dễ dàng thả dị thú vào, sẽ bị ông diệt sát.

Có ông trấn thủ, ngàn trăm năm qua mới không có dị thú vào nhân gian, gây họa một phương.

Ông thiết lập bảy mạch Người gác lăng, mục đích là để vận chuyển chín mạch rồng.

Người gác lăng mạch Âm Dương, mới là người ông bồi dưỡng ra, để trấn thủ cương vực.

Chương 509

Người gác lăng mạch Âm vào lúc bảy mạch Người gác lăng vừa bị diệt, đã thức tỉnh, còn Người gác lăng mạch Dương, chờ một trăm năm mới chờ được.

"Tôi phải làm thế nào để cứu chữa Lưu Ly?" Chu Thánh lại hỏi.

"Phía nam Đại Hoang có núi Đào, Xích Thủy chảy qua, Xích Thủy vị chi dương, trong nước có một bảo vật, gọi là: Thủy Lưu Ly, ăn vào tái tạo gân cốt; cây Tam Chu ở phía bắc núi Yểm Hỏa, mọc trên Xích Thủy, cây như cây bách, lá đều là châu.

Lại nói cây đó như cây tuệ, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ." Khương Công văn vẻ nói.

Chu Thánh nghe hiểu rồi, ở núi Đại Hoang có núi Đào, tiếp tục đi về phía đông là Xích Thủy, trong Xích Thủy có bảo vật Thủy Lưu Ly có thể tái tạo gân cốt cho Lưu Ly, trên Xích Thủy có một cái cây, lá cây giống như những viên châu, có thể kéo dài tuổi thọ cho Lưu Ly, tăng trưởng tuổi thọ của cô.

Núi Đại Hoang, hẳn là một địa danh.

"Núi Đại Hoang ở đâu?" Chu Thánh lên tiếng hỏi.

"Bây giờ vẫn chưa đi được." Khương Công lắc đầu.

Bên ngoài toàn là dị thú, ông sợ Chu Thánh bị dị thú để mắt tới.

Hơn nữa, Chu Thánh còn phải bảo vệ cửa lớn.

"Ông nên biết, tôi đến đây để làm gì." Chu Thánh nhìn chằm chằm về phía xa nói.

"Biết, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc cứu cô ấy." Khương

Công nhàn nhạt nói.

Chu Thánh nghe vậy ngẩn ra, nhìn Lưu Ly trong lòng.

Hắn đang định ngẩng đầu hỏi tại sao, thì nghe thấy động tĩnh.

"Ầm ầm ầm!" Chu Thánh ngẩng đầu nhìn, xa xa không ít bóng đen, đang nhanh chóng tiến lại.

"Đông đông đông…" Trống Quỳ Ngưu được gõ lên, trận chiến bắt đầu.

"Chuẩn bị chiến đấu!" Khương Công hạ lệnh, các môn hộ lập tức chuẩn bị.

Chu Thánh còn chưa ra lệnh, Tào Tháo đã cho Hổ Báo Kỵ chuẩn bị cung tên, Hạng Vũ cũng sai Giang Đông Tử Đệ vận chuyển tên từ trong thành ra.

Mũi tên ở đây không phải loại thường mà được chế tạo từ một loại khoáng thạch đặc biệt của Cội nguồn Hỗn Loạn, có sức sát thương rất lớn đối với Dị thú.

Nếu đặt ở An Lạc, những mũi tên này có hiệu quả phá vỡ cả cương khí.

Rất nhiều mũi tên trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng đến từ đây.

Đường Nguyên Minh và những người khác thì điều khiển những cỗ nỏ xe khổng lồ, đợi Dị thú đến gần sẽ bắn.

Nỏ xe ở đây cực lớn, mũi tên dài hơn ba mét, mỗi lần có thể bắn ra ba mũi.

Chu Thánh nhìn đám Dị thú đang xông tới, cuối cùng cũng hiểu được câu nói của Chu Văn Vương.

Dị thú xuất hiện ở cung điện Tây Vương Mẫu thật sự chỉ là chín

trâu mất một sợi lông.

Lũ Dị thú trước mắt nhiều không đếm xuể, kích thước cũng chênh lệch rất lớn.

Có con nhỏ như ong mật, cũng có con to đến mười mấy mét.

Trên trời có, dưới đất có, trong nước cũng có.

Hơn nữa, mỗi loài Dị thú đều có một Yêu vương dẫn đầu.

Yêu vương khá đặc biệt, cũng dễ nhận ra.

Đợi Dị thú vượt qua vạch đỏ, Chu Thánh hét lớn: "Giết!" Lập tức, cung tên bắn ra tới tấp, hết đợt này đến đợt khác.

Đường Nguyên Minh và những người khác đợi Dị thú khổng lồ đến gần mới nhắm nỏ tên vào chúng mà bắn.

Nhiệm vụ của Chu Thánh thì đơn giản hơn nhiều, đó là đối phó với Yêu vương.

"Pháo, bắn!" Tào Tháo hét lớn, từng quả pháo từ trong tường thành lập tức được bắn ra.

Những quả pháo này đều được máy bắn đá ném đi, có hiệu quả nổ, dược liệu cũng là loại độc nhất của thế giới này.

"Ầm ầm ầm..." "Bùm bùm bùm!" Pháo nổ dữ dội, phạm vi sát thương rất rộng, có thể tấn công chính xác vào Dị thú.

Chu Thánh đặt Lưu Ly lên tường thành, rút bội đao của Người gác lăng ra rồi nhảy xuống.

Những Dị thú cản đường đều bị hắn chém chết. [Keng, chúc mừng ký chủ chém giết Dị thú, tích phân +1!] [Keng, chúc mừng ký chủ..., tích phân +1...] Giọng nói lạnh lùng của hệ thống không ngừng vang lên, khiến Chu Thánh không khỏi kinh ngạc.

“Giết Dị thú sẽ tăng tích phân, tại sao ta giết Dị thú trong Côn Luân Thần Cung lại không được cộng?” Chu Thánh không kìm được hỏi. [Những Dị thú ký chủ chém giết trong Côn Luân Thần Cung đều được tính vào nhiệm vụ bảo vệ Côn Luân Thần Cung, không được tính là nhiệm vụ riêng lẻ.] Giọng nói của hệ thống vang lên. [Keng, nhiệm vụ cuối cùng được ban hành, mời ký chủ tiêu diệt toàn bộ Dị thú!] Hệ thống đã ban hành nhiệm vụ cuối cùng cho Chu Thánh.

Chu Thánh nghe vậy sắc mặt khó coi, Dị thú trước mắt đã đủ nhiều, mà đây chỉ là chín trâu mất một sợi lông, tiêu diệt toàn bộ Dị thú thì làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Khương Công trấn giữ mấy nghìn năm còn không giết hết được, lẽ nào mình lại có thể?

“Nhiệm vụ cuối cùng quả nhiên không đơn giản.” Chu Thánh một đường chém giết, xông đến trước mặt một Yêu vương.

Đó là con Tranh, Chu Thánh từng giết một con ở Côn Luân Thần Cung, chỉ có điều con Tranh ở Côn Luân Thần Cung không phải Yêu vương, còn con này thì phải.

Chu Thánh vung đao chém tới, Yêu vương Tranh phát ra âm thanh quỷ dị, lao vào tấn công hắn.

“Keng!” Trường đao của Chu Thánh chém xuống, trực tiếp chặt đứt sừng của Tranh.

“Hú hú...” Tranh kêu lên một tiếng thảm thiết, bầy thú Tranh lập tức vây công Chu Thánh.

Chu Thánh một đao đánh bay chúng, chuyên tâm đối phó với Tranh vương.

Thực lực đã tăng lên rất nhiều, việc giết Yêu vương đối với hắn vô cùng đơn giản.

Tranh vương tốc độ dù nhanh đến mấy, dưới sự truy sát của Chu Thánh, cũng lập tức bị chém thành hai nửa. [Keng, chúc mừng ký chủ giết chết Tranh vương, tích phân +10!] Giọng nói của hệ thống vang lên, giết Yêu vương tích phân cao hơn hẳn.

Chu Thánh nghe tiếng hệ thống, tiếp tục tìm kiếm Yêu vương tiếp theo.

Khi Tranh vương chết, bầy thú Tranh cũng tan rã, lần lượt tháo chạy, không dám tấn công nữa.

Nhiệm vụ chính của Yêu vương là dẫn dắt Dị thú tấn công, cũng có thể coi là trụ cột tinh thần của chúng.

Chu Thánh đã chặt đứt trụ cột tinh thần của chúng, chúng tự nhiên sẽ tan tác.

Trên tường thành, cuộc tấn công vẫn tiếp tục, Chu Thánh cũng không nghỉ ngơi.

Hắn qua lại tàn sát trong bầy Dị thú, không một con nào có thể cản được bước chân hắn.

"Gầm gừ!" Phía sau bầy Dị thú vang lên tiếng gầm, tiếng gầm này mang theo âm thanh thu quân.

Đám Dị thú đang tấn công liền khựng lại, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Đây là tín hiệu rút lui.

Dị thú rút lui thường sẽ không quan tâm đến xác đồng loại, hơn nữa sau khi rút đi, chúng sẽ không tấn công trở lại trong một thời gian ngắn.

Chu Thánh cầm thanh đao nhuốm máu, đứng trên vạch đỏ, lờ mờ nhìn thấy phía sau đại quân Dị thú có một người đàn ông đầu có sừng,

mặt mày dữ tợn.

Chính hắn đã phát ra âm thanh khiến Dị thú rút lui.

Dị thú tiến hóa thêm một bước chính là Yêu vương, còn Yêu vương tiến hóa thêm một bước nữa sẽ có thể hóa thành hình người, trở thành Thú vương.

Trên Thú vương chính là Đại hung, cũng được gọi bằng danh xưng 'nó'.

Cùng Kỳ lúc trước chính là Đại hung.

Phàm là Đại hung xuất hiện, tất sẽ gây ra cảnh sinh linh đồ thán.

Trên Đại hung còn có một loại tồn tại nữa, mỗi tộc chỉ có một.

Loại tồn tại đó giống như thần minh, cùng đẳng cấp với Tây Vương Mẫu và Khương Công.

Tuy nói mỗi tộc chỉ có một, nhưng không phải chủng tộc nào cũng có.

Chu Thánh thấy chúng rút đi, liền phất tay cho người xuống dọn dẹp chiến trường.

Cung tên phải thu hồi, xác Dị thú cũng có thể thu hồi.

Thịt của Dị thú là vật đại bổ, ăn vào có thể nâng cao đẳng cấp của Tống tử.

Tào Tháo và những người khác đều là người chết, sau khi chết hóa thành cương thi.

Chương 510

Những cái xác này đối với họ chính là vật phẩm bổ dưỡng tốt nhất.

Hơn nữa, xương của Dị thú còn có thể dùng để chế tạo vũ khí.

"Chết hơn hai mươi Yêu vương, đợt này không lỗ." Đường Nguyên Minh đi đến bên cạnh Chu Thánh nói.

"Đây chỉ là một lần thăm dò của Dị thú." Chu Thánh lẩm bẩm.

Cơn cuồng triều Dị thú lần này tuy thế tới hung hãn, nhưng Thú vương không xuất động, tồn tại trên Thú vương cũng không.

Chúng chỉ là một cuộc tấn công thăm dò, để thử xem thực lực của phe Chu Thánh mạnh yếu ra sao.

Dù sao thì người ban đầu bảo vệ tường thành là Tần Thủy Hoàng và những người khác đã rời đi, có người mới đến.

Chu Thánh trở lại tường thành, nhìn về phía Thú vương ở xa.

Thú vương cũng đang nhìn chằm chằm Chu Thánh, một người một thú nhìn nhau từ xa.

"Chuẩn bị đi, đợt tấn công tiếp theo có thể sẽ đến ngay lập tức!" Chu Thánh lập tức ra lệnh.

Sau khi thăm dò xong, chúng sẽ ra tay thật.

Mọi người không dám chậm trễ, lần lượt chuẩn bị sẵn sàng vũ khí.

"Có cần ta cử người đến chi viện không?" Giọng Khương Công vang lên.

"Tạm thời không cần." Chu Thánh từ chối.

Tường thành nơi họ đang ở, vạn dặm là một cửa, mười vạn dặm là một thành.

Một cửa chỉ là một cửa nhỏ, một thành là một thành chính.

Thành mà Chu Thánh trấn giữ nằm ở phía tây xa nhất, Khương Công trấn giữ trung ương, Tây Vương Mẫu trấn giữ phía đông xa nhất.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mọi người trên tường thành đều đã chuẩn bị xong, còn Dị thú bên kia cũng đang chuẩn bị.

Nơi này không có ngày đêm, hai vầng huyết nhật treo trên trời là thứ duy nhất.

Thân thể hóa thành cương thi có một lợi ích, đó là có thể không cần nghỉ ngơi.

"Tùng tùng tùng..." Tiếng trống trận vang lên, kèm theo đó là mặt đất cũng rung chuyển.

Đây là tiếng trống trận do phe Dị thú đánh, âm thanh rất lớn, cũng được làm từ da trâu Quỳ.

Cuộc tấn công thật sự của Dị thú, bây giờ mới bắt đầu.

"Tùng tùng tùng!" Bên Chu Thánh cũng đánh trống trận đáp lại.

"Ở Côn Luân Thần Cung là bảo vật quý giá, trống da trâu Quỳ, ở đây chỉ là tiếng kèn hiệu chiến đấu." Đường Nguyên Minh cảm khái nói.

Trống da trâu Quỳ ở Côn Luân Thần Cung đã bị hắn lấy đi, lúc đó đúng là bảo vật, ai cũng muốn có.

Nhưng ở đây lại có rất nhiều.

Cùng với tiếng trống da trâu Quỳ vang lên, mọi công tác chuẩn bị chiến đấu đã sẵn sàng.

Thú vương bên kia cũng xuất động, có đến mười mấy tên.

Có tên đứng trên lưng chim bay, có tên cưỡi trên lưng Dị thú đang chạy.

"Các ngươi ở trên tường thành, bằng mọi giá phải cản chúng lại, ta xuống giết Thú vương!" Chu Thánh quay đầu dặn dò một câu, vừa định xuống thì một con ngựa từ trong thành chạy ra.

Con chiến mã màu đen, trên người cháy lên ngọn lửa của Người gác lăng, toàn thân phủ giáp, tiếng hí của nó thậm chí còn át cả tiếng trống da trâu Quỳ.

"Hí hí hí..." Chu Thánh nhìn nó, có một cảm giác quen thuộc khó tả.

"Diễm Vong?" Chu Thánh bất giác hỏi.

"Không sai, chính là nó." Giọng Khương Công vang lên.

"Nó không phải đã chết rồi sao?" "Ở đây ngoài ngươi và mấy người ngươi mang đến, ai mà không phải là người chết chứ?" Khương Công hỏi lại một câu.

Chu Thánh nghĩ lại, hình như cũng đúng.

Người chết có thể hóa cương thi, tại sao chiến mã chết lại không thể?

Chu Thánh lúc trước đã chôn nó, có lẽ Cổ lầu Thủ lăng đã mang nó ra, truyền tống đến đây.

Được Khương Công dùng năng lực đặc biệt hồi sinh, cũng không phải là hồi sinh, mà là biến nó thành cương thi ngựa.

Chu Thánh cưỡi lên lưng ngựa, chiến mã đạp không bay lên.

Đợi Dị thú vượt qua vạch đỏ, Tào Tháo và Hạng Vũ lập tức ra lệnh tấn công.

Chu Thánh cầm bội đao của Người gác lăng không cần điều khiển, Diễm Vong tự động lao đi, tốc độ cực nhanh, vẽ ra một đường lửa trên không trung.

Thú vương bên kia còn chưa kịp rút vũ khí, Chu Thánh đã vung đao chém vào cổ hắn, trực tiếp chém hắn rơi khỏi lưng thú.

"Thú vương, không chịu nổi một đòn!" Thực lực của Thú vương tương đương với tuyệt đỉnh tông sư, rất mạnh.

Nếu là Chu Thánh trước đây, có lẽ còn có thể đấu với hắn nửa ngày, thắng bại khó lường.

Nhưng bây giờ, Chu Thánh có thể giết hắn trong nháy mắt.

Các Thú vương khác thấy Chu Thánh dễ dàng chém giết đồng loại, lần lượt sai Dị thú vây giết hắn.

Hỗn Độn Châu hiện ra sau lưng Chu Thánh, bay lên cao.

"Vạn lý... băng phong!" Trên trời rơi xuống một lớp mưa phùn, rơi xuống người từng con Dị thú.

Ngay sau đó, tuyết rơi xuống, trên người Dị thú kết thành từng lớp băng, đông cứng chúng lại.

Chúng cũng mất khả năng bay, rơi từ trên không xuống, đè lên những Dị thú dưới đất.

Dòng sông cũng bị đóng băng, những Dị thú ẩn nấp bên trong lần lượt bị đông thành những tảng băng.

"Tinh hỏa liệu nguyên!" Chu Thánh hét lớn, Hỗn Độn Châu biến hóa ra ngọn lửa vô tận, thiêu đốt tất cả Dị thú đang chạy trên mặt đất.

Hỗn Độn Châu tiêu hao rất lớn, hắn chỉ có thể sử dụng tối đa ba lần là phải nghỉ ngơi bổ sung.

Sau hai đợt tấn công, Dị thú tổn thất không ít, Thú vương cũng bị

Chu Thánh chém liên tiếp bốn năm tên.

Ngay khi Chu Thánh nghĩ rằng chúng sắp rút quân, một bóng hình khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

"Bùm!" Bóng hình đó đè chết không ít Dị thú, luồng khí khổng lồ trực tiếp hất văng Chu Thánh, suýt nữa rơi khỏi không trung.

Nó có thân hình giống hổ nhưng lông lại như chó, lông rất dài, mặt hơi giống người, chân hơi giống hổ, miệng có nanh dài như lợn rừng, đuôi dài một trượng tám thước.

Đại hung, Thao Ngột!

Thao Ngột đáp xuống, vung chiếc đuôi khổng lồ quất về phía Chu Thánh.

Diễm Vong nhẹ nhàng nhảy lên, mang theo Chu Thánh bay vút lên trời.

"Dây leo quấn quanh!" Chu Thánh vừa dứt lời, dây leo từ dưới đất mọc lên, trói chặt Thao Ngột.

Dây leo này vô cùng chắc chắn, có thể trói được Thao Ngột trong chốc lát.

Chu Thánh nhân cơ hội này, cầm bội đao của Người gác lăng xông lên, một đao đâm vào gáy Thao Ngột.

"Gào..." Thao Ngột phát ra tiếng gầm quái dị, hai mắt nhanh chóng đỏ ngầu, liều mạng giãy giụa.

"Giết ngươi, xem Dị thú còn dám đến không!" Chu Thánh rút kiếm ra, lại đâm vào đầu Thao Ngột.

Hắn đến cả Đại hung Cùng Kỳ còn giết được, Thao Ngột trong mắt hắn cũng chỉ có thế.

Thao Ngột đau đớn liều mạng giãy giụa, dù Chu Thánh đã đâm vào

đầu nó, nó vẫn không chết.

"Gầm!" Xa xa, một Đại hung khác lại xông tới, vung vuốt sắc xé toạc những dây leo trên người Thao Ngột.

Hỗn Độn Châu bay về bên cạnh Chu Thánh, Thao Ngột lập tức hất văng Chu Thánh xuống.

Chu Thánh lộn một vòng trên không, được Diễm Vong kịp thời đỡ lấy.

"Gầm!" Đại hung kia lại gầm lên một tiếng, Dị thú lần lượt rút lui, còn Thao Ngột vẫn tiếp tục tấn công.

Đại hung kia thấy vậy, cuộn lên một cơn gió lốc mang Thao Ngột đi.

Chu Thánh không tấn công, số lần sử dụng Hỗn Độn Châu của hắn đã hết, tấn công hai Đại hung, hắn cũng không nắm chắc.

Chương 511

Thực lực của hắn mạnh hơn Đại hung một chút, nhưng không mạnh hơn bao nhiêu.

Nếu là hai Đại hung, hắn vẫn sẽ rất vất vả.

Mà Đại hung đột ngột xuất hiện kia ẩn trong huyết vụ, hắn hoàn toàn không nhìn rõ đối phương là ai.

Trận chiến này kết thúc chóng vánh.

Chu Thánh thấy chúng đã đi xa mới cho người xuống thu dọn xác chết.

Huyết vụ vẫn chưa tan, Chu Thánh có thể cảm nhận được, trong huyết vụ, có một đôi mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hắn không thể lùi bước, một khi hắn lùi, Đại hung sẽ lập tức xông tới.

Chu Thánh nhìn chằm chằm vào huyết vụ, Đại hung trong huyết vụ không dám tùy tiện ra tay, cuối cùng rời đi.

Nó không chắc, Chu Thánh còn có thể tiếp tục thi triển Hỗn Độn Châu hay không.

Chu Thánh thấy huyết vụ tan đi mới quay về tường thành, ngồi xếp bằng, điều chỉnh khí tức trong cơ thể.

"Phù, may mà nó rút lui trước." Nếu huyết vụ không tan, Chu Thánh cũng không làm gì được nó.

"Lần này ngươi đã đẩy lùi được hai Đại hung, trong thời gian ngắn chúng sẽ không tấn công nữa, cho dù có tấn công cũng chỉ là những cuộc quấy rối quy mô nhỏ." Giọng Khương Công vang lên bên

tai Chu Thánh.

“Cho nên...” “Cho nên, ngươi có thể đến Đại Hoang Sơn tìm Thủy Lưu Ly, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu, sau khi ngươi ra khỏi tường thành sẽ đối mặt với nguy hiểm rất lớn, tốt nhất khi đi nên ngụy trang một chút.” Khương Công lại nói.

“Ngụy trang thế nào?” “Dùng xương cốt của Thú vương để ngụy trang, Dị thú cấp Thú vương trở xuống sẽ không dám đến gần ngươi.” Khương Công lại nói.

Thế giới của Dị thú rất đơn giản, kẻ nào mạnh kẻ đó có thể chiếm lĩnh một khu vực.

Dị thú yếu ớt phải nghe lệnh Dị thú mạnh hơn.

Chúng cũng phân chia theo tộc đàn, tộc đàn thường do Yêu vương thống lĩnh.

Vì vậy, nói chung, Dị thú nghe lời Yêu vương, Yêu vương nghe lời Thú vương, Thú vương nghe lời Đại hung.

Thú vương chết, Dị thú sẽ không chạy, nhưng Yêu vương chết, Dị thú chắc chắn sẽ chạy.

“Chú ý, đến Đại Hoang Sơn, tuyệt đối không được tiếp xúc với Đại hung, ngoài ra phàm là trọng bảo đều có tộc đàn hoặc Thú vương bảo vệ, ngươi có thể không giết thì cố gắng đừng giết, giết rồi có thể sẽ bị bại lộ.” Khương Công lại nhắc nhở.

“Được.” Chu Thánh gật đầu, rồi hỏi: “Nhưng ta đi thế nào đây?

Ta không biết đường.” “Trên yên ngựa của ngươi có bản đồ, cứ theo bản đồ mà tìm.” Khương Công nói xong, Diễm Vong đi đến bên cạnh Chu Thánh.

Chu Thánh lấy bản đồ từ trong túi yên ngựa ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy bản đồ, Chu Thánh kinh ngạc.

Trong Thế giới Sơn Hải, "Vù vù vù...

Hú hú hú..." Gió dữ gào thét, như tiếng gầm gừ liều mạng của Dị thú, quỷ khóc sói tru.

Bầu trời đỏ như máu bị mây đen che kín, như thể có người hất mực đen vào mắt ai đó, che đi hai vầng huyết nhật trên trời.

Mặt đất cát bay đá chạy, những Dị thú có thân hình nhỏ bé đều bị thổi bay lên không trung.

"Cộc cộc cộc..." Một tràng tiếng vó ngựa vang lên trong cơn gió dữ, trên lưng ngựa còn có một người đàn ông trên đầu có hai sừng, mặt có vảy, mặc giáp thú, trong lòng ôm một con mèo.

Người này chính là Chu Thánh đã được hóa trang.

Theo chỉ dẫn trên bản đồ, từ thành phía tây đi ra, phải đi về phía trước năm nghìn dặm, sau đó đi về phía đông ba nghìn dặm để đến Đại Hoang Sơn, đến Đại Hoang Sơn rồi lại đi về phía nam hai nghìn dặm để đến Đào Sơn, ở Đào Sơn tìm được Xích Thủy là được.

Năm nghìn dặm đường cũng không phải quá xa, Chu Thánh cưỡi Diễm Vong, có thể đi được nghìn dặm một ngày, chỉ cần một ngày là đi được nghìn dặm.

Hơn nữa Diễm Vong đã biến thành ngựa xác sống, hoàn toàn không cần nghỉ ngơi.

"Thời tiết của Thế giới Sơn Hải này thật sự khắc nghiệt." Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Cội nguồn Hỗn Loạn này cũng chính là Thế giới Sơn Hải, tất cả Dị thú trong Sơn Hải Kinh đều ở đây, bị phong ấn ở đây.

Chu Thánh trước đó đã hỏi, người phong ấn Dị thú Sơn Hải chính

là Hiên Viên Hoàng Đế.

Hiên Viên Hoàng Đế diệt Xi Vưu, định càn khôn, phân âm dương.

Sau đó liền phong ấn toàn bộ Dị thú Sơn Hải ở đây, không cho chúng ra ngoài gây hại thế gian.

Hoàng Đế biết rõ, con cháu đời sau khó lòng chống lại những hung thú, Dị thú này, nên đã đưa chúng toàn bộ đến Thế giới Sơn Hải, dùng xương thịt của chân long xây dựng nên biên quan.

Mà bản đồ của Thế giới Sơn Hải này, sở dĩ khiến Chu Thánh kinh ngạc, là vì thế giới này giống hệt với bản đồ thế giới mà Chu Thánh đang ở.

Chỉ có điều thế giới này không có bốn đại dương, mà các lục địa nối liền với nhau, sông ngòi và núi rừng rất nhiều.

Chu Thánh lúc học cấp hai từng học qua "Thuyết trôi dạt lục địa" của Wegener, biết rằng các lục địa trên Trái Đất vốn là một khối thống nhất, do sự vận động của các mảng kiến tạo địa chất mới phân chia thành bảy đại châu.

Mà Thế giới Sơn Hải, giống như Trái Đất chưa bị phân chia lục địa vậy.

Điều này khiến Chu Thánh không khỏi nghi ngờ, thế giới này rốt cuộc tồn tại như thế nào?

Thế giới này ở đâu?

Đương nhiên, cũng chỉ là suy đoán một chút, hắn cũng không có hứng thú đi tìm chuyện, khám phá những bí ẩn của thế giới này.

Tuy rằng nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống là tiêu diệt toàn bộ Dị thú, nhưng không có giới hạn thời gian.

Chu Thánh trấn thủ một thời gian đợi an toàn rồi sẽ về nhà xem

sao.

Thế giới này không có ngày đêm, hoàn toàn không cảm nhận được thời gian trôi đi.

Thời gian đã qua bao lâu, bạn hoàn toàn không biết.

Hắn không muốn một giấc mộng Nam Kha, thế gian đã trăm năm.

"Vù vù vù..." Gió dữ dần tan, những Dị thú bị cuốn bay rơi từ trên không xuống.

Chúng nhìn Chu Thánh cưỡi ngựa đi tới, lần lượt quỳ rạp trên mặt đất không dám động đậy.

Chu Thánh cũng không để ý đến chúng, tiếp tục đi con đường của mình.

Càng đi sâu vào Thế giới Sơn Hải, Dị thú gặp được càng ngày càng nhiều.

Nơi này thể hiện một cách hoàn hảo luật rừng, chọn lọc tự nhiên, kẻ thích nghi thì sinh tồn.

Nơi này không có văn minh, chỉ có kẻ mạnh ăn kẻ yếu, kẻ yếu ăn kẻ yếu hơn, còn kẻ yếu hơn nữa thì ăn rễ cây lá cây.

Khi có kẻ mạnh không thể chống lại đi qua, việc bạn có thể làm không phải là trốn tránh, mà là nằm rạp trên mặt đất chờ bị ăn thịt.

Một khi bạn bỏ chạy, cả tộc đàn của bạn sẽ bị ăn sạch.

Nếu gặp phải thiên địch, đó mới là lúc có thể chạy thì cứ chạy.

Chu Thánh nhìn những Dị thú trên mặt đất, cũng không có ý định ăn chúng, không đói.

Hắn cưỡi ngựa đi vòng qua tộc đàn này, tiếp tục đi về phía đông.

Dọc đường gặp không ít tộc đàn, đều do Yêu vương dẫn dắt.

Thú vương gần như không ở trong tộc đàn của mình, chúng hoặc là ra ngoài tuần du, hoặc là đi phục vụ Đại hung.

Thú vương sẽ không bị giới hạn trong lãnh địa của mình, chúng sẽ tiếp tục phát triển ra bên ngoài.

Cho nên những Dị thú ở đây thấy Chu Thánh đi qua cũng không ngạc nhiên, chỉ run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

Thậm chí, những Dị thú không có Yêu vương thống lĩnh sẽ đem những Dị thú non trong tộc mình ra cống nạp cho Chu Thánh, chỉ cầu Chu Thánh ăn xong có thể để lại xương cho chúng.

Bởi vì xương cốt mà Thú vương đã ăn qua có thể trấn áp được các tộc đàn khác.

Nhưng Chu Thánh đã từ chối, hắn phải vội đi, không có thời gian ngồi xuống từ từ gặm.

Hơn nữa dã thú ăn thịt đều là ăn sống trực tiếp, Chu Thánh không thích ứng được.

Đi bên ngoài không biết bao lâu, Chu Thánh đã thấy rõ con đường sinh tồn của Dị thú.

Con đường sinh tồn của chúng gần như không có, chính là kẻ mạnh ăn kẻ yếu, Dị thú non cũng ăn, chưa bao giờ có chuyện Dị thú non chưa lớn, vì để duy trì nòi giống mà không ăn Dị thú non.

Điều đó hoàn toàn là nhảm nhí.

Dị thú sau khi sinh con xong sẽ không quan tâm đến chúng, trực tiếp đi săn mồi.

Mà Dị thú con để không bị ăn thịt, từ khoảnh khắc mở mắt ra, chúng phải trốn đi, ăn rễ cây lá cây để sống sót, sau đó đi ăn thịt thừa, từ từ lớn lên.

Nếu một ngày nào đó không cẩn thận ăn thịt cả Dị thú đã sinh ra mình, cũng rất thường thấy.

Chương 512

Nhưng dù vậy, số lượng Dị thú vẫn rất nhiều.

Chúng có con là thai sinh, có con là noãn sinh, còn có con là phân liệt, đủ loại kỳ quái đều có.

Khi Chu Thánh đi được một đoạn đường rất xa, hắn nhìn thấy Đại Hoang Sơn.

Đại Hoang Sơn là một dãy núi cao, trên đó có thể có Thú vương, thậm chí là Đại hung cư trú.

Trong giới Dị thú có một nhận thức chung, núi càng cao, Dị thú cư trú càng mạnh.

"Cuối cùng cũng đến nơi." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn Đại Hoang Sơn, sờ sờ đầu Lưu Ly.

"Sắp cứu được em rồi." "Diễm Vong, đi!" Diễm Vong chân đạp liệt hỏa, xông lên Đại Hoang Sơn.

Đại Hoang Sơn vô cùng hoang vu, khắp nơi đều là xác chết của Dị thú.

Trong những xác chết còn có những Dị thú nhỏ tồn tại, chúng có con đang đập xương hút tủy, có con trốn dưới xác chết.

Chu Thánh đi lên, cũng giẫm nát không ít xác chết.

Những Dị thú dưới chân Đại Hoang Sơn lần lượt trốn tránh, những con không kịp trốn trực tiếp bị liệt hỏa thiêu đốt.

Chu Thánh xông lên đỉnh núi, nhìn ra xa, trên đỉnh núi có không ít cung điện được xây bằng xương trắng.

Không cần nghĩ cũng biết, bên trong toàn là Thú vương, thậm chí

là Đại hung.

Chỉ có Dị thú từ cấp Thú vương trở lên mới có thể hóa hình.

"Gầm!" Trong cung điện xương trắng, phát ra tiếng gầm giận dữ của Thú vương, chúng dường như cảm ứng được có Thú vương đến, tưởng là đến tranh giành địa bàn với chúng.

Chu Thánh tăng tốc, đi ngang qua cung điện của chúng, một mạch đi về phía nam.

Càng đi về phía nam, cung điện càng nhiều.

Chu Thánh nhìn thấy ở vị trí cao nhất và trung tâm nhất, có một cung điện tương đối lớn, toàn bộ đều được xây bằng sọ người.

"Đại hung!" Chu Thánh lựa chọn đi vòng qua cung điện được xây bằng sọ người đó, bên trong có thể có Đại hung.

Mình thì có thể giết, nhưng giết xong, mình cũng sẽ bị bại lộ!

Hắn đi vòng qua vương cung xương trắng được xây bằng đầu lâu, tiếp tục đi về phía nam.

"Gầm!" Trong vương cung xương trắng truyền đến một tiếng gầm giận dữ, suýt nữa hất văng Chu Thánh.

Chu Thánh vội vàng che giấu khí tức của mình, tránh bị đối phương cảm ứng, tiếp tục đi về phía nam.

Trong vương cung xương trắng.

Ngồi trên chủ vị là một bóng người mờ ảo được bao bọc bởi huyết khí.

Bên dưới, còn có một người đàn ông lớn tuổi, mặc đạo bào trắng của phương sĩ, tay trái cầm lò luyện đan, tay phải cầm phất trần.

Nếu Chu Thánh ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra đối phương.

Hắn chính là Thiên Tôn Từ Phúc!

Đại hung trên chủ vị gầm xong mới nhìn chằm chằm vào Từ Phúc.

“Vừa rồi là?” Từ Phúc mở miệng hỏi. "Có một con Thú vương không có mắt xông vào lãnh địa của ta, bị ta quát cho lui rồi." Đại hung thản nhiên nói.

Từ Phúc nghe vậy, cười cười rồi nói tiếp: “Đề nghị vừa rồi của ta, ngươi thấy thế nào?” “Nếu ngươi có thể mở được cửa, cho ngươi Sơn Hải Nguyên Thạch thì có sao?

Nhưng ta phải thấy cửa mở trước, mới cho Dị thú mang đến cho ngươi.” Đại hung ngạo nghễ nói.

“Có thể, nhưng ta chỉ có thể mở cửa nhỏ, ba cửa lớn ta không làm được.” Từ Phúc lại nói.

Ba cửa lớn, một là của Khương Công, hắn thấy còn không dám thấy, một là của Tây Vương Mẫu, đó là nhân vật như thần minh thực sự, dù mình đã dung hợp được thân thể thứ ba đạt đến tầm cao của thần minh, cũng không dám bất kính với bà.

Về phần cánh cửa cuối cùng, tuy do Tần Thủy Hoàng trấn giữ, nhưng sức mạnh của Tần Thủy Hoàng cũng không thể xem thường, được mệnh danh là Long Vương, hắn rất hung hãn.

Hơn nữa sáu đại ám vệ của Tần Thủy Hoàng, chuyên trị các loại không phục.

Từ Phúc từng là nô tài của Tần Thủy Hoàng, vô cùng rõ sự khủng bố của ông.

Hắn còn không biết, bây giờ cánh cửa thứ ba đã đổi thành Chu Thánh trấn giữ.

“Một cánh cửa nhỏ thì không đủ, cửa nhỏ có thể ra không thể vào,

hơn nữa chỉ có thể cho Yêu vương và Thú vương yếu hơn một chút ra ngoài." Đại hung nói tiếp.

Hạn chế của cửa nhỏ quá nhiều, cửa nhỏ tương đương với một khe nứt, chỉ có những thứ nhỏ mới ra được, lớn không được, sẽ bị kẹt chết.

"Trước tiên thả những con nhỏ ra ngoài gây ra một chút hỗn loạn, sau đó để chúng mở một cánh cửa lớn từ phía khác, dưới sự trong ứng ngoài hợp, Khương Công và Tây Vương Mẫu cũng không cản được." Từ Phúc lại nói.

Đại hung có chút do dự.

"Hai cánh cửa nhỏ." Từ Phúc lại nói.

"Được." Đại hung đồng ý.

Chỉ cần có thể mở cửa xông ra ngoài, là có thể từ một thế giới khác xông vào.

"Ngươi có nhận ra người này không?" Đại hung dùng huyết vụ, biến hóa ra hình dạng của Chu Thánh.

Từ Phúc nhìn kỹ, sau đó cười ha hả.

"Ha ha ha ha, quá tốt rồi, quá tốt rồi." "Ta trước đó còn lo lắng, thả Dị thú ra ngoài sẽ bị Người gác lăng cản trở, không ngờ Người gác lăng cũng vào đây." "Ha ha ha ha..." Từ Phúc cười lớn mấy tiếng, ánh mắt trở nên âm lãnh, mở miệng nói: "Đợi ta ra ngoài mở cửa nhỏ, các ngươi nhất định phải tấn công cánh cửa mà Người gác lăng đang ở, nhất định phải giữ chân hắn, đừng để hắn quay về." "An Lạc không có Người gác lăng, không ai có thể cản được sự tấn công của Dị thú!" Đại hung nghe vậy, khẽ gật đầu: "Được." "Có cơ hội, giết Người gác lăng cho ta, Hỗn Độn Châu của hắn, ta để ý rồi." "Chỉ cần thông được hai giới, giết Người gác lăng chẳng phải là chuyện dễ

như trở bàn tay.” Từ Phúc cười lạnh nói.

“À đúng rồi, ở đây ngươi có thứ gì có thể tái tạo lại gân cốt không?” Từ Phúc lại hỏi một câu.

Cánh tay của Tả Từ đang ở Cổ lầu Thủ lăng, khả năng lớn là không lấy lại được.

Thân thể thứ ba của hắn có khiếm khuyết, hắn định tái tạo lại gân cốt.

Thế giới Sơn Hải khắp nơi đều là bảo vật, hắn định tìm thử.

“Phía nam có Đào Sơn, ở đó có Xích Thủy, trong Xích Thủy có Thủy Lưu Ly, có thể tái tạo gân cốt, rất nhiều Thú vương hóa hình đều nhờ vào Thủy Lưu Ly.” Đại hung nói.

“Được.” Từ Phúc gật đầu, rồi rời đi. ...

Ngoài vương cung xương khô.

Chu Thánh còn chưa đi xa đã nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Thiên Tôn.

“Mẹ nó, thật sự là Thiên Tôn à!” Vừa rồi khi bị Đại hung quát, hắn cảm nhận được một luồng khí tức khác lạ, nên mới thu liễm khí tức lại gần một chút.

Liền nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Thiên Tôn.

Tuy nội dung cuộc nói chuyện của họ Chu Thánh không nghe rõ, nhưng đại khái cũng hiểu chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

“Ta phải nhanh lên.” Chu Thánh cưỡi Diễm Vong nhanh chóng rời đi, đi về phía nam đến Đào Sơn.

Đào Sơn ở cực nam của Đại Hoang Sơn, cứ đi thẳng về phía nam là đến.

Chu Thánh để Diễm Vong phi nước đại, không hề nghỉ ngơi.

Đi một lúc lâu, Chu Thánh xa xa nhìn thấy một khu rừng.

Khu rừng có chút giống cây đào, chỉ có điều cánh hoa màu đỏ như máu, rất giống hoa đào.

Chu Thánh tăng tốc, mười mấy phút sau đến Đào Sơn.

Chu Thánh gọi Hỗn Độn Châu ra mở đường, nhanh chóng tiến lên.

Ở trung tâm Đào Sơn, hắn nhìn thấy một dòng sông.

Dòng sông cũng có màu đỏ như máu, giống như máu vậy, và ở giữa dòng sông còn có một cái cây.

Trên cây có kết quả, màu xanh biếc, giữa một vùng đỏ như máu, trông vô cùng bắt mắt.

Đợi hắn đến gần dòng sông, những cây đào xung quanh không gió mà tự động.

Cánh hoa bay lả tả, một Thú vương giống người, nhưng mặt giống hươu, còn có đuôi đi ra.

"Đây là địa bàn của ta, cút!" Thú vương lớn tiếng quát, thuộc hạ của nó lần lượt đi ra, toàn là Dị thú.

Nó coi Chu Thánh là một Thú vương, xâm phạm địa bàn của mình.

"Đã đến rồi, ta cũng không cần phải che giấu nữa." Chu Thánh ôm Lưu Ly từ lưng Diễm Vong nhảy xuống, cầm đao chĩa về phía Thú vương Đào Sơn.

Chương 513

Thú vương kia thấy Chu Thánh rút đao, trực tiếp hiện ra bản thể, nhe nanh múa vuốt dẫn thuộc hạ xông lên.

"Gầm!" "Keng!" Chu Thánh bước một bước, lập tức chém bay đầu nó.

Giết Thú vương, chính là đơn giản như vậy.

Về phần những Dị thú khác, còn chưa kịp phản ứng đã bị kim quang xuyên thủng cơ thể.

"May mà sống ở đây không phải là Đại hung." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, rồi bay vào dòng sông.

Kết quả vừa bay đến trên không dòng sông, cương khí trong cơ thể hắn lập tức biến mất, cả người hắn cũng từ trên không rơi xuống.

"Phụt!" Dòng nước đỏ như máu, lạnh buốt thấu xương, Chu Thánh cảm giác cơ thể mình như bị Dung ma ma dùng kim châm.

Hắn tay phải giơ cao Lưu Ly, không để Lưu Ly dính phải nước sông, tự mình cắn răng đi về phía trước.

Trong Xích Thủy có Thủy Lưu Ly.

Mà Thủy Lưu Ly Chu Thánh vừa rồi lúc rơi xuống cũng đã nhìn thấy.

Thủy Lưu Ly, giống như nước không màu, trong dòng sông đỏ như máu này, tìm được cũng không khó.

Chỉ là nước ở đây rất lạnh buốt thấu xương, dù Chu Thánh dùng Dương Châu và Hỗn Độn Châu chống đỡ cũng vô dụng.

Hắn giơ cao Lưu Ly, từng bước gian nan vượt qua Xích Thủy,

đưa Lưu Ly lên cây.

“Em ăn một quả trước đi, anh đi tìm Thủy Lưu Ly cho em.” Lưu Ly đôi mắt to linh động nhìn Chu Thánh, rồi một miếng cắn quả trên cây.

Chu Thánh hít sâu một hơi, lao đầu xuống nước, cố gắng chịu đựng cảm giác đau buốt, thu thập Thủy Lưu Ly.

Dòng Thủy Lưu Ly chảy, được Chu Thánh từng chút một thu thập.

Thủy Lưu Ly này giống như nước, càng giống như một chất lỏng chảy, có thể nắm trong tay.

Chu Thánh thu thập dưới đáy nước một lúc lâu mới thu thập đủ Thủy Lưu Ly, trèo lên cây, đều đều đổ lên người Lưu Ly.

Lưu Ly ăn xong quả, lại được Thủy Lưu Ly nuôi dưỡng, khí tức có phần tăng lên, dòng nước bao bọc lấy cô.

Tiếp theo, đợi Lưu Ly từ từ hồi phục là được.

“Hí hí hí!” Diễm Vong trên bờ hí lớn một tiếng, Chu Thánh quay đầu nhìn lại, đồng tử co rút.

Từ Phúc đến rồi!

“Ha ha ha ha... thật không ngờ, có thể gặp ngươi ở đây.” Từ Phúc cười điên cuồng.

Hắn vừa rồi còn đang bàn bạc với Đại hung đối phó Người gác lăng, không ngờ Người gác lăng lại ở ngay trên cây trước mắt.

Từ Phúc phất trần một cái, hai cây kim bạc phóng ra.

Kim bạc bay đến trên Xích Thủy, rơi xuống nước.

Từ Phúc thấy vậy vẻ mặt hơi sững lại, Xích Thủy có thể cách ly

mọi cương khí và thuật pháp, chặn đứng đòn tấn công của hắn.

"Chẳng trách ngươi không sợ hãi, hóa ra nước này có vấn đề." Từ Phúc đứng bên bờ, cũng không vội tấn công, mà dùng bí pháp liên lạc với Đại hung.

Hắn không dám qua Xích Thủy, nhưng Đại hung có thể triệu hồi Dị thú đến, bao vây Người gác lăng.

Chỉ cần tiêu diệt hắn ở đây, kế hoạch của chúng sẽ được thực hiện hoàn hảo.

Chu Thánh cũng biết Từ Phúc định làm gì, nhưng hắn bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đợi Lưu Ly tỉnh lại trước.

Tái tạo gân cốt là một quá trình chậm chạp, phải nối lại kinh mạch từng chút một, đồng thời kéo dài tuổi thọ, thực ra cũng là một loại phục hồi cơ thể.

Chu Thánh nhìn Từ Phúc ở bờ đối diện, mở miệng nói: "Từ Phúc, ngươi đến đây vì quả này phải không?" Từ Phúc mở mắt nhìn Chu Thánh, không trả lời.

Hắn còn không biết quả đó có tác dụng gì.

"Quả này có thể kéo dài tuổi thọ, ngươi rất cần đúng không!" Chu Thánh lại nói, hắn cố ý nói cho Thiên Tôn nghe, để hắn ném chuột sợ vỡ bình.

"Kéo dài tuổi thọ..." Từ Phúc động lòng, hắn quả thực cần.

Cơ thể hắn lão hóa rất nhanh, một khi hắn hồi phục, cũng không thể tỉnh lại được bao lâu.

Nếu có quả này, hắn sẽ không cần vội vàng đi dung hợp với thân thể thứ ba.

Chu Thánh hái một quả, lắc lư trước mặt Từ Phúc, rồi ném quả

vào Xích Thủy.

Khi quả rơi vào Xích Thủy, lập tức tan chảy.

“Ngươi cũng không muốn những quả này đều rơi hết xuống nước chứ?” Chu Thánh nói, lại hái thêm một quả.

“À đúng rồi, quả này rơi xuống nước, còn có thể làm tan chảy cả Thủy Linh Lung trong nước.” Chu Thánh lại nói.

Đương nhiên, đây là nói bừa.

Thủy Linh Lung ở dưới đáy nước, mà Từ Phúc không dám xuống nước, tự nhiên cũng không nhìn thấy.

Ánh mắt Từ Phúc hơi sững lại, hắn bây giờ bị Chu Thánh nắm thóp.

Thủy Linh Lung hắn cần, quả trên cây hắn càng cần hơn.

“Ta để ngươi đi.” Từ Phúc nhàn nhạt nói, đã thỏa hiệp và nhượng bộ.

Chu Thánh khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía Lưu Ly.

Hắn phải đợi Lưu Ly tỉnh lại mới dám rời đi.

Kinh mạch của Lưu Ly đang được tái tạo, Thủy Linh Lung như một cái kén máu bao bọc lấy Lưu Ly.

Đây là phá kén trùng sinh.

Thiên Tôn Từ Phúc cũng ngồi bên bờ chờ đợi, nhưng hắn đã âm thầm chuẩn bị.

Chỉ cần Lưu Ly vừa ra, hắn sẽ lập tức rời đi truyền tin cho Đại hung.

Dị thú đều khá bốc đồng, hắn sợ bây giờ truyền tin đối phương sẽ lập tức đến.

Đợi Chu Thánh rời khỏi cái cây, hắn mới truyền tin.

Hai bên đều đang chờ đợi, chờ đợi Lưu Ly tỉnh lại.

Thủy Linh Lung bao bọc Lưu Ly ngày càng đỏ tươi.

"Bốp~" Thủy Linh Lung vỡ ra, Lưu Ly nằm trên thân cây, đôi mắt đẹp hơi sững lại, cơ thể được tái tạo, trở nên xinh đẹp hơn trước, da dẻ càng thêm mịn màng, căng mọng.

Nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại, giống như đang ngủ.

"Tùng tùng tùng..." Cảm giác rung động mạnh mẽ ập đến, là Đại hung dẫn theo Thú vương đến.

Chu Thánh bẻ cong cành cây, lá và quả vừa tiếp xúc với Xích Thủy lập tức tan chảy.

"Ngươi làm gì vậy!" Từ Phúc đột nhiên đứng dậy, vô cùng kinh hãi nhìn Chu Thánh, đó là thứ giúp hắn trường sinh.

"Làm gì?

Ngươi gọi người đến trước, đừng trách ta không để lại cho ngươi thứ gì!" Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Không phải ta gọi chúng." "Vèo!" Chu Thánh sau khi bẻ cong cành cây liền buông tay, cành cây lập tức bật Chu Thánh bay ra ngoài.

Biu~ Chu Thánh vẽ một đường cong trên không, sau đó rơi xuống lưng Diễm Vong, phi nước đại đi mất.

Không thể sử dụng cương khí, hắn mới mượn lực bật của cây để bắn mình đi.

"Xoạt xoạt xoạt..." Nước Xích Thủy bị lá cây khuấy lên, đều đều rơi xuống lá cây, lá và quả đều tan chảy hết, nhìn Từ Phúc mắt cũng đỏ ngầu.

Nhưng sau khi lá và quả tan chảy hết, trên cây vẫn còn một quả, điều này mới khiến Từ Phúc hơi thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, còn lại một quả.” “Người gác lăng đâu rồi?” Đại hung đến, hỏi Từ Phúc một câu.

“Chạy về phía trước rồi!” Từ Phúc chỉ về phía trước.

“Hừ, hắn tìm chết!” Đại hung cười nói một câu, rồi dẫn người đạp qua Xích Thủy đi qua.

Khi Xích Thủy làm tan chảy huyết vụ trên người Đại hung, Từ Phúc cũng nhìn rõ bộ dạng của Đại hung.

Hắn trông giống như một con sâu bướm, hình bầu dục, không có tóc, mắt đỏ rực không giống người, miệng đầy nanh.

Hắn là Đại hung Hỗn Độn, cũng là Đại hung mạnh nhất.

Chương 514

Hỗn Độn khi đi qua Xích Thủy, không cẩn thận va vào cây, quả trên cây lập tức rơi xuống, hóa thành nước máu.

"Không!" Tim Từ Phúc như vỡ nát, quả cuối cùng của hắn đã mất.

Hỗn Độn cười lạnh, thản nhiên nói: "Đây là cái giá cho việc ngươi không nói sớm!" Nói xong, Hỗn Độn lên bờ, dẫn theo Thú vương đuổi theo.

Trong lòng Từ Phúc đầy lửa giận, khó khăn lắm mới có được thứ kéo dài tuổi thọ, kết quả lại rơi xuống nước tan chảy.

Hắn trơ mắt nhìn hy vọng tan biến trong nước.

"Người gác lăng, ngươi sẽ không được chết tử tế!" Thiên Tôn phẫn nộ, đi vòng qua Xích Thủy, đuổi theo Chu Thánh.

Lúc này Chu Thánh tiếp tục đi về phía nam.

Quay lại đường cũ là không thể, hắn phải đi một con đường mới.

"Gầm, gầm gừ..." Tiếng gầm của Hỗn Độn vang vọng khắp núi rừng, hắn đang triệu tập tất cả Dị thú ở Đại Hoang Sơn, ra ngoài vây công Chu Thánh.

Phàm là Dị thú trên Đại Hoang Sơn, nghe thấy lệnh triệu tập lần lượt từ bốn phương tám hướng xuất hiện.

Chu Thánh vốn tưởng đi về phía nam sẽ an toàn hơn một chút, nhưng càng đi về phía nam Dị thú càng nhiều.

Mà Chu Thánh không thể chiến đấu lâu, điều này sẽ tiêu hao rất lớn đối với hắn.

Trên không, dưới đất, toàn là Dị thú.

Chu Thánh chạy vào nơi có nhiều cây cối, cố gắng tránh Dị thú trên không.

Mà Dị thú đuổi theo dưới đất, sau khi vào rừng cũng dễ bị lạc.

Chu Thánh sau khi chạy đến một nơi không có người, lại mặc lại giáp và sừng của Thú vương, tiện thể còn đeo cả mặt nạ, sau đó hắn nhanh chóng ngụy trang cho Diễm Vong và Lưu Ly, để Dị thú không nhận ra.

Thế rồi hắn trà trộn vào đội quân truy sát Chu Thánh.

"Gầm!" Chu Thánh phát ra tiếng gầm của Thú vương, cầm một cây gậy sắt, triệu tập Dị thú đi truy kích Chu Thánh.

Dị thú sợ hãi khí tức Thú vương trên người Chu Thánh, lần lượt lựa chọn nghe theo, tách khỏi đội quân lớn.

Khí tức Thú vương trên người Chu Thánh quá nồng đậm, Dị thú cấp thấp không phân biệt được, mà Thú vương truy sát chưa từng thấy bộ dạng của Chu Thánh, thậm chí chúng còn không biết đang truy sát ai.

Người đã gặp Chu Thánh, cũng chỉ có Hỗn Độn và một vài Thú vương bên cạnh Hỗn Độn.

Vì vậy, Chu Thánh đã khôn khéo né được cuộc truy sát, thậm chí còn trở thành một thành viên trong đội quân truy sát.

Chỉ cần Hỗn Độn không xông tới, hắn sẽ không sao.

Mà cơ thể Hỗn Độn hóa thành huyết vụ, với tốc độ cực nhanh bay về phía trước.

Chu Thánh liều mạng chạy, chỉ cần không bị Hỗn Độn đuổi kịp là không sao.

Bị đuổi kịp, hắn sẽ phải đối mặt với sự truy sát của cả Đại Hoang

Sơn.

Thực lực của hắn dù mạnh, cũng khó lòng đối phó với toàn bộ Dị thú.

Trong huyết vụ, phát ra tiếng cười lạnh của Hỗn Độn: "Gầm gừ, thấy ngươi rồi!" Huyết vụ ngưng tụ thành Hỗn Độn, bám sát sau lưng Chu Thánh.

Lúc này, Chu Thánh đang dẫn đầu một đám Dị thú điên cuồng chạy.

Trông giống như Dị thú đang truy kích Chu Thánh, nhưng những Dị thú đó đang đi theo Chu Thánh truy kích, chúng chỉ biết Chu Thánh là Thú vương.

Chu Thánh nhân lúc Dị thú chưa phát hiện ra mình, tăng tốc chạy điên cuồng.

"Gầm!" Hắn mượn sừng phát ra tiếng gầm của Thú vương, trong nháy mắt Dị thú xung quanh đều bị chấn nhiếp, phải dừng bước.

"Gầm!" Hỗn Độn gầm lên giận dữ, trách mắng Dị thú, Dị thú lúc này mới tiếp tục truy kích.

Khi Thú vương và Đại hung đồng thời ra lệnh, chúng sẽ nghe theo Đại hung.

Mà trong mấy giây chúng dừng lại, Chu Thánh đã chạy xa.

Đuổi theo chỉ có Hỗn Độn.

Một vài Dị thú nhỏ tuy cũng đang đuổi, nhưng cũng chỉ là đuổi theo mà thôi.

Trên người Chu Thánh tỏa ra khí tức của Thú vương, khiến chúng không dám đến gần.

Chu Thánh xa xa nhìn vách đá phía trước, tăng tốc chạy điên cuồng

qua.

Hỗn Độn đuổi theo một đoạn thì dừng lại, không dám tiếp tục đuổi.

Vách đá phía trước tên là Vô Kê Nhai, dưới Vô Kê Nhai có một sự tồn tại không thể diễn tả bằng lời.

Chu Thánh vẻ mặt thả lỏng, sau đó lại là một trận thót tim.

Hỗn Độn không dám đuổi theo, chứng tỏ phía trước có sự tồn tại mạnh hơn Hỗn Độn.

Khi một khu vực vách đá ở trong trạng thái chân không, không có Dị thú nào đến gần, không phải vì vách đá nguy hiểm, dễ bị rơi xuống khi ngủ.

Mà là ở đó, có một sự tồn tại thực sự khủng bố, có thể khiến bất kỳ Dị thú nào trong phạm vi trăm dặm không dám đến gần.

Khủng bố như Hỗn Độn, cũng phải dừng bước.

Đại hung là sự tồn tại mạnh mẽ trong Dị thú, nhưng trên Đại hung, còn có một loại gần với thần minh, và không thể diễn tả bằng lời.

Bạn ở Thế giới Sơn Hải gọi tên nó, nó có thể nghe thấy.

Chu Thánh kéo cương ngựa, Diễm Vong thuận thế bay lên.

Vừa định bay qua vách đá thì từ dưới vách đá vươn lên một bàn tay khổng lồ đầy lông lá.

Bàn tay đó lớn hơn bàn tay người bình thường cả nghìn lần, Chu Thánh trước bàn tay đó như con kiến trước móng voi, hoàn toàn không đáng kể.

Mà bàn tay đó cũng che khuất huyết nhật, khiến Chu Thánh chìm trong bóng tối.

Khí thế khủng bố như một ngọn núi lớn, đè nặng lên linh hồn Chu Thánh, khiến linh hồn hắn run rẩy.

Cảm giác này còn mạnh hơn cả lần đầu tiên đối mặt với sự kinh hoàng của Tả Từ.

Thậm chí còn mạnh hơn cả cảm giác ba lần chết trước đó.

Nhưng Chu Thánh không vì thế mà bỏ cuộc, vì bàn tay khổng lồ đó có khe hở.

Chỉ cần có thể thoát ra từ kẽ móng tay, hắn vẫn có thể thoát thân!

"Đi!" Chu Thánh hét lớn một tiếng, trực tiếp lao vào kẽ móng tay.

Nếu nói bàn tay lớn đó là bàn tay đập muỗi, thì Chu Thánh chính là con muỗi sắp thoát ra từ kẽ tay.

"Ầm!" Bàn tay khổng lồ đập vào vách đá, Dị thú cách đó trăm dặm đều bị hất bay.

Ngay cả Hỗn Độn cũng từ trên không rơi xuống, nằm rạp trên mặt đất, tỏ lòng thần phục.

Mà Chu Thánh, đã thành công thoát ra từ kẽ móng tay, hắn đã thành công, hắn đã làm được.

Tuy nhiên, tốc độ phản ứng của bàn tay đó cũng rất nhanh, thấy Chu Thánh đã thoát, liền nhặt một tảng đá lớn trên vách đá, ném về phía Chu Thánh.

Tảng đá khổng lồ như sao băng, tốc độ cực nhanh, còn mang theo lửa.

Chu Thánh cố định Lưu Ly trên lưng ngựa, rồi quay người lại, dùng Dương Châu hóa thành một tấm khiên khổng lồ, che trước mặt mình.

"Bùm!" Tảng đá khổng lồ đập vào tấm khiên, trực tiếp hất bay

Chu Thánh và Diễm Vong đi cả nghìn dặm.

Chu Thánh dùng Dương Châu hóa thành một quả cầu bao bọc mình và Diễm Vong, bay nhanh trên không, trong nháy mắt đã biến mất.

"Tổ, đó là Người gác lăng trấn thủ Tây Đại Môn, không thể để hắn chạy thoát!" Hỗn Độn quỳ trên đất, cúi đầu nói.

"Cút!" Dưới Vô Kê Nhai, truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

"Vâng!" Hỗn Độn không dám nhiều lời, đứng dậy hóa thành một làn huyết vụ bay đi.

Vô Kê Nhai phía trước hắn không dám đi, hắn chỉ có thể đi vòng qua một bên khác.

Mà Chu Thánh bị đánh bay đi đâu hắn cũng không biết, chỉ có thể từ từ đi tìm.

Bây giờ hắn chỉ hy vọng, vị tổ không thể diễn tả bằng lời kia đừng đánh Chu Thánh bay đi quá xa.

Mà dưới Vô Kê Nhai, có một con Dị thú khổng lồ đang nằm.

Con Dị thú đó vô cùng to lớn, toàn thân tỏa ra sương mù xám, trấn áp cơ thể khổng lồ của nó.

Nó nằm rạp trên đất, như đang ngủ.

Chương 515

Mà nó quả thực đang ngủ, vừa rồi nó vung tay, chính là đang đập muỗi.

Dù sau đó mới biết đó là Người gác lăng bảo vệ Tây Đại Môn, nó cũng không quan tâm.

Đối với nó, trời đất bao la, ngủ là lớn nhất.

Ai làm phiền nó ngủ, nó sẽ đập chết người đó. ...

"Bùm!" Bay không biết bao lâu, Chu Thánh nghe thấy tiếng rơi khổng lồ mới cảm nhận được đã dừng lại.

Trong thời gian này, hắn ôm chặt Lưu Ly, sợ lúc rơi xuống xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chu Thánh đợi dừng lại mới mở một lỗ nhỏ nhìn ra ngoài.

Bên ngoài tối đen như mực, còn tỏa ra mùi hôi thối.

Chu Thánh vội vàng đóng Dương Châu lại, lúc này mới dễ chịu hơn một chút.

"Mẹ kiếp, cả đời này chưa từng ngửi thấy thứ gì thối như vậy, bên ngoài rốt cuộc là nơi nào?" Chu Thánh có chút cạn lời.

"Đợi đã, Thế giới Sơn Hải không có ngày và đêm, bên ngoài không thể nào là màu đen, mà bên ngoài tối như vậy, hoặc là ở dưới lòng đất, hoặc là trong một hang động nào đó." Chu Thánh nghĩ đến đây, không khỏi lấy bản đồ ra tìm vị trí mình hạ cánh.

Nhưng hắn tìm mãi cũng không tìm được nơi nào tương ứng.

Bên ngoài rất thối, hắn cũng chỉ nhìn một cái rồi không nhìn nữa.

"Cộc cộc cộc..." Bên ngoài truyền đến không ít tiếng gõ, Chu

Thánh bịt mũi, mở một lỗ nhỏ bằng ngón tay, chăm chú quan sát bên ngoài.

Hắn có khả năng nhìn trong đêm, có thể nhìn rõ cảnh vật bên ngoài.

Chu Thánh nhìn thấy, không ít Dị thú thân thể vỡ nát tràn vào, cơ thể chúng như bị nhai qua mấy lần, rất khó coi, xương sống cũng gãy.

Hơn nữa chủng loại của chúng cũng không giống nhau, đến từ bốn phương tám hướng.

"Chẳng lẽ đây là động giấu xác của Yêu vương nào đó?" Chu Thánh không khỏi nghi ngờ.

Có Dị thú sẽ giấu thức ăn, sau đó tích trữ lại từ từ ăn.

Nhưng một con Yêu vương đi vào, đã phá vỡ suy đoán của Chu Thánh.

"Xem ra không phải là động giấu xác của Yêu vương, chắc là của Thú vương." Chu Thánh suy đoán.

Vừa mới đưa ra suy đoán, một xác Thú vương thân hình khổng lồ lăn vào.

Xác Thú vương gần như bị đập nát, nếu không phải trên người còn tỏa ra khí tức Thú vương, Chu Thánh cũng không dám tin.

Chu Thánh: ...

Hắn không dám đoán nữa, hắn sợ mình đoán tiếp sẽ có xác Đại hung đi vào.

"Mẹ kiếp rốt cuộc đây là nơi nào?" Chu Thánh ngơ ngác.

Nói gì đến đó.

Mà xác Dị thú vỡ nát, vẫn đang không ngừng tiến vào. ...

Núi Câu Ngô, trên núi nhiều ngọc, dưới núi nhiều đồng.

Có loài thú, thân dê mặt người, mắt ở dưới nách, răng hổ vuốt người, tiếng kêu như trẻ con, tên là Thao Thiết, chuyên ăn thịt người.

Bốn mắt da đen, tính tình hung hãn, cực kỳ tham ăn.

Di chuyển nhanh như gió.

Miệng ăn núi lở, dục vọng không đáy.

Trên núi Câu Ngô.

Con Thao Thiết thân hình khổng lồ đang thưởng thức Dị thú do Thú vương mang đến.

Nó vơ một nắm Dị thú, bỏ vào miệng nhai vài cái, sau đó nuốt vào bụng, lại vơ một nắm khác.

Thậm chí có lúc vơ nhanh quá, cả Thú vương cũng nuốt luôn.

Mà Thú vương xếp hàng dâng thức ăn, phải phục tùng Thao Thiết.

Những Dị thú đang xếp hàng đó, tuy trong lòng đầy sợ hãi, nhưng không dám bỏ chạy.

Chúng bị ăn, tộc đàn của chúng có thể chia nhau phân của Thao Thiết, dùng để chống lại sự xâm nhập của thiên địch.

Mà Thao Thiết ăn tộc đàn của chúng một lần, sẽ không ăn lần thứ hai.

Trừ phi là Thao Thiết đói không tìm được thức ăn, mới ăn chúng lần nữa, nhưng xác suất này rất nhỏ.

Thao Thiết ăn ngấu nghiến, đối với quả cầu trắng vừa ăn vào, nó cũng không hề quan tâm.

Đối với nó, không có thứ gì là không thể ăn.

Sông núi, cây cỏ, kim loại, khoáng sản, cái gì cũng ăn, không từ

chối thứ gì.

Chỉ có điều, nó thích ăn thịt hơn mà thôi.

Nó một khi đã ăn, có thể ăn rất lâu rất lâu.

Vì nó vĩnh viễn không bao giờ ăn no, trừ phi có chuyện gì cản trở, nếu không sẽ ăn mãi.

Mà thân phận Đại hung của nó, có thể khiến nó ăn ngấu nghiến tất cả Dị thú xung quanh mà không kiêng dè gì.

Nó lười đi tìm, trực tiếp để Thú vương mang đến.

Trong dạ dày.

Chu Thánh nhìn Dị thú ngày càng nhiều, không khỏi có chút tò mò, nghi ngờ đây là động giấu xác của Đại hung.

Nhưng cùng với dịch vị tiết ra từ thành dạ dày, làm tan chảy những Dị thú đi vào, Chu Thánh mới phát hiện mình đã nghĩ sai.

Mẹ kiếp đây căn bản không phải là động giấu xác của Đại hung, mà là bụng của Đại hung thậm chí là của một sự tồn tại không thể diễn tả bằng lời.

"Ta nói sao lại thối như vậy." Chu Thánh đóng lỗ hổng, ngồi trong Dương Châu.

Bây giờ phải nghĩ cách ra ngoài.

Dương Châu tuy sẽ không bị tan chảy, nhưng cứ ở mãi trong bụng một con Đại hung cũng không được.

"Xưa có Tôn Ngộ Không vào bụng mượn quạt Ba Tiêu, nay có Đại Thánh bị nuốt chửng phá bụng cầu sinh!" Chu Thánh đã nghĩ kỹ, thay vì bị thải ra ngoài, không bằng từ trong bụng giết ra.

Bên trong cơ thể của Dị thú so với bên ngoài tương đối yếu ớt

hơn.

Phá vỡ từ bên trong tương đối dễ dàng.

Nhưng bên ngoài quá thối, hơn nữa hệ tiêu hóa của Đại hung rất mạnh, Chu Thánh không chắc mình có thể chịu được.

Hắn phải đợi Đại hung tiêu hóa xong đợt này, mới ra ngoài.

Để ngăn dịch vị chảy vào, Chu Thánh đóng lỗ hổng, trong lòng đếm thầm ba phút mới mở lỗ hổng nhìn một cái.

Dịch vị đã biến mất, Dị thú đi vào cũng dần ít đi.

Dị thú bên ngoài gần như bị ăn sạch, Thao Thiết nhìn chằm chằm vào Thú vương.

Thú vương liên tục quỳ lạy, lập tức đi tìm.

Các tộc đàn gần đó đều bị Thao Thiết ăn sạch, chúng chỉ có thể đi đến những nơi xa hơn, tìm thức ăn cho Thao Thiết. ...

Chu Thánh mở một lỗ hổng ra ngoài, đứng trên Dương Châu.

Dưới Dương Châu, toàn là xác chết thối rữa, dưới quả cầu trắng cũng toàn là dịch vị, một khi rơi xuống sẽ rất nguy hiểm.

"Mẹ nó, đợi ra ngoài ta phải xem kỹ xem, Dị thú gì mà ăn nhiều như vậy." Chu Thánh thầm chửi một câu, cố gắng chịu đựng sự khó chịu của cơ thể, rút bội đao của Người gác lăng từ bên hông.

Hắn dồn toàn lực, một đao đâm ra.

"Phụt!" Một đao của Chu Thánh đâm thủng dạ dày, nhưng không đâm xuyên qua cơ thể.

"Da thật dày!" Chu Thánh lẩm bẩm một câu, một trận rung chuyển dữ dội truyền đến, dịch vị cũng tiết ra rất nhiều.

Chương 516

Chu Thánh thấy vậy, vội vàng trốn vào quả cầu trắng.

Bên ngoài, dạ dày của Thao Thiết bị đâm một nhát, cơn đau dữ dội khiến nó toàn thân co giật, nó tiết ra rất nhiều dịch vị, để làm tan chảy thức ăn đã ăn vào.

"Gầm!" Thao Thiết gầm lên một tiếng, hai tay đấm mạnh xuống đất.

Nó không biết thứ gì đã làm tổn thương dạ dày của nó, nếu không nó chắc chắn sẽ giết cả tộc đàn, sau đó ăn sạch.

Thú vương thấy Thao Thiết nổi điên, không dám ở lại, lần lượt ra ngoài tìm Dị thú mang đến cho Thao Thiết.

Chúng tưởng rằng Thao Thiết chưa ăn no, nên mới tức giận.

Thao Thiết nổi điên một lúc lâu, cơn đau ở dạ dày đã giảm đi rất nhiều, nó mới dừng lại.

Chu Thánh nghe thấy động tĩnh dừng lại, liền mở một lỗ nhỏ ra ngoài.

Lần này hắn nhắm vào vết thương lần trước tiếp tục đâm vào, nhân lúc Đại hung chưa cảm nhận được cơn đau, Chu Thánh chém xuống.

"Xoẹt..." Dạ dày của Thao Thiết bị Chu Thánh rạch một đường dài gần hai mét, khi Chu Thánh thu đao, lại rạch ngang một đường nữa, gần như xé toạc dạ dày.

"Gầm!" "Gầm gừ!" Thao Thiết hai tay đập mạnh xuống đất, phát ra tiếng gầm xé lòng.

Kèm theo đó là sự co giật dữ dội của nó, dịch vị chảy trong cơ thể, khiến nội tạng của nó càng thêm khó chịu.

Thao Thiết đã xác định, trong dạ dày của mình có thứ gì đó chưa tiêu hóa được, đang làm tổn thương dạ dày của mình.

Nhưng nó không có cách nào ngăn cản đối phương, dịch vị của mình không tiêu hóa được.

Chu Thánh ẩn mình trong quả cầu trắng, nhân lúc quả cầu trắng lăn ra khỏi dạ dày, Chu Thánh mới xuất hiện, toàn lực rạch toang bụng Thao Thiết.

Thao Thiết nhìn thấy có một người từ trong bụng mình chui ra, ánh mắt đỏ rực lóe lên, nó giơ hai tay lên định bắt Chu Thánh.

Chu Thánh thu quả cầu trắng hóa thành khiên tròn chống đỡ, sau đó Diễm Vong mang theo Lưu Ly chạy ra.

"Ta còn tưởng là Đại hung gì, hóa ra là Thao Thiết!" Chu Thánh nhận ra.

Thao Thiết còn muốn tấn công nữa, nhưng bụng nó truyền đến cơn đau như thiêu đốt.

Chu Thánh áp sát, một đao chém Thao Thiết thành hai nửa.

"Đại hung rất mạnh, nhưng Đại hung bị thương, cũng chỉ có thế." Chu Thánh lau sạch lưỡi đao trên người Thao Thiết.

Thực lực của Thao Thiết vượt xa Cùng Kỳ, chỉ sau Hỗn Độn.

Nhưng nội tạng của nó bị tổn thương nghiêm trọng, khiến nó hoàn toàn không phát huy được thực lực.

Chu Thánh nhìn Thao Thiết, cũng đại khái hiểu được đây là nơi nào.

Núi Câu Ngô, châu báu ở đây rất nhiều.

“Vừa hay chuỗi hạt trên cổ Lưu Ly đã mất, có thể lấy một ít ở đây về làm cho em ấy một chuỗi vòng cổ.” Chu Thánh cưỡi ngựa lên lưng chừng núi, lấy rất nhiều châu báu, bỏ vào trong Bạch Châu mang đi.

Chu Thánh ngày càng tò mò Bạch Châu rốt cuộc được làm từ gì, nó có thể biến hóa theo ý mình, mà còn không bị hỏng.

Chỉ cần rót cương khí vào là có thể sử dụng, rất tiện lợi.

“Thôi vậy, để sau hỏi Khương Công.” Chu Thánh không nghĩ nhiều nữa, sau khi rời khỏi núi Câu Ngô, liền đi về phía tây bắc.

Như vậy, có thể tránh được Hỗn Độn.

Sự tồn tại không thể diễn tả bằng lời đã đánh bay hắn đi hơn tám nghìn dặm, tuy làm tăng thêm quãng đường về nhà, nhưng cũng thoát khỏi sự truy sát của Hỗn Độn.

Chu Thánh bây giờ vẫn còn sợ hãi, sự tồn tại không thể diễn tả bằng lời đó quá mạnh mẽ, mình trước mặt nó hoàn toàn không có khả năng chống trả.

Chỉ có thể như một con muỗi, thoát ra từ kẽ tay nó.

Nếu chúng đến tấn công thành Tây Môn của mình, mình có lẽ cũng không giữ được.

Nhưng nếu chúng xuất động, Tây Vương Mẫu và Khương Công cũng không thể ngồi yên không quản. ...

Chu Thánh đi không lâu, Hỗn Độn nghe thấy tiếng gầm của Thao Thiết, với tốc độ cực nhanh chạy đến.

Khi nó nhìn thấy xác của Thao Thiết, liền từ trên không hạ xuống kiểm tra một lượt.

Nội tạng của Thao Thiết vỡ nát, bị đao chém ra.

Hơn nữa còn là bị chém từ bên trong.

“Tổ, một chưởng của ngài không đập chết được Người gác lăng, ngược lại còn đút vào miệng Thao Thiết.” Hỗn Độn cười khổ một tiếng, rồi ra lệnh.

“Tất cả Dị thú trên đường từ tây bắc nghe lệnh, chặn đường Người gác lăng, hắn cưỡi ngựa, ngụy trang thành Thú vương!” Cùng với giọng nói của Hỗn Độn vang lên, cuộc truy sát lại bắt đầu.

Chu Thánh vừa đi vừa xem bản đồ, trên con đường mình đang đi có đánh dấu một cấm địa.

Núi Thanh Khâu.

Tiếp tục đi về phía trước ba trăm dặm chính là núi Thanh Khâu.

Phía dương của núi có nhiều ngọc, phía âm có nhiều thanh khoáng.

Có một loài thú, hình dáng như hồ ly mà có chín đuôi, tiếng kêu như trẻ sơ sinh, có thể ăn thịt người, người ăn thịt nó sẽ không bị trúng tà.

Núi Thanh Khâu là nơi ở của Cửu Vĩ Hồ, Cửu Vĩ Hồ cũng là dị thú.

Hơn nữa, so với các loài dị thú tàn bạo vô nhân đạo, nuốt chửng mọi thứ, Cửu Vĩ Hồ lại đoàn kết hơn.

Tộc Cửu Vĩ Hồ có phần giống xã hội loài người, họ có một hệ thống hoàn chỉnh, lớn bảo vệ nhỏ, nhỏ nuôi dưỡng già, kẻ mạnh bảo vệ kẻ yếu.

Tộc Cửu Vĩ Hồ được xem là một dị loại trong thế giới Sơn Hải, họ không tàn sát đồng tộc và vô cùng đoàn kết.

Lý do bản đồ đánh dấu núi Thanh Khâu là cấm địa không phải vì Cửu Vĩ Hồ đoàn kết, mà là vì trên núi Thanh Khâu có một sự tồn tại không thể diễn tả, một tuyệt thế dị thú có thực lực trên cả Đại hung.

Cũng chính vì sự tồn tại của tuyệt thế dị thú này mà Cửu Vĩ Hồ ở Thanh Khâu mới có thể sinh trưởng an toàn.

"Phải vòng qua núi Thanh Khâu mới được." Chu Thánh thà đi đường vòng một chút chứ không muốn chọc vào sự tồn tại không thể diễn tả kia.

Lần trước bị một cái tát đánh bay đi vẫn còn hiện rõ trong đầu, Chu Thánh không muốn trải qua lần nữa.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh quả quyết chọn đi đường vòng.

"Ngủ lâu như vậy rồi, cũng nên tỉnh lại rồi chứ?" Chu Thánh nhìn Lưu Ly đang say ngủ, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Nếu Lưu Ly có thể tỉnh lại, hắn cũng có thêm một trợ thủ.

Dị thú xung quanh liên tục xuất hiện, nhưng chúng sợ hãi khí tức Thú vương trên người Chu Thánh, dù xuất hiện cũng không dám đến gần.

Dù Hỗn Độn đã nói Chu Thánh chỉ là ngụy trang, chúng vẫn không dám.

Trong lòng chúng mang một nỗi sợ hãi tự nhiên.

Chúng không dám ra tay với Chu Thánh, nhưng báo tin thì vẫn làm được.

Sau khi Chu Thánh rời đi, chúng lập tức thông báo cho Hỗn Độn, cho biết hướng đi của Chu Thánh.

Hỗn Độn bám theo ở phía xa, dưới sự chỉ đường của dị thú mà truy đuổi suốt một đường.

"Tiếp tục đi về phía trước là núi Thanh Khâu, ta không tin ngươi dám đi qua Thanh Khâu!" Hỗn Độn vẻ mặt âm trầm, suy nghĩ một chút về con đường Chu Thánh có thể đi.

Thanh Khâu thì nó không dám đi, đi về phía đông sẽ ngày càng xa, đi về phía tây là núi Cơ.

"Gầm, núi Cơ!" Hỗn Độn gầm lên một tiếng, hạ lệnh.

Tất cả dị thú đều đến núi Cơ để phòng ngự, nhưng dị thú Bác Di trên núi Cơ lại chẳng hề nghe lời Hỗn Độn.

Tuy nói rằng dị thú đều phải nghe lệnh Thú vương, nhưng Bác Di là dị thú có chủ nhân.

Trừ phi Cửu Vĩ Hồ ở Thanh Khâu hạ lệnh, nếu không chúng sẽ không nghe theo mệnh lệnh của Hỗn Độn, cùng lắm là cho Hỗn Độn mượn núi Cơ dùng một chút.

Chu Thánh dĩ nhiên cũng nghe thấy tiếng của Hỗn Độn, biết rằng không thể đến núi Cơ được nữa.

Phía núi Cơ sẽ có mai phục để chặn đường mình.

Mà núi Cơ hiển nhiên cũng không thể vòng qua, vì nó rất lớn.

Trước mặt hắn chỉ có hai con đường, một là đi qua núi Cơ, một là xuyên qua núi Thanh Khâu.

Núi Cơ chắc chắn sẽ có kẻ chặn đường, còn núi Thanh Khâu có thể sẽ kích động sự tồn tại không thể diễn tả kia ra tay.

Nhưng chỉ cần không động thủ với hồ ly Thanh Khâu trên núi, sự tồn tại không thể diễn tả trên núi Thanh Khâu cũng sẽ không ra tay với mình.

Chương 517

Nghĩ đến đây, Chu Thánh quả quyết chọn đi qua núi Thanh Khâu.

So với việc bị Hỗn Độn dẫn theo vô số dị thú vây công, hắn thích đối mặt với một mình hồ ly Thanh Khâu hơn.

Hơn nữa, hồ ly Thanh Khâu rất đoàn kết, nếu chúng muốn cá chết lưới rách với mình, thì mình sẽ diệt sạch con cháu của chúng.

Cái giá của sự đoàn kết chính là dễ bị uy hiếp.

Chu Thánh không đổi lộ trình, mà đi thẳng về phía trước.

Diễm Vong phi nước đại một lúc lâu, núi Thanh Khâu đã thấp thoáng hiện ra.

So với thế giới Sơn Hải hoang vu, núi Thanh Khâu lại xanh tươi mơn mởn, núi cũng không cao lắm, chủ yếu là các ngọn đồi.

Bên trong mỗi ngọn đồi đều có hồ ly Thanh Khâu sinh sống.

Trên núi Thanh Khâu còn có một loại chim phụ thuộc, trông giống chim cu gáy, tiếng kêu như tiếng người cãi nhau, tên là Quán Quán, đeo nó trên người có thể khiến người ta không bị mê hoặc.

Mà hồ ly Thanh Khâu giỏi nhất chính là mê hoặc.

Quán Quán vừa ký sinh vào hồ ly Thanh Khâu, năng lực của nó cũng khắc chế hồ ly Thanh Khâu.

Khi Chu Thánh đặt chân lên Thanh Khâu, trong nháy mắt hắn cảm thấy mình bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm.

Nhưng hắn không dừng lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

“Vù...” Làn gió xuân ấm áp thổi tới, gió nổi sương giăng.

Trong những ngọn đồi xung quanh, từng làn khói xanh bốc lên, che khuất tầm nhìn.

Chu Thánh nín thở, cẩn thận tiến lên.

Trong sương xanh, vô số bóng hình xinh đẹp thấp thoáng hiện ra, uốn éo tạo dáng trong làn sương tiên, quyến rũ lòng người.

Chu Thánh ôm chặt Lưu Ly, không hề động lòng.

Khi trong lòng bạn có người con gái đẹp nhất thế gian này, thì mọi cám dỗ bên ngoài đối với bạn cũng giống như mì Ý trộn bùn đất, vừa không đẹp mắt lại chẳng có cảm giác thèm ăn.

Chu Thánh không bị chút cám dỗ nào, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi được một đoạn, hắn nhìn thấy một người cầm ô hoa, mặc chiếc váy thướt tha.

Chu Thánh trong lòng căng thẳng, nảy ra một suy đoán táo bạo.

Khi đến gần, Chu Thánh nhìn một cái, quả nhiên, hồ ly Thanh Khâu đã biến thành dáng vẻ của Lưu Ly, hơn nữa còn vô cùng quyến rũ động lòng người, hoàn toàn khác với một Lưu Ly đoan trang nền nã thường ngày.

Chu Thánh cúi đầu nhìn vào lòng mình, Lưu Ly trong lòng hắn không biết từ lúc nào đã biến thành một con... hồ ly ba đuôi rất xinh đẹp.

"Hừ, ta chưa bao giờ buông tay Lưu Ly." Chu Thánh thở ra một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn biết rõ rằng mình chưa bao giờ buông tay, người mình vẫn luôn ôm chính là Lưu Ly.

Dù cho nàng bây giờ có biến thành hình dạng hồ ly Thanh Khâu.

Nếu hắn buông tay vứt bỏ, đó mới là vứt bỏ Lưu Ly thật sự.

Chu Thánh đi xuyên qua Lưu Ly trước mắt, không thèm nhìn thêm một cái.

"Chàng không cần nô gia nữa sao?" Lưu Ly giả cất tiếng nói, giọng nói vô cùng êm tai và tràn đầy linh tính.

"Ngươi không phải Lưu Ly, ta chưa bao giờ buông tay." Chu Thánh lạnh nhạt nói một câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lưu Ly sau lưng hắn biến thành hồ ly Thanh Khâu sáu đuôi, những bóng hình yêu kiều xung quanh cũng thay đổi.

Không phải tất cả hồ ly Thanh Khâu đều có chín đuôi, yêu hồ bình thường có ba đuôi, Yêu vương có sáu đuôi, Thú vương có bảy đuôi, Đại hung có tám đuôi.

Sự tồn tại không thể diễn tả mới là Cửu Vĩ.

Khi Chu Thánh đi sâu vào trong, ngày càng nhiều hồ ly Thanh Khâu vây quanh hắn, kẻ yếu nhất cũng là sáu đuôi.

Trên người Chu Thánh vẫn mặc giáp Thú vương, thậm chí còn có một luồng huyết khí Đại hung.

Huyết khí Đại hung đủ để khiến những dị thú thực lực yếu kém không thể đến gần.

"Đất Thanh Khâu của ta không phải nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi." Phía trước xuất hiện một con hồ ly Thanh Khâu tám đuôi thân hình yêu kiều, có thực lực Đại hung.

Chu Thánh rút bội đao của Người gác lăng ra, lẩm bẩm: "Vẫn phải chiến đấu sao?" "Các ngươi đàn ông chỉ biết đánh đánh giết giết thôi à?" Hồ ly Thanh Khâu tám đuôi từ từ đến gần, đôi mắt linh động nhìn chằm chằm Chu Thánh.

"Ngươi muốn gì?" Chu Thánh hỏi.

Nếu có thể tránh được chiến đấu thì đương nhiên là tốt.

“Cho ngươi ba lựa chọn: Thứ nhất, mở cánh cửa thành mà ngươi canh giữ, hồ ly Thanh Khâu ta muốn ra ngoài.” “Không thể nào.” Chu Thánh trực tiếp từ chối.

“Thứ hai, để lại mỹ nhân trong lòng ngươi.” “Không được.” Chu Thánh lại từ chối.

“Thứ ba, ngươi ở lại.” Hồ ly Thanh Khâu tám đuôi nói.

“Vậy nên, hai lựa chọn trước của ngươi đều là để dọn đường cho lựa chọn thứ ba phải không.” Chu Thánh lạnh lùng nói.

“Chọn đi.” Hồ ly Thanh Khâu tám đuôi cười nói.

“Ta ở lại, ngươi chắc chắn sẽ để Lưu Ly đi chứ?” “Tất nhiên.” Chu Thánh nghe vậy, xuống khỏi lưng Diễm Vong, dùng Dương Châu cố định Lưu Ly, rồi đặt Hỗn Độn Châu lên người nàng.

Nếu gặp nguy hiểm, Hỗn Độn Châu sẽ bảo vệ Lưu Ly.

“Diễm Vong, đưa Lưu Ly về.” Chu Thánh vỗ vỗ đầu Diễm Vong.

Đôi mắt trống rỗng của Diễm Vong nhìn Chu Thánh, rồi phi nước đại về phía trước.

Đại hung tám đuôi cũng mở ra một con đường cho Lưu Ly rời đi.

Chu Thánh nắm chặt bội đao của Người gác lăng, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Đi theo ta đi, tổ của chúng ta muốn gặp ngươi.” Hồ ly Thanh Khâu tám đuôi lạnh nhạt nói, sau đó xoay người uốn éo thân mình đi về phía trước.

Chu Thánh biết mình rất khó rời đi, mà một khi động thủ thì sẽ không còn đường đàm phán.

Chỉ có thể thỏa hiệp.

Hắn xách đao đi theo hồ ly Thanh Khâu, vẻ mặt lạnh như băng.

Sơn Hải Kinh ghi chép, hồ ly Thanh Khâu có thể ăn thịt người, nghĩa là chúng không phải loại hiền lành gì.

Chu Thánh theo Đại hung vào trong một ngọn đồi, bên trong ngọn đồi có một vương cung.

Hồ ly Thanh Khâu tám đuôi đưa Chu Thánh vào vương cung làm bằng ngọc thạch rồi xoay người rời đi.

Trên bảo tọa phía trên vương cung, Chu Thánh qua lớp sương xanh nhìn thấy chín chiếc đuôi hồ ly mềm mại đang lay động như rong biển.

"Nghe nói, ngươi là Người gác lăng canh giữ Cổng Lớn phía Tây." Cửu Vĩ Hồ cất tiếng hỏi.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, lòng bàn tay có chút đổ mồ hôi.

"Ta muốn làm một giao dịch với ngươi." Cửu Vĩ Hồ lại nói.

"Ta sẽ không mở Cổng Lớn phía Tây." Chu Thánh nói thẳng.

Cửu Vĩ Hồ cười khẽ một tiếng: "Ha, ta không muốn ngươi mở Cổng Lớn phía Tây." Giọng nói của nàng rất trong trẻo, nhưng lại xen lẫn uy áp của kẻ bề trên, nghe lời nàng nói khiến người ta không nhịn được muốn thần phục.

"Tộc Thanh Khâu ta đời đời sống ở đây, không thể nào rời đi, yêu cầu của ta là, đưa ta đến nhân gian dạo một vòng." Cửu Vĩ Hồ cất tiếng nói.

"Hồ ly Thanh Khâu có thể ăn thịt người, đưa ngươi đến nhân gian, ngươi sẽ biến nhân gian thành luyện ngục." Chu Thánh quả quyết từ chối.

“Ha, thời thượng cổ, người ăn dị thú, ăn hồ ly Thanh Khâu ta, ngươi định không nhắc đến phải không?” Cửu Vĩ Hồ phản bác.

Thời thượng cổ, người ăn dị thú, dị thú ăn người là chuyện rất bình thường.

“Nhân gian bây giờ đối với ngươi chính là nhà ăn.” Chu Thánh lại nói.

Một khi đưa Cửu Vĩ Hồ đến nhân gian, hậu quả hắn không dám tưởng tượng.

“Đến cảnh giới như ta, hoàn toàn có thể không ăn không uống, ta chẳng rảnh đi ăn những người đó.” Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt nói.

Chu Thánh vẫn không tin.

“Hoặc là, ngươi đưa ta đến nhân gian, hoặc là ta giết ngươi, mặc da của ngươi đến nhân gian.

Theo ta được biết, Cổng Lớn phía Tây đã thay đổi một thế hệ, tộc Cửu Vĩ Hồ ta giỏi biến hóa, trừ phi là Tây Vương Mẫu và Khương Công đích thân đứng trước mặt ta, nếu không chẳng ai nhận ra ta không phải là ngươi.” Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt nói.

Chương 518

Đối với Chu Thánh, đây không phải là câu hỏi lựa chọn, mà là thỏa hiệp và nhượng bộ.

Hắn không có lựa chọn.

Có lẽ hắn có thể liều mạng phản kháng, nhưng chín cái đuôi của đối phương không phải để làm cảnh, hơn nữa lúc vào đây, Chu Thánh còn thấy bên ngoài còn có hai Đại hung tám đuôi.

"Ta đưa ngươi đi cũng được, nhưng ta phải cho Khương Công biết." Chu Thánh lại nói.

"Được." Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt đáp.

Chu Thánh chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Khương Công.

Cửu Vĩ Hồ trên bảo tọa vung tay, sương xanh tan biến.

Nàng cũng hóa thành hình người.

Đó là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, lông mày như liễu, thân hình cao ráo, cao 1m85, thân trên mặc áo trắng mỏng manh, càng làm nổi bật thân thể tuyệt hảo vốn có, trông thật lả lướt tinh khôi.

Đôi chân dài thon thả lộ ra hoàn toàn, chỉ có một mảnh vải trắng hoa văn kim tuyến nối liền với áo, che đi bộ phận nhạy cảm trước sau, còn mặc một đôi tất lụa băng qua gối.

Mái tóc xanh dài xõa sau gáy trắng như tuyết, có thể dùng từ kiều diễm đến nao lòng để hình dung.

Hơn nữa, chín cái đuôi của nàng vẫn còn giữ lại, không thu vào, khiến người ta cảm thấy rất... quyến rũ.

Cách ăn mặc của nàng vô cùng gợi cảm, có chút giống loại đồ tình

thú.

Hơn nữa nàng cũng rất xinh đẹp, mang đậm phong thái ngự tỷ.

“Đi thôi.” Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt nói.

Chu Thánh chỉ nhìn một cái rồi không dám nhìn nhiều nữa, nàng là sự tồn tại không thể diễn tả, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Một ánh mắt cũng có thể giết người.

“Ngươi có muốn mặc thêm chút đồ không.” Chu Thánh không nhịn được nói.

“Ha, đàn ông.” Cửu Vĩ Hồ khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Chu Thánh: ...

Khoảnh khắc Cửu Vĩ Hồ bước ra khỏi cung điện, tất cả hồ ly Thanh Khâu đều hiện nguyên hình nằm rạp trên đất, thể hiện sự phục tùng.

Cửu Vĩ Hồ bước những bước tao nhã đi trên không trung, thanh đạm cất tiếng: “Ta đến nhân gian dạo một vòng, các ngươi cứ ở yên trên núi Thanh Khâu.” “Nếu gặp tổ khác đến gây phiền phức, các ngươi cứ trực tiếp đốt cái đuôi ta để lại là được.” “Auuuu!” Hồ ly Thanh Khâu đồng thanh đáp.

Cửu Vĩ Hồ lúc này mới rời khỏi Thanh Khâu.

“Thế giới Sơn Hải vĩnh viễn không thay đổi, chán ngấy rồi.” Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt nói.

“Cái đó, hay là ngươi thu đuôi lại đi.” Chu Thánh nhắc nhở.

Hắn đi theo sau Cửu Vĩ Hồ, đuôi nàng chỉ cần vểnh lên một cái, hắn có thể thấy cái đó... hai tảng thịt trắng nõn.

Cửu Vĩ Hồ lạnh lùng liếc Chu Thánh một cái, rồi thu đuôi của

mình lại.

“Tưởng rằng loài người tiến hóa mấy nghìn năm đã thoát khỏi những thú vui thể xác sơ cấp, không ngờ vẫn không thay đổi.” Chu Thánh: ...

Là do chính ngươi để lộ ra mà!

Hơn nữa ta có nói gì đâu!

Ngươi mà ra ngoài nhân gian thế này, tuyệt đối sẽ bị cảnh sát bắt vào đồn.

Cửu Vĩ Hồ bàn tay nhẹ nhàng xoay chuyển, nắm chặt thành quyền.

Giây tiếp theo, Diễm Vong đang phi nước đại rời đi cùng Lưu Ly đã xuất hiện trước mặt Chu Thánh.

“Ngươi...” “Biết không, những tồn tại như chúng ta, nếu không muốn cho ngươi đi, ngươi sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta.” Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt nói.

“Vậy nên ngay từ đầu, ta đã không có đường lựa chọn.” Chu Thánh bây giờ đã hiểu.

“Không sai, hơn nữa ngươi gây ra động tĩnh lớn như vậy trong thế giới Sơn Hải, rất nhiều tổ đã cảm nhận được ngươi.” Cửu Vĩ Hồ tiếp tục nói.

“Vậy tại sao bọn họ...” “Cảm ơn Khương Công đi, thứ ông ấy cho ngươi không đơn thuần là vũ khí.” Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt nói.

Những kẻ không thể diễn tả không ra tay với Chu Thánh là vì trong tay hắn có Dương Châu.

Dương Châu đã bảo vệ Chu Thánh.

“Vậy, nếu ta không đồng ý, ngươi cũng không giết được ta?” “Ngu xuẩn, thứ ông ấy cho ngươi đang ở trên người nữ tử kia, ngươi

nghĩ ta không giết được ngươi sao?" Cửu Vĩ Hồ khinh bỉ nói.

Chu Thánh nhìn viên châu trắng đang bao quanh người Lưu Ly, chợt bừng tỉnh.

Chẳng trách lần trước mình có thể thoát khỏi tay của sự tồn tại không thể diễn tả, thật không phải là mình may mắn, mà là mình có Dương Châu.

"Dương Châu, rốt cuộc là thứ gì?" Chu Thánh tò mò hỏi một câu.

Cửu Vĩ Hồ không trả lời, mà ném Lưu Ly xuống, chính mình đứng trên lưng ngựa.

Chu Thánh vội vàng ôm lấy Lưu Ly.

"Ta đợi ngươi ở Cổng Lớn phía Tây." Cửu Vĩ Hồ nói xong, đạp lên lưng Diễm Vong một cái, Diễm Vong lập tức phi nước đại điên cuồng.

Chu Thánh cõng Lưu Ly bay theo, bám sát sau lưng Diễm Vong.

Diễm Vong chạy không nhanh lắm, cố ý chạy chậm để đợi Chu Thánh.

Cửu Vĩ Hồ đối với điều này cũng không quan tâm, dù sao nàng đi trước một mình cũng sẽ gây ra một số cuộc tấn công.

Có Cửu Vĩ Hồ mở đường, ngay cả Thú vương cũng không dám đến gần.

Còn Đại hung thì đã sớm ẩn nấp.

"Hồ Tổ, người đó là Người gác lăng, ngươi không thể đưa hắn về." Giọng của Hỗn Độn vang lên.

Sau khi đến núi Cơ không đợi được Chu Thánh, nó biết chắc chắn Chu Thánh đã đi qua núi Thanh Khâu.

Nó vốn tưởng Chu Thánh chết chắc rồi, không ngờ Cửu Vĩ Hồ lại đưa Chu Thánh ra, và xem tình hình, còn muốn hộ tống hắn về.

"Liên quan gì tới ngươi?" Cửu Vĩ Hồ hừ lạnh một tiếng.

"Thanh Tổ, chỉ cần giết Người gác lăng, chúng ta có thể công phá Cổng Lớn phía Tây, rời khỏi thế giới này!" Hỗn Độn lại nói một lần nữa.

Cửu Vĩ Hồ nhẹ nhàng giơ tay trái lên, vung tay tát ra ngoài.

"Bốp!" Cửu Vĩ Hồ tung một cú tát từ trên không, trực tiếp đánh bay Hỗn Độn, huyết vụ gần như tan biến.

"Ngu muội." Cửu Vĩ Hồ lạnh lùng nói.

Vạn Lý Tường Thành là một thể thống nhất, Cổng Lớn phía Tây mở ra, Khương Công và Tây Vương Mẫu có thể đến ngay lập tức.

Dù có mở được cũng không ra ngoài được.

Hầu hết những sự tồn tại không thể diễn tả đều biết rất khó để ra ngoài.

Lần trước tuy Cùng Kỳ đã mở thông đạo cho dị thú ra ngoài, nhưng thông đạo đó là bị đẩy ra từ bên ngoài, hơn nữa còn kết nối với vực sâu, tránh được tường thành.

Bây giờ vực sâu bị lấp lại, tương đương với việc chặn đứng hoàn toàn con đường của chúng.

Đại hung vẫn đang nỗ lực, còn những sự tồn tại không thể diễn tả đã nằm yên mặc kệ.

Ra ngoài hay không cũng vậy.

Chẳng qua là ra ngoài rồi, thế giới bên ngoài tốt hơn, và có thể ăn no mà thôi.

Những kẻ một lòng muốn ra ngoài chỉ có Đại hung và Thú vương.

Chúng ra ngoài không chỉ để ăn thịt người, mà còn để về nhà.

Đúng vậy, nhân gian, từng là nhà của chúng.

Suốt đường đi không gặp phải nguy hiểm nào nữa.

Đại hung không dám cản đường, mà sự tồn tại không thể diễn tả lại rất hiếm, suốt đường đi đều không có.

Vì vậy đi một lúc lâu, Chu Thánh đã nhìn thấy Cổng Lớn phía Tây.

Bước vào nơi này, hắn mới yên tâm hơn nhiều.

Chương 519

Cửu Vĩ Hồ nhìn Cổng Lớn phía Tây ngay trước mắt, nhảy xuống ngựa, lạnh nhạt nói: "Ta đợi ngươi ở đây." "Ngươi không sợ ta về rồi sẽ không ra nữa à?" "Không ra thì không ra thôi, cùng lắm ta quay về, đi kích động tất cả những sự tồn tại không thể diễn tả, cùng nhau tấn công, cá chết lưới rách." Cửu Vĩ Hồ lạnh nhạt nói.

Chu Thánh nghe vậy không nói gì, đưa Lưu Ly quay về, nhảy lên tường thành.

"Ngươi về rồi." Âm Mạn đi tới, đỡ Chu Thánh xuống ngựa.

Nàng vốn đang ở bên cạnh Doanh Chính, bây giờ lại chạy qua đây.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, đưa Lưu Ly đi nghỉ ngơi, ngay sau đó liền gọi Khương Công, nói với Khương Công chuyện gặp Từ Phúc.

Khương Công trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng: "Từ Phúc trở về, nhất định sẽ mở cửa từ thế giới đó, thế này đi, ta điều Doanh Chính qua giúp ngươi trấn thủ một thời gian, ngươi quay về ngăn cản Thiên Tôn Hội." "Nhưng ta cảm thấy, bọn chúng sẽ tấn công cả hai mặt, đợi ta quay về, bọn chúng chắc chắn sẽ đến tấn công Cổng Lớn phía Tây." Chu Thánh đưa ra suy đoán của mình.

"Vấn đề không lớn, Doanh Chính đã thủ Cổng Lớn phía Tây một thời gian rồi, có thể giữ được." Khương Công nói.

Trừ phi ba cổng thành bị tấn công cùng lúc, nếu không ông và Tây Vương Mẫu đều có thể rảnh tay giúp đỡ.

"Được." Chu Thánh gật đầu.

"À đúng rồi, Cửu Vĩ Hồ định cùng ta đến nhân gian một chuyến, ông thấy thế nào." Chu Thánh nhắc đến Cửu Vĩ Hồ.

“Đơn giản, ngươi bảo nó giao đuôi cho ngươi, đuôi là nguồn sức mạnh của nó, ngươi khống chế đuôi của nó, tương đương với khống chế toàn bộ tu vi của nó.” “Ngoài ra, hứa hẹn cho nó một chút lợi ích, chỉ cần tộc Thanh Khâu chịu gia nhập bảo vệ Cổng Lớn phía Tây, thì sẽ cho chúng lập một quốc gia Thanh Khâu ở nhân gian.” Khương Công đề nghị.

“Nhưng mà, hồ ly Thanh Khâu sẽ ăn thịt người.” Chu Thánh có chút lo lắng.

“Hổ cũng ăn thịt người, sư tử cũng ăn thịt người, chẳng phải vẫn sống ở nhân gian sao?” Khương Công nói thẳng.

Một câu nói khiến Chu Thánh tỉnh ngộ.

Đúng vậy, hồ ly Thanh Khâu sẽ ăn thịt người, không có nghĩa là nó chỉ ăn thịt người.

Đợi hồ ly Thanh Khâu đến nhân gian, chẳng phải sẽ bị mỹ thực nhân gian chinh phục trong phút mốt sao.

“Hơn nữa, Kim Kỳ Lân, Hình Cơ dưới trướng Tây Vương Mẫu, đều là do bà ấy thu phục ở thế giới Sơn Hải.” Khương Công lại nói.

Chu Thánh hiểu ra, nhảy xuống tường thành, đi đàm phán với Cửu Vĩ Hồ.

“Đưa ngươi đến nhân gian cũng được, nhưng đuôi của ngươi phải giao cho ta bảo quản.” Chu Thánh mở lời.

“Nằm mơ!” Cửu Vĩ Hồ dứt khoát không đồng ý, đuôi là thứ quan trọng nhất của nàng.

“Ta đã thương lượng với Khương Công, có thể để tộc hồ ly Thanh Khâu vào ở nhân gian, đến lúc đó ta sẽ tìm một nơi thanh tịnh cho hồ ly Thanh Khâu các ngươi ở.” Chu Thánh lại nói.

Cửu Vĩ Hồ nghe đến đây, bắt đầu có chút dao động.

Ngay cả nàng cũng muốn đến nhân gian xem thử, huống hồ là con cháu của nàng.

Đến nhân gian có lẽ là một lựa chọn rất tốt, chỉ có điều một khi đã đi, có thể sẽ không quay về được nữa.

Thế giới Sơn Hải là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nhưng cũng là một thế giới không thể phản bội.

Một khi phản bội sẽ bị tất cả các tộc hợp lực công kích.

Nhưng, nàng muốn cho tộc Thanh Khâu của mình một cơ hội, một cơ hội lựa chọn.

"Được, có thể." Cửu Vĩ Hồ đồng ý.

"À đúng rồi, nếu đã chọn đến nhân gian, vậy trong thời gian chúng ta rời đi, phiền ngươi bảo tộc Thanh Khâu của ngươi đến giúp trấn thủ Cổng Lớn phía Tây." Chu Thánh lại nói.

Cửu Vĩ Hồ nghe đến đây, vẻ mặt lập tức lạnh như băng.

Chu Thánh có ý gì nàng hiểu, là không cho nàng đường lui.

Một khi đã giúp trấn thủ, vậy chính là tạo phản, cả đời này không thể quay về thế giới Sơn Hải.

Vốn dĩ nàng còn có đường lựa chọn, xem con cháu của mình có muốn đến nhân gian không, không muốn thì ở lại đây.

Mà một khi đã ra trấn thủ Cổng Lớn phía Tây, không đi cũng phải đi.

"Ngươi đang ép ta?" Cửu Vĩ Hồ một tay bóp cổ Chu Thánh.

"Không phải ép ngươi, mà là xem ngươi tự mình lựa chọn." Chu Thánh có chút khó khăn nói.

Cửu Vĩ Hồ tuy bóp cổ mình, nhưng không dùng sức.

"Ngươi sớm đã không có lựa chọn, ngươi đưa ta về, tất cả dị thú đều đã chú ý." Chu Thánh lại nói.

Cửu Vĩ Hồ ánh mắt lạnh đi, lạnh lùng nói: "Ta không đưa ngươi về, mà cho dù bị chú ý thì sao?

Ai dám bất kính với ta?" Chu Thánh nhìn thẳng vào Cửu Vĩ Hồ, trước Cổng Lớn phía Tây, hắn thật sự không sợ Cửu Vĩ Hồ bóp chết mình.

Hơn nữa, Hỗn Độn Châu cũng đang ở trên tay, hắn chỉ cần dùng sức, mình có thể nhanh chóng thoát ra.

"Sau tường thành là nhân gian, ngươi tự chọn đi." Chu Thánh nói chuyện có chút khó khăn.

Cửu Vĩ Hồ do dự.

Nàng cảm thấy mình bị tính kế, nhưng nàng không có cách nào.

Quay về rồi, dị thú bình thường không dám bất kính với nàng, nhưng những sự tồn tại không thể diễn tả khác sẽ đến tìm nàng.

Cửu Vĩ Hồ một tay ném Chu Thánh ra, sau đó quay người rời đi.

Chuyện này tuy nàng có thể quyết định, nhưng nàng phải nghe theo ý kiến của tộc đàn, xem chúng có muốn rời khỏi núi Thanh Khâu hay không.

Chu Thánh nhìn hồ ly Thanh Khâu rời đi không nói gì, quay lại tường thành.

Hắn biết, hồ ly Thanh Khâu sẽ còn quay lại, chỉ là không biết nàng sẽ đến một mình, hay là mang theo cả tộc đàn đến.

"Cửu Vĩ Hồ không có lựa chọn, bất kỳ dị thú nào sống trong thế giới Sơn Hải đều muốn trốn thoát." Giọng Khương Công vang lên bên

tai Chu Thánh.

“Nhưng dị thú rời khỏi thế giới Sơn Hải, phục hồi thân thể huyết nhục, sẽ cảm thấy đói theo bản năng, chuyện này phải xử lý thế nào?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Chuyện này còn không đơn giản, cho chúng nó ít đồ ăn là được rồi.” Khương Công thản nhiên nói.

“Người?” “Ta nói sao đầu óc ngươi không thông thế, hồ ly Thanh Khâu sẽ ăn thịt người, nhưng chúng nó không phải chỉ ăn thịt người, trong Côn Luân Thần Cung có nhiều xác dị thú như vậy, ném cho chúng nó ăn là được rồi, nếu ngươi không ngại phiền, còn có thể nấu lên.” Khương Công cũng cạn lời.

Chu Thánh nghĩ, cũng phải ha.

“Những thi thể đó để lâu không bị hỏng sao?” “Đó là dị thú, không phải gia súc bình thường.” Khương Công lại nói.

“Được, hiểu rồi.” Chu Thánh biết phải làm thế nào rồi.

Câu hỏi sau đó của hắn có chút thừa thãi, cho dù thi thể dị thú hết hạn, nhân gian có đầy bò dê gà vịt lợn, nấu lên cho chúng nó ăn, đảm bảo nuôi chúng thành động vật.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh không khỏi nhìn về phía Đường Nguyên Minh.

“Tôi có một ý này, cần anh giúp.” “Cậu cứ nói.” Đường Nguyên Minh nói.

“Tôi định ở gần núi Côn Luân, chiếm một mảnh đất, biến thành Thanh Khâu, cho hồ ly Thanh Khâu ở, anh tìm một đám người... không, một đám đầu bếp đến nấu thức ăn cho hồ ly Thanh Khâu ăn.” Chu Thánh mở lời nói.

“Cái này không vấn đề.” Đường Nguyên Minh nhận lời ngay.

Anh tuy đã thôi chức, nhưng cục trưởng cục đặc biệt là người do anh bổ nhiệm.

“Chỉ cần nuôi tốt đám hồ ly Thanh Khâu này, chúng nó có thể trở thành chiến lực của chúng ta.” Chu Thánh cười nói.

Mình nuôi hồ ly Thanh Khâu không phải là nuôi không công, cho chúng nó ăn ngon uống tốt, là muốn chúng nó bán mạng.

Hơn nữa Hình Cơ cũng rảnh rỗi, có thể để Hình Cơ trông chừng chúng nó, phòng chúng nó xuống núi quấy nhiễu người dân.

“Được.” Đường Nguyên Minh nhận lời ngay.

Chu Thánh vỗ vỗ vai Đường Nguyên Minh, đợi lúc ra ngoài, mình sẽ đưa anh ra ngoài.

“Thế giới Sơn Hải này không thể công phá tường thành, An Lạc chúng ta cũng coi như an toàn rồi.” Đường Nguyên Minh cảm khái nói.

“An toàn?

An toàn không kéo dài được bao lâu nữa, cổ lầu Người gác lăng đã không còn nguồn năng lượng, mà tầng thứ chín của cổ lầu Người gác lăng là mấu chốt trấn áp thế giới này.” Giọng Khương Công vang lên.

Tường thành này là do long cốt xây dựng, nhưng cần năng lượng đặc biệt để duy trì.

Năng lượng tiêu tan, năng lực của tường thành long cốt biến mất, đến lúc đó dị thú có thể phá vỡ tường thành rời đi.

“A?

Vậy làm sao bây giờ?” Đường Nguyên Minh đã từng chứng kiến sự mạnh mẽ của dị thú, nếu để chúng nó chạy đến nhân gian, tất sẽ

sinh linh đồ thán.

“Làm sao bây giờ, xem Người gác lăng.” Khương Công nhàn nhạt nói.

Chương 520

Ông đem tất cả hy vọng ký thác vào Người gác lăng Âm Dương.

"Đúng rồi Khương Công, Dương Châu của tôi rốt cuộc là thứ gì?" Chu Thánh tò mò hỏi một câu.

"Long châu của Long Vương." "Vậy Âm Mạch thì sao?" "Long châu của con trai Long Vương." "Vậy Thất Mạch Thủ Lăng Châu thì sao?" "Bảy viên long châu yếu hơn một chút." Chu Thánh nghe đến đây, hiểu rồi.

Tường thành này là do chín bộ thi thể rồng xây dựng, mà chín con rồng cũng phân mạnh yếu.

Mạnh nhất là Long Vương, thứ hai là con trai Long Vương.

Xương cốt huyết nhục của chúng bị đúc thành tường thành, long châu bị lấy đi.

Chu Thánh không ngờ, một viên Dương Châu nhỏ bé, lai lịch lại lớn như vậy.

Hắn còn tưởng là Khương Công tìm thấy trong thế giới Sơn Hải.

"Lưu Ly khoảng khi nào thì tỉnh?" "Không biết, có lẽ cần chút thời gian." Khương Công nói xong, không để ý đến Chu Thánh nữa.

Chu Thánh đứng trên tường thành, kiên nhẫn đợi Cửu Vĩ Hồ quay lại.

"Ngươi mau lên một chút đi, ta đang vội về." Chu Thánh đoán, Thiên Tôn Từ Phúc đã quay về rồi. ...

Núi Thanh Khâu.

Cửu Vĩ Hồ sau khi quay về, triệu tập Đại hung, Thú vương và

Dược vương đến gặp.

Còn hồ ly Thanh Khâu ba đuôi, nàng không để ý.

“Trước mặt các ngươi có hai lựa chọn, một là theo ta di dời đến xã hội loài người, hắn sẽ tìm cho chúng ta nơi ở, không kém gì Thanh Khâu.” “Hai là ở lại núi Thanh Khâu.” Lời này vừa ra, đám hồ ly Thanh Khâu bên dưới do dự.

“Ai muốn đi thì đứng bên trái, ai ở lại thì đứng bên phải.” Cửu Vĩ Hồ lại nói.

Lời này vừa ra, có một bộ phận hồ ly Thanh Khâu đứng bên trái, một bộ phận khác đứng bên phải.

Ba Đại hung, một đứng bên trái, một đứng bên phải, còn lại một đứng ở giữa do dự không quyết.

“Ngươi thì sao?” Cửu Vĩ Hồ nhìn nó.

Bên trái và bên phải gần như bằng nhau, bây giờ là xem thái độ của nó.

“Tổ, tôi muốn hỏi ý kiến của tộc đàn trước.” “Được.” Hồ ly Thanh Khâu đồng ý.

Nàng thực ra cũng do dự như Đại hung kia.

Đại hung sau khi ra ngoài, triệu tập tộc đàn, hỏi ý kiến của chúng, kết quả đa số đều đồng ý.

Kết quả đã có, đi.

Cửu Vĩ Hồ sau khi biết ý kiến của tộc đàn, nói: “Vậy thì thu dọn đồ đạc, chuẩn bị di dời đến xã hội loài người.” Những kẻ không muốn đi, cũng phải đi.

Chủ lực đều đi rồi, chúng ở lại, chỉ có thể trở thành thức ăn.

Cửu Vĩ Hồ ngồi trên bảo tọa, vắt chéo chân, có một khoảnh khắc, nàng mông lung.

Nàng không biết đi rốt cuộc là đúng hay sai.

Xã hội loài người đối với chúng mà nói, là một môi trường xa lạ.

Nhưng nàng muốn cược một phen, cược rằng đến xã hội loài người là một lựa chọn tốt hơn.

Chỉ là ván cược này có chút lớn, nàng đem cả tộc đàn của mình ra cược.

Cược sai, tộc hồ ly Thanh Khâu từ đây biến mất, cược đúng thì tộc hồ ly Thanh Khâu của nàng sẽ là chủng tộc đầu tiên hoàn toàn thoát khỏi thế giới Sơn Hải.

Không sai, là cả chủng tộc.

Năm xưa Tây Vương Mẫu thu phục dị thú, cũng chỉ thu phục một con, diệt cả tộc đàn để thu phục một con.

Cửu Vĩ Hồ đem vận mệnh và tương lai của cả tộc mình, toàn bộ đặt cược. ...

Hải ngoại tiên sơn, đảo tiên Phương Trượng.

Từ Phúc đang ngủ say dần dần tỉnh lại.

Tất cả mọi người trong đảo đều vào đại điện quỳ lạy.

"Tín ngưỡng phúc sinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn!" Mọi người lần lượt quỳ lạy.

"Truyền lệnh của ta xuống, đến cổ quốc Vân Điền, mở phong ấn cửa đồng." Từ Phúc hạ lệnh.

"Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp.

"Triệu Cao đâu?" Từ Phúc hỏi một tiếng.

Hắn không cảm ứng được tung tích của Triệu Cao.

"Bẩm Thiên Tôn, Triệu Cao đã đến tham gia lúc bảy mươi hai lăng mộ Tào Tháo được mở, bị Người gác lăng giết." Có Hộ pháp chắp tay nói.

"Chết rồi?" "Đúng vậy." "Ý thức của hắn cũng tan biến rồi, đây là sao?" "Hắn bị trấn sát trong cổ lầu Người gác lăng." Có Hộ pháp lại nói.

Thi thể Triệu Cao chìm xuống biển, ý thức hắn trữ trong Thiên Tôn Hội, tự nhiên bị Hữu Hộ Pháp xóa sổ.

"Thôi, không quan tâm hắn, hắn tự tìm cái chết." Thiên Tôn lạnh lùng nói.

"Hữu Hộ Pháp, ngươi suất lĩnh toàn bộ sức mạnh của bản bộ, đến cổ quốc Vân Điền, nhất định phải mở được phong ấn cửa đồng!" "Vâng!" Hữu Hộ Pháp đồng thanh đáp, trong mắt lóe lên một tia âm lãnh.

Cổng Lớn phía Tây.

Chu Thánh ở trong thành, chăm sóc Lưu Ly đang ngủ say.

"Lý ra ngủ cũng đủ lâu rồi, nên tỉnh lại mới phải." Chu Thánh vỗ vỗ má Lưu Ly, lông mày Lưu Ly khẽ cau lại.

"Người gác lăng, có dị thú xông tới." Tào Tháo vào báo cáo.

Chu Thánh cầm lấy bội đao Người gác lăng trên đầu giường, đi ra ngoài.

Ra ngoài xem, một đám hồ ly Thanh Khâu đang tràn vào, dẫn đầu là một con có thân hình to lớn, chín cái đuôi trên lưng vươn thẳng lên trời.

"Chuẩn bị nghênh đón đi." Chu Thánh mở lời nói.

Cửu Vĩ Hồ đã đưa ra quyết định của mình.

“Hả?

Đó là dị thú mà!” Mọi người còn có chút chưa phản ứng kịp, nhưng thấy bộ dạng tự tin của Chu Thánh, vẫn thu lại vũ khí, chuẩn bị nghênh đón.

Xa xa, Cửu Vĩ Hồ dẫn theo con cháu của mình, nhanh chóng phi nước đại đến.

“Thanh Tổ, ngươi rốt cuộc muốn làm gì!” Giọng Hỗn Độn vang lên, nó nhận ra Cửu Vĩ Hồ không giống như đi công đánh Cổng Lớn phía Tây.

“Bản tổ làm việc, cần gì phải báo cáo với ngươi?” Một trong những cái đuôi của hồ ly Thanh Khâu vung ra, nhưng bị một bàn tay khổng lồ tóm lấy.

“Cửu Vĩ, đừng nói với ta, ngươi muốn đến nhân gian!” Cửu Vĩ Hồ dùng những cái đuôi khác đánh lui bàn tay đó, nói: “Ngươi không quản được ta.” “Ngươi muốn phản bội chúng ta?” Bàn tay lớn đó hóa thành một bóng hình khủng bố, ẩn trong huyết vụ.

Cửu Vĩ Hồ không trả lời, nàng cả tộc di dời, cũng tương đương với phản bội.

“Đừng quên, dị thú chúng ta đồng căn đồng nguyên, ngươi dám phản bội chúng ta, sẽ bị vị đại nhân kia để mắt tới.” Bóng hình trong huyết vụ tiếp tục nói.

Cửu Vĩ Hồ nhìn Cổng Lớn phía Tây trước mắt, lại nhìn sinh vật khổng lồ đang không ngừng tiến lại gần, cắn chặt răng, dùng chín đuôi cuốn lấy con cháu, xông về phía Cổng Lớn phía Tây.

“Mở cửa!” Cửu Vĩ Hồ hét lớn một tiếng.

Chu Thánh nhìn huyết vụ đang truy đuổi sau lưng Cửu Vĩ Hồ, đích thân mở cửa thành, canh giữ cửa ải.

Ngay lúc Cửu Vĩ Hồ sắp đến, hai mặt trời máu trên không đột nhiên biến mất, giống như đã nhắm mắt lại.

Trời đất một màu đen kịt, gió âm thổi từng cơn.

Một cái móng vuốt vô cùng to lớn từ trên trời rơi xuống, như muốn nghiền nát Cửu Vĩ Hồ.

Cái móng vuốt khổng lồ đó có chút giống móng rồng, vô cùng lớn, phảng phất có thể dễ dàng nghiền nát một ngọn núi lớn.

Uy áp kinh hoàng lan tỏa, khiến Chu Thánh ở cửa thành cũng có chút kinh hãi.

Đây... là tồn tại bất khả danh trạng?

Chương 521

Không, cái này còn mạnh hơn cả tồn tại bất khả danh trạng!

Đây là thực lực gì?

Chu Thánh kinh hãi, tồn tại bất khả danh trạng vốn đã rất mạnh, bây giờ còn có tồn tại mạnh hơn cả tồn tại bất khả danh trạng.

"Ngươi vượt giới rồi!" Giọng Khương Công vang lên, kim long khổng lồ bay vút lên trời.

"Đây không phải nơi ngươi có thể ra tay!" Tây Vương Mẫu cũng động thủ, một con kỳ lân vàng bay lên không, phối hợp với kim long khổng lồ, đánh lui cái móng vuốt khổng lồ kia.

Móng vuốt còn muốn dùng sức ấn xuống, nhưng bị kim long và kỳ lân chặn lại.

Chu Thánh nắm chặt bội đao Người gác lăng, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hắn dùng Hỗn Độn Châu hóa thành kim quang, bám vào bội đao Người gác lăng, chém ra một đao.

"Ong!" Kim quang hóa thành lưỡi đao, chém vào móng vuốt khổng lồ, chém đứt một mảnh vảy.

Móng vuốt khổng lồ lúc này mới thu lại, ẩn mình trong bóng tối.

Hai mặt trời máu trên trời lại một lần nữa sáng lên, Chu Thánh mới phát hiện ra hai mặt trời máu đó chính là mắt.

"Ực." Chu Thánh nuốt nước bọt, hỏi: "Khương Công, đó là thứ gì?" "Không thể diễn tả." Khương Công mở lời nói.

"Trên Đại hung là tổ, tổ của cả tộc đàn, trên tổ mới là tồn tại bất

khả danh trạng.” Khương Công giải thích.

“Cửu Vĩ Hồ của Thanh Khâu được gọi là Thanh Tổ, vị được huyết vụ bao bọc kia gọi là Huyết Tổ.” Chu Thánh có chút hiểu ra.

Trên Đại hung tuy cũng là tồn tại bất khả danh trạng, nhưng chúng được gọi là tổ.

Mà tồn tại bất khả danh trạng thật sự, chính là cái móng vuốt khổng lồ kia.

Một cái móng vuốt đã có áp lực như vậy, nếu toàn thân nó đến, có thể chống đỡ được không?

Chu Thánh có chút lo lắng.

Mình toàn lực ứng phó, tung ra cú chém mạnh nhất, cũng chỉ chém đứt được một mảnh vảy.

Mà Khương Công và Tây Vương Mẫu toàn lực ứng phó, cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được!

Thực lực của nó, vượt xa thực lực của tổ.

Cửu Vĩ Hồ thấy móng vuốt khổng lồ tan biến, lúc này mới gắng sức chạy vào trong Cổng Lớn phía Tây.

Khoảnh khắc móng vuốt khổng lồ xuất hiện vừa rồi, nàng hoàn toàn không thể động đậy.

Áp lực từ linh hồn khiến nàng kinh hãi, thậm chí có chút hối hận về quyết định lúc đầu.

Nhưng may mà được cứu, ý hối hận trong lòng cũng tan đi không ít.

Lúc đầu lựa chọn phản bội, nàng không nghĩ tới tồn tại bất khả danh trạng sẽ ra tay, nếu nghĩ đến điểm này, có lẽ nàng đã không cả tộc di dời.

Nay đã vào rồi, cả đời này không thể quay lại thế giới Sơn Hải nữa.

"Lát nữa Thủy Hoàng Đế đến trấn thủ Cổng Lớn phía Tây, ngươi cứ đưa tộc hồ ly Thanh Khâu rời đi đi." Khương Công mở lời nói.

"Được." Chu Thánh gật đầu, rồi từ trên tường thành đi xuống, nhìn Cửu Vĩ Hồ.

"Đến xã hội loài người, phải tuân thủ pháp luật của con người, không được làm hại người!" Chu Thánh nhắc nhở.

"Hiểu rồi." Cửu Vĩ Hồ gật đầu.

"Đuôi." Chu Thánh đưa tay ra.

Cửu Vĩ Hồ nhìn Chu Thánh một cái, cuối cùng vẫn đưa chín cái đuôi của mình cho Chu Thánh.

Chín cái đuôi chính là mạng sống của nàng, một khi Chu Thánh hủy đi, tu vi của nàng sẽ bị phế hoàn toàn, nghiêm trọng hơn còn có thể chết.

Nàng tương đương với việc giao mạng sống của mình cho Chu Thánh nắm giữ.

Đây là điều đã nói trước.

"Ngoài ra, nếu ta cần tộc hồ ly Thanh Khâu giúp đỡ, hy vọng ngươi có thể phái họ đến giúp." Chu Thánh lại nói.

"Được." Cửu Vĩ Hồ cũng đồng ý.

"Đến xã hội loài người, các ngươi sẽ cảm thấy đói, ta đã bảo người nấu mỹ thực cho các ngươi rồi, không được tự ý rời khỏi khu cấm ta lập cho các ngươi, sau khi rời đi, sống chết không luận." "Ngươi muốn giam cầm chúng ta?" Cửu Vĩ Hồ ánh mắt lạnh đi.

"Không phải giam cầm các ngươi, mà là sợ các ngươi ra ngoài làm

hại người.” Chu Thánh giải thích.

“Đợi đến thế giới loài người, ta sẽ phái người bảo vệ các ngươi, các ngươi muốn ra ngoài, cần có họ dẫn đường mới được.” Cửu Vĩ Hồ nghe lời Chu Thánh, khẽ gật đầu.

“Được.” Nàng cũng hiểu rằng mình dẫn theo hồ ly Thanh Khâu đến xã hội loài người là phe yếu thế, phải nghe theo sự sắp xếp.

Đuôi của mình cũng đã giao cho đối phương, tương đương với việc đã giao điểm yếu của mình ra ngoài.

Không còn cách nào, không có lựa chọn.

“Đợi một chút, ta quay về sắp xếp một chút.” Chu Thánh nói với họ một câu, sau đó liền quay lại tường thành, dặn dò Đường Nguyên Minh bọn họ rời đi trước, đến dãy núi Côn Luân chuẩn bị mọi thứ.

“Rời khỏi Cổng Lớn phía Tây, là đến lăng mộ Thủy Hoàng, sau khi anh đến đó, lập tức sắp xếp nhân lực đến núi Côn Luân, ngoài ra nấu sẵn thức ăn, sau khi họ ra ngoài, sẽ rất đói rất đói.” Chu Thánh nhắc nhở.

“Được.” Đường Nguyên Minh gật đầu, rồi từ Cổng Lớn phía Tây rời đi quay về An Lạc.

Chu Thánh đợi Doanh Chính đến đổi ca với mình mới quay về.

Không lâu sau, Tần Thủy Hoàng dẫn người của mình đến.

Điều khiến Chu Thánh ngạc nhiên là sau lưng Tần Thủy Hoàng còn có mười hai kim nhân, và một người đàn ông toàn thân chảy huyết khí.

Trên người hắn quấn đầy oan hồn, oán khí cực nặng.

“Sát thần Bạch Khởi?” “Ngươi... nhận ra ta?” Bạch Khởi nhìn chằm chằm Chu Thánh.

“Đọc trong sách.” Chu Thánh cười nói.

Bạch Khởi vốn là nhân vật thời Tần Chiêu Vương, không cùng thời đại với Thủy Hoàng Đế.

Nhưng Bạch Khởi thân là thần tử Đại Tần, dù không cùng thời đại với Doanh Chính, hắn cũng nghe theo mệnh lệnh của Doanh Chính.

Doanh Chính nhìn về phía Phù Tô, khẽ gật đầu, Phù Tô lúc này mới đi đến bên cạnh Chu Thánh, giao một khối lệnh bài cho Chu Thánh.

“Hữu Hộ Pháp bên cạnh Thiên Tôn, là người của phụ hoàng ta.” Chu Thánh nghe đến đây, có chút kinh ngạc.

Doanh Chính lợi hại vậy sao?

Ngay cả bên cạnh Thiên Tôn cũng có thể cài người vào!

Hơn nữa còn là Hữu Hộ Pháp!

Bên cạnh Thiên Tôn có Tả Hữu Hộ Pháp, Tả Hộ Pháp là Triệu Cao, Hữu Hộ Pháp càng bí ẩn hơn, trong thời gian Thiên Tôn ngủ say, quản lý Thiên Tôn Hội.

Không ngờ, lại là người của Doanh Chính.

Chu Thánh không khỏi nhìn về phía Thủy Hoàng Đế, ông có sáu cái bóng.

Một trong đó là ông, năm cái bóng còn lại chắc là ám vệ của ông.

“Nhớ, giúp ta đưa hắn về.” Thủy Hoàng Đế mở lời nói một câu.

Thân phận của hắn một khi bị lộ, sẽ hoàn toàn kích nổ Thiên Tôn Hội, mà hắn cũng không thể tiếp tục ở lại Thiên Tôn Hội.

“Được, ta sẽ cố gắng hết sức.” Chu Thánh gật đầu.

Doanh Chính đứng trên tường thành, khí thế mạnh mẽ tỏa ra, ngay

cả Tào Tháo và Hạng Vũ cũng phải lùi lại một bước.

Doanh Chính nhìn về phía Hạng Vũ, khẽ nói: "Ta nghe nói, là ngươi đã lật đổ vương triều của trẫm?" Hạng Vũ không hề sợ hãi, đáp: "Tần Nhị Thế mất lòng dân, người trong thiên hạ ai cũng có thể giết." "Hồ Hợi, chết trong tay ai?" "Tự sát." Hạng Vũ nói.

Doanh Chính nghe xong, quay đầu đi không nói gì nữa.

Đại Tần mất thì mất, chỉ cần An Lạc còn là được.

Chuyện thay đổi triều đại, ông xem rất nhẹ.

"Nếu có cơ hội, đám đế vương chúng ta tụ tập, sẽ thú vị lắm đây." Tào Tháo cười nói.

"Trên tường thành có ba mươi lăm vị đế vương, các ngươi muốn tụ tập, đợi Người gác lăng quay về, các ngươi tụ tập." Khương Công mở lời nói.

"Thôi đi, tụ tập lại chắc sẽ đánh nhau." Chu Thánh không khỏi cười nói.

Chương 522

Những đế vương có thể trấn thủ biên quan, đều là những đế vương lừng lẫy, không ai phục ai.

"Nơi này giao cho ngươi, ta về đây." Chu Thánh vẫy tay, vào phòng nhìn Lưu Ly một cái, hôn lên trán nàng, sau đó mới rời đi vào thành chính.

"Đợi đến xã hội loài người, các ngươi sẽ vô cùng đói, ta hy vọng các ngươi có thể nhịn một chút." Chu Thánh nói với họ.

Quay về xã hội loài người, họ sẽ phục hồi thân thể huyết nhục, trở nên vô cùng đói.

"Được." Cửu Vĩ Hồ gật đầu.

Chu Thánh vẫy tay, binh sĩ canh giữ thông đạo lùi ra, Chu Thánh dẫn Cửu Vĩ Hồ vào trong đó. ...

An Lạc, lăng mộ Thủy Hoàng.

Khi Chu Thánh ra ngoài, trời đã tối.

Hắn đưa cho Cửu Vĩ Hồ một cái đuôi, bảo nàng dẫn theo con cháu của mình, cùng mình đến núi Côn Luân.

Vừa ra ngoài, họ đã cảm thấy vô cùng đói, rất muốn ăn thứ gì đó.

Mà bên ngoài lăng mộ Thủy Hoàng, đâu đâu cũng là người, trong mắt họ đều là thức ăn.

Mắt họ tỏa ra ánh sáng xanh lục, rất muốn ăn.

"Nhịn đi, đến núi Côn Luân, sẽ có đồ cho các ngươi ăn." Chu Thánh vội vàng nói, dẫn theo Cửu Vĩ Hồ, nhanh chóng chạy tới núi Côn Luân.

Cửu Vĩ Hồ cũng rất đói, nhưng nàng có thể nhịn được.

Nàng biết, chỉ cần mình ăn, mình sẽ xong đời, cả tộc hồ ly Thanh Khâu đều xong đời.

Mà Đường Nguyên Minh đã quay về từ sớm, lập tức cho người chuẩn bị thức ăn, đưa đến núi Côn Luân.

Phía núi Côn Luân, đã khoanh ra một khu vực cho tộc hồ ly Thanh Khâu ở, ngay bên cạnh Côn Luân Thần Cung, sát cạnh Côn Luân Thần Cung.

Chu Thánh đưa họ đến nơi, bên dưới đã làm xong một số thức ăn.

Phần lớn đều là thức ăn nướng bằng lửa, rắc muối và tiêu bột.

Hơn nữa những thức ăn này đều là xác dị thú, cũng không có mùi gì lạ.

Hồ ly Thanh Khâu đói lả, vừa đáp xuống đất đã ăn ngấu nghiến, nhưng điều này căn bản không đủ.

Đường Nguyên Minh cho người vận chuyển thức ăn từ Côn Luân Thần Cung ra, lúc vận chuyển ra, dùng lửa nướng chín rồi đưa đến.

Những hồ ly Thanh Khâu khác thì không sao, có thể ăn no.

Nhưng Cửu Vĩ Hồ thì khác.

Nàng thân là tổ, sức ăn kinh người.

Chu Thánh bảo nàng ăn trước một ít, rồi chạy đi tìm Hình Cơ, hỏi một chút, thứ gì có thể ăn no nhanh chóng.

"Người." Hình Cơ nói thẳng.

"Gì?" "Dị thú ăn thịt người là vì người có thể làm chúng no, nếu ngươi thật sự đưa một tổ đến, cho nó ăn dị thú thì không no được đâu, ăn bao nhiêu cũng không no." Hình Cơ giải thích.

“Vậy thì phiền rồi.” Chu Thánh có chút đau đầu.

Không thể nào cho Cửu Vĩ Hồ ăn thịt người, đây là giới hạn cuối cùng.

Chu Thánh ở chỗ Hình Cơ không hỏi được gì, liền đi tìm Cửu Vĩ Hồ.

Cửu Vĩ Hồ lúc này đã hiện nguyên hình, một miệng một con dị thú, xương cũng không nhả.

Nàng thấy Chu Thánh đến, ánh mắt tỏa ra ánh sáng xanh u tối, liếm liếm môi.

“Không thể cho ngươi ăn thịt người, đây là giới hạn cuối cùng.” Chu Thánh nói với nàng.

“Đói!” Cửu Vĩ Hồ nói.

Nàng rất đói, vô cùng đói.

Ăn bao nhiêu dị thú, đối với nàng cũng không có cảm giác no.

Cơn đói mãnh liệt như thủy triều, điên cuồng xông vào não bộ của nàng, làm tan rã lý trí của nàng.

Nàng sợ mình không khống chế được bản thân.

Ở thế giới Sơn Hải, thân là tổ, nàng không ăn không uống cũng không sao.

Nhưng đến thế giới loài người, cảm giác đói của nàng vô cùng mãnh liệt, mà Chu Thánh và những người này trong mắt nàng, chính là món ngon có thể ăn no.

Nhưng nàng cũng hiểu, không thể ăn.

Nàng chỉ có thể nhìn chằm chằm Chu Thánh, ăn xác dị thú.

Nhưng nàng càng ăn càng đói.

“Đói quá.” Cửu Vĩ Hồ có chút không nhịn được nữa.

“Người gác lăng, Thiên Tôn Hội ở hải ngoại đã hành động.” Chu Nguyên Minh đi tới nói.

Cục đặc biệt của anh vẫn luôn theo dõi Thiên Tôn Hội.

Chu Thánh nhìn Cửu Vĩ Hồ vô cùng đói, nói: “Vậy được rồi, ta đưa ngươi đi ăn.” Vừa nói xong, ba Đại hung sau lưng Cửu Vĩ Hồ cũng không nhịn được nữa, lần lượt chạy đến sau lưng Cửu Vĩ Hồ.

Chúng cũng rất đói.

“Đi.” Chu Thánh đưa tất cả đi, đưa họ đến hải ngoại tiên sơn.

Ăn thịt người Chu Thánh không cho phép, nhưng người của Thiên Tôn Hội ở hải ngoại thì khác, trong mắt Chu Thánh, họ không phải là người.

Thiên Tôn vì cầu trường sinh, đã giết trăm vạn người.

Thành viên Thiên Tôn Hội vì nhục thân, đã bắt cóc bao nhiêu trẻ em mang đi huấn luyện?

Mỗi việc họ làm đều chạm đến giới hạn cuối cùng của nhân loại.

Họ không coi người là người, Chu Thánh cũng sẽ không coi họ là người.

Mình sẽ giết họ, tại sao không để Cửu Vĩ Hồ đối phó với họ?

Chu Thánh đang đưa họ đến hải ngoại tiên sơn, đi qua Thượng Hải, liếc nhìn thời gian. 15 tháng 1 năm 2022.

“Nửa năm rồi, nhanh thật!” Lúc Chu Thánh đi mới tháng tám, tháng chín, không ngờ quay về đã là tháng một.

Vài ngày nữa là đến Tết.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh thầm nói: “Tết rồi, phải về nhà ăn Tết.”

Đúng lúc lần này hắn quay về đối phó với Thiên Tôn Hội, đợi giải quyết xong Thiên Tôn Hội, có thể tranh thủ về nhà ăn Tết.

Dù sao lần sau đến thế giới Sơn Hải, còn không biết bao lâu mới có thể quay về.

Đang suy nghĩ, hải ngoại tiên sơn, đến nơi.

"Ăn đi." Chu Thánh chỉ vào đảo tiên Doanh Châu.

Trận pháp trên đảo tiên Doanh Châu mở ra, bên trong toàn là thành viên của Thiên Tôn Hội, cũng là sức mạnh cuối cùng của Thiên Tôn Hội.

"Thành viên Thiên Tôn Hội trên hòn đảo đó, ăn đi." Chu Thánh chỉ vào người trên đảo tiên Doanh Châu nói.

Cửu Vĩ Hồ đã sớm không đợi được nữa, lập tức lao xuống, một miệng một người.

"Các ngươi nếu đã tự xưng là thần tộc, vậy đừng trách ta không coi các ngươi là người." Chu Thánh lẩm bẩm.

Thành viên Thiên Tôn Hội ai nấy thực lực mạnh mẽ, ăn một người tương đương với một vạn người bình thường.

Mà họ đối mặt với Cửu Vĩ Hồ, hoàn toàn không có khả năng chống cự, dù Cửu Vĩ Hồ chỉ có một đuôi, cũng không phải là họ có thể chống lại.

Họ bị tàn sát, chỉ có thể cầu cứu Thiên Tôn của họ.

Từ Phúc nhận được tin, lập tức từ đảo tiên Phương Trượng chạy đến.

Khi hắn thấy Cửu Vĩ Hồ thân hình khổng lồ, ngây người, hắn cảm nhận được khí tức khủng bố từ đối phương.

Đó là tồn tại còn khủng bố hơn cả Đại hung.

Thân thể thứ ba của mình có lẽ có thể đánh lại, nhưng mình...

Chương 523

Hắn không dám đến gần, nhưng hắn thấy Chu Thánh trên không. "Người gác lăng khá lắm, vậy mà lại tự ý thả dị thú ra tàn phá nhân gian, đây là sự bảo vệ của ngươi sao?" Từ Phúc chất vấn.

“Cửu Vĩ Hồ không tàn phá nhân gian.” Chu Thánh lạnh lùng nói.

“Nó đang ăn người của ta!” Từ Phúc hét lớn.

“Người?

Các ngươi không phải tự xưng là thần tộc sao?

Khi nào lại biến thành người rồi?” Chu Thánh lạnh lùng chất vấn.

Từ Phúc nhất thời không nói nên lời.

Ánh mắt Cửu Vĩ Hồ chuyển sang nhìn Từ Phúc.

Trong mắt nàng, Từ Phúc là thức ăn ngon nhất.

Đương nhiên, Chu Thánh cũng vậy, nhưng nàng không dám ăn Chu Thánh, nhưng ăn Từ Phúc thì không vấn đề gì.

“Thưởng thức đi.” Chu Thánh khẽ nói một câu.

Cửu Vĩ Hồ được Chu Thánh cho phép, quả quyết lao về phía Từ Phúc.

Từ Phúc phất trần trong tay vung lên, một làn sương mù bốc lên, mà hắn cũng biến mất trong sương mù.

Cửu Vĩ Hồ vồ hụt.

“Lão hồ ly, không dễ bắt như vậy.” Chu Thánh cũng không ngạc nhiên.

Dù sao Từ Phúc là Thiên Tôn thật sự, thực lực có thể trên cả Đại

hung, thậm chí còn mạnh hơn mình một chút.

Nhưng vẫn chưa đạt đến cấp tổ.

Cửu Vĩ Hồ vồ hụt, liếc nhìn Chu Thánh một cái, rồi tiếp tục xuống nuốt chửng đảo tiên Doanh Châu. 【Đinh, nhiệm vụ phụ tuyến được phát hành, mời ký chủ đến cổ quốc Vân Điền, ngăn cản Thiên Tôn Hội!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên, Chu Thánh hiểu ra mục tiêu của Thiên Tôn Hội.

Họ muốn từ cổ quốc Vân Điền, mở ra một cánh cửa, để dị thú bên trong ra ngoài.

Chu Thánh nhìn Cửu Vĩ Hồ vẫn đang ăn, không nhịn được nói: "Ăn đi, ăn no rồi đi làm việc với ta." Vốn dĩ Chu Thánh định đi một mình, nhưng hồ ly Thanh Khâu rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, bảo họ đi cùng mình đến cổ quốc Vân Điền một chuyến.

Đảo tiên Doanh Châu bị tàn sát sạch sẽ.

Cửu Vĩ Hồ và ba Đại hung cũng đã ăn no.

"Ăn no rồi, đi cùng ta đến một nơi đi." Chu Thánh lên tiếng.

"Đi đâu?" "Cổ quốc Vân Điền!" Cửu Vĩ Hồ suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu.

Chu Thánh dẫn họ, bay về phía Vân Điền.

Cổ quốc Vân Điền, người ngủ say chính là Vân Điền Vương.

Vân Điền Vương là một bá chủ thời Đông Chu, chiếm cứ ba tỉnh ở phía nam, ở một góc trời.

Mà cổ quốc Vân Điền của ông, thực ra là do ông xây dựng lúc sinh thời, để dùng sau khi chết.

Sống là vua, chết cũng là vua!

Lần trước Chu Thánh mang long mạch từ mộ dưới biển về, đã đặt trong cổ quốc Vân Điền.

Cho nên lần này đi, cũng không cần tìm Bạch Phỉ Phỉ nữa, đi thẳng là được.

Cổ quốc Vân Điền ở trong núi lớn, Chu Thánh và mọi người bay nửa ngày, đến nơi trước khi trời sáng.

Cổ quốc ẩn trong hố sâu, mà trong hố sâu toàn là độc trùng rắn rết.

Chu Thánh dẫn Cửu Vĩ Hồ đáp xuống, hố sâu đã được dọn sạch.

"Đi thẳng thôi." Chu Thánh nói một câu, dẫn người vào hố sâu.

Sau khi vào hố sâu, con đường phía trước khá rộng, nhưng vào trong thì lại khá hẹp.

Cửu Vĩ Hồ và ba Đại hung lần lượt biến thành hình người, lách người qua.

Có Thiên Tôn Hội dọn đường phía trước, nên suốt đường đi không có nguy hiểm.

Qua Nhất Tuyến Thiên, phía trước là một đường hầm u ám, được khai phá bằng sức người.

Mộ Vân Điền Vương không phải ở dưới đất, cũng không phải trong núi, mà là trên một hòn đảo nổi trên không mà không ai có thể đến được.

Hòn đảo nổi trên không là lợi dụng từ trường chính phụ cực để lơ lửng.

Con đường này Chu Thánh đã đi một lần, nên vào đường hầm cũng rất quen thuộc.

Hơn nữa, cơ quan đều bị người của Thiên Tôn Hội phá hỏng rồi, Chu Thánh cũng lười đi mật đạo của Người gác lăng.

Mật đạo của Người gác lăng có thể đi thẳng đến trung tâm, nhưng cơ quan trên đường đều không còn, đi đường nào cũng như nhau.

Xuyên qua đường hầm, phía trước thoáng đãng hơn, giống như một thung lũng.

Nhưng ánh nắng không thể chiếu vào, dù bây giờ trời đã sáng, nơi này cũng xám xịt, còn đặt không ít những cái vại lớn.

"Trong những cái vại này đều là cổ trùng, tuyệt đối đừng chạm vào." Chu Thánh nhắc nhở một câu.

"Cổ trùng?" Cửu Vĩ Hồ nhìn những con cổ trùng đang lúc nhúc trong cái vại vỡ, bắt một con lên ăn.

"Có chút ngọt, coi như là món tráng miệng sau bữa ăn." Cửu Vĩ Hồ còn nhận xét.

Chu Thánh: ...

Hắn quên mất, Cửu Vĩ Hồ và ba Đại hung sau lưng nàng hoàn toàn không sợ cổ trùng.

Cổ trùng ở đây đều có độc, một khi bị cắn, sẽ trúng cổ độc.

Thi thể trên đất là minh chứng tốt nhất.

Cửu Vĩ Hồ đã ăn hết thành viên Thiên Tôn Hội ở Doanh Châu, nhưng Thiên Tôn Hội còn một hòn đảo tiên, Phương Trượng.

Thành viên Thiên Tôn Hội ở Phương Trượng đều là thành viên cốt cán, thuộc cấp quản lý tuyệt đối.

Cuối những cái vại là một khu rừng cây bụi thấp, hai bên đều là sườn núi, có thể lên núi.

Nhưng lên núi rồi sẽ càng nguy hiểm hơn.

"Ta thấy có thể đưa hồ ly Thanh Khâu đến đây, chúng nó nhất định

sẽ thích nơi này.” Cửu Vĩ Hồ cười nói.

Nơi này có cổ trùng làm đồ ăn vặt, còn có dã thú để ăn.

Nàng đã thấy, trong rừng cây hai bên đều có dã thú ẩn nấp.

“Nơi này là để chôn người chết, nếu hồ ly Thanh Khâu chết, ta có thể xem xét chôn ở đây.” Chu Thánh mở lời nói.

Cửu Vĩ Hồ lập tức mất hứng.

“Tăng tốc độ đi.” Chu Thánh không muốn kéo dài thời gian nữa, trực tiếp bay qua.

Có thực lực, gác lăng cũng không cần dựa vào cơ quan nữa.

Tuy cơ quan của cổ quốc Vân Điền rất nhiều, nhưng có thể lợi dụng được rất ít.

Cơ quan ở đây, hoặc là cổ trùng, hoặc là mãnh thú, đều là cơ quan tự nhiên, cơ quan do con người tạo ra có thể khống chế rất ít.

Cổ quốc Vân Điền là lăng mộ dễ gác nhất, cũng là lăng mộ khó gác nhất.

Dễ gác ở chỗ, Người gác lăng chỉ cần ở trên hòn đảo nổi, yên lặng nhìn trộm mộ bị giết là được, khó gác ở chỗ, cơ quan do con người tạo ra ở đây rất ít, Người gác lăng rất khó ra tay.

Cơ quan giữ được, thì không có việc gì của Người gác lăng, cơ quan không giữ được, thì là lúc Người gác lăng ra tay.

Chu Thánh bay lên hòn đảo nổi trên không, thấy thành viên Thiên Tôn Hội đang tiến lại gần.

“Thành viên đến không ít.” Chu Thánh nhìn mấy trăm người bên dưới, họ đang nhanh chóng tiến lên.

Mà người dẫn đầu là một bóng đen, hắn chính là Hữu Hộ Pháp,

trợ thủ đắc lực của Thiên Tôn.

Nếu không phải Thủy Hoàng Đế nói, ai mà biết được, hắn là người của Thủy Hoàng Đế chứ?

Từ Phúc bị Thủy Hoàng Đế nắm trong lòng bàn tay, cho dù bây giờ Từ Phúc là Thiên Tôn, gặp lại Thủy Hoàng Đế cũng sợ hãi.

Chương 524

“Bọn chúng, đều ăn được sao?” Cửu Vĩ Hồ chỉ xuống đám thành viên Hội Thiên Tôn bên dưới.

“Được.” Chu Thánh gật đầu, “Ngoại trừ cái bóng đen kia.” “Ta không có hứng thú với thịt chết.” Cửu Vĩ Hồ nói.

“Thịt chết...” Chu Thánh ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại.

Thứ mà Cửu Vĩ Hồ gọi là thịt chết, hẳn là Thi Hóa Cương.

Tần Thủy Hoàng đã chết, sáu đại ám ảnh vệ của ngài tự nhiên cũng là thi thể.

Chỉ là Chu Thánh vẫn chưa rõ, sáu đại ám ảnh vệ của Tần Thủy Hoàng rốt cuộc là sáu người nào.

Nhưng hắn đoán, có thể là quân vương của sáu nước còn lại trong thời Chiến Quốc.

Suy cho cùng, điều này khá phù hợp với sáu đại ám ảnh vệ.

Thủy Hoàng Đế nhất thống An Lạc, thu nạp sáu vị quân vương vào trướng, để họ trở thành ám vệ của mình, dường như cũng rất hợp lý.

Chỉ là Chu Thánh vẫn chưa chắc chắn, phải thấy tận mắt mới biết được.

“Vậy chúng ta đi ăn đây.” Cửu Vĩ Hồ đã rục rịch.

Tuy đã ăn no ở Doanh Châu, nhưng ai lại chê đồ ăn nhiều chứ?

Ăn no một chút, vì sắp tới sẽ phải chịu đói.

“Chờ một chút, ngươi cảm ứng xem, Từ Phúc có ở đây không.” Chu Thánh nói.

Chuyện này liên quan đến đại kế thành thần của lão, lão không thể không đến.

Đây là cơ hội cuối cùng của lão.

Cửu Vĩ Hồ cảm ứng một lượt, ánh mắt màu xanh lục u tối phát ra những gợn sóng ánh sáng nhàn nhạt, quét một vòng.

"Không có." Cửu Vĩ Hồ nói.

"Không có sao?

Xem ra giấu mình kỹ thật." Chu Thánh lẩm bẩm.

"Được rồi, ngươi đi ăn trước đi, đừng động đến ám vệ kia là được." Chu Thánh nói xong, quay đầu nhìn cung điện.

Cánh cửa đồng xanh nằm ngay trong cung điện.

Mà cung điện này, có một con đại xà niên đại hai ngàn năm trăm năm canh giữ.

Thực lực của con đại xà đó, có thể sánh ngang với đại hung.

"Từ Phúc sao có thể không ở đây, nhất định là đã trốn đi rồi." Chu Thánh thì thầm.

Từ Phúc đoán được mình sẽ mang Cửu Vĩ Hồ đến, mà lão không phải là đối thủ của Cửu Vĩ Hồ.

Vậy điều duy nhất lão có thể làm, chính là khi Cửu Vĩ Hồ xuất hiện, dùng tốc độ nhanh nhất xông vào đại điện, mở cánh cửa đồng xanh.

Chu Thánh đi vào đại điện trước, canh giữ trước cửa đồng xanh.

Ở trung tâm đại điện, trên chín cây cột đá, vẫn còn một cỗ quan tài được bảo vệ, người nằm bên trong chính là Vân Điền Vương.

Chu Thánh ngồi trên bậc thềm, cắm thanh bội đao của người gác

lăng xuống đất, tay nghịch Hỗn Độn Châu và Dương Châu, lặng lẽ chờ Thiên Tôn đến.

Mà bên ngoài, Cửu Vĩ Hồ cũng đã dẫn đám đại hung ra tay.

Đám thành viên Hội Thiên Tôn bên dưới, còn tưởng con hồ ly màu xanh trước mắt là thú giữ mộ của Vân Điền cổ quốc, liền rút vũ khí ra tấn công.

"Oanh oanh oanh..." Cửu Vĩ Hồ vẫy đuôi một cái, những đòn tấn công của chúng liền tan biến.

Mọi đòn tấn công của chúng, đối với Cửu Vĩ Hồ mà nói đều không đau không ngứa.

Cửu Vĩ Hồ mở miệng hít nhẹ một hơi, thân thể của chúng như không thể kiểm soát, bị Cửu Vĩ Hồ hút vào trong cơ thể.

"Ục." Các thành viên Hội Thiên Tôn chết lặng, chúng chưa bao giờ thấy một con thú giữ mộ vô địch đến thế.

Trên hòn đảo nổi.

Bóng dáng Từ Phúc xuất hiện, cùng với đệ tam thế thân của lão.

Chu Thánh đoán không sai, Từ Phúc quả thực đã đến, còn mang theo cả đệ tam thế thân.

Lão vừa rồi trốn trong một cái lò luyện đan, để đệ tam thế thân mang theo mình, mới tránh được sự dò xét của Cửu Vĩ Hồ.

Đệ tam thế thân của lão hiện tại chỉ là một con rối, tuy có linh hồn, nhưng mọi mệnh lệnh đều cần lão hạ lệnh mới được.

"Đợi ta có được thứ ta muốn, bóp chết người gác lăng, cũng giống như bóp chết một con kiến!" Từ Phúc lạnh lùng nói.

"Ầm ầm ầm..." Con đại xà đang nằm trên đảo nổi bị kinh động, tỉnh giấc từ giấc ngủ say.

Nó cảm nhận được luồng khí tức nguy hiểm.

Thân hình con đại xà cực lớn, như một ngọn đồi nhỏ.

"Đánh nổ nó!" Thiên Tôn chỉ vào con đại xà, ra lệnh cho đệ tam thế thân.

Đệ tam thế thân đi về phía con đại xà.

Trước mặt đại xà, đệ tam thế thân nhỏ bé như một con kiến.

Thế nhưng, đối mặt với đòn tấn công của đại xà, đệ tam thế thân của Từ Phúc trực tiếp tung một quyền hạ gục nó.

Thân hình dù lớn đến đâu, trước sức mạnh tuyệt đối, cũng chỉ là vô ích.

Từ Phúc đi về phía cung điện, lò luyện đan trong tay trái bùng lên ngọn lửa, trong cây phất trần tay phải giấu đầy kim châm.

Lão biết, người gác lăng đang ở bên trong đợi mình.

Mà lão cũng không sợ người gác lăng.

Từ Phúc từng bước từng bước đi lên bậc thềm, đẩy cửa lớn vương cung ra.

Chu Thánh ở bên trong từ từ ngẩng đầu, tay phải nắm chuôi đao, tay trái vẫn cầm Hỗn Độn Châu và Dương Châu.

"Người gác lăng, ta cho ngươi một cơ hội trường sinh." Từ Phúc lại nói.

Ánh mắt Chu Thánh lạnh lẽo, Dương Châu được bắn ra với tốc độ cực nhanh.

Từ Phúc nhanh chóng vung lò luyện đan trong tay trái, thu Dương Châu vào, đồng thời thúc giục lửa mạnh thiêu đốt.

"A." Chu Thánh khẽ kêu một tiếng, long châu không sợ lửa đốt,

hơn nữa ngọn lửa còn có thể kích phát năng lực của Dương Châu.

Từ Phúc vung phất trần một cái, mười mấy cây kim bạc tức thời bắn ra.

"Phong!" Chu Thánh thúc giục Hỗn Độn Châu, triệu hồi sức mạnh của cuồng phong.

Cuồng phong lập tức thổi ngược những cây kim bạc mà Từ Phúc bắn ra.

Từ Phúc vung phất trần trong tay, thu lại kim bạc, rồi lại lấy ra một viên đan dược nuốt xuống, cuồng phong lập tức mất tác dụng với lão.

Thanh đao của Chu Thánh đã kề sát mắt Từ Phúc, phất trần trong tay Từ Phúc cuộn lại, trực tiếp quấn lấy thanh bội đao của người gác lăng.

Chu Thánh dùng sức kéo, nhưng không rút ra được.

Từ Phúc giơ lò luyện đan trong tay trái lên, đập vào đầu Chu Thánh.

Chu Thánh buông đao trong tay, nhanh chóng lùi lại, tránh được đòn tấn công của Thiên Tôn.

Từ Phúc cầm lấy thanh bội đao của người gác lăng, định sử dụng, nhưng vừa truyền cương khí vào thì lại bị phản phệ.

"Bội đao của người gác lăng, không phải ngươi có thể dùng!" Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Vậy ngươi cũng đừng hòng dùng!" Từ Phúc cầm bội đao của người gác lăng, trực tiếp bẻ gãy.

Rồi còn ném những mảnh vỡ vào trong lò luyện đan để nấu chảy.

Chu Thánh cười lạnh một tiếng, mở ra phòng ngự của Hỗn Độn

Châu.

Thực lực của Từ Phúc rất mạnh, đánh chính diện chắc chắn không lại, nhưng lão ngốc này, thu Dương Châu của mình thì thôi, lại còn ném cả bội đao của người gác lăng vào.

Đây chính là đang tự tìm đường chết.

Từ Phúc thấy Chu Thánh phòng ngự mà không tấn công, đòn tấn công ngày càng sắc bén, từng bước áp sát.

Chu Thánh nhìn chằm chằm vào lò luyện đan trong tay Từ Phúc, nó đang phình to ra nhanh chóng.

Chương 525

“Bùm!” Chu Thánh khẽ nói một tiếng, ngay sau đó, lò luyện đan trong tay Từ Phúc nổ tung.

“Bùm!” Vụ nổ lớn khiến cả hòn đảo nổi rung chuyển không ngừng, còn Từ Phúc cũng bị hất văng ra ngoài.

Nắp quan tài của Vân Điền Vương cũng bị thổi bay.

Dương Châu bị nung đến đỏ rực quay trở lại tay Chu Thánh, còn những mảnh vỡ của bội đao người gác lăng thì cắm trên ngực Từ Phúc.

Lẽ ra vụ nổ cùng lắm chỉ khiến lão bị thương, nhưng lão lại cứ phải ném cả bội đao của người gác lăng vào.

Điều này dẫn đến lúc nổ, những mảnh vỡ của bội đao bay ra, cắm vào ngực lão, khiến lão chịu tổn thương chí mạng.

“Ngươi tự tìm cái chết, không thể trách ta được.” Chu Thánh cầm Hỗn Độn Châu, từ từ bước ra.

Lúc này Thiên Tôn vô cùng thảm hại, chiếc áo choàng phương sĩ trên người bị nổ nát, tóc tai bù xù, phất trần trong tay cũng gãy.

“Ngươi cứ chờ đấy!” Từ Phúc để lại một câu nói cay độc, rồi để đệ tam thế thân mang mình bỏ chạy.

Chu Thánh cũng không đuổi kịp, cũng lười đuổi theo.

Từ Phúc đi rồi, các thành viên Hội Thiên Tôn bên dưới cũng bị ăn sạch sẽ, chỉ còn lại Hữu Hộ Pháp, bị Cửu Vĩ Hồ mang lên đảo nổi.

Chu Thánh lấy lệnh bài ra, đi đến trước mặt Hữu Hộ Pháp.

“Hữu Hộ Pháp, ngài có nhận ra lệnh bài này không?” Hữu Hộ

Pháp khẽ cười nói: "Nhận ra chứ, lệnh bài này là ta đưa cho Doanh Chính." "Ngài là?" Chu Thánh không khỏi hỏi một câu.

"Tần Chiêu Tương Vương." Hữu Hộ Pháp tháo mũ trùm đầu xuống, lộ ra diện mạo thật sự.

Đó là một gương mặt già nua, nhưng trên mặt tràn đầy vẻ kiên nghị và bá khí đế vương.

Chu Thánh nghe thấy ông tự xưng, kinh ngạc.

"Tần Chiêu Vương!" Tần Chiêu Tương Vương, cũng được gọi là Tần Chiêu Vương, cách gọi đều như nhau.

Mà Bạch Khởi, chính là thủ hạ của ông!

Đây là một nhân vật tàn nhẫn a!

"Ta cứ tưởng, sáu đại ám vệ của Thủy Hoàng Đế, là quân vương của sáu nước, không ngờ lại là các ngài!" Chu Thánh có nằm mơ cũng không dám nghĩ, sáu đại ám vệ của Thủy Hoàng Đế, lại là họ.

"Thủy Hoàng Đế cần chúng ta, chúng ta tự nhiên nguyện ý giúp ngài một tay." Tần Chiêu Vương nói.

Sáu đại ám vệ của Thủy Hoàng Đế, lần lượt là: Tần Hiếu Công, Tần Huệ Văn Vương, Tần Vũ Vương, Tần Chiêu Tương Vương, Tần Hiếu Văn Vương và Tần Trang Tương Vương.

Nối tiếp uy thế của sáu đời, chính là nói về sáu người họ.

Họ đã xây dựng Đại Tần thành một khối sắt vững chắc, một cường quốc quân sự, Doanh Chính mới có thể thuận lợi diệt sáu nước.

Tất nhiên, đây cũng là nhờ Doanh Chính dựa vào năng lực xuất chúng của mình mới có thể nắm giữ mọi thứ.

"Các ngài thân là lục thế, vậy mà cam nguyện làm ám vệ cho Thủy

Hoàng Đế, thật không thể tưởng tượng nổi.” Chu Thánh quả thực không dám nghĩ.

“Ha, thiên mệnh ở trên người Doanh Chính, chỉ cần Đại Tần có thể nhất thống thiên hạ, làm ám vệ thì có sao?” Tần Chiêu Tương Vương cười nói.

Khoảnh khắc nhìn thấy lệnh bài, ông đã biết, mình nằm vùng mấy nghìn năm, cuối cùng cũng có thể được giải thoát.

“Cũng phải, vậy ngài theo ta về thế giới Sơn Hải đi, Thủy Hoàng Đế cần ngài.” Chu Thánh nói với ông.

“Chờ một chút, vẫn còn chút việc chưa làm xong.” “Việc gì?” “Ta nằm vùng mấy nghìn năm, sớm đã nắm trong tay Hội Thiên Tôn, đợi ta quay về lấy ra danh sách, ngươi giao cho các bộ phận liên quan, là có thể quét sạch toàn bộ người của Hội Thiên Tôn.” Tần Chiêu Tương Vương nói.

Sự phát triển của Hội Thiên Tôn, có nỗ lực của ông, ông cũng biết tất cả những người ẩn mình của Hội Thiên Tôn.

Hội Thiên Tôn trải rộng khắp toàn cầu, ba hòn đảo tiên ở hải ngoại chỉ là trụ sở chính, ngoài ra còn có không ít chi nhánh ở nước ngoài.

Chúng nắm giữ lượng lớn kinh tế, thế lực trải rộng khắp các ngành nghề.

Trở thành khối u ác tính lớn nhất thế giới.

Muốn trừ bỏ, không dễ dàng như vậy.

“Được, ta để Thanh Tổ đi cùng ngài.” Chu Thánh nói rồi nhìn về phía Cửu Vĩ Hồ.

Tần Chiêu Tương Vương quay về, lỡ như gặp phải Thiên Tôn,

chắc chắn sẽ xong đời.

Không cần nghĩ cũng biết, ông về đó là chết.

Để Cửu Vĩ Hồ đi cùng ông, sẽ có một sự đảm bảo an toàn.

"Đừng ra lệnh cho ta." Cửu Vĩ Hồ có chút không vui.

Chu Thánh lấy ra tám cái đuôi hồ ly đưa cho nó, rồi nói: "Cho ngươi, hai tiếng, ngươi không được làm hại người." "Được." Cửu Vĩ Hồ nhận lấy đuôi của mình, nhìn về phía Tần Chiêu Tương Vương.

"Đa tạ." Tần Chiêu Tương Vương cảm ơn một câu.

"Không cần cảm ơn, sau khi ngài lấy được danh sách, cứ trực tiếp giao cho Đường Nguyên Minh là được." Chu Thánh nói.

Đường Nguyên Minh có năng lực này, có thể trừ tận gốc tất cả các chi nhánh của Hội Thiên Tôn.

"Được." Tần Chiêu Tương Vương gật đầu, rồi đi cùng Cửu Vĩ Hồ.

Mà ba con đại hung kia, không biết nên đi theo Cửu Vĩ Hồ, hay đi theo Chu Thánh.

"Các ngươi về núi Côn Luân đi, xây dựng Thanh Khâu mà các ngươi muốn." Chu Thánh nói với ba con.

"Được." Ba con hồ ly Thanh Khâu đáp lời rồi rời đi.

Chu Thánh đuổi chúng đi, chủ yếu là vì mình muốn về nhà ăn Tết.

Ăn một cái Tết thật vui.

"Tiếc là Lưu Ly không ở đây, nếu không cái Tết này sẽ đoàn viên hơn." Chu Thánh lắc đầu, bay về nhà.

Tháng một, đã là mùa đông.

Nhiều nơi, tuyết rơi lất phất, khắp nơi đều có người đốt pháo hoa.

Tết Nguyên Đán sắp đến, khắp nơi đều trở nên vô cùng náo nhiệt.

Chu Thánh bay rất chậm, một là mai mới Tết, hai là muốn ngắm nhìn nhiều hơn.

Lần này trở về, là để xử lý Hội Thiên Tôn, nay đã xử lý gần xong, Thiên Tôn có lẽ sẽ không ở lại An Lạc, mà sẽ đến thế giới Sơn Hải.

Cuộc đối đầu sau này, sẽ chỉ diễn ra ở thế giới Sơn Hải.

Mà chính mình, cũng sẽ mãi mãi trấn thủ thế giới Sơn Hải.

Trên đường bay, Chu Thánh nghĩ đến người giữ mộ, có lẽ có thể đưa ông ta đến thế giới Sơn Hải dạo một vòng.

Hắn bay đến núi Tần Lĩnh, vừa hay thấy người giữ mộ đi ra.

"Sao ông lại ra đây?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Cậu biết ta?" Người giữ mộ hỏi lại.

"Ông lại mất trí nhớ rồi?" "Ừm, ta chỉ biết, ta phải đi tìm người gác lăng Chu Thánh, cậu ta có thể cho ta câu trả lời." Người giữ mộ gật đầu nói.

"Ta chính là cậu ta đây." Chu Thánh nói.

Người giữ mộ nhìn Chu Thánh, có chút do dự.

Chu Thánh cười, lấy lệnh bài người gác lăng của mình ra.

Người giữ mộ thấy vậy, liền chọn tin tưởng.

"Ta muốn tìm lại ký ức của mình." Người giữ mộ nói.

"Ký ức của ông rất dài, một chốc một lát cũng không nói hết được, thế này đi, ta đưa ông đến thế giới Sơn Hải, rồi từ từ kể cho ông nghe." Chu Thánh nói.

"Được." Người giữ mộ chọn tin tưởng.

Sau khi tỉnh lại, ông thấy mình khắc tên Chu Thánh lên cửa đồng

xanh, liền biết rằng cậu ta tuyệt đối có thể tin tưởng.

Bởi vì cánh cửa đồng xanh thần thánh không thể xâm phạm đó, không thể bị vấy bẩn.

Mà mình lại khắc chữ lên đó, chứng tỏ cậu ta đối với mình vô cùng quan trọng.

"Chúng ta bây giờ đi đến thế giới Sơn Hải sao?" Người giữ mộ hỏi một câu.

"Không, về nhà trước đã." "Về nhà?" "Đúng, về nhà ăn Tết!" ...

Sáng sớm hôm sau.

Chương 526

Từ Phúc bị thương, bị Cửu Vĩ Hồ đánh trọng thương, một cánh tay còn bị Cửu Vĩ Hồ ăn mất.

Nếu không phải đệ tam thế thân của lão ra sức, có lẽ lão đã bị Cửu Vĩ Hồ ăn thịt rồi.

"Người gác lăng, ngươi cứ chờ đấy, đợi ta dung hợp với đệ tam thế thân, ta nhất định sẽ công phá Tây Đại Môn, dẫn dị thú, xông vào nhân gian!" Từ Phúc hung hăng nói một câu, rồi mang theo đệ tam thế thân bay đến Côn Luân Thần Cung.

Hình Cơ thấy có người tiếp cận vực sâu, lập tức ngăn cản, nhưng lại bị đệ tam thế thân của Từ Phúc đánh bay.

Từ Phúc muốn mở phong ấn rất khó, nhưng đi vào thì có thể.

Lão quay đầu nhìn lại nhân gian một cái, rồi mang theo đệ tam thế thân nhảy vào.

Mà trên đảo tiên Phương Trượng.

Tần Chiêu Tương Vương cầm một đống tài liệu dày cộm đi ra, trên tài liệu này, đều là danh sách thành viên Hội Thiên Tôn và địa chỉ chi nhánh ở các quốc gia.

Trừ An Lạc, các quốc gia khác đều có thành viên Hội Thiên Tôn.

Cho dù Thiên Tôn không còn, chúng vẫn là Hội Thiên Tôn.

Suy cho cùng, các chi nhánh của Hội Thiên Tôn, rất ít người từng gặp Thiên Tôn, chúng là một tổ chức, một tổ chức lớn mạnh, một tổ chức không việc ác nào không làm.

Tần Chiêu Tương Vương giao tài liệu cho Chu Nguyên Minh, và

dặn dò: “Nhớ kỹ, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, không được bỏ sót bất cứ ai, ngươi vĩnh viễn không biết, sức hiệu triệu của Thiên Tôn mạnh đến mức nào, không nhổ sạch, Thiên Tôn vừa trở về hiệu triệu một tiếng, là có thể lập tức nắm lại quyền kiểm soát.” “Hiểu rồi!” Chu Nguyên Minh gật đầu, lập tức thành lập tổ chuyên án, liên lạc với các quốc gia, bắt giữ thành viên Hội Thiên Tôn. ...

Khu chung cư Hạnh Phúc.

Chu Thánh đẩy cửa nhà, dẫn người giữ mộ vào.

Trong nhà, ba mẹ hắn đang bận rộn, chuẩn bị bữa cơm tất niên và pháo hoa.

“Ba, mẹ, con về ăn Tết.” Chu Thánh cười gọi.

Khu chung cư Hạnh Phúc.

Chu Thánh giúp bưng từng món ăn ngon lên bàn.

“Lưu Ly không về cùng con sao?” Lâm Phương không khỏi hỏi.

“Em ấy có chút việc bận, không tiện về.” Chu Thánh tìm một lý do.

“Người này là?” “Là đồng nghiệp của con, rất ít giao tiếp với người khác, ba mẹ không cần nói chuyện với ông ấy đâu.” Chu Thánh nói.

Người giữ mộ tính cách trầm mặc, không thích nói chuyện.

“Được rồi.” Lâm Phương cũng không hỏi thêm nữa.

Đợi các món ăn được dọn lên hết, cả nhà mới ngồi quây quần bên bàn ăn, cùng với người giữ mộ, thưởng thức mỹ thực.

“Ăn chút gì đi.” Chu Thánh nhìn người giữ mộ.

Người giữ mộ cầm đũa lên, ăn qua loa một chút.

Trên bàn ăn không khí vui vẻ hòa thuận, Chu Kiến Quốc và Lâm Phương cũng không hỏi Chu Thánh khi nào đi, cũng không hỏi khi nào về.

Trông như không quan tâm, thực ra là không muốn Chu Thánh có quá nhiều vướng bận, làm lỡ việc của hắn.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi trên sofa xem chương trình gala cuối năm, nghe tiếng pháo hoa ngoài cửa.

Tuy không khí Tết đã nhạt đi nhiều, nhưng Tết vốn là để cả nhà sum họp.

Chu Thánh rất hưởng thụ khoảnh khắc thư giãn ngắn ngủi này, dù chỉ có nửa đêm.

"Đại Thánh à, lại đây ba lì xì cho con!" Chu Kiến Quốc từ trong túi lấy ra một bao lì xì đưa cho Chu Thánh.

"Ba, con lớn thế này rồi, còn cần lì xì nữa." "Ba con cho thì con cứ nhận đi." Lâm Phương ở bên cạnh khuyên.

"Thôi được." Chu Thánh cũng không từ chối nữa, nhận lấy bao lì xì.

"Xin lỗi nhé, lì xì cho vị đồng nghiệp kia của con, ba không có chuẩn bị." Chu Kiến Quốc có chút áy náy.

"Không sao không sao, ông ấy tuổi còn lớn hơn cả ba mẹ." Chu Thánh xua tay.

Nếu nói về tuổi tác, người giữ mộ còn lớn hơn ba mẹ mình rất nhiều, cho dù có lì xì, cũng phải là người giữ mộ lì xì.

"Niên, đã bị giết rồi." Người giữ mộ mở miệng nói một câu.

Câu nói này vừa ra, hai vợ chồng Chu Kiến Quốc đều ngẩn người.

Họ có chút không hiểu, người kia đang nói gì.

“Thời cổ đại, ăn Tết là để xua đuổi con Niên Thú, chỉ sau này mới biến thành ngày lễ.” Chu Thánh giải thích.

Người giữ mộ từ trong túi mình, lấy ra hai miếng vảy đưa cho vợ chồng Chu Kiến Quốc.

“Vảy của Niên, bảo bình an.” Người giữ mộ đặt vảy lên bàn.

Vợ chồng Chu Kiến Quốc nhìn nhau, đang định lắc đầu thì Chu Thánh đã đặt vảy vào tay họ.

“Cầm đi ba mẹ, bảo bình an.” Chu Thánh mở miệng nói.

“Phải đi rồi.” Người giữ mộ đứng dậy nói.

Ông có dự cảm, đã đến lúc phải đi.

Chu Thánh đứng dậy từ sofa, tạm biệt ba mẹ.

“Ba mẹ, con sẽ về sớm nhất có thể.” Chu Thánh nói xong, cùng người giữ mộ nhanh chóng rời đi.

Lệnh bài người gác lăng của hắn đang phát sáng, là bên Thủ Lăng Cổ Lâu đang gọi hắn.

Thế giới Sơn Hải trừ khi có nguy hiểm, nếu không Thủ Lăng Cổ Lâu sẽ không chủ động liên lạc với mình.

Đợi Chu Thánh rời khỏi nhà, mới nghe thấy âm thanh trong lệnh bài người gác lăng.

“Nguy!

Mau về!” Trong lệnh bài, chỉ có ba chữ ngắn gọn.

Chu Thánh nghe xong, thấy trên trời bùng lên chín luồng kim quang, đó là long mạch.

Khương Công điều động sức mạnh long mạch của An Lạc để trấn áp, chứng tỏ bên thế giới Sơn Hải, đã loạn rồi.

Chu Thánh vội vã chạy đến núi Côn Luân, đến vùng đất Thanh Khâu của núi Côn Luân, gặp Cửu Vĩ Hồ.

"Thanh Tổ, mang theo đám đại hung của ngươi, theo ta đến thế giới Sơn Hải!" Chu Thánh hét lên một tiếng.

Cửu Vĩ Hồ bay lên không, sau lưng là ba con đại hung.

"Đi rồi về, chúng ta sẽ lại đói." Cửu Vĩ Hồ nói.

"Ta sẽ tìm Khương Công nghĩ cách, giải quyết triệt để cho các ngươi." Chu Thánh nói.

Cửu Vĩ Hồ nghe thấy vậy, mới cùng Chu Thánh rời đi, tiến vào lăng Tần Thủy Hoàng.

Lần này đi, Chu Thánh mang theo người giữ mộ, không mang theo Chu Nguyên Minh và những người khác.

Nhiệm vụ của Chu Nguyên Minh và họ là ở lại núi Côn Luân, giám sát tộc hồ ly Thanh Khâu, tránh để chúng gây rối.

Suy cho cùng, cả thế giới đối với chúng mà nói, chính là một trang trại thức ăn. ...Thế giới Sơn Hải.

Tường thành vỡ nát, y phục Tần Thủy Hoàng rách rưới, tướng sĩ bên cạnh mười người không còn một.

Dưới tường thành vô số xác dị thú chất đống, móng vuốt rồng khổng lồ trên không bị gãy một phần ba, máu chảy không ngừng.

Chín long mạch quay về trên tường thành, tường thành bùng lên kim quang, mới chống đỡ được đòn tấn công không thể diễn tả.

Nhưng, tình hình vẫn rất thê thảm.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Chu Thánh nhìn về phía đông hỏi.

"Từ Phúc vào rồi, ta vốn định giết lão, nhưng sự tồn tại không thể

diễn tả đã dẫn mười hai tổ và ba mươi sáu đại hung phát động tấn công.” Tần Thủy Hoàng mệt mỏi nói.

Từ Phúc là thủ hạ của ông, Từ Phúc vừa đến, ông chắc chắn phải toàn lực đối phó.

Nhưng không ngờ, thế giới Sơn Hải vì giúp lão, lại không tiếc toàn lực ra tay.

Sự tồn tại không thể diễn tả không tiếc phạm phải cấm kỵ mà tấn công đại môn, mười hai tổ gần như dốc toàn lực, cộng thêm đại hung và vô số yêu thú xông vào, Tây Đại Môn suýt nữa không giữ được.

Chương 527

Nếu không phải thời khắc mấu chốt Khương Công triệu hồi sức mạnh chín long mạch đến trấn áp, Tây Vương Mẫu toàn lực ra tay đánh lui sự tồn tại không thể diễn tả, có lẽ Tây Đại Môn đã bị công phá.

Mà bây giờ, trận chiến vừa kết thúc, mười hai tổ vẫn chưa lui, ba mươi sáu đại hung cũng đang ở xa nhìn chằm chằm như hổ đói.

Móng vuốt rồng khổng lồ bị đánh gãy trên không cũng chưa thu về, trên trời hai vầng huyết nhật vô cùng nóng bỏng.

"Từ Phúc, không đáng để thế giới Sơn Hải ra tay như vậy." Chu Thánh nghĩ không ra, một Từ Phúc cỏn con, mang theo tàn binh chạy đến thế giới Sơn Hải, sao lại khiến thế giới Sơn Hải phải dốc toàn lực tấn công?

Điều này căn bản không thể nào!

"Đệ tam thế thân của Từ Phúc, dung hợp từ hàng trăm vạn người, đối với thế giới Sơn Hải mà nói, chính là mỹ vị vô thượng." "Dị thú ở thế giới Sơn Hải rất đói, chúng căn bản không nhịn được." Giọng nói của Khương Công vang lên, trong lời nói tràn đầy vẻ mệt mỏi.

"Đệ tam thế thân..." Chu Thánh nghĩ đến tên Thiên Tôn không có mặt kia, thực lực của hắn rất mạnh, có thực lực của tổ.

"Từ Phúc còn làm một giao dịch với chúng, đợi dung hợp với đệ tam thế thân của mình, lão sẽ cống hiến thân thể ban đầu cho sự tồn tại không thể diễn tả." Khương Công tiếp tục nói.

Thân thể ban đầu của lão, cũng là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Tuy không ngon bằng đệ tam thế thân, nhưng hiệu quả sẽ mạnh

hơn.

Cho nên, sự tồn tại không thể diễn tả, thà bị gãy một móng vuốt, cũng cam nguyện ra tay.

Mà dị thú ở thế giới Sơn Hải, đều nghe lời của sự tồn tại không thể diễn tả.

Nó hiệu lệnh một tiếng, gần như phát động toàn bộ dị thú Sơn Hải.

Điều này mới tạo thành kết quả lưỡng bại câu thương.

"Còn không lui, ngươi muốn cá chết lưới rách sao?" Giọng nói đầy tức giận của Khương Công vang lên.

Móng vuốt khổng lồ trên trời không lui, mà tiếp tục tiến tới.

"Người gác lăng, chặt đứt móng vuốt của nó!" Khương Công ra lệnh.

Chu Thánh hai tay nắm chặt bội đao của người gác lăng, Hỗn Độn Châu hóa thành kim quang bao phủ lên trên.

Một viên châu màu đen bay tới, bám vào bội đao, tăng cường độ sắc bén của nó.

Chu Thánh thúc giục Dương Châu, bao bọc lấy phần bảo vệ tay, rồi đạp chân một cái, xông ra ngoài.

Mười hai tổ ra tay trước ngăn cản Chu Thánh, nhưng năm đạo ảnh tử của Tần Thủy Hoàng xông ra, người gác lăng âm mạch lao đến, người giữ mộ cũng lập tức ra tay, cùng với kim kỳ lân của Tây Vương Mẫu và mấy thủ hạ không rõ tên của Chu Công cũng lần lượt ra tay, hợp lực chặn đứng đòn tấn công của mười hai tổ.

Họ đối phó với mười hai tổ có lẽ sẽ rất khó khăn, nhưng chặn đứng một lúc, vẫn không thành vấn đề.

Những con đại hung kia bị một gợn sóng ánh sáng chặn lại, cũng không thể đột phá vào trong.

Tất cả mọi người, đều đang tạo điều kiện cho Chu Thánh.

Chu Thánh cầm bội đao của người gác lăng, đạp lên kim quang, xông về phía móng vuốt khổng lồ.

Móng vuốt khổng lồ như cột chống trời, mang theo uy thế diệt thế, đè xuống Chu Thánh.

Chu Thánh dốc sức ra tay, nếu đòn này không thể đánh gãy móng vuốt rồng khổng lồ, vậy hắn sẽ bị móng vuốt rồng khổng lồ bóp nát.

Trong lòng Chu Thánh cũng có sợ hãi, nhưng niềm tin chiến thắng móng vuốt rồng khổng lồ, đã đè nén nỗi sợ hãi trong lòng.

"Keng!" Khi móng vuốt rồng khổng lồ vươn tới, Chu Thánh dùng sức chém một đao, chặt đứt móng vuốt rồng khổng lồ.

"Gào!" Một tiếng giống như tiếng rồng gầm vang vọng khắp đất trời, móng vuốt rồng khổng lồ rơi xuống dưới tường thành, còn cao hơn cả tường thành không ít.

"Ngươi còn không lui, vậy thì cùng ngươi cá chết lưới rách!" Giọng nói của Khương Công lại vang lên, một luồng kim quang lan tỏa lên trời.

Huyết nhật trên trời biến mất, móng vuốt rồng cũng theo đó thu về.

Cùng với sự rút lui của tồn tại không thể diễn tả, mười hai tổ và hai mươi bốn đại hung cũng lần lượt rời đi.

"Mang móng vuốt rồng qua đây, ta tự mình phân chia." Khương Công nói xong, giọng nói cũng tan đi.

Thủ hạ bí ẩn của ông, mang móng vuốt rồng khổng lồ đi.

Móng vuốt rồng này toàn thân là bảo vật, huyết nhục đều có công dụng lớn, còn có xương cốt, móng vuốt, đều là vũ khí sắc bén.

Chu Thánh lúc này ngồi trên đống xác dị thú, vô cùng suy yếu.

Đòn đánh vừa rồi, đã tiêu hao toàn bộ tinh lực của hắn.

Đây còn là trong tình huống móng vuốt rồng khổng lồ gần như đã gãy mới chặt đứt được, nếu móng vuốt rồng khổng lồ không bị thương, cho dù mình dốc toàn lực, có lẽ cũng chỉ có thể chém vỡ một miếng vảy.

Sự tồn tại không thể diễn tả, thật sự quá mạnh mẽ!

Nó chỉ thò ra một móng vuốt, đã có thể dễ dàng công phá Tây Đại Môn, nếu toàn lực ra tay, e rằng không ai có thể chống đỡ.

Mà nó cũng có điều kiêng kỵ, mới không hoàn toàn ra tay.

Người giữ mộ từ trên trời rơi xuống, kéo Chu Thánh dậy.

"Nơi này, thật quen thuộc." Người giữ mộ nhìn về phía xa của thế giới Sơn Hải, cảm thấy vô cùng quen thuộc.

"Ông đã từng đến?" "Nơi này, hình như là Lăng Thú." Người giữ mộ nói.

"Lăng Thú?" "Không sai." Tần Thủy Hoàng từ trên tường thành đi xuống, dù y phục rách rưới, khí thế của ông vẫn rất mạnh mẽ.

Đứng trên đống xác, có cảm giác chỉ điểm giang sơn.

"Cái gọi là Lăng Thú, chính là lăng mộ mai táng dị thú, thế giới Sơn Hải này, mai táng tất cả dị thú của An Lạc, ngươi là người gác lăng, bảo vệ không chỉ là long lăng của An Lạc, mà còn có Lăng Thú trước mắt." Tần Thủy Hoàng giải thích.

Hoàng Đế nhất thống thiên hạ, đuổi toàn bộ dị thú sơn hải trong nhân gian vào Lăng Thú, dùng chín con thần long đúc thành trường

thành, vĩnh viễn mai táng chúng.

Trấn thủ thế giới Sơn Hải, trấn thủ Lăng Thú.

Người giữ mộ đã từng đến đây, nhưng ông không phải đến để trấn thủ, mà là đến để lấy dị thú làm dược liệu.

Trong thời kỳ của ông, muốn dị thú nào giúp đỡ, cứ đến lấy là được.

Có dị thú ăn vào tốt cho cơ thể, có dị thú có thể phát huy tác dụng nhất định.

Thời đại của ông, hoàn toàn coi dị thú như thức ăn.

Chỉ đến sau này, dị thú dần dần lớn mạnh, còn sinh ra một sự tồn tại không thể diễn tả, còn bên nhân loại, Võ Vương phạt Trụ, Thiên tử thay thế Nhân vương, khiến nhân loại trở nên vô cùng suy yếu.

Khương Tử Nha sau khi hoàn thành việc phong thần, lâm nguy nhận mệnh, tổ chức hệ thống người gác lăng, một mặt bảo vệ sự ổn định của long mạch An Lạc, một mặt đích thân đến trường thành trấn thủ.

Nếu ông không đến trấn giữ, một khi dị thú đột phá, thiên hạ của Võ Vương, sẽ trở nên vô cùng hỗn loạn.

"Ta đến trung tâm xem sao, ta nhớ phụ thân ta, có để lại một số thứ ở đó." Người giữ mộ nói xong, liền rời đi.

Tuy ông đã mất trí nhớ, nhưng chỉ cần thấy cảnh quen thuộc, trong đầu ông sẽ hiện ra một số mảnh ký ức.

Suy cho cùng ông đã sống mấy nghìn năm, nếu không thường xuyên dọn dẹp ký ức trong đầu, đại não của ông hoàn toàn không chịu nổi.

Chỉ có đi lại con đường đã đi, mới có thể đánh thức ký ức.

“Tây Đại Môn giao cho ngươi, trẫm mệt rồi.” Tần Thủy Hoàng thở dài một hơi, quay về tường thành, dẫn tàn binh rời đi.

Trận chiến này, gần như đã hao hết toàn bộ binh lực của ông.

Ba mươi vạn quân Tần toàn bộ đã hy sinh, Mông Điềm, Vương Tiễn cũng bị thương nặng.

Đòn tấn công của dị thú đến quá nhanh, viện binh từ các khu vực khác lại quá chậm.

Chu Thánh đứng một lúc, nghĩ đến Lưu Ly, vội vã quay về xem.

Hắn quay về nội thành, đẩy cửa phòng, thấy Lưu Ly vẫn đang nằm trên giường.

“May quá, không sao.” Chu Thánh cúi xuống, sờ trán Lưu Ly.

Thân nhiệt bình thường.

“Theo lý mà nói, cũng nên tỉnh rồi.” Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

“Giọt long huyết này cho ngươi, có thể nhanh chóng đánh thức Lưu Ly.” Trên không trung bay đến một giọt long huyết màu vàng kim.

“Sự tồn tại không thể diễn tả, là một con rồng?” Chu Thánh mở miệng hỏi.

Trước đó khi đối phó với móng vuốt rồng khổng lồ, hắn đã nghi ngờ sự tồn tại không thể diễn tả, là một con rồng.

“Chúc Long.” Khương Công trực tiếp nói.

“Chúc Long!” Chu Thánh kinh ngạc.

Truyền thuyết kể rằng, Chúc Long mở mắt là dương, nhắm mắt là âm, thân hình to lớn, là một loại rồng, và là một tồn tại cực kỳ đặc biệt.

Chương 528

Chu Thánh không ngờ, sự tồn tại không thể diễn tả trong thế giới Sơn Hải, lại là Chúc Long trong truyền thuyết!

“Đợi đã, Chúc Long và rồng đúc thành trường thành, không phải là cùng một loại sao?” Chu Thánh không khỏi hỏi.

“Rồng cũng chia làm nhiều loại, tuy đều gọi chung là rồng, nhưng long chủng khác nhau, thần thoại miêu tả cũng khác nhau.” Khương Công giải thích.

“Bình thường đừng gọi tên nó, ngươi gọi nó sẽ cảm ứng được ngươi, vì có giọt long huyết này, mới có thể tạm thời che giấu cảm ứng của nó đối với ngươi.” Khương Công tiếp tục nói.

Gọi tên của tổ, tổ sẽ cảm nhận được có người đang gọi mình, và có thể biết phương hướng; gọi tên của đại hung, đại hung sẽ có một chút cảm ứng.

Từ đại hung trở đi, chúng đều được gọi là “nó”, chính là vì khi có người nhắc đến chúng, chúng sẽ có cảm ứng.

Mà Chúc Long, ngươi nhắc đến nó, nó sẽ biết nơi ngươi đang ở, và có thể nhìn thấy ngươi.

Giọng nói của Khương Công biến mất, Chu Thánh cũng cho Lưu Ly uống long huyết.

Sau khi uống long huyết, má Lưu Ly dần dần đầy đặn, hơi thở cũng dần dần gấp gáp.

“Lưu Ly, Lưu Ly.” Chu Thánh gọi liền hai tiếng, Lưu Ly dần dần mở mắt.

“Em... em ngủ bao lâu rồi?” Lưu Ly có chút mơ màng.

Trong lúc ngủ, cô cảm nhận được nguy hiểm, nhưng không biết đã ngủ bao lâu.

“Không ngủ lâu đâu, tỉnh lại là tốt rồi.” Chu Thánh cười nói.

Lưu Ly tỉnh lại, áp lực của mình đã giảm đi rất nhiều.

Lưu Ly từ trên giường ngồi dậy, ôm chầm lấy Chu Thánh.

“Vất vả cho anh rồi.” “Không có gì vất vả, chỉ cần em không sao là được.” Chu Thánh dịu dàng nói.

Lưu Ly ôm Chu Thánh một lúc, rồi nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của hắn.

“Anh rất mệt.” “Ở nơi này, ai mà không mệt?

Chỉ là họ đều đã chết rồi, không thể hiện ra được mà thôi.” Chu Thánh nhẹ nhàng nói.

Những đế vương tướng tướng trấn thủ ở đây, ai mà không mệt?

Chỉ là sau lưng là An Lạc, mệt mỏi đến đâu cũng phải giữ vững!

Những người mà Khương Công chọn để trấn thủ, đều là những người có thể vì trấn thủ An Lạc mà một mình chịu đựng sự cô đơn.

Họ, mới là những người thực sự mệt mỏi.

Sống thì cúc cung tận tụy, chết rồi vẫn trấn thủ ở tuyến đầu.

Núi Đại Hoang, trên vách núi cheo leo.

Từ Phúc ngồi xếp bằng, sau lưng chỉ có đệ tam thế thân đi theo.

Mọi cơ nghiệp của lão ở nhân gian, gần như đã bị hủy hoại hoàn toàn, Tả hữu hộ pháp một chết một phản bội, ba hòn đảo tiên đều bị phá hủy, vô số đồng nam đồng nữ tan thành tro bụi.

Lão đã gầy dựng mấy nghìn năm, lại bị hủy trong một sớm một chiều.

Lão có hận ý với người gác lăng, nhưng hận ý lại không quá mãnh liệt.

Suy cho cùng đã sống mấy nghìn năm, chuyện gì cũng có thể nhìn thấu.

Lão trộm mộ, người gác lăng giữ lăng, quan hệ đối địch trời sinh, mình đã đấu với họ nhiều năm, có thắng có thua, chỉ là lần này thua rất thảm hại mà thôi.

"Sơn Hải Nguyên Thạch ngươi muốn, đã mang đến cho ngươi rồi." Một đám huyết vụ bay tới, mang theo một viên đá giống như chất lỏng.

Đây là Sơn Hải Nguyên Thạch, cũng là thứ mà Tần Thủy Hoàng từng tặng cho con gái mình 'Sơn Hải'.

Từ Phúc đưa tay nhận lấy, Sơn Hải Nguyên Thạch trong lòng bàn tay lão tùy ý biến hóa, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Ngươi lui đi, ta muốn một mình yên tĩnh." Từ Phúc phất tay nói.

"Nó không đợi được nữa." Giọng nói âm lãnh của Hỗn Độn vang lên.

Chữ "nó" trong miệng Hỗn Độn, chính là chỉ sự tồn tại không thể diễn tả.

"Ta sẽ cho nó, cho ta thêm chút thời gian đi, dù sao thì thân thể này, ta đã dùng mấy nghìn năm, phải hoài niệm một chút." Từ Phúc nhàn nhạt nói.

Hỗn Độn nghe vậy, cũng không nói gì thêm, hóa thành huyết vụ tan biến.

Từ Phúc nhìn bàn tay già nua và thân thể chỉ còn da bọc xương của mình, lắc đầu cười: "Nhưng mà, ta cũng không thua quá thảm hại, ít

nhất ta đã trường sinh, và sắp có thể thành thần rồi.” “Thủy Hoàng Đế à, ta không ngờ, còn có thể gặp lại ngài.” Từ Phúc cảm khái một câu.

Người lão sợ nhất, vẫn là Thủy Hoàng Đế.

Trong thời đại của Thủy Hoàng Đế, ngài chính là bá chủ mạnh nhất, khí phách, uy nghiêm đều vô cùng mạnh mẽ, người thời đó, không ai không sợ hãi.

Mà lão lúc đó cũng giữ lòng kính sợ với Thủy Hoàng Đế, dù ngài đã cho lão địa vị rất cao.

Nhưng lão biết, Thủy Hoàng Đế muốn giết lão, muốn tước đoạt mọi thứ của lão, chỉ là một mệnh lệnh tùy ý mà thôi.

Thân xác lão mang theo đệ tam thế thân đến thế giới Sơn Hải đã gây chú ý của Thủy Hoàng Đế, Thủy Hoàng Đế vốn định không tiếc mọi giá giữ lại Từ Phúc, nhưng Từ Phúc trực tiếp từ bỏ thân xác, dẫn dụ sự tồn tại không thể diễn tả.

Đến nỗi hai bên đều phải trả một cái giá thảm khốc.

Từ Phúc cảm khái xong, nhắm mắt ngưng thần, rồi vẫy tay gọi đệ tam thế thân đến bên cạnh.

Đệ tam thế thân của lão vẫn chưa có mặt, vì lão chưa tạo ra nó.

“Vốn dĩ, ngươi có tư duy của riêng mình là một chuyện tốt, dù sao tạo thần trước tiên phải tạo người.” “Sinh ra làm người, có suy nghĩ của mình, có quyết định của mình, có linh hồn của mình, điều đó rất bình thường.” “Nhưng mà, ngươi không nên chống đối ta, cũng không nên có những suy nghĩ khác.” Từ Phúc sờ đầu đệ tam thế thân, ngón tay khẽ gõ mấy cái, tách ra một đoàn ý thức từ trong đệ tam thế thân.

“Ngươi giấu sâu đến đâu thì có ích gì?

Chẳng lẽ ngươi quên, mỗi tấc máu thịt của ngươi, đều là do ta tạo

ra.” Từ Phúc cười nhạt, ngón tay khẽ động, bóp nát một đạo ý thức của đệ tam thế thân.

“Ngươi vốn nên là tồn tại vượt qua tổ, nhưng ngươi lại chọn lưu tình, ngươi hẳn là không muốn giết người gác lăng phải không.” Từ Phúc nhìn ý thức từ kẽ móng tay mình hóa thành vi quang tan biến.

“Cũng tại ta ngu, lúc đầu không nên lấy một giọt máu của ngươi cho đám Bản Điền Tam Lang mang đến lăng Tần Thủy Hoàng, để ngươi và người gác lăng có tiếp xúc, từ đó nảy sinh ý nghĩ chống đối ta.” Từ Phúc giống như đang dỗ dành con mình, dỗ dành đệ tam thế thân của mình.

“Ngươi là hoàn mỹ, ngươi là do ta tự tay tạo ra, ngươi là thế giới này... không, ngươi là người hoàn mỹ nhất của thế giới loài người, nhưng thứ ta muốn không phải là làm người, mà là thành thần.” Từ Phúc nói xong câu cuối cùng, ngón tay nối liền Sơn Hải Nguyên Thạch, Sơn Hải Nguyên Thạch nối liền với mi tâm của đệ tam thế thân.

Từ Phúc chuyển giao tất cả của mình vào trong đệ tam thế thân, còn lại cái vỏ xác của mình.

Lẽ ra tam thế hợp nhất, tam thân hợp nhất, tam hồn hợp nhất mới là trạng thái hoàn mỹ nhất, có thể một bước đạt đến cảnh giới không thể diễn tả.

Nhưng tiếc thay, tay chân của Tả Từ bị phong ấn, thân thể của mình phải hiến tế cho sự tồn tại không thể diễn tả, dẫn đến sự dung hợp không đủ hoàn mỹ.

Nếu không có Sơn Hải Nguyên Thạch làm cầu nối, có lẽ Từ Phúc sẽ càng khó dung hợp với đệ tam thế thân hơn.

Cùng với ánh sáng lan tỏa, trên trời lại sáng lên hai vầng huyết

nhật, huyết nhật nhìn chằm chằm vào hướng của Từ Phúc.

Sinh cơ của Từ Phúc dần dần tan biến, toàn bộ được chuyển giao vào đệ tam thế thân, mà đệ tam thế thân, mọc ra tóc, tai, mắt, mũi, miệng...

Chỉ là, trông có chút quỷ dị.

Mắt là mắt phượng tiêu chuẩn, mũi là mũi diều hâu, lông mày là mày kiếm, tai là tai hoàn chỉnh, miệng cũng là môi trên mỏng môi dưới dày, mà khuôn mặt cũng là tỷ lệ vàng.

Rõ ràng từng đường nét đều vô cùng hoàn hảo, nhưng khi kết hợp lại với nhau lại khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái.

Giống như là... giống như là... kiểu phẫu thuật thẩm mỹ thất bại mà lại thành công.

"Từ Phúc của ngày xưa đã biến mất, ta của ngày hôm nay đã ra đời." Đệ tam thế thân của Từ Phúc đứng dậy từ mặt đất, nhìn thân thể ban đầu của mình.

Thân thể ban đầu của lão đã hoàn toàn chết đi, huyết nhục lão hóa.

"Mời hưởng dụng!" Từ Phúc mới đối với hai vầng huyết nhật trên trời nói.

Ngay sau đó, thân thể ban đầu của Từ Phúc hóa thành một luồng huyết nhục, bay lên trời.

"Đệ tam thế thân, không thể gọi là Từ Phúc nữa, không đúng, đệ tam thế thân, vốn dĩ không phải là ta Từ Phúc." Từ Phúc lẩm bẩm.

"Đệ tam thế thân, cứ gọi là Từ Tam đi." Từ Phúc tự đặt cho mình một cái tên mới, rồi nhìn lên bầu trời.

Thân thể hắn tỏa ra ánh sáng, khí tức của hắn tăng lên vô hạn, mỗi tấc huyết nhục của hắn đều đang thăng hoa.

Đệ tam thế thân của hắn rất mạnh, chỉ là đệ tam thế thân cố ý che giấu thực lực.

Chương 529

Từ Phúc chuyển giao tất cả của mình vào đệ tam thế thân, bao gồm cả thực lực của thân thể ban đầu.

Bây giờ Từ Phúc...

à không Từ Tam, sở hữu thực lực vô hạn tiếp cận với sự tồn tại không thể diễn tả, cùng đẳng cấp với Tây Vương Mẫu và Khương Công, thậm chí có thể mạnh hơn một chút.

"Nếu có thể tam thân hợp nhất, ta chính là... mặt trời của nhân gian!" Từ Phúc nhìn hai vầng huyết nhật trên trời, không kìm được lòng mình. ...

Trên trường thành.

Chu Thánh bước lên tường thành, nhìn về phía núi Đại Hoang, cảm nhận được một áp lực chưa từng có.

"Từ Phúc, dung hợp với đệ tam thế thân?" Chu Thánh khẽ nheo mắt.

Chu Thánh biết đệ tam thế thân của Từ Phúc rất mạnh, chỉ là lúc ở Vân Điền cổ quốc, đệ tam thế thân không dốc toàn lực.

Hắn dường như đã cho mình một thứ gì đó, chỉ là Chu Thánh không nhớ ra là gì.

Hắn nhìn về hướng núi Đại Hoang, đột nhiên bừng tỉnh.

"Tuyệt đối không thể để Từ Phúc quay về!" Từ Phúc không phải là dị thú trong Lăng Thú, lão có thể tùy thời rời đi từ những cánh cửa nhỏ khác.

Hơn nữa, thực lực hiện tại của Từ Phúc vô cùng mạnh mẽ, những

đế vương tướng tướng trấn thủ cửa nhỏ, căn bản không thể ngăn cản lão!

"Khương Công, Từ Phúc có khả năng quay về bất cứ lúc nào." Chu Thánh vội vã thông báo cho Khương Công.

"Xin hãy gọi ta là Từ Tam." Từ xa truyền đến một giọng nói trong trẻo.

Nghe thấy giọng nói, Chu Thánh đột nhiên quay đầu lại, không biết từ lúc nào, sau lưng mình đã xuất hiện một người... mắt ra mắt, miệng ra miệng, mũi ra mũi.

Ngũ quan của hắn rất kỳ quái, trông không có khối, giống như là phẳng.

Chỉ là lại có chút cong queo, trông rất không ổn.

"Ngươi..." "Ta, Từ Tam đây." Từ Tam nhàn nhạt nói.

Hắn đã không còn là Từ Phúc, đổi tên thành Từ Tam.

Hắn giữ lại họ Từ, chỉ đổi tên.

Số ba này có rất nhiều ý nghĩa, tam thế hợp nhất, tam sinh vạn vật...

"Từ Phúc!" Chu Thánh vẫn gọi tên thật của lão.

"A, ta đã nói rồi, ta tên là Từ Tam, không còn là Từ Phúc nữa." Từ Tam lạnh lùng nói.

Hắn có chút không vui.

Tính cách của Từ Phúc, vốn là chín chắn ổn trọng, thích bày mưu tính kế, hỉ nộ không thể hiện ra ngoài.

Nhưng sau khi dung hợp với đệ tam thế thân, hắn lại thích cấp tiến hơn một chút, và máu nóng bốc đồng, hỉ nộ thể hiện ra ngoài.

Tính cách đã xảy ra một sự chuyển biến lớn.

“Vậy, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Chu Thánh rút đao chất vấn.

Trên trường thành này, hắn không sợ đối phương dám đột nhiên tấn công.

Đòn tấn công của Tây Vương Mẫu và Khương Công đã sẵn sàng, chỉ cần Từ Tam dám bước lên tường thành, thì Khương Công và Tây Vương Mẫu, sẽ không để Từ...

Từ Tam rời đi.

“Ước chiến thôi.” Từ Tam cười nói một câu, lật tay lấy ra phất trần.

Nhìn cây phất trần trong tay, hắn nhíu mày một cái, trực tiếp dùng lửa mạnh rèn phất trần thành đao.

“Trước đây sao ta lại thích dùng phất trần nhỉ, rõ ràng là đao dễ dùng hơn.” Từ Tam lắc đầu lẩm bẩm, rồi khắc mấy chữ xuống đất.

“Từ Tam, thỉnh chiến người gác lăng!” Nhưng sau khi khắc chữ, Từ Tam trực tiếp đánh chữ lên tường thành.

“Đợi ta đi đến đỉnh núi Đại Hoang, nếu ngươi còn chưa đến, vậy ta sẽ đến nhân gian, tái lập Hội Thiên Tôn.” Từ Tam nói xong, đeo đao sau lưng xoay người bước đi, từng bước từng bước đi về phía núi Đại Hoang, một bước là trăm mét.

Chu Thánh im lặng.

Nơi này cách núi Đại Hoang tám nghìn dặm, nhưng Từ Tam đi một bước là trăm mét, tính ra một giây một bước, nhiều nhất là một ngày sẽ đến.

Hắn không cho mình thời gian suy nghĩ.

“Nếu hắn muốn quay về, e rằng khó có thể ngăn cản.” Khương

Công cũng bó tay với việc này.

Ông cảm nhận được Từ Tam, biết thực lực của hắn đã có một bước nhảy vọt, e rằng chính mình ra tay, cũng khó có thể ngăn cản hắn.

Quan trọng nhất là hắn không phải là dị thú trong Lăng Thú, hắn hoàn toàn có thể rời đi từ cửa nhỏ.

Ba mươi sáu cửa nhỏ, ai biết hắn sẽ đi cửa nào?

Đợi cảm ứng được, có lẽ hắn đã ra ngoài rồi.

"Hiểu rồi, trận chiến này ta bắt buộc phải đi." Chu Thánh thở dài một hơi, hắn không có cơ hội từ chối.

Từ Phúc một khi rời khỏi thế giới Sơn Hải, sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến nhân gian.

Tuy nói hiện tại cả nước đều đang nghiêm trị các phần tử khủng bố của chi nhánh Hội Thiên Tôn, nhưng chỉ cần Từ Phúc quay về hô một tiếng, có thể lập tức khôi phục vị thế thống trị của Hội Thiên Tôn.

Hội Thiên Tôn, đã phát triển thành một giáo hội, không còn là một tổ chức đơn giản nữa.

"Ai, trận chiến này cơ hội ngươi quay về rất mong manh a." Khương Công thở dài một hơi.

Từ Tam, đây là cố ý ép người gác lăng đến ứng chiến a.

"Ta có lựa chọn sao?" Chu Thánh không có lựa chọn nào khác, trận chiến này bắt buộc phải đi.

Khương Công im lặng, đại đa số mọi người đều im lặng.

Hắn không có bất kỳ lựa chọn nào, bắt buộc phải đi.

Từ Tam đây là đang chơi một nước dương mưu, ta muốn giết ngươi, ngươi bắt buộc phải đến đây để ta giết!

Không khí ngột ngạt bao trùm cả trường thành.

Không ít đế vương tướng tướng, lúc này cũng không có cách giải quyết.

Dù là quân sư, cũng không nghĩ ra được đối sách nào hay.

Người gác lăng có thể dẫn người đi không?

Tuyệt đối có thể!

Nhưng mà, nơi đó là núi Đại Hoang a.

Người gác lăng nếu dẫn người đi, chẳng lẽ đối phương sẽ không gọi dị thú sao?

Gọi bao nhiêu người đi, cũng là đi nộp mạng.

"Ta đi cùng ngươi." Lưu Ly xuất hiện sau lưng Chu Thánh, mở miệng phá vỡ không khí ngột ngạt.

"Không, em đừng đi." Chu Thánh trầm giọng nói.

"Thôi được, vậy em không đi nữa." Lưu Ly lè lưỡi nói.

Lưu Ly biết Chu Thánh sẽ không dẫn mình đi, nên cũng không nói nhiều nữa, đợi hắn đi rồi, mình sẽ lén lút theo sau là được.

Hai người lòng biết dạ sáng, đều biết suy nghĩ của đối phương.

"Ta giúp ngươi mượn sức đi." Khương Công đành phải nói.

"Được." Chu Thánh gật đầu, hắn hiện tại quả thực cần một chút giúp đỡ.

"Sức mạnh của thất mạch, sức mạnh của long mạch, khởi!" Khương Công điều động sức mạnh của người gác lăng thất mạch trong Thủ Lăng Cổ Lâu, bao gồm cả sức mạnh của chín long mạch,

nạp vào cơ thể Chu Thánh, tăng thực lực của Chu Thánh lên vô hạn.

"Ba mươi vạn anh hồn ở đâu!" Tần Thủy Hoàng hét lớn một tiếng.

"Có!

Có!

Chương 530

Có!" Giữa trời đất, vang lên những tiếng gầm giận dữ xé lòng.

Ba mươi vạn quân Tần của Tần Thủy Hoàng đã chết, nhưng anh hồn của họ vẫn còn, chưa từng tan biến.

"Bảo vệ người gác lăng!" Tần Thủy Hoàng chỉ tay một cái, ba mươi vạn anh hồn lập tức tràn vào cơ thể Chu Thánh.

Lúc này Chu Thánh, có một cảm giác căng trướng mãnh liệt, giống như cơ thể sắp bị căng nổ tung.

Ba mươi vạn tuy không bằng thân thể huyết nhục trăm vạn của Từ Tam, nhưng cũng là một sự trợ giúp không nhỏ.

Ba mươi vạn anh hồn này, là con bài tẩy cuối cùng của Tần Thủy Hoàng.

Các đế vương tướng tướng, lần lượt gửi lời chúc phúc và giúp đỡ cho Chu Thánh.

"Ta tặng ngươi ngọn gió đông, chúc ngươi hỏa thiêu Từ Phúc!" Một người cầm quạt lông ngỗng, phe phẩy quạt lông, đạp gió đông mà đến, người này là Gia Cát thừa tướng Gia Cát Lượng.

"Ta hứa cho ngươi ba nghìn viên vẫn thạch, đập chết Từ Phúc!" Một người toàn thân đế vương khí đến, bên cạnh rồng phượng trình tường, chính là vị diện chi tử Lưu Tú.

"Ta không có gì để cho, chỉ cho ngươi một cái bát thôi." Một người tướng mạo nông dân nhưng ẩn chứa sát cơ xuất hiện, cầm một cái bát vỡ đưa cho Chu Thánh.

Hoàng đế áo vải Minh Thái Tổ Chu Trọng Bát, cũng gọi là Chu Nguyên Chương.

Chu Thánh đều nhận hết, vì hắn rất cần.

Dưới sự giúp đỡ của các phương, thực lực của Chu Thánh tăng lên đến cấp tổ, khí tức khủng bố.

Trên người hắn có khí tức vượt qua các đế vương trong lịch sử, giống như một vị bá chủ thiên hạ.

"Bọn ta không thể cùng ngươi đi, chỉ có thể trên trường thành, tiễn ngươi!" Một đám đế vương nâng ly rượu tiễn Chu Thánh.

Chu Thánh nâng ly rượu, nhưng không uống, mà đặt lên tường thành.

"Ly rượu này, vẫn là đợi ta trở về rồi nói sau!" Nói xong, Chu Thánh khẽ đánh ngất Lưu Ly.

"Mọi người giúp ta canh chừng cô ấy, đừng để cô ấy đến." "Nhất định." Chu Thánh chắp tay cáo biệt mọi người, rồi xoay người nhảy xuống tường thành, không quay đầu lại mà rời đi.

Một đám đế vương đứng trên tường thành nhìn Chu Thánh đi xa, Khương Công và Tây Vương Mẫu cũng đến, chỉ là đều ở trong ánh sáng.

"Tây Vương Mẫu, ngươi có tin không, hắn không phải là quân cờ của ta." Khương Công thầm nói với Tây Vương Mẫu.

"Người gác lăng đều là quân cờ của ngươi, sao hắn lại không phải?" Tây Vương Mẫu có chút không hiểu.

"Không phải, ta không thể khống chế được hắn, sự xuất hiện của hắn, thậm chí còn khiến ta cảm thấy bất ngờ, hắn vừa là người gác lăng dương mạch, cũng không phải là người gác lăng dương mạch." Khương Công lại nói.

"Ý gì?" "Ý ta là, hắn là người gác lăng dương mạch, nhưng người

đứng sau hắn không phải là ta.” “Vậy là ai?” “Ngươi nghĩ xem?” “Thượng cổ tam...” “Suỵt.” “Không thể nghĩ, không thể nói, không thể nghe, đây là Lăng Thú.” Núi Đại Hoang, trên đỉnh núi.

Từ Tam đi một ngày mới đến đỉnh núi, chắp tay sau lưng đứng.

Một đám huyết vụ bay tới, đứng sau lưng hắn.

Bây giờ Từ Tam đã không còn là Từ Phúc ngày xưa, thực lực của hắn hiện tại đã vượt qua thú tổ.

Ở thế giới Sơn Hải, thực lực quyết định mọi thứ, cho nên đại hung Hỗn Độn trong huyết vụ, không dám ngang hàng với hắn nữa.

“Hỗn Độn, ngươi đi gọi một số dị thú đến mai phục, gọi được bao nhiêu thì gọi.” Từ Tam phân phó.

“Tại sao lại làm vậy?” “Bởi vì, ta ước chiến với người gác lăng.” “Ước chiến không phải là hai người các ngươi...” “Ai quy định, ước chiến phải là hai người?

Ta, Lăng Thú, ước chiến với một mình người gác lăng không được sao?” Từ Tam cắt ngang lời Hỗn Độn.

Hỗn Độn lập tức không nói nên lời.

“Ngươi như vậy, có phải là quá ti bỉ rồi không?” Hỗn Độn tự cho rằng mình đã đủ ti bỉ vô sỉ, không ngờ so với Từ Tam, mình vẫn còn kém một chút.

“Ti bỉ sao?

Khi ngươi có đủ thực lực để uy hiếp người khác, quy tắc ngươi muốn đặt ra thế nào thì đặt ra thế ấy, huống chi, Lăng Thú vốn là một nơi không có quy tắc, ta lấy nhiều đánh ít, hắn có thể làm gì?” Từ Tam nhàn nhạt nói.

Cái gọi là ti bỉ, chỉ là khi thực lực không đủ, dùng âm mưu quỷ kế.

Nhưng khi thực lực của ngươi đủ mạnh, bất kỳ hành vi ti bỉ nào cũng là dương mưu, và ngươi bắt buộc phải tuân thủ.

"Cũng có lý, ta đi sắp xếp ngay." Hỗn Độn hóa thành huyết vụ tan biến.

Giết được người gác lăng, chúng sẽ có cơ hội phá vỡ Tây Đại Môn rời đi.

Từ Tam đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống vạn vật.

"Mười giây nữa, không đến thì ta quay về." Từ Tam bắt đầu đếm ngược trong lòng.

Mười, chín, tám, bảy...

Sau lưng Từ Tam, Chu Thánh cầm bội đao của người gác lăng, bay lên từ sườn núi.

Lần ước chiến này, hắn sợ mình không thể quay về, cho nên đã để lại Diễm Vong ở Tây Đại Môn, một mình đến, không mang theo bất kỳ người giúp đỡ nào.

"Ngươi như vậy là không có ý tứ gì cả, ít ra ngươi cũng nên đợi ta đếm đến một rồi mới xuất hiện, như vậy mới có không khí." Từ Tam quay lại, cười nhìn Chu Thánh.

"Ồ, tăng tiến không nhỏ nhỉ." Lúc này Chu Thánh, toàn thân huyết khí ngút trời, anh linh vây quanh người hắn gào thét.

Hắn không muốn nói nhảm với đối phương, trực tiếp rút đao xông tới.

"Người ta đều nói phản diện chết vì nói nhiều, ngươi thật sự không cho ta nói chuyện à." Từ Tam dùng trường đao chặn lại, dễ dàng chặn được đòn tấn công tích lực của Chu Thánh.

Từ Tam đang đợi, đợi Hỗn Độn dẫn dị thú đến, như vậy, mình sẽ

đứng ở thế bất bại.

Bây giờ người gác lăng tuy không phải là đối thủ của mình, nhưng Từ Tam sợ hắn bộc phát.

"Ầm ầm ầm!" Xa xa, bụi mù mịt, Hỗn Độn thân hình khổng lồ dẫn theo vô số dị thú nhanh chóng xông tới.

Hỗn Độn cũng không còn ẩn mình trong huyết vụ, nó trực tiếp lộ ra thân thể xấu xí của mình.

"Nói là ước chiến, ngươi có ý gì đây?" Chu Thánh mặt trầm như nước nhìn Từ Tam.

"Ước chiến mà, tự nhiên là cả Lăng Thú đối phó với ngươi!" Từ Tam cười nói.

"Ngươi ti bỉ." "Ti bỉ?

Ta nói ta là người tốt sao?

Ta Từ Tam từ trước đến nay chưa từng là người tốt, tại sao phải nói công bằng?" Từ Tam cười lạnh, chỉ về phía trường thành xa xa.

"Đương nhiên, ngươi cũng có thể chạy về, chỉ là ta đánh chưa đủ đã, ta sẽ quay về nhân gian." Hắn đang uy hiếp Chu Thánh, ta ti bỉ có thể, nhưng ngươi không được chạy.

Nếu ngươi chạy, ta sẽ quay về giết.

Chỉ cần nắm được điểm yếu này, hắn có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Chu Thánh nhắm mắt định thần, hai tay nắm chặt bội đao của người gác lăng, lại một lần nữa xông về phía Từ Tam.

Từ Tam tùy ý vung đao, dễ dàng chặn được Chu Thánh.

Để tránh đêm dài lắm mộng, sau khi chặn được đòn tấn công của

Chu Thánh, Từ Tam toàn lực ra tay, muốn đánh Chu Thánh trọng thương trước.

"Keng keng keng..." Từ Tam vung ra một bộ đao pháp hoa mỹ, phá vỡ mọi phòng ngự của Chu Thánh.

Hỗn Độn Châu của Chu Thánh hóa thành kim quang bao bọc lấy bội đao của người gác lăng, mới không để bội đao nứt ra, nhưng vẫn khó có thể chống đỡ được đòn tấn công toàn lực của Từ Tam.

Phong lâm hỏa sơn thủy kim lôi, Chu Thánh gần như đã dùng hết.

"Gào!" Hỗn Độn hưng phấn gầm lên xông tới.

"Gió đông thổi!

Lửa mạnh thiêu!" Chu Thánh dùng gió đông thúc giục ngọn lửa của người gác lăng, biến nơi này thành một biển lửa khổng lồ, thiêu đốt những dị thú xông tới.

Những dị thú đó cũng có một số thực lực đặc biệt, có con có thể ngự thủy, có con có thể khống phong, còn có con có thể bay lượn độn địa.

Chu Thánh chỉ ngăn cản được một phần.

Nhưng, dị thú một khi dính phải ngọn lửa của người gác lăng, sẽ bị thiêu đốt toàn thân, và không thể dập tắt.

Ngọn lửa của người gác lăng, có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với chúng.

"Hồn bất diệt, chiến bất hưu!" Chu Thánh lại gầm lên, ba mươi vạn anh hồn mà Tần Thủy Hoàng cho hắn xông ra, từng người một hiện hình, với đội quân chỉnh tề thống nhất, xông về phía dị thú.

"Vẫn thạch, rơi!" Chu Thánh lại một lần nữa triệu hồi vẫn thạch mà Lưu Tú cho mình, đập về phía dị thú.

Truyền thuyết kể rằng, năm xưa Lưu Tú vì quang phục Hán thất, đã dẫn năm nghìn người, đánh bại năm mươi vạn người của Vương Mãng.

Đây vốn là chuyện không thể, nhưng tiếc thay Lưu Tú là vị diện chi tử, lão thiên gia thấy Lưu Tú đánh không lại, đã đặc biệt giáng vẫn thạch xuống, đập chết quân đội của Vương Mãng.

Chương 531

Mà những viên vẫn thạch này, cũng được Lưu Tú bảo tồn lại, sau khi chết luyện thành minh khí của mình.

Chu Thánh thúc giục mọi thủ đoạn để cản trở cuộc tấn công của dị thú, sau đó mới toàn lực đối phó với Từ Tam.

Từ Tam cũng đã nắm được gần hết thực lực của người gác lăng, biết thực lực của hắn tiếp cận tổ, thậm chí có thể đã đạt đến cấp tổ, nhưng so với mình còn kém xa.

"Không chơi nữa, ngươi cũng nên chết rồi!" Từ Tam tích lực, trường đao tỏa ra huyết quang.

Chu Thánh muốn ngắt đòn tích lực của Từ Tam, nhưng đao mang của trường đao quá chói lóa, khiến Chu Thánh không thể tiếp cận.

"Nếu đã không thể ngắt, vậy thì liều với ngươi." Chu Thánh thi triển tất cả thủ đoạn ra.

Sức mạnh của chín long mạch, sức mạnh của thất mạch thủ lăng, âm dương châu..., tất cả thủ đoạn đều được dùng hết.

Bội đao của người gác lăng liên tục nóng lên, đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Từ Tam khẽ cười, nói: "Vĩnh biệt, người gác lăng!" "Trảm!" Từ Tam dùng sức vung đao, huyết quang lạnh lẽo bùng nổ.

Chu Thánh dốc toàn lực chống đỡ, hai thanh đao va vào nhau, tạo ra một vụ nổ dữ dội.

"Bùm!" Đỉnh núi Đại Hoang trực tiếp bị san phẳng, Chu Thánh ở trung tâm vụ nổ toàn thân huyết nhục nứt ra, xương cốt gãy lìa.

Mà Từ Tam cũng không khá hơn, đối mặt với đòn tấn công toàn lực của Chu Thánh, hắn không thể nào không bị ảnh hưởng.

Nhưng hắn không hề hoảng loạn, thậm chí còn có thể cười đắc ý.

“Nếu đây là đòn mạnh nhất của ngươi, vậy ngươi có thể đi chết được rồi.” Từ Tam nói xong, một giọt tinh huyết từ trong cơ thể hắn tỏa ra, mang đi tất cả thương thế của Từ Tam, khiến Từ Tam lại một lần nữa đạt đến thời kỳ mạnh nhất.

“Ta đã nói rồi, ta có một trăm vạn mạng!” Từ Tam tăng thêm sức mạnh, lại vung đao.

“Bùm!” Sau một tiếng nổ lớn, đao của Chu Thánh gãy rồi.

“Rắc!” Bội đao của người gác lăng gãy lìa, mà hắn cũng theo tiếng nổ tan biến.

Chỉ còn lại nửa thanh đao, cắm trên núi Đại Hoang đã bị san phẳng.

“Tuy lãng phí một giọt tinh huyết của ta, nhưng giết được ngươi cũng đủ rồi.” Từ Tam nhìn nửa thanh bội đao của người gác lăng cắm trên đất, nhặt nó lên, ném về phía trường thành.

“Đợi ta chơi chán, ta vẫn sẽ quay về nhân gian.” “Làm thần duy nhất, của nhân gian!” Cổng Tây Lớn.

Lưu Ly, người bị Chu Thánh đánh ngất, đã bị tiếng nổ kinh thiên động địa đánh thức.

Nàng vội vàng chạy ra khỏi phòng, lao lên tường thành.

Tiếng nổ ở phía xa vẫn liên tục vang lên, không ai biết ở đó đã xảy ra chuyện gì. "Ta muốn đi xem sao!" Lưu Ly lo lắng cho an nguy của Chu Thánh, muốn qua đó xem thử. "Người gác lăng đã dặn, không thể để cô đi." Tào Tháo bước ra nói.

Những người khác cũng lần lượt ngăn cản Lưu Ly, không cho nàng đi.

Lưu Ly mắt đỏ hoe nhìn mọi người, thấy họ sống chết không nhường đường, đành bất lực nhìn về phương xa. "Vút!" Một thanh đao gãy xé toạc hư không bay thẳng tới, cắm phập vào cổng thành.

Lưỡi đao đã cong vênh, bên trên vẫn còn vương máu tươi, hai chữ 'Lưu Ly' trên thân đao cũng vô cùng bắt mắt.

Lưu Ly nhảy từ trên tường thành xuống, đưa bàn tay run rẩy ra, chạm vào vết máu trên đao.

Khung cảnh trận chiến tức thì hiện lên trong đầu nàng.

Nàng nhìn thấy, Chu Thánh bị cuốn vào trận chiến, biến mất trong cuộc quyết đấu cuối cùng, không để lại bất cứ thứ gì. "Chết... chết rồi..." Lưu Ly ngây ngốc đứng tại chỗ, nước mắt chảy dài trên gò má tinh xảo, rơi xuống đất tựa như những hạt trân châu. "Chu Thánh... chết rồi..." Lưu Ly chạm vào vết máu trên tay, có chút không dám chấp nhận sự thật này.

Nhưng khung cảnh trận chiến lại rõ ràng đến thế.

Nàng thà rằng mình không nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng đó, như vậy, nàng vẫn còn có thể ảo tưởng rằng, Chu Thánh chỉ biến mất, chàng sẽ quay trở về.

Nhưng sau khi nhìn thấy khung cảnh trận chiến, nàng không thể kìm nén được nữa.

Chút ảo tưởng cuối cùng trong lòng cũng tan thành mây khói. "A!!!" Lưu Ly bùng nổ, hoàn toàn sụp đổ, đứng dưới tường thành gào thét đến khản cổ.

Mái tóc đen nhánh của nàng vì phẫn nộ mà chuyển thành màu đỏ như máu, trong con ngươi chỉ còn lại sự tức giận vô tận.

Nàng nắm chặt thanh bội đao của người gác lăng trên tường thành, dù tay bị cắt rách cũng không buông ra.

Mọi người trên tường thành cũng vô cùng đau khổ, nhưng họ không thể biểu hiện ra ngoài. "Phụ thân, cô ấy tẩu hỏa nhập ma rồi." Tào Xung kéo tay cha mình, chỉ vào Lưu Ly. "Đúng vậy." Tào Tháo thở dài nói.

Bọn họ cũng rất buồn, nhưng thân là tử thi, cảm xúc của họ không thể bộc lộ ra được.

Lưu Ly dùng hết sức rút thanh đao gãy ra, mang theo cơn phẫn nộ ngút trời, định đi tìm Từ Tam báo thù. "Ai, trở về đi." Khương Công thở dài một tiếng, một luồng kim quang bao phủ lấy Lưu Ly, đưa nàng trở về. "Thả ta ra!

Thả ta ra!" Dù Lưu Ly la hét thế nào, cũng không ai để ý đến nàng.

Thậm chí để ngăn Lưu Ly nghĩ quẩn, Khương Công còn thu cả thanh đao gãy đi. "Âm Mạn, con đi chăm sóc nó đi." Thủy Hoàng Đế dặn dò con gái mình. "Vâng." Âm Mạn gật đầu, đi vào nội thành.

Bầu không khí trở nên càng thêm ngột ngạt.

Cái chết của Chu Thánh là một đả kích quá lớn đối với họ, không ai có thể chấp nhận kết quả như vậy. "Thủy Hoàng Đế, Tào Tháo, Lưu Tú, ba người các ngươi trấn giữ Cổng Tây Lớn, ba mươi sáu vị tiểu môn thủ tướng tùy các ngươi điều động." Khương Công lập tức sắp xếp.

Người gác lăng không còn, nhưng Cổng Tây Lớn bắt buộc phải giữ vững. "Rõ!" Giọng nói của Khương Công tan đi, mọi người đứng trên Cổng Tây Lớn trấn thủ.

Nhưng họ cũng biết, những cuộc xung đột nhỏ và thú triều thì họ có thể chống đỡ được, nếu gặp phải đại hung dẫn theo yêu thú đến

tấn công, hoặc thú tổ giáng lâm, có lẽ họ sẽ không chống cự nổi.

Người mạnh nhất trên tường thành là Cửu Vĩ Hồ và ba con đại hung của Thanh Khâu Hồ.

Nhưng chúng chỉ nghe lời Chu Thánh, bây giờ Chu Thánh không còn, cũng chỉ có Khương Công có thể ra lệnh cho chúng.

Nhưng nếu Khương Công không ở đây, chúng dương phụng âm vi, ai có thể làm gì được chúng?

Cổng Tây Lớn, hiện tại là cánh cổng khó khăn nhất.

Đa số bọn họ đều đã giao át chủ bài của mình cho người gác lăng, đến nỗi, họ không còn thủ đoạn mạnh mẽ nào khác để thi triển. "Cổng Tây Lớn, không dễ giữ a." Tào Tháo có chút khó chịu, cả đời ông chưa từng đánh trận nào gian nan như vậy. ...

Cổng Trung Tâm.

Khương Công ngồi bên hồ, mặc áo tơi, đội nón lá, cầm cần câu cá. "Người gác lăng mạch Dương, chết rồi sao?" Giọng nói nghi vấn của Tây Vương Mẫu Mẫu vang lên. "Ta không biết." Khương Công lắc đầu. "Ngay cả ông cũng không cảm ứng được?" "Nói ra cũng không sợ bà cười chê, ngay từ đầu ta đã không cảm ứng được cậu ta, sự xuất hiện của cậu ta nằm ngoài dự liệu của ta." Khương Công lắc đầu cười nói.

Thông thường việc truyền thừa người gác lăng đều phải tiến hành trong cổ lâu Thủ Lăng.

Hơn nữa, người gác lăng của hai mạch Âm Dương đều do cổ lâu Thủ Lăng lựa chọn.

Nhưng sự xuất hiện của Chu Thánh khiến Khương Công cũng trở tay không kịp.

Mãi đến khi Chu Văn Vương nói cho ông biết có người tế tự, ông mới biết người gác lăng mạch Dương đã xuất hiện.

Chương 532

"Hay là phái người đi tìm thử?" Tây Vương Mẫu Mẫu đề nghị.

Khương Công im lặng một lúc lâu, rồi nói: "Tạm thời không cần, bất cứ ai rời khỏi trường thành đều có nguy hiểm, cứ chờ đi." "Chờ cái gì?" "Ta cũng không biết phải chờ cái gì." Khương Công nằm trên bờ, lẩm bẩm: "Trấn giữ mấy ngàn năm, ta cũng mệt rồi." "Đợi người gác mộ ra, để cậu ta trấn giữ Cổng Tây Lớn đi." Khương Công nằm trên đất nói. "Đại Vũ Gia Kỳ Lân, có cậu ta quả thực có thể trấn trụ Cổng Tây Lớn." Tây Vương Mẫu Mẫu nói.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng là nhân vật thời thượng cổ, vẫn luôn trấn thủ trường thành. "Tây Vương Mẫu Mẫu, bà không mệt sao?" Khương Công hỏi một câu. "Mệt?

Không mệt, đây vốn là chức trách của ta." Tây Vương Mẫu Mẫu nói. "Ha ha." Khương Công cười nhẹ một tiếng, không nói gì thêm. "Nếu không có mệnh lệnh của người đó, cả đời này ta sẽ trấn thủ tại trường thành." Tây Vương Mẫu Mẫu lại nói. "Người đó à, còn sống không?" "Chết rồi." Tây Vương Mẫu Mẫu quả quyết nói. "Bà chắc chắn không?" Tây Vương Mẫu Mẫu nghe vậy, liền tức giận nói: "Bất cứ ai cũng không được nghi ngờ!" "Hiểu rồi." Khương Công hiểu ra, "Cho nên cả đời này bà không thể rời khỏi trường thành được rồi." Tây Vương Mẫu Mẫu im lặng một lúc rồi nói: "Thú Lăng, không chỉ có dị thú Sơn Hải, mà còn liên thông với địa giới, chôn cất các vị thần." "Nếu người gác lăng thực sự là do người đó sắp đặt, vậy thì cậu ta sẽ không chết." Khương Công nghe xong lời của Tây Vương Mẫu Mẫu, hỏi: "Thần mà bà nói, là gì?" "Ông sẽ không muốn biết đâu." Tây Vương Mẫu Mẫu nói xong, giọng nói biến mất.

Tây Vương Mẫu Mẫu từ lúc có nơi này đã bắt đầu trấn thủ, bà biết rõ hơn bất cứ ai, Thú Lăng này rốt cuộc chôn cất thứ gì.

Khương Công tuy cũng trấn thủ mấy ngàn năm, nhưng có rất nhiều thứ ông cũng không hiểu rõ. "Những ghi chép về lịch sử thượng cổ, rốt cuộc là thật hay giả?" Khương Công có suy đoán, nhưng không dám chắc chắn. "Có lẽ, là thật đi." Khương Công vung cần câu, tiếp tục câu cá. ...

Sâu trong thế giới Sơn Hải.

Một cái bát vỡ lẳng lặng nằm trên một cái hố lớn hình người.

Cái bát vỡ đã hoàn toàn nứt ra, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ tan tành.

Mà trong cái hố lớn, một bàn tay dính đầy máu tươi vươn ra, nhẹ nhàng chạm vào cái bát vỡ bên trên.

Cái bát vỡ, hóa thành bụi phấn tan biến.

Tối tăm, ẩm ướt, độc trùng bò lổm ngổm.

Một người đàn ông nằm trong nơi u ám này, dần dần tỉnh lại.

Lúc này Chu Thánh, thân thể gần như vỡ nát, nhưng vẫn còn một hơi thở. "À, ta quên mất, Chu Trọng Bát đã cho ta một cái bát vỡ, có thể bảo vệ ta một mạng." Chu Thánh bật cười.

Đối với hắn, chỉ cần mình chưa chết, thì vẫn còn cơ hội.

Hơn nữa nơi mình đang ở, tuy lạnh lẽo ẩm ướt, nhưng hắn lại có cảm giác như trở về sân nhà của mình.

Mình là người gác lăng mà, còn có nơi nào an toàn hơn cổ mộ sao?

Chu Thánh hiện tại đang nằm trên đất, toàn thân không thể động đậy, nhưng hắn không hề lo lắng.

Mình có hệ thống mà!

Điểm tích lũy của hắn cũng đủ nhiều, nhưng để đổi lấy Hiên Viên Kiếm, hắn mới luôn không sử dụng.

Bây giờ, hắn tiêu hao một ít điểm, đổi lấy thánh dược chữa thương để trị liệu vết thương.

Từng bình chất lỏng đổ lên vết thương của hắn, sửa chữa những tổn thương trên cơ thể hắn.

Tuy rất đau, nhưng Chu Thánh lại rất tận hưởng cảm giác này.

Không phải nói hắn có khuynh hướng tự ngược, mà là có thể cảm nhận được đau đớn, chứng tỏ cơ thể mình vẫn chưa hoàn toàn phế.

Thời gian trôi qua, dược dịch hoàn toàn bao bọc lấy Chu Thánh, lấp đầy cái hố hình người.

Chu Thánh nằm bên dưới, cơ thể dần dần hồi phục. ...

Núi Đại Hoang, trong cung điện bằng xương trắng.

Từ Tam ngồi trên ghế chủ vị, bên dưới là Hỗn Độn đang đứng. "Thú Lăng này tuy rất lớn, nhưng cũng rất vô vị." Từ Tam một tay chống đầu, suy nghĩ nên đi đâu dạo chơi.

Mấy ngày nay, hắn gần như đã đi khắp Thú Lăng, cũng biết rõ nội tình bề mặt của Thú Lăng.

Bề ngoài Thú Lăng có mười hai tổ, thực chất trong bóng tối còn có mười hai tổ khác ẩn giấu.

Còn đại hung thì gần như mỗi khu vực đều có một con.

Những thứ khác thì hắn không để ý. "Từ Tam, nó đang gọi ngươi kìa." Hỗn Độn chỉ lên trời nói. "Ồ?

Cuối cùng cũng nhớ đến ta rồi sao?" Từ Tam xách đại đao rời đi, bay thẳng lên trời cao vạn dặm.

Hắn thực ra đang chờ, chờ sự tồn tại không thể gọi tên gặp mình.

Kẻ không thể gọi tên biết hết mọi bí mật trên đời, Từ Tam chỉ có thể thông qua nó mới hiểu được những chuyện mình muốn biết.

Khi bay đến nơi cao nhất, Từ Tam nhìn thấy thân rồng khổng lồ, một cái liếc mắt không thể nhìn thấy hết.

Cơ thể nó vô cùng to lớn, gần như chiếm hai phần ba Thú Lăng.

Chỉ có điều, cơ thể nó bị xiềng xích phù văn khóa chặt, khiến nó không thể động đậy, chỉ có hai móng rồng có thể cử động, trong đó một móng còn bị chặt đứt. "Ngài...

đây là... tình huống gì vậy?" Từ Tam ngây người. "Như ngươi thấy, ta bị giam cầm." Chúc Long lên tiếng. "Hay là ta giúp ngài chặt đứt nó?" Từ Tam thăm dò hỏi một câu. "Ngươi có thể thử." Chúc Long nhàn nhạt nói.

Từ Tam nhìn xiềng xích phù văn, trong lòng lạnh toát, hắn cảm thấy chỉ cần mình chạm vào, sẽ bị nhốt ngay lập tức. "Cái đó, ngài còn không thoát ra được, ta ra tay cũng chắc chắn không được." Từ Tam ngượng ngùng cười nói. "Cho dù thực lực của ngươi đạt đến cảnh giới thần, ngươi cũng không thể chặt đứt xiềng xích phù văn, đây là phong ấn do chính kẻ đó bố trí." Chúc Long trầm giọng nói. "Kẻ đó là?" "Không thể nói, không thể nghe, không thể hỏi." Chúc Long cũng không dám nói.

Tuy nó là sự tồn tại không thể gọi tên, nhưng còn có một sự tồn tại mạnh hơn nó, có thể trấn áp nó cả đời. "Vậy ngài gọi ta lên đây, là muốn nói gì?" Từ Tam không khỏi hỏi. "Ngươi không phải muốn khám phá Thú Lăng sao?

Ta cho ngươi một nơi." Chúc Long nói xong, một chùm sáng chiếu sâu vào bóng tối của Thú Lăng. "Đó là Vùng Đất Chôn Thần, ngươi

đến đó tìm thử, có lẽ sẽ tìm được vũ khí mà kẻ đó để lại." "Vùng Đất Chôn Thần, có ý gì?" Từ Tam có chút không hiểu.

Hắn hiện tại chính là thần, tuy là tự xưng, nhưng cũng có sức mạnh của thần. "Kẻ đó, đã chôn cất các vị thần!" Chúc Long trầm giọng nói. "Trước kẻ đó, thần ma loạn vũ; sau kẻ đó, thần ma bị chôn vùi, dị thú bị xua đuổi, nhân gian chỉ còn lại loài người." Từ Tam nghe xong lời của Chúc Long, trong lòng lạnh buốt.

Rốt cuộc là người như thế nào, có thể chôn cất cả các vị thần?

Hắn vừa rồi còn muốn nói mình chính là thần, kết quả kẻ đó lại có thể chôn cất các vị thần.

Điều này quá đáng sợ! "Vùng Đất Chôn Thần đó, có nguy hiểm không?" Từ Tam theo bản năng hỏi. "Không tính là nguy hiểm, chỉ là kẻ đó có để lại một số hậu thủ, có lẽ sẽ có chút phiền phức, nhưng không ai khởi động cơ quan, thì cũng không tính là gì." Chúc Long nói đến đây dừng lại một chút, rồi tiếp: "Ngươi mang theo Huyết tổ Hỗn Độn, Thôn tổ Thao Thiết, Hung tổ Cùng Kỳ và Ác tổ Đào Ngột đi, lại mang thêm mười hai đại hung, đủ để ứng phó rồi." Chúc Long trước đây đã từng sắp xếp thú tổ tiến vào Vùng Đất Chôn Thần, cầu một tia sinh cơ cho dị thú.

Chương 533

Kết quả đi vào rồi, thì không bao giờ ra được nữa.

Nơi đó chôn cất các vị thần, lại có hậu thủ của kẻ đó để lại, dù có đi bao nhiêu thú tổ cũng vô dụng.

Chỉ có 'người' thực lực mạnh mẽ đi vào, mới có thể an toàn rút lui.

Chúc Long đã từng thấy Khương Công đi vào một lần, và đã thành công trở về.

Lúc đó nếu không phải hai móng vuốt còn chưa hoàn toàn giải phong, nó chắc chắn sẽ bắt giữ Khương Công.

Mấy ngàn năm nay, xiềng xích phù văn liên tục bào mòn sinh cơ của nó, từng chút từng chút một nuốt chửng nó.

Mà nó cũng đang liều mạng giãy giụa, để hai móng vuốt của mình được giải phóng trước.

Nhưng cũng chỉ là hai móng vuốt có thể cử động.

Cái gọi là trấn sát, chính là trấn trụ nó, lợi dụng năng lực của thời gian, từng chút từng chút một xóa sổ nó.

Nếu nó giãy giụa mạnh, thậm chí còn đẩy nhanh quá trình này.

Mà nó không dám đối đầu đến cùng với trường thành, chính là lo lắng Khương Công có năng lực đồng quy vu tận với nó. "Ta có thể nhận được lợi ích gì?" Từ Tam ngẩng đầu hỏi. "Đạt được quả vị của các vị thần, trở thành thần minh vô thượng của thế gian, trời không thể chôn, đất không thể vùi, kẻ đó cũng không thể diệt!" Chúc Long nghiêm túc nói. "Hiện tại tam thân của ngươi chưa hợp nhất, khó thành thần, ta không biết ngươi từ đâu xem được phương pháp thành thần, nhưng con đường ngươi đi đã sai rồi, chỉ là ngươi đã hy sinh rất

nhiều người, mới ép mình đi ra một con đường, nhưng con đường này của ngươi rất không ổn định, nếu có thể nhận được quả vị của các vị thần, ngươi sẽ là vị thần duy nhất." Lời của Chúc Long, chạm đến tâm can của Từ Tam.

Hắn năm xưa chính là vì nhận được một bản bí pháp, mới trở thành phương sĩ, lại mượn danh nghĩa trường sinh, từ chỗ Thủy Hoàng Đế nhận được lượng lớn tài nguyên và lợi ích.

Sau đó hắn mới phân chia linh hồn, thân thể và thần thức, tạo ra Tả Từ và đệ tam thế thân.

Hắn nghĩ đến tam thân hợp nhất, tam thần hợp nhất và tam hồn hợp nhất, thành tựu thần vị.

Hắn đã thành công, nhưng thành công không đủ triệt để. "Hiểu rồi, ta muốn thành thần, phải đến Vùng Đất Chôn Thần đúng không?" Từ Tam nhìn về phía mặt trời máu khổng lồ. "Phải đi!

Sau khi thành thần, ngươi có thể tái tạo thần giới." Chúc Long nghiêm túc nói. "Tái tạo?" Từ Tam bắt được từ khóa. "Thần giới, vốn dĩ đã có, chỉ là bị kẻ đó lật đổ rồi." Chúc Long nói lại, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng kẻ đó dùng kiếm chỉ vào thần kiếm. "Kẻ đó lúc ấy từng nói, hắn không cho phép thần cai trị nhân gian, cho nên đã lật đổ thần giới, chôn cất các vị thần." Từ Tam càng nghe càng kinh hãi, thực lực của một người, lại có thể đạt đến mức độ như vậy!

Chôn cất các vị thần, đây là chuyện hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hắn chỉ nghĩ đến việc thành thần, xưng bá nhân gian mà thôi. "Kẻ đó... còn sống không?" Từ Tam theo bản năng hỏi.

Một người mạnh mẽ như vậy, nếu còn sống, thì thật đáng sợ. "Chết rồi." Chúc Long giọng điệu bình thản nói. "Chết rồi?" "Hắn là người!

Là người thì đều không thoát khỏi sinh lão bệnh tử." Chúc Long nhấn mạnh nhắc nhở.

Từ Tam nghe xong im lặng.

Người...

Hắn có thể chôn cất các vị thần, chứng tỏ thực lực của hắn còn mạnh hơn thần, là sự tồn tại có thể thành thần.

Nhưng để thế gian không có thần, hắn đã chọn cái chết.

Chí công vô tư như vậy, khiến Từ Tam có chút khâm phục, nhưng cũng chỉ là khâm phục mà thôi.

Người khác là đại công vô tư, hắn là đại tư vô công, một lòng chỉ nghĩ đến mình.

Hắn không cho rằng cách làm của mình là sai, chỉ là mỗi người theo đuổi đều không giống nhau mà thôi. "Cũng được, nếu ở Vùng Đất Chôn Thần tìm được cách, ta sẽ lập tức đến cứu ngươi." Từ Tam nói với Chúc Long. "Đi đi." Chúc Long nói, một mảnh vảy màu đen tuyền bay đến tay Từ Phúc. "Có nó, ngươi có thể tùy ý sắp xếp thú tổ." "Được." Từ Tam cầm vảy của Chúc Long rời đi.

Ánh mắt Chúc Long lóe lên, thân thể to lớn bị xiềng xích phù văn xuyên qua, huyết nhục gần như khô héo. "Đợi ta thoát khốn, ta nhất định sẽ xông vào nhân gian!" Chúc Long gần như gào thét lên, bị nhốt thời gian dài, trong lòng nó đầy lửa giận. "Ngươi có thể chôn cất các vị thần, tại sao không chôn cất ta?" Đây là chuyện Chúc Long vẫn luôn không hiểu.

Kẻ đó đã chôn cất chư thiên thần linh, lại chỉ trấn sát mình, không giết mình, mà là vĩnh viễn giam cầm.

Sự giày vò vô tận, khiến nó đầy oán khí và phẫn hận.

Sự xuất hiện của Từ Phúc, khiến nó nhìn thấy hy vọng thoát khốn.

Vùng Đất Chôn Thần, chỉ có người mới có thể đi vào.

Mà bên kia trường thành bị phong tỏa, người vào đa số đều là người chết, người sống duy nhất chỉ có Khương Công.

Tây Vương Mẫu Mẫu không tính, Tây Vương Mẫu Mẫu là người được kẻ đó cố ý để lại trấn thủ trường thành, nếu không bà cũng phải chết.

Từ Phúc lần trước vào nó đã chú ý đến, lần này càng không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ hắn, không chỉ vì một thân thể khô héo.

Thân thể ban đầu của hắn, Chúc Long cũng không ăn, mà giấu trong cơ thể, nếu Từ Phúc có ý phản bội, sẽ dùng thân thể ban đầu để khống chế hắn.

Chúc Long khi biết Từ Phúc muốn tam thân hợp nhất, đã biết công pháp hắn tu luyện là gì.

Nó nói phương thức tu luyện của Từ Phúc có vấn đề, là vì tam thân hợp nhất chân chính, là đệ nhị thế và đệ tam thế thân, quy về đệ nhất thế thân.

Hơn nữa là linh hồn tiến vào luân hồi, từ khi sinh ra lớn lên, mọi thứ diễn ra tự nhiên, không thể can thiệp quá nhiều.

Mà hắn rõ ràng cũng không phải.

Nếu không phải đệ tam thế thân là do huyết nhục của mấy trăm vạn người tạo thành, hắn căn bản không thể thành công.

Hơn nữa, hắn đã từ bỏ thân thể nguyên thủy quan trọng nhất, tương đương với việc giao mệnh mạch của mình cho người khác nắm giữ.

Chơi tâm kế, Từ Phúc vẫn không đấu lại Chúc Long, hắn đổi tên

thành Từ Tam, tính tình đại biến sau đó, càng không đấu lại.

Quả vị của các vị thần, không phải dễ lấy. ...

Vùng Đất Chôn Thần.

Chu Thánh nằm trong dược dịch, một quyền đập vỡ dược dịch đã đông cứng, bò ra khỏi cái hố hình người.

Thân thể hắn trắng nõn không tì vết, mọi vết thương đều đã biến mất. "Lãng phí một nghìn điểm tích lũy, có chút lỗ." Chu Thánh hoạt động gân cốt, đổi một bộ quần áo mặc vào. "Đao gãy rồi, giáp Thủ Lăng vỡ rồi, Âm Dương Châu thất lạc rồi, Hỗn Độn Châu cũng không thấy đâu, một đêm trở về thời giải phóng a!" Chu Thánh lộ vẻ mặt khổ sở.

Một trận chiến với Từ Tam, mình trở nên tay trắng.

Nếu không còn hệ thống, có lẽ hắn đã không sống nổi.

Cười khổ xong, Chu Thánh mới quan sát xung quanh. "Nói đi nói lại, đây là nơi nào?

Sao cảm giác không hợp với Thú Lăng chút nào?" Chu Thánh nhìn cảnh tượng kỳ dị và những nấm mồ xung quanh, trong lòng đầy nghi hoặc.

Hắn nghi ngờ, không biết mình có phải đã trở về lăng mộ ở nhân gian không?

Nơi này, chính là sân nhà của hắn.

Đến đây, giống như về nhà.

Chu Thánh nhìn những ngôi mộ thân thương, đi qua vỗ vỗ cỏ trên mộ, rồi đi vào bên trong.

Chương 534

Hắn phải nhanh chóng làm rõ, đây là lăng mộ của ai. 【Đinh, phát hiện trộm mộ sắp đến, mời ký chủ bảo vệ Vùng Đất Chôn Thần!】 Cùng với âm thanh của hệ thống vang lên, một lượng lớn ký ức tức thì tràn vào đầu Chu Thánh.

Chu Thánh còn chưa kịp phản ứng, đầu óc như bị ai đó đâm vào, vô cùng đau đớn.

Trong ký ức, hắn nhìn thấy một con rồng khổng lồ xuất hiện, con rồng biến ảo thành thang trời, trên thang trời đứng những vị thần linh vĩ đại.

Một bóng đen, xách kiếm đạp lên lưng Chúc Long đi lên.

Các vị thần linh nói cười vui vẻ, dường như đang chứng kiến một vị thần mới lên ngôi.

Nhưng sau khi bóng đen đó đi lên, liền dùng kiếm chỉ vào chư thiên thần linh. "Lớn mật!" Một vị thần hét lớn, trời đất rung chuyển, sấm sét ầm ầm.

Trong hình ảnh, bóng đen đó tay cầm trường kiếm, chém đứt từng vị thần linh vĩ đại, khiến họ rơi xuống từ bầu trời.

Thần đình vỡ nát, các vị thần gào thét, mang theo sự bất cam mãnh liệt. "Ngươi không thành thần, cũng đừng kéo bọn ta xuống khỏi thần đàn!" "Ngươi đang báng bổ thần linh, ngươi sẽ không được chết tử tế!" "Bọn ta rồi sẽ trở lại, ngươi không thành thần, cuối cùng cũng sẽ chết!" Từng vị thần linh rơi xuống, cùng với dị thú bản mệnh của họ. "Hừ, nhân gian do người làm chủ, không nên có thần!" Bóng đen lạnh lùng hừ một tiếng, chôn cất chư thiên thần linh, và bố trí cơ quan, ngăn không cho ai vào cứu các thần linh ra.

Kiếm của hắn, cũng cắm vào Vùng Đất Chôn Thần, để kiếm quang liên tục bào mòn sinh cơ của thần linh.

Thần linh hồi sinh một lần giết một lần, giết đến khi họ vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Thần linh khó có thể triệt để xóa sổ, hắn cũng chỉ chém đứt thân thể của thần linh, nhưng linh hồn của họ vẫn còn, phải dùng thời gian để từ từ bào mòn linh hồn của họ.

Hắn cắt xẻ thế giới, khiến thế giới thần đình biến thành Thú Lăng ngày nay.

Hắn vung tay một cái, xua đuổi tất cả dị thú ở nhân gian vào trong Thú Lăng.

Phàm là kẻ không tuân theo, đều bị hắn một kiếm chém chết. "Súc sinh, thì phải đến nơi súc sinh nên ở!" Bóng đen lạnh lùng nói một câu.

Sau khi đuổi hết dị thú vào trong, hắn lại luyện hóa chín con rồng, dùng xương thịt của chúng đúc thành trường thành, dùng long hồn của chúng luyện hóa thành long mạch, cố định nhân gian đang rung chuyển, vá lại lỗ hổng.

Thậm chí, hắn còn dùng sức mạnh phù văn, xuyên thủng Chúc Long, để nó vĩnh viễn trấn giữ Thú Lăng.

Chúc Long gào thét giận dữ, nhưng hắn một cái tát xuống, Chúc Long tức thì im lặng.

Cùng với cả thế giới trở nên yên tĩnh, bóng đen mới trục xuất Thú Lăng.

Nhưng Thú Lăng cuối cùng vẫn kết nối với nhân gian, nhưng hắn lấy long mạch làm nền tảng, trấn trụ dị thú trong Thú Lăng.

Nhân gian đã khôi phục lại sự bình yên, rất bình yên.

Cuối cùng, bóng đen đó một mình ngồi trên đỉnh núi, nhìn xuống vạn dặm sông núi.

Cuối cùng, hắn quay đầu nhìn về phía Chu Thánh, nhàn nhạt nói: "Ta chặt đứt đường lên trời, để trời này không còn thần linh nữa!" "Ngươi canh giữ Vùng Đất Chôn Thần, đừng để thần linh hồi sinh trở lại!" Khung cảnh kết thúc.

Chu Thánh nằm trên đất, thở hổn hển, sau lưng đầy mồ hôi lạnh.

Cảnh tượng đó mang lại sức ảnh hưởng vô cùng mạnh mẽ, và lượng thông tin cũng vô cùng kinh người.

Thời thượng cổ, có thần; chỉ là vì kẻ đó xuất hiện, chém thần, mới khiến thần biến mất khỏi nhân gian.

Nơi mình đang ở, chính là nơi chôn cất các vị thần.

Mình gác lăng, lại gác đến thần lăng!

Điều này quá hoang đường! "Cho nên, tu luyện của hậu thế, nhiều nhất cũng chỉ tu hành đến Tông Sư là kết thúc, cho dù là Tông Sư, cũng không sống quá hai trăm tuổi, không thoát khỏi phạm trù của người." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hệ thống tu luyện lưu truyền lại ở hậu thế, đều là tu luyện đến đỉnh phong Tông Sư.

Chu Thánh không dám tưởng tượng, nếu nhân gian có thần, sẽ đáng sợ đến mức nào.

Thần linh cai trị nhân gian, hỉ nộ ái ố của họ, đều sẽ gây ra sự hủy diệt to lớn cho nhân gian.

Thậm chí, có thể họ hứng lên, là có thể phát động bạo loạn.

Điều này có thể tham khảo Từ Phúc, Từ Phúc còn chưa phải là thần, ở nhân gian đã có sức ảnh hưởng rất lớn, nếu thành thần thì còn

thế nào nữa?

Đương nhiên Từ Phúc là một trường hợp ngoại lệ, hắn có tam thế thân, xem như đi một con đường khác, dùng một phương thức khác để siêu việt.

Chu Thánh định thần lại, dần dần hồi phục từ cú sốc.

Mình vẫn còn ở trong Thú Lăng, chỉ là ở nơi sâu nhất của Thú Lăng, Vùng Đất Chôn Thần.

Hơn nữa còn phải bảo vệ nơi này.

Vấn đề là chủ nhân của những ngôi mộ ở đây đều không mấy thân thiện, sẽ có chút phiền phức.

Hơn nữa trộm mộ... trộm mộ trong Thú Lăng, còn có thể là ai? "Lại phải đối mặt với hắn, nhưng đây là sân nhà của ta." Chu Thánh tuy có áp lực, nhưng dù sao cũng là ở trên sân nhà của mình, hơn nữa hắn còn có thể khởi động cơ quan ở đây, không cần mình phải ra tay.

Cơ quan mà bóng đen đó để lại vô cùng mạnh mẽ, là dùng kiếm khí làm cơ quan, dùng hài cốt của thần linh làm chất dinh dưỡng cung cấp kiếm khí. "Cũng được, có thể đánh." Chu Thánh đi về phía sâu hơn.

Những nấm mồ bên ngoài chôn, đều là hài cốt của một số dị thú, bên trong chôn mới là thần linh.

Hơn nữa, bóng đen đó cũng rất tùy tiện, hắn trực tiếp dùng phù văn khóa chặt hài cốt và thần hồn của thần linh trong quan tài, rồi ném vào Vùng Đất Chôn Thần.

Lại xây một bức tường đất, trực tiếp lấp đi, xử lý đơn giản thô bạo.

Chỉ là biến cả một khu vực rộng lớn này thành Vùng Đất Chôn

Thần, hóa thành cấm địa.

Phàm là dị thú đi vào, sẽ kích hoạt kiếm khí, bị kiếm khí chém chết, đây cũng coi như là một loại răn đe.

Chu Thánh nhìn quanh, xung quanh không có một chút kiến trúc nào, toàn là hố đất và gò đất. "Đây là ngôi mộ sơ sài nhất ta từng gác, cũng là ngôi mộ gian nan nhất." Chu Thánh trước đây gác cổ lăng, đều là những ngôi mộ được xây dựng vô cùng tinh xảo.

Nhưng liên tưởng đến đây là mộ thời thượng cổ, Chu Thánh cũng thấy bình thường, thời thượng cổ xử lý thi thể, đều là đào một cái hố rồi chôn, nhiều nhất là dùng thứ gì đó đựng lại.

Bóng đen đó còn coi như có lương tâm, dùng quan tài đựng thần linh lại, không có vứt đi trực tiếp.

Chu Thánh đi đến đỉnh, đứng dưới một bức tường, hắn đưa tay đặt lên tường, bức tường tức thì mở ra.

Bên trong, chính là nơi chôn cất các vị thần, cũng là phòng điều khiển trung tâm.

Nhưng sau khi Chu Thánh đi vào, nhìn thấy những chiếc quan tài bên trong chồng chất lộn xộn, mỗi chiếc quan tài đều có phong ấn.

Ở nơi cao nhất của các quan tài, còn lơ lửng một thanh kiếm, thanh kiếm được kiếm quang bao bọc, không nhìn rõ là kiếm gì.

Nhưng bóng đen đó cũng đủ thông minh, chỉ cần thần linh chưa chết hẳn, kiếm quang sẽ liên tục tỏa ra, bào mòn sinh cơ của thần linh.

Chu Thánh đi lại gần xem, trực tiếp khởi động cơ quan.

Cảnh tượng bên ngoài tức thì thay đổi, không ít rãnh xuất hiện, thi thể trong các nấm mồ, toàn bộ bị kiếm hấp thu năng lượng, chuyển hóa thành kiếm quang.

Bóng đen không phải người tốt bụng, mới chôn một phần thi thể dị thú ở bên ngoài.

Những thi thể dị thú đó, đều là bộ sạc của thanh kiếm kia, một khi kích hoạt cơ quan, năng lượng chứa trong những thi thể đó, sẽ bị hấp thu.

Phải biết, những thi thể có thể được bóng đen chôn xuống, thấp nhất cũng là cấp tổ.

Cùng với kiếm quang bùng phát, từng luồng kiếm quang chảy vào trong các rãnh.

Chỉ cần có thứ gì đó dẫm phải, sẽ bị cắt nát ngay lập tức.

Cho dù không dẫm phải, Chu Thánh cũng có thể ở bên trong điều khiển kiếm quang đối phó với trộm mộ.

Kiếm quang này ngay cả thần cũng có thể chém đứt, huống chi là mấy tên trộm mộ. "Từ Tam, trên sân nhà của ta, ngươi phải cẩn thận đấy." Chu Thánh tùy tiện ngồi trên một chiếc quan tài, yên lặng chờ đợi. "Ngươi muốn thành thần không?

Ngươi muốn trở thành đấng tạo hóa không?

Ngươi muốn đứng ngạo nghễ trên chín tầng trời, nắm giữ thế nhân không?" "Trường sinh bất lão, mỹ nữ vây quanh, đêm đêm ca hát." "Thành thần, không phiền não, và vĩnh viễn không chết." Các loại âm thanh đầy cám dỗ vang lên, đi thẳng vào đầu Chu Thánh.

Chương 535

Đây là lời thì thầm của thần linh, đầy cảm xúc mê hoặc, có thể khuấy động những thứ mà một người mong muốn nhất trong lòng.

Địa vị, trường sinh, tiền bạc, mỹ nữ, mỹ thực, luôn có một loại là thứ mà người ta muốn có được.

Đương nhiên, cũng có người không lựa chọn, muốn có tất cả.

Chu Thánh hít sâu một hơi, biết ngay chuyện không đơn giản như vậy.

Ở trong phòng điều khiển trung tâm, tinh thần phải căng thẳng cao độ, không được có bất kỳ sự lơi lỏng nào, nếu không sẽ bị thần linh thừa cơ xông vào.

Con người đều có tham dục, quan trọng là con người có thể khống chế nó.

Đây cũng là sự khác biệt giữa người và súc sinh.

Súc sinh có tham dục, sẽ không khống chế, mà là phát tiết; nhưng con người sẽ khống chế được.

Điều Chu Thánh bây giờ phải làm, chính là giữ cho tâm trí thanh tịnh, nếu không thần linh sẽ có cơ hội xâm nhập. ...

Bên ngoài Vùng Đất Chôn Thần.

Từ Tam đã đến.

Phía sau hắn, còn có bốn người đàn ông, đó là bốn thú tổ.

Là thú tổ, chúng có năng lực hóa hình, có thể biến thành hình người.

Phía sau thú tổ, là đại hung.

Chỉ là mười hai con đại hung hình thể đều tương đương người thường, thu nhỏ lại mấy chục lần.

Đại hung hóa hình rất khó, nhưng chúng có thể thu nhỏ cơ thể của mình, giới hạn thấp nhất là phạm vi bình thường của con người.

Điều này cũng là vì con người là linh trưởng của vạn vật.

Đương nhiên, cũng có dị thú hình thể nhỏ hơn người, đó là do gen quyết định.

Từ Tam một chân đạp lên Vùng Đất Chôn Thần, một luồng khí lạnh nồng đậm tức thì từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu. "Có nguy hiểm!" Từ Tam vội vàng lui ra.

Sống dai cả ngàn năm, hắn nhận biết nguy hiểm vô cùng rõ ràng, người hắn còn chưa vào, đã biết bên trong ẩn giấu nguy hiểm.

Một khi đi vào, e rằng sẽ cửu tử nhất sinh.

Hắn sợ rồi.

Từ Tam lui ra ngoài, nhìn lên mặt trời máu trên không.

Hai vầng mặt trời máu, không thể chiếu đến Vùng Đất Chôn Thần, cũng có nghĩa là ánh mắt của Chúc Long, không dám nhìn về phía này.

Từ Tam bay lên trời cao, muốn đi nói chuyện với Chúc Long, hắn luôn cảm thấy Chúc Long đang giấu diếm mình điều gì đó.

Nhưng hắn còn chưa lên, bỗng nhiên cảm thấy tim đau nhói. "Vào đi, giúp ta lấy thanh kiếm ra, ta cho ngươi thành thần." Giọng của Chúc Long, vang lên trong đầu Từ Tam. "Ngươi có thủ đoạn khống chế ta?" Từ Tam hoảng sợ. "Bản thể của ngươi, đang ở chỗ ta." Chúc Long cũng không che giấu. "Thân thể ban đầu của ta không phải đã hóa thành huyết vụ bị ngươi hấp thu rồi sao?" Từ Tam trầm mặt hỏi. "Đó chỉ là làm cho ngươi xem thôi, bản thể của ngươi mà chết, ngươi

nghĩ mình còn sống được sao?" "Ta đã nói, công pháp ngươi tu luyện là đúng, nhưng con đường ngươi đi là sai, bản thể của ngươi, vô cùng quan trọng, nó mà chết, ngươi cũng sẽ chết!" Ánh mắt Từ Tam u ám, lạnh lùng hỏi: "Ngươi sớm đã biết rồi?

Cho nên mới cần bản thể của ta?" "Không sai." Từ Tam nghe Chúc Long trả lời, không nhịn được cười phá lên. "Ha ha ha ha ha, cho nên ngay từ đầu, ngươi đã có thể khống chế ta, ngươi bảo ta đến Vùng Đất Chôn Thần, là kế hoạch ngươi đã tính toán từ sớm." Từ Tam bỗng nhiên cảm thấy, mình bị lừa rồi, bị Chúc Long lừa rồi. "Ta đã cứu ngươi!" Chúc Long nhắc nhở.

Từ Tam nghe câu này, im lặng.

Đúng vậy, nó đã cứu mình, muốn mình báo đáp, đây không phải là chiêu trò mình thường dùng sao?

Nhưng có một ngày, chiêu trò mình dùng trên người khác lại bị dùng trên chính mình, cảm giác này vô cùng khó chịu.

Từ Tam từ trên không trung rơi xuống, không còn đường lui nữa.

Chúc Long ngay từ đầu đã định để mình đi Vùng Đất Chôn Thần, nó đã sớm chuẩn bị cho việc mình không đi. "Đợi ngươi giải thoát cho ta, ta sẽ trả lại bản thể cho ngươi." Chúc Long nói xong, nhắm mắt lại.

Thú Lăng chìm vào bóng tối.

Tất cả dị thú, lần lượt trở về hang động, tiến vào trạng thái ngủ đông.

Khi mắt của Chúc Long mở ra, Thú Lăng là ban ngày, tất cả dị thú đều sẽ hoạt động.

Có con chuẩn bị thức ăn, có con trốn tránh nguy hiểm, có con lại gần trưởng thành rục rịch.

Nhưng khi Chúc Long nhắm mắt lại, chính là lúc dị thú nghỉ ngơi.

Từ Tam từ trên không trung rơi xuống, trên mặt đầy oán hận.

Từ trước đến nay, đều là hắn khống chế người khác, nay lại bị Chúc Long khống chế, điều này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Nhưng mình lại không có cách nào.

Hắn cũng không biết, hóa ra bản thể lại quan trọng đến vậy.

Hắn tưởng rằng, nhờ vào sơn hải nguyên thạch, cho dù không có thân thể, cũng có thể đạt được tác dụng tam thân hợp nhất.

Nhưng không ngờ, bản thể mới là quan trọng nhất.

Tam thân hợp nhất, thân thể cuối cùng là bản thể, chứ không phải đệ tam thế thân.

Nếu biết sớm, có lẽ Từ Phúc đã không quan tâm đến cơ thể Từ Tam này, không tốn mấy ngàn năm để chế tạo. "Đi thôi." Từ Tam sắc mặt lạnh như băng, khôi phục lại vẻ mặt Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không đổi sắc như khi còn là Từ Phúc.

Bước vào Vùng Đất Chôn Thần, luồng khí lạnh đó vẫn còn, chỉ là Từ Phúc đã đè nén sự lạnh lẽo trong lòng. "Sự đáng sợ của Vùng Đất Chôn Thần, ta nghĩ không cần ta phải lặp lại nữa đúng không?

Sau khi vào trong, nghe theo sự sắp xếp của ta." Từ Tam nói đến đây, dừng lại một chút, rồi tiếp: "Ngay cả khi, ta bảo các ngươi đi chịu chết!" Nhưng khi câu này nói ra, Huyết tổ lên tiếng trước tiên: "Nếu là cố ý bảo chúng ta đi chết..." "Thì cũng phải đi!" Từ Tam nói một cách áp đảo. "Nhiệm vụ điều thứ nhất, không được nghi ngờ bất kỳ quyết định nào của ta!" Từ Tam nói, lấy ra chiếc vảy mà Chúc Long đưa cho mình. "Ai không phục?" Bốn đại thú tổ không dám nói gì nữa.

Chiếc vảy này đại diện cho Chúc Long, lời của hắn chính là lời của Chúc Long.

Cả Thú Lăng, đều tuân theo mệnh lệnh của Chúc Long. "Hung tổ ngươi tốc độ nhanh nhất, đi trước mở đường, Thôn tổ ngươi có thể nuốt mọi thứ thì phụ trách bọc hậu, không cần biết gặp phải cái gì, cứ nuốt xuống cho ta trước rồi nói!" "Huyết tổ ở bên trái ta, Ác tổ ở bên phải ta." Từ Tam sắp xếp, đặt mình ở vị trí trung tâm, để đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Phía trước rất tối, cho dù thực lực của chúng mạnh mẽ cũng có chút không nhìn rõ đường.

Hung tổ Cùng Kỳ lao nhanh về phía trước mấy trăm mét, thấy không có nguy hiểm mới nhanh chóng quay lại. "Phía trước không có nguy hiểm, nhưng trên đất có rất nhiều hố." Hung tổ quay lại nói.

Khi nó bay ra, phát ra âm thanh trầm thấp, người thường không nghe thấy.

Nó thông qua tiếng vọng để phân biệt địa thế phía trước.

Có chút giống như dơi phát ra sóng siêu âm, rồi thông qua sóng siêu âm vọng lại để định vị. "Được, đi thôi!" Không còn nguy hiểm, Từ Tam mới dám mạnh dạn đi về phía trước.

Nhưng đi được hơn hai trăm mét, phía trước xuất hiện một cái hố. "Cẩn thận, ở đây có một cái hố." Từ Tam dừng bước, cúi người nhìn cái hố trên đất. "Cái hố hình người này, có vẻ mới hình thành không lâu." Hắn nắm lấy tay một con đại hung, đưa vào trong cái hố lớn một hồi lục lọi, nhưng khi đưa tay ra, trên tay chảy chất lỏng, tỏa ra mùi tanh hôi. "Bên trong có gì không?" Từ Tam lên tiếng hỏi. "Không có." Đại hung lắc đầu.

Chương 536

"Tìm nữa đi." Từ Tam nắm lấy tay nó tiếp tục lục lọi, cẩn thận sờ soạng một hồi.

Tay của đại hung, có chút giống tay người, chỉ là chỉ có ba ngón.

Mỗi con đại hung đều không giống nhau, nhưng cũng không khác mấy so với ghi chép trong Sơn Hải Kinh.

Con đại hung đó cẩn thận sờ soạng một hồi, lại thật sự tìm được một thứ, một mảnh vỡ. "Đây là thứ gì?" Đại hung đầy tò mò.

Từ Tam bảo nó lau sạch, rồi mới cầm lên xem. "Cái này có vẻ, là mảnh vỡ áo giáp." Từ Tam cẩn thận quan sát một chút, dùng mảnh vỡ áo giáp cắt vào lòng bàn tay mình, trong đầu tức thì hiện lên cảnh mình chiến đấu với người gác lăng. "Đây là giáp Thủ Lăng của người gác lăng!" Từ Tam kinh hãi phản ứng lại.

Áo giáp này mình biết, còn là do mình đánh vỡ, không ngờ lại xuất hiện ở đây. "Đợi đã, giáp Thủ Lăng xuất hiện ở đây, vậy cả cái hố hình người..." Từ Tam có một cảm giác không lành. "Không thể nào, hắn đã bị ta giết rồi, tro bay khói tan rồi, không thể nào chưa chết!" "Chắc chắn là ta lo xa rồi, chắc chắn là vậy." Từ Tam lặp đi lặp lại tự an ủi mình.

Tuy hắn không nhìn thấy thi thể của người gác lăng, nhưng hắn đoán dư âm của vụ nổ quá mạnh, đã trực tiếp hủy thi diệt tích rồi.

Dù sao mình cũng đã hao tổn một giọt tinh huyết, cũng tức là một mạng, mới giết được người gác lăng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cái hố lớn hình người và mảnh vỡ giáp Thủ Lăng, một ý nghĩ đáng sợ, lan tràn trong lòng hắn.

Người gác lăng, có thể chưa chết.

Nếu thật sự là như vậy, thì hắn hiểu nỗi sợ hãi trong lòng mình từ đâu mà ra.

Một nửa đến từ Vùng Đất Chôn Thần, một nửa đến từ người gác lăng.

Người gác lăng bảo vệ các cổ lăng trong thiên hạ, mà Vùng Đất Chôn Thần chính là một lăng mộ rất lớn.

Nếu người gác lăng đến đây, hắn có khả năng mượn sức mạnh ở đây, khởi động cơ quan.

Đây là điều Từ Tam lo lắng nhất.

Không ai có thể đánh bại người gác lăng trong lăng mộ, ngươi thậm chí còn không nhìn thấy hắn ở đâu.

Thậm chí, hắn có thể đang theo dõi ngươi trong bóng tối!

Đây là điều mà thành viên Thiên Tôn đi trộm mộ trước đây trở về nói.

Nơi này còn là Vùng Đất Chôn Thần, nguy hiểm sẽ tăng lên vô hạn.

Thật ra mà nói, hắn chưa bao giờ sợ hãi đến thế. "Hù, bình tĩnh bình tĩnh." Từ Tam ép mình phải bình tĩnh lại.

Bây giờ mình không còn đường lui, chỉ có thể đi về phía trước.

Trừ khi thú tổ và đại hung đi cùng mình đều chết hết, nếu không mình không thể quay về.

Mình vừa ra ngoài, sẽ bị Chúc Long phát hiện ngay lập tức. "Nếu đã như vậy, thì đành để chúng đi chết thôi!" Từ Tam thầm nghĩ. "Tăng tốc lên đi." Từ Tam lên tiếng nói.

Sớm để chúng chết hết, mình sớm quay về.

Nếu trước khi chúng chết hết mà tìm được nơi chôn cất các vị thần, thì càng tốt, mình cứ hưởng lợi trước. "Người gác lăng, đợi ta rời khỏi Vùng Đất Chôn Thần, ta sẽ ép ngươi ra để giải quyết triệt để, lần này ta phải đích thân thiêu xương ngươi thành tro!" Từ Tam âm lãnh nói.

Trung tâm thần mộ.

Đối mặt với lời thì thầm bên tai của thần linh, Chu Thánh đáp lại một câu: "Thần, thì sẽ không chết sao?" "Ha ha, thần linh cao cao tại thượng, sao có thể tiêu vong?" "Không ai có thể giết chúng ta, chúng ta là sự tồn tại bất tử!" Thần cười lớn, nó có thể cảm nhận được đạo tâm của người kia đã lung lay.

Chỉ cần tiếp tục mê hoặc, nói không chừng là có thể ra ngoài. "Thần không chết, vậy tại sao các ngươi lại nằm trong quan tài?

Tại sao nhục thân của các ngươi lại bị một thanh kiếm đến từ nhân gian chém đứt?

Thần hồn của các ngươi yếu ớt như vậy, chắc không phải là không sống được bao lâu nữa chứ?" Chu Thánh liên tiếp hỏi.

Các thần linh nghe lời của Chu Thánh, tức giận.

Lời của Chu Thánh, giống như muối rắc lên vết thương của chúng, thậm chí còn thấy chưa đủ, lại thêm một bình nước ớt chà xát nhiều lần. "Con người nhỏ bé, ngươi đang báng bổ đấng tạo hóa vĩ đại!" "Không có chúng ta, thì không có nhân gian!!!" "Thần linh không thể xâm phạm, ngươi đáng chết a!!!!" "Chúng ta rồi sẽ hồi sinh, cai trị nhân gian!" Các thần linh như phát điên mà la hét.

Chu Thánh mỉm cười, so với việc nghe lời thì thầm của thần linh, hắn thích nghe tiếng gào thét của thần linh hơn. "Cơn thịnh nộ bất

lực." Chu Thánh lại chế nhạo một câu.

Các thần linh vừa định nghỉ ngơi lại bị một câu của Chu Thánh kích động, ngọn lửa giận dữ bùng cháy dữ dội, nắp quan tài cũng sắp không đè nổi. "Ong!" Kiếm quang chống cự, lại một lần nữa bào mòn thần hồn của thần linh, tiếng gào thét phẫn nộ, lập tức tan biến.

Chúng quả thực chỉ có thể gào thét bất lực. "Các ngươi là lứa chủ nhân mộ bất lực nhất ta từng gác, cũng là lứa ồn ào nhất." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Bất lực, là vì chúng không giúp được gì cho mình; ồn ào là vì chúng cứ luôn om sòm bên tai mình. "Đến lúc rồi nhỉ, Từ Tam." Chu Thánh lẩm bẩm. ...

Vùng ngoại vi thần mộ.

Từ Tam cẩn thận đi chậm, phía trước có Hung tổ Cùng Kỳ mở đường, bên cạnh có hai đại thú tổ hộ thân.

Cho dù thần mộ có nguy hiểm, người chết cũng không phải là mình. "Vùng ngoại vi thần mộ không có nguy hiểm gì, ta bay nhanh vào xem thử." Hung tổ nói xong, biến thành hình dạng phi thể. "Ngươi đi đi." Từ Tam nói một câu.

Hắn hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của thú tổ, nó muốn đi thì cứ đi.

Hung tổ vung đôi cánh thịt, nhanh chóng lao vào. "Ong!" Một luồng kim quang ập đến, Hung tổ còn chưa kịp phản ứng, đã bị kim quang cắt thành hai nửa.

Cơ thể nó còn chưa rơi xuống, lại có mấy luồng kim quang ập đến, cắt nó thành từng mảnh nhỏ.

Đợi nó rơi xuống đất, đã biến thành một đống thịt vụn.

Biến cố đột ngột, khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

Kim quang đến quá nhanh, biến mất cũng rất nhanh, chúng thậm chí còn không nhìn rõ kim quang xuất hiện từ đâu. "Hung tổ dù sao cũng là thú tổ, dưới kim quang, ngay cả năng lực chống cự cũng không có." Từ Tam trầm ngâm nói.

Nếu đổi lại là mình, không biết phải mất bao nhiêu mạng. "Kim quang đó có thể bào mòn sinh cơ." Huyết tổ trầm giọng nói.

Chúng là tổ, tức là chúng không dễ chết.

Cho dù bị cắt thành mảnh vụn, chỉ cần sinh cơ không diệt, đều có thể hồi sinh.

Nhưng Cùng Kỳ bị cắt thành từng mảnh, một chút sinh cơ cũng không có, biến thành thịt khô.

Điều này rất đáng sợ.

Sắc mặt Từ Phúc khó coi, điều hắn lo lắng nhất cũng là điểm này.

Hắn tuy đã dung hợp mấy trăm vạn mạng người, lý thuyết mà nói mình có thể làm được tích huyết trọng sinh, có thể chết mấy trăm vạn lần.

Nhưng một khi bị bào mòn hết tất cả sinh cơ, thì sẽ không còn gì cả.

Hắn tự xưng là thần, nhưng trong lòng hắn biết rõ, mình vẫn chưa đạt đến tầm cao của thần.

Mà thần thật sự còn có thể bị chôn cất, huống chi là mình?

Chương 537

"Cho nên nguy hiểm lớn nhất, không phải là người gác lăng, mà là kiếm quang." Từ Tam hiểu ra mọi chuyện.

Nhưng hiểu thì hiểu, hắn bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. "Đại hung lên trước dò đường!" Từ Tam lập tức sắp xếp.

Nói là lên trước dò đường, thực chất là bảo chúng lên trước chịu chết.

Chúng cũng không dám phản kháng, ngoan ngoãn đi phía trước, luôn cảnh giác xung quanh.

Hai bên con đường phía trước đều có nấm mồ, Từ Tam tùy ý đào một cái, bên trong chôn cất là thú tổ.

Sinh cơ của thú tổ bị bào mòn hoàn toàn, năng lượng chứa trong thi thể cũng tan biến hết. "Kiếm quang đó đã hấp thu năng lượng trong cơ thể thú tổ, chuyển hóa thành kiếm quang trở thành cơ quan quan trọng, chỉ cần tìm được bộ chuyển đổi... tức là thân kiếm, là có thể phá giải cơ quan." Từ Tam bình tĩnh phân tích một chút.

Nhưng sau khi phân tích xong, hắn lại bất lực. "Thanh kiếm đó, trấn giữ thần mộ, thậm chí có thể chặt đứt xiềng xích phù văn đang trói Chúc Long, đâu có dễ dàng có được như vậy." Từ Tam khổ sở nói.

Sau khi hiểu được mấu chốt của kiếm quang, hắn cũng không có cách nào đối phó.

Chỉ có thể xông vào.

Nhưng sau khi bước vào khu vực trung tâm, mộ ngày càng nhiều,

trên đất còn có không ít rãnh ngầm, giống như trận pháp vậy. "Có trận pháp, các ngươi ai vào thử xem?" Từ Tam nhìn về phía các đại hung.

Bảo chúng đi thử, ý là bảo chúng đi chết.

Các đại hung nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía con đại hung yếu nhất. "Gia Kiền, ngươi đi đi." Gia Kiền hình dạng giống một con lợn rừng, chỉ là ngũ quan co lại, và còn có một đôi cánh nhỏ không hề hợp với thân thể. "Ong ong ong..." Gia Kiền vỗ đôi cánh nhỏ bay vào trong trận pháp, bay rất chậm, còn vừa bay vừa ngoảnh đầu lại.

Dị thú, cũng sợ chết, chỉ là chúng không dám phản kháng mà thôi.

Đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, cho dù trở thành tổ, cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Nhưng dần dần bay đến trung tâm trận pháp, vừa mới đáp xuống, từng luồng kim quang xông thẳng lên trời, trận pháp hoàn toàn kích hoạt. "Ong!!!" Cùng với kim quang lóe lên, Từ Tam và bọn họ chỉ có thể nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết giống như tiếng heo kêu.

Kim quang bao phủ trận pháp, tỏa ra khí tức sắc bén.

Từ Tam không nhịn được lùi lại mấy bước, không dám tiếp xúc với kim quang.

Khi kim quang tan đi, trong trung tâm trận pháp không còn gì cả, ngay cả một giọt máu cũng không còn. "Chết cũng quá sạch sẽ rồi." Từ Tam có chút sợ hãi.

Một con đại hung, chết đến một giọt máu cũng không còn.

Nếu đổi lại là mình...

Từ Tam không dám nghĩ tiếp.

Sau khi dung hợp đệ tam thế thân, tâm thái của hắn đã có nhiều thay đổi, trở nên đặc biệt sợ chết.

Một người sợ cái gì nhất, thì sẽ càng phòng bị cái đó.

Từ Tam sợ chết, cho nên hắn sẽ theo bản năng né tránh mọi nguy hiểm.

Hắn sẽ phái người đi trộm mộ, nhưng mình sẽ không đích thân đi.

Bây giờ cũng là bị ép không còn cách nào, mới đành phải đích thân đến. "Các ngươi ai đi thử nữa xem, xem trận pháp còn tác dụng không." Từ Phúc lại ra lệnh.

Trận pháp trước mắt, chỉ có thể dùng mạng để kiểm tra, ném đá ném thi thể gì đó, căn bản không có tác dụng.

Các đại hung lặng lẽ lùi lại mấy bước, các thú tổ cũng đều im lặng.

Không dám lấy mạng mình ra thử. "Phì Phì ngươi đi!" Từ Tam chỉ vào một con đại hung. "Ta..." "Hử?

Ngươi muốn vi phạm mệnh lệnh của nó sao?" Từ Tam lấy ra long lân uy hiếp.

Phì Phì thấy Từ Tam lấy ra long lân, đành phải cứng đầu đi vào.

Chỉ là, chân vừa mới đạp vào, kim quang kích động, tức thì lột mất da đầu của nó. "Không thể vào, không thể vào!" Phì Phì bị dọa ngốc, vung cánh bay điên cuồng bỏ chạy.

Nơi trung tâm nhất của thần mộ.

Chu Thánh cảm ứng được kim quang lay động, nhìn vào màn hình trên mặt đất, đại khái đoán được Từ Tam và bọn họ đã đi đến đâu. "Đi nửa ngày mới đi được chưa đến một nửa khu vực, tốc độ chậm quá, phía sau còn có bữa tiệc lớn chờ các ngươi." Chu Thánh cũng có chút không đợi được nữa.

Bóng đen đó chỉ để lại một thanh kiếm, là có thể vĩnh viễn trấn

thủ thần lăng.

Tất cả cơ quan, đều do thanh kiếm này làm bộ chuyển đổi, chuyển hóa thành kiếm quang.

Thậm chí, mình cũng không cần phải canh giữ thanh kiếm này.

Thanh kiếm này cắm ở phía trên cùng của các quan tài, một khi lại gần sẽ bị thần linh ảnh hưởng chưa nói, kiếm còn được toàn thân kiếm quang bao bọc.

Chạm vào một cái, sẽ bị kiếm quang tiêu diệt.

Chu Thánh đợi một lúc lâu cũng không thấy có động tĩnh gì, mày hơi nhíu lại, đứng dậy.

Hắn muốn ra ngoài xem, bên ngoài tình hình thế nào. ...

Trong thần mộ.

Từ Tam trầm ngâm một lúc lâu, quay đầu nói: "Ta cho các ngươi hai lựa chọn, hoặc là cùng ta rút lui, đi tìm nó nói rõ tình hình, hoặc là tiếp tục đi vào cho ta!" Hắn tuy muốn để dị thú chết hết, nhưng phải có cơ hội hợp lý mới được.

Thực lực của mình cũng chỉ mạnh hơn thú tổ một chút, nếu mình ép chúng đi chết, chúng có thể sẽ kháng lệnh, thật sự đánh nhau mình sẽ chịu thiệt.

Dù sao bản thể của Chúc Long bị xiềng xích phù văn khóa chặt, thú tổ chính là kẻ mạnh nhất trong thế giới Sơn Hải.

Ba thú tổ nhìn nhau, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng Hung tổ chết, đó là một chút sinh cơ cũng không còn a. "Hay là rút lui đi." Huyết tổ đồng ý với ý nghĩ của Từ Tam. "Nhưng rút lui rồi, chỗ nó giải thích thế nào?" Đào Ngột chỉ lên trời. "Chúng ta cứ rút ra trước, ép người gác lăng ra, không có người gác lăng trấn giữ, chúng ta mới

có thể an toàn đi vào." Từ Tam tiếp tục nói.

Hắn không ngốc, ở đây không đánh lại người gác lăng, thì ra ngoài ép người gác lăng ra.

Dù sao mình vẫn còn nắm giữ điểm yếu của họ, có thể đến nhân gian bất cứ lúc nào.

Có điều kiện này, người gác lăng không thể không ra ngăn cản.

Đợi người gác lăng ra ngoài, mất đi lợi thế sân nhà, đến lúc đó không phải là mặc cho mình xử lý sao?

Không cần thiết phải đánh bại đối phương trên lãnh địa mà họ giỏi nhất.

Làm vậy tuy sẽ rất có cảm giác thành tựu, nhưng cái giá cũng rất lớn. "Rút đi, đừng vào nữa." Thao Thiết cũng gật đầu nói.

Nó tuy có thể nuốt vạn vật, nhưng kim quang này nó một chút cũng không dám nuốt.

Ba đại thú tổ và mười vị đại hung còn lại, từ từ lui về.

Phì Phì chạy đi đối với Từ Tam càng tốt, nó chạy ra ngoài còn có thể đỡ đòn cho mình, chịu đựng cơn giận của Chúc Long.

Từ Tam không quay đầu lại mà rời đi, mong sao sớm rời khỏi vùng đất nguy hiểm này.

Rời đi, là để trở về an toàn hơn.

Chương 538

Từ Tam và bọn họ vừa đi được mấy bước, thì nghe thấy có động tĩnh. "Cốc cốc..." Tiếng động này có chút giống tiếng gõ, giống như tiếng gõ nắp quan tài.

Thần trí Từ Tam ngưng tụ, đại đao trong tay nắm chặt.

Nhưng ngay sau đó, một giọng nói đầy mê hoặc vang lên. "Ngươi muốn thành thần không?

Ngươi muốn trở thành đấng tạo hóa không?

Ngươi muốn đứng ngạo nghễ trên chín tầng trời, nắm giữ thế nhân không?" "Thành thần, vĩnh viễn không chết." Âm thanh này chui vào trong đầu Từ Tam và bọn họ, không thể xua đi, khơi gợi dục vọng trong lòng họ.

Đặc biệt là câu cuối cùng, trực tiếp chạm đến tâm can của Từ Tam.

Thành thần, không chết!

Đây là mục tiêu mà hắn vẫn luôn nỗ lực.

Âm thanh này, đương nhiên không phải là tiếng của thần, mà là Chu Thánh đang nấp trong bóng tối phát lại lời của thần.

Hắn vừa ra ngoài đã thấy Từ Tam và bọn họ định đi, thế sao được?

Khó khăn lắm mới ở trên sân nhà của mình, nếu để họ đi, lần sau không có cơ hội tốt như vậy để đối phó.

Đặc biệt là Từ Tam.

Hắn hẳn đã đoán được mình còn ở đây, cho nên đi rất dứt khoát.

Nếu để hắn ra ngoài, hắn tuyệt đối sẽ ép mình ra ngoài.

Đến lúc đó, ưu thế của mình sẽ không còn nữa.

Lời thì thầm của thần linh có sức mê hoặc rất mạnh, mình không dục không cầu, còn bị ảnh hưởng một chút, huống chi là Từ Tam với chấp niệm sâu đậm trong lòng.

Cùng với lời thì thầm của thần linh liên tục vang lên, bước chân của Từ Tam dừng lại, hắn quay đầu nhìn về nơi sâu nhất, trong con ngươi phảng phất như nhìn thấy thứ mình khát vọng nhất.

Thành thần!

Trở thành vị thần duy nhất trên thế giới! "Ta cũng muốn thành thần, ta cũng muốn trở thành đấng tạo hóa, nhưng ta không vào được." Từ Tam bất lực nói.

Dục vọng trong lòng hắn rất mãnh liệt, nhưng biết làm sao khi hắn không vào được.

Mà dục vọng mãnh liệt của hắn, khiến các vị thần bị nhốt trong quan tài cũng cảm nhận được. "Dục vọng, dục vọng thật mạnh mẽ!" "Có lẽ, người đó thực lực rất mạnh, có thực lực bán thần." "Có lẽ, hắn có thể cứu chúng ta ra ngoài." "Nhưng hắn không vào được, kiếm quang mà kẻ đó để lại, quá mạnh rồi!" "Giúp hắn một tay đi, hắn là hy vọng của chúng ta." "Vậy thì, chia một phần linh vận còn lại của mình ra, tạm thời để hắn sở hữu thực lực của thần đi!" "Nhưng mà, như vậy, chúng ta sẽ không trụ được lâu nữa đâu." "Nếu không có người rút thanh kiếm đó ra, chúng ta cũng không sống được bao lâu, ngày đêm bào mòn, linh hồn của chúng ta cũng sẽ khô héo." "Không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh cược một lần thôi." "Ai, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta." Cùng với âm thanh kết thúc, từ trong quan tài có một luồng huỳnh quang màu xanh lá cây bay ra, hội tụ thành một hình người trên không trung rồi bay ra khỏi khu vực trung tâm.

Đây là linh vận do chúng sinh ngưng tụ, rất mạnh mẽ, nhưng tan biến cũng rất nhanh, nhiều nhất chỉ có thể duy trì được một ngày.

Hình người bay ra khỏi khu vực trung tâm, cảm nhận được dục vọng mãnh liệt, bay đến trước mặt Từ Tam.

Từ Tam cảm nhận được hình người trước mắt, có sức mạnh của thần, bị dọa sợ. "Ngươi thật sự muốn thành thần?" Hình người lên tiếng hỏi.

Chu Thánh nấp trong bóng tối thấy hình người ra ngoài, thầm kêu không ổn, vội vàng điều động kiếm quang tấn công. "Ong!" Một luồng kiếm quang chém tới, nhưng bị hình người đó một tay bắt lấy.

Đó là sức mạnh do các vị thần ngưng tụ, có thể đối phó với kiếm quang trong thời gian ngắn.

Thực lực của các vị thần rất mạnh, dù sao cũng là sự tồn tại vượt trên thế giới này, kẻ đó chém đứt chúng, là vì kẻ đó mạnh hơn.

Mà vũ khí hắn để lại, đã lâu không được khai nhận, độ sắc bén không bằng ngày xưa.

Không ai khai nhận, kiếm cũng chỉ có thể giữ lại thực lực chém thần, từ từ bào mòn. "Muốn!" Từ Tam không chút do dự. "Ta có thể ban cho ngươi sức mạnh, nhưng ngươi cần phải đi vào nơi sâu nhất, rút thanh kiếm đó ra, mở quan tài của chúng ta." Hình người tiếp tục nói. "Được!" Từ Tam đồng ý.

Linh vận hình người dung nhập vào cơ thể Từ Tam, khiến hắn sở hữu sức mạnh của thần minh. "Sức mạnh này chỉ có thể cho ngươi sở hữu một ngày sức mạnh sánh ngang thần minh, muốn thật sự thành thần, thì hãy vào trung tâm đi!" Trong cơ thể Từ Tam, có thêm một giọng nói.

Từ Tam cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, trên mặt lộ ra

nụ cười. "Thực lực của ta bây giờ, có thể chém Chúc Long không?" Từ Tam theo bản năng hỏi. "Chúc Long?

Chẳng qua chỉ là hòn đá lót đường mà thôi, đợi ngươi thành thần, để nó làm thú cưỡi cũng được." Giọng của thần linh tiếp tục vang lên.

Chúc Long là sự tồn tại không thể gọi tên, nhưng trong mắt các vị thần, nó chỉ là một cái thang.

Các vị thần đã cho Từ Tam linh vận, còn để lại một đạo ý thức trong linh vận, tiện cho việc khống chế Từ Tam. "Bản thể của ta đang ở chỗ nó, ta muốn đi lấy lại." Từ Tam nói.

“Công pháp ngươi tu luyện là Nhất Khí Tam Thanh Quyết, hơn nữa còn là bản thiếu.” “Nhưng ngươi cũng đủ tàn nhẫn, giết mấy trăm vạn người để bù đắp vào chỗ thiếu.” Thần linh nhận ra công pháp mà Từ Tam tu luyện có thiếu sót.

“Còn xin thần linh chỉ giáo!” Từ Tam lên tiếng.

“Vị thần sáng tạo công pháp đang ở bên trong, đợi ngươi đến đó, ngài ấy có thể đích thân truyền thụ cho ngươi.” Thần linh nói tiếp.

“Được.” Từ Tam càng có thêm động lực.

Tuy hắn cũng hiểu rằng mình đang bị coi như một quân cờ, nhưng hắn vui vẻ bị coi là quân cờ, chỉ cần có thể thành thần là được.

Từ Tam không định đi mà bước lên trận pháp.

Kim quang lấp lánh, nhưng bị Từ Tam vung đao đỡ được.

“Hừ, có sức mạnh của thần minh, Người gác lăng, ta xem ngươi lấy gì để đỡ!” Từ Tam hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xông vào, bỏ lại ba Thú tổ và Đại hung.

“Chúng ta... nên vào hay là...” “Từ Tam đã mở đường phía trước, chúng ta chỉ có thể vào thôi.” Huyết tổ nói xong, theo sau đi vào.

Nấp trong bóng tối, sắc mặt Chu Thánh khó coi, hắn không ngờ thần linh bị khóa lại mà vẫn có sức mạnh thẩm thấu ra ngoài.

"Không được, phải mau chóng quay về nghĩ cách!" Chu Thánh rời khỏi bóng tối quay về.

Hậu quả một khi thần linh phục sinh sẽ vô cùng khủng khiếp, ảnh hưởng sẽ rất lớn.

"Người kia, hẳn đã nghĩ tới việc sức mạnh của thần linh sẽ thẩm thấu ra ngoài rồi chứ?" Chu Thánh thì thầm.

Hắn rời đi theo lối đi ngầm, tốc độ còn nhanh hơn cả Từ Tam.

Phía trước vẫn còn lượng lớn kiếm quang chặn đường hắn.

Sau khi Chu Thánh trở lại khu vực trung tâm, hắn thấy tất cả các quan quách đều đã yên tĩnh trở lại.

Chúng không còn ồn ào nữa, đang chờ Từ Tam dẫn người vào.

Chu Thánh đi vòng quanh các quan quách tìm kiếm hậu thủ mà người kia để lại.

Nơi này là một cái hố khổng lồ, ở giữa chất đầy quan quách, bốn phía khá trống trải.

Trước đó Chu Thánh không thăm dò kỹ, bây giờ không thể không tìm kiếm cẩn thận.

Hắn đi một vòng quanh các quan quách thì thấy một tấm da thú.

Trên tấm da thú viết một chuỗi phù văn thần bí, căn bản không hiểu ý nghĩa là gì.

Hơn nữa, tấm da thú này cũng không hề tầm thường.

Chu Thánh tự mình sờ thử, gai ngược trên tấm da thú cứa rách ngón tay hắn, một giọt máu nhỏ xuống tấm da thú.

Trong nháy mắt, một hình ảnh và âm thanh xuất hiện trong đầu Chu Thánh.

Trong hình ảnh, bóng đen đứng trên quan quách, thần linh trong quan quách không ngừng gầm thét giận dữ, cho đến khi bóng đen cắm thanh kiếm xuống, chúng mới im miệng.

"Khí tức nếu có rò rỉ ra ngoài, vậy thì nhỏ máu lên kiếm, tấm da thú này coi như là quà tặng cho ngươi." Âm thanh dứt, hình ảnh biến mất.

Chu Thánh lập tức hiểu phải làm thế nào.

Chương 539

Hắn cất tấm da thú đi, tuy hiện tại vẫn chưa nghiên cứu ra trên da thú viết gì, nhưng dù sao cũng là thứ người kia để lại cho mình.

Chu Thánh nhìn thanh kiếm phía trên, rồi lại nhìn các quan quách.

Bay lên là không thể, thanh kiếm kia đang trấn áp, rất khó bay lên, chỉ có thể đạp lên các quan quách mà trèo lên.

"Các ngươi mà dám gây rối cho ta, đợi sau này ta có thực lực, ta sẽ giết các ngươi thêm một lần nữa!" Chu Thánh uy hiếp một câu, sau đó đạp lên một cỗ quan quách đi lên.

Quan quách rung lắc một chút, một lực hút rất mạnh đang kéo ghì lấy Chu Thánh.

"Hừ, ta nhớ kỹ ngươi rồi!" Chu Thánh lạnh lùng nói một câu, sau đó hai tay bám vào quan quách phía trên để đi lên.

Lực kéo bên dưới rất mạnh, hắn rất khó đi lên.

"Thần linh rác rưởi, sợ rồi sao?" Chu Thánh mỉa mai một câu.

Để đối phó với những thần linh cao ngạo, cách tốt nhất chính là không ngừng dùng lời nói công kích họ.

"Gầm!" Thần linh gầm lên giận dữ, bị Chu Thánh chọc giận.

"Tiếng gầm của kẻ yếu, ta hiện đang đạp trên đầu ngươi, ngoài việc kéo ta đạp lên đầu ngươi ra, ngươi còn làm được gì?" Chu Thánh cười lạnh nói.

"Đợi ta ra ngoài, nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Thần linh gầm lên giận dữ.

"Ngươi cả đời này cũng không ra được đâu, đợi ngươi ra được, ta

cũng có thể giết ngươi thêm lần nữa!

Tuy hiện tại ta chưa có thực lực giết ngươi, nhưng sau này tuyệt đối có!" Chu Thánh lạnh nhạt nói.

Khi cảm thấy dưới chân lỏng ra, Chu Thánh vội vàng trèo lên cỗ quan quách thứ hai.

"Kéo hắn lại, đừng để hắn lên kích hoạt sự sắc bén của thanh kiếm kia!" Thần linh hét lớn, tất cả đều dốc toàn lực phóng thích sức mạnh để kéo Chu Thánh lại.

Một khi thanh kiếm kia được khai nhận, hậu quả sẽ khôn lường.

Vô số thần linh lần lượt hành động, dốc toàn lực kéo Chu Thánh lại.

Điều này khiến Chu Thánh có cảm giác như rơi vào đầm lầy, rất khó đi lên.

"Nếu ta bị một đám thần linh đã bị kiếm quang mài mòn mấy nghìn năm kéo lại, vậy thì ta cũng không còn mặt mũi nào làm Người gác lăng nữa!" Chu Thánh bùng phát toàn lực, gian nan trèo lên trên. ...

Trong thần mộ.

Từ Tam được sức mạnh của các vị thần gia trì, nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Kim quang này tuy rất sắc bén, nhưng ta luôn cảm thấy thiếu chút huyết khí." Từ Tam vừa đi vừa nói.

"Nó đã bị đặt yên mấy nghìn năm, sớm đã không còn vẻ sắc bén ngày xưa." Thần linh giải thích.

Người kia đã chết, không ai có thể nhấc nó lên được nữa.

Mấy nghìn năm trôi qua, kiếm sắc bén đến đâu cũng sẽ phủ bụi.

Từ Tam nghe thần linh trả lời, trong lòng lập tức nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Nếu mình có được thanh kiếm đó, vậy mình sẽ có thực lực giết thần!

Dã tâm của Từ Tam càng lớn hơn.

Thần cũng có thể bị tàn sát, vậy nếu mình có thực lực giết thần, có phải sẽ không bị tàn sát nữa không?

Nếu người khác có thể có thực lực giết thần, tại sao ta lại không thể?

Lòng tham của con người là vô tận, nhưng khi hắn biết trên cả thần còn có người có thể giết thần, dã tâm của hắn lại càng lớn hơn.

Trong lòng hắn cũng hiểu, nếu mình cứu các thần linh khác ra, mình cũng không thể bì được với họ.

Đến lúc đó dù mình có thành thần, cũng chỉ là tồn tại dưới các vị thần.

Đây không phải là điều hắn muốn.

Hắn muốn trở thành kẻ trên cả các vị thần!

Sau khi trong lòng có dã tâm, Từ Tam đi nhanh hơn.

Hắn muốn giải quyết sớm nhân tố bất ổn là Người gác lăng, và đoạt lấy thanh kiếm kia.

"Vù vù vù..." Kiếm quang phía trước đan xen lại, giống như một tấm lưới lớn, bao phủ lấy Từ Tam.

"Thần quang này rất mạnh, cẩn thận một chút." Thần linh nhắc nhở một câu.

Từ Tam khinh miệt cười một tiếng, nói: "Mạnh đến đâu, một đao

là có thể chém đứt!" Ngay khi thần quang sắp bao phủ lấy hắn, hắn vung một đao, chém đứt kiếm quang.

Nhưng kiếm quang trong nháy mắt hồi phục, cắt vào cơ thể hắn.

Sức mạnh của thần linh lập tức bao phủ lên người hắn, nhưng mái tóc của hắn vẫn bị thần quang cắt đứt.

"Càng đi sâu, kiếm quang càng mạnh." Thần linh nhắc nhở một câu.

"Ực." Từ Tam nuốt nước bọt, bị dọa sợ.

Nếu không phải có luồng sức mạnh trong cơ thể bảo vệ mình, có lẽ mình đã bị thần quang giết chết.

"Chịu được không?" Từ Tam bất giác hỏi.

"Chịu được, sức mạnh của các vị thần còn mạnh hơn ngươi tưởng tượng nhiều." Thần linh lạnh nhạt nói.

Trong lòng các thần linh cũng có tính toán.

Họ bị kiếm quang tiêu hao mấy nghìn năm, dù có sống lại, trong thời gian ngắn cũng khó mà hồi phục.

Nhục thân của Từ Tam được đúc từ huyết nhục của mấy trăm vạn người, đối với họ là món đồ bổ tốt nhất.

Đương nhiên, đây là suy nghĩ của thần linh, tự nhiên sẽ không nói ra.

Ban đầu Chúc Long cũng nhắm vào thân thể đời thứ ba của Từ Tam, nếu không phải tự do quan trọng hơn, nó đã sớm cướp rồi.

Từ Tam còn không biết, thần linh căn bản không định để hắn thành thần.

Mà là định ăn thịt hắn.

Nơi trung tâm thần mộ.

Chu Thánh mới trèo được một nửa đã gần như cạn kiệt toàn bộ thể lực.

Đám thần linh kia bám chặt lấy hắn, không cho hắn đi lên, cố ý kéo dài thời gian.

Các thần linh cũng biết, thực lực của Chu Thánh không mạnh, chỉ cần người bên ngoài kia vào, là có thể giết chết hắn.

Nhưng một khi để hắn kích hoạt kiếm quang, người kia sẽ không vào được, cơ hội trốn thoát của họ cũng không còn.

"Người gác lăng, ngươi muốn cùng chúng ta cá chết lưới rách sao?

Thanh kiếm kia ngoài hắn ra không ai dùng được, ngươi chỉ cần chạm vào, sẽ tan xương nát thịt!" Thần linh lớn tiếng hét.

"Ha." Chu Thánh khinh miệt cười một tiếng, tiếp tục đi lên.

Tan xương nát thịt, mình cũng đâu phải chưa từng trải qua.

"Ngươi thật sự không sợ chết sao!" Thần linh lại hỏi lần nữa.

"Chết, có gì đáng sợ?" Chu Thánh lạnh nhạt trả lời.

Các vị thần lập tức im lặng.

Năm xưa, họ cũng từng hỏi người kia.

Người kia cũng nói những lời giống hệt Người gác lăng trước mắt.

Họ không sợ chết, dù chết rồi sẽ không còn gì cả, họ cũng không sợ.

Thân là thần linh, họ rất không hiểu tại sao lại như vậy.

Rõ ràng trường sinh bất lão, trở thành thần linh là ước mơ trong lòng của tất cả mọi người, tại sao luôn có một bộ phận người, không

muốn thành thần, cũng không sợ chết?

Câu trả lời này, họ mãi mãi không tìm ra.

Chu Thánh nhân lúc họ ngẩn người, leo lên mấy bước, khoảng cách đến thanh kiếm ngày càng gần.

Chỉ là kiếm quang vô cùng mãnh liệt, mình đến gần cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Chương 540

Các vị thần hoàn hồn lại, lập tức ra tay bắt lấy Chu Thánh, dốc toàn lực kéo hắn lại.

Họ cũng rõ, Người gác lăng sẽ không bị bất kỳ lời nói nào ảnh hưởng, ngược lại là họ dễ bị ảnh hưởng, vì vậy họ giữ im lặng, toàn lực ra tay.

Hắn đã không thể bị mê hoặc nữa, nên không cần thiết phải tiếp tục nói chuyện với hắn.

Chu Thánh cũng tập trung tinh thần đi lên, hắn không biết Từ Tam và bọn họ đã đi đến đâu, nhưng hắn biết, mình phải tăng tốc.

Nếu không đợi Từ Tam bọn họ vào, mọi chuyện sẽ không kịp nữa.

...

Ngoài cửa.

Từ Tam nhờ sự giúp đỡ của thần linh, tiến lên ổn định.

"Phải rồi, người đã phong ấn các ngươi, rốt cuộc là ai?" "Ở đây, không thể nhắc đến tên của ngài ấy." Thần linh sợ hãi nói.

Người đó tay cầm một thanh kiếm, chém sạch thần linh trên trời, mang đến cho họ nỗi sợ hãi quá lớn.

Nơi này còn là nơi ngài ấy lập mộ, nếu ở đây nhắc đến tên ngài ấy, sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

"Vậy sau khi ngài ấy chết, được chôn ở đâu?" Từ Tam không khỏi hỏi.

Nếu ở nhân gian thì dễ xử lý hơn nhiều, đợi mình trở về, không chừng có thể đến lăng mộ của ngài ấy dạo chơi.

“Chúng ta bị ngài ấy mai táng, ngươi nghĩ chúng ta sẽ biết sao?” Thần linh gắt gỏng nói.

Người kia cuối cùng được chôn ở Thú Lăng hay nhân gian, họ hoàn toàn không biết.

Bị mai táng ở đây, hoàn toàn cách biệt với thế gian.

Sau đó xảy ra chuyện gì họ hoàn toàn không biết.

“Vậy làm sao các ngươi có thể chắc chắn ngài ấy đã chết?” Từ Tam không hiểu.

“Ngài ấy là người, người không thể trường sinh; hơn nữa lúc ngài ấy chết, trời đất khóc than, chúng ta đều có cảm ứng.” Thần linh nói.

Người kia không chỉ chém thần, mà còn chém đứt con đường trường sinh.

Nếu ngài ấy không chết, vậy là đã đi ngược lại ý chí của chính mình, thanh kiếm của ngài ấy sẽ giết ngài ấy.

Cái chết của ngài ấy là tất yếu.

Từ Tam không tiếp tục hỏi nữa, đợi đến nhân gian, rồi từ từ điều tra.

Ngài ấy đã làm nhiều việc như vậy, lịch sử nhất định sẽ ghi lại tên của ngài ấy.

“Cấm hành!” Kim quang phía trước hóa thành hai chữ lớn chặn trước mặt.

“Cẩn thận, hai chữ đó ẩn chứa quy tắc sức mạnh, chỉ có thể dùng huyết nhục để mài mòn.” Thần linh nhắc nhở.

“Huyết nhục của Đại hung, đủ không?” “Vẫn còn thiếu một chút.” “Vậy Thú tổ thì sao?” “Thú tổ là tốt nhất.” Từ Tam nghe thần linh trả lời, quay đầu đưa tay tóm lấy Ác tổ Đào Ngột.

“Đến lượt ngươi hiến thân rồi.” Từ Tam tóm lấy Đào Ngột trực tiếp ném ra, đập vào hai chữ Cấm hành.

Huyết nhục của Đào Ngột lập tức bị nghiền nát, mà hai chữ kia cũng ảm đạm đi.

Huyết tổ tức giận chất vấn Từ Tam: “Ngươi đang giết huynh đệ của chúng ta!” “Đây là sự hy sinh cần thiết.” Từ Tam giải thích.

“Thân là thần linh cao ngạo, cần phải giải thích với một con súc sinh sao?” Thần linh nhắc nhở Từ Tam.

Từ Tam nghe vậy, khẽ gật đầu, lập tức nói: “Ta không cần giải thích cho các ngươi, các ngươi chỉ cần nghe lệnh của ta là được!” Huyết tổ tức giận nhìn Từ Tam, nhưng cũng chỉ là nhìn mà thôi.

“Theo sau.” Từ Tam lười để ý đến họ, tiếp tục đi về phía trước.

Tầm nhìn của hắn trong phút chốc đã được mở rộng, Thú tổ dù mạnh đến đâu cũng là súc sinh, mình việc gì phải giảng đạo lý giải thích với súc sinh?

Hoàn toàn không cần thiết.

Sau khi có được sức mạnh của thần linh, Từ Tam cũng trở nên kiêu ngạo.

“Còn bao lâu nữa mới đến?” Từ Tam hỏi một câu.

“Sắp rồi, nơi chôn cất thần vốn không lớn, chỉ là khu cấm địa hơi nhiều một chút thôi.” Thần linh giải thích.

Nơi chôn cất họ chỉ là một cái hố lớn, còn khu cấm địa lớn hơn gấp mấy chục lần.

Chủ yếu là để phòng ngừa có dị thú vào gây rối.

“Đây là nơi ngài ấy chôn cất thần, người vào sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn, nhưng dị thú vào, ngoài việc bị thần quang tiêu diệt, còn

sẽ bị phù văn trận địa ở đây diệt sát.” Thần linh giải thích.

“Phù văn trận địa, ngươi nói là những thứ trên mặt đất này?” “Không sai.” Thần linh gật đầu.

Từ Tam cúi đầu nhìn một cái, âm thầm ghi nhớ mấy ký hiệu đặc biệt, đợi trở về sẽ nghiên cứu kỹ.

Thú tổ và Đại hung, chỉ có đi theo Từ Tam mới không kích hoạt phù văn trận địa, một khi rời khỏi Từ Tam, chúng sẽ bị giết ngay lập tức.

“Vù...” Một trận kim quang gợn sóng lan ra.

“Người gác lăng đang đến gần thanh kiếm, tăng tốc lên, đừng để hắn kích hoạt thanh kiếm!” Thần linh vội vàng nhắc nhở.

Một khi sự sắc bén của thanh kiếm đó được kích hoạt, nó sẽ nghiền nát tất cả trong nháy mắt.

Đến lúc đó dù họ có ra ngoài, cũng sẽ bị trấn sát lần nữa.

Sắc mặt Từ Tam trầm xuống, đây cũng là biến cố mà hắn lo lắng nhất.

Trong lăng mộ, Người gác lăng có ưu thế tự nhiên.

Vốn dĩ mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng vì sự tồn tại của Người gác lăng mà trở nên gian nan.

“Ta có thể rút lui, ép Người gác lăng ra ngoài.” Từ Tam trầm giọng nói.

Cách tốt nhất, chính là bây giờ rút lui, ở bên ngoài ép Người gác lăng ra giải quyết.

“Không có thời gian, sức mạnh chúng ta cho ngươi, đang tiêu tan từng giờ từng khắc.” “Vậy lần sau ta đến, các ngươi còn có thể cho ta không?” Từ Tam hỏi.

“Không cho được, chúng ta cũng rất suy yếu.” Thần linh thì thầm.

Sức mạnh họ ban cho Từ Tam là sức mạnh cuối cùng của họ.

Phần linh hồn lực còn lại, phải duy trì linh hồn bất diệt.

“Không có lựa chọn, chỉ có thể đánh cược một phen.” Thần linh nói.

“Ta không muốn cược.” Từ Tam nghiến răng nói.

Hắn sẽ không lấy mạng mình ra đánh cược, chỉ cần nguy hiểm đến tính mạng của mình, dù là sức mạnh của tất cả thần minh, hắn cũng có thể từ bỏ. ...

Trung tâm thần mộ.

Chu Thánh đạp lên quan quách, trèo đến gần thanh kiếm.

Kiếm quang gợn sóng, nó cảm nhận được có người đến gần, một sự thúc đẩy bản năng.

Chỉ là lúc này Chu Thánh, đang quỳ một gối, kiệt sức.

Đám thần linh kia đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh của hắn.

“Ngươi sẽ chết, ngoài ngài ấy ra, không ai có thể nắm được thanh kiếm đó!” Thần linh vừa nói vừa kéo Chu Thánh.

Chu Thánh nghiến răng, kéo lê thân thể kiệt quệ đứng dậy, rạch lòng bàn tay mình.

“Chết, có là gì?

Ta có thể chết, nhưng các ngươi không thể phục sinh!” Chu Thánh đưa tay vào trong kiếm quang!

“Vù...” Kim quang chống cự.

Thần mộ tối đen như mực, bị kiếm quang ngút trời chiếu rọi.

Cả Thú Lăng đều có thể nhìn thấy luồng kiếm quang này.

Ký ức xa xưa của dị thú bị kiếm quang đánh thức, từ dị thú bình thường đến Thú tổ, tất cả đều phủ phục quỳ trên mặt đất.

Thanh kiếm đó vừa xuất hiện, ký ức về cái chết của chúng bắt đầu tấn công chúng.

Trên Trường Thành.

Chương 541

Mọi người lần lượt ngẩng đầu, nhìn kiếm quang bùng phát trong thế giới Sơn Hải.

“Đó là gì?” "Kiếm quang kia rực rỡ như vậy, tại sao chúng ta không cảm nhận được kiếm khí lăng lệ." “Kiếm quang đó, có vẻ như vô hại với chúng ta.” Mọi người trên tường thành bàn tán không ngớt.

Cũng không biết là vì khoảng cách xa hay kiếm quang vô hại, không một ‘người’ nào có thể cảm nhận được nguy hiểm từ thanh kiếm đó.

Khương Công đứng trên tường thành, ánh mắt ngưng lại, nhìn kiếm quang bùng phát.

“Thần mộ... bị xâm nhập rồi sao?” Khương Công lẩm bẩm.

Thần mộ ông đã từng đến một lần, vì thế mới có Người gác lăng.

Ông đến thế giới Sơn Hải trong thời kỳ Võ Vương phạt Trụ, lúc đó đã mang theo một bộ phận dị thú đi trợ giúp Võ Vương, còn đến cả Thần mộ.

Khi đó, lúc ông đến, Chúc Long nhiệt liệt chào đón, Khương Công còn không biết nơi này dùng để làm gì, nhưng có thể mượn sức mạnh từ đây, đối với Khương Công là một việc vô cùng tốt.

Cho đến khi bị Chúc Long dụ dỗ, ông đến Thần mộ, đến gần thanh kiếm kia.

Ông mới hiểu đây là nơi nào.

Đây là nơi bị lưu đày, nơi này mai táng các vị thần.

Đây là khu cấm của nhân loại.

Sau khi biết được chuyện này, ông vô cùng hối hận, vì mình đã mượn sức mạnh ở đây, mới đánh bại được Đại Thương Nhân Vương Đế Tân.

Ông là một tội nhân.

Nhưng, người kia đã cho ông một cơ hội.

Để ông sáng tạo ra hệ thống Người gác lăng, sống thì bảo vệ Lăng rồng An Lạc, chết thì nhập táng Cổ Lâu Thủ Lăng, truyền tống sức mạnh trấn thủ Trường thành Thú Lăng.

Mà ông, để chuộc tội, sau khi sáng lập hệ thống Người gác lăng, hoàn thành phân phong, đã vĩnh viễn trấn thủ Thú Lăng.

Cùng ông chuộc tội còn có Chu Văn Vương, Chu Văn Vương sau khi chết đã trấn giữ Cổ Lâu Thủ Lăng, truyền thừa Người gác lăng.

Còn những dị thú mà Khương Công mang ra ngoài lúc đó, cũng đều đã được giải quyết.

Hệ thống Người gác lăng là do ông sáng lập, nhưng nguồn gốc lại không phải là ông, mà là người trong Thần mộ kia.

Bảy mạch Người gác lăng trấn thủ long mạch, Người gác lăng Âm Dương trấn thủ Thú Lăng.

Cứ như vậy, mới có thể không còn lo lắng.

Đây mới là nguồn gốc thực sự của hệ thống Người gác lăng.

Khương Công đứng trên tường thành, nhìn động tĩnh bên phía Thần mộ.

"Là ngài ấy, còn sống sao?". ...

Trung tâm thần mộ.

Theo kiếm quang dao động bùng phát, Từ Tam không ngoảnh đầu

lại mà chạy.

Kim quang bùng phát, ở lại chỉ có con đường chết.

"Chết tiệt, chết tiệt a!" Thần linh trong cơ thể Từ Tam gầm lên giận dữ.

Sự sắc bén của thanh kiếm kia đã được kích hoạt, dù thần linh có sống lại cũng sẽ bị chém.

"Đợi sau này ta lại đến cứu các ngươi, ta không tin Người gác lăng hắn có thể cả đời không rời khỏi đây!" Từ Tam âm trầm nói.

"Vô ích thôi, sự sắc bén của thanh kiếm kia được kích hoạt, ít nhất có thể duy trì hai ba nghìn năm, trừ phi chúng ta toàn bộ tiêu vong." Thần linh cay đắng nói.

Thanh kiếm đó sau khi được kích hoạt sẽ duy trì rất lâu.

Trừ phi thần linh hoàn toàn tan biến, thanh kiếm đó mới nhanh chóng tan đi kiếm quang.

Từ Tam sững sờ, ý của thần linh là sau này mình cũng không có cơ hội đến nữa?

"Người gác lăng đáng ghét, cắt đứt con đường thành thần của ta!" Từ Tam hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn hiện tại rất gần với việc thành thần, nhưng một đạo kim quang đã cản đường hắn.

Khiến khoảng cách trở nên rất gần mà cũng rất xa.

"Bây giờ kim quang còn chưa quá mạnh, nếu ngươi thật sự muốn thành thần, vậy thì xông lên một phen đi!" Thần linh mê hoặc nói.

"Sẽ chết người đó!" Từ Tam vẫn không dám, tuy kim quang không quá mạnh, nhưng có thể diệt sát mình.

“Thành thần, không trả giá sao được?” Thần linh tiếp tục nói.

“Nếu mạng chính là cái giá phải trả, thì thần này không thành cũng được!” Nếu phải lựa chọn giữa mạng sống và thành thần, Từ Tam sẽ không do dự mà chọn mạng sống.

Mạng mất rồi, thì chẳng còn gì cả.

“Vù!” Kiếm quang bùng phát, lập tức bao phủ lấy Từ Tam và một đám dị thú.

Huyết tổ và Thôn tổ còn lại vô cùng gian nan trong kiếm quang, kiếm quang đang lột bỏ huyết nhục của chúng.

Còn Đại hung thì không cần phải nói, lúc này đã nằm thẳng cẳng trên đất, máu chảy lênh láng.

Từ Tam cảm thấy có chút khó chịu, giống như có người dùng dao thái thịt mình vậy, mà sức mạnh thần minh trong cơ thể hắn cũng đang nhanh chóng trôi đi.

“Ngươi có sức mạnh thần minh, sẽ bị kiếm quang nhắm vào.” Thần linh nhắc nhở một câu.

“Nói cách khác, không có sức mạnh thần minh, thì sẽ không sao?” Từ Tam không khỏi hỏi.

“Đúng, thanh kiếm đó, không giết người.” Thần linh giải thích.

Ý định ban đầu khi tạo ra thanh kiếm đó là để chém dị thú và thần minh, chưa bao giờ dùng để đối phó với người.

“Hiểu rồi.” Từ Tam chủ động tán đi toàn bộ sức mạnh thần minh trong cơ thể mình, cảm giác đau đớn dần tan biến.

Hắn đi vào bên trong, không có sức mạnh thần minh, thì không còn ràng buộc.

Cơ thể hắn được tạo nên từ huyết nhục của mấy trăm vạn người,

còn giống người hơn cả người.

“Ha ha ha ha, sớm biết kiếm quang không hại người, ban đầu ta đã không nên sợ hãi!” Từ Tam cười lớn.

Ban đầu là do nỗi sợ hãi trong lòng hắn quá mạnh, khiến hắn không dám chủ động tiếp xúc với thần quang.

Sau này có được sức mạnh thần minh, bị kim quang nhắm vào, mới biết kim quang rất mạnh.

Mà bây giờ, sau khi mất đi sức mạnh thần minh, kim quang đối với hắn không gây hại lớn.

“Huyết nhục của ngươi toàn là của người, kim quang này không gây hại lớn cho ngươi, mau vào đi!” Thần linh lên tiếng nói.

Nó suýt quên mất, thanh kiếm do người kia rèn ra là để chém thần minh, đối với người hiệu quả rất yếu.

Mà người này còn giống người hơn cả người.

“Ta thật không biết nên vui hay nên buồn.” Từ Tam cũng không biết, lúc này nên vui hay buồn.

Hắn luôn muốn thành thần, kết quả mình lại còn giống người hơn cả người.

“Vào trong trước đi.” Thần linh nói.

Từ Tam đi về phía vách đá trước mắt, thần linh nói với hắn, sau vách đá chính là Thần Khanh.

Nơi đó, mai táng các vị thần! ...

Trong Thần Khanh.

Chu Thánh nắm chặt chuôi kiếm, máu tươi theo chuôi kiếm nhỏ giọt, hoàn toàn kích phát sự sắc bén của thanh kiếm này.

Hơn nữa, cảnh tượng huyết nhục mình tan nát trong tưởng tượng không hề xuất hiện, thay vào đó là một cảm giác thoải mái.

Giống như đặt tay vào trong bông gòn vậy.

Kiếm quang rất sắc bén, nhưng đó là nhắm vào thần.

Đối với mình mà nói, lại không có chút ảnh hưởng nào.

Thần linh đang gào thét, thần hồn của họ lại một lần nữa chịu tổn thương nặng nề.

Chương 542

"Kiếm của ta, chỉ chém tà túy và thần minh!" Một giọng nói trong trẻo vang lên trong đầu Chu Thánh, Chu Thánh phảng phất như nhìn thấy quá trình người kia rèn kiếm.

Ngài ấy lấy trời đất làm dẫn, lấy người làm gốc, rèn nên tuyệt thế bảo kiếm.

Trên có thể chém thần minh, dưới có thể diệt tà túy.

Nhưng duy chỉ không hại người.

Tuy nó mang theo khí tức mạnh mẽ, khiến người ta không khỏi run rẩy.

Nhưng sau khi đến gần bạn sẽ phát hiện, nó là vô hại.

Sự sắc bén của nó là nhắm vào tà túy và thần minh, không phải nhắm vào người, chỉ là khí tức rất đáng sợ, sẽ khiến người ta sinh lòng kính sợ không dám đến gần mà thôi.

Chu Thánh thở phào một hơi, có kiếm quang, Từ Tam hẳn là không vào được rồi.

"Đợi đã, Từ Tam hình như cũng là người!" Chu Thánh đột nhiên phản ứng lại, Từ Tam cũng là người!

"Rầm!" Từ Tam dùng đao bổ tung cánh cửa, sau đó vác đao đi vào, nhìn Chu Thánh ở trên cao.

"Người gác lăng, mạng ngươi thật lớn a!" Từ Tam lạnh lùng nói.

Chu Thánh rút tay khỏi thân kiếm, bịt lại vết thương đang chảy máu, lạnh lùng nhìn Từ Tam.

"Từ Tam, ngươi biết ngươi đang làm gì không?" "Biết chứ, giải

phóng các vị thần, để nhân gian nghênh đón lại thời đại của thần!" "Còn ta, sẽ đứng trên cả các vị thần!" Từ Tam không chút khách khí để lộ ra dã tâm của mình.

Chỉ cần có thể lấy được thanh kiếm đó, hắn sẽ có thủ đoạn hiệu lệnh các vị thần.

Hơn nữa các vị thần còn đang chờ hắn đến cứu, hắn hoàn toàn không lo lắng mình để lộ dã tâm sẽ bị các vị thần nhắm vào.

Bọn họ hiện tại còn chưa có thực lực đó.

Các vị thần nghe thấy lời của Từ Tam, im lặng không nói.

Trong lòng họ cũng rõ Từ Tam đang có tính toán gì.

Đợi họ ra ngoài, có khối thủ đoạn để đối phó Từ Tam.

Phải biết, Từ Tam tu luyện Nhất Khí Tam Thanh Quyết, là do họ cố ý để lại nhân gian.

Ai khống chế ai, còn chưa chắc đâu.

Chỉ có thể nói, tính toán là có qua có lại.

Chu Thánh đứng trên quan quách, Thủ Lăng Khải trên người lại một lần nữa hiện ra, Thủ Lăng Khải cũng chỉ tốn chín mươi chín tích phân để đổi.

Sau đó, Chu Thánh lại đổi một món vũ khí dùng một lần.

Trảm Linh Kiếm!

Sức bộc phát rất cao, nhưng dễ bị gãy.

Chu Thánh phát hiện mình dùng vũ khí tiêu hao quá lớn, một món vũ khí dùng không được bao lâu đã gãy.

Chi bằng trực tiếp dùng loại một lần.

Đợi tích phân đủ, lại đổi ra thanh Hiên Viên Kiếm đắt nhất.

Nhưng điều này còn xa mới đủ, không có Âm Dương Châu và Hỗn Độn Châu, chiến lực của Chu Thánh trực tiếp giảm đi một phần ba.

Hắn phải trang bị đầy đủ cho mình.

Chênh lệch về thực lực cứng không đủ, chỉ có thể dựa vào vũ khí và trang bị để nâng cao bản thân.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Người kia đã cắt đứt con đường thông thiên, kéo theo đó là hạ thấp cả trần nhà tu luyện.

Ở nhân gian, Tông sư đã là cấp bậc trần nhà, không thể đột phá được nữa.

Ở đây thực lực còn có thể tiến thêm một bước, nhưng cao hơn nữa cũng không thể vượt qua Chúc Long trên trời.

Người kia để lại Chúc Long trấn thủ thế giới Sơn Hải, đồng thời cũng là một hạn chế.

Dị thú trong Thú Lăng, thực lực cao nhất không thể vượt qua Chúc Long.

Chu Thánh ở nhân gian đã đạt đến trần nhà, trong Thú Lăng tuy vẫn còn không gian tiến bộ, nhưng đó cần phải bỏ công sức nỗ lực mới được.

Ít nhất là hiện tại, rất khó làm được.

"Thực lực một người không đủ, trang bị tốt đến mấy thì có ích gì?" Từ Tam cười một tiếng.

"Ngươi xuống hay ta lên?" Chu Thánh tự nhiên sẽ không đánh nhau trên quan quách, những chủ nhân của những ngôi mộ này sẽ kéo chân hắn.

“Đừng tự cao tự đại, ngươi tiến lên chúng ta còn có thể giúp ngươi.” Thần linh trong cơ thể Từ Tam nói.

“Không phải tự cao tự đại, mà là thực lực của Người gác lăng yếu hơn ta rất nhiều, ta có thể dễ dàng giết hắn!” Từ Tam thản nhiên nói.

Hắn có sự tự tin này.

Nếu không, một kẻ sợ chết như hắn, liệu có đứng yên tại chỗ chờ đợi không?

Chu Thánh từ trên nhảy xuống, chủ nhân các ngôi mộ cũng không cản trở, không có ý nghĩa.

Đối thủ của hắn đang chờ hắn ở dưới kia.

Theo Chu Thánh đáp đất, Từ Tam nhanh chóng phát động tấn công.

Chu Thánh điều động cương khí trong cơ thể rót vào Trảm Linh Kiếm, hai tay cầm đao chém mạnh xuống.

“Keng!” Chu Thánh chém một đao vào lưỡi đao của Từ Tam, Từ Tam ngay cả một bước cũng không lùi.

“Chỉ vậy thôi sao?” Từ Tam lật tay liền chấn bay Chu Thánh ra ngoài.

Thực lực của hắn hoàn toàn có thể nghiền ép Người gác lăng.

“Nếu ta nhớ không lầm, thân thể đời thứ ba của ngươi là Vô Kiểm Thiên Tôn đúng không?” Chu Thánh cười nhẹ nói.

“Thì đã sao?” “Vậy thì dễ rồi, lúc trước ta không nghĩ ra, bây giờ ta mới hoàn hồn lại, giết ngươi, không cần ta tự mình ra tay!” Chu Thánh nói xong, trong tay xuất hiện một khối vẫn kim và vẫn đồng.

Vẫn đồng có thể tạo ra thế giới vẫn đồng, còn vẫn kim có thể tạo ra kẻ địch mạnh mẽ.

Chu Thánh định để Thiên Tôn giết chết chính mình.

Từ Tam còn chưa kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Trên bầu trời một vầng huyết nhật treo cao, mặt đất tràn ngập mùi máu tanh, khắp nơi là một màu đỏ máu, xương trắng đầy đất.

Dưới vách núi xa xa, còn chất đống vô số xương cốt.

Mỗi một cỗ thi thể ở đây, đã tạo nên Từ Tam hiện tại.

Từ Tam sau khi vào, không hề có chút sợ hãi hay kinh hoàng, mà lại đang thưởng thức cảnh vật ở đây.

"Nơi này, ngươi không thể tạo ra được, vì ngươi chưa từng thấy, nên ta đoán, đây hẳn là cảnh tượng mà thân thể đời thứ ba của ta đã từng đưa ngươi đến." Từ Tam lạnh nhạt nói.

"Ngươi có biết không?

Lúc ta giết những người đó, ta cố ý giữ lại sự sợ hãi và kinh hoàng lúc chết của họ, ta còn giữ lại cả cảm xúc của họ, khi ta tạo ra thân thể đời thứ ba, ta đã cố ý dung nhập những cảm xúc này vào." "Để thân thể đời thứ ba của ta, từ lúc sinh ra, đã sống trong cảm xúc sợ hãi và kinh hoàng." "Mấy trăm vạn oan hồn, ngày đêm hành hạ nó, mài mòn nó, linh hồn tạo ra như vậy mới là hoàn mỹ." Từ Tam giải thích.

Cảnh tượng này là do một tay hắn tạo ra, nhưng hắn không hề có chút áy náy.

Thậm chí, để linh hồn của thân thể đời thứ ba của mình có thể hoàn mỹ, hắn còn cố ý giữ lại sự sợ hãi lúc chết của những người đó.

Trong sự hành hạ lặp đi lặp lại, thân thể đời thứ ba mới trở nên hoàn mỹ, đồng thời cũng mới sợ hãi hắn.

Từ Phúc đã không còn được coi là người nữa.

Vì trường sinh và thành thần, hắn đã từ bỏ nhân tính của mình.

“Ngươi xem, ở đây còn có một gia đình ôm nhau sợ hãi, chết rồi cũng không rời.” “Người ở đây, trên đến đế vương, dưới đến nô lệ, lúc sống thân phận của họ chênh lệch rất lớn, sau khi chết ta ném xương cốt của họ vào một chỗ, phát hiện không có nhiều khác biệt.” “Con người ấy mà, chết rồi đều giống nhau.” Từ Tam còn tận tâm giải thích cho Chu Thánh.

“Thôi, không lôi thôi với ngươi nữa, sớm giết ngươi, đoạt được thanh kiếm kia, sau đó thành thần!” Từ Phúc đi về phía Chu Thánh, đối với hắn mà nói, đổi một nơi khác, hoàn toàn không sao cả.

“Ngươi có biết, những năm nay ta sống thế nào không?” Vô Kiểm Thiên Tôn xuất hiện sau lưng Từ Tam, hắn không có ngũ quan, nhưng Chu Thánh lại có thể cảm nhận được, hắn hẳn là đang tràn đầy phẫn nộ và sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi.

Vì từ khi hắn có suy nghĩ, hắn đã biết được vận mệnh của mình.

“Ha ha, đây chính là thứ ngươi chuẩn bị cho ta sao?” Từ Tam cười một tiếng, quay đầu lại liền chém bay đầu Vô Kiểm Thiên Tôn!

Chương 543

“Ai cho ngươi dũng khí, để ngươi đứng nói chuyện với ta?” Từ Tam tóm lấy đầu Vô Kiểm Thiên Tôn, sắc mặt hơi trầm.

“Đừng quên thân phận của mình là gì, ngươi chỉ là một cỗ thân thể của ta, tất cả của ngươi đều là ta cho.” Nói xong, Từ Tam không do dự bóp nát đầu Vô Kiểm Thiên Tôn, dù Vô Kiểm Thiên Tôn chính là mình.

Hắn tàn nhẫn với người khác, còn tàn nhẫn với chính mình hơn!

Năm xưa hắn dám cắt linh hồn mình thành ba phần, quá trình cắt, rất đau khổ.

Nỗi đau trên linh hồn, còn đau hơn gấp trăm lần so với thể xác.

Nhưng ngay sau đó, từng cỗ thi thể từ trên mặt đất đứng dậy.

Chúng biến thành bộ dạng của Vô Kiểm Thiên Tôn, vây quanh Từ Tam.

Chúng chính là một bộ phận của cơ thể Từ Tam, chỉ là Từ Tam còn chưa biết.

Điều Chu Thánh muốn, là để Từ Tam tự giết chính mình.

Trong Thần Khanh.

Từ Tam dùng mũi đao, rạch vào giữa hai lông mày của mình.

Hắn ở trong ảo cảnh giết Vô Kiểm Thiên Tôn, thực ra chính là đang giết chính mình.

“Hắn hình như bị kéo vào thế giới ảo cảnh rồi.” “Ta nhớ không lầm, vẫn đồng và vẫn kim kia, là thế giới hoàn mỹ trong cung điện của Linh Bảo Thiên Tôn đúng không?” “Đúng vậy, ngài ấy muốn tạo

ra một thế giới không có đau khổ, không có tai nạn, thế giới hoàn mỹ, tiếc là bị người kia chém rồi.” “Vấn đề là, làm sao để cứu Từ Tam ra?

Tuyệt đối không thể để hắn ở trong thế giới hoàn mỹ!” “Không có cách nào, chúng ta không có bất kỳ cách nào, chỉ có thể dựa vào chính hắn.” “Chúng ta đã để lại một đạo ý thức trong cơ thể hắn, hy vọng đạo ý thức đó có thể đánh thức hắn.” ...

Các vị thần bàn tán xôn xao, cái gọi là vẫn đồng và vẫn kim, thực ra đều là dược liệu mà Linh Bảo Thiên Tôn năm xưa dùng để tạo ra thế giới hoàn mỹ, chỉ là sau khi vỡ nát đã rơi xuống đại địa.

Vẫn kim trước tiên bị Ngu Vương thu thập, Ngu Vương nhìn thấy thần đình trong vẫn kim, liền muốn tự mình tạo ra một cái, trở thành vị thần đứng trên thế gian.

Nhưng đã bị Đại Vũ phong ấn.

Còn phần lớn vẫn đồng thì bị Cổ Lâu Thủ Lăng lấy đi, chỉ có một phần nhỏ còn thất lạc bên ngoài.

Trong ảo cảnh.

Từ Tam nhìn ngày càng nhiều Vô Kiểm Thiên Tôn đứng dậy, không khỏi cười nói: “Thân thể đời thứ ba, đây chính là thủ đoạn ngươi dùng để đối phó ta sao?” “Thiên Tôn, ngươi có biết để đối phó ngươi, ta đã chuẩn bị bao lâu không?” “Ta muốn đem nỗi sợ hãi ngươi gieo lên người ta, trả lại hết cho ngươi!” Vô Kiểm Thiên Tôn gầm lên giận dữ: “Giết cho ta!” Hàng trăm vạn Vô Kiểm Thiên Tôn, xông về phía Từ Tam.

“Hừ, ngươi chỉ là thân thể dự bị của ta thôi, còn muốn giết ta?” Từ Tam hừ lạnh một tiếng, lật tay liền giết chết Vô Kiểm Thiên Tôn bên cạnh mình.

“Người gác lăng, muốn ta tự giết mình, ngươi nằm mơ đi!” Từ

Tam vung đại đao, thỏa sức thu hoạch Vô Kiểm Thiên Tôn.

Đó là thân thể đời thứ ba của hắn, hắn có áp chế lực tuyệt đối với nó.

Mà Chu Thánh, lúc này đang đứng ở xa, nhìn Từ Tam đang tàn sát.

"Ta vốn không định để Vô Kiểm Thiên Tôn giết ngươi, ta chỉ định để ngươi tự giết mình thôi." Vô Kiểm Thiên Tôn chính là huyết nhục của Từ Tam, giết chúng tương đương với giết chính mình.

Từ Tam có mấy trăm vạn mạng, chính là những thứ này.

Hắn giết càng nhiều, tổn thất của chính hắn cũng càng lớn.

Nhưng điều khiến Chu Thánh không hiểu là, Từ Tam sau khi giết mấy người, lẽ ra phải rất nhanh chóng nhận ra, giết chúng chính là giết mình.

Nhưng hắn đã giết vô số rồi, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lẽ nào hắn hoàn toàn không cảm nhận được sự thay đổi của bản thân sao?

Vẫn kim rất mạnh, nhưng Từ Tam cũng không yếu, hơn nữa hắn còn sợ chết, chỉ cần giết mấy lần, hắn lẽ ra phải có cảm giác.

Nhưng đến bây giờ hắn vẫn không có.

"Lẽ nào, cơ thể hắn đang phản kháng hắn?" Chu Thánh không khỏi suy đoán.

"Ngươi đoán đúng rồi, tuy là hắn tạo ra cơ thể cho ta, nhưng ta không thừa nhận hắn, hắn không cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể." Một Vô Kiểm Thiên Tôn xuất hiện bên cạnh Chu Thánh.

"Ngươi..." "Thiên Tôn tuy đã xóa sổ ý thức của ta, nhưng ý thức của ta vẫn luôn ẩn giấu ở đây." Vô Kiểm Thiên Tôn nói.

Hắn tuy sợ hãi nơi này, nhưng hắn đã giấu ý thức còn sót lại của mình ở đây.

Từ Tam vạn lần không ngờ, có một ngày nó sẽ phản bội chính mình.

Thân thể đời thứ ba của hắn cũng là hắn, nhưng nó đã phản bội hắn.

"Vậy, vẫn kim của ta đã giúp ngươi, đúng không?" Chu Thánh nhìn về phía Vô Kiểm Thiên Tôn.

"Là ta đã giúp ngươi." Vô Kiểm Thiên Tôn nói.

"Nơi này tuy rất đáng sợ, nhưng ta đã quen sống ở đây, oán hận của họ, tiếng ai oán của họ, hận thù của họ ta đều có thể chấp nhận, duy chỉ không thể chấp nhận Từ Tam.

Ngươi dùng vẫn kim đưa hắn vào đây, đã làm phiền đến cuộc sống của ta." "Hắn chết rồi, nơi này cũng sẽ không còn." Chu Thánh không khỏi cười một tiếng, "Nơi này là ảo cảnh, càng là một thứ tồn tại trong lòng người, ngươi vẫn luôn ẩn giấu trong lòng Từ Tam." "Không sai." Vô Kiểm Thiên Tôn nói.

"Ngươi mau chóng đối phó đi, tuy ta khống chế nơi này để hắn không cảm nhận được đau đớn, nhưng đợi hắn giết được một nửa hắn sẽ phản ứng lại." Chu Thánh gật đầu, hắn cũng không nghĩ có thể dễ dàng giết chết Từ Tam.

Đó là Từ Phúc cơ mà.

Tuy dung hợp với thân thể đời thứ ba tính cách đại biến, nhưng hắn vẫn là Từ Phúc, có được trí mưu của Từ Phúc.

Giết được một nửa, cũng có thể suy yếu Từ Phúc rất nhiều.

"Đợi ngươi đi, ta sẽ tặng ngươi một món quà lớn nữa, ngươi là

người duy nhất, nói chuyện bình thường với ta." "Tiếc là chúng ta là quan hệ địch đối, nếu không ta thật muốn kết bạn với ngươi." Vô Kiểm Thiên Tôn nói.

Từ lúc bắt đầu tiếp xúc với Người gác lăng, hắn chưa từng nghĩ sẽ giết Người gác lăng.

Dù đó là mệnh lệnh của Thiên Tôn.

Sau khi hắn có tư duy của riêng mình, liền luôn rất kháng cự Thiên Tôn, vì hắn biết ý nghĩa tồn tại của mình là gì.

Trở thành thân thể của người khác.

Đổi lại là ai cũng không thể chấp nhận.

Mà trước khi trở thành thân thể của Từ Phúc, hắn còn phải chịu đựng sự hành hạ cực lớn.

Năm xưa Tả Từ giết Từ Phúc, há chẳng phải cũng chịu ảnh hưởng của hắn sao?

Để phân thân, giết chết bản thể, thay thế!

"Phải, có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau." Chu Thánh lạnh nhạt nói.

Vô Kiểm Thiên Tôn gật đầu.

Cuộc tàn sát của Từ Tam vẫn tiếp tục, tiếng của Vô Kiểm Thiên Tôn không ngừng vang lên bên tai hắn.

Lần này đến lần khác xung kích vào đầu óc hắn.

"Lẽ ra ta nên tiêu diệt ngươi hoàn toàn!" Từ Tam nghiến răng nói.

Tuy Vô Kiểm Thiên Tôn không thể làm hại hắn, nhưng tiếng của Vô Kiểm Thiên Tôn luôn ảnh hưởng đến hắn.

Các loại ai oán, than khóc, gào thét không ngừng vang lên, kể lể tội

ác của hắn, vạch trần vết sẹo của hắn.

Từ Tam không phải là kẻ đạo đức giả, hắn là ác thật, không cần phải lột da.

Từ Tam không ngừng tàn sát, một đao xuống là mấy chục người.

"Giải quyết các ngươi xong, đạo tâm của ta sẽ không còn khuyết điểm, Người gác lăng, ngươi đang giúp ta đó!" Từ Tam ngẩng đầu nói.

Tuy hắn không biết Người gác lăng ở đâu, nhưng hắn biết Người gác lăng nhất định có thể nghe thấy lời hắn nói.

Chỉ cần giết hết những Vô Kiểm Thiên Tôn này, hắn sẽ trở thành một thân thể hoàn mỹ thực sự, đến lúc đó không chừng có thể tiến thêm một bước.

Đương nhiên, hắn không biết mình cũng sẽ chết.

"Từ Tam, ngươi giết chậm một chút, ta cảm thấy không đơn giản như vậy, cảm giác này rất quen thuộc." Tiếng của thần linh vang lên trong đầu Từ Tam.

Nó chỉ là một đạo ý thức, một ý thức rất yếu, còn chưa cảm nhận được tình hình ở nơi này là gì.

Nếu biết, nó tuyệt đối sẽ bảo Từ Tam dừng tay.

"Ngươi không biết năm xưa ta đã giết bao nhiêu người đúng không, ta có giết nhanh đến đâu, trong thời gian ngắn cũng không thể giết hết được." Từ Tam lạnh nhạt nói.

Tất cả ở đây đều là kiệt tác của hắn, hắn rất rõ những Vô Kiểm Thiên Tôn này có bao nhiêu.

Hắn một đao xuống có thể giết mấy chục người, cũng phải giết rất lâu mới xong.

“Chẳng lẽ, ngươi không cảm thấy không khí không đúng sao?” Thần linh mở miệng hỏi một câu.

“Thế giới vẫn kim, không khí không đúng chẳng phải là bình thường sao?” Từ Phúc lạnh nhạt nói một câu.

Chương 544

Tuy là lần đầu tiên đến, nhưng hắn cảm thấy thế giới vẫn kim chính là ảo cảnh, căn bản không có ảnh hưởng lớn.

“Không không không, ý của ta là, ngươi không cảm thấy khí cơ của mình đang suy yếu sao?” Từ Tam dừng lại.

Đứng tại chỗ cười lớn.

“Người gác lăng, ta lại bị ngươi lừa một lần nữa.” Sau khi được nhắc nhở, hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Người gác lăng vẫn luôn không xuất hiện.

Hắn từ đầu đã không định để Vô Kiểm Thiên Tôn giết mình, mà là để mình tự giết mình.

Những Vô Kiểm Thiên Tôn đó, thực ra đều là hóa thân từ huyết nhục của chính hắn.

“Lẽ ra ta nên nghĩ đến từ sớm, là ngươi đã che mắt ta, thân thể đời thứ ba của ta.” Từ Tam tóm lấy một Vô Kiểm Thiên Tôn trước mắt.

“Ngươi đã phản ứng lại rồi sao?” Giọng điệu của Vô Kiểm Thiên Tôn rất bình thản.

“Tả Từ phản bội ta, ngươi cũng phản bội ta, theo ta thành thần không tốt sao?” Từ Tam gầm lên.

“Ngươi sai rồi, chúng ta đều là ngươi, là chính ngươi đã phản bội chính mình.” Vô Kiểm Thiên Tôn lạnh nhạt nói.

Nói xong, Vô Kiểm Thiên Tôn phát nổ, nổ tung tóe máu lên mặt Từ Tam.

Những Vô Kiểm Thiên Tôn khác cũng đang phát nổ, như pháo hoa

nở rộ.

“Đây chính là món quà ta tặng cho ngươi, thực ra ta đối với thân thể, vẫn có một phần quyền kiểm soát.” Vô Kiểm Thiên Tôn nói xong, cũng bắt đầu phát nổ.

Hắn vốn định đợi Từ Tam giết gần hết rồi mới phát nổ, không ngờ Từ Tam lại phản ứng nhanh như vậy.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng, hắn bắn pháo hoa.

Từ Tam nhìn từng Vô Kiểm Thiên Tôn phát nổ, đứng tại chỗ cười ngây ngô.

“Phải, là ta đã phản bội chính mình, ta ngay cả tên Từ Phúc cũng không dám gọi nữa.” Từ Tam ngồi xuống đất để mình bình tĩnh lại.

Từ khi mình trở thành Từ Tam, hắn đã bay bổng, bay trên trời.

Cuồng ngạo, bá đạo, mất đi sự trầm ổn ngày xưa.

Chỉ cần hắn tỉnh táo một chút, có lẽ sẽ không giết Vô Kiểm Thiên Tôn, mà là nghĩ cách phá vỡ ảo cảnh.

Phá vỡ ảo cảnh có khó không?

Một chút cũng không khó.

Thế giới này chỉ lớn như vậy, chỉ cần tìm được Người gác lăng là có thể ra ngoài.

Nhưng mình thì sao?

Giết vô số Vô Kiểm Thiên Tôn, đợi đến khi tỉnh lại, cũng không thể ngăn cản Vô Kiểm Thiên Tôn tự bạo.

Vì ảo cảnh này, hắn không thể kiểm soát.

Không, chính xác mà nói, là hắn không thể kiểm soát thân thể đời thứ ba.

Mình vốn tưởng đã xóa sổ ý thức của thân thể đời thứ ba, không ngờ nó còn để lại một đạo ý thức trong cơ thể mình, bị Người gác lăng dùng ảo cảnh chiếu ra.

"Đừng ngẩn người nữa, mau đi tìm Người gác lăng, ngươi cứ tiếp tục ngẩn người, cơ thể của ngươi sẽ bị phá hoại càng nghiêm trọng hơn!" Thần linh đánh thức Từ Tam.

Từ Tam từ trên đất đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, tìm thấy Người gác lăng đang đứng dưới huyết nhật.

Hắn xách đao xông qua, nhưng bị Vô Kiểm Thiên Tôn cản lại.

Từ Tam có thể áp chế chúng, nhưng không thể ra lệnh cho chúng.

"Đến đây, tiếp tục giết ta." Vô Kiểm Thiên Tôn làm động tác khinh bỉ.

"Hừ, thật sự nghĩ ta không dám?" Từ Tam một đao chém đứt chúng, tiếp tục đi về phía trước.

Mà Chu Thánh cũng sẽ không đứng ngốc đợi Từ Tam đến xem mình, hắn hoàn toàn có thể vòng qua né tránh.

Vô Kiểm Thiên Tôn sẽ thay mình cản trước mặt Từ Tam, dùng mạng của chúng để cản.

Từ Tam giết chúng, tương đương với giết chính mình.

Hắn có thể giết mấy nghìn, mấy vạn, chẳng lẽ còn dám giết hết?

Hơn nữa Vô Kiểm Thiên Tôn cũng đang tự bạo, trong tình thế này, Từ Tam còn có thể chống đỡ được bao lâu?

Từ Tam có chút bực bội, Vô Kiểm Thiên Tôn giết bao nhiêu lại đến bấy nhiêu, hoàn toàn không cho hắn động đậy.

Mà hắn cũng cảm nhận được đau đớn rồi, chứng tỏ điều này đã chạm đến căn bản của hắn.

Phía Chu Thánh, cầm Trảm Linh Kiếm cũng đang chém giết Vô Kiểm Thiên Tôn.

“Đủ rồi!” Từ Tam hét lớn một tiếng, Chu Thánh vẫn chưa dừng lại, hắn không cần phải nghe lời Từ Tam.

Mà Vô Kiểm Thiên Tôn quả thực đã dừng tự bạo, vì đã đến giới hạn, những Vô Kiểm Thiên Tôn còn sống tuy hắn có thể điều khiển, nhưng không thể khiến chúng tự bạo.

“Ta phản bội chính mình, nhưng ta vĩnh viễn chỉ muốn thành thần, ngươi là do ta tạo ra, căn bản không phải người!” “Ngươi là thần!

Ta cũng là thần!

Chúng ta chẳng qua chỉ sở hữu thân thể của con người mà thôi!” Từ Tam nói xong, nhắm mắt lại.

Hắn muốn nâng cấp cơ thể của mình lên thành thần.

Từ Tam nói xong, Vô Kiểm Thiên Tôn đột nhiên cười một cách quỷ dị.

“Người gác lăng, ngươi nghe thấy không?” “Nghe thấy rồi.” Chu Thánh cũng cười.

Từ Tam quên mất, trong thực tế họ đang ở đâu.

“Đồ ngốc, mau dừng lại!” Thần linh trong cơ thể Từ Tam vội vàng nhắc nhở.

Sớm không thành thần muộn không thành thần, lại thành thần vào cái thời điểm mấu chốt này, đây chẳng phải là tìm chết sao?

Từ Tam cũng phản ứng lại, trong thực tế, mình đang ở trong Thần Khanh, bị kiếm quang bao phủ.

Một khi thành thần, tất sẽ bị kiếm quang chém giết.

“Để ta giúp ngươi thành thần!” Từng Vô Kiểm Thiên Tôn bay vào cơ thể Từ Tam, Từ Tam muốn cản cũng không cản được.

“Không không không, ta không muốn!” Từ Tam hoảng sợ.

Vốn dĩ dung hợp Sơn Hải Nguyên Thạch, hắn đã có năng lực thành thần, nhưng cơ thể hắn không cho phép, Vô Kiểm Thiên Tôn bọn họ không cho phép.

Bây giờ, họ đã đồng ý.

Từ Tam một khi thành thần, sẽ bị kiếm quang chém giết!

“Đừng qua đây!” Từ Tam vung đại đao chém giết chúng.

Dù hắn biết rõ hắn đang chém giết thần quả của mình.

Nhưng để sống, hắn không thể không làm vậy.

Đây là một lựa chọn không thể trốn tránh.

Thành thần thì chết, không thành thần cả đời cũng không thành được.

Một số Vô Kiểm Thiên Tôn bị hắn chém giết, nhưng vẫn còn một bộ phận, dung nhập vào cơ thể hắn.

“Từ Tam, ngươi không phải muốn thành thần sao?

Chúng ta giúp ngươi!” Giọng của Vô Kiểm Thiên Tôn vang vọng giữa trời đất.

Từ Tam lúc này ngay cả khe hở để nói cũng không có, liều mạng chém giết những Vô Kiểm Thiên Tôn đang xông vào cơ thể mình.

Thần linh trong cơ thể hắn, lúc này cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào bên ngoài.

Nó thật sự không còn cách nào nữa.

Mà Chu Thánh, cũng chỉ đứng bên cạnh nhìn, nhìn Từ Tam đang

rơi vào thế lưỡng nan.

“Niềm tin thành thần, cuối cùng sẽ hại ngươi.” Chu Thánh lạnh nhạt nói.

Hắn cũng không ngờ, hiệu quả của vẫn đồng và vẫn kim lại tốt đến bất ngờ.

Sớm biết vậy, lúc mình hẹn chiến với hắn, đã sử dụng, mình cũng không cần phải suýt bị giết. ...

Chương 545

Trong Thần Khanh.

Từ Phúc cầm đao, từng chút từng chút cắt xuống huyết nhục của mình, trên người hắn tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

"Chết tiệt, hắn lại dám thành thần ở đây!" "Chúng ta phải ngăn cản hắn, nếu không hắn thành thần rồi, chúng ta sẽ không còn cơ hội!" "Nhưng, chúng ta đều không còn linh vận." "Đã đến lúc này rồi, đừng tiếp tục giấu giếm nữa, nếu lần này không ra được, chúng ta sớm muộn cũng sẽ bị thanh kiếm kia mài mòn!" "Bị trấn sát mấy nghìn năm, ta chịu không nổi nữa rồi!" "Vậy thì, đem sức mạnh còn lại của chúng ta đều cho hắn, hắn là cơ hội duy nhất của chúng ta." "Chúng ta không có lựa chọn, kiếm quang đã được kích hoạt, nhiều nhất một nghìn năm, chúng ta sẽ bị mài mòn hoàn toàn." "Chỉ có thể cho thôi!" Các vị thần quyết định, chuẩn bị đem sức mạnh cuối cùng của mình ra, đánh thức Từ Tam.

Họ bị thanh kiếm kia trấn sát, gần như mỗi ngày đều phải chịu đựng sự dày vò.

Từng đạo linh vận từ trong quan quách chảy ra, dưới kiếm quang bị mài mòn mất phần lớn.

Nhưng phần linh vận còn lại, lại tụ thành một tôn hư ảnh.

Hư ảnh một tay đối kháng với kiếm quang, tay còn lại tìm đến Người gác lăng đang ẩn thân trong bóng tối.

Nó vốn định bóp chết Người gác lăng, nhưng kim quang đã bảo vệ Người gác lăng.

Nó không muốn kéo dài thời gian, đành phải lấy đi vẫn đồng và

vẫn kim trong tay Người gác lăng.

Đây vốn là đồ của thần đình, họ rất dễ dàng lấy đi được.

Nhưng hư ảnh sau khi lấy được vẫn đồng và vẫn kim, đã dùng sức bóp nát.

Hét lớn một tiếng: "Từ Tam, tỉnh lại!" Từ Tam bị Vô Kiểm Thiên Tôn bao vây, không nơi nào để trốn.

Hắn cố gắng chống cự, khí tức trong cơ thể lại càng lúc càng không ổn định.

Từ Tam không kiểm soát được mà cảm nhận khí thế ngày càng mạnh mẽ của mình, nỗi sợ hãi trong lòng cũng đạt đến đỉnh điểm.

Thành thần là giấc mơ cả đời của hắn, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ có một ngày, mình sẽ sợ hãi việc thành thần.

Mà nguồn gốc của sự sợ hãi xung quanh đây, cũng đều do chính tay hắn tạo ra.

Nếu hôm nay hắn thật sự chết ở đây, người hại chết hắn, chính là bản thân hắn!

Từ Tam tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng đúng lúc này, không gian xung quanh đột nhiên xuất hiện những vết nứt.

Như tấm kính vỡ, vết nứt không ngừng lan rộng ra ngoài, đồng thời xen lẫn âm thanh chói tai khiến người ta tê cả da đầu.

Nhưng Từ Tam lại cảm thấy âm thanh này hay hơn bao giờ hết!

Thần lực khổng lồ từ trong vết nứt tràn vào, đánh tan các Vô Kiểm Thiên Tôn xung quanh Từ Tam, cưỡng ép ngắt quãng xu thế thành thần của hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, không gian ảo cảnh đột nhiên sụp đổ, Từ Tam thành công thoát khỏi hiểm cảnh!

Từ Tam từ từ tỉnh lại, cơn đau từ tứ chi xương cốt khiến hắn không ngừng co giật.

Lúc này hắn mình đầy thương tích, huyết nhục cuộn lại dính vào nhau, vô số xương cốt trật khớp, thực sự thảm không nỡ nhìn.

Nhưng, Từ Tam lại không bị những vết thương như vậy ảnh hưởng đến khả năng hành động.

Hắn phát hiện mình có được sức mạnh chưa từng có!

Việc dung hợp Vô Kiểm Thiên Tôn tuy chỉ mới tiến hành được một nửa, nhưng thực lực của Từ Tam đã tăng vọt.

"Từ Tam, thành bại tại đây!" Hư ảnh hét lên.

Ngay sau đó, hư ảnh lao về phía cơ thể Từ Tam, hóa thành sức mạnh của hắn.

Lực đạo tràn đầy trong cơ thể gần như muốn phá thể mà ra, khiến Từ Tam có chút khó chịu.

Thế là, Từ Tam đột nhiên vung chưởng về phía Chu Thánh, chưởng phong mãnh liệt lập tức đẩy Chu Thánh lùi lại mấy bước.

Từ Tam thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười: "Chu Thánh, trước đó ngươi không phải rất kiêu ngạo sao?

Còn dám tái chiến với ta không?" Trong lăng mộ, Từ Tam nhiều lần chịu thiệt, lại bị Chu Thánh tính kế đến mức này, oán khí của hắn đối với Chu Thánh đã tích tụ từ lâu.

Bây giờ thực lực của Từ Tam tăng vọt, hắn đã hoàn toàn không sợ Chu Thánh!

Tuy không biết trước đó Chu Thánh làm thế nào thoát khỏi tay

hắn, nhưng, bây giờ vừa hay có thể giết hắn thêm một lần nữa!

Từ Tam lại một lần nữa lao lên, nhưng, Chu Thánh lại không hề hoảng loạn.

Chỉ thấy Chu Thánh giơ cao Trảm Linh Kiếm, chém về phía Từ Tam.

Từ Tam khinh thường nói: "Thứ đồ chơi rách này, làm sao có thể làm ta bị thương..." Nhưng lời còn chưa dứt, Từ Tam đã thấy, Chu Thánh lại thu nạp một đạo kiếm quang kinh khủng vào trong Trảm Linh Kiếm!

Từ Tam vội vàng nhảy lên né tránh, mới không bị kiếm quang chém thành hai nửa.

Hắn đã mượn sức mạnh cuối cùng của các vị thần, lúc này trong cơ thể tự nhiên tồn tại thần tính, kiếm quang do người giết thần để lại, đối với hắn vô cùng nguy hiểm!

"Chạy cái gì?

Vừa rồi là ai la hét muốn quyết chiến với ta?" Chu Thánh giơ cao Trảm Linh Kiếm, thong thả nói.

Chu Thánh bề ngoài nhàn nhã, thực ra lại không cho Từ Tam bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Hắn nhanh chóng xuất kiếm, thân kiếm kêu vù vù, kiếm quang tứ phía.

Chỉ trong vài chiêu, trên người Từ Tam đã có thêm mấy vết thương.

Từ Tam không thể tin nổi hét lên: "Tại sao ngươi có thể sử dụng vũ khí do người giết thần để lại?

Chu Thánh, ngươi rốt cuộc là ai?" Thực ra, Chu Thánh tuy thỉnh

thoảng có thể cảm ứng được sự tồn tại của người trong truyền thuyết kia, nhưng không thể vung được thần kiếm do người đó để lại.

Nhưng, kiếm quang do thần kiếm tạo ra lại cam tâm bảo vệ xung quanh Chu Thánh, và để hắn điều khiển.

Mà chỉ riêng kiếm quang, đã đủ để áp chế Từ Tam lúc này có thể sánh ngang với cấp thần!

Có thể tưởng tượng, người giết thần năm xưa có phong thái như thế nào.

"Ta là ai?

Đương nhiên là người kết thúc tính mạng của tên tiểu nhân bỉ ổi như ngươi!" Chu Thánh nói.

Kiếm quang xung quanh hắn đột nhiên tăng vọt, hai tay giơ kiếm, phảng phất như một võ thần vô địch từ trên trời cao giáng xuống.

Kiếm quang toàn bộ tràn vào Trảm Linh Kiếm, thân kiếm khẽ rung, dường như đang nóng lòng khao khát chiến đấu.

Từ Tam thấy vậy, quay người liền lui.

Hắn nhấc chân nửa bước, trong nháy mắt đã ở xa ngoài cửa, mới không bị Trảm Linh Kiếm tỏa ra khí thế kinh khủng kia đánh trúng.

Thực lực của Chu Thánh rõ ràng yếu hơn hắn rất nhiều, nhưng chiêu vừa rồi lại có thể khiến hắn cảm nhận được nguy hiểm.

Từ Tam luôn tin tưởng vào trực giác của mình đối với nguy hiểm, đối với hắn, trước mặt việc bảo mệnh, lâm trận bỏ chạy không phải là mất mặt.

Tuy nhiên lúc này, tiếng gọi của các vị thần lại một lần nữa rót vào đầu Từ Tam.

"Ngươi không muốn có sinh mệnh vô tận, vĩnh viễn không tiêu

vong nữa sao?" "Ngươi không muốn trải nghiệm cảm giác cực lạc ngạo thị nhân gian, chỉ điểm giang sơn nữa sao?" "Cơ hội gần trong gang tấc!

Mở quan quách ra!

Tất cả những điều này chúng ta đều sẽ ban cho ngươi!" Từ Tam đột nhiên hoàn hồn lại, hắn việc gì phải đánh nhau đến mức ngươi chết ta sống với Chu Thánh?

Mục đích của hắn là giải phóng các vị thần, để mình thành thần!

Còn Chu Thánh, chẳng qua là dựa vào kiếm quang uy phong nhất thời, đợi mình thành thần rồi, thu dọn hắn chẳng phải dễ dàng sao?

Từ Tam phóng thần vận do các vị thần ban cho ra ngoài cơ thể, chỉ thấy hư ảnh lại hóa thành hình người.

Chu Thánh chém một kiếm ra, hư ảnh phiêu nhiên hiện ra trước kiếm mang.

Hư ảnh giơ tay, tựa như cấm đường ở đây, lại thật sự ngăn cản được hướng tiến của lưỡi kiếm.

Không ngờ, thần vận do các vị thần dùng sức mạnh cuối cùng tụ tập lại, lại có thể chống lại kiếm quang ba phần!

Một bên, Từ Tam nhân cơ hội lao đến bên cạnh quan quách.

Đúng lúc Chu Thánh phân thân bất thuật, thần kiếm bản thể lơ lửng trên quan quách, đột nhiên bùng phát ra khí thế mạnh mẽ.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang mạnh hơn gấp mấy lần vừa rồi, trực tiếp chém về phía hư ảnh!

Khoảnh khắc tiếp xúc, hư ảnh lập tức tan rã, nó bị đánh vỡ thành vô số điểm sáng, trôi nổi trong mộ thất.

Lúc này, Chu Thánh đã thoát thân được vội vàng tiến lên, ngăn cản

Từ Tam mở quan tài.

Đối với Từ Tam mà nói, quan quách có hấp dẫn đến đâu, cũng không bằng mạng nhỏ của mình.

Vì vậy, khi hắn thấy hư ảnh vỡ nát, liền không cố chấp mở quan tài nữa, mà nhanh chóng lùi lại.

Chương 546

Chu Thánh lập tức muốn đuổi theo, nhưng đúng lúc này, lực hút của quan quách đột ngột tăng mạnh, hút chặt lấy Chu Thánh, khiến hắn không thể hành động tự nhiên.

Ngay sau đó, vô số điểm sáng tụ tập về hướng Từ Tam chạy trốn.

Kiếm quang có thể đánh tan thần vận, nhưng không thể dễ dàng tiêu diệt nó.

Nếu không, những thần linh này cũng không thể bị giam cầm lâu như vậy mà vẫn còn một hơi tàn.

Lần này, hư ảnh tụ lại hóa thành khôi giáp, bao bọc quanh người Từ Tam.

Từ Tam không dễ dàng tiến lên, mà thử lui ra ngoài lăng mộ.

Hắn muốn dụ Chu Thánh ra khỏi mộ thất, một khi không có kiếm quang gia trì, hắn không tốn chút sức lực nào cũng có thể giải quyết Chu Thánh!

Chỉ là, còn chưa đi được hai bước, Chu Thánh chưa động, các vị thần đã sốt ruột trước.

"Từ Tam, nếu ngươi lúc này lùi bước, sẽ không bao giờ có cơ hội thành thần nữa!" Từ Tam nói: "Nhưng bây giờ, ta căn bản không thể đến gần quan quách, nói gì đến giải cứu các ngươi?" Ý thức của các vị thần nói: "Chỉ cần Chu Thánh đến gần phạm vi quan quách, chúng ta có thể tạm thời khống chế bước chân của hắn.

Còn ngươi chỉ cần nhân cơ hội mở quan quách, sẽ không cần phải sợ Người gác lăng nữa!" Thứ mà người giết thần để lại rốt cuộc chỉ là một thanh kiếm, chỉ cần có thể giải phóng các vị thần, thanh kiếm

này còn không đủ để đánh lui các thần linh sống lại!

Trảm Linh Kiếm trong tay Chu Thánh và kiếm quang treo cao trên quan quách, đồng thời chém về phía Từ Tam.

Từ Tam lại tấn công lần nữa.

Áo giáp do hư ảnh hóa thành tuy đã giúp hắn chống đỡ phần lớn sát thương, nhưng vết thương của hắn lại càng lúc càng nặng.

Từ Tam nghiến chặt răng, trước sau không hề né tránh.

Đúng lúc này, dưới chân Chu Thánh đột nhiên truyền đến một lực hút.

Cậu loạng choạng, vội vàng khống chế thăng bằng cơ thể, đồng thời vung kiếm chém xuống, cắt đứt sự khống chế của quan quách.

Ngay khoảnh khắc Chu Thánh phân tâm, Từ Tam mặc kệ kiếm quang sắc bén, giật đứt xích sắt buộc trên quan quách rồi đẩy nắp quan tài ra.

Một vật không thể tả thành lời từ trong quan tài bật dậy!

Dáng vẻ của nó thật khó dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Bị giam cầm vạn năm, cho dù là thân thể của thần cũng đã sớm vặn vẹo biến dạng.

Nhìn qua, căn bản không nhận ra đó là hình dạng gì, chỉ cảm thấy quái dị.

Nếu cứ nhìn chằm chằm vào thứ này, e rằng chỉ khiến người ta tê dại da đầu, tinh thần sụp đổ.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với không khí, thân thể của thần liền bắt đầu hồi phục.

Đầu tiên ghép lại là xương cốt, tiếp đó là gân, cơ bắp, da thịt lần

lượt khôi phục.

Giống như toàn bộ quá trình thối rữa của cơ thể bị tua ngược thật nhanh vậy.

Cảnh tượng kinh hoàng này không hề làm Chu Thánh phản ứng chậm đi nửa khắc, cậu nhân lúc nó còn chưa hoàn toàn phục sinh, nhấc Trảm Linh Kiếm lên, chém thẳng vào người nó.

Từ Tam kéo lê "thi thể" đang dần hồi phục, vội vàng tránh né đòn tấn công, muốn lui ra ngoài mộ thất.

Trong phút chốc, lực hút từ tất cả các quan quách trong mộ thất tăng mạnh, toàn bộ đều níu kéo bước chân của Từ Tam.

Các vị thần đều hiểu rõ, chỉ cần đồng bạn được giải thoát thành công, tự do của bọn họ cũng sẽ không còn xa!

Bị nhốt trong quan quách chật hẹp bao nhiêu năm, cuối cùng bọn họ cũng có thể thấy lại thế giới bên ngoài!

Cuối cùng cũng có thể trở lại đại địa Thần Châu, trở thành chúa tể nhân gian, không cần phải sống tạm bợ nơi chật hẹp này.

Ánh bình minh của thắng lợi đang ở phía trước, giờ phút này các vị thần không dám có chút giấu diếm nào, lần lượt dốc toàn lực can nhiễu Chu Thánh.

Âm thanh có thể làm nhiễu loạn tâm trí cũng ngày càng vang dội.

"Người gác lăng, đừng đối địch với thần nữa, nếu không chờ đợi ngươi chỉ có hồn bay phách tán!" "Sao không buông vũ khí, quy thuận chúng ta, sinh mệnh và khoái lạc vô tận đều sẽ thuộc về ngươi…" "Đối địch với thần, là tự không lượng sức, thần phục thần, mới có đường sống!" Chu Thánh lắc mạnh đầu, vứt những lời nói không ngừng rót vào đầu óc ra ngoài.

Cậu một tay cầm ngang kiếm trước người, giơ tay kia lên, đột nhiên dùng lòng bàn tay lướt qua lưỡi kiếm sắc bén!

Chỉ thấy những giọt máu nối thành sợi chỉ giữa không trung, vẩy lên thần kiếm đang treo ở trung tâm các quan quách.

Máu tươi của Chu Thánh lập tức bị thần kiếm hấp thu, ngay sau đó, kiếm quang quanh thân kiếm tăng vọt, bắn ra mấy luồng kiếm khí mạnh mẽ hơn.

Khí tức cuồng ngạo của các vị thần lập tức bị áp chế, áp lực trên người Chu Thánh giảm đi đôi chút.

"Thật ồn ào!" Chu Thánh lạnh lùng nói.

Khi máu tươi của cậu bị thần kiếm hấp thu, lại có thêm một vài mảnh vỡ hình ảnh hiện lên trong đầu cậu.

Chu Thánh nhìn thấy, một con người ngạo nghễ giữa trời đất, cầm kiếm đứng trước người, vượt lên trên các vị thần linh, phảng phất giữa thiên địa, không còn đối thủ!

Dường như được cảm ứng từ vị vĩ nhân đó, Chu Thánh cũng bất giác làm ra động tác cầm kiếm tương tự.

Chu Thánh lúc này tuy vẫn cầm Trảm Linh Kiếm dùng một lần, uy áp của cậu cũng kém xa một phần mười của vị tồn tại kia.

Nhưng lại có một loại khí thế khó diễn tả bằng lời, từ trong cơ thể Chu Thánh phun trào ra.

Giống như, cậu vốn nên có một tư thái kiêu ngạo độc lập, đứng trên vạn vật.

Từ Tam và cái thi thể không thể tả thành lời kia lúc này đã đến cửa mộ thất, mắt thấy sắp thoát khỏi phạm vi tấn công của kiếm quang.

Nhưng Chu Thánh đâu có cho bọn họ cơ hội, chỉ thấy cậu đột

nhiên ném ra Trảm Linh Kiếm.

Trảm Linh Kiếm bay ngang trước thi thể, vừa vặn chặn đường lui của nó.

Ngay sau đó, Chu Thánh thúc giục Trảm Linh Kiếm, miệng khẽ hô: "Nổ!" Trảm Linh Kiếm tự gãy thân, bão tố cuồn cuộn phun trào, khuấy động cả mộ thất.

Thây thần ở gần nguồn nổ nhất, vô số mảnh vỡ sắc bén bị nổ găm vào thi thể, cơ thể vừa mới ghép lại một lần nữa trở nên thủng trăm ngàn lỗ.

Hơn nữa, dưới sự áp chế của kiếm quang, thây thần lại không cách nào đẩy những mảnh vỡ đó ra khỏi cơ thể!

Năng lực tự chữa lành của cơ thể nó hết lần này đến lần khác chữa lành vết thương, lại hết lần này đến lần khác bị mảnh vỡ Trảm Linh Kiếm bên trong làm tổn thương.

Sự lặp đi lặp lại vô tận này khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Chỉ có điều, khí tức thuộc về thần lại không thể tiếp tục hồi phục.

Từ Tam thấy vậy cũng không do dự, hắn trực tiếp cắt đầu thây thần xuống, ôm lấy đầu lâu liền chạy ra ngoài.

Dù sao thì hôm nay thân thể kia cũng không mang ra được, mang được cái đầu cũng tốt.

Từ Tam tin rằng, với năng lực của thần, đầu thân tách rời cũng không thể khiến bọn họ mất đi sức sống.

Chạy ra khỏi mộ thất, kiếm quang sẽ khó mà làm gì được hắn!

Từ Tam lúc này tuy mình đầy thương tích, nhưng tốc độ bỏ chạy lại không hề chậm chút nào.

Chu Thánh lại nhét cái thân thể vỡ nát vào trong quan quách, mượn

thêm vài tia kiếm quang rồi vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Một khi để Từ Tam mang đầu thây thần trở về nhân gian, nhất định sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Từ Tam vừa chạy vừa gọi Chúc Long giúp mình cản Chu Thánh.

Chu Thánh vừa ra khỏi lăng mộ, bầu trời đột nhiên xuất hiện hai vầng huyết nhật!

Ánh sáng chói mắt khiến cậu không nhịn được giơ tay lên che.

Tuy nhiên, chưa đợi Chu Thánh thích ứng với trời đột nhiên sáng, giữa không trung bỗng nhiên vươn ra một móng rồng khổng lồ.

Một ngón của móng rồng còn to hơn cả người Từ Tam, nó vắt ngang ở đó là có thể che mây lấp mặt trời.

Móng rồng khủng bố này, lúc này đang vươn về phía Chu Thánh!

Uy áp không thể nói thành lời ập tới, Chu Thánh lập tức lạnh toát toàn thân!

Cậu đã thấy cái móng này, đây là móng của Chúc Long.

Chỉ một cái móng đã to lớn như vậy, có thể tưởng tượng bản thể của Chúc Long vượt xa sức tưởng tượng đến mức nào.

Mà một tồn tại mạnh mẽ như vậy, lại đích thân ra tay với một con người nhỏ bé như Chu Thánh.

Chu Thánh không khỏi nở một nụ cười khổ, xem ra hôm nay vẫn là lành ít dữ nhiều.

Chu Thánh vội vàng điều khiển kiếm quang, toàn lực ngăn chặn đòn tấn công.

Tuy nhiên, khoảnh khắc móng của Chúc Long và kiếm quang va chạm, giống như dao nhanh chém móng gà, móng rồng không chút sức

chống cự nào liền bị cắt đứt nửa đoạn!

Trên bầu trời lập tức truyền đến một tiếng gầm như sấm sét, cả mặt đất dường như cũng rung lên.

Cơn thịnh nộ của Chúc Long, trời đất chấn động!

Chương 547

Vô số dị thú nghe tiếng lao ra, hưởng ứng chặn đường Chu Thánh.

Chu Thánh vô cùng kinh ngạc, Chúc Long là một tồn tại không thể nói thành lời, là kẻ mạnh nhất trong cả Thú Lăng.

Nhưng dùng kiếm quang đối phó Chúc Long, lại giống như chém sắt như chém bùn, không tốn chút sức lực nào!

Chu Thánh tuy biết thanh kiếm này có sức tấn công đặc biệt đối với thần và dị thú, nhưng không ngờ uy lực lại khủng bố đến vậy!

Trong đầu cậu không khỏi hiện lên tư thái của người diệt thần năm đó, so với những tồn tại không thể nói thành lời kia, Chu Thánh cảm thấy vị này ngược lại càng khiến cậu kính sợ hơn.

Chu Thánh không biết, Chúc Long lúc này còn kinh ngạc hơn cậu nhiều.

Nó đã từng trải qua cuộc chiến thượng cổ, tự nhiên biết uy lực của kiếm quang, cũng vĩnh viễn nhớ đến sự đáng sợ của vị siêu thần nhân loại kia.

Nhưng mà, sao Chu Thánh lại có thể khống chế kiếm quang!

Đây là thứ mà vị kia để lại, Chu Thánh rõ ràng chỉ là một con người bình thường!

Không, lẽ nào chính vì cậu là con người, nên mới có thể được kiếm quang công nhận?

Có một khoảnh khắc, Chúc Long dường như nhìn thấy trên người Chu Thánh bóng dáng của vị kia năm đó… Mà ý nghĩ này, lại khiến một tồn tại không thể nói thành lời như nó cũng cảm thấy một tia kinh hãi!

Bên kia, Từ Tam đang chạy về phía Trường Thành với tốc độ cực nhanh.

Móng của Chúc Long tuy bị chém đứt, nhưng uy thế của nó vẫn còn đáng sợ.

Huống hồ, còn có vô số cường giả dị thú đang rình rập trong bóng tối, kẻ mạnh hơn Chu Thánh nhiều không đếm xuể.

Chu Thánh biết, chỉ riêng những kẻ cản đường này cũng đủ cho cậu một phen khốn đốn.

Hiện tại, cậu có thể bảo toàn tính mạng đã là may mắn, căn bản không thể phân tâm truy kích Từ Tam.

Vì vậy, Chu Thánh vội vàng gọi Khương Công.

"Mau chặn Từ Tam lại, hắn đã mang đầu của thây thần đi rồi!" Khương Công sững sờ, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh không gợn sóng của ông lần đầu tiên xuất hiện biến động lớn như vậy.

Thủy Hoàng Đế thấy vậy, không khỏi ngạc nhiên nói: "Xảy ra chuyện gì?" Khương Công vội vàng đáp: "Chu Thánh vẫn còn sống!" "Chu Thánh không chết?

Sao có thể?" Mọi người đều không thể tin được.

Bọn họ đã nhìn thấy Chu Thánh bị Từ Tam đánh thành tro bụi, không ngờ trong tình huống đó, Chu Thánh vẫn còn giữ được một tia sinh cơ.

Khương Công lẩm bẩm: "Lẽ nào, Chu Thánh thật sự là…" Sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, Khương Công phản ứng cực nhanh, ông lập tức bói toán hướng đi của Từ Tam.

"Căn cứ theo suy diễn, Từ Tam sẽ rời đi từ cửa Tây.

Ta sẽ đích thân đến đó, bố trí trận pháp, quyết không để Từ Tam

và thây thần lại gây họa cho nhân gian.” Khương Công nói.

Sau khi nhận được câu trả lời của Khương Công, Chu Thánh yên tâm hơn nhiều.

Không còn nỗi lo về sau, cậu không sợ những dị thú này.

Dù sao, khi đánh không lại, Chu Thánh chỉ cần lui về Thần Lăng, dị thú sẽ không dám dễ dàng xâm phạm.

Thân là người gác lăng, đánh nhau bên cạnh lăng mộ, giống như ở ngay cửa nhà, có đủ tự tin để bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà.

Từ Tam quả nhiên như suy diễn, muốn rời đi từ cửa Tây.

Tuy nhiên, dưới cổng chính, Thủy Hoàng Đế tay cầm Thiên Tử Kiếm, ngạo nghễ đứng đó, dường như đã đợi từ lâu.

Dù đã qua hàng vạn năm, khí thế thượng vị giả toát ra từ Doanh Chính cũng chưa bao giờ bị phai mờ.

Ánh mắt Thủy Hoàng Đế lướt qua Từ Tam, cuối cùng dừng lại trên cái đầu lâu mà hắn đang ôm trong lòng.

Bây giờ, cái đầu lâu này đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, tóc đen rủ xuống, mắt nhắm thanh thản.

Nó giống như đang ngủ vậy.

Nếu không biết cái đầu lâu này không có thân thể, Thủy Hoàng Đế còn tưởng nó sẽ mở mắt ra bất cứ lúc nào.

“Từ Phúc, ngươi có biết tội không?” Thủy Hoàng Đế nghiêm giọng quát hỏi.

“Tàn sát sinh linh, đi ngược thiên lý, là bất nhân.

Công khai ước chiến, nhưng lại lấy đông hiếp yếu, là bất nghĩa!” “Xông vào Thần Lăng, tự ý thả tội thần, phạm tội đại bất kính với

thiên hạ, đáng tru!" Nhìn thấy dáng vẻ uy phong lẫm liệt của Thủy Hoàng Đế, Từ Tam quả thật sững sờ một lúc.

Ký ức mấy nghìn năm trước khiến hắn từ tận đáy lòng sợ hãi Doanh Chính.

Lần trước gặp Doanh Chính, Từ Phúc vẫn cảm thấy có một cảm giác bị áp chế vô hình.

Nhưng bây giờ, cảm giác áp bức đã sớm tan biến, linh hồn của vạn người đã sớm làm phai nhạt ký ức năm xưa.

Từ Tam cười lạnh một tiếng: "Doanh Chính lão già, lẽ nào ngươi cho rằng, đến nước này rồi, ta còn sợ ngươi sao?" "Ta đã sớm không phải là Từ Phúc bị ngươi sai khiến, bây giờ, ta là Từ Tam!" Hắn là Từ Tam hợp nhất ba đời, là Từ Tam sắp thành thần, đứng trên đỉnh thế gian!

Từ Tam hét lớn một tiếng, khí thế cuồn cuộn phun trào.

Mặc dù lúc này hắn vẫn mình đầy thương tích, trông như sắp chết.

Nhưng sự gia trì của ba thân thể khiến hắn không sợ những vết thương này.

Dù sao, hắn cũng là kẻ tập hợp trăm vạn sinh mệnh vào một thân!

Nếu không phải thứ không thể nói thành lời như kiếm quang, những đòn tấn công khác rất khó giết được hắn!

Đối mặt với Thủy Hoàng Đế uy nghiêm, Từ Tam lại ra tay trước.

Hắn giơ cao cánh tay, bàn tay nắm chặt trong không trung.

Một cái lò luyện đan được triệu hồi đến.

Ban đầu, lò luyện đan chỉ lớn bằng bàn tay, ngay sau đó, hình dáng của nó phình to gấp mấy chục lần.

Tựa như một cái đỉnh đồng xanh, nặng nề đập xuống đất.

Vết nứt lan ra theo mặt đất, đồng thời, một luồng khói xanh bốc lên từ lò luyện đan.

Làn khói xanh đậm che khuất tầm nhìn của mọi người có mặt.

Doanh Chính nhíu mày, lò luyện đan này uy lực không lớn, nhưng lại mang ý nghĩa châm biếm cực độ.

Năm đó, Từ Phúc chính là lấy cớ luyện đan để ngầm hãm hại ông.

Bây giờ trước mặt ông, lại dám dùng lò luyện đan làm vũ khí!

Đây quả thực là sự khiêu khích trần trụi!

Thủy Hoàng Đế tay cầm Thiên Tử Kiếm, một kiếm đâm ra, đâm thẳng vào trung tâm lò luyện đan!

Lò luyện đan lập tức nứt ra từng vết, ánh sáng vàng sẫm lọt ra từ những khe nứt.

Từ Tam cười lớn nói: "Viên Kính Nê Đan này, ta đã luyện được mấy năm, chỉ thiếu một luồng khí tức làm mồi dẫn, để đánh thức nó." "Ta đã từng tìm nhiều lăng mộ đế vương, nhưng lần nào cũng từ bỏ việc mượn khí tức của họ, quả nhiên, bọn họ đều không thích hợp bằng ngươi, vị thiên cổ đệ nhất đế này!" Lời Từ Tam vừa dứt, lò luyện đan liền nổ tung.

Một viên đan hoàn màu xám tro bay vào tay Từ Tam, viên đan hoàn trông rất bình thường, nhưng Từ Tam lại không kìm được nụ cười trên môi.

Hắn biết, một khi dùng lò luyện đan khiêu khích, Thủy Hoàng Đế nhất định sẽ không nhịn được mà ra tay.

Từ Tam truyền một luồng ý thức của mình vào viên đan hoàn, ngay sau đó, bùn cát bốn phương tám hướng đều đổ về lấy viên đan

hoàn làm trung tâm.

Bùn cát bao bọc viên đan hoàn, không ngừng xoay tròn, dần dần hóa thành hình người.

Viên đan hoàn giống như trái tim của người bùn này, lại bắt đầu đập thình thịch!

Thân thể, đầu lâu, tay, chân lần lượt thành hình, người bùn hơi xoay cổ, sau đó giơ tay lên, lập tức lại có bùn cát tụ tập trong lòng bàn tay, hình thành một thanh kiếm!

Mà bất kể là ngoại hình của người bùn, hay hình dạng của thanh kiếm, đều có tám phần tương tự với Thủy Hoàng Đế!

Từ Tam rất hài lòng với tác phẩm của mình, hắn vẫy tay, người bùn lập tức hiểu ý tấn công Thủy Hoàng Đế.

Xưa có Nữ Oa tạo người, điểm bùn thành người thật.

Hắn, Từ Tam, tự xưng là thần, tự nhiên muốn có tất cả các chức năng của thần!

Đối với Từ Tam mà nói, luyện đan và luyện người cũng gần giống nhau, dù sao thứ hắn muốn tạo ra không phải là "người" có ý thức riêng, mà là con rối có thể bị hắn lợi dụng.

Hiện tại người bùn có thể mô phỏng năng lực của Thủy Hoàng Đế, hắn rất hài lòng.

Chỉ thấy kiếm bùn và Nhân Vương Kiếm giao nhau, lập tức bị chém đứt!

Thanh kiếm gãy rơi xuống đất, lại hóa thành cát sỏi, bị gió thổi tan.

Ngay sau đó, Doanh Chính vung ngang kiếm, chém thẳng vào đầu người bùn.

Chương 548

Đầu người bùn lăn xuống đất, cũng hóa thành cát vụn.

Thủy Hoàng Đế cầm kiếm chỉ thẳng vào Từ Tam: "Ngươi muốn tạo người, vậy thì nên mượn khí của người sống, chứ không phải khí của tử thi!" Ý tứ ngoài lời chính là chỉ Từ Tam còn chưa có năng lực này, chỉ là một vị thần giả.

"Hơn nữa, người có thể mô phỏng trẫm, còn chưa ra đời đâu!

Chỉ là bùn cát, sao dám ngông cuồng?" Khí thế đế vương của Doanh Chính không nói mà ai cũng hiểu.

Từ Tam lại không nhanh không chậm nói: "Không sai, ta tạo ra chỉ là vũ khí hình người, không thể ban cho nó linh hồn thực sự.

Nhưng mà, để đối phó với ngươi, lại vô cùng hiệu quả!" Theo lời Từ Tam vừa dứt, chỉ thấy bùn cát dưới chân lại tụ lại, tạo thành hình người.

Doanh Chính khinh thường nhìn người bùn đang chém tới.

Lần này, người bùn đỡ được hai chiêu của Thủy Hoàng Đế mới ngã xuống.

Nhưng bùn cát vừa ngã còn chưa tan tác, đã lại một lần nữa tụ thành người.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, người bùn đã có thể giao đấu với Thủy Hoàng Đế hơn mười chiêu!

Doanh Chính tự nhiên phát hiện ra, mỗi lần "giết" người bùn, nó sẽ trở nên mạnh hơn.

Hơn nữa, nó vĩnh viễn không thể bị hủy diệt, trừ phi xung quanh

không có đất đai.

Nếu không, chỉ cần còn bùn đất cát sỏi, người bùn có thể hết lần này đến lần khác đứng dậy!

Doanh Chính cũng đã thử đâm vào vị trí trái tim, trực tiếp phá hủy viên đan hoàn.

Đáng tiếc, viên đan hoàn cũng có đặc tính bất tử của đất, có thể tụ lại hóa thành trái tim.

Cứ thế này, khi người bùn trải qua trăm ngàn lần phục sinh, cuối cùng sẽ trở thành đối thủ ngang tài ngang sức với Thủy Hoàng Đế!

Thủy Hoàng Đế tuy kiêu ngạo, nhưng rất ít khi khinh địch.

Ông hiểu sâu sắc đạo lý sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, cho nên lúc này, mặc dù người bùn còn rất yếu, Thủy Hoàng Đế đã thay đổi chiến lược, cố gắng không giết người bùn, mà là vây khốn nó.

Tuy nhiên, đây cũng chính là mục đích của Từ Tam.

Thấy Doanh Chính bị người bùn giữ chân, hắn lập tức tìm đường bỏ chạy!

Từ Tam trước đó bị kiếm quang làm bị thương rất nặng, lại bị Vô Diện Thiên Tôn cầm chân một lúc lâu, lúc này lại chiến đấu, quả thực có chút lực bất tòng tâm.

Cho nên, nhân cơ hội bỏ chạy mới là mục đích thật sự của hắn!

Nhưng Doanh Chính sao lại cho hắn cơ hội này, chỉ thấy sau lưng Thủy Hoàng Đế, mấy bóng đen đột nhiên phình to.

Dưới sự làm nền của những bóng đen, thân hình Doanh Chính trở nên vô cùng vĩ đại.

Rất nhanh, bóng đen rời khỏi cơ thể, sáu vị đại vương với vóc dáng khác nhau xuất hiện, chính là sáu vị đế vương vĩ đại của Đại

Tần!

Mặc dù lúc này họ không còn phong thái năm xưa, nhưng vẫn khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Tần Chiêu Tương Vương và Tần Hiếu Văn Vương ra tay trước, chặn đường lui của Từ Tam.

Chỉ cần cản trở trong chốc lát này, đã giúp Doanh Chính thành công thoát khỏi sự níu chân của người bùn, kịp thời đến chi viện.

Từ Tam mắt lộ vẻ hận thù, hung hăng nói: "Không tự lượng sức!" Theo hắn thấy, sáu vị đại vương chẳng qua chỉ là ám vệ của Doanh Chính, bao nhiêu năm qua, sức mạnh đã sớm bị suy yếu chẳng còn bao nhiêu.

Căn bản không phải đối thủ của hắn!

Nếu ở trạng thái toàn thịnh, hắn nhất định có thể dễ dàng giết chết mấy vị đại vương!

Cho dù lúc này trên người có thương tích, cũng không phải mấy con kiến hôi này có thể hạn chế!

Đúng vậy, trong lòng Từ Tam, đã sớm coi những người khác là kiến hôi.

Càng tiếp cận cảnh giới thành thần, Từ Tam ngược lại càng không quan tâm đến địa vị và cảnh giới của con người lúc còn sống.

Dù sao, con người có quan tâm trong đàn kiến, ai là đế vương, ai là tiểu tốt không?

Con người chỉ cần một chân dẫm xuống, dẫm chết cả đàn kiến!

Chỉ thấy Từ Tam giơ cao bàn tay, một hình chiếu bàn cờ lớn xuất hiện giữa không trung.

Trên bàn cờ, hai quân cờ đen đột nhiên va chạm, phát ra một tiếng

nổ.

Hầu như cùng lúc, dưới chân Tần Chiêu Tương Vương và Tần Hiếu Văn Vương, mặt đất không có dấu hiệu gì đột nhiên nứt toác!

Vết nứt trên mặt đất giống như con quái vật há miệng to, muốn nuốt chửng hai người.

Hai người lần lượt nhảy lên rời khỏi vị trí nguy hiểm.

Từ Tam bất ngờ giơ tay, ném thứ gì đó về phía hai người.

Tần Chiêu Tương Vương liếc mắt thấy, một chưởng đánh ra, không để bất cứ thứ gì đến gần.

Còn Tần Hiếu Văn Vương thì quát khẽ một tiếng, cương khí toàn thân bật ra mọi vật xung quanh.

Lúc này, họ mới nhìn rõ, "ám khí" mà Từ Tam vừa tấn công họ, thực ra là những viên bùn giống như đan dược!

Hai người nhíu mày, lập tức cảm thấy không ổn.

Chỉ thấy những viên bùn bắt đầu hấp thu bùn cát xung quanh, lần lượt tụ thành hình người, rất giống hai người họ!

"Doanh Chính lão già, ngươi nghĩ chỉ có ngươi có người giúp sao?" Từ Tam nhếch miệng, cười ngông cuồng.

"Không có người, ta có thể tự tạo!" "Ta chính là thần, có thể sáng tạo sinh mệnh, chưởng quản vạn vật!

Không ai có thể thắng được thần!" Cùng lúc đó, người bùn giống Doanh Chính cũng lại lao tới.

Người bùn bất tử bất diệt, không biết mệt mỏi, dù ngã xuống cũng có thể nhanh chóng tụ lại, quả thực gây ra không ít phiền phức cho mọi người.

Từ Tam khinh thường hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ lần này thật là hời cho bọn họ.

Nếu không phải hắn vội về chữa thương, nhất định sẽ hành hạ mấy người đến chết mới rời đi!

Nhưng chưa đợi Từ Tam nhấc chân, một thẻ tre từ trên trời rơi xuống, bao bọc hắn vào trong!

Tần Hiếu Công hai tay chắp lại, khí tức bồng bột tỏa ra.

Ông cao giọng hô: "Cầu hiền chiếu hiện, chư công tức tùy!" Thẻ tre khổng lồ tạo thành hình trụ, từng hàng chữ đoan trang nhã nhặn dần dần hiện lên trên thẻ tre.

Ở cuối cùng, dùng chữ Hán cổ viết Cầu Hiền Lệnh.

Bên trong thẻ tre, mấy bóng quang ảnh từ từ hiện ra xung quanh Từ Tam.

"Vệ Ưởng, tuân lệnh!" "Sĩ Thức, tuân lệnh!" "…" Mấy trăm bóng quang ảnh đồng loạt báo danh, thanh thế vang dội.

Bây giờ, họ chỉ là những hình ảnh hư ảo được triệu hồi.

Nhưng năm xưa, chính là phong 《Cầu Hiền Lệnh》 này, đã thu nạp nhân tài khắp thiên hạ, mới giúp Đại Việt (Đại Tần - Note: convert error) có được quốc gia giàu mạnh, ngày càng lớn mạnh.

Nhân vật chính trong điển cố nổi tiếng 《Thương Ưởng biến pháp》 Vệ Ưởng, chính là bóng quang ảnh nổi bật nhất giữa vòng vây thẻ tre.

Đáng tiếc, họ chỉ là hình ảnh hư ảo của quá khứ, không thể thể hiện được một phần phong thái năm xưa.

Nhưng trong lúc miệng quang ảnh đóng mở, những văn tự ồn ào dồn dập lao vào tai Từ Tam.

Trong chốc lát, Từ Tam cảm thấy đầu óc ong ong, ngay cả động tác của cơ thể cũng chậm đi nửa phần.

Mà sự trì hoãn ngắn ngủi của Từ Tam, vừa hay giúp Tần Chiêu Tương Vương thoát khỏi sự níu chân của người bùn trong chốc lát.

"Sinh sát dư đoạt!" Trong khoảnh khắc, mắt Tần Chiêu Tương Vương bị sát ý nhuộm đen, đồng thời, dưới chân Từ Tam xuất hiện một cái hố đen khổng lồ, oán khí nồng nặc bốc lên từ trong hố.

Bất kể trận chiến Trường Bình năm xưa có nội tình gì, oán khí tích tụ của bốn mươi vạn người nước Triệu bị chôn sống khi đó, vẫn luôn tồn tại trên người Tần Chiêu Tương Vương.

Nhưng mà, năm đó cũng chính vì loại bỏ được lực lượng hữu sinh của nước Triệu, mới giúp Đại Việt (Đại Tần) không còn nỗi lo về sau.

Xung quanh Từ Tam bị thẻ tre bao vây, có mấy trăm hiền tài cản trở hành động của hắn.

Dưới chân là vạn nhân khanh càng đem sự sát phạt, sợ hãi, phẫn nộ và hưng phấn trên chiến trường, toàn bộ đổ lên người Từ Tam.

Cảm xúc vô cùng xung kích khiến tâm thần Từ Tam nhất thời có chút bất ổn, ngay cả ảo ảnh bàn cờ giữa không trung cũng rung lên.

Trong cái hố sâu thẳm, dường như có ngàn vạn bàn tay oán hận, níu chặt lấy chân Từ Tam, khiến hắn không thể di chuyển nửa bước.

Từ Tam cố nén sự khó chịu, đột nhiên thoát khỏi vạn nhân khanh, muốn bay lên không trung trốn thoát.

Mà hắn chưa kịp bay lên rời khỏi phạm vi bao vây của thẻ tre, một cái đỉnh khổng lồ từ trên không rơi xuống.

"Trục lộc quần hùng, vấn đỉnh thăng long!" Vị này trông khá có

khí thế, chính là Tần Vũ Vương.

Chương 549

Tần Vũ Vương muốn dùng xe ngựa, thông Tam Xuyên, dòm ngó nhà Chu, chết không hối tiếc.

Chính ông đã dẹp tan chướng ngại vật phía đông, chiếm lấy mấy trọng trấn quân sự, mới giúp Đại Việt (Đại Tần) sau này không còn nội loạn, ổn định xung quanh, có được con đường thông ra khỏi Hàm Cốc Quan.

Cái đỉnh trên đầu Từ Tam khá có uy thế của quốc chi trọng khí, nhưng hắn lại khinh miệt cười một tiếng.

"Hừ, chỉ là một cái đỉnh giả, cũng muốn dựa vào nó để vây khốn ta?" Từ Tam đương nhiên biết, năm đó, Tần Vũ Vương không thành công cửu đỉnh vấn thăng long, mà là chết bất đắc kỳ tử trên đường.

Từ Tam liếc mắt là có thể nhìn ra, vũ khí do ảo ảnh hóa thành này, chẳng qua chỉ là chấp niệm lúc sinh thời của Tần Vũ Vương.

Chứ không phải là quốc chi trọng khí thực sự.

Từ Tam giơ tay lên, hắn tin rằng mình có thể dễ dàng đánh nát cái đỉnh, thoát ra khỏi vòng vây trùng trùng!

Đúng lúc này, Tần Hiếu Văn Vương trầm ổn đứng trước ảo ảnh bàn cờ.

Giọng nói già nua từ miệng ông không nhanh không chậm phát ra: "Đại xá thiên hạ, chúc phúc tông thân!" Lập tức, uy thế của cái đỉnh trên không trung tăng mạnh, đập mạnh vào đầu Từ Tam, đánh hắn trở lại đáy hố.

Thẻ tre cũng phát ra ánh sáng, rõ ràng trông là một tấm chắn mỏng manh, lúc này lại trở nên kiên cố không thể phá vỡ.

Lực hút của hố sâu cũng đột nhiên tăng lên.

Từ Tam như bị lún trong bùn lầy, cảm giác ngạt thở và sợ hãi khuếch đại trong lòng hắn.

Hắn không ngờ, một Tần Hiếu Văn Vương già nua lại có thể gây cho hắn phiền phức lớn như vậy.

Năm đó, Tần Hiếu Văn Vương kế vị cũng chỉ vỏn vẹn ba ngày, nhưng hành động đại xá thiên hạ và củng cố vương thất của ông, lại khiến nội bộ Đại Việt (Đại Tần) hoàn toàn đoàn kết một lòng.

Dưới sự chúc phúc của Tần Hiếu Văn Vương, chiêu thức của mấy vị đại vương khác, dường như được gia trì, uy lực tăng mạnh.

Đúng lúc này, Doanh Chính giơ cao Nhân Vương Kiếm, từ trên cao chém xuống!

Từ Tam bị khống chế chặt chẽ, không đường thoát.

"Ầm" một tiếng vang lớn, nửa thân thể của Từ Tam bị Nhân Vương Kiếm xuyên qua.

Nếu là thân thể người thường, lúc này chắc chắn không còn sinh cơ, nhưng mấy vạn sinh mệnh gia trì cho hắn, thân thể lại đang từ từ lành lại!

Thủy Hoàng Đế cao cao tại thượng lơ lửng giữa không trung, nhìn thân thể Từ Tam vừa hồi phục, lại không chút do dự một kiếm chém xuống!

Thẻ tre vẫn bao vây kín mít đường lui phía tây, miệng các sĩ tử vẫn đang niệm những gì đã học cả đời.

Hố sâu hung hăng kéo giật thân thể Từ Tam, đỉnh khổng lồ đã khống chế trên không trung.

Từ Tam rất muốn rời đi, nhưng mỗi lần hắn vừa hồi phục lại một

chút tỉnh táo, Thủy Hoàng Đế lại một kiếm chém xuống, đoạt đi của hắn một mạng!

Mà trong quá trình hồi phục, những trở ngại bốn phương tám hướng khiến hắn căn bản không thể bình tĩnh suy nghĩ.

Một kiếm, lại một kiếm, không biết đã qua bao lâu, cũng không biết sắc trời bên ngoài đã trải qua bao nhiêu lần luân hồi.

Từ Tam hết lần này đến lần khác bị chém giết dưới đáy hố.

Kế thừa di sản của sáu đời, giống như ngàn năm trước, dưới sự nỗ lực chung của sáu đời, đặt nền móng, cuối cùng đã tạo ra cơ hội cho Doanh Chính thống nhất thiên hạ.

Không ngờ nhiều năm sau, họ lại có thể một lần nữa liên thủ, mở đường cho Thủy Hoàng Đế giành thắng lợi!

Trong mơ màng, ý thức của Từ Tam hết lần này đến lần khác hồi phục, lại hết lần này đến lần khác bị chém giết.

Có lúc, cái chết mới là một sự giải thoát!

Nhưng mà, trước khi chém hết tất cả các mạng, Từ Tam chỉ có thể sống để nếm trải nỗi đau bị giết hết lần này đến lần khác.

Họ không biết mình phải giết bao lâu, mới có thể triệt để loại bỏ Từ Tam.

Mấy vị đại vương đã dần lộ ra vẻ mệt mỏi, duy trì sát trận như vậy trong thời gian dài, đối với họ mà nói, cũng tiêu hao cực lớn.

Đặc biệt là Tần Hiếu Văn Vương, ông vốn đã già yếu, lúc này liên tục chúc phúc cho pháp khí của mấy người khác, bước chân của chính mình đã có chút loạng choạng.

Nhưng mà, dù cho hao hết toàn thân chi lực, dù cho từ đây ngủ mãi không tỉnh, họ cũng phải liều chết vây khốn Từ Tam!

Quyết không thể để hắn đi qua cánh cửa gây hại cho chúng sinh!

Ngay cả trên mặt Thủy Hoàng Đế, cũng đã lộ ra chút mệt mỏi.

Từ Tam có ngàn vạn mạng gia trì, họ lại chỉ có một mình.

Nhưng đồng thời, họ có niềm tin sánh ngang ngàn vạn người!

Họ sẽ mệt, nhưng họ tuyệt đối sẽ không nghỉ!

Bất kể là vì An Lạc năm xưa, hay vì đại địa Thần Châu hôm nay!

Tuy nhiên, đúng lúc mọi người đang gắng gượng, trên người Từ Tam dưới đáy hố bùn đột nhiên bộc phát một luồng khí thế cuồn cuộn, đánh bật thanh kiếm này của Thủy Hoàng Đế.

Doanh Chính vội vàng chống đỡ lùi lại, nhưng vẫn bị lưỡi gió mạnh mẽ làm rách má.

Tuy nhiên, vết thương lại không có máu chảy ra.

Máu của họ đã sớm chảy cạn, chỉ còn lại thân thể mục nát, đứng trước cửa, chặn yêu ma quỷ quái.

Mong manh như vậy, lại kiên cố không thể phá vỡ!

Tần Chiêu Tương Vương nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi: "Không ổn, hắn muốn tự bạo!" Chính xác mà nói, không phải Từ Tam tự bạo, mà là Từ Tam điều khiển Vô Diện Thiên Tôn trong cơ thể, muốn cùng sáu đời đại vương đồng quy vu tận!

"Ầm" một tiếng rồi lại một tiếng nổ vang lên từ đáy hố, bùn lầy bị nổ tung bay tứ tung.

Bóng quang ảnh của các sĩ tử cũng hết lần này đến lần khác bị đánh tan rồi lại tụ lại.

Trong tiếng nổ mạnh mẽ, Thủy Hoàng Đế căn bản không tìm được cơ hội đến gần.

Mà ánh sáng trên thẻ tre Cầu Hiền Lệnh ngày càng nhạt, dần dần có dấu hiệu tan vỡ!

Đúng lúc này, một tiếng "phịch" nhẹ, Tần Hiếu Văn Vương ngã xuống đất.

Nhưng nắm đấm của ông vẫn nắm chặt, ánh sáng trên thẻ tre vẫn chưa tan biến.

"Văn Vương!" Thủy Hoàng Đế mặt lộ vẻ bi thương gọi một tiếng, nhưng không thể tiến lên giúp ông.

Chỉ riêng việc chống đỡ uy lực của vụ nổ, đã khiến ông dốc toàn lực.

Đáng tiếc, sức công phá của sinh mệnh Thiên Tôn nổ tung vô cùng mạnh mẽ, không biết qua bao lâu, thẻ tre cuối cùng sau một tiếng nổ lớn, hóa thành tro bụi.

Đồng thời, thân thể Tần Hiếu Công cũng như bị va chạm, đập mạnh vào cột đá bên cạnh.

Tần Vũ Vương thấy vậy, lập tức dốc toàn lực thúc đẩy đỉnh khổng lồ.

Chỉ thấy đỉnh khổng lồ trên không trung chia thành chín, trấn áp xung quanh Từ Tam!

Từ Tam lúc này mình đầy thương tích, máu đã nhuộm đỏ áo hắn.

Hắn từ từ bò dậy từ cái hố lẫn lộn máu bùn, ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

Một người quý mạng như Từ Tam, nếu không bị ép đến đường cùng, sao lại nỡ lòng điều khiển Vô Diện Thiên Tôn tự bạo!

Phải biết rằng, mỗi lần tự bạo, tương đương với việc chính hắn mất đi một mạng!

“Rất tốt, rất tốt, các ngươi… chỉ là mấy con kiến hôi của tiền triều, lại dám ép ta đến mức này!” Từ Tam giận quá hóa cười, lúc này hắn, nói là đã điên cũng không ngoa.

Vô Diện Thiên Tôn vẫn đang không ngừng tự bạo, trong mấy hơi thở ngắn ngủi, mấy vạn sinh mệnh đã hi sinh vì hắn.

Bất kể là sĩ tử do Chiêu Hiền Lệnh triệu đến, hay là oan hồn trong vạn nhân khanh, đều gây ra cú sốc tinh thần cực lớn cho Từ Tam.

Mà trước đó hắn ở trong Thần Lăng, đã vì những lời niệm chú của thần minh mà tâm thần bất ổn.

Cộng dồn lại, bây giờ Từ Tam gần như đã không còn lý trí để suy nghĩ.

Chỉ có phẫn hận và đau đớn khống chế hành động của hắn, bất kể thế nào, hắn cũng phải triệt để giết chết kẻ đã ép hắn đến bước đường này!

Vì điều đó, Từ Tam có thể không tiếc bất cứ giá nào, không màng bất cứ hi sinh nào.

Dưới sự tự bạo điên cuồng này, chín cái đỉnh cuối cùng cũng không chống đỡ nổi.

Những mảnh vỡ nổ tung bay tứ tung trên không, giống như mảnh đất này thủng trăm ngàn lỗ.

Thế trận vây khốn của sáu đời đại vương bị phá, trên mặt họ lại không có chút thất vọng nào.

Ánh mắt của họ ngược lại càng thêm kiên định, lần lượt nhìn về phía Thủy Hoàng Đế.

Ngay sau đó, mấy người lại hóa thành bóng đen, dung nhập vào cơ thể Doanh Chính.

Lập tức, khí thế của Doanh Chính tăng vọt.

Chương 550

Đây là sáu vị đại vương đốt cháy linh hồn của mình, đem sức mạnh cuối cùng hội tụ vào người Thủy Hoàng Đế.

Dưới sự cộng dồn của mấy vị nhân vương, giúp ông có được sức mạnh để chiến đấu với Từ Tam hiện tại!

Nhưng, điều này cũng đồng nghĩa với việc, trận chiến này dù thắng hay bại, sáu vị đế vương đều sẽ vẫn lạc.

Nhưng họ không sợ hãi, cũng chưa từng do dự.

Dù cho đốt cháy sức mạnh cuối cùng, cũng phải liều chết chặn Từ Tam trước cửa!

"Bảo vệ An Lạc bình yên, Thần Châu không còn lo ngại!" "Dù thân có chết, ta cũng cam lòng!" Thủy Hoàng Đế nhấc Nhân Vương Kiếm, chém vào cổ Từ Tam.

Trên thân kiếm, có ánh sáng xanh lóe lên.

Đó chính là linh hồn đang cháy của sáu đời quân vương.

Một kiếm chém ra, sau lưng Thủy Hoàng Đế dường như có vô số đạo quang kiếm đồng loạt vung xuống.

Trong kiếm quang sắc bén, ẩn giấu mấy tiếng rồng ngâm.

Chính là khí vận của mấy vị đại vương nhà Tần!

Lưỡi kiếm hướng tới đâu, không gì cản nổi!

Dưới sự gia trì của khí vận, đòn tấn công của Doanh Chính chắc chắn trúng đích, Từ Tam không nơi nào để trốn!

Từ Tam trong trạng thái điên cuồng đã không còn sức để điều khiển những người bùn, chỉ còn lại cát vàng trên sân theo gió bay

lượn, trong sắc máu thêm một vẻ yêu dị.

Chỉ thấy yết hầu của Từ Tam bị một kiếm xuyên thủng, lập tức có ngọn lửa màu xanh từ vết thương bắt đầu lan ra, dần dần bao trùm toàn thân hắn.

Nhưng, chấp niệm sâu sắc trong mắt Từ Tam lại không có dấu hiệu tan biến chút nào.

Hắn một tay nắm lấy lưỡi kiếm, sống sượng rút nó ra khỏi cổ họng mình.

Máu văng tung tóe lên cát vàng.

Tuy nhiên, lưỡi kiếm vừa rút ra, vết thương trên cổ họng Từ Tam liền nhanh chóng hồi phục.

Không nghi ngờ gì, đòn tấn công của Thủy Hoàng Đế lại lấy đi một mạng của hắn, nhưng Từ Tam lại có quá nhiều mạng.

Ngoài việc hắn thất đức, e rằng không có gì nhiều hơn mạng của hắn.

Nhưng Từ Tam trước mắt rõ ràng thiếu phán đoán lý trí, hắn rút lưỡi kiếm ra, lại vẫn đứng tại chỗ, không né không tránh.

Ngay cả cái đầu trước đó ôm chặt trong lòng, cũng bị hắn vô thức làm rơi xuống đất.

Cái đầu lâu này sau khi tiếp xúc với không khí bên ngoài, đã hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ lúc sinh thời.

Tóc dày mượt, da trắng nõn, ngũ quan vô cùng thanh thản.

Mặc dù có thể thấy rõ giới tính là nam, nhưng lại có một dung mạo khiến vô số nữ tử phải hổ thẹn.

Dù với thẩm mỹ hiện tại, cũng không thể không thừa nhận đây là một cái đầu lâu vô cùng xinh đẹp.

Đáng tiếc, khuôn mặt này bây giờ lại lăn lộn trong bùn cát, bị máu nhuộm bẩn, trông vô cùng thảm hại, còn có chút hài hước.

Thủy Hoàng Đế lại phát động tấn công, Từ Tam dựa vào bản năng chống cự.

Nói cũng lạ, trong trạng thái Từ Tam rơi vào điên cuồng, đám Vô Diện Thiên Tôn ngược lại không còn tâm tư chống đối hắn.

Bọn chúng ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của Từ Tam, không ngừng nổ tung sinh mệnh của mình, để giành lấy cho Từ Tam cơ hội thở dốc.

Dù dưới sự trợ giúp của dư uy sáu đời, đối mặt với Vô Diện Thiên Tôn tự bạo, Doanh Chính cũng không thể cứng rắn chống đỡ.

Ông lách mình né khỏi vị trí trung tâm vụ nổ, sau đó từ bên hông một kiếm xuyên qua ngực Từ Tam.

Không lâu sau, xung quanh Từ Tam đã là một mảng lỗ chỗ.

Mà trạng thái của chính hắn đã kỳ lạ đến mức gần như không thể hình dung, thảm hại không nỡ nhìn lúc này cũng có thể coi là lời khen.

Bên kia, Doanh Chính tuy vẫn thẳng lưng, ngạo nghễ đứng đó, nhưng tình hình thực tế của ông lại không tốt như vẻ bề ngoài.

Sáu đời hiến tế sức mạnh cuối cùng, mới giúp ông có được một tia cơ hội chống cự.

Biểu cảm của Thủy Hoàng Đế tuy vẫn trầm ổn như cũ, nhưng ai có thể tưởng tượng được nỗi đau trong lòng ông!

Đó là tiền bối của triều Tần, là những người tiên phong đã mở đường, đặt nền móng cho việc thống nhất Chiến Quốc!

Trong ngàn năm bảo vệ nơi an cư của nhân loại, luôn là sáu đời đế vương thân làm ám vệ bầu bạn bên cạnh Doanh Chính.

Mặc dù về mặt thân phận, sáu đời đều có thể coi là tổ tiên của Doanh Chính, nhưng sau bao nhiêu năm chung sống, họ càng giống như bạn bè.

Khi tác chiến, họ có thể tâm ý tương thông, phối hợp hoàn hảo, lúc rảnh rỗi, họ cũng có thể tán gẫu trên trời dưới đất để giải khuây.

Dù họ đã chết nhiều năm, nhưng lúc sinh thời dù sao cũng là con người, có những vui buồn hỉ nộ giống như con người.

Mà thiên cổ đệ nhất đế, cuối cùng cũng từng là một con người bình thường.

Nhưng trước mắt, so với nỗi bi thương của chính mình, ngăn chặn Từ Tam mới là nhiệm vụ của ông!

Thủy Hoàng Đế hét lớn một tiếng, Nhân Vương Kiếm dường như hóa thành vô số phân thân, như một cơn mưa kiếm rơi xuống chân Từ Tam.

Trên người Từ Tam lập tức bị bắn thủng lỗ chỗ, hắn loạng choạng đi về phía trước hai bước, không cẩn thận một chân dẫm lên cái đầu lâu kia.

Cái đầu lâu lăn lông lốc hai vòng, lại lăn về bên chân Từ Tam.

Nhưng dù trước đó ở trung tâm vụ nổ, dù bị đòn tấn công của Doanh Chính ảnh hưởng mấy lần, cái đầu này vẫn còn nguyên vẹn.

Thậm chí một sợi tóc cũng không bị nổ đứt!

Lúc này, một trong hai mắt trên đầu đột nhiên mở ra.

Giống như chưa tỉnh ngủ, con mắt đó chỉ mở hé một khe, vô thần nhìn xuống đất.

Nhưng cái đầu lâu này lại như sống lại, cọ cọ vào mắt cá chân của Từ Tam.

Lập tức, Từ Tam như đột nhiên tỉnh lại, giật mình một cái, rồi như không kiểm soát được đưa tay ra, cúi người xuống, ôm lấy cái đầu đó.

Sau khi được Từ Tam ôm lại, con mắt trên đầu lại nhắm lại, không có động tĩnh gì khác, giống như một vật chết.

Doanh Chính thở dài: "Thật đáng thương, uổng cho ngươi đã tạo ra bao nhiêu con rối, lúc này lại giống như một con rối bị người ta điều khiển." Giọng nói của Thủy Hoàng Đế không vui không buồn, không nghe ra là đang châm biếm hay cảm khái.

Hoặc có lẽ là từ xưa đến nay, ông đã quá quen với việc kẻ đáng hận ắt có chỗ đáng thương.

Ngược lại đối với việc kẻ ác như Từ Tam tự có quả báo, không có cảm xúc gì.

Thủy Hoàng Đế vẫn giữ vẻ mặt trầm tĩnh đó, tay nhấc kiếm hạ, lại chém đứt mấy mạng người.

Nếu lúc này có người nhìn thấy cảnh tượng trước cổng, có lẽ chỉ còn lại cảm giác bi tráng.

Từ lúc sáu đời vây khốn Từ Tam, họ đã quên đi thời gian, quên đi chính mình, chỉ còn một ý niệm duy nhất là tiêu diệt kẻ thù.

Mà bây giờ, không biết đã qua bao lâu, khí thế trên người Từ Tam đã rõ ràng suy yếu.

Sự điên cuồng mang theo chấp niệm trong mắt hắn dần tan biến, thay vào đó là một vẻ mờ mịt.

Ngoài việc vẫn ôm chặt đầu của cổ thần, hắn thậm chí đã không còn dựa vào bản năng điều khiển Vô Diện Thiên Tôn tự bạo.

Khi Từ Tam tỉnh lại từ cơn điên cuồng, sự hoảng loạn bao trùm

lấy đại não của hắn!

Hắn kinh hoàng phát hiện, mình chỉ còn lại bốn mạng!

Thấy Doanh Chính lại tấn công tới, Từ Tam vội vàng lùi lại, đồng thời hét lên: “Bệ hạ!

Ta bị Chúc Long khống chế!” “Nhưng ta cũng nhờ đó mà biết được một số kế hoạch của nó.

Ta nguyện một lần nữa thần phục ngài, giúp ngài và người gác lăng tiêu diệt nó!” Doanh Chính chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, căn bản không để ý đến lời hắn nói.

Thân là Thủy Hoàng Đế, âm mưu quỷ kế hiểm độc nào ông chưa từng thấy?

Chút lời nói này của Từ Tam tự nhiên không lừa được ông.

Chỉ có điều, tình hình của ông lúc này cũng rất tồi tệ, sức mạnh linh hồn mà sáu đời đại vương hiến tế đã sắp cháy hết.

Cuộc chiến kéo dài cũng khiến tinh thần Doanh Chính vô cùng mệt mỏi.

Hiện tại, nếu Từ Tam lại dùng kiểu tấn công tự sát của Vô Diện Thiên Tôn, e rằng Thủy Hoàng Đế sẽ không thể chống đỡ.

Từ Tam tiếp tục lừa gạt: “Ta quả thực muốn thành thần.

Nhưng nếu con người đều bị nó hủy diệt hết, ta lại đi làm thần của ai?” “Bệ hạ, trước đó ta muốn chạy trốn về nhân giới, cũng chỉ là muốn thoát khỏi sự khống chế của nó.” “Ngài không cần tin ta, nhưng khi đối mặt với kẻ thù chung mạnh mẽ, lợi ích của chúng ta là nhất trí!” Miệng Doanh Chính hơi mở: “Ồn ào!” Từ Tam giống như con ruồi bay vo ve bên tai, tiếng ong ong khiến người ta phiền lòng.

Chương 551

Nhưng Doanh Chính biết, đây hẳn là lời cầu xin tha mạng mà hắn nghĩ ra khi cùng đường mạt lộ.

Từ Tam đã bịa ra được những lời này, xem ra hắn rất khó còn có con bài tẩy nào.

Nghĩ đến đây, tâm trạng nặng nề của Thủy Hoàng Đế cuối cùng cũng nhẹ nhõm đi đôi chút.

Ông lại vung kiếm xuyên qua thân thể Từ Tam.

Tuy nhiên, trên mặt Từ Tam lại lộ ra nụ cười quái dị: "Mắc lừa rồi!" Chỉ thấy Từ Tam trước mặt hóa thành Vô Diện Thiên Tôn, nắm chặt Nhân Vương Kiếm, không cho Doanh Chính rút kiếm rời đi.

Cùng lúc đó, hai bên sau lưng Thủy Hoàng Đế cũng đồng thời hiện ra hai Vô Diện Thiên Tôn, bao vây ông ở giữa!

Khí tức trên người Vô Diện Thiên Tôn bắt đầu xuất hiện biến động kịch liệt, đây chính là điềm báo sắp tự bạo!

"Ầm" một làn sóng xung kích dữ dội kéo dài mấy giây mới tạm dừng.

Vào thời khắc sắp nổ, Nhân Vương Kiếm hộ chủ, lại từ thân kiếm bộc phát ra một luồng cương khí mạnh mẽ, đánh bật Doanh Chính ra.

Cát vàng bay đầy trời từ từ rơi xuống.

Thân hình Thủy Hoàng Đế dần dần lộ ra, ông bị ảnh hưởng bởi một chút dư chấn, tuy trông có chút mệt mỏi, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Ngược lại là Nhân Vương Kiếm trong tay ông, hoàn toàn mất đi ánh sáng, trên chuôi kiếm còn có một vết nứt không rõ ràng.

Thanh kiếm này được đế vương chi khí nuôi dưỡng đã lâu, lại được linh hồn của mấy vị đại vương truyền vào, kích phát ra linh tính, cũng là điều hợp lý.

Chỉ là, trận chiến này, cuối cùng vẫn để Từ Tam chạy thoát.

Khi phát hiện Từ Tam dùng Vô Diện Thiên Tôn thay thế khí tức của mình, Doanh Chính đã ý thức được, e rằng Từ Tam đã ẩn giấu khí tức thật sự của mình, ngấm ngầm bỏ trốn.

Mà những lời giả vờ đầu hàng trước đó của Từ Tam, không phải để Thủy Hoàng Đế thả lỏng cảnh giác, mà là để kéo dài thời gian cho mình bỏ chạy.

Thủy Hoàng Đế đứng sừng sững, bóng dáng ông vẫn thẳng tắp như vậy.

Đáng tiếc, sau lưng ông, cái bóng ngắn cũn lại có vẻ đơn bạc.

Từ nay về sau, không còn ám vệ bầu bạn trong bóng của Doanh Chính nữa.

Ai có thể ngờ, ngàn năm sau, ông lại gặp lại sáu đời đại vương rồi lại chia ly theo cách này.

Nhưng mà, sáu đời đại vương đã hoàn thành sứ mệnh của mình, vì thế giới mà họ bảo vệ mà hiến dâng sinh mệnh, chết không hối tiếc!

Họ vốn đã chết một lần, hoàn toàn tan biến đối với họ mà nói, không đáng sợ.

Bởi vì họ biết, ngàn vạn năm sau, vẫn có tinh thần vĩnh tồn, linh hồn bất bại!

Chỉ có người ở lại, lại vẫn phải lặng lẽ đi tiếp trên con đường

mang tên thủ hộ này.

Doanh Chính nhìn về phía chân trời, vẻ mặt trầm tĩnh của ông không nhìn ra cảm xúc.

Có lẽ, là ông đã quen với ly biệt.

Dù sao con đường của vương giả, đã định trước là cô độc!

Bên kia, Từ Tam đang ôm cái đầu lâu, điên cuồng chạy trốn về đảo tiên Phương Trượng.

Mà xung quanh hắn, có một tấm chắn vô hình, cách ly khí tức của Từ Tam.

"Từ Tam, sức mạnh cuối cùng của ta đã giúp ngươi chạy trốn, hy vọng ngươi không nuốt lời." Một giọng nói vang lên trực tiếp trong đầu Từ Tam.

Từ Tam biết, giọng nói này đến từ cái đầu lâu trong lòng hắn.

Vị thần linh này tuy bị phanh thây, nhưng vẫn còn lưu lại một tia ý thức trong phần đầu.

Vừa rồi, nó biết nếu Từ Tam chết, chính mình cũng không thể thoát nạn, mới quyết định dùng hết sức mạnh cuối cùng để giúp Từ Tam bỏ chạy.

Tấm chắn cách ly khí tức và sát thương này, chính là công lao của cái đầu lâu.

Cái đầu lâu này trước đó có thể thoát nạn trong vụ nổ dữ dội, cũng là nhờ sức mạnh cuối cùng của thần thức này.

Bây giờ, sức mạnh của nó đã hoàn toàn cạn kiệt, ngoài việc còn có ngũ giác, đã không có gì khác biệt với một cái đầu người bình thường.

Từ Tam nói: "Yên tâm, đợi ta hồi phục sức mạnh, nhất định sẽ theo phương pháp ngươi nói, giúp ngươi phục hồi thân thể!" Nhưng

miệng Từ Tam cung kính, tay lại hung hăng véo mấy cái vào má của cái đầu này.

Cái đầu này lạnh băng, không có nhiệt độ của người sống, nhưng lại có độ đàn hồi và sự mịn màng của da người sống.

Từ Tam biết, nó là "vật sống", và ẩn chứa sức mạnh to lớn!

Mà phần sức mạnh to lớn này, hiện tại lại rơi vào tay hắn, chỉ có thể mặc hắn mặc sức chém giết!

Từ Tam nâng cái đầu lâu lên, chiếu vào khuôn mặt không tì vết như ngọc, một ngụm cắn xuống!

"Từ Tam, ngươi làm gì vậy?" Giọng nói kinh hoàng lập tức vang lên trong đầu Từ Tam.

Hắn muốn làm gì?

Từ Tam đương nhiên là muốn hồi phục sức mạnh!

Vừa rồi để giữ chân Thủy Hoàng Đế, để mình chạy trốn, Từ Tam lại hiến tế ba sinh mệnh của Vô Lượng Thiên Tôn.

Bây giờ hắn, thực sự chỉ còn lại một mạng này!

Một cái mạng tàn tạ này, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác đuổi kịp thu thập.

Từ Tam trên người còn có thương tích, hắn lúc này đã không quan tâm đến những lợi ích mà cổ thần đã hứa cho hắn, chỉ muốn nhanh chóng hồi phục!

Mà đối với hắn, cái đầu lâu trước mắt, chính là một món đại bổ!

Từ Tam hung hăng cắn xé cái đầu người này, cái đầu mất đi sức mạnh phòng hộ căn bản không thể ngăn cản được vận mệnh bị mình nuốt chửng!

Cái đầu lâu này tuy rất giống con người, nhưng thịt ăn vào lại khác với thịt người.

Nhai lên không có cảm giác chua chát, ngược lại luôn lạnh lạnh.

Mỗi một miếng thịt dường như đều có ý thức riêng, dù đã bị nhai nát trong miệng, vẫn không ngừng chống cự.

Có lẽ là do bị chôn dưới đất đã lâu, trong vị của nó còn tràn ngập tinh khí của bùn đất.

Tóm lại, cảm giác ăn đầu lâu không mấy dễ chịu.

Nhưng khi Từ Tam nuốt nó vào bụng, lập tức cảm thấy toàn thân như có một luồng khí ấm chảy qua.

Mà một tia ý thức của thần minh ban đầu còn điên cuồng gào thét trong đầu Từ Tam, gây ra không ít cú sốc tinh thần cho Từ Tam.

Trong chốc lát, Từ Tam thậm chí còn cảm thấy trước mắt biến thành một mảng trắng xóa.

Nhưng dù tinh thần bị ảnh hưởng thế nào, Từ Tam cũng không ngừng hành động cắn xé.

Dần dần, tiếng gào thét của tia ý thức đó nhỏ dần.

Từ Tam cũng không khỏi có chút châm biếm, sức sống mạnh mẽ của thần minh, đôi khi ngược lại là một sự giày vò đối với họ.

Ít nhất, một con người bình thường, không thể nào tỉnh táo đến phút cuối cùng để trải nghiệm cảm giác mình từng chút một bị người ta ăn thịt, bị người ta nhai nát.

Chính hắn cũng vậy, bị giết đi giết lại ngàn vạn lần, nhưng vẫn còn sống, còn không thể quên được những ký ức này.

Thực ra nếu trạng thái tinh thần của Từ Tam trước đó ổn định, bị giết đi giết lại nhiều lần như vậy, e rằng cũng sẽ rơi vào điên cuồng.

Hắn thậm chí không dám tưởng tượng, những vị thần minh kia trong lăng mộ hết lần này đến lần khác bị kiếm quang "tiêu diệt", vạn năm như một ngày giày vò, rốt cuộc là cảm giác khủng bố đến mức nào.

Nếu không có sức mạnh cuối cùng của cái đầu lâu này đánh thức hắn, có lẽ Từ Tam thật sự sẽ tự hủy diệt trong điên cuồng.

Nói cách khác, là cái đầu lâu này đã cứu Từ Tam một mạng.

"Cho nên, để báo đáp, ta sẽ tận dụng tốt sức mạnh mà ngươi mang lại cho ta!" Từ Tam lộ ra một nụ cười.

Vết thương trên người hắn đã hoàn toàn hồi phục, trong cử chỉ, lại mơ hồ cảm nhận được một chút cơ vận của trời đất.

Từ Tam biết, đây là nguyên nhân do trong cơ thể hắn có thần tính.

Vị thần linh kia e rằng đến cuối cùng cũng không ngờ, mình bị giam cầm vạn năm trong lăng tẩm, khó khăn lắm mới thấy được không khí bên ngoài, kết quả chưa hưởng thụ được mấy phút, lại một lần nữa tiến vào một ngôi mộ khác mang tên "dục vọng của con người".

Nếu lúc này có người nhìn về phía Từ Tam, nhất định sẽ nảy sinh cảm giác thần thánh không thể nhìn thẳng.

Chu Thánh bị nhiều dị thú chặn đường, bất đắc dĩ, cậu chỉ đành tạm thời lui về trong Thần Lăng.

Lăng mộ này rõ ràng có sức uy hiếp cực lớn đối với các loài không phải người, lại không có một con nào dám tiến vào Thần Lăng để truy kích Chu Thánh.

Nhưng mà, Chu Thánh cũng tương đương với việc bị nhốt trong lăng mộ, không thể ra ngoài truy sát Từ Tam.

Cậu tuy đã lấy được vài tia kiếm quang từ thanh kiếm mà tiên nhân để lại, nhưng không thể chỉ dựa vào mấy đạo kiếm quang này, để tiêu diệt hết số lượng dị thú khổng lồ bên ngoài.

Chương 552

Mà những pháp khí khác của Chu Thánh, lại gần như toàn bộ đã bị phá hủy trong trận chiến trước đó.

Bây giờ Chu Thánh, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan!

May mà, cục diện vạn thú vây hãm này không kéo dài quá lâu.

Không lâu sau, những dị thú đang rình rập Chu Thánh liền dần dần lui đi.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Thánh không thở phào nhẹ nhõm, ngược lại nhíu chặt mày.

Đây không phải là điềm tốt gì.

Trước đó Chúc Long đích thân ra tay, và gọi thần thú đến cản Chu Thánh, chính là để ngăn cản Chu Thánh truy kích Từ Tam.

Bây giờ, dị thú không còn cản trở cậu, rất có thể có nghĩa là Từ Tam đã chạy thoát!

Chu Thánh trong lòng quyết đoán, giơ Trảm Linh Kiếm lên, rời khỏi phạm vi bảo hộ của Thần Lăng.

Ở lối vào, một con quái vật khổng lồ có dung mạo xấu xí, đang há cái miệng máu, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ thiếu kiên nhẫn.

Sau khi nhìn thấy Chu Thánh, nó dường như hưng phấn gầm lên mấy tiếng.

Mùi hôi thối ập tới khiến Chu Thánh không nhịn được che miệng mũi.

Chu Thánh một kiếm đâm ra, đồng thời điều khiển một đạo kiếm

quang từ đầu kiếm bắn ra!

Chỉ thấy kiếm quang lập tức xuyên qua cổ họng con quái vật, đôi mắt to lớn không rõ mục đích của nó dường như còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ngay sau đó, thân thể nó như bị kiếm quang nuốt chửng, từ vết thương chí mạng ở cổ họng dần dần phân giải tan rã.

Trong mấy hơi thở, thân thể khổng lồ của con quái vật đã hóa thành tro bụi!

Dị tượng này khiến những dị thú khác đang vây quanh đều không dám dễ dàng tiến lên, dù thực lực của Chu Thánh yếu hơn chúng, nhưng ai cũng không muốn bị nuốt chửng một cách khó hiểu như vậy!

Ngay sau đó, Chu Thánh điều khiển kiếm quang bao bọc thân kiếm của mình, giống như đang tích tụ sức mạnh, từng bước một đi ra ngoài.

Mũi kiếm chạm xuống đất, theo bước chân của Chu Thánh, vạch ra một vết xước nông.

Âm thanh hơi chói tai vang vọng xung quanh, khiến người ta không nhịn được nhìn về phía mũi kiếm phát ra âm thanh.

Cứ như vậy, Chu Thánh dựa vào uy thế của kiếm quang, thành công trấn trụ một đám dị thú, cuối cùng thoát thân.

Thực ra, Chu Thánh vừa rồi trông có vẻ uy phong lẫm liệt, vững như bàn thạch, nhưng trong lòng cũng rất căng thẳng.

Cậu mượn kiếm quang tuy có thể dễ dàng tiêu diệt những dị thú này, nhưng nếu đám dị thú thật sự không màng sống chết, ồ ạt xông lên.

Vậy thì không quá năm chiêu, kiếm quang chắc chắn sẽ dùng hết,

Chu Thánh sẽ khó thoát khỏi vận mệnh bị chúng nuốt chửng!

Sau khi rời đi, Chu Thánh mới biết, sáu vị đế vương nhà Tần toàn bộ chiến tử, ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng bị thương nặng.

Nhưng Khương Công lại tính ra, Từ Tam rất có thể chỉ còn lại một mạng, dù hắn có trốn về nhân gian, nhưng chỉ cần tìm ra được Từ Tam, là có cơ hội triệt để tiêu diệt hắn.

Chu Thánh tuy không tận mắt chứng kiến trận chiến này, nhưng cũng có thể qua những lời mô tả rời rạc, tưởng tượng ra sự thảm khốc trong đó.

Cậu âm thầm hạ quyết tâm, nhất định không thể lãng phí sự hy sinh của sáu vị đại vương, phải tìm ra Từ Tam trước khi hắn nghỉ ngơi dưỡng sức quay trở lại.

Chu Thánh tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội gây họa cho nhân gian nữa!

Cậu trước tiên trở về An Lạc, huy động tử sĩ đi tìm tung tích của Từ Tam.

Liễu Như Yên nhìn thấy Chu Thánh, trong mắt rõ ràng sáng lên.

Nàng vẫn mặc bộ sườn xám màu đen, thân hình hoàn mỹ quyến rũ dưới sự tôn lên của bộ sườn xám, càng thêm động lòng người.

Chỉ là, Liễu Như Yên luôn trầm ổn, lúc này lại có chút thất thố, chỉ thấy nàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Chu Thánh, trong mắt dường như có chút ẩm ướt, tràn ngập những màu sắc hỗn loạn.

"Đại nhân, ngài…" Vừa mở miệng, Liễu Như Yên mới phát hiện giọng nói của mình lại có chút run rẩy.

Nàng không thể tưởng tượng được chuyến đi này của Chu Thánh nguy hiểm đến mức nào, nàng cũng không có quyền đi theo bên cạnh

Chu Thánh để bảo vệ cậu.

Tai mắt của tử sĩ bố trí bên ngoài tuy không ít, nhưng thông tin luôn hỗn tạp, thậm chí còn có người mang về tin tức Chu Thánh đã chết.

Liễu Như Yên không biết những thông tin này là thật hay giả, nhưng khi nghe tin Chu Thánh chết, nàng lại cảm thấy cả thế giới dường như mất hết ánh sáng.

Chỉ còn lại bóng tối cho nàng.

Bây giờ, nhìn thấy Chu Thánh bình yên đứng trước mặt mình, Liễu Như Yên trong chốc lát có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Nàng cứ ngỡ, nàng luôn coi Chu Thánh là chủ nhân của mình, chỉ cần nghe lệnh cậu, hoàn thành sứ mệnh là được.

Nhưng những ngày qua, khi trong đầu Liễu Như Yên chỉ còn lại sự lo lắng, nàng mới hiểu ra, hóa ra Chu Thánh trong lòng nàng, quan trọng hơn nàng tưởng tượng rất nhiều!

Hồi lâu, Liễu Như Yên mới cúi đầu, chỉ cung kính nói: "Chào mừng trở về.

Ngài bình an vô sự là tốt rồi." Chu Thánh phân phó: "Huy động tất cả nhân lực, nhất định phải tìm ra tung tích của Từ Tam càng nhanh càng tốt." Liễu Như Yên đáp: "Vâng, tôi sẽ phái tất cả tử sĩ trong phạm vi An Lạc.

Ngoài ra…" Liễu Như Yên ngập ngừng.

Từ Tam hỏi: "Sao vậy?

Khoảng thời gian này có chuyện gì bất ngờ xảy ra sao?" Liễu Như Yên vội vàng lắc đầu: "Không, không có.

Mọi thứ vẫn như thường, tôi sẽ nhanh chóng theo dõi các vấn đề liên quan đến Từ Tam, báo cáo lại cho ngài." Chu Thánh không chú ý đến, trên mặt Liễu Như Yên có một vệt ửng hồng bất thường.

Liễu Như Yên cuối cùng cũng không đủ dũng khí để nói ra lời thỉnh cầu muốn để lại một hậu duệ cho Chu Thánh.

Hiệu suất hành động của tử sĩ rất cao, không lâu sau, đã xác nhận Từ Tam không ở trong phạm vi An Lạc.

Chu Thánh vẫn rất tin tưởng vào độ chính xác của tình báo tử sĩ.

Nhưng mà, nếu đã Từ Tam không ở An Lạc, vậy thì ở đâu?

Chu Thánh đột nhiên nghĩ đến những hòn đảo tiên ở ngoài biển.

Cậu không do dự một khắc, lập tức lên đường, cuối cùng tìm thấy bóng dáng Từ Tam trên đảo tiên Phương Trượng.

Tuy nhiên, trên đảo tiên Phương Trượng, dường như có một tấm chắn vô hình, ngăn cản Chu Thánh ở bên ngoài.

Chu Thánh biết, đây là Từ Tam đã khởi động trận pháp trên đảo tiên.

Từ Tam nhìn thấy Chu Thánh, lộ ra một nụ cười khinh miệt: "Người gác lăng, ngươi cũng có dũng khí đấy, rời khỏi sự bảo hộ của kiếm quang, lại còn dám đến tìm ta." Sau trận chiến gian khổ lại liên tục tìm kiếm, Chu Thánh gần như không được nghỉ ngơi.

Trên người cậu vẫn còn mang thương tích, thần sắc cũng có chút mệt mỏi.

Ngược lại Từ Tam, lúc này lại rạng rỡ, trạng thái tốt chưa từng có.

Từ Tam bây giờ không hề sợ Chu Thánh, dù sao, người gác lăng rời khỏi lăng mộ, giống như cá rời khỏi nước, thực lực chắc chắn sẽ

giảm đi rất nhiều!

Huống hồ, bây giờ Từ Tam đã có được sức mạnh tương tự như thần minh.

Lần này, nếu đã Chu Thánh đã chủ động đến nộp mạng, hắn nhất định sẽ tiêu diệt người gác lăng tại đây.

"Có gì không dám?" Chu Thánh lạnh lùng liếc Từ Tam một cái, lại lấy ra Trảm Linh Kiếm.

Nhưng mà, đòn tấn công của Trảm Linh Kiếm lại không thể lay chuyển được trận pháp trên đảo tiên.

Từ Tam đứng trong kết giới, không hề nhúc nhích, biểu cảm dường như còn có chút chế giễu.

Chu Thánh cũng không hề vội vàng: "Ngươi không thể nào trốn trong cái mai rùa này cả đời được chứ?" Chu Thánh đã từng nghĩ đến việc dùng kiếm quang tấn công kết giới, nhưng đáng tiếc là kể từ khi rời khỏi lăng mộ thần, hắn cảm giác được, khoảng cách của hắn với thanh Thí Thần Chi Kiếm càng xa, uy lực của kiếm quang dường như càng nhỏ.

Hơn nữa, Từ Tam sớm muộn gì cũng sẽ chui ra khỏi cái mai rùa này, dùng kiếm quang vào loại kết giới này quả thực có chút lãng phí.

Vì vậy, Chu Thánh dứt khoát trấn thủ tại đảo tiên Phương Trượng, đợi Từ Phúc ra ngoài.

Ngày đầu tiên, Chu Thánh và Từ Tam cách một lớp kết giới, thỉnh thoảng dùng ánh mắt khiêu khích đối phương.

Chu Thánh cảm giác, Từ Tam dường như có chút khác biệt so với dáng vẻ hắn gặp cách đây không lâu.

Nhưng lại không nói ra được rốt cuộc là khác ở chỗ nào.

Ngày thứ hai, tử sĩ mang đến cho Chu Thánh không ít vật tư, Liễu Như Yên còn đặc biệt chuẩn bị một số vũ khí, hy vọng có thể giúp được Chu Thánh.

Chỉ có điều, trận chiến ở cấp độ này đã không còn là thứ vũ khí thông thường có thể xen vào.

Chờ đợi cũng nhàm chán, thế là Chu Thánh quyết định nhân cơ hội này nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen.

Hắn dựng nồi trên đảo, cho người mang đến nước lẩu và đủ loại rau củ.

Không lâu sau, nồi lẩu dầu đỏ sôi sùng sục, hương thơm lan tỏa khắp nơi.

Chu Thánh cũng không biết kết giới này có thể ngăn được mùi thơm hay không.

Chương 553

Nhưng thái độ ngông cuồng tùy ý này của Chu Thánh lại khiến Từ Tam vô cùng tức giận.

Từ Tam có một loại thôi thúc muốn lập tức xông ra khỏi kết giới, giết chết Chu Thánh để hả giận.

Nhưng Từ Tam nghĩ đến đại kế của mình vẫn chưa bố trí hoàn toàn, mới miễn cưỡng đè nén ngọn lửa giận trong lòng.

Chu Thánh sau khi ăn một bữa lẩu thịnh soạn thỏa thuê, lại tìm một tư thế thoải mái chợp mắt.

Hắn giống như đang đi nghỉ mát trên đảo tiên, khiến Từ Tam nhìn mà toàn thân khó chịu.

Nhưng Chu Thánh trông có vẻ thả lỏng, thực chất tinh thần vẫn luôn căng thẳng, tùy thời chú ý động tĩnh của Từ Tam, chờ đợi thời cơ hắn mở kết giới.

Ngày thứ ba, Từ Tam cuối cùng cũng không nhịn được mà bước ra khỏi kết giới của đảo tiên.

Mấy ngày Chu Thánh trấn thủ, tuy không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho hắn, nhưng lại khiến tinh thần hắn mệt mỏi khác thường.

"Yo, cuối cùng cũng chịu ra rồi à, tôi còn tưởng cậu định trốn trong cái mai rùa đó cả đời chứ." Chu Thánh không nhanh không chậm đứng dậy, giọng điệu cũng có vẻ thản nhiên tự tại.

Chỉ có điều, ánh mắt Chu Thánh nhìn chằm chằm Từ Tam lại vô cùng lạnh lẽo.

Con người của Từ Tam, dù có bị lăng trì vạn lần, cũng không đủ để hắn trả hết tội ác mình đã gây ra!

Có lẽ con người đều như vậy, khi hận ý đạt đến đỉnh điểm, ngược lại sẽ không dễ dàng bộc lộ ra ngoài.

Giống như Chu Thánh sẽ không treo câu nói tiêu diệt Từ Tam bên miệng, nhưng hành động không kịp nghỉ ngơi mà chạy vội suốt đêm của hắn, đủ để thể hiện quyết tâm của hắn.

Từ Tam hơi ngẩng đầu, nhìn Chu Thánh như thể bề trên nhìn xuống: "Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn cản ta?" Hắn tuy chỉ còn một mạng, nhưng để đối phó với Người gác lăng, Từ Tam không cảm thấy mình có chút nguy hiểm nào.

Chỉ thấy Từ Tam hơi nhấc tay, tức thì mây đen giăng kín đỉnh đầu, sấm sét cuộn trào.

Chu Thánh sững sờ: "Thần lực?" Từ Tam trước mắt rõ ràng vẫn chưa thành thần, nhưng năng lực giơ tay nhấc chân khiến phong vân biến ảo, Từ Phúc trước đây không thể làm được.

Ngay sau đó, mấy đạo sấm sét giáng xuống, đảo tiên Phương Trượng một trận sấm chớp vang rền.

Mà Chu Thánh đang định chống đỡ, lại cảm thấy dưới chân hẫng một cái, cơ thể đột ngột rơi xuống.

Cảnh tượng trước mắt Chu Thánh cũng trở nên mơ hồ, hắn như thể quay trở lại trong lăng mộ, những cảnh tượng hỗn loạn không ngừng lướt qua.

Nhưng những cảnh tượng này, đều là những gì hắn đã từng trải qua khi gác lăng.

Chu Thánh giống như bị một lỗ đen hút vào, cơ thể không thể kiểm soát mà rơi xuống, không biết đã rơi bao lâu, hắn mới cảm thấy mình rơi xuống một tấm ván gỗ cứng rắn.

Xung quanh tối đen như mực.

Tay chân đều không thể duỗi ra, không gian chật hẹp này khiến Chu Thánh cảm thấy mình dường như bị nhốt trong một cỗ quan tài.

Trên đảo tiên Phương Trượng, vị trí Chu Thánh vốn đứng, quả nhiên xuất hiện một cỗ quan tài.

Trong quan tài thỉnh thoảng phát ra tiếng động "đông đông", giống như có người đang giãy giụa bên trong.

Thấy vậy, Từ Tam lộ ra nụ cười mãn nguyện, hắn bình tĩnh bước lên, đặt một mảnh xương cốt lên nắp quan tài.

"Loài người ti tiện, hãy cảm nhận sự kinh hoàng của thần đi!

Mơ tưởng chống lại thần, kết cục của ngươi chỉ có thể là hủy diệt!" Từ Tam nói.

Sau khi nuốt chửng đầu lâu của thần linh, Từ Tam quả thực đã có được một số sức mạnh chưa từng có, nhưng thứ bị ảnh hưởng nhiều hơn lại là tư tưởng của hắn.

Thần quả thực có thể thao túng vận mệnh con người, nhưng nghiền chết mấy con kiến thì có ý nghĩa gì?

Để lũ kiến tự hủy diệt chính mình mới là thú vị nhất, không phải sao?

Thứ mà thần giỏi nhất, không phải là đứng trên loài người, mà là khiến bản thân được kính ngưỡng, được phụng thờ.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng vô tận, làm thế nào để tìm kiếm niềm vui cho chính mình mới là điều đáng để thần minh suy ngẫm nhất!

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, suy nghĩ này đã tràn ngập trong đầu Từ Tam.

Thế là, hắn bất giác muốn cái chết của Chu Thánh mang lại niềm

vui cho mình, chứ không chỉ đơn thuần là dùng sức mạnh để hủy diệt hắn.

Trong quan tài, Chu Thánh cố gắng giãy giụa hồi lâu nhưng vẫn không thể thoát ra.

Hắn cảm giác nắp quan tài như bị hàn chết, bằng sức của mình căn bản không thể đẩy nó ra.

Ngay cả khi dùng kiếm chém, tấm ván cũng không hề nhúc nhích.

Và đúng lúc này, Chu Thánh nghe thấy xung quanh dường như có tiếng bước chân.

Hắn không khỏi nghĩ, có lẽ mình bị nhốt vào một cỗ quan tài trong lăng mộ nào đó, và ngôi mộ này vừa hay có đám trộm mộ đến.

Bên ngoài quan tài truyền đến tiếng thảo luận: "Âm thanh kỳ quái chúng ta vừa nghe thấy, có thể là phát ra từ cỗ quan tài này." "Thứ bên trong chắc chắn đã biến thành thây ma, tốt nhất là không nên mở nắp." "Nhưng khó khăn lắm mới đến được đây, mặc kệ nó là cái gì, cũng phải mở ra xem thử!" Chu Thánh có thể nghe ra, bên ngoài là giọng của hai nam một nữ.

Và không hiểu vì sao, giọng của mấy người này nghe có chút quen tai.

Chu Thánh bất giác nghĩ, nếu đám trộm mộ mở nắp, có lẽ mình sẽ ra ngoài được.

Hắn đang định lên tiếng gọi người bên ngoài giúp đỡ, nhưng nghĩ lại, tiếng người phát ra từ trong quan tài ở mộ thất, có thể chỉ khiến đối phương chạy nhanh hơn, phản tác dụng.

Thế là Chu Thánh chọn cách giữ im lặng, chờ đám trộm mộ mở nắp.

Đúng lúc này, một loạt tiếng nỏ xé gió vang lên, tiếng bước chân bên ngoài cũng trở nên hỗn loạn.

"A!" Dường như có người trúng tên kêu đau.

"Chết rồi, mau chạy, lại là cạm bẫy của Người gác lăng!" "Mẹ kiếp, Người gác lăng này đúng là âm hồn không tan!" Mấy tên trộm mộ vừa chửi rủa, tiếng bước chân cũng dần xa.

Chu Thánh không khỏi nghĩ, nếu là hắn gác lăng, quả thực có thể sẽ đặt những cơ quan như vậy trong mộ thất để ngăn chặn trộm mộ.

Mọi thứ đều chân thực đến vậy, ngoại trừ việc chính Người gác lăng lại bị nhốt trong quan tài.

"Thì ra là vậy!" Chu Thánh lập tức phản ứng lại.

Hắn nhắm mắt, thả lỏng cơ thể, phong bế ngũ quan của mình, và cố gắng hết sức để đầu óc trống rỗng.

Chu Thánh đã nhận ra, có lẽ mình đã trúng chiêu của Từ Tam, và chiêu này vô cùng quỷ dị, sẽ dựa vào suy nghĩ của chính Chu Thánh để tạo ra tình thế khó khăn cho hắn!

Lúc đầu, Chu Thánh nghĩ mình đang nằm trong quan tài, nên mới có cỗ quan tài mãi không mở được.

Mà nhắc đến quan tài, Chu Thánh liên tưởng đầu tiên đến lăng mộ và trộm mộ, nên mới có chuyện hắn nghe thấy giọng của đám trộm mộ sau đó.

Chu Thánh nhanh chóng đi đến kết luận, đây là huyễn cảnh mà Từ Tam tạo ra cho hắn.

Và chỉ cần hắn để đầu óc trống rỗng, không liên tưởng đến những sự vật quen thuộc nữa, thì rất có khả năng sẽ thoát ra được!

Tuy nhiên, để bản thân trống rỗng không nghĩ gì cả, thực sự rất

khó.

Giống như bây giờ, Chu Thánh rõ ràng biết suy nghĩ của mình có thể gây ra phiền phức, nhưng vẫn không nhịn được mà suy tư về việc Từ Tam có được năng lực này từ khi nào, cũng như kế hoạch và mục đích tiếp theo của hắn.

Đồng thời, Chu Thánh cũng đang nghĩ, mình nên đối phó với một Từ Tam như vậy thế nào.

Sau khi Từ Tam kéo hắn vào huyễn cảnh, là sẽ nhân cơ hội chạy trốn, hay sẽ chờ xem trò cười của hắn.

Hoặc giả, khi thi triển loại huyễn cảnh này, hai người có bị giới hạn về khoảng cách hay không.

Chu Thánh ít nhất có thể xác định, Từ Tam kéo hắn vào huyễn cảnh, nhất định phải có một số điều kiện vật lý cần đạt được.

Nếu không, trước đó cách một lớp kết giới, Từ Tam đã có thể nhốt hắn trong huyễn cảnh, không cần phải giằng co nhiều ngày như vậy.

Trong thời gian ngắn, tư duy năng động của Chu Thánh đã liên tưởng đến vô số tình huống.

Nhận ra mình không thể ngừng suy nghĩ, Chu Thánh bất đắc dĩ từ bỏ sách lược làm trống não.

Nhưng, nếu huyễn cảnh này sẽ thay đổi dựa trên liên tưởng của Chu Thánh, vậy hắn có thể ngược lại dùng huyễn cảnh để khống chế Từ Tam không?

Chu Thánh lập tức bắt đầu liên tưởng đến cảnh mình thúc đẩy chín long mạch.

Trên đảo tiên Phương Trượng, mặt đất đột nhiên uốn lượn xuất hiện những vết nứt, từ trong vết nứt tỏa ra ánh sáng đỏ quỷ dị, khiến

cho sấm chớp trên trời cũng có phần lu mờ.

Từ Tam vốn đang ung dung xem kịch hay, kết quả bị trận địa động sơn dao đột ngột này dọa giật mình.

Vết nứt trên mặt đất trông có vẻ quen mắt, Từ Tam nhíu mày quan sát một lúc.

"Những vết nứt này, dường như có chút giống với đồ án long mạch?" Hắn lẩm bẩm.

Nếu lúc này có người đặt các giao điểm của những vết nứt trên mặt đất lên bản đồ, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, mỗi giao điểm đều trùng với vị trí của long mạch!

Chỉ là, mối liên hệ ẩn giấu này vô cùng không rõ ràng.

Nếu không phải Từ Tam quen thuộc với long mạch đến mức ngoài sức tưởng tượng, cũng sẽ không nhận ra mối liên hệ giữa hai thứ.

Nhưng chưa đợi hắn suy nghĩ kỹ, cỗ quan tài nhốt Chu Thánh đột nhiên nổ tung!

Chương 554

“Lấy danh nghĩa Người gác lăng, điều long mạch, hộ thương sinh, trừ gian nịnh!” Cùng với tiếng quát của Chu Thánh, một luồng hồng quang bùng lên.

Từ Tam cảm nhận được một loại áp lực khó có thể chống cự, đang lôi kéo cơ thể hắn.

Hắn muốn phản kháng, nhưng không thể kiểm soát được bản thân.

Từ Tam lúc này mới nhận ra, đây chính là hiệu quả của huyễn cảnh thần lực, người ở trong huyễn cảnh không thể dựa vào sức mạnh của mình để chống lại sự vật trong huyễn cảnh!

“Không, không thể nào!” Từ Tam không thể tin được nói.

Lẽ nào, Chu Thánh trong thời gian ngắn như vậy, không chỉ phát hiện ra chân tướng của huyễn cảnh, mà còn ngược lại lợi dụng nó để khống chế mình?

Từ Tam khó có thể chấp nhận sự thật này, nhưng sự đã đến nước này, hắn ngay cả việc thu hồi huyễn cảnh cũng không làm được.

Suy cho cùng, Từ Tam vẫn chưa thành thần, lại mơ tưởng sử dụng sức mạnh vượt quá trình độ của mình, cuối cùng cũng tự gánh lấy hậu quả.

“Cửu cửu quy nhất, tại đây tuyên án, trục xuất ngươi khỏi nhân gian, áp vào Thú Lăng!” Giọng Chu Thánh lại vang lên.

Hắn thúc đẩy chín long mạch, mạnh mẽ đưa Từ Tam trở về Thú Lăng!

Ngay sau đó, cảm giác áp bức và chóng mặt mãnh liệt ập đến, Chu Thánh cảm giác ngũ tạng lục phủ của mình sắp bị nghiền nát.

Nhưng, cảm giác khó chịu không kéo dài bao lâu, cảnh tượng trước mắt đã khác.

Chu Thánh nhìn quanh, họ quả thực đã rời khỏi đảo tiên Phương Trượng, bị áp vào trong Thú Lăng!

Xem ra hắn đoán không sai, huyễn cảnh có giới hạn về địa lý vật lý.

Trước đó, Chu Thánh tuy mượn sức mạnh của huyễn cảnh, ngược lại thúc đẩy long mạch khống chế Từ Tam, nhưng nếu huyễn cảnh tiếp tục kéo dài, Chu Thánh không dám đảm bảo mình có thể luôn nắm quyền chủ động.

Tuy nhiên, khi họ rời khỏi đảo tiên Phương Trượng, mọi huyễn cảnh đều hoàn toàn biến mất.

Cỗ quan tài hắc ám trước đó, đám trộm mộ ồn ào đều không còn tung tích, giống như chưa từng tồn tại.

Nhưng khí tức long mạch, và vùng đất Thú Lăng dưới chân Chu Thánh, lại đang nhắc nhở hắn, tất cả những điều này không chỉ là huyễn cảnh!

E rằng những huyễn cảnh đó, tuy là do người bị nhốt liên tưởng mà diễn hóa ra, nhưng nếu bị thương, thay đổi vị trí, hoặc tử vong trong huyễn cảnh, e rằng bản thân ngoài đời thực sẽ thực sự tái hiện lại những gì đã xảy ra trong huyễn cảnh!

Nghĩ đến đây, Chu Thánh không khỏi có chút sợ hãi.

May mà hắn ngẫu nhiên gặp may, đã may mắn thoát ra trước khi huyễn cảnh phát huy uy lực thực sự của nó.

Nếu không thật không biết sẽ gây ra hậu quả thế nào.

Đồng thời, trong lòng Chu Thánh cũng có chút nặng nề.

Hắn phát hiện Từ Tam rõ ràng không quen thuộc với việc điều khiển huyễn cảnh, nên mới để hắn có cơ hội lợi dụng.

Nhưng nếu đợi đến khi Từ Tam có thể vận dụng triệt để năng lực này, sẽ gây ra uy hiếp như thế nào?

Loại huyễn cảnh dựa vào tư tưởng và ý thức này căn bản không thể đề phòng!

Chưa đợi Chu Thánh nghĩ kỹ, hắn đã thấy sắc mặt Từ Tam ở cách đó không xa rõ ràng trắng bệch, cơ thể cũng lảo đảo mấy cái.

Hắn giống như bị một loại phản phệ tấn công, đang trong trạng thái hoảng hốt tạm thời.

Chu Thánh không chút do dự, lập tức rút kiếm chém về phía Từ Tam!

Đối phó với loại người như Từ Tam, Chu Thánh sẽ không cho hắn cơ hội thở dốc điều chỉnh trạng thái.

Đương nhiên là thừa lúc hắn bệnh, lấy mạng hắn!

Cách làm thừa nước đục thả câu tuy có hơi ti tiện, nhưng cũng phải đối thủ là "người" mới đáng được tôn trọng.

Thứ như Từ Tam, trong mắt Chu Thánh, hiển nhiên là không có nhân quyền.

"Phập!" Trảm Linh Kiếm đâm thẳng vào cơ thể Từ Tam.

Một kiếm đâm vào, Chu Thánh lại cảm thấy cảm giác trên tay có gì đó không đúng.

Hắn không giống như chém vào một cơ thể bằng xương bằng thịt, mà ngược lại giống như đâm thủng một quả bóng bay.

Chỉ thấy cơ thể Từ Tam trước mắt dần xì hơi, cuối cùng mềm nhũn rũ xuống trên lưỡi kiếm của Chu Thánh.

Chu Thánh khẽ nhíu mày, vung lưỡi kiếm, hất văng cỗ khôi lỗi này đi.

Xem ra, hắn vẫn đánh giá thấp mức độ xảo quyệt của Từ Tam.

Từ Tam hiện nay chỉ còn một mạng, tự nhiên sẽ hành sự vô cùng cẩn thận.

Khi Từ Tam bị biến cố của huyễn cảnh kéo vào Thú Lăng, hắn đã gắng gượng chịu đựng sự khó chịu, ngay lập tức chuẩn bị một con khôi lỗi mang khí tức của mình.

Còn bản thân Từ Tam, lúc này đã độn đi xa trăm dặm.

Chu Thánh đang thầm mắng Từ Tam quỷ kế đa đoan, nào biết, Từ Tam lúc này cũng đang trong lòng lăng trì Chu Thánh.

Từ Tam vốn tưởng giải quyết Người gác lăng vô cùng dễ dàng, lại không ngờ, Chu Thánh không những hoàn toàn lành lặn đứng đó, mà chính Từ Tam ngược lại vì bị phản phệ ảnh hưởng, thảm hại không chịu nổi.

Nếu không bị phản phệ, Từ Tam chắc chắn không thể tha cho Chu Thánh!

"Từ Tam, chạy đi đâu!" Đúng lúc này, sau lưng Từ Tam truyền đến giọng của Chu Thánh.

Chu Thánh lúc này giống như Tề Thiên Đại Thánh truy sát yêu ma quỷ quái, uy phong lẫm liệt, khí thế ngút trời.

Chu Thánh sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, lại được long mạch gia trì, lúc này sự mệt mỏi đã tan biến.

Ngược lại là Từ Tam, lúc này trong đầu vẫn còn mơ màng, trước mắt thỉnh thoảng lại lóe lên những hình ảnh hỗn loạn, toàn thân khí lực như bị rút cạn, ngay cả bước chân chạy trốn cũng chậm đi rất

nhiều!

"Bùm!" Tiếng vang ở nơi trống trải đặc biệt chói tai, đây là tiếng Chu Thánh một cước đạp mạnh vào lưng Từ Tam.

Thực ra, cho dù Từ Tam lúc này trạng thái cực kém, nhưng hắn dù sao cũng là cường giả bán bộ thành thần, hiện tại lại còn thông qua việc dung hợp đầu lâu mà có được một phần thần lực.

Từ Tam dù có thảm hại đến đâu, cũng không đến mức bị Chu Thánh đuổi đánh.

Chỉ trách trong đầu Từ Tam toàn là ý niệm chạy trốn, căn bản không có ý định phản kích.

Không hiểu vì sao, nỗi sợ hãi cái chết chiếm trọn suy nghĩ của Từ Tam.

Hắn căn bản không thể bình tĩnh suy nghĩ đối sách phản công.

Cứ như thể, Chu Thánh lúc này không phải là Người gác lăng, mà là vị Thí Thần Giả thượng cổ kia.

Còn Từ Tam lúc này cũng không phải là Từ Tam, mà là thần minh bị chém giết không thương tiếc!

Từ Tam vừa chạy vừa né, nhưng không chống đỡ nổi thế công mãnh liệt của Chu Thánh, vết thương trên người Từ Tam đã ngày càng nhiều.

Nhưng, đuổi mãi đuổi mãi, Chu Thánh lại phát hiện khí tức sinh mệnh của Từ Tam ngược lại ngày càng nồng đậm!

"Không đúng!" Chu Thánh đột nhiên dừng bước.

Từ Tam lần này không phải là khôi lỗi giả, vết thương trên người hắn cũng là thật.

Nhưng sao Chu Thánh càng tấn công, hắn ngược lại trạng thái

càng tốt?

Chu Thánh không biết, Từ Tam đã gieo mầm ở nhân gian.

Từ Tam kích hoạt lại Thiên Tôn Hội, để Thiên Tôn Hội gây rối ở nhân gian.

Chu Thánh một lòng chú ý đến Từ Tam, vẫn chưa biết, ở nhân gian Thiên Tôn Hội đã xuất hiện trở lại!

Thiên Tôn Hội đang theo chỉ thị của Từ Tam, bắt người hiến tế sinh mệnh cho hắn.

Mỗi khi hiến tế một người, Từ Tam lại có thêm một mạng.

Cho nên, dù Từ Tam lúc này đang thảm hại chạy trốn trong Thú Lăng, thực chất lại đang từ từ hồi phục sinh mệnh.

Dần dần, đầu óc Từ Tam dần hồi phục thanh tỉnh, nhưng cảm giác sợ hãi đó vẫn còn lưu lại trong ý thức của hắn.

Từ Tam không khỏi cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Hắn biết, hắn bị những cảm xúc còn sót lại của thần minh ảnh hưởng, nên mới cảm thấy Chu Thánh vô cùng đáng sợ.

Bởi vì, đây có thể chính là cảm xúc chân thực mà thần minh đã để lại khi đối mặt với vị nhân vật bất khả ngôn thuyết kia từ mấy vạn năm trước!

Từ Tam không thể không cảm thán, sinh mệnh lực của thần quả thực ngoan cường, dù một phần sức mạnh của vị thần này đã hoàn toàn bị Từ Tam hấp thu, nhưng tư duy và ký ức của ngài vẫn thỉnh thoảng ảnh hưởng đến hắn.

"Sao, không chạy nữa à?" Thấy Từ Tam dừng bước, Chu Thánh cảnh giác giơ kiếm tiến lên.

Chu Thánh không biết Từ Tam còn thủ đoạn gì, dù hiện tại Từ

Tam trông có vẻ đã bị hắn chém đến thoi thóp, Chu Thánh vẫn không dám lơ là.

Từ Tam quay người nhìn Chu Thánh, một nỗi sợ hãi khó tả lại lần nữa xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Chương 555

Có một khoảnh khắc, Từ Tam thậm chí cảm thấy bóng hình Chu Thánh, dường như trùng khớp với vị nhân vật bất khả ngôn thuyết trong ký ức của thần linh!

Từ Tam vội vàng ném ý nghĩ hoang đường này ra khỏi đầu.

Chắc chắn là do hắn bị cảm xúc của thần minh ảnh hưởng quá sâu, nhất thời sinh ra ảo giác.

Chu Thánh chỉ là một Người gác lăng nhỏ bé, sao có thể có liên quan đến vị kia?

Từ Tam đè nén dòng suy nghĩ hỗn loạn, phớt lờ cảm xúc của mình, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Thấy mũi kiếm của Chu Thánh áp sát ngực mình, Từ Tam cũng không né không tránh.

Hắn khẽ nheo mắt, nói với vẻ đầy ẩn ý: "Mạng này, tặng ngươi đó.

Chỉ có điều, mạng ta tặng đi, nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời ở nơi khác!" "Người gác lăng, ngươi nhất định sẽ hối hận vì hôm nay đã giết một mạng của ta!" Chu Thánh nhìn Từ Tam trước mắt, hắn chắc chắn mình đã giết chết hắn ta, nhưng rõ ràng, khí tức của Từ Tam không hề tiêu tan.

Ban đầu, Khương Công nói, Từ Tam chỉ còn lại một mạng.

Lời của Khương Công trước nay không sai, nên Chu Thánh tin rằng, Từ Tam lúc đó trốn thoát khỏi tay Thủy Hoàng Đế chỉ còn một mạng.

Nhưng bây giờ, sau khi Chu Thánh đoạt lấy mạng cuối cùng của

Từ Tam, hắn ta vẫn còn sống.

Chỉ có thể nói rằng, trong thời gian ngắn ngủi này, hắn đã lại có được nhiều mạng sống!

Mà nhắc đến thủ đoạn của Từ Tam, Chu Thánh không khỏi nghĩ đến những mạng người bị hắn hiến tế.

Lẽ nào, lại có những sinh mệnh vô tội bị hiến tế cho Từ Tam, nên khí tức sinh mệnh trên người hắn mới ngày càng nồng đậm?

Do dự một lát, Chu Thánh từ bỏ việc tiếp tục truy sát Từ Tam.

Hắn là Người gác lăng, bảo vệ sự ổn định của nhân gian mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Chu Thánh tuy rất muốn tiêu diệt Từ Tam, nhưng hắn cũng rõ, lúc này rất khó để trừ khử hắn trong thời gian ngắn.

Nay thuật hiến tế đã được khởi động lại, nếu không mau chóng ngăn chặn, không biết sẽ có bao nhiêu người bị liên lụy!

Hơn nữa, lời nói cuối cùng của Từ Tam cũng khiến Chu Thánh không thể không để tâm.

Từ Tam nói hắn sẽ đòi lại lợi tức từ nơi khác, với tác phong không từ thủ đoạn của hắn, Chu Thánh không khỏi lo lắng, hắn sẽ ra tay với những người bên cạnh mình!

Thế là, Chu Thánh lui về Trường Thành.

Lần nữa trở lại nhân gian, Chu Thánh cảm giác đường phố xe cộ tấp nập dường như có thêm chút không khí căng thẳng.

Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Chu Thánh vốn là người, từ nhỏ lớn lên ở nhân gian này, tự nhiên quen thuộc.

Nhưng hắn lại như một lữ khách của thế gian này, luôn vội vàng đến vội vàng đi, gần như không có thời gian ở lại đây.

Giống như lần này, hắn không kịp thở dài hay cảm khái, đã vội vàng triệu tập tử sĩ, điều tra động tĩnh liên quan đến Từ Tam.

Rất nhanh, Liễu Như Yên hẹn hắn gặp mặt tại "Khách sạn Cửu Lăng" gần đó.

Từ cái tên của khách sạn này có thể thấy, đây cũng là một "dịch trạm" do tử sĩ quản lý.

Liễu Như Yên hiển nhiên đã dặn dò trước với quản lý khách sạn về sự xuất hiện của Chu Thánh, cho nên dù Chu Thánh lúc này mình đầy bụi đất, cũng không phải đối mặt với tình cảnh khó xử bị quản lý từ chối ngoài cửa.

Chu Thánh dù sao cũng vừa trải qua trận chiến kịch liệt, khó tránh khỏi vẻ phong trần mệt mỏi.

Vì vậy, Chu Thánh vừa đẩy cửa bước vào, liền có không ít ánh mắt của khách khứa đổ dồn vào người hắn.

Dáng vẻ của hắn lúc này, thực sự không hợp với trang hoàng lộng lẫy của khách sạn này.

Những ánh mắt dò xét mang đủ loại sắc thái, có người khinh bỉ, có người nghi hoặc, cũng có người phảng phất như nhớ ra điều gì đó, nhíu chặt mày.

Nhưng, khi Chu Thánh được đích thân quản lý đưa đến phòng suite tôn quý nhất, tất cả ánh mắt đều chuyển thành kinh ngạc.

Khách sạn Cửu Lăng có một bộ phòng suite rất ít khi cho thuê.

Nói là phòng suite, thực ra hoàn toàn có thể gọi là một căn biệt thự độc lập.

Lên xuống có đủ năm tầng, các loại thiết bị giải trí thư giãn đều có đủ cả.

Nghe nói, đây là để chuẩn bị cho ông chủ thỉnh thoảng đến thị sát.

Cho nên dù nội thất trang hoàng lộng lẫy, lại rất ít khi mở cửa cho khách.

Dù từng có người trả giá cao mấy vạn tệ một đêm, quản lý vẫn lấy lý do đã có người đặt trước để từ chối vị khách này.

Chu Thánh đương nhiên không biết, cái gọi là "đã có người đặt trước", chỉ là Liễu Như Yên ích kỷ hy vọng, lỡ như có ngày Chu Thánh đến gần đây, có thể thuận lợi ở trong căn phòng này.

Bởi vì, khi trang trí căn phòng này, là Liễu Như Yên tưởng tượng ra hoàn cảnh nơi mình sẽ cùng chung sống với người mình yêu trong tương lai, từ đó cho người thiết kế.

Tử sĩ tuy vì Người gác lăng mà sinh, vì Người gác lăng mà chết.

Nhưng giữa sự sống và cái chết, vẫn còn có cuộc sống ngày qua ngày.

Trước khi gặp Chu Thánh, Liễu Như Yên cũng từng vô số lần nghĩ, mình sẽ cùng một người đàn ông như thế nào ở trong một căn phòng như thế này.

Sau khi Liễu Như Yên gặp Chu Thánh, nàng đã không thể tưởng tượng ra cảnh một người đàn ông khác ở trong đây.

Có lẽ đúng như mệnh trung chú định, tử sĩ, vĩnh viễn là tử sĩ của Người gác lăng.

Khoảnh khắc Chu Thánh đẩy cửa bước vào, ánh mắt của Liễu Như Yên lập tức tập trung vào người hắn.

Chu Thánh có chút bất ngờ, cách bài trí của căn phòng này không

giống một khách sạn thông thường, ngược lại mang đậm không khí ấm cúng.

Hơn nữa, trên bàn ăn trong phòng ăn đã bày đầy thức ăn, hương thơm đã lan tỏa khắp phòng.

Điều khiến Chu Thánh bất ngờ hơn là, ngồi quanh bàn ăn không chỉ có một mình Liễu Như Yên, mà còn có cả Bạch Phỉ Phỉ và Lưu Ly!

Thấy Chu Thánh, Lưu Ly mỉm cười với hắn, và vẫy vẫy tay: "Chu Thánh, mau đến ăn cơm nào." Có một khoảnh khắc, Chu Thánh cảm giác mình phảng phất như đã trở về nhà.

Không khí ấm áp và thoải mái giúp Chu Thánh xua đi sự mệt mỏi.

"Đến đây." Chu Thánh cũng không khỏi nở nụ cười.

Có gì có thể khiến người ta an lòng hơn việc nhìn thấy người quan trọng của mình bình an vô sự chứ.

Chu Thánh cởi áo khoác, rửa mặt một phen, rồi bắt đầu thưởng thức mỹ thực.

Trong một bữa ăn, cảm giác căng thẳng khi đối chiến với Từ Tam trước đó đã tan đi không ít.

Có lẽ là để Chu Thánh có thể yên tâm ăn cơm, cả ba cô gái đều không lên tiếng hỏi những câu thừa thãi.

Nói thật, Chu Thánh cảm thấy bây giờ mình ấm áp vô cùng, không phải là nhiệt độ môi trường ấm áp, mà là một cảm giác phát ra từ nội tâm.

Duy nhất có một điểm khiến hắn không quen, chính là ánh mắt của ba cô gái luôn nhìn chằm chằm vào hắn, khiến hắn ăn cơm cũng cảm thấy có chút không quen.

Nhưng may mà, dung mạo của cả ba đều thuộc dạng ưa nhìn, ăn cơm có nhiều mỹ nữ bầu bạn như vậy cũng có thể tăng thêm không ít khẩu vị.

Mãi đến khi Chu Thánh đặt đũa xuống, mãn nguyện dựa vào lưng ghế, Liễu Như Yên mới bắt đầu báo cáo công việc.

"Thiên Tôn Hội đã sống lại." Liễu Như Yên trực tiếp báo cáo kết luận.

"Quả nhiên, đây mới là mục đích thực sự của Từ Tam khi trốn về nhân gian." Chu Thánh khẽ nheo mắt.

"Đây là tọa độ hiện tại được suy đoán dựa trên tình báo, có thể là vị trí mà Thiên Tôn Hội dùng làm địa điểm." Liễu Như Yên đưa lên một tấm bản đồ, trên đó có không ít nơi được đánh dấu đỏ, có thể thấy vị trí vô cùng phân tán.

Chu Thánh xem xét một lúc rồi nói: "Có thể dựa vào quỹ đạo hành động của chúng, phân chia cấp độ nguy hiểm cho mỗi cứ điểm không?" Thiên Tôn Hội nở rộ khắp nơi thế này, dù Chu Thánh có ba đầu sáu tay, e rằng cũng khó mà tiêu diệt được.

Không thể không nói, những thứ Từ Tam để lại luôn phiền phức như vậy, ngay cả Chu Thánh, người dọn dẹp, cũng cảm thấy đau đầu, hẳn là đối phương xây dựng và quản lý một thế lực khổng lồ như vậy sẽ càng khó khăn hơn.

May mà hiện tại Từ Tam đang bị nhốt trong Thú Lăng, nhất thời không thể ra ngoài được nữa.

Hắn nhiều nhất chỉ có thể chỉ huy Thiên Tôn Hội từ xa, để Thiên Tôn Hội dâng lên tế phẩm cho hắn từ từ hồi phục sức mạnh.

Nếu Từ Tam có thể đích thân trấn giữ Thiên Tôn Hội, hành động dọn dẹp của Chu Thánh và mọi người hiển nhiên sẽ khó khăn hơn rất

nhiều.

Chu Thánh nói: “Dựa vào cấp độ nguy hiểm, những địa điểm có tính nguy hiểm thấp, trực tiếp phái tử sĩ đến dọn dẹp.” “Những nơi có tính nguy hiểm trung bình...” Chu Thánh nhếch môi, “Hẳn là đám hồ yêu kia cũng đói meo rồi, hay là lại thả chúng đi ăn một bữa no nê.” Đương nhiên, thả cho tộc hồ ly Thanh Khâu hành động, tự nhiên phải dưới sự giám sát nghiêm ngặt.

Chu Thánh tin rằng các cơ quan nhà nước có thể phối hợp rất tốt với hắn.

“Cuối cùng, cứ điểm có thế lực mạnh nhất của Thiên Tôn Hội, do ta đích thân đến trấn sát.” Liễu Như Yên cung kính đáp: “Vâng.

Tôi sẽ nhanh chóng tăng cường thu thập tình báo, và cùng đi với ngài.” Một bên, Bạch Phỉ Phỉ và Lưu Ly đồng thanh nói: “Tôi cũng đi.” Liễu Như Yên không có phản ứng gì, ngược lại Chu Thánh vô cùng bất ngờ: “Trấn sát Thiên Tôn Hội không phải là trò đùa.” “Em biết đây không phải là trò đùa, nhưng chúng em cũng không yếu.

Chu Thánh, lần này, em muốn ở bên cạnh anh.” Lưu Ly nhìn chằm chằm vào mắt Chu Thánh, nghiêm túc nói.

Nàng không muốn một lần nữa ở hậu phương nghe tin Chu Thánh tử trận.

Chương 556

Lưu Ly thà rằng trên chiến trường đỡ kiếm cho hắn, hy sinh vì hắn, hoặc cùng hắn chết!

Trước đó, nếu không phải Khương Công kịp thời báo tin Chu Thánh chưa chết cho Lưu Ly, có lẽ Lưu Ly thật sự đã phát điên.

Và bây giờ, khi nàng lại được nhìn thấy Chu Thánh, dù bề ngoài có bình tĩnh đến đâu, nỗi sợ hãi trong lòng cũng khó có thể che giấu.

Lưu Ly từ lúc bắt đầu đã nhìn chằm chằm vào Chu Thánh, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt hắn, sợ rằng chỉ cần nhìn ít đi vài lần, sẽ khiến bản thân hối hận không kịp.

Nhưng, Lưu Ly lại trước sau không hề biểu lộ sự lo lắng của mình.

Tin tức Chu Thánh bị Từ Tam giết chết trước đó, tuy khiến nàng đau đớn tột cùng, nhưng Lưu Ly biết, nếu để Chu Thánh phát hiện ra nỗi đau này của mình, Chu Thánh cũng sẽ vì thế mà tự trách, khổ sở.

Cho nên, nàng mới gắng gượng tỏ ra vẻ thản nhiên, chỉ có ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt Chu Thánh kia, mới nói lên nỗi khổ trong lòng nàng.

Chu Thánh vốn định từ chối yêu cầu đi cùng của mấy người, nhưng nghĩ lại, nếu Từ Tam có khả năng ra tay với những người bên cạnh hắn, vậy mang họ theo bên mình, chưa hẳn không phải là một cách làm an toàn hơn.

Chỉ là việc chạy vạy khắp thế giới, đối với họ chắc chắn sẽ vô cùng mệt mỏi.

Tuy nhiên, đối với mấy cô gái mà nói, chút vất vả này căn bản

không đáng kể.

Ngược lại là Chu Thánh cứ khăng khăng bảo vệ họ, suýt nữa quên mất mấy vị mỹ nhân trông mỗi người một vẻ này, đều không phải là những đóa hoa trong nhà kính.

Chu Thánh và Liễu Như Yên lại tiến hành thảo luận chi tiết hơn về kế hoạch tiếp theo, và khóa chặt mục tiêu tấn công đầu tiên: thành phố Phúc, Lâm Hải!

Theo điều tra, do vị trí địa lý đặc thù của thành phố Phúc, rất thuận tiện cho Thiên Tôn Hội vận chuyển các loại vật phẩm trên biển.

Hơn nữa nơi này tiến thoái tự do, rất có thể chính là địa điểm chúng thực thi việc hiến tế.

Sau khi định ra kế hoạch, Chu Thánh quyết định nghỉ ngơi thêm một đêm, sau đó xuất phát.

Lưu Ly vô cùng chu đáo dọn dẹp giường chiếu cho hắn, đúng lúc Chu Thánh định quay về phòng, Liễu Như Yên lại gọi hắn lại.

"Về kế hoạch còn có vấn đề gì không?" Chu Thánh hỏi.

"Không, không phải chuyện liên quan đến Thiên Tôn Hội." Liễu Như Yên, người vốn hành động quyết đoán, lúc này nói chuyện lại có vẻ ấp úng.

"Vậy là chuyện gì?" Liễu Như Yên hít một hơi thật sâu, im lặng một lát, sau đó, nàng như thể đã hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: "Tôi muốn để lại một người thừa kế cho Người gác lăng." Lời này vừa nói ra, Liễu Như Yên liền nhận ra mình quá căng thẳng, không kiểm soát được âm lượng.

Nàng vừa rồi giống như đang nói một lời thề nào đó, khí thế mười phần.

Thậm chí Bạch Phỉ Phỉ đang ở phòng bên cạnh cũng nghe thấy "lời thề" của Liễu Như Yên.

Cô chớp chớp mắt, cũng không biết đang nghĩ gì, chỉ lặng lẽ ra khỏi phòng, chạy lên lầu tìm Lưu Ly.

Liễu Như Yên cuối cùng cũng dũng cảm nói ra suy nghĩ đã ấp ủ từ lâu của mình, ngược lại không còn căng thẳng như vậy nữa.

Nàng thậm chí còn ưỡn ngực, tiến lại gần Chu Thánh một bước: "Thân hình và dung mạo của tôi tuy không phải tuyệt sắc, nhưng cũng không đến mức khiến người ta buồn nôn." "Ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà quấn lấy ngài." "Ngài vĩnh viễn là Người gác lăng mà tôi trung thành.

Tôi đối với ngài cũng sẽ không có ý nghĩ không an phận khác, tôi chỉ muốn sinh cho ngài một đứa con." Liễu Như Yên có lẽ có chút hiểu lầm về từ "không an phận".

Nếu chuyện này còn được coi là hợp lý, vậy chuyện gì mới gọi là "không an phận"?

Chu Thánh đặt tay lên vai nàng, ngăn bước chân tiếp tục đến gần của nàng, đẩy Liễu Như Yên ra xa hai bước.

Chu Thánh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta biết, cô nói ra những lời này là vì mang trong mình sứ mệnh của tử sĩ.

Nhưng e rằng ta không thể thỏa mãn nguyện vọng của cô." Nghe vậy, Liễu Như Yên cúi đầu.

Nàng đã lường trước kết quả này, không quá thất vọng.

Chỉ là, chỉ có nội tâm Liễu Như Yên mới rõ, không biết từ khi nào, tình cảm của nàng đối với Chu Thánh đã không chỉ đơn thuần là sứ mệnh của tử sĩ.

“Tôi có thể hỏi lý do được không?” Liễu Như Yên nói.

“Thứ nhất là hiện tại ta chỉ muốn toàn tâm đối phó với Thiên Tôn Hội, không muốn lãng phí tâm trí cho việc chuẩn bị mang thai.” Chu Thánh nói.

Là một người đàn ông trưởng thành hiểu biết kiến thức sinh lý học hiện đại, Chu Thánh biết, cái gọi là sinh con, tuyệt đối không chỉ là cùng qua đêm xuân, phong lưu vài tối là có thể giải quyết đơn giản.

Việc chuẩn bị mang thai cũng tuyệt đối không phải là chuyện của một mình người phụ nữ.

Trước hết cả hai bên nam nữ đều phải đi kiểm tra sức khỏe, phải đảm bảo giấc ngủ, bỏ những thói quen xấu như hút thuốc uống rượu...

Dựa vào kết quả kiểm tra, phần lớn mọi người đều cần bổ sung một số chất dinh dưỡng đặc định để điều lý cơ thể, nhằm đảm bảo sức khỏe cho sinh mệnh mới.

Và những điều này, tuyệt đối không phải là chuyện thời phong kiến, chỉ cần để người phụ nữ bồi bổ một chút là có thể qua loa cho xong.

Trên thực tế, theo thống kê y học hiện đại, phần lớn các vấn đề như thai nhi dị dạng, thai chết lưu, tỷ lệ nguyên nhân ở phía người nam còn lớn hơn phía người nữ.

Cho nên, dù một ngày nào đó Chu Thánh thật sự muốn có con, vì trách nhiệm với bản thân và với con cái, hắn cũng tuyệt đối sẽ không qua loa.

Chu Thánh tiếp tục nói: “Thứ hai, trong lòng ta đã có người.

Hắn nhìn lên lầu, vừa hay Lưu Ly mở cửa thò đầu ra, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Chu Thánh.

“Ta không muốn phụ lòng cô ấy.

Cũng không muốn phản bội tình cảm giữa chúng ta.” Chu Thánh mỉm cười nói, giọng điệu lại vô cùng quả quyết.

“Nếu không còn chuyện gì khác, ta về phòng nghỉ ngơi trước.” Chu Thánh nói xong, liền đi lên lầu.

Trong phòng, Lưu Ly đã dọn giường cho Chu Thánh, hiển nhiên đã chờ đợi từ lâu.

“Xin lỗi...” Chu Thánh vừa mở miệng, Lưu Ly lại đưa một ngón tay lên, đặt lên môi hắn, ra hiệu hắn im lặng.

“Em không thích nghe lời xin lỗi từ miệng anh đâu, hơn nữa, đây cũng không phải lỗi của anh.” Cuộc đối thoại giữa Liễu Như Yên và Chu Thánh vừa rồi, Lưu Ly đã biết.

Là Bạch Phỉ Phỉ nói cho nàng biết, nhưng ý của Bạch Phỉ Phỉ lại là, Người gác lăng không thể không có người nối dõi, nhưng Lưu Ly lại vì thể chất không thể sinh con.

Nếu Lưu Ly chỉ hy vọng được sống một đời một kiếp bên Chu Thánh, vậy Bạch Phỉ Phỉ sẵn lòng chúc phúc cho họ.

Nhưng nếu Lưu Ly hy vọng góp một phần sức lực cho việc trấn thủ Trường Thành, nếu nàng bằng lòng buông bỏ lòng chiếm hữu, Bạch Phỉ Phỉ đã đưa cho nàng một gói thuốc bột nhỏ.

Bây giờ, Lưu Ly đã đổ gói thuốc bột này vào cốc nước đầu giường.

Chu Thánh lắc đầu nói: “Anh muốn nói là, xin lỗi, đã để em lo lắng.” Dù Lưu Ly vẫn luôn che giấu cảm xúc của mình, Chu Thánh vẫn nhận ra mình đã gây ra tổn thương như thế nào cho nàng.

Lưu Ly, người vẫn luôn gắng gượng kìm nén nỗi đau, khi nghe

thấy câu nói quan tâm này của Chu Thánh, không còn nhịn được nước mắt.

Những giọt lệ long lanh đảo quanh trong hốc mắt nàng, nàng cố gắng mở to mắt, xuyên qua những sắc màu hỗn loạn mà nhìn vào khuôn mặt Chu Thánh.

"Đồ ngốc, chuyện này đương nhiên cũng không cần anh xin lỗi!" Lưu Ly mạnh mẽ vung tay, lau đi giọt nước mắt.

"Em đương nhiên biết Người gác lăng nguy hiểm đến mức nào, em đã chuẩn bị tâm lý rằng anh sẽ hy sinh bất cứ lúc nào rồi." Chỉ là sau khi Chu Thánh hy sinh, nàng sẽ đi theo hắn, là sự chuẩn bị tâm lý như vậy.

Lưu Ly đã quyết định, sẽ cùng hắn sống, cùng hắn chết.

Cùng lắm thì, họ nắm tay nhau qua bờ sông Vong Xuyên, kiếp sau lại làm người có duyên.

"Yên tâm đi, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết đâu." Chu Thánh xoa đầu Lưu Ly, an ủi.

"Anh rất quý mạng, bất luận gặp phải cảnh nguy hiểm thế nào, không giãy giụa đến giây phút cuối cùng, cũng tuyệt đối không từ bỏ hy vọng sống!" Lời tuy như thế, nhưng nhiệm vụ của Người gác lăng, chính là đặt Chu Thánh vào trong nguy hiểm.

Chu Thánh lấy thân xác con người mà nhiều lần thách thức những vật bất khả ngôn thuyết, nói là đi tìm cái chết cũng không quá.

Nhưng mỗi lần Chu Thánh liều mạng sống sót, lại đang dùng hành động để giải thích, hắn đang hướng về cái chết mà sống!

Lưu Ly giận dỗi đánh hắn một cái: "Anh đúng là đồ ngốc.

Sao em lại không tin vào năng lực của anh chứ.

Anh nhất định có thể hoàn thành tốt sứ mệnh, rồi cùng em đi xem những cảnh sắc chưa từng thấy!" "Được thôi, đến lúc đó em thích ngôi mộ nào, anh đều đưa em đi xem." Chu Thánh nói đùa.

"Có ai đi hẹn hò trong lăng mộ không?" "Tại sao lại không, trong mộ thú vị lắm, có những câu chuyện thượng cổ để lại, có ân oán tình thù của bao thế hệ..." "Hình như cũng đúng.

Nghe vậy, ngược lại còn vui hơn mấy khu du lịch năm sao." ...

Hai người nói cười, bất tri bất giác đêm đã khuya.

"Được rồi, em không làm phiền anh nữa, anh mau uống xong trà, nghỉ ngơi cho tốt đi." Lưu Ly bưng chén trà bên bàn, đưa cho Chu Thánh.

"Đây là trà an thần do chính tay em pha, anh không được để thừa một giọt nào đâu!" Chu Thánh mỉm cười nhận lấy: "Được, anh nhất định sẽ uống cạn." Tuy nhiên, trà vừa vào bụng, Chu Thánh liền cảm thấy một luồng khí nóng kỳ lạ xộc lên tim.

Ngay sau đó, Chu Thánh cảm thấy toàn thân huyết quản đều đang căng phồng, tiếng tim đập cũng trở nên vô cùng ồn ào.

Cảm giác khó chịu lan khắp toàn thân, ý thức cũng trở nên có chút mơ hồ.

"Trà này..." Chu Thánh đương nhiên nhận ra vấn đề.

Nhưng Chu Thánh tuyệt đối không tin Lưu Ly sẽ hại hắn.

Lưu Ly lùi lại hai bước: "Em vẫn luôn không để ý trong nhà chúng ta có thêm mấy người.

Chương 557

Dù sao, nhà chúng ta lớn như vậy, đông người một chút mới náo nhiệt mà." "Chỉ là, lần này phải đổi lại là em nói lời xin lỗi với anh, vì đã đi ngược lại ý muốn của anh." "Nhưng, lỡ như có một ngày anh...

Nếu lúc đó anh có thể để lại một đứa con, cũng xem như là cho em một chút tưởng niệm." Lưu Ly nói.

"Liễu Như Yên là một cô gái tốt, cũng là một tử sĩ tận tụy.

Nàng tuy có tâm muốn để lại hậu duệ cho anh, nhưng sẽ không chống lại suy nghĩ của anh..." Lưu Ly cũng biết, chỉ dựa vào lời khuyên suông, Chu Thánh chắc chắn sẽ không đồng ý chuyện này.

Vì vậy, Lưu Ly đành phải chọn cách này.

Nói thật, dù không có gói thuốc bột Bạch Phỉ Phỉ kịp thời đưa đến, sau này Lưu Ly cũng có khả năng rất lớn sẽ tự mình đi kiếm thuốc, tác hợp cho Chu Thánh và Liễu Như Yên.

"Cho nên, chuyện này đều là do em tự ý quyết định.

Hy vọng sau khi thuốc hết tác dụng, anh đừng trách tội cô ấy." Giọng Lưu Ly dường như ngày càng xa.

Cùng với tiếng cửa phòng kẽo kẹt, một đôi chân dài thon thả trong đôi tất đen lọt vào tầm mắt Chu Thánh.

Thấy đôi chân này vắt chéo tiến lại gần mình, Chu Thánh cảm thấy sự khó chịu trên người càng tăng thêm vài phần.

Ngay sau đó, một đôi tay lạnh băng nhẹ nhàng áp lên cổ Chu Thánh, giống như đối đãi với trân bảo, đôi tay đó từ cổ từ từ trượt xuống, cẩn thận tháo cúc áo trước ngực Chu Thánh.

Cảm giác mát lạnh khi da thịt tiếp xúc khiến Chu Thánh tỉnh táo trong giây lát, hắn đưa tay ra, muốn đẩy đôi chân kia ra.

"Đi ra!" Giọng Chu Thánh vô cùng khàn khàn.

Nhưng đôi chân đó không những không bị đẩy ra, ngược lại còn tiếp tục quấn lấy cánh tay Chu Thánh.

Tức thì, Chu Thánh cảm thấy dục hỏa trong người như bị đốt cháy, không thể kiểm soát mà nắm lấy đôi mắt cá chân không yên phận kia. ... ...

Dược vật dần dần xâm chiếm lý trí của Chu Thánh... ...

Sau một đêm triền miên, Chu Thánh chìm vào giấc ngủ sâu.

Mãi đến khi mặt trời lên cao, Chu Thánh mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trên tay hắn vẫn còn vương lại chút cảm giác mềm mại.

Đêm qua tuy bị trúng thuốc, nhưng Chu Thánh vẫn còn nhớ những gì đã xảy ra.

Hắn đẩy cửa xuống lầu, liền thấy Liễu Như Yên đang ngồi trên sofa trong phòng khách, bản báo cáo trong tay nàng đang được lướt qua với tốc độ cực nhanh.

"Cô..." Chu Thánh mở miệng, nhưng có chút do dự.

Gạo đã nấu thành cơm, lúc này hắn nói lời từ chối gì nữa, ngược lại có vẻ kỳ quái.

Tuy nhiên Liễu Như Yên lại quyết đoán quỳ một gối xuống đất, dâng tài liệu trong tay cho Chu Thánh: "Tử sĩ Liễu Như Yên, mạo phạm Người gác lăng, cam nguyện nghe theo sự xử phạt." "Đây là báo cáo về các vấn đề liên quan đến Thiên Tôn Hội cho đến thời điểm hiện tại, tôi đã chỉnh lý xong.

Dù bây giờ ngài có đuổi tôi đi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ nhiệm vụ." Sau đó, Liễu Như Yên lại chỉ vào tấm bản đồ trên bàn: "Mấy nơi này, là từ đêm qua đến sáng nay, tử sĩ đã đến phá hủy các cứ điểm của Thiên Tôn Hội, nhưng những cứ điểm này đều đã trống không, dựa vào những thứ để lại tại hiện trường, Thiên Tôn Hội rất có khả năng đã dùng loại thuật che mắt này trên phạm vi rộng toàn quốc." "Báo cáo cụ thể ở đây..." Liễu Như Yên giống như đang bàn giao hậu sự, báo cáo rõ ràng từng thứ trong tay mình cho Chu Thánh, cuối cùng mới dừng lại.

Sau đó, Liễu Như Yên ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt Chu Thánh nói: "Chuyện đêm qua, tôi biết không phải là điều ngài mong muốn." "Nhưng, không ai có thể đảm bảo, Người gác lăng có thể sẽ không tử vong trong hành động tiếp theo, để lại một chút huyết mạch, dù sao cũng là chuyện tốt." Liễu Như Yên cố gắng hết sức để đóng tốt vai trò của một tử sĩ, không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào vượt quá thân phận của mình.

Sự thật chứng minh, nàng rất thành công.

Có lẽ, ngoài bản thân nàng ra, không còn ai biết được tâm ý thực sự của nàng.

Người khác chỉ cảm thấy nàng là một công cụ trung thành nhất, mà không nghĩ đến, công cụ cũng sẽ có tình cảm của riêng mình.

Chu Thánh khẽ thở dài, đỡ Liễu Như Yên dậy, ra hiệu cho nàng ngồi xuống sofa.

Lần nữa ngồi cạnh Chu Thánh trên sofa, Liễu Như Yên lại cảm thấy như đã qua một đời.

Khoảng cách của hai người lúc này khá gần, Liễu Như Yên thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương trên người Chu Thánh.

Trong đầu nàng không khỏi nghĩ đến cảnh tượng hỗn loạn và hoang đường đêm qua, mặt không khỏi có chút nóng lên.

Nhưng rất nhanh, Liễu Như Yên liền dập tắt linh hồn đang suy nghĩ lung tung của mình, lấy ra thái độ chuyên nghiệp như mọi khi, bình tĩnh chờ Chu Thánh mở lời.

Chu Thánh nói: "Nói thật, ta cũng là lần đầu gặp phải chuyện này.

Lúc vừa tỉnh dậy, cũng không biết nên xử lý thế nào." Chuyện này, thật sự không dễ phán đoán rốt cuộc là lỗi của ai.

Lỗi của Liễu Như Yên?

Lỗi của Lưu Ly?

Hay là lỗi của chính mình vì không cẩn thận bị hạ thuốc?

Nói cho cùng, Liễu Như Yên và Lưu Ly cũng là vì Chu Thánh.

Tuy thủ đoạn của họ không mấy thích hợp, nhưng tấm lòng này, Chu Thánh cuối cùng không thể phớt lờ.

"Sự đã đến nước này, ván đã đóng thuyền.

Lời thừa ta sẽ không nói nhiều nữa." Chu Thánh nghĩ, nếu mục đích của Liễu Như Yên chính là khai chi tán diệp cho Người gác lăng, hay là trực tiếp giao một trong các nhánh truyền thừa cho nàng.

Dù sao, mấy nhánh Người gác lăng còn lại đã bị cắt đứt.

Nếu Liễu Như Yên có thể một lần nữa thắp lên ngọn đuốc truyền thừa này, cũng là chuyện tốt.

Chu Thánh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ta sẽ truyền thừa nhánh Gió của Người gác lăng cho cô, sau đó, ta sẽ đưa cô đến cổ lâu của người gác lăng, để nhận được sự công nhận của nhánh Gió." Cả hai đều không phải là người do dự, đã quyết định thì lập tức xuất phát.

Sau khi được cổ lâu công nhận, Chu Thánh đã dành chút thời gian, truyền dạy những năng lực liên quan đến nhánh Gió mà mình nắm giữ cho Liễu Như Yên.

Trong đó tự nhiên có Cương Phong, và các phương pháp khống chế gió khác.

Liễu Như Yên học rất nhanh, không lâu sau, đã có thể tạo ra những luồng khí yếu ớt ở nơi không có gió.

Đáng tiếc Khống Phong Châu đã bị hư hỏng, nếu không Liễu Như Yên điều khiển Cương Phong chắc chắn sẽ tự nhiên hơn.

"Sau này, toàn bộ nhánh Gió, sẽ nghe theo mệnh lệnh của cô.

Nếu cần, cô có thể triệu hồi họ tỉnh lại." "Không," Liễu Như Yên lại lắc đầu, "Bất kể là nhánh Gió, hay là chính tôi, đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài.

Trước đây như vậy, sau này cũng như vậy." "Ta không có ý bảo cô ra ngoài tự lập môn hộ." Chu Thánh bất đắc dĩ giải thích.

Liễu Như Yên hiển nhiên đã hiểu lầm cách làm này của hắn.

"Chỉ là, ở những nơi ta không thể quán xuyến, nếu cô có thể điều động những sức mạnh này, nhất định sẽ giúp được rất nhiều.

Ta tin cô có năng lực quyết sách và thực lực như vậy." Liễu Như Yên sững người một lúc.

Tuy nàng rõ ràng, dù đã xảy ra chuyện đêm qua, những ảo tưởng của mình cũng chắc chắn không thể thành hiện thực.

Liễu Như Yên cũng không định dựa vào mối quan hệ này để giành lấy vị trí của Lưu Ly.

Nhưng, mối quan hệ giữa nàng và Chu Thánh, lại từ một phương diện khác tiến thêm một bước.

Cứ như thể, bây giờ họ là những người bạn đồng hành có thể giao phó sau lưng cho nhau.

Liễu Như Yên kiên định đáp: "Tôi nhất định sẽ không phụ sự tin tưởng của ngài." Hoàn thành việc truyền thừa, Chu Thánh không dừng lại một khắc, lập tức đến thành phố Phúc.

Theo suy đoán, thành phố Phúc rất có thể là cứ điểm quan trọng nhất của Thiên Tôn Hội sau khi sống lại lần này.

Hơn nữa, tử sĩ căn bản không có cách nào xâm nhập vào nội bộ thành phố Phúc để dò la tình hình cụ thể.

Cứ như thể, thành phố Phúc đã hoàn toàn bị Thiên Tôn Hội kiểm soát!

Để tránh bứt dây động rừng, nhóm Chu Thánh không hề rầm rộ đến thành phố Phúc.

Mà đi tàu hỏa, giống như những du khách bình thường, từng bước một từ ga tàu bước vào địa phận thành phố Phúc.

Do buổi phát sóng trực tiếp trước đây đã tiết lộ không ít thông tin của mấy người, nên Lưu Ly đã thay đổi hình dạng.

Liễu Như Yên và Bạch Phỉ Phỉ cũng thông qua hóa trang dịch dung, khiến người quen cũng khó có thể nhận ra họ.

Duy chỉ có Chu Thánh là đơn giản nhất, đội một chiếc mũ và đeo khẩu trang, chỉ để lộ một đôi mắt.

Nhưng, dù trang phục của mấy người đã rất kín đáo, thân hình của Bạch Phỉ Phỉ và Liễu Như Yên lại không thể kín đáo được.

Đặc biệt là họ còn một trái một phải kẹp Chu Thánh ở giữa, khiến người qua đường không khỏi liên tục nhìn về phía hắn.

Có người trong mắt mang theo chút không phục, có người trong

mắt lại là sự ghen tị rõ ràng.

Chỉ có điều, nhóm Chu Thánh đều không vì ánh mắt của người qua đường mà có phản ứng gì.

Chương 558

Vừa ra khỏi cổng ga, Chu Thánh liền bị một bà lão còng lưng chặn lại.

Bà lão rất già, chống gậy, nhưng khi từng bước đi về phía họ, bước chân lại vô cùng vững vàng, không hề giống trạng thái của một người tóc đã bạc trắng.

"Các bạn trẻ, các cháu có muốn được trường sinh bất lão không?" Bà lão chậm rãi mở miệng, giọng nói khàn khàn.

Phản ứng đầu tiên của Chu Thánh là họ đã gặp một bà lão tâm thần bất ổn, mà xung quanh bà cũng không có người thân nào đi cùng.

Ở nơi có lưu lượng người qua lại lớn như ga tàu, một bà lão thần trí không minh mẫn tự mình đi lang thang, hiển nhiên vô cùng nguy hiểm.

Tuy hành trình của họ gấp gáp, nhưng thời gian gọi điện thoại để sắp xếp cho bà lão này vẫn có.

Nhưng, Chu Thánh vừa lấy điện thoại ra, liền bị bà lão đưa tay ấn lại.

Bà lão bí hiểm nói: "Chàng trai trẻ, cháu nhất định nghĩ bà đang nói nhảm..." "Nhưng, nửa năm trước bà đã được chẩn đoán là ung thư giai đoạn cuối, nay lại đã khỏi hoàn toàn, tình trạng cơ thể thậm chí còn tốt hơn trước!" Bà lão càng nói càng kích động, thậm chí sắc mặt bắt đầu có chút đỏ bừng.

"Sức mạnh của sự trường sinh thực sự tồn tại, kỳ tích xảy ra trên người bà chính là minh chứng tốt nhất!" "Chỉ cần nghe theo chỉ thị của Thiên Tôn, mỗi người chúng ta đều có thể đạt được sự trường

sinh!" Thiên Tôn?

Nghe thấy từ này, vẻ mặt của mấy người có mặt tại hiện trường ngay lập tức trở nên nghiêm trọng.

"Thế nào, các bạn trẻ, có muốn đi theo bà để lắng nghe giáo huấn của Thiên Tôn không?" Bà lão nói.

Liễu Như Yên tiến lên nửa bước, không động thanh sắc áp sát bên cạnh bà lão.

Chỉ cần Chu Thánh gật đầu, nàng có thể ngay lập tức khống chế bà lão trông có vẻ vô cùng bình thường này.

Nhưng Chu Thánh lại không có ý định bắt bà lão, bởi vì, bà lão trước mắt này trông có vẻ, thật sự chỉ là một người bình thường.

Với tác phong của Thiên Tôn Hội, cũng tuyệt đối không thể giúp một người bình thường đạt được sự trường sinh.

Ngược lại, nếu Thiên Tôn Hội biết thông tin của mình bị một người bình thường nắm giữ, e rằng sẽ vội vàng diệt khẩu người này.

Làm sao có thể để mặc một bà lão giống như đang bán hàng đa cấp, "tuyên truyền" ở cổng ga chứ?

Chu Thánh đè nén sự nghi ngờ trong lòng, lộ ra vẻ mặt có chút hứng thú: "Bà ơi, bà không phải là định lừa chúng cháu đến nơi nào đó, mưu hại chúng cháu đấy chứ?" Chuyện du khách lạ bị lừa đi cắt thận, Chu Thánh cũng đã nghe không ít.

Bà lão cũng có khả năng chỉ là tình cờ mượn danh hiệu Thiên Tôn này.

"Bà không lừa người đâu!" Bà lão thấy mình bị nghi ngờ, có chút tức giận lấy ra một chồng bệnh án từ trong ba lô.

"Các cháu xem!

Đây là giấy xét nghiệm và báo cáo nhập viện của bệnh viện số một thành phố Phúc!" Được Chu Thánh ra hiệu bằng mắt, Liễu Như Yên nhận lấy chồng giấy, lật xem một lượt, rồi lại lặng lẽ lấy điện thoại ra tra cứu thông tin liên quan.

Rất nhanh, nàng đã xác nhận những bệnh án này không phải là giả, bác sĩ chính ký tên trên bệnh án cũng là người thật.

Theo như bệnh án hiển thị, bà lão tên là Chúc Bạch Huyên, năm nay đã 73 tuổi.

Hơn nửa năm trước, Chúc Bạch Huyên được chẩn đoán là ung thư giai đoạn cuối, đã trải qua các phương pháp điều trị tại bệnh viện nhưng vẫn khó có thể kiểm soát được sự xấu đi của bệnh tình.

Thế là ba tháng trước, bà lão quyết định xuất viện, dùng thời gian cuối cùng để đi đây đi đó.

Trong ba tháng này, Chúc Bạch Huyên không đến bất kỳ bệnh viện nào để điều trị, nhưng lại kỳ diệu tự mình khỏi bệnh!

Chúc Bạch Huyên nói: "Hơn nữa, bà cũng sẽ không đưa các cháu đến nơi nào kỳ lạ, nhà thờ gần nhất là có thể lắng nghe giáo huấn của Thiên Tôn!" Chúc Bạch Huyên dùng tay chỉ về phía đỉnh nhà thờ không xa, từ đây nhìn qua, có thể thấy hình cây thánh giá.

Từ vị trí của nhóm Chu Thánh đi qua đó, có lẽ cũng chỉ mất mười phút.

Chu Thánh quyết định: "Được.

Vậy xin nhờ bà dẫn chúng cháu qua đó, nếu thật sự có thể khiến người ta được trường sinh bất lão, vậy thì còn có ý nghĩa hơn việc chúng cháu đi du lịch bất cứ đâu." Không ngờ, Chúc Bạch Huyên lại xua tay: "Các cháu tự đi là được, bà còn phải tiếp tục truyền đạt kỳ tích của Thiên Tôn cho nhiều người hơn nữa!" Lần này, ngay cả Chu

Thánh cũng không nhìn thấu được đối phương đang giở trò gì.

Cho dù thật sự là Thiên Tôn Hội dùng cái cớ này để lừa người đi làm tế phẩm, cũng không thể nào bỏ mặc hành tung của tế phẩm, để họ tùy ý đi đến.

Hơn nữa, đặt cứ điểm ở nhà thờ, họ quả thật không sợ xúc phạm thần linh.

Chu Thánh ra hiệu cho Bạch Phỉ Phỉ ở lại, âm thầm theo dõi bà lão tên Chúc Bạch Huyên này, quan sát hành tung sau đó của bà.

Còn chính hắn cùng với Liễu Như Yên và Lưu Ly, đến nhà thờ không xa, để xem xét cho rõ!

Rất nhanh, họ đã đến đích.

Cửa chính của nhà thờ đang mở rộng, bên trong đã đông nghịt người.

Những người ngồi đó từ trẻ đến già, đủ mọi lứa tuổi.

Còn trên bục giảng, là một người đàn ông trung niên mặc áo bào cổ màu xanh, người đàn ông để tóc dài, búi thành tóc sau gáy, tay cầm thẻ tre, trông khá có dáng vẻ của người từ thời cổ đại bước ra.

Người đàn ông nói: "Như các vị đã thấy, tôi sinh ra từ thời Minh, sống đến tận ngày nay.

Tôi nghĩ, không có gì có thể chứng minh sự trường sinh thực sự tồn tại rõ ràng hơn ví dụ sống động là tôi đây!" Dưới bục giảng lập tức có người lên tiếng chất vấn: "Thưa ngài, ngài vừa rồi tuy đã kể chi tiết về thân thế của mình, gia phả truyền thừa rất rõ ràng.

Nhưng, chúng tôi làm sao có thể phán đoán, đây có phải là do ngài bịa ra không?" Lập tức có người hùa theo: "Đúng vậy, ngài vừa miêu tả cho chúng tôi tình hình cuộc sống thực tế thời Minh, tuy nghe có vẻ

rất thật, nhưng chúng tôi cũng không thể xuyên không về thời cổ đại để kiểm chứng được!" Chu Thánh chú ý thấy, hai người lên tiếng này, đều là những người trẻ tuổi có dáng vẻ học sinh.

"Nếu ngài nói ngài là người thời Minh sơ, vậy ngài có thể cho chúng tôi biết tung tích thực sự của Kiến Văn Đế không?" Lại một giọng nói khác vang lên.

Người này trông có vẻ vẫn là học sinh cấp hai, cấp ba, mặc đồng phục vừa rộng vừa to.

Hẳn là vị học sinh này vừa học đến lịch sử liên quan đến việc Chu Lệ khởi binh.

Người đàn ông trên bục giảng kiên nhẫn cười nói: "Tôi quả thực là người của thời đại đó, nhưng năm đó tôi chỉ là một gia nhân của một vị tướng quân, căn bản không có cơ hội biết được những chuyện cơ mật này." "Chỉ có điều, sau khi vị tướng quân đó qua đời, những gia nhân chúng tôi đều bị kéo đi tuẫn táng, và tên của tôi, được ghi lại trong lăng mộ của tướng quân." "Vị tướng quân này không nổi tiếng trong lịch sử.

Sau khi ông qua đời nhiều năm như vậy, cũng không có ai để ý đến mộ của ông, nhưng tôi biết, lăng mộ của ông ấy ở ngay ngoại ô phía tây thành phố Phúc!" Lăng mộ tướng quân ở ngoại ô phía tây Phúc Châu?

Ngay cả Chu Thánh cũng chưa từng nghe qua.

Nếu không phải là do người này tùy tiện bịa ra, vậy chỉ có thể nói rằng vị tướng quân này thực sự không ai biết đến.

Người đàn ông áo xanh tiếp tục nói: "Các vị, nếu muốn xác nhận thân thế của tôi, có thể cùng tôi đến ngoại ô phía tây để xem xét cho rõ!" "Đương nhiên, đi về có thể mất một ngày, chi phí xe cộ và ăn

uống cần mọi người chia nhau.

Ai muốn đi, cần phải nộp một trăm tệ mỗi người, sáng mai chúng ta sẽ bao xe từ ga tàu xuất phát." Nghe đến đây, trên ghế ngồi vang lên một trận xì xào.

Rõ ràng, đây không giống như bí ẩn chưa được giải đáp của một người trường sinh thần bí nào đó, mà giống hơn là chiêu trò lôi kéo khách của một đoàn du lịch!

Ngay cả Liễu Như Yên, Lưu Ly và Chu Thánh cũng nhìn nhau ngơ ngác.

Họ đến đây là để truy tìm tung tích của Thiên Tôn Hội, nhưng, cho đến nay mọi chuyện gặp phải, rõ ràng đều liên quan đến Thiên Tôn và sự trường sinh, nhưng lại hoàn toàn khác với tình huống họ dự đoán.

Họ phảng phất như không phải đang truy tìm Thiên Tôn Hội, mà là đang truy tìm một tổ chức giả thần giả quỷ nào đó.

Rất nhiều người trong giáo đường đều tản đi, rõ ràng, họ rất hứng thú với câu chuyện về trường sinh, nhưng nếu phải tự bỏ tiền túi ra để phân biệt thật giả của sự trường sinh thì lại là chuyện khác.

So với việc thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, đa số mọi người vẫn quan tâm đến tiền trong túi hơn.

Chỉ vài phút sau, số người còn lại trong hội trường đã không bằng một hai phần mười so với trước đó.

Chu Thánh vẫn đứng ở cuối giáo đường không rời đi.

Dù đa số mọi người đều tránh xa việc phải bỏ tiền, nhưng vẫn có một số người muốn khám phá lăng mộ của vị tướng quân vô danh.

Người xếp hàng trả tiền có khoảng hơn hai mươi người.

Chu Thánh bất đắc dĩ dặn dò Liễu Như Yên: "Đi trả tiền đi, phần

của ba người.” Liễu Như Yên có chút bất ngờ: “Nếu anh muốn vào lăng mộ tướng quân tìm hiểu, chúng ta cứ trực tiếp đi là được, không cần phải đi theo đoàn du lịch kiểu này.” Chu Thánh lắc đầu: “Mộ tướng quân không phải là vấn đề.

Vấn đề là ở người đàn ông áo xanh kia.

Trên người hắn, có hơi thở của nhiều sinh mệnh!” “Cái gì?” Liễu Như Yên vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào người giống như Từ Tam không chỉ có một?

Vẫn còn người khác biết phương pháp tu luyện đó sao?

“Hắn có thật sự sống từ thời nhà Minh đến nay hay không, đối với chúng ta không quan trọng.

Nhưng loại hơi thở này, rất có thể là của người nhận được hiến tế.” “May mà, hắn hiện tại chưa trưởng thành đến mức độ đáng sợ như Từ Tam.

Cùng lắm thì sinh mệnh lực của hắn chỉ mạnh hơn người bình thường một chút.” Chu Thánh đương nhiên cũng có thể theo dõi người đàn ông áo xanh, tìm một nơi không có ai trói hắn lại để tra hỏi tình hình.

Nhưng nếu người này không biết nhiều, hành động của họ ngược lại sẽ đả thảo kinh xà!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Phúc Thị và Thiên Tôn Hội có mối liên hệ cực lớn, Thiên Tôn Hội hành động ở đây cũng vô cùng ngang ngược.

Chỉ là, muốn thăm dò mục đích của chúng, tiếp cận bằng thân phận du khách bình thường, từng bước đi theo kế hoạch của chúng để cắn câu, mới là cách thức lặng lẽ nhất!

Sau khi đăng ký xong, mấy người tìm một khách sạn để nghỉ chân, Bạch Phỉ Phỉ cũng đến khách sạn hội hợp với họ.

Bạch Phỉ Phỉ báo cáo: "Bà lão tên Chúc Bạch Huyên này gần như cả ngày đều ở gần bến xe để lôi kéo người.

Nhưng xem trạng thái của bà ta, không giống như bị người khác khống chế, mà giống như tự nguyện hành động vì cảm kích Thiên Tôn Hội." "Sau khi Chúc Bạch Huyên về nhà, không có hành động gì khác, cũng không liên lạc với ai.

Bà ta hiện đang sống một mình trong căn nhà ba phòng ngủ, nhưng dựa vào dấu vết trong phòng, Chúc Bạch Huyên hẳn là có một người bạn đời, đã qua đời cách đây không lâu." Liễu Như Yên hiểu ra, gật đầu: "Em sẽ cho người đi xác nhận tình hình liên quan đến Chúc Bạch Huyên." "Ngoài ra, sắp xếp thêm một số tử sĩ, giống như chúng ta, ngụy trang thành du khách bình thường, lần lượt tiến vào Phúc Thị từ những nơi khác nhau," Chu Thánh nói.

Chương 559

"Sau khi vào cũng không cần theo dõi điều tra Thiên Tôn Hội, mà cứ tiếp tục như du khách, đến các khu danh lam thắng cảnh tham quan." Liễu Như Yên không hiểu hỏi: "Tại sao lại làm vậy?" Chu Thánh giải thích: "Anh đang nghĩ, những người giống như Chúc Bạch Huyên, cho rằng mình nhận được ân huệ của Thiên Tôn mà tự nguyện tuyên truyền cho họ, chắc chắn không chỉ có một mình bà ta." "Nói cách khác, Thiên Tôn Hội đã xâm nhập vào cuộc sống của người dân bình thường trong lúc chúng ta hoàn toàn không chú ý." "Nếu anh đoán không lầm, Thiên Tôn Hội hiện tại, và sách lược hành động trước kia đã hoàn toàn khác nhau…" Không, xét theo thời gian Chúc Bạch Huyên được chữa khỏi bệnh ung thư, "Thiên Tôn Hội" hiện tại này, đã bắt đầu bày mưu tính kế từ rất lâu trước đây.

Nói cách khác, nó không nhất định hoàn toàn nằm trong tay Từ Tam!

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Chu Thánh dựa trên những gì thấy được trước mắt.

Cũng không loại trừ đây cũng là một phần trong kế hoạch của Từ Tam.

Dừng lại một lát, Chu Thánh nói tiếp: "Giả làm người bình thường, mới là cách dễ dàng tiếp cận và thâm nhập vào bọn chúng nhất." Liễu Như Yên và Lưu Ly rất nhanh đã hiểu kế hoạch của Chu Thánh: "Thì ra là vậy.

Bởi vì 'người bình thường' là mục tiêu của chúng, chúng ta xuất hiện với tư cách con mồi, còn cuối cùng ai mới là kẻ bị cắn chết, vẫn chưa thể biết được…" Cuối cùng, cả nhóm quyết định, một mặt dùng

cách này để thâm nhập vào Thiên Tôn Hội ở Phúc Thị, đồng thời ở những nơi khác tăng cường cường độ tấn công của tử sĩ và hồ tộc, khiến đối phương không rảnh để tâm đến.

Đêm đó, có vết xe đổ từ trước, Chu Thánh không uống trà mà Lưu Ly đưa tới.

Và đêm đó tự nhiên cũng không có chuyện gì xảy ra, cho đến sáng sớm hôm sau, Bạch Phỉ Phỉ ở lại phụ trách điều phối các tử sĩ đến Phúc Thị.

Chu Thánh, Liễu Như Yên cùng Lưu Ly xuất phát đến bến xe, đi khám phá mộ tướng quân ở ngoại ô phía Tây.

Chu Thánh và Liễu Như Yên cũng ngụy trang khuôn mặt như hôm qua, thay đổi dung mạo một chút.

Lưu Ly thì càng đơn giản hơn, trực tiếp biến thành hình dạng mèo.

Tiếp theo mọi thứ đều giống như một đoàn du lịch, họ lần lượt xếp hàng lên xe buýt.

Người đàn ông áo xanh đã thay một bộ quần áo hiện đại, nhưng kiểu tóc của hắn vẫn có chút cổ xưa.

Chiếc xe buýt này có thể chứa được 50 người, nhóm Chu Thánh đến khá sớm, nên đã để một người một mèo ngồi ở hai ghế khác nhau.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trên xe buýt lại không còn chỗ trống.

Chu Thánh nhớ rõ, hôm qua thấy người xếp hàng đăng ký trả tiền, không hề đông như vậy.

Cho nên, những du khách này không phải tất cả đều bị bài diễn thuyết hôm qua lừa gạt đến.

Có lẽ sau khi nhóm Chu Thánh rời đi, người đàn ông áo xanh lại

tập hợp một nhóm người thứ hai để tiến hành bài nói chuyện tương tự.

Hoặc cũng có thể ở những nơi khác cũng có những bài diễn thuyết tương tự.

Nhưng bất kể là cách nào, mục đích của đối phương rất rõ ràng: lừa càng nhiều người đến mộ tướng quân ở ngoại ô phía Tây càng tốt!

Có thể đoán trước, mộ tướng quân rất có khả năng tồn tại nguy hiểm gì đó.

Nhưng đối với Chu Thánh, chỉ cần nơi đó được xem là một lăng mộ, thì sẽ không nguy hiểm.

Đây cũng là lý do Chu Thánh dám cả gan "trúng kế".

Xe nhanh chóng khởi hành đến đích, sau khi xác nhận phương hướng không sai, Chu Thánh cũng hơi yên tâm.

Người đàn ông áo xanh hôm qua tự xưng là Tề Tử Du.

Tề Tử Du đứng ở giữa lối đi trên xe nói: "Nhân lúc mọi người trên đường buồn chán, hay là tôi kể cho mọi người nghe về cuộc đời của vị tướng quân này nhé…" Dáng vẻ này, giống hệt như hướng dẫn viên du lịch đang giới thiệu điểm tham quan.

Thế là có hành khách không nhịn được nói: "Anh bạn, rốt cuộc anh là hướng dẫn viên của công ty nào vậy?

Tận tâm thế này không nhiều đâu." "Đúng vậy, không chỉ phải giả làm người xưa đi khắp nơi diễn thuyết, còn phải đích thân dẫn đoàn đến nơi hoang vu." "Tôi nghe nói, ngoại ô phía Tây trước đây từng có ma ám, thành phố đã nhiều lần muốn phát triển dự án ở đó, nhưng đều bị gián đoạn vì những lý do không thể giải thích được." Tề Tử Du đột nhiên hạ giọng nói: "Không, có lẽ đó không phải là ma ám, mà là vong

linh trong mộ đang ngăn cản ngôi nhà của mình bị phá hoại." Nhưng Chu Thánh biết, lời này phần lớn là lừa bịp, có lẽ là Tề Tử Du cố ý nói vậy để khuấy động không khí trong xe.

Dù sao, nếu muốn ảnh hưởng đến những dự án đó, tất phải là những vật đại hung.

Mà một mộ tướng quân vô danh, sao có thể nuôi ra được vật đại hung chứ?

Tề Tử Du nói: "Vị tướng quân này, lúc sinh thời không làm được chuyện gì kinh thiên động địa.

Tuy đã gặp vài lần phản loạn, nhưng ông ấy đều may mắn không ở vị trí xung đột kịch liệt nhất." "Mà tôi theo hầu gia đình tướng quân qua mấy lần biến cố, cũng coi như đã sống sót thành công trong thời đại loạn lạc đó." Tề Tử Du chậm rãi kể, giọng nói của hắn có chút từ tính, dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người.

Nếu chỉ xét về nghề hướng dẫn viên, Tề Tử Du quả thật vừa tận tâm vừa phù hợp.

Nhưng Chu Thánh tuyệt đối sẽ không vì vẻ bề ngoài này mà tin rằng đây chỉ là một đoàn du lịch bình thường.

Tề Tử Du kể tiếp: "Tướng quân họ Tề, tôi vốn là một đứa trẻ mồ côi, nên đã theo họ của nhà tướng quân." "Vốn dĩ, tôi nghĩ có thể theo hầu gia đình Tề tướng quân may mắn, phụng sự họ đến già." "Thế nhưng, vào ngày sinh nhật bốn mươi bốn tuổi của tướng quân, biến cố đã xảy ra." Mọi người theo giọng nói của hắn, phảng phất như cùng nhau quay trở về biên giới đầu thời Minh, trong phủ đệ của vị tướng quân đó.

Đúng vào tiết đông tháng Chạp lạnh giá, cửa các phòng trong phủ đều đóng chặt, sợ rằng cơn gió lạnh thấu xương vô tình lọt vào

phòng.

Mà Tề Tử Du, với thân phận là người hầu, thì cùng những người làm khác chen chúc trong căn phòng phụ ở phía bắc.

Đây vốn là căn phòng lạnh nhất trong toàn bộ phủ đệ, nhưng vì đông người, ngược lại lại thêm chút ấm áp.

Giữa phòng, lửa trong chậu than củi sắp tàn, nhìn mà sốt ruột.

"Lần nào cũng là than vụn kém chất lượng, nếu mà cháy lớn được mới là lạ!" Một người hầu chửi bới rồi đá vào chậu than.

"Này!

Tề Tử Du, bình thường mày là người khéo ăn khéo nói nhất, mau đi tìm đại phu nhân xin thêm mấy cục than tốt đi." Tề Tử Du trùm mình trong chăn, co thành một cục, lầm bầm: "Cứ lúc xin than thì nhớ đến tao, lúc bị đánh thì sao không thấy ai đứng ra xin tha cho tao một câu?" Lần trước, chuyện Tề Tử Du đến phòng đại phu nhân xin than bị tướng quân phát hiện, đã bị đánh hai mươi gậy.

Lúc Tề Tử Du bị đánh, trong phòng này không một ai đứng ra biện hộ cho hắn một lời.

Nhưng than bạc mà hắn mang về, lại giúp cả phòng này thoát khỏi cái lạnh, ngủ được mấy đêm ngon giấc.

Một thiếu niên nhỏ tuổi hơn mon men đến bên chăn của Tề Tử Du, lay lay hắn nài nỉ: "Tướng quân đáng sợ như vậy, ai dám cãi lại ông ấy chứ!" Tề tướng quân mày rậm mắt to, rất có uy nghiêm.

Tề Tử Du cũng biết, một khi tướng quân nổi giận, đám hạ nhân gần như không dám hó hé.

Hắn tuy miệng oán trách, nhưng thực ra đổi lại là chính hắn, cũng chưa bao giờ dám cãi lại tướng quân.

Thiếu niên nói: "Lần này bọn ta nhất định sẽ canh chừng cẩn thận giúp ngươi, tuyệt đối không để ngươi bị phát hiện nữa!

Mắt thấy mấy ngày nữa là đến tiết Đại Hàn, nếu cứ tiếp tục dùng loại than kém chất lượng này, e là lại giống như năm ngoái, chết cóng mất mấy huynh đệ…" Tề Tử Du bĩu môi, kéo tấm chăn toàn mảnh vá lên người chặt hơn.

Hắn cũng nghĩ đến thảm cảnh năm ngoái, bất giác cảm thấy nhiệt độ trong phòng dường như càng lạnh hơn.

"Cầu xin ngươi đó, Tử Du huynh, chỉ có ngươi mới được đại phu nhân tiếp kiến.

Bọn ta dù có lòng giúp ngươi, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị đại phu nhân đuổi ra ngoài." Trong đầu Tề Tử Du không khỏi hiện lên dung mạo của đại phu nhân.

Tướng quân tuy uy nghiêm, nhưng chỉ thuộc dạng tướng mạo đại chúng.

Nếu để Tề Tử Du nói, hắn cảm thấy tướng quân không hề xứng với đại phu nhân của ông ta.

Đại phu nhân quanh năm mang mạng che mặt, những người hầu khác trong nhà chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ dưới tấm mạng che.

Nhưng dù chỉ là một đường nét, đã có không ít người hầu ngầm gọi bà là tiên nữ hạ phàm.

Chỉ có Tề Tử Du, có lần đi lấy nước, chân trượt một cái, suýt nữa ngã xuống giếng, đã được đại phu nhân đi ngang qua cứu giúp.

Và lúc đó hắn đã vô tình làm rơi mạng che mặt của đại phu nhân, liền nhìn thấy được gương mặt không bao giờ có thể quên được.

Có mấy ngày, Tề Tử Du mở mắt hay nhắm mắt đều là hình bóng của đại phu nhân.

Hắn học thức nông cạn, không biết phải miêu tả dung mạo đó như thế nào.

Tề Tử Du chỉ cảm thấy, một mỹ nhân như vậy không nên ở nơi sương giá này chịu khổ cùng tướng quân, mà nên được thờ phụng trong thần điện, được vạn người ngưỡng mộ.

Sau này, Tề Tử Du không còn vì nhớ nhung đại phu nhân mà mất ngủ nữa, nhưng lại cảm thấy tướng quân ngày càng đáng ghét.

Thậm chí mỗi khi nhìn thấy tướng quân, đều cảm thấy ông ta vừa xấu xí vừa tà ác, chính ông ta đã mang một phu nhân thanh tao như tiên giáng trần đến nơi khổ hàn này chịu ngược đãi.

Đại phu nhân chưa bao giờ gặp riêng người hầu, trong phòng cũng không có nha hoàn hầu hạ, ngay cả cơm cũng được đặt ở cửa, do đại phu nhân tự mình lấy.

Có một lần, Tề Tử Du thấy người hầu nhỏ đưa cơm xong, đại phu nhân mãi không mở cửa ra lấy.

Hắn không nỡ để phu nhân ăn cơm nguội, bèn tự ý lấy chậu than đến, đặt cơm lên trên để hâm nóng.

Ngay lúc hắn đang cúi đầu cầm cơm ngẩn ngơ, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Tề Tử Du giật nảy mình, suýt nữa ném hộp cơm trong tay đi.

"Ngươi…" Đại phu nhân đẩy cửa ra cũng rất bất ngờ, bà hỏi: "Có phải thức ăn của ngươi không đủ no bụng không?" Tề Tử Du lúc này đang cầm hộp cơm của đại phu nhân, trông quả thật có chút giống như muốn ăn trộm cơm nhưng đang do dự.

Tề Tử Du vội vàng giải thích: "Tiểu nhân chỉ lo nó nguội, phu nhân ăn vào sẽ đau bụng…" Nhưng Tề Tử Du sờ hộp cơm, vẫn thấy hơi lạnh, chút lửa nhỏ đó căn bản không thể làm nó nóng lên.

"Xin lỗi, than này thật sự…" Tề Tử Du có chút lúng túng, nhất thời như bị câm, không tìm được từ nào để hình dung.

Đại phu nhân ngược lại đã hiểu ý hắn, bà cúi người nhìn xem, ôn hòa nói: "Than này quả thật có hơi dở.

Các ngươi ban đêm chỉ đốt loại than này, không lạnh sao?" Tề Tử Du ngơ ngác đáp: "Lạnh." Phu nhân khẽ thở dài: "Vào đây với ta đi, vừa hay ta ở đây có ít than dùng không hết, ngươi mang đi mà dùng." Bà chỉ vào phía dưới tủ gỗ, Tề Tử Du vội vàng tiến lên, lấy than bên trong ra.

"Dùng hết lại đến tìm ta," đại phu nhân nói.

"Gần đây triều đình có chút động loạn, trong phủ đã hơn một năm không nhận được bổng lộc.

Thiệt thòi cho các ngươi rồi," đại phu nhân giải thích.

Chương 560

"Không, không thiệt thòi." Tề Tử Du cúi người thật sâu, "Đa tạ đại phu nhân." Sau lần đó, Tề Tử Du thỉnh thoảng sẽ đến phòng đại phu nhân xin than.

Có lẽ vì Tề Tử Du đã từng thấy dung mạo của đại phu nhân, nên đại phu nhân khi gặp hắn cũng không còn che đậy.

Nếu không phải lần trước bị tướng quân phát hiện, Tề Tử Du nghĩ rằng mình có thể mượn cớ lấy than để gặp đại phu nhân mãi mãi.

Chỉ cần gặp một lần, nói vài câu, đã khiến Tề Tử Du cảm thấy cái lạnh giá của mùa đông tháng Chạp này đều có thể chịu đựng được.

Tề Tử Du kể đến đây, trên xe có người bắt đầu trêu chọc.

"Hướng dẫn viên, phu nhân này rốt cuộc trông như thế nào mà khiến anh mê mẩn thế!" Tề Tử Du đột nhiên cười một cách bí ẩn: "Dáng vẻ của bà ấy, các người rất nhanh sẽ được thấy." Rất nhanh sẽ được thấy?

Lẽ nào vị đại phu nhân này cũng còn sống?

Câu chuyện Tề Tử Du kể quá sống động, Chu Thánh không khỏi có chút suy đoán không hay.

Trong xe cũng vang lên những tiếng bàn tán, dường như đều vì câu nói này của Tề Tử Du mà suy nghĩ miên man.

Tề Tử Du cố ý dừng lại một lát, mới nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, trong mộ tướng quân đó, có bức chân dung của đại phu nhân.

Lát nữa chúng ta vào lăng mộ khám phá, chẳng phải là có thể thấy được dáng vẻ của bà ấy sao?" "Hầy!

Thì ra là ‘thấy’ kiểu này.” Các du khách thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy câu trả lời này thật vô vị.

Nhưng rất nhanh, câu chuyện của Tề Tử Du lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Vào ngày sinh nhật bốn mươi bốn tuổi của tướng quân, Tề Tử Du đã nghiêm túc cân nhắc giữa nỗi đau bị đánh và cái lạnh cóng, xem cái nào khó chịu hơn, cuối cùng quyết định một lần nữa đi tìm đại phu nhân xin than.

Lần này, đại phu nhân lại trái với thường lệ, mang theo mạng che mặt.

Nhưng ngày thường dù đại phu nhân không che mặt, Tề Tử Du cũng không dám nhìn chằm chằm vào đối phương.

Lần này hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ bất ngờ phát hiện, lần này đại phu nhân để lại số than nhiều gấp đôi bình thường.

“Đại phu nhân, hay là ngài giữ lại một ít, chúng ta không dùng hết nhiều vậy đâu…” Tề Tử Du còn chưa nói xong, đã bị đại phu nhân ngắt lời.

Đại phu nhân thay đổi giọng điệu ôn hòa ngày thường, giọng nói nghe có chút lạnh lùng: “Lấy rồi thì mau đi đi, thời gian hôm nay còn gấp hơn cả quỷ Vô Thường đòi mạng.” “Vô, quỷ Vô Thường?” Tề Tử Du sững lại.

“Hỉ nộ vô thường, sinh tử vô thường, si tình thế gian hẹn ước, cũng là vô thường.” Đại phu nhân thở dài, giọng nói nghe có chút phiêu diêu.

Tề Tử Du không nhịn được hỏi: “Đại, đại phu nhân, hôm nay ngài rốt cuộc sao vậy?” Đại phu nhân đột nhiên đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng đặt lên môi Tề Tử Du, làm động tác ra hiệu im lặng.

Khi môi Tề Tử Du chạm vào đầu ngón tay lạnh như băng của đại phu nhân, cả người hắn cứng đờ.

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không biết nên nghĩ gì.

Đại phu nhân tiến lên vài bước, ghé vào tai Tề Tử Du.

Theo động tác của đại phu nhân, mùi hương thoang thoảng trên người bà cũng phả vào mũi Tề Tử Du.

Đại phu nhân nhẹ nhàng nói bên tai Tề Tử Du: "Đường xuống hoàng tuyền ở ngay dưới chân ngươi.

Nhớ kỹ, khi bên cạnh có tiếng, hai mắt chưa mở, những gì cảm nhận được đều là hư ảnh." "Sau khi hư ảo tan biến, hãy nhớ kỹ hướng lửa đi, mới có thể trở về nhân gian." Tề Tử Du ngây ngốc đứng tại chỗ, hoàn toàn không hiểu đại phu nhân rốt cuộc đang nói gì.

Nhưng lòng bàn tay của phu nhân đã áp lên lưng hắn, đại phu nhân nhẹ nhàng đẩy một cái, đẩy hắn ra khỏi phòng.

Tề Tử Du ôm một thùng than củi tốt, cứng ngắc đi về phía căn phòng phụ ở góc bắc.

Lúc này hắn mới muộn màng nhận ra, nhiệt độ trong phòng đại phu nhân, dường như còn lạnh hơn cả căn phòng phụ mà hắn ở!

Cả ngày hôm đó, Tề Tử Du đều hồn bay phách lạc.

Sau đó chủ nhà đãi khách thế nào, khách khứa ra về ra sao, Tề Tử Du hoàn toàn không biết.

Hắn chỉ cảm thấy quanh mũi mình luôn vương vấn một mùi hương thoang thoảng, hắn phảng phất như đang ở trong một vườn hoa.

Mà tiếng người ồn ào bên tai, giống như tiếng ong vo ve trong bụi hoa.

Tướng quân hôm đó dường như có xung đột với một vị khách nào đó, lúc Tề Tử Du dọn dẹp mảnh vỡ vò rượu rơi trên đất, còn vì mất tập trung mà làm rách tay.

Nhưng tất cả những điều này dường như không thể thu hút sự chú ý của hắn, hắn chỉ ngây ngốc làm xong việc cần làm, rồi lại như cái xác không hồn đi về phòng.

Máu tươi theo ngón tay Tề Tử Du chảy xuống, từng giọt từng giọt máu nối thành một đường dài.

Cho đến khi Tề Tử Du về đến phòng, mới có người tát một cái làm hắn tỉnh lại.

"Này!

Ngươi đang ngẩn ngơ cái gì vậy, tay không muốn nữa à?" Tề Tử Du lúc này mới phát hiện, vết máu trên tay mình đã bị đông cứng, cả bàn tay cũng hoàn toàn mất cảm giác.

Chỉ còn lại vết thương bị mảnh vỡ cắt qua, dường như làm thế nào cũng không thể lành lại, vẫn rỉ máu ra ngoài.

Những người khác thấy Tề Tử Du một bộ dạng hồn không giữ vía, cũng không tiếp tục hỏi tại sao hắn lại bất cẩn như vậy.

Tề Tử Du cũng không chú ý đến cuối cùng là ai đã xé mảnh vải, giúp mình băng bó vết thương.

Hắn chỉ quay về góc của mình, quấn chặt tấm chăn rách nát, rất nhanh liền nhắm mắt lại, chìm vào giấc mơ.

Trong mơ, hắn quả thật đã đến một vườn hoa rất đẹp.

Giữa vườn hoa, còn có một hồ nước rất trong.

Tề Tử Du ngồi bên hồ, tay ngâm trong nước hồ, mặc cho nước hồ xối rửa.

Không lâu sau, Tề Tử Du cảm thấy nước hồ có chút lạnh, muốn rút tay về, lại phát hiện dù dùng sức thế nào, nước hồ như thể đã hút chặt lấy bàn tay hắn, khiến tay hắn không thể động đậy nửa phân.

Trong lúc giãy giụa, Tề Tử Du đột nhiên tỉnh giấc.

Hắn lúc này mới phát hiện, mảnh vải trên tay đã bị máu tươi của mình nhuộm đỏ thẫm.

Và còn đỏ hơn cả máu, là ánh lửa ngút trời bên ngoài.

Tề Tử Du sững sờ, sau đó vội vàng hét lớn: "Mau!

Mau tỉnh dậy!

Cháy rồi!

Cháy rồi!" Nhưng cả phòng người đều như ngủ chết, hoàn toàn không có phản ứng.

Tề Tử Du vội vàng đi đến trước mặt một người, lay động cơ thể hắn ta.

Cơ thể người đó bị lật lại, nhưng sắc mặt lại một màu xanh mét, hai mắt trợn tròn, vô cùng đáng sợ.

"A!" Tề Tử Du hét lên một tiếng, vội vàng đẩy người đó ra.

Nhưng trên tay hắn đầy máu tươi, trên người người đó cũng bị dính một dấu tay máu.

Tề Tử Du không dám tin vào những gì trước mắt, nhưng cũng không thể không nhận ra một sự thật: cả phòng người này, trừ hắn ra, tất cả đã trở thành thi thể.

Tề Tử Du không biết phải làm sao, nhìn quanh quất, giữa phòng, than củi cháy rất vượng, ngọn lửa màu tím đỏ thỉnh thoảng phát ra tiếng nổ lách tách.

Nhưng không biết tại sao, Tề Tử Du lại cảm thấy lửa than này vô cùng quỷ dị.

Trước đây đốt than, dù là than tốt đến đâu, cũng sẽ có chút mùi khét khó ngửi.

Nhưng hôm nay, than này lại không có mùi khét.

"Không, lẽ nào mũi của ta, mất khứu giác rồi?" Tề Tử Du ghé sát chậu than, cẩn thận ngửi nửa ngày, cũng không ngửi thấy mùi cháy, ngược lại là mùi hương thoang thoảng kia, lại một lần nữa quấn quanh trong lòng Tề Tử Du.

Thế là, Tề Tử Du như bị ma xui quỷ khiến, đưa chân dẫm lên chậu than củi đó.

Dẫm hồi lâu, Tề Tử Du cuối cùng cũng dập tắt được lửa than.

Lúc này, Tề Tử Du quay đầu nhìn ra ngoài, lại phát hiện ánh lửa ngút trời cũng đồng thời biến mất.

Hắn vội vàng mở cửa thò đầu ra ngoài, lại phát hiện các phòng khác đều nguyên vẹn, hoàn toàn không có dấu hiệu cháy.

"Thằng rùa nào nửa đêm mở cửa!

Lạnh chết người rồi!" Sau lưng Tề Tử Du đột nhiên vang lên một tiếng chửi.

Tề Tử Du vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người hầu bị hắn đẩy ra lúc nãy, lúc này đang nhíu mày, nhắm mắt, co ro trong chăn của mình.

Rõ ràng là một người sống sờ sờ, không phải là thi thể mặt mày xanh mét!

Ngoại trừ trên chăn của hắn ta còn có một dấu tay đỏ máu, cho thấy những gì vừa xảy ra không phải là mơ.

Tề Tử Du đóng cửa lại, ngồi trong góc của mình, nhìn đống than củi đã tắt, luôn cảm thấy mọi chuyện vô cùng quỷ dị.

Hắn muốn tìm người kể lại cảnh tượng vừa thấy.

Chương 561

Nhưng nếu đánh thức những người hầu khác bên cạnh, họ cũng chỉ trách hắn làm mất thời gian ngủ của họ.

Mọi người sáng mai còn phải làm việc, lao động ban ngày đã rất mệt mỏi, không ai hy sinh thời gian ngủ để nghe Tề Tử Du kể lại trải nghiệm quỷ dị vừa rồi.

Nhưng Tề Tử Du đã bị dọa đến mức hoàn toàn không ngủ được.

Hắn tháo mảnh vải trên tay ra, muốn băng bó lại vết thương.

Nhưng sau khi tháo ra, Tề Tử Du lại phát hiện vết thương của mình lại nứt ra lớn hơn lúc nãy.

Vết thương đó, trông giống như một con rắn màu đỏ máu uốn lượn bò quanh lòng bàn tay.

Kể đến đây, chiếc xe buýt đang chạy đột nhiên phanh gấp, kéo sự chú ý của mọi người từ câu chuyện trở lại.

Mà Tề Tử Du vốn đang đứng giữa lối đi trên xe, đối mặt với biến cố bất ngờ, hắn chỉ có thể đưa tay vịn vào lưng ghế bên cạnh.

"A!" Đúng lúc này, một tiếng hét vang lên.

Một nữ hành khách chăm chú nhìn vào bàn tay đang vịn lưng ghế của Tề Tử Du, vẻ mặt rõ ràng là bị dọa sợ.

Trên tay Tề Tử Du có một vết sẹo rất sâu, từ mu bàn tay lan xuống lòng bàn tay, vết sẹo đã lâu năm, màu sắc sẫm lại, giống như một con rắn nhỏ màu đen đang bò trên tay hắn.

Tiếng hét của nữ hành khách, khiến nhiều người trên xe chú ý đến sự bất thường trên tay Tề Tử Du.

Mọi người liên tưởng đến câu chuyện mà Tề Tử Du vừa kể, trong lòng không khỏi dấy lên nhiều suy đoán hơn.

"Meo~" Lưu Ly khẽ kêu một tiếng, rồi nhẹ nhàng nhảy lên vai Chu Thánh, ghé vào tai anh nói nhỏ: "Câu chuyện người này kể không phải là thật chứ?" Chu Thánh khẽ gật đầu.

Anh cho rằng, câu chuyện mà Tề Tử Du kể, nhất định có quan hệ rất lớn với nguyên nhân họ sắp đến mộ tướng quân.

Nguồn gốc của những vụ ma ám trong các dự án mở rộng ở ngoại ô phía Tây, nói không chừng cũng có thể tìm thấy nguyên nhân trong câu chuyện này.

Nhưng Chu Thánh lại có một trực giác, Tề Tử Du đã che giấu một phần thông tin rất quan trọng trong câu chuyện này.

Cho đến bây giờ, Chu Thánh vẫn chưa thể hiểu rõ mục đích của Tề Tử Du và Thiên Tôn Hội.

Nhưng bất kể mục đích của chúng là gì, Chu Thánh nhất định sẽ phá hủy kế hoạch của chúng!

Lúc này, một người ở ghế sau đi đến bên cạnh Chu Thánh, vỗ vai anh.

"Cậu bạn trẻ, tôi hơi say xe, có thể ngồi vào vị trí này bên cạnh cậu không?" Người đến là một ông lão tóc hoa râm, đeo kính gọng vàng, quần áo trông rất cũ, nhưng được giặt rất sạch sẽ và phẳng phiu.

Từ trên người ông, Chu Thánh cảm nhận được một luồng khí chất thư sinh, giống như một vị giáo sư tỉ mỉ.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, ghế bên cạnh ông lão là mấy người trẻ tuổi, thế là anh hỏi: "Người ngồi bên cạnh ông là con của ông à?" Ông lão đáp: "Không, họ là sinh viên của tôi." Ông lão đẩy gọng kính:

“Đề tài của chúng tôi vừa hay là nghiên cứu về dị tượng ở ngoại ô phía Tây, Tiểu Trương hôm qua nghe được bài giảng của vị hướng dẫn viên này, liền muốn cùng anh ta đến tìm hiểu.” Xem ra Chu Thánh đoán không sai, vị lão giả này quả nhiên là một giáo sư.

Chỉ là không ngờ, giáo sư và sinh viên cũng sẽ tin vào những truyền thuyết không có căn cứ này.

Chu Thánh gật đầu nói: “Vậy chúng ta đổi chỗ đi.

Tôi ngồi ra sau, để sinh viên của ông ngồi lên trước cùng ông.” “Hả?” Ông lão dường như sững lại một chút.

Ông vốn nghĩ bên cạnh Chu Thánh là một con mèo, chỉ cần Chu Thánh bế con mèo lên, căn bản không cần phiền anh đổi chỗ.

Nhưng bây giờ xem ra, Chu Thánh dường như coi con mèo này như bạn bè, không chỉ mua ghế cho nó, mà ngay cả đổi chỗ cũng phải đổi cả hai ghế cùng nhau.

“Cảm ơn cậu bạn trẻ.” Ông lão tuy có chút không hiểu hành vi này, nhưng vẫn rất cảm kích Chu Thánh đã nhường chỗ.

Đối với Chu Thánh, cho dù Lưu Ly lúc này đã biến thành một con mèo, Chu Thánh cũng không muốn làm khó cô.

Còn người khác nhìn nhận hành vi của anh thế nào, Chu Thánh không quan tâm.

Sau một đoạn chen ngang ngắn ngủi, trên xe buýt lại khôi phục sự yên tĩnh.

Có hành khách hỏi: “Hướng dẫn viên, vết sẹo trên tay anh, là xăm lên để tăng hiệu quả cho câu chuyện à?” Tề Tử Du mỉm cười: “Có lẽ vậy.

Tin hay không, đợi chúng ta đến nơi, mọi chuyện sẽ rõ.” “Sau đó

thì sao, sau đó thì sao?" Cũng có hành khách rất tò mò về diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Tề Tử Du nói: "Sau đó, tôi cứ co ro trong góc, không biết từ lúc nào lại chìm vào giấc ngủ sâu." "Rồi hết à?" Hành khách rõ ràng vẫn chưa thỏa mãn.

Tề Tử Du cười nói: "Ừ, hết rồi, phủ tướng quân không còn nữa." Đêm đó, tuyết rơi vô cùng dữ dội, sáng sớm hôm sau, có người phát hiện, toàn bộ người trong phủ tướng quân, ngoại trừ đại phu nhân, tất cả đều chết cóng!

Quê hương của vị Tề tướng quân đó, chính là Phúc Thị ngày nay, cho nên, đại phu nhân mang theo gia sản, thuê tiêu đội với giá cao, vận chuyển thi thể của toàn bộ người trong phủ về quê, mai táng chu đáo.

Sáng sớm hôm sau, Tề Tử Du cũng không tỉnh lại.

Hắn cảm thấy mình không thể khống chế được cơ thể của mình, nhưng lại có thể ý thức được, có người nhấc cơ thể hắn lên, đưa hắn vào trong quan tài.

Tiếng ai oán, lễ tang, Tề Tử Du nghe rõ mồn một, nhưng hắn không thể cử động.

Cho đến khi bị chôn dưới sáu thước đất rất lâu, Tề Tử Du vẫn tỉnh táo.

Có người không nhịn được ngắt lời: "Sao có thể chứ?

Hướng dẫn viên, câu chuyện phía trước còn miễn cưỡng tin được, đoạn sau này hoang đường quá rồi!" "Đúng vậy, cứ coi như là một câu chuyện đi." Tề Tử Du lại không vì người khác nghi ngờ mà tức giận.

Tề Tử Du thản nhiên nói: "Theo khái niệm y học ngày nay, lúc đó tôi không có nhịp tim, không có phản ứng não, quả thật đang ở trong

trạng thái tử vong.” “Nhưng, tôi lại cảm thấy mình như đã đi một vòng dưới hoàng tuyền.

Tôi đã nghe thấy rất nhiều âm thanh, hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.” “Tuy cuối cùng vẫn không thể mở mắt ra nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, nhưng tôi luôn cảm thấy những âm thanh xung quanh mình, không giống như những gì nên có ở nhân gian.” “Ngay cả chính tôi cũng không biết đã qua bao lâu, khi tất cả đã yên tĩnh lại, tôi mới từ từ hồi phục tri giác.” Tề Tử Du kể đến đây, trong xe đã vang lên những tiếng xì xào, rõ ràng không ai tin lời nói này của hắn.

Chỉ có Chu Thánh vẫn đang nghiêm túc nghe tiếp câu chuyện.

“Tôi đẩy nắp quan tài ra, từ trong mộ bò ra, từ đó về sau liền hồn bay phách lạc lang thang trong nhân gian.” “Tôi không dám kể cho người khác nghe trải nghiệm chết đi sống lại, tôi sợ bị người khác coi là quái vật, cũng sợ bị thứ gì đó quỷ dị tìm đến cửa.” “Cho nên hàng trăm năm qua, tôi vẫn luôn trốn tránh, chưa bao giờ ở một nơi nào quá lâu.” “Tuy nhiên, cho đến cách đây không lâu, có một người tìm thấy tôi, tôi mới cuối cùng biết được, tại sao mình có thể trường sinh…” Xe buýt đến đích, giọng nói của Tề Tử Du cũng gần như đồng thời dừng lại.

Tề Tử Du bắt đầu tổ chức mọi người xuống xe, Chu Thánh bế Lưu Ly đi đến trước mặt hắn hỏi: “Người tìm thấy anh, là ai?” Tề Tử Du nhìn Chu Thánh một cách đầy ẩn ý, đưa ngón trỏ lên miệng, làm động tác ra hiệu im lặng.

“Chuyện liên quan đến bí mật trường sinh, không phải thành viên trong hội, thì không được biết tên của trưởng lão,” Tề Tử Du nói.

Chu Thánh hỏi dồn: “Hội gì?” “Đợi anh gia nhập, anh sẽ biết.” Tề Tử Du chậm rãi nói.

“Xin lỗi, tôi nghĩ tôi sẽ không dễ dàng gia nhập bất kỳ hiệp hội hay giáo hội nào.” Một giọng nói của ông lão vang lên từ phía sau Chu Thánh và Tề Tử Du.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, người lên tiếng chính là vị giáo sư vừa đổi chỗ với mình.

Giáo sư nói: “Nếu mục đích của các người là lôi kéo người vào giáo, tôi nghĩ có lẽ tôi phải cùng sinh viên của mình quay về rồi.” Tề Tử Du xua tay nói: “Đương nhiên không phải.

Tôi chỉ chia sẻ sự thật về trường sinh cho mọi người thấy, còn có muốn theo đuổi trường sinh hay không, đó là lựa chọn tự do của mỗi người.” Giáo sư nửa tin nửa ngờ, cũng không hỏi thêm, mà bắt đầu quan sát cảnh tượng trước mắt.

Mọi người xuống xe, chỉ có thể nhìn thấy một bãi đất hoang.

Nơi này vô cùng cằn cỗi, không có cây cối, không có hoa cỏ cũng không có đất canh tác, đất đai lại vô cùng cứng rắn.

Liễu Như Yên ghé sát Chu Thánh, nhỏ giọng nói: “Lẽ nào Tề Tử Du đang dùng cách này để lôi kéo người gia nhập Thiên Tôn Hội?” Chu Thánh khẽ nhíu mày: “Không biết, nhưng đây tuyệt đối không phải là phong cách của Thiên Tôn Hội.

Từ Tam không cần sự giúp đỡ của những người bình thường này…” “Hoặc nói chính xác hơn, Từ Tam chỉ muốn mạng của những người này, không cần tín ngưỡng và sự ủng hộ của họ.” Liễu Như Yên cũng vô cùng khó hiểu: “Bọn họ rốt cuộc đang giở trò quỷ gì vậy.” “Meo~” Lưu Ly từ trong lòng Chu Thánh nhảy xuống, bước đi nhẹ nhàng trên mảnh đất cứng rắn này.

Lưu Ly trong hình dạng mèo nói: “Mục đích khác em không nhìn thấu, nhưng mảnh đất này, ít nhất hàng trăm năm chưa có ai đào xới.”

Chu Thánh nói tiếp: “Cũng có nghĩa là, nếu bên dưới thật sự có một lăng mộ, thì ít nhất không phải là sản phẩm giả mạo, mà thực sự là thứ còn sót lại từ thời cổ đại.” Mọi người đi lang thang trên mảnh đất cằn cỗi hoang vu một lát, có người không nhịn được hỏi: “Hướng dẫn viên, anh nói ở đây có mộ tướng quân, ở đâu vậy?” “Đương nhiên là ở dưới đất rồi.” Lập tức có người đáp.

“Nhưng đất này cứng như vậy, chúng ta xuống bằng cách nào.

Dù có xuống được, ai biết được trong một bãi đất hoang rộng lớn như vậy, rốt cuộc chỗ nào mới là vị trí của ngôi mộ?” Lúc này, giáo sư và các sinh viên của ông mang đến mấy cái thùng lớn, mở ra trước mặt mọi người, trong thùng chứa đầy đủ các loại công cụ với hình dạng khác nhau.

Người bình thường trong xe có lẽ không nhận ra những công cụ này, nhưng Liễu Như Yên lại có thể nhận ra ngay, đây đều là công cụ chuyên nghiệp để trộm mộ!

Liễu Như Yên không khỏi nghi ngờ thân phận của những người này.

Dù sao, Tề Tử Du lấy cớ khám phá mộ tướng quân, dẫn đến một số người có mục đích khác, cũng không có gì lạ.

Liễu Như Yên không nhịn được nhìn về phía Chu Thánh, nhưng, Chu Thánh dường như không quan tâm đến màn kịch của nhóm du khách này.

Ngược lại, một mình anh đi trên bãi đất hoang không xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Lưu Ly lặng lẽ đi theo sau anh, để lại những dấu chân nhỏ bé của mình trên mảnh đất hoang vu này.

Liễu Như Yên biết, đây là cách Chu Thánh đang dùng phương

thức của riêng mình để tìm kiếm vị trí cụ thể của ngôi mộ.

Cô không hiểu hết toàn bộ năng lực của người gác lăng, nhưng về việc tìm mộ, dù là đạo mộ tặc lão luyện nhất, cũng không thể sánh bằng người gác lăng!

Nhưng không lâu sau, Chu Thánh lại cau mày quay trở lại nhóm du khách.

Lúc này, giáo sư và các sinh viên của ông đã cầm một thứ giống như ống nghe, áp xuống đất để nghe âm thanh dưới lòng đất.

"Xin mọi người đừng đi lại!

Tiếng bước chân sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của thầy." Một người có vẻ là sinh viên đứng dậy hét lên.

Mọi người thấy bộ dạng "chuyên nghiệp" của họ, lại gật đầu ra vẻ nghiêm túc, lần lượt đứng yên tại chỗ.

Liễu Như Yên, Chu Thánh và Lưu Ly, hai người một mèo đứng cách đám đông vài bước.

"Đây là thủ pháp thăm dò mộ của nhà nào vậy?" Liễu Như Yên nhìn nửa ngày, không nhịn được hỏi.

Chương 562

Thân là tử sĩ, Liễu Như Yên cũng có chút hiểu biết về các gia tộc và môn phái trộm mộ.

Nhưng lúc này, cô lại hoàn toàn không nhận ra nhóm người này đang dùng thủ pháp của nhà nào.

Chu Thánh im lặng một lát, mới đáp: "Anh cũng không nhìn ra." "Sao có thể?" Liễu Như Yên vô cùng ngạc nhiên, "Lẽ nào là của nước ngoài…" Liễu Như Yên rất nhanh phủ định suy đoán của mình, dù là băng nhóm nước ngoài, Chu Thánh, vị người gác lăng này cũng sẽ không hoàn toàn không nhận ra.

Lưu Ly nói: "Có khả năng nào, họ thật sự không liên quan đến thế lực trộm mộ không." Chu Thánh suy nghĩ một lát rồi nói: "Phúc Thị có trường đại học nào có chuyên ngành khảo cổ không?

Tra ảnh giáo sư của họ xem." Giọng nói của mấy người rất nhỏ, không đến mức bị người khác nghe thấy.

Liễu Như Yên cầm điện thoại tìm kiếm một lát, rồi lắc đầu đáp: "Hiện tại trong nước không có mấy trường mở chuyên ngành khảo cổ, nơi như Phúc Thị không có di tích gì nhiều, nên không có chuyên ngành khảo cổ." Mặc dù trước mặt họ có một nơi nghi là mộ tướng quân tồn tại.

Nhưng loại mộ của tướng quân vô danh này, tự nhiên sẽ không được ai biết đến, cũng không thể hình thành di tích được người đời tưởng nhớ.

"Tìm thấy rồi!" Ngay lúc mấy người đang thảo luận, bên phía giáo sư đột nhiên vang lên tiếng reo hò vui sướng.

Một thanh niên có vẻ là sinh viên vui mừng hét lên: “Theo đo đạc của chúng tôi, ba mươi mét dưới lòng đất ở đây, là rỗng!” Trên mặt đất, có một vòng tròn màu đỏ được vẽ bằng bút sơn cỡ lớn, chắc đây là nơi “rỗng” mà họ phát hiện.

Các du khách lập tức vây quanh vị trí vòng tròn đỏ, có người không hiểu nói: “Ba mươi mét, sâu vậy sao?” “Lẽ nào bắt chúng ta đào từng chút đất, rồi chui xuống theo cái hố đó à?” Chưa kể mảnh đất này rất cứng, căn bản không dễ đào.

Dù có dễ đào, những du khách này rõ ràng cũng không muốn làm công việc khổ sai này.

Chu Thánh tiến lên hai bước, nhìn Tề Tử Du nói: “Tề tiên sinh, lúc đó anh đã bò ra khỏi ngôi mộ này như thế nào?” “Nếu mộ huyệt sâu ba mươi mét, chỉ dùng hai tay để đào, rõ ràng không thực tế lắm phải không?” Tề Tử Du đáp: “Thời gian đã qua quá lâu, lúc đó cả người tôi cũng hỗn bay phách lạc, rất nhiều chi tiết đã không còn nhớ rõ.

Nhưng, tôi miễn cưỡng nhớ được, lúc đó đã đi qua một đường hầm rất dài.” Chu Thánh tỏ thái độ hoài nghi với lời nói của hắn.

Tề Tử Du miêu tả chi tiết đến từng chân tơ kẽ tóc về đêm phủ tướng quân xảy ra chuyện, bây giờ lại nói không nhớ rõ quá trình mình bò ra khỏi mộ.

Chu Thánh cảm thấy trí nhớ của một người không nên có sự chênh lệch lớn như vậy trong một thời gian ngắn.

Cho nên, hoặc là tình tiết đêm phủ tướng quân xảy ra chuyện có phần Tề Tử Du bịa đặt, hoặc là, Tề Tử Du đã nói dối về việc thoát ra khỏi mộ huyệt.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm tốt để chỉ ra sự mâu thuẫn trong lời nói trước sau của Tề Tử Du, Chu Thánh ít nhất phải nhìn rõ

mục đích thực sự của Thiên Tôn Hội, rồi mới ra tay đối phó với Tề Tử Du.

Trong đám du khách đã có người mất kiên nhẫn: "Này, anh nói dẫn chúng tôi đi tìm mộ tướng quân, nhưng chính anh còn không biết làm thế nào để xuống!

Tôi không muốn đứng đây chờ đợi, trả lại tiền cho tôi!

Tôi muốn về." "Đúng vậy, các người tưởng kéo người ta ra bãi đất hoang, nói bừa vài câu dưới đất có ngôi mộ, là có thể lừa tiền được à?" Nếu không phải trên người Tề Tử Du có hơi thở của người bị hiến tế, e rằng ngay cả Chu Thánh cũng sẽ nghi ngờ mục đích của hắn.

Trên thực tế, Chu Thánh mới là người nghi hoặc nhất hiện tại.

Anh là người gác lăng, mà người gác lăng sao lại không cảm ứng được mộ địa chứ?

Không chỉ Chu Thánh không cảm nhận được, ngay cả hệ thống người gác lăng lúc này cũng im lặng lạ thường, cứ như thể ở đây thật sự không tồn tại lăng mộ nào.

Cho nên, lúc này ngay cả Chu Thánh cũng có chút nghi ngờ mục đích thực sự của Tề Tử Du khi lừa người đến đây.

Tề Tử Du đành phải an ủi cảm xúc bất mãn của những du khách này.

Dựa vào tài ăn nói và giọng nói đầy mê lực của hắn, rất nhanh, những tiếng chất vấn quả nhiên đã nhỏ dần.

Lúc này, vị giáo sư vẫn luôn loay hoay với các thiết bị cuối cùng cũng đứng dậy, ông nói: "Nếu từ trong mộ huyệt có một đường hầm thông lên mặt đất, chúng ta cũng nên có thể dò ra được." Giọng nói của giáo sư không lớn, nhưng lúc này trong đám đông đã gần như

không còn tiếng thảo luận nào, không có tiếng ồn ào nào át đi giọng nói của ông.

Tề Tử Du nhân cơ hội nói: "Hay là các vị đợi một lát, để vị lão tiên sinh này dò xét thêm một lần nữa.

Nếu ông ấy vẫn không tìm thấy lối vào, chúng tôi sẽ hoàn lại toàn bộ chi phí mà các vị đã đóng." "Rất xin lỗi, bây giờ tôi cũng có chút không chắc chắn về trí nhớ của mình." Liễu Như Yên đứng bên cạnh Chu Thánh nhỏ giọng nói: "Nếu thật sự là trò quỷ của Thiên Tôn Hội, cách làm của họ có phải quá vòng vo không?" Tình hình trước mắt, chỉ khiến người ta cảm thấy đây là một đoàn du lịch không đáng tin cậy.

Sự không đáng tin cậy này đã làm hao mòn sự kiên nhẫn của mọi người, nhưng đồng thời, cũng làm tan biến sự cảnh giác của họ.

Khi con người mất kiên nhẫn, khả năng suy nghĩ lý trí sẽ giảm đi đáng kể.

Nếu Chu Thánh chỉ là một người bình thường, thì lúc này anh cũng nên cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, càng không đi nghi ngờ trong ngôi mộ có lẽ không tìm thấy này, sẽ tồn tại nguy hiểm gì.

Nói cách khác, Tề Tử Du có lẽ chính là đang lợi dụng tâm lý này của mọi người!

Chỉ là, cách làm này cũng rất không phù hợp với phong cách trước nay của Thiên Tôn Hội, nếu nhất định phải tìm một từ để hình dung, có lẽ là quá ôn hòa.

Dùng phương thức rất thông thường, thủ đoạn tương đối bình thường, để dụ dỗ một đám người bình thường không có gì đặc sắc.

Chu Thánh gật đầu: "Quả thật như vậy, bất kể nhìn từ góc độ nào, họ cũng không giống với sự tàn nhẫn trước nay của Thiên Tôn Hội."

Hiện tại, Chu Thánh lo lắng hơn là, nguyên nhân trường sinh mà Tề Tử Du nói, có giống với phương pháp mà Từ Tam đã dùng hay không.

Nếu loại "phương pháp" này thật sự bị dân chúng biết đến, vậy Chu Thánh có thật sự ngăn cản được sự khao khát về sức khỏe và trường sinh của người bình thường không?

Nếu Thiên Tôn Hội vẫn hành động theo phong cách trước đây, tàn hại sinh linh, không việc ác nào không làm, Chu Thánh tự nhiên có thể dễ dàng tiêu diệt chúng.

Nhưng nếu Thiên Tôn Hội lần này thật sự đang "chia sẻ" phương pháp trường sinh, cho dù phương pháp đó là hiến tế mạng sống của người khác cho chính mình, trước sự cám dỗ của trường sinh, con người liệu còn giữ được giới hạn cuối cùng không?

Nhân tính, có chịu nổi thử thách như vậy không?

Chu Thánh thậm chí không dám nghĩ đến hậu quả nếu "phương pháp" này lan rộng ra, anh biết rõ, một khi sự việc phát triển đến mức này, thì Thiên Tôn Hội sẽ hoàn toàn không thể bị tiêu diệt.

Bởi vì anh không thể tiêu diệt được chấp niệm về trường sinh trong lòng người.

Dù Chu Thánh có dốc toàn lực phá hủy tất cả các cứ điểm của Thiên Tôn Hội, chúng cũng sẽ như cỏ dại ngoan cường, lửa hoang thiêu không hết, gió xuân thổi lại mọc.

Chỉ cần chấp niệm trong lòng người không tắt, sẽ lại một lần nữa hình thành một thế lực khổng lồ.

Chu Thánh lắc đầu, khẽ thở dài: "Từ lúc nào mình cũng trở nên lo bò trắng răng như vậy.

Hiện tại sự xâm nhập này chỉ tồn tại trong nội bộ Phúc Thị, vẫn còn kịp ngăn chặn." Ít nhất cho đến hiện tại, theo báo cáo điều tra của

các tử sĩ, vẫn chưa có thành phố nào khác xuất hiện tình hình giống như Phúc Thị.

Liễu Như Yên nghe thấy Chu Thánh thở dài, tuy không hiểu rõ anh rốt cuộc đang lo lắng điều gì, nhưng Liễu Như Yên biết, chủ nhân của cô nhất định có những suy tính chu toàn hơn.

Cô không cần phải nhiều lời can dự vào quyết sách của Chu Thánh, cô chỉ cần làm tốt công việc của mình, khi Chu Thánh cần, giúp anh chia sẻ nỗi lo là được.

Liễu Như Yên không hề mong cầu Chu Thánh coi cô như một người vợ hiền có thể bàn bạc kế sách, hay nói đúng hơn, cô căn bản không dám ảo tưởng về viễn cảnh đó.

Có thể ở bên cạnh Chu Thánh như hiện tại, Liễu Như Yên đã vô cùng mãn nguyện.

Đúng lúc này, điện thoại của Chu Thánh đột ngột vang lên, trong khu vực trống trải tương đối yên tĩnh, âm thanh này lập tức thu hút sự chú ý của các du khách khác.

Chu Thánh lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị là Bạch Phỉ Phỉ.

Chắc là khi cô dẫn các tử sĩ truy tìm động tĩnh của Thiên Tôn Hội trong Phúc Thị, đã có phát hiện quan trọng.

Nếu không có tình huống đặc biệt, Bạch Phỉ Phỉ sẽ không liên lạc với Chu Thánh vào lúc này, hoàn toàn có thể đợi đến tối về rồi báo cáo.

Cho nên Chu Thánh gần như không do dự, đã nhấn nút nghe.

Tuy nhiên, đầu dây bên kia lại không có tiếng nói.

Chu Thánh vừa mới nhận cuộc gọi, đã bị Bạch Phỉ Phỉ bên kia cúp

máy.

Liễu Như Yên và Lưu Ly tự nhiên cũng chú ý đến cảnh này, Liễu Như Yên khẽ nhíu mày hỏi: "Lẽ nào bên Bạch Phỉ Phỉ xảy ra chuyện?" Trong lòng Chu Thánh cũng không khỏi dấy lên những suy đoán không hay.

Ngay lúc Chu Thánh đang suy nghĩ phải làm sao, ngay sau đó, Bạch Phỉ Phỉ lại gửi đến một tin nhắn.

Nội dung tin nhắn chỉ có bốn chữ: "Đừng đi xuống." Đúng lúc này, một tiếng nổ đột nhiên vang lên ở không xa.

Tiếng "bùm" không quá lớn, giống như tiếng nổ của một quả pháo lớn, nhưng vẫn làm Lưu Ly giật mình một cái.

Cô trước đó đang toàn tâm toàn ý nhìn tin nhắn của Bạch Phỉ Phỉ, suy nghĩ tại sao Bạch Phỉ Phỉ lại ngăn cản họ xuống mộ, tiếng nổ bất ngờ, khiến cô theo phản xạ cong lưng lên, nhìn về phía nguồn gốc của tiếng nổ.

Chỉ thấy vị giáo sư già và các sinh viên của ông đang vây quanh một đám khói đặc.

Khi khói dần tan đi, trên mặt đất lại xuất hiện một cái lỗ to bằng nắp cống!

"Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!

Thật sự có lối đi xuống!" Tiếng reo hò vui mừng của các sinh viên, lập tức thu hút sự chú ý của các du khách bên cạnh.

Có người kinh ngạc hỏi: "Các người vừa dùng cái gì vậy?" Giáo sư giải thích: "Là thiết bị gây nổ nhỏ do chúng tôi cải tiến từ pháo, uy lực không lớn, nhưng vừa đủ để phá vỡ lớp đất dày vài chục centimet này." Một du khách bạo gan thò đầu xuống: "Thì ra thật sự có một lối đi, lẽ nào bên trong thật sự là mộ tướng quân mà Tề Tử Du nói?" Từ

miệng lỗ đi xuống, là một con dốc khá thoai thoải, con dốc có chút quanh co, và một màu đen kịt, không thể nhìn thấy nó dẫn đến đâu.

Nhưng độ dốc này, giống như dốc xuống của cửa nhà để xe, không cần dụng cụ hỗ trợ, cũng có thể để người ta từ từ đi xuống.

Ngay lập tức, có du khách muốn thử vào xem xét.

"Chậm đã." Liễu Như Yên níu lấy vị du khách đó.

Người đó thấy người níu mình là một mỹ nữ, cũng không vội, chỉ nói: "Cô nương, tôi đã đến đây rồi, không vào xem thì sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Nếu cô sợ, thì cứ ở trên này, đừng cản chúng tôi vào." Liễu Như Yên thản nhiên nói: "Tôi không có ý cản anh, tôi cũng rất muốn xem bên dưới rốt cuộc có gì." "Tôi chỉ muốn nói, để tôi đi đầu." Nói xong, Liễu Như Yên không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của các du khách xung quanh, tung người nhảy vào trong đường hầm, và lấy ra một cái bật lửa, soi sáng con đường phía trước.

Phía sau Liễu Như Yên, không ít du khách cũng lần lượt đi vào, Chu Thánh và Lưu Ly cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, cũng có một số du khách nhát gan chọn ở lại gần xe buýt.

Tài xế dứt khoát mở cửa xe, để họ quay lại xe chờ.

Sau đó, tài xế cũng theo đoàn người tiến vào đường hầm.

Chương 563

Phía sau có người gọi: "Cô nương, tôi có đèn pin này, cô lấy dùng đi?" Ánh sáng của đèn pin rõ ràng tốt hơn nhiều so với cái bật lửa trên tay Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên đáp: "Tôi không phải để soi sáng." Một sinh viên lập tức phản ứng lại: "Là để kiểm tra nồng độ oxy, đúng không?

Tôi trước đây đọc tiểu thuyết thường thấy tình tiết mộ thất thiếu oxy!" Nhìn vẻ mặt phấn khích của nhóm sinh viên này, họ rõ ràng coi chuyến đi này như một cuộc thám hiểm.

Liễu Như Yên và Chu Thánh đương nhiên không bỏ qua tin nhắn của Bạch Phỉ Phỉ, họ cũng biết rõ, lần này đi xuống có thể có nguy hiểm.

Nhưng nhìn bộ dạng của nhóm du khách này cũng biết, trước khi không có cách nào chứng minh sự nguy hiểm dưới lòng đất, rất khó thuyết phục được tất cả bọn họ.

Cho nên, Liễu Như Yên chính vì biết có nguy hiểm, mới chủ động đi đầu.

Ít nhất, với thân thủ và khả năng quan sát của cô, khi đối mặt với nguy hiểm, tỷ lệ sống sót luôn lớn hơn người bình thường.

Chu Thánh và Lưu Ly đi theo xuống cũng là như vậy, nếu không có họ đi cùng, đám du khách bình thường này, và giáo sư, sinh viên bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, có lẽ ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Hiện tại, Chu Thánh chỉ hy vọng, trước khi đối mặt với nguy hiểm thực sự, có thể dọa những du khách này quay trở về.

Đường hầm rộng khoảng một người rưỡi, đám đông xếp thành

một hàng từ từ đi xuống khám phá.

Ban đầu, mọi người đều vô cùng căng thẳng, tập trung cao độ, cẩn thận bước từng bước.

Tuy nhiên đi hơn mười phút, đường hầm vẫn sâu không thấy đáy, xung quanh cũng không xuất hiện nguy hiểm gì, ngay cả mặt đất dưới chân cũng rất bằng phẳng, không có một viên đá vấp chân nào.

Tinh thần căng thẳng cao độ của mọi người dần dần thả lỏng, trong đường hầm thậm chí còn xuất hiện những tiếng nói chuyện lác đác.

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, chiếc bật lửa trên tay Liễu Như Yên đột nhiên tắt ngấm.

Trước đó, một số du khách bắt chước Liễu Như Yên, cũng lần lượt đốt bật lửa và diêm, lúc này những ngọn lửa này cũng bị cơn gió mang theo hơi lạnh này thổi tắt.

Ánh sáng trong đường hầm lập tức tối đi rất nhiều.

Chỉ còn lại chiếc đèn pin trong tay một cô gái trẻ, vẫn đang soi sáng con đường phía trước.

Nhưng biến cố bất ngờ này, dường như đã làm cô gái trẻ này giật mình.

Cô khẽ kêu một tiếng, tay run lên, chiếc đèn pin liền lăn lông lốc xuống đường hầm.

Ánh sáng của đèn pin khi xoay tròn lướt qua mặt các du khách, biểu cảm của họ vô cùng đặc sắc.

Nhưng nhiều người hơn dưới ánh đèn pin, hiện ra đều là một gương mặt kinh hoàng.

Cho đến khi nguồn sáng của đèn pin lăn càng lúc càng xa, những

biểu cảm này mới lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Cùng lúc đó, trong bóng tối vang lên tiếng thảo luận.

"Mọi người đừng hoảng, có gió có nghĩa là chúng ta sắp đến lối ra rồi!" "Nhưng cơn gió vừa rồi giống như từ địa phủ thổi đến vậy, sao có thể lạnh như thế." "Đừng nghĩ nhiều, nhiệt độ dưới lòng đất vốn đã thấp…" "Cạch." Là tiếng bật nút bật lửa.

Sau biến cố ngắn ngủi, những chiếc bật lửa trên tay mọi người lại một lần nữa được đốt lên, chiếu sáng lại khu vực đường hầm này.

Sau khi có lại ánh sáng, sự căng thẳng trong lòng mọi người cũng được xua tan đi không ít.

Đúng lúc này, Liễu Như Yên hét lên: "Im miệng, yên lặng!

Các người nghe âm thanh này." Mọi người lần lượt nín thở tập trung, đầu tiên nghe thấy, là tiếng lăn lông lốc, chắc là chiếc đèn pin bị rơi lúc nãy, vẫn chưa lăn đến cuối đường hầm.

Mà đèn pin đã còn đang lăn, cũng có nghĩa là hy vọng họ sắp đến lối ra đã hoàn toàn tan vỡ.

Ngay cả đèn pin cũng lăn lâu như vậy, chắc họ còn phải đi xuống thêm vài chục phút nữa.

Trong tiếng lăn của đèn pin, còn ẩn hiện tiếng tí tách.

Giống như giọt nước rơi xuống, đập vào mặt đất.

Ban đầu, âm thanh này rất nhỏ, rất không rõ ràng, nên không có mấy người chú ý.

Nhưng theo thời gian trôi đi, tiếng giọt nước như thể đang tiến lại gần đám đông, âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ.

Cho đến khi "Tách!" có thứ gì đó rơi xuống đỉnh đầu Chu Thánh.

Chu Thánh đưa tay lên sờ, ngay sau đó lại là một tiếng tách, tay Chu Thánh còn chưa lấy xuống khỏi đầu, chất lỏng đã trực tiếp nhỏ lên mu bàn tay anh.

Có người giơ ngọn lửa yếu ớt lên nhìn về phía Chu Thánh.

"A—" một tiếng hét vang lên.

Đương nhiên, không phải Chu Thánh hét, mà là du khách nhìn thấy bộ dạng của Chu Thánh đang hét.

Chỉ thấy lòng bàn tay, mu bàn tay của Chu Thánh đều một màu đỏ máu, chất lỏng trên đỉnh đầu anh đang chảy dọc hai bên cánh mũi, đương nhiên, chất lỏng không rõ tên này cũng có màu đỏ sậm.

Anh bây giờ trông giống như đầu đang chảy máu không ngừng, khiến mặt và tay anh một mảng hỗn độn.

Chu Thánh ghé sát vào ánh sáng yếu ớt của một chiếc bật lửa, đưa tay lau vệt chất lỏng màu đỏ sậm trên mặt, dùng giọng nói bình thản không chút cảm xúc nói: "Đừng sợ, tôi là người." Tuy nhiên, tay anh vốn đã dính đầy máu đỏ, lúc này lau mặt, lập tức khiến cả khuôn mặt Chu Thánh trông dữ tợn.

Ngọn lửa đó lại vừa hay tạo thành hình chữ V ngược, cắt khuôn mặt Chu Thánh thành hai phần sáng tối, khiến phần bóng tối từ dưới lên trông càng thêm quỷ dị.

"A a a a!

Quỷ a!" Người đàn ông vốn đứng trước mặt Chu Thánh hét lên một tiếng thảm thiết.

Sau đó, anh ta đẩy Chu Thánh ra, không ngoảnh đầu lại chạy ra ngoài.

"Tôi, tôi cũng muốn lên!" Cô gái trẻ làm rơi đèn pin lúc trước cũng

lùi lại vài bước, quay người đi ra ngoài.

Mà những người vốn đứng trước và sau Chu Thánh trong hàng, lúc này đều lần lượt tránh xa anh, khiến trước và sau Chu Thánh hình thành một khoảng trống.

Chu Thánh lại đứng yên tại chỗ, cơ thể như cứng đờ, không động đậy, lại lặp lại: "Đừng sợ, tôi là người." "Meo…" Ngay khi giọng nói của Chu Thánh vừa dứt, một tiếng mèo kêu giống như tiếng khóc của trẻ con vang vọng trong đường hầm.

Tay chân các du khách đã lạnh ngắt, trong hơi thở của một số người đã mang theo chút run rẩy.

Sự yên tĩnh khiến tiếng thở run rẩy nghe càng thêm rõ ràng.

Nhưng không ai dám tiến lại gần Chu Thánh, cũng không ai dám hỏi anh rốt cuộc là tình hình gì.

"Lộc cộc, lộc cộc…" Trong tiếng thở run rẩy, có tiếng lăn của vật gì đó ngày càng lớn.

"Cạch." Như thể đã đụng phải thứ gì đó, tiếng lăn dừng lại.

Ngay sau đó, lại là một tiếng hét: "A…" Lần này, người hét lên là cô gái trẻ vừa định đi lên.

Cô lắp bắp nói: "Là, là đèn pin của tôi.

Nó, nó từ trên đó lăn về rồi!" Cô gái trẻ này đứng ngây tại chỗ, không biết phải làm sao, cũng không dám nhặt đèn pin lên, rõ ràng đã bị dọa mất mật.

Cô gái trẻ bị dọa đến mức đứng ngây tại chỗ, cũng không biết phải nhặt chiếc đèn pin dưới chân lên.

"Cô nương, cô đừng sợ, cô nhìn kỹ chiếc đèn pin này xem, có phải là cái cô làm rơi lúc trước không?" Một du khách có phần bình tĩnh

hơn nhắc nhở.

Thế nhưng, điều này cũng khiến trong lòng mọi người dấy lên một vài suy đoán không hay.

Có người nói: "Nếu đúng là nó, chẳng phải có nghĩa là chúng ta không thể nào đi ngược lại con đường cũ để quay về sao?" "Liệu có phải chúng ta đi lên, đi mãi, rồi lại quay về điểm xuất phát từ bên dưới không… Cứ như là, quỷ đả tường vậy!" Lời này vừa thốt ra, sắc mặt các du khách đều không được tốt cho lắm.

Một người gan lớn hơn nhân cơ hội nói: "Đã không ra được, chi bằng chúng ta cứ tiếp tục đi xuống, vào sâu xem tình hình thế nào!" Lúc này cô gái trẻ mới hoàn hồn, cô nhặt chiếc đèn pin dưới chân lên: "Đây chính là đèn pin tôi làm rơi lúc trước.

Xong rồi, chúng ta thật sự không ra được rồi!" Giọng cô đã mang theo chút nức nở: "Tôi không muốn thám hiểm nữa, tôi muốn quay về…" Thấy đám đông đang căng thẳng tột độ đã xuất hiện sự chia rẽ, Tề Tử Du vốn chỉ im lặng quan sát cuối cùng cũng ra mặt kiểm soát tình hình.

Tề Tử Du nói: "Hay là thế này, chúng ta chia làm hai đường, những người muốn tiếp tục đi sâu khám phá thì theo tôi đi xuống." "Còn những ai muốn quay lại đường cũ thì do tài xế dẫn đội, quay về xe nghỉ ngơi trước." Chu Thánh lúc này mới chú ý, tài xế lái chiếc xe buýt lớn mà họ đi lúc đến vẫn luôn đi theo bên cạnh Tề Tử Du.

Trước đó, tài xế vẫn luôn ngồi ở ghế lái, Chu Thánh không quan sát kỹ người này.

Còn bây giờ, chỉ nhìn vào tư thế đứng và mức độ kiểm soát cơ bắp của anh ta, thân thủ của người này chắc hẳn vô cùng nhanh nhẹn, e rằng không chỉ là một tài xế bình thường.

“Nhưng mà, dù chúng ta muốn quay về, đi theo con đường này thật sự có thể rời đi được sao?” Có người đặt ra nghi vấn.

Tề Tử Du nói: “Không cần lo lắng, mọi người đã nghe qua nguyên lý của quỷ đả tường chưa?” Liễu Như Yên đi đầu lúc này cũng ghé lại, cô nói: “Quỷ đả tường thường có hai trường hợp, đều do ảo giác của con người gây ra.” “Thứ nhất là ảo giác về cảm giác cơ thể, sau khi bịt mắt lại, trong đầu bạn nghĩ mình đang đi thẳng, nhưng vì cơ bắp hai chân thường phát triển không đều, nên trên thực tế bạn sẽ đi thành một vòng tròn, quay lại điểm xuất phát.” “Thứ hai thì ngược lại, là ảo giác thị giác.

Vật tham chiếu trong tầm mắt của con người trông có vẻ thẳng, nhưng thực chất lại có độ cong không thể phát hiện, khi người ta đi theo vật tham chiếu đó, cuối cùng cũng sẽ đi thành một vòng tròn, quay lại điểm xuất phát.” Đương nhiên, cả hai loại này đều là “quỷ đả tường” có thể giải thích bằng khoa học.

Dù mọi người vẫn chưa thể quy kết tình huống trước mắt vào một trong hai loại giải thích khoa học đó.

Nhưng trong giọng nói điềm nhiên của Liễu Như Yên, sự căng thẳng của mọi người đã tan đi không ít.

Tề Tử Du nói tiếp: “Cho nên, trong đường hầm này, bùn đất xung quanh rất có thể là nguyên nhân gây ra sự sai lệch thị giác của chúng ta.” “Tôi đề nghị tiếp theo dù là đi lên hay đi xuống, ngoại trừ người dẫn đội, những người khác đều nhắm mắt lại.” “Chúng ta chia làm hai đường, nếu không ra được, kết quả tệ nhất cũng chỉ là hai đội lại gặp nhau ở đây, lúc đó chúng ta sẽ nghĩ cách khác.” Sự sắp xếp bình tĩnh của Tề Tử Du một lần nữa trấn an cảm xúc của mọi người.

Dần dần, mọi người bình tĩnh lại, tự giác chia thành hai đội nhỏ.

Trong lúc đó, Chu Thánh và Liễu Như Yên vô tình nhìn nhau một

cái, lập tức hiểu ý đối phương, Liễu Như Yên tiếp tục đi xuống thăm dò, dẫn đầu.

Còn Chu Thánh thì bế Lưu Ly, lặng lẽ đứng vào đám người muốn quay về.

Nhưng với bộ dạng hiện tại của Chu Thánh, anh còn chưa đến gần đám đông được hai bước, họ đã lập tức lùi lại mười bước.

Chương 564

Cuối cùng, phía trước và phía sau quả thực đã hình thành hai đội nhỏ, nhưng ở giữa lại còn lại một mình Chu Thánh trơ trọi.

Tề Tử Du bước lên, lấy từ trong túi ra một chiếc khăn mặt đưa cho Chu Thánh.

Chu Thánh giả vờ lau qua loa, rồi nói lời cảm ơn và trả lại khăn.

Khuôn mặt anh lúc này vẫn còn lớp hóa trang, Chu Thánh không dám lau mặt mạnh.

Cho nên, bộ dạng của Chu Thánh bây giờ trông vẫn rất đáng sợ.

Sau khi nhận lại khăn, Tề Tử Du nhìn nó với vẻ đăm chiêu, không biết đang nghĩ gì.

Những người muốn quay về ban đầu không đồng ý cho Chu Thánh đi cùng, dưới sự khuyên giải nhiều lần của Tề Tử Du, các du khách mới miễn cưỡng đồng ý để Chu Thánh đi theo ở phía xa xa.

Lúc này, lại có người thắc mắc: "Người đi sau có thể nhắm mắt để tránh ảo giác, nhưng người dẫn đường phía trước thì sao?" Tề Tử Du tự tin cười, lấy từ trong túi ra hai cây nến đỏ.

"Đây là nến đỏ được dùng trong hôn lễ của một vị vương gia ngày xưa.

Vị vương gia đó là huyết mạch thiên tử thật sự, nên dương khí và hỷ khí trong cây nến này chắc chắn sẽ khiến tà ma không dám đến gần." "Người đi đầu đốt nến đỏ, cầm trước người, sau đó chỉ cần nhìn chằm chằm vào ánh nến mà đi về phía trước thì sẽ không bị những thứ xung quanh gây nhiễu." Liễu Như Yên bước lên, không khách khí rút một cây nến đỏ từ tay Tề Tử Du: "Lần sau lấy ra sớm

hơn, cái này còn dễ dùng hơn bật lửa nhiều." Tề Tử Du gãi đầu, có chút ngượng ngùng giải thích: "Nến đỏ này không còn nhiều, tôi vốn định để đến trong mộ huyệt, lỡ gặp phải thứ gì quỷ dị mới dùng đến." Liễu Như Yên lặng lẽ quan sát kỹ cây nến đỏ, sau đó ném cho Chu Thánh một ánh mắt ra hiệu không có vấn đề gì.

Cây nến này tuy không có tác dụng lớn như Tề Tử Du miêu tả, nhưng ít nhất sẽ không gây hại ngược lại cho họ.

Liễu Như Yên nói: "Vậy đội đi xuống, để tôi đốt nến đỏ, đi đầu." Liễu Như Yên hành sự vô cùng dứt khoát, lập tức bắt đầu hành động.

Đội đi lên tự nhiên cũng không có lý do gì để ở lại lâu, tài xế nhận lấy nến đỏ, cũng đốt lên rồi đi ở phía trước nhất.

Những người phía sau xếp thành một hàng dọc, lần lượt nhắm mắt, hai tay đặt lên vai người phía trước.

Còn Chu Thánh, không ai muốn bị anh đặt tay lên vai, nên người đứng thứ hai từ dưới lên đã buộc một sợi dây vào cổ tay, kéo Chu Thánh đi ở tít phía sau.

Đối với sự đối xử đặc biệt này, Chu Thánh cầu còn không được.

Rốt cuộc, không ai thấy, mới tiện cho anh ra tay chứ!

Đội đi lên đi được một lúc, từ phía sau truyền đến một giọng nói run rẩy: "Anh, anh em, người phía sau tôi, hình như biến mất rồi." "Từ lúc nãy, sợi dây trên tay tôi đã không còn cảm nhận được lực kéo nào nữa, tôi không yên tâm nên vừa nhắm mắt vừa thu dây lại, nhưng bây giờ tôi đã cầm được đến đầu cuối của sợi dây rồi." "Tôi không biết người đó chỉ buông dây ra, vẫn lặng lẽ đi theo sau, hay là đã mất tích rồi." Anh ta rất muốn mở mắt quay đầu lại xem tình hình.

Người tài xế đi đầu vội vàng đáp lại: "Mặc kệ hắn, đừng quay đầu lại, theo khoảng cách thì chúng ta sắp ra ngoài rồi!" Có người bàn

tán: "Người đó chắc chắn có vấn đề, từ đầu tôi đã thấy hắn rất quái dị, ai lại xuống mộ mà còn mang theo một con mèo chứ…" "Đúng vậy, đúng vậy, ánh mắt con mèo đó nhìn tôi cũng không bình thường, cứ như nó nghe hiểu chúng ta đang nói gì vậy." Mặc dù mọi người không thể chờ đợi được việc dùng những cuộc thảo luận này để xua tan sự căng thẳng trong lòng, nhưng từ đầu đến cuối, tất cả đều ngoan ngoãn nghe lời, không mở mắt.

Cuối cùng, một tia sáng xuất hiện trên đầu họ.

Tài xế thở phào nhẹ nhõm nói: "Chúng ta đến rồi, chúng ta ra ngoài rồi!" Mọi người reo hò nhảy cẫng lên, bò ra khỏi đường hầm, hồn vía chưa định trở về xe buýt nghỉ ngơi.

Không ai để ý, người tài xế vốn đi đầu đội, sau khi đưa họ về xe, đã lại biến mất không thấy tăm hơi… Liễu Như Yên dẫn đội đi xuống được một lúc, đường hầm ngày càng rộng ra, cuối cùng, cả nhóm đến một khu đất trống trải và bằng phẳng.

Chính giữa khu đất là một chiếc quan tài.

Trong số những người không bị dị tượng lúc trước dọa sợ, còn có giáo sư và các sinh viên của ông.

Chỉ thấy giáo sư lấy ra một dụng cụ có mặt đồng hồ, cũng không biết có tác dụng gì.

Ông loay hoay một lúc rồi nói: "Độ sâu chúng ta xuống hiện tại chỉ có hai mươi mét, vẫn chưa đến mộ thất mà chúng ta đã thăm dò trước đó." "Nhưng mà, đến đây đã hết đường rồi, chúng ta phải xuống bằng cách nào?" Có người không nhịn được hỏi.

Liễu Như Yên nói: "Có đường.

Tuy xung quanh thoáng nhìn đều là tường đất, nhưng chắc chắn có cửa ngầm." Liễu Như Yên nhìn về phía Tề Tử Du hỏi: "Rốt cuộc, Tề

Tử Du có thể từ trong đó ra ngoài, thì chúng ta nhất định có thể từ ngoài vào trong, đúng không?" "Không biết anh có còn nhớ đường đi ở đây không?" Tề Tử Du nhíu mày đáp: "Tôi thật sự không có ấn tượng gì cả, hay là mọi người tìm xung quanh xem?

Có lẽ đúng như cô nương này nói, phía sau những bức tường đất có thể là rỗng." Tề Tử Du lúc này trong lòng cũng vô cùng khó hiểu, anh ta thật sự không biết nơi này có một quảng trường như vậy.

Từ khi trong đường hầm xuất hiện âm thanh quỷ dị và tình huống quỷ đả tường, mọi thứ đã không còn giống như anh ta dự liệu.

Tề Tử Du cũng không nói rõ được rốt cuộc khâu nào đã xảy ra vấn đề, nhưng anh ta đại khái đã đoán được người có vấn đề là ai.

Nhưng người đó rõ ràng đã đi cùng đám người quay về rồi, tại sao họ vẫn gặp phải chuyện ngoài ý muốn?

Ngay lúc Tề Tử Du đang trăm mối không lời giải, một tiếng hét lớn vội vã kéo sự chú ý của anh ta quay lại.

"Cẩn thận!" Liễu Như Yên hét lớn, lao tới Tề Tử Du, hai người cùng ngã xuống đất.

Lúc này Tề Tử Du mới nhận ra, vừa rồi có một mũi nỏ tiễn sượt qua tai anh ta, sau đó cắm sâu vào mặt đất.

Tề Tử Du nuốt nước bọt, hồn vía chưa định ngồi trên đất, quay đầu nhìn về phía lỗ hổng do mũi nỏ bắn ra.

Theo độ sâu và lực đạo này, nếu vừa rồi anh ta không bị đẩy ra, lúc này đầu của anh ta e là đã bị xuyên thủng!

Tề Tử Du nhìn theo hướng mũi nỏ bắn tới, chỉ thấy ở bức tường không xa, một sinh viên cũng đang ngồi bệt dưới đất.

Mũi nỏ vừa rồi đã sượt qua da đầu của sinh viên này, tiện thể cạo

đi một mảng tóc của cậu ta.

Nhưng sinh viên lúc này căn bản không có tâm trạng sờ lên đỉnh đầu mình, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

"Đừng chạm lung tung vào tường ở đây, có cơ quan!" Tề Tử Du vội vàng hét lên.

Sự cố bất ngờ này tự nhiên khiến những người khác trên sân cũng lần lượt dừng tay, không dám có thêm hành động nào.

Nếu dị tượng lúc trước chỉ là dọa người, không có nguy hiểm thực tế, thì cơ quan trên sân bây giờ, rất có thể chỉ cần một chút sơ suất là sẽ khiến những người này mất mạng.

Vì vậy lúc này, lại có vài người trong lòng nảy sinh ý định rút lui.

Còn vị sinh viên bị cạo mất một mảng tóc, lúc này cuối cùng cũng hoàn hồn, cậu ta sờ lên da đầu mình đứng dậy, trên mặt lại còn mang theo một tia phấn khích.

"Đáng giá, đáng giá!

Không chỉ gặp ma, mà còn gặp được cơ quan miêu tả trong tiểu thuyết, chuyến đi này thật sự đáng giá!" Cậu ta phấn khích hét lên.

"Giáo sư, thầy mau xem, chỗ em vừa kích hoạt cơ quan, có phải là con đường có thể đi tiếp không?" Sinh viên mặt mày đầy vẻ mong đợi, rõ ràng đối với loại người như cậu ta, nỗi sợ hãi khi đối mặt với nguy hiểm còn xa mới bằng được cảm giác phấn khích khi thám hiểm.

Giáo sư thì cẩn thận hơn cậu ta rất nhiều, chỉ thò đầu ra nhìn lỗ nhỏ trên tường, chứ không tùy tiện đưa tay chạm vào.

Suy nghĩ một lát, giáo sư nói: "Hình dạng của quảng trường dưới lòng đất này tuy không được quy tắc cho lắm, nhưng nhìn chung cũng có chút giống hình bát giác." "Hình bát giác?

Kỳ Môn Độn Giáp sao?

Tức là có một phương vị là sinh môn?" Sinh viên vội vàng hỏi.

Giáo sư nói: "Tôi cũng chỉ đoán thôi, không loại trừ những khả năng khác." Tề Tử Du lại chen vào: "Tôi nghĩ, khả năng là Kỳ Môn Độn Giáp không lớn.

Bởi vì vị tướng quân đó lúc sinh thời vô cùng ghét những thứ này, đến nỗi trong phủ trên dưới chưa từng có ai nghiên cứu về Kỳ Môn Độn Giáp." "Trừ phi cơ quan ở đây không phải do tướng quân phủ năm đó thiết lập, mà là do người nào đó sau này thêm vào.

Nếu không thì nó không thể là Kỳ Môn Độn Giáp." Tề Tử Du hiển nhiên cũng đã bình tĩnh lại sau nguy hiểm vừa rồi.

Lời nói đầy ẩn ý của anh ta cũng khiến Liễu Như Yên không nhịn được liếc nhìn.

Cho đến nay, Tề Tử Du biểu hiện rất giống một người bình thường, chỉ là đầu óc tương đối linh hoạt hơn một chút, sức mạnh cơ thể và tốc độ phản ứng đều vô cùng bình thường.

Liễu Như Yên nhân lúc cứu anh ta vừa rồi, cũng đã quan sát kỹ da thịt của anh ta, Tề Tử Du không có dấu hiệu thối rữa như tử thi, anh ta không nghi ngờ gì là một người sống.

Có người phản bác: "Biết đâu tướng quân phủ lại cố tình làm ngược lại, chính vì tướng quân không thích những thứ này, nên mới dùng nó để thiết lập cơ quan, chẳng phải càng có thể che mắt người đời sau sao?" "Có lý đó, càng bất ngờ, càng khó bị người ta nghĩ đến.

Giáo sư, nếu theo Kỳ Môn Độn Giáp, thì sinh môn nên ở phương vị nào?" Giáo sư chỉ vào phía đối diện mình nói: "Tôi chỉ biết loại đơn giản nhất, hẳn là vị trí này.

Tôi cũng hiểu biết rất ít về phương diện này, không đảm bảo

chính xác." "Không sao, đúng hay sai, thử là biết!" Nhưng mọi người lại gặp khó khăn, để ai đi thử, rõ ràng là một vấn đề.

Phần lớn bọn họ chỉ là những du khách bình thường có tinh thần mạo hiểm và lòng hiếu kỳ, chứ không có thân thủ cao siêu, dù đối mặt với cơ quan đơn giản nhất, cũng có khả năng mất mạng tại đây.

Nói cách khác, nếu đứng ở đây là người của đạo mộ thế gia, hoặc các môn phái có những bản lĩnh đặc biệt, thì căn bản không thể nào do dự quá lâu ở một quảng trường dưới lòng đất nhỏ bé như thế này.

Cuối cùng, vẫn là Liễu Như Yên lên tiếng: "Tôi đi, mọi người tránh xa một chút." Mấy sinh viên trẻ tuy không nỡ để một cô gái xinh đẹp như Liễu Như Yên lấy thân thử hiểm, nhưng cũng không ai dám lên tiếng thay cô.

"Mọi người có mang theo dụng cụ phá hoại nào không?" Liễu Như Yên hỏi.

Cô cần một công cụ thuận tay, thử xem có thể phá vỡ bức tường đối diện không.

"Trừ loại thuốc nổ nhỏ lúc trước ra." Cô lại bổ sung.

Ở dưới lòng đất thế này, nếu tùy tiện cho nổ, rất có thể sẽ gây sập, dẫn đến tất cả mọi người bị chôn sống ở đây.

Liễu Như Yên sẽ không phạm phải sai lầm sơ cấp này.

Thấy vậy, đám sinh viên trẻ vội vàng mang những dụng cụ họ mang theo trình ra trước mặt Liễu Như Yên, giống như đang dâng hoa tỏ lòng ân cần.

Liễu Như Yên chọn một chiếc búa nhỏ, sau đó cầm cán búa đi về phía bức tường đất.

Mọi người nín thở theo dõi động tác của Liễu Như Yên, thế

nhưng Liễu Như Yên lại không hề có hành động thừa thãi nào, chỉ đơn giản là bước lên, một búa đập vào mặt tường!

"Ầm" tiếng búa va vào tường vang lên, gây ra một chút chấn động nhẹ.

Cổ tay của Liễu Như Yên trông vô cùng mảnh mai, nhưng lực đập của cú búa này lại không hề yếu chút nào!

Chỉ có điều, trên mặt tường chỉ rơi xuống một ít vụn đất, chứ không bị đập ra vết nứt.

Ngay lúc này, bức tường trước mặt Liễu Như Yên đột nhiên lộ ra một khe hở!

Chương 565

Liễu Như Yên lập tức nghiêng người né tránh, từ trong khe hở của bức tường, vô số ngân châm sượt qua mặt cô bắn ra!

Nếu phản ứng của Liễu Như Yên chỉ chậm hơn một chút, những cây kim này có thể đã xuyên qua má, chọc thủng mắt cô!

Sự nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc này khiến trái tim của mọi người tại hiện trường đều bị siết chặt.

Ngược lại, người gần nguy hiểm nhất là Liễu Như Yên lúc này lại vẫn vô cùng bình tĩnh.

Cô thấy đợt ngân châm này đã bắn xong, lập tức cầm búa lao lên, nhắm thẳng vào khe hở trên tường mà đập mạnh xuống.

Mắt thường có thể thấy, xung quanh khe hở này đã xuất hiện một vài vết nứt.

Nhưng ngay sau đó, lại là một loạt ngân châm bắn ra, mắt thấy Liễu Như Yên đã không kịp né tránh!

Có vài du khách thậm chí đã sớm che mắt lại.

Trong khoảnh khắc đó, Liễu Như Yên đột nhiên hạ thấp trọng tâm, với một tư thế vô cùng quỷ dị, nằm ngửa ra đất.

Sau đó cô cong lưng, đột ngột lăn sang một bên, lại một lần nữa thành công tránh được mọi nguy hiểm.

Chỉ có điều, trên người và mặt cô lúc này đã đầy bùn đất, trông có chút nhếch nhác.

Liễu Như Yên sau khi lăn người thì thuận thế đứng dậy, lại một lần nữa ném chiếc búa trong tay về phía mặt tường.

Lần này, tường đất cuối cùng cũng không chịu nổi, những mảng đất lớn rơi lả tả xuống.

Phía sau đó, là một cánh cửa gỗ màu đỏ máu.

Phía trên cánh cửa, có một chiếc hộp màu đen, bên trong là vô số lỗ nhỏ li ti, hiển nhiên ngân châm vừa rồi chính là bắn ra từ đây.

Tuy cánh cửa này trông vô cùng quỷ dị, nhưng trong đám đông vẫn vang lên vài tiếng reo hò.

"Tốt quá rồi!

Vị trí này quả nhiên có đường!" "Nhưng sau cánh cửa này có nguy hiểm không?

Rốt cuộc ở đây có nhiều cơ quan như vậy, lỡ như con đường sau cửa cũng có cơ quan thì sao?" Cũng có người vô cùng lo lắng.

Bọn họ không có thân thủ ưu tú như Liễu Như Yên, không chắc có thể né được những cơ quan nguy hiểm như vậy.

"Những người không muốn tiếp tục đi sâu khám phá thì ở lại tại chỗ hoặc quay về mặt đất là được rồi mà." Có người đề nghị.

Lời này vừa thốt ra, không ít người vốn đã có ý định rút lui liền chọn dừng lại.

Đội ngũ tiến về phía trước thám hiểm lại một lần nữa thu hẹp.

Liễu Như Yên dường như không hề để tâm đến động tĩnh của đám đông, chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mắt, suy nghĩ làm thế nào để mở nó ra.

Chỗ tay nắm cửa quả thực có một ổ khóa, nhưng chìa khóa hiển nhiên không ở vị trí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây là một quảng trường dưới lòng đất trống trải, nếu thật sự có chìa khóa, thì cũng chỉ có thể ở trong chiếc quan tài chính giữa.

Liễu Như Yên liếc nhìn số người còn lại, quyết định tạm hoãn hành động mở quan tài.

Vì cửa làm bằng gỗ, điều đó cũng có nghĩa là việc dùng sức phá hủy để mở nó ra không hề khó khăn.

Liễu Như Yên trả lại chiếc búa trong tay, sau đó chọn một chiếc rìu nhỏ, dùng sức bổ nát cánh cửa gỗ.

Tuy nhiên, sau cánh cửa gỗ, lại không như mọi người mong muốn, không xuất hiện một đường hầm dẫn vào sâu bên trong.

Mà là một bức tường đất màu vàng khè!

Trên bức tường đất, còn in hai hàng chữ màu đỏ máu, trông giống như chữ triện.

Nội dung là hai câu thơ mà mọi người đều thuộc nằm lòng: Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Liễu Như Yên tiến lên, nhẹ nhàng gõ vài cái lên mặt tường đất, xác định bức tường này là đặc ruột.

Dù có tiếp tục bổ xuống cũng sẽ không có thu hoạch gì.

"Nếu vị trí chúng ta cho là sinh môn không có đường, vậy câu thơ trên tường có phải đang nhắc nhở chúng ta, con đường ở đây nằm ở một nơi nào đó không bình thường không?" "Nhưng sinh môn không thông, chẳng phải chỉ còn lại những tử môn này sao?

Chẳng lẽ phải đập vỡ hết tất cả các bức tường ở đây, thử từng cái một sao?" Mọi người thảo luận không có kết quả, lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Liễu Như Yên thì vẫn không có hành động thừa thãi nào, chỉ lặng lẽ chờ đợi quyết định của mọi người.

Một bên, ánh mắt của Tề Tử Du lại càng lúc càng sâu thẳm,

dường như đã đoán được chuyện gì đó, nhưng lại im lặng không nói.

"Khoan đã, mọi người nhìn những cây ngân châm vừa bắn ra kìa!" Đột nhiên có người kinh ngạc kêu lên.

"Điểm rơi của những cây ngân châm này phân bố ở hai bên quan tài, dường như tạo thành một hình gì đó!" Lập tức, một sinh viên gan dạ đi thẳng lên, một chân đạp lên nắp quan tài.

Trước đó vị trí của mọi người ở bên cạnh, nên không thể phân biệt rõ ràng vị trí rơi của ngân châm, chỉ có thể thấy chúng đều bắn ở gần quan tài.

Còn bây giờ, khi sinh viên đứng ở chính giữa nhìn xuống, lập tức phát hiện: "Là ngũ giác tinh!

Những cây ngân châm này lấy quan tài làm trung tâm, tạo thành một hình ngũ giác tinh trên mặt đất!" Thoạt nhìn, giống như một loại trận pháp quỷ dị nào đó.

Nhưng mọi người đều rõ, điểm rơi của ngân châm tạo thành hình dạng như vậy, tuyệt đối không phải là trùng hợp!

"Tôi biết rồi!" Giáo sư mắt sáng lên, lập tức đoán ra vấn đề nằm ở đâu, "Hiện tại xem ra, vị trí mộ thất chắc chắn ở bên dưới chúng ta.

Nói cách khác, dù con đường có quanh co thế nào, thứ chúng ta cần tìm vẫn luôn là một con đường đi xuống." "Ban đầu tôi chỉ có một phỏng đoán mơ hồ, nhưng bây giờ cộng thêm hình dạng này và câu thơ trên tường, không nghi ngờ gì nữa, con đường thật sự nằm ở bên dưới chiếc quan tài chính giữa này!" Không ít người đều gật đầu theo, hiển nhiên cũng đã ít nhiều đoán được đáp án này.

Liễu Như Yên lập tức nói: "Vài người thân thủ tốt, phản ứng nhanh, cùng tôi dời quan tài ra." Giáo sư bổ sung: "Nếu bên dưới quan tài là con đường thật sự, thì việc di chuyển nó hẳn sẽ không kích hoạt

cơ quan.” Giáo sư phát hiện, cơ quan ở đây trông có vẻ nguy hiểm, nhưng thực chất lại đang giúp họ chỉ dẫn phương hướng thật sự.

Từ đó có thể thấy, người xây dựng nơi này năm đó, không phải muốn nhốt người đến đây đến chết, mà là đang cố ý giúp họ tiếp tục tiến lên.

Nhưng giáo sư cũng không hiểu lắm tại sao đối phương lại làm vậy, chẳng lẽ tướng quân sau khi qua đời, lại còn hoan nghênh người khác đến trộm mộ của mình sao?

Trong lúc giáo sư đang trăm mối không lời giải, mấy chàng trai trẻ khỏe mạnh đã bắt đầu hành động.

Họ tuy thân thủ không đủ nhanh nhẹn, nhưng sức lực trông có vẻ lớn hơn Liễu Như Yên một chút.

Đối mặt với một đại mỹ nữ như Liễu Như Yên, họ đã sớm muốn thể hiện trước mặt cô, nhưng vẫn không tìm được cơ hội.

Lúc này biết được di chuyển quan tài cũng không kích hoạt nguy hiểm, các chàng trai trẻ tự nhiên phải thể hiện thân thủ một phen trước mặt người đẹp!

Tuy nhiên, mấy người dùng hết sức bình sinh, quan tài vẫn không nhúc nhích.

Hiển nhiên, quan tài đã bị đóng chặt xuống mặt đất.

Có người đề nghị: “Nếu đã xác định bên dưới quan tài là đường đi, mà quan tài lại không dời được, hay là mở nắp ra, rồi đập nát đáy quan tài?” “Mở quan tài liệu có…” Họ đang lo lắng việc mở quan tài có gặp phải tống tử như trong tiểu thuyết không, kết quả lời còn chưa nói xong, đã có một sinh viên gan dạ đẩy bật nắp quan tài ra.

Ngay sau đó, một mùi hôi thối ập vào mặt khiến mọi người không nhịn được che miệng mũi, lùi lại mấy bước.

Cùng với việc nắp quan tài được mở ra, còn có một làn khói mù màu xanh lan ra ngoài.

Có người phản ứng nhanh lập tức nín thở, còn có người không kịp phản ứng, đã hít phải khói mù. rất nhanh, những người hít phải khói mù đã xuất hiện triệu chứng khó chịu.

Họ giống như bị trúng độc, sắc mặt trở nên tái mét, môi cũng trở nên tím ngắt.

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng "rầm" lớn, nắp quan tài bị hất bay thẳng lên!

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, rốt cuộc lúc này, đã không còn ai đứng gần quan tài, đều đã lùi ra xa mấy bước.

Vậy thì, thứ hất bay nắp quan tài, chỉ còn lại một đáp án!

"A a a!

Cứu mạng, tống tử bật nắp quan tài rồi!" Chỉ thấy trong làn khói mù màu xanh, lờ mờ hiện ra một hình dáng gầy gò, hình dáng đó hành động cứng đơ mà chậm chạp, từng chút một đi về phía đám đông.

Mấy người không bị trúng độc đã vội vàng chạy về phía đường hầm, còn những người trúng độc, lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn, muốn chạy cũng không chạy nổi.

Họ ngồi bệt dưới đất, thậm chí có người tâm lý yếu, đã bị dọa ngất đi.

Lúc này, Tề Tử Du vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát cuối cùng cũng hành động.

Anh ta lấy ra một chiếc khăn mặt sạch, thấm nước che miệng mũi, sau đó nhặt chiếc búa mà Liễu Như Yên vừa vứt xuống, đột ngột lao vào trong làn khói mù!

Rất nhanh, làn khói mù màu xanh cũng che khuất thân thể anh ta, mọi người chỉ có thể qua một hình dáng mơ hồ, thấy một bóng người giơ búa, liều mạng đập về phía một bóng người khác.

Một nhát, hai nhát, ba nhát… âm thanh khiến người ta tê dại da đầu này, kéo dài đến hơn mười nhát, mới hoàn toàn biến mất.

Lúc này, khói mù lan ra từ quan tài cũng đã tan đi gần hết.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ, Tề Tử Du vẫn cầm búa đứng tại chỗ, còn dưới chân anh ta, là bộ xương khô gần như tan rã sau khi bị đập một trận tơi bời.

Áo quần trên bộ xương khô đã mục nát không thể tả, huyết nhục của chính nó cũng đã bị ăn mòn không còn một chút nào.

Chương 566

Tại sao bộ xương này vừa rồi có thể cử động, mọi người không hiểu, nhưng bây giờ xem ra, chất xương của những khúc xương này đã mục rã, rất dễ dàng bị đập vỡ.

Nó căn bản không phải là đối thủ của bất kỳ người trưởng thành nào ở đây.

Nhưng hiệu quả gây sợ hãi mà nó mang lại, lại không thể xem thường.

Sau khi khói mù hoàn toàn tan hết, Liễu Như Yên và Tề Tử Du nhìn vào trong quan tài, quả nhiên, tấm ván dưới đáy quan tài, là thiết kế có thể di động.

Giống như cửa sổ lùa, có thể mở ra một ô nhỏ, đủ cho một người đi qua.

Còn bên dưới quan tài, là một cái hố sâu không thấy đáy.

"Xuống xem thử đi." Liễu Như Yên không do dự, vẫn muốn đi đầu.

"Chờ chút, cô buộc sợi dây này vào eo đi." Tề Tử Du nói, lấy từ trong ba lô ra một cuộn dây leo núi.

"Nếu có chỗ nào không ổn, cô cứ hét lên một tiếng, chúng tôi sẽ lập tức kéo cô lên." Liễu Như Yên gật đầu, tỏ ý chấp nhận phương án này.

Tề Tử Du quay đầu hét: "Qua đây vài người, giúp một tay kéo dây!" Tuy nhiên lần này, người đi qua chỉ có hai thanh niên có vẻ là sinh viên.

Đương nhiên, giáo sư lớn tuổi tuy cũng đi theo, nhưng hiển nhiên

ông không thích hợp làm công việc thể lực này.

Còn những người khác, có người bị dọa ngất đi, có người trúng độc mất khả năng hành động, có người đã bị dọa sợ chạy ngược về.

Hiển nhiên, dù có đi xuống theo đáy quan tài, không có nguy hiểm gì.

Người dám đi xuống thám hiểm, cũng chỉ còn lại năm người trước mắt.

Giáo sư ngồi xổm bên cạnh bộ xương khô, cẩn thận lấy ra một chiếc cọ nhỏ, thu thập mảnh vụn xương của nó.

Nhìn bộ dạng của ông, nếu không phải bộ xương này không tiện mang theo, e là đã muốn mang cả về để nghiên cứu rồi.

Tề Tử Du thì chọn một người tương đối bình tĩnh trong số các du khách, đưa cho anh ta một cây nến đỏ, và dặn dò anh ta đưa những người còn lại an toàn trở về.

Liễu Như Yên vẫn luôn quan sát động tĩnh của Tề Tử Du, lại một lần nữa cảm thấy khó hiểu.

Nếu người này thật sự là người của Thiên Tôn Hội, và ôm mục đích nào đó lừa các du khách vào lòng đất, tại sao bây giờ số du khách đi theo anh ta ngày càng ít, mà anh ta cũng không hề tỏ ra lo lắng?

Hơn nữa, Thiên Tôn Hội từ khi nào lại quan tâm đến tính mạng của người thường?

Tề Tử Du lại tại sao luôn nhớ phải sắp xếp ổn thỏa cho các du khách?

Chẳng lẽ thật sự chỉ là do diễn kỹ của anh ta quá tốt, đóng vai một hướng dẫn viên du lịch quan tâm đến du khách đến mức hoàn hảo?

Tề Tử Du sắp xếp xong cho các du khách, cùng hai sinh viên khác

xếp thành một hàng, trước sau cầm lấy dây thừng, ra hiệu cho Liễu Như Yên có thể xuống được rồi.

Hố dưới đáy quan tài có chút chật hẹp, ngay cả thân hình mảnh mai như Liễu Như Yên cũng không thể duỗi tay chân.

Có thể tưởng tượng, nếu có người thân hình to lớn hơn một chút muốn đi qua đây, chắc chắn sẽ bị kẹt ở cửa hố.

Liễu Như Yên nắm lấy dây thừng, từng chút một đu xuống, không lâu sau, chân cô lại một lần nữa chạm đất.

Cô giật giật dây thừng, hét lên trên: "Độ sâu khoảng hơn ba người, không có nguy hiểm.

Bên dưới vẫn là một đường hầm." Nghe vậy, mấy người phía trên buộc một đầu dây vào quan tài để cố định, trước tiên đưa giáo sư xuống, sau đó lần lượt bám vào dây thừng leo xuống.

Đường hầm lần này, rộng hơn lúc trước rất nhiều, có thể chứa được năm người đi cùng nhau.

Tề Tử Du đốt một cây nến đỏ, soi sáng con đường phía trước.

Trên hai bên tường của đường hầm, là những bức phù điêu cổ quái được xếp đối xứng nhau.

Phù điêu có các hình dạng khác nhau, nhưng đều là những khuôn mặt vô cùng dữ tợn, có chút giống môn thần trấn yểm trên cửa, chỉ lớn bằng một lòng bàn tay, chiều cao vừa vặn ở vị trí đỉnh đầu của Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên nhón chân, quan sát một lát, từ những vết gỉ sét trên đó, những bức phù điêu này hẳn là bằng sắt.

Tuy nhiên đi không được bao lâu, Tề Tử Du ở phía trước đột nhiên dừng bước, và ra hiệu cho mọi người im lặng.

Mấy người không hiểu anh ta muốn làm gì, bèn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh ta.

Giáo sư thì nhân cơ hội quan sát phù điêu trên tường, phát hiện hoa văn trên đó không được tinh xảo, vật liệu cũng bình thường, với kỹ thuật thời đó mà nói, chỉ có thể xem là hàng thứ phẩm, không có giá trị khảo cổ gì.

Ngay lúc này, Tề Tử Du nhìn về phía họ đi tới nói: "Tôi đã dặn người ở trên, nhất định phải trông chừng sợi dây ở lối vào quan tài, nếu có người đến gần, tuyệt đối không được để họ tháo dây ra, nếu không chúng ta rất khó đi lên." "Nhưng mà, nếu có vị du khách nào muốn theo dây thừng đi xuống, thì không cần ngăn cản." Một sinh viên nghi ngờ nói: "Hướng dẫn viên, anh đang nói gì vậy?" Tề Tử Du nhàn nhạt cười: "Tôi đang chào đón một vị du khách khác đi xuống theo chúng ta." Theo lời nói của anh ta, mọi người lần lượt quay đầu nhìn về vị trí họ đến.

"Nếu tôi đoán không lầm, từ nửa đường, anh ta đã lén lút đi theo sau chúng ta." Tề Tử Du giơ nến đỏ lên, trong ánh lửa mờ ảo, một bóng người dần dần tiến lại gần họ.

Mấy sinh viên không khỏi nín thở, rốt cuộc đã chứng kiến bộ xương khô sống dậy lúc nãy, khó mà đảm bảo lúc này sẽ không gặp phải loại sinh vật kỳ quái nào nữa.

Nhưng khi bóng người từ từ tiến lại gần, họ hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút thất vọng.

Trên mặt người này có vết máu đỏ, trông vô cùng dữ tợn, nhưng lại là một người sống sờ sờ, không phải là sự tồn tại kỳ quái nào đó khiến người ta nghe đến là biến sắc.

Bởi vì, vị du khách này là người cùng họ đi từ trên mặt đất xuống thám hiểm qua đường hầm.

Chỉ là giữa đường, anh ta gặp phải chuyện quỷ dị, không biết vì sao lại bị đổ đầy đầu đầy mặt chất lỏng màu đỏ, sau đó cả người biểu hiện có chút không bình thường.

"Ủa, vị tiên sinh này, không phải vừa rồi đã cùng đám người quay về đi ra ngoài rồi sao?" Một sinh viên nghi ngờ nói.

Người trước mắt chính là Chu Thánh, Chu Thánh trước đó trên xe, đã đổi chỗ với giáo sư bị say xe, nên sinh viên này đối với anh ta ấn tượng cũng không tệ.

Chu Thánh nói: "Nhóm người đó đã thành công quay về lối vào, tôi liền quay lại." Nghe Chu Thánh giải thích như vậy, sinh viên lại càng thêm nghi ngờ.

Chu Thánh nghiêm túc nói với ba người: "Giáo sư, bây giờ dẫn sinh viên rời đi còn kịp, nơi này không phải là nơi để thám hiểm và vui chơi." Tuy nhiên giáo sư không nghĩ ngợi gì liền lắc đầu: "Cảm ơn cậu đã tốt bụng nhắc nhở, chàng trai trẻ.

Tôi tự nhiên biết, phía trước có thể có nguy hiểm không lường trước được.

Nhưng nghiên cứu của tôi, nếu cứ ở trong phòng an toàn, sẽ không có nửa điểm tiến bộ." "Dù sao bộ xương già này của tôi cũng không biết còn sống được mấy năm nữa, cuối đời điên cuồng một lần, tôi không hối hận." Giáo sư đã nói đến mức này, Chu Thánh tự nhiên cũng không tiện khuyên thêm gì.

Giáo sư tuy đã già, nhưng lại giống như người trẻ tuổi, vẫn còn một ngọn lửa nhiệt huyết chưa từng nguội lạnh.

"Vậy còn hai cậu?" Chu Thánh lại quay sang hỏi hai vị sinh viên, "Hai cậu còn rất trẻ." "Nói thật, tôi không phải lần đầu tiên hạ đấu, cũng không phải đang nói lời giật gân, mức độ nguy hiểm ở đây, có

xác suất rất lớn sẽ khiến các cậu mất mạng tại đây.” Những lời này của Chu Thánh nói vô cùng chân thành, thậm chí đã mơ hồ tiết lộ thân phận không tầm thường của anh.

Nhưng hai vị sinh viên nghĩ nghĩ, lại nhún vai, lộ ra một nụ cười kiên định.

Một người trong đó nói: “Đời người cũng chỉ như vậy, là hai mươi năm hay một trăm năm, cũng chỉ là một ý niệm khác biệt.

Tôi thà ở tuổi hai mươi mấy chết trong vinh quang, cũng không muốn dùng tám mươi năm sau này hối hận vì sự hèn nhát của hôm nay.” Dưới ánh lửa, nụ cười của họ đặc biệt rực rỡ.

Người kia nói: “Tôi không giỏi biểu đạt như Tiểu Trương.

Nhưng suy nghĩ của tôi cũng giống cậu ấy.

Nếu ngọn lửa hào hùng trong lòng đã tắt, con người cũng không khác gì đã chết.” “Hai đứa tôi vốn là bạn cùng phòng, trước đó đã hẹn nhau, sau khi tốt nghiệp sẽ đến các ngôi mộ nổi tiếng khắp nơi để thám hiểm.

Dù không có cơ hội lần này, chúng tôi không lâu sau cũng sẽ đối mặt với nguy hiểm như vậy.” Đối với rất nhiều người, sinh mệnh là thứ quan trọng nhất, rốt cuộc người chết rồi, thì không còn gì cả.

Nhưng đối với một số người, có những thứ lại quan trọng hơn cả sinh mệnh của mình.

Ngay cả chính Chu Thánh cũng là như vậy, có lẽ sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ vì bảo vệ trường thành mà mất mạng.

Nhưng anh lại không thể vì để sống sót, mà từ bỏ trách nhiệm trên vai mình.

Hai vị sinh viên một người họ Trương, người kia họ Vương.

Tiểu Trương dáng người vô cùng cao gầy, thuộc loại vừa cao vừa ốm, tính cách cũng hoạt bát hơn một chút.

Còn Tiểu Vương hơi thấp hơn một chút, trên sống mũi có chút tàn nhang, còn đeo một cặp kính gọng tròn, chỉ nhìn vẻ ngoài cho người ta cảm giác, càng giống một học sinh mọt sách.

Chỉ có điều, linh hồn của con người thường không có quan hệ gì với ngoại hình.

Dưới lớp da đẹp đẽ có thể ẩn chứa một quả táo thối, còn dưới vẻ ngoài bình thường, cũng có thể ẩn chứa một linh hồn lấp lánh.

Chu Thánh không thể nào dập tắt quyết tâm tiếp tục thám hiểm của ba người bình thường này, thế là một nhóm sáu người lại lên đường.

Vừa đi, Tề Tử Du vừa hỏi: "Những thứ trên mặt tiên sinh, là do anh tự bôi lên phải không?" "Phải." Chu Thánh thản nhiên thừa nhận, không hề che giấu.

"Hả?" Tiểu Trương ngẩn ra, quay đầu nhìn những vết máu đỏ còn sót lại trên mặt Chu Thánh.

Tề Tử Du nói: "Anh dùng giọng nói quỷ dị, cộng thêm những màu vẽ này và diễn xuất của mình, cố ý kinh hách các du khách có mặt lúc đó, chính là để họ vì sợ hãi mà rút lui sao?" Lời này vừa thốt ra, cả ba người giáo sư đều vô cùng kinh ngạc.

"Vậy quỷ đả tường mà chúng ta gặp phải trong đường hầm lúc trước, chẳng lẽ là?" Tề Tử Du gật đầu: "Không sai, là do con người làm ra." "Nếu tôi đoán không lầm, tiếng đèn pin lăn xuống lúc đó, là do anh ta dùng điện thoại phát lại đoạn ghi âm." "Đồng thời anh ta nhặt chiếc đèn pin rơi xuống, ném xuống một vật phát sáng khác, sau đó theo âm lượng ghi âm dần giảm nhỏ, tạo cho người ta một ảo giác là

đèn pin càng lăn càng xa." "Cuối cùng, khi mọi người đang kinh ngạc không yên, vị tiên sinh này lại ném chiếc đèn pin mà anh ta lén nhặt được xuống chân cô gái, đồng thời phối hợp với tiếng lăn.

Mọi người tự nhiên sẽ liên tưởng, là đèn pin lại lăn về chỗ cũ." Cùng với lời giải thích của Tề Tử Du, mọi người không khỏi liên tưởng đến tình huống lúc đó.

Mấy người càng nghĩ càng thấy lời của Tề Tử Du có lý.

Hơn nữa, ngoài chiếc đèn pin quỷ dị ra, thứ khiến mọi người thêm sợ hãi, chính là giọt "máu" nhỏ xuống đỉnh đầu Chu Thánh.

Nhưng Chu Thánh muốn bôi một ít màu vẽ lên người mình, lại càng là một thao tác đơn giản.

Nghĩ đi nghĩ lại, những điều quỷ dị mà họ gặp phải, Chu Thánh chỉ bằng một người cũng có thể hoàn thành.

Chương 567

Chu Thánh nói: “Không hổ là hướng dẫn viên, nhãn quan quả nhiên sắc bén.

Anh phát hiện ra từ khi nào?” Tề Tử Du đáp: “Lúc đó tôi từng đưa cho anh một chiếc khăn mặt, từ màu dính trên khăn mặt phát hiện, đó chỉ là một loại màu vẽ màu đỏ.” “Chỉ tiếc là, vào thời đại mà ngôi mộ này vừa được xây dựng, kỹ thuật chiết xuất vô cùng hạn chế.

Hầu như khó có thể tạo ra loại màu vẽ màu đỏ vừa tươi sáng lại vừa chống oxy hóa.

Nên màu vẽ này chỉ có thể là do người từ bên ngoài mang vào.” Vì vậy, Chu Thánh, với tư cách là người bị hại của màu vẽ, tự nhiên cũng sẽ bị nghi ngờ đầu tiên.

Nếu đứng ở đây là những du khách khác, chắc chắn đã bắt đầu tỏ ra bất mãn vì hành vi của Chu Thánh, và oán trách anh.

Nhưng giáo sư và hai vị sinh viên của ông, đều không phải là loại người không phân biệt trắng đen như vậy.

Tiểu Trương lập tức hiểu được ý sâu xa trong việc làm của Chu Thánh, cậu hỏi: “Anh lo lắng những du khách khác sẽ gặp nguy hiểm trong mộ huyệt, nên mới làm như vậy phải không?” Chu Thánh không phản bác lời của Tiểu Trương.

Ngay lúc này, trong đường hầm rộng rãi vang lên một tiếng “cạch” rất nhỏ.

Tiếng nói của Tiểu Trương vẫn còn vang vọng, khiến âm thanh này càng trở nên không rõ ràng.

Trừ Liễu Như Yên và Chu Thánh, những người khác có mặt hoàn

toàn không chú ý đến tiếng động nhỏ này.

Chu Thánh, người quanh năm đi bên bờ vực nguy hiểm, gần như ngay khi nghe thấy âm thanh, đã theo bản năng đẩy ngã Tiểu Vương và Tiểu Trương bên cạnh xuống đất.

Phản ứng của Liễu Như Yên chỉ chậm hơn Chu Thánh một khoảnh khắc, cô cũng rất nhanh kéo giáo sư và Tề Tử Du sang một bên.

Chỉ thấy hai bên đường hầm, từ trong miệng những bức phù điêu dữ tợn, phun ra một đám tơ cực mảnh!

Hơn nữa chỉ có những bức phù điêu ở vị trí của Chu Thánh và mọi người mới có thứ phun ra, những bức phù điêu khác vẫn vô cùng yên tĩnh.

Sợi tơ dưới tác dụng của lực cản không khí bung ra, mới khiến người ta miễn cưỡng nhận ra đây là một vật hình lưới.

Tuy nhiên chỉ một khoảnh khắc sai sót đó, Liễu Như Yên đã không thể kịp thời kéo Tề Tử Du ra khỏi phạm vi rơi xuống của lưới tơ!

Lưới đó vướng vào vai Tề Tử Du, quần áo trên vai lập tức như bị axit mạnh ăn mòn, phát ra âm thanh khiến người ta ê răng.

Dưới ánh sáng đỏ, cũng không nhìn rõ chỗ quần áo bị ăn mòn rốt cuộc là đen hay vàng.

Chỉ có thể thấy lưới tơ theo quần áo từ từ lún xuống, rất nhanh đã cắt qua tất cả quần áo, chạm đến da thịt!

"Ực…" một tiếng kêu đau vô cùng đè nén phát ra từ miệng Tề Tử Du.

Anh ta vội vàng giũ tấm lưới tơ quỷ dị này xuống, lưới tơ rơi xuống đất, cũng cắt mặt đất ra, với một tốc độ chậm rãi từ từ lún

xuống, cho đến khi bị chôn sâu dưới lòng đất, không còn thấy tung tích.

Còn trên mặt đất, "vết thương" bị lưới tơ cắt cực kỳ nhỏ, nếu không quan sát kỹ, căn bản sẽ không chú ý đến vết nứt nhỏ này.

Cho đến lúc này, bả vai của Tề Tử Du mới phun ra một dòng máu tươi.

Cùng với máu tươi phun ra, những người khác mới phát hiện, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bả vai của Tề Tử Du đã bị cắt sâu vài centimet.

Nếu anh ta phản ứng chậm hơn một chút, cả cánh tay này e là đều sẽ bị cắt đứt!

Chu Thánh vội vàng tiến lên, thủ pháp thành thạo lấy ra đồ khử trùng và băng bó, xử lý khẩn cấp vết thương trên vai Tề Tử Du.

Cho đến khi Chu Thánh làm xong tất cả, Tiểu Vương và Tiểu Trương mới hoàn hồn lại sau cơn kinh hãi.

Nhìn vết thương kinh khủng trên người Tề Tử Du, họ không khỏi cảm kích nhìn về phía Chu Thánh.

Nếu không phải Chu Thánh kịp thời đẩy ngã họ, né tránh phạm vi bao phủ của lưới tơ, với vị trí đứng của hai người họ lúc nãy, e là hộp sọ cũng sẽ bị cắt mở.

Sau khi chứng kiến uy lực của sợi tơ, họ không cho rằng độ cứng của xương sọ có thể chống lại hiệu quả ăn mòn của nó.

Phản ứng nhanh như nước chảy mây trôi này của Chu Thánh, cũng khiến hình tượng của anh trong mắt mấy người trở nên cao lớn hơn.

"Cái, cái phù điêu này rốt cuộc là gì vậy?" Giáo sư hỏi.

Sự kinh hoàng của ông lúc này còn hơn cả hai vị sinh viên của mình!

Rốt cuộc giáo sư vừa rồi đang quan sát những hình khắc trên phù điêu ở khoảng cách cực gần, nếu lúc đó lưới tơ phun ra, đầu của ông lúc này e là đã tan thành bốn năm mảnh.

Liễu Như Yên và Chu Thánh đều nhìn nhau với ánh mắt đầy ẩn ý.

Liễu Như Yên nói: "Nếu không có gì bất ngờ, trong miệng mỗi bức phù điêu đều giấu một tấm lưới tơ như vậy." "Mọi người đứng yên tại chỗ đừng động, tôi đi thử xem." Mỗi bức phù điêu cách nhau khoảng gần hai mét, mấy người đứng ở khoảng trống giữa hai bức phù điêu, cũng coi như an toàn.

Liễu Như Yên áp sát vào bức tường đất bên cạnh một bức phù điêu, đưa tay lướt qua trước mặt phù điêu, sau đó nhanh chóng thu tay lại, chờ đợi biến động.

Tuy nhiên, trong cái miệng dữ tợn đó lại không có một chút động tĩnh nào.

Liễu Như Yên nheo mắt, đột nhiên hạ thấp trọng tâm, một cú lộn nhào về phía trước, nhanh chóng xuyên qua mặt đất trước mặt phù điêu.

Phù điêu vẫn không có động tĩnh, giống như một vật trang trí đơn thuần, không tồn tại bất kỳ cơ quan nào.

Thực ra, khi vừa nghe thấy tiếng cơ quan vang lên, Liễu Như Yên còn tưởng lại là do Chu Thánh giở trò.

Nhưng khi thấy uy lực của sợi tơ, Liễu Như Yên liền lập tức phủ nhận suy nghĩ này của mình.

Những người này chỉ là du khách, không phải trộm mộ, Chu Thánh tuyệt đối không thể nào xuống tay giết họ.

Chỉ cần nhìn mấy cơ quan lúc trước là có thể hiểu, tất cả đều là thiết kế hữu kinh vô hiểm.

Chu Thánh chỉ muốn ngăn cản người thường đến gần nguy hiểm, chứ không phải muốn biến mình thành hung thủ tạo ra nguy hiểm!

Tuy nhiên, Chu Thánh không biết lý do Liễu Như Yên phản ứng chậm nửa nhịp, anh còn tưởng Liễu Như Yên cố ý để Tề Tử Du bị thương, để qua đó quan sát xem huyết nhục của Tề Tử Du có khác gì người bình thường không.

Vì vậy Chu Thánh lập tức lấy cớ tiến lên băng bó, quan sát kỹ một phen.

Trong máu của Tề Tử Du, quả thực có một mùi vị đặc biệt vô cùng không rõ ràng.

Mà mùi vị này, thường cũng có thể ngửi thấy trên người những người sắp chết, hoặc người bệnh nặng.

Nếu Tề Tử Du không mắc bệnh nặng gì, thì chỉ có thể nói tuổi thật của anh ta quả thực rất lớn.

Chỉ là nhìn Tề Tử Du vẫn có thể tay chân linh hoạt nhảy nhót, hiển nhiên không giống người bệnh nặng.

Một bên, Liễu Như Yên lại lặp đi lặp lại thử nghiệm với mấy bức phù điêu khác nhau.

Có lúc sẽ kích hoạt cơ quan lưới tơ, có lúc lại không.

Hơn nữa, trong mỗi bức phù điêu, hẳn là chỉ có một tấm lưới tơ, một khi lưới tơ đã phun ra, thì dù cô có thử thế nào, cũng không phun ra tấm lưới tơ thứ hai.

Chu Thánh vẫn luôn quan sát đã phát hiện ra quy luật của cơ quan này, anh tổng kết: "Chỉ khi phù điêu hai bên đồng thời bị che khuất, và

người đạp lên mặt đất chính giữa, mới kích hoạt lưới tơ." "Nếu không lầm, nó hẳn là cảm quang.

Chỉ cần chúng ta tắt ánh nến, thì dù đi thế nào, cũng sẽ không kích hoạt cơ quan." Liễu Như Yên lúc này đã quay lại bên cạnh mọi người, cô nói tiếp: "Đương nhiên, cũng có thể chọn phương pháp bảo thủ hơn, để tôi lần lượt kích hoạt hết lưới tơ, rồi mọi người hẵng đi." Tiểu Trương hai mắt sáng rực nhìn Chu Thánh và Liễu Như Yên, phảng phất như thấy được bảo vật gì đó.

Cậu ta hạ thấp giọng, lén lút hỏi: "Hai vị đại lão, tôi có nghe nói, trên đời này thật sự tồn tại một số đạo mộ thế gia.

Chẳng lẽ hai vị chính là…" Thái độ bình tĩnh và năng lực phán đoán mạnh mẽ của Liễu Như Yên và Chu Thánh, đã hoàn toàn chinh phục Tiểu Trương, người tôn sùng thám hiểm.

Tiểu Trương đã bắt đầu tò mò họ trước đây đã đi qua những ngôi mộ nào, trải qua những câu chuyện gì.

Liễu Như Yên nhàn nhạt nói: "Đừng gộp tôi chung với bọn họ." Tiểu Trương liền gật đầu: "Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi sẽ không nói gì ra ngoài đâu." Bộ dạng này của cậu ta, không giống như đã hiểu ra điều gì, mà lại giống như đã hiểu lầm sâu hơn.

Tiểu Trương lại quay sang hỏi Chu Thánh: "Đại lão, lúc nãy anh nói ở đây vô cùng nguy hiểm, chẳng lẽ nơi này còn đáng sợ hơn cả những cái đấu mà anh từng thấy sao?" Chu Thánh gật đầu: "Đối với tôi, là vậy." Trước đây ở trong mộ huyệt, Chu Thánh giống như về nhà, rất thân thiết.

Cơ quan trong mộ không những không thể gây thương tổn cho anh, ngược lại còn có thể trở thành trợ lực của anh.

Tuy nhiên ở đây, ngay cả Chu Thánh cũng không biết rốt cuộc chỗ

nào có cơ quan, quan tài ở đâu sẽ trỗi dậy hung hiểm.

Hệ thống Người Gác Lăng của anh giống như đã mất hiệu lực, từ khi đến đây, từ đầu đến cuối không phát ra bất kỳ gợi ý hay tiếng động nào.

Cứ như thể nơi này không phải là một ngôi mộ, không thuộc phạm vi quản lý của hệ thống người gác lăng.

Đương nhiên, đạo cụ và kỹ năng trong cửa hàng hệ thống vẫn có thể sử dụng bình thường, hệ thống không phải là thật sự mất hiệu lực.

Nhưng vì tình trạng bất thường này, Chu Thánh vẫn luôn nghi ngờ nơi này rốt cuộc có phải là mộ huyệt không.

Chẳng lẽ thật sự là vì vị Tề tướng quân đó trong lịch sử không có tiếng tăm, nên mộ của ông ta không có giá trị gì để bảo vệ sao?

Dù rốt cuộc là tình huống nào, Chu Thánh bây giờ cũng giống như những nhà thám hiểm khác, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình để khám phá vùng đất chưa biết, không có ngoại lệ nào để dựa vào.

Anh vẫn là lần đầu tiên đứng ở vị trí này, phảng phất như lập trường đã thay đổi, nhiệm vụ phá giải cơ quan, tìm đường, khám phá phương vị này, vẫn là lần đầu tiên rơi vào tay Chu Thánh.

Cho nên đối với anh, nơi này chắc chắn là lăng mộ nguy hiểm nhất anh từng gặp.

Rốt cuộc, trong những ngôi mộ khác, Người Gác Lăng chính là tồn tại có thể một tay che trời!

Ngay cả lăng tẩm chôn cất thần linh lúc đầu, Chu Thánh cũng còn có kiếm quang do Kẻ Giết Thần để lại có thể sử dụng.

Đương nhiên, "nguy hiểm" này chỉ là bản thân lăng mộ, không bao

gồm nguy hiểm do những người hoặc không phải người khác trong lăng mộ mang lại.

Tiểu Trương nghe anh nói vậy, vẻ mặt rõ ràng trở nên căng thẳng mấy phần.

Cậu ta có chút do dự nói: "Vậy, sau khi chúng ta tắt lửa, ở dưới lòng đất tối tăm này, sẽ hoàn toàn mất đi thị giác, thật sự sẽ không gặp phải nguy hiểm khác sao?" Mặc dù Liễu Như Yên đề xuất cô có thể lấy thân thử hiểm, nhưng tất cả mọi người có mặt đều đã tự giác loại bỏ phương án này.

Chương 568

Họ tuy thân thủ không lợi hại bằng Liễu Như Yên, năng lực phản ứng cũng không bằng cô, nhưng họ vẫn có sự gánh vác của một người đàn ông!

Chu Thánh nói: "Nếu nơi này đã xuất hiện cơ quan cảm quang, thì rất có thể sẽ còn có cơ quan cảm quang tiếp theo.

Tắt hết mọi ánh sáng, ngược lại lại là lựa chọn an toàn hơn." Chu Thánh với tư cách là Người Gác Lăng, tuy là lần đầu tiên đứng ở lập trường của người thám hiểm xuống mộ, nhưng những cơ quan và thiết kế mà anh đã thấy chẳng ít hơn người khác chút nào.

Kinh nghiệm của anh đủ để anh tự mình an toàn đi lại trong mộ mấy vòng.

Tuy nhiên khi không có sự trợ giúp của ngoại lệ, sự an toàn mà anh có thể đảm bảo cũng chỉ giới hạn ở bản thân anh.

Đối mặt với những điều chưa biết, Chu Thánh không thể đảm bảo có thể bảo vệ chu toàn cho các du khách khác trong các tình huống đột ngột, cho nên, anh mới phải dùng phương pháp giả thần giả quỷ, tìm mọi cách ngăn cản người khác xuống mộ.

Nói về kinh nghiệm "trộm mộ", anh có thể hơi thiếu sót.

Nhưng nói về việc ngăn cản người khác vào, Chu Thánh làm việc này tự nhiên là vô cùng thành thạo.

Liễu Như Yên trước đó tuy không có giao tiếp bằng lời nói với Chu Thánh, nhưng lại vô cùng ăn ý hiểu được ý đồ của Chu Thánh, vẫn luôn âm thầm phối hợp với anh.

Còn bây giờ, Liễu Như Yên tự nhiên cũng nghe theo chỉ huy và

sắp xếp của Chu Thánh, nếu Chu Thánh đã quyết định dùng cách tắt ánh nến này, Liễu Như Yên liền không do dự tin tưởng anh.

Đối với Liễu Như Yên, dù Chu Thánh có thật sự phán đoán sai lầm, hại cô, cô cũng sẽ không có bất kỳ lời oán trách nào.

Thế là, sáu người xếp thành một hàng dọc, nắm lấy cùng một sợi dây để tránh bị lạc.

Lần này, người đi đầu đổi thành Chu Thánh.

Lý do Chu Thánh chọn tắt ánh nến, tự nhiên là vì anh trong bóng tối cũng có thể nhìn rõ mọi vật, bóng tối không gây trở ngại cho hành động của anh.

Anh vừa đi về phía trước, vừa quay đầu nhìn lại.

Cách đó không xa, một đôi đồng tử vô cùng sáng trong bóng tối, đang không nhanh không chậm đi theo họ.

Chính là Lưu Ly trong hình dạng mèo.

Chu Thánh đi dọc theo đường hầm khoảng năm mươi mét, những bức phù điêu ở hai bên tường đất đã biến mất.

Điều này cũng có nghĩa là họ đã dùng phương pháp này, thành công vượt qua cơ quan này.

Nhưng ngay lúc này, Chu Thánh đột nhiên nghe thấy một trận tiếng sột soạt.

Dường như có thứ gì đó, từ dưới lòng đất bốn phương tám hướng, đang nhanh chóng tiến lại gần họ!

Trong bóng tối tĩnh lặng, âm thanh này đặc biệt rõ ràng, mấy người khác cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tiểu Trương không khỏi hoảng sợ hỏi: "Có… có thứ gì đó đang đến gần chúng ta?" "Không sao, im lặng!" Giọng nói của Chu Thánh

giống như cây kim định biển, lập tức khiến cảm xúc căng thẳng của mọi người được trấn an không ít.

Lúc này, thứ đó đã thò đầu ra khỏi lòng đất, Chu Thánh đã nhìn rõ, hình dạng của nó giống như bọ cạp, phía trước đầu có hai chiếc kìm lớn.

Nhưng thân thể lại to lớn hơn bọ cạp bình thường một chút, toàn thân màu đỏ sậm.

Bầy bọ cạp dường như đã đào một cái hang nhỏ dưới lòng đất đủ cho chúng đi qua, lúc này đang theo miệng hang ùn ùn chui ra!

Xung quanh Chu Thánh, có tổng cộng ba miệng hang, lần lượt ở hướng mười giờ, mười hai giờ và ba giờ.

Chu Thánh phản ứng cực nhanh, khi nhìn rõ miệng hang, đã dùng tốc độ nhanh nhất bịt chúng lại.

Nhưng vẫn có hơn mười con bọ cạp nhỏ đã bò đến trước mặt họ.

Chu Thánh vừa định giơ tay tiêu diệt chúng, đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới, cuốn lấy tất cả những con bọ cạp nhỏ, quét sạch chúng.

Một lợi ích khác của việc tắt đèn là như vậy.

Liễu Như Yên và Chu Thánh ra tay không cần phải lo bị người khác nhìn thấy.

Vừa rồi người đi trước một bước thổi bay bọ cạp, tự nhiên là Liễu Như Yên.

Xem ra, Liễu Như Yên đã có sự nắm bắt sơ bộ về năng lực của hệ phong, nhưng vẫn thiếu khả năng kiểm soát chính xác hơn.

Ví dụ như vừa rồi, cô chỉ muốn cuốn đi những con bọ cạp nhỏ, nhưng lại để không ít luồng khí hỗn loạn thổi qua mặt mọi người, vì

vậy lại một lần nữa gây ra sự hoảng loạn cho mọi người.

Giáo sư không hiểu hỏi: "Dưới lòng đất kín mít này, sao lại có gió?" "Có thể là chúng ta sắp đi đến khu vực rộng rãi, đường hầm trước sau thông thoáng, do chênh lệch áp suất không khí hình thành luồng khí." Chu Thánh thuận miệng giải thích.

Anh không thể nào nói, ở đây có người biết điều khiển gió, vừa rồi là cô ấy tạo ra gió được.

"Thì ra là vậy, chúng ta đã đi xuống rất lâu, chênh lệch áp suất do độ cao khác nhau quả thực có khả năng gây ra sự lưu thông không khí." Ban đầu Chu Thánh còn lo lắng cái cớ mình bịa ra có lỗ hổng không, không ngờ giáo sư lại giúp anh giải thích tròn trịa.

Nhưng sau khi tìm được lời giải thích khoa học, trong lòng mấy người lại một lần nữa ổn định lại.

Chu Thánh không dám dừng lại ở đây, mà tăng nhanh bước chân, dẫn mọi người đi qua khu vực này.

Rốt cuộc, những con bọ cạp đó có thể đào hang dưới lòng đất, Chu Thánh rất khó có thể chặn chúng mãi được.

Lúc này Chu Thánh đã chặn ba lối ra của bọ cạp, những con bọ cạp dưới lòng đất rất có thể sẽ tìm đường khác, đào một đường hầm khác để bò ra.

Nên Chu Thánh không dám ở lại nơi thị phi này lâu.

Nơi những con bọ cạp nhỏ xuất hiện lúc nãy, rộng hơn đường hầm lúc trước một chút, tổng thể hình vòng cung, giống như bụng quả bầu.

Còn bây giờ, họ đã bước vào phần cổ của quả bầu, đường hầm dần dần thu hẹp lại.

Theo thủ đoạn thông thường của dân đạo mộ, lúc này Chu Thánh nên rắc một ít bột thuốc đuổi côn trùng sau lưng để tránh đám bọ cạp đuổi theo họ.

Nhưng rất nhanh, Chu Thánh đã nghĩ ra một ý hay hơn.

Những thứ trong ngôi mộ này tuy hắn không thể điều khiển, nhưng đạo cụ của chính mình thì Chu Thánh vẫn có thể thao túng như thường!

"Khụ khụ khụ..." Một tràng ho khan kịch liệt đột ngột vang lên.

Tiểu Trương vội vàng quan tâm hỏi: "Đại lão, anh sao vậy?" "Tôi không sao, vừa rồi bị sặc nước bọt thôi." Chu Thánh mặt không đổi sắc nói.

Dưới sự che đậy của cuộc đối thoại này, không ai chú ý đến những tiếng động khác.

Chu Thánh đã thả một bầy bọ xác sau lưng họ, thứ hắn muốn che giấu chính là tiếng bò lúc nhúc của chúng!

Trước đây, hắn thường dùng bọ xác để đối phó với người sống, nhưng thứ đồ chơi nhỏ này cũng có thể dùng để đối phó với những thứ không phải người khác.

Để bọ xác đại chiến bọ cạp, Chu Thánh sẽ không còn nỗi lo nào phía sau.

Đi thêm một đoạn đường, cả nhóm cũng gặp không ít cơ quan và nguy hiểm.

Nhưng lần nào, Chu Thánh và Liễu Như Yên cũng âm thầm hóa giải một cách vô kinh vô hiểm.

Vì vậy, những người khác mỗi lần chỉ mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không bị thương.

Tuy nhiên, mỗi một biến cố, mỗi một tiếng động lạ và cảm giác bất thường, đều hóa thành một áp lực vô hình, chồng chất lên tinh thần của họ.

Khi con người ở trong bóng tối, tinh thần thường yếu đuối hơn bình thường.

Mặc dù nhiều lúc, thông tin từ mắt thường không thể giúp người ta tránh được tổn thương.

Nhưng nỗi kinh hoàng đến từ những điều chưa biết rõ ràng còn đáng sợ hơn.

Cuối cùng cũng có người không nhịn được đề nghị: "Hay là, chúng ta thắp nến đỏ lên đi?" Mấy người còn lại lập tức phụ họa: "Đúng vậy, nếu có cơ quan cảm quang nào, chúng ta cẩn thận tránh đi là được.

Cứ không thấy gì thế này, lỡ gặp nguy hiểm thì chẳng có chỗ nào mà trốn!" Im lặng một lát, Chu Thánh mới nói: "Được." Nghe thấy tiếng "được" này, mọi người như được đại xá, vội vàng lấy nến đỏ từ tay Tề Tử Du ra rồi thắp lên.

Lúc này họ mới phát hiện, mình đã rời khỏi đường hầm trước đó!

"Xem ra, chúng ta đã đến đích." Trước mắt mọi người là từng hàng quan quách, xếp ngay ngắn thành hình chữ nhật, ước chừng khoảng năm sáu mươi cái.

Nhưng quan quách rất sơ sài, chất liệu rất kém, nhiều cạnh nắp quan tài đã có những vết gỉ loang lổ.

Vào thời đại đó, quan tài bằng sắt quả thật hiếm thấy.

Dù sao thì khoa học kỹ thuật lúc đó cũng không phát triển, tạm thời không nói đến kỹ thuật luyện sắt, chỉ riêng việc vận chuyển một vật nặng như vậy đã tốn rất nhiều nhân lực.

Nếu câu chuyện của Tề Tử Du có một phần là thật, phủ tướng quân quả thực đã di chuyển từ biên cương ngàn dặm về đây, thì trên đường không biết đã làm chết mệt bao nhiêu ngựa kéo quan tài.

Quan quách sắt này không có bất kỳ hoa văn điêu khắc nào, trơ trụi trông hơi khó coi.

Từ mức độ sơ sài này, có thể thấy người được chôn trong quan quách có lẽ là gia đinh trong phủ tướng quân năm xưa.

"Đừng chạm lung tung vào bất cứ thứ gì, đi sát quanh tôi." Chu Thánh nói.

Hắn sở dĩ đồng ý cho mọi người thắp đèn, tự nhiên là vì nếu nơi này có cơ quan, thì chắc chắn không phải là cơ quan cảm quang.

Bởi vì, trên những bức tường xung quanh, có mấy cái đài đèn.

Đương nhiên, vật liệu dễ cháy trong đài đèn đã cháy hết từ lâu.

Nhưng Chu Thánh đang quan sát thiết kế của mộ thất, nhất thời không để ý đến động tĩnh của những người khác, thì đã có người đến gần đài đèn.

Chương 569

Tề Tử Du cầm một cây nến đỏ mới, nhón chân lên, muốn thắp sáng bấc đèn trên tường.

Nhưng anh ta nhanh chóng phát hiện trong đài đèn đã không còn nhiên liệu, bèn nghiêng cây nến đỏ, nhỏ vài giọt sáp xuống đáy đài đèn, sau đó lợi dụng độ dính của sáp sau khi nguội để dựng cây nến lên trên.

Dưới chụp đèn, ánh lửa le lói chiếu sáng một vùng không gian trước mắt.

Tề Tử Du hài lòng nhìn tất cả, định đi đến đài đèn tiếp theo để lặp lại hành động này.

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân mọi người đột nhiên bắt đầu rung chuyển!

Không hiểu chuyện gì, Tiểu Trương và Tiểu Vương vội vàng đỡ lấy giáo sư, tránh cho ông bị ngã trong cơn rung lắc.

Tề Tử Du thì vội vàng áp sát vào tường, hoảng hốt nhìn ngang nhìn dọc.

Liễu Như Yên và Chu Thánh thì miễn cưỡng giữ được thăng bằng trong cơn rung lắc này.

Chu Thánh liếc mắt ra hiệu cho Liễu Như Yên, ý bảo cô đừng rời khỏi giáo sư và các sinh viên.

Sau đó, Chu Thánh chạy đến bên những hàng quan quách xếp ngay ngắn, đưa tay đẩy thử nắp quan tài.

Sức của Chu Thánh không hề nhỏ, dù nắp quan tài bằng sắt rất nặng, theo lý mà nói, hắn cũng có thể đẩy được nó.

Tuy nhiên, nắp quan tài lại không hề nhúc nhích.

Chu Thánh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra, lớp gỉ sét ở miệng quan tài đã hình thành một loại chất kết dính tự nhiên, nối chặt miệng quan tài và nắp quan tài lại với nhau.

Nếu không dùng công cụ nào đó để cắt lớp gỉ sắt này ra, e rằng cái quan tài này rất khó mở.

Chu Thánh vừa rồi còn lo lắng cơn rung lắc sẽ làm bật nắp quan tài, giờ đây, hắn rõ ràng không cần phải lo về chuyện đó nữa.

Nhưng hắn vừa quay đầu lại thì thấy một phiến đá tường đang rơi xuống, sắp sửa đập trúng đỉnh đầu Tề Tử Du!

May mà sau khi thắp nến đỏ, sợi dây trên tay mấy người vẫn chưa buông ra.

Tề Tử Du lúc này có lẽ vì căng thẳng nên lại càng nắm chặt sợi dây.

Thế là Chu Thánh đột ngột giật mạnh sợi dây, kéo anh ta ra khỏi phạm vi rơi của tảng đá!

Đương nhiên, Tề Tử Du cũng vì thế mà ngã sấp mặt.

Anh ta không hiểu chuyện gì, quay lại nhìn phía sau mình, lúc này mới phát hiện, bức tường sau lưng mình đang sụp đổ!

Gạch đá màu xanh đen loảng xoảng rơi xuống, vương vãi thành đống trên mặt đất trước mặt.

Mà sau lớp gạch đá, là một bức bích họa khổng lồ!

Không lâu sau, cơn rung lắc đã ngừng lại.

Mọi người không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, xem ra cơn rung lắc này chỉ là để làm cho gạch đá trên tường sụp xuống.

Chu Thánh liếc nhìn Tề Tử Du, không nói nhiều.

Hắn cũng không biết Tề Tử Du đây là cố ý hay vô tình.

Ngược lại, Tiểu Trương lại lên tiếng phê bình một cách nghiêm khắc: "Anh hướng dẫn, đại lão đã nói không được động chạm lung tung, sao anh lại tự ý đi thắp đèn!" "Lỡ như trên đèn có cơ quan chí mạng nào, đại lão dù muốn cứu anh cũng không kịp." Vẻ mặt Tề Tử Du có chút ngơ ngác, anh ta ngẩn người nói: "Không có cơ quan.

Tôi từng thấy những đài đèn này được thắp sáng rồi.

Nhưng mà, tôi không biết sau lớp gạch tường lại còn giấu bích họa..." Trên bức bích họa, là một đám người quỳ rạp trên đất, tất cả đều hướng về phía bên phải, không biết đang triều bái thứ gì.

Nét vẽ của bích họa không mấy sinh động, bị giấu sau tường đá lâu như vậy cũng có phần mờ nhạt.

Nhưng phần hiện ra lúc này rõ ràng không phải là toàn bộ bức tranh.

Giáo sư dường như đã nhìn ra nguyên lý trong đó, ông nói: "Chẳng lẽ, thắp sáng đài đèn, lớp gạch tường sau đài đèn đó sẽ rơi xuống, để lộ ra bích họa?" Tiểu Trương đưa mắt nhìn sang đài đèn tiếp theo: "Vậy chúng ta thắp sáng đài đèn kế tiếp, có phải sẽ xem được toàn bộ bức tranh này không?" Tiểu Trương trông có vẻ háo hức muốn thử, anh ta có chút không đợi được muốn xem nội dung nửa sau của bức bích họa, xem thứ được mọi người triều bái rốt cuộc là gì.

Nhưng trước khi được phép, Tiểu Trương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Liễu Như Yên cũng nhìn về phía Chu Thánh, chờ hắn quyết định.

Chu Thánh lúc này cũng không thể phán đoán được, nếu để lộ toàn bộ bích họa, rốt cuộc sẽ có lợi hay có hại cho họ.

Liệu sau khi gỡ hết gạch tường, một cơ quan nguy hiểm nào đó có bị kích hoạt không?

Hay là nội dung bích họa mới chính là gợi ý để tránh né nguy hiểm?

Chu Thánh bây giờ có phần hiểu được cảm giác của những kẻ trộm mộ, đối với họ, mỗi một quyết định là đúng hay sai, đều bao hàm yếu tố đánh cược.

So với đánh cược, Chu Thánh vẫn thích cảm giác có thể trực tiếp nắm trong tay toàn cục hơn.

Hắn tỏ ra thận trọng nói: "Anh hướng dẫn, anh vừa nói, anh từng thấy dáng vẻ các đài đèn ở đây được thắp sáng?" Tề Tử Du vội vàng gật đầu: "Tôi nhớ rất rõ, lúc đó tất cả các đài đèn đều sáng.

Tôi cứ như đột nhiên trở về nhân gian vậy, cứ nhìn chằm chằm vào ánh lửa rất lâu, rất lâu, không thể dời mắt đi được." "Vì lúc đó nhìn thẳng vào nguồn sáng quá lâu, dường như đã gây tổn thương cho mắt tôi.

Hễ gặp ánh sáng mạnh là rất đau khổ.

Cho đến bâyt giờ, mắt tôi vẫn chưa hồi phục hoàn toàn." Từ biểu cảm của Tề Tử Du, trông anh ta không giống đang nói dối.

Chu Thánh hỏi: "Nếu thắp sáng đài đèn là điều kiện kích hoạt gạch tường rơi xuống, vậy tại sao lúc đó khi tất cả các đài đèn đều được thắp sáng, những viên gạch tường này lại không rơi xuống?" Câu hỏi của Chu Thánh khiến mọi người đều rơi vào suy tư, xem ra, điều kiện làm gạch tường rơi xuống không phải là thắp sáng đài đèn, hoặc, thắp sáng đài đèn không phải là điều kiện duy nhất.

"Anh hướng dẫn.

Anh vừa rồi ngoài việc thắp đèn ra, còn làm gì nữa?" Tiểu Trương

hỏi.

Vừa rồi ngoài Tề Tử Du chạy đến chỗ đài đèn ra, những người khác đều ngoan ngoãn nghe lời, không động chạm lung tung.

Cho nên, nếu còn có điều kiện nào khác cần phải thỏa mãn, thì chỉ có thể là Tề Tử Du đã vô tình làm gì đó.

Cơ quan mà Chu Thánh thiết kế trước đó để dọa lui mọi người, tuy không ngăn được lòng hiếu kỳ của giáo sư và các sinh viên, nhưng lại dạy cho họ cách hành sự cẩn thận.

Nếu là trước đây không lâu, với tính cách của Tiểu Trương, có lẽ đã trực tiếp tiến lên thắp đèn thử xem sao rồi.

Bây giờ, Tiểu Trương đã hiểu, "thử xem" chỉ là hành động bất đắc dĩ khi không còn cách nào khác.

Ở đây, hành động cẩn thận không phải là biểu hiện của sự nhút nhát, mà là có trách nhiệm với tính mạng của chính mình!

Tề Tử Du suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Tôi còn lau chụp đèn, có tính không?" Không còn nghi ngờ gì nữa, trên đài đèn chắc chắn có một thiết kế nào đó.

Bọn họ, những người đời sau, chỉ có thể mò mẫm tìm kiếm tư duy của người xưa khi thiết kế.

Nhưng mà, đối với một số người, bản thân việc mò mẫm và tìm tòi này, giống như đang trao đổi và giao lưu với trí tuệ của người xưa, lại có một cái thú riêng.

Chu Thánh dặn mấy người đợi một lát, sau đó tìm kiếm sơ lược toàn bộ mộ thất một lượt.

Nếu sau lớp gạch của các bức tường đều là loại bích họa này, vậy thì để đảm bảo tính toàn vẹn của bức tranh, rất khó để thiết kế thêm

cơ quan nào trên tường.

Vậy thì nơi còn lại có khả năng tồn tại nguy hiểm, chỉ còn lại trần nhà và mặt đất.

Khác với những viên gạch xanh đen được lát ngay ngắn xung quanh, đỉnh đầu và mặt đất vẫn là đất màu vàng sẫm, không có chút trang trí nào.

Sau khi tìm kiếm một vòng, Chu Thánh phát hiện, chỉ có mặt đất ở chính giữa mộ thất, có một chỗ hơi nhô lên.

Từ cách bài trí của toàn bộ mộ thất, nơi này rõ ràng không phải vị trí của mộ chính.

Chu Thánh cho rằng, chỗ nhô lên dưới lòng đất ở trung tâm này, rất có thể là một lối đi xuống, thông đến các mộ thất khác.

Nói cách khác, căn phòng này có lẽ không có cơ quan nào khác.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh nói: "Anh hướng dẫn, anh cứ theo động tác vừa rồi, thắp thêm ngọn đèn bên phải kia đi." Tề Tử Du lại lấy ra một cây nến đỏ, anh ta đã mang theo đủ ba mươi mấy cây nến đỏ.

Nhưng ngoài mấy cây trong đó có dính khí vui và không khí, có tác dụng trừ tà, thì những cây còn lại chỉ là nến sáp có thể thấy ở bất cứ đâu trên thị trường.

Tề Tử Du cẩn thận đi đến trước đài đèn, lấy tay nhẹ nhàng lau chùi chụp đèn, sau đó thắp nến đỏ, nhỏ sáp nến xuống đáy đài đèn.

Sau đó, anh ta dùng tay giữ cây nến đứng thẳng, chờ sáp nguội.

Nhưng không biết vì sao, khóe mắt Tề Tử Du cũng rỉ ra vài giọt nước mắt.

Tề Tử Du cảm thấy khóe mắt hơi cay, không nhịn được đưa tay lên dụi.

Nhưng anh ta càng dụi, cảnh tượng trước mắt dường như càng thêm mơ hồ, cây nến sáp trước mặt dường như đã biến thành ảnh đôi, vầng sáng trước mắt cũng dần trở nên mờ ảo.

Ngay sau đó, Tề Tử Du cảm thấy suy nghĩ trong đầu trở nên vô cùng hỗn loạn, cảm giác chóng mặt ập đến, anh ta như không đứng vững được, loạng choạng lùi sang bên mấy bước, kéo theo cả cây nến đỏ trên đài đèn cũng bị anh ta làm rơi xuống.

Thấy tình hình không ổn, Chu Thánh và Tiểu Trương, Tiểu Vương vội vàng giật mạnh sợi dây, kéo Tề Tử Du về.

Trước khi hành động lần này, Tề Tử Du đã buộc sợi dây vào eo, Chu Thánh và hai sinh viên vẫn luôn nắm chặt sợi dây phía sau anh ta, đảm bảo khi có biến cố xảy ra, có thể lập tức kéo anh ta ra.

Sức của ba chàng trai trẻ cộng lại rõ ràng có chút đáng sợ, trực tiếp kéo Tề Tử Du bay lên, vẽ một đường parabol trên không trung, rồi ngã xuống trước mặt ba người.

Chương 570

Tiểu Vương đỡ lấy anh ta một cái, mới không để Tề Tử Du đập mạnh xuống đất.

Đến lúc này, bức tường vẫn không hề nhúc nhích.

Họ vẫn luôn chăm chú nhìn động tĩnh trên tường, nhưng không ngờ rằng, Tề Tử Du lại bị trúng chiêu trong vô thức.

Mắt Tề Tử Du vẫn không ngừng chảy nước mắt, cả người như ngây dại, mặc cho người bên cạnh gọi thế nào cũng không có chút phản ứng.

Chu Thánh vội nói: "Bình tĩnh!

Lui ra ngoài!" Vừa nói, hắn vừa vác Tề Tử Du đang không có phản ứng gì lên vai rồi chạy ra ngoài.

Tiểu Trương và Tiểu Vương cũng vội dìu giáo sư chạy ra ngoài, phản ứng của Liễu Như Yên tự nhiên không thua kém họ.

Nhưng mặc dù đã chạy ra ngoài một mạch với tốc độ nhanh nhất, Chu Thánh đã bắt đầu cảm thấy mắt mình có chút cay.

Mà Tiểu Vương trông có vẻ thể trạng kém hơn, bước chân đã bắt đầu loạng choạng, cả người đều lảo đảo.

"Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Tiểu Trương khó hiểu hỏi, khi nói, khóe mắt anh ta cũng có một giọt nước mắt lăn xuống.

Chu Thánh nói ngắn gọn: "Có độc." Sau đó, hắn vội vàng dùng khăn ướt bịt miệng mũi, mấy người khác cũng vội làm theo.

Xem ra, Tề Tử Du vẫn có chỗ làm không đúng, cho nên bích họa không hiện ra, ngược lại còn khiến độc tố lan tỏa trong không khí, làm

mọi người đều xuất hiện triệu chứng khó chịu.

Chất độc này rõ ràng không chỉ lây qua đường hô hấp, mà còn thấm vào cơ thể qua niêm mạc mắt và da.

Chu Thánh tuy đã bịt miệng mũi, nhắm mắt lại, nhưng cảm giác khó chịu lại càng lúc càng nặng.

Trước đó, Chu Thánh còn đang thắc mắc, tại sao mộ thất này không có cửa lớn, họ có thể trực tiếp đi vào qua đường hầm.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu, một khi có cửa, họ có thể sau khi chạy ra ngoài, dễ dàng cách ly khí độc bên trong mộ thất!

Ở dưới lòng đất kín mít như thế này, một khi sương độc lan đến trong đường hầm, vậy thì mọi người sẽ không còn nơi nào để trốn!

Người thiết kế mộ thất này quả thật độc ác, ngay từ đầu, ông ta đã muốn đẩy những kẻ xâm nhập vào chỗ chết.

Tuy với lượng sương độc hít vào này, phàm là người phản ứng kịp thời đều sẽ không chết ngay.

Nhưng độc tố sau khi xâm nhập vào thần kinh, ảnh hưởng đến thị giác và khả năng phán đoán phản ứng của con người là rất lớn.

Đừng quên, phía sau đường hầm còn có đám bọ cạp đang rình rập và những mạng tơ quỷ dị.

Khi con người đối mặt với cơ quan trong trạng thái này, chắc chắn sẽ trở thành bữa ăn ngon của bọ cạp, hoặc trở thành những mảnh thi thể bị mạng tơ xé nát.

Dù sao, không phải người đổ đấu nào cũng có phản ứng và khả năng phán đoán như Chu Thánh, có thể xử lý trước hai cái bẫy đó.

Mấy người dìu nhau, cuối cùng cũng chạy được càng lúc càng xa, thành công trở lại vị trí bụng hồ lô.

Tiểu Trương là người bị ngộ độc nhẹ nhất, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi trợn tròn hai mắt.

Trước mắt, là một khu vực đặc biệt rộng rãi trong đường hầm, tường vách có hình bầu dục, phía trước và sau thu hẹp lại.

Mà trên mặt đất hình bầu dục này, lại chi chít những con côn trùng màu đen!

Tiểu Trương vừa chạy vừa dụi mắt, khó khăn lắm mới cảm thấy thị giác hồi phục một chút, nhìn về phía trước, lập tức cảm thấy da đầu tê dại!

Nếu có người mắc chứng sợ lỗ ở đây, e rằng đã không nhịn được mà hét lên rồi.

Tiểu Trương tuy không mắc chứng sợ lỗ, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn cảm thấy một trận buồn nôn, vô cùng khó chịu.

Anh ta ngây người đứng ở một đầu hình bầu dục, không dám bước lên phía trước, thậm chí còn không tự chủ được mà lùi lại hai bước.

“Sao vậy?” Tiểu Vương hỏi.

Hệ miễn dịch của Tiểu Vương dường như không mạnh bằng Tiểu Trương, lúc này vẫn chưa hồi phục thị giác, chỉ nghe thấy bên tai có tiếng sột soạt.

Âm thanh này, lúc đến anh ta cũng từng nghe qua.

Nhưng tiếng động lúc này rõ ràng lớn hơn nhiều so với lúc đến.

Dường như có một thứ gì đó đáng sợ, đã bò đến bên chân anh ta!

Nghe thấy tiếng của Tiểu Vương, Tiểu Trương mới miễn cưỡng phản ứng lại, anh ta nhìn kỹ cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt không khỏi trở nên kỳ quái.

Tiểu Trương nói: “Bây giờ trước mặt chúng ta có hai loại côn trùng.

Một loại là bọ cạp hơi mập một chút, còn loại kia, toàn thân tròn trịa, nhiều chân, có lớp vỏ ngoài màu đen rất cứng.” Tiểu Trương đưa bàn tay của mình ra ước lượng một chút: “Kích thước chắc bằng nửa bàn tay...” Tiểu Vương không khỏi nuốt nước bọt, giọng nói có chút run rẩy: “Nghe anh miêu tả, sao giống bọ xác thường thấy trong tiểu thuyết thế.” “Có khả năng nào, nó chính là bọ xác không?” Liễu Như Yên đưa tay vỗ vỗ vai Tiểu Vương.

Tiểu Vương bị dọa giật nảy mình, suýt nữa thì ném cả giáo sư trên tay ra ngoài.

Giáo sư vì tuổi cao, hệ miễn dịch suy giảm, lúc này lại là người có tình trạng tệ nhất trong mấy người.

Ông dường như đã không còn nghe thấy tiếng thảo luận của mọi người, cũng mất đi khả năng phán đoán, cả người đều ở trong trạng thái mông lung, hoàn toàn dựa vào sự dìu đỡ của Tiểu Vương và Tiểu Trương lúc này mới không ngã xuống đất.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, trong đầu Tiểu Vương đã hiện lên vô số đoạn tiểu thuyết miêu tả về bọ xác.

Hơn nữa, những gì anh ta nghĩ đến toàn là tình trạng da thịt thảm không nỡ nhìn sau khi bị bọ xác bám vào, cùng với nỗi đau đớn khi bị thứ này cắn xé.

Mãi cho đến khi bị Liễu Như Yên trêu một câu, Tiểu Vương mới hoàn hồn lại, chậm chạp nhận ra, khi Tiểu Trương miêu tả hình dạng của bọ xác vừa rồi, dường như rất bình tĩnh.

Nếu họ còn có thời gian trêu đùa và miêu tả, mà không bỏ chạy ngay, thì chứng tỏ bọ xác tuy ở trước mắt, nhưng sẽ không gây nguy

hại cho họ.

Tiểu Vương không nhịn được tò mò hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Anh ta cố gắng mở to mắt, lại có hai giọt lệ nóng hổi lăn dài theo khóe mắt, nhưng cảnh tượng trước mắt Tiểu Vương không hề trở nên rõ ràng hơn.

Tiểu Trương giải đáp cho anh ta: "Tôi cảm giác mình bị ảo giác rồi, bọ xác với bọ cạp, hình như đang đánh nhau..." Tiểu Trương cũng không biết mình có phải bị trúng độc quá sâu mà sinh ra ảo giác hay không, anh ta cũng từng nghĩ, có lẽ lúc này bọ xác và bọ cạp đã bò lên người mình, nhưng anh ta lại rơi vào ảo giác, không cảm nhận được đau đớn.

Nhưng nói cách khác, nếu những con côn trùng chi chít này thật sự tấn công anh ta, anh ta căn bản không có cách nào đối phó!

Chỉ có thể mặc cho máu thịt của mình từng chút một bị càng kẹp xé nát, bị bọ xác gặm nhấm.

Dù sao cũng là đường chết, Tiểu Trương ngược lại bình tĩnh lại, còn có thể hứng thú miêu tả cảnh tượng trước mắt.

"Càng của bọ cạp rất lợi hại, có thể đè chặt lớp vỏ cứng của bọ xác, khiến nó không thể cử động.

Nhưng giữa các con bọ xác dường như biết phối hợp, một con bọ xác bị khống chế hành động, lập tức sẽ có mấy con khác bò qua người nó, cắn đứt khớp nối càng của bọ cạp." "Nhưng mà, độc của bọ cạp này dường như cực kỳ lợi hại, những con bọ xác bị càng kẹp trúng, thường không giãy giụa được mấy cái đã mất đi khả năng hành động, cứ nằm yên tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho những thứ khác bò lên bò xuống trên cơ thể nó." Trong lời miêu tả của Tiểu Trương, Tiểu Vương dường như cũng nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Tiểu Vương lại dụi dụi mắt, có chút căm hận vì mình không thể nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy.

Tiểu Trương tiếp tục nói: "Nói chung, hai bên hiện tại ngang tài ngang sức." Tiểu Trương có cảm giác, chỉ cần bọ cạp và bọ xác còn đang giao chiến, họ có lẽ có thể an toàn ở trước khu đất hình bầu dục này, tạm thời không có nguy hiểm.

Nhưng, họ cũng chỉ có thể ở trước khu đất, không có đường đi.

Phía sau, là mộ thất nguồn gốc của độc tố, phía trước, hàng ngàn hàng vạn con côn trùng đáng sợ này đã phủ kín mặt đất, họ căn bản không có chỗ đặt chân!

Càng đừng nói đến việc đi xuyên qua.

Nhưng ở lại đây, cũng chẳng khác gì chờ chết.

Dù sao sương độc sớm muộn cũng sẽ lan đến, tình trạng ngộ độc của họ sẽ chỉ càng lúc càng nặng.

Loại độc không màu không vị, sức thẩm thấu lại cực mạnh này, căn bản không có nơi nào để trốn.

Bên kia, Tề Tử Du đang được Chu Thánh vác trên vai lại hồi phục rất nhanh, anh ta đã có thể lờ mờ phân biệt được hình ảnh trước mắt, cũng đã khôi phục khả năng kiểm soát cơ thể, có thể tự mình xuống đất đi lại.

Tề Tử Du cũng bị đám côn trùng chi chít dọa cho một phen hú vía, anh ta ngây người một lúc rồi mới nói: "Hai thứ này, tại sao lại đánh nhau?" Người bình thường nhìn thấy bọ xác và bọ cạp, đều chỉ coi chúng là sinh vật phát sinh trong mộ thất, không ai nghĩ rằng bọ xác là do có người thả vào.

Tiểu Trương nói: "Ai biết được chứ, loài khác nhau, có lẽ có mâu thuẫn?

Cùng một loài còn có thể đánh nhau đến chết đi sống lại nữa là." "Cũng phải." Khu đất hình bầu dục đã bị xác chết chất đầy, mà những thi thể này gần như đều bị tháo dỡ tan tành, như một đống linh kiện hỏng.

Nhưng ai mà biết được, trên chiến trường xưa kia của loài người, núi thây chất đống có khi còn thê thảm hơn cảnh tượng trước mắt này.

Sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, Tề Tử Du vội nói: "Tôi nhớ ra rồi, bước vừa rồi tôi làm sai chỗ nào rồi!" Chu Thánh vẫn luôn quan sát vẻ mặt của anh ta, Chu Thánh không chắc chắn tất cả những điều này có phải là do Tề Tử Du cố ý làm hay không.

Tề Tử Du nói: "Lần đầu tiên tôi muốn thắp bấc đèn của đài đèn, sau khi không thành công mới dùng sáp nến để dán cây nến lên." "Liệu có phải động tác thắp bấc đèn này, có ý nghĩa đặc biệt nào không?" Chu Thánh nói: "Có khả năng này.

Nếu cơ quan là thiết bị cảm ứng nhiệt độ, động tác thắp bấc đèn tuy thất bại, nhưng lại làm cho nhiệt độ ở bấc đèn tăng lên đến một mức độ nhất định, đạt được yêu cầu kích hoạt cơ quan, thế là gạch tường rơi xuống, để lộ ra bích họa." "Nhưng bây giờ cũng không có cơ hội kiểm chứng câu trả lời này có đúng hay không..." Chu Thánh còn chưa nói xong, Tề Tử Du đã ngắt lời: "Có cơ hội!" Chu Thánh nhìn về phía anh ta, chỉ thấy trong vẻ mặt Tề Tử Du mang theo sự cấp thiết và khao khát, trong mắt còn có chút áy náy, như muốn chứng minh bản thân, cứu vãn sai lầm.

"Tôi có thể quay lại mộ thất, thắp thử ngọn đèn thứ ba!

Chỉ cần phòng hộ tốt, nhất thời tôi còn chưa bị độc làm ngất đi đâu." Tề Tử Du kiên định nói.

Chu Thánh tự nhiên đã phát hiện, khả năng kháng độc của Tề Tử

Du rõ ràng mạnh hơn tất cả mọi người ở đây.

Tề Tử Du rõ ràng nên là người trúng độc sâu nhất, lúc này lại gần như đã hồi phục như cũ.

Chu Thánh lại liếc nhìn vết thương trên vai Tề Tử Du, dưới lớp băng gạc, đã không còn thấy máu thấm ra.

Theo lẽ thường, vết thương sâu như vậy sẽ không cầm máu nhanh thế, ít nhất cũng phải làm ướt đẫm cả cuộn băng gạc này.

Tình trạng cơ thể như vậy của Tề Tử Du, không khỏi khiến người ta nghĩ đến truyền thuyết về trường sinh.

Chương 571

Mấy người khác trong mộ tuy miệng không nói nhiều, nhưng trong lòng đều đã dấy lên sự nghi ngờ và tò mò.

Đặc biệt là giáo sư đã có tuổi.

Sau khi rời khỏi khu vực có độc tố nồng nặc nhất, lại được nghỉ ngơi một lát, giáo sư tạm thời hồi phục lý trí.

Mặc dù giáo sư vẫn không thể tự đi lại, cũng không thể nhìn rõ sự vật, nhưng đầu óc ông đã tỉnh táo trở lại, có thể suy nghĩ bình thường.

Con người đến một độ tuổi nhất định, không thể không khao khát trường sinh.

Sợ chết là lẽ thường tình, nhưng trước hôm nay, giáo sư vẫn luôn cho rằng mình có thể bình thản đối mặt với bệnh tật và cái chết.

Ông nghĩ mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng cho đến khi trúng độc vừa rồi, ý thức dần mơ hồ, ông mới cảm nhận được nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Cho đến bây giờ, giáo sư vẫn còn có chút kinh hồn bạt vía, khoảnh khắc đó, ông đã ở quá gần cái chết.

Giống như vô số người vạn niệm tro tàn, khi chọn nhảy từ trên nóc nhà xuống, đều cho rằng mình không sợ chết.

Nhưng hơn bảy mươi phần trăm người khi ở giữa không trung, đều sẽ bắt đầu giãy giụa hối hận, hoặc che đầu, hoặc la hét, hoặc liều mạng bám vào những thứ có thể chạm tới bên cạnh.

Không đến giây phút cuối cùng, nội tâm của con người đôi khi cũng sẽ lừa dối chính mình.

Giáo sư lúc này nghe thấy giọng nói bình thường của Tề Tử Du, tự nhiên biết anh ta đã hồi phục như cũ.

Ban đầu, giáo sư cho rằng mình theo đoàn du lịch thám hiểm mộ huyệt, chỉ là xuất phát từ lòng nhiệt huyết nghiên cứu học thuật của mình.

Nhưng cho đến lúc này, ông mới hiểu ra, hóa ra tận sâu trong lòng mình, cũng ẩn giấu một tia chấp niệm đối với trường sinh.

Nếu ông bị thương cũng có thể nhanh chóng hồi phục, nếu ông có thể bách độc bất xâm, không sợ bệnh tật; nếu cuộc đời ông cũng không chỉ có vỏn vẹn trăm năm, mà có thể trải qua vô số triều đại thăng trầm...

Giáo sư âm thầm nuốt nước bọt, bị ảnh hưởng của độc tố, cổ họng ông lúc này vẫn còn hơi khô, động tác nuốt xuống mang lại cảm giác hơi đau rát.

Nhưng sự kỳ vọng và khao khát đối với trường sinh của ông, đã dần dần lấn át những ý niệm và suy nghĩ khác.

Thấy Chu Thánh vẫn còn do dự trước đề nghị của mình, Tề Tử Du lại nói: "Tôi biết có những lời nói ra các anh có thể không tin, nhưng tôi thật sự sẽ không vì thế mà mất mạng." "Cho dù thật sự bị độc chết, đối với tôi mà nói, cũng chỉ là hôn mê một lát, không bao lâu, sẽ lại tỉnh lại." "Cho nên hãy để tôi đi thử đi, cho dù lại xảy ra sai sót, tình hình cũng sẽ không tệ hơn bây giờ." Theo Tề Tử Du thấy, họ bị kẹt ở đây, chẳng khác nào từ từ chờ chết.

Độc tố sớm muộn cũng sẽ lan vào trong đường hầm, mà cho dù Tề Tử Du không thể gỡ được bức tường thứ ba, cho dù sẽ lan ra một làn sương độc càng kịch liệt hơn, cũng không có gì khác biệt so với tình hình hiện tại.

Ngược lại, lỡ như anh ta thành công, có lẽ có thể mang lại chuyển biến nào đó.

Chu Thánh lúc này rõ ràng có phương pháp đơn giản hơn để đưa mọi người đi, nhưng làm vậy, không nghi ngờ gì sẽ bại lộ thân phận của hắn, sau này sẽ không có cách nào điều tra sâu hơn về âm mưu của Thiên Tôn hội.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Chu Thánh vẫn chưa định thể hiện ra sức mạnh vượt qua người thường.

Mà trong phạm vi của người bình thường, để Tề Tử Du đi thử lại, rõ ràng là một kế hoạch rất đáng giá.

Chu Thánh nói: "Tôi đi cùng anh.

Lỡ như lại xảy ra sự cố, có thể kịp thời kéo anh về." Liễu Như Yên lập tức hiểu ý: "Tôi ở đây chăm sóc giáo sư và các sinh viên." Tiểu Trương và Tiểu Vương tuy có ý muốn giúp đỡ, nhưng tình trạng cơ thể của họ cuối cùng vẫn là lực bất tòng tâm.

Tiểu Trương ngồi xổm tại chỗ, ngẩn người nhìn chiến trường của bọ xác và bọ cạp.

Nhìn một lúc, anh ta lại phát hiện, bọ xác dường như đang ngăn cản bọ cạp tiến lại gần phía họ.

Hễ có con bọ cạp nào muốn qua, lập tức sẽ có hơn chục con bọ xác chặn nó lại.

Cứ như thể, bọ xác đang giúp đỡ họ vậy!

Tiểu Trương cũng không biết ý nghĩ táo bạo này của mình từ đâu mà có, nhưng anh ta lại dần trở nên can đảm hơn, từ từ di chuyển về phía khu đất hình bầu dục.

Sau đó, anh ta đột nhiên đưa tay ra, bắt lấy một con bọ xác gần

mình nhất!

Thật ra, Tiểu Trương không thích côn trùng, bình thường ở trong nhà thấy các loại côn trùng, anh ta luôn tìm cách tiêu diệt chúng ngay lập tức, chưa bao giờ có ý định bắt về quan sát.

Lúc này, Tiểu Trương cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao, lại dám cầm con bọ xác hung tợn này trên tay!

Nhưng vừa bắt được, Tiểu Trương lập tức hối hận, anh ta nhìn thấy những chiếc gai nhọn xếp như bàn chải đánh răng ở miệng con bọ xác, lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu bị thứ này cắn một phát, cái cảm giác đó thật không dám tưởng tượng.

Tuy nhiên, con bọ xác không hề tấn công Tiểu Trương, mà tự mình bò từ tay Chu Thánh xuống, rơi xuống đất, quay trở lại chiến trường ban đầu của nó.

Trên tay Tiểu Trương, nơi bị bọ xác bò qua, nổi lên những chấm đỏ li ti, vừa đau vừa ngứa.

Nhưng Tiểu Trương lại càng thêm tin chắc vào suy đoán của mình, con bọ xác trông có vẻ đáng sợ này, thật sự đang giúp họ!

Bên kia, Chu Thánh cùng Tề Tử Du quay trở lại mộ thất.

Chu Thánh bịt chặt miệng mũi, Tề Tử Du thì đi được nửa đường đã bỏ khăn xuống, đi lại nghênh ngang, nhưng vẫn không thấy có gì bất thường.

“Tôi hình như đã miễn dịch với loại độc này rồi.” Tề Tử Du sờ sờ mắt mình nói.

Bây giờ, anh ta đã hoàn toàn không cảm thấy mắt bị cay nữa, tầm nhìn cũng rất rõ ràng.

Chu Thánh nói qua lớp khăn dày: “Anh đã có được trường sinh, tại sao không trực tiếp chia sẻ phương pháp của mình, mà lại phải tốn công tốn sức, đưa những người khác đến đây?” Giọng Chu Thánh có vẻ hơi mơ hồ không rõ, nhưng ngữ khí lại không hề nghiêm túc, giống như đang tùy ý trò chuyện.

Tề Tử Du đáp: “Bởi vì, chính tôi cũng không biết phương pháp trường sinh.” “Không lâu trước, có người nói với tôi, tôi có thể trường sinh là vì được Thiên Tôn chúc phúc.

Chỉ cần trở lại nơi này, tôi sẽ tìm được đáp án của năm đó.” “Nhưng người đó nói, tôi không thể là một kẻ ích kỷ, nếu không Thiên Tôn sẽ thất vọng về tôi, thu hồi lại sự chúc phúc này.” Mặc dù bao nhiêu năm nay, Tề Tử Du vẫn luôn lẩn quẩn, sống trong mơ hồ.

Nhưng anh ta vẫn có cảm giác mình chưa sống đủ.

Tề Tử Du tiếp tục nói: “Chỉ khi tôi đưa những người khác cùng trở lại lăng mộ tướng quân, mới có thể tìm được đáp án và phương pháp, cũng có thể chia sẻ phương pháp cho người khác.” “Cho nên tôi mới nghĩ đến việc mượn nhà thờ để tuyên truyền về trường sinh, để mọi người đăng ký cùng tôi đi khám phá.” Tề Tử Du ban đầu nghĩ rằng, những người đến nhà thờ cầu nguyện, thường là để tìm kiếm sự che chở của Thượng đế.

Vậy thì chỉ cần có thể che chở họ, là Thượng đế hay Thiên Tôn chắc cũng không khác nhau là mấy.

Nhưng thực tế, Tề Tử Du còn chưa tuyên truyền được hai câu, các tín đồ ban đầu trong nhà thờ đã chẳng còn lại mấy người, thậm chí còn có người muốn đuổi anh ta ra ngoài.

Những người sau đó ngồi trên ghế nghe anh ta nói chuyện, hoàn toàn không có tín đồ Cơ đốc nào, toàn là người qua đường bị kéo từ gần đó vào.

“Vậy tôi vẫn luôn ngăn cản anh đưa người xuống đây, còn tìm mọi cách dọa họ rời đi, không phải đã mâu thuẫn với mục đích của anh rồi sao?” Chu Thánh hỏi.

Trước đó khi những người khác muốn rời đi, Tề Tử Du không những không ngăn cản lần nào, mà còn tích cực chủ động phối hợp đưa du khách trở về an toàn.

Tề Tử Du giải thích: “Bởi vì lúc đó tôi cũng cảm thấy tiếp tục khám phá có chút nguy hiểm.

Tôi không muốn để nhiều người như vậy phải bỏ mạng trong mộ.” “Nếu như vậy, tôi chắc chắn sẽ bị bắt, mà một khi tôi bị bắt, không bao lâu, bí mật trường sinh của tôi sẽ bị phát hiện, không chừng còn bị trói đi làm nghiên cứu.” Tề Tử Du rõ ràng là một người trường sinh, nhưng bao nhiêu năm nay hành sự đều cẩn thận từng li từng tí, chưa bao giờ vi phạm pháp luật, chính là sợ mình bị bắt.

Nếu là người khác có thể chất đặc biệt như vậy, e rằng trong những biến đổi của thời đại, đã sớm đặt mình ở vị trí cao cao tại thượng rồi.

Hoặc trở thành phú hào, hoặc trở thành chính khách, tóm lại sẽ không đến tận hôm nay vẫn là một bộ dạng lôi thôi lếch thếch.

Cuộc đời dài đằng đẵng này của Tề Tử Du, thực sự hồ đồ, anh ta chẳng hiểu gì cả, cũng không biết hướng đi tiếp theo của mình là đâu.

Nhưng theo một ý nghĩa nào đó, anh ta cũng là một kẻ may mắn hồ đồ.

Tề Tử Du cười cười, dường như muốn giảm bớt không khí căng thẳng: “Người đó bảo tôi đưa người đến tìm, cũng không quy định số lượng, tôi nghĩ, đưa một người cũng coi như là đưa.” “Bây giờ xem ra, tôi cũng khá may mắn, lại gặp được cao thủ trong nghề, có thể

cùng tôi trở lại nơi này, phá giải cơ quan." Chu Thánh lại hỏi: "Người trong miệng anh là ai?" Tề Tử Du lắc đầu đáp: "Tôi không biết, tôi chỉ là mỗi tối đều gặp ông ta trong mơ, mặt và thân thể ông ta đều bị che trong sương mù, nhưng những lời ông ta nói, sau khi tỉnh lại tôi đều nhớ rất rõ." Chu Thánh vốn còn muốn hỏi, tại sao anh ta không nghi ngờ giấc mơ này chỉ là do chính anh ta tưởng tượng ra, cái gọi là trở về lăng mộ tướng quân là có thể có được phương pháp trường sinh, cũng chỉ là một loại chấp niệm nào đó của anh ta cụ thể hóa.

Dù sao, dễ dàng tin vào nội dung xuất hiện trong mơ, nghe thế nào cũng không đáng tin cậy cho lắm.

Nhưng mộ thất đã ở ngay trước mắt, Chu Thánh bèn tạm thời gác lại nghi ngờ, lấy sợi dây ra để Tề Tử Du buộc vào eo.

Tề Tử Du bắt chước phương pháp lần trước, tiếp cận ngọn đèn thứ ba.

Một vòng mộ thất này, tổng cộng có tám đài đèn, dựa theo sự phân chia của các đài đèn, cũng có thể coi là có tám bức tường.

Hành động lần này của Tề Tử Du vô cùng thuận lợi, không bao lâu, trong một trận rung lắc nhẹ, gạch đá trên bức tường thứ ba lần lượt rơi xuống, để lộ ra bích họa trên tường.

Xem ra, nhiệt độ của bấc đèn quả thực là mấu chốt kích hoạt cơ quan.

Trên bích họa, trông có vẻ là một lớp học, mấy học trò non nớt đứng ở vị trí của giảng sư, còn lão phu tử già nua lại ngồi ở ghế của học trò.

Bức bích họa này cũng chỉ có một nửa, chỉ hiển thị nửa lớp học, nhưng có thể dựa vào đó để suy đoán nội dung của nửa còn lại.

Tề Tử Du rất nhanh đã làm cho bức bích họa thứ tư cũng hiện ra,

nội dung bức tranh quả nhiên như dự đoán, nhưng ở góc dưới bên phải của bức tranh, lại dùng chữ triện viết hai chữ: Vấn Chương.

Rõ ràng, đây hẳn là tên của bức bích họa này.

Tề Tử Du lại lần lượt thắp sáng mấy ngọn đèn còn lại.

Trên tám bức tường, tổng cộng có bốn bức tranh.

Trừ bức đầu tiên còn lại một nửa không nhìn thấy, nội dung ba bức còn lại lần lượt là 《Vấn Chương》, 《Thẩm Phán》, 《Hiến Thân》.

Trên bức tranh Thẩm Phán, có từng hàng người bị trói trên giàn thiêu, mà ở chính giữa bức tranh, là một người mặc áo choàng đen, trên mặt không khắc họa ngũ quan.

Cách vẽ lược bỏ ngũ quan rất phổ biến vào thời đại đó, nhưng Chu Thánh nghĩ đến Vô Diện Thiên Tôn, nhất thời cũng không chắc chắn, đây rốt cuộc là xử lý kỹ thuật vẽ, hay là người hành hình này thật sự không có mặt.

Còn bức tranh Hiến Thân thì rất đơn giản, toàn bộ bức tranh là một vùng biển lớn, góc trên bên trái, có một người phụ nữ đang ôm lấy biển cả.

Góc trên bên phải, có một người đàn ông đang hôn lên biển cả.

Chương 572

Góc dưới bên trái, có một đứa trẻ đang ngủ trên mặt biển.

Góc dưới bên phải, là một ông lão đang quỳ lạy trên mặt biển.

Bức tranh này rõ ràng không phù hợp với trọng lực và logic.

Tư thế của người phụ nữ và người đàn ông, cứ như song song với mặt nước biển, phẳng phất như nước biển là một thác nước dựng đứng.

Còn đứa trẻ và ông lão, dường như không bị ảnh hưởng bởi trọng lực, có thể lơ lửng trên mặt biển mà không chìm xuống.

Không chỉ nội dung bức tranh rất phi logic, ngay cả tên của bức bích họa này, cũng chẳng có vẻ gì liên quan đến hình ảnh của nó.

Mặt đất xung quanh đã trở nên bừa bộn, khắp nơi đều là gạch tường vương vãi.

Nhưng Chu Thánh lại cảm thấy, sương độc ở đây dường như đã loãng đi không ít, hắn lúc này rõ ràng đang mở mắt quan sát những bức tranh này, nhưng mắt lại không cảm thấy cay rát như vừa rồi.

Tề Tử Du nói: "Hay là, tôi thử lại một lần nữa thắp ngọn đèn thứ hai?" "Được." Câu chuyện giữa bốn bức bích họa này hẳn là có liên quan, mà phần bị che giấu của bức tranh đầu tiên, chính là đối tượng mà mọi người quỳ lạy.

Chu Thánh có một trực giác, hình tượng được khắc họa của nhân vật này vô cùng quan trọng.

Nếu có thể nhìn thấy dáng vẻ của người đó trong tranh, hắn có lẽ có thể hiểu ra được điều gì đó.

Tề Tử Du bắt chước động tác vừa rồi, trước tiên làm nóng bấc đèn, sau đó cố định cây nến sáp trên đài đèn.

Nhưng bức tường thứ hai vẫn không hề nhúc nhích.

Tám ngọn đèn soi sáng mộ thất, toàn bộ mộ thất dưới ánh đèn, dường như không còn vẻ hoang lạnh, mà ngược lại còn có một chút ấm áp.

Chu Thánh đột nhiên nhớ ra, Tề Tử Du nói mình từng thấy cảnh tám ngọn đèn cùng lúc sáng lên, mà lúc đó, tường vách không hề có phản ứng.

Chu Thánh cảm thấy mình đã nắm được mấu chốt trong đó: "Anh dập một ngọn đèn trước, rồi thử thắp ngọn đèn thứ hai xem sao." Tề Tử Du vội vàng làm theo lời Chu Thánh.

Anh ta trước tiên lấy cây nến sáp trong ngọn đèn đầu tiên ra, sau đó bắt chước cách làm trước đó để thắp ngọn đèn thứ hai.

Ngay sau đó, bức tường duy nhất còn lại này cũng bắt đầu rơi xuống.

Quả nhiên như Chu Thánh dự liệu, khi tất cả các ngọn đèn đều được thắp sáng, dường như sẽ kích hoạt cơ chế bình phong của cơ quan, khiến cơ quan trên đài đèn tạm thời mất hiệu lực.

Chu Thánh không khỏi một lần nữa cảm khái trí tuệ của người xưa.

Hắn tuy đã thấy qua rất nhiều thiết kế trong mộ, nơi này cũng chỉ là một ngôi mộ nhỏ không có tiếng tăm gì.

Nhưng thiết kế cơ quan này vẫn vô cùng thú vị.

Khi ngôi mộ mới được xây xong, chỉ cần thắp sáng đồng thời tám ngọn đèn, sẽ không kích hoạt cơ quan.

Sau đó, chỉ cần giữ cho lượng nhiên liệu trong các đài đèn như nhau, ở dưới lòng đất không khí lưu thông chậm chạp thế này, tốc độ cháy cũng gần như nhau.

Cho nên, đợi nhiên liệu cháy hết, tám ngọn đèn đến lúc đó cũng sẽ cùng lúc tắt, cũng sẽ không kích hoạt cơ quan.

Bích họa sau bức tường này có thể được bảo tồn đến ngày nay, chờ đợi hậu nhân phát hiện.

Nhưng mà, cùng với sự rơi xuống của gạch đá trên bức tường thứ hai, nửa bức tranh cuối cùng không hề xuất hiện trước mắt Chu Thánh.

Thay vào đó, là một lớp đất cháy đen.

Bức tường như thể đã bị một loại axit mạnh nào đó ăn mòn, nội dung bích họa trên đó đã bị phá hủy hoàn toàn!

"Chẳng lẽ là do phương pháp sai lầm vừa rồi, đã làm hỏng bích họa?" Tề Tử Du nghi ngờ nói.

"Cũng chỉ có khả năng đó." Xem ra, một khi không mở cơ quan đúng cách, không những sẽ có sương độc rò rỉ ra, mà còn làm hỏng bích họa.

Không nhìn thấy được nửa sau của bức tranh, khiến Chu Thánh có chút tiếc nuối, nhưng hắn đã xác định được con đường tiếp theo.

Vừa rồi, dưới ánh sáng của tám ngọn đèn, bóng của những chiếc quan tài ở đây bắt đầu chồng lên nhau, lại hình thành một hình dạng như mũi tên!

Mà tất cả các mũi tên, đều chỉ về vị trí chính giữa mộ thất.

Chu Thánh trước đó đã phát hiện, trên mặt đất chính giữa, có một chỗ nhô lên nho nhỏ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ở đây chắc chắn có một lối đi xuống!

Lúc này khí độc trong mộ thất đã loãng đi, có lẽ đã lan ra ngoài theo đường hầm không ít.

Nếu đã như vậy, cả nhóm có thể sau khi phòng hộ tốt, quay trở lại mộ thất, tiếp tục đi xuống khám phá, để khí độc lại phía trên.

Sau khi Chu Thánh và Tề Tử Du quay trở lại đường hầm, đã thông báo cho mọi người về phát hiện và dự định của họ.

Mấy người tự nhiên không có lý do gì để phản bác.

Khí độc tuy đã loãng, nhưng dù sao không phải ai cũng có thể chất như Chu Thánh, càng không có khả năng kháng độc quỷ dị như Tề Tử Du.

Nếu có cơ hội đến một không gian không có độc, tự nhiên không ai muốn ở lại trong vòng vây của độc khí.

Mọi người đi đi lại lại tốn không ít thời gian, khi lại đến cửa mộ thất, Chu Thánh đột nhiên cảm thấy trong mộ thất có gì đó đã thay đổi.

Ngoài ngọn đèn đã bị Tề Tử Du dập tắt trước đó, bảy ngọn đèn còn lại vẫn sáng, giúp họ nhìn rõ cảnh tượng trong mộ thất.

Gạch đá dưới bích họa vẫn lộn xộn chất đống, từng hàng quan tài cũng vẫn xếp ngay ngắn.

Dường như không có gì thay đổi, nội dung trên bích họa cũng giống như vừa rồi...

Tường!

Chu Thánh đột nhiên nhìn chằm chằm vào bức tường có bích họa đã bị phá hủy, vết cháy đen trên đó, đang lan ra ngoài với tốc độ cực kỳ chậm.

Bức tường này đang bị ăn mòn!

Vết cháy đen trên đó so với lần trước Chu Thánh nhìn thấy, đã có sự thay đổi không nhỏ.

Nhưng người bình thường nhìn thấy một đống vết cháy đen vô nghĩa, sẽ không đi ghi nhớ những đường vân bị ăn mòn trên đó, cho nên Chu Thánh cũng không thể ngay lập tức phát hiện ra nơi thay đổi chính là bức tường cháy đen này.

Cho đến lúc này, hắn mới ý thức được, vị trí của bức tường đã lùi về phía sau mấy milimet, rõ ràng mấy milimet lớp đất này đã bị ăn mòn hoàn toàn.

Điều này cũng có nghĩa là, sau bức tường này, có dược liệu có tính ăn mòn mạnh, và vẫn chưa được dùng hết.

Đúng lúc này, sự ăn mòn của bức tường đột nhiên trở nên dữ dội!

Bằng mắt thường có thể thấy, bức tường đất giống như đang bốc cháy, bùn cát từng lớp từng lớp bong ra, vết cháy đen không ngừng lan rộng!

Nhưng sự ăn mòn chỉ giới hạn ở bức tường này, hai bức bích họa ở hai bên trái phải của nó đều bình an vô sự, cứ như thể mép bích họa là một loại vật liệu cách điện nào đó, cách ly mọi dị tượng ở bức tường chính giữa.

Bức tường lùi về phía sau với tốc độ mắt thường có thể thấy, phảng phất như có vô số con mối trắng vô hình đang gặm nhấm khối đất này, bức tường trở nên ngày càng mỏng.

"Bùm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, một dòng nước phá vỡ bức tường, phun vào trong mộ thất!

Nhưng dòng nước này bắn lên quan quách và mặt đất, lại phát ra tiếng xèo xèo.

"Đây không phải nước, là axit mạnh!" Tiểu Trương kinh hãi hét

lên.

May mà Chu Thánh mơ hồ cảm thấy không ổn, đã chặn mấy người ở ngoài mộ thất, cho nên lúc này không ai bị dòng axit mạnh này xối trúng.

Xem ra, dòng axit mạnh này vẫn luôn ăn mòn bức tường, từ lúc cơ quan bị kích hoạt nhầm, axit mạnh đã được giải phóng, nó trước tiên ăn mòn nội dung trên bích họa, sau đó trong khoảng thời gian mấy người đi đi lại lại, đã ăn mòn thủng cả bức tường đất!

Nhưng axit mạnh không phun được bao lâu, dòng axit đó đã có xu hướng yếu dần, xem ra, vài chục giây nữa, axit mạnh sẽ cạn kiệt, vẫn chưa đến mức làm mọi người bị axit nhấn chìm.

"Không ổn rồi!" Mọi người còn chưa kịp thở phào, Tề Tử Du đã vội chỉ vào vị trí quan tài mà hét lên.

Dưới sự ăn mòn của axit mạnh, trên nắp quan tài đang xảy ra phản ứng hóa học thay thế nguyên tố sắt, lớp gỉ sét ở mép cũng đang bong ra!

Cứ thế này, quan tài chắc chắn sẽ bị những axit mạnh này phá vỡ.

Không ai biết, sau khi quan tài mở ra, bên trong rốt cuộc là bảo vật, hay là một đám tống tử.

Đương nhiên, cũng có thể chỉ là một bộ xương khô bình thường.

Tiểu Trương nhìn chằm chằm vào nắp quan tài, hơi thở không khỏi trở nên dồn dập.

Thể chất của anh ta không mạnh bằng Chu Thánh, khả năng kháng độc cũng kém hơn.

Cho đến bây giờ, mắt anh ta vẫn còn rất đau, nước mắt vẫn đang lăn dài theo khóe mắt.

Nhưng Tiểu Trương lại không muốn nhắm mắt lại, anh ta sợ mình sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc quan trọng!

Người khác nghĩ anh ta lo lắng căng thẳng, sợ trong quan tài sẽ có thứ gì đó không sạch sẽ chui ra.

Chỉ có mình Tiểu Trương biết, thực ra trong lòng anh ta đang mong chờ được nhìn thấy những thứ chỉ tồn tại trong miêu tả của tiểu thuyết!

Đương nhiên, Tiểu Trương biết, sự mong chờ này của mình giống như Diệp Công thích rồng, một khi thật sự xuất hiện tống tử đáng sợ, anh ta chỉ có nước khóc lóc chạy trốn mà thôi.

Nhưng trong lòng con người thường có tính nổi loạn này, cho dù là người ngoan ngoãn thật thà đến đâu, cũng có những khoảnh khắc, xuất hiện những ý nghĩ đại nghịch bất đạo.

Chương 573

Đúng lúc này, nắp quan tài động đậy!

Mong chờ của Tiểu Trương đã thành sự thật, trong quan tài thật sự có hung vật, và nó còn đang cào cấu thành quan tài, dường như đã không thể chờ đợi được nữa muốn ra ngoài.

Cùng với mức độ ăn mòn ngày càng sâu, nắp quan tài rung lắc ngày càng dữ dội.

Mấy người dường như đã quên đi sự khó chịu vì trúng độc, tất cả đều nín thở, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào nắp quan tài, luôn cảm thấy nó sẽ bị lật tung vào giây tiếp theo!

Dòng axit mạnh phun ra từ trong tường cuối cùng cũng đã cạn kiệt.

Trên mặt đất trong mộ thất, đã trở nên lồi lõm, khắp nơi đều là màu đen cháy bị ăn mòn không bằng phẳng.

Không chỉ rất xấu xí, mùi axit chua nồng phát ra còn khiến người ta buồn nôn.

Mặc dù lúc này mọi người đều bịt miệng mũi, nhưng mùi đó vẫn có thể xuyên qua khăn chui vào lỗ mũi.

Nhưng Chu Thánh lúc này lại không quan tâm đến mùi khó ngửi, ngay khoảnh khắc dòng axit mạnh ngừng lại, hắn đã lao đến vị trí trung tâm mộ thất.

Tốc độ chạy của Chu Thánh tuy nhanh, nhưng lại vừa vặn tránh được tất cả những chỗ lồi lõm không bằng phẳng, phảng phất như đi trên mặt đất bằng phẳng trong điều kiện này, đối với Chu Thánh mà nói vẫn không có chút trở ngại nào.

Chu Thánh tự nhiên là muốn ngăn cản hung vật mở nắp quan tài chui ra, nhưng cuối cùng hắn vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy nắp quan tài từ từ bị lật ra, một cánh tay đầy lông từ trong đó thò ra.

Lông trên cánh tay vừa đen vừa xanh, giống như một loài vượn cổ đại nào đó, mà dưới lớp lông rậm rạp này, khiến người ta không thể phân biệt rõ màu sắc của chính cánh tay.

Nhưng mà, từ mức độ phân nhánh của năm ngón tay trên bàn tay này, lại giống như trạng thái xương cốt của con người.

Tiểu Trương không khỏi bắt đầu tò mò, dưới lớp lông lá, toàn bộ diện mạo của con quái vật này rốt cuộc ra sao.

Tuy nhiên, bàn tay lông lá không thể lật hoàn toàn nắp quan tài ra được, ngay sau khi bàn tay thò ra, Chu Thánh đã đè mạnh nắp quan tài xuống.

Cánh tay đó bị kẹp ở giữa, mơ hồ phát ra một tiếng xương gãy giòn tan.

Không biết có phải là ảo giác hay không, mấy người còn lại còn nghe thấy một tiếng kêu đau quái dị.

Âm thanh giống như tiếng kêu của vượn, mang theo cảm giác thê lương.

Thứ trong quan tài vẫn không ngừng giãy giụa, nắp quan tài va chạm không ngừng phát ra tiếng động giòn tan, tựa như đao kiếm giao nhau.

Nhưng sức của một tay Chu Thánh rõ ràng lớn hơn sức của con quái vật này.

Chu Thánh chỉ cần đè lên nắp quan tài, đã khiến con quái vật bên

dưới dù giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra được.

Nhưng cho dù Chu Thánh mạnh mẽ đến đâu, cuối cùng hắn cũng chỉ có hai tay.

Chu Thánh một trái một phải, đè chặt hai nắp quan tài ở giữa.

Nhưng mấy chục cái nắp quan tài còn lại, lúc này cũng đã bắt đầu rục rịch!

Phản ứng nhanh gần bằng Chu Thánh tự nhiên là Liễu Như Yên, nhưng, Liễu Như Yên không dùng sức mạnh xông lên đè nắp quan tài, mà là lặng lẽ điều khiển dòng khí, từ từ đẩy khí độc và khí axit ở đây ra ngoài.

Đáng tiếc sự chú ý của mọi người lúc này, đều dồn vào hung vật trong quan tài, không ai nhận ra mùi khó ngửi vừa rồi đã tan đi không ít.

Nhưng cho dù Liễu Như Yên có thể điều khiển gió, bản chất của gió cũng chỉ là sự trao đổi của dòng khí.

Ở dưới lòng đất kín mít này, không khí mang độc tố chỉ có thể bị pha loãng, không thể nào bị đẩy ra hoàn toàn.

Phản ứng chậm hơn họ một chút là Tiểu Vương và Tiểu Trương.

Hai người bắt chước Chu Thánh, chạy đến trước một cái quan quách có động tĩnh lớn nhất, cùng nhau đè nắp quan tài lại.

Tiểu Trương tuy tò mò, nhưng lúc này cũng biết, không thể dễ dàng thả những thứ này ra.

Nếu không chỉ làm cho chính mình chết không có chỗ chôn!

Tiểu Vương lúc này vẫn đang cúi đầu, trong đầu có chút choáng váng, anh ta dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên nắp quan tài.

Mà dưới quan tài, không ngừng truyền đến tiếng giãy giụa, Tiểu

Vương cảm giác, giống như có một tấm khiên lạnh lẽo, đang liên tục va vào lòng bàn tay anh ta.

Mỗi lần va chạm, Tiểu Vương đều phải tập trung chú ý, lại dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên tay, rồi lại đè tay lên nắp quan tài.

Anh ta và Tiểu Trương hai người hợp sức, còn không đè vững bằng một tay của Chu Thánh.

Nắp quan tài đó có mấy lần đã bị đẩy lên giữa không trung, khoảng cách mở ra đã đủ cho thứ bên trong bò ra ngoài!

Tiểu Trương đành phải nhảy lên, đè nó xuống.

May mà thứ này trí thông minh không cao, chỉ biết một mực đối đầu với nắp quan tài bằng sắt, không nghĩ đến việc đẩy nó ra từ bên cạnh.

Nhưng không bao lâu, thể lực của Tiểu Trương và Tiểu Vương đều đã cạn kiệt.

Mà hung vật bị nhốt trong quan tài, lại như có sức mạnh vô tận, không bao giờ biết mệt mỏi.

Lực giãy giụa của chúng trước sau không hề suy giảm.

Nhưng, trước khi Tiểu Trương và họ không chống đỡ nổi, biến cố đầu tiên lại xảy ra ở một cái quan tài khác!

Là cái quan tài ở rìa, gần lối vào nhất.

Cái quan tài sắt này vì khoảng cách khá xa, trước đó không bị dính quá nhiều dung dịch axit mạnh, vẫn luôn giữ trạng thái yên tĩnh.

Nhưng gần như trong nháy mắt, trong quan tài phát ra mấy tiếng nổ lớn, giống như có người đang dùng búa rèn sắt bên trong!

Cùng với tiếng gõ "quang quang", lớp gỉ sét ở mép quan tài từ từ bong ra.

Ngay sau đó, nắp quan tài bị đẩy ra một khe hở, một đám đen ngòm từ bên trong bò ra!

Thứ đó là hình người, lưng còng, toàn thân đều bị lông lá màu xanh đen bao phủ.

Miệng nó không ngừng phát ra những tiếng gào thét quái dị, vừa ra khỏi, đã không do dự lao về phía mấy người đang đứng ở cửa!

Đứng ở cửa là một người bị thương, một phụ nữ, và một ông lão đã mất khả năng hành động!

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Tiểu Trương vội vàng muốn thu hút sự chú ý của con quái vật!

"Này!

Hầu ca, nhìn đây này!" Anh ta hét lớn.

Nhưng con quái vật đó căn bản không hề bị động, vẫn lao về phía mấy người già yếu bệnh tật kia.

Thân hình của nó tuy rất không ổn định, trông như có thể ngã bất cứ lúc nào, nhưng tốc độ hành động của nó lại cực nhanh, gần như chỉ trong lúc Tiểu Trương hét lên, nó đã đến trước mặt mấy người.

Liễu Như Yên cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng cõng giáo sư lên lưng, chạy sang bên cạnh mộ thất.

Tề Tử Du thấy vậy cũng co giò bỏ chạy, anh ta không có thân thủ nhanh nhẹn như Liễu Như Yên, bèn lập tức chạy vào đường hầm.

Nhưng mà, con quái vật toàn thân lông lá đó lại không do dự đuổi theo Tề Tử Du vào đường hầm.

Tề Tử Du không dám quay đầu lại, càng không dám nhìn xem con quái vật này lúc này cách anh ta bao xa.

Anh ta chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước theo con đường

lúc đến.

Mặc dù Tề Tử Du trong lòng biết rõ, chạy không được bao xa, anh ta sẽ gặp phải đám bọ cạp và bọ xác chặn đường, đến lúc đó chắc chắn là đường chết.

Nhưng trong tình huống khẩn cấp, Tề Tử Du cũng không nghĩ được nhiều.

Tuy nhiên, còn chưa chạy được mấy bước, Tề Tử Du đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một con cương thi toàn thân xanh lét!

Con cương thi đó dang rộng hai tay, lao về phía Tề Tử Du, phảng phất như muốn cho Tề Tử Du một cái ôm thật lớn.

Nhưng Tề Tử Du nào dám đối đầu với một con quái vật như vậy?

Trước mặt anh ta là cương thi, sau lưng là vượn người, tiến thoái lưỡng nan!

Tề Tử Du ngây người tại chỗ, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, anh ta lùi sang bên hai bước, áp sát vào tường, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Trong lòng bắt đầu cầu nguyện hai con quái vật này có thể lờ mình đi.

Có lẽ lời cầu nguyện chân thành của anh ta đã có tác dụng, con cương thi đó lại thật sự không để ý đến anh ta, mà lướt qua anh ta, lao thẳng đến con quái vật phía sau!

Cương thi giơ cao cánh tay, đột ngột đập xuống đầu con quái vật lông dài.

Tề Tử Du chết lặng nhìn cảnh này, nhất thời không biết mình nên làm gì.

Lực chiến đấu của cương thi màu xanh rõ ràng mạnh hơn quái vật

lông dài chui ra từ trong quan tài.

Tề Tử Du co người trong góc, mắt trừng trừng nhìn quái vật lông dài bị đẩy lùi ngày càng xa.

Cương thi vẫn đang từng bước ép sát, cứ đà này, chẳng bao lâu nữa, con quái vật lông dài sẽ lại bị đẩy về trong mộ thất.

Chương 574

Thấy chúng ngày càng cách xa mình, Tề Tử Du mới dám đứng dậy.

Gã nghĩ đến những gian khổ trên đường trở về, cũng như nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành của mình.

Cuối cùng, gã quyết định đi theo sau cương thi không xa, một lần nữa quay lại mộ thất.

Bây giờ, đám người này đều đã đi một bước nhìn một bước.

Vô tình, đường lui của họ đã sớm bị bịt kín.

Bất luận là nơi bụng giun đầy rẫy bọ xác, hay cơ quan mạng nhện quỷ dị kia, đều có nghĩa là họ gần như không có cơ hội quay lại theo đường cũ.

Chu Thánh và Liễu Như Yên dĩ nhiên đã sớm nhận ra điều này, nhưng với kinh nghiệm quen thuộc với đủ loại cạm bẫy trong mộ huyệt, họ cũng hiểu rõ trong lòng, lối đi lúc đến bị bịt kín thường có nghĩa là nơi này vẫn còn những lối đi khác để họ rời khỏi.

Còn một số người thì hoàn toàn không nghĩ kỹ đến chuyện làm sao để quay về sau khi đã khám phá xong mộ huyệt.

Ví dụ như Tiểu Trương và Tiểu Vương, chỉ riêng việc đối phó với tình hình trước mắt đã khiến họ dùng hết toàn bộ sức lực, không còn chút sức lực dư thừa nào để suy nghĩ chuyện sau này.

Tiểu Trương và mọi người vẫn đang gắng gượng đề nắp quan tài trước mắt, nhưng rất nhanh, lại có một cỗ quan tài khác có động tĩnh.

Nhân lực của họ có hạn, tự nhiên không thể đè hết được mọi nắp quan tài.

Tiểu Trương lo lắng nhìn về phía lối vào mộ thất thông ra dũng đạo, cũng không biết Tề Tử Du vừa chạy ra ngoài lúc này tình hình ra sao, có bị quái vật lông dài ra tay độc ác không.

Đúng lúc gã đang lo lắng cho Tề Tử Du, thì đột nhiên nhìn thấy quái vật lông dài vậy mà lại từ trong dũng đạo chạy ngược vào!

Hơn nữa, cái dáng vẻ đó, giống như đang chạy trốn, tay múa chân đạp hoảng loạn chạy về phía họ.

Thị lực của quái vật lông dài dường như không tốt lắm, sau khi từ trong dũng đạo chạy vào mộ thất, nó đâm sầm vào chính quan tài của mình, quán tính do chạy quá nhanh khiến cơ thể nó vấp ngã rồi lao về phía trước.

Tốc độ của con quái vật này vốn cực nhanh, lúc này Tiểu Trương mới nhìn rõ, lớp lông trên người nó đã bị giật đi mấy mảng, để lộ ra lớp da thịt màu tím bầm bên dưới.

Tiểu Trương bất giác nghĩ, có phải họ đã hiểu lầm Tề Tử Du hay không.

Nói không chừng, Tề Tử Du thực ra là một cao thủ ẩn mình, trước đó vẫn luôn giấu nghề, còn cố tình ra vẻ sợ hãi để dẫn dụ con quái vật chạy đi cùng.

Bây giờ, gã cuối cùng đã thể hiện thực lực thật sự, đánh trọng thương quái vật lông dài đến mức này, khiến nó không thể không hoảng sợ bỏ chạy.

Tiểu Trương càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình vô cùng hợp lý, dù sao Tề Tử Du cũng tự xưng là một người trường sinh, tồn tại phiêu bạt trên thế gian lâu như vậy, sao lại không có chút công phu phòng thân chứ?

Tiểu Trương thậm chí đã bắt đầu ảo tưởng, sau này khi mình trở

thành đại lão, cũng phải giả heo ăn thịt hổ như vậy, vô tình khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Nhưng chưa đợi Tiểu Trương suy nghĩ kỹ, ảo tưởng của gã đã tan vỡ.

Chỉ thấy sau lưng con quái vật lông dài không xa, một con cương thi thân hình khổng lồ, toàn thân màu xanh, đột nhiên từ trong dũng đạo lao ra!

Sức bật khi lao tới của cương thi vô cùng kinh người, cũng không biết nó dùng sức như thế nào, chỉ thấy nó nhảy một cái đã vượt qua quan tài dưới chân và nền đất lồi lõm, lao thẳng đến vị trí con quái vật lông dài bị vấp ngã!

Toàn bộ thân thể cương thi đè chặt lên người quái vật lông dài, miệng quái vật lông dài phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Ngay sau đó, cương thi lại vung cánh tay lên, giống như hai tay hợp lại thành quyền, hung hăng nện xuống đầu lâu của quái vật lông dài!

Tiếng kêu của quái vật lông dài ngày càng thảm thiết, giống như tiếng vượn kêu hai bên bờ thành Bạch Đế, vang vọng khắp mộ thất trống trải.

Theo từng cú vung tay của cương thi, từng mảng lông lớn bay lượn trong không trung.

Cảnh tượng tàn nhẫn và bạo lực này khiến nhiều người có mặt không nỡ nhìn thẳng.

Chẳng bao lâu, tiếng của quái vật lông dài đã dần yếu đi, mà đầu của nó lúc này cũng đã bị đập thành một đống thịt nát không thể phân biệt.

Lớp lông đen xanh lẫn với thịt tím, còn xen lẫn một ít dịch thể

không rõ tên, bị đập thành dạng hồ. "Ọe…" Dưới áp lực kép của cú sốc thị giác và mùi hôi, Tiểu Vương cuối cùng cũng không nhịn được cơn cuộn trào trong bụng.

Tuy nhiên, khi Tiểu Vương muốn nôn, gã bất giác dùng tay đang đè quan tài che miệng lại.

Thiếu lực đè của gã, lại một con quái vật lông dài nữa thành công nhảy ra khỏi quan quách!

Tiểu Trương bị sức mạnh của con quái vật hất văng, ngã ngồi sang một bên, tấm sắt quan tài đập mạnh xuống đất, khi con quái vật lông dài đứng dậy từ trong quan tài, vừa hay đối mặt với Tiểu Vương đang che miệng ở bên cạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiểu Vương không nhịn được, phun hết chất nôn lên người con quái vật. .....

Thị lực của Tiểu Vương lúc này cũng đã hồi phục một chút, nhưng gã không kịp nhìn kỹ dung mạo cụ thể của quái vật lông dài, liền bắt đầu chạy trốn không chút do dự.

Lúc này, con quái vật lông dài chui ra đầu tiên rõ ràng đã hoàn toàn mất khả năng hành động, cương thi liền có vẻ nhàm chán rời khỏi người nó, sau đó hốc mắt trống rỗng nhìn về phía con quái vật lông dài đang đuổi theo Tiểu Vương.

Cương thi lại nhảy một cái, sức bật kinh người giúp nó trực tiếp vượt qua nửa mộ thất, vững vàng đáp xuống bên cạnh quái vật lông dài.

Nhưng cánh tay giơ lên của cương thi dường như khựng lại một lúc, chậm chạp không nện xuống con quái vật lông dài.

Mọi người trên sân nhìn cục diện thay đổi trong chớp mắt, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Con cương thi đó cứ như có tư duy của con người, lo lắng chất nôn sẽ làm bẩn tay mình, nên mới không biết phải ra tay thế nào.

Tiểu Vương đang liều mạng chạy trối chết, dĩ nhiên không có tâm trạng đi suy đoán suy nghĩ của cương thi.

Nền đất lồi lõm của mộ thất, đối với một tuyển thủ có khả năng chạy vượt chướng ngại vật gần như bằng không như gã, vô cùng không thân thiện.

Vì vậy sau khi chạy nửa vòng, Tiểu Vương dứt khoát chọn cách lao về phía dũng đạo lúc trước.

Nhưng đúng lúc này, Tề Tử Du cuối cùng cũng chậm rãi xuất hiện từ trong dũng đạo.

Tề Tử Du không biết tình hình chiến đấu giữa cương thi và quái vật lông dài ra sao, nên vẫn không dám đi theo quá gần.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng kêu như vượn hú kia hoàn toàn biến mất, Tề Tử Du mới dám quay lại mộ thất.

Nhưng, gã vừa ló đầu ra, con quái vật lông dài đang đuổi theo Tiểu Vương, dường như nhìn thấy món ngon, lập tức bỏ qua Tiểu Vương, quay người, lao về phía Tề Tử Du!

Nếu như con quái vật lông dài đầu tiên bỏ qua Liễu Như Yên và giáo sư, chọn truy đuổi Tề Tử Du chỉ là trùng hợp.

Thì hành động giống hệt nhau của hai con quái vật, thực sự rất khó khiến người ta tin rằng đây là trùng hợp!

Chu Thánh vội vàng hét lên: "Cởi áo của cậu ra, ném cho tôi!" Trong tình thế cấp bách, Tề Tử Du cũng không kịp nghĩ nhiều về nguyên nhân, vội vàng làm theo chỉ thị của Chu Thánh.

Chỉ thấy Chu Thánh nhảy lên một cái, vững vàng đáp trên nắp

quan tài, đồng thời cởi áo khoác của mình ra.

Hắn một tay bắt lấy chiếc áo Tề Tử Du ném tới, đồng thời ném áo của mình về phía Tề Tử Du.

Đúng lúc này, ở lối vào dũng đạo, con cương thi thứ hai loạng choạng bước vào mộ thất!

Con cương thi này toàn thân một màu đen kịt, giống như bị nướng thành than củi đen tuyền, đen bóng.

Thân hình của nó nhỏ hơn con cương thi màu xanh lúc trước không ít, hành vi cử chỉ vừa cứng nhắc vừa chậm chạp, trông vô cùng đờ đẫn.

Nhưng vào lúc này, mỗi khi có thêm một con quái vật, đối với mọi người trong mộ huyệt, đều không phải là chuyện tốt.

Tề Tử Du khi nhìn thấy con cương thi mới đến, đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó lại dũng cảm chạy về phía cương thi!

Tiểu Trương không nhịn được hét lớn: "Này!

Hướng dẫn viên, anh chạy đi đâu đấy?" Dù sao những con quái vật này cũng đã không thể kiềm chế được, Tiểu Trương vốn còn nghĩ, nếu mọi người có thể đoàn kết, đồng lòng chống lại, có lẽ vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

Nhưng bây giờ Tề Tử Du lại chủ động lao về phía quái vật, hành động này chẳng phải là tìm chết sao?

Tiểu Trương không khỏi lo lắng Tề Tử Du có phải bị dọa ngốc rồi không, gã vội vàng kéo Tiểu Vương cùng đến bên cạnh Chu Thánh.

Tề Tử Du tuy không cứu được nữa, nhưng những người còn lại của họ vẫn có thể cứu vãn một chút.

Từ lúc nãy, Tiểu Trương không hiểu sao lại có một sự tin tưởng

vào Chu Thánh, cứ như chỉ cần ở bên cạnh hắn, an toàn sẽ được đảm bảo.

Tiểu Trương cũng không biết trực giác này của mình từ đâu mà có, có lẽ là do thái độ luôn bình tĩnh của Chu Thánh, cũng có lẽ là do khí chất khiến người ta an tâm xung quanh hắn.

Tóm lại, vào thời khắc căng thẳng này, người ta thường chỉ có thể tin vào trực giác của mình.

Nhưng rất nhanh, Tiểu Trương đã thấy một cảnh tượng khiến gã kinh ngạc đến rớt cả mắt kính!

Con cương thi toàn thân đen kịt kia, vậy mà thật sự phớt lờ sự tồn tại của Tề Tử Du, ngược lại còn nhấc một chân lên, đá thẳng vào con quái vật lông dài sau lưng Tề Tử Du!

Con cương thi màu đen tuy toàn thân nhỏ hơn cương thi xanh một chút, nhưng sức mạnh của nó rõ ràng cũng không thể xem thường.

Chỉ thấy ngực của con quái vật lông dài bị đá lõm hẳn vào, tạo thành một tư thế quỷ dị.

Thân thể quái vật lông dài càng bay ngược ra sau, hung hăng rơi vào một hố nhỏ chứa đầy axit.

Lập tức, tiếng "xèo xèo" như thịt nướng vang lên trong mộ thất, đó là tiếng lông của con quái vật bị dung dịch axit ăn mòn.

Quái vật lông dài lại phát ra vài tiếng kêu thảm thiết, và cùng với tiếng kêu của nó, ngày càng nhiều quan tài bắt đầu rục rịch.

Chỉ trong vài hơi thở, lại có thêm mấy nắp quan tài bị quái vật lông dài biến dị hất tung.

Chương 575

Mặc dù những con quái vật này đều có lông dài, nhưng Chu Thánh và mọi người vẫn phát hiện ra, hình thể của mỗi con đều có chút khác biệt, có cao có thấp, có mập có ốm, giống như sự khác biệt về thể hình giữa con người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những con quái vật này khi còn sống hẳn cũng là con người.

Hoặc có thể nói, chúng là những người đồng bạn mà Tề Tử Du đã miêu tả, từng cùng nhau làm việc trong tướng quân phủ.

Nhưng không biết trên người chúng đã xảy ra chuyện gì, lại khiến chúng biến thành bộ dạng như bây giờ.

Chu Thánh mặc áo của Tề Tử Du vào, nhảy xuống từ nắp quan tài, lùi lại vài bước, cố gắng tránh xa những con quái vật lông dài này.

Tiểu Trương và Tiểu Vương dĩ nhiên theo sát Chu Thánh không rời một bước.

Sau khi Chu Thánh nhảy khỏi nắp quan tài, không có hắn đè nén, con quái vật lông dài động tĩnh lớn nhất lúc trước dĩ nhiên cũng được tự do.

Nhưng lúc này trên sân đã có mấy chục con quái vật, thêm một con cũng không nhiều.

Có lẽ là thái độ "chấy rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo" đã ảnh hưởng đến Tiểu Trương.

Rõ ràng trước mắt là một bầy quái vật lông dài, nhưng trong lòng Tiểu Trương ngược lại còn bình tĩnh hơn lúc nãy rất nhiều, thậm chí còn có tâm trạng quan sát tình hình trong mộ thất.

Gã phát hiện, các hố axit xung quanh mộ thất rõ ràng nhiều hơn ở trung tâm, hơn nữa vũng nước dường như có xu hướng chảy về bốn phía.

Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng địa hình của mộ thất này, hẳn là trung tâm cao, xung quanh thấp.

Đúng lúc này, một câu nói của Chu Thánh, lập tức đánh bay tất cả sự bình tĩnh của gã!

Chu Thánh nói: "Cậu tốt nhất không nên đứng gần tôi như vậy, những con quái vật này rất có thể nhận diện người bằng mùi, mà bây giờ, tôi đang mặc chiếc áo dính mùi của Tề Tử Du." Tiểu Trương lại nhìn xung quanh, lập tức cảm thấy bầy quái vật lông dài dường như đang từ từ di chuyển về phía họ.

Mà họ lại dựa lưng vào tường mộ thất, đã bị bao vây, không còn đường lui nào cả.

"Tại… tại sao lại là mùi?" Có lẽ do quá căng thẳng, lại không biết phải làm sao, Tiểu Trương ngược lại mở miệng hỏi một câu hỏi không mấy quan trọng.

Chu Thánh nói: "Cậu xem bộ dạng của chúng đi, dưới lớp lông dài che phủ, cho dù có mắt, tầm nhìn cũng bị che khuất hoàn toàn rồi phải không?" "Cũng… cũng đúng." Tiểu Trương khô khốc đáp.

Trong lúc hai người nói chuyện, mấy chục con quái vật lông dài đã đến gần họ hơn.

Tiểu Trương đã cảm thấy tay chân có chút mềm nhũn, muốn ngã ngồi tại chỗ.

"Nếu cậu sợ, thì nhắm mắt lại, nghe tôi đếm ngược đến không, thì chạy về phía trung tâm mộ thất." Câu nói này của Chu Thánh không hề hạ thấp giọng, khiến Tề Tử Du ở đầu kia mộ thất cũng có thể nghe

rõ.

“Đương nhiên, nếu sự sợ hãi không làm cậu mất đi khả năng chạy trốn, thì vẫn nên mở mắt chạy thì tốt hơn.

Dù sao thì mặt đất ở đây cũng không bằng phẳng.” Giọng điệu của Chu Thánh từ đầu đến cuối đều bình thản như vậy, cứ như cảnh tượng trước mắt đã quá quen thuộc, hoàn toàn không đáng để kinh ngạc.

Cùng với giọng nói của hắn, Tiểu Trương cảm thấy sự căng thẳng của mình đã được xoa dịu đi không ít.

Thực tế, cảnh tượng này so với những gì Chu Thánh đã trải qua trước đây, quả thực không đáng là gì.

Hắn bắt đầu đếm ngược từ mười, hai tiếng đầu tiên, Chu Thánh vừa hô, vừa đá văng hai con quái vật lông dài gần mình nhất.

Mặc dù lực chiến đấu của quái vật lông dài so với cương thi dường như kém một bậc, nhưng độ cứng của cơ thể và sức mạnh của chúng vẫn vô cùng khủng khiếp.

Nếu là người bình thường đối đầu với một con quái vật như vậy, chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp là không thể sống sót!

“7, 6, 5, 4...” Chu Thánh vừa đếm, vừa lùi lại vài bước, và đúng lúc này, hai con cương thi đột nhiên nhảy cao lên, lao vào giữa bầy quái vật lông dài.

“3, 2, 1” Ngay sau đó, cương thi màu xanh và cương thi màu đen một trái một phải, tách bầy quái vật lông dài ra làm đôi.

Mở ra một con đường cho mọi người có thể chạy thẳng đến trung tâm mộ thất!

“0!” Cùng với mệnh lệnh của Chu Thánh, Tiểu Trương và Tiểu

Vương không màng đến những con quái vật lông dài hai bên, lập tức cứng rắn, chạy vào giữa lối đi của chúng, lao về phía trung tâm.

Tề Tử Du dĩ nhiên cũng không chịu thua kém, gã loạng choạng, cố gắng tránh được hố axit dưới chân, gần như cùng lúc Tiểu Trương và Tiểu Vương đến trung tâm, gã cũng đến nơi.

Liễu Như Yên dĩ nhiên cũng hành động cùng lúc khi Chu Thánh ra lệnh, lúc này tự nhiên cũng đã cõng giáo sư đến bên cạnh Chu Thánh.

Cô biết, tình hình hiện trường trông có vẻ nguy hiểm, nhưng thực ra mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Chu Thánh.

Hai con cương thi đó, giống như đám bọ xác lúc trước, thực ra đều do Chu Thánh thả ra!

Lúc đó, nhân lúc mọi người còn nhắm mắt, Chu Thánh không chỉ thả bọ xác ra giúp họ cản bầy nhện độc, mà còn lệnh cho hai con cương thi này đi theo sau họ từ xa, để phòng khi cần thiết.

Bây giờ xem ra, sự chuẩn bị của Chu Thánh vô cùng chu đáo, không chỉ không để lộ bí mật của bản thân, mà còn giải quyết được nguy cơ mà mọi người đang đối mặt.

Chu Thánh vỗ một chưởng xuống mặt đất ở trung tâm mộ thất, cùng với động tác của hắn, những cỗ quan quách xung quanh vốn đã trống rỗng bắt đầu rung lên.

Âm thanh như tiếng kim loại vang vọng trong mộ thất, và cùng lúc âm thanh này vang lên, tất cả quái vật lông dài đột nhiên dừng lại.

Chúng mặc cho cương thi tàn phá, vẫn không hề động đậy, giống như đã mất hết mọi khả năng cảm nhận.

Mọi người còn đang ngơ ngác nhìn cảnh tượng cương thi tàn sát trong bầy quái vật lông dài, thì dưới chân họ, cơ quan dưới mặt đất từ từ khởi động, lộ ra một cầu thang dẫn xuống dưới.

Cảnh tượng thay đổi liên tục khiến đầu óc mọi người lúc này đều mơ màng.

Họ không biết cương thi từ đâu đến, cũng không biết tại sao quái vật lông dài chỉ đuổi theo Tề Tử Du.

Càng không hiểu tại sao cương thi lại không có hứng thú với con người sống, mà chỉ đuổi đánh quái vật lông dài.

Thậm chí họ còn không biết, Chu Thánh rốt cuộc làm sao tìm được lối đi xuống dưới này, đã mơ màng đi theo xuống dưới cầu thang.

Sau khi tất cả mọi người chui vào cầu thang, cơ quan trên đầu họ lại hoạt động, bịt kín lối vào.

Khóa chặt tất cả sinh vật đáng sợ và khí độc nguy hiểm ở bên ngoài.

Trên cầu thang tối đen như mực, con đường phía trước chưa biết ra sao, nhưng tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm trong bóng tối này.

Ít nhất, họ tạm thời an toàn, có thể thả lỏng, ngồi trên cầu thang nghỉ ngơi một lát.

Tinh thần căng thẳng trong thời gian dài, không chỉ mang lại sự mệt mỏi về thể xác và tinh thần, mà còn là một thử thách đối với tâm lý.

Chu Thánh cũng biết tâm trạng của mọi người lúc này, nên không vội đi xuống, mà phân phó Liễu Như Yên ở lại canh chừng xung quanh đám đông, hắn đi phía trước dò đường.

Liễu Như Yên lập tức hiểu ý.

Cô hiểu ý của Chu Thánh không chỉ là bảo vệ an toàn cho những người này, mà còn là để Liễu Như Yên trông chừng họ đừng chạy

lung tung.

Với năng lực của Chu Thánh, hắn dò đường xong, e rằng ngay cả một chút bụi phấn của cơ quan cũng không thấy được.

Chu Thánh muốn tránh những người này, một mình tiêu trừ trước những nguy cơ trong ngôi mộ này.

Nhưng đúng lúc này, Tề Tử Du chủ động tiến lên nói: "Tôi đi cùng anh nhé, lỡ gặp nguy hiểm, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Liễu Như Yên rất muốn ngăn cản Tề Tử Du, mang theo Tề Tử Du mới là nguy hiểm lớn nhất đối với Chu Thánh!

Nhưng cho đến hiện tại, Liễu Như Yên vẫn chưa để lộ mối quan hệ với Chu Thánh.

Từ lúc đầu họ đã ngồi tách riêng, giữa chừng cũng không có bất kỳ hành động thân mật hay cuộc đối thoại nào tỏ ra thân quen.

Lúc này cô tự nhiên không tiện nói ra suy nghĩ của Chu Thánh.

Chu Thánh khéo léo từ chối: "Anh bị thương, hành động bất tiện, vẫn nên ở lại đây nghỉ ngơi đi." Tề Tử Du đang định nói rằng vết thương của mình đã không còn đáng ngại.

Thì Tiểu Trương ở bên cạnh đã nhanh nhẩu đáp: "Đại lão, mang em theo đi!

Em không bị thương, di chứng sau khi trúng độc lúc nãy cũng gần như biến mất rồi." Đối với thái độ tích cực của những người này, Chu Thánh thực sự bất đắc dĩ.

Nếu đây là nơi Chu Thánh phải gác lăng, thì hắn dĩ nhiên rất vui khi thấy những tên trộm mộ tích cực như vậy.

Bọn họ chắc chắn sẽ đầy năng lượng kích hoạt hết tất cả cạm bẫy mà hắn bố trí.

Nhưng bây giờ, tình thế đã đảo ngược, Chu Thánh không cảm nhận được bất kỳ cơ quan và cạm bẫy nào trong ngôi mộ này, cũng không thể điều khiển và sắp xếp chúng.

Trong tình huống có người khác đi cùng, Chu Thánh cũng không chắc chắn có thể giải quyết hết tất cả cơ quan mà không bị phát hiện điều bất thường.

Cuối cùng, Chu Thánh thở dài nói: "Thôi được rồi, nghỉ ngơi một lát, chúng ta cùng nhau xuất phát.

Ở nơi này phân tán ra cũng không phải là lựa chọn tốt nhất." Không hành động một mình, đối với Chu Thánh thì không có ý nghĩa khám phá.

Chẳng bằng nghỉ ngơi hồi sức, đợi mọi người cùng xuất phát.

Chiếc hòm lớn mà Tiểu Trương và Tiểu Vương cùng các bạn học mang theo, đã được đặt ở bệ đá mà mọi người nghỉ chân lúc trước.

Bây giờ họ chỉ đeo ba lô nhỏ của mình, trong đó chỉ có một số vật dụng sơ cứu cơ bản nhất.

Chỉ có Tề Tử Du là mang theo chiếc ba lô lớn của mình suốt đường đi, mang đến tận đây.

Tề Tử Du lấy ra một tấm chăn len từ trong ba lô, cùng mấy người khác tụ lại một chỗ, rồi đắp tấm chăn lên người mọi người.

"Cô nương, nếu cô không ngại chen chúc với chúng tôi…" Cùng với việc đi sâu vào bên trong, nhiệt độ xung quanh họ cũng ngày càng giảm.

Quần áo mặc lúc đến ở nhiệt độ này đã có vẻ hơi mỏng manh.

Tấm chăn len Tề Tử Du chuẩn bị vừa hay có thể giúp mọi người giữ ấm cơ thể, không để cái lạnh ảnh hưởng đến trạng thái hành động

tiếp theo.

Chương 576

Nhưng lời của gã còn chưa nói xong, Liễu Như Yên đã ngắt lời: "Cảm ơn, không cần đâu, tôi không lạnh." Đối với một tử sĩ đã trải qua huấn luyện, chút nhiệt độ thấp này còn chưa đủ để ảnh hưởng đến khả năng hành động của cô.

Nhưng mấy người có mặt đều nghĩ cô chỉ là ngại ngùng khi phải chen chúc trong cùng một tấm chăn với mấy người đàn ông, nên không nghỉ ngơi bao lâu, mấy người liền quyết định lại xuất phát.

Dù sao để họ nghỉ ngơi trong tấm chăn len ấm áp, mà lại để một cô gái ở trong ngôi mộ dưới lòng đất lạnh lẽo, lâu rồi họ cũng thấy ngại.

Đợi đến khi giáo sư, người có thể trạng kém nhất trong số họ, hồi phục tỉnh táo và có thể đi lại độc lập, họ liền dứt khoát đứng dậy xuất phát.

Dũng đạo cầu thang này không quá rộng, có thể chứa được hai ba người đi song song.

Để đảm bảo an toàn, mọi người lại xếp thành một hàng dọc, Liễu Như Yên đi đầu, Chu Thánh đi cuối.

Trước khi đi, Chu Thánh khẽ chạm vào cơ quan trên đỉnh đầu, để nó không bị khóa chặt, có thể mở lại từ bên ngoài, đồng thời cũng không để quá nhiều khí độc rò rỉ xuống.

Còn về những con quái vật lông dài kia, Chu Thánh tin rằng những con cương thi mà hắn thả ra, đủ để chặn chúng ở trên đó.

Sẽ không theo lối đi mà gây ra mối đe dọa lần nữa cho những người bình thường ở đây.

Lối mở này, tự nhiên là Chu Thánh để lại cho Lưu Ly đang đi theo sau.

Chu Thánh chọn hành động riêng với Lưu Ly, chính là để phòng khi có bất trắc, nếu mấy người bị kẹt, Lưu Ly ở bên ngoài còn có thể hỗ trợ.

Với năng lực của Lưu Ly, cơ quan trong ngôi mộ này tự nhiên cũng không thể gây tổn thương cho cô, nên Chu Thánh có thể hoàn toàn yên tâm để cô đi lang thang khắp nơi trong hình dạng một con mèo.

Liễu Như Yên cầm đèn pin ở phía trước, chiếu sáng tình hình phía trước cầu thang.

Vốn dĩ Tề Tử Du đề nghị mọi người dùng nến đỏ để chiếu sáng, nhưng bị Liễu Như Yên phản bác với lý do phải để nến đỏ lại cho những nơi quan trọng hơn.

Thực ra theo Liễu Như Yên, tác dụng của cây nến đỏ đó vô cùng nhỏ, hoàn toàn không thể có tác dụng răn đe thực sự đối với tà vật.

Công dụng duy nhất cũng chỉ là khiến người ta an tâm hơn một chút.

Còn về khả năng chiếu sáng, ánh sáng của nến đỏ thua xa đèn pin.

Dưới ánh đèn pin, mấy người có thể thấy cầu thang này thuộc loại vừa hẹp vừa rộng, độ dốc rất thoải.

Nhưng phía trước cầu thang, lại giống như bị sương mù bao phủ, càng xa càng mờ ảo không rõ.

Chỉ cách mấy người hai mươi mét, tầm nhìn đã bằng không, nhìn xa chỉ thấy một màu đen kịt.

Nhưng đã đi sâu vào lòng đất đến bây giờ, mấy người gần như đã

quen với bóng tối, ngược lại có chút thích ứng với môi trường này.

Ít nhất, hai bên cầu thang không có những bức phù điêu mặt nạ môn thần quỷ dị, mà là những bức tường được lát bằng gạch đá.

Mặc dù phía sau loại gạch tường này, thường cũng đi kèm với thiết kế cơ quan, nhưng ít nhất nó không trông quỷ dị như phù điêu.

Suốt đường đi, không ai lên tiếng, mặc dù đoạn đường này trông có vẻ rất an toàn, mọi người vẫn đi rất cẩn thận.

Chặng đường bình yên nhanh chóng qua đi, chưa đi được bao lâu, một cánh cửa lớn màu đỏ như máu xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn cánh cửa này, liền khiến người ta có một dự cảm không lành.

Liễu Như Yên đi đầu tiến lên, quan sát cánh cửa từ trên xuống dưới một lượt.

Cánh cửa này được thiết kế theo kiểu cửa lớn của sân vườn cổ đại, ở vị trí giữa và hơi thấp có hai tay nắm bằng đồng.

Chắc hẳn phía sau là thiết kế chốt cửa kiểu thanh gỗ ngang.

Muốn mở loại cửa này, cách đơn giản nhất là luồn một vật cứng qua khe cửa, đẩy chốt cửa lên.

Nhưng, loại thiết kế rõ ràng như vậy, thường ẩn chứa huyền cơ, sẽ không để kẻ trộm mộ dễ dàng mở ra như vậy.

Sau khi đã chứng kiến uy lực của những cơ quan phía trước, lần này không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, họ biết, chỉ cần một chút bất cẩn, có thể sẽ gặp phải sương độc, axit mạnh, thậm chí là những sinh vật kỳ lạ khác.

“Phía dưới tay nắm cửa này có một khe hở hình chữ nhật, có lẽ có thể chứa được một vật có độ dày bằng điện thoại đi qua.” Liễu Như Yên nói.

Tiểu Trương linh cơ khẽ động, đề nghị: "Hay là chúng ta bật chế độ quay phim của điện thoại, quay cảnh phía sau qua khe cửa, xem có cách nào phá giải không?" Mọi người có mặt đều không phản đối đề nghị này.

Nếu ở đây là một số gia tộc trộm mộ, chắc chắn sẽ có nhiều phương pháp phá giải cánh cửa này hơn.

Tuy nhiên với kinh nghiệm ít ỏi của những người này, lúc này cũng không nghĩ ra được phương pháp nào tốt hơn, chỉ có thể coi như ngựa chết thành ngựa sống.

Dù sao ở thời cổ đại cũng không có thiết bị quay phim như điện thoại, cho dù người xưa có trí tuệ đến đâu, cũng rất khó đề phòng những thứ chưa xuất hiện.

Tiểu Trương dùng giá đỡ dựng điện thoại lên, bật camera, luồn vào khe hở ở giữa dưới tay nắm cửa.

Hình ảnh quay được ở chế độ quay đêm của điện thoại lại rất rõ nét, không biết có phải là phiên bản mà các quảng cáo truyền hình thường hay tâng bốc không.

Từ hình ảnh quay được, trên chốt cửa phía sau có một công tắc rõ ràng, hiện tại công tắc đang bị đè dưới chốt cửa, một khi chốt cửa được đẩy lên, công tắc sẽ bật lên.

Còn việc kích hoạt cơ quan này sẽ gây ra hiệu quả gì, thì không thể biết được.

Còn ở phía trên cùng sau cửa, ở trung tâm trần nhà bằng đất có hai chỗ phồng lên rõ ràng.

Nếu không có gì bất ngờ, một khi cánh cửa này bị đẩy ra, những thứ trong chỗ phồng lên đó không có trọng lực chống đỡ, rất có khả năng cũng sẽ rơi xuống.

“Xem ra, trên cánh cửa này ít nhất có cơ quan hai lớp, một là mở chốt cửa đó, hai là mở cửa lớn.” Giáo sư sau khi nhìn kỹ video một lúc liền tổng kết.

Từ thiết kế cơ quan mà xem, cánh cửa này không giống như muốn để người ta đi qua.

Nhưng bức bích họa ở mộ thất trước lại cho thấy, ngay từ khi xây dựng mộ thất này, đã đợi hậu nhân đến khám phá.

Vì vậy, nếu mọi người có thể dũng cảm hơn một chút, trực tiếp kích hoạt cơ quan cưỡng ép mở cửa, cũng chưa chắc sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ có điều, những chuyện dũng cảm như vậy thường chỉ có những kẻ điên cuồng ngoài vòng pháp luật mới có thể làm được.

Ngay cả Liễu Như Yên và Chu Thánh, cũng muốn chọn phương pháp xử lý ổn thỏa hơn.

Dựa vào video quay được, bản thân cánh cửa này hẳn không có cơ quan gì, thế là Chu Thánh tiến lên hai bước, áp tay lên cửa, nhẹ nhàng xoa xoa một lúc, cảm nhận chất liệu của nó.

Cánh cửa này khi chạm vào tay, không có cảm giác lạnh lẽo, hẳn không phải làm bằng kim loại.

Nhưng trong mộ thất trước đó có nhiều quan tài bằng sắt như vậy, ít nhất cho thấy lượng sắt dự trữ của tướng quân phủ năm đó rất dồi dào, không đến mức ngay cả một cánh cửa sắt cũng không tạo ra được.

Cũng không giống gỗ, không có cảm giác vân gỗ đặc trưng, Chu Thánh sau khi cảm nhận một hồi, cảm thấy cánh cửa này giống như được đắp bằng đất cứng chắc.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh lại sờ sờ mặt đất dưới chân, cảm giác

quả thực có chút tương tự, nhưng đất trên cửa rõ ràng cứng chắc hơn, không thể dễ dàng lay động.

Đúng lúc này, Chu Thánh đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng mặt đất bị dung dịch axit ăn mòn lồi lõm trong mộ thất trước đó.

"Nếu chúng ta dùng axit ăn mòn một cái lỗ nhỏ dưới chân cửa này đủ để một người đi qua, có phải là có thể tránh được cơ quan để đi qua nơi này không?" Lời này của Chu Thánh vừa nói ra, mọi người đều sáng mắt lên!

Tiểu Trương vội vàng nói: "Chỗ em có mang theo ly thủy tinh, có thể quay lại mộ thất lúc nãy thu thập một ít dung dịch axit.

Nhưng quái vật trong mộ thất đó..." Giáo sư nói: "Khi lối vào được mở ra, sẽ kéo theo sự rung động của nắp quan tài bằng sắt, âm thanh rung động đó hẳn sẽ ngăn cản hành động của quái vật.

Cậu chỉ cần mở cửa lối vào, thu thập dung dịch axit gần lối đi cầu thang, hẳn sẽ không gặp nguy hiểm." Lúc nãy giáo sư tuy thể trạng cực kém, nhưng ánh mắt của ông vẫn sắc bén, nhìn thấu thiết kế của ngôi mộ này nhanh hơn học trò của mình.

Giáo sư không khỏi cảm thán, thiết kế liên hoàn này vô cùng tinh xảo.

Ban đầu, họ vì không thể mở chính xác cơ quan bích họa, dẫn đến bích họa bị hủy, axit mạnh trữ sau tường phun ra.

Nhưng bản thân axit mạnh không thể đánh thức sinh vật biến dị trong quan tài, mà chỉ giúp chúng giải thoát khỏi xiềng xích.

E rằng độc tố được giải phóng khi bích họa bị phá hủy, mới là thủ phạm đánh thức sinh vật trong quan tài!

Mà bây giờ, dung dịch axit mạnh tích tụ lại, ngược lại trở thành trợ lực để họ đi sâu vào khám phá hơn.

Giáo sư không khỏi nghĩ đến, người xưa hàng trăm năm trước, có phải đã dự liệu được những cảnh tượng mà hậu nhân có thể gặp phải khi khám phá ngôi mộ này, nên mới cố tình thiết kế như vậy không?

Ngôi mộ tướng quân này, hiện tại chỉ là một mộ thất nhỏ không có danh tiếng.

Vậy trong những lăng tẩm nổi tiếng hơn, sẽ có những thiết kế tinh xảo như thế nào?

Nếu ông có thể có được sinh mệnh vô tận, có phải có thể khám phá hết tất cả những điều kỳ diệu không!

Trạng thái sinh lý của con người, thường sẽ thay đổi theo tâm trạng.

Giống như giáo sư lúc này, chấp niệm trong lòng dường như khiến ông trẻ ra mấy chục tuổi, có lại được lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, và khí thế không bao giờ chịu thua.

Ngay cả cảm giác khó chịu khi trúng độc lúc trước, cũng đã bị ném ra sau đầu.

Ông nhìn chằm chằm vào cánh cửa đất trước mặt, hai mắt không khỏi có chút sáng lên, giống như bí mật của sự trường sinh đã ngày càng gần ông.

Chẳng bao lâu, Tiểu Trương đã cầm bình thủy tinh chạy về.

Do quá trình lấy dung dịch axit không gặp nguy hiểm gì, nên Chu Thánh không tự mình ra tay, mà giao cho Tiểu Trương tự nguyện xung phong.

Chỉ có điều, bước chân của Tiểu Trương chạy về lại có chút lảo đảo, hơi thở cũng vô cùng gấp gáp.

“Không xong rồi, không xong rồi!

Chương 577

Có ma!" Gã thở hổn hển chạy đến trước mặt mọi người, Tiểu Vương vội vàng tiến lên đỡ vai gã: "Bình tĩnh đi, có ma không phải là chuyện rất bình thường sao?" Tiểu Trương nghĩ lại những thứ quỷ dị mà họ đã thấy trên đường đi, lập tức cảm thấy lời của Tiểu Vương có lý.

"Vậy, rốt cuộc cậu đã gặp phải cái gì?" Liễu Như Yên không nhịn được hỏi.

"Là cửa!

Cửa bị mở ra rồi." Tiểu Trương nói: "Chính là cánh cửa cơ quan ở lối xuống cầu thang lúc nãy của chúng ta, vốn không phải là đóng sao, lúc nãy tôi quay lại, phát hiện nó không biết bị cái gì mở ra rồi!" Cửa cầu thang mở ra, đầu tiên có nghĩa là sương độc có khả năng lan xuống dưới lòng đất.

Thứ hai, những con quái vật lông dài kia cũng có khả năng theo cầu thang đuổi xuống, gây ra mối đe dọa cho mọi người.

Vẻ mặt của mọi người đều có chút nặng nề, chỉ có Liễu Như Yên là nhìn Chu Thánh một cách đầy ẩn ý.

Cô biết lúc nãy khi Chu Thánh đi cuối cùng, đã âm thầm giở trò trên cánh cửa cơ quan, để Lưu Ly tiện vào.

Nhưng Lưu Ly sau khi mở cửa vào, hẳn cũng sẽ đóng lại, không đến mức cứ để mở toang như vậy, bị người quay lại phát hiện chứ?

"Ngoài ra còn có gì bất thường không?" Liễu Như Yên hỏi.

Tiểu Trương đáp: "Vốn dĩ, tôi thấy cánh cửa cơ quan bị mở, còn rất căng thẳng, lo lắng có quái vật gì xông vào.

Nhưng khi tôi leo lên cầu thang, phát hiện những con quái vật trong mộ thất đều đã biến mất không còn tăm hơi!" "Hơn nữa nắp quan tài cũng đã được đậy lại, giống như chưa từng bị mở ra vậy." Tiểu Trương lúc đó đã hung hăng véo vào lòng bàn tay mình, sợ rằng mình đang nằm mơ.

Mọi nguy hiểm mà họ đã trải qua trước đó, dường như chỉ là ảo ảnh, bây giờ ảo ảnh qua đi, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Trong mộ thất, chỉ còn lại những hố lồi lõm trên mặt đất, và vết tích bị ăn mòn của quan tài.

"Chẳng lẽ những con quái vật lông dài đó tự mình bò về quan tài, rồi tự mình đậy nắp lại?" Tiểu Vương không khỏi liên tưởng đến cảnh tượng đó, lập tức cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Không biết.

Tôi không dám mở nắp quan tài ra xem bên trong có nằm những con quái vật đó không." Tiểu Trương nói.

Ngoài Tiểu Trương ra, những người khác có mặt cũng không muốn cùng nhau quay lại mộ thất lúc nãy, mở nắp quan tài ra xem cho rõ.

Dù sao ở đó không có bảo vật, cũng không có bí mật, chỉ có nguy hiểm và kinh hoàng.

Mặc dù tình hình mà Tiểu Trương miêu tả khiến mọi người nghi hoặc, nhưng mọi người vẫn quyết định tiếp tục tiến lên.

Họ dùng dung dịch axit ăn mòn một cái lỗ nhỏ dưới chân cửa đủ để một người đi qua.

Cũng không biết dung dịch axit này có hiệu quả đặc biệt gì đối với chất liệu làm cửa hay không, cánh cửa này dường như vừa chạm vào đã tan ra, rất thuận lợi đã mở ra một lối đi.

Mọi người lại xếp thành một hàng dọc, Liễu Như Yên đi đầu, Chu Thánh đi cuối, lần lượt chui qua cái lỗ nhỏ này.

Sau khi Liễu Như Yên vào trước, còn dặn mọi người đợi một lát, cô đi qua đi lại hai bước, thấy không kích hoạt cơ quan gì, mới để những người khác cùng vào.

Sau cửa, giống như một căn phòng thô, vuông vức, nhưng lại vô cùng đơn sơ.

Chỉ có điều diện tích của căn phòng thô này lại không nhỏ, ước chừng khoảng một trăm mét vuông.

Căn phòng thô rất trống trải, chỉ có những bức tường và sàn nhà trơ trụi, không có bất kỳ đồ vật nào.

Điều duy nhất có chút quỷ dị, chính là những hình vẽ bằng sơn màu đỏ trên bốn bức tường.

Hoa văn trên những hình vẽ này khiến người ta nhìn thấy có chút quen mắt, Chu Thánh suy nghĩ một lát, nhớ đến bức bích họa đầu tiên đã thấy, trên trán của những người đang cúng bái, chính là vẽ hình vẽ như vậy!

Hình vẽ trên tường, rõ ràng có diện tích lớn hơn gấp mấy lần hình vẽ trên trán người.

Toàn bộ hình vẽ đối xứng trung tâm, nhìn thoáng qua có chút giống chữ "vạn", nhưng các cạnh lại rất mềm mại, giống như hai chữ S lồng vào nhau.

Còn bên trong hình dạng tổng thể, lại vẽ dày đặc vô số những phù chú nhỏ li ti khiến người ta không hiểu.

Nhìn kỹ, hình dạng tổng thể của các hình vẽ trên bốn bức tường tuy giống nhau, nhưng các chi tiết khắc họa bên trong lại có chút khác biệt.

Vô cùng quỷ dị, nhưng lại toát lên một vẻ đẹp.

Còn trên sàn nhà, thì cũng dùng sơn màu đỏ đen, vẽ ra từng vòng tròn và dấu chéo.

Các vòng tròn được xếp ngay ngắn, chia toàn bộ căn phòng thành bảy bảy bốn mươi chín phần.

Ở trung tâm mỗi vòng tròn, đều vẽ một dấu chéo lớn.

"Lớp sơn màu đỏ trên tường, không biết là gì.

Nhưng những thứ này trên mặt đất, không còn nghi ngờ gì nữa là máu!" Liễu Như Yên nói.

Những ký hiệu vẽ trên mặt đất vốn đã khiến người ta không biết đặt chân vào đâu, lúc này nghe Liễu Như Yên nói vậy, mọi người càng không dám giẫm lên hình vẽ.

Nhưng trong một căn phòng kín như vậy, vừa không có đồ vật, vừa không có đường đi, mọi người hoàn toàn không biết nên đi về đâu.

Chẳng lẽ họ chỉ có thể dừng bước ở đây, rồi quay lại theo đường cũ?

Chu Thánh phán đoán, những bức tường hoặc sàn nhà phẳng lì xung quanh này, hẳn sẽ có lối đi để đi sâu vào hơn.

Việc họ cần làm, là tìm ra phương hướng, và tìm ra cơ quan.

Chỉ có điều bị ảnh hưởng bởi những nguy hiểm phía trước, những người khác đều không dám sờ soạng tường và sàn nhà, sợ mình sẽ kích hoạt cơ quan.

Thế là, Chu Thánh để những người khác đứng ở góc, còn mình thì áp sát tường, từng chút một di chuyển về phía trước.

Đúng lúc Chu Thánh sờ soạng hết một mặt tường, đi đến một góc

tường khác, thì đột nhiên có tiếng chuông vang lên!

"Đong… đong…" một tiếng rồi lại một tiếng, rất có nhịp điệu.

Giống như tiếng chuông chùa, âm thanh trầm hùng, vang xa.

Tiếng chuông không quá ồn, không đến mức khiến người ta phải bịt tai, nhưng lại khiến tim họ, dường như đang rung động theo âm thanh.

Tiếng động đột ngột khiến Chu Thánh dừng bước, trong không gian chật hẹp này, tiếng vang khiến người ta có chút không phân biệt được phương hướng tiếng chuông truyền đến.

Mấy người còn lại cũng nhìn quanh, dường như cũng đang tìm phương hướng tiếng chuông.

Liễu Như Yên vẫn cầm đèn pin, cung cấp một chút ánh sáng cho căn phòng tối đen này.

Nói cũng lạ, một căn phòng thô trống trải lớn như vậy, không chỉ là kiểu hoàn toàn kín, mà còn không có lấy một cái giá đèn nào.

Cứ như từ khi được tạo ra, nó đã muốn giữ sự tối tăm vĩnh viễn.

Chu Thánh hét lên: "Ra thêm hai người nữa, đứng ở bốn góc phòng!" Dưới tiếng chuông bao trùm, Chu Thánh phải gân cổ lên, mới có thể đảm bảo giọng nói của mình được người ở đầu kia nghe rõ.

Nếu Chu Thánh đoán không sai, dưới lòng đất của căn phòng này có thể lại sử dụng thiết bị cảm ứng trọng lực.

Hai góc tường cùng có người đứng, có lẽ chính là mấu chốt kích hoạt tiếng chuông.

Đồng thời, Chu Thánh vô tình, lại liên tưởng đến bức bích họa lúc trước.

Trong tranh, những người cúng bái đều ngay ngắn quỳ rạp trên

đất, còn ở các góc trên dưới phía sau, lại có hai người mặc áo choàng đen đứng tại chỗ.

Nửa bức họa còn lại tuy đã bị hủy, nhưng Chu Thánh đoán rằng, hai góc còn lại, rất có thể cũng đứng hai người mặc áo choàng đen như vậy.

Họ giống như những người hộ vệ của buổi tế lễ này, trang nghiêm đứng ở góc, không vui không buồn.

Thế là, Chu Thánh liền mạnh dạn chứng thực suy đoán của mình.

Liễu Như Yên và Tiểu Trương tự nguyện xung phong, lần lượt di chuyển về phía hai góc tường còn lại.

Tiểu Trương bắt chước tư thế của Chu Thánh, áp sát vào một bên tường, cẩn thận tránh những chỗ có hình vẽ trên sàn nhà.

Còn động tác của Liễu Như Yên thì mạnh dạn hơn nhiều, cô trực tiếp đi xuyên qua đường chéo của căn phòng, thân thủ nhanh nhẹn tránh được tất cả các vòng tròn trên đường đi.

Liễu Như Yên thân nhẹ như yến, uyển chuyển như chuồn chuồn lướt nước, ngay cả tiếng ma sát giữa bước chân và mặt đất cũng không hề vang lên, đã nhanh chóng vào vị trí.

Vì vậy, mặc dù góc tường mà Tiểu Trương phải đến, về khoảng cách gần hơn Liễu Như Yên, nhưng Liễu Như Yên lại đến trước gã.

Khi Liễu Như Yên đứng ở góc tường liền kề với Chu Thánh, thì Tiểu Trương mới đi được nửa đường.

Đúng lúc Liễu Như Yên đến nơi, tiếng chuông đã thay đổi!

Mặc dù tần suất âm thanh không thay đổi, vẫn là tiếng "đong đong" vang lên, khoảng hai giây một tiếng.

Nhưng giữa mỗi tiếng "đong", lại có sự thay đổi về cao độ.

Không còn là tiếng chuông đơn điệu, mà giống như một giai điệu nào đó, nghe hay hơn lúc nãy không ít.

Tiểu Trương nghe thấy sự thay đổi này, không khỏi dừng bước.

Gã nghi hoặc nhìn lên trên đầu, nhưng trong sáu mặt của khối hộp chữ nhật này, chỉ có phía trên là trống không, không khắc bất kỳ hình vẽ nào.

Tiểu Trương cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, từ khi tiếng chuông thay đổi thành các nốt nhạc cao thấp khác nhau, gã dường như có thể phân biệt được phương hướng tiếng chuông truyền đến, chính là từ trên đầu họ!

Chu Thánh đã phát hiện ra, trong ngôi mộ này đâu đâu cũng tràn ngập những gợi ý liên quan đến âm thanh.

Chương 578

Từ cơ quan tránh ánh sáng ban đầu đã là như vậy.

Sau khi bị tước đi thị lực, con người sẽ huy động tối đa các giác quan khác để thu thập thông tin.

Ở dưới lòng đất tối đen này, thính giác và khứu giác đều là mấu chốt để phán đoán sự vật xung quanh.

Nhưng dưới sự can thiệp của sương độc không mùi, và dung dịch axit có mùi kích thích, thông tin mà khứu giác có thể cung cấp đã bị giảm đi rất nhiều.

Hoặc có thể nói, người thiết kế mộ thất ban đầu, sử dụng độc không mùi, chính là không muốn hậu nhân dựa vào khứu giác để tránh nguy hiểm.

Ngược lại là thính giác, từ tiếng "cạch" khi cơ quan phù điêu ban đầu hoạt động, có lẽ chính là một loại gợi ý.

Chu Thánh và Liễu Như Yên ban đầu chính là vì nghe thấy âm thanh nhỏ bé này, mới có thể thành công tránh được những sợi tơ quỷ dị đó.

Nếu người thiết kế mộ thất muốn tàn độc hơn, hoàn toàn có thể thiết kế cơ quan thành không tiếng động, vậy thì cho dù là Chu Thánh, đối mặt với loại cơ quan này cũng rất nguy hiểm.

Ngay sau đó, trong dũng đạo bắt buộc phải tránh ánh sáng để đi qua, lại đặt những con nhện độc phát ra tiếng sột soạt, cũng là một gợi ý cho mọi người.

Nếu đổi thành nhện, loại sinh vật có cấu trúc sinh lý đặc thù, đi lại thường không gây ra tiếng động, vậy thì người bình thường rất có thể

sẽ không chút phòng bị mà trúng chiêu!

Dù sao không phải ai cũng có năng lực nhìn rõ xung quanh trong bóng tối như Chu Thánh.

Sau này, quái vật lông dài còn vì âm thanh phát ra từ nắp quan tài mà dừng lại.

Vì vậy, thiết kế của ngôi mộ này, không phải là muốn đuổi cùng giết tận những người đến sau, mà là đang ngầm ám chỉ họ, âm thanh chính là "sinh môn" trong ngôi mộ này!

Nghĩ đến đây, Chu Thánh ra lệnh: "Tiểu Trương, tiếp tục tiến lên, không cần sợ.

Liễu Như Yên, tắt đèn pin." Dù cơ quan nguy hiểm đến đâu, chỉ cần tìm ra quy luật, đều sẽ trở nên có thể lường trước!

Dưới sự chỉ dẫn của Chu Thánh, Tiểu Trương cuối cùng cũng vào vị trí.

Đúng lúc gã đến nơi, tiếng chuông lại một lần nữa thay đổi.

Lần này, giữa hai âm dài, rõ ràng có thêm một số tiếng động nhỏ vụn.

Nếu tách riêng những tiếng động nhỏ vụn này ra để nghe, sẽ cảm thấy âm điệu của nó rất cao, nhẹ nhàng, linh hoạt, thậm chí có chút giống hộp nhạc.

Nhưng xen lẫn trong tiếng chuông trầm hùng, lại không hề có vẻ đột ngột, ngược lại còn tạo thành một bản nhạc hoàn chỉnh.

Từ giai điệu mà xem, có chút giống như âm nhạc tôn giáo, các đoạn lặp lại rất nhiều, đồng thời mang cảm giác trang nghiêm, nghiêm túc.

Nhưng từ điệu thức mà xem, lại là huy điệu rất thường thấy ở

thời cổ đại, không có biến điệu, rất đơn nhất.

Chu Thánh đang suy nghĩ xem trong âm thanh này rốt cuộc ẩn chứa manh mối gì.

Đúng lúc này, trong ba người còn lại, Tề Tử Du đột nhiên không hề báo trước mà bước về phía trước.

Dưới sự che lấp của tiếng chuông, giáo sư và Tiểu Vương thậm chí không cảm nhận được động tĩnh rời đi của gã.

Tiểu Trương trong một mảng tối đen, tự nhiên cũng không nhìn thấy Tề Tử Du ở phía bên kia.

Chỉ có Chu Thánh là chăm chú nhìn động tác của Tề Tử Du.

Hắn phát hiện, tư thế đi của Tề Tử Du lúc này có chút cứng nhắc, khác biệt rõ ràng so với bước đi trước đó của gã.

Đôi mắt của Tề Tử Du cũng trở nên u ám vô hồn, giống như bị thứ gì đó khống chế hoặc nhập vào vậy!

Chỉ thấy Tề Tử Du cứng nhắc đi đến chính giữa căn phòng, đứng lại ở vòng tròn trung tâm, rồi "phịch" một tiếng, quỳ xuống giữa vòng tròn, tại điểm giao nhau của dấu chéo!

Ngay sau đó, Tề Tử Du nhắm mắt lại, giơ hai tay cao quá đầu, rồi cong người, cúi đầu thật sâu, cuối cùng đầu và tay đều áp sát vào dấu chéo trên mặt đất, mãi không đứng dậy.

Chu Thánh đột nhiên phát hiện, động tác của Tề Tử Du lúc này, giống hệt động tác cúng bái của những nhân vật trong bức bích họa!

Cho dù Chu Thánh kiến thức rộng rãi, lúc này cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh hãi.

Nửa bức bích họa còn lại đã bị hư hỏng, khiến người ta không nhìn rõ vật mà mọi người đang quỳ lạy rốt cuộc là gì.

Nhưng bây giờ, phương hướng Tề Tử Du quỳ lạy, chính là vị trí Chu Thánh đang đứng!

Chu Thánh cảm thấy mình lúc này nên rời khỏi vị trí đó, nếu không khó mà lường trước được sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng Chu Thánh cũng biết, một khi hắn di chuyển, tiếng chuông lập tức sẽ thay đổi.

Tình trạng hiện tại của Tề Tử Du, rất giống với những con quái vật lông dài bị tiếng nắp quan tài khống chế lúc trước, giai điệu của âm nhạc đã khống chế tâm trí của gã.

Nếu âm nhạc thay đổi, gã cũng sẽ thoát khỏi trạng thái này.

Mặc dù khi mọi thứ trở lại như cũ, họ sẽ không phải đối mặt với những điều quỷ dị chưa biết.

Nhưng việc khám phá của họ cũng sẽ lại một lần nữa dừng lại, Chu Thánh không thể chắc chắn, sau khi Tề Tử Du thoát khỏi trạng thái này, khi nghe lại âm thanh tương tự, có còn có thể vào trạng thái đó không.

Vì vậy, mặc dù trong lòng có chút do dự, Chu Thánh vẫn đứng tại chỗ, nhìn Tề Tử Du đang cúi rạp người từ xa.

Kéo dài suốt nửa phút, Tề Tử Du cũng không đứng dậy.

Gã giống như một bức tượng bị đóng đinh tại chỗ, ngay cả hơi thở cũng gần như không thể thấy!

Lúc này, Tiểu Vương và giáo sư còn lại ở đó cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

“Không xong rồi, hướng dẫn viên biến mất rồi!” Tiểu Vương hét lên.

Tiếng hét của gã, cũng trở thành tiếng ồn phá hoại âm nhạc.

Tề Tử Du đang quỳ ở giữa đột ngột ngẩng đầu, gã như tỉnh lại, ngơ ngác sờ sờ trán mình.

Quả nhiên như Chu Thánh đã liệu, một chút thay đổi nhỏ, cũng sẽ khiến Tề Tử Du thoát khỏi trạng thái bị khống chế này!

Tề Tử Du vẫn quỳ tại chỗ, vẻ mặt vô cùng khó hiểu, gã lẩm bẩm: "Tôi đây là…" Đúng lúc này, tiếng chuông đột nhiên dừng lại, tiếng vang cũng nhanh chóng biến mất trong vài hơi thở.

Thay vào đó, là một trận tiếng kim loại va chạm như tiếng xích sắt rung động.

"Đại, đại lão, chúng ta có thể bật đèn được chưa ạ?" Giọng Tiểu Trương có chút run rẩy hỏi.

Gã một mình đứng ở góc tường, đối mặt với những động tĩnh không rõ trong bóng tối, rõ ràng là một sự tàn phá tinh thần.

Mấy người còn lại ít nhất còn có thể tụ lại với nhau, hỗ trợ lẫn nhau.

Mặc dù Tiểu Trương mới ở góc tường một mình nửa phút, gã lại cảm thấy nửa phút này vô cùng dài, cứ như đã trôi qua cả một khắc đồng hồ vậy!

Tiểu Trương vô cùng hối hận, tại sao lúc mình qua đây lại không kéo theo Tiểu Vương cùng, ít nhất hai người còn có thể làm bạn, không đến mức cô đơn như vậy.

"Bật đèn pin lên đi." Cùng với giọng nói của Chu Thánh, ánh sáng đèn pin của Liễu Như Yên liền chiếu vào trung tâm căn phòng thô, trái tim treo lơ lửng của Tiểu Trương, cuối cùng cũng hạ xuống.

Xuất hiện trước mắt mọi người, là Tề Tử Du đang quỳ ở giữa phòng.

Trước mặt Tề Tử Du, có một sợi xích sắt dài, rủ xuống từ mái nhà.

Tề Tử Du ngơ ngác đưa tay ra, giật giật sợi xích sắt trước mặt.

Sợi xích vô cùng chắc chắn, tuy là bằng sắt, nhưng không hề có một chút gỉ sét nào.

Đúng lúc tay Tề Tử Du còn chưa kịp buông ra, sợi xích đột nhiên bắt đầu kéo gã lên trên!

Tề Tử Du bị dọa một phen, vội vàng dùng cả tay cả chân bám vào sợi xích, ôm chặt lấy nó.

Liễu Như Yên chiếu ánh đèn pin theo hướng Tề Tử Du đi lên.

Mọi người thấy, trên đầu Tề Tử Du, cả một mảng tường cùng với sợi xích đang đồng thời đi lên.

Cho đến khi cơ thể gã lên cao quá trần nhà, xuyên qua lỗ hổng của mảng tường đó.

Tề Tử Du hơi lắc người sang một bên, đáp xuống mặt đất của tầng trên.

Ngay sau đó, mảng tường và sợi xích lại lảo đảo hạ xuống, hạ xuống trước mặt mọi người.

Liễu Như Yên chiếu đèn lên trên nhìn, khi sợi xích hoàn toàn hạ xuống đáy, mảng tường trên đỉnh đầu vậy mà lại khít khao với xung quanh, hoàn toàn không nhìn ra được nó có thể linh hoạt di chuyển lên xuống.

"Đây, sao giống thang máy bây giờ vậy…" Tiểu Trương kinh ngạc nhìn cảnh này, không nhịn được nói.

Cách vượt qua các tầng theo chiều thẳng đứng này, quả thực giống như thang máy bây giờ.

Chỉ có điều nguồn năng lượng của thang máy là điện, thời đại đó không có thứ này, nên việc mảng tường đi lên, hẳn là dựa vào một loại lực cơ học nào đó.

Chu Thánh bây giờ cũng có chút hiểu ra, tại sao lúc trước họ đi theo dũng đạo vào sâu như vậy mới đến được mộ thất, hóa ra quần thể mộ thất ở đây đã sử dụng kết cấu phân tầng.

Hắn tiến lên, bắt chước dáng vẻ lúc nãy của Tề Tử Du, lại một lần nữa giật giật sợi xích.

Quả nhiên, mảng tường trên đầu bắt đầu đi lên, Chu Thánh một tay nắm chặt sợi xích, vững vàng được thang máy cơ học đưa lên tầng trên.

Thấy vậy, mấy người trước tiên buộc sợi xích vào người giáo sư, đưa ông lên trước, sau đó cũng lần lượt bắt chước dáng vẻ lúc nãy của Chu Thánh, thông qua thang máy đến phía trên trần nhà của căn phòng này.

Chương 579

Khi tất cả mọi người đều lên hết, liền phát hiện ra một tình huống không hay.

Nhóm nhỏ sáu người ban đầu, bây giờ chỉ còn lại năm người!

"Tề Tử Du mất tích." Chu Thánh nói.

Lúc nãy hắn theo sợi xích lên, Tề Tử Du đã không còn tăm hơi.

Chu Thánh vốn định đi tìm, nhưng sau khi nhìn thấy kết cấu của tầng này, Chu Thánh vẫn quyết định đợi mọi người đều lên hết, rồi mới hành động tập thể.

Nếu nói tầng dưới quá đơn sơ, không có bất kỳ thứ gì hoa mỹ, nhìn một cái là hiểu ngay.

Thì tầng này và tầng dưới giống như hai thái cực, ở đây vô cùng lộn xộn, chỉ riêng sàn nhà, đã khiến người ta nhìn không kịp.

Sàn nhà ở đây, mỗi một tấm đều tách rời nhau, cao thấp không đều, lớn nhỏ không đều, tất cả đều được xích sắt nối với nhau.

Trên một số tấm ván, có đặt hộp báu, trông rất quý giá.

Trên những tấm sàn vừa dài vừa rộng, thì đặt quan tài, trông rất quỷ dị.

Sự sắp xếp lộn xộn của các tấm sàn, cũng gây cản trở tầm nhìn của mọi người, khiến họ nhìn một cái hoàn toàn không thấy được các cạnh trên dưới trái phải.

Nếu có người tự ý chạy lung tung giữa các tấm sàn, thì rất có khả năng sẽ lạc khỏi những người khác!

Chu Thánh không khỏi nhớ đến những vật trang trí hình ngôi sao

mà Liễu Như Yên đã bố trí trong phòng khách sạn lúc trước.

Những ngôi sao đó cũng cao thấp không đều, đều được một sợi dây buộc, rủ xuống từ trần nhà.

Những tấm sàn trước mắt này, cũng khá giống những vật trang trí hình ngôi sao đó, chỉ có điều thứ được treo không phải là những ngôi sao lãng mạn, mà là những tấm ván lạnh lẽo.

Hơn nữa có một số tấm sàn bị họ giẫm dưới chân, có một số lại đã lơ lửng trên đầu họ, hoàn toàn không nhìn thấy trần nhà phía trên rốt cuộc ở đâu.

"Đi thế nào đây?" Tiểu Trương không nhịn được hỏi.

"Đại lão, anh lên cũng chỉ cách nhau có mấy chục giây, em thấy thân thủ của hướng dẫn viên đó cũng không linh hoạt lắm, sao có thể trong mấy chục giây ngắn ngủi lại chạy mất tăm?" Nếu đi qua các tấm sàn khác nhau để lên trên, chỉ cần lên vài bậc, là có thể khiến người ở dưới không nhìn thấy bóng dáng của gã.

Nhưng Tiểu Trương cảm thấy, với thân thủ của mình, đi qua lại trên những tấm sàn treo lơ lửng bằng xích sắt này, đã rất không dễ dàng.

Tề Tử Du càng không thể hành động tự nhiên ở nơi này.

Chu Thánh khẽ lắc đầu, khi hắn lên, thậm chí không thấy tấm sàn nào đang rung lắc.

Cho dù đổi lại là Liễu Như Yên thân thủ nhanh nhẹn, cũng không thể trong thời gian ngắn sau khi nhảy lên tấm sàn, mà còn có thể giữ cho tấm sàn không động.

"Vì vậy, gã rất có thể đã gặp phải chuyện bất ngờ gì đó." Chu Thánh nói.

Đương nhiên, cũng có khả năng là Tề Tử Du đã cố tình biến mất bằng cách nào đó, chỉ là họ vẫn chưa tìm ra cơ quan có thể khiến người ta nhanh chóng rời đi.

Chỉ riêng những tấm sàn treo trong phòng này đã đủ nguy hiểm, còn chưa biết còn có nguy cơ gì khác đang chờ họ.

Bây giờ, đã không ai còn sức lực đi tìm Tề Tử Du mất tích.

Mọi người im lặng một lát, vẻ mặt đều có chút nặng nề.

"Chúng ta hành động cùng nhau, tuyệt đối đừng tách ra nữa." Tiểu Trương nói.

Ban đầu khi xuống dũng đạo, họ còn có một đội ngũ lớn, sau đó, cùng với việc không ít người chủ động rút lui, những người đi theo bên cạnh họ đã ngày càng ít.

Cho đến cuối cùng, những người đi sâu vào mộ huyệt, chỉ còn lại sáu người họ.

Đối với Tiểu Trương mà nói, những trải nghiệm trước đó tuy nguy hiểm, cách họ vượt qua nguy cơ cũng luôn mơ hồ, nhưng ít nhất không có ai bị thương vong.

Còn bây giờ, sự mất tích của hướng dẫn viên, đối với gã không nghi ngờ gì là một đả kích.

Nhưng Tiểu Trương biết, càng bị đả kích như vậy, họ càng không thể nản lòng, ngược lại càng nên vực dậy tinh thần, đi sâu vào khám phá!

Hơn nữa, họ đã sớm không còn đường lui, chỉ có thể thông qua việc tiến lên và khám phá, để tìm kiếm một tia hy vọng sống sót.

"Nếu ngôi mộ này đi lên trên, vậy thì chúng ta theo từng tấm sàn leo lên, có phải là có cách đến được tầng trên không?" Tiểu Trương

hỏi.

Gã muốn thông qua lời nói của mình để khuấy động cảm xúc của mọi người.

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Trương phát hiện, ngoài Tiểu Vương cũng giống mình, có chút bất an, những người khác dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Liễu Như Yên thậm chí đã buộc sẵn dây thừng vào eo, do Chu Thánh kéo đầu kia của sợi dây.

"Mọi người ở đây đợi, tôi lên trên xem trước." Nói xong, Liễu Như Yên liền nhanh nhẹn nhảy lên không trung, đạp lên một tấm sàn khác, đồng thời thu lại một phần sợi dây, rồi lặp lại động tác nhảy.

Những tấm sàn mà cô chọn, đều nằm trong phạm vi mà cô có thể với tới, với chênh lệch độ cao lớn nhất.

Rõ ràng, Liễu Như Yên cũng đồng ý với phương án đi lên trên.

Trong số những tấm sàn Liễu Như Yên đi qua, có cái đặt hòm báu, có cái đặt quan tài, cũng có những tấm ván trống không có gì cả.

Tuy nhiên, những thứ trên các tấm ván vô cùng đa dạng, khiến người ta hoa cả mắt.

Nhưng mục đích lần này của Liễu Như Yên không phải là để khám phá nội dung trong các chiếc rương.

Vì vậy, cô hoàn toàn không liếc nhìn những thứ đó, mặt không đổi sắc đi ngang qua chúng.

Liễu Như Yên chỉ muốn cố gắng hết sức tìm ra một con đường an toàn để đi lên.

Cho đến hiện tại, cô vẫn chưa kích hoạt cơ quan nào.

Nhưng Liễu Như Yên biết rõ, với kiểu thiết kế treo lơ lửng bằng

dây xích này, rất dễ dàng thêm vào các loại ám khí cơ quan, nên cô luôn duy trì cảnh giác cao độ.

Cho đến khi độ dài sợi dây thừng buộc ở eo Liễu Như Yên đã hết, cô vẫn không thể nhìn thấy tình hình ở tầng trên.

Theo ước tính của Liễu Như Yên, khoảng cách thẳng đứng mà cô đã leo lên được khoảng hơn hai mét.

Khi cô ngẩng đầu nhìn lên, điểm cao nhất trong tầm mắt cũng cách vị trí hiện tại của cô hơn một mét.

Điều đó có nghĩa là, độ cao của tầng này ít nhất cũng phải trên bốn mét!

Từ cách bài trí xung quanh, nơi này vẫn chưa phải là mộ thất chính, nhưng với độ cao này, có lẽ không bao lâu nữa họ sẽ có thể trở lại mặt đất.

Vì vậy, vị trí của mộ thất chính có lẽ cũng không còn xa.

Dù Liễu Như Yên vẫn muốn tiếp tục đi lên dò xét, nhưng nghĩ đến những người còn lại, cô quyết định quay về trước.

Các tấm ván ở đây tuy lớn nhỏ khác nhau, nhưng tấm nhỏ nhất cũng đủ cho hai người đứng.

Hầu hết các tấm ván đều đủ rộng để cả năm người họ đứng cùng nhau.

Sau khi Liễu Như Yên quay lại, mọi người dùng dây thừng nối với nhau, men theo con đường cô vừa dò xét mà từ từ leo lên.

Dưới sự hỗ trợ của nhau, tốc độ di chuyển của họ tuy chậm nhưng rất ổn định, ngay cả một người lớn tuổi như giáo sư cũng được đưa lên tấm ván cao hơn một cách vững vàng.

Trong quá trình leo lên, thường là Chu Thánh và Tiểu Vương sẽ

lên trước, sau đó họ đứng ở hai góc đối diện để giữ tấm ván cân bằng, không bị nghiêng do trọng lực không đều.

Tương tự, ở tấm ván bên dưới, Liễu Như Yên và Tiểu Trương gầy gò sẽ đứng ở hai đầu.

Tuy nhiên, sự ổn định này không kéo dài được bao lâu, cuối cùng cũng có người không kìm được sự cám dỗ của những chiếc rương báu.

Dù sao thì tốc độ đi lên của họ cũng chậm, mà những chiếc rương trên tấm ván lại ở ngay trong tầm tay, rất khó để không nảy sinh ý định xem thử.

Ngay khi Chu Thánh và Tiểu Vương vừa đặt chân lên tấm ván trên, sợi xích nối với tấm ván đột nhiên đứt phựt!

Không một dấu hiệu báo trước, Chu Thánh và Tiểu Vương lập tức mất trọng lượng, rơi thẳng xuống.

May mắn là độ cao họ vừa leo lên chỉ cao hơn một chút so với độ cao Liễu Như Yên đã dò xét, chỉ khoảng gần ba mét, dù có rơi xuống đáy cũng không bị thương nặng.

Ngay khoảnh khắc sự cố xảy ra, Chu Thánh đã mắt nhanh tay lẹ bám lấy tấm ván gần mình nhất.

Tiểu Vương, người được buộc dây thừng với anh, cũng nhanh chóng được kéo lại, không phải đối mặt với số phận rơi xuống đáy.

Tuy nhiên, cảm giác mất trọng lượng trong thoáng chốc vẫn khiến Tiểu Vương có chút kinh hồn bạt vía, cậu ta nhìn Tiểu Trương với ánh mắt oán giận.

Là bạn cùng phòng của Tiểu Trương, Tiểu Vương biết cậu ta luôn có tính hiếu kỳ mạnh mẽ, thích mạo hiểm.

Vì vậy, ngay khi xảy ra chuyện, cậu ta đã theo phản xạ nghi ngờ Tiểu Trương vì tò mò mà chạm vào cơ quan nào đó.

Thế nhưng, trong mắt Tiểu Trương chỉ có vẻ ngơ ngác, sau sự cố ngắn ngủi, cậu ta vội vàng phản ứng lại, nhoài người ra mép ván, cố gắng đưa tay ra giúp Chu Thánh và Tiểu Vương leo trở lại.

Tiểu Vương thấy vậy, cơn oán giận trong lòng lập tức tiêu tan đi không ít, cậu ta nắm lấy tay Tiểu Trương, dùng sức một cái, mượn lực kéo của dây thừng để đu người trở lại tấm ván.

Ở giữa tấm ván này, đặt một chiếc hộp viền vàng, dù trên đó đầy mạng nhện và bụi bặm, khiến những sợi chỉ vàng trông có vẻ u tối, nhưng vẫn không che giấu được vẻ xa hoa của nó.

Chỉ có điều, ở giữa hộp, phần khóa cơ quan hình móc cài rõ ràng đã bị ai đó đẩy lên một nấc.

Chắc hẳn việc xích sắt đột nhiên đứt gãy vừa rồi là do điều này gây ra.

Chương 580

Vừa rồi ngay cả Liễu Như Yên cũng đang chăm chú quan sát tình hình bên phía Chu Thánh, không để ý xem rốt cuộc là ai đã chạm vào cơ quan trên hộp, càng không biết người đó là cố ý hay vô tình.

Nhưng Liễu Như Yên biết, lúc này tuyệt đối không phải là thời điểm thích hợp để truy cứu chuyện này.

Dù sao thì bây giờ mọi người đều như đang bị treo lơ lửng giữa không trung bằng một sợi xích sắt, tuy không quá cao nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm.

Một khi nội bộ chia rẽ vào lúc này, mâu thuẫn dẫn đến lòng người không đồng nhất, thì con đường tiếp theo sẽ trở nên vô cùng khó đi.

Đương nhiên, nếu những người này vẫn không chịu yên phận, tiếp tục gây khó khăn cho hành động của họ, thì đến lúc vạn bất đắc dĩ, Liễu Như Yên sẽ chọn cách bỏ lại những người bình thường này.

Tử sĩ là tử sĩ của Người gác lăng, Người gác lăng tuy bảo vệ sự yên bình của lăng mộ, bảo vệ thế giới của người sống, nhưng không có nghĩa là tử sĩ cũng phải trở thành vệ sĩ của nhân dân, bất chấp tất cả mà suy nghĩ cho họ.

Đối với Liễu Như Yên, nếu những người bình thường này không gây chuyện, chăm sóc họ một chút cũng không sao.

Nhưng nếu họ tự tìm đường chết, Liễu Như Yên không có nghĩa vụ bảo vệ họ chu toàn.

Về điểm này, Chu Thánh cũng vậy.

Trong lòng Chu Thánh tuy có đại nghĩa, nhưng không thể không oán không hối khi đối mặt với lòng người hiểm ác.

May mắn là cho đến hiện tại, biểu hiện của những người này vẫn chưa quá lố.

Chu Thánh có thể nhìn ra, người ngầm đẩy khóa hộp chính là giáo sư.

Nhưng anh không chỉ đích danh, chỉ lạnh nhạt nói: "Nếu còn muốn an toàn rời khỏi đây, thì hãy dẹp bỏ tính hiếu kỳ đi, đừng động vào những thứ không nên động." Đương nhiên, nếu Chu Thánh có thể nhẫn tâm hơn một chút, có lẽ lúc này anh đã quyết định vứt bỏ vị giáo sư lớn tuổi nhất này rồi.

Dù sao thì với thể chất của giáo sư, việc leo lên leo xuống đều cần những người trẻ tuổi như họ dìu dắt, để đưa ông ta theo, Chu Thánh và Tiểu Trương đã phải tốn không ít thể lực.

Tiếc là Chu Thánh không phải loại người máu lạnh vô tình như vậy, cho dù vứt bỏ giáo sư là sự sắp xếp hợp lý nhất, anh cũng không thể làm ra chuyện coi thường mạng người như thế.

Ở một nơi như thế này, vứt bỏ một ông lão, gần như không khác gì giết chết ông ta.

Hơn nữa, Chu Thánh cũng đã phát hiện, thiết kế cơ quan của mộ thất này có rất nhiều chỗ cần nhiều người hợp tác.

Mang thêm một người, có lẽ khi phá giải cơ quan sẽ có thêm một phần tác dụng.

Hợp tác để khởi động cơ quan, điều này lại tương ứng với giấc mơ mà Tề Tử Du đã kể trước đó.

Giọng nói trong mơ bảo Tề Tử Du dẫn những người khác cùng quay trở lại lăng mộ, không biết có phải là để đối phó với loại cơ quan này không.

Đương nhiên, giọng nói đó cũng có thể là do Tề Tử Du tự bịa ra,

nói không chừng anh ta thực ra có mục đích khác.

Nhưng trước khi sự thật được làm sáng tỏ hoàn toàn, Chu Thánh không định dựa vào phỏng đoán chủ quan để định tội cho bất kỳ ai.

Dù cho đối phương rất rõ ràng là tín đồ của Thiên Tôn hội.

Sau khi bị Chu Thánh cảnh cáo, giáo sư rõ ràng không dám có hành động nhỏ nào nữa.

Tấm ván tiếp theo đã rơi xuống cùng với sự đứt gãy của xích sắt, Chu Thánh và mọi người đành phải chọn một tấm ván khác gần họ hơn để leo lên.

Lần này, Chu Thánh vừa đứng lên tấm ván, xích sắt trên đầu lại một lần nữa đứt phựt!

Chu Thánh phản ứng cực nhanh, vội vàng xoay người giữa không trung, chỉ cần một cú lật người nhẹ, anh đã nhẹ nhàng đáp trở lại tấm ván mà mọi người đang đứng.

Sự cố này rõ ràng nằm ngoài dự đoán của mọi người, ai nấy đều nhìn nhau, Liễu Như Yên lên tiếng trước tiên: "Không có ai chạm vào chiếc hộp này." Có bài học từ lần trước, lần này mọi người đều đang giám sát lẫn nhau, tự nhiên không thể có ai lén lút chạm vào hộp mà không bị phát hiện.

Chỉ có điều, ở vị trí gần với tấm ván mọi người đang đứng, chỉ có hai tấm ván như vừa rồi.

Bây giờ cả hai tấm ván đều đã bị phá hủy, họ rất khó đi lên tiếp.

Cách duy nhất là quay trở lại tấm ván lúc nãy, rồi leo lên từ hướng khác.

Mọi người tự nhiên cũng nhận ra vấn đề này, Liễu Như Yên nói: "Vậy tôi xuống trước, chúng ta đổi đường khác." "Chờ đã!" Giọng

Chu Thánh ngăn Liễu Như Yên lại.

Chu Thánh hỏi: "Tấm ván ở hướng ba giờ, cô có với tới không?" Tấm ván này có độ cao gần như tương đương với vị trí họ đang đứng, chỉ có điều khoảng cách đường thẳng giữa hai bên đã vượt quá hai mét, dù là người có khả năng bật nhảy mạnh mẽ cũng không dám đảm bảo có thể nhảy thành công sang một tấm ván nổi khác giữa không trung.

Tuy nhiên, Liễu Như Yên lại không chút do dự đáp: "Không vấn đề." Các tử sĩ đều trải qua huấn luyện, khiến thể chất của họ vốn đã nhỉnh hơn người thường một chút.

Bây giờ, sau khi Liễu Như Yên nhận được truyền thừa của Phong chi nhất mạch, không chỉ sức mạnh cơ thể tăng lên, mà về mặt nhảy vọt, cô còn có thể mượn sức gió để tăng động lượng của mình giữa không trung.

Tiểu Trương khẽ cau mày nói: "Dù cô ấy có thể, chúng ta cũng không làm được.

Hay là cứ quay lại tấm ván bên dưới, đổi đường khác đi?" Chu Thánh lại khẽ lắc đầu, nói với Liễu Như Yên: "Có thể cần cô tháo dây thừng ra, sau khi nhảy lên tấm ván hướng ba giờ, lập tức quay lại." Liễu Như Yên vẫn không chút do dự trả lời: "Em có thể." Đối với cô, độ cao ba mét này không khiến cô sợ hãi đến mức ảnh hưởng đến hành động, sợi dây an toàn vẫn luôn buộc ở eo ngược lại còn là một trở ngại. "Chờ đã, như vậy nguy hiểm quá!" Tiểu Trương không nhịn được lên tiếng.

Nhưng lời cậu ta còn chưa dứt, Liễu Như Yên đã ném sợi dây thừng đi, thực hiện một động tác lấy đà nhảy rất đẹp, lao về phía hướng ba giờ.

Cô xoay người nửa vòng trên không, nhẹ nhàng đáp xuống tấm

ván mục tiêu, sau đó lại nhón chân một cái, nhảy về phía họ.

Cả đi cả về, động tác của Liễu Như Yên như mây trôi nước chảy.

Trong giây lát, Tiểu Trương thậm chí còn tưởng mình đang xem biểu diễn thể dục dụng cụ ở cự ly gần.

Bất kể là vóc dáng, sự nhẹ nhàng hay sự dẻo dai, Liễu Như Yên gần như có thể sánh ngang với các vận động viên thể dục dụng cụ!

Cho đến khi Liễu Như Yên vững vàng đáp trở lại tấm ván mọi người đang đứng, xích sắt ở hướng ba giờ mới đứt phựt, tấm ván đó cũng theo đó rơi xuống, phát ra một tiếng động lớn, vang vọng trong mộ thất được bài trí kỳ quái này. "Anh, chẳng lẽ anh đã sớm biết, sợi xích đó cũng sẽ đứt sao?" Đến lúc này, Tiểu Trương mới cuối cùng theo kịp mạch suy nghĩ của Chu Thánh.

Liễu Như Yên giải thích: "Cơ quan liên kết trên chiếc hộp này đã được mở ra, hiệu quả của nó rất có thể liên quan đến trọng lực, trọng lực trên tấm ván đó có sự thay đổi, thì sợi xích đó sẽ đứt." Nếu hai lần đứt xích trước đó vẫn chưa đủ để chứng minh kết luận này, thì thí nghiệm lần này của Liễu Như Yên cũng đã đủ để chứng minh điều đó.

Nói cách khác, nếu họ không giải quyết được cơ quan trên chiếc hộp trước, thì họ sẽ bị mắc kẹt hoàn toàn trên tấm ván này, không thể tiến thêm một bước nào!

Bởi vì ngoài tấm ván dưới chân họ không bị đứt do thay đổi trọng lực, thì bất kỳ tấm ván nào khác họ bước lên đều sẽ bị phá hủy.

Tiểu Trương không nhịn được nói: "Cô đã sớm biết rồi, sao còn dám tháo dây thừng ra thử, lỡ như..." "Không có lỡ như, tôi biết mình có đủ thân thủ." Liễu Như Yên trả lời với giọng điệu bình thản.

Như thể tự tin vào năng lực của mình, lại như thể chỉ đang kể một

sự thật không quan trọng.

Tuy nhiên, trong lòng Liễu Như Yên lúc này lại không bình thản như vẻ mặt của cô, ngược lại còn có chút vui mừng hớn hở.

Việc Chu Thánh vừa rồi bảo cô đi thử nghiệm, không nghi ngờ gì cũng là sự công nhận và tin tưởng vào thực lực của cô.

Cảm giác được Chu Thánh tin tưởng này, luôn khiến Liễu Như Yên vô cùng hưởng thụ.

Cô âm thầm quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải càng nỗ lực hơn nữa để nghiên cứu kỹ năng của Phong chi nhất mạch, để có thể giúp ích cho Chu Thánh nhiều hơn!

Trong lúc Liễu Như Yên giải đáp thắc mắc của Tiểu Trương, Chu Thánh đã cúi xuống, nghiêm túc quan sát chiếc hộp báu ở giữa tấm ván.

Chiếc hộp này tuy có chỉ vàng khảm vào, nhưng thân chính lại không phải kim loại.

Anh lấy ra dung dịch axit còn lại lúc nãy, nhẹ nhàng nhỏ một giọt lên góc hộp.

Một làn khói trắng bốc lên, mùi hăng hắc nhẹ truyền vào mũi mọi người.

Chất liệu của chiếc hộp rõ ràng khác với cánh cửa lúc nãy, tuy cũng có dấu hiệu bị axit ăn mòn, nhưng chỉ biến thành màu đen xám, không dễ dàng bị ăn mòn xuyên thủng.

Thế nhưng đúng lúc này, tấm ván dưới chân mấy người Chu Thánh đột nhiên rung lắc một trận!

Khiến Tiểu Trương và Tiểu Vương sợ hãi vội vàng ôm đầu, suýt nữa thì đã cuộn người ngồi thụp xuống.

Dù sao thì sau khi chứng kiến nhiều tấm ván rơi xuống như vậy, họ rất lo lắng tấm ván dưới chân mình cũng sẽ gặp phải tình trạng tương tự.

Dù lúc này bốn người đã nối với nhau, cũng không thể tránh khỏi thảm cảnh cùng nhau rơi tự do.

Tuy nhiên, cú rơi tự do trong dự đoán đã không xảy ra.

Cùng với tiếng xích sắt va chạm, tấm ván dưới chân họ lại bắt đầu từ từ di chuyển về phía trước.

Cùng lúc đó, rất nhiều tấm ván trong không trung cũng bắt đầu di chuyển dưới sự kéo của xích sắt.

Liễu Như Yên ngẩng đầu nhìn lên, cuối cùng cũng nhìn thấy được bộ mặt thật của trần nhà!

Hóa ra, sau khi không còn những tấm ván lơ lửng che khuất tầm nhìn, trên trần nhà lại là vô số đường ống nhỏ chi chít!

Phía trên cùng của xích sắt được nối với một bánh răng nhỏ, bánh răng hoạt động trong đường ống, giống như cáp treo, đưa tấm ván dưới chân mọi người di chuyển.

Tầng này từ trần nhà đến đáy sâu tới hơn mười mét, các đường ống trên trần nhà chằng chịt phức tạp, giống như một mê cung, khiến người ta rất khó phân biệt rõ quỹ đạo di chuyển của các tấm ván.

Chỉ có điều, thấy chiếc rương bị phá hủy mà xích sắt của tấm ván này vẫn không bị đứt, Chu Thánh liền mạnh dạn hơn, trực tiếp dùng sức bẻ gãy khóa trên rương!

Trong rương báu, nằm một cuộn thẻ tre, màu vàng nâu, toàn thân màu sắc sáng bóng, trông có vẻ được làm từ loại tre chất lượng tốt.

Dù bên ngoài rương đầy bụi bặm, nhưng thẻ tre bên trong lại sạch

sẽ như mới, hoàn toàn không nhìn ra đã được cất giữ nhiều năm như vậy.

Chu Thánh lấy thẻ tre ra, cẩn thận mở nó ra.

Thẻ tre có độ dài giới hạn, trên đó chỉ khắc một câu bằng chữ phồn thể: "Ta mỗi ngày ba lần tự xét mình, đối xử với người có thiện không?" "Đây là, bản khắc Luận Ngữ sao?" Tiểu Trương nghi hoặc hỏi.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy câu này, Chu Thánh ngay lập tức nghĩ đến tên của bức bích họa lúc đầu 《Vấn Chương》.

Chương 581

Chẳng lẽ, cái gọi là vấn chương, chính là hỏi điều này sao?

Chu Thánh hạ thẻ tre xuống một chút, để những người khác cũng có thể nhìn rõ nội dung trên đó.

Giáo sư tiến lên, xem xét thẻ tre nhiều lần rồi nói: "Thẻ tre này được bảo quản quá tốt, lại không có lạc khoản, rất khó phán đoán nó rốt cuộc là đồ vật của triều đại nào." "Nhưng mà, nội dung viết trên đó lại có chút vấn đề.

Nói một cách nghiêm túc, 'Ta mỗi ngày ba lần tự xét mình' đúng là câu trong Luận Ngữ.

Nhưng 'đối xử với người có thiện' lại là khái niệm được đề xuất trong 《Mạnh Tử》." Thứ chắp vá này, khiến câu nói này trông không ra đâu vào đâu, có vẻ hơi khôi hài.

Nhưng nó đã xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải để thể hiện trình độ văn hóa của chủ nhân năm đó tệ đến mức nào.

Người nhận ra mối liên hệ giữa bức bích họa và mộ thất, tự nhiên không chỉ có mình Chu Thánh.

Tiểu Trương nói: "Tôi nhớ trong căn phòng đầu tiên có rất nhiều quan tài, bức đầu tiên trong bốn bức bích họa đã miêu tả cảnh mọi người tế bái.

Mà vừa rồi, dưới sự chỉ dẫn của tiếng chuông, hành động của Tề Tử Du chính là tế bái." "Vậy thì, căn phòng hiện tại, có phải tương ứng với tiêu đề của bức họa thứ hai 《Vấn Chương》 không?" Chu Thánh nhìn Tiểu Trương với ánh mắt có chút tán thưởng, anh thực sự không ngờ rằng, chàng trai trẻ trông có vẻ hơi hấp tấp này lại có thể

quan sát tỉ mỉ đến vậy.

Tiểu Trương nói rồi lại nói, phát hiện ánh mắt của những người khác đều tập trung vào mình, lập tức có chút ngại ngùng gãi đầu. "Tôi, tôi cũng chỉ là suy đoán thôi.

Hơn nữa dù mộ thất và bích họa thật sự có liên quan, tôi cũng không biết chúng ta nên làm gì." Đúng vậy, "Vấn Chương" nghe có vẻ giống một hình thức khảo thí trong Nho học cổ đại, nhưng ở nơi này, hoàn toàn không giống môi trường có thể thi cử.

Dù họ có muốn bắt chước nội dung trong tranh, cũng là lực bất tòng tâm.

Hơn nữa, chiếc cáp treo hình tấm ván này lúc này vẫn đang hoạt động, xích sắt di chuyển đã rẽ mấy vòng, không biết sẽ đưa mọi người đi đâu.

Chu Thánh nói: "Có câu hỏi tự nhiên sẽ có câu trả lời, nếu bích họa thật sự là gợi ý, vậy thì mộ thất này hẳn sẽ cung cấp cho chúng ta một cơ hội trả lời." Giọng Chu Thánh vẫn trầm ổn và bình tĩnh, như thể tình hình hiện tại vẫn chưa đủ để khiến anh dao động cảm xúc.

Chỉ có điều, trong lòng Chu Thánh lúc này lại không điềm nhiên như vẻ ngoài của anh.

Anh cũng không nói được là vì lý do gì, từ lúc nãy đã cảm thấy mình có chút bồn chồn khó hiểu.

Chu Thánh đã có chút không muốn đi cùng những người này từ từ khám phá nữa, thậm chí muốn dùng vũ lực phá hủy mộ thất này, nhưng lý trí vẫn bảo anh không thể làm vậy.

Đúng lúc này, sự di chuyển của tấm ván đột ngột dừng lại, do quán tính, xích sắt lơ lửng trên không rung lắc vài cái.

Biên độ rung lắc không lớn, giống như đang chơi xích đu, nhưng

xích đu ở trên cao trong mộ thất, cũng thực sự khiến người ta kinh hồn bạt vía.

May mắn là năm người đứng sát vào nhau, không có ai vì sự rung lắc ngắn ngủi này mà mất thăng bằng.

Sau khi tấm ván dừng lại, ở hai bên phía trước cách đó năm mét lần lượt xuất hiện hai bệ đá nhô ra.

Hai bệ đá có hình dạng đối xứng, nhưng một bên màu đỏ, một bên màu đen, phảng phất tượng trưng cho những lựa chọn khác nhau.

Tiểu Trương vội nói: "Tôi biết rồi, đây chính là câu trả lời!

Dựa theo câu hỏi trong rương, nếu câu trả lời là có, chúng ta sẽ nhảy lên bệ màu đỏ, không thì chọn màu đen." Tiểu Vương bổ sung: "Cũng có thể là ngược lại, màu đỏ đại diện cho không, màu đen mới đại diện cho có." Hai bệ đá khác nhau rõ ràng đại diện cho những con đường khác nhau, nhưng dù là phương án nào, họ cũng không biết đâu mới là câu trả lời chính xác.

Vấn đề "đối xử với người có thiện không", có lẽ liên quan đến thiết kế phía trước của mộ thất, cũng có lẽ liên quan đến những gì vị tướng quân năm đó đã trải qua.

Nhưng họ đều không có phán đoán rõ ràng về điều này.

Vì vậy, lúc này chọn bệ màu đỏ hay bệ màu đen, cũng chỉ là chọn bừa mà thôi.

Chỉ có điều, những bệ đá này được khảm vào tường, rõ ràng sẽ không dễ rơi ra như những tấm ván treo bằng xích sắt.

Chu Thánh quan sát thấy, phía sau bức tường của bệ đá nhô ra không có thiết kế cơ quan, chỉ là một bức tường bình thường.

Đã như vậy, anh liếc mắt ra hiệu cho Liễu Như Yên, Liễu Như

Yên lập tức mạnh dạn hành động.

Cô bước lên bậc thềm màu đỏ trước, theo bước chân của cô hạ xuống, tiếng kim loại ma sát giữa xích sắt và ròng rọc lại vang lên.

Nhưng lần này, thứ di chuyển không phải là tấm ván mọi người đang đứng, mà là một tấm ván khác rất lớn, trên đó đặt một cỗ quan tài.

Tấm ván lơ lửng ở vị trí trước mặt Liễu Như Yên, dường như đang chờ cô bước lên.

Liễu Như Yên không vội hành động, cô quay trở lại tấm ván mọi người đang đứng, rồi lại nhảy lên bệ màu đen.

Ngay sau đó, một tấm ván cực nhỏ dưới sự vận hành của xích sắt và ròng rọc, được đưa đến trước mặt cô.

Trên tấm ván này, bị một ống tre to bằng cuộn giấy vệ sinh chiếm chỗ, gần như không còn diện tích cho người đặt chân.

Để mọi người có thể cùng nhau hành động, họ đã chọn tấm ván có diện tích lớn ở trước bệ màu đỏ.

Lần này sau khi bước lên tấm ván, nó quả nhiên không rơi xuống nữa.

Xem ra suy đoán của mọi người không sai, mộ thất này quả nhiên khớp với bích họa Vấn Chương, một khi kích hoạt cơ quan, chỉ có trả lời câu hỏi mới có thể an toàn đi đến tấm ván tiếp theo.

Nếu không, nếu họ tùy ý leo lên các tấm ván, chỉ sẽ khiến tấm ván đó rơi xuống!

Chỉ là, sau khi bình an đến được tấm ván có diện tích cực lớn này, mọi người nhìn cỗ quan tài trước mặt, lại một lần nữa rơi vào khó xử.

Nếu bắt chước hành động vừa rồi, lúc này họ nên mở quan tài ra, lấy vấn đề bên trong, rồi trả lời một lần nữa.

Nhưng cỗ quan quách làm bằng gỗ đen này, hoa văn trên đó rõ ràng tinh xảo hơn nhiều so với quan tài trong mộ thất trước.

Nếu bên trong có chôn thi thể, chắc hẳn địa vị của người này khi còn sống cũng sẽ cao quý hơn những hạ nhân bên ngoài kia.

Tuy nhiên, không ai có thể đảm bảo, một thi thể "cao quý" như vậy có xảy ra thi biến hay không.

Hiện tại khoảng cách họ có thể hoạt động rất hạn chế, chiến đấu trong không gian chật hẹp, độ nguy hiểm lớn hơn nhiều so với trong mộ thất trước.

Dù sao thì căn mộ thất kia tuy nguy hiểm, nhưng vẫn còn chừa lại không gian để chạy trốn, còn ở đây, họ hoàn toàn không có nơi nào để trốn!

Lúc này, Chu Thánh tiến lên hai bước, định mở nắp quan quách.

Cùng lắm thì cũng chỉ là bại lộ thực lực của mình một chút thôi, một con tống tử nhỏ trong lăng mộ, còn chưa đến mức gây ra phiền phức gì cho anh.

Nhưng có người còn hành động nhanh hơn Chu Thánh, chỉ thấy Tiểu Vương vốn luôn thật thà, đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi hai tay đẩy nắp quan tài, đột ngột dùng sức nhấc nó lên.

Nếu chỉ có một mình tâm trạng Chu Thánh trở nên nóng nảy, có lẽ anh còn không phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng bây giờ, ngay cả biểu hiện của Tiểu Vương cũng khác thường, Chu Thánh lập tức nhận ra, nơi này chắc chắn có thứ gì đó đã can thiệp vào cảm xúc của họ!

Chu Thánh vội vàng lấy khăn mặt che miệng mũi, đồng thời bắt mình bình tâm lại.

Gần như cùng lúc với hành động của Chu Thánh, Liễu Như Yên cũng che miệng mũi.

Chắc hẳn cô cũng nhận ra cảm xúc nóng nảy của mình lúc này không bình thường.

Cùng lúc đó, Liễu Như Yên còn ngầm điều khiển luồng khí, để không khí trong mộ thất này lưu thông nhanh hơn.

Sau khi đã chứng kiến màn sương độc không màu không vị trong mộ thất đầu tiên, họ không khỏi liên tưởng đến việc trong không khí ở đây nói không chừng cũng có thứ gì đó vô vị.

Mà sự dao động cảm xúc bất thường của họ, có lẽ chính là do ảnh hưởng của thứ này!

Tiếc là, ngoài Chu Thánh và Liễu Như Yên, những người khác không nhạy cảm đến vậy.

Giáo sư cứ ngỡ hành vi lén lút mở rương báu của mình chỉ là nhất thời quỷ ám.

Tiểu Vương cũng cho rằng, hành động bốc đồng mở quan tài của mình lúc này, chỉ là vì bị mắc kẹt quá lâu, có chút mất kiên nhẫn.

May mắn là, lần mở quan tài này không gặp nguy hiểm.

Bề ngoài chiếc quan tài này tuy tinh xảo, nhưng bên trong lại khá sơ sài, hoa văn được chạm khắc tinh xảo bên ngoài, và tấm gỗ còn dăm bên trong tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Đừng nói đến hoa văn trang trí, tấm gỗ bên trong ngay cả độ phẳng mịn cơ bản nhất cũng không làm được.

Mà trong quan quách, không hề có một bộ xương khô nào, chỉ có

một thẻ tre khổng lồ.

Hơi giống loại thẻ mà người xưa dùng để xin xăm trong miếu, phần trên có hình mũi tên, phần khắc chữ to hơn phần thân dài bên dưới.

Chỉ có điều, thẻ tre trong miếu thường là một bó lớn đặt trong ống tre, kích thước không lớn, chỉ dài hơn tay người một chút.

Nhưng thẻ tre trước mắt này lại chiếm gần hết chiều dài quan quách, dài tới hơn một mét rưỡi.

Chữ khắc trên thẻ là chữ huyết, cũng vừa to vừa rõ, chiều rộng gần bằng vòng eo của một người.

Vốn dĩ chữ khắc toàn thân màu đỏ máu, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi sau khi nắp quan tài được mở ra, nó lại dần dần bị oxy hóa thành màu đen, đến khi mọi người lại gần xem xét kỹ, chữ huyết đã hoàn toàn biến thành một màu đen thẫm.

Trên thẻ là một câu hỏi: "Trăng trong gương, hoa trong nước, có thể gạt mây thấy mặt trời không?" Chữ viết cổ đại đối với mọi người mà nói, đọc hiểu không có quá nhiều trở ngại.

Nhưng ý nghĩa trong thẻ lại khiến họ mù tịt.

Nhưng cũng giống như trước đó, sau khi mở quan quách lấy ra thẻ tre khổng lồ, tấm ván lại một lần nữa hoạt động.

Dưới sự kéo của xích sắt, mấy người lại được đưa đến trước một bệ đá khác, vẫn là hai màu đỏ đen nhô ra, tượng trưng cho hai lựa chọn khác nhau.

Chỉ có điều, vị trí của mọi người lúc này, đã cách mặt đất hơn năm mét.

Chương 582

Không nghi ngờ gì, trong quá trình "Vấn Chương", họ đang dần dần đi lên!

Dù sao họ cũng không biết đáp án của câu hỏi, càng không biết lựa chọn nào mới là chính xác, thế là mấy người dứt khoát mạnh dạn lên, dựa vào trực giác của mình, chọn bệ màu đen.

Bắt chước phương pháp vừa rồi, họ lại thành công bước lên một tấm ván, lại lên cao thêm một chút.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy vòng, mấy người cuối cùng cũng đến được vị trí cao nhất của căn phòng này.

Nhưng phía trên lại không có lối ra, chỉ có một mảng trần nhà bị bịt kín.

Lúc này, cảm xúc dồn nén của mọi người cuối cùng cũng bùng nổ.

Tiểu Vương oán trách nói: "Tôi đã nói là chọn màu đỏ, cậu cứ nhất quyết chọn màu đen!" Tiểu Trương không chịu thua kém: "Mấy vòng trước chúng ta chọn màu đen không phải đều bình an vô sự sao!

Bây giờ tuy không tìm thấy lối ra, cũng tốt hơn nhiều so với việc gặp phải cơ quan giữa đường chứ?" Ngay từ những vòng lựa chọn trước, mấy người đã nảy sinh tranh cãi vì ý kiến khác nhau.

Chu Thánh lại rõ ràng nhận ra, nguyên nhân khiến họ tranh cãi không phải là ý kiến không thống nhất, mà là cảm xúc ngày càng nóng nảy của họ.

Vì vậy, trong hành trình tiếp theo, Chu Thánh đều giữ im lặng, cố gắng hết sức để mình tập trung, không bị tiếng cãi vã bên ngoài quấy nhiễu.

Lúc này, Chu Thánh gần như đã hiểu rõ mánh khóe của mộ thất này.

Sự nguy hiểm của nó không nằm ở thiết kế những tấm ván cao thấp không đều này, cũng không phải là những sợi xích có thể đứt và rơi bất cứ lúc nào, mà là cảm xúc của chính con người!

Thiết kế cơ quan của mộ thất trước, đã đặt nền tảng là phải có nhiều người mới có thể đi qua.

Điều đó có nghĩa là, người vào căn phòng này ít nhất cũng phải có năm người trở lên.

Mà năm người, một khi nảy sinh mâu thuẫn trên những tấm ván lơ lửng giữa không trung này, hậu quả không thể lường được!

Chỉ có điều, người thiết kế mộ thất có lẽ cũng không ngờ rằng, trong năm người này, lại có đến hai người luôn có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Những người khác dưới ảnh hưởng của họ, cũng phải đến gần cuối mộ thất này mới bùng nổ cãi vã.

Tiểu Vương và Tiểu Trương đã đỏ bừng cổ cãi nhau ngày càng hăng, ngay cả giáo sư cũng bắt đầu kéo tay họ, vừa kích động nói năng tung tóe, vừa lắc lư cơ thể.

Lúc này, Liễu Như Yên và Chu Thánh liếc mắt nhìn nhau, đồng thời ra tay!

Hai cú chặt tay gọn gàng hạ xuống, mấy người lần lượt bị đánh ngất.

Mấy người đều không chút phòng bị mà bất tỉnh, hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra sau đó.

Chu Thánh và Liễu Như Yên đều khống chế lực đạo cực kỳ chính

xác, không để họ tỉnh lại, cũng không vì lực đạo quá mạnh mà trực tiếp đánh thành trọng thương.

Lúc này, Chu Thánh cuối cùng cũng có thể toàn lực ra tay, anh trực tiếp dùng bạo lực đấm bay trần nhà phía trên, tạo ra một cái lỗ lớn, rồi nhảy lên.

Đã không có đường?

Vậy thì anh tự mình đục ra một con đường.

Từ những viên gạch tường bị đấm xuyên qua có thể thấy, trần nhà này dày tới năm mươi centimet, dù dùng thuốc nổ, e rằng cũng cần một lượng không nhỏ.

Hơn nữa, một khi dùng đến thuốc nổ, những tấm ván lơ lửng xung quanh chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu những tấm ván cũng bị phá hủy, mọi người sẽ rất khó men theo chúng để đến vị trí gần trần nhà.

Nhưng lực ra tay của Chu Thánh lại được khống chế vô cùng chính xác, những tấm ván xung quanh gần như không hề hấn gì, ngoại trừ việc bị rơi một ít bụi.

Nếu không phải xích sắt vẫn đang kéo tấm ván rung lắc, gần như rất khó tưởng tượng một cái lỗ lớn trên đầu như vậy, lại là vừa mới bị đấm xuyên qua!

Chu Thánh và Liễu Như Yên đưa ba người đang hôn mê, cùng nhau lên mộ thất tầng trên.

Nơi này, giống như một phòng tra tấn, các loại hình cụ đầy đủ.

Hơn nữa không ít hình cụ còn dính vết máu đỏ đen, trông thực sự có chút kinh hãi.

Nhiệt độ của mộ thất này rõ ràng thấp hơn tầng dưới không ít,

ngay cả Liễu Như Yên cũng không nhịn được rụt cổ lại. "Tên bức bích họa thứ ba là 《Thẩm Phán》, xem ra cũng rất tương ứng với chủ đề ở đây." Chu Thánh nói.

Liễu Như Yên quan sát một vòng, sờ cằm nói: "Hình cụ ở đây không chỉ là những hình phạt tàn khốc của nước ta thời cổ đại, mà còn có một số là hình cụ thường được ghi lại ở châu Âu thời Trung Cổ." Vào thời đại đó, nước ta tuy cũng có thông thương với bên ngoài, nhưng Chu Thánh thực sự không ngờ rằng, hình cụ của phương Tây lại cũng theo đó mà lưu truyền vào trong nước!

Càng không ngờ rằng, vị tướng quân vô danh năm đó, lại có thể lấy hình cụ làm đồ tùy táng, đặt trong một gian mộ thất.

Ánh mắt Chu Thánh rơi vào chiếc Thiết Xử Nữ, đây là một loại hình cụ rất nổi tiếng của phương Tây, bề ngoài có hình người, bên trong có vô số đinh sắt.

Đúng lúc này, Chu Thánh phát hiện, ở khe hở của Thiết Xử Nữ, đang có máu tươi rỉ ra!

Chu Thánh và Liễu Như Yên liếc nhìn nhau, vội vàng chạy về phía góc đặt Thiết Xử Nữ.

Máu tươi chảy ra từ khe hở của Thiết Xử Nữ, men theo khe hở trên mặt đất uốn lượn chảy đi, phát ra tiếng động nhẹ như giọt nước.

Mùi rỉ sét nồng nặc trong phòng đã che lấp mùi tanh của máu tươi, những hình cụ này được cất giữ dưới lòng đất quá lâu, rõ ràng đều đã sinh ra không ít rỉ sét.

Chu Thánh dùng chút sức, từ hai bên mặt cắt ngang mở chiếc hộp sắt hình người này ra.

Vốn dĩ Chu Thánh còn lo lắng những vết máu chảy này, là một loại bẫy để thu hút sự chú ý.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong hộp sắt, anh liền dẹp bỏ ý nghĩ này.

Một người đầm đìa máu tươi bị treo trên những chiếc đinh sắt, máu tươi đang từ từ chảy ra từ những lỗ thủng bị đâm trên khắp cơ thể.

Quần áo của anh ta đã bị nhuốm đỏ, ngoại trừ phần đầu, trên người không tìm thấy một chỗ nào lành lặn!

Mà khuôn mặt của người này, họ lại vô cùng quen thuộc, chính là Tề Tử Du vừa mới mất tích một cách khó hiểu!

Sắc mặt Tề Tử Du trắng bệch đến mức không còn chút huyết sắc, đôi môi trắng bệch cũng hơi hé mở, vẫn còn chút hơi thở yếu ớt.

Chỉ là tay chân và cơ thể của anh ta, đã bắt đầu trở nên lạnh ngắt.

Chu Thánh và Liễu Như Yên vội vàng đưa anh ta xuống khỏi hình cụ, nhưng quá trình gỡ ra đối với anh ta mà nói, không nghi ngờ gì cũng là một loại đau đớn.

Tề Tử Du nhíu chặt mày, miệng vô thức phát ra vài tiếng rên đau.

Chu Thánh và họ đặt Tề Tử Du nằm thẳng trên mặt đất, nhưng vết thương của anh ta thực sự quá nặng, dụng cụ băng bó mang theo bên người hoàn toàn không có tác dụng.

Thiết kế của Thiết Xử Nữ vô cùng tàn nhẫn, đinh sắt sẽ xuyên qua da thịt, khiến người ta trở nên lỗ chỗ vết thương.

Nhưng vị trí của mỗi chiếc đinh sắt, lại đều không xuyên qua chỗ yếu hại, nếu là người bình thường, e rằng sẽ phải cảm nhận từng chút một sự mất mát của máu, cho đến khi lượng oxy trong máu không đủ, não bộ từ từ hoại tử.

Mà tình trạng hiện tại của Tề Tử Du, rõ ràng còn khủng khiếp hơn

người bình thường.

Máu của anh ta gần như đã sắp bị rút cạn, nhưng anh ta vẫn còn sống, trong cơn mê man cảm nhận nỗi đau mà hình cụ mang lại cho mình, vĩnh viễn không thể giải thoát!

Lượng máu ít ỏi còn lại của Tề Tử Du, vẫn men theo khe hở uốn lượn trên mặt đất mà chảy.

Đến lúc này, Chu Thánh mới phát hiện, khe hở trên mặt đất dưới sự lấp đầy của máu, dường như đã hình thành một bức đồ án đặc thù.

Anh không hiểu nhiều về đồ đằng học, cũng không thể giải mã thêm thông tin gì từ đồ án trước mắt.

Chỉ là, khi đồ án hoàn toàn được hình thành, bức tường của mộ thất này từ từ mở ra, để lộ một hành lang dẫn lên trên.

Liễu Như Yên nhìn thấy cảnh này, lập tức hiểu ra thiết kế liên hoàn này.

Cô tuy không biết tại sao Tề Tử Du lại bị nhốt vào trong Thiết Xử Nữ, nhưng nếu không có Tề Tử Du vô tình mở ra mộ thất này.

Dù có người may mắn thoát chết từ mộ thất trước, dưới ảnh hưởng của cảm xúc khá kích động, họ cũng rất có khả năng vì để mở cửa, mà ấn một người đồng bạn vào trong hình cụ như vậy, dùng máu của người đó để tạo điều kiện mở cửa!

Nếu nói cơ quan của hai mộ thất trước, thứ cần chỉ là khả năng phản ứng và phán đoán của con người.

Thì ở đây, không nghi ngờ gì chính là một bài kiểm tra về lòng người.

Khi con người bước vào đường cùng, nếu tự giết hại lẫn nhau có thể sống sót, vậy thì có bao nhiêu người có thể giữ vững được giới

hạn trong lòng mình?

May mắn là, hiện tại họ không cần phải đối mặt với lựa chọn như vậy.Nếu đã gian mộ thất này lối đi đã bị Tề Tử Du dùng máu mở ra, Chu Thánh hiển nhiên không có hứng thú đi trải nghiệm lại những hình cụ này.

Anh đầu tiên cùng Liễu Như Yên cẩn thận nâng Tề Tử Du lên, đưa anh ta vào trong hành lang, sau đó lại vác những người đang hôn mê lên, lần lượt đưa họ rời khỏi nơi này.

Sau khi Chu Thánh vận chuyển xong tất cả mọi người, bức tường mộ thất đóng lại sau lưng họ.

Tốc độ đóng của bức tường vô cùng chậm chạp, giống như một chiếc thang máy cũ kỹ, khiến người ta sốt ruột.

Nhưng nhân lúc nó đang đóng lại, Chu Thánh lại quay đầu, nhìn sâu vào đồ đằng trên mặt đất một lần nữa.

Anh vẫn không thể phán đoán được ý nghĩa mà đồ đằng đại diện, chỉ có điều anh phát hiện, dòng máu vốn đang chảy lúc này đã khô lại, hóa thành vảy máu đông cứng trên đó.

Chu Thánh đoán, nếu lúc này có người tiếp tục chảy máu, e rằng bức tường mộ thất có thể lại được mở ra một lần nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chu Thánh không khỏi tối sầm lại.

Về việc tại sao Tề Tử Du lại bị nhốt trong Thiết Xử Nữ, Chu Thánh dường như đã đoán ra được nguyên nhân.

Chương 583

Sau khi mộ thất đầy hình cụ hoàn toàn đóng lại, hiện ra trước mắt Chu Thánh, lại chỉ còn lại một hành lang dài.

Hành lang không nhìn thấy điểm cuối, rõ ràng việc vừa đi vừa mang theo bốn người đang hôn mê là không thực tế.

Chu Thánh gõ gõ vào hai bên tường, nơi này không có cơ quan gì, để mấy người họ ở đây, hẳn là cũng không có nguy hiểm gì.

Để phòng ngừa bất trắc, Chu Thánh nói với Liễu Như Yên: "Cô ở lại đây, chờ họ tỉnh lại, tôi đi phía trước xem sao." "Hay là em vẫn đi cùng anh nhé..." Liễu Như Yên hiếm khi phản bác quyết định của Chu Thánh, chỉ có điều giọng điệu của cô vẫn vô cùng cung kính.

Theo Liễu Như Yên, mấy người này ngủ say ở đây, hoàn toàn không cần cô trông coi chăm sóc.

So với việc canh chừng mấy người lạ này, Liễu Như Yên càng hy vọng mình có thể giúp ích cho Chu Thánh.

Chu Thánh suy nghĩ một lát rồi đáp: "Cũng được, họ cũng không tỉnh lại ngay được, sẽ không gây trở ngại cho hành động của chúng ta." Sau đó, sắc mặt Chu Thánh trở nên nghiêm nghị, rút Trảm Linh Kiếm ra, khí thế hùng hổ đi về phía trước.

Liễu Như Yên cảm nhận được khí thế trên người Chu Thánh, lập tức hiểu rằng phía trước đang chờ đợi họ, e rằng không còn là cơ quan mộ thất thông thường nữa.

Hành lang có độ dốc rất thoải, nhưng cũng có thể khiến người ta cảm nhận được, nơi này đang uốn lượn đi lên.

Đi chưa được bao lâu, hai bên hành lang lại xuất hiện những chiếc

mặt nạ hình người dữ tợn.

Nhưng lần này, Chu Thánh hoàn toàn không cho cơ quan trong mặt nạ có cơ hội khởi động, anh trực tiếp một kiếm chém tới, bức phù điêu lập tức vỡ tan tành rơi xuống đất.

Chiếc mặt nạ dữ tợn biến thành những mảnh vỡ, không còn vẻ uy vũ như môn thần nữa.

Mà sau khi mặt nạ phù điêu bị chém xuống, phía sau lại là một hốc lõm.

Trong hốc đặt một mảnh vải trắng nhỏ.

Mảnh vải rõ ràng đã bị xé thành từng mảnh, mép vải rất xù xì, có hình dạng không đều.

Do được cất giữ quá lâu, lại không có biện pháp bảo quản kín đáo nào, nên mảnh vải này bị ăn mòn rất nghiêm trọng.

Chu Thánh cảm thấy chỉ cần mình dùng sức một chút, mảnh vải sẽ hóa thành tro bụi.

Dù tình trạng oxy hóa rất nghiêm trọng, trên mảnh vải vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy vài chữ huyết màu đen.

Chỉ là phần lớn chữ đã trở nên mơ hồ, hơn nữa nét chữ trên đó rất cẩu thả, dù là phần không bị oxy hóa cũng khó có thể nhận ra.

Người viết lúc đó, dường như đã làm rách ngón tay của mình, trong tình huống vô cùng khẩn cấp, đã vội vàng viết những dòng chữ này lên mảnh vải.

Sau đó, mảnh vải bị ai đó phát hiện, người đó rất tức giận đã xé nó thành từng mảnh.

Rồi sau nữa, những mảnh vải này không biết vì sao, lại bị giấu trong lăng mộ của phủ tướng quân.

Chu Thánh dưới ánh đèn pin, cố gắng phân biệt rất lâu, mới nhận ra được vài chữ rời rạc trên mảnh vải. "Tố cáo... tư chú..." Chu Thánh lẩm bẩm đọc.

Ngoài vài chữ rời rạc này, những chữ còn lại thực sự không thể nhận ra.

Nhưng nội dung viết trên mảnh vải vụn rõ ràng còn có phần sau, thế là Chu Thánh phá hủy hết những mặt nạ phù điêu còn lại.

Phía sau những chiếc mặt nạ, họ lại tìm thấy ba mảnh vải vụn khác.

Sau khi ghép các mảnh vải lại với nhau, Chu Thánh miễn cưỡng có thể nhìn ra, nội dung huyết thư trên đó là một lá thư tố cáo.

Nội dung tố cáo đại khái là chuyện phủ tướng quân lén lút đúc vũ khí.

Chu Thánh đột nhiên liên tưởng đến số lượng lớn quan tài sắt mà anh đã thấy trong mộ thất đầu tiên, đến lúc này, anh mới nhận ra có điều gì không ổn.

Nếu miêu tả của Tề Tử Du về thời đại không sai, vậy thì tướng quân hẳn đã trải qua mấy lần nổi loạn.

Mà trong thời đại binh hoang mã loạn đó, đồ sắt lại vô cùng quý giá.

Dùng sắt để làm quan quách cho hạ nhân, dù quan quách trông có vẻ sơ sài, chi phí của nó cũng sẽ vô cùng đắt đỏ!

Dù chủ mộ có gia sản lớn đến đâu, bình thường cũng không thể nỡ lòng bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy cho hạ nhân.

Huống chi, chủ nhân của lăng mộ này chỉ là một vị tướng quân vô danh, thậm chí còn không phải là vương gia, sao lại có tài sản phong

phú như vậy?

Nghĩ như vậy, chuyện quan tài sắt khởi hung, cũng đầy rẫy những điều kỳ quái.

Thông thường những thi thể chết thảm, chết bất đắc kỳ tử hoặc không được yên nghỉ, mới có khả năng biến dị cao nhất.

Mà những oan hồn chết một cách mơ hồ, thường cũng sẽ chuyển sinh trong sự mơ hồ.

Dù sao thì đại đa số người ngay cả chuyện lúc còn sống cũng không thể nhớ rõ từng việc một cách rành mạch, sống qua ngày một cách hồ đồ cũng có rất nhiều.

Những người như vậy, sau khi chết lại càng không có chấp niệm đi tìm hiểu sự thật về cái chết của mình.

Đương nhiên, trong số thuộc hạ của phủ tướng quân, có lẽ cũng tồn tại vài người có chấp niệm sâu sắc, chết không nhắm mắt, nhưng cũng không đến mức mỗi thi thể đều dị hóa thành hình dạng quái vật lông lá, hơn nữa còn có thể bị âm thanh khống chế.

Bây giờ nghĩ lại, điều này càng giống một cuộc thi biến có thể kiểm soát được do con người tạo ra!

Chu Thánh và Liễu Như Yên cất mảnh vải đi, tiếp tục đi về phía trước, đi được vài bước, họ liền nghe thấy tiếng bước chân lê lết từ phía sau. "Ai đó?" Liễu Như Yên lập tức cầm đèn pin chiếu về phía sau.

Thính giác của Chu Thánh và Liễu Như Yên đều vô cùng nhạy bén, huống chi người đến dường như hoàn toàn không có ý định che giấu mình.

Một tia sáng từ đèn pin, chiếu sáng hành lang không rộng lắm phía sau, trong bóng tối một bóng người lảo đảo, vịn vào bức tường đất

bên cạnh bước vào trong ánh sáng.

Người đó toàn thân là máu, sắc mặt trắng bệch, thoạt nhìn, giống như một oan hồn tìm đến cửa.

Nhưng Chu Thánh và Liễu Như Yên đều nhanh chóng nhận ra, người này chính là Tề Tử Du đã mất quá nhiều máu mà rơi vào hôn mê trước đó!

Lúc này, những lỗ thủng xuyên qua da thịt trên người Tề Tử Du lại đã cầm máu một cách khó hiểu, chỉ để lại những vết sẹo đáng sợ.

Anh ta vịn vào tường, trông đã vô cùng yếu ớt, phảng phất như giây tiếp theo sẽ lại ngất đi. "Đừng, đừng qua đó..." Tề Tử Du lẩm bẩm trong miệng, run rẩy giơ một tay về phía hai người.

Liễu Như Yên và Chu Thánh vội vàng tiến lên, đỡ anh ta dậy, trên mặt cả hai đều có chút kinh ngạc.

Họ trước đó đã tận mắt chứng kiến vết thương trên người Tề Tử Du đáng sợ đến mức nào, nếu là người bình thường thì không thể nào tỉnh lại trong thời gian ngắn như vậy!

Tề Tử Du nói với giọng yếu ớt: "Tôi nhớ ra rồi, người giết chúng ta là phu nhân!" "Nơi này hoàn toàn không phải là lăng mộ tướng quân!

Tất cả đều là để che giấu tội ác mà tướng quân năm đó đã phạm phải..." Đúng lúc này, trong hành lang đột nhiên rung chuyển dữ dội, đất cát xung quanh rơi lả tả.

Chu Thánh vội vàng vác Tề Tử Du lên, ba người chạy về phía trước.

Sự rung chuyển ngày càng dữ dội, đất cát rơi ngày càng nhiều, cả hành lang đều có xu hướng sụp đổ!

Tề Tử Du còn không quên hỏi: "Mấy người họ thì sao?" Khi anh ta tỉnh lại tự nhiên đã chú ý đến giáo sư và các sinh viên đang hôn mê bên cạnh, bây giờ nếu hành lang sụp đổ, e rằng họ sẽ bị chôn sống.

Gần như cùng lúc với câu hỏi của Tề Tử Du, trong tiếng sụp đổ ầm ầm, phía sau dường như mơ hồ truyền đến một tiếng mèo kêu.

Chu Thánh lập tức trả lời: "Không cần lo lắng, họ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng." Ba người tiếp tục chạy về phía trước, không lâu sau, sự rung chuyển trong hành lang dường như dần dần dịu đi.

Cho đến khi họ chạy đến trước một cánh cửa sắt, trên đầu đã không còn đất cát tiếp tục rơi xuống.

Cánh cửa sắt trước mặt có những vết rỉ sét lốm đốm, không có tay nắm cửa, cũng không có đồ trang trí.

So với một cánh cửa, nó trông giống một bức tường sắt hơn.

Ngược lại hai bên cửa sắt, đặt hai bức tượng đá khổng lồ, hình dáng giống tỳ hưu, nhưng lại không giống lắm với những bức tượng đá tỳ hưu thường thấy.

Nhưng lúc này, rõ ràng không phải là lúc để họ bình tâm tìm điểm khác biệt.

Chu Thánh chỉ quan sát sơ qua, liền dùng bạo lực đá vỡ một bức tượng đá, ngay sau đó cánh cửa sắt từ từ trượt sang trái vào trong tường, để lộ ra một lối đi cho mấy người đi qua.

Tề Tử Du nhìn hành động như mây trôi nước chảy của Chu Thánh, biểu cảm có chút ngây ngốc.

Anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng, đối mặt với cơ quan trong lăng mộ, lại có thể có cách giải quyết bạo lực như vậy.

Mà hành động của Chu Thánh tuy bạo lực, lại không hoàn toàn phá

hỏng cơ quan, ngược lại dưới sự ngang ngược vẫn có một sự tinh tế.

Nhưng, cùng với việc cánh cửa sắt được mở ra, sự rung chuyển vốn đã lắng xuống, lại bắt đầu trở nên dữ dội.

Cánh cửa sắt trượt vào trong tường không được bao lâu, đã bị chính rỉ sét của nó kẹt lại trên đường ray, không thể tiến lên.

May mắn là lúc này mức độ mở của cửa sắt đã đủ để họ đi qua, nếu không Chu Thánh chỉ có thể tốn thêm chút sức lực, dùng bạo lực phá cửa ra.

E rằng nếu những chủ mộ vốn là vương công quý tộc trước đây nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cảm thán may mà Chu Thánh là một Người gác lăng, chứ không phải một tên trộm mộ.

Chu Thánh đi vào mộ thất trước tiên, căn phòng hiện ra trước mắt họ, lại vô cùng mộc mạc đơn sơ.

Xung quanh đều là những viên gạch tường màu xanh được xếp ngay ngắn, mặt đất và trần nhà cũng rất bằng phẳng.

Chương 584

Ở chính giữa mộ thất, cũng là một cỗ quan tài sắt.

Nhưng khác với cửa sắt và quan tài sắt bị rỉ sét trước đó, chiếc quan quách này được bảo quản cực tốt, không có một chút rỉ sét nào, trên đó còn điêu khắc những hoa văn vô cùng tinh xảo.

Từ tổng thể hoa văn nhìn lại, xung quanh thân quan tài, giống như một con rồng dài, bao quanh nó.

Nhưng rồng trong mộ, lại thường không mang ý nghĩa cát tường.

Chu Thánh nói: "Rồng dài quấn thân, để vây khốn chủ nhân của nó.

Hình rồng trên chiếc quan tài sắt này, e rằng là để trấn áp thứ gì đó bên trong." Nếu là tình huống bình thường, Chu Thánh gần như có thể chắc chắn, chiếc quan tài này mở ra chắc chắn sẽ khởi hung.

Hơn nữa chắc chắn là vật có thuộc tính cực âm, mới bị rồng có dương khí sung túc khắc chế.

Nhưng bây giờ, chiếc quan quách bằng sắt này đã bị người ta mở ra!

Nhưng ngoài sự rung chuyển của hành lang, nơi này không có bất kỳ vật âm tà nào tồn tại.

Chu Thánh trong cơn rung chuyển dữ dội, bước chân vẫn vững vàng.

Chu Thánh đi về phía trước vài bước, nhìn rõ nội dung trong quan quách.

Nắp quan tài bằng sắt mở toang, chính giữa nắp quan tài, khắc

một cái đầu rồng lớn, dáng vẻ hung hãn, khá uy nghiêm.

Trong quan quách, là một bộ xương khô trắng toát.

Người bình thường sau khi chết, do sự tồn tại của các nguyên tố vi lượng trong cơ thể, thực ra xương cốt phần lớn sẽ hơi ngả vàng, ngả xám hoặc ngả xanh.

Nếu có người thực sự quan sát ở lò hỏa táng vài ngày, sẽ phát hiện ra, cái gọi là xương "trắng" thực ra cực kỳ hiếm thấy.

Đặc biệt là màu trắng đến mức không tự nhiên như trước mắt, lại càng hiếm có.

Nhưng so với màu trắng của bộ xương khô, điều Chu Thánh chú ý đầu tiên lại là một điểm bất thường khác trên đó.

Trong quan quách ngoài bộ xương khô, không có bất kỳ đồ tùy táng nào, cứ như thể người mở quan tài đã lấy đi hết mọi thứ.

Tuy nhiên, từ vị trí đặt của xương cốt, và vết ma sát trên đó, lại càng giống như từ đầu đã không có bất kỳ đồ tùy táng nào.

Dù sao thì, sức mạnh của thời gian vô cùng đáng sợ, dù là một chiếc vòng tay kim loại quý không dễ phản ứng hóa học với môi trường, đeo trên thi thể hàng trăm năm, sau khi thi thể phân hủy, cũng sẽ để lại một vết hằn mờ nhạt ở xương cổ tay.

Nhưng bộ xương khô này toàn thân trên dưới đều rất nhẵn nhụi, không giống như đã từng đeo bất cứ thứ gì trên người.

Liễu Như Yên nói: "Dựa theo phương vị, đây hẳn là mộ thất chính." Chu Thánh lại nhàn nhạt lắc đầu: "Không, ít nhất đây không phải là toàn bộ mộ thất chính." Anh ra hiệu cho Liễu Như Yên tiến lên xem bộ xương trong quan quách.

Liễu Như Yên và Chu Thánh dù ở dưới lòng đất, cũng chưa bao

giờ mất đi cảm giác về phương hướng, họ có thể dựa vào con đường đã đi qua, để lờ mờ vẽ ra bản đồ dưới lòng đất trong đầu.

Mà dựa theo tâm lý mê tín phong kiến của người xưa, vị trí của mộ thất chính thường sẽ tham khảo các quy tắc của phong thủy học, vì vậy rất dễ phán đoán.

Từ vị trí mà phán đoán, Liễu Như Yên nói không sai, đây đúng là vị trí của mộ chính.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ xương khô trong quan quách, Liễu Như Yên liền hiểu được ý của Chu Thánh.

Bộ xương này được bảo quản tốt, giống như một tiêu bản trong trường y, có thể khiến người ta nhìn rõ cấu trúc xương cốt bên trong.

Vì vậy, Liễu Như Yên cũng có thể ngay lập tức phát hiện ra sự bất thường ở xương chậu và những nơi khác của bộ xương.

Cô có chút kinh ngạc nói: "Đây, lại là một bộ xương nữ?" Liễu Như Yên quay đầu hỏi Tề Tử Du: "Vị tướng quân trong miệng anh, chẳng lẽ là một nữ tướng quân?" Đến lúc này, cô mới phát hiện, Tề Tử Du đang nằm trên lưng Chu Thánh, không biết từ lúc nào đã lại rơi vào hôn mê.

Nhưng hơi thở của Tề Tử Du lại mạnh mẽ hơn lúc nãy rất nhiều, Liễu Như Yên nhìn chằm chằm vào những lỗ thủng trên người anh ta một lát, luôn cảm thấy những vết thương này đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Liễu Như Yên cảm thấy, chỉ cần qua thêm vài giờ nữa, những vết thương trên người Tề Tử Du e rằng sẽ lành lại hết, đến lúc đó, chỉ còn lại bộ quần áo rách nát, đầy vết máu này, có thể chứng minh anh ta đã từng bị thương nặng.

Liễu Như Yên không khỏi nghĩ, nếu có ai đó đâm Tề Tử Du một

nhát, e rằng cũng rất khó bị xử tội cố ý gây thương tích.

Dù sao thì, vết thương của người bị hại còn không tìm thấy, lấy đâu ra bằng chứng gây thương tích?

Rất nhanh, Liễu Như Yên đã tự mình giải đáp câu hỏi của mình: "Tướng quân đã có phu nhân rồi, tự nhiên không thể là một nữ tướng quân." "Vậy thì, người nằm trong ngôi mộ này, chẳng lẽ là hài cốt của phu nhân?" Chu Thánh đưa tay ra, trực tiếp lấy một khúc xương sườn từ trong quan quách, giơ lên trước mặt hai người: "Bộ hài cốt này rõ ràng đã được xử lý qua." Nói rồi, anh dùng tay kia lấy ra bật lửa, bật vài cái trong không trung.

Đá lửa kêu lách tách, trong không trung tóe ra không ít tia lửa, nhưng ngọn lửa ở miệng bật lửa lại mãi không bùng lên.

Liễu Như Yên nhanh chóng nhận ra: "Căn phòng này thiếu oxy?" Với thể chất của cô và Chu Thánh, ở trong một căn phòng không đủ oxy, dù chỉ ở lại một lát, cũng sẽ không cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

Nhưng họ đang cõng Tề Tử Du, rõ ràng không có chức năng cơ thể mạnh mẽ như vậy, nên vừa đến mộ thất này không lâu, đã hôn mê.

Chu Thánh đáp: "Không sai, quan tài sắt ở đây không bị rỉ sét, chính là vì ở đây không có oxy." Phản ứng hóa học của sắt bị rỉ sét, bản chất cũng là một loại phản ứng oxy hóa, nếu không có oxy, phản ứng này tương đương với việc thiếu đi một nguyên tố, tự nhiên không thể xảy ra. "Nhưng cũng tương tự, không có oxy để phân hủy thi thể, mà quần áo và da thịt trên thi thể lại không cánh mà bay, thực sự không hợp lý." "Cũng có nghĩa là, trong quan quách này, từ đầu được đặt vào chính là một bộ xương, chứ không phải một thi thể hoàn chỉnh." Chu Thánh nói xong, đặt lại khúc xương sườn rõ ràng đã được xử lý vào trong quan quách, ở vị trí ban đầu.

Sau đó, anh quan sát xung quanh phòng một lát, cuối cùng nhìn

chằm chằm vào bức tường phía tây.

Ngay sau đó, Chu Thánh dùng Trảm Linh Kiếm chém vỡ gạch đá, khiến mộ thất vốn đã rung lắc lại càng thêm chấn động.

Dưới sự rung chuyển dữ dội, ngay cả Liễu Như Yên cũng có chút không thể giữ được thăng bằng, bất cẩn ngã vào người Chu Thánh.

Nhưng rất nhanh, cô đã kiểm soát được thăng bằng của mình, vội vàng bật ra khỏi người Chu Thánh.

Sau đó cô mặt không đổi sắc nói: "Hóa ra là vậy, đây chỉ là một nửa mộ thất." Chỉ có Liễu Như Yên tự mình biết rõ, nhịp tim của cô lúc này nhanh đến mức nào.

Sau khi Chu Thánh phá hủy hoàn toàn bức tường phía tây, mới phát hiện ra nửa còn lại, là một mộ thất hoàn toàn đối xứng.

Bên trong mộ thất, vị trí của bức tường phía tây này giống như một tấm gương, trong nửa mộ thất còn lại, đặt một chiếc quan quách hoàn toàn giống hệt.

Thoạt nhìn, ngay cả hoa văn hình rồng xung quanh quan quách cũng như đúc từ một khuôn.

Chỉ có điều, chiếc quan tài sắt này không bị mở ra.

Dưới sự rung chuyển dữ dội này, họ hoàn toàn không biết mộ thất sẽ sụp đổ hoàn toàn lúc nào, nên Chu Thánh cũng không có kiên nhẫn để quan sát kỹ cơ quan và thiết kế trong mộ thất.

Anh tiến lên, thô bạo dùng một kiếm hất bay nắp quan quách.

Mùi thịt thối xộc thẳng vào mặt, khiến Chu Thánh và Liễu Như Yên không nhịn được phải che miệng mũi.

Trong cỗ quan tài này, thi thể vẫn chưa hoàn toàn hóa thành xương khô, và bộ áo giáp trên người thi thể, vẫn còn giữ được trạng thái

hoàn chỉnh.

Từ trạng thái của xương cốt có thể phán đoán, người này có thân hình cao lớn vạm vỡ, chiều cao khi còn sống, tính theo tiêu chuẩn hiện đại, ít nhất cũng phải một mét tám lăm.

Không nghi ngờ gì, đây mới là tướng quân thật sự!

Mà trên hài cốt, đặt một phong gián thư, trên bìa thư viết hai chữ huyết lớn "Tử Gián".

Ngoài ra, chỉ có một số vật phẩm biểu chương tượng trưng cho công tích của tướng quân, không có bất kỳ thứ gì có giá trị khác.

Nếu những người vất vả đến đây là một nhóm trộm mộ thông thường, e rằng lúc này đã bắt đầu chửi bới ầm ĩ rồi.

Nhưng Chu Thánh lại không quan tâm đến việc châu báu trong mộ rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền, anh chỉ nhanh chóng lấy phong gián thư đó ra, rồi chạy ra ngoài mộ thất.

Ngay khi Chu Thánh chuẩn bị rời đi, mới phát hiện cửa của gian mộ thất này, lại không biết từ lúc nào đã bị đóng lại!

Âm thanh ầm ầm xung quanh, lại che lấp cả tiếng đóng cửa mộ!

Rung động ngày càng dữ dội, ban đầu chỉ có cát vụn rơi lả tả, giờ đây, những mảng đất đá lớn cũng bắt đầu rơi xuống.

Trần của mộ thất cũng không còn bằng phẳng, trở nên lỗ chỗ như tổ ong.

Một cánh cửa sắt của mộ thất tất nhiên không thể nhốt được Chu Thánh.

Hắn vung một kiếm, chém thẳng vào phần tường gần cửa, phá ra một khe hở đủ cho người đi qua.

Đương nhiên, thứ hắn chém không phải là cánh cửa sắt cứng rắn,

mà là bức tường bên cạnh.

Nếu cửa mộ thất được thiết kế có thể thụt vào trong tường, vậy thì bên trong bức tường này chắc chắn là rỗng.

Vì vậy, phá vỡ bức tường này sẽ dễ dàng hơn, tiêu hao thể lực cũng ít hơn.

Chu Thánh vẫn cõng Tề Tử Du, trọng lượng của một người đối với hắn không phải là gánh nặng gì.

Liễu Như Yên theo sát sau lưng Chu Thánh, mấy người cùng nhau chạy ra khỏi chủ mộ thất, quay về theo hướng lúc đến.

Đối với mấy người kia, con đường lúc đến có lẽ là đường chết, họ không còn đường lui.

Nhưng đối với Chu Thánh, hắn có đủ cách để men theo dũng đạo trở về mặt đất.

Chu Thánh và Liễu Như Yên chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc, họ đã đến cửa phòng Thẩm Phán.

Nhìn bức tường mộ thất đóng kín và dũng đạo không một bóng người, sắc mặt Chu Thánh đột nhiên thay đổi.

Giáo sư và hai sinh viên vốn được đặt trong dũng đạo giờ đây rõ ràng đã bị dời đi, Chu Thánh không ngạc nhiên vì họ biến mất.

Liễu Như Yên đột nhiên nói: "Khoan đã!

Nếu chủ đề của mỗi mộ thất đều tương ứng với bích họa, vậy thì mộ thất cuối cùng cũng phải như thế!" Khi đó nhìn thấy bức bích họa thứ tư, chủ đề là 《Hiến thân》, chuyến đi vào chủ mộ thất lần này của họ quá ngắn ngủi, căn bản không phát hiện bất kỳ yếu tố nào liên quan đến chủ đề.

Chương 585

Mà yếu tố vẫn còn đang ẩn giấu này, e rằng chính là mấu chốt cho sự trường sinh của Tề Tử Du!

Tốc độ phản ứng của Liễu Như Yên rõ ràng cũng không chậm, rất nhanh cô đã nhận ra vấn đề giống như Chu Thánh.

Chu Thánh đứng yên tại chỗ, xoay người lại, và thu Trảm Linh Kiếm vào.

Hắn nói: "Trong mấy mộ thất trước, chỉ cần hoàn thành động tác tương ứng là có thể đi đến nơi tiếp theo, chắc hẳn chủ mộ thất cũng không ngoại lệ..." "Xem ra, chúng ta nên chào đón trước người sẽ hoàn thành động tác này giúp chúng ta." Chu Thánh nhìn chằm chằm vào đầu kia của dũng đạo, trong hoàn cảnh sắp sụp đổ, vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

Chu Thánh vừa dứt lời chưa được bao lâu, một giọng nói trầm hậu liền từ hướng hắn đang nhìn truyền đến.

"Ta không thể hoàn thành động tác cuối cùng, chỉ có ngươi cõng người kia mới có thể." Mặc dù vừa rồi trong chủ mộ thất, Chu Thánh không nhìn thấy bóng dáng người nào khác, nhưng trong một ngôi mộ có nhiều cơ quan và phòng tối thế này, tìm một nơi để ẩn nấp rõ ràng không quá khó khăn.

Giọng nói trầm hậu đó tiếp tục: "Ta đã giúp các ngươi đóng cửa lại, chỉ cần ở bên trong thêm một lát là có thể hoàn thành màn cuối cùng.

Tiếc là các ngươi không biết điều, lại phá tường ra nhanh như vậy." Cùng với giọng nói, bóng dáng một người đàn ông trung niên chậm rãi bước ra.

Vẻ ngoài của người đàn ông trung niên không có gì đặc biệt, thân hình thuộc loại rắn rỏi, nhưng cũng không quá nổi bật.

Đến nỗi khi Liễu Như Yên nhìn thấy ông ta lần đầu tiên, cô hoàn toàn không nhận ra đã từng nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu.

Nếu là những du khách đã trở về mặt đất, lúc này có lẽ sẽ nhận ra người này nhanh hơn Liễu Như Yên.

Bởi vì, ông ta chính là người tài xế xe khách đã đi cùng nhóm du khách đầu tiên trở về mặt đất, nhưng lại biến mất một cách bí ẩn không lâu sau khi đến lối vào!

Liễu Như Yên sẽ không cố ý nhớ mặt một người tài xế xe khách, nhưng nhờ vào trí nhớ siêu phàm của mình, cô vẫn nhanh chóng nhớ ra thân phận của đối phương.

Chỉ thấy người tài xế khẽ cúi người, cúi chào họ một cái, rồi lịch sự nói: "Có lẽ tôi nên tự giới thiệu một chút, tôi là truyền đạo hộ pháp của phân bộ Phúc Trạch thuộc Thiên Tôn Hội, Ngụy Bình." "Ra là vậy, tài xế quả thực là một sự tồn tại không thể thiếu trong một đoàn du lịch." Giọng điệu của Chu Thánh bình thản, trong lời nói không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Phải nói rằng, thân phận ngụy trang mà Ngụy Bình chọn lựa vô cùng tinh diệu, dưới vỏ bọc của Tề Tử Du, Chu Thánh vẫn luôn không hề nghi ngờ ông ta.

Dù sao thì trên người Tề Tử Du có quá nhiều bí mật, những bí ẩn mà bản thân anh ta mang theo đã đủ để người khác tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc đoán già đoán non về anh ta.

Sau khi Chu Thánh nhận ra Tề Tử Du có khả năng chỉ là thành viên ngoại vi của Thiên Tôn Hội, hắn liền đoán rằng nhân viên cốt cán thật sự có thể đã cải trang thành thân phận khác để cùng xuống mộ.

Mà nhân viên cốt cán rất có thể sẽ không dừng bước giữa chừng, vì vậy, mấy người cuối cùng đi cùng Tề Tử Du thám hiểm cũng là những người đáng nghi nhất.

Chính vì vậy, Chu Thánh suốt đường đi đều cố gắng ra tay ít nhất có thể, và âm thầm quan sát những điểm bất thường của mấy người này.

Mãi cho đến sau vài lần dò xét, Chu Thánh mới hoàn toàn xác định giáo sư và hai sinh viên chỉ là người bình thường, thế là hắn liền ra tay dứt khoát đánh ngất họ.

Nhưng đồng thời, Chu Thánh cũng nhớ lại sự kiện ma ám mà Tiểu Trương gặp phải khi quay lại mộ thất đầu tiên để lấy dung dịch axit.

Khi đó Tiểu Trương nói cửa cơ quan giữa sàn mộ thất đã bị mở ra, nhưng Chu Thánh biết, Lưu Ly đi theo sau họ tuyệt đối không phải là người bất cẩn như vậy.

Bây giờ xem ra, người mở cửa thật sự là kẻ khác, chính là Ngụy Bình trước mắt!

Sự việc phát triển sau đó rất dễ hiểu, Ngụy Bình vẫn luôn lảng vảng gần họ, thậm chí còn đến mộ thất Vấn Chương trước họ một bước để đưa Tề Tử Du đi.

Sau đó thông qua việc lấy máu của Tề Tử Du, mở ra con đường dẫn đến các khu vực tiếp theo trước, và mở nắp quan tài trong chủ mộ thất.

Trong phòng Thẩm Phán, từ lượng máu mất của Tề Tử Du lúc đó, Chu Thánh đã đoán được rằng, bức tường đó không phải lần đầu tiên được mở ra.

Chỉ là Chu Thánh không hiểu, tại sao Ngụy Bình lại để lại "chiếc chìa khóa" Tề Tử Du cho họ.

Nhưng từ lúc đó, Chu Thánh đã rút vũ khí ra, nghiêm trận chờ địch, luôn giữ cảnh giác.

Ngụy Bình tự nhiên cảm nhận được địch ý từ trên người Chu Thánh, ông ta nở một nụ cười ôn hòa: "Người dám mạo hiểm, đừng căng thẳng như vậy, ngươi sắp có vinh hạnh chứng kiến kỳ tích lớn nhất thế kỷ này." "Phúc trạch của Thiên Tôn cuối cùng sẽ lan tỏa đến toàn nhân loại, ngươi cũng nhất định sẽ lựa chọn đầu nhập vào vòng tay của Thiên Tôn đại nhân!" Ngụy Bình lúc này biểu hiện như một tín đồ trung thành, vừa có sự cuồng nhiệt đối với tín ngưỡng, lại vừa có cử chỉ quy phạm, lịch sự với người khác.

Nếu không phải Chu Thánh hiểu rõ bản chất của Thiên Tôn Hội, e rằng hắn đã coi họ là một loại tín ngưỡng tôn giáo bình thường.

Chu Thánh hỏi: "Toàn bộ mộ thất dưới lòng đất này, đều là do các người làm trò quỷ sao?" Nếu Thiên Tôn Hội là người tạo ra ngôi mộ này, Chu Thánh cũng không khó hiểu tại sao thân phận Người gác lăng của mình lại mất tác dụng ở đây.

Ai ngờ Ngụy Bình lại ngạc nhiên nhướng mày, kiên nhẫn giải thích: "Đương nhiên không phải." "Nơi này quả thực là nơi chôn cất thi cốt của Tề tướng quân.

Chỉ có điều, Thiên Tôn Hội năm đó đã giúp phu nhân của tướng quân một việc nhỏ, nên phu nhân tự nhiên biết ơn báo đáp, cũng giúp chúng ta hoàn thành một thí nghiệm vĩ đại." Ngụy Bình nói: "Đương nhiên, đây là một thí nghiệm có ích cho nhân loại.

Ngươi nhìn Tề Tử Du sau lưng ngươi, có lẽ sẽ hiểu ra." "Lén lút ẩn mình sống lay lắt, cả đời cẩn thận dè dặt, nơm nớp lo sợ, bị dùng làm công cụ lấy máu hết lần này đến lần khác mà không thể dễ dàng chết đi.

Đối với ngươi, những điều này cũng có thể được gọi là 'có ích'

sao?" Liễu Như Yên không nhịn được chất vấn.

Ít nhất từ trên người Tề Tử Du, Liễu Như Yên không thấy bất kỳ sự ưu việt nào của người trường sinh, ngược lại chỉ toàn là bất hạnh.

Bất luận đối phương nói hoa mỹ đến đâu, nỗi đau mà họ mang đến cho Tề Tử Du đã vượt xa sự tiện lợi của trường sinh.

Ngụy Bình giải thích: "Tính cách của mỗi người không giống nhau, lý niệm không giống nhau, tự nhiên lựa chọn cũng không tương đồng.

Kết quả thí nghiệm của Tề Tử Du có lẽ không hoàn toàn như ý, nhưng ngươi không thể phủ nhận, vẫn có hàng triệu người đang theo đuổi và khao khát trường sinh." "Chúng ta chỉ muốn truyền đạt phúc trạch và chỉ dẫn đến nhiều người hơn." Chu Thánh lạnh lùng nói: "Sao, nghe khẩu khí của ngươi, có vẻ như ngươi đã không còn thuộc phạm trù nhân loại rồi?" Ngụy Bình tự hào cười: "Đương nhiên, ta đã là tân nhân loại nhận được sự chúc phúc của Thiên Tôn!

Nhưng rất nhanh thôi, các ngươi cũng có thể cùng nhận được chúc phúc, chúng ta có thể xây dựng một thế giới mới không bệnh không tai!" "Bây giờ, chỉ cần các ngươi quay trở lại mộ thất đó một lần nữa, hoàn thành quy trình cuối cùng, lan tỏa phúc trạch ra ngoài là được!" Ngụy Bình hùng hồn diễn thuyết, nhưng Chu Thánh không hề động lòng.

Hắn đang âm thầm phân tích thông tin trong lời nói của Ngụy Bình, trong mộ thất cuối cùng, hành động cần làm tự nhiên là "hiến thân", liên hệ với những hành động trước đây của Thiên Tôn Hội, ý nghĩa thực sự của hiến thân rất có thể là hiến tế.

Họ muốn hiến tế sinh mệnh của Tề Tử Du cho ai đó, hoặc hiến tế sinh mệnh của người khác cho Tề Tử Du.

Nhưng, Chu Thánh lại không thể hiểu, tại sao Ngụy Bình lại đánh đồng hành vi hiến tế với việc lan tỏa phúc trạch?

Đúng lúc này, bức tường sau lưng Chu Thánh lại một lần nữa bị mở ra, đồng thời truyền đến một loạt tiếng bước chân hỗn loạn.

Từ âm thanh phán đoán, Chu Thánh cũng biết người chạy tới là Tiểu Vương và Tiểu Trương, trong đó trên lưng Tiểu Trương còn cõng giáo sư.

Tính thời gian, họ cũng đã sắp tỉnh lại, chỉ có điều, Chu Thánh vốn nghĩ Lưu Ly sẽ quản được họ, không để họ đến gây rối cho Chu Thánh.

Bây giờ xem ra, e là bên Lưu Ly cũng gặp phải rắc rối gì đó.

"Mau chạy, mau chạy về phía trước!" Tiểu Vương vừa chạy vừa hét về phía này.

"Sập rồi!

Sập rồi!

Bùn cát đang tràn vào đây!" Chu Thánh lắng nghe kỹ, trong tiếng sụp đổ ầm ầm, quả nhiên còn ẩn chứa tiếng bùn cát cuồn cuộn.

Sau khi ba người chạy qua, bức tường của phòng Thẩm Phán lại một lần nữa khép lại, cho mấy người một chút cơ hội thở dốc.

Tiểu Trương vẫn chưa hết bàng hoàng vỗ ngực, lau mồ hôi: "May mà vừa rồi bức tường đó tự mở ra, nếu không chúng ta bây giờ đã bị chôn sống rồi." Nhưng lời của Tiểu Trương còn chưa nói xong, bức tường đất sau lưng họ đã nứt ra vài khe hở, trông như sắp sụp đổ.

"Chết rồi, bức tường này cũng không chống đỡ được bao lâu.

Không thể dừng lại, phải tiếp tục chạy về phía trước thôi." Tiểu Trương nói, đỡ lại giáo sư trên lưng, rồi vỗ vai Chu Thánh, dường

như muốn thúc giục hắn tiến lên.

Chu Thánh liếc nhìn biểu cảm của Ngụy Bình, ông ta một bộ dạng bình thản, phảng phất như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của mình.

Thiết kế của mộ thất này, từ đầu đã là càng đi càng cao, khi gặp sụp đổ và bùn cát tràn vào, mọi người cũng sẽ theo bản năng chạy lên chỗ cao hơn, cuối cùng tự nhiên sẽ đến chủ mộ thất có vị trí địa lý cao nhất.

Cho nên Chu Thánh gần như có thể xác định, sự rung chuyển của dũng đạo từ lúc nãy và sự sụp đổ bây giờ, đều là do Thiên Tôn Hội cố ý làm!

Chỉ là Chu Thánh không biết họ rốt cuộc đã làm thế nào để thực hiện tất cả những điều này, Ngụy Bình trước mắt tuy tín ngưỡng vô cùng cuồng nhiệt, nhưng cơ thể hắn cũng chỉ có sức mạnh của người bình thường.

Cùng lắm là khỏe hơn người bình thường một chút, ngay cả cường giả hậu thiên cũng không đánh lại.

Với thực lực như Ngụy Bình, tự nhiên không thể gây ra chấn động lớn như vậy dưới lòng đất!

Mà trong mộ thất này, cũng không có cơ quan tự hủy như vậy, có thể khiến bùn cát tràn vào.

Dù sao thì mộ thất thông thường dù muốn tự hủy, chắc chắn cũng sẽ bắt đầu từ chủ mộ thất, bởi vì những thứ quan trọng nhất thường được giấu trong đó.

Làm gì có chuyện phá hủy từ rìa, từng bước dồn người ta vào chủ mộ thất?

Hơn nữa, Chu Thánh tuy không thể khống chế lăng mộ này, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn không phát hiện ra cơ quan quy mô lớn

như vậy.

Ngụy Bình khẽ cúi người, thậm chí còn làm một động tác mời, muốn mời mấy người vào chủ mộ thất.

Tiểu Trương thấy Chu Thánh mãi không hành động, lúc này cũng có chút sốt ruột: "Đại lão, anh còn chờ gì nữa, không chạy nữa là thật sự không kịp đâu." Trong lúc nói chuyện, khe nứt trên bức tường phía sau đã lớn hơn vài phần.

Nếu là người bình thường, đối mặt với thời khắc nguy cấp này, e rằng cũng chỉ có thể bị thiết kế này thúc đẩy, chủ động chạy về phía mộ thất cuối cùng.

Nhưng, Chu Thánh làm sao có thể hành động theo kế hoạch của người khác?

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng đặt Tề Tử Du sang một bên, sau đó quay người đối mặt với bức tường sắp vỡ, nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay của mình lên mặt tường.

Cùng lúc đó, hồn nhiên cương khí theo lòng bàn tay lan ra khắp mặt tường, lại chặn đứng được xu thế sụp đổ của bức tường đất!

Tiểu Trương há hốc mồm nhìn tất cả những điều này, ngay cả giáo sư trên lưng anh ta rơi xuống lúc nào cũng không biết.

"Đại, đại lão, tôi vốn nghĩ anh là đại lão, không ngờ anh thật sự là cao nhân ngoại thế!" Liễu Như Yên khẽ nhướng mày, có chút buồn cười trước cách nói của Tiểu Trương.

Nếu để Tiểu Trương biết thân phận Người gác lăng của Chu Thánh, không biết anh ta sẽ kinh ngạc đến mức nào.

Cùng lúc Chu Thánh ra tay, Liễu Như Yên cũng đứng sau lưng hắn, đối mặt với Ngụy Bình, đề phòng đối phương bất ngờ ra tay.

Chỉ có điều, Liễu Như Yên rất nhanh phát hiện, vẻ kinh ngạc trên mặt Ngụy Bình không kém Tiểu Trương là bao.

Chương 586

Ngụy Bình cũng trừng lớn mắt, miệng hơi há, một lúc lâu sau, ông ta mới lẩm bẩm: "Thần tích!

Đây nhất định là thần tích!" "Không sai, không sai, đây là Thiên Tôn hiển linh, nhất định là Thiên Tôn cảm nhận được nỗ lực của chúng ta, đã ban sức mạnh cho người này!" "Thiên Tôn chó má!" Liễu Như Yên thực sự không nghe nổi nữa, một chưởng tát vào mặt Ngụy Bình, dùng phương pháp vật lý khiến ông ta ngậm miệng lại.

Một Liễu Như Yên luôn rất có giáo dưỡng cũng không nhịn được mà văng tục, có thể thấy lời nói của Ngụy Bình đáng ghét đến mức nào.

Thiên Tôn chúc phúc cho Chu Thánh?

E rằng chính Thiên Tôn nghe được lời này, cũng muốn cho Ngụy Bình một bạt tai!

Nhưng nhìn bộ dạng không biết gì của Ngụy Bình, Liễu Như Yên và Chu Thánh gần như có thể xác định, cái gọi là "phân bộ Phúc Trạch" này, khác rất nhiều so với Thiên Tôn Hội do Từ Tam thành lập.

Không biết là do Thiên Tôn Hội trải rộng khắp thế giới, phân bộ đông đảo, khó quản lý, nên mới dẫn đến sự phát triển dần dần lệch lạc.

Hay là có kẻ cố ý thao túng tất cả những điều này.

Bùn cát tràn vào bị Chu Thánh dùng sức một mình chặn lại, nhưng sự rung chuyển trong dũng đạo vẫn không ngừng.

Giống như cả một tầng đất dưới lòng đất đều đang rung chuyển,

không chỉ là vấn đề của một ngôi mộ này.

Ngụy Bình bị một bạt tai đánh lui lại mấy bước mới đứng vững, nhưng trên mặt ông ta lại không thấy vẻ tức giận.

Nói chung, sỉ nhục một tín đồ cuồng nhiệt, có lẽ ông ta sẽ không quá để tâm, nhưng nếu phỉ báng tín ngưỡng của ông ta, vậy thì vị tín đồ này chắc chắn sẽ liều mạng với ngươi.

Liễu Như Yên vốn nghĩ hành vi chửi bới Thiên Tôn của mình sẽ khiến Ngụy Bình điên cuồng tấn công.

Nhưng Ngụy Bình lại dường như hoàn toàn không để tâm đến việc Thiên Tôn bị sỉ nhục, ngược lại còn lấy từ trong lòng ra một chiếc máy quay phim mini, vẻ mặt kích động quay về phía Chu Thánh.

Mặc dù lúc này khuôn mặt của Chu Thánh đã được dịch dung, thân hình cũng được sửa đổi đôi chút, nhưng rất nhiều đặc điểm cơ thể của một người không thể che giấu bằng cách sửa đổi này.

Chu Thánh trước đó đã từng lật xe vì một lần trực tiếp, lúc này tự nhiên không thể đi vào vết xe đổ.

Nếu không một khi đoạn video này bị tuồn ra ngoài, dưới sự so sánh của những kẻ có ý đồ, chắc chắn có thể nhận ra hắn chính là Người gác lăng!

Đến lúc đó, rắc rối do dư luận mang lại chỉ là thứ yếu, kế hoạch thâm nhập tiếp cận Thiên Tôn Hội của hắn sẽ bị phá hoại đầu tiên.

Liễu Như Yên tự nhiên cũng hiểu rắc rối mà đoạn video có thể mang lại, nên cô vội vàng xông lên, muốn đoạt lấy máy quay của Ngụy Bình.

Ngụy Bình thấy vậy, vội vàng giấu máy quay vào lòng, chạy về phía chủ mộ thất phía sau!

Thấy Liễu Như Yên sắp đuổi theo ông ta vào chủ mộ thất, Chu Thánh vội vàng nhắc nhở: "Đừng đuổi nữa." Nhưng chính vào lúc biến cố đột ngột xảy ra, khi mấy người không thể phân tâm, giáo sư lại lê lết thân thể mệt mỏi của mình, từng bước vịn vào tường, run rẩy đi về phía chủ mộ thất.

Ai có thể ngờ rằng, giáo sư già yếu, thể lực không tốt, lại kiên trì đi sâu vào mộ thất như vậy.

Giáo sư vừa đi vừa lẩm bẩm: "Phương pháp trường sinh, nơi đó nhất định có phương pháp trường sinh, rất nhanh ta sẽ có được nó, rất nhanh..." Tiếng lẩm bẩm của ông cũng bị chôn vùi trong tiếng sụp đổ, không ai nghe thấy.

Liễu Như Yên nghe thấy lời nhắc nhở của Chu Thánh, vội vàng dừng bước.

Nhưng đúng lúc này, qua khe hở trên tường chủ mộ thất bị Chu Thánh chém xuyên, cô nhìn thấy một luồng ánh sáng đỏ rực trong mộ thất, ánh sáng đỏ như máu trong nháy mắt che khuất thân hình Ngụy Bình.

Ngay sau đó, một luồng khí màu đỏ trắng đan xen theo khe nứt trên tường chui ra khỏi dũng đạo.

Vào lúc này, Liễu Như Yên không còn để ý đến việc che giấu, vội vàng dùng thuật Ngự Phong cố gắng chặn luồng khí quỷ dị này trở lại chủ mộ thất.

Tuy nhiên, luồng khí này như có sinh mệnh, lại dần dần ngưng tụ thành hình người trước mặt Liễu Như Yên.

Sau đó, luồng khí hình người giơ tay lên, nắm đấm vung về phía Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên cảm thấy một luồng sức mạnh khó có thể chống cự

đang đè nén mình, khiến cô hoàn toàn không thể né tránh!

"Bành!" Tiếng nắm đấm đánh thẳng vào ngực khiến người ta kinh hãi.

Cơ thể của Liễu Như Yên bay ngược ra sau, cô cảm thấy cổ họng ngọt ngào, sau đó một ngụm máu không kiểm soát được phun ra, nhuộm đỏ một mảng đất nhỏ.

Mặc dù mấy người kia không trực tiếp đối mặt với luồng khí hình người quỷ dị này, nhưng chỉ cần nghe tiếng Liễu Như Yên bị trúng đòn vừa rồi, cũng có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng của luồng khí hình người.

Đôi chân do khí lưu hóa thành bắt chéo bước về phía trước, tư thế vô cùng ưu nhã, nhưng tốc độ tiến lên lại không hề chậm!

Luồng khí hình người đánh bay Liễu Như Yên ở gần nhất, ngay sau đó liền đến trước mặt giáo sư.

Giáo sư run rẩy giang rộng hai tay, ánh mắt tha thiết nhìn bóng hình, giọng điệu kích động hỏi: "Phu nhân, ngài đến để mang lại trường sinh cho chúng tôi sao?" Chu Thánh khẽ nhíu mày, cảm xúc của giáo sư lúc này, giống như vẫn chưa thoát khỏi trạng thái kích động, vẫn vô cùng không bình tĩnh.

Nhưng tính thời gian, họ đã rời khỏi ngôi mộ có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người rất lâu rồi.

Tuy nhiên, cách xưng hô của giáo sư đối với luồng khí hình người lại khiến Chu Thánh chú ý.

Từ dáng vẻ của luồng khí hình người, nó quả thực rất ưu nhã giống một người phụ nữ, hơn nữa, Chu Thánh mơ hồ cảm giác, mấy luồng khí trắng lơ lửng sau lưng hình người, giống như đuôi vậy.

Chu Thánh liên tưởng đến những lời Tề Tử Du nói trước khi hôn

mê, cảm thấy mình đã tiến gần hơn một bước đến sự thật.

Tuy nhiên, luồng khí hình người lại như phớt lờ giáo sư, đi thẳng qua cơ thể ông, rồi vượt qua Tiểu Vương và Tiểu Trương phía sau.

Mục tiêu của nó rất rõ ràng, chính là Tề Tử Du!

Mấy người căng thẳng nhìn chằm chằm vào động tác của luồng khí hình người, nhưng nó lại chỉ nhẹ nhàng vuốt trán Tề Tử Du, sau đó liền biến trở lại thành trạng thái khí lưu không quy luật, theo khe nứt trên tường chui trở lại chủ mộ thất.

Ngay sau đó, trong dũng đạo truyền đến một giọng nói trong trẻo: "Đừng qua đây, các con, mau đi, mau đi..." Âm thanh vang vọng trong không gian chật hẹp, giống như tiếng chuông ngân dài, lay động tâm hồn mỗi người.

Ngay cả Chu Thánh dường như cũng bị âm thanh này ảnh hưởng, có chút nóng lòng muốn rời khỏi nơi này!

"Mau đi... mau đi..." Giọng nói trong trẻo đó vẫn lặp đi lặp lại, giống như một chiếc máy ghi âm bị hỏng, liên tục đọc lại cùng một câu.

Không ai chú ý, bên khóe mắt của Tề Tử Du đang hôn mê, lại chảy ra vài giọt nước mắt.

Ngay cả khuôn mặt vốn bình yên của Tề Tử Du, lúc này cũng trở nên có chút bất an.

Nhưng anh ta lại không hề tỉnh lại, phảng phất như bị ác mộng quấn lấy tâm hồn.

Kỳ diệu là, cùng với giọng nói trong trẻo không ngừng truyền đến, sự rung chuyển trong dũng đạo lại dần dần lắng xuống!

Chu Thánh cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc, hắn cẩn thận thu lại

sức mạnh của mình, thấy bức tường không có xu hướng sụp đổ tiếp, lúc này mới yên tâm lùi lại mấy bước.

Giáo sư vốn vẫn kiên trì đi về phía chủ mộ thất, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói, ông lại như bị mê hoặc, từng bước lùi về vị trí cũ.

Ngay cả Tiểu Trương và Tiểu Vương, lúc này vẻ mặt cũng có chút mơ hồ, ánh mắt càng thêm u ám vô quang, cũng giống như bị âm thanh khống chế, đứng ở vị trí xa chủ mộ thất nhất, ngây người bất động.

Ngược lại, Liễu Như Yên dường như không bị ảnh hưởng gì, ngoài việc khí huyết vẫn cuộn trào sau khi bị trọng thương, cô không có dấu hiệu bị giọng nói mê hoặc.

Nếu nói Liễu Như Yên có điểm gì khác biệt với mấy người có mặt, đó chính là giới tính của cô khác với những người còn lại.

Mà âm thanh có thể mê hoặc người khác giới, Chu Thánh không khỏi liên tưởng đến một loài vật mà hắn rất quen thuộc.

Những cái đuôi ẩn hiện sau lưng luồng khí hình người vừa rồi, dường như không phải là ảo giác!

Mặc dù tình hình hiện tại vô cùng quỷ dị, nhưng cũng là cơ hội nghỉ ngơi hiếm hoi của mấy người.

Chu Thánh nhân cơ hội này, trước tiên sơ cứu qua loa vết thương của Liễu Như Yên.

Bây giờ nghĩ lại, luồng khí hình người đó chỉ tấn công Liễu Như Yên, có lẽ chính là vì nó biết rõ mình không thể mê hoặc được Liễu Như Yên, nên mới phải làm suy yếu chiến lực của cô trước.

Sau đó, Chu Thánh xem qua loa vết thương trên người Tề Tử Du, quả nhiên, đại bộ phận vết thương đều đã kết vảy.

Từ tình hình hồi phục của vết thương, vết thương trên người Tề Tử Du không giống như vừa mới bị, mà giống như vết thương đã sắp lành từ mấy tuần trước.

Chỉ riêng tốc độ hồi phục vết thương của anh ta, anh ta đã có thể bị bắt đi làm vật thí nghiệm rồi.

Chu Thánh lay lay người Tề Tử Du, trong tình huống cố gắng tránh chạm vào vết thương, muốn gọi anh ta tỉnh lại.

Nhưng Tề Tử Du lại phảng phất như hôn mê bất tỉnh, mặc cho Chu Thánh lay thế nào cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tề Tử Du nhất định biết nhiều sự thật hơn.

Ví dụ như tại sao cả ngôi mộ đều đang dẫn dắt mọi người hoàn thành quy trình trên bích họa, cuối cùng tiến vào chủ mộ thất, nhưng vật thần bí trong mộ thất lại đang kêu gọi họ rời đi.

Hay ví dụ như, tại sao mỗi một cơ quan trông có vẻ nguy hiểm, lại để lại một chút gợi ý và sinh cơ?

Giả sử luồng khí hình người vừa rồi, là hiện thân của "phu nhân", giọng nói đang vang vọng trong dũng đạo bây giờ, cũng là giọng của phu nhân.

Vậy thì phu nhân và người xây dựng ngôi mộ này, rất có thể là quan hệ đối địch.

Nhưng theo lời kể của Tề Tử Du năm đó, hậu sự của phủ tướng quân chính là do một tay phu nhân lo liệu, ngay cả khu mộ thất này cũng có thể là do một tay phu nhân tạo ra.

Vậy thì phu nhân tại sao lại tự mình đối kháng với chính mình?

Quá nhiều bí ẩn vây quanh trong lòng Chu Thánh, hắn giống như đang đứng trong một mê cung, vừa mới phát hiện phương hướng đến

ngã rẽ tiếp theo, lại rất nhanh nhìn thấy ở ngã rẽ tiếp theo có vô số ngã ba, phảng phất như vĩnh viễn cũng khó đi đến cuối cùng.

Chu Thánh lại thử gọi mấy tiếng giáo sư và hai sinh viên, giáo sư bị mê hoặc sâu nhất, mặc cho Chu Thánh gọi thế nào cũng không có phản ứng.

Nhưng Tiểu Trương lại rất nhanh tỉnh lại trong tiếng gọi của Chu Thánh, anh ta nhìn Chu Thánh mơ hồ hỏi: "Đại lão, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 587

Sao tôi đột nhiên lại đứng ở đây?" Thấy anh ta hồi phục tỉnh táo, Chu Thánh liền bắt đầu gọi Tiểu Vương, nhưng chưa được mấy giây, Tiểu Trương lại một lần nữa biến thành trạng thái hai mắt vô quang.

Liễu Như Yên nói: "Xem ra chỉ khi giọng của anh át được tiếng gọi kia, họ mới có thể tạm thời thoát khỏi ảnh hưởng của sự mê hoặc." Liễu Như Yên lúc này đang ngồi bên cạnh mấy người, dựa vào tường, nghỉ ngơi một lát.

Cô đã lau đi vết máu bên môi, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng không hề lộ ra bất kỳ vẻ đau đớn nào.

Với thể chất của cô, bị trọng thương cũng không đến mức hoàn toàn không thể hành động.

Nhưng sau chuyến đi này trở về, khó tránh khỏi phải nghỉ ngơi một thời gian.

Nhưng ít nhất trước khi hành động kết thúc, cô không thể cho phép mình trở thành gánh nặng!

Chu Thánh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với phán đoán của Liễu Như Yên: "Việc dũng đạo sụp đổ e rằng cũng vậy, chỉ khi tiếng gọi át được một loại âm thanh nào đó mà chúng ta không nghe thấy, việc sụp đổ mới dừng lại." Nếu mấu chốt của cả ngôi mộ đều là âm thanh, Chu Thánh tự nhiên có thể liên tưởng đến thủ đoạn gây sụp đổ bằng âm thanh.

Liễu Như Yên hỏi: "Âm thanh không nghe thấy?

Chẳng lẽ là sóng siêu âm hoặc sóng hạ âm?" Chu Thánh nói: "Tôi từng nghe nói, một loại sóng hạ âm có tần số đặc biệt, có thể gây ra

cộng hưởng của đất đai, tạo ra động đất quy mô nhỏ." "Chỉ có điều do hạn chế trong việc truyền sóng hạ âm, cấp độ của động đất thường rất khó đạt đến mức độ khiến người ta chú ý, cảm giác rung chấn cũng rất yếu." Thêm vào đó, máy móc tạo ra sóng hạ âm quy mô lớn có giá thành cực cao, sức phá hoại gây ra lại rất nhỏ, nên dù là khủng bố, cũng không ai sử dụng thủ đoạn này để phá hoại.

Dù sao, tốn một lượng lớn tài sản và công sức để tạo ra sóng hạ âm có tần số đặc biệt, còn không bằng trực tiếp ném hai quả bom cho thực tế.

Liễu Như Yên bổ sung: "Nhưng ở dưới lòng đất vốn đã trống trải, sự cộng hưởng của tầng đất có thể dễ dàng gây ra sụp đổ." "Hơn nữa kế hoạch quy mô lớn như vậy, nhất định sẽ bị người ta phát hiện tung tích, dù sao thì máy tạo sóng hạ âm cỡ lớn căn bản không có chỗ nào để giấu." Nói cách khác, thủ đoạn này trông có vẻ bất ngờ, thực ra lại rất dễ bị truy lùng phát hiện.

Nếu chỉ muốn gây sụp đổ mộ, có quá nhiều thủ đoạn hiệu quả hơn để lựa chọn!

Lợi ích duy nhất của thủ đoạn này, chính là trước khi sự sụp đổ hoàn toàn không thể kiểm soát, có thể thông qua việc can thiệp âm thanh để dừng kế hoạch này bất cứ lúc nào.

Đương nhiên, muốn làm nhiễu loạn một loại sóng âm có tần số nhất định, tự nhiên cũng cần dải sóng đặc biệt.

Tiếng la hét bình thường của người bình thường, không có khả năng can thiệp vào sóng hạ âm.

Nhưng tiếng gọi của vật phi nhân trong chủ mộ thất, có lẽ lại vừa khéo hình thành dải sóng đặc biệt!

Ánh mắt Liễu Như Yên lóe lên, nhìn về phía Chu Thánh: "Em đột

nhiên nghĩ đến tin nhắn Bạch Phỉ Phỉ gửi trước đó, anh nói xem, có phải cô ấy đã phát hiện kế hoạch phá hủy mộ thất của Thiên Tôn Hội, nên mới ngăn cản chúng ta xuống mộ không?" "Rất có khả năng." Chu Thánh cũng có suy đoán này, nhưng ở dưới lòng đất không có tín hiệu, hắn cũng không nhận được tin nhắn tiếp theo của Bạch Phỉ Phỉ.

Nếu không phải Bạch Phỉ Phỉ phát hiện ra kế hoạch, làm sao một người ở cách xa hàng chục dặm như cô ấy lại có thể biết rõ Chu Thánh và họ sẽ gặp phải nguy hiểm gì trong mộ thất?

Hơn nữa, nếu dùng sóng hạ âm gây sụp đổ là thủ đoạn đã được Thiên Tôn Hội lên kế hoạch từ sớm, vậy thì sự bình tĩnh của Ngụy Bình khi đối mặt với chấn động cũng có thể được giải thích rất rõ ràng.

E rằng họ đã sớm thử nghiệm, dùng sóng hạ âm gây cộng hưởng mất bao lâu mới có thể khiến sự sụp đổ đi vào giai đoạn không thể kiểm soát.

Mà trước khi thời gian đến, họ có thể dừng cộng hưởng bất cứ lúc nào, Ngụy Bình tự nhiên không sợ hãi!

Nếu nói hành động của Thiên Tôn Hội là một đường thẳng, vậy thì những bí ẩn trên đường thẳng này đã dần được giải đáp, trở nên rõ ràng.

Nhưng trong ngôi mộ này, rõ ràng còn có một đường thẳng khác phức tạp, đan xen với hành động của Thiên Tôn Hội, tạo thành một mạng lưới mê cung khiến người ta không thể xác định phương hướng.

Đó chính là sự thật được che giấu trong ngôi mộ này năm đó!

Chu Thánh vốn muốn tìm câu trả lời này từ miệng Tề Tử Du, đáng tiếc Tề Tử Du vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hắn đành phải nhìn về phía phong thư tử gián trong tay, thứ này, hẳn cũng có thể mang lại cho hắn câu trả lời!

Chu Thánh mở lá thư gián ra, do được niêm phong trong mộ thất thiếu dưỡng khí nhiều năm, chữ viết trên đó không bị oxy hóa, có thể nhìn rất rõ ràng.

Trang đầu tiên của thư tử gián, viết tám chữ lớn bằng máu: "Tuyệt vô nhị tâm, dĩ tử minh chí!" Nét chữ phóng khoáng mà hào sảng, nhưng lại có vẻ đẹp của lối viết hành giai không gò bó, rõ ràng người viết lúc sinh thời có chút tài nghệ về thư pháp.

Từ nét chữ xem ra, người viết bức thư này có vẻ là chính tướng quân.

Thư pháp thời đại đó cũng trăm hoa đua nở, hành giai được coi là một trong những lối viết chính.

Cho nên, bức thư gián bằng chữ hành giai cũng hợp tình hợp lý, đối với người hiện đại, việc đọc cũng không có trở ngại lớn.

Ngoài trang đầu tiên viết bằng máu, phần sau là những lời trình bày chi tiết bằng mực.

Chu Thánh đọc kỹ, đại ý của thư tử gián là tướng quân đang khóc lóc cho nỗi oan của mình, ông cho biết việc có người tố cáo ông ngầm đúc vũ khí âm mưu tạo phản trước đó, hoàn toàn là vu cáo.

Ông nguyện để chủ thượng cử người đến phủ của mình lục soát kỹ càng, nguyện bị coi là nghi phạm để điều tra toàn bộ gia tộc.

"Dòng dõi họ Tề, không có lòng phản trắc, không có việc đúc vũ khí." "Nhưng, lời gian nịnh làm vẩn tai, lòng đố kỵ che mắt.

Muốn gán tội, hà cớ gì không có?" Chu Thánh đọc kỹ từng câu chữ trên thư gián.

Nếu dòng dõi Tề tướng quân bị diệt môn vì bị xử oan, một sai lầm trọng đại như vậy, trong lịch sử không có ghi chép về người này cũng không có gì lạ.

Dù sao, phần lớn lịch sử lưu truyền đến nay, vẫn là do sử quan của nhà cầm quyền ghi lại.

Muốn sử quan không thiên vị ghi lại tất cả sai lầm của chủ, căn bản không thực tế.

Tuy nhiên, từ lời kể của tướng quân, mục đích của bức thư tử gián này, không phải là để rửa sạch nỗi oan của mình, mà là hy vọng thánh thượng niệm tình công lao nhiều năm của ông, có thể tha cho thân tộc của ông.

Qua nét chữ hành giai phóng khoáng, từng cảnh tượng mấy trăm năm trước phảng phất hiện ra trước mắt Chu Thánh.

"...Ta trấn giữ biên cương mấy mươi năm, quanh năm bầu bạn với tuyết bắc.

Từng trải qua năm mới mừng đến, có người chết cóng trước khi thấy ánh bình minh, tuyết trắng phủ đầy lồng đèn đỏ, như vạn dặm vải tang..." Đại ý là khi Tết đến, trong phủ lại có người chết cóng trước khi nhìn thấy mặt trời năm mới, tuyết trắng phủ lên chiếc lồng đèn đỏ, giống như tấm vải trắng treo trên cửa khi làm lễ tế.

"Từng trải qua man di đột kích, lương thảo cạn kiệt, viện quân vô kỳ.

Tướng sĩ lấy thân làm thành, đổ máu xây tường.

Máu thành cột băng, ăn để cầm cự.

Hơn năm sau triệu về triều chất vấn viện quân đâu?

Đáp rằng không có thư..." Khi biên cương có chiến sự, viện quân

phía sau mãi không đến, thi thể đông cứng của tướng sĩ xây thành một bức tường thành vững chắc.

Máu nóng đổ ra nhanh chóng đông thành cột băng, những tướng sĩ còn sống thậm chí phải dùng nước tuyết trộn máu để cầm đói!

Khi tướng quân được triệu về triều, chất vấn tại sao không có viện quân và lương thực, lại nhận được câu trả lời rằng triều đình căn bản không nhận được thư cầu viện.

Nếu không phải có kẻ cố ý chặn thư cầu viện, làm sao có thể gây ra cục diện này?

"Những chuyện này, chưa từng khiến ta sinh lòng phản, nảy ý loạn.

Chỉ kể ra để tỏ nỗi đau thánh thượng bị che mắt, tai mắt khó thông." Cuộc đời Tề tướng quân, tưởng như xa rời kinh thành, thoát khỏi cuộc chiến tương tàn giữa các vương gia, nhưng vẫn có nỗi khổ riêng.

Nói cho cùng, sinh vào thời loạn, ai có thể sống yên ổn một mình?

Chu Thánh không nói một lời, lặng lẽ đọc xong mấy đoạn văn cuối cùng.

Trên mấy trang giấy mỏng manh, viết đầy khổ sở, bi thương, và bất lực.

Chu Thánh tuy chỉ là người đời sau, nhưng thân là người ngoài cuộc, cũng cảm khái vạn phần.

"Nội tử thân nhiễm hàn bệnh khó qua khỏi, vô hậu mà qua đời, bi thay thương thay." "Ta không cầu thương, cũng không kể công, chỉ mong thánh thượng niệm tình biên cương khổ hàn khi còn sống, ân chuẩn cho hài cốt trong nhà được về nơi xuân ấm, không cần chịu cảnh thê lương nữa." "...Không cầu ngày được rửa oan trước thiên

hạ, thà ngậm oan dưới suối vàng, chỉ nguyện thân tộc bình an vô sự...” “Thánh thượng anh minh thần võ, vạn thọ vô cương.” Đọc xong bức thư tử gián này, lại liên hệ đến việc Tề Tử Du vừa nói là phu nhân đã giết họ, Chu Thánh cuối cùng cũng có thể xâu chuỗi mọi thứ lại.

E rằng, trong đống than lửa mà Tề Tử Du mượn đêm đó, có trộn lẫn thành phần gây mê, mới có thể khiến toàn bộ người trong phủ không một ai phản kháng mà bị giải quyết sạch sẽ.

Mà giữa chừng Tề Tử Du cảm thấy mình tỉnh lại nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị, có thể là thành phần gây ảo giác khiến anh ta nhìn thấy ảo ảnh.

Nguyên nhân phủ tướng quân tự diệt môn, có lẽ chính là mảnh huyết thư bằng vải bị xé nát giấu trong mộ.

Mảnh vải này bị tướng quân tức giận xé nát, nhưng liệu có huyết thư bằng vải nào khác được truyền đến trước mặt thánh thượng đương thời không?

Tướng ở ngoài, vốn đã khó khống chế, lại gặp phải vị vua hay nghi kỵ, e rằng lệnh tru sát đã trên đường đến phủ tướng quân rồi!

Cho nên tướng quân đi trước một bước, không để triều đình ra tay, tự mình kết liễu trước.

Sau đó dùng cái chết của mình, để đổi lấy việc hài cốt của cả nhà được về nơi xuân ấm, không còn chịu cảnh giá lạnh.

Dù sao ở thời đại đó, tội danh phản loạn là phải tru di cửu tộc.

Tướng quân dùng cái chết của cả nhà mình, để miễn cho các thân tộc khác tai ương, cũng coi như là một cách kiềm chế ngược lại hành động của vương thất.

Trong triều đại đó, người nổi tiếng họ Tề không nhiều, cũng không có ghi chép lịch sử nào về việc một gia tộc nào đó bị tru di cửu

tộc.

Cho nên, mục đích của tướng quân coi như đã đạt được.

Nhưng cũng chính vì nhà họ Tề nổi tiếng không nhiều, Chu Thánh đại khái có thể đoán được thân phận của vị Tề tướng quân này.

Nếu tính kỹ, ông ta quả thực có quan hệ mật thiết với trọng thần nắm giữ binh quyền trong triều, cũng khó tránh khỏi việc gây ra sự nghi kỵ và nhắm đến.

Với thân phận của Tề tướng quân, tuy không phải là bậc kinh tài diễm thế, nhưng cũng tuyệt đối không phải là người vô danh.

Trong sử liệu sở dĩ không có ghi chép về ông, có thể là vì chuyện quá khứ không mấy vẻ vang này.

Mà bức thư tử gián này nếu đã được đặt trong mộ của tướng quân, cũng cho thấy việc này căn bản không thể gây ra sóng gió gì trong triều đình, đã bị che đậy, nên e rằng người biết chuyện cũng rất ít.

Thời gian dần dần chôn vùi tất cả, có lẽ những câu chuyện như của Tề tướng quân còn có vạn vạn nghìn nghìn, nhưng không có cơ hội được hậu thế phát hiện.

Ai có thể biết được, lịch sử rốt cuộc còn ẩn giấu những câu chuyện thăng trầm như thế nào?

Chương 588

Chu Thánh cẩn thận thu lại thư tử gián, sau đó nhìn lên bức tường đất màu vàng xỉn trên đầu.

Nếu cưỡng ép mở một cái lỗ ở đây, trèo về mặt đất, cũng không phải là hoàn toàn không thể.

Dù cho Thiên Tôn Hội làm sập cả mộ thất, Chu Thánh cũng có đủ năng lực bảo vệ mạng sống.

Nhưng nếu đi đến bước này, thân phận của hắn cũng chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Chu Thánh tạm thời gác lại ý định này, đúng lúc này, tiếng gọi dần yếu đi, dũng đạo lại một lần nữa bắt đầu rung chuyển.

Chu Thánh nhìn từ xa, cùng với việc âm thanh yếu đi, ánh sáng đỏ từ chủ mộ thất lại càng rực rỡ hơn vài phần!

Ánh sáng đỏ lập lòe, như thể có thứ gì đó muốn chạy ra từ bên trong.

"Ầm!" một tiếng nổ lớn, hai bên tường đất của dũng đạo đột nhiên sụp đổ.

Cùng lúc đó, cửa sắt của chủ mộ thất cũng bị húc tung!

Bùn đất gạch ngói văng tung tóe, nhưng sự sụp đổ như dự đoán lại không xảy ra, bức tường đổ sang hai bên, lại để lộ ra một không gian lớn hơn.

Chu Thánh lúc này mới nhận ra, hóa ra hai bên tường của dũng đạo và bức tường ngăn phía trước, tất cả đều là thuật che mắt!

Bọn họ sớm đã đứng trong chủ mộ thất cuối cùng rồi!

Cả một khu vực không gian dưới lòng đất này, bao gồm cả dũng đạo, đều thuộc phạm vi của chủ mộ thất!

E rằng, vị trí ẩn nấp của Ngụy Bình trước đó, chính là không gian ẩn sau bức tường dũng đạo.

Như vậy xem ra, Ngụy Bình từ đầu đã đang câu giờ, khiến Chu Thánh lầm tưởng rằng chỉ cần không vào căn phòng đặt quan tài là không sao.

Nếu coi cả không gian này là một mộ thất, nơi đây có diện tích lớn hơn và thoáng đãng hơn căn phòng đặt bích họa.

Những cơ quan và bí mật có thể ẩn giấu ở đây cũng sẽ nhiều hơn.

Sau khi tiếng gọi trong trẻo dần yếu đi, Tiểu Trương và Tiểu Vương là những người đầu tiên hồi phục thần trí.

Nhưng họ lại không thể hành động tự nhiên, mà giống như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, nhíu chặt mày, và giơ hai tay ôm lấy đầu mình.

Liễu Như Yên hỏi: "Đây là di chứng của việc bị mê hoặc?

Hay là có thứ gì khác ảnh hưởng đến họ?" Giáo sư cũng giơ một tay lên đỡ trán, ông cảm thấy trong đầu như có một cây búa nhỏ đang liên tục gõ, gây ra từng cơn đau dữ dội.

Nhưng ông lại dùng tay kia mò mẫm tiến về phía trước, hướng về nơi ánh sáng đỏ rực, loạng choạng bước đi.

Lúc này cửa sắt và tường đã bị húc tung, nhưng cảnh tượng gần quan tài vẫn không thể phân biệt được, khu vực đó đã hoàn toàn bị bao bọc bởi ánh sáng đỏ.

Thấy giáo sư sắp bước vào phạm vi ánh sáng đỏ, Chu Thánh đành phải tiến lên hai bước kéo ông lại.

Sức lực của giáo sư rõ ràng không thể chống lại Chu Thánh, ông giãy giụa hai cái, rồi có chút tức giận hét lên: "Buông tôi ra!" Chu Thánh nói: "Muốn tìm cái chết thì đổi chỗ khác.

Đừng ở trước mắt tôi, tôi chắc chắn sẽ không cản ông!" "Sao tôi lại tìm chết?

Đây là cơ hội trường sinh!

Không sai đâu, tôi đã hiểu thiết kế của cả ngôi mộ này rồi!" Giáo sư kiên quyết nói, "Hơn nữa, dù tôi có sai, chết thì sao chứ?

Dù sao tôi cũng không còn sống được bao nhiêu năm, thà đánh cược một phen!" Giọng điệu của ông nghe rất kiên định, hoàn toàn không cho mình nửa điểm cơ hội do dự.

Chu Thánh lớn tiếng nói: "Bình tĩnh lại, cảm xúc của ông hiện đang bị khống chế, đây không nhất định là suy nghĩ thật sự của ông!" "Không, không, đây mới là suy nghĩ thật sự của tôi, tôi muốn trường sinh, dù phải gánh vác mạng sống của người khác, tôi cũng phải trường sinh!" Giọng điệu của giáo sư càng nói càng kích động.

Nghe ra cách nói của ông, sắc mặt Liễu Như Yên và Chu Thánh đều sững lại: "Gánh vác mạng sống của người khác?" Giáo sư nói: "Bức bích họa đó đã nói cho chúng ta rồi, trường sinh là trao đổi, là hiến tế, là chuyển số mệnh của một người sang người khác!" "Mà những mộ thất chúng ta đi qua, chính là nghi thức hiến tế!" "Nhưng ngoài Tề Tử Du ra, chúng ta đều không hoàn thành quá trình hiến tế, nên chỉ có Tề Tử Du là vật tế ở đây, còn mấy người chúng ta, là phải tranh giành cơ hội duy nhất được hiến tế đó!" Từ lúc nãy, cơ quan trong mộ quả thực đang dẫn dắt họ tàn sát lẫn nhau.

Mục đích của thiết kế này, vừa khéo trùng khớp với suy đoán của giáo sư!

“Nếu các người đều thanh cao, đều không muốn tranh giành cơ hội này, tại sao không chịu nhường nó cho tôi?” Giáo sư nhìn Chu Thánh, trong mắt mang theo sự khao khát không hề che giấu.

Giáo sư chỉ vào vị trí ánh sáng đỏ rực rỡ: “Các người xem, nghi thức đã bắt đầu vận hành rồi, chỉ cần thả tôi qua, sinh mệnh của Tề Tử Du sẽ chuyển sang cho tôi, nếu cuộc sống trường sinh của cậu ta vô nghĩa như vậy, không bằng giao cho tôi, tôi sẽ khiến sinh mệnh sống có giá trị hơn!” Đúng lúc này, ánh sáng đỏ càng rực rỡ hơn vài phần, trong nháy mắt nuốt chửng thân hình Chu Thánh và giáo sư.

Mà giọng nói mê hoặc người ta rời đi, cũng hoàn toàn biến mất vào lúc này.

Tề Tử Du giống như một cỗ máy được lên dây cót lại, đột nhiên mở mắt, thân hình cứng đờ đứng dậy, mặt không biểu cảm đi về phía trước.

Anh ta tiến một bước, ánh sáng đỏ lại càng rực rỡ thêm một phần, giống như những người yêu nhau chạy về phía nhau, di chuyển và tiến lại gần nhau.

Liễu Như Yên vốn đang lo lắng cho Chu Thánh bị ánh sáng đỏ nuốt chửng, quay mắt lại đã phát hiện sự bất thường của Tề Tử Du.

“Chặn cậu ta lại!” Liễu Như Yên vội vàng hét lên.

Dù cho những suy đoán khác của giáo sư có sai, thân phận vật tế của Tề Tử Du rõ ràng phù hợp với tình hình từ trước đến nay.

Ít nhất ở điểm này, suy luận của cô và Chu Thánh cũng giống như của giáo sư.

Chỉ có điều, họ không cho rằng, những du khách tạm thời vào mộ sẽ trở thành “người may mắn” được ban cho sự trường sinh.

Chu Thánh và Liễu Như Yên cho rằng, người cuối cùng được lợi,

chắc chắn vẫn là người của Thiên Tôn Hội.

Sự tồn tại của những du khách này có thể chỉ là một điều kiện cần phải đạt được của nghi thức hiến tế.

Nhưng khi Ngụy Bình xuất hiện, từ biểu hiện của ông ta, ông ta cũng không giống người được hưởng lợi từ việc nhận hiến tế.

Ngoài Ngụy Bình và mấy người họ ra, nơi này cũng không có sinh vật sống nào khác có thể nhận hiến tế, luồng khí hình người và âm thanh trước đó, chỉ là một ý thức còn sót lại, không phải là phu nhân thật sự ở trong mộ.

Họ không hiểu trong hồ lô của Thiên Tôn Hội rốt cuộc bán thuốc gì.

Do đó, suy đoán và phán đoán của Chu Thánh và Liễu Như Yên lại một lần nữa gặp bế tắc, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Tuy nhiên, giọng nói của Liễu Như Yên không thể khiến Tiểu Vương và Tiểu Trương hành động.

Cảm giác bị búa nhỏ gõ trong đầu họ vẫn chưa tan biến, trước mắt từng trận mờ ảo, bên tai cũng toàn là tiếng ù ù.

Nhưng trong ý thức của họ đều xuất hiện cùng một ý nghĩ: "Chỉ cần đi về phía trước mấy bước, là có thể đoạt lấy sinh mệnh của Tề Tử Du, có được sự trường sinh của cậu ta!" Trạng thái của Tiểu Trương và Tiểu Vương lúc này đều rất tồi tệ, nhưng đầu óc họ lại vô cùng tỉnh táo, vẫn có thể phân biệt được đúng sai.

Đương nhiên, khát vọng trường sinh, gần như ai cũng có.

Nhưng khát vọng của đa số người, cũng chỉ là một mong muốn tốt đẹp, chưa đến mức bất chấp thủ đoạn để đạt được.

Tiểu Trương và Tiểu Vương tuy cũng cảm thấy trường sinh rất

ngầu, nhưng lý trí lại nói cho họ biết, đoạt lấy sinh mệnh của người khác là hành vi sai trái, họ không thể làm, nên hai người đều chỉ co ro tại chỗ, đau khổ ôm đầu.

Thấy vậy, Liễu Như Yên lê lết thân thể trọng thương, cố nén khí huyết cuộn trào trong lồng ngực, cố gắng chặn Tề Tử Du lại.

Đúng lúc này, ánh sáng đỏ đột nhiên thay đổi phương hướng, chui về phía đầu hai người.

Ngay sau đó, tảng đá khổng lồ bị ánh sáng đỏ bao bọc do rung chuyển dữ dội đột nhiên rơi xuống, đập về phía hai người!

Nếu là bình thường, Liễu Như Yên tự nhiên có thể kịp thời né tránh, thậm chí có thể đẩy cả Tề Tử Du ra.

Nhưng bây giờ, với thương tích nặng, cô căn bản không kịp phản ứng, mắt thấy sắp bị tảng đá đè bẹp!

"Ầm" "Meo" Tiếng tảng đá va chạm mạnh với mặt đất, cùng với một tiếng mèo kêu trong trẻo lạ thường vang lên cùng lúc.

Trong thoáng chốc, Tiểu Trương và Tiểu Vương đều tưởng mình nghe nhầm, trong mộ thất sao lại có mèo?

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện, trước mắt lại thật sự có một con mèo nhỏ, tư thế ưu nhã đứng trước mặt họ, vừa cao quý lại vừa đáng yêu.

Dưới chân con mèo, là Liễu Như Yên vừa được nó dùng sức đẩy ra trong gang tấc.

Liễu Như Yên kinh hồn chưa định thở phào một hơi, tuy thân là tử sĩ, cô cũng giống như Chu Thánh, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào, nhưng cảm giác kinh hãi sau khi thoát chết trong gang tấc, vẫn khiến cô cảm nhận được sự quý giá của sinh mệnh.

“Cảm ơn.” Liễu Như Yên chân thành nói.

Cô tự nhiên biết, con mèo trước mắt này là do Lưu Ly hóa thành.

Cô cũng biết, vốn dĩ, Chu Thánh muốn dùng Lưu Ly làm hậu thủ, chờ đợi kẻ chủ mưu sau lưng xuất hiện, rồi nhân cơ hội khống chế đối phương.

Dù sao, không ai để ý đến một con mèo biết ẩn mình trong lăng mộ.

Lúc này, Ngụy Bình rõ ràng vẫn chưa phải là kẻ chủ mưu quan trọng nhất, Lưu Ly đáng lẽ nên tiếp tục ẩn nấp một lát, nhưng cô lại vì cứu Liễu Như Yên mà bại lộ trước.

Trong lòng Liễu Như Yên vừa có cảm kích, nhưng nhiều hơn lại là tự trách.

Cô luôn nghĩ đừng làm gánh nặng cho người khác, lại không ngờ cuối cùng vẫn là cô phá hỏng kế hoạch của Chu Thánh.

Lưu Ly tuy đã cứu được Liễu Như Yên, nhưng Tề Tử Du bên cạnh lại không có may mắn như vậy.

Dù sao cô vẫn giữ hình dạng mèo, hành động có nhiều bất tiện, có thể cứu được một người trong gang tấc đã là giới hạn.

Tảng đá rơi xuống như nhắm thẳng vào đỉnh đầu Tề Tử Du, không lệch một ly, đập mạnh lên người anh ta!

Dưới tảng đá, máu tươi rỉ ra, nhuộm đỏ một mảng đất.

Trong không khí lập tức thoang thoảng mùi máu tanh.

Chương 589

Nhưng cùng với mùi vị này truyền vào mũi, Tiểu Trương và Tiểu Vương cảm thấy tiếng gõ trong đầu dường như dần dần dịu đi, ý niệm trở thành người được hiến tế cũng dần tan biến.

Họ ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được mà nuốt nước bọt một cách căng thẳng.

Bị một tảng đá nặng như vậy đè xuống, gần như không có khả năng sống sót.

Khó có thể tưởng tượng dưới tảng đá, cơ thể Tề Tử Du đã bị ép thành dạng gì!

Một người sống sờ sờ, cứ như vậy bị đập thành thịt nát ngay trước mắt họ.

Cảnh tượng bất ngờ này, đã mang đến một cú sốc cực lớn cho Tiểu Vương và Tiểu Trương.

Dưới sự kinh hoàng, họ thậm chí không để ý đến hành động cảm ơn một con mèo của Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên ổn định lại tinh thần, một lần nữa đứng dậy, muốn đẩy tảng đá ra.

"Ngây ra đó làm gì, còn động đậy được thì qua đây giúp một tay!" Tiểu Vương và Tiểu Trương lúc này mới hoàn hồn, Tiểu Vương lau mặt, Tiểu Trương lắc đầu, đều cố gắng làm cho tinh thần mình tỉnh táo hơn.

Họ đi đến bên cạnh Liễu Như Yên, cùng cô nâng tảng đá lên.

Mãi đến lúc này, Tiểu Trương mới muộn màng nhận ra, giọng nói vừa rồi, căn bản không phải là của Liễu Như Yên!

Anh ta lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát, tay trượt một cái, suýt nữa làm tảng đá vừa khó khăn lắm mới nhấc lên được lại rơi xuống!

May mà Liễu Như Yên và Tiểu Vương phản ứng kịp thời, đỡ lấy lực của anh ta, mới không để cơ thể đã tan nát của Tề Tử Du bị tổn thương lần thứ hai.

"Tôi biết cảnh này hơi sốc, nhưng anh cũng không thể đột nhiên buông tay chứ?" Tiểu Vương không nhịn được nói.

Dưới tảng đá, cơ thể của Tề Tử Du đã không thể phân biệt được hình dạng con người hoàn chỉnh, xương sọ hoàn toàn vỡ nát, mảnh xương và máu thịt trộn lẫn vào nhau.

Chỉ cần liếc nhìn một cái, cũng đủ khiến người ta tê dại da đầu!

Tiểu Trương cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy lên đỉnh đầu, khiến anh ta không nhịn được rùng mình một cái, rồi nói: "Không, không phải cái đó." "Ở, ở đây có thể có một nữ quỷ mà chúng ta không nhìn thấy!" Tiểu Trương bây giờ có thể chắc chắn, vừa rồi Liễu Như Yên rõ ràng không nói chuyện, vậy thì ai đã gọi hai người họ đến giúp?

"Ngươi mới là nữ quỷ!" Lưu Ly nhẹ nhàng nhảy một cái, liền đạp lên vai Tiểu Trương, sau đó dùng móng mèo tát vào má anh ta một cái.

"Mèo, mèo nói chuyện?" "Tại sao mèo không thể nói chuyện?" Lưu Ly hỏi lại.

Tiểu Trương và Tiểu Vương lại ngây người một lúc lâu, mới chấp nhận được sự thật mèo biết nói.

May mà Lưu Ly không biến thành người trước mặt họ, nếu không cú sốc mang lại cho họ chắc chắn sẽ còn lớn hơn.

Tiểu Trương hoàn hồn, nói: "Là tôi kiến thức nông cạn, vẹt còn có

thể học nói tiếng người, mèo tự nhiên cũng có thể." Tiểu Vương luôn cảm thấy lời giải thích này có chút gượng ép, dù sao hệ thống thanh đới của vẹt và mèo hoàn toàn khác nhau.

Nhưng rõ ràng bây giờ không phải là lúc để ý đến vấn đề này, rất nhanh, họ đã bị dị tượng trước mắt thu hút toàn bộ sự chú ý.

Chỉ thấy máu trên mặt đất lại bắt đầu chảy ngược!

Cùng lúc đó, từng luồng ánh sáng đỏ từ mặt đất phát ra, tạo thành một trận pháp quỷ dị.

Mà hình dạng đại khái của trận pháp này, rất giống với đồ đằng khắc trên trán mọi người trong bức bích họa lúc đầu!

Ở trung tâm của quang trận, chính là đống máu thịt mơ hồ khó nhận ra của Tề Tử Du.

Nhưng cơ thể của anh ta, lại bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Xương cốt gãy lìa lại nối lại, cơ bắp gân cốt mọc lại...

Cảnh tượng quỷ dị này, còn khiến người ta tê dại da đầu hơn cả thảm trạng của thi thể!

Dù họ biết sức sống của Tề Tử Du khác thường, nhưng vết thương trên người anh ta trước đó cũng không hồi phục với tốc độ kỳ diệu như vậy.

Cảnh tượng trước mắt, giống như một đoạn phim tua nhanh gấp bội về sự phát triển của cơ thể người.

Chỉ trong vài hơi thở, cơ thể Tề Tử Du lại ghép lại thành một bộ dạng hoàn hảo không chút tổn thương.

Nếu không phải bộ quần áo rách nát của anh ta không hồi phục, cảnh tượng anh ta bị tảng đá đè bẹp thành thịt nát vừa rồi, giống như

chưa từng xảy ra!

Ngay sau đó, Tề Tử Du mở mắt, ánh mắt anh ta vẫn trống rỗng mơ hồ.

Tề Tử Du lặng lẽ đứng dậy, tiếp tục im lặng đi về phía trước.

Nếu liên kết hành động trước đó của Tề Tử Du với hành động bây giờ, hoàn toàn có thể nối liền một cách hoàn hảo!

Biến cố ở giữa giống như một đoạn video có thể bị cắt bỏ, không hề ảnh hưởng đến trước sau của khung hình.

Cảnh tượng vượt xa lẽ thường của con người này, làm sao không khiến người ta kinh hãi?

Trong chốc lát, ngay cả Liễu Như Yên cũng không tiến lên ngăn cản hành động của Tề Tử Du nữa.

Tuy nhiên, nếu Chu Thánh nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, hắn nhất định có thể phát hiện, cảnh cơ thể Tề Tử Du hồi phục như cũ, và tình hình Từ Tam hồi phục sau khi bị chặt đứt một mạng trong chiến đấu, giống hệt nhau!

Nói cách khác, sự trường sinh của Tề Tử Du, rất có thể cũng là vì anh ta đang gánh vác sinh mệnh của rất nhiều người.

Những sinh mệnh này chồng chất lên nhau, mới tạo thành hiện trạng bất thương bất tử của anh ta.

Nhưng, Tề Tử Du rõ ràng không tu luyện cùng một công pháp tàn quyển như Từ Tam, sức lực của anh ta thậm chí chỉ ở mức trung bình trong số người bình thường.

Sự xuất hiện của Tề Tử Du, cho thấy việc tu luyện công pháp tàn quyển do các thần linh để lại, không phải là điều kiện cần thiết cho việc hiến tế!

Đương nhiên, những công pháp đó vốn là do các thần minh thượng cổ đã vẫn lạc vì muốn tự cứu mình, cố ý mê hoặc thế nhân mà tạo ra.

Trong đó có phần lừa gạt và che giấu, cũng không có gì lạ.

Cùng với việc Tề Tử Du và quan tài ngày càng gần, ánh sáng đỏ lại từ rực rỡ mà suy yếu, dần dần lùi đi.

Sau khi ánh sáng tan đi, mọi người cuối cùng cũng có thể nhìn rõ cảnh tượng trong mộ.

Đất đai bên cạnh quan tài giống như bị mấy con trâu rừng điên cuồng tàn phá, trở nên lồi lõm không bằng phẳng.

Bức tường ngăn cách hai mộ thất cũng đã sụp đổ hoàn toàn, hai cỗ quan tài đặt đối xứng, nắp quan tài đều đã được mở.

Mà giáo sư và Chu Thánh bị ánh sáng đỏ bao phủ trước đó, lúc này đã không thấy tung tích.

Liễu Như Yên không khỏi có chút trách mình sơ suất.

Nếu cô đã nhìn thấy thao tác mộ thất bị tường đất ngăn cách trước đó, tại sao lại không liên tưởng đến việc tường đất của dũng đạo cũng là tường ngăn?

Nếu cô có thể phản ứng kịp thời hơn một chút, nếu suy nghĩ của cô có thể nhanh hơn một chút, liệu cục diện hiện tại có khác đi không?

Lúc này Chu Thánh không biết ở đâu, mục đích của Thiên Tôn Hội cũng chưa rõ, con đường rời khỏi đây họ lại càng không biết gì.

Tuy nhiên, Chu Thánh và giáo sư tuy đã biến mất, nhưng Ngụy Bình bị ánh sáng đỏ nuốt chửng đầu tiên lại vẫn ở nguyên tại chỗ.

Trong góc mộ thất, Ngụy Bình quỳ phục ở đó, trong tay còn cầm chiếc máy quay phim nhỏ gọn.

Hai tay ông ta ôm chặt máy quay, nhưng cũng không thể ngăn được sự run rẩy.

Vẻ mặt kích động của Ngụy Bình càng không thể che giấu.

Liễu Như Yên bỗng có dự cảm chẳng lành, cảnh Ngụy Bình "chết đi sống lại" vừa rồi, chẳng lẽ đã bị hắn ta quay lại?

Lưu Ly hiển nhiên cũng nghĩ đến vấn đề giống Liễu Như Yên.

Bọn họ hành động cùng lúc, một người cản Tề Tử Du, một con mèo lao đến giật lấy máy quay của Ngụy Bình với tốc độ cực nhanh.

Một người một mèo phối hợp vô cùng ăn ý, Ngụy Bình còn chưa kịp hoàn hồn thì Lưu Ly đã ngoạm chiếc máy quay kia phóng ra xa mấy mét.

Sau đó, nó đặt máy quay xuống đất, dùng một móng mèo đè lên thân máy, móng vuốt kia cố gắng lấy thẻ nhớ bên trong ra.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Ly nhìn thấy trên màn hình máy quay lướt qua một dòng chữ.

"Streamer, đừng có dọa người, cảnh vừa rồi là ghép phải không?" Dòng chữ này xuất hiện từ góc trên bên phải, lướt ngang sang trái cho đến khi biến mất.

Nhưng chính dòng chữ này đã khiến tim Lưu Ly lạnh buốt, thầm kêu không hay.

Cảnh mà máy quay đang ghi lại là một mảng bùn đất không rõ, rất nhanh sau đó, trên màn hình lại có một dòng đạn mạc khác lướt qua.

"Người đâu rồi?

Run một hồi làm rớt máy luôn à?" Dù trong lòng Lưu Ly không muốn tin thế nào, nó cũng không thể không chấp nhận sự thật này.

Thứ Ngụy Bình cầm là một chiếc máy quay livestream!

Hơn nữa, bên trong máy quay rất có thể mang theo bộ thu tín hiệu phiên bản tăng cường, khiến hắn ta dù ở dưới lòng đất sâu hàng chục mét vẫn có thể kết nối mạng để livestream trực tiếp!

Nhìn lại điện thoại của mấy người bọn họ, sớm đã không còn chút tín hiệu nào.

Lưu Ly vội vàng tắt máy quay, chắc hẳn màn hình livestream cũng sẽ vì thế mà dừng lại.

Dựa vào mấy dòng đạn mạc lác đác vừa rồi để phán đoán, số lượng khán giả xem livestream của Ngụy Bình hiện tại không nhiều, đây cũng là điều duy nhất có thể cảm thấy chút an ủi.

Chương 590

Chỉ hy vọng tiếp theo, đoạn video này không bị lan truyền quá rộng, tuyệt đối đừng gây ra những ảnh hưởng xấu khác.

Lưu Ly gần như có thể tưởng tượng được, một khi thông tin về việc có thể trường sinh được lan truyền rộng rãi, thế giới sẽ phải đối mặt với biến động như thế nào.

Không phải ai cũng có thể chống lại được cám dỗ như Tiểu Trương và Tiểu Vương.

Càng không phải ai cũng có thể đặt mình vào vị trí người khác, trân trọng sinh mệnh của họ.

Nhân tính vốn không thể chịu được cám dỗ và thử thách, một khi phương pháp hiến tế được lan truyền rộng rãi, những kẻ hung thủ vì trường sinh mà tước đoạt sinh mệnh của người khác chắc chắn sẽ xuất hiện!

Sau khi tắt máy quay, Lưu Ly nhanh chóng vùi nó xuống dưới bùn cát, rồi nhảy lên vai Liễu Như Yên, nhỏ giọng kể lại chuyện này cho cô.

Sắc mặt Liễu Như Yên phức tạp nhìn về phía Ngụy Bình, cô bây giờ dường như có thể hiểu được, Hội Thiên Tôn rốt cuộc đang bày ván cờ gì!

Nếu như trước đây, Người gác lăng bảo vệ sơn hải, che chở cho sự tồn tại của nhân gian, thì Thiên Tôn chính là kẻ xấu phá hoại sự bình yên của thế giới loài người.

Dưới sự tô vẽ này, Hội Thiên Tôn rất có thể sẽ lột xác, biến thành sự tồn tại ban phước trường sinh cho nhân loại, mang lại phúc lành

cho con người!

Còn Người gác lăng ngăn cản con người tìm kiếm trường sinh, e rằng sẽ trở thành kẻ thù của họ!

Dù trong thực tế, không phải ai cũng sống một cách tùy ý phóng khoáng, càng không phải cuộc sống của ai cũng thuận theo ý muốn.

Nhưng vẫn sẽ có không ít người mong chờ được trường sinh, dù chỉ là để kéo dài thêm một chút hành trình tầm thường của mình.

Bây giờ, Liễu Như Yên cũng có thể hiểu được, tại sao hoạt động lần này lại phải dùng hình thức đoàn du lịch, lôi kéo mấy người bình thường không liên quan đến đây.

Bởi vì, những người bình thường không liên quan này chính là những nhân chứng tốt nhất.

Nếu livestream của Ngụy Bình bắt đầu từ khi đoàn du lịch xuống mộ, thì trong mắt người ngoài cuộc, tất cả chuyện này giống như một vở hài kịch không mấy đặc sắc.

Không có hiệu ứng chương trình được thiết kế cẩn thận, cũng không có tình tiết lật ngược nhiều lần.

Nếu đây thực sự là một chương trình, tỷ lệ người xem của nó e rằng sẽ thấp đến mức khó tin.

Nhưng cũng chính vì vậy, tính chân thực của toàn bộ quá trình khám phá trong mộ lại được đảm bảo.

Chỉ cần Ngụy Bình ngắt livestream một cách thích hợp khi hắn lên tiếng, thì mọi chuyện trông sẽ giống như một đoàn du lịch vô tình lạc vào lăng mộ, tình cờ phát hiện ra sự tồn tại của trường sinh!

Sự tồn tại của những "du khách" như họ chính là bằng chứng tốt nhất cho việc hình ảnh không phải là ghép.

Video livestream cuối cùng sẽ diễn biến thành cục diện gì, Liễu Như Yên cũng không thể tưởng tượng được, nhưng hiện tại, cô vẫn phải tập trung vào tình hình trước mắt.

Ngụy Bình quỳ trên mặt đất bò về phía trước, dường như muốn lấy lại máy quay của mình.

Hắn vừa bò, miệng vừa lẩm bẩm: "Thấy chưa, các người thấy chưa, đây là thần tích thật sự!" "Thiên Tôn đại nhân không lừa chúng ta, ngài ấy thật sự sẽ ban phước trường sinh cho chúng ta..." "Tin Thiên Tôn, được vĩnh sinh!" Ngụy Bình quỳ trên đất giơ hai tay lên, dùng hết sức hét lớn.

Tiếng của hắn lại khiến mật thất rung chuyển dữ dội hơn vài phần.

Thế là, bóng dáng Lưu Ly loé lên trước mặt Ngụy Bình, Ngụy Bình căn bản không kịp cảm nhận được gì, chỉ cảm thấy mặt mình lành lạnh, sau đó liền mất đi ý thức, ngã gục xuống đất.

Liễu Như Yên dùng sức lay người Tề Tử Du, nhưng ánh mắt lơ đãng của Tề Tử Du vẫn không hề hội tụ.

Hắn ngược lại còn giơ tay lên, muốn đẩy cánh tay của Liễu Như Yên đang cản mình ra.

"Làm sao đây?

Đánh ngất hắn luôn?" Liễu Như Yên hỏi.

Lưu Ly quay người lại, nhẹ nhàng nhảy lên vai Tề Tử Du, ngửi kỹ trên người hắn một lượt, rồi nói: "Trên người hắn đã không còn dư thừa sinh khí." "Cũng có nghĩa là, hiến tế vừa rồi đã hoàn thành." Nhưng những người còn lại trong mộ huyệt, không có ai nhận được lượng lớn sinh mệnh mà Tề Tử Du mang trên người.

Chu Thánh và giáo sư đã biến mất, hiển nhiên cũng không thể nào

trở thành người được hiến tế.

Nếu bắt buộc phải để Lưu Ly miêu tả mùi trên người Tề Tử Du, thì khí tức của hắn giống như một ông lão sắp chết, đèn sắp cạn dầu vậy.

Lưu Ly nhớ lại dị tượng vừa rồi, có lẽ đồ đằng do hồng quang vẽ ra chính là pháp trận tiến hành hiến tế.

Sau khi hiến tế, Tề Tử Du chỉ còn lại một mạng.

Mạng này ngay lập tức chữa lành mọi vết thương trên người hắn, cho nên bây giờ hắn đã như cây khô sắp chết.

Có lẽ, tất cả đều là sự sắp đặt của bọn họ.

Không chỉ hiến tế hoàn thành đúng hẹn, quá trình khám phá mộ huyệt và cảnh chết đi sống lại cũng đã ghi lại thành công.

Cuối cùng, lại để mật thất sụp đổ, chôn vùi sự thật tại nơi này.

Tiếng gọi quỷ dị đã sớm biến mất, hồng quang cũng không còn tăm hơi, mật thất đã sớm trở lại bình thường.

Trừ việc mặt đất vẫn rung chuyển không ngừng, nơi này không còn thứ gì vượt quá nhận thức nữa.

Lưu Ly suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu hiến tế đã hoàn thành, hay là cứ thả hắn ra, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì đi." Trạng thái của Tề Tử Du lúc này, không giống như bị thứ gì đó khống chế, mà là chấp niệm cuối cùng còn sót lại của chính hắn, cố chấp muốn hoàn thành nó.

Liễu Như Yên buông Tề Tử Du ra, chỉ thấy hắn chậm rãi đi đến trước quan quách, cúi người nâng nắp quan tài trên mặt đất lên.

Thế nhưng, hắn cố gắng nâng mấy lần, nhưng vẫn không thể nhấc nó lên được.

Vừa rồi khi Liễu Như Yên cản Tề Tử Du, cô đã phát hiện sức lực của hắn trở nên yếu đi lạ thường, giống như chức năng co cơ đã bị thoái hóa.

Thấy vậy, Liễu Như Yên, Tiểu Trương và Tiểu Vương đều im lặng bước tới.

Họ lặng lẽ giúp Tề Tử Du nâng nắp quan tài lên, theo động tác của hắn, nhẹ nhàng đậy lên trên quan quách.

Bên trong quan quách, dung mạo của vị tướng quân đã mục nát đến mức khó nhận ra, nhưng Tề Tử Du lại khẽ vuốt ve khuôn mặt này trước khi nắp quan tài hoàn toàn đóng lại.

Bên khóe mắt, một giọt lệ đục ngầu rơi xuống, rơi trên nắp quan tài, bắn lên một tia nước nhỏ.

Tề Tử Du khẽ nói: "Cảm ơn." Giọng nói của hắn giống như một người bệnh nặng sắp không còn hơi thở, mang theo cảm giác khàn đặc.

Liễu Như Yên nhận ra, trạng thái của Tề Tử Du lúc này, có lẽ không phải bị khống chế, mà là vì sinh mệnh sắp đi đến hồi kết, nên ánh mắt bắt đầu lơ đãng, cơ bắp bắt đầu mất sức...

Tề Tử Du chậm rãi lùi lại nửa bước, rồi đến trước quan quách của phu nhân.

Dũng đạo rung chuyển khiến hài cốt bên trong trở nên lộn xộn, căn bản không phân biệt được khúc xương nào vốn ở vị trí nào.

Tề Tử Du lấy ra một khúc xương hình vòng cung dài bằng cẳng tay, dường như là xương sườn.

Sau đó, hắn lấy đâu ra sức lực, bất ngờ đâm đầu nhọn của khúc xương vào tim mình!

Quá bất ngờ, mấy người xung quanh đều không lường trước được hành động của Tề Tử Du, cũng không kịp ngăn cản.

Xương trắng xuyên qua lồng ngực, bị nhuộm đỏ bởi máu.

Máu tươi phun ra tung tóe trong quan quách, hài cốt lần lượt bị máu tươi nhuộm đỏ.

Màu trắng dị thường phối với màu đỏ rực rỡ, trông lại có một vẻ đẹp quỷ dị.

Cơ thể Tề Tử Du cuối cùng cũng mất đi sức chống đỡ, mềm nhũn ngã gục bên cạnh quan tài, nửa cánh tay gác vào trong quan quách.

"Phu nhân..." Hắn lẩm bẩm hai từ trong miệng, máu tươi chảy ra từ khóe môi.

"Phu nhân, Tử Du đến muộn rồi.

Tử Du lẽ ra phải nhớ lại sớm hơn...

Người ở lại nên hoàn thành sứ mệnh." Giọng hắn rất nhẹ, nhẹ đến mức không thể nghe thấy, dù mấy người kia ở ngay bên cạnh, cũng không phân biệt được hắn đang lẩm bẩm điều gì.

Chỉ có thể qua khẩu hình, lờ mờ đoán được ý trong lời nói của Tề Tử Du.

Miệng Tề Tử Du không ngừng mấp máy: "Người không nên để ta quên đi hận thù, mấy trăm năm nay, thay vì sống một cách mơ hồ, chi bằng cùng họ ngủ yên mãi mãi..." "Nhưng mà, có lẽ người mới là đúng, Đại Minh mất rồi, Đại Thanh cũng vong, theo thời gian trôi qua, dường như mọi thứ đều trở nên không còn quan trọng như vậy nữa." "Chỉ tiếc là, sắt tinh do Tề phủ chế tạo, cuối cùng sẽ bị chôn vùi dưới lòng đất, không bao giờ còn được thấy ánh mặt trời nữa..." Tề Tử Du nhắm mắt lại, tuy nhiên, máu của hắn dường như đã kích hoạt một luồng ý thức còn sót lại trong xương khô.

Chỉ thấy một luồng khí màu trắng xen lẫn màu đỏ từ hài cốt tỏa ra không trung, dường như luồng khí cũng bị máu tươi của Tề Tử Du nhuộm đỏ.

Sau đó, luồng khí lại ngưng tụ thành một hình người mờ ảo, bắt chước động tác của Tề Tử Du bò bên cạnh quan tài, bàn tay do luồng khí hóa thành nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Tề Tử Du, nhìn nhau không nói.

Thân nhiệt của Tề Tử Du đang từ từ hạ xuống, lần này, vết thương của hắn không lành lại nữa.

Sinh khí cũng không thể xuất hiện trên người hắn nữa.

Hồi lâu sau, luồng khí hình người mới đứng thẳng dậy, phát ra một tiếng hét chói tai.

"A…" Tiếng hét còn sắc nhọn hơn cả tiếng lợn bị chọc tiết, khiến người ta nổi da gà.

"Ầm ầm ầm..." Tiếng gào thét chói tai này dường như đã đẩy nhanh tốc độ sụp đổ của mộ huyệt, tiếng đất đá sụp đổ ngày càng gần mấy người Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên lập tức muốn đánh tan luồng khí, ngăn chặn tiếng hét của nó.

Tuy nhiên lúc này, luồng khí hình người lại đột nhiên giang tay ra, không gian trước mặt nó như bị bóp méo, dao động mấy lần, cuối cùng hình thành một cánh cửa bán trong suốt ở giữa hai chiếc quan tài.

"Đi đi, rời khỏi đây.

Đây là tâm niệm của nó khi dùng hết sinh mệnh cuối cùng để gọi ta ra." Nó nói như vậy.

Chương 591

Giọng nói này, giống hệt tiếng gọi dụ dỗ họ rời khỏi đây trước đó!

Nhưng lần này, trong giọng nói rõ ràng không có sức mạnh dụ dỗ, Tiểu Trương và Tiểu Vương đều ngây người nhìn vào không gian bị bóp méo như một bức tường không khí ở giữa, nhất thời không biết phải làm gì.

Cùng lúc đó, một mùi hương thanh tao không thuộc về mộ huyệt, từ cánh cửa bán trong suốt tỏa ra.

Điều này hiển nhiên đã vượt quá kiến thức thông thường của mấy người, sức mạnh này cũng rõ ràng không phải thứ mà con người có thể sở hữu.

"Đường xuống Hoàng Tuyền ở ngay dưới chân ngươi.

Hãy nhớ, khi bên tai có tiếng, hai mắt chưa tỏ, mọi cảm giác đều là hư ảo." Giọng nói du dương trống rỗng truyền vào tai mỗi người có mặt.

"Sau khi hư ảo tan biến, hãy ghi nhớ hướng của Hỏa Ly, mới có thể trở về nhân gian..." Tiểu Trương và Tiểu Vương nghe vậy, không khỏi nuốt nước bọt, cứ như thể cánh cửa hư không trước mặt sẽ đưa họ đến con đường Hoàng Tuyền, nghe mà rợn tóc gáy.

Liễu Như Yên lại cảm thấy câu nói này rất quen tai, cô nhanh chóng nhớ ra, lúc đầu trên xe buýt, trong câu chuyện của Tề Tử Du cũng xuất hiện hai câu này!

Tề Tử Du không kể chi tiết sau đó hắn đã thoát khỏi mộ huyệt như thế nào, tất nhiên, cũng có thể là chính hắn cũng không nhớ rõ.

Bây giờ xem ra, hai câu nói này, rất có thể chính là bí quyết để rời khỏi nơi đây!

Mùi hương thanh tao không ngừng len lỏi vào mũi Liễu Như Yên, cảm giác thấm vào ruột gan này rất khó để người ta từ chối.

Nhưng Liễu Như Yên lại cố gắng hết sức nín thở, không ngửi mùi hương không rõ nguồn gốc này.

Nói đến đây, trong lời kể của Tề Tử Du lúc đầu, mỗi khi hắn nhìn thấy ảo ảnh, dường như đều có mùi hương này bao quanh.

Vì vậy, Liễu Như Yên vẫn luôn nghi ngờ, loại mê hương này chính là nguyên nhân cơ bản gây ra ảo giác.

Tuy nhiên, dù Liễu Như Yên luôn cẩn thận, cảnh tượng trước mắt cô vẫn thay đổi.

Cô nhìn thấy, mật thất gần như bị phá hủy lại dần dần khôi phục lại nguyên trạng, sự rung chuyển xung quanh cũng dần dừng lại.

Hình dáng của luồng khí hình người trước mắt ngày càng rõ ràng, từ luồng khí biến thành người thực chất.

Người này mặc một bộ trường sam trắng nhiều lớp, y phục bị những mảng máu lớn nhuộm đỏ, trắng đỏ xen kẽ.

Trên mặt đeo một nửa tấm mạng bạc, làn da trắng nõn mỏng manh thấp thoáng hiện ra, ngũ quan tuyệt mỹ như tác phẩm điêu khắc hoàn hảo nhất thế gian, đẹp nghiêng nước nghiêng thành!

Chỉ là, sau lưng người phụ nữ lại có mấy cái đuôi cáo trắng nhiều lông kéo lê trên mặt đất.

Hóa ra, phu nhân thực sự không phải là con người!

Liễu Như Yên biết, lúc này mình đã rơi vào ảo giác, nhưng trong sự thay đổi của cảnh tượng, chỉ có cánh cửa gây ra dao động không

gian ở trung tâm là không thay đổi, vẫn luôn đứng sừng sững ở đó.

"Phu nhân, tôi có thể tin người, tin rằng con đường này có thể đưa chúng tôi rời đi không?" Liễu Như Yên hỏi người phụ nữ trước mặt.

Phu nhân ngước mắt, lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái: "Đồng bạn của ngươi đã đi vào trước rồi.

Tin hay không, là do bản tâm." Lúc này Lưu Ly, Liễu Như Yên, Tiểu Trương và Tiểu Vương đều vẫn đang đứng tại chỗ, đồng bạn mà phu nhân nói, tự nhiên là chỉ Chu Thánh và giáo sư.

Với năng lực của Chu Thánh, việc tìm được không gian ẩn nấp này trước khi bị hồng quang lúc đó nuốt chửng, cũng là điều hợp lý.

Liễu Như Yên không do dự nữa: "Chúng ta đi, rời khỏi đây bằng "con đường Hoàng Tuyền" này!" Mấy người lần lượt bước vào cánh cửa bán trong suốt, trước khi đi, họ nhìn thấy phu nhân nhẹ nhàng giơ tay lên, dịu dàng ôm lấy thi thể Tề Tử Du, đặt hắn nằm ngay ngắn trong quan quách, rồi lại đậy nắp quan tài lại.

Trong khoảnh khắc xuyên qua cánh cửa, mấy người đều cảm thấy lồng ngực ngọt đến ngấy.

Ngay sau đó, trước mắt họ trở thành một mảng tối đen, giống như thị lực đột nhiên bị tước đoạt.

Khi mấy người bước vào cánh cửa, Ngụy Bình vừa hay tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Hắn nhìn mấy người đột ngột biến mất tại chỗ, nhất thời tưởng mình vẫn đang nằm mơ.

Nhưng, ngay sau khi mấy người biến mất, chưa đầy hai giây, cả căn mật thất cuối cùng cũng không chịu nổi sự rung chuyển dữ dội này.

Bùn cát ầm ầm đổ xuống, chôn vùi câu chuyện bi thảm, lịch sử nặng nề, và cả những chiếc quan tài dưới lòng đất sâu!

Một khắc trước khi bị chôn sống, Ngụy Bình vẫn còn đang nghĩ khi nào mình mới nhận được phúc lành của Thiên Tôn.

Nhưng Thiên Tôn chưa bao giờ quan tâm đến sự sống chết của hắn, ngay cả tin tức về cái chết và nguyên nhân cái chết của Ngụy Bình, e rằng cũng sẽ không được báo cáo lại.

Sau khi công cụ hoàn thành chức năng của nó, sẽ không có ai quan tâm đến cách nó rời sân khấu...

"Meo~" Vừa bước vào bóng tối, Lưu Ly liền cảm nhận được khí tức quen thuộc.

"Lưu Ly?" Giọng Chu Thánh vang lên ngay sau đó.

Liễu Như Yên lại nói: "Đừng nói chuyện với hắn, mọi thứ cảm nhận được ở đây, có thể đều là giả." "Tôi không phải là giả." Chu Thánh nói, "Thay vì nói đây là ảo cảnh, chi bằng nói nó giống như một cảnh giới hồi ức." Theo sau lời Chu Thánh, xung quanh vang lên tiếng đồ sứ vỡ nát.

Giống như có ai đó đang tức giận đập vỡ đồ đạc, ngay sau đó là tiếng vải bị xé rách.

"Có tra ra người viết huyết thư thường ngày còn liên lạc với ai không?" Một giọng nói trầm hậu hỏi.

"Bẩm tướng quân, những thợ rèn cùng đợt với hắn đã xử lý hết, trong nhà hắn không có vợ con cũng không có anh em, chắc là không có người liên quan." Nghe có vẻ, đây là cuộc đối thoại giữa tướng quân và thuộc hạ.

Tướng quân lúc này hiển nhiên rất tức giận, sự lên xuống trong giọng nói vô cùng mạnh mẽ.

Tướng quân lại hỏi: “Còn những kẻ bị biến dị thì sao?” “Theo lời tướng quân, sau khi ném toàn bộ vào lò luyện, những công nhân còn lại dường như không có dấu hiệu bị lây nhiễm nữa.” Tướng quân lạnh lùng đáp một tiếng, “Coi như là một trong số ít tin tốt gần đây.” Ngay sau đó là tiếng thuộc hạ cáo lui và tiếng đóng cửa phòng.

Liễu Như Yên và mọi người giống như đang nghe một bộ phim không có hình ảnh, mà bộ phim này, rất có thể chính là sự thật lịch sử năm xưa.

“Biến dị là chỉ cái gì?” Tiểu Trương không nhịn được hỏi.

Tiểu Vương nói: “Những con quái vật lông dài mà chúng ta gặp ở mật thất đầu tiên, liệu có phải là biến dị khi còn sống, chứ không phải biến đổi sau khi chết không?

Dù sao thì, thứ có thể bị tiếng động trong mật thất khống chế, sao trông cũng không giống như tà vật được sinh ra rất lâu sau khi mật thất được xây xong.” Logic của Tiểu Vương khá rõ ràng.

Chu Thánh cũng đã sớm nghi ngờ vấn đề này, nếu âm thanh phát ra từ mật thất có thể khống chế quái vật lông dài, thì âm thanh này xuất hiện, chắc chắn phải sau khi quái vật lông dài ra đời.

Hơn nữa, hắn đã đi qua rất nhiều mật thất, nhưng chưa bao giờ thấy loại hung vật này.

Sức tấn công và sự linh hoạt chỉ mạnh hơn người thường một chút, thực sự có chút mất mặt hung vật.

“Cho nên, năm xưa phủ tướng quân chẳng lẽ đã lấy người hầu làm thí nghiệm, còn những thứ bày trong mật thất, chính là thành phẩm của thí nghiệm?” Tiểu Trương hỏi.

Không ai có thể đưa ra cho cậu một câu trả lời chính xác sau nhiều năm như vậy.

Rất nhanh, bên tai mấy người vang lên tiếng gió tuyết gào thét.

Một con ngựa phi nhanh trong tuyết, tiếng vó ngựa đạp trên tuyết ngày càng gần.

"Tướng quân!

Tin tức từ nội tuyến, thánh thượng đã hạ mật chiếu, Đông Hán đã phái người xuất phát..." "Ừm." Tướng quân khẽ đáp một tiếng, cũng không biết thái độ ra sao.

"Tướng quân, không có thời gian chuẩn bị nữa, liều một phen đi, chúng thần đều nguyện đi theo tướng quân.

Sống chết mà thôi, có gì đáng sợ?" "Lui xuống trước đi." Tướng quân hiển nhiên không đưa ra một câu trả lời chính xác.

Vị tướng sĩ kia dường như còn có chút không cam tâm, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng mới chậm rãi dắt ngựa rời đi.

Tiếng vó ngựa rời đi so với lúc chạy đến, trở nên chán nản hơn rất nhiều.

Rất nhanh, tiếng cửa kẽo kẹt mở ra vang lên.

"Nam nhi có lệ không dễ rơi, cớ sao lại như vậy?" Giọng nói này mọi người rất quen thuộc, chính là giọng của phu nhân.

Tướng quân thở dài một hơi: "Không có thời gian, cũng không có cơ hội thắng, than thở có ích gì." "Chẳng lẽ những trận chiến trước đây của chàng, đều có đủ cơ hội thắng sao?" Phu nhân hỏi lại.

"Lần này không giống, một khi dấy cờ nổi dậy, chỉ có chết sạch, giết sạch, máu của cửu tộc chảy cạn, mới có thể đặt dấu chấm hết cho trận chiến này." Giọng tướng quân rất nặng nề, mấy người lờ mờ nghe ra được một tia nghẹn ngào bị kìm nén trong giọng nói của ông.

"Dù chỉ muộn hơn một tháng, dựa vào sự chuẩn bị hiện tại của

chúng ta, cũng còn có một phần mười khả năng, ta sẽ điên cuồng liều một phen." "Nhưng bây giờ, một phần trăm, không, một phần vạn cũng không có, ta hà cớ gì vì sự không cam tâm của mình, mà đánh cược tính mạng của tất cả những người này?" "Có lẽ, từ lúc ta có ý nghĩ này, đã thất bại hoàn toàn rồi." Tướng quân rất rõ ràng, dù bây giờ, ông không chọn dấy cờ khởi nghĩa, cũng không tránh khỏi vận mệnh chết.

Cũng không tránh khỏi việc liên lụy tướng sĩ, liên lụy thân tộc.

Ông đã đi vào một con đường tuyệt lộ, từ lúc bước lên, đã định sẵn hoặc là đi đến cùng, hoặc là đi đến chết.

Không có cơ hội quay đầu, không có đường lui!

Giọng của phu nhân lại vang lên: "Có lẽ có một kế, không bảo vệ được mạng của chàng, nhưng ít nhất có thể bảo vệ được danh tiếng sau này của chàng." Giọng nói trống rỗng của phu nhân từ từ kể ra, nói ra kế hoạch để tướng quân lấy cái chết để tỏ rõ chí khí, dùng máu của cả phủ trên dưới, để bịt miệng thiên hạ.

Lại dùng thêm chút thủ đoạn, che giấu đi những chứng cứ tạo phản đó.

Biến một cuộc phản loạn thật sự, thành một vụ án bị vu cáo oan uổng!

"Như vậy, có thể để lại cơ hội sống cho đại quân và thân tộc, đợi sau một năm nghỉ ngơi dưỡng sức, lại dùng binh tinh tướng mạnh khởi sự..." "Chỉ là cái giá để đổi lấy sự nghỉ ngơi dưỡng sức này thực sự có chút lớn, chàng có bằng lòng không?" Tướng quân im lặng một lát rồi nói: "Có gì không bằng lòng, vì rèn sắt tinh, vì tạo cường quân, ta đã sớm hy sinh vô số bình dân vô tội.

Ta đã sớm tính toán sẽ phải đền mạng cho họ, chẳng qua là sớm

hơn một chút, sợ gì!" Tiếng rút kiếm đột nhiên vang lên, tướng quân dường như đã rạch tay mình, có vẻ như đang viết thư chết can gián trên giấy.

Nghe đến đây, Chu Thánh cuối cùng cũng hiểu rõ mọi sự thật, cũng cuối cùng có thể giải thích được tất cả những vấn đề khó hiểu!

Hóa ra, Tề tướng quân năm xưa quả thực có ý định phản loạn, nhưng đã bị phu nhân dùng diệu kế hóa giải sự nghi ngờ của thánh thượng.

Chương 592

Hoặc có thể nói, dù nghi ngờ không được hóa giải, thủ đoạn tiên phát chế nhân này, cũng khiến đối phương không tiện tiếp tục tru di cửu tộc.

Còn những chiếc quan tài sắt trong mộ, chính là sắt tinh được luyện riêng để đúc binh khí năm xưa!

Dưới danh nghĩa chôn cất, ngang nhiên chuyển chứng cứ phạm tội đến Thăng Long!

Mọi chuyện sau đó, giống như những gì mọi người đã thấy trong lăng mộ.

Phủ tướng quân trên dưới bị diệt môn, nhưng cũng đã bịt miệng tất cả những người thực sự biết chuyện.

Bây giờ xem ra, những thi thể giấu trong vô số quan tài, kể cả bản thân quan tài, đều là chứng cứ phạm tội của tướng quân.

Tiếc là những chứng cứ này lại được đưa đi, bị chôn vùi ngay dưới mắt mọi người.

Không thể không nói, kế hoạch này đủ tàn nhẫn, cũng đủ quyết đoán.

Không có mấy người có thể lấy mạng mình ra làm ván cược như vậy, bất kể là can đảm hay mưu lược, đều khiến người đời sau kinh ngạc.

Chỉ có điều, từ ý nghĩa của những cuộc đối thoại trong bóng tối này, phủ tướng quân dường như vẫn đang âm mưu che giấu thực lực để sau này lại khởi sự.

Nhưng từ mức độ mục nát của những thanh sắt tinh trong mộ, sau

đó không có ai mở nơi này ra, cũng không có ai lấy những thanh sắt tinh này đi đúc binh khí.

Cũng có nghĩa là, kế hoạch sau này của họ vẫn thất bại.

Liễu Như Yên nói: "Ngụy Bình nói phu nhân từng giúp Hội Thiên Tôn làm một thí nghiệm, nếu thí nghiệm này chính là cái gọi là hiến tế, mà mạng của những người này thực ra không phải đơn thuần bị giết, mà là hiến tế cho Tề Tử Du thì..." Tiểu Trương cũng lập tức phản ứng lại, cậu tiếp lời: "Cũng có nghĩa là Tề Tử Du chính là hậu chiêu của Tề tướng quân!

Ông ta để lại sinh mệnh dài đằng đẵng, quân đội, vũ khí cho Tề Tử Du, nhưng phu nhân lại khiến Tề Tử Du quên đi mối thù này, khiến hắn sống mơ hồ đến tận bây giờ, không có bất kỳ hành động nào." Liên hệ với những lời lẩm bẩm trước khi chết của Tề Tử Du, sự thật không khó để phát hiện.

Khó là ở chỗ lý giải, toàn bộ kế hoạch rõ ràng là do phu nhân đề xuất, vậy tại sao bà lại muốn Tề Tử Du quên đi, tự tay cắt đứt kế hoạch của chính mình?

Hơn nữa, Tề Tử Du rốt cuộc có thân phận gì, mà khiến tướng quân và phu nhân sẵn lòng đánh cược nhiều mạng người như vậy vào hắn?

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, không xa đột nhiên sáng lên một đốm lửa!

"Ghi nhớ hướng của Hỏa Ly, mới có thể trở về nhân gian.

Đi theo hướng ngọn lửa!" Liễu Như Yên nói.

Ban đầu, cô tưởng Hỏa Ly là cách nói của quẻ Ly trong Kinh Dịch, không ngờ lại là ánh lửa cụ thể.

Ánh lửa soi rọi con đường dưới chân mọi người, giống như một

con đường lát gạch đá phủ đầy tuyết trắng.

Cúi người sờ thử, cái lạnh của gạch đá truyền từ đầu ngón tay đến tận đáy lòng.

Nhưng dù là nhiệt độ của ánh lửa, hay thân nhiệt của mọi người, đều không thể làm tan chảy dù chỉ một chút tuyết.

E rằng, đây là tuyết nơi biên cương còn đọng lại trong ký ức, không phải là nhiệt độ của người đời sau có thể làm tan chảy.

Một đoàn người đi mãi, bên tai lại vang lên tiếng nói.

Tướng quân có chút tức giận nói: "Nàng đón nó về từ lúc nào?

Ta đã nói rồi, sẽ không thừa nhận sự tồn tại của thứ đó!" "Vì vậy ta không báo cho chàng biết, chỉ sắp xếp nó làm người hầu bình thường trong phủ." Giọng nói nhàn nhạt của phu nhân mang một loại cảm xúc khó nói.

Phu nhân tiếp tục nói: "Nếu không phải tình thế cấp bách, thân phận của nó, ta sẽ giấu chàng cả đời." "Rốt cuộc chàng đang trách ta giấu giếm, hay là nhớ lại những vết thương nó từng chịu, mà đau lòng?" Tướng quân im lặng một lúc lâu, mới nói: "Ta biết, không có chuyện gì có thể qua mắt được nàng.

Nhưng ta không muốn phản bội lời thề non hẹn biển giữa chúng ta." "Tình phụ tử, sao lại tính là phản bội?

Ngay cả yêu vật đối xử với con mình, cũng có lòng yêu thương." Phu nhân khẽ cười một tiếng, dường như rất hài lòng với câu trả lời này của tướng quân.

"Chàng đã biết không có chuyện gì qua mắt được ta, ta tự nhiên biết lai lịch của đứa con riêng này.

Là chàng bị hạ dược, bị che giấu, luôn bị lừa dối, thậm chí ban

đầu không biết đến sự tồn tại của nó, vậy sao có thể coi là lỗi của chàng?" "Thủ đoạn của người phụ nữ đó, ta cũng khinh thường.

Nhưng đứa trẻ cuối cùng vẫn là vô tội, nếu ta đã định không thể sinh con cho chàng, có sự tồn tại của nó cũng không tệ." "Đứa trẻ này trông có vẻ hơi ngốc nghếch, nhưng tâm tư vô cùng thuần khiết, không kế thừa những mưu mô của mẹ nó.

Ngược lại khiến ta nhìn thấy bóng dáng của chàng lúc trẻ." Tướng quân nghe lời phu nhân, cuối cùng thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa.

Ông trân trọng sự quen biết, gặp gỡ và bầu bạn với phu nhân, vì vậy ông luôn không muốn thừa nhận tai nạn lần đó, và sự tồn tại của đứa con riêng này.

Bao nhiêu năm qua, tướng quân thậm chí chưa từng đi tìm hiểu dung mạo và tên tuổi của đứa trẻ, cũng không biết tại sao mẹ nó lại bỏ rơi nó, khiến nó trở thành một đứa trẻ mồ côi được phủ tướng quân nhặt về.

"Nhân tính thật khó lường.

Có người mẹ vì con mà trở nên vĩ đại, nhưng cũng có người mẹ coi con như một công cụ lợi dụng, thấy không đạt được mục đích, liền vứt sang một bên như vứt đồ vật..." Giọng phu nhân đã trở nên nhàn nhạt và phiêu diêu.

"Đúng vậy, nhân tính khó lường." Giọng tướng quân vô cùng phức tạp, "Ta của thời trẻ, cũng chưa bao giờ lường được ta của ngày hôm nay sẽ trở thành thế này." Có lẽ tướng quân cũng từng là người thấy cơm người ta nguội cũng không nhịn được phải hâm nóng lại, nhưng bây giờ, ông đã là một ác ma giết người không chớp mắt.

Bất kể là kẻ thù trên chiến trường, những người dân và công nhân

bị mình lợi dụng, hay những người biết chuyện vô tội...

Tay ông đã nhuốm quá nhiều máu.

“Lỗi không phải ở chàng,” Phu nhân dường như lấy một chiếc áo choàng, khoác lên vai tướng quân, “Ta cùng chàng đi suốt chặng đường, biết chàng khổ, biết chàng đau.

Điều chàng muốn chẳng qua chỉ là sự ổn định và hạnh phúc hòa thuận của một gia đình bình thường, có gì sai chứ?” “Sai là ở thế đạo này, khiến chàng không tìm ra được cách nào khác để thực hiện hạnh phúc nhỏ bé đó.” Nếu ăn mặc ổn định và niềm vui đều được đảm bảo, một xã hội sao có thể hỗn loạn?

Tự cổ chí kim, những người dấy cờ phản loạn, rốt cuộc là do trong tính cách của họ có nhiều xương phản, hay là do cuộc sống bức bách nhiều hơn?

Tướng quân dường như đang tựa vào phu nhân: “Chỉ có nàng là biết nói chuyện.

E rằng ngày đó thật sự là ta sai, nàng cũng có thể tìm ra một lý do khác để an ủi ta.” Phu nhân không chút do dự đáp: “Ừm.

Nếu chàng thực sự sai, ta sẽ cùng chàng sai.

Bất kể chàng biến thành hình dạng gì, biến thành tính cách gì, cả đời này của ta, chỉ có chàng.” Tướng quân dường như cười khổ một tiếng: “Một đời của nàng, thật sự nặng đến mức ta không gánh nổi.” “Cũng phải gánh!” Trong giọng nói luôn thanh nhã của phu nhân, hiếm khi có thêm một chút nũng nịu.

Có lẽ chính vì biết không có tương lai, hai người mới ở đây bàn luận về những ảo tưởng về tương lai.

Rất nhanh, bên tai lại vang lên tiếng gió lạnh lẽo.

Tiếng la hét, tiếng rên la đau đớn, tiếng lửa cháy bùng nổ, và tiếng trường kiếm xuyên qua da thịt cùng vang lên.

Nghe có vẻ, Chu Thánh và họ giống như đã đến một chiến trường hỗn loạn.

Hơn nữa, cục diện chiến đấu còn là một cuộc tàn sát một chiều.

Nếu Chu Thánh không đoán sai, những thi thể được chôn trong mộ này, còn xa mới chỉ có những gì họ phát hiện.

E rằng ngay cả những công nhân luyện sắt, những người dân biết chuyện năm xưa, đều đã bị giết sạch, và thi cốt được chôn vùi tại đây.

Tất nhiên, những chiếc quan tài sắt trong mộ cũng không chỉ có từng đó, chỉ dựa vào diện tích dưới lòng đất, e rằng còn có rất nhiều mật thất chưa được phát hiện, giấu những chiếc quan tài hoặc binh dũng, tượng điêu khắc làm từ sắt tinh.

Hoặc, nói một cách chính xác, đây không phải là lăng mộ của thi cốt, mà là một mộ huyệt để chôn vùi sự thật.

Chu Thánh đi về phía ánh lửa bùng lên, nhưng họ càng đi, ánh lửa lại như đang lùi lại, luôn giữ khoảng cách khoảng năm mươi mét với họ, không cách nào tiến lại gần được.

Chỉ có điều, đi mãi, tuyết dưới chân dần mỏng đi, đến cuối cùng, gạch đá không còn nữa, thay vào đó là một vùng đất cát vàng.

Nhưng cát vàng vẫn lạnh thấu xương, phảng phất như tảng băng không thể tan trong lòng người.

Nhưng ánh lửa lại ngày càng sáng hơn, lờ mờ có thể soi rõ cảnh một phòng ngủ.

Trên giường, tướng quân ngửa mặt nằm đó, môi tái nhợt, còn trên mặt đất bên tay ông, một chén rượu nhỏ đang quay tít.

Phu nhân đầu đội một tấm mạng bạc, ngồi bên giường, mười ngón tay đan vào nhau với tướng quân.

Tướng quân yếu ớt nói: “Ta có lẽ là một kẻ quá ích kỷ, rõ ràng lúc này nên khuyên nàng quên ta đi, tìm một người yêu nàng hơn, hoặc tìm một người đồng tộc có tuổi thọ tương đương với nàng... bầu bạn một đời.” Giọng ông đứt quãng: “Nhưng ta... dù thế nào cũng không nói ra được.

Ta sợ nàng quên ta, lại càng sợ nàng... không quên được ta.” Miệng tướng quân vẫn mở, nhưng đã không còn tiếng nói truyền ra, mắt ông đã sớm nhắm lại, trên mặt đầy vẻ lo âu.

Một mùi hương thanh tao thấm vào ruột gan truyền đến mũi mỗi người.

Còn dung mạo của tướng quân cũng theo đó trở nên an lành hơn nhiều, mê hương này, ngoài việc gây ảo giác, có lẽ còn có tác dụng an thần.

Cũng có thể ở cuối cùng, phu nhân đã dệt nên một giấc mộng đẹp cho tướng quân.

Tướng quân đã không còn sinh khí, nhưng phu nhân vẫn không buông tay ông.

Bà nói: “Thực ra, ta còn ích kỷ hơn chàng, ta đã vô số lần muốn dùng pháp thuật hiến tế này để kéo dài tuổi thọ của chàng.

Nhưng ta biết, chàng không muốn chấp nhận.” “Ta thậm chí còn muốn gây họa loạn thiên hạ, dù thực lực của ta hiện tại bị hạn chế rất nhiều, khó mà thay đổi kết cục, cũng không muốn để chàng cứ thế kết thúc trong im lặng.

Nhưng ta biết, chàng ở trên trời có linh, càng không muốn thấy tất cả những điều này.” “Chàng nói chàng không muốn để thêm nhiều

người dân phải chịu đựng nỗi đau như chàng, nhưng chàng lại vì kế hoạch của mình mà tự tay phá hủy vô số gia đình.

Một khi gây ra chiến sự, lại sẽ khiến vô số dân chúng ly tán, đây chẳng phải là đi ngược lại với mục đích của chàng sao?" "Ta đã không phân biệt được đâu là sai, đâu là đúng.

Chương 593

Nhân gian quá phức tạp, có lẽ... ta vốn dĩ không nên chạy ra ngoài." Theo tiếng nói của phu nhân ngày càng yếu đi, ánh lửa cũng bập bùng nhảy nhót hai lần rồi đột nhiên tắt ngấm.

Không lâu sau, tiếng nói bên tai lại thay đổi, lần này là tiếng phu nhân và Tề Tử Du nói chuyện.

"Người nói, ta là con của tướng quân?" Giọng Tề Tử Du đầy vẻ không thể tin được.

"Phải, cũng không phải.

Về huyết thống, ngươi đúng là con của ông ấy.

Nhưng ông ấy từ nhỏ không dạy dỗ ngươi, không nuôi nấng ngươi, cho nên có kế thừa di chí của ông ấy hay không, hoàn toàn tùy vào ý nguyện của ngươi." Phu nhân nói.

Tề Tử Du hỏi: "Vậy hiến tế mà người nói, sẽ vì ta từ chối mà dừng lại sao?" Phu nhân đáp: "E là không.

Đây là giao dịch mà ta đã đạt được với người giúp ta khi ta rời khỏi nơi đó đến nhân gian.

Người đó đã giúp ta đến nhân gian, trải qua bao nhiêu năm, ta tự nhiên không thể thất hứa." "Nếu ngươi không muốn, có thể sau khi tỉnh lại, cầm theo bức thư tay của tướng quân, đến kinh đô tìm một vị nho sĩ họ Hàn.

Ông ấy sẽ giúp tướng quân hoàn thành mọi việc còn lại." Hiện tại, trong tình hình phủ tướng quân bị giám sát chặt chẽ, bất kỳ bức thư nào họ gửi đi, nhất định sẽ bị chú ý.

Một khi sự thật bị phát hiện, sự hy sinh của mọi người sẽ trở nên

vô nghĩa.

Vì vậy, chỉ có chôn vùi toàn bộ sự thật, đợi sóng gió qua đi hoàn toàn, mới để người "chết đi sống lại" truyền đạt lại lời nói lúc sinh thời.

Tề Tử Du vẫn còn rất nghi hoặc: "Nhưng, phu nhân, tại sao lại là ta?

Nếu là để thực hiện di nguyện của tướng quân, trong phủ này còn có nhiều người đáng chọn hơn ta chứ?" Ngoài bản thân tướng quân và những người thân cận bề ngoài không thể, còn có một số năng thần tướng tài bồi táng, cũng là lựa chọn không tồi.

Luôn tốt hơn Tề Tử Du, một người hầu trên danh nghĩa.

Dù sao thì, cái chết của những người quan trọng trong phủ tướng quân, nhất định sẽ bị xác nhận nhiều lần, không thể làm giả.

Chỉ có những người hầu không quan trọng như Tề Tử Du, mới có cơ hội đục nước béo cò.

"Ta và tướng quân, định sẵn không thể có con.

Có lẽ, trong lòng ta, đã sớm coi ngươi như con của mình rồi." Cùng với giọng nói của phu nhân, mọi người dường như nhìn thấy cảnh phu nhân khẽ vuốt trán Tề Tử Du.

Bây giờ, tiếng gọi trong mật thất cũng khiến mọi người có thể hiểu được.

Đó e rằng là ý thức còn sót lại của phu nhân, không muốn Tề Tử Du bị hiến tế, mới không ngừng gọi hắn rời đi.

Tiếc là, ý thức còn sót lại đã bị thời gian bào mòn, đã trở nên vô cùng yếu ớt.

Nếu không phải Tề Tử Du dùng sinh mệnh cuối cùng để đánh thức

nó, e rằng luồng ý thức này cũng không thể mở ra lối thoát cho mọi người.

Bất chợt, những ngọn đuốc ở bốn phương tám hướng đồng thời được thắp lên, tiếng lửa bùng cháy trong không gian tĩnh lặng trở nên vô cùng rõ ràng.

Trước sự thật kinh hoàng năm xưa, ngay cả hơi thở của mọi người cũng trở nên cẩn trọng.

Sau khi âm thanh trong ảo cảnh biến mất, xung quanh tự nhiên tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Hồi lâu, Tiểu Trương mới lẩm bẩm hỏi: "Phu nhân cuối cùng nói, đưa chúng ta rời đi là nguyện vọng của Tề Tử Du, chẳng lẽ hắn vì chúng ta mà..." Lưu Ly giải thích: "Hắn chắc đã cảm nhận được tình trạng cơ thể của mình lúc đó.

Dù không tự vẫn theo cách đó, e rằng cũng không sống được đến lúc rời khỏi mộ huyệt." Nhưng với tư cách là Tề Tử Du đã nhớ lại mọi thứ, hắn nhất định biết phương pháp hiến tế, cũng nhất định có cách để tiếp tục mạng sống cho mình.

Thế nhưng, vào cuối đời, hắn chỉ đậy nắp quan tài của cha mình, đưa những du khách vô tội rời khỏi mộ.

Không có bất kỳ hành động thừa thãi nào khác.

Có lẽ đối với Tề Tử Du mà nói, trường sinh đến đây, hắn đã không còn theo đuổi ý nghĩa của việc tiếp tục sống nữa.

Và ở cuối đời, dùng máu tim để giúp mọi người rời đi, có lẽ giống như năm xưa dùng chậu than để hâm cơm cho phu nhân, trái tim này của hắn, dù trải qua mấy trăm năm phiêu bạt, cũng chưa từng thay đổi.

"Phu nhân thấy Tề Tử Du như vậy, chắc là sẽ rất an lòng." Lưu

Ly lạnh nhạt nói.

Ánh lửa kéo bóng mọi người rất dài, sau lưng con mèo nhỏ, trong bóng trên mặt đất dường như có một cô gái không đành lòng cúi đầu, cảm khái khôn nguôi.

Rõ ràng bốn phương tám hướng đều là ánh lửa, nhưng Chu Thánh lại không chút do dự đi về phía trước bên phải.

Giáo sư vẫn đang hôn mê, bị Chu Thánh vác trên vai.

Những người còn lại lần lượt theo sau bước chân của Chu Thánh, Tiểu Trương không nhịn được hỏi: "Đại lão, đại lão, tại sao lại đi về phía này?" "Đây là phương vị của quẻ Ly." Liễu Như Yên thay Chu Thánh trả lời.

"Vậy mạng của Tề Tử Du rốt cuộc bị hiến tế cho ai?" Tiểu Trương lại hỏi.

Liễu Như Yên nhíu mày: "Sao cậu biết hắn đã bị hiến tế?" Tiểu Vương cười khổ một tiếng, trả lời: "Chúng tôi tuy không hiểu câu chuyện bên trong, nhưng chúng tôi cũng không ngốc.

Toàn bộ quy trình trong mật thất chính là nghi thức hiến tế, mà Tề Tử Du trước đó còn có thể chết đi sống lại, không lâu sau đã đi đến cuối đời, rõ ràng là sinh mệnh của hắn đã bị hiến tế đi." "Mà những người có mặt như chúng tôi, trông không ai giống như đã nhận được hiến tế cả..." Liễu Như Yên nhất thời cũng không biết trả lời thế nào, những sinh viên bình thường này, quả thực đã tiếp xúc với quá nhiều bí mật mà họ vốn không nên biết.

Hơn nữa, năng lực logic và trí thông minh của họ đều rất tốt, e rằng không phải một hai câu là có thể lừa qua được.

Ngay lúc Liễu Như Yên đang bối rối, Chu Thánh lại lạnh nhạt đáp: "Thiên Tôn." "Thiên Tôn, chính là Thiên Tôn mà những người trước

đó hô hào sao?

Pháp thuật hiến tế không phải là do Thiên Tôn cung cấp cho họ sao?" "Phải, dù ở xa tận thú lăng, tên đó cũng đang từ từ hồi phục mạng, mỗi khi hiến tế một người, hắn lại có thêm một mạng!" Giọng Chu Thánh vô cùng lạnh lùng, ẩn chứa một sự tàn nhẫn.

Tất nhiên, người hiến tế như Tề Tử Du, e rằng thứ mang đến cho Từ Tam không chỉ là một mạng.

Tiểu Trương dường như bị khí thế vô tình toát ra từ Chu Thánh dọa sợ, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy: "Thú, thú lăng là gì?

Tên đó lại là chỉ..." "Những chuyện còn lại, không phải là thứ các cậu nên biết." Chu Thánh nói, "Sau khi trở về thì học hành cho tốt, đừng chạy lung tung, đừng nói lung tung.

Tất cả những gì thấy hôm nay, đặc biệt là những thứ liên quan đến hiến tế, hãy chôn chặt trong bụng." "Nếu các cậu không quản được cái miệng của mình, tôi có thể dùng phương pháp vật lý để các cậu hoàn toàn không nói ra được." Chu Thánh không quay đầu lại, bước chân vững vàng tiến về phía trước, nhưng trên người hắn lại ẩn chứa một khí thế không cho phép kháng cự, khiến Tiểu Vương và Tiểu Trương không khỏi nuốt nước bọt.

"Chúng tôi sẽ không nói gì cả!" Hai người vội vàng đảm bảo.

Dù sao với năng lực của Chu Thánh, giết chết họ ở đây dễ như bóp chết hai con ruồi.

Mà ở một nơi quỷ dị như thế này, e rằng đợi đến khi thi thể của họ hoàn toàn mục nát, cũng sẽ không ai phát hiện ra.

Tất nhiên, Chu Thánh cũng chỉ dọa họ một chút, chứ không đến mức vì diệt khẩu mà giết chết hai sinh viên đại học vô tội.

Tuy rằng lòng hiếu kỳ của họ thực sự mạnh mẽ một chút, nhưng

lòng hiếu kỳ đâu phải là tội chết.

Hơn nữa, họ rõ ràng cảm nhận được sức mạnh của hiến tế, nhưng đều có thể khống chế bản thân không đi tranh đoạt sinh mệnh của Tề Tử Du, tâm tính này, đã vô cùng đáng quý.

Chỉ là Tiểu Trương và Tiểu Vương không biết, chính sự lương thiện của họ, đã cứu lấy chính họ.

Nếu lúc đó họ thật sự chạy vào pháp trận hiến tế, không chỉ không thể nhận được sinh mệnh của Tề Tử Du, mà còn khiến sinh mệnh của chính mình cùng bị hiến tế cho Từ Tam.

Giáo sư bị hồng quang nuốt chửng suýt chút nữa đã mất mạng vì điều này, nếu không phải Chu Thánh kịp thời tìm thấy lối đi không gian này, kéo ông ta vào, e rằng bây giờ giáo sư đã trở thành một cỗ thi thể lạnh băng.

Còn về lối đi được gọi là "đường Hoàng Tuyền" này, e rằng là sức mạnh của một pháp khí nào đó của Hồ tộc.

Chu Thánh từng lờ mờ nghe nói, pháp khí của họ bị kẻ phản bội trộm đi, mang đến nhân gian.

Nhưng lúc đó Chu Thánh không hứng thú với những chuyện xưa này, nên cũng không tìm hiểu kỹ.

E rằng phu nhân năm xưa cũng không ngờ được, bây giờ, cả Thanh Khâu Hồ tộc lại đều trở thành kẻ phản bội, theo Chu Thánh đến nhân gian.

Chu Thánh không biết, lựa chọn hôm nay của Hồ tộc, có bị ảnh hưởng bởi phu nhân năm xưa hay không.

Trong lăng mộ này, hắn đã thấy được lòng người hiểm ác, thấy được quỷ quyệt xảo trá, thấy được những câu chuyện kinh tâm động phách năm xưa.

Nhưng cũng thấy được tình cảm không rời không bỏ giữa người và yêu.

Mấy người không biết đã đi về phía trước bao lâu, cuối cùng cũng thấy một cầu thang có đèn dầu cháy ở hai bên.

Kiểu dáng của đèn dầu, có vài phần tương tự với đèn trong mật thất có bích họa, chẳng trách Tề Tử Du khi thấy đèn mật thất lại có cảm giác muốn thắp nó lên.

Hóa ra, trong ý thức của hắn, ngọn đèn dầu này tương đương với kim chỉ nam để rời đi.

Những ảo ảnh và âm thanh còn lại đã hoàn toàn biến mất, mọi người men theo cầu thang từng bước đi lên, không lâu sau, đã thấy cánh cửa lớn đóng kín phía trước, chắc đó là lối ra.

Đúng lúc này, giáo sư từ từ tỉnh lại, ông ta như bị dọa sợ điều gì đó, cơ thể đột nhiên ngửa ra sau, lại rơi từ trên vai Chu Thánh xuống, tự ngã xuống đất.

"Đừng, tôi không muốn chết!" Ông ta kinh hãi hét lên, ngồi trên đất lùi về phía sau, ngày càng xa lối ra.

Cứ như thể ở lối ra có con hồng thủy mãnh thú nào đó, khiến ông ta tránh không kịp.

"Giáo sư, ông sao vậy?

Chúng ta bây giờ đã rời khỏi mộ huyệt, sắp ra ngoài rồi mà." Tiểu Trương vội vàng tiến lên đỡ giáo sư.

Nhưng giáo sư lại hoảng loạn gạt tay cậu ra, vẫn hoảng loạn lùi về phía sau.

"Ở đây không còn nguy hiểm gì nữa, các cậu ra trước đi.

Ông ta không phải sợ lối ra, mà là sợ tôi." Chu Thánh lạnh nhạt

nói, rồi hắn đi vòng qua giáo sư, đến phía sau ông ta.

Chương 594

Quả nhiên, sau khi không nhìn thấy Chu Thánh, sự run rẩy của giáo sư đã giảm đi rất nhiều, cũng không tiếp tục lùi lại nữa.

Liễu Như Yên và Lưu Ly nhìn Chu Thánh với ánh mắt phức tạp, Chu Thánh bổ sung: "Để ông ta không gây rối, vừa rồi tôi đã dọa ông ta vài câu." "Chắc là sau khi ra ngoài, ông ta sẽ không còn ý định tìm người hiến tế, cũng sẽ không tuyên truyền chuyện này khắp nơi nữa." Tiểu Trương và Tiểu Vương nghe Chu Thánh giải thích, vẻ mặt cũng có chút phức tạp, họ không khỏi tò mò rốt cuộc giáo sư đã trải qua chuyện gì, nhưng cũng không dám hỏi kỹ.

Tiểu Trương đỡ giáo sư dậy, men theo cầu thang từ từ đi về phía trước.

Giáo sư vừa đi vừa lẩm bẩm: "Tôi biết sai rồi, không có sinh mệnh nào là vô nghĩa.

Dù tầm thường đến đâu, bình thường đến đâu, cũng là một sinh mệnh độc nhất vô nhị." "Nếu tôi chọn tước đoạt sinh mệnh của người khác để tiếp tục mạng sống cho mình, sinh mệnh của tôi từ khoảnh khắc đó, đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Dù sau này có đạt được thành tựu thế nào, cũng không có ý nghĩa..." Tiểu Trương và Tiểu Vương nghe giáo sư lẩm bẩm, vẻ mặt càng thêm phức tạp.

Giáo sư nói tự nhiên không sai, nhưng trạng thái này của ông ta, rất khó để người ta tin rằng những lời này là phát ra từ thật tâm.

Tiểu Trương rất muốn nói giáo sư nếu ông bị uy hiếp thì nháy mắt đi, nhưng cậu quay đầu lại nhìn Chu Thánh đang nhắm mắt ngưng thần ở phía sau không xa, liền lặng lẽ thu lại ý định đùa giỡn của

mình.

Bên cạnh Chu Thánh, Liễu Như Yên và Lưu Ly đứng hai bên trái phải, đều không theo kịp bước chân của họ.

Hai người một mèo đứng cùng nhau, trông vô cùng hài hòa.

Tiểu Trương đột nhiên có một ảo giác, dường như hai người một mèo này, vốn dĩ nên đứng cùng nhau.

Cậu không khỏi liên tưởng đến những chuyện trước đó trong mật thất, lờ mờ có cảm giác hai người phối hợp rất ăn ý.

Nhưng lúc này, những nghi ngờ này hiển nhiên đã không thể được xác thực.

Liễu Như Yên ở phía sau không xa, báo cho Chu Thánh biết chuyện Hội Thiên Tôn tiến hành livestream.

Sắc mặt Chu Thánh vô cùng ngưng trọng, nếu hắn không đoán sai, e rằng cảnh được livestream không chỉ là đoạn Tề Tử Du chết đi sống lại, mà là toàn bộ quá trình khám phá mộ huyệt!

Vụ sụp đổ trên diện rộng ở ngoại ô thành phố Phúc cuối cùng cũng không được đưa tin đầy đủ.

Trừ những người dân thành phố Phúc có chút cảm nhận về chấn động lúc đó, người dân ở các khu vực khác về cơ bản đều không biết gì.

Dù sao thì trong thời đại tin tức internet phát triển như hiện nay, tốc độ lan truyền tin tức cực nhanh, nhưng tốc độ khiến tin tức biến mất cũng cực nhanh.

Sau khi Chu Thánh, Liễu Như Yên và Lưu Ly rời khỏi lăng mộ, Chu Thánh ngay lập tức liên hệ với các bộ phận liên quan của nhà nước, để họ dùng tốc độ nhanh nhất tra ra địa chỉ livestream của

Ngụy Bình lúc đó.

Tài khoản phòng livestream tự nhiên bị khóa, các video phát lại liên quan cũng bị gỡ xuống, ngay cả một số đoạn video do khán giả cắt lại, cũng sau khi trải qua kiểm tra dữ liệu lớn, bị xóa và chặn kịp thời.

Họ xử lý thông tin mạng với tốc độ cực nhanh, cảnh Tề Tử Du chết đi sống lại, nghi thức hiến tế bí ẩn, v.v., đều không bị lan truyền rộng rãi, gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ là Chu Thánh không ngờ, các bộ phận liên quan lại che giấu cả vụ sụp đổ ở ngoại ô.

Mọi người trở về khách sạn trước đó để hội họp, Bạch Phỉ Phỉ đã sớm nóng lòng chờ đợi họ.

Thấy mọi người bình an vô sự, cô trước tiên thở phào một hơi, rồi lại tự lẩm bẩm: "Tôi lo lắng cho các người làm gì chứ, có Chu Thánh ở đây, các người tự nhiên sẽ bình an vô sự." Liễu Như Yên hỏi: "Thông tin cô đưa cho chúng tôi chắc vẫn còn phần sau chứ?" Bạch Phỉ Phỉ khẽ nhướng mày, rồi có chút khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ các người không nhận được?

Tôi đã gửi cho các người tình hình gia đình của bà lão đó." Liễu Như Yên và Lưu Ly nhìn nhau, đều lắc đầu.

Chu Thánh thì bình thản nói: "E rằng lúc đó Hội Thiên Tôn đã sử dụng thiết bị chặn tín hiệu điện tử khác, để đảm bảo tần số livestream có thể thông suốt." Liễu Như Yên cũng có nghe nói, giữa các tín hiệu thực ra tồn tại quan hệ chiếm dụng, ví dụ như cùng một khu vực, nếu có quá nhiều người sử dụng tín hiệu điện tử, sẽ dẫn đến mạng và sóng điện thoại ở đó không ổn định như những nơi thoáng đãng.

Tất nhiên, ở các thành phố lớn hiện nay, vấn đề này thường được

giải quyết thông qua nhiều trạm phát sóng và vùng phủ sóng chéo.

Bạch Phỉ Phỉ nói: "Sau khi các người rời đi, tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn, thế là đã điều tra kỹ lưỡng tình hình của bà lão đó." "Theo hồ sơ bệnh án của bệnh viện, chuyện bà ấy mắc bệnh ung thư rồi lại tự khỏi một cách khó hiểu, đúng là sự thật, nhưng trong những ngày bà ấy rời bệnh viện, một mình đi dạo, người nhà của bà ấy đã toàn bộ tử vong!" Nghe đến đây, ba người có mặt đã có thể đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Phỉ Phỉ tiếp tục kể: "Cách thức tử vong thì khá đa dạng, ví dụ như con trai bà ấy, là do uống rượu xảy ra tai nạn.

Ngày hôm trước say rượu, ngày hôm sau sốt đến bệnh viện tiêm thuốc chống viêm, đã sử dụng thuốc loại Cephalosporin, thế là xảy ra phản ứng giống Disulfiram với cồn chưa được chuyển hóa hết trong cơ thể, từ đó tử vong." "Tình trạng tử vong do uống rượu dùng Cephalosporin, những năm gần đây không phải là hiếm, cho nên người ta nghe thấy tai nạn này, cũng chỉ coi đó là tai nạn, thở dài cho qua." "Chồng bà ấy, là do lúc lên lầu không cẩn thận bị ngã, kinh hãi nhất thời khiến trái tim vốn đã không tốt của ông ấy bị nhồi máu cơ tim, lại không được phát hiện và cứu chữa kịp thời, thế là tử vong." Tai nạn người già bị ngã và bệnh tim đột ngột, cũng là những nguyên nhân tử vong rất thường gặp.

Về cơ bản ở bệnh viện một ngày, sẽ phát hiện trong số những người già được đưa đến cấp cứu, mười người thì có tám người là do hai nguyên nhân này.

"Con dâu của bà lão, thì là do đau buồn vì mất chồng, tâm trạng u uất, cuối cùng tự sát bằng cách cắt cổ tay trong bồn rửa mặt đầy nước ấm.

Tôi đã phát hiện trong hồ sơ bệnh án trước đây của cô ấy có đơn

thuốc chống trầm cảm và thuốc ngủ.

Chắc là trầm cảm và mất ngủ đã hành hạ cô ấy rất lâu, cái chết của chồng chỉ là một trong những giọt nước tràn ly khiến cô ấy không muốn sống nữa." Những năm gần đây, cùng với sự phát triển nhanh chóng của xã hội, vấn đề sức khỏe tâm lý của con người cũng ngày càng trở nên nổi cộm.

Theo điều tra, chỉ riêng trong số trẻ em tiểu học và trung học, đã có hơn 34% học sinh, đang ở trong tình trạng sức khỏe tâm lý không tốt.

Thế giới của người lớn càng phức tạp hơn, nguồn gốc của áp lực cũng nhiều hơn, bệnh trầm cảm cũng trở thành một căn bệnh ngày càng phổ biến.

Theo điều tra của Bạch Phỉ Phỉ, con trai và con dâu của bà lão còn có một căn nhà đang trả góp, khoản vay mua nhà còn lại 14 năm.

Còn con dâu không có công việc chính thức, chỉ thỉnh thoảng đi làm thêm, mất đi người chồng là nguồn thu nhập chính, áp lực trả nợ mua nhà đối với cô ấy, có lẽ cũng là một lý do không muốn sống nữa.

Nói chung, số người tự sát vì nợ nhà, nợ xe và nợ tín dụng ngân hàng, chiếm tỷ lệ cao nhất trong tổng số vụ tự sát xã hội hàng năm.

Vì vậy, nếu chỉ xem xét riêng cái chết của ba người này, đều không tìm ra được điểm đáng ngờ nào.

"Ngoài ra, còn có em trai của bà lão chết vì tai nạn xe, em gái chết vì suy thận..." Mỗi cái chết của người thân đều hợp tình hợp lý, nhưng khi tất cả họ đều là người thân của bà lão, mọi chuyện lại trở nên quỷ dị.

Liễu Như Yên nói: "Cái chết của người thân bà lão, bề ngoài là tai nạn, thực chất là hiến tế, đúng không?" Liễu Như Yên nói ra suy đoán đã lơ lửng trong lòng mọi người từ lâu.

Lưu Ly nói: “Nhưng xem trạng thái của bà lão lúc đó, dường như không có cảm giác tội lỗi sau khi tước đoạt sinh mệnh của người thân...

Hơn nữa, trong cuộc đối thoại ngắn ngủi, bà ấy cũng không giống như người sẽ lấy mạng người khác để tiếp tục mạng sống cho mình.” Lưu Ly lúc này tự nhiên đã hóa thành hình người, nhưng tay Chu Thánh vẫn luôn vô thức đưa lên đầu nó vuốt ve hai cái.

Mỗi lần đều là khi sờ đến tóc của Lưu Ly, mới kịp nhận ra cảm giác không đúng, thế là có chút ngượng ngùng thu tay lại.

Bạch Phỉ Phỉ gật đầu nói: “Lúc đó tôi cũng có cảm giác như vậy, nên đã đặc biệt quay lại tìm bà lão một lần nữa, kết quả, bà ấy hoàn toàn không nhớ người nhà của mình!” Chu Thánh khẽ nhíu mày: “Cũng có nghĩa là, Hội Thiên Tôn bây giờ không chỉ có thể ghép hiến tế sinh mệnh vào các sự cố thông thường và tai nạn tử vong, mà thậm chí còn có thể xóa đi ký ức của đương sự?” “Rất có khả năng.” Những ngày này, hành động của các tử sĩ đi khắp nơi tìm kiếm và tiêu diệt địa điểm của Hội Thiên Tôn vô cùng thuận lợi, trừ thành phố Phúc ra, các phân bộ khác của Hội Thiên Tôn dường như không có sức phản kháng, rất dễ dàng bị Hồ tộc và các tử sĩ nhổ cỏ tận gốc.

Ngay cả Chu Thánh cũng cảm thấy sự thuận lợi này có chút không thể tin được.

Tuy nhiên đến lúc này, hắn mới cuối cùng hiểu ra, phân bộ Hội Thiên Tôn ở thành phố Phúc sở dĩ khó tìm như vậy, chính là vì họ không hành động như trước đây, đi khắp nơi bắt người hiến tế.

Mà là âm thầm ghép hiến tế vào các sự cố thông thường, làm việc không động thanh sắc, khiến người ta khó mà phát giác!

Cộng thêm việc họ ngụy trang vẻ ngoài, giả dạng thành một tôn giáo, dụ dỗ một đám người bình thường không biết gì bán mạng cho

họ, thu hút sự chú ý cho họ, rồi mình ngồi hưởng lợi!

Lúc ở trong lăng mộ, ngay cả Ngụy Bình tự xưng là người có địa vị cao trong phân bộ, cũng không biết rõ về pháp thuật hiến tế.

Có thể tưởng tượng được, một người như Ngụy Bình căn bản không thể nào thao túng một chuỗi các sự kiện tử vong do tai nạn như vậy.

Đằng sau hắn, còn có kẻ chủ mưu khó moi ra hơn!

Ngay lúc mấy người Chu Thánh đang thảo luận bước tiếp theo nên làm thế nào để thâm nhập vào Hội Thiên Tôn, phá hoại thủ đoạn quỷ quyệt mà chúng dùng để tàn hại nhân loại, Chu Thánh đột nhiên nhận được liên lạc của Chu Lục Dương.

Là người phụ trách của một ban ngành thần bí quốc gia, Chu Thánh đã liên hệ với Chu Lục Dương để xử lý các sự kiện như buổi phát sóng trực tiếp trước đó.

Chu Lục Dương biết thân phận của Chu Thánh, trong tình huống bình thường, nếu không có chuyện khẩn cấp, ông ta sẽ không đến làm phiền Chu Thánh.

Vì vậy, khi nhận được liên lạc của ông ta lúc này, Chu Thánh không khỏi có một dự cảm không lành. "Tin tức trên mạng bùng nổ rồi!" Giọng Chu Lục Dương vô cùng gấp gáp, như kiến bò trên chảo nóng. "Tin tức trên mạng?" Chu Thánh vội vàng ra hiệu bằng mắt cho Lưu Ly và những người khác.

Mấy cô gái liền mở trình duyệt, các ứng dụng tin tức và diễn đàn.

Chỉ thấy chủ đề "Người trường sinh trong nhân loại", trong vòng vài phút ngắn ngủi, đã leo lên top tìm kiếm.

Tuỳ tiện bấm vào một tin, đều có thể thấy rõ hình ảnh bích họa trong lăng mộ tướng quân, và cả cảnh Tề Tử Du chết đi sống lại.

"Không phải đã nói là xóa hết video rồi sao?" Chu Thánh không nhịn được hỏi.

Chu Lục Dương nói: "Chúng tôi rất chắc chắn trên mạng không còn video nào lưu trữ.

Thậm chí còn dùng cả Lưới lọc AI, sàng lọc hàng triệu tin tức được đăng tải trong khoảng thời gian trước và sau khi sự việc xảy ra, đảm bảo không có nội dung liên quan nào bị bỏ sót!" Chu Thánh đương nhiên hiểu thuật toán được gọi là Lưới lọc AI, nó hoạt động bằng cách thu thập dữ liệu lớn trong một phạm vi xác định, giống như một con bọ web, rồi so sánh với nội dung trong cơ sở dữ liệu của mình, từ đó sàng lọc ra các thông tin liên quan.

Nguyên lý thuật toán của nó khá giống với công cụ tìm kiếm của trình duyệt, nhưng so với việc trích xuất từ khóa của công cụ tìm kiếm, mức độ thông minh của Lưới lọc AI rõ ràng cao hơn.

Chỉ cần thiết lập hình ảnh và video làm mục tiêu so sánh, nó có thể sàng lọc và xóa bỏ dữ liệu chứa nội dung đó trong thời gian cực ngắn.

Kỹ thuật này đã sớm được ứng dụng trong cuộc sống hàng ngày của cư dân mạng.

Ví dụ như bây giờ, bạn có thể tùy tiện tải lên một bức ảnh chụp màn hình từ phim điện ảnh hoặc phim bộ lên một trang web tích hợp thuật toán này, và trong vài giây, trang web sẽ cho bạn biết bức ảnh đó xuất phát từ bộ phim nào, ở giây thứ mấy.

Nguyên lý chính là như vậy, nhưng Lưới lọc của ban ngành thần bí quốc gia đương nhiên có chức năng mạnh mẽ hơn nhiều so với các công cụ tìm phim mà người dùng mạng bình thường tiếp xúc.

Vì vậy Chu Thánh biết, Chu Lục Dương không thể nào để xảy ra sai sót nghiêm trọng trong chuyện này, các video lan truyền trên mạng

sau khi sự việc xảy ra quả thực đã bị xóa bỏ. "Nói cách khác, có người cố ý gây ra cơn bão dư luận trên mạng này, thậm chí có khả năng đã cố tình mua top tìm kiếm?" Chu Thánh nheo mắt lại.

Dưới sự tính toán của dữ liệu lớn ngày nay, một thứ gì đó muốn nhanh chóng nổi tiếng khắp mạng mà không có bất kỳ cơ sở nào là điều gần như không thể.

Nhưng nếu một luồng dữ liệu nào đó có mức độ ưu tiên cực cao, chỉ cần bạn lướt thấy một chút nội dung liên quan, luồng dữ liệu đó sẽ được liên kết đến bạn, thì việc lan truyền rộng rãi trong thời gian ngắn sẽ trở thành một hiện tượng có thể kiểm soát.

Thuật toán cơ bản của nó rất đơn giản, chính là số trung bình cộng có trọng số mà hồi tiểu học đã học, thông qua việc thay đổi nhân tạo giá trị trọng số này, để luồng dữ liệu cuối cùng tính ra có mức độ ưu tiên rất cao.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các quảng cáo mềm trong các video ngắn hiện nay có thể nhắm mục tiêu một cách chính xác.

Chương 595

Nhưng đằng sau quảng cáo mềm, thường có bàn tay của tư bản thúc đẩy.

Hiển nhiên, kẻ thúc đẩy đằng sau chủ đề người trường sinh trong nhân loại chính là "Hội Thiên Tôn"!

Nếu chúng đã lưu sẵn những thông tin mà Ngụy Bình quay được trong mộ huyệt, đợi đến một thời điểm nào đó rồi cố tình tung ra trên diện rộng, thì dù là ban ngành quốc gia cũng rất khó phòng bị!

Hơn nữa, chủ đề trường sinh liên quan mật thiết đến sinh mệnh của mỗi người như thế này lại càng dễ gây chú ý rộng rãi trong dân chúng.

Chu Thánh hỏi: "Bây giờ còn cách nào dập tắt thông tin không?" Chu Lục Dương đáp: "Có, có thể trực tiếp thiết lập từ khóa, xóa tất cả nội dung liên quan đến từ này, tài khoản người dùng đều bị khóa.

Chỉ cần thông tin lan truyền nằm trong mạng nội bộ của chúng ta, thì nhất định sẽ bị xóa, bị chặn.

Như vậy, chắc chắn có thể hạn chế được bầu không khí thảo luận này trong thời gian cực ngắn." "Nhưng... dù có thể xóa bỏ dấu vết trên mạng, ký ức của mọi người lại rất khó xóa nhòa." Chu Thánh cũng hiểu, với mức độ thảo luận như thế này, dù cấm được xu hướng thảo luận tiếp tục trên mạng, cũng đã có rất nhiều người thấy được sự tồn tại của trường sinh, mục đích của Hội Thiên Tôn e rằng đã đạt được. "Mất bò mới lo làm chuồng vậy, dù sao cũng còn hơn không." Chu Thánh thở dài.

Dù bây giờ xóa đi đã muộn, nhưng cũng còn tốt hơn là để mặc nó lan truyền.

Lúc này, Liễu Như Yên vẫn luôn lắng nghe cuộc đối thoại của họ xen vào: "Có thể thẳng thắn công bố sự thật cho dân chúng không?

Cứ một mực ém nhẹm thông tin, chỉ gây ra sự nghi ngờ cho họ, cuối cùng ngược lại còn khiến các ban ngành liên quan của quốc gia trông như có tật giật mình..." Chu Thánh trầm tư một lát, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu: "E rằng, Hội Thiên Tôn chính là đã tính toán rằng chúng ta không dám để sự thật về việc hiến tế bị công bố." Nếu nói trên đời này có thứ gì khó đoán hơn giá tiền ảo, thì đó chính là lòng người. "Em nghĩ xem, nếu chúng ta công bố với dân chúng rằng trường sinh thực sự tồn tại, nhưng là đạp trên xương cốt của mọi người, đoạt đi sinh mệnh của vô số người mới đạt được hiệu quả này." "Đến lúc đó, số người phản đối trường sinh, tập thể chống lại họ sẽ nhiều hơn, hay số người gia nhập trường sinh, bức hại tính mạng người khác, dẫn đến cái chết nhiều hơn?" Liễu Như Yên im lặng, cô không trả lời được câu hỏi này.

Từ xưa đến nay, luôn có người theo đuổi trường sinh, cũng luôn có người phản kháng trường sinh.

Sự sống và cái chết trước nay luôn là vấn đề quấn lấy nhân loại, khó mà phân định rõ ràng.

Chu Thánh không phải không tin rằng người tốt trong nhân dân chiếm đa số, anh chỉ không thể dự đoán được, những tổn hại do một số ít kẻ bị lòng tham che mờ, lại có quyền thế tột cùng gây ra, liệu có khủng khiếp hơn sự chống đối của đại đa số người dân hay không?

Dù sao trên thế giới này, của cải thông qua lưu động, cuối cùng sẽ dẫn đến đại bộ phận tài sản bị nắm giữ trong tay một số ít người.

Vậy sự lưu động và trao đổi sinh mệnh, liệu cuối cùng có dẫn đến đại đa số sinh mệnh đều bị nắm giữ trong tay một vài người hay không?

Chu Thánh không muốn nhìn thấy một thế giới như vậy, cũng không dám đánh cược vào khả năng thế giới sẽ không biến thành như vậy...

Ở vùng ngoại ô Phúc Thị, bên cạnh phế tích của ngôi tháp bị sập, không biết từ lúc nào đã tụ tập một đám đông người.

Họ đều mặc áo choàng đen, tay cầm nến đỏ, trong làn sương mù lượn lờ, trông vô cùng quỷ dị.

Mọi người miệng lẩm bẩm khấn vái, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, áo choàng đen che kín đầu và mặt họ.

Nhìn từ xa, chỉ có thể thấy mọi người cao thấp béo gầy không giống nhau, ngay cả sự phân bố nam nữ già trẻ trong đó cũng không thể phán đoán.

Khi mọi người đều cầm nến cúi đầu, một người dẫn đầu bước ra, nói với đám đông: "Thiên Tôn chỉ lối, công vào thế giới Sơn Hải, liền có thể đắc được pháp trường sinh!" Phân bộ thật sự của Hội Thiên Tôn tại Phúc Thị nằm dưới một tòa nhà bỏ hoang.

Vài vị trưởng lão mặc áo bào đen đang tụ tập trước một chiếc bàn tròn, tiến hành một cuộc thảo luận bí mật. "Thông qua ảnh hưởng của dư luận trước đó, đã có một lượng lớn dân chúng bị chúng ta kích động, tự phát tụ tập, trở thành lực lượng tấn công Trường Thành." "Ha, đám dân ngu này, thật dễ thao túng.

Chỉ cần nói với chúng vào Sơn Hải có thể trường sinh, chúng sẽ dễ dàng bị dùng làm bia đỡ đạn." "Nhưng những người dân bình thường này cũng chẳng có sức mạnh gì?

Họ thật sự có thể công phá Trường Thành để vào Sơn Hải sao?" Giọng nói thảo luận có cả nam lẫn nữ, già lẫn trẻ, căn phòng họp trống trải dưới lòng đất vang vọng tiếng nói của họ.

Một giọng nữ phản bác: "À, bọn họ tự nhiên không thể công phá Trường Thành, nhưng họ có thể trở thành nàng Mạnh Khương khóc lóc đó..." "Không sai, họ chính là khiên thịt người che chắn tốt nhất cho chúng ta.

Dòng dõi Người Gác Lăng, từ xưa đã cổ hủ, lấy việc bảo vệ An Lạc làm nhiệm vụ của mình, sao nỡ lòng giết những người dân vô tội bị lợi dụng này chứ?" Ngay sau đó, một người nói tiếng Trung không chuẩn lắm cũng lên tiếng: "Lần này thông tin dư luận gây ra phản ứng rộng rãi nhất trong lãnh thổ An Lạc, mặc dù các nơi trên thế giới đều có người hưởng ứng, nhưng dân chúng An Lạc vẫn là trợ lực lớn nhất.

Hay là chúng ta bắt đầu tấn công Trường Thành từ An Lạc đi!" "Nhưng, Người Gác Lăng không phải cũng ở An Lạc sao, phần lớn thế lực của hắn cũng ở đây, có nên tránh đi thì tốt hơn không?" "Không, cứ theo lời tiểu Lâm tiên sinh, tấn công từ An Lạc!" "An Lạc có câu cổ ngữ, gọi là công kỳ bất bị, xuất kỳ bất ý.

Nơi nguy hiểm nhất, thường lại là nơi an toàn nhất..." Ngoài mấy nhân vật cốt cán, mọi người đều không biết, phòng họp dưới lòng đất của tòa nhà bỏ hoang này, thực ra đang tập trung các quản lý cấp cao của Hội Thiên Tôn từ khắp nơi trên thế giới.

Chỉ riêng hành động họ tụ tập tại thành phố Phúc Thị nhỏ bé này đã đủ chứng minh trọng tâm hoạt động của Hội Thiên Tôn.

Trong vài ngày ngắn ngủi, lượng du khách đến Phúc Thị tăng vọt, người từ khắp nơi trong nước, thậm chí khắp nơi trên thế giới, đều lần lượt đáp các phương tiện giao thông đến Phúc Thị.

Mỗi buổi tối, bên cạnh phế tích của ngôi tháp sập, lại giống như một buổi tụ tập, đủ loại người vây quanh, cầu nguyện sự chúc phúc của Thiên Tôn.

Sau đó, những người này bị người quản sự chính dẫn đi, không biết đi đâu.

Hành động như vậy kéo dài suốt năm ngày, đương nhiên, không chỉ ở khu phế tích ngoại ô đó, nhiều nơi khác cũng tổ chức những buổi tụ tập thần bí như vậy.

Cho đến khi các quản lý của Hội Thiên Tôn cảm thấy số lượng khiên thịt người đã gần đủ, một tiếng ra lệnh, bắt đầu hành động!

Một đám đông lớn đổ về phía Trường Thành, mang theo khí thế tường đổ vạn người xô. "Tấn công!" Người quản sự của Hội Thiên Tôn ra lệnh từ phía sau.

Ngay lúc đó, trong màn đêm tĩnh mịch, Chu Thánh đứng ở rìa Trường Thành, cũng khoác một chiếc áo choàng đen, nhẹ nhàng giơ tay lên, búng một cái trong không trung đêm tối. "Thu lưới." Giọng Chu Thánh cũng rất nhẹ, dường như không nỡ phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Nhưng theo giọng nói của anh, đám đông đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Chỉ thấy trong hàng ngũ dài dằng dặc, không ít người đột nhiên rời khỏi hàng, với thế sét đánh không kịp bưng tai, vây thành một vòng lưới, chặn bước chân của quần chúng.

Các quản lý của Hội Thiên Tôn đang ngồi chỉ huy ở phía sau, thấy biến cố bất ngờ này, đều sững sờ tại chỗ.

Ban đầu, họ chỉ cần đợi thêm hai phút nữa, đợi quần chúng bắt đầu bạo loạn, là có thể thừa cơ xông vào!

Nhưng Hội Thiên Tôn đâu có ngờ được, bạo loạn còn chưa xảy ra, đã bị dập tắt.

Và chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một đám đông lớn như vậy đã bị

khống chế hoàn toàn! "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Người đàn ông tên Tiểu Lâm nói một câu tiếng Trung với giọng điệu kỳ quặc, tức giận hỏi. "Chẳng lẽ sự kích động của chúng ta không lừa được những người An Lạc này, họ bắt đầu phản kháng rồi sao?" Một người khác lắc đầu nói: "Những người này được huấn luyện bài bản, không giống như hành động tự phát..." "Chẳng lẽ, lại là Người Gác Lăng?" Mọi người trong Hội Thiên Tôn không muốn tin, tất cả những gì họ đã tốn công tốn sức sắp đặt, lại bị người ta phá hủy dễ dàng như vậy.

Lúc này, không còn "khiên thịt" che chắn, họ vẫn phải tấn công Trường Thành, vẫn phải đối mặt trực diện với Chu Thánh...

Chu Lục Dương nghe nói hành động thuận lợi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tin tức dư luận không được kiểm soát, ông ta luôn lo lắng thấp thỏm, sợ một bước đi sai lầm sẽ gây ra tai họa khổng lồ.

Dù sau đó ban ngành đã xóa thông tin trên mạng, nhưng sự lan truyền rộng rãi vẫn khiến không ít cư dân mạng nảy sinh ý định tìm kiếm trường sinh.

May mắn lúc đó, Chu Thánh đã đề xuất một kế hoạch táo bạo: nếu đã Hội Thiên Tôn muốn kích động quần chúng tìm kiếm trường sinh, vậy thì cứ để tử sĩ và thành viên của ban ngành thần bí quốc gia, ngụy trang thành những người bị mê hoặc, trà trộn vào trong!

Vì vậy, mấy ngày trước, trong số những người dân lần lượt vào Phúc Thị, còn có cả tử sĩ và một bộ phận công vụ viên.

Trong mỗi buổi tụ tập quỷ dị, cũng được phân bố đều vài vị dân chúng "giả"!

Đương nhiên, lúc đó Chu Thánh không biết, Hội Thiên Tôn muốn lợi dụng những người dân này để yểm trợ cho việc tấn công Trường

Thành.

Chu Thánh và Lưu Ly bọn họ, phần lớn vẫn đoán rằng, Hội Thiên Tôn muốn tập hợp những người dân này lại để tiến hành hiến tế.

Vì vậy các tử sĩ và nhân viên ban ngành trà trộn vào, là để bảo vệ tính mạng của những người dân này vào thời khắc quan trọng!

Chỉ có điều, một khi những người này thực sự tiến vào thế giới Sơn Hải, cũng chẳng khác gì bị hiến tế, dù sao cũng không giữ được mạng nhỏ.

Nhưng bất kể mục đích của Hội Thiên Tôn là gì, nhân lực mà Chu Thánh cài cắm vào đám đông đều có thể kiểm soát được tình hình vào thời khắc quan trọng, ví như bây giờ.

Một lượng lớn dân chúng được đưa đi một cách có trật tự.

Về phần tiếp theo làm thế nào để tiến hành công tác tư tưởng cho họ, để họ tập trung vào cuộc sống hiện tại, sống một cách nghiêm túc, theo đuổi hạnh phúc thực tế, không còn ảo tưởng về trường sinh, không còn lan truyền những lời đồn liên quan nữa, những việc này không phải là chuyện Chu Thánh cần phải lo lắng.

Dù sao với một lượng lớn dân chúng như vậy, việc chấn chỉnh tư tưởng của họ không phải là một công việc dễ dàng, vừa tốn thời gian lại tốn sức, Chu Thánh không có nhiều tinh lực như vậy.

Hơn nữa, tư tưởng của con người vốn dĩ là tự do, dù có thuyết giáo nhất thời, khiến họ có vẻ ngoan ngoãn nghe lời, ai biết được trong lòng họ thực sự nghĩ gì, sau này có tìm đến Hội Thiên Tôn để gia nhập, trở thành kẻ thù của nhân dân hay không?

Cái gọi là lòng người khó dò, chính là như vậy.

Chu Thánh không muốn vướng bận vào sự thiện ác của lòng người.

May mắn lần này đã ngăn chặn được âm mưu của Hội Thiên Tôn một cách hữu kinh vô hiểm, anh cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sau này, dù Hội Thiên Tôn có muốn lợi dụng dân chúng nữa, e rằng cũng sẽ e dè hành động của Chu Thánh, không dám tuyên truyền rầm rộ nữa.

Dù sao lần này, Chu Thánh chỉ cho người trà trộn vào đám đông, ai có thể đảm bảo, lần sau, anh không thể cho người trà trộn vào tầng lớp cốt cán của Hội Thiên Tôn chứ?

Chỉ cần Hội Thiên Tôn muốn mở rộng thế lực, chúng sẽ phải đối mặt với rủi ro như vậy.

Và nếu Hội Thiên Tôn không mở rộng thế lực, chỉ cần chúng còn đi khắp nơi tìm người hiến tế, sẽ lại dần dần bị tử sĩ phát hiện, rồi bị tiêu diệt.

Bọn chúng bây giờ, đã tiến thoái lưỡng nan!

Dù Hội Thiên Tôn nắm được cách gán ghép việc hiến tế sinh mệnh vào các tai nạn thông thường, một khi chiêu này bị vạch trần, dựa vào quy luật để suy ngược lại, Chu Thánh bọn họ cũng có thể phân biệt được sau tai nạn có bàn tay của Hội Thiên Tôn hay không.

Hội Thiên Tôn muốn thiết kế các vụ tai nạn bất ngờ và các vụ tự sát, sơ hở bị lộ ra, e rằng còn nhiều hơn so với việc đơn thuần bắt người hiến tế.

Chương 596

Hiện tại, Hội Thiên Tôn vẫn chưa biết Chu Thánh bọn họ đã chú ý đến thủ đoạn này.

Ai biết được cứ tiếp tục như vậy, hành động của Hội Thiên Tôn có phải sẽ đẩy nhanh sự diệt vong của chính mình hay không?

Chu Thánh đang đứng ở rìa Trường Thành, suy nghĩ về bước hành động tiếp theo thì đột nhiên có một lực hút không tên truyền đến.

Chưa kịp để Chu Thánh phản ứng, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi.

Màn đêm trên bầu trời trở nên vẩn đục, giống như màu đen và màu tím bị vẩy vào nhau, rồi xoáy theo chiều kim đồng hồ, tạo thành một bức tranh xoắn ốc.

Và trong vòng xoáy màu sắc đó, còn nở ra từng đóa hoa nhỏ màu trắng.

Nếu không nhìn kỹ, những bông hoa trắng này trông như những ngôi sao khổng lồ, từng ngôi một treo lơ lửng trên không trung.

Nhưng nhìn kỹ lại, hoa trắng không tỏa ra ánh sáng như những ngôi sao, những đường vân trên cánh hoa và lá cũng ẩn hiện có thể thấy được.

Điều này tạo cho Chu Thánh một ảo giác, rằng chỉ cần anh đưa tay ra là có thể hái được chúng.

Chu Thánh quan sát xung quanh, trong chốc lát có chút không hiểu mình rốt cuộc đã đến đâu.

Anh đang đứng trên một mảnh đất đen kịt, chất đất dường như là cát sỏi, lại như bùn mềm.

Giẫm lên rất mềm mại, nhưng sờ vào lại không có cảm giác ẩm ướt, ngược lại giống như những hạt cát.

Nhưng lại có độ đàn hồi và độ dính mà cát không có, khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Giữa trời và đất, một hòn đảo lơ lửng giữa không trung.

Trong bóng tối đen kịt này, nếu là người bình thường, có lẽ căn bản không nhìn rõ được hình dáng của hòn đảo.

Nhưng đối với Chu Thánh, khả năng nhìn trong đêm của anh có thể giúp anh thấy rõ hòn đảo trước mắt bị bao phủ bởi một loại thực vật màu xanh lam quỷ dị.

Có chút giống màu của hoa hồng xanh yêu cơ, vô cùng diễm lệ, nhưng hình dạng lại khác, không phải cả đóa hoa, mà giống như rêu xanh bò lan khắp mặt đất.

Hòn đảo tổng thể trông giống như một hình tam giác ngược, đỉnh cao nhất dường như là một mặt phẳng, những tảng đá kéo dài từ mặt phẳng xuống tạo thành một hình dạng kỳ lạ.

Chu Thánh biết, anh sẽ không bị kéo vào đây một cách vô duyên vô cớ.

Anh có thể cảm nhận được, nơi đây dường như có thứ gì đó tồn tại một mối liên hệ nào đó với anh, chỉ là mối liên hệ này quá mơ hồ, Chu Thánh không cảm nhận được vị trí cụ thể.

Anh nghĩ, trên hòn đảo lơ lửng giữa không trung đó, có lẽ có thể tìm được câu trả lời anh muốn.

Chu Thánh tung mình nhảy lên, thế nhưng, dường như có một lớp màng mỏng trong suốt ngăn cản Chu Thánh ở bên ngoài. "Kết giới?" Chu Thánh nhíu mày, bất đắc dĩ đáp xuống mặt đất.

Nhưng ngay lúc đó, bùn cát trên mặt đất đột nhiên lõm xuống, giống như cát lún, khiến cơ thể Chu Thánh không thể đứng vững trên mặt đất, mà không ngừng chìm xuống.

Chu Thánh muốn nhảy lên lần nữa, nhưng anh càng giãy giụa, cát lún màu đen xung quanh càng khiến anh chìm sâu hơn, trong chốc lát, đã ngập đến ngực Chu Thánh.

Sức mạnh của anh dường như bị cát đen hấp thụ, không thể phát huy được chút nào!

Thấy cơ thể Chu Thánh càng chìm càng sâu, sắp bị cát đen nuốt chửng thì.

Trên hòn đảo lơ lửng, đột nhiên ném xuống một sợi dây thừng.

Chu Thánh muốn giơ tay nắm lấy sợi dây, nhưng tay anh cũng đã bị ngập trong cát sỏi, căn bản không nhấc lên được!

Hành động muốn giơ tay của anh, ngược lại còn khiến cơ thể mình chìm xuống thêm mấy phần.

Lúc này, một bóng người gầy gầy cao cao thuận theo sợi dây trượt xuống, đu đến trước mặt Chu Thánh.

Người đó một tay nắm sợi dây, một tay xách cổ áo Chu Thánh, dùng sức mạnh một cái, kéo anh ra khỏi cát lún, rồi thuận theo sự co rút của sợi dây, quay trở lại hòn đảo.

Lúc này Chu Thánh mới nhìn rõ khuôn mặt quen thuộc dưới mũ trùm đầu: "Người Gác Mộ?" "Ừm." Người Gác Mộ đáp nhàn nhạt, giọng nói dường như không có chút cảm xúc nào.

Chu Thánh nhìn thấy cậu ta, ngược lại có chút hiểu ra tại sao mình đột nhiên bị kéo vào nơi kỳ quái này.

Chu Thánh hỏi: "Sao cậu lại đến đây, tại sao vừa rồi cát lún lại

không có lực hút đối với cậu?" Chu Thánh không thể thoát khỏi cát lún, tự nhiên không phải vì sức mạnh của anh không đủ mạnh, mà là toàn bộ sức mạnh đều bị cát đen nuốt chửng, ngược lại còn hạn chế hành động của Chu Thánh.

Theo lý mà nói, nếu lúc này có người muốn kéo Chu Thánh ra từ trên không, người đó không những không thể nhấc Chu Thánh lên, ngược lại còn sẽ bị sức mạnh nuốt chửng của cát đen ảnh hưởng, bị kéo xuống lòng đất cùng nhau!

Người Gác Mộ lấy ra một đoạn băng gạc, từng vòng từng vòng quấn lên lòng bàn tay mình.

Lúc này Chu Thánh mới chú ý đến, trên lòng bàn tay của Người Gác Mộ, có một vết cắt dài đã lành lại.

Người Gác Mộ lại một lần nữa thản nhiên nói ra một chữ: "Máu." Chu Thánh rất nhanh hiểu ra, lại là dòng máu thần kỳ của cậu ta, đã tạo ra hiệu quả không ngờ.

Đợi đến khi Người Gác Mộ băng bó xong bàn tay, mới giải thích: "Tôi nhớ ra nơi này có thứ cha tôi để lại, nhưng tôi vẫn chưa tìm thấy." Chu Thánh hỏi: "Thứ gì?" Người Gác Mộ lại vẻ mặt mờ mịt lắc đầu: "Không biết." Không biết là thứ gì, trong một thế giới kỳ lạ như vậy, hiển nhiên không khác gì mò kim đáy bể.

Nhưng Chu Thánh lại không vì thế mà cảm thấy khó khăn, ngược lại nói: "Tôi cùng cậu tìm." Anh hiểu tính cách của Người Gác Mộ, tuy đối phương ít nói, nhưng sẽ không bắn tên không đích.

Nếu vật này không phải rất quan trọng trong ý thức mơ hồ của cậu ta, cậu ta cũng sẽ không chuyên trình đến đây tìm kiếm.

Người Gác Mộ cũng không từ chối ý tốt của Chu Thánh, mà nghiêm túc gật đầu: "Được.

Nơi này có rất nhiều cơ quan, cẩn thận." Thực ra Chu Thánh đối phó với cơ quan không giỏi lắm, anh giỏi hơn trong việc thiết kế cơ quan.

Nhưng hai việc này dù sao cũng có chỗ tương đồng, thiết kế nhiều rồi, cũng có thể hiểu được tư duy thiết kế của người khác, từ đó mà né tránh.

Chỉ có điều, đối mặt với loại cơ quan không biết tồn tại ở đâu, không do Chu Thánh điều khiển này, trong lòng Chu Thánh cũng khó tránh khỏi có chút cảm giác căng thẳng.

Nơi hai người họ đang đứng lúc này, giống như một khu rừng rậm, và bên cạnh khu rừng rậm, là vách đá nguy hiểm.

Trước đó Người Gác Mộ chính là buộc một đầu dây thừng vào thân cây, nhảy từ vách đá xuống, cứu Chu Thánh bị kẹt trong cát lún.

Nhưng bây giờ khi Chu Thánh nhìn xuống từ vách đá, lại bất đắc dĩ phát hiện, căn bản không nhìn thấy mảnh đất cát đen mà mình đã đứng trước đó.

Sương mù đen lơ lửng giữa không trung đã che khuất tầm nhìn của anh.

Chu Thánh thầm nghĩ, nếu đổi lại là mình, khi không biết dưới lớp sương mù đen có nguy hiểm gì, liệu có thể không do dự, quyết đoán nhảy xuống như vậy không?

Nhưng nghĩ lại, nếu biết dưới vách đá có người mình muốn cứu, dù là núi đao biển lửa, anh cũng sẽ không có chút do dự nào.

Hai người thuận theo con đường nhỏ trong rừng đi về phía trước, lá cây và dây leo ở đây cũng đều có màu xanh lam ma mị, trông vừa quỷ dị, lại vừa có một vẻ đẹp kỳ lạ.

Chu Thánh giẫm lên lá rụng, mà lá rụng không giống như ngày

thường, phát ra tiếng sột soạt, ngược lại phát ra một tiếng kêu quái dị.

Những dây leo trên mặt đất, trong không gian đen kịt, tỏa ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh lam yếu ớt.

Tầm mắt Chu Thánh không nhịn được bị thu hút, anh nhìn chằm chằm vào thế đi của dây leo một lúc lâu, không khỏi cảm thấy ánh sáng huỳnh quang màu xanh lam dường như đang từ từ chảy động.

Và thế đi của dây leo, giống như một con mãng xà uốn lượn.

Chu Thánh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu, xua đi ý nghĩ không biết từ đâu xuất hiện trong đầu.

Nhưng ngay lúc này, sợi dây leo thô to lại thật sự cuộn cành lại quấn về phía Chu Thánh!

Thế đó, lại thật sự giống như một con rắn khổng lồ có thể nuốt chửng cơ thể người!

Chu Thánh vội vàng né tránh, đồng thời rút kiếm Trảm Linh ra, chém về phía nó.

Tay giơ kiếm hạ xuống, sự sắc bén của kiếm Trảm Linh khiến sợi dây leo đang vùng lên này căn bản không thể tiếp cận được cơ thể Chu Thánh.

Nó bị chém thành hai đoạn giữa không trung, sau đó yếu ớt rơi xuống đất.

Thế nhưng lúc này, Người Gác Mộ bên cạnh đột nhiên nắm lấy cổ tay vung kiếm của Chu Thánh, dường như muốn ngăn cản Chu Thánh tiếp tục chém dây leo.

Chu Thánh nghi hoặc nhìn cậu ta: "Sao vậy, có gì khác thường sao?" Người Gác Mộ cũng hơi nhíu mày, cậu ta hỏi: "Cậu đã thấy gì?" Trong tầm mắt của Người Gác Mộ, phía trước Chu Thánh vốn có hai

sợi dây leo dài cong, quấn vào nhau chồng lên giữa không trung.

Thế nhưng Chu Thánh lại cứ thế đi thẳng về phía trước, không hề có ý định đi đường vòng.

Khi sắp đụng phải dây leo, Chu Thánh lại đột nhiên như gặp phải đại địch, vung kiếm chém đứt sợi dây leo trước mắt.

Khiến sợi dây leo vốn đang mọc lành lặn biến thành cái xác đứt lìa thành hai đoạn, vô tội rơi xuống đất.

Người Gác Mộ không cảm nhận được bất kỳ hơi thở uy hiếp nào từ sợi dây leo này, cũng không biết thâm ý trong hành động này của Người Gác Lăng.

Vì vậy sau một lúc suy nghĩ, cậu ta đưa ra kết luận, Người Gác Lăng hẳn là đã thấy cảnh tượng khác với cậu ta, nên mới có hành động như vậy.

Chu Thánh nghe thấy câu hỏi của Người Gác Mộ, tự nhiên cũng rất nhanh phản ứng lại, có thể anh đã gặp phải ảo cảnh.

Thế là Chu Thánh nói cho Người Gác Mộ biết ý nghĩ của mình vừa rồi, rằng ánh sáng huỳnh quang màu xanh lam trên dây leo chảy động, giống như vảy rắn lấp lánh.

Chỉ thấy Người Gác Mộ nhắm mắt lại, đặt ngón tay lên chuôi con dao găm ngắn ở hông.

Cậu ta đang cố gắng tưởng tượng ra cảnh tượng giống như Chu Thánh, thế nhưng, xung quanh một mảnh yên tĩnh, không có bất kỳ biến cố nào xuất hiện.

Người Gác Mộ nhắm mắt tập trung, giữ cảnh giác liên tưởng một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở mắt ra, lắc đầu với Chu Thánh.

Nếu đã Chu Thánh là vì liên tưởng mới thấy ảo ảnh, Người Gác

Mộ tự nhiên muốn bắt chước phương pháp của anh để thăm dò quy tắc đặc biệt của thế giới này.

Chương 597

Thế nhưng cậu ta lại không thu được bất kỳ kết quả nào.

Dù Người Gác Mộ kiệm lời, nhưng Chu Thánh cũng có thể hiểu được ý nghĩa của cái lắc đầu này.

Thế là Chu Thánh nhướn mày, không khách khí nói: "Trí tưởng tượng của cậu không tốt rồi." Người Gác Mộ hơi cúi đầu, cũng không biết có phải là thừa nhận lời nói này của Chu Thánh hay không.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, lần này, Chu Thánh thấy những cây gậy thẳng tắp, đột nhiên mọc lên từ mặt đất, mang theo khí thế sắc bén đánh về phía vị trí của Chu Thánh!

Có lần trước, Chu Thánh theo bản năng nghi ngờ đây là ảo cảnh, nhưng anh vẫn không nhịn được nghiêng người né tránh, tránh cú đánh của cây gậy.

Thế nhưng, cây gậy này lại giống như tên lửa có chức năng tự động theo dõi!

Rõ ràng không có bất kỳ dấu hiệu nào, lại đột nhiên xoay tròn giữa không trung, đánh lại vào vị trí mới mà Chu Thánh đang né tránh!

Chu Thánh đành phải rút kiếm Trảm Linh ra lần nữa, tùy tay vung vài nhát trong không trung, chém cây gậy thành mấy đoạn.

Lần này, Người Gác Mộ không ngăn cản hành động của anh, mà nhìn anh chém thân cây thành mấy khúc, rồi bất chợt nghĩ nếu trời lạnh có lẽ có thể lấy những thân cây này làm củi đốt.

Chỉ không biết loại cành cây có hình dáng quỷ dị này có dễ cháy không.

Đợi Chu Thánh thu lại kiếm Trảm Linh, Người Gác Mộ mới hỏi:

"Lại là ảo cảnh?" Chu Thánh gật đầu: "E là vậy.

Trong mắt cậu chúng là gì?" "Cây.

Cây cối vô hại, chưa từng gây sự với ai." Người Gác Mộ vốn ít nói lại cố tình thêm vào vài từ hình dung.

Chu Thánh có chút cạn lời, bất đắc dĩ thở dài: "Lần sau phát hiện tôi rơi vào ảo cảnh thì nhắc tôi một tiếng." Nếu không Người Gác Mộ bên cạnh cứ điềm nhiên như thường, còn Chu Thánh thì thỉnh thoảng lại đột nhiên phát điên tấn công thực vật hai bên đường, trạng thái này khiến anh giống như con khỉ diễn xiếc!

Mà Người Gác Mộ lại là khán giả căn bản không bị chọc cười.

Cảm giác này khiến Chu Thánh vô cùng phiền muộn.

Người Gác Mộ lại đáp: "Không được.

Còn một khả năng nữa, tôi mới là người rơi vào ảo cảnh." Khi cảnh tượng hai người nhìn thấy khác nhau, quả thực không thể phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả.

Chu Thánh hiểu sự lo lắng của Người Gác Mộ, quả thực có khả năng này, Chu Thánh thấy nguy cơ mới là thật, và anh cũng đã thành công hóa giải nó.

Người Gác Mộ thấy bình lặng vô ba mới là ảo ảnh, một khi Chu Thánh chọn cách phớt lờ nguy cơ, hai người họ ngược lại có khả năng rơi vào nguy cơ thật sự!

Vì vậy, họ tạm thời chỉ có thể duy trì hiện trạng.

Hiện trạng này khiến Chu Thánh cảm thấy vô cùng khó chịu, anh đành phải cầu nguyện đoạn đường khó đi bất thường trong rừng này có thể qua nhanh chóng.

May mắn, sau khi Người Gác Mộ lại im lặng xem Chu Thánh biểu

diễn hai màn nữa, họ cuối cùng cũng đi đến cuối khu rừng này, hiện ra trước mắt là một vực sâu.

Giống như hòn đảo lơ lửng bị người ta dùng một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên từ trên xuống dưới, để lại một vết thương.

Mặt cắt của vết thương vô cùng bằng phẳng, không có bất kỳ thảm thực vật nào bao phủ.

Nhìn xuống từ khe nứt của vực sâu, tự nhiên vẫn là một màn sương mù đen kịt không thấy đáy.

Chu Thánh cảm giác, nếu thuận theo khe nứt của vực sâu rơi xuống, hai bên vách tường bằng phẳng này, có thể giống như cầu trượt không có chút ma sát nào, khiến người ta căn bản không có cách nào bám vào đâu để giảm bớt xu thế rơi xuống!

Ngay khi ý nghĩ của Chu Thánh vừa dấy lên, trong màn đêm đen kịt lại dấy lên một luồng yêu phong mạnh mẽ, thẳng tắp tấn công vào bên chân Người Gác Lăng và Người Gác Mộ!

Yêu phong mạnh mẽ, khiến hai người trong chốc lát đều mất đi sự thăng bằng của cơ thể, bị cuốn về phía trước, mắt thấy sắp thuận theo vực sâu rơi xuống!

Chu Thánh phản ứng cực nhanh, vội vàng cắm kiếm Trảm Linh vào mặt đất, để cố định cơ thể mình.

Thế nhưng Người Gác Mộ bên cạnh anh, lại như không kịp phản ứng, bị gió thổi vào khe nứt, với tốc độ cực nhanh rơi xuống!

Ban đầu khi thấy Người Gác Mộ rơi xuống vách đá, Chu Thánh muốn đưa tay kia ra nắm lấy cậu ta.

Nhưng rất nhanh, Chu Thánh liền ý thức được, với tốc độ phản ứng của Người Gác Mộ, căn bản không đến nỗi không làm gì cả, mặc cho mình bị thổi xuống!

Vì vậy, cảnh này rất có thể cũng là ảo cảnh.

Quả nhiên, đợi cơn gió mạnh qua đi, Chu Thánh bám vào chuôi kiếm hơi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Người Gác Mộ đứng trước mặt anh, khó hiểu nhìn tư thế kỳ quái của Chu Thánh.

Người Gác Mộ đưa tay ra, định kéo Chu Thánh đứng dậy.

Thế nhưng Chu Thánh lại nói: "Tôi vừa thấy cậu rơi xuống rồi, cậu làm sao chứng minh người đang đứng trước mặt tôi bây giờ không phải là ảo giác của tôi?" Dù Chu Thánh nói vậy, anh vẫn nắm lấy tay Người Gác Mộ đưa qua, đứng dậy trở lại, quan sát khe nứt trước mắt.

Người Gác Mộ vốn đang suy nghĩ mình nên giải thích chứng minh thế nào, nhưng thấy hành động của Chu Thánh, cậu ta lập tức ý thức được đối phương không hề nghi ngờ thật giả của mình.

Người Gác Mộ cảm thấy mình bị chơi xỏ, và trò đùa này của Chu Thánh dường như còn mang theo chút tính trả thù, nhưng cậu ta không có bằng chứng.

Chiều rộng của khe nứt chỉ có hơn hai mét, với thân thủ của hai người, muốn vượt qua khe nứt đến bờ đối diện là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ có điều nhìn từ xa, đối diện vẫn là khu rừng rậm có màu sắc quỷ dị, tiếp tục khám phá, chẳng qua cũng chỉ là gặp thêm vài lần ảo cảnh nữa, dường như không tìm thấy được thứ gì quan trọng.

Chu Thánh quay đầu nhìn Người Gác Mộ, chỉ thấy cậu ta cũng đang nhìn chằm chằm vào khe nứt trước mắt, dường như rất hứng thú với thứ gì đó ẩn giấu dưới khe nứt.

Thấy vậy, Chu Thánh liền biết, hai người họ đã nghĩ đến cùng một chỗ.

Thay vì tiếp tục loanh quanh trong rừng rậm, không bằng tìm cách xuống xem trong khe nứt này có ẩn giấu thứ gì không.

Người Gác Mộ lấy ra sợi dây thừng, buộc đầu kia vào một thân cây to khỏe.

Còn Chu Thánh thì thuận tay cầm lấy sợi dây của cậu ta buộc vào hông mình, hai người giống như đã bàn bạc trước, phối hợp vô cùng ăn ý.

Họ thuận theo khe nứt trơn nhẵn đi xuống khám phá, mặt khe nứt có màu đen tuyền, trơn nhẵn như bề mặt kim loại hoặc carbon, không hề giống đất bùn.

Hình dạng bề mặt này khiến người ta không khỏi tò mò, khe nứt này rốt cuộc là được tạo ra như thế nào.

Thông thường mà nói, chỉ có mặt cắt do kiếm sắc chém ra mới có hình dạng như vậy.

Nhưng để có thể chém đôi hòn đảo lơ lửng này từ trung tâm, thì đó phải là một thanh kiếm có khí thế đến mức nào!

Chu Thánh không khỏi liên tưởng đến thanh quang kiếm mà anh đã thấy trong lăng mộ của các vị thần, cái gọi là chém núi đoạn biển, chính là cảm giác mà thanh kiếm đó mang lại sao!

Không lâu sau, Chu Thánh phát hiện trên mặt cắt trơn nhẵn của hòn đảo có một cửa hang.

Người Gác Mộ không nói hai lời, thuận theo sợi dây nhẹ nhàng đu một cái, liền nhảy vào cửa hang trước.

Chu Thánh theo sát cậu ta nhảy vào, đi được vài bước, phía trước có một hàng rào dạng lưới, chặn đường đi của họ.

Nếu là người khác đến đây, chắc chắn sẽ tìm kiếm một hồi ở đây,

xem có cơ quan nào có thể mở hàng rào không.

Nhưng đối với Chu Thánh, chuyện có thể dùng tay giải quyết, thường anh đều không muốn động não.

Vì vậy anh lại một lần nữa giơ kiếm hạ xuống, kiếm Trảm Linh chém sắt như chém bùn, chém hàng rào thành mấy đoạn.

Vách tường bên trong hang động này, lại không trơn nhẵn bằng phẳng như mặt cắt của khe nứt, mà giống như được hình thành tự nhiên hơn.

Chỉ có điều, vách tường này trơn tuột, hoàn toàn khác với dự đoán của Chu Thánh.

Đoạn đường họ đi xuống dọc theo vách đá để khám phá không dài lắm, vì vậy, khi thấy hang động này, Chu Thánh nghĩ, bên trong hang động có lẽ có thể thấy được một lượng lớn bộ phận rễ của thực vật.

Địa hình bên trong hang động, cũng có thể rất đan xen phức tạp, khó đi lại.

Thế nhưng sau khi thực sự vào trong, Chu Thánh mới phát hiện, những thực vật trên hòn đảo đó, dường như mọc ra từ không khí, dưới lòng đất hoàn toàn không tìm thấy rễ của chúng.

Bên trong hang động cũng không có ngã rẽ nào, hai người đi thẳng đến một nơi rộng rãi.

Chu Thánh cảm thấy mình như đã vào một gian mộ thất, chỉ có điều mộ thất này không có cửa, không có cơ quan, cũng không có quan tài.

Những cây cột xung quanh sừng sững, trông giống như một quảng trường dùng để tế lễ.

Và ở chính giữa, là một chiếc hộp nhỏ đặt trên một bệ cao.

Vây quanh chiếc hộp là vô số những vật bằng vải lụa được cắt thành hình cánh hoa.

Những cánh hoa đó có màu sắc khác nhau, thoạt nhìn, giống như chiếc hộp nhỏ rơi vào giữa muôn vàn đóa hoa.

Chu Thánh nhìn về phía Người Gác Mộ: "Thứ trong chiếc hộp đó, có phải là thứ cậu muốn tìm không?" Người Gác Mộ ánh mắt mờ mịt nhìn chiếc hộp một lúc lâu, mới nói: "Không biết." "Có lẽ mở ra xem sẽ biết." Chu Thánh nói.

Lời vừa dứt, Chu Thánh liền mạnh dạn đi đến trước chiếc hộp, đưa tay muốn cầm nó lên.

Thế nhưng, chiếc hộp lại không hề nhúc nhích.

Chu Thánh nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện, hóa ra chiếc hộp không phải được đặt trên bệ cao, mà là phần trên cùng của tảng đá bệ cao này, được điêu khắc thành hình một chiếc hộp.

Chiếc hộp và bệ cao thực ra là liền một khối, nhưng lại dùng ảo giác thị giác tạo ra ảo ảnh tách rời.

Thế là Chu Thánh thử mở trực tiếp chiếc hộp, chỉ có điều, ngay cả nắp hộp cũng là ảo ảnh được điêu khắc ra, chiếc hộp này e rằng căn bản không thể mở một cách bình thường, trừ khi đẽo bỏ nắp hộp.

Nhưng Chu Thánh cũng ngay lập tức nghĩ đến một vấn đề.

Nếu đã chiếc hộp này và bệ cao vốn là một thể, lại là hình dạng được điêu khắc sau này, vậy chẳng phải có nghĩa là, trung tâm của chiếc hộp cũng chỉ là đá, không có đặt bất kỳ thứ gì sao?

Chương 598

Trừ phi thứ đó trước khi tảng đá hình thành, đã được bao bọc bên trong, mới có khả năng.

Nếu tính như vậy, thứ này ít nhất cũng phải có niên đại của hóa thạch.

Dù sao hình dạng của chiếc hộp nằm giữa những đóa hoa, lại là trung tâm của những cây cột xung quanh, nếu không có gì cả, ngược lại còn khiến người ta kỳ lạ hơn.

Thế là Chu Thánh quay đầu nhìn Người Gác Mộ, tỏ ý anh muốn đẽo nắp hộp ra xem rốt cuộc có gì.

Người Gác Mộ tự nhiên chú ý đến hành động của Chu Thánh, cậu ta hơi nhíu mày, vẻ mặt có chút rối rắm, trong chốc lát cũng không biết hành động của Chu Thánh là đúng hay sai.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn, Người Gác Mộ đành phải gật nhẹ đầu.

Chu Thánh lại một lần nữa vung kiếm, khối đá cứng rắn vang lên một tiếng rồi bị đẽo xuống.

Chu Thánh thò đầu nhìn, ở mặt cắt của tảng đá, phần lớn vẫn là đá trắng xóa, chỉ có ở trung tâm nhất, lại lộ ra một chút màu xanh lam long lanh.

Anh không khỏi liên tưởng đến các loại truyền thuyết về ngọc trong đá.

Chẳng lẽ ở giữa một khối đá lớn được điêu khắc thành hình bệ cao như vậy, lại giấu toàn là loại ngọc màu xanh lam này sao?

Chu Thánh có thể nhìn ra, chất ngọc này thủy nhuận, màu sắc

thông thấu.

Nếu thứ này mang ra thế giới bên ngoài, chắc chắn giá trị không nhỏ.

Nhưng, trong không gian thần bí này lại tại sao lại giấu một khối bảo ngọc như vậy?

Người điêu khắc tảng đá giấu ngọc, lại làm sao biết được hình dạng ban đầu của ngọc thạch, có thể hoàn toàn tránh được phần ngọc, tạo hình tảng đá thành hình bệ cao như vậy?

Hiện tại khối ngọc thạch màu xanh lam này đã lộ ra một lớp vỏ, Chu Thánh tự nhiên không dám tùy tiện vung chém nữa.

Dù sao anh tùy tiện một nhát chém xuống, đều có khả năng chém ngang lưng ngọc thạch, khiến giá trị của nó giảm đi đáng kể.

Dù Chu Thánh không quan tâm thứ này đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng anh biết loại vật hiếm có này từ một mức độ nào đó mà nói, giống như tác phẩm nghệ thuật, tự nhiên cần được bảo vệ và trân trọng.

Người Gác Mộ nhìn mặt cắt của tảng đá lộ ra một chút ngọc thạch màu xanh lam, đột nhiên đưa tay lơ lửng trên đó.

Sau đó, cậu ta cầm con dao găm, quẹt một cái lên đầu ngón tay mình, một giọt máu theo đầu ngón tay cậu ta, chính xác nhỏ giọt lên điểm màu xanh lam đó.

Chỉ thấy ngọc màu xanh lam lập tức bị màu máu thấm vào, biến thành màu tím ma mị.

Ngay lúc đó, những cây cột đá xung quanh đột nhiên bắt đầu rung chuyển, có vẻ như sắp đổ.

Nhưng Người Gác Mộ lại không dừng hành động nhỏ máu lên

tảng đá của mình!

Cùng với sự rung chuyển ầm ầm, những cây cột đá xung quanh lại bắt đầu tụ lại về phía trung tâm!

Chu Thánh có thể thấy, ở đây không có rãnh hay cơ quan nào để cột đá di chuyển.

Thoạt nhìn, giống như những cây cột đá này đã có sinh mệnh của riêng mình, đang di chuyển về phía Người Gác Mộ và Người Gác Lăng!

Lúc này, Người Gác Mộ vẫn đặt tay lơ lửng trên bệ đá, dường như muốn dùng máu của mình để nhuộm đỏ hoàn toàn tảng đá này.

Bất đắc dĩ, Chu Thánh đành phải đứng sau lưng Người Gác Mộ, giúp cậu ta chặn những cây cột đá này.

Chu Thánh biết, Người Gác Mộ không phải là người làm việc không có mục đích, cậu ta làm vậy, tự nhiên có lý do và mục đích của mình.

Dù Chu Thánh tạm thời không hiểu, nhưng cũng không cản trở việc anh phối hợp với hành động của Người Gác Mộ.

Anh cầm kiếm Trảm Linh chém vài nhát lên thân cột đá, để lại từng vết trắng.

Độ cứng của cột đá này, rõ ràng mạnh hơn bệ đá giấu ngọc vài phần.

Đương nhiên, độ cứng này, vẫn chưa đến mức khiến Chu Thánh bó tay chịu trói.

Chỉ là anh vốn lo lắng việc vội vàng chém đứt cột đá có thể làm hang động này sụp đổ, nên không dám ra tay trực tiếp.

Lúc này, nhìn những cây cột đá càng ngày càng gần, cứ đà này, có

vẻ như muốn ép hai người Chu Thánh thành bột mịn!

Thấy vậy, Chu Thánh không còn nương tay, anh dồn cương khí vào mũi kiếm, với thế chẻ tre đâm về phía cột đá! "Bùm!" Tiếng va chạm lớn giữa thân kiếm và cột đá khiến cả hang động lại rung lên mấy lần.

Chu Thánh giống như một mũi tên xuyên tim, đâm xuyên qua phần lõi của cột đá, những vết nứt từ trung tâm cột đá bắt đầu lan ra ngoài.

Chu Thánh nắm chặt chuôi kiếm, tay hơi dùng sức, từ từ xoay kiếm trong lòng cột đá.

Tốc độ lan của các vết nứt ngày càng nhanh, không lâu sau, cột đá cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực, ầm ầm vỡ nát.

Phần giữa của cột đá vỡ thành những khối đá lớn nhỏ, rơi vãi trên mặt đất.

Nhưng hai đoạn trên dưới lại vẫn vững vàng bám vào đỉnh và đáy của hang động.

Sau khi đánh tan một cây cột đá, Chu Thánh không hề thở phào nhẹ nhõm, vì những cây cột đá khác vẫn chưa dừng xu thế di chuyển.

Chu Thánh cẩn thận quan sát thi thể của cây cột đá này một lượt, dù thế nào cũng không phát hiện ra tác động lực nào có thể khiến nó chuyển động!

Trừ phi cây cột này sống, nếu không Chu Thánh thực sự không thể tưởng tượng được tại sao chúng lại di chuyển.

Đương nhiên, bản thân chuyện cột đá sống cũng khá quỷ dị.

Ngay sau đó, anh dường như nghĩ đến điều gì, vội vàng hỏi: "Người Gác Mộ, tôi thấy có phải là ảo cảnh không?" Nếu đã sự vật không hợp lẽ thường, vậy có khả năng là những chuyện này vốn

không tồn tại.

Chu Thánh rất nhanh liên tưởng đến vô số ảo cảnh mà mình đã gặp phải trên mặt đất, và những nguy cơ này mỗi lần rơi vào mắt Người Gác Mộ, lại đều là cảnh sắc trong rừng bình thường nhất.

Người Gác Mộ nghe thấy tiếng anh, đột nhiên nắm tay lại, dùng lòng bàn tay bao bọc lấy ngón tay đang chảy máu của mình.

Sau đó, Người Gác Mộ thân hình lóe lên, dùng tay kia không bị thương, nắm chặt con dao găm, hung hăng cắm vào cột đá trước mặt.

Giống như cắm con dao găm vào xương sườn của cột đá, bước chân tiến tới của cột đá đột nhiên dừng lại, phần ngực bụng bắt đầu có đá vụn rơi xuống.

Hành động này của Người Gác Mộ không nghi ngờ gì là đang biểu thị, trong tầm nhìn của cậu ta, cũng có sự tồn tại của những cây cột đá này. "Nếu là ảo cảnh, tôi cũng bị kẹt vào cùng cậu rồi." Cậu ta nói như vậy.

Chu Thánh khẽ cười một tiếng: "Dù sao cũng tốt hơn tôi một mình." Chu Thánh cũng không biết thế giới kỳ lạ này rốt cuộc được cấu thành từ cái gì, lại đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng trước đó cảnh sắc trong mắt anh và trong mắt Người Gác Mộ, giống như hai thế giới.

Nếu không phải Chu Thánh xác định mình đã rơi vào một thế giới kỳ lạ, anh e rằng sẽ nghi ngờ trạng thái tinh thần của mình có phải đã xảy ra vấn đề gì không, khiến anh liên tiếp thấy ảo cảnh.

Bây giờ, Người Gác Mộ thấy cùng một cảnh tượng với anh, dù Chu Thánh không thể xác định có phải cả hai người đều cùng rơi vào ảo giác hay không, nhưng dù sao cũng khiến người ta an tâm hơn so với việc ở trong hai thế giới khác nhau.

Có lẽ chính vì con người đều là sinh vật quần thể như vậy.

Ngay cả khi sắp muộn học, nếu có thể thấy một bạn học cũng muộn giống mình, trong lòng cũng sẽ an định hơn rất nhiều.

Hơn nữa, với năng lực của Người Gác Mộ và Chu Thánh, những nguy cơ ẩn giấu trong ảo cảnh này không thể làm gì được họ.

Chỉ thấy ánh dao ánh kiếm giao nhau, mấy cây cột đá đều bị chặn đứng xu thế tiến tới.

Trên những cây cột đá này không có những hình điêu khắc tinh xảo, ngay cả những hoa văn giản dị cũng không tồn tại.

Nhưng lúc này sau khi bị phá hủy đồng loạt, vẫn có một cảm giác tiêu điều.

Giống như một công trình kiến trúc vừa mới còn nguyên vẹn, trong chốc lát đã trở thành đống đổ nát.

Có cột đá vỡ thành mảnh vụn, có bị chém ngang thân, rơi xuống mặt đất, nằm ngổn ngang chồng chất trong động đá.

Nhưng cả hai người đều đã phát hiện ra, phần giữa của những cây cột đá này, giòn hơn và dễ bị phá hủy hơn so với hai đầu trên và dưới của nó.

Dưới sự tấn công chung của Người Gác Mộ và Chu Thánh, không lâu sau, số cột đá còn nguyên vẹn chỉ còn lại một cây.

Hai người nhìn nhau một cái, đều dừng động tác.

Con đường mở ra lúc này đã đủ để hai người họ thoát khỏi vòng vây của các cột đá mà không bị thương tổn gì, nhưng hướng đi quỷ dị của các cột đá vẫn chưa được giải thích.

Vì vậy, họ cố tình để lại một cây cột, muốn xem nếu để mặc những cây cột này tiếp tục di chuyển, chúng rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ thấy cây cột này ngày càng gần bệ đá trung tâm, tốc độ di chuyển của nó không nhanh, nhưng rất ổn định, dường như bất kể phía trước có thứ gì, cũng không thể ngăn cản bước chân của nó.

Thế nhưng ngay khi cột đá áp sát vào bệ đá bọc ngọc, một cảnh tượng quỷ dị đã xảy ra!

Những khối đá trắng xóa xung quanh bệ đá lại hóa thành bụi phấn trong quá trình ma sát với cột đá, lả tả rơi xuống.

Không lâu sau, phần tiếp xúc giữa bệ đá và cột đá đã bị mài đi một lượng lớn lớp vỏ ngoài, dần dần lộ ra màu ngọc ở lõi.

Chu Thánh có chút muốn ngăn cản chuyển động của cột đá, nếu để mặc cột đá tiếp tục tiến tới, vậy thì sau khi nó phá hủy lớp vỏ ngoài của bệ đá, ngọc thạch ở trung tâm cũng khó tránh khỏi bị hủy hoại.

Dù Chu Thánh không biết ngọc này hình thành như thế nào, nhưng chỉ bằng ánh sáng màu xanh lam mà nó tỏa ra, đã khiến người ta lưu luyến không rời.

Đặc biệt là sau khi máu của Người Gác Mộ được truyền vào, trong màu xanh lam thuần khiết còn thêm một chút màu tím tường thụy, đẹp ma mị.

Chương 599

Dù Chu Thánh không quan tâm đến giá trị của khối ngọc thạch này, nhưng lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có.

Ngay khi Chu Thánh định tiến lên, Người Gác Mộ bên cạnh đột nhiên ngăn cản hành động của anh. "Đợi chút nữa." Người Gác Mộ nhàn nhạt nói.

Từ giọng nói của cậu ta không nghe ra được bất kỳ cảm xúc nào, biểu cảm của cậu ta tự nhiên cũng không nhìn ra được ý tứ sâu xa hơn.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, cột đá cuối cùng cũng mài mòn hết lớp vỏ của bệ đá, và ép lên ngọc thạch ở lõi.

Thế nhưng ngay lúc đó, phần tiếp xúc giữa cột đá và ngọc, giống như bị ăn mòn, đột nhiên bắt đầu mục nát!

Người Gác Mộ thấy vậy, mày hơi nhíu lại, như đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng xé rách vết thương trên ngón tay, vẩy mấy giọt máu của mình lên một cột đá đã gãy bên cạnh.

Không ngờ, máu của Người Gác Mộ lại thật sự khiến cột đá mục nát ăn mòn.

Chỉ một giọt máu, lại khiến một mảng cột đá to bằng nửa lòng bàn tay bị tan chảy! "Máu của cậu, còn đáng sợ hơn cả axit mạnh." Chu Thánh không nhịn được nói.

Chu Thánh vốn còn đang nghĩ, tại sao cột đá cứng như vậy khi chạm vào ngọc, lại giống như tuyết tan bắt đầu tan rã.

Kết quả không ngờ, thứ quỷ dị không phải là ngọc thạch, mà là máu của Người Gác Mộ đã nhỏ lên ngọc và dung nhập vào đó.

Ai ngờ Người Gác Mộ lại hiếm khi lắc đầu, chỉ vào cây cột đá mà cậu ta tấn công đầu tiên.

Chu Thánh nhìn kỹ, mặc dù nơi này không có ánh sáng, nhưng nhờ khả năng nhìn trong đêm của mình, vẫn miễn cưỡng nhận ra thứ mà Người Gác Mộ muốn anh xem.

Ở đoạn giữa của cây cột đá đó, có hai vệt máu không rõ ràng lắm, lượng máu ra rất ít, lúc này bám trên vách cột đá vẫn có chút thâm đen.

Đây là dấu vết để lại khi ngón tay của Người Gác Mộ chưa cầm máu, chạm vào cột đá.

Nhưng lúc đó, máu của cậu ta không gây ra hiệu quả ăn mòn và mục nát cho cột đá, giống như máu của người bình thường. "Vậy, không phải máu của cậu thay đổi đặc tính của ngọc thạch?" Chu Thánh nghi hoặc nói ra kết luận của mình.

Cảnh tượng trước mắt quả thực ngoài dự đoán, trong đầu anh có một cảm giác kỳ lạ, nhưng không biết phải biểu đạt thế nào.

Nếu ví những cây cột đá này như từng chiếc máy tính độc lập, vậy thì nơi này giống như có một máy chủ tổng, không ngừng truyền thông tin thời gian thực vào các máy con.

Ví dụ như trước khi gặp ngọc thạch, máy chủ tổng phán đoán máu của Người Gác Mộ là vô hại, vì vậy những cây cột đá này đối mặt với máu của Người Gác Mộ không có bất kỳ phản ứng nào.

Và sau khi một trong những cây cột bị ngọc thạch làm hại, thông tin này liền truyền đến máy chủ tổng và mỗi một máy con, khiến chúng bắt đầu nhận định lại rằng ngọc thạch cũng như những thứ dính trên ngọc thạch là có hại.

Mà thứ dính trên ngọc thạch chính là máu của Người Gác Mộ, thế là khi gặp lại máu của Người Gác Mộ, cột đá liền biểu hiện ra trạng

thái giống như khi gặp ngọc thạch!

Nếu theo suy nghĩ này, những cây cột đá này không chỉ sống, mà còn cập nhật theo thời gian thực!

Người Gác Mộ gật đầu: "Là ngọc thạch đã thay đổi định nghĩa về máu của tôi trong không gian này." Xem ra ý niệm của Người Gác Mộ và Chu Thánh như một, dù rất khó tin, nhưng quả thực là một lời giải thích hợp tình hợp lý. "Giống như hệ thống miễn dịch bên trong cơ thể người.

Một khi hệ thống miễn dịch coi một loại virus nào đó là đối tượng cần tấn công, thì dù chỉ là virus bất hoạt có hình dạng tương tự, hoặc chỉ là một đoạn gen có tính trạng giống với virus đó, cũng sẽ bị hệ thống miễn dịch tấn công." Người Gác Mộ nói.

Trước mắt, cột đá bị ăn mòn mục nát, rất giống như bị "hệ thống miễn dịch" tấn công, và ngọc thạch chính là virus thực sự.

Về phần máu của Người Gác Mộ, chỉ là một đoạn đặc trưng đi kèm với virus, nhưng cũng bị hệ thống phán định là "virus" bản thân, gây ra hiệu quả tương tự.

Phép ví von này của Người Gác Mộ, lại còn xác đáng hơn so với mối quan hệ giữa máy chủ và máy con mà Chu Thánh dùng để lý giải phán đoán.

Chu Thánh đương nhiên cũng biết đặc tính của hệ thống miễn dịch cơ thể người, tại sao vắc-xin bất hoạt có thể khiến cơ thể người sản sinh ra kháng thể chống lại virus, tại sao sau khi một mắt của người bị thương, mắt còn lại cũng sẽ bị hệ thống miễn dịch tấn công theo, cho đến khi mù lòa v.v.

Những trường hợp này, Chu Thánh tự nhiên cũng đã từng nghe qua, cũng hiểu nguyên nhân sâu xa của nó.

Chỉ là do ảnh hưởng của chuyên môn của mình, anh theo bản năng nghĩ đến những kiến thức liên quan đến mạng máy tính, ngược lại quên mất cách hình dung xác đáng hơn này.

Nhưng nghe như vậy, không gian này càng giống như một chỉnh thể sống. "Nói như vậy, chúng ta dường như đang ở bên trong một sinh vật khổng lồ nào đó." Hiện trạng mang lại cho Chu Thánh cảm nhận chính là như vậy. "Ừm." Người Gác Mộ lại cũng gật đầu, hiển nhiên là có cảm nhận tương tự với Chu Thánh.

Xu thế vận động về phía trước của cây cột đá đó trước sau không dừng lại, cho đến khi toàn bộ đoạn giữa của cột đá đều bị ăn mòn thành tro bụi, còn lại một đỉnh trơ trọi, treo lơ lửng ngay phía trên bệ đá, giống như một nhũ đá treo ngược.

Vì vậy, nếu Chu Thánh họ không ngăn cản sự vận động của các cột đá, kết cục cuối cùng của chúng sẽ là chen chúc xung quanh bệ đá trung tâm, vừa chen ép lẫn nhau, vừa bị ngọc thạch ăn mòn, cuối cùng tan rã.

Dường như từ khi các cột đá bắt đầu di chuyển, đối với chúng, đây là một hành trình định sẵn sẽ tiêu vong.

Không biết tại sao, từ mấy cây cột đá vô danh này, Chu Thánh lại cảm nhận được một chút cảm giác số mệnh khó trái.

Giống như có một số chuyện đã được định sẵn, chỉ cần bước đi bước đầu tiên, đã định sẵn không thoát khỏi kiếp nạn.

Chu Thánh lắc đầu, xua đi những ý niệm không thực tế trong đầu.

Nếu là bình thường, Chu Thánh tuyệt không phải là người đa sầu đa cảm như vậy, anh cũng không biết có phải là bầu không khí u tối tĩnh mịch ở đây đã khơi gợi liên tưởng của anh, hay là giác quan thứ sáu của anh đang ngầm báo cho anh biết điều gì.

Nhưng hiện tại, hiển nhiên vẫn là tìm được thứ mà tổ tiên của Người Gác Mộ để lại quan trọng hơn.

Chu Thánh hỏi: "Bây giờ cậu có thể xác định, khối ngọc thạch quỷ dị này, có phải là thứ cậu muốn tìm không?" Người Gác Mộ thản nhiên nói: "Không phải." Dù cậu ta không nói được mình muốn tìm thứ gì, nhưng trực giác mách bảo Người Gác Mộ, đó không phải là một vật phẩm có tính xâm lược mạnh mẽ, sẽ phá hủy những thứ khác. "Vậy chúng ta rời khỏi đây trước." Chu Thánh nói.

Việc khám phá hang động đến đây đã kết thúc, hiện tại các cột đá lại bị phá hủy hết, Chu Thánh luôn có chút lo lắng hang động có sụp đổ hay không.

Nếu đã nơi này không có thu hoạch gì, không bằng rời đi trước.

Dù sao khối ngọc thạch hình trụ nhỏ trong bệ đá đó, họ cũng căn bản không thể mang đi.

Ngọc thạch đã có thể gây ra hiệu quả ăn mòn lớn như vậy đối với cột đá, nếu Chu Thánh họ vội vàng dùng tay chạm vào, khó bảo đảm tay họ có bị ăn mòn trực tiếp hay không.

Ở một nơi quỷ dị, không tùy tiện sờ mó, là có trách nhiệm với sinh mệnh của mình, họ dù sao cũng không phải là những học sinh có lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Chu Thánh và Người Gác Mộ quay trở lại lối vào hang động theo đường cũ, sợi dây thừng treo trên vách đá vẫn lủng lẳng ở chỗ cũ.

Hai người tiến lên, buộc lại dây thừng, leo lên trên.

Thế nhưng, chưa leo được vài bước, sợi dây thừng trên đầu Chu Thánh đột nhiên đứt!

Cơ thể Chu Thánh bất ngờ rơi xuống trong đám mây mù đen kịt không thấy rõ mặt đất.

Anh rút kiếm Trảm Linh ra, muốn mượn thân kiếm cắm vào vách đá trơn nhẵn để ngăn lại xu thế rơi xuống của mình.

Nhưng giữa không trung, Chu Thánh căn bản không có chỗ mượn lực, khi anh muốn giơ kiếm cắm vào vách đá, lực quán tính ngược lại sẽ đẩy cơ thể anh ra xa vách đá hơn.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch này, Chu Thánh lại bất chợt nghĩ đến, những hiệp khách rơi xuống vách đá mà anh từng thấy trên phim truyền hình, hành vi cầm kiếm cắm vào vách đá, thực ra đều vi phạm quy luật vật lý.

Đương nhiên, Chu Thánh có tâm tình suy nghĩ lung tung như vậy, tự nhiên đại biểu cho tình huống hiện tại đối với anh không tính là khẩn cấp.

Dù sao, tuy anh đang ở giữa không trung rơi xuống, nhưng không giống như lúc bị kẹt trong bãi cát trước đó.

Lần này, Chu Thánh không gặp phải tình trạng toàn thân không thể cử động.

Hơn nữa, với thể chất mạnh mẽ hiện tại của Chu Thánh, hắn hoàn toàn không sợ rơi từ trên cao.

Trừ phi dưới đất là núi đao biển lửa đang chờ hắn.

Nếu chỉ là mặt đất bằng phẳng bình thường, Chu Thánh rất tự tin mình sẽ không bị thương.

Tuy nhiên lúc này, dưới màn mây đen bao phủ, chẳng ai dám chắc Chu Thánh sắp phải đối mặt với thứ gì.

Vì vậy, Chu Thánh vẫn muốn ngăn chặn xu thế rơi xuống của mình hơn, và điều này đối với một Chu Thánh có thể linh hoạt cử động cả tay chân thì vô cùng đơn giản.

Hắn đã bỏ ra vài điểm tích phân, đổi một chiếc móc vuốt chim ưng từ cửa hàng hệ thống, sau đó giơ tay lên, nhắm vào vị trí sợi dây thừng bị đứt mà bắn ra.

Sở dĩ hắn để móc câu phóng về phía dây thừng là vì vách đá xung quanh quá bằng phẳng, không có vị trí nào thích hợp để móc câu bám vào.

Dĩ nhiên, trong cửa hàng hệ thống còn có những đạo cụ cao cấp hơn, uy lực lớn hơn, có thể cắm thẳng móc câu vào vách đá, sau đó bán tự động cố định lại như một chiếc đinh vít nở.

Dù cho vách đá có trơn láng đến đâu, nó cũng có thể ghim chặt lên trên!

Đương nhiên, giá của những đạo cụ như vậy cũng đắt hơn, Chu Thánh trước nay luôn thích dùng những thứ rẻ nhất để phát huy hiệu quả lớn nhất.

Ngay cả thanh Trảm Linh Kiếm thường dùng trong tay cũng vậy, thứ này dùng hỏng một thanh thì đổi thanh khác là được, chẳng hề thấy xót.

Tuy nhiên, hiệu quả mà những thứ rẻ tiền mang lại, quả thực có phần không như ý muốn.

Lực phóng của chiếc móc vuốt chim ưng dài ngoẵng này, vậy mà lại không thể đưa nó lên đến độ cao của đoạn dây thừng bị đứt, chứ đừng nói đến việc bám vào sợi dây!

Nhất thời, Chu Thánh có chút bất lực, chẳng lẽ thật sự phải ép hắn đổi một chiếc móc câu đắt hơn sao?

Quá trình đắn đo của Chu Thánh trông có vẻ dài, nhưng thực ra chỉ trong vòng một giây kể từ khi bắt đầu rơi, hắn đã đổi móc vuốt chim ưng và bắn lên trên.

Chương 600

Trước khi giây thứ hai kịp đến, Chu Thánh đã quyết định tiêu thêm điểm để đổi món khác...

Đúng lúc này, Chu Thánh nhìn thấy một bóng người lao xuống cực nhanh từ phía trên, mới miễn cưỡng ngăn lại hành vi tiêu dùng của mình.

Chỉ thấy Thủ Mộ Nhân với tư thế lao xuống đang đuổi theo hướng của Chu Thánh, tốc độ rơi của anh ta còn nhanh hơn cả rơi tự do!

Mà chiếc móc vuốt chim ưng của Chu Thánh đang lơ lửng giữa không trung chẳng bám được vào đâu, sắp rơi xuống, lại vừa hay bị Thủ Mộ Nhân đang lao xuống bắt kịp.

Thủ Mộ Nhân tóm lấy sợi dây phía dưới móc vuốt chim ưng, đầu còn lại của sợi dây đang nối với cổ tay Chu Thánh.

Chu Thánh có thể cảm nhận được lực kéo truyền đến từ cổ tay, nhưng xu thế rơi xuống của hắn lại không hề dừng lại.

Tình hình lúc này, chẳng qua chỉ là từ một người rơi tự do, biến thành hai người cộng thêm một sợi dây, cùng nhau biểu diễn rơi tự do mà thôi. ...Tuy nhiên, dù đang trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Chu Thánh vẫn bình tĩnh và tinh mắt nhìn thấy sợi dây thừng buộc trên mắt cá chân của Thủ Mộ Nhân.

“Thu dây của anh lại đi!” Chu Thánh không nhịn được hét lên phía trên.

Có thể tưởng tượng được, sợi dây buộc trên mắt cá chân của Thủ Mộ Nhân đang nối với mặt đất của hòn đảo lơ lửng, chỉ cần sợi dây

được kéo căng, là có thể ngăn chặn xu thế rơi của hai người, và thuận theo nó để leo trở lại mặt đất.

Tuy nhiên, Thủ Mộ Nhân lại hét lớn đáp lại: "Không có chức năng đó!" Trong lúc cấp bách, Thủ Mộ Nhân chỉ chọn một sợi dây có đủ độ dài để nối thêm, sợi dây này không có khả năng co rút.

Nói cách khác, bọn họ chỉ có thể rơi tự do đến độ dài tối đa của sợi dây, mới có thể ngăn lại xu thế rơi.

Một khi độ dài của sợi dây vượt quá chiều cao của vách đá, vậy thì cũng chẳng khác gì rơi thẳng xuống vực!

Vì vậy hiện tại, sự an nguy của họ hoàn toàn phụ thuộc vào độ dài của sợi dây này.

Chu Thánh rất muốn đáp lại một câu: "Anh chơi trò cảm giác mạnh đến nghiện rồi phải không?" Nhưng nghĩ lại, Thủ Mộ Nhân nhảy xuống dù sao cũng là để cứu mình, Chu Thánh cũng không nỡ nói lời khó nghe.

May mắn là vận khí của hai người không quá tệ, chiều cao của vách núi này dài hơn sợi dây rất nhiều, trước khi chạm đáy, sợi dây đã treo hai người lại, ngăn chặn xu thế rơi xuống của họ.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân vội vàng điều chỉnh tư thế, cố định lại dây an toàn.

Cho đến lúc này, Chu Thánh mới có tâm trí để xem xét nửa đoạn dây thừng đã bị đứt của mình.

Vết cắt nhẵn bóng đó, gần như nói thẳng cho Chu Thánh biết, sợi dây này đã bị một vật sắc bén cắt đứt.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn rơi xuống, Chu Thánh không hề cảm nhận được có ai ở trên cắt đứt dây thừng.

Đương nhiên, lúc đó hai tay Thủ Mộ Nhân đều đang bám vào dây, tự nhiên không có sức để dùng một tay cắt dây của Chu Thánh.

Vậy nên, thứ vũ khí sắc bén cắt sợi dây này, khả năng lớn là một cơ quan vốn có trong không gian thần bí này.

Từ khi đến không gian này, Chu Thánh cảm thấy mình dường như bị khắc chế ở khắp mọi nơi.

Các loại ảo cảnh đều nhắm vào hắn, trong khi Thủ Mộ Nhân đứng bên cạnh lại hoàn toàn bình an.

Ngay lúc này, ngay cả cơ quan cắt dây cũng nhắm vào sợi dây của hắn mà cắt, dây của Thủ Mộ Nhân rõ ràng ở ngay bên cạnh Chu Thánh, lại không hề bị ảnh hưởng!

Cảm giác bất công này nảy sinh, khiến Chu Thánh vô cùng khó chịu.

"Cái không gian này rốt cuộc là thứ quái gì vậy?" Chu Thánh không nhịn được phàn nàn.

Lời Chu Thánh vừa dứt, cổ tay hắn lại truyền đến một trận rung lắc.

Hắn ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Thủ Mộ Nhân đã buộc sợi dây của móc vuốt chim ưng vào sợi dây trên mắt cá chân mình, sau đó Thủ Mộ Nhân đang thuận theo sợi dây nối dài này mà leo xuống.

"Anh muốn xuống đáy vực à?" Chu Thánh nhíu mày hỏi.

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra mục đích của việc Thủ Mộ Nhân không ngừng kéo dài sợi dây.

"Phải." Thủ Mộ Nhân trả lời vẫn ngắn gọn như cũ.

Ban đầu, Chu Thánh định quay trở lại mặt đất, dù sao thì trải nghiệm gặp phải đám bùn đen như cát lún trên mặt đất đối với hắn

chẳng tốt đẹp gì, hắn không muốn gặp lại lần nữa.

Nhưng nhìn thấy thái độ không chút do dự của Thủ Mộ Nhân, Chu Thánh cũng đành nói: "Tôi đi cùng anh." "Được." Nếu Chu Thánh không đồng ý, có lẽ Thủ Mộ Nhân cũng sẽ không thay đổi ý định của mình, mà sẽ để lại sợi dây cho Chu Thánh, để hắn tự mình quay trở lại mặt đất.

Chu Thánh biết, trong không gian thần bí này, tách khỏi Thủ Mộ Nhân không phải là một quyết định sáng suốt.

Dù sao thì những cơ quan nguy hiểm ở đây dường như đều chủ động né tránh anh ta.

Nói cách khác, ở bên cạnh anh ta mới là nơi an toàn nhất.

Đương nhiên, cho dù không có dấu hiệu này, có lẽ Chu Thánh cũng sẽ giúp đỡ Thủ Mộ Nhân.

Dù sao thì sứ mệnh của họ tương tự nhau, có lẽ là những người hiểu đối phương nhất, tuy rằng vì cả hai đều ít nói nên giao tiếp không nhiều, nhưng trong lòng đã sớm coi nhau là anh em.

Hai người vừa leo xuống vừa thuận miệng hỏi: "Dưới đáy vực có gì vậy?" "Ngọc thạch lúc nãy, dưới đáy vực có khí tức của nó." "Khí tức của ngọc thạch?" Chu Thánh hỏi lại, hắn không hề cảm nhận được bất kỳ mùi vị đặc biệt nào từ viên ngọc trên bệ đá đó.

"Là máu của tôi, tôi có thể cảm nhận được một cách mơ hồ." Lời của Thủ Mộ Nhân tuy ngắn gọn, nhưng Chu Thánh vẫn hiểu ý của anh ta, là sau khi Thủ Mộ Nhân nhỏ máu vào viên ngọc bích màu lam đó, lại ở dưới vách đá này, một lần nữa cảm nhận được thứ đã dính máu của mình.

Cảm giác này, giống như những giọt máu đó đã thuận theo viên ngọc, chảy xuống tận đáy vách đá.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân nhìn nhau một cái, không hỏi anh ta rốt cuộc tại sao lại có cảm giác này.

Dù sao thì có rất nhiều thứ mà chính họ cũng cảm thấy vô cùng mơ hồ, cũng không nói rõ được nguyên do.

Ngay cả chính Chu Thánh cũng vậy, từ khi bị kéo vào không gian này, hắn luôn cảm nhận được một chút cảm giác số mệnh, nhưng lại không biết cảm giác mơ hồ này từ đâu mà đến.

Hai người thuận theo sợi dây leo xuống một lúc lâu sau, cuối cùng cũng đến được đáy của khe nứt.

Tuy nhiên, điểm cuối cùng của khe nứt này lại không phải là một mặt đất bằng phẳng có thể đi lại, mà lại nằm lơ lửng giữa không trung!

"Đây là một hòn đảo lơ lửng, nên xuất hiện cảnh tượng này cũng không có gì lạ." Chu Thánh nói.

Lúc này, họ hoàn toàn đang ở giữa không trung, bên dưới vẫn bị mây mù màu đen bao phủ, hoàn toàn không nhìn rõ được hình dạng.

Khe nứt này xuyên suốt từ đầu đến cuối cả hòn đảo, đưa Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân thuận theo vết thương của nó đi qua đáy đảo, nhưng vẫn đang ở giữa không trung.

Còn về tại sao hòn đảo này có thể lơ lửng, Chu Thánh thực sự không thể hiểu được nguyên lý trong đó.

Hắn chỉ nhìn về phía Thủ Mộ Nhân hỏi: "Đáy mà anh cảm ứng được, là những tầng đá ở đáy đảo này, hay là vị trí không nhìn thấy được ở phía dưới?" "Ở đây." Thủ Mộ Nhân chỉ vào tảng đá song song với hai người nói.

Nhìn từ những tảng đá dưới đáy lên, phía trên hòn đảo là một khu rừng rậm rạp bằng phẳng, nhưng phía dưới lại giống như một ngọn

núi lồi lõm.

Thủ Mộ Nhân khẽ đu mình trong không trung, nhảy lên khối đá nhô ra ở phía dưới.

Nhưng ngay sau đó, anh ta cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ từ tảng đá này, cả người cũng theo đó mà có chút cảm giác chóng mặt.

Chu Thánh dùng động tác gần giống với Thủ Mộ Nhân, ôm chặt một tảng đá phía trên, sau đó cũng cảm thấy chóng mặt và lực hút tương tự.

Nhìn vào hình ảnh, hắn đang giơ cao cánh tay ôm tảng đá, cơ thể theo trọng lực rủ xuống giữa không trung.

Nhưng chính Chu Thánh lại cảm thấy, dường như vị trí của tảng đá mới là mặt đất, hắn đang dùng hai tay chống đỡ cơ thể mình trong tư thế trồng cây chuối!

Cảm giác kỳ lạ này khiến Chu Thánh bạo dạn hơn, xoay người lại, đứng trên tảng đá ở đáy đảo.

Quả nhiên, đúng như hắn dự đoán, hắn không hề rơi xuống phía dưới, mà lại đứng vững trên mặt đáy.

Thủ Mộ Nhân cũng từ từ đảo ngược đầu và chân của mình, sau đó cẩn thận đứng dậy, anh ta thử đi vài bước trên mặt đáy, bước trên những tảng đá lồi lõm, đi đến bên cạnh Chu Thánh.

“Cảm giác như chúng ta đang đứng trên mặt đất, còn mặt đất trên đầu lại giống như bầu trời vậy.” Chu Thánh cười khổ nói.

“Biết đâu đúng là như vậy.

Chỉ là ban đầu chúng ta đã nhầm lẫn thôi.” Trong không gian kỳ lạ này, việc trọng lực đảo ngược đã không còn gì đáng ngạc nhiên, ở nơi này, quả thực rất khó để phán đoán cái gì mới là thật.

Nhưng việc có thể đi thẳng trên mặt đất, lại giúp cho việc khám phá của hai người trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Nếu không thể dùng hai chân để đi qua mặt đất lồi lõm này, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân có lẽ sẽ phải dùng đạo cụ ghim vào mặt đất, giúp họ từ từ di chuyển từng chút một.

Cảnh tượng đó, sẽ biến thành leo núi trên trần nhà.

Dù cho thể lực của hai người rất tốt, cũng rất khó để khám phá nhanh chóng như hiện tại.

Trong trọng lực đảo ngược, Thủ Mộ Nhân dựa vào ký ức của mình trong hang động, đi về phía viên ngọc.

Đi không bao lâu, trước mặt hai người xuất hiện một ngọn núi nhỏ.

Núi không cao, nhưng rất dốc.

Đặc biệt là điểm cao nhất ở giữa núi, trông giống như một đầu kim, vô cùng sắc nhọn!

Nhưng cả Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đều nhận ra rằng, đầu kim này chính là vị trí tương ứng thẳng đứng với viên ngọc trong hang động.

Hai người không nói lời nào, liền bắt đầu leo núi một cách gọn gàng.

Sau khi tiếp cận đỉnh núi, Chu Thánh lại lấy Trảm Linh Kiếm ra, nhẹ nhàng gọt từng chút một dọc theo đỉnh núi nhọn.

Động tác của hắn, giống như đang gọt vỏ cho một quả trái cây hình trụ, nhưng dưới tay hắn, thứ bị gọt không phải là vỏ trái cây, mà là những tảng đá trắng xóa!

Chương 601

Nếu có người ngoài nhìn thấy cảnh này, không biết là sẽ cảm thán sự sắc bén của thân kiếm, hay là sẽ cảm thán khả năng kiểm soát sức mạnh cánh tay của Chu Thánh.

Chu Thánh không biết viên ngọc cụ thể được giấu ở vị trí nào trong tảng đá, nếu hắn chặt ngang cả đỉnh núi này, có lẽ viên ngọc hình trụ mỏng manh đó cũng sẽ bị hắn cắt thành hai nửa.

Ngọc thạch không phải là rau trên thớt, tự nhiên không thể cắt như vậy.

Vì vậy, Chu Thánh chỉ có thể cẩn thận như vậy, từ từ bóc tách nó ra từng chút một.

Không lâu sau, quả nhiên như hai người dự đoán, dưới lưỡi Trảm Linh Kiếm, một vật chất bằng ngọc phát ra ánh sáng lam xuất hiện.

Thủ Mộ Nhân nhặt một viên sỏi nhỏ bên chân, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh viên ngọc.

Tuy nhiên, viên sỏi vừa tiếp xúc với viên ngọc, liền bắt đầu rơi "xuống"!

Đương nhiên, cái "xuống" này chỉ là mặt đất ban đầu, cũng chính là phía trên đầu Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân bây giờ.

Trong tầm nhìn của hai người, viên sỏi này giống như đang bay lên với tốc độ cực nhanh, tốc độ bay lên còn ngày càng nhanh hơn.

Điều này cũng có nghĩa là viên sỏi nhỏ này đã thoát khỏi lực hút mạnh mẽ của hòn đảo.

Ban đầu Chu Thánh rất không hiểu về việc trọng lực có thể đảo ngược.

Dù sao thì trong một khoảng cách không quá dài như vậy, làm sao có thể tồn tại hai trường trọng lực hoàn toàn trái ngược nhau?

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, Chu Thánh đột nhiên nghĩ đến, Trái Đất mà hắn đang ở, nếu xuyên qua tâm cầu để đến đầu bên kia, chẳng phải cũng chính là một trường trọng lực đảo ngược sao?

Mà trọng lực ở tâm Trái Đất, bắt nguồn từ lực hấp dẫn vạn vật do chính khối lượng của nó tạo ra.

Chu Thánh nói: "Khối lượng của hòn đảo này rất có thể là cực lớn, có thể so sánh với một hành tinh, vì vậy bản thân nó đã tạo ra một lực hấp dẫn cực mạnh, hút mọi thứ xung quanh nó." Mà trong phạm vi của viên ngọc, lực hút của hòn đảo mất hiệu lực, viên sỏi nhỏ bị ảnh hưởng bởi trọng lực thực sự, mới bắt đầu rơi xuống mặt đất.

Mặc dù những lý lẽ này giải thích ra không phức tạp, nhưng đối với Chu Thánh đang ở trong đó, tự mình trải nghiệm môi trường này, vẫn có một cảm giác kỳ quái.

"Nếu có thể lấy được một đoạn ngọc, người đeo viên ngọc này, có phải cũng có thể bỏ qua lực hút của hòn đảo này không?" Thủ Mộ Nhân đột nhiên nói.

"Có khả năng." Chu Thánh đáp.

Mặc dù hai người có cùng ý kiến, nhưng không ai tiến lên chủ động chặt đứt viên ngọc.

Dù sao thì, đây có thể là một viên ngọc hình trụ mỏng dài đến cả trăm mét, chỉ riêng việc nó có thể hình thành với quy mô như vậy, đã khiến người ta không nỡ phá hủy.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đỉnh núi trước mắt Chu Thánh đột nhiên gãy lìa, kéo theo cả viên ngọc bên trong vỡ thành hai mảnh.

Ngay sau đó, xung quanh vang lên vô số tiếng gãy vỡ, có tiếng như

đá nứt, có tiếng như dây leo bị kéo đứt, lại có tiếng như cây gỗ to bị chặt gãy.

Nghe kỹ, còn có tiếng ken két của những bánh răng không thể nào hoạt động được, tiếng đóng sầm nặng nề của những cánh cửa không thể mở ra.

Nghe giống như tất cả các bộ phận trong một thế giới đều đồng loạt đình công và hư hỏng.

Cùng lúc đó, trên đầu hai người bắt đầu đổ mưa như trút nước!

Nếu trước đây, "trút nước" chỉ là một khái niệm hình dung, thì bây giờ, nó giống như một miêu tả chân thực.

Chu Thánh hoàn toàn không biết thứ nước trút xuống này là gì, nhưng hắn lại cảm thấy mình lúc này như đang đứng ngay dưới một thác nước lớn, bị nước xối thẳng vào đầu.

Nhưng lượng mưa lớn như vậy, lại không hề để lại giọt nước nào trên bề mặt đá lồi lõm này.

Chỉ thấy viên ngọc bị gãy, sau khi tiếp xúc với những dòng nước trút xuống này, lại dần dần tan chảy vào trong đó, không còn nhìn thấy chút màu sắc nào.

Mà sau khi mưa hòa tan viên ngọc, dường như đã bỏ qua lực hút của hòn đảo, một lần nữa chảy ngược lên trời!

Đương nhiên, bầu trời này chỉ là tương đối so với hướng đứng của Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Chu Thánh cảm thấy mình giống như bị thác nước đập cho một trận, sau đó dòng nước điên cuồng lại chảy ngược về nguồn, không chừng rất nhanh sẽ quay lại đập cho một trận nữa.

Tuy nhiên, rất nhanh, hắn đã nhận ra tình hình không ổn.

Dưới sự xối rửa của lượng lớn nước mưa, phần lớn mây mù màu đen trên đầu đã bị cuốn đi sạch sẽ.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân có thể nhìn thấy cảnh tượng của "mặt đất" thực sự.

Mặt đất dưới chân họ quả thực không có nước đọng, nhưng trên mặt đất bùn đen thực sự, mực nước lại càng ngày càng cao.

Cứ theo đà này, e rằng không quá hai mươi giây, nước đọng sẽ lấp đầy đáy đảo, nhấn chìm Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân!

"Chạy!" Thủ Mộ Nhân nói ngắn gọn.

Chu Thánh không dám do dự chút nào, vội vàng men theo hướng hai người đã đến, lùi về phía khe nứt của vách đá.

Sợi dây thừng được Thủ Mộ Nhân buộc từng đoạn vẫn còn đó.

Hai người vội vàng lao về phía dây thừng, sau khi rời khỏi bề mặt đá của hòn đảo, họ lập tức lại có cảm giác chóng mặt đảo ngược.

Cảm giác này giống như sau khi rời khỏi bề mặt Trái Đất, thoát khỏi lực hút của mặt đất, lại cảm nhận được một loại lực hút khác từ trên đầu truyền đến, khiến cho máu trong toàn thân dường như đang chảy ngược.

Nhưng lúc này cả hai đều không có thời gian để cảm nhận kỹ cảm giác máu chảy ngược lên não là như thế nào, họ nhanh chóng xoay người, thuận theo dây thừng leo lên trên.

Vài chục giây sau, nước dâng đã gần đuổi kịp chân hai người.

Hiện tại đáy đảo, những tảng đá lồi lõm đã hoàn toàn bị nhấn chìm, nếu vừa rồi Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân không kịp thời chạy đi, giờ này đã bị nhấn chìm trong đó!

Thấy nước lũ ngày càng gần mình, Chu Thánh dứt khoát không leo

nữa, mà nhẹ nhàng bám vào dây thừng, và để nửa thân dưới của mình ngập trong nước.

Theo mặt nước dâng lên, hắn lại từ từ thu dây lại, trông giống như mặt nước đang nâng Chu Thánh liên tục trôi lên.

“Lực nổi của nước này bình thường.” Chu Thánh nói.

Thủ Mộ Nhân nghe vậy, cũng từ bỏ việc chạy đua với thế nước dâng, mà cũng để cơ thể ngập trong nước, theo nó trôi lên, ngày càng gần với đỉnh đảo.

Sau khi đến đỉnh đảo, trên bờ còn có vô số cây cối và dây leo, đều có thể dùng làm phao nổi cho họ trên mặt nước.

Dù cho thế nước có mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần họ có thể ổn định lơ lửng trên mặt nước, liền có thể bình an vô sự.

Chỉ có điều, nước lũ dâng trào, không hề tĩnh lặng như mặt hồ thường thấy.

Sóng nước khiến cho người ở trong nước rất khó giữ thăng bằng mọi lúc.

Dù cho Chu Thánh vẫn luôn bám chặt vào dây thừng, nhưng cũng không ít lần bị sóng cuộn đánh chìm xuống nước, khiến hắn phải kéo dây vài lần mới có thể lại ngoi đầu lên mặt nước.

Khi bị nhấn chìm xuống nước, Chu Thánh mơ hồ nếm được vị mặn chát của nước này.

Không giống nước mưa, mà giống nước biển hơn!

Mà cảnh tượng trước mắt, cũng giống như khi lũ lụt xảy ra, nước biển dâng trào không ngừng, nhấn chìm ruộng đồng, nhà cửa của người dân...

Ban đầu Chu Thánh nghĩ đó là mưa, chẳng qua là vì lực hút bất

thường của hòn đảo, khiến nước chảy ngược như thác nước, mới mang lại cho Chu Thánh ảo giác như vậy.

Chu Thánh lại mạnh mẽ thu lại hai đoạn dây thừng, lau đi giọt nước trên mặt, nói: "Thế giới này đột nhiên nổi lên lũ lụt, là muốn tự hủy diệt mình sao?" Vẻ mặt của Thủ Mộ Nhân trước sau như một, vẫn bình tĩnh, anh ta cũng đang thu sợi dây trên người mình, không để nước biển ngập qua đầu.

"Lũ lụt như thế này, rất có thể không phải là lần đầu tiên." Thủ Mộ Nhân nói.

Chu Thánh đột nhiên liên tưởng đến những hạt cát đen mà mình gặp phải khi mới đến thế giới này.

Lúc đó Chu Thánh đã cảm thấy, những hạt cát này có cảm giác ẩm ướt, nếu chúng từng bị nước biển ngâm qua, thì cũng không có gì lạ.

"Chẳng lẽ trong thế giới này, cứ một khoảng thời gian, lại xảy ra lũ lụt như thế này một lần sao?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Nhưng rất nhanh, hắn đã phủ định suy nghĩ của mình: "Không đúng, những cây cối trên đỉnh đảo, nếu bị ngâm trong nước thời gian dài, chắc chắn đã sớm mục nát, không thể nào phát triển tươi tốt như vậy được." Trong lúc hai người nói chuyện, mực nước đã sắp dâng cao ngang với đỉnh đảo.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân không hẹn mà cùng nhảy ra khỏi nước, nhảy lên đảo trước.

Chu Thánh vắt nước trên quần áo của mình, mặc dù hắn biết những bộ quần áo này có thể sẽ sớm bị nước làm ướt lại.

Nhưng hắn vẫn không thích cảm giác nặng nề khi mặc quần áo ướt sũng.

Sau khi vắt sơ quần áo, Chu Thánh nhìn thấy vài thân cây gần chỗ

mình đứng, và gọt chúng thành những khúc có độ cong vừa vặn để ôm, đồng thời còn làm hai tấm ván gỗ đơn giản.

Khi Chu Thánh làm xong tất cả những điều này, thế nước cũng vừa dâng cao bằng mặt đảo.

Chu Thánh ném cho Thủ Mộ Nhân một khúc gỗ nổi đã gọt xong, sau đó ném tấm ván gỗ xuống nước, rồi ngồi lên tấm ván.

Thủ Mộ Nhân cũng làm theo động tác của hắn.

Tấm ván gỗ nhỏ bé như một chiếc thuyền nhỏ, lần lượt chở Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân, và hai người theo nước dâng thuyền lên, đều không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tuy nhiên, cơn lũ hung dữ này không phải là dòng nước có thể yên ổn chở thuyền, rất nhanh, những con sóng không yên tĩnh đã làm lật tấm ván gỗ.

Chu Thánh bị lật nhào xuống nước, nhưng hắn không hề hoảng sợ, chỉ im lặng ôm lấy khúc gỗ nổi khác, một lần nữa để lực nổi đưa mình lên khỏi mặt biển.

Tình trạng này không kéo dài quá lâu, chưa đến nửa phút, mặt nước dâng cao đột ngột dừng lại, giống như thời gian bị tạm dừng, những con sóng cuộn trào cũng trở nên yên tĩnh!

Mà ở chính giữa hòn đảo, dường như có một ảo ảnh hình trụ màu lam rất mỏng, đứng sừng sững giữa mặt biển, ngăn chặn xu thế tràn lan của nước biển!

Chương 602

Ảo ảnh hình trụ màu lam đó, trông giống như một cây kim, cắm ngược trong nước.

Nhìn thấy cảnh này, trong đầu Chu Thánh lập tức hiện ra một từ: "Định Hải Thần Châm!" Ra là, Định Hải Thần Châm chính là báu vật ẩn giấu trong thế giới này, cũng là lý do thực sự khiến cả Người Gác Lăng và Thủ Mộ Nhân đều bị dẫn đến đây.

Chu Thánh đã nghe không ít truyền thuyết về Định Hải Thần Châm.

Tương truyền, đó là báu vật do Đại Vũ để lại từ thời thượng cổ.

Định Hải Thần Châm không chỉ có thể định biển, nó là khắc tinh của tất cả những thứ có tính chất lỏng!

Chu Thánh chăm chú nhìn ảo ảnh màu lam ở chính giữa.

Trong thế giới tối tăm này, đó là điểm sáng duy nhất.

Hắn không thể xác định, viên ngọc mà họ phát hiện trong tảng đá lúc nãy, có phải là bản thể của Định Hải Thần Châm hay không.

Nhưng nhìn từ hình dạng của viên ngọc, nó thực sự rất giống một cây kim.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, cho dù viên ngọc đó là Định Hải Thần Châm thực sự, hắn và Thủ Mộ Nhân cũng rất khó mang nó ra khỏi khu vực này.

Trong lúc Chu Thánh đang suy nghĩ, nước lũ xung quanh lại có xu hướng từ từ hạ xuống.

Rất nhanh, thế nước đã hạ xuống ngang với phần trên của hòn

đảo, để Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân có chỗ đặt chân.

Họ nhanh chóng phát hiện ra rằng, những vùng đất bị nước nhấn chìm này không hề trở nên lầy lội, mà vẫn tơi xốp như khi Chu Thánh mới đến, độ khô ráo vừa phải.

Như vậy, rễ của những loài thực vật kỳ quái đó tự nhiên sẽ không bị úng thối do quá nhiều nước.

Chu Thánh đã hiểu, tại sao trong thế giới này thường xuyên xảy ra lũ lụt, mà thực vật vẫn có thể sinh tồn bình thường.

Ra là tác dụng của Định Hải Thần Châm không chỉ là định trụ những dòng nước biển này trên bề mặt, không cho chúng tràn lan, mà là trực tiếp làm mờ đi đặc tính của nước, biến nó thành những cá thể độc lập có thể kiểm soát, không còn có thể hình thành phản ứng với những sự vật xung quanh, ví dụ như thấm vào đất đai.

"Làm thế nào để lấy được Định Hải Thần Châm này?" Chu Thánh không khỏi nhíu mày.

Hiện tại, uy lực của Định Hải Thần Châm hắn đã được chứng kiến, vị trí của nó cũng đã biết.

Cho dù ánh sáng hiện ra trước mắt chỉ là hình chiếu, viên ngọc trong núi cũng chỉ là phản chiếu, nhưng không nghi ngờ gì, Định Hải Thần Châm thực sự chắc chắn ở trong thế giới này.

Thủ Mộ Nhân im lặng một lúc rồi đáp: "Tức Nhưỡng." Chu Thánh sáng mắt lên: "Ý anh là, để Tức Nhưỡng hấp thụ hết những dòng nước lũ này, là có thể lộ ra chân dung của Định Hải Thần Châm?" "Ừ." Thủ Mộ Nhân gật đầu.

Tức Nhưỡng tồn tại ở trung tâm của thế giới Sơn Hải, nếu Chu Thánh đoán không sai, nơi kỳ lạ này có lẽ cũng có liên quan đến thế giới Sơn Hải.

“Anh có biết cách rời khỏi đây không?” Chu Thánh hỏi.

“Biết, có một cánh cửa, có thể kết nối nơi này và Trường Thành.” Câu trả lời của Thủ Mộ Nhân nằm trong dự đoán của Chu Thánh, Thủ Mộ Nhân không giống Chu Thánh bị thu hút đến đây một cách khó hiểu, mà giống như chủ động tìm đến hơn.

Sự hiểu biết của anh ta về thế giới này chắc chắn nhiều hơn Chu Thánh.

Chỉ có điều, sau khi Thủ Mộ Nhân trả lời xong, liền nhìn chằm chằm vào mặt biển ngang với bề mặt hòn đảo mà ngẩn người.

Chu Thánh nhanh chóng hiểu được sự do dự của anh ta: “Chẳng lẽ cánh cửa đó ở dưới nước?” Thủ Mộ Nhân gật đầu: “Rất gần nơi anh vừa vào.” Chu Thánh hiểu rồi, nếu “cánh cửa” của thế giới này kết nối với Trường Thành, mà Chu Thánh khi xử lý công việc của Thiên Tôn Hội vừa hay ở gần Trường Thành, vậy thì với tư cách là người được định mệnh chọn, bị cảm ứng và thu hút vào đây, liền có thể giải thích một cách hợp lý.

Biết đâu, tất cả những điều này chính là do Định Hải Thần Châm đang âm thầm dẫn dắt Thủ Mộ Nhân và Chu Thánh phát hiện ra bóng dáng của nó.

“Lặn xuống thôi, không thành vấn đề.” Chu Thánh nói, rồi đổi hai bộ đồ lặn từ cửa hàng hệ thống.

Giá của bộ đồ này không hề rẻ, nhưng với số điểm tích phân hiện tại của Chu Thánh, việc chi trả cho những thứ này vẫn rất nhẹ nhàng.

Hai người nhanh chóng mặc đồ lặn và chân vịt, đeo bình dưỡng khí và túi chì, nhảy xuống nước.

Mặc dù với thực lực của Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân, việc nín thở lặn xuống nước trong thời gian dài cũng có thể làm được.

Nhưng nếu con người đã dùng trí tuệ để phát minh ra những đạo cụ tốt như vậy, họ lại cần gì phải tốn thêm sức lực?

Với sự giúp đỡ của dụng cụ lặn, người bình thường cũng có thể lặn sâu xuống đáy biển, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân muốn đến được vùng đất cát đen ban đầu, tự nhiên càng dễ dàng hơn.

Túi chì là để giúp Chu Thánh và họ có thể lặn xuống nhanh hơn, dù sao thì khoảng cách từ đỉnh đảo lơ lửng đến mặt đất cũng không gần.

Mà càng xuống sâu, áp lực nước biển mà hai người phải chịu cũng càng lớn.

Dưới tác dụng của lực nổi, nếu chỉ dựa vào trọng lượng cơ thể, rất khó để nhanh chóng xuống đến đáy.

Trong quá trình lặn xuống, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân không có nhiều giao tiếp.

Thủ Mộ Nhân chỉ chuyên tâm dẫn đường, còn Chu Thánh thì theo sát bên cạnh anh ta.

Cái lạnh của nước biển xuyên qua bộ đồ lặn truyền đến hai người.

Chu Thánh không khỏi nghĩ đến, thế giới dưới đáy biển tối tăm này, nếu không nhìn thấy ánh sáng, lại không có bạn đồng hành, chắc chắn sẽ gây áp lực tâm lý rất lớn.

Chu Thánh có khả năng nhìn trong đêm, dù ở dưới đáy biển tối tăm không thấy mặt trời cũng có thể nhìn rõ hình dáng của Thủ Mộ Nhân.

Nhưng Thủ Mộ Nhân lúc này đang ở trạng thái nào, Chu Thánh không khỏi có chút tò mò.

Hắn bơi lên trước vài bước, nhìn về phía Thủ Mộ Nhân, chỉ thấy Thủ Mộ Nhân đang nhắm mắt, trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu

cảm nào, chỉ đang chuyên tâm phân biệt phương hướng.

Từ việc anh ta nhắm mắt có thể thấy, thị giác của anh ta ở dưới biển sâu như thế này chắc chắn đã bị hạn chế rất nhiều.

Chỉ có điều ngoài ngũ quan bình thường, Thủ Mộ Nhân hẳn là có những phương pháp cảm nhận xung quanh độc đáo của riêng mình.

Vì vậy sau khi cảm nhận được động tác của Chu Thánh, anh ta hơi nghiêng đầu, lộ ra một vẻ mặt nghi hoặc, dường như đang hỏi Chu Thánh có chuyện gì.

Chu Thánh vội vàng xua tay, ra hiệu mình không có chuyện gì, bảo Thủ Mộ Nhân tiếp tục lặn xuống.

Dưới nước như thế này, mặc dù mặt nạ dưỡng khí họ đeo có thể hoàn toàn cách ly nước biển, cho phép miệng có thể phát ra âm thanh một cách thích hợp.

Nhưng nói chuyện có nghĩa là dưỡng khí trong bình sẽ bị tiêu hao với tốc độ cực nhanh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hai người tự nhiên sẽ không chọn cách giao tiếp bằng lời.

Thủ Mộ Nhân không hiểu vì sao lại nghiêng đầu, sau đó tiếp tục lặn xuống.

Không lâu sau, tay của hai người cuối cùng cũng chạm đến vùng đất cát đen kỳ lạ trước đó.

Thủ Mộ Nhân bám sát mặt đất tiến về phía trước, vừa đạp chân vừa dùng tay hỗ trợ mình trượt đi.

Chu Thánh chú ý thấy, trong nước biển, có vài vệt máu đỏ thẫm rỉ ra từ tay của Thủ Mộ Nhân.

Có lẽ là Thủ Mộ Nhân lại một lần nữa rạch lòng bàn tay mình, áp lên những hạt cát đen, mới khiến cho những thứ có hình dạng cát lún

này không dám manh động.

Mà Chu Thánh đi theo sau Thủ Mộ Nhân, tự nhiên không bị lún vào cát nữa.

Chu Thánh không khỏi nghĩ, nếu lối vào gần với vùng cát lún như vậy, vậy thì người đi vào chắc chắn không thể thoát khỏi sự nuốt chửng của cát lún.

Nếu người vào nơi này không phải là họ, mà là một người nào đó đi lạc, chắc chắn khó bảo toàn tính mạng.

Nhưng Chu Thánh không biết, trừ phi trên người họ có khí tức truyền thừa, nếu không thì căn bản không thể đi qua "cánh cửa" bên cạnh Trường Thành, càng không thể vào được thế giới do Đại Vũ để lại này.

Thủ Mộ Nhân men theo vùng cát đen dường như vô tận đi về phía trước, khoảng ba mươi mét sau, anh ta cuối cùng cũng dừng lại.

Anh ta kiểm soát cơ thể mình đứng thẳng trong nước, sau đó trán nhẹ nhàng đập về phía trước, tạo ra một vòng sóng gợn.

Chu Thánh không cảm nhận được bất cứ thứ gì, trước mặt mình vẫn là một vùng nước biển lạnh lẽo, nhưng bóng dáng của Thủ Mộ Nhân lại đột nhiên biến mất tại chỗ!

Thế là, Chu Thánh bắt chước tư thế của Thủ Mộ Nhân, cũng dùng trán áp về phía trước, quả nhiên, trước mặt dường như có một tấm thảm ấm áp.

Xúc cảm vô cùng mềm mại, hoàn toàn khác với cảm giác mà nước biển lạnh lẽo mang lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trước mắt thay đổi, biến thành một nhà kho ánh sáng mờ ảo.

Nước biển lạnh lẽo hóa thành hư vô, nếu không phải bộ đồ lặn trên người Chu Thánh vẫn đang tí tách nhỏ nước, tất cả những gì vừa trải qua dường như chỉ là ảo giác.

Chu Thánh biết, họ đã rời khỏi thế giới thần bí cất giấu Định Hải Thần Châm.

Nhà kho này, có lẽ chính là nơi Thủ Mộ Nhân đã vào đó.

Xung quanh nhà kho là một khu rừng, hai người nhặt một ít củi, hong khô quần áo trong nhà kho xong, thay quần áo rồi lên đường đến thế giới Sơn Hải.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đều không phải là người do dự, nếu đã muốn đi tìm Tức Nhưỡng, vậy thì lập tức hành động, không chút do dự.

Hai người tìm thấy cánh cửa gần nhất với vị trí hiện tại, nhưng Chu Thánh vừa mới bước một chân vào cửa, thế giới Sơn Hải vốn đang trong đêm tối, đột nhiên mọc lên "mặt trời"!

Trong chốc lát, đêm tối tĩnh mịch bị xé toạc, theo sắc trời dần sáng, trong không khí lan tỏa một chút sát khí.

Hai vầng mặt trời rực rỡ treo cao trên trời đang nhìn chằm chằm vào Chu Thánh, đó chính là đôi mắt đang mở của Chúc Long.

Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp bầu trời, trong âm thanh đó mang theo sự uy nghiêm và trang trọng khó có thể chống lại.

Ngay sau đó, toàn bộ thế giới Sơn Hải dường như tỉnh giấc từ trong mộng, tiếng đáp lại vang lên nối tiếp nhau, như thể đang hưởng ứng tiếng gầm giận dữ của Chúc Long.

Chỉ có điều, trong những tiếng đáp lại từ bốn phương tám hướng, vẫn có thể nghe rõ sự tôn kính.

“Không ổn...” Chu Thánh nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Chương 603

Thủ Mộ Nhân tự nhiên cũng cảm nhận được địch ý của vật thể không thể diễn tả đó đối với họ, nếu không, hai con người nhỏ bé lặng lẽ tiến vào thế giới Sơn Hải, làm sao có thể bị tồn tại cao cao tại thượng không thể diễn tả này dễ dàng chú ý đến?

Thủ Mộ Nhân hỏi: "Vị đó, anh đã chọc giận ngài ấy thế nào?" Chu Thánh nhếch mép: "Tôi cũng không làm gì nhiều, chỉ là lúc trước dưới sự giúp đỡ của Khương Công, đã làm ngài ấy bị thương một móng vuốt." "Chuyện này tôi có nghe qua." Thủ Mộ Nhân thản nhiên gật đầu.

Chu Thánh tiếp tục nói: "Sau đó lại trong may mắn, âm mưu dương sai chặt đứt một cánh tay của ngài ấy..." Thủ Mộ Nhân: "Anh..." Thủ Mộ Nhân định nói lại thôi, ngay cả một người luôn bình thản như anh, biểu cảm trên mặt cũng xuất hiện một chút rạn nứt.

Dù cho Chu Thánh nói một cách nhẹ nhàng, Thủ Mộ Nhân cũng rất rõ Chúc Long là một tồn tại đáng sợ như thế nào.

Bất kể quá trình có yếu tố may mắn và vận khí, sự thật là Người Gác Lăng đã hai lần gây trọng thương cho cánh tay và móng vuốt của Chúc Long, đều khiến người ta không khỏi cảm thấy chấn động.

Với thân thể con người, gây trọng thương cho một tồn tại không thể diễn tả.

E rằng ngoài những lịch sử cổ đại đã không thể truy cứu, thì không còn ai có thể làm được!

Thủ Mộ Nhân tiêu hóa tình huống kinh ngạc này một lúc, cuối cùng cũng tìm lại được sự bình thản ban đầu.

“Tôi hiểu rồi, chạy thôi.” Thủ Mộ Nhân nói như vậy.

Bị Chúc Long để mắt đến, ngoài chạy ra, cũng không có cách nào tốt hơn.

“Ừ.” Chu Thánh cũng gật đầu.

Tuy nhiên, hai người lại vô cùng ăn ý, đều không lùi về phía lối vào, mà lại lao đi với tốc độ cực nhanh về phía trung tâm Sơn Hải!

Đã đến rồi, không lấy được Tức Nhưỡng mà rời đi, không phải là phong cách của họ!

Đúng lúc này, Chúc Long chớp mắt, cả thế giới Sơn Hải chợt tối rồi lại sáng, khiến lòng người hoảng hốt.

Giọng nói không thể diễn tả đó vang lên trầm thấp: “Tuân lệnh ta, bằng mọi giá, tru sát Người Gác Lăng!” Âm lượng không lớn, nhưng lại mang theo sự uy nghiêm không thể phản bác.

Ngay sau đó, cả thế giới Sơn Hải đều rung chuyển, vô số dị thú đổ ra khỏi tổ, ngay cả mặt đất cũng dường như có chút run rẩy!

Chúc Long là chủ nhân của thế giới Sơn Hải.

Mệnh lệnh của Chúc Long, đối với vạn vật trong thế giới Sơn Hải, càng là không thể chống lại.

Lời nói “bằng mọi giá” từ miệng của tồn tại không thể diễn tả này, vậy thì Chu Thánh sắp phải đối mặt, chính là sự truy sát của cả thế giới Sơn Hải!

“Keo kiệt quá vậy?

Chẳng qua chỉ chặt của ngươi hai cái móng vuốt thôi, có cần phải làm lớn chuyện như vậy không?” Chu Thánh không nhịn được hét lên với mặt trời chói lọi trên không.

Hắn không biết Chúc Long có nghe thấy những lời này của mình

không.

Nhưng có lẽ sau khi nghe thấy, sẽ chỉ càng thêm tức giận.

"Là một sinh vật thượng cổ, lại so đo với một con người hiện đại như tôi, e rằng thuộc hạ của ngài cũng cảm thấy xấu hổ thay cho ngài!" Thủ Mộ Nhân sững sờ nhìn Chu Thánh khiêu khích Chúc Long, nhất thời trong lòng lại nảy sinh một chút kính phục.

Sự dũng cảm này, trước không có người, sau cũng không có ai.

Giống như khi hoàng đế cổ đại muốn tru di cửu tộc ngươi, ngươi lại ngẩng đầu, ưỡn cổ, không hề sợ hãi mà hét lên: "Có bản lĩnh thì tru di thập tộc ta đi!" Hành động của Chu Thánh lúc này, mang lại cho Thủ Mộ Nhân, chính là cảm giác quen thuộc như vậy.

Mà sự khác biệt giữa con người và Chúc Long, còn lớn hơn rất nhiều so với sự khác biệt giữa thần dân và hoàng đế thời cổ đại, khoảng cách không thể vượt qua này, tuyệt đối không phải sức người có thể chống lại.

Một lúc lâu sau, Thủ Mộ Nhân mới nhìn chằm chằm vào gương mặt Chu Thánh nghiêm túc nói: "Người Gác Lăng, anh rất mạnh." Chu Thánh cười khổ một tiếng, đối với lời khen đột ngột này của Thủ Mộ Nhân, hắn thực sự có chút dở khóc dở cười.

Chu Thánh cũng biết, lúc này khiêu khích Chúc Long tuyệt đối không phải là hành động lý trí.

Nhưng dù sao Chúc Long cũng không định tha cho hắn, khúm núm cũng chết, dũng cảm phản kháng cũng chết, dù sao đưa đầu chịu một dao, rụt đầu cũng chịu một dao, chi bằng nhân cơ hội xả bớt cơn tức trong lòng.

Chúc Long, một tồn tại không thể diễn tả này, vốn dĩ hắn không dám nhắc đến, không dám đối mặt, chứ đừng nói là đối thoại.

Mà bây giờ, chỉ cần nghĩ đến một tồn tại như vậy có thể bị mình chọc tức, Chu Thánh đã cảm thấy chuyến đi này không lỗ.

Chu Thánh nói với Thủ Mộ Nhân: "Chúng ta chia nhau chạy, mục tiêu của chúng là tôi.

Tôi sẽ cố gắng hết sức cầm chân chúng, anh đi tìm Tức Nhưỡng." Thủ Mộ Nhân không chút do dự từ chối: "Không." "Anh có lợi hại đến đâu cũng không phải là đối thủ của nhiều dị thú thậm chí là Thú Tổ như vậy." Lời này của Thủ Mộ Nhân không phải là không tin tưởng thực lực của Chu Thánh, mà là một sự thật không thể tranh cãi.

Dưới mệnh lệnh của Chúc Long, những cường giả cấp Thú Tổ chắc chắn cũng sẽ ra tay để đối phó với Chu Thánh.

Việc hắn nói cầm chân thời gian nghe có vẻ nhẹ nhàng, thực chất là đang lấy mạng Chu Thánh ra đánh cược.

Nói Chu Thánh không sợ là không thể, nhưng từ khi hắn bước lên con đường này, đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với cái chết.

Hắn luôn đối mặt với mọi thứ mình phải đối mặt với thái độ dũng cảm nhất, sau đó dốc toàn lực hoàn thành trách nhiệm của mình.

Còn về số mệnh ra sao, đó không phải là điều Chu Thánh cần lo lắng.

Mà kế hoạch hành động chia nhau của Chu Thánh, cũng thực sự là phương án có xác suất thành công cao nhất trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy.

Nhưng đồng thời cũng là kế hoạch có xác suất sống sót nhỏ nhất của chính Chu Thánh.

Chu Thánh trông giống một con bạc, nhưng lại luôn giữ được sự bình tĩnh.

Thủ Mộ Nhân nói: “Chúng ta cùng nhau hành động, xé toạc một con đường đến trung tâm.” Hành động này của Thủ Mộ Nhân, không nghi ngờ gì là muốn thu hút hỏa lực cho Chu Thánh, anh ta ở bên cạnh Chu Thánh, có nghĩa là phải chịu đựng nhiều nguy hiểm hơn.

Đối với sự giúp đỡ hết mình của Thủ Mộ Nhân, Chu Thánh cũng không khách sáo.

“Ha ha ha, được, chẳng phải là đối địch với cả thế giới Sơn Hải sao, vậy thì xé toạc một con đường!” hắn nói.

Trong tình hình căng thẳng như vậy, Chu Thánh lại hiếm khi lộ ra một chút nụ cười.

Trong nụ cười đó mang theo vài phần hương vị khó tả, trông giống như biểu cảm của một tay đua khi đẩy chiếc xe yêu quý của mình đến tốc độ cực hạn.

Vừa như phấn khích vì kích thích, lại vừa như sợ hãi vì nguy hiểm có thể xảy ra, lại giống như chiến thắng sau khi chinh phục và kiềm chế được nỗi sợ hãi.

Bản tính của con người luôn là xu lợi tị hại, bất kể là dây thần kinh đau, hay là những khớp thần kinh truyền đạt nỗi sợ hãi, đều là do gen đang giúp con người tránh xa tai họa.

Nhưng đồng thời, con người cũng mâu thuẫn, trong tình huống cực kỳ nguy hiểm, lượng adrenaline mà cơ thể tiết ra, giống hệt như khi phấn khích.

Chu Thánh có thể cảm nhận được tim mình đang đập điên cuồng, gân xanh trên tay cũng đang giật thình thịch.

Hắn nắm chặt Trảm Linh Kiếm, nhất thời lại có chút không phân biệt được, tiếng rung nhẹ của thân kiếm, rốt cuộc là đang truyền đạt sự căng thẳng của hắn, hay là đang biểu đạt tâm trạng khao khát chiến

đấu.

Dưới mệnh lệnh của Chúc Long, một lượng lớn dị thú nhanh chóng chặn đường tiến của Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Lô đầu tiên có tám chân, thân hình giống ngựa, di chuyển cực nhanh.

Chu Thánh dường như đã từng xem giới thiệu về loại dị thú này trong một cuốn đồ giám thượng cổ nào đó, nhưng nhất thời cũng không nhớ ra tên của đối phương.

Thế là hắn dựa vào số lượng móng của nó, tùy tiện gọi chúng trong lòng là thú tám chân.

Thú tám chân hiển nhiên không phù hợp với thẩm mỹ hiện đại, tám chân của chúng đều vô cùng cường tráng, so với chân, thân hình lại có vẻ hơi nhỏ, tỷ lệ cơ thể vô cùng không cân đối.

Nhưng cũng chính nhờ tám chi phát triển này, mới giúp chúng có được tốc độ di chuyển nhanh như vậy, có thể trở thành tiên phong chặn trước mặt Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Thú tám chân mở miệng, dường như muốn phun ra thứ gì đó, nhưng Thủ Mộ Nhân ở bên cạnh lại biểu diễn cho thú tám chân xem, cái gì gọi là tốc độ!

Trong cái miệng đang mở đó, còn chưa kịp phun ra bất cứ thứ gì, chỉ thấy một vệt sáng bạc lóe lên, liền đột ngột xuyên qua cổ họng nó!

Ngay sau đó, chất lỏng sền sệt màu đen tím từ cổ họng thú tám chân phun ra.

Hiển nhiên, đây chính là máu của nó.

Con thú tám chân này thậm chí còn không phát ra được tiếng kêu thảm thiết cuối cùng, liền mở to miệng, từ từ ngã xuống.

Thân thể nặng nề của nó đập xuống mặt đất, làm tung lên một lớp bụi.

Con thú tám chân đầu đàn chết bất đắc kỳ tử, hiển nhiên khiến đồng tộc của nó đều sững sờ, thú tám chân nổi tiếng về tốc độ, đây là lần đầu tiên không nhìn thấy tốc độ ra tay của đối phương.

Đừng nói là thú tám chân, ngay cả Chu Thánh trong khoảnh khắc vừa rồi cũng không nhìn rõ động tác của Thủ Mộ Nhân!

Chu Thánh chỉ nhìn thấy một vệt đao quang lóe lên, một luồng khí thế sắc bén liền lao về phía thú tám chân.

Đến khi Chu Thánh nhìn kỹ, đoản đao của Thủ Mộ Nhân đã được anh ta cầm trong tay, hắn thậm chí không thể xác định vũ khí vừa rồi đã giết chết thú tám chân chỉ bằng một đòn, có phải là thanh đoản đao này không.

Thân đao vẫn sạch sẽ như mới, hoàn toàn không dính chút máu ghê tởm nào.

Ánh đao không chói mắt, kiểu dáng của đoản đao cũng vô cùng nội liễm, thấp điệu, nhưng chỉ từ uy lực của nó, cũng đủ biết nó không hề đơn giản.

Da của thú tám chân thực ra rất cứng, chém vào có cảm giác như va vào đá.

Nhưng dưới lớp vỏ cứng, thịt trong khoang miệng cũng mềm.

Thủ Mộ Nhân chính là nhắm vào điểm yếu này của loại dị thú này, mới có thể một đòn thành công.

Trong lúc bầy thú tám chân đang do dự, Chu Thánh không hề dừng lại động tác của mình.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng búng tay một cái, vùng đất xung quanh hai

người liền sụp xuống ầm ầm, địa hình thay đổi, hình thành một con đường chỉ đủ cho hai người đi qua.

Mà ở hai bên con đường hẹp, lại là hai con hào.

Chương 604

Hào không sâu lắm, nhưng những thứ được thêm vào dưới đáy hào lại vô cùng phong phú.

Có keo dính cực mạnh, có những mũi gai có ngạnh, cũng có một lượng lớn cung nỏ tẩm độc.

Nếu một người sống bình thường rơi xuống, chắc chắn sẽ chết.

Dù cho những con dị thú này có lực phòng ngự mạnh, lăn một vòng trong đó, e rằng cũng phải lột một lớp da.

Khi Chu Thánh thay đổi địa hình, Thủ Mộ Nhân đã lĩnh hội được ý đồ của hắn.

Lúc này, hai người dường như đang đứng trên một bệ cao hẹp hẹp, họ vừa men theo bệ cao hẹp chạy về phía trước, vừa đánh những con thú tám chân đang cố gắng lao về phía họ rơi xuống đáy hào.

Lần này, họ cuối cùng cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của thú tám chân.

Trước đó Thủ Mộ Nhân ra tay quá nhanh, trực tiếp cắt đứt khí quản của thú tám chân, bây giờ hai người mới biết, ra là tiếng kêu của thú tám chân nghe có chút giống tiếng cừu, nhưng decibel lại cao hơn tiếng cừu không ít.

Khi địa thế thay đổi, phản ứng của bầy thú tám chân cực nhanh, không phải là ở lại trên bệ cao đứng sừng sững, thì là nhảy đến hai bên hào.

Và ngay sau đó, chúng liền phát động tấn công về phía vị trí mà Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đang đứng.

Một số con thú tám chân trong số đó mở to miệng, phun ra vài

luồng quang ba về phía hai người.

Những luồng quang ba đó chỉ cần hơi chạm vào mặt đất, là có thể ăn mòn phần lớn đất bùn trên mặt đất.

Một khi đòn tấn công này rơi vào chỗ đặt chân của Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân, chắc chắn sẽ phá hủy cây "cầu độc mộc" này!

Nhưng, Chu Thánh đã thành công chặn được những luồng quang ba này, không chỉ không để đòn tấn công rơi xuống đất, cũng không để nó rơi vào người Thủ Mộ Nhân.

Đồng thời, một số con thú tám chân khác nhảy lên cao, dựa vào cơ bắp cường tráng, vượt qua hào, dường như muốn lao vào người Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Mà những con thú tám chân này, lại bị Thủ Mộ Nhân dùng đao ngang chặn lại, hoặc một cước đá xuống hào!

Hai người một thủ một công, phối hợp vô cùng ăn ý, không lâu sau, dưới đáy hào, đã có hàng chục con thú tám chân bị Thủ Mộ Nhân đá xuống.

Tiếng kêu thảm thiết của những con thú tám chân này, chồng chất lên nhau, nghe vô cùng thê lương, mơ hồ có chút khiến người ta sởn gai ốc.

Nhưng những con dị thú này không thể ngăn cản bước chân của Chu Thánh và Người Gác Lăng.

Sau khi đột phá vòng vây của thú tám chân, họ lại lần lượt gặp phải không ít dị thú đủ loại tấn công.

Hai người đều lần lượt hóa giải, tốc độ tiến về trung tâm Sơn Hải của họ, thậm chí còn không chậm lại bao nhiêu vì những trở ngại này.

Mà trên suốt con đường này, những gì Chu Thánh sử dụng, đa

phần là những mánh khóe nhỏ khi hắn làm Người Gác Lăng.

Chu Thánh đương nhiên biết, những mánh khóe này đối với những kẻ trộm mộ là con người thì vô cùng đáng sợ, nhưng đối với những dị thú mạnh mẽ của thế giới Sơn Hải, uy lực của chúng lại vô cùng thảm đạm.

Phần lớn những dị thú bị Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân tấn công, đều không trực tiếp mất mạng, chỉ là bị thương tạm thời, không thể tiếp tục gây trở ngại cho họ mà thôi.

Cứ theo đà này, một khi bầy dị thú nghỉ ngơi xong rồi quay lại, vậy thì Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đối mặt, vẫn là sự tấn công của cả thế giới Sơn Hải.

Nhưng đối với Chu Thánh, những thủ đoạn quen dùng này của hắn tuy uy lực không lớn đối với dị thú, nhưng khi hắn sử dụng, bản thân cũng rất tiết kiệm sức lực.

Đây là một trận chiến kéo dài, Chu Thánh đương nhiên có những chiêu lớn uy lực cao hơn, nhưng nếu ngay từ đầu đã tiêu hao hết thể lực, đến khi đối mặt với dị thú cấp cao hơn, e rằng chỉ có thể trơ mắt nhìn!

Thủ Mộ Nhân tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, anh ta ra tay luôn nhanh và chuẩn, một chiêu chế địch.

Điều này cũng giúp anh ta giữ lại thể lực của mình ở mức tối đa.

Lúc này, hai người đã ngày càng gần với trung tâm Sơn Hải.

Dựa vào thực lực hiện tại của Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân, đại hung bình thường căn bản không phải là đối thủ của họ.

Chúc Long dường như cũng nhận ra điều này, trực tiếp phái Thú Tổ, chặn trên con đường mà hai người phải đi qua.

Khi Chu Thánh từ xa nhìn thấy một cái lỗ mũi khổng lồ đang thổi khí về phía họ, hắn lập tức quyết định kéo Thủ Mộ Nhân đổi đường đi.

Trong thoáng chốc, Chu Thánh hoàn toàn không nhìn rõ toàn bộ diện mạo của con quái vật khổng lồ đó, nhưng hắn đã cảm nhận được khí thế đáng sợ của đối phương.

Thân thể nó to lớn như voi, nhưng lại to hơn voi gấp bội, trong những nếp da, rỉ ra những sợi chỉ đỏ như mạng nhện, dường như chỉ cần tiếp xúc với lớp da đó, là sẽ khiến cơ thể mình mục nát.

Con quái vật khổng lồ đó nhìn thấy Chu Thánh và Người Gác Lăng đổi đường, cũng không đuổi theo, chỉ dùng cái lỗ mũi khổng lồ hừ hừ một tiếng, dường như có chút không hài lòng.

"Gay rồi, chúng không đuổi theo." Đối mặt với tình hình này, sắc mặt của Chu Thánh ngược lại càng thêm ngưng trọng vài phần.

"Xem ra trận chiến này, khó mà tránh khỏi." Thủ Mộ Nhân ngược lại có chút cảm giác háo hức muốn thử.

Chu Thánh sớm đã phát hiện, Thủ Mộ Nhân trông có vẻ bình thản lạnh lùng, thực chất trong lòng cũng là một kẻ hiếu chiến chính hiệu.

Chìm đắm trong những trận chiến sinh tử, không những không khiến anh ta cảm thấy sợ hãi, mà ngược lại còn kích phát tiềm năng của anh ta, khiến anh ta càng thêm phấn khích.

Đương nhiên, trên mặt Thủ Mộ Nhân tự nhiên không nhìn ra biểu cảm phấn khích gì.

Lúc này, đi tiếp về phía trung tâm, hai người liền có thể đến được Bất Chu Sơn.

Mà Tức Nhưỡng trong truyền thuyết, chính là nằm trong Bất Chu Sơn.

Ban đầu, Chu Thánh muốn dụ Thú Tổ trấn thủ thông đạo đi, tìm cách lẻn vào trong.

Nhưng không ngờ, hai con mồi loài người ở ngay trước mắt, mà Thú Tổ đó lại không hề động lòng.

Nó không đến truy kích họ, chính là nói rõ rằng trên những con đường khác dẫn đến Bất Chu Sơn, cũng có những Thú Tổ khác trấn thủ.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân chắc chắn không thể dễ dàng tiến vào trung tâm thế giới Sơn Hải, vì vậy Thủ Mộ Nhân mới nói trận chiến này khó mà tránh khỏi.

Điều duy nhất khiến Chu Thánh cảm thấy may mắn, chính là những Thú Tổ này chia nhau trấn thủ, khiến họ không đến mức phải đối mặt với nhiều cường địch cùng một lúc.

Nhưng Chu Thánh không biết, với tư cách là Thú Tổ, chúng cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Nếu không phải vì mệnh lệnh của Chúc Long, các Thú Tổ căn bản không thể ra tay với những con người mà chúng cho là vô cùng nhỏ bé.

Hiện tại, dưới áp lực của mệnh lệnh, tuy miễn cưỡng ra tay, nhưng cũng không muốn hợp tác với các Thú Tổ khác để đối phó với hai con người nhỏ bé.

Phân tán ở xung quanh khu vực trung tâm, mỗi bên tự bảo vệ một khu vực, chính là sự kháng cự không lời của chúng.

Sau khi Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đi vòng quanh khu vực trung tâm gần chín mươi độ, mặt đất dưới chân họ đột nhiên động đậy.

Chỉ thấy mặt đất vốn đan xen giữa đất bùn và đá xanh, như thể bị đổ mực, nhuộm thành một màu đen tuyền.

Cùng lúc đó, mặt đất này giống như lực hút tăng lên gấp bội, níu chặt lấy bước chân của Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân, khiến bước chân tiến về phía trước của hai người trở nên vô cùng khó khăn.

Chu Thánh cảm giác hắn như đang dẫm lên một lớp keo 502 vô hình vô chất, ngay cả động tác nhấc chân cũng khó khăn đến vậy.

Màu đen kỳ quái trên mặt đất, giống như vô số bàn tay quỷ từ địa ngục, không ngừng kéo ống quần của Chu Thánh, khiến hắn không thể đi lại.

Chu Thánh dứt khoát dừng bước, nhíu mày nói: "Trốn dưới lòng đất kéo ta lại, ngươi có sở thích quái đản gì vậy?" Theo sau lời chế giễu của Chu Thánh, lực hút từ trên mặt đất lại lớn hơn vài phần, mặt đất thực chất dưới chân họ lại có xu hướng hóa lỏng.

Lúc này, Thủ Mộ Nhân mạnh mẽ tấn công mặt đất, mượn phản lực, để cơ thể mình nhảy lên một bệ đá có địa thế hơi cao hơn ở bên cạnh.

Nhưng, thứ mực đen kỳ quái đó rất nhanh đã nhuộm đến dưới chân Thủ Mộ Nhân.

Mà thao tác của Chu Thánh lại có phần bạo lực hơn, hắn trực tiếp gọt đi lớp da đất mà mình đang đứng, bất kể là bùn cát hay đá, trước mặt hắn đều chém không tha.

Thủ Mộ Nhân nhìn thấy động tác của Chu Thánh, dường như được gợi ý gì đó, cũng bắt đầu công việc gọt vỏ cho mặt đất.

Chỉ thấy thanh đoản đao trong tay anh ta bay múa loạn xạ, hoàn toàn không nhìn rõ động tác của anh ta, chỉ có thể nhìn thấy vài vệt đao quang còn sót lại, và bề mặt da đất bị gọt bay.

Những mảnh vụn màu đen bay lượn trên trời ngày càng nhiều, nếu để người ngoài nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ nghĩ rằng có một loại

hoa màu đen nào đó đang được rắc trên không, tạo thành một khung cảnh hoành tráng bao trùm trời đất.

Động tác vung vẩy của hai người lại vừa hay tạo ra vài luồng khí lưu, khiến cho những mảnh vụn đó luôn bay lượn, rất khó để yên tĩnh nằm lại trên mặt đất.

Mà màu mực trên mặt đất, cũng theo động tác của hai người, trở nên ngày càng nhạt.

"Khò khè, khò khè..." Đúng lúc này, một âm thanh kỳ lạ khiến động tác của hai người dừng lại trong chốc lát.

Nghe giống như tiếng ngáy.

Hơn nữa đây không giống tiếng ngáy của con người, nếu phân biệt kỹ, càng giống như khi đặt một con mèo lên người, cảm nhận được loại rung động "rù rù" đó được phóng đại lên gấp bội.

Đương nhiên, họ không chỉ nghe thấy âm thanh như vậy, mà còn cảm nhận được nhịp điệu có chất cảm dưới chân.

Dường như mặt đất đen mà Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân đang đứng lúc này, là bụng của một con mèo lớn.

Có nghiên cứu cho thấy, tần số rung động đặc biệt này của loài mèo, có thể đẩy nhanh quá trình lành vết thương, thả lỏng cơ bắp.

Nhất thời, ngay cả Chu Thánh cũng không thể xác định đây có phải là ảo giác của mình không.

Dưới sự rung động này, toàn thân hắn dường như đều được thả lỏng cực độ.

Sự mệt mỏi trên đường chạy trốn vừa rồi đều bị quét sạch, ngay cả tâm trạng căng thẳng cũng được thả lỏng đôi chút.

Sau một lúc trị liệu bằng tiếng "rù rù", trạng thái hiện tại của Chu

Thánh có lẽ còn tốt hơn cả khi hắn mới vào thế giới Sơn Hải.

Chương 605

Hắn không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Thủ Mộ Nhân, không ngờ, Thủ Mộ Nhân lại trực tiếp ngồi xếp bằng trên bệ đá, yên tĩnh cảm nhận loại sóng trị liệu có tần số đặc biệt này.

"Khò khè...

Ừm, ta muốn ngủ, các ngươi đợi đấy, đừng làm phiền..." Một giọng nói lười biếng và chậm rãi từ dưới lòng đất truyền đến.

Âm thanh đó cực kỳ trầm, dường như còn trầm hơn cả nốt trầm nhất trên đàn piano.

Đồng thời, khí thế vững chãi trong lời nói cũng thể hiện không sót một chút nào.

Một luồng uy áp khó tả bao trùm lên tâm trí Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân.

Cùng lúc giọng nói vang lên, màu đen trên mặt đất xung quanh cũng từ từ rút đi.

Chu Thánh lúc này mới quan sát thấy, những màu đen đó không giống như bị mực nhuộm, mà giống như cát sắt đang phủ đều và thẩm thấu.

Ngay sau đó, tiếng khò khè cũng theo đó mà ngày càng nhỏ đi, giống như lại chìm sâu xuống lòng đất.

Sự rung động do tiếng ngáy tạo ra cũng dần tan biến, uy áp đè nặng lên tâm trí Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân càng tan biến không còn dấu vết.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân nhìn nhau, không thể tin được mà đi về phía trước vài bước.

Họ không chỉ không bị cản trở nữa, mà còn có thể nhìn thấy con đường phía trước vô cùng thông thoáng, trên con đường dẫn đến trung tâm Sơn Hải này cũng không có bất kỳ ai khác canh giữ.

"Cạm bẫy sao?" Chu Thánh nhíu mày, nhất thời không dám manh động.

Xét theo khí thế của giọng nói vừa rồi, dưới lòng đất nơi này chắc chắn có Thú Tổ đang trấn giữ.

Thế nhưng vị Thú Tổ vô danh này không những không làm hại bọn họ, ngược lại còn khiến thể lực và tinh thần của họ hồi phục về trạng thái tốt nhất.

Chu Thánh cảm thấy hơi hoang mang, hắn không thể hiểu được thâm ý trong cách làm của vị Thú Tổ này.

Hắn bây giờ lại mở toang lối đi, không hề ngăn cản, chẳng lẽ định đợi mình vào sâu hơn rồi dùng chiêu 'dụ quân vào tròng' sao?

Thế nhưng Người gác lăng lại đi thẳng về phía trước theo con đường này, hướng về trung tâm Sơn Hải: "Không sao cả.

Dù sao đó cũng là đích đến của chúng ta." Chu Thánh nhướng mày: "Cũng phải." Hắn bước theo Người gác lăng, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi không ít.

Bất kể đây có phải là cạm bẫy của Thú Tổ hay không, bọn họ vốn dĩ phải đến trung tâm Sơn Hải để lấy Tức Nhưỡng.

Đừng nói là cạm bẫy, cho dù là núi đao biển lửa, hắn cũng phải xông vào một phen.

Vì vậy, căn bản không cần phải lo lắng về những chuyện có thể xảy ra.

Chỉ cần giữ cảnh giác, chuẩn bị vẹn toàn.

Còn lại, cứ tận nhân lực, tri thiên mệnh là được.

Thật trùng hợp, Chu Thánh cảm thấy vận may của mình trước giờ vẫn không tệ!

Dù cho lúc này đang đối mặt với tình huống nguy hiểm chưa từng có, dù cho thế giới Sơn Hải kỳ lạ này cuối cùng sẽ trở thành nấm mồ của hắn.

Chưa đến giây phút cuối cùng, ai mà biết được mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào?

"Người gác lăng, hỏi cậu một câu." Chu Thánh vừa đi vừa nói.

"Chuyện gì?" "Cậu có sợ chết không?" "Sợ." Người gác lăng trả lời vô cùng dứt khoát, không chút do dự.

Chu Thánh đột nhiên bật cười: "Nếu đã sợ chết, tại sao lúc nào cũng làm những chuyện không sợ chết như vậy?" Chu Thánh luôn cảm thấy Người gác lăng chưa bao giờ biết "tiếc mạng" là gì.

Hễ có trận chiến nào hắn tham gia, hắn đều tỏ ra như một tên điên không biết nguy hiểm, chẳng bao giờ ngại dấn thân vào hiểm nguy và liều mạng.

"Ta sợ chết, nhưng ta còn sợ hơn... là lùi bước." Người gác lăng cụp mắt xuống, nhìn mặt đất dưới chân, không biết đang nghĩ gì.

Chu Thánh biết, chữ "lùi" này của Người gác lăng không phải là chỉ việc rút lui trong một trận chiến nào đó.

"Trước đây, có người từng nói với ta, hy vọng ta sẽ không bao giờ lùi bước, không bao giờ thỏa hiệp." Người gác lăng hiếm khi nhắc đến chuyện cũ của mình, chỉ là trong giọng điệu lại mang theo cảm giác mất mát.

"Ta không nhớ người đó là ai.

Nhưng ta cũng hy vọng, ta sẽ không bao giờ lùi bước.” Nếu hắn lùi bước, nếu nhân loại lùi bước, nếu đối mặt với những kẻ địch mạnh hơn nhân loại rất nhiều mà không có tinh thần không bao giờ thỏa hiệp.

Thì trường thành của họ, có lẽ đã sớm bị vó sắt đạp tan.

Nhân giới phía sau họ, có lẽ đã sớm không còn phồn hoa.

Từng thế hệ nối tiếp nhau kháng cự, mới khiến cho bên ngoài Sơn Hải, nhân loại nhỏ bé và yếu đuối lại có được một mái nhà ấm áp như vậy.

Những người kháng cự đầu tiên, có lẽ số mệnh đã sớm đi đến cuối con đường, căn bản không thể nhìn thấy cảnh sắc hôm nay.

Có lẽ cảnh sắc hôm nay, vẫn còn mang theo vô số hình ảnh bẩn thỉu và đen tối.

Nhưng nếu không ngừng kháng cự, sẽ có một ngày, những góc khuất tăm tối đó sẽ được ánh mặt trời chiếu rọi.

Những nơi bất công, sẽ được cải thiện; những chính sách sai lầm, sẽ được cải tiến. .....Chỉ cần trên cuộn tranh phong cảnh này, người vẽ vẫn là nhân loại, thì hy vọng vẫn sẽ tồn tại.

Nhân loại nhỏ bé, nhưng nhân loại vẫn sống trên đời.

Bản thân việc sống, chính là hy vọng.

Tuổi thọ của nhân loại ngắn ngủi, nhưng sự kế thừa của nhân loại vẫn tiếp diễn trên đời.

Bản thân sự kế thừa, chính là tiến bộ.

“Còn cậu thì sao?” Người gác lăng đột nhiên hỏi ngược lại.

Cùng lúc nói chuyện, hắn đột nhiên dừng bước.

Chu Thánh đương nhiên chú ý đến đống đá kỳ lạ trước mắt, những hòn đá trắng lóa, được xếp thành hình thù vô cùng quỷ dị, dường như tạo thành một loại đồ đằng nào đó.

Hắn nghĩ đến truyền thuyết thời thượng cổ: có người đi săn, gặp phải những hòn đá lộn xộn không tên, bỗng cảm thấy lòng thành kính, bèn lấy máu mình ra làm lễ tế.

Khi đầu chạm đất, người đi săn đột nhiên đâm vào trong núi Bất Chu.

Chu Thánh trước đây cứ ngỡ, những thần thoại truyền thuyết này, phần lớn đều do con người tự biên soạn, để chứng minh sự tồn tại của những người sáng lập thời thượng cổ.

Từ đó khiến con người có tín ngưỡng, có lòng kính sợ.

Sau này, khi hắn càng hiểu sâu hơn về chân tướng thời thượng cổ, hắn dần nhận ra, rất nhiều câu chuyện trong truyền thuyết mới là chân tướng ẩn sau lịch sử.

Giống như đống đá lởm chởm trước mắt, e rằng chính là lối vào Bất Chu Sơn, xông qua đây, là có thể đâm vào Bất Chu Sơn.

Nguyên nhân Người gác lăng đột nhiên dừng bước, dĩ nhiên là vì hắn cũng biết, bọn họ đã đến đích.

Nhưng không ai có thể đoán trước được, trong Bất Chu Sơn, sẽ gặp phải chuyện gì.

Liệu bọn họ có thể thuận lợi tìm được Tức Nhưỡng và mang về, hay liệu sẽ lại gặp phải sự chặn đường. .....Không ai biết con đường phía trước ra sao, nhưng chỉ có đi tiếp, mới có thể nhìn thấy phong cảnh trong đó.

Chu Thánh khẽ cười, đáp: “Tôi cũng vậy, không muốn lùi bước.” Nói rồi, cả hai đồng thời rạch ngón tay, nhỏ máu lên đống đá lộn xộn

trắng hếu.

Thực ra, Chu Thánh và Người gác lăng rất giống nhau, hắn cũng sợ chết, nhưng rõ ràng đều sợ, lại lần nào cũng chọn dũng cảm tiến lên.

Mỗi lần tiến bộ trong lịch sử nhân loại, há chẳng phải cũng như vậy sao?

Đều phải xông ra một con đường máu trong sự dũng cảm tiến lên.

Hai người bước vào giữa đống đá lộn xộn, cúi người, thành kính làm một lễ tế.

Khi cúi người, Chu Thánh còn có tâm trạng trêu chọc: "Vào Bất Chu Sơn, lại không cần niệm mật lệnh hay chú ngữ gì cả, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó." Người gác lăng giọng điệu bình thản nói: "Vậy thì hét một tiếng 'Vừng ơi mở ra' đi." Chu Thánh cảm thấy Người gác lăng cũng có chút tế bào hài hước, nhưng: "Giọng điệu và biểu cảm của cậu, thật sự không nghe ra là đang nói đùa chút nào..." Đương nhiên, đối với lời phàn nàn này của Chu Thánh, Người gác lăng vẫn không có biểu cảm gì.

Ngay sau đó, Chu Thánh cảm thấy ánh sáng xung quanh thay đổi.

Khi mở mắt ra, trước mắt đã là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Vô số cành lá um tùm, bóng cây chập chờn, ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá, chiếu lên người hắn.

Khác với độ sáng chói mắt của thế giới Sơn Hải, ánh nắng ở đây tuy trong xanh, nhưng vô cùng dịu dàng.

Chu Thánh không nhịn được ngẩng đầu lên, để bóng lá in trên mặt mình.

Trong chốc lát, hắn có cảm giác như vừa từ một ngôi mộ sâu thẳm

đi ra, được nhìn thấy lại ánh mặt trời.

"Hóa ra, trong Bất Chu Sơn, lại đẹp đến thế." Chu Thánh không khỏi cảm thán, "Có vẻ không giống trong truyền thuyết lắm nhỉ..." Đây là một vẻ đẹp tự nhiên mộc mạc, có núi, cây, suối và ánh nắng nguyên sơ nhất.

Nó không có vẻ diễm lệ sặc sỡ của những bụi hoa, cũng không có kỳ quan minh cảnh.

Chương 606

Nhưng chính trạng thái thuần túy này, khiến người ở trong đó có cảm giác tâm hồn được gột rửa.

Chu Thánh không nhịn được hít sâu mấy hơi.

Còn hành động của Người gác lăng bên cạnh hắn, thì lại có phần phá cảnh.

Chỉ thấy hắn rút ra con dao găm, trực tiếp khắc những vết chữ thập thật sâu lên mấy cái cây và tảng đá xung quanh, những vết tích nhân tạo này lập tức phá vỡ vẻ đẹp tự nhiên.

Chu Thánh lấy ra một đoạn dây thừng nói: "Hay là dùng cái này làm dấu đi." Chu Thánh biết hành động này của Người gác lăng là để đánh dấu vị trí họ vào, nhưng đối mặt với cảnh tượng này, Chu Thánh cảm thấy vẫn nên lấy một đoạn dây thừng buộc vào cây thì tốt hơn.

"Được." Người gác lăng nghe lời nhận lấy.

Nhưng đúng lúc này, những tảng đá và cây cối vừa bị khắc dấu lại bắt đầu lành lại!

Trong vài giây, chúng đã khôi phục lại nguyên trạng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, phảng phất như Người gác lăng chưa từng khắc bất kỳ dấu vết nào lên chúng!

"Cây đốn không hết, nước lấy không cạn... ra là vậy." Người gác lăng lẩm bẩm, buộc sợi dây vào thân cây, thay thế cho vết khắc làm dấu.

Nếu một cái cây sau khi bị chặt đứt có thể nhanh chóng khôi phục lại, nếu một cái giếng sau khi bị múc cạn lại có thể đầy trở lại, thì tự nhiên có thể phù hợp với truyền thuyết lấy không hết, dùng không cạn.

Bất Chu Sơn quả thật thần kỳ, nhưng lúc này, vẫn chưa phải là lúc hai người có thể tùy ý khám phá và thư giãn, họ cần phải nhanh chóng tìm thấy Tức Nhưỡng và mang nó về.

"Chia nhau ra tìm, tập trung ở đây." Chu Thánh đề nghị.

Người gác lăng khẽ gật đầu, nhanh chóng hành động.

Tuy nhiên, Chu Thánh lại đứng yên tại chỗ, không hề động đậy.

Đợi đến khi Người gác lăng đi xa, Chu Thánh nhìn sợi dây trên thân cây, lặng lẽ tháo nó xuống, âm thầm cất đi.

Sau đó, Chu Thánh lau máu trên tay mình lên tảng đá trước mắt, cúi lạy dãy núi trập trùng.

Hắn khẽ lẩm bẩm một câu: "Vừng ơi mở ra." Rất nhanh lại tự mình cười nói: "Thôi bỏ đi, câu chú này vẫn còn trẻ con quá." Giọng Chu Thánh chưa dứt, hắn đã quay trở lại trước lối vào của thế giới Sơn Hải.

Chia nhau ra tìm, chẳng qua chỉ là lời nói dối của Chu Thánh.

Hắn đã sớm đoán được, nếu thế giới Sơn Hải là địa bàn của Chúc Long, mà Bất Chu Sơn lại ở trung tâm thế giới Sơn Hải, vậy thì việc hai người tiến vào Bất Chu Sơn, tự nhiên không thể nào lặng lẽ, không ai hay biết.

Mà những cường giả cấp Thú Tổ kia, cho dù Chu Thánh và Người gác lăng liên thủ, đối phó cũng vô cùng khó khăn.

Quan trọng nhất là, lối vào Bất Chu Sơn chỉ nằm trong đống đá lộn xộn nhỏ bé này, một khi cường giả cấp Thú Tổ chặn lối vào, liền có thể dễ dàng phong tỏa mọi đường lui của Chu Thánh và bọn họ!

May mà, mục tiêu của các Thú Tổ là Chu Thánh.

Hắn vẫn có thể dùng chính mình làm mồi nhử, dụ đám này đi, tạo

thời gian và cơ hội cho Người gác lăng tìm kiếm và rời đi.

Chu Thánh tìm thấy một điểm cao gần đó, hiên ngang đứng trên đỉnh, không hề có ý định che giấu thân hình.

Rất nhanh, một luồng khí tức kinh khủng lướt qua bên cạnh Chu Thánh.

Ngay sau đó, mấy con dị thú đột nhiên xuất hiện ở bốn phương tám hướng của Chu Thánh, hình thái của chúng muôn hình vạn trạng, khiến Chu Thánh nhất thời có chút hoa cả mắt.

Uy áp tỏa ra từ mỗi con dị thú đều khiến Chu Thánh cảm thấy kinh hãi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những con dị thú đang bao vây chặt chẽ Chu Thánh từ bốn phương tám hướng này, toàn bộ đều là cường giả Thú Tổ!

"Người gác lăng, ngươi đã không còn đường lui rồi." Một giọng nói a thé vang lên.

Các Thú Tổ hoặc vỗ cánh, hoặc bước đi, tiến sát về phía Chu Thánh.

Cảm nhận được mặt đất xung quanh rung chuyển, Chu Thánh khẽ mỉm cười.

"Chỉ sợ các ngươi không đến, uổng phí một đại chiêu của ta!" Chỉ thấy Chu Thánh hai tay nắm chặt chuôi Trảm Linh Kiếm, đột nhiên vung kiếm quét ngang ba trăm sáu mươi độ!

Động tác quét ngang này mộc mạc không hoa mỹ, thậm chí không có chút kỹ xảo nào.

Nhưng trên Trảm Linh Kiếm lại bùng nổ một luồng kiếm khí sắc bén!

Ánh kiếm trắng bạc cùng lúc Chu Thánh vung kiếm quét ngang, đột ngột bùng nổ ra hàng chục thước.

Tốc độ quét của hắn cực nhanh, trong chốc lát, giống như một màn sáng trắng lấy cơ thể Chu Thánh làm trung tâm, đột nhiên khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, bầu trời, mặt đất, các Thú Tổ ở đông tây nam bắc, toàn bộ đều bị kiếm quang nuốt chửng!

Ánh kiếm chói lòa át cả hai mặt trời trên bầu trời, phảng phất như trong khoảnh khắc đó, cả thế giới Sơn Hải đều vì hắn mà ảm đạm đi vài phần!

Đợi kiếm quang từ từ hạ xuống, các Thú Tổ vốn kiêu ngạo ban nãy lại toàn bộ trọng thương!

Vết bỏng lan ra trên làn da đủ màu sắc của chúng, một số Thú Tổ có lông vũ, lông của chúng càng bị thiêu rụi hoàn toàn!

Thú Tổ trên trời rơi xuống đất, Thú Tổ trên mặt đất ngã quỵ, khó mà đứng thẳng được nữa.

Chu Thánh vẫn đứng ở vị trí cao nhất trung tâm, vẫn hiên ngang đứng đó.

Y phục của hắn lúc này trông có phần mỏng manh, so với vô số Thú Tổ thân hình khổng lồ xung quanh, cơ thể hắn càng thêm nhỏ bé.

Nhưng lúc này, Chu Thánh đang đứng, còn những Thú Tổ kia lại đang nằm.

Chu Thánh không nói gì, lặng lẽ hạ hai tay xuống, để Trảm Linh Kiếm rũ xuống trước người.

Ngay khoảnh khắc mũi Trảm Linh Kiếm chạm đất, thân kiếm đột nhiên vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn sắt như bụi, bay lả tả trong

không trung.

Những mảnh vỡ của thân kiếm phản chiếu ánh mặt trời, lại tán xạ ra một vầng hào quang mờ ảo bảy sắc cầu vồng quanh thân Chu Thánh.

Cảnh tượng này, đã thêm vào một chút vẻ đẹp hiếm hoi cho chiến trường.

Nhưng không ai có thể phát hiện, trong những mảnh vỡ Trảm Linh Kiếm đang bay lượn, hai tay Chu Thánh vẫn nắm chặt chuôi kiếm, và có chút run rẩy.

Mảnh vỡ cứa vào da cổ tay hắn, hắn cũng không hề động đậy.

Chỉ có Chu Thánh mới biết, hai tay và nửa cẳng tay của hắn lúc này đã tê dại đến mức không còn cảm giác!

Để có thể làm trọng thương một số lượng lớn Thú Tổ như vậy, thứ mà Chu Thánh mượn sức, dĩ nhiên là kiếm quang trong thế giới thần mộ.

Ban đầu Chu Thánh đã phát hiện, thanh kiếm mà kẻ thí thần để lại có hiệu quả tấn công dị thú mạnh hơn so với con người!

Nhưng khi Chu Thánh dẫn động kiếm quang, phát huy uy lực của nó đến cực hạn, hiệu quả mà nó tạo ra vẫn khiến Chu Thánh kinh hãi.

Kiếm quang tự nhiên đã nuốt chửng vô số Thú Tổ, nhưng với tư cách là người dẫn động kiếm quang, cú sốc mà Chu Thánh phải chịu cũng vô cùng dữ dội.

Trảm Linh Kiếm chịu đòn đầu tiên, thậm chí cả thanh kiếm vỡ nát thành từng mảnh, có thể tưởng tượng được cảm giác của Chu Thánh với tư cách là người cầm kiếm trong khoảnh khắc đó.

Nếu bây giờ còn có Thú Tổ xông lên, hắn thậm chí còn không có

sức để giơ kiếm lên!

Nhưng Chu Thánh biết, lúc này hắn phải giữ bình tĩnh, hắn không thể để lộ bất kỳ sơ hở nào, cho dù chỉ là hư trương thanh thế, hắn cũng phải thẳng lưng đứng vững!

Sau khi Trảm Linh Kiếm vỡ nát, Chu Thánh lại nhanh chóng đổi một thanh kiếm mới từ cửa hàng hệ thống.

Hắn mặt lạnh như băng ném chuôi kiếm còn lại trong tay xuống, sau đó hai tay nắm lấy Trảm Linh Kiếm mới.

Trong cả quá trình, động tác của Chu Thánh vô cùng chậm rãi và ổn định, dường như đang dùng động tác chậm này để gây áp lực cho các Thú Tổ.

Chỉ có Chu Thánh mới biết, bây giờ hắn ngay cả động tác cầm nắm đơn giản cũng vô cùng khó khăn, nếu không đổi kiếm chậm như vậy, hắn thậm chí có thể làm rơi Trảm Linh Kiếm!

Rốt cuộc cả lòng bàn tay hắn vẫn còn tê dại, căn bản không cảm nhận được nỗi đau da bị mảnh vỡ cứa rách, cũng không cảm nhận được mình có cầm được vật gì hay không.

Một khi hắn để lộ sơ hở rõ ràng, các Thú Tổ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Cùng lúc Chu Thánh đổi kiếm, một Thú Tổ bị thương nhẹ hơn đột nhiên lao tới!

Hắn hư trương thanh thế, rõ ràng không lừa được tất cả Thú Tổ!

Con Thú Tổ đó toàn thân đỏ rực, tựa như có lửa bao quanh.

Nó còn chưa đến gần Chu Thánh, Chu Thánh đã cảm nhận được một luồng khí nóng hừng hực ập đến.

Cùng lúc đó, sau lưng Chu Thánh, có một gã khổng lồ toàn thân

đen kịt cũng lao về phía hắn!

Giữa hai luồng khí tức giao nhau, Chu Thánh cảm thấy lồng ngực mình như sắp bị ép nổ tung.

Hắn gắng gượng giơ kiếm lên, vừa vặn nghiêng người qua.

Không ngờ, hai gã to xác một đen một đỏ lại đâm sầm vào nhau!

Con Thú Tổ toàn thân đỏ rực bị hất sang một bên, chỉ còn lại Chu Thánh đứng tại chỗ, nhất thời có chút ngẩn ngơ.

"Lừa ngốc sắt!

Ngươi làm gì thế?

Chương 607

Lại ngủ mơ à?" Một tiếng gầm giận dữ từ miệng Thú Tổ truyền ra.

Kẻ được gọi là lừa ngốc sắt, là Thú Tổ Thực Thiết Thú.

Toàn thân nó đen kịt như bột sắt, bao phủ từ đầu đến chân.

Căn bản không phân biệt được đâu là đầu, đâu là ngũ quan.

Đúng lúc này, trong một mảng đen kịt, hai luồng ánh sáng vàng kim lóe lên.

Ánh sáng từ hai khe hẹp, dần dần biến thành hình bầu dục.

Cho đến lúc này, Chu Thánh mới phân biệt rõ, hóa ra hai luồng ánh sáng vàng kim này là mắt của Thực Thiết Thú.

"Hà..." Ngay sau đó, một tiếng ngáp dài vang lên.

Âm điệu của tiếng ngáp này cực kỳ thấp, nghe qua, lại có chút giống tiếng ngáy mà Chu Thánh và Người gác lăng gặp phải trước đó.

"Ai, ta vừa rồi, rõ ràng là nhắm vào người gác lăng, lao tới..." Giọng nói lười biếng của Thực Thiết Thú còn mang theo chút ngơ ngác.

"Đồ ngu!

Còn không mau đứng dậy!

Ngươi nghĩ trọng lượng của ngươi nhẹ như một con voi sao?" Màu đỏ rực trên người con Thú Tổ kia, lúc này trông lại có chút giống như ngọn lửa giận dữ.

Thực Thiết Thú chậm rãi bò dậy từ trên người của Thú Tổ kia, chỉ thấy dưới thân hai người, một cái hố đá in hình dáng của chúng hiện

ra rất rõ.

Mà mép hố còn có những dấu vết cháy đen.

Chu Thánh không khỏi nghĩ đến, thành phần chính của đá là silicon dioxide, nhiệt độ nóng chảy của nó là hơn 1600 độ C.

Con Thú Tổ có hình dáng đỏ rực kia, bề mặt da của nó rất có thể đã đạt đến nhiệt độ đáng sợ như vậy, mới có thể đốt cháy tảng đá dưới thân thành ra thế này.

Điều khiến Chu Thánh không hiểu là, nhiệt độ nóng chảy của sắt là hơn 1500 độ C, tại sao silicon dioxide đã nóng chảy, mà Thực Thiết Thú vừa mới đâm sầm vào con Thú Tổ này lại không hề hấn gì?

Xem ra Thực Thiết Thú tuy vẻ ngoài giống như một đống bột sắt, nhưng thực tế lại cứng rắn và chắc chắn hơn sắt rất nhiều.

Nếu vừa rồi, người bị gã khổng lồ này hất ngã là Chu Thánh, e rằng lúc này không chết cũng phải lột một lớp da.

Sau khi Thực Thiết Thú đứng dậy, con Thú Tổ toàn thân đỏ rực kia liền muốn tấn công Chu Thánh lần nữa.

Chỉ có điều, trong màn kịch ngắn ngủi vừa rồi, cánh tay Chu Thánh đã khôi phục cảm giác.

Cơ thể hắn tuy mệt mỏi, nhưng đã có thể giơ Trảm Linh Kiếm lên lần nữa, dẫn động kiếm quang!

Cùng lúc Thú Tổ lao tới, Chu Thánh cầm kiếm đứng ở trung tâm, dựng kiếm lên như một võ sĩ.

Khoảnh khắc Thú Tổ đến nơi, Chu Thánh động, hắn đột ngột nhảy lên khỏi mặt đất, làm một động tác lộn nhào về phía trước, để con Thú Tổ kia chui qua dưới đầu mình.

Cùng lúc đó, Trảm Linh Kiếm của Chu Thánh luôn giơ cao, theo cú

lộn nhào của Chu Thánh, thanh kiếm xuyên thẳng qua chính giữa cơ thể Thú Tổ!

Tốc độ lao tới của Thú Tổ sau khi giao nhau với Chu Thánh, dần dần chậm lại, cho đến khi "bịch" một tiếng rơi xuống đất, hoàn toàn mất hết động năng.

Cùng với động năng biến mất, còn có cả sinh mệnh của nó.

Cơ thể ngã trên mặt đất, đã bị chém đôi từ giữa, biến thành hai nửa, một trái một phải nằm trên mặt đất, vừa vặn chừa ra chỗ Chu Thánh đứng trước đó!

Làn da đỏ rực của nó dần dần trở nên sẫm lại, cuối cùng hóa thành màu xanh đen.

Con ngươi của nó vẫn còn trợn trừng không cam lòng, dường như rất không hài lòng với kết cục này.

Mà sau đuôi nó, Chu Thánh lại một lần nữa ném chuôi kiếm trong tay đi.

Lần này, Chu Thánh không còn chậm rãi đổi kiếm nữa, mà là vội vã vứt chuôi kiếm đi, phảng phất như nó là một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Thực tế, chuôi kiếm này cũng thực sự rất nóng.

Chu Thánh nhìn lòng bàn tay mình, lúc này đã đen kịt một mảng.

Lớp da vốn bị phá hủy, đáng lẽ phải có máu tươi trào ra, dưới nhiệt độ cao của lửa nung thậm chí đã cầm máu.

Hắn tuy đã đoán được nhiệt độ của con Thú Tổ này cực cao, nhưng không ngờ, thân Trảm Linh Kiếm của mình lại bị nóng chảy thành sắt lỏng trong quá trình chém!

Ngay cả lớp bao bọc của kiếm quang thần mộ cũng không bảo vệ

được nó!

Cùng với việc Chu Thánh ngày càng sử dụng kiếm quang nhiều hơn, việc nắm bắt kiếm quang của hắn cũng ngày càng thành thạo, lúc này, hắn đã có thể bao bọc kiếm quang một cách tinh xảo quanh thân kiếm.

Cách này vừa tiết kiệm sức lực, vừa có thể phát huy uy lực vốn có của kiếm quang.

Đương nhiên, Chu Thánh cũng hy vọng mỗi lần đều có thể giống như vừa rồi, dùng kiếm quang quy mô lớn quét sạch chiến trường.

Như vậy dù có bao nhiêu Thú Tổ, cũng không dám đến gần hắn.

Nhưng, cách đó tiêu hao quá lớn đối với Chu Thánh, dùng để trấn áp đã là cực hạn.

Nếu hắn thực sự có thể tùy ý điều khiển kiếm quang đó, e rằng ngay cả Chúc Long cũng không phải là đối thủ.

Sau khi ném chuôi kiếm nóng bỏng đi, Chu Thánh lại đổi một thanh Trảm Linh Kiếm mới toanh.

Mặc dù giá của nó không đắt, nhưng tình huống lãng phí một kiếm một thanh như thế này, cũng thực sự khiến Chu Thánh có chút xót ruột.

May mà, dưới sự trấn áp của cú đánh mạnh mẽ vừa rồi, đã không còn bao nhiêu Thú Tổ dám coi thường Chu Thánh.

Chúng tuy về hình thể lớn hơn Chu Thánh rất nhiều, các chức năng cơ thể cũng mạnh mẽ hơn con người.

Nhưng trí tuệ của các Thú Tổ đều không thấp, tự nhiên có thể phân biệt chính xác đâu là nguy hiểm.

Huống hồ, sau lưng Chu Thánh lúc này còn có một thi thể bị chém

làm đôi, màu xanh đen.

Trên sân nhất thời rơi vào im lặng chết chóc, không có bất kỳ ai hay dị thú nào lên tiếng.

Chu Thánh dĩ nhiên là nhân cơ hội ngắn ngủi này để điều chỉnh trạng thái của mình.

Hắn có vẻ chiếm thế thượng phong, nhưng thực tế, nếu những Thú Tổ bị thương kia lại một lần nữa xông lên, Chu Thánh căn bản không có sức chống cự!

Duy chỉ có Thực Thiết Thú chậm rãi đi đến trước thi thể bị chém làm đôi, đặt móng guốc to lớn của nó lên hai nửa đầu một trái một phải.

Ngay sau đó, mặt đất dưới thi thể bị nhuộm đen với tốc độ cực nhanh!

Chu Thánh đột nhiên mở to hai mắt, cảnh này, giống hệt như cảnh hắn và Người gác lăng nhìn thấy trước đó!

Lúc đó ở dưới lòng đất, Thú Tổ cố gắng ngăn cản họ, nhưng không biết vì sao lại thu hồi năng lực, e rằng chính là Thực Thiết Thú!

Thực Thiết Thú lại giơ móng guốc lên, cọ xát vào nhau giữa không trung, tiếng rít chói tai lập tức xuyên qua màng nhĩ của con người, khiến Chu Thánh không nhịn được phải bịt tai lại.

May mà, âm thanh này không kéo dài quá lâu, sau vài lần cọ xát, đầu móng guốc của Thực Thiết Thú lại bốc lên một ngọn lửa.

Ngọn lửa màu tím, trông có chút ma mị.

Thực Thiết Thú đặt móng guốc trở lại mặt đất, ngay sau đó, ngọn lửa tím lập tức lan ra trên mặt đất đen kịt, bao bọc lấy thi thể của Thú Tổ kia.

“Tê Phượng, ngươi, tại sao không dục hỏa, trùng sinh?” Giọng nói ngây ngô của Thực Thiết Thú còn mang theo sự nghi hoặc, vang vọng trên đỉnh núi tĩnh lặng này.

Nghe thấy lời của Thực Thiết Thú, trong lòng Chu Thánh đột nhiên cảnh giác cao độ!

Giây tiếp theo, Chu Thánh lùi lại hàng chục thước, cách xa thi thể bị chém làm đôi.

Tộc Tê Phượng, từ xưa đến nay còn có một biệt danh, được gọi là tộc bất tử.

Chúng trông có vẻ yếu ớt, rất dễ bị giết, nhưng mỗi lần chết đi, đều có thể tái sinh trong lửa, sau đó khiến bản thân có được sức mạnh cường đại hơn.

Trước đó Chu Thánh thực sự không ngờ gã to xác màu đỏ rực trước mắt lại là Thú Tổ Tê Phượng!

Vì vậy, nó rất có thể chưa thực sự hoàn toàn chết đi, mà đang chờ cơ hội phản công Chu Thánh!

Nếu không phải nhờ lời của Thực Thiết Thú, Chu Thánh rất có thể sẽ lơ là cảnh giác với thi thể bị chém làm đôi này, để lộ lưng và yếu huyệt của mình trước thi thể.

Một khi Thú Tổ Tê Phượng đột nhiên vùng dậy, chờ đợi Chu Thánh sẽ là một đòn chí mạng!

Chỉ thấy trong ngọn lửa tím bùng cháy, cơ thể của Tê Phượng dần dần tan chảy thành một loại chất lỏng màu vàng kim.

Màu vàng kim lan ra trên mặt đất, tạo thành một rãnh sâu cháy đen, chất lỏng dung hợp trong rãnh, tạo hình, trong vài hơi thở, lại tái sinh thành một con Tê Phượng không hề hấn gì!

Chỉ là kích thước của nó nhỏ hơn trước đây cả một vòng.

Sự kinh ngạc trong ánh mắt của các Thú Tổ khác hiện rõ trên mặt, họ rất rõ ràng, kích thước của Tê Phượng khi vừa tái sinh, thường đại diện cho thực lực mà chúng có được sau khi niết bàn.

Nói một cách bình thường, sức mạnh tác động khi chết càng lớn, kích thước sau khi tái sinh cũng càng lớn.

Uy lực của kiếm quang thần mộ là điều hiển nhiên, thân hình của Tê Phượng không có lý do gì lại không tăng mà còn giảm!

Chương 608

Trừ khi, đòn tấn công của Chu Thánh thực sự có thể làm tổn hại đến căn cơ của chúng!

Trong chốc lát, trong ánh mắt của các vị Thú Tổ nhìn Chu Thánh, đã có thêm vài phần sợ hãi.

Chúng đều là những con quái vật đã tồn tại hàng ngàn vạn năm, thủ đoạn để tránh cái chết có bao nhiêu tùy thích.

Vết thương nặng tạm thời đối với chúng căn bản không hề gì.

Nhưng nếu Chu Thánh có thể làm tổn thương đến căn cơ của chúng, thì tính chất của mọi chuyện đã thay đổi!

Chúng thường tự cho mình đứng trên nhân loại, nhưng mỗi hành động của Chu Thánh không nghi ngờ gì là đang thể hiện rằng con người nhỏ bé cũng có thể gây ra mối đe dọa cho Thú Tổ!

Tê Phượng sau khi niết bàn tái sinh vẫy đôi cánh màu cam của nó, tạo ra một cột lửa trên không trung tấn công Chu Thánh.

Chu Thánh lúc này mới nhận ra, hóa ra da của Tê Phượng màu đỏ, lông vũ lại càng ngả về màu vàng kim, hai màu tương phản, mới tạo thành cảm giác thị giác màu cam như bây giờ.

Mà trước đó, hắn chỉ là vô tình vặt trụi hết lông vũ của Tê Phượng, mới có cảm giác mơ hồ rằng hình dáng của nó giống như một con gà tây.

Chu Thánh đã có phòng bị từ trước tự nhiên sẽ không cho Tê Phượng cơ hội đánh lén thành công!

Hắn nghiêng người vòng qua nửa vòng, cuối cùng dừng lại sau cơ thể to lớn của Thực Thiết Thú.

Con rồng lửa nóng bỏng kia càng đuổi theo hắn, cuối cùng đập mạnh vào người Thực Thiết Thú, tạo ra một trận tia lửa dữ dội!

Nhưng cho đến khi rồng lửa tan biến, cơ thể Thực Thiết Thú cũng không hề di chuyển nửa phân, rõ ràng đòn tấn công này đối với nó, giống như gãi ngứa mà thôi.

Thực Thiết Thú tỏ vẻ không hiểu giơ móng guốc đen kịt của mình lên, xoa xoa đầu mình.

"Tê Phượng, ngươi cũng, nhắm sai, rồi à?" Giọng nó vẫn mang theo chút ngơ ngác.

"Đánh chính là ngươi!" Tê Phượng nói với vẻ khó chịu, "Nếu không phải tên ngốc nhà ngươi tiết lộ kế hoạch của ta, người gác lăng lúc này đã hóa thành tro bụi trong ngọn lửa của ta rồi!" Tê Phượng gầm lên với Thực Thiết Thú, trong giọng nói của nó rõ ràng mang theo sự oán hận nồng nặc.

Chu Thánh đột nhiên có một ảo giác, Thực Thiết Thú dường như đang cố ý hay vô ý nương tay với hắn.

Từ lúc đầu Chu Thánh và Người gác lăng gặp Thực Thiết Thú, đối phương đã dùng tiếng ngáy để chữa lành vết thương cho họ.

Sau đó, khi Tê Phượng tấn công Chu Thánh, Thực Thiết Thú có vẻ cũng đang cùng nhau gây khó dễ, nhưng thực tế lại va chạm với Tê Phượng, một lần nữa giải quyết nguy cơ cho Chu Thánh.

Bây giờ, lại chính Thực Thiết Thú phá vỡ kế hoạch của Tê Phượng, mới không để Chu Thánh bị đánh lén thành công.

Nếu một hai lần là trùng hợp, Chu Thánh còn có thể hiểu là Thực Thiết Thú quá hiền lành, vậy thì ba bốn lần trùng hợp, chỉ có thể khiến Chu Thánh tin rằng đây là cố ý.

Chu Thánh không hiểu tại sao Thực Thiết Thú lại giúp đỡ mình

hết lần này đến lần khác, hắn nghi ngờ nhìn gã to xác đen kịt này.

Đúng lúc này, tảng đá dưới chân Chu Thánh đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Hướng rung động truyền đến, chính là vị trí của Bất Chu Sơn!

Lẽ nào bên phía Người gác lăng đã xảy ra biến cố?

Rung động này cũng thu hút ánh mắt của tộc thú, chúng lần lượt nhìn về phía lối vào của Bất Chu Sơn.

Mà bên trong Bất Chu Sơn, sau khi Người gác lăng vượt qua một ngọn núi, ở một địa hình lõm xuống, cuối cùng đã tìm thấy Tức Nhưỡng trong truyền thuyết.

Hắn đang định gói Tức Nhưỡng lại mang đi, đột nhiên, một luồng khí tức kinh khủng từ sau lưng Người gác lăng bốc lên.

Người gác lăng theo bản năng lăn về phía trước, né tránh ánh đao sắc bén, quay đầu nhìn kỹ.

"Từ Phúc?" Người gác lăng nhíu chặt mày.

Dù bình tĩnh như hắn, lúc này trong giọng nói cũng không thể giữ được sự bình tĩnh.

Từ Phúc nhếch miệng cười, nụ cười vô cùng quỷ dị: "Đã chờ lâu rồi, Người gác lăng.

Còn nữa, ta bây giờ đã không còn là Từ Phúc năm xưa, mà là Từ Tam!" Từ Tam dung hợp ba kiếp, Từ Tam vĩnh sinh bất tử!

"Đợi đã lâu?" Người gác lăng không nhịn được hỏi.

"Đúng vậy, từ khoảnh khắc ngươi và người gác lăng xuất hiện ở thế giới Sơn Hải, ta đã nóng lòng muốn tiêu diệt các ngươi." Từ Tam dường như tâm trạng rất tốt, cứ thế không nhanh không chậm nói.

“Nhưng ta biết, các ngươi đã dám mạo hiểm đến đây, chắc chắn có mục đích khác!” “Vì vậy, ta đã đến Bất Chu Sơn trước các ngươi một bước, ở đây yên lặng chờ đợi, đợi ngươi tìm thấy chí bảo, dâng đến trước mặt ta.” “Sự thật chứng minh, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng.

Đây chính là Tức Nhưỡng trong truyền thuyết phải không?” Từ Tam đưa tay ra nắm một cái trong không trung, một mảng lớn Tức Nhưỡng liền bị hắn tóm lấy, dần dần ngưng tụ trong không trung, cuối cùng hóa thành một viên thuốc nhỏ.

Hắn hài lòng ngắm nghía viên thuốc hai lần, sau đó nuốt chửng!

Ngay sau đó, cơ thể Từ Tam phình to ra với tốc độ mắt thường có thể thấy.

“Ha ha ha!

Sức mạnh, ta cảm nhận được sức mạnh vô tận!” Từ Tam giơ hai tay lên, vô cùng hài lòng hít thở không khí trong lành trong Bất Chu Sơn.

Hắn cảm giác được khí tức sinh mệnh xung quanh đều bị hắn hấp thụ trong từng hơi thở!

Đặc tính có thể hấp thu mọi thứ của Tức Nhưỡng, không còn nghi ngờ gì đã chuyển sang người hắn!

Người gác lăng nhân lúc hắn đang cười lớn, đột ngột phát động tấn công.

Tuy nhiên, đòn tấn công của hắn còn chưa chạm đến người Từ Tam, đã bị hắn hấp thu!

Người gác lăng một đòn không thành, cũng không hề ham chiến, vội vàng rút lui.

Nhưng Từ Tam sao có thể tha cho hắn!

Nếu nói người Từ Tam muốn giết nhất là Chu Thánh, thì Người gác lăng chính là người đứng ngay sau đó, là sự tồn tại mà hắn muốn tiêu diệt.

"Chạy đi đâu?

Chu Thánh đang bị các Thú Tổ bao vây bên ngoài lối vào, căn bản sẽ không có ai đến cứu ngươi!" Rõ ràng, Từ Tam rất rõ tình hình bên ngoài Bất Chu Sơn, hắn đang cố ý dùng những lời này để gây nhiễu Người gác lăng.

Bước chân của Người gác lăng không hề bị lời của Từ Tam gây nhiễu, mặc dù Từ Tam tấn công hung hãn, hắn vẫn có thể luôn nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công của Từ Tam.

Hắn dựa vào trí nhớ của mình chạy về hướng cũ, nhưng khi hắn nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc ở lối vào, trên cái cây bên cạnh tảng đá lại không có dây thừng, trong lòng Người gác lăng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Lẽ nào, những lời Từ Tam nói là thật?

Người gác lăng không khỏi vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng rất nhanh, trán của hắn đã giãn ra.

Tâm tư của hắn cực kỳ nhanh nhạy, rất nhanh đã nghĩ rõ được lợi hại trong đó.

"Từ Phúc, e rằng không phải Thú Tổ bao vây người gác lăng, mà là hắn đã chặn được Thú Tổ phải không?" Cùng lúc Người gác lăng nói, bước chân của hắn cũng không hề lộn xộn.

Từ Tam đột nhiên trừng mắt giận dữ, trong không trung, hắn đấm một quyền xuống, tạo ra một cái hố lớn trên mặt đá trước mặt Người gác lăng!

Nhờ trực giác của Người gác lăng khiến hắn kịp thời dừng bước, mới không bị đấm vào hố, trở thành thịt nát.

Thực lực của Từ Tam so với lần trước họ gặp nhau, dường như đã có một sự thay đổi về chất.

Người gác lăng không nói được sự thay đổi này là gì, nhưng trực giác của hắn lại luôn mách bảo bên tai rằng nguy hiểm đang đến.

Từ Tam gầm lên: "Đừng để ta nghe thấy cái tên Từ Phúc nữa!

Lão già cố chấp sáu kiếp đó đã bị ta tiêu diệt, ta đã không còn là Từ Phúc sống dưới cái bóng của Thủy Hoàng Đế nữa!" Hắn như đang trút giận, lại đấm thêm mấy cái hố lớn trước và sau mình.

Bất Chu Sơn xinh đẹp ban đầu lập tức trở nên tan hoang.

Người gác lăng căn bản không quan tâm hắn rốt cuộc tên là Từ Phúc hay Từ Tam, chỉ là thông tin trong lời của Từ Tam, lại không thể không khiến hắn cảm thấy chấn động.

Hắn tuy không tận mắt chứng kiến trận chiến giữa Từ Tam và lục thế đế vương, nhưng cũng có thể tưởng tượng được đó sẽ là một cảnh tượng thảm khốc đến mức nào.

Dồn sức sáu kiếp, giữ vạn thế thái bình!

Người gác lăng không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía đông, trong lòng vô cùng cảm khái.

"Đang giao chiến với ta mà còn dám phân tâm?" Đòn tấn công của Từ Tam cùng với lời nói của hắn đồng thời ập xuống.

Tuy nhiên, Người gác lăng lại căn bản không thèm nhìn thẳng vào hắn, chỉ khẽ động chân, đã né được đòn tấn công.

"Tội lỗi." Người gác lăng lẩm bẩm: "Khi tưởng nhớ người đã khuất, lại còn phải phân tâm giao chiến với ngươi, thật là đại bất kính

với họ...” Nếu Chu Thánh còn ở đây, nhất định sẽ nói với Người gác lăng một câu, khả năng châm biếm một cách nghiêm túc này của hắn, e rằng còn lợi hại hơn cả chính mình.

Nhưng Người gác lăng thực sự cảm thấy việc tưởng niệm người đã khuất của mình bị tên Từ Tam này làm phiền.

Gương mặt vốn đã trắng bệch của Từ Tam, lúc này càng lúc xanh lúc trắng, rõ ràng bị thái độ này của Người gác lăng làm cho tức không nhẹ.

Hắn giơ tay lên, tạo ra một quả cầu nhỏ màu đen, quả cầu đó giống như một hố đen, chỉ cần nhìn thoáng qua, cũng khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại, linh hồn run rẩy.

Ngay sau đó, quả cầu nhỏ đột nhiên khuếch tán, nuốt chửng Người gác lăng và một mảng đất lớn dưới chân hắn vào trong.

Người gác lăng tuy đã lùi lại ngay lập tức, nhưng vẫn không nhanh bằng tốc độ khuếch tán của quả cầu.

Khi bề mặt quả cầu đen kịt lướt qua cơ thể hắn trong nháy mắt, Người gác lăng có cảm giác tim ngọt đến phát ngán.

Chương 609

Người gác lăng vội vàng thu hồi tâm trí, toàn thân tập trung cảnh giác xung quanh.

Tuy nhiên, xung quanh lại không xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

Người gác lăng nhíu mày, không hiểu Từ Tam rốt cuộc đang giở trò gì.

Nhưng hắn lại chú ý đến, trên mặt đất vừa bị Từ Tam tấn công phá hủy, đều không có bất kỳ dấu hiệu phục hồi nào.

Tính tự phục hồi của Bất Chu Sơn, trước mặt Từ Tam dường như đã trở nên vô hiệu!

Lẽ nào là tác dụng của Tức Nhưỡng?

Nó ngay cả thuộc tính thần thoại như "phục hồi" cũng có thể hấp thu?

Trong chốc lát, Người gác lăng không khỏi đoán ra mấy khả năng.

Lúc này, Người gác lăng lại một lần nữa cảm nhận được mối đe dọa từ phía sau mình.

Hắn đột ngột quay đầu, đao kiếm của hắn và Từ Tam va chạm vào nhau không lệch một li!

Khi hai người va chạm, thân hình của Từ Tam đã phình to gấp đôi Người gác lăng.

"Tại sao?" Từ Tam rõ ràng có chút không thể tin được, "Tại sao ngươi có thể không bị ảnh hưởng bởi ảo cảnh?" Cơ thể Người gác lăng bị Từ Tam đẩy văng ra, hắn lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Người gác lăng cảm nhận cánh tay đã tê dại của mình, chỉ một

đòn, hắn đã nhận ra thực lực của Từ Tam sâu không lường được.

Nhưng lúc này, hắn chỉ giả vờ như không có chuyện gì, đổi con dao găm sang tay kia, hoang mang hỏi lại: "Ảo cảnh?" Người gác lăng dĩ nhiên đã hiểu, quả cầu nhỏ mà Từ Tam vừa lấy ra rốt cuộc có tác dụng gì.

Chỉ là không biết vì sao, hiệu quả của ảo cảnh lại không có tác dụng gì với mình.

Người gác lăng không khỏi liên tưởng đến khi hắn và Người gác lăng cùng nhau tìm kiếm Định Hải Thần Châm, ảo cảnh của thế giới đó cũng vô hiệu với hắn.

Lúc đó, cảnh tượng mà hắn và Chu Thánh nhìn thấy hoàn toàn khác nhau, thậm chí còn gây ra không ít chuyện cười.

Khoan đã, Định Hải Thần Châm?

Người gác lăng đột nhiên nhìn vào cơ thể vẫn đang tiếp tục lớn lên của Từ Tam, trong lòng đột nhiên nảy ra một suy đoán táo bạo!

Có lẽ, không phải thuộc tính "vạn vật phục hồi" của Bất Chu Sơn đã biến mất, mà là dưới tác dụng của Tức Nhưỡng, Từ Tam vẫn đang thôn phệ sức mạnh trong đá!

Vì vậy, mặt đất không phải là không khôi phục, mà là vừa khôi phục vừa bị thôn phệ, mới duy trì được hình dạng ban đầu.

Cũng chính vì vậy, lúc này Từ Tam rõ ràng không có động tác thôn phệ, nhưng cơ thể hắn vẫn đang lớn lên!

Nghĩ đến đây, Người gác lăng đột nhiên quay đầu chạy về phía hồ nước!

Hắn vẫn nhớ vị trí của hồ nước mà hắn gặp phải khi khám phá Bất Chu Sơn lúc nãy.

Trên bãi cỏ ven hồ có những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt, khi Người gác lăng lướt qua, còn cảm thấy những bông hoa nhỏ này rất đẹp.

Nhưng lúc này, hắn căn bản không còn quan tâm nhiều, chỉ có thể đạp lên hoa, nhanh chóng chạy về phía trung tâm hồ.

Người gác lăng như chuồn chuồn lướt nước lướt qua mặt hồ, cuối cùng đứng trên một tảng đá nổi giữa hồ.

Mà sau lưng hắn, Từ Tam đang theo sát hắn, lơ lửng trên mặt nước!

"Sao không chạy nữa?

Quá hoảng loạn chạy vào đường cùng à?" Hồ nước này ba mặt giáp núi, chỉ có một con đường lúc đến là thông suốt.

Theo Từ Tam, hành động này của Người gác lăng chính là tự đẩy mình vào đường cùng.

"Không, đây không phải là đường cùng của ta.

Mà là tuyệt lộ của ngươi!" Giọng Người gác lăng không lớn, nhưng lại mang theo sự kiên định không thể nghi ngờ.

Hắn đột ngột đập mạnh xuống mặt nước, một lượng lớn nước hồ lao về phía Từ Tam đang ở trên không.

Từ Tam không chút hoảng hốt giơ tay lên, cũng hấp thu luôn cả dòng nước hồ này.

Ngay sau đó, cơ thể Từ Tam lại lớn lên không ít với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Đồng thời, Từ Tam cũng cảm thấy sức mạnh của mình trở nên cường thịnh hơn, sinh mệnh càng thêm dồi dào.

"Ha ha ha, vô dụng, vô dụng, bất kể là loại tấn công nào, cũng chỉ

bị ta hấp thu, chuyển hóa thành sinh mệnh của ta!" Từ Tam cuồng tiếu trên không trung.

Hắn nhìn động tác không ngừng nghỉ của Người gác lăng, giống như đang xem một chú hề biểu diễn.

Đúng lúc này, thân hình Người gác lăng lóe lên, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Từ Tam, một cước đá hắn rơi xuống hồ!

Cơ thể Từ Tam bị đập mạnh xuống hồ, Người gác lăng từ trên cao nhìn xuống hắn.

Ngay sau đó, cả hồ nước hạ xuống một đoạn với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Rõ ràng, cơ thể Từ Tam đang hấp thu nước hồ.

Nhưng khóe miệng Từ Tam vẫn nở nụ cười không hề hoảng hốt, hắn điều chỉnh lại thân hình, đứng ở trung tâm hồ, khẽ vẫy tay.

Chỉ thấy nước hồ lập tức ngưng tụ thành mấy con rồng nước khổng lồ, lao về phía Người gác lăng.

Trong vài hơi thở, thế công thủ của hai người dường như đã đảo ngược.

Người gác lăng nhảy nhót trên mặt hồ, những con rồng nước mỗi lần đều lướt qua bên cạnh hắn, nhưng cuối cùng vẫn không thể gây ra thương tích thực chất nào cho hắn.

Chỉ là, cùng với mỗi lần Từ Tam giơ tay, dòng nước mà hắn điều khiển trở nên ngày càng lớn, khí tức của cả người cũng trở nên ngày càng kinh khủng.

Mà cơ thể của Từ Tam lại một lần nữa phình to thêm một vòng, bây giờ, hắn gần như gấp ba lần thân hình của Người gác lăng.

Người gác lăng biết, đó là minh chứng cho việc năng lượng dự trữ

trong cơ thể Từ Tam ngày càng nhiều.

Động tác né tránh của hắn ngày càng khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn không rời khỏi hồ nước này.

"Bùm!" Trong lúc thất thần, một con rồng nước đập trúng bụng Người gác lăng!

Người gác lăng chỉ cảm thấy khí huyết một trận cuộn trào, cơn đau dữ dội khiến hắn nhất thời không thể phân biệt, đây rốt cuộc là đau do xương sườn bị gãy, hay là đau do lực tấn công đè lên cơ bắp thần kinh.

Nước bắn tung tóe trên người hắn, con rồng nước như xuyên qua cơ thể hắn, sau khi đâm vào Người gác lăng, lại từ vị trí của hắn hung hăng lao ra.

Người gác lăng bị dòng nước cuốn theo ngã xuống hồ, mặt nước cuộn trào đã không còn yên bình như lúc đầu.

Chỉ có điều, việc mặt nước hạ xuống đã dừng lại.

Người gác lăng lộn nhào mấy vòng trong hồ, mới cuối cùng điều chỉnh lại thân hình.

Hắn ôm bụng mình, lặng lẽ lau đi vết máu rỉ ra bên khóe miệng.

Trên gương mặt vốn bình tĩnh không gợn sóng, lại lộ ra một nụ cười không mấy rõ ràng!

Thấy Người gác lăng rơi xuống nước, lòng bàn tay của Từ Tam nắm chặt trong không trung.

Ngay sau đó, Người gác lăng cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ đè lên xung quanh mình, khiến hắn khó mà cử động.

"Ta đã nói rồi, sự vùng vẫy của ngươi chỉ khiến ta trở nên mạnh mẽ hơn.

Hà tất phải khổ sở kiên trì?" Từ Tam nở nụ cười như đã nắm chắc phần thắng.

Hắn nhìn Người gác lăng với ánh mắt có chút trêu tức và tàn nhẫn.

"Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không trực tiếp giết ngươi.

Ta sẽ từng miếng, từng miếng ăn ngươi, để sức mạnh của ngươi hóa thành một phần của ta, cuối cùng cùng nhau chứng kiến thời khắc ta quân lâm thiên hạ!" Từ Tam nói rồi, siết chặt lòng bàn tay.

Toàn thân xương cốt của Người gác lăng đều bắt đầu phát ra những tiếng kêu rợn người.

Phảng phất như trong mắt Từ Tam, nghiền nát bộ phận cứng rắn nhất của cơ thể con người, cũng dễ như bóp nát một miếng khoai tây chiên.

Cảm giác ngạt thở nồng nặc ập đến Người gác lăng, khiến hắn không còn sức lực để suy nghĩ thêm.

Từ Tam dẫn động dòng nước, đưa cơ thể Người gác lăng đến trước mặt mình.

Sau đó, hắn đưa tay ra, một tay tóm lấy tóc của Người gác lăng, nhấc bổng hắn lên, chăm chú quan sát, phảng phất như đang xem xét nên bắt đầu từ đâu.

Người gác lăng nhắm chặt hai mắt, vì áp lực trên người, lông mày co rúm lại một cách sinh lý.

Chỉ là, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng hắn, lại trước sau không hề thay đổi.

Từ Tam đột nhiên chú ý đến biểu cảm của hắn, tâm trạng hưng phấn ban đầu đột nhiên giảm mạnh.

"Ngươi cười cái gì?" Giọng Từ Tam vô cùng bất mãn.

Hắn lúc này giống như vô tình ăn phải một con ruồi vậy, đương nhiên, điều này không phải vì nụ cười của Người gác lăng xấu đến mức nào.

Chương 610

Nhưng, Người gác lăng quanh năm không có biểu cảm cười lên cũng thực sự không đẹp lắm.

Từ Tam chỉ là nhìn thấy biểu cảm của Người gác lăng, mơ hồ nhận ra, dường như có tình huống nào đó nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Trạng thái này khiến Từ Tam cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng ghê tởm.

Cơ thể Người gác lăng vẫn bị sức mạnh khổng lồ đè nén, căn bản không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Vì vậy tự nhiên cũng không có ai có thể giải đáp nghi vấn của Từ Tam lúc này.

Đúng lúc này, lực đạo đang kìm kẹp Người gác lăng đột nhiên dao động một chút, giống như ánh đèn nhấp nháy khi điện lực không ổn định.

Phản ứng của Người gác lăng nhanh nhạy đến mức nào, hắn tự nhiên có thể nhanh chóng nắm bắt được cơ hội thoáng qua này!

Hắn cố gắng chịu đựng cơn đau như toàn thân xương cốt sắp gãy lìa, co người lại đến cực hạn, sau đó đột ngột phát lực, khiến mình bắn ra như một viên bi.

Chỉ có điều, tóc của Người gác lăng trước đó đang bị Từ Tam túm lấy, mặc dù trong khoảnh khắc đó, sức mạnh trên tay Từ Tam có chút không ổn định, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc một nắm tóc lớn bị giật đứt trong tay Từ Tam trong cuộc giao tranh ngắn ngủi này.

Sự hy sinh của vài sợi tóc, tự nhiên sẽ không ảnh hưởng gì đến

cảm xúc của Người gác lăng.

Tuy nhiên, Người gác lăng chưa chạy được bao xa, sức mạnh cường đại của Từ Tam lại một lần nữa chặn bước chân của hắn.

Chỉ thấy trên những ngọn núi bao quanh hồ nước, vô số tảng đá khổng lồ bị cuồng phong nhấc lên, sau đó ném về phía Người gác lăng.

Ven hồ, lớp đất bùn ẩm ướt bỗng dưng trồi lên, chất thành một bức tường cao, khiến Người gác lăng không còn đường thoát!

Mắt thấy Người gác lăng sắp bị tảng đá khổng lồ đập thành thịt nát, tảng đá đó lại như đột ngột mất hết động năng, đột ngột rơi xuống hồ, tạo ra những gợn sóng dữ dội.

Ngay sau đó, Người gác lăng giơ con dao găm lên, không tốn chút sức lực, đã phá tan bức tường đất ngăn cản trước mặt.

Hắn quay người lại, đối mặt với Từ Tam, từng bước lùi về phía sau, không nhanh không chậm.

Từ Tam muốn truy kích, nhưng cơ thể hắn lại rung chuyển dữ dội, nước hồ bị sức mạnh của hắn tạo ra mấy con sóng lớn, nhưng đòn tấn công lại không thể rơi xuống người Người gác lăng.

“Ngươi!

Ngươi đã làm gì?” Sắc mặt Từ Tam đang lơ lửng giữa hồ biến đổi lớn.

Từ Tam vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh khổng lồ trong cơ thể, nhưng hắn lại không thể điều khiển chính xác những sức mạnh này!

Quan trọng nhất là, hắn dường như bị đóng đinh giữa hồ, không thể di chuyển nửa bước.

Từ Tam với vẻ mặt không thể tin được, vùng vẫy xoay người mấy lần, tuy nhiên, hắn không thể di chuyển được bước chân!

Cùng với sự xoay người của Từ Tam, nước hồ dường như lấy cơ thể hắn làm trung tâm, hình thành một vòng xoáy.

Phảng phất như toàn bộ nước trong hồ đang đổ dồn vào cơ thể Từ Tam, mà tốc độ phình to của cơ thể Từ Tam cũng bắt đầu tăng lên đáng kể!

"Dừng lại, mau dừng lại!" Từ Tam rõ ràng đã hoảng loạn.

Hấp thu sức mạnh từ xung quanh cố nhiên cường đại, nhưng khi hắn không thể khống chế được, sức mạnh khổng lồ mất kiểm soát đối với hắn chính là một mối đe dọa lớn!

Cho đến lúc này, Người gác lăng mới xòe lòng bàn tay ra: "Ta không làm gì cả.

Chỉ là, Tức Nhưỡng được cho là có thể hấp thu tất cả nước, và nước của Bất Chu Sơn được cho là lấy không hết dùng không cạn, hai thứ này kết hợp với nhau sẽ mang lại hiệu quả gì, ta rất tò mò." Giọng điệu bình thản của Người gác lăng, phảng phất như đang nói cảm ơn Từ Tam đã cho hắn chứng kiến một thí nghiệm như vậy.

Ý thức của Từ Tam đã bị sức mạnh khổng lồ nhấn chìm, hắn chỉ có thể phát ra từng đòn tấn công một cách vô mục tiêu, tấn công kết giới của cả Bất Chu Sơn đến mức lung lay sắp đổ.

Những đòn tấn công hỗn loạn vô thức này của Từ Tam đối với Người gác lăng, tự nhiên rất dễ né tránh.

Người gác lăng nhìn Từ Tam với vẻ mặt đau khổ lần cuối, sau đó nhanh chóng lùi về lối vào.

Tức Nhưỡng cố nhiên có thể mang lại năng lực thôn phệ cường đại, khiến người ta có được sinh mệnh và sức mạnh vô tận.

Nhưng, có ăn được hay không, e rằng còn phải tự lượng sức mình!

Lòng tham của Từ Tam, đã khiến hắn tự tạo ra cho mình một nấm mồ không thể thoát ra.

Tốc độ nước hồ đổ vào ngày càng nhanh, Người gác lăng không nhìn thấy, lúc này tứ chi của Từ Tam đã sưng to thành hình dạng vô cùng gớm ghiếc.

Bề mặt da sung huyết vô cùng nghiêm trọng, giống như ngâm trong nước, hiện ra như một thi thể khổng lồ.

Nhưng nước hồ đâu có vì thế mà tha cho hắn!

Bất kể cơ thể Từ Tam bị vặn vẹo đến mức nào, Tức Nhưỡng cũng sẽ không ngừng hấp thu nước hồ.

Cuối cùng, giống như một quả bóng bay phình to đến giới hạn "Bùm!" một tiếng nổ lớn rung chuyển thế giới Sơn Hải, kèm theo sự rung động dữ dội, báo hiệu sự kết thúc của Từ Tam.

Từ Tam, nổ tung.

Quá nhiều nước hồ và năng lượng cuối cùng đã làm vỡ tan cơ thể Từ Tam.

Mà dưới tác động của sức mạnh khổng lồ, cảnh tượng máu thịt bay tung tóe không hề xuất hiện.

Cơ thể Từ Tam lại trực tiếp bị nổ thành bột mịn!

Năng lượng của vụ nổ khổng lồ này phun ra từ lối vào của Bất Chu Sơn, trong nháy mắt san bằng ngọn đồi nhỏ ở lối vào!

Lúc này, lối vào của Bất Chu Sơn giống như mắt bão, miệng núi lửa.

Luồng xung kích khổng lồ và mang tính tấn công mãnh liệt đó,

trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn, đã khuấy động thế giới Sơn Hải gần lối vào.

Chu Thánh và các Thú Tổ đang đối đầu cách đó không xa, tự nhiên không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi cú sốc.

Thứ đầu tiên đến bên cạnh Chu Thánh là một cơn gió dữ dội.

Hắn vội vàng cắm thân kiếm xuống đất để giữ vững thân hình.

Ngay sau đó, một luồng nhiệt nóng bỏng ập đến vị trí này.

Vụ nổ của Từ Tam tự nhiên không có lửa và thuốc nổ, nhưng lượng nhiệt sinh ra từ động năng và ma sát khổng lồ đó, đã đủ để khiến nhiệt độ tăng lên đến mức kinh hoàng!

Rốt cuộc, đó là năng lượng của Bất Chu Sơn lấy không hết!

Ngay cả Người gác lăng ở gần nhất cũng không thể xác định, trước khi Từ Tam nổ tung, hắn rốt cuộc đã hấp thu bao nhiêu sức mạnh.

Chỉ từ hiệu quả của vụ nổ mà xem, uy lực này, e rằng đủ để so sánh với vũ khí hạt nhân khủng khiếp nhất trên thế giới hiện nay!

Nếu không phải kết giới của Bất Chu Sơn đã chặn được một lượng lớn sát thương, khiến năng lượng dư thừa chỉ có thể tuôn ra theo lối vào đã được mở, e rằng một nửa thế giới Sơn Hải sẽ bị san thành bình địa!

Năng lượng kinh khủng như vậy, làm sao có thể là một cơ thể nửa người như Từ Tam có thể chịu đựng được?

Có thể nói, vụ nổ của Từ Tam, hoàn toàn là do hắn tự làm tự chịu!

Khi Chu Thánh cảm thấy nhiệt độ xung quanh tăng cao, hắn đã mơ hồ có dự cảm không lành.

Quả nhiên, ngay sau đó, một lượng lớn đá vụn và gỗ vụn phun về

phía họ.

Dưới tốc độ cực nhanh, những mảnh vụn này đều giống như những ám khí sắc bén nhất, có thể dễ dàng xuyên qua cơ thể người!

Chu Thánh quyết đoán ngay lập tức, thu kiếm lại, thuận theo chiều gió lăn một vòng trên mặt đất, đồng thời bắn móc câu về phía mặt đất xa xa.

Ngay sau đó, hắn lợi dụng sức mạnh co rút của móc câu và lực đẩy của bão, rời khỏi chiến trường với tốc độ cực nhanh.

"Đứng lại!" Thú Tổ Tê Phượng hét lên, vội vàng dang rộng đôi cánh, định đuổi theo.

Đúng lúc này, ánh bạc lóe lên, một con dao găm mộc mạc nhưng sắc bén trong nháy mắt xuyên qua đôi cánh đang dang rộng của Tê Phượng.

Ngay sau đó, một bóng đen nhanh hơn con dao găm lướt qua bên cạnh nó.

Tê Phượng thậm chí còn không nhìn rõ bóng đen đó là thứ gì.

Máu vàng kim của nó phun ra, nhưng vết thương lại bị nhiệt độ cao xung quanh làm đông lại trong nháy mắt.

Là Tê Phượng tái sinh từ lửa, khả năng chịu nhiệt của nó, có thể nói là mạnh nhất trong số các Thú Tổ.

Vì vậy, nó trông có vẻ không bị ảnh hưởng gì, nhưng những Thú Tổ khác, lúc này sắc mặt đều đã có chút khó coi.

Thậm chí có kẻ còn rên rỉ đau đớn.

Con Thực Thiết Thú trông hiền lành và nặng nề kia, lúc này lại đột nhiên đứng thẳng người, nhẹ nhàng nhảy một cái.

Cơ thể khổng lồ không hề ảnh hưởng đến sự linh hoạt trong hành

động của nó, chỉ thấy cơ thể to lớn đó nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt các vị Thú Tổ.

Ngay sau đó, Thực Thiết Thú nằm phục xuống đất, hướng về phía lối vào Bất Chu Sơn, gầm lên một tiếng lớn.

Giọng nó trầm nhưng lại đinh tai nhức óc, chỉ cần nghe thấy, đã có cảm giác chấn động tâm hồn.

Chu Thánh không nhịn được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lấy lối vào Bất Chu Sơn làm tâm cầu, mọi vật xung quanh giống như bị hòa tan, tạo thành một cảnh tượng kỳ lạ.

Mà sự hòa tan này còn đang có xu hướng lan rộng, không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Chương 611

Chu Thánh chưa bao giờ quan sát cảnh tượng khi một vụ nổ xảy ra ở khoảng cách gần như vậy, trong chốc lát, sự sợ hãi, kính sợ và chấn động trong lòng hắn đều dâng lên một cách khó tả.

Đồng thời, Chu Thánh cũng nhìn thấy, Thực Thiết Thú lấy thân mình che chắn trước các Thú Tổ khác, từ trên người Thực Thiết Thú, cát sắt màu đen lan ra, bao phủ khắp cả khu vực.

Trước mặt các Thú Tổ giống như có thêm một lớp rào cản cát đen, chặn được phần lớn năng lượng tấn công bên ngoài.

Thực Thiết Thú chịu đòn đầu tiên vẫn giữ vẻ lười biếng, nằm trên mặt đất, dường như không quan tâm đến những gì mình đang làm.

Chỉ có điều, trong ánh mắt của các Thú Tổ khác nhìn nó, ít nhiều đều mang theo chút cảm kích.

Với mức độ cường tráng của cơ thể các Thú Tổ, cho dù lúc này bị thương nặng, khó có thể nhanh chóng chạy trốn, nhưng đối mặt với dư chấn của vụ nổ, vẫn chưa đến mức hoàn toàn mất mạng.

Nhưng, một trận đau đớn da thịt chắc chắn không thể tránh khỏi, thực lực và bản nguyên của chúng cũng sẽ bị tiêu hao rất nhiều.

Mà có sự giúp đỡ của Thực Thiết Thú, chúng chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là có thể hồi phục như cũ.

Chu Thánh trước đây vẫn luôn cho rằng, các Thú Tổ đều mang theo chủng tộc của mình, tự lo cho mình, nếu không có lệnh của Chúc Long, chúng có lẽ sẽ không bao giờ hợp tác.

Nhưng cách làm của Thực Thiết Thú lúc này lại lật đổ nhận thức của Chu Thánh.

Hắn không ngờ, hóa ra giữa các Thú Tổ cũng sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng, bây giờ tự nhiên không phải là lúc suy nghĩ về mối quan hệ giữa các Thú Tổ tốt hay xấu, Chu Thánh tuy đã chạy rất xa, nhưng dư chấn của vụ nổ cuối cùng vẫn nhanh hơn bước chân của hắn.

Rất nhanh, Chu Thánh đã cảm nhận được luồng nhiệt nóng bỏng lại một lần nữa đuổi kịp hắn.

Đúng lúc này, Chu Thánh đột nhiên cảm thấy có một bàn tay đặt lên sau gáy mình, ngay sau đó, bàn tay đó dùng sức, đẩy cả người Chu Thánh ngã xuống đất.

Người đến tự nhiên là Người gác lăng.

Nếu là người khác, Chu Thánh tự nhiên không thể nào hoàn toàn không phòng bị mà giao phó lưng của mình.

Chỉ thấy Người gác lăng một tay bảo vệ đầu Chu Thánh, tay kia lại vung ra một ít đất màu vàng nâu.

Đất trong không trung dần dần tạo hình, cuối cùng hóa thành một tấm khiên đơn giản, bảo vệ xung quanh hai người.

Nói cũng lạ, khi tấm khiên trông có vẻ sơ sài này hình thành, Chu Thánh liền không còn cảm thấy bất kỳ nhiệt lượng nào nữa.

Phảng phất như tấm khiên đã hấp thu hoàn toàn nhiệt lượng.

"Đây chính là, Tức Nhưỡng?" Chu Thánh có chút ngẩn ngơ.

Lớp đất màu vàng nâu trước mắt trông vô cùng bình thường, giống như một nắm đất ven đường không có gì khác biệt.

Nó trông còn có chút khô cằn, ngay cả đất màu mỡ có thể trồng trọt cũng không bằng.

Nhưng Chu Thánh biết, Tức Nhưỡng tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Dưới tấm khiên do Tức Nhưỡng hình thành, Chu Thánh và Người gác lăng đã thành công tránh được dư chấn của vụ nổ, và di chuyển về phía lối ra của thế giới Sơn Hải.

Rõ ràng, trong dư chấn dữ dội như vậy, ngay cả Thú Tổ cũng khó tự bảo vệ mình, huống hồ là những kẻ truy đuổi khác.

Phảng phất như, trong cơn bão này, người duy nhất có thể tự do di chuyển, chính là Chu Thánh và Người gác lăng dưới sự bảo vệ của Tức Nhưỡng.

"Tên ngốc sắt!

Ngươi đang làm gì, còn không mau đuổi theo?" Trên ngọn đồi nhỏ, Tê Phượng hậm hực hét lên.

Vết thương trên cánh của nó mãi không có dấu hiệu lành lại, mà ở vết thương, có một vệt máu tươi.

Vết máu có màu khác với Tê Phượng này chính là thủ phạm cản trở nó hồi phục.

Chỉ là bây giờ, mặt đất dưới chân chúng đã lỗ chỗ, e rằng không thể gọi là ngọn đồi nhỏ nữa.

Thực Thiết Thú hừ hừ một tiếng, không có ý định di chuyển.

Không lâu sau, dư chấn của vụ nổ dần dần tan biến.

Lấy lối vào Bất Chu Sơn làm tâm cầu, xung quanh hình thành một khoảng trống khổng lồ.

Rõ ràng, những vật thể vốn tồn tại ở đây đều đã bị năng lượng mạnh mẽ hòa tan hết.

Hoặc hóa thành bột mịn bay theo gió, hoặc bị nhiệt độ cao bốc hơi thành khí, trở thành một phần của không khí.

Cảnh tượng kinh hoàng này, khiến các vị Thú Tổ đều có chút kinh

hãi, họ không khỏi đoán xem trong Bất Chu Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Tên ngốc sắt!

Ngươi tưởng ta không nhìn ra à?

Ngươi căn bản không hề cố gắng hết sức để truy bắt người gác lăng!" Tê Phượng ôm vết thương của mình, giọng điệu vô cùng bất mãn.

"Lúc nãy Người gác lăng đánh lén ta, cũng là từ hướng của ngươi đến, ngươi cố ý không ngăn cản đúng không?" Rõ ràng, nguyên nhân vết thương của Tê Phượng mãi không lành lại, chính là hai giọt máu mà Người gác lăng cố ý vẩy lên người nó.

"Hơn nữa, ngươi lúc nãy rõ ràng có thể đi truy kích, vụ nổ này tuy sẽ khiến chúng ta khó di chuyển, nhưng không gây chết người.

Ngươi căn bản không cần giả vờ bảo vệ bọn ta!" Tê Phượng một lời nói toạc ra mối quan hệ lợi hại, khiến Thực Thiết Thú không thể cãi lại.

Nhưng, Thực Thiết Thú dường như căn bản không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, chỉ khẽ nhắm mắt, há miệng to ngáp một cái.

Ánh mắt nửa nhắm nửa mở của Thực Thiết Thú trông vô cùng lười biếng.

Tê Phượng có vẻ nghiêm khắc, nhưng sau khi nói xong suy luận của mình lại bổ sung thêm: "Nếu ta có thể nhìn ra những điều này, tự nhiên cũng không thể qua mắt được vị kia, ngươi tự lo liệu đi..." Vị kia trong miệng Tê Phượng, chỉ dĩ nhiên là Chúc Long.

Mặc dù Chúc Long bị hạn chế, không thể tùy ý ra tay, nhưng hắn đối với mọi chuyện xảy ra trong thế giới Sơn Hải, đều có thể dễ dàng

thấu suốt.

Nói cách khác, việc Thực Thiết Thú nương tay chắc chắn đã bị Chúc Long nhìn ra.

Quả nhiên, không lâu sau khi dư chấn của vụ nổ biến mất, ánh sáng trên bầu trời lại một lần nữa lóe lên, giọng nói đầy uy nghiêm của Chúc Long rơi xuống đầu Thực Thiết Thú.

"Thực Thiết Thú, ngươi dám chống lại ta!" Sự tức giận trong giọng nói của hắn không cần nói cũng biết.

Chỉ thấy cơ thể to lớn đen kịt của Thực Thiết Thú, lại bị một lực vô hình kéo lên không trung, có một sức mạnh vô hình khó có thể chống cự đang tác động lên xung quanh nó.

Các vị Thú Tổ nhìn thấy cảnh này, biểu cảm đều có chút kinh hoàng.

Trong lòng họ biết, lần trách phạt này của Chúc Long, rất có thể là muốn giết gà dọa khỉ!

Tuy nhiên, trong quá trình truy đuổi người gác lăng lúc nãy, ngoài Thực Thiết Thú, còn có rất nhiều người không dùng hết toàn lực.

Điều này, trong lòng họ cũng vô cùng rõ ràng.

Các Thú Tổ bất an nhìn lên không trung, cơ thể to lớn của Thực Thiết Thú.

Lúc này, một âm thanh có phần quỷ dị từ cổ họng Thực Thiết Thú phát ra: "Khò khò..." Dĩ nhiên là tiếng ngáy, nghe qua vừa dài vừa ổn định.

Thực Thiết Thú vốn dĩ rất ham ngủ, một năm có thể có hơn một nửa thời gian trôi qua trong giấc ngủ, tiếng ngáy của nó, cả thế giới Sơn Hải đều rất rõ.

Vì vậy, tiếng ngáy lúc này nghe qua không có gì kỳ lạ.

Điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị, là thời điểm Thực Thiết Thú ngủ.

Đối mặt với sự tức giận và trách phạt của một sự tồn tại không thể nói thành lời, Thực Thiết Thú lại ngủ thiếp đi?

Còn ngủ một cách an lành, bình ổn như vậy?

Trong chốc lát, các Thú Tổ cảm thấy thế giới quan của mình bị chấn động.

Thời gian chúng tồn tại tuy rất lâu, nhưng rất hiếm khi được chứng kiến "kỳ quan" như trước mắt.

Trong lòng các Thú Tổ, ngoài một chút chấn động, không ít người vì hành động của Thực Thiết Thú mà ngầm sinh ra một chút bất mãn và kháng cự với chủ nhân của thế giới Sơn Hải.

Thế giới của chúng tuy luôn tôn sùng kẻ mạnh, nhưng không có nghĩa là các Thú Tổ sẽ không có ý kiến với kẻ mạnh!

Đúng lúc này, một bóng đen lóe lên trước cơ thể to lớn của Thực Thiết Thú, Thực Thiết Thú liền thoát khỏi sự khống chế của Chúc Long, rơi từ trên không trung xuống.

Nhìn kỹ, bóng đen giải cứu Thực Thiết Thú, toàn thân màu xanh nâu như đá, lưng mọc một cái mai khổng lồ và dày, ngoại hình giống như rùa, nhưng lại lớn hơn rùa rất nhiều.

"Huyền Quy, ngay cả ngươi cũng muốn phản bội ta?" Giọng Chúc Long lúc này đã không nghe ra là vui hay buồn.

Huyền Quy lặng lẽ đáp xuống đất trước mặt Thực Thiết Thú, có phần tượng trưng rụt đầu và bốn chi vào trong mai.

Nó nói: "Lão thân chỉ là báo đáp ân tình cứu mạng của Thực Thiết

Thú trước đó, tuyệt không có ý khác." Rất nhanh, lại có mấy con Thú Tổ lặng lẽ đứng trước mặt Thực Thiết Thú.

Chúng biết rõ, một khi Chúc Long thực sự nổi giận, hành động của chúng lúc này không khác gì tự tìm đến cái chết.

Chỉ là các Thú Tổ không biết, sự hạn chế mà Chúc Long phải chịu khiến hắn căn bản không thể tùy thời điều động sức mạnh cường đại.

Các vị Thú Tổ nằm phục trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đối đầu trong im lặng với sự tồn tại không thể nói thành lời đó.

Mắt của Chúc Long lại chớp mấy cái, cùng với hành động của hắn, cả thế giới Sơn Hải lúc sáng lúc tối, có cảm giác kinh hoàng như tận thế sắp đến.

Chương 612

Chu Thánh và Người gác lăng đã đến lối vào thế giới Sơn Hải cảm nhận được sự thay đổi của bầu trời, lập tức cảnh giác.

Chu Thánh dựng Trảm Linh Kiếm trước người, nhìn hai mặt trời đỏ rực trên bầu trời, trên thân kiếm mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu muốn đối phó với Chúc Long, chỉ có kiếm quang lấy từ thần mộ mới có thể kìm hãm được phần nào.

Người gác lăng phụ trách dọn dẹp con đường phía trước, còn Chu Thánh phụ trách bảo vệ sau lưng hai người, nghiêm trận chờ đợi.

Không cần bàn bạc, họ đã đạt được sự ăn ý như vậy trong nháy mắt.

Bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, sức mạnh cản trở hai người rời đi rất nhỏ, chỉ có vài con đại hung lác đác không cam lòng đến tấn công.

Sự cản trở như vậy tự nhiên sẽ không ảnh hưởng đến tốc độ rời đi của Chu Thánh và Người gác lăng.

Người gác lăng nhanh chóng dọn sạch những kẻ cản đường, không lâu sau, hai người đã đến được lối ra.

Ngoài dự đoán, đòn tấn công của Chúc Long mãi không đến.

Đúng lúc Chu Thánh định đi qua lối ra để trở về trường thành, một vật thể hình cầu màu đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên không trung, đang với tốc độ cực nhanh lao về phía Chu Thánh và Người gác lăng!

Người giữ mộ lập tức dùng Tức Nhưỡng, một lần nữa tạo thành hình dạng tấm khiên, muốn ngăn cản thế công của quả cầu đen kia.

Cùng lúc đó, Chu Thánh đã chĩa mũi Trảm Linh Kiếm về phía quả cầu đen.

Thế nhưng, khi quả cầu đen cách hai người chưa đầy mười mét, nó đột nhiên duỗi thẳng thân thể, rơi mạnh xuống đất.

"Ầm!" Thân thể khổng lồ đó đã làm chấn động một vùng bụi đất.

Đợi đến khi bụi cát tan đi, Chu Thánh và Người giữ mộ lúc này mới nhìn rõ, thứ bay tới trông giống một quả cầu lớn, lại chính là Thực Thiết Thú!

Thực Thiết Thú từ mặt đất đứng dậy, khẽ cúi đầu: "Người gác lăng, Người giữ mộ, đưa ta, đi." Lời nói của nó rất ngắn gọn, nhưng tư thế thần phục kia đã thể hiện rõ thái độ của nó.

Chu Thánh liên tưởng đến những lần gặp gỡ trước đó, lúc này đã hoàn toàn tin chắc hành vi vô tình hay cố ý giúp đỡ mình của Thực Thiết Thú.

Cậu vốn là người có ơn tất báo, hơn nữa với tính cách lười biếng của Thực Thiết Thú cũng sẽ không gây ra tai họa gì cho nhân gian.

Vì vậy, trong lúc thời gian cấp bách, Chu Thánh cũng không do dự nhiều, cậu gật đầu thẳng: "Được." Người giữ mộ và Chu Thánh đưa Thực Thiết Thú xuyên qua lối ra, đến đầu kia của Trường Thành.

Chu Thánh không khỏi nghĩ đến dáng vẻ bay tới vừa rồi của Thực Thiết Thú, trông không giống như đang nhảy, mà như thể co người thành một quả cầu, rồi bị một loại sức mạnh khổng lồ nào đó đá bay tới.

Trên thực tế, hiện trạng cũng đúng như Chu Thánh suy đoán, khi các Thú Tổ đang đối đầu với Chúc Long, Tê Phượng xưa nay trung thành đã đến sau lưng Thực Thiết Thú, dùng sức đá một cước, giống như một cú sút bóng siêu xa, đá thân thể đang cuộn tròn của Thực

Thiết Thú về phía cổng vào Thế giới Sơn Hải.

"Cút nhanh, đồ ngốc sắt!

Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!" Tê Phượng nói nhỏ.

Chỉ là giọng nói của nó tuy nhỏ, nhưng vẫn có cảm giác như đang gào thét.

Thực Thiết Thú tuy thật thà, nhưng không hề ngốc, nó sao lại không biết, hành động này của Tê Phượng là đang giúp mình rời đi?

Vì vậy, Thực Thiết Thú điều chỉnh thân hình giữa không trung, tăng thêm lực đạo, bay thẳng đến lối vào, đối mặt với Người giữ mộ và Người gác lăng, cuối cùng quả quyết nói ra những lời vừa rồi.

Nó thực sự đã sớm không muốn ở lại Thế giới Sơn Hải nữa rồi, ngủ quanh năm, đối với nó mà nói cũng là một cách để giết thời gian.

Trong hoàn cảnh vừa rồi, Thực Thiết Thú không thực sự ngủ, mà là cảm thấy mọi thứ xung quanh khiến nó vô cùng mệt mỏi, nó không muốn tốn sức tranh đấu nữa, nên hình thức biểu hiện ra ngoài chính là ngủ.

Chỉ là Thực Thiết Thú không ngờ, Tê Phượng xưa nay luôn nhìn nó không thuận mắt, lại là kẻ có thể nhận ra tâm ý muốn rời đi của nó nhất.

Xa xa, Tê Phượng cảm nhận được khí tức của Thực Thiết Thú đã biến mất khỏi Thế giới Sơn Hải, mới lẩm bẩm: "Lần này, chúng ta không ai nợ ai, hy vọng ngươi ở thế giới bên kia, có thể sống vui vẻ." Cùng với lời thì thầm của Tê Phượng, thân thể nó hóa thành lửa tím, bao trùm lên ngọn đồi nhỏ vốn đã tan hoang.

Hành động chống lại Chúc Long một cách trắng trợn này của Tê Phượng, tự nhiên sẽ khiến hắn bất mãn.

Cho nên, từ khoảnh khắc đá Thực Thiết Thú đi, Tê Phượng đã tính toán xong, phải dùng sự hy sinh của bản thân để dập tắt lửa giận của Chúc Long.

Nhờ vào thể chất của nó, sự hy sinh này tuy sẽ khiến nó nguyên khí đại thương, nhưng sau nhiều năm tháng, cũng có thể sống lại.

Chỉ là trong thời gian ngắn, Tê Phượng không có duyên tái ngộ với Thế giới Sơn Hải.

Đợi đến khi hai người một thú thuận lợi rời khỏi Thế giới Sơn Hải, Chu Thánh và Người giữ mộ mới cuối cùng được thở phào.

Người giữ mộ nói: "Tức Nhưỡng bị Từ Tam cướp mất phần lớn, chỉ còn lại một chút thế này, hy vọng là đủ dùng." "Từ Tam?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Bất Chu Sơn?" Chu Thánh không nhịn được hỏi.

Người giữ mộ kể lại vắn tắt cuộc xung đột giữa cậu ta và Từ Tam.

"Trước khi hắn ta phát nổ, ta đã mở lối vào Bất Chu Sơn..." Lúc đó, Người giữ mộ từ những lời nói ngắn gọn của Từ Tam đã phân biệt được tình cảnh của Chu Thánh, cậu ta cố ý mở lối vào, chính là hy vọng xung kích từ vụ nổ, thông qua lối vào mà tuôn ra ngoài, có thể tạo ra cơ hội cho Chu Thánh rời đi.

"Nhưng mà, uy lực của vụ nổ, quả thực vượt xa dự liệu của ta." Mặc dù kết quả là Chu Thánh đã thành công lợi dụng dư chấn của vụ nổ để thoát khỏi Thế giới Sơn Hải.

Nhưng vụ nổ kinh hoàng này cũng suýt nữa làm hỏng chuyện, khiến cả Chu Thánh và Người giữ mộ đều suýt chết.

Chu Thánh bây giờ nghe lại, cũng không khỏi có chút kinh hãi.

Không ngờ Từ Tam lại sớm đã trốn trong Bất Chu Sơn, như thể ôm cây đợi thỏ chờ bọn họ.

Tốc độ phản ứng trong thời gian cực ngắn và khả năng phán đoán quyết đoán của Người giữ mộ, đều khiến Chu Thánh không khỏi có chút kính phục.

Nếu hai người lúc đó đổi vị trí, Chu Thánh tự hỏi mình khó có thể làm tốt hơn Người giữ mộ, không chỉ kịp thời nghĩ ra cách dùng đặc tính của Tức Nhưỡng để phản công Từ Tam, mà còn có thể nhất tiễn song điêu giúp đỡ Chu Thánh ở bên ngoài.

Hồi lâu, Chu Thánh mới than thở: "Chỉ là tiếc cho mái tóc của cậu." Chu Thánh tự nhiên đã sớm chú ý đến mảng tóc bị giật mất trên đầu Người giữ mộ.

Người giữ mộ tuy ít nói ít cười, nhưng khí chất lạnh lùng độc đáo của cậu ta kết hợp với một loại khí trường thần bí, cũng có một cảm giác tuấn mỹ.

Chỉ là hiện tại, mái tóc này rõ ràng đã phá hỏng vẻ đẹp đó.

"Lấy chút tóc này đổi một mạng của Từ Tam, không lỗ." Người giữ mộ đối với chuyện này lại rất thản nhiên.

Lúc đó cậu ta cố ý rơi vào tay Từ Tam, chính là để giảm bớt cảnh giác của đối phương, câu giờ.

Đồng thời, Người giữ mộ cũng biết, tuy lần này nổ tung, Từ Tam tuyệt đối không có khả năng sống sót, nhưng cái chết của hắn cũng chỉ là một trong số các mạng của hắn mà thôi.

Muốn triệt để tiêu diệt Từ Tam, chỉ có thể chặt đứt tất cả các mạng sống của hắn, mới có khả năng khiến đối phương tử vong.

Chu Thánh gật đầu: "Dù sao tóc đứt rồi vẫn có thể mọc lại, cho dù không mọc được, cũng chẳng qua là thành hói đầu." Lời nói của cậu

mang theo chút trêu chọc.

Thế nhưng Người giữ mộ lại trả lời nghiêm túc: “Hói đầu cũng tốt, tiện lợi.

Sáng dậy không cần chải đầu.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Người giữ mộ, Chu Thánh có một thoáng nghi ngờ, liệu có ngày nào đó cậu ta thật sự vì tiện lợi mà cạo trọc đầu không.

Lúc này, Thực Thiết Thú cũng nói theo: “Ừm, hói đầu, rất tốt.” Chu Thánh lại quay đầu nhìn cái đầu trọc lóc không một cọng cỏ của Thực Thiết Thú, nhất thời có chút không phân biệt được nó đang tự trào hay nói thật lòng.

Chu Thánh vô thức sờ sờ tóc của mình, vẫn còn khá rậm rạp.

Sau đó, cậu quay sang hỏi Thực Thiết Thú: “Ngươi là tộc Thực Thiết Thú, đúng không.

Rời khỏi Thế giới Sơn Hải rồi ngươi muốn làm gì?” Thực Thiết Thú ngây ra một lúc, như thể chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này.

“Không biết.

Nhân gian, có vui không?” Hồi lâu, giọng nói trầm ấm của Thực Thiết Thú mới vang lên.

Chu Thánh nói: “Cũng được, nhưng ngươi không thể tùy ý đến nhân gian chơi đùa, ngươi sẽ dọa sợ con người.” Thực Thiết Thú nói: “Vậy ta theo ngươi, là được rồi.

Ngươi cũng là con người, ta, cũng không có dọa ngươi.” Chu Thánh nhất thời nghẹn lời, cậu thật sự không tìm ra được lý lẽ nào để phản bác logic của Thực Thiết Thú.

Cậu lại ngẩng đầu lên, nhìn Thực Thiết Thú từ trên xuống dưới một lượt.

Thân hình khổng lồ của Thực Thiết Thú không khỏi khiến Chu Thánh nghĩ, nếu nuôi một con thú cưng lớn như vậy, mỗi ngày nó sẽ tiêu tốn bao nhiêu thức ăn.

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của Chu Thánh, Thực Thiết Thú dường như cũng ý thức được điều gì đó.

Chỉ thấy thân thể nó phảng phất hóa thành dạng cát lún, không ngừng biến đổi, ngưng tụ, cơ bắp đen nhánh dưới ánh trăng lưu chuyển ánh lên màu lam khó tả, trông có chút thần bí khó lường.

Không lâu sau, thân thể Thực Thiết Thú lại thu nhỏ đi mấy lần, trở nên to bằng một con ngựa.

"Ta, có thể, làm, tọa kỵ của ngươi." Thực Thiết Thú nói thật.

Không biết có phải vì thân thể nhỏ đi không, giọng nói của Thực Thiết Thú nghe cũng không còn trầm thấp như vậy nữa.

Nhưng không thể không nói, một tọa kỵ như vậy, quả thực còn ngầu hơn cả ngựa thiên lý tuấn mã thời xưa.

Ngay cả siêu xe thời nay, so với Thú Tổ, cũng có phần kém sắc.

Dù sao thì, siêu xe nào có thể có ngoại hình và công năng độc đáo như vậy?

Chu Thánh suy nghĩ rồi nói: "Được, vậy thì vất vả cho ngươi." Chu Thánh đương nhiên không phải vì tọa kỵ như vậy ngầu mà vội vàng đồng ý đề nghị của Thực Thiết Thú, cậu không phải loại người đó.

Cậu chỉ nghĩ rằng, nếu đã là cậu đưa Thực Thiết Thú ra khỏi Thế giới Sơn Hải, thì cậu cần phải có trách nhiệm trông chừng nó.

Nếu không, để một con quái vật lớn như Thực Thiết Thú chạy lung tung ở nhân gian, khó đảm bảo sẽ không gây ra tai họa lớn.

Chương 613

Nếu Thực Thiết Thú trở thành tọa kỵ của mình, luôn luôn theo sát mình, không chỉ tránh được phiền phức, mà còn có thể trở thành sức chiến đấu của mình vào thời khắc quan trọng.

Hai người một thú vừa đi vừa trò chuyện, không lâu sau, đã trở về căn nhà gỗ trong rừng.

Chu Thánh biết, nơi này có kết giới, có thể chủ động tiến vào thế giới chứa Định Hải Thần Châm.

Hai người không trì hoãn, kết giới khởi động, trong nháy mắt, họ đã đến được thế giới kỳ quái này.

Nói cũng lạ, nước trong thế giới này không biết vì sao, lại một lần nữa rút xuống dưới lòng đất, mà Định Hải Thần Châm vốn đã nổi lên mặt nước, cũng lại một lần nữa không thấy tăm hơi.

Cát sỏi trên mặt đất vẫn còn mang theo hơi ẩm, trong không khí cũng còn lưu lại mùi tanh mặn nhàn nhạt.

"Thiết kế của thế giới này cũng khá thú vị." Chu Thánh không khỏi tán thưởng.

Dù cậu đã vô số lần chứng kiến trí tuệ của người xưa, nhưng vẫn không nhịn được mà khâm phục.

Khi nước biển chưa tràn vào, Định Hải Thần Châm cũng sẽ không xuất hiện.

Mà khi nước biển tràn ngập cả không gian, lại khó lấy được Định Hải Thần Châm.

Cho nên, thiết kế của nó trông có vẻ đơn giản, nhưng lại hoàn hảo giấu Định Hải Thần Châm ở đây, gần như không thể bị kẻ vô lễ lấy

đi.

"Đợi đi." Người giữ mộ mở miệng nói.

Chu Thánh cũng gật đầu theo, lúc này, ngoài việc chờ đợi nước biển một lần nữa nhấn chìm nơi đây, cũng không có cách nào tốt hơn để gọi ra Định Hải Thần Châm.

Thực Thiết Thú tuy không hiểu rõ, nhưng cũng lắc lắc cái đầu của nó theo.

Thân thể đen kịt của nó phảng phất như hòa làm một với mặt đất đen kịt xung quanh, nếu không phải đôi mắt híp lại thành một đường của Thực Thiết Thú lúc này đang phát ra ánh sáng yếu ớt, Chu Thánh suýt nữa đã tưởng nó biến mất trong bóng tối.

Họ ngồi bệt xuống đất, có Người giữ mộ ở đây, cát lún cũng không tấn công Chu Thánh nữa.

Không lâu sau, một trận mưa như trút nước đột ngột đổ xuống.

Lần này, Chu Thánh và Người giữ mộ đều luôn chú ý đến sự thay đổi xung quanh, nhưng vẫn không biết nước biển có thể nhấn chìm cả thế giới này rốt cuộc từ đâu mà đến.

Nhưng Người giữ mộ rất nhanh đã lấy ra Tức Nhưỡng, trải phẳng nó trên mặt đất.

Dừng một chút, Người giữ mộ lại giống như đang trát xi măng, cào Tức Nhưỡng cho phẳng hơn một chút.

Nhìn hành động của Người giữ mộ, Chu Thánh luôn cảm thấy, thứ họ cầm trong tay phảng phất không phải là Tức Nhưỡng cao cấp, mà là bùn đất bình thường.

Chu Thánh thậm chí còn muốn hỏi cậu ta một câu, có phải lúc nhỏ cậu hay chơi nghịch bùn không?

Thế nhưng nhìn vẻ mặt không cảm xúc của Người giữ mộ, Chu Thánh vẫn nuốt câu hỏi đó vào trong.

Nhưng rất nhanh, Tức Nhưỡng bắt đầu phát huy tác dụng, nó giống như một cái lõi hút, khiến nước xung quanh đều tụ về phía này.

Rõ ràng trời đất khắp nơi đều là nước biển cuồn cuộn, nhưng vùng đất gần Tức Nhưỡng lại dần dần khô cằn, thậm chí còn nứt ra những kẽ hở.

Chu Thánh biết, đây là do Tức Nhưỡng đã hút hết nước trong đất.

Mà lúc này, dưới sự tưới tắm của nước biển tràn đầy, miếng Tức Nhưỡng nhỏ bé kia lại có xu hướng dần dần phình to ra.

Không lâu sau, thể tích của nó đã lớn gấp đôi so với trước đó.

Nước biển vẫn không ngừng đổ vào, thậm chí có tiếng ầm ầm vang vọng trong không gian.

Thế nhưng, trên mặt đất lại không hề có dấu vết của nước đọng, đặc biệt là vùng đất xung quanh Tức Nhưỡng, vẫn luôn trong trạng thái khô cằn nứt nẻ.

Chu Thánh đứng bên cạnh Tức Nhưỡng, không khỏi nghĩ, nếu mình đưa tay chạm vào Tức Nhưỡng, liệu sinh mệnh của mình có bị Tức Nhưỡng hút lấy luôn không.

Nhưng rất nhanh, cậu liền liên tưởng đến trạng thái của Từ Tam sau khi nuốt Tức Nhưỡng, liền lập tức thông suốt.

Rõ ràng, Tức Nhưỡng không hút những thứ có sinh mệnh, ngược lại còn trở thành trợ lực cho con người, nhưng đối với những kẻ tham lam muốn lợi dụng nó, nó cũng sẽ trở thành vũ khí trừng phạt tốt nhất.

Chỉ tiếc là, dưới tác dụng của hiến tế, Từ Tam đã có lại vô số mạng sống, nếu không, hành động lúc đó của Người giữ mộ, đủ để

khiến Từ Tam thật sự tan thành tro bụi, không còn khả năng sống lại!

Dưới tác dụng của Tức Nhưỡng, nước biển cuối cùng cũng không thể nhấn chìm mảnh đất này.

Chu Thánh và Người giữ mộ chỉ có thể dựa vào mức độ phình to của Tức Nhưỡng để phán đoán lượng nước biển đổ vào.

Hiện tại, Tức Nhưỡng đã lớn gấp mười lần so với ban đầu, ước tính nếu không có nó hấp thụ, nước biển kia hẳn đã ngập đến nửa sườn núi của hòn đảo lơ lửng.

Theo quy luật đã thấy trước đó, sau khi lượng nước biển đủ để nhấn chìm hòn đảo lơ lửng, Định Hải Thần Châm mới hiện ra thân hình của nó.

Vì vậy, Chu Thánh và Người giữ mộ rất kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi.

Khi Tức Nhưỡng phình to lên khoảng mười lăm lần so với ban đầu, hòn đảo lơ lửng đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Từ xa, Chu Thánh có thể thấy cành lá trên đỉnh đảo bắt đầu rơi lả tả, một số thậm chí còn rơi từ rìa bệ đá xuống dưới đảo lơ lửng, rồi ở đáy đảo, lại bị một lực hút khó hiểu hút đi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng Chu Thánh không khỏi có chút chấn động.

Nhưng ngay sau đó, cậu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trong công thức vạn vật hấp dẫn, độ lớn của lực hấp dẫn tỉ lệ thuận với khối lượng của vật thể.

Hòn đảo lơ lửng kia đã có lực hấp dẫn lớn như vậy, có phải điều đó cho thấy khối lượng của bản thân nó cực lớn?

Hoặc là bên trong hòn đảo lơ lửng tồn tại một thứ gì đó có khối

lượng dị thường?

Trong lúc Chu Thánh đang suy nghĩ, hòn đảo lơ lửng đột nhiên nứt thành hai nửa!

Vết nứt bắt đầu lan ra từ chính giữa, dần dần nứt đến đáy đảo, giống như một chiếc chén rượu úp ngược bị một đao chém ra.

Ngay sau đó, đá núi hai bên bắt đầu đổ về phía sau lưng vết nứt, giống như hai người vốn đang ôm chặt nhau, mỗi người ngả về phía sau, khoảng cách ngày càng xa.

"Ầm!" Hai nửa hòn đảo lơ lửng nghiêng ngả cuối cùng cũng rơi xuống cát sỏi trên mặt đất, làm tung lên từng lớp bụi đất.

Nhìn từ xa, Chu Thánh thấy được mặt phẳng nhẵn bóng trên vết nứt của đảo, rõ ràng, chính giữa vết nứt, chính là vách đá mà cậu và Người giữ mộ đã từng đến.

Chu Thánh không biết vì sao hòn đảo lơ lửng đột nhiên mất đi lực nổi, cũng không biết vì sao nó lại nứt thành hai nửa.

Chu Thánh chỉ có thể thấy, vị trí vốn là của hòn đảo lơ lửng, lúc này đã bị một luồng ánh sáng màu lam thẳng đứng thay thế!

Cây cột nhỏ phát ra ánh sáng lam yếu ớt đó trông có vẻ mong manh, như thể chỉ cần một cú đá nhẹ là có thể làm nó vỡ vụn.

Nhưng Chu Thánh biết, đây chính là hình chiếu của Định Hải Thần Châm!

Mà độ cứng của Định Hải Thần Châm, e rằng ngay cả khi tiếp xúc gần với vụ nổ hạt nhân cũng khó mà phá hủy!

Chu Thánh đang định tiến lên hai bước, thì Người giữ mộ vội vàng ngăn lại.

"Thứ này, chúng ta có lẽ không thể khống chế được." Người giữ

mộ nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Trực giác của Người giữ mộ luôn rất chuẩn, cậu ta có thể cảm nhận được, luồng sáng trước mắt này, còn rõ ràng hơn lần trước, khiến cậu ta có cảm giác không dám nhìn thẳng và tiếp cận.

Mà cảm giác tương tự, khi Người giữ mộ đối mặt với Chúc Long, cũng đã từng xuất hiện.

Nói cách khác, Định Hải Thần Châm này rất có thể là một tồn tại mạnh mẽ cùng cấp với Chúc Long!

Chu Thánh đã nghe qua không ít truyền thuyết về Định Hải Thần Châm, biết nó là một vũ khí lợi hại từ thời thượng cổ để lại, Chu Thánh vốn không hề nghĩ đến việc thu phục hay điều khiển nó.

Cậu chỉ muốn đưa Định Hải Thần Châm ra khỏi thế giới này.

Đúng lúc này, một tiếng sóng thần đột ngột và dữ dội vang lên, từng đợt từng đợt tàn phá màng nhĩ của mọi người.

Âm thanh đó vô cùng chói tai, khiến người ta tê cả da đầu, trong não như có vô số cây kim bạc không ngừng đâm xuyên qua, đau nhói.

Chu Thánh và Người giữ mộ không nhịn được phải bịt tai lại, ngay cả Thực Thiết Thú cũng vùi sâu đầu vào lớp da dày của nó.

Chu Thánh hai tay bịt tai và trán, đồng thời nhìn lên không trung.

Chỉ thấy luồng sáng màu lam kia đang dần dần ngưng tụ, thu nhỏ lại, dần dần có xu hướng thực thể hóa.

Cùng với việc Định Hải Thần Châm ngày càng cụ thể hóa, không gian xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt rõ rệt.

Dưới bầu trời đêm đen kịt, bầu trời giống như lớp sơn đen kịt khô cằn, nứt thành từng mảng từng mảng đáng sợ.

Chu Thánh không màng đến cơn đau dữ dội trong đầu, vội vàng

hét lên: “Không ổn, nơi này sắp sụp đổ rồi!” Thực Thiết Thú phản ứng cực nhanh, nó khẽ vung mình, liền hất Chu Thánh và Người giữ mộ lên lưng mình, sau đó thân hình to ra mấy phần, chạy về phía trung tâm.

Lúc này, Định Hải Thần Châm đã hoàn toàn từ luồng sáng biến thành thực thể, nó chỉ dài bằng cẳng tay người, có hình lăng trụ, màu sắc như băng nơi biển sâu.

Đuôi hình bầu dục, trên đó khắc những hoa văn vô cùng tinh xảo.

Thoạt nhìn, hình dạng của Định Hải Thần Châm rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, lại thấy như do quỷ thần tạo ra, tinh xảo tuyệt luân, khiến người ta không khỏi tán thưởng.

Nhưng nếu nhìn lâu, lại sẽ sinh ra một cảm giác tư duy chậm lại, phản ứng trì trệ, cả người đều mơ màng.

Chu Thánh chưa kịp nhìn kỹ hai mắt, đã lập tức ý thức được não mình bắt đầu không còn tỉnh táo, liền nhanh chóng dời mắt đi, đồng thời lắc lắc đầu.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Chu Thánh cảm giác mình dường như đang ở trong một trạng thái kỳ lạ.

Chương 614

Cậu cảm thấy tâm trạng mình bình tĩnh chưa từng có, dường như mọi hỉ nộ ái ố đều rời xa mình.

Cậu thậm chí không muốn đi lại, hít thở và đấu tranh với số phận nữa, chỉ muốn yên tĩnh nằm tại chỗ, chờ đợi vi sinh vật trong đất bùn ăn mòn cơ thể mình, hóa thành một phần của đất mẹ.

May mà, sau khi Chu Thánh tránh ánh mắt của mình, không nhìn về phía Định Hải Thần Châm nữa, cảm giác đó rất nhanh đã tan biến.

Nhưng cùng lúc đó, Chu Thánh cũng phát hiện tốc độ của Thực Thiết Thú rõ ràng đã chậm lại, hiển nhiên cũng bị ảnh hưởng bởi Định Hải Thần Châm.

Cậu vội vàng lấy ra một dải vải, che mắt Thực Thiết Thú, rồi hét vào tai nó: "Chạy về phía tây!" Thực Thiết Thú đột ngột dừng bước: "Phía tây, ở đâu?" Chu Thánh không khỏi có chút bất lực, cậu thực sự không ngờ, Thú Tổ Thực Thiết Thú đường đường, lại là một kẻ mù đường không phân biệt được đông tây nam bắc!

Nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc để bận tâm đến chuyện nhỏ nhặt này, thế nên Chu Thánh khẽ kéo tai phải của nó: "Tây ở phía sau bên phải của ngươi." Thực Thiết Thú lập tức nhận lệnh, đổi hướng chạy về phía tây.

Mà đúng lúc này, Định Hải Thần Châm treo lơ lửng giữa không trung, lại lững lờ bay về phía vị trí của Chu Thánh!

Chu Thánh vô thức muốn nắm lấy đuôi kim, nhưng đúng lúc này, một cơn chấn động dữ dội đã cắt ngang hành động của cậu.

Tiếng sóng thần chói tai kia đột nhiên trở nên thô kệch, giống như

một khe hở nhỏ vốn bị bịt kín đột nhiên bị phá vỡ.

Khiến cho luồng khí sắc nhọn vốn chỉ có thể đi qua khe hở nhỏ, trong nháy mắt trở nên hùng vĩ và nặng nề.

Ngay sau đó, Chu Thánh thấy nước lũ cao mấy tầng lầu từ phía đông tràn đến, thế lao tới của nó không thể cản phá!

Dòng nước trước sau nối đuôi nhau như vô số con thú khổng lồ, không ngừng xâm thực, nghiền nát nước biển phía trước, từng bước xâm lấn về phía trước.

Khí thế hung hãn và âm thanh hùng vĩ của nước biển ập tới, độ ẩm trong không khí tăng vọt.

Kéo theo cả nhiệt độ cũng có xu hướng giảm xuống một chút vì sự lạnh lẽo của nước biển.

Với tốc độ chạy trốn hiện tại của Thực Thiết Thú, chưa đầy nửa phút nữa, e rằng cả nhóm bọn họ sẽ bị sóng thần đuổi kịp!

Cơn chấn động dữ dội do sóng thần gây ra, khiến Thực Thiết Thú chỉ có thể nhảy về phía trước, mới có thể ít bị ảnh hưởng hơn.

Nước biển như tòa nhà sụp đổ, với tốc độ cực nhanh ập đến chân Thực Thiết Thú, những con sóng tung lên bắn vào người và mặt mọi người.

Mà không lâu sau, họ sẽ bị cột nước cao ngất này nhấn chìm.

"Chẳng lẽ, đây là nước của Đông Hải?" Chu Thánh liếm giọt nước bắn bên môi, trong lòng đột nhiên có chút suy đoán.

"Đông Hải?" Thực Thiết Thú có chút mờ mịt hỏi.

Nghĩ lại, với trình độ mù đường của Thực Thiết Thú, nó cũng không rõ vị trí của Đông Hải lắm.

Chu Thánh nói rất nhanh suy đoán của mình: "Thế giới này không

phải tồn tại để che giấu Định Hải Thần Châm, mà là lợi dụng Định Hải Thần Châm để trấn giữ nước Đông Hải, không cho nó xâm phạm thế giới loài người, gây ra lũ lụt!" Người giữ mộ bình tĩnh gật đầu nói: "Ừm." "Cậu đã sớm đoán ra rồi?" Chu Thánh không nhịn được quay sang hỏi Người giữ mộ.

"Không sớm." Giọng Người giữ mộ vẫn rất bình tĩnh.

Chu Thánh rất muốn hỏi một câu không sớm là sớm đến mức nào, nhưng sự thay đổi trước mắt, đã thay Người giữ mộ trả lời.

Chỉ thấy xoáy nước ở vị trí của Tức Nhưỡng trở nên dữ dội hơn, mà nước biển nông vốn đã đuổi kịp Thực Thiết Thú, lúc này lại có xu hướng bị hút ngược trở lại!

Xoáy nước mạnh mẽ hút nước biển xung quanh, bản thể Tức Nhưỡng lại càng phình to với tốc độ không thể tưởng tượng.

Không lâu sau, Tức Nhưỡng vốn bị Người giữ mộ trát phẳng, lại đã chất thành một bức tường cao khoảng hai tầng lầu, và còn có xu hướng tiếp tục mọc lên.

Mà những con sóng biển cuồn cuộn kia, dưới sự sụp đổ của Tức Nhưỡng, thế nước lại càng lúc càng thấp, cuối cùng bị chặn lại dưới bức tường đất do Tức Nhưỡng hình thành.

"Cậu muốn dùng Tức Nhưỡng thay thế Định Hải Thần Châm, chặn nước Đông Hải, không cho nó đổ vào nhân gian?" Chu Thánh đã hiểu ý đồ của Người giữ mộ, nhưng điều này cũng có nghĩa là, ít nhất từ khi Người giữ mộ đề xuất đi tìm Tức Nhưỡng, cậu ta đã hiểu rõ lợi hại trong đó.

Chu Thánh đã hoàn toàn hiểu ra, không phải vì Tức Nhưỡng chặn được nước biển thì Định Hải Thần Châm mới hiện thân, mà là sau khi lấy đi Định Hải Thần Châm, phải có thứ khác thay thế hiệu quả của

nó.

Nhưng Chu Thánh ngay sau đó nghĩ, cho dù trước đó mình hiểu sai, cậu và Người giữ mộ vẫn có thể phối hợp tốt, hoàn mỹ lấy được Tức Nhưỡng và mang về.

Dù cho việc lấy được Tức Nhưỡng trên đường đi quá gian nan, cũng coi như không phụ lòng mong đợi.

Chỉ là, Người giữ mộ nhìn về phía Chu Thánh, vẻ mặt hiếm khi lộ ra chút kinh ngạc: "Cậu... trước đó không biết à?" Chu Thánh hiểu rồi, Người giữ mộ không phải cố ý che giấu không giải thích, mà là cậu ta tưởng rằng Chu Thánh có cùng suy nghĩ với mình, nên không cần nói nhiều.

Trong phút chốc, Chu Thánh không biết trả lời thế nào, cậu luôn cảm thấy lúc này đưa ra câu trả lời phủ định, có chút không phù hợp với thân phận Người gác lăng của mình.

Nhưng từ sự im lặng ngắn ngủi của Chu Thánh, Người giữ mộ hiển nhiên đã ý thức được câu trả lời.

Vì vậy, Người giữ mộ lại nói: "Nếu cậu không hiểu tầm quan trọng của Tức Nhưỡng, tại sao lại phải mạo hiểm lớn như vậy cùng ta đến Thế giới Sơn Hải?" Thực ra bây giờ nghĩ lại, ngay cả chính Chu Thánh cũng cảm thấy quyết định của mình có chút hấp tấp.

Dường như trong khoảnh khắc đó, cậu hoàn toàn không nghĩ đến tính khả thi và nguy hiểm của kế hoạch, đã vô thức bắt đầu thực hiện.

Mặc dù Chu Thánh hiểu sai, nhưng nhận thức của cậu đối với Người giữ mộ luôn chính xác không sai lầm.

Cậu biết Người giữ mộ sẽ không làm việc vô ích, thế là đủ rồi.

Đúng lúc lời của Người giữ mộ vừa dứt, Định Hải Thần Châm vừa bị chấn động dữ dội làm phiền nhiễu, lại một lần nữa hiện ra

trước mặt Chu Thánh.

Nó lẳng lặng trôi nổi trước mắt Chu Thánh, ánh sáng màu lam chậm rãi lưu chuyển bên trong.

Chu Thánh một tay nắm lấy nó, cảm giác lạnh buốt truyền qua lòng bàn tay.

Ngay sau đó, Chu Thánh vội vàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn không kịp tránh khỏi hoa văn ở đầu kim, đồ án tràn ngập khí tức thần thánh kia đã hiện ra trong mắt.

Chu Thánh cảm thấy một trận chóng mặt rõ rệt, phảng phất như mình đang ngồi trên một thiết bị giải trí quay với tốc độ cao.

Đồng thời, có chút tim đập nhanh không rõ ràng quấy nhiễu Chu Thánh, khiến hơi thở của cậu có phần nặng nề.

"Đừng cố!" Giọng của Người giữ mộ vang lên bên tai Chu Thánh.

Nhưng Chu Thánh nghe thấy, giọng nói này phảng phất như cách một lớp màng nước, mang theo cảm giác mông lung đậm đặc.

Cùng lúc đó, linh hồn của cậu dường như đã tách rời khỏi cơ thể.

Mọi cảm giác xung quanh dường như ngày càng xa, dù là cảm giác đau đớn, khoái cảm, hay cảm giác chấn động trong không gian.

Trong vô thức, Chu Thánh dường như nghe thấy tiếng vỡ của một thứ gì đó.

Ngay sau đó, vai cậu bị ai đó vỗ mạnh một cái.

Chu Thánh đột nhiên ngồi bật dậy, giống như tư thế bị người ta dọa tỉnh trong giấc ngủ.

Đến lúc này, Chu Thánh mới phát hiện, họ lại đã rời khỏi không gian tiếp giáp với Đông Hải, trở về căn nhà gỗ nhỏ trong rừng rậm.

Mà Định Hải Thần Châm vốn đang nắm chặt trong tay Chu Thánh, lúc này cũng đã không thấy đâu nữa.

Chu Thánh định thần nhìn lại, mới nhận ra, có lẽ là Người giữ mộ đã ném Định Hải Thần Châm trong tay cậu đi, hiện tại, thần khí chấn động kim cổ này, đang lững lờ nằm trên sàn gỗ mục nát.

Sàn nhà còn dính chút bụi bặm, khiến ánh sáng xanh biếc của Định Hải Thần Châm cũng theo đó mà trở nên ảm đạm.

"Vừa rồi, đã xảy ra chuyện gì?" Chu Thánh nhíu mày hỏi.

"Sau khi Tức Nhưỡng chặn được nước biển, nó phình to ngày càng lớn, cuối cùng làm vỡ không gian sắp sụp đổ kia.

Thực Thiết Thú khôi phục lại hình dạng ban đầu, dùng thân thể dán vào chỗ vết nứt, chống đỡ trận pháp vốn đã vỡ nát cho đến khi chúng ta đi qua và trở về." Người giữ mộ giải thích ngắn gọn.

Theo cảm nhận của Chu Thánh, thời gian dường như chỉ trôi qua vài giây.

Nhưng hàng loạt sự việc và biến cố đã xảy ra, ít nhất cũng phải mất vài phút.

Chu Thánh vội vàng hỏi tiếp: "Lúc đó ta ở trạng thái gì?" Người giữ mộ đáp: "Cậu không động đậy..." "Giống như, bị định trụ, vậy." Thực Thiết Thú đã biến lại thành kích cỡ ngựa nhỏ nói theo.

Từ vài lần ảnh hưởng ngắn ngủi, Chu Thánh gần như đã có thể xác nhận Định Hải Thần Châm rốt cuộc có thể phát huy hiệu quả như thế nào.

Nhưng hiện tại, chính cậu, Người giữ mộ và cả Thực Thiết Thú, rõ ràng đều không thể vận dụng Định Hải Thần Châm để tạo ra hiệu quả gì, họ chỉ cần chạm vào Định Hải Thần Châm, sẽ không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi uy lực của nó.

Suy nghĩ một lát, Chu Thánh chọn cách liên hệ với Khương Công.

Hỏi ông xem có phương pháp nào, có thể chống lại hiệu quả tiêu cực mà Định Hải Thần Châm mang lại không.

"Thứ gì?" Sau khi nhận được liên lạc của Chu Thánh, giọng của Khương Công rõ ràng có chút không thể tin nổi, hoàn toàn trái ngược với vẻ trầm ổn thường ngày của ông.

"Định Hải Thần Châm đó, chắc là không nhận nhầm đâu, là cây kim trấn giữ Đông Hải." Chu Thánh bổ sung giải thích.

"Cái gì?

Vậy Đông Hải..." Chu Thánh cảm thấy Khương Công trước đây là một tồn tại cao thâm khó lường, sao lại có lúc kinh ngạc như vậy.

Nhưng cậu vẫn kiên nhẫn giải thích: "Ta và Người giữ mộ đã dùng Tức Nhưỡng, chặn lối vào nơi nước Đông Hải đổ vào nhân gian.

Không cần lo lắng về lũ lụt." Chu Thánh không biết, tin tức cậu lấy được Định Hải Thần Châm, đã mang lại cho Khương Công chấn động lớn đến mức nào.

Là một thần khí thượng cổ, uy lực của Định Hải Thần Châm phi thường, nếu có pháp bảo này trợ giúp, chiến lược của họ đối với Thế giới Sơn Hải, rất có khả năng sẽ từ phòng thủ chuyển sang tấn công, từ trấn áp biến thành tiêu diệt!

Thực ra với thần thông quảng đại của Khương Công, ông chỉ cần tính toán một chút, chắc chắn sẽ biết rõ chuyến đi này của Chu Thánh và Người giữ mộ, nhưng trong lúc cấp bách, ông lại không nhớ ra chiêu này, đủ thấy mức độ chấn động lớn đến đâu.

Khương Công vội vàng dặn dò: "Các ngươi đừng chạm vào nó, ta đến lấy ngay.

Chương 615

Uy lực của Định Hải Thần Châm không phải là thứ các ngươi có thể chống lại được, nó thậm chí có thể định trụ cả Thế giới Sơn Hải!" Chu Thánh ngạc nhiên nói: "Ừm, uy lực của nó ta đã tự mình cảm nhận qua rồi." Giọng nói vừa dứt, giữa không trung lại đột nhiên xuất hiện một cây cần câu.

Cần câu mộc mạc, trông rất đơn giản, lưỡi câu ở cuối cần, lại là một đường thẳng, không có độ cong, căn bản không thể câu được thứ gì.

Nhưng Chu Thánh hiểu rõ, cây cần câu này không thể phán đoán theo lẽ thường, dù sao đây cũng là cần câu của Khương Công.

Đầu cần câu trên không trung vung lên vung xuống mấy lần, phần lưỡi câu thẳng tắp được vung vẩy như một tiểu tinh linh đang nhảy múa.

Mà Định Hải Thần Châm đang nằm yên trên mặt đất, lại ngoài việc lúc đầu rung lên hai cái, thì không còn động tĩnh gì nữa.

Người giữ mộ thấy vậy, bước lên, mặt không biểu cảm cúi người nhặt Định Hải Thần Châm lên.

Ngay sau đó, động tác của cậu ta chậm lại rõ rệt.

Và không phải là cảm giác hành động chậm chạp của người già, mà giống như một động tác bình thường của người bình thường, bị làm chậm lại mấy chục lần.

Chu Thánh miễn cưỡng có thể phân biệt được, Người giữ mộ dường như muốn nhặt Định Hải Thần Châm lên, đặt nó lên lưỡi câu.

Chu Thánh vốn định lên giúp một tay, nhưng lại lo mình cũng sẽ

biến thành động tác chậm như rùa này, nên đành phải đứng yên quan sát.

Không lâu sau, Định Hải Thần Châm phát ra ánh sáng màu lam, cuối cùng cũng bị lưỡi câu hút lấy.

"Keng!" một tiếng vang nhẹ.

Định Hải Thần Châm bay lên không trung, rời khỏi tay Người giữ mộ, chạm nhẹ vào lưỡi câu phát ra âm thanh trong trẻo.

Sau đó, cần câu giương cao lên, như thể cuối cùng cũng câu được bảo vật, trên không trung vung vẩy không quy tắc mấy lần rồi biến mất.

"Chúc Long cứ giao cho chúng ta." Giọng Khương Công từ xa truyền đến, vang vọng trong căn nhà gỗ có phần cũ nát này.

Ngay sau đó, Chu Thánh nói: "Chúng ta cũng xuất phát, đến Trường Thành." Chu Thánh có thể hiểu ý trong lời của Khương Công, trong trận chiến với Thế giới Sơn Hải, ngoài Chúc Long không thể nói tên kia, còn có vô số dị thú phản kháng và giãy giụa.

Khương Công đã lấy đi Định Hải Thần Châm, ông và Tây Vương Mẫu chắc chắn đã có đủ tự tin để dùng nó hạn chế Chúc Long.

Nhưng cùng lúc đó, sự phản công của Thế giới Sơn Hải sẽ dữ dội chưa từng có.

Cho nên, Chu Thánh bọn họ càng cần phải vào thời khắc quan trọng này bảo vệ tốt Trường Thành và lối ra vào của Thế giới Sơn Hải, để tránh hậu phương thất thủ.

Bên trong Thế giới Sơn Hải, dấu vết của trận chiến ác liệt vừa rồi vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Cái hố khổng lồ ở trung tâm Sơn Hải vẫn còn đó, cát bụi bay tứ

tán và bão tố dữ dội, cũng vẫn đang tàn phá thế giới này.

Không ít dị thú thực lực thấp hơn ở vị trí gần hơn, đều vì dư chấn của vụ nổ mà vô cớ bị thương.

Người giữ mộ khi nghĩ ra kế sách này, có lẽ cũng không lường được hành động này sẽ gây ra ảnh hưởng lớn như vậy.

Thế nhưng, thế giới này sóng cũ chưa qua, sóng mới đã tới, bão tố dữ dội còn chưa yên, đột nhiên lại có một tiếng nổ lớn, phát ra từ cổng phía tây.

"Ầm!" Một loạt tiếng nổ dữ dội, khiến cả Thế giới Sơn Hải dường như chìm trong chấn động.

Cùng với sự rung chuyển và chấn động, bầu trời bị nhuốm một màu sắc kỳ lạ.

Không giống với màu của đêm đen hay ngày trắng, lúc này xuất hiện, là một màu xanh biếc gần như quỷ dị, phảng phất như dưới bầu trời là vô số viên đá sapphire trong suốt, phản chiếu lên trời tạo ra ánh sáng như vậy.

Trong Thế giới Sơn Hải, vô số dị thú đều ngây người tại chỗ.

Chúng đã sống ở đây hàng nghìn hàng vạn năm, chưa từng thấy bầu trời có sự thay đổi như vậy!

Bầu trời của chúng, hoặc là đêm đen, hoặc là ánh sáng phát ra từ hai mặt trời do đôi mắt của Chúc Long hình thành.

Cảnh tượng hiện tại, lại hoàn toàn khác với hai loại kia.

Các dị thú không dám tưởng tượng, cảnh tượng này xuất hiện, có phải có nghĩa là nó đã có thể chống lại sự tồn tại của Chúc Long, thậm chí, còn có ảnh hưởng lớn hơn Chúc Long đối với Thế giới Sơn Hải!

Sự kinh hoàng và tò mò đối với những điều chưa biết, trong nháy mắt chiếm lấy ý thức của chúng, những đôi mắt đủ loại của các dị thú, lúc này đều tập trung nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời màu lam gợn lên từng vòng sóng, cùng với sự gợn sóng đó, cả Thế giới Sơn Hải như bị san phẳng, mọi âm thanh hỗn loạn, đều trong vài hơi thở trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Tiếng gió cát gào thét không còn, tiếng nổ vang không còn, tiếng gầm gừ và chiến đấu của các dị thú cũng không còn...

Thế giới Sơn Hải giống như một bức tranh không tiếng, chỉ có những cảnh tượng kỳ lạ hiện ra trước mắt mọi người.

"Quét sạch tứ hợp, cùng cực bát hoang, quy nguyên thần, trấn Sơn Hải!" một giọng nói trang nghiêm và uy nghiêm, chậm rãi vang lên trên bầu trời.

Giọng nói này truyền đi rất xa, rõ ràng ngữ điệu rất bình, tốc độ nói rất chậm, nhưng lại có một uy lực chấn nhiếp hồn phách khó tả.

Thực ra, đa số các dị thú có mặt, dù là cường giả cấp Thú Tổ, cũng không thể hiểu được ý nghĩa trong lời nói đó.

Thế nhưng, trực giác của chúng nói cho chúng biết, thứ xuất hiện trên bầu trời Thế giới Sơn Hải lúc này, mạnh mẽ chưa từng có!

Các dị thú từ cơn chấn động ban đầu tỉnh lại, muốn bỏ chạy, lại phát hiện mình nhất thời không thể cử động.

Chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn một vật thể hình trụ màu xanh băng từ trên trời chậm rãi hạ xuống, cuối cùng cắm vào mặt đất.

Vật thể hình trụ đó cứ sâu thêm một phân, cả Thế giới Sơn Hải lại rung lên một lần.

Mà áp lực mà các dị thú cảm nhận được xung quanh cũng ngày

càng dữ dội, đến cuối cùng, lại bị ép đồng loạt bò rạp xuống đất, khó mà đứng thẳng dậy được.

Cùng lúc đó, hô hấp của các dị thú cũng ngày càng khó khăn, phảng phất như không khí trong cả Thế giới Sơn Hải đều khó lưu thông, khiến cho một hành động đơn giản như trao đổi khí, cũng phải tốn gấp mấy chục lần sức lực so với trước đây mới hoàn thành được!

"Đây, đây rốt cuộc là thứ gì?" một Thú Tổ nhìn vật thể hình nón tròn nhỏ màu xanh băng, không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Thế nhưng, lúc này ngoài những kẻ có thực lực từ Đại Hung trở lên, những dị thú tu vi thấp hơn khác, e rằng ngay cả việc phát ra âm thanh cũng khó thực hiện!

Có dị thú đề xuất: "Nó dường như không phải là thực thể, mà là hình chiếu của một thứ gì đó..." "Quy nguyên thần, trấn Sơn Hải...

Trấn, Sơn Hải?" Có dị thú lẩm bẩm lặp lại những lời vừa nghe, dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

"Chẳng lẽ, là pháp khí trong truyền thuyết thượng cổ kia?

Truyền thuyết Đại Vũ từng dùng pháp bảo này ngăn nước Đông Hải, không cho nước biển làm hại nhân gian... nhưng thứ đó không phải đã sớm mất tích rồi sao, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Giọng của dị thú này nghe rất trong trẻo.

"Rốt cuộc là pháp bảo gì?" một giọng nói khác hỏi.

"E rằng, là Định Hải Thần Châm!" giọng nói trong trẻo lúc trước bổ sung trả lời, "Chính xác mà nói, nên là hình chiếu của Định Hải Thần Châm." Nếu Chu Thánh và Người giữ mộ ở đây, tự nhiên có thể phân biệt được, hư ảnh xuyên qua trời đất xuất hiện trong Thế giới Sơn Hải lúc này, giống hệt như hình chiếu mà họ đã thấy trong không gian thần bí kia!

Bản thể của Định Hải Thần Châm chỉ dài bằng cẳng tay người trưởng thành, dù là vũ khí hay pháp khí, hình thể của nó cũng được coi là "nhỏ nhắn".

Chỉ có điều, chỉ cần tiếp xúc gần với Định Hải Thần Châm, sẽ không có ai vì sự nhỏ nhắn tinh xảo của nó mà xem thường nó.

Đúng lúc này, trên bầu trời xanh biếc như bị đốt cháy hai cái hố lớn như đồng tử.

Màu đỏ rực, như ngọn lửa, men theo rìa hố không ngừng lan ra, tấn công, mở rộng, dường như đang gặm nhấm bầu trời này.

Đỏ và lam tranh giành nhau, lại đang liều mạng chống cự, không ai chịu lùi bước, hai màu sắc quỷ dị đan xen trên không trung, dệt thành một chiến trường đặc biệt.

"Một món đồ chết, cũng dám dòm ngó nơi này?" Giọng của Chúc Long trong nháy mắt truyền khắp Thế giới Sơn Hải, truyền vào tai mỗi một con thú.

Tức thì, các dị thú cảm thấy áp lực đè lên người mình nhẹ đi, lần lượt đứng dậy, gầm gừ lớn nhỏ, hưởng ứng lời kêu gọi của thủ lĩnh.

Tiếng gầm gừ khó tả ngày càng lớn, cả Thế giới Sơn Hải giống như một nồi nước đang sôi, không ngừng dâng lên những con sóng âm thanh khổng lồ.

Mà dưới sự đả kích của từng đợt sóng khổng lồ, bóng của Định Hải Thần Châm xuyên qua trời đất lại ngày càng hư ảo.

"Đã dám đến phạm, sao lại phải giấu đầu hở đuôi?" Giọng Chúc Long lại vang lên, thoạt nghe, không cảm thấy âm lượng của nó lớn đến đâu, nhưng nếu nghe kỹ sẽ phát hiện, giọng của Chúc Long đã hoàn hảo át đi sóng âm do tất cả các dị thú tạo thành.

Giọng của Chúc Long mang theo sự tức giận rõ rệt, mà cùng với

lời nói của nó vừa dứt, hư ảnh của Định Hải Thần Châm đột nhiên vỡ vụn!

"Lữ Thượng, mau đến chịu chết!" Hắn gọi thẳng tên húy của Khương Công, lời lẽ đầy vẻ khinh thường. ...

Trung tâm của Thế giới Sơn Hải, trong kết giới của Bất Chu Sơn, cảnh tượng đã khó có thể dùng ngôn ngữ thông thường để hình dung.

Thế giới bên ngoài chỉ chịu dư chấn, đã xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa, có thể tưởng tượng được sự cuồng bạo của năng lượng trong Bất Chu Sơn sẽ kịch liệt đến mức nào!

Trong đó, núi sông bị san thành bình địa, sông biển khô cạn thành cát, đều đã là những thay đổi không đáng nhắc đến.

Cả Bất Chu Sơn giống như một cục đất sét bị nhào nặn tùy ý, đã sớm không còn tìm ra được hình dạng ban đầu.

Thế nhưng, sau khi vụ nổ dừng lại, cục "đất sét" này lại đang dần dần đàn hồi trở lại!

Đất đai tan nát lại ngưng tụ lại với nhau, những cành cây tàn úa tứ tán, lại mọc rễ nảy mầm trong đất, với tốc độ cực nhanh, lại hình thành từng cây đại thụ cao chọc trời.

Nếu có người có tâm so sánh kỹ lưỡng, chắc chắn sẽ phát hiện những cây cối mọc lại này, lại gần như giống hệt như trước khi bị phá hủy!

Đây không phải là tái sinh, mà là phục hồi!

Sau khi đất đai liền lại, cây cối phục hồi, tác dụng bốc hơi bắt đầu phát huy công hiệu, rất nhanh liền có những trận mưa rơi xuống, khiến những phân tử nước bốc hơi do nhiệt độ cao, lại hóa thành chất lỏng, lấp đầy từng cái ao một.

Chương 616

Cảnh tượng vạn vật hồi sinh, mang theo sức sống dạt dào, vốn là một cảnh tượng thần kỳ, nhưng quá thần kỳ lại khiến cho mọi thứ trước mắt trở nên vô cùng quỷ dị.

Chỉ thấy trong một hồ nước nhỏ, từng mảnh da từ trong ao bơi ra, bò lên bờ, như thể nhận được một sự triệu hồi nào đó, tụ lại một chỗ, chậm rãi ghép thành hình người.

Ngay sau đó, từ trong nước trong vắt tách ra từng sợi sương máu, sương mù lượn lờ chui vào cơ thể người được ghép từ những mảnh da vỡ.

Cuối cùng, những đoạn ruột, gan, lá lách, mật và các cơ quan khác bị nhét vào trong túi da.

Dưới da bắt đầu mọc ra mạch máu, cơ bắp, gân...

Cảm giác ghê tởm và rợn tóc gáy đó, đã vượt xa cả sự quỷ dị và thần kỳ.

Mãi cho đến khi những mảnh da từ từ nối liền, xương mặt được tạo hình lại, mới cuối cùng có thể miễn cưỡng nhận ra, người đang phục hồi này, chính là Từ Tam!

Đương nhiên, dưới vụ nổ dữ dội như vậy, Từ Tam không thể nào sống sót.

Hắn đã chết hẳn rồi, thậm chí còn mất không chỉ một mạng.

Nhưng sau khi Thiên Tôn Hội hoạt động trở lại, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, đã lại một lần nữa hiến tế cho Từ Tam mấy trăm mạng sống.

Có số mạng dư thừa, hắn tự nhiên có thể "phục sinh" lần nữa.

Thân thể Từ Tam nằm trên đất bên hồ, không biết qua bao lâu, hắn lại một lần nữa mở mắt.

Khoảnh khắc mở mắt, Từ Tam liền liều mạng cảm ứng năng lượng trong cơ thể mình.

Ngay sau đó, vẻ mặt thất vọng hiện lên trên mặt hắn, lượng lớn năng lượng mà hắn hấp thu nhờ Tức Nhưỡng, đều đã theo thân thể hắn phát nổ, trả lại hết cho Bất Chu Sơn!

Mà Tức Nhưỡng thần kỳ kia, lúc này cũng không biết ở đâu.

Tức Nhưỡng có thể ở bất kỳ mảnh đất nào trong Bất Chu Sơn, nhưng lại duy nhất không ở trong cơ thể Từ Tam hắn!

Từ Tam hận đến nghiến răng, trong mắt lộ rõ hung quang: "Người giữ mộ, Người gác lăng, tốt lắm, các ngươi làm rất tốt!" "Đợi ta san bằng nhân gian, ta xem các ngươi còn có thể cười được không!" Từ Tam ở Bất Chu Sơn không người một bóng nói những lời cay độc.

Nhưng trong lúc tức giận, hắn dường như quên mất một vấn đề, đó là Người giữ mộ bình thường cũng rất ít khi cười.

Từ Tam ban đầu cố gắng tìm kiếm dấu vết của Tức Nhưỡng trong Bất Chu Sơn, nhưng sau khi đi rất nhiều vòng, hắn cũng không thể phân biệt được đâu là Tức Nhưỡng, đâu là bùn đất bình thường.

Vẻ ngoài của Tức Nhưỡng quá bình thường, khí tức đặc biệt mà nó mang theo, lúc này cũng đã biến mất không dấu vết.

Trước đó, khi Từ Tam cướp được Tức Nhưỡng, cũng chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức đặc biệt của nó, lúc đó, nếu không có Người giữ mộ dẫn đường, e rằng hắn căn bản không thể tìm thấy nó.

Sau khi Từ Tam nuốt Tức Nhưỡng, mới thực sự cảm nhận được sự thần kỳ và đặc biệt của nó, cảm giác có thể hấp thu vô hạn năng lượng xung quanh, dù cho cũng sẽ mang lại nguy hiểm, nhưng vẫn

khiến hắn không thể ngừng lại.

Nhưng bây giờ, không có sự giúp đỡ của Người giữ mộ, Từ Tam chỉ có thể như một con ruồi không đầu bay loạn.

Dù sao thì, Từ Tam cũng không thể nếm thử từng cục đất, chưa nói đến hành động này ghê tởm đến mức nào, chỉ tính thời gian, cũng không đủ cho hắn tiêu hao như vậy.

Không thể không nói, đầu óc của Từ Tam cũng khá lanh lợi, tốc độ phản ứng của hắn chưa bao giờ chậm.

Từ Tam biết, Chu Thánh và Người giữ mộ mạo hiểm lớn xông qua Thế giới Sơn Hải, đến Bất Chu Sơn lấy Tức Nhưỡng, tự nhiên là vì tác dụng của Tức Nhưỡng lớn đến mức, vượt qua cả rủi ro của chuyến đi này.

Từ Tam rất nhanh phân tích ra, Chu Thánh và Người giữ mộ chắc chắn không phải để lợi dụng Tức Nhưỡng như hắn.

Dù sao thì, trên thế giới này, có thể chất mạnh mẽ tam thế hợp nhất, có thể chịu được Tức Nhưỡng, có lẽ chỉ có một mình Từ Tam.

Vậy thì, họ rất có khả năng là để gián tiếp lợi dụng Tức Nhưỡng để đến một nơi nào đó, hoặc là lấy được một thứ gì đó.

Khả năng thứ hai lớn hơn, dù cho Chu Thánh và Người giữ mộ cuối cùng muốn lấy được thứ gì, thứ đó cũng tuyệt đối không thể xem thường!

Cho nên, Từ Tam đành phải tạm thời từ bỏ phương án từ từ tìm kiếm Tức Nhưỡng ở đây.

Liên tiếp mấy lần thất bại, khiến Từ Tam không dám xem thường Người gác lăng và Người giữ mộ, hắn sợ nếu mình ở trong kết giới Bất Chu Sơn quá lâu, những thay đổi của thế giới bên ngoài sẽ khiến hắn không kịp trở tay, mất đi tiên cơ!

Có lẽ ngay cả chính Từ Tam cũng không ý thức được, bất tri bất giác, hắn đã có một chút sợ hãi đối với những con người yếu hơn mình gấp bội.

Từ Tam bắt đầu tìm kiếm lối ra của kết giới Bất Chu Sơn, thế nhưng, dưới ảnh hưởng của vụ nổ, lối ra vào trước đó đã mất hiệu lực.

Từ Tam tìm kiếm rất lâu, khi hắn cuối cùng thành công rời khỏi Bất Chu Sơn, vừa hay chứng kiến cảnh Khương Công dùng Định Hải Thần Châm định trụ Thế giới Sơn Hải!

Hư ảnh của Định Hải Thần Châm khiến tinh thần hắn có chút hoảng hốt, nhưng, cảm giác áp bức và chấn nhiếp mà Từ Tam cảm nhận được, lại nhỏ hơn rất nhiều so với các dị thú.

Dù sao hắn cũng miễn cưỡng được coi là một con người.

Nghe thấy tiếng nói chuyện của các Thú Tổ, và giọng nói trực tiếp đánh vào linh hồn của Chúc Long, khiến ý thức của Từ Tam tỉnh táo không ít.

Hắn vội vàng lắc đầu, đi tìm các Thú Tổ.

"Chư vị, hiện tại, Khương Công và Tây Vương Mẫu e rằng sẽ dùng Định Hải Thần Châm để đối phó với ngài ấy.

Thực lực của vị kia đã bị phong ấn phần lớn, lại bị thần khí khắc chế, e rằng khó mà chống lại." Từ Tam cổ động nói.

"Chư vị đều là một thành viên của Thế giới Sơn Hải, chắc hẳn còn không muốn thấy Thế giới Sơn Hải thất thủ hơn ta chứ?" Sau khi hư ảnh cắm ngang trời đất vỡ vụn, các Thú Tổ đã có thể hành động tự do, nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có mấy vị Thú Tổ vội vàng nói: "Nếu ngay cả vị kia cũng không thể chống lại, chúng ta lại có thể làm gì?" "Đúng vậy đúng vậy, vừa

rồi Định Hải Thần Châm vừa xuất ra, chúng ta đã khó mà hô hấp di chuyển, huống hồ là chiến đấu!" Từ Tam lắc đầu: "Không, hiện tại chỉ cần ta đi giúp đỡ vị đại nhân kia.

Việc các ngươi cần làm, chính là nhân cơ hội này, tập hợp sức mạnh lớn nhất, tấn công Trường Thành!" "Binh pháp của loài người có câu: Công kỳ sở tất cứu.

Một khi Trường Thành thất thủ, cho dù đối phương có cầm thần khí lợi hại, cũng chắc chắn sẽ phân thân bất lực." Dưới sự cổ động của Từ Tam, các Thú Tổ lần lượt bắt đầu hành động.

Họ có lẽ không tin phục Từ Tam, đối với Chúc Long có lẽ cũng không trung thành.

Nhưng đột phá Trường Thành chiếm lĩnh thế giới loài người, lại gần như là nguyện vọng của mỗi một Thú Tổ!

Lần này, không cần uy hiếp không cần xúi giục, các Thú Tổ cũng sẽ liều hết sức mình! ...

Trên bầu trời của Thế giới Sơn Hải, màu đỏ rực cháy đã dần dần ép màu xanh biếc vào một góc nhỏ.

Lúc này, một móng vuốt của Chúc Long đột nhiên vỗ mạnh, triệt để đánh tan những tia sáng lam cuối cùng trên bầu trời.

Cùng lúc đó, bóng dáng của Khương Công từ từ hiện ra.

Đối mặt với sự khiêu khích của Chúc Long, ông chỉ vuốt vuốt bộ râu bạc trắng của mình, sắc mặt như thường, không nhanh không chậm đáp: "Được thịnh tình mời, sao dám từ chối?

Đến thì không vấn đề, chỉ là chịu chết, chưa chắc đã là ta!" Khương Công giơ tay lên, Định Hải Thần Châm dài bằng cánh tay lơ lửng trước người ông.

Thân kim trong suốt, phản chiếu trong đồng tử to lớn của Chúc Long.

"Bản thể?" Giọng của Chúc Long có chút bất ngờ.

Rõ ràng, hắn bất ngờ không phải là bản thể của Khương Công, mà là Định Hải Thần Châm.

Trước đó, hắn vốn tưởng rằng Khương Công chỉ mượn hình chiếu của Định Hải Thần Châm để chấn nhiếp Thế giới Sơn Hải, hoàn toàn không ngờ, ông lại cầm Định Hải Thần Châm thật.

Khương Công vẫn ung dung tự tại, không nhanh không chậm nói: "Đương nhiên, ta chưa bao giờ đánh trận không chuẩn bị." Ông khẽ ngẩng đầu, ánh sáng trong Định Hải Thần Châm tức thì tỏa ra rực rỡ, khiến mắt của Chúc Long không nhịn được phải híp lại, Thế giới Sơn Hải lại một lần nữa chìm trong bóng tối.

Trong hư không, một bàn tay ngọc xuất hiện không một dấu hiệu, ngón tay thon dài, da trắng như tuyết, trên ngón út còn đeo một miếng móng tay giả bằng kim loại dài nửa ngón.

Chuỗi ngọc sau miếng móng tay giả rũ xuống cổ tay, trông rất hoa lệ.

Chỉ thấy đầu ngón trỏ trắng ngần đó khẽ điểm vào đầu Định Hải Thần Châm, những chữ khắc trên vòng kim tức thì hiện ra và phình to, phảng phất như đã thoát khỏi thân kim và có thực thể, lượn lờ xung quanh Định Hải Thần Châm.

Đồng thời, Khương Công hai tay giơ cao trước người, nhanh chóng làm ra những thủ thế phức tạp, cuối cùng mang theo một luồng khí lưu mạnh mẽ vỗ mạnh vào Định Hải Thần Châm!

Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh, Định Hải Thần Châm trên không trung khẽ rung động, mang theo tiếng "ong ong" vừa nhỏ vừa nhẹ,

gần như không thể nghe thấy, đột ngột biến mất tại chỗ!

Khoảnh khắc tiếp theo, nó đã cắm vào thân thể khổng lồ của Chúc Long!

Ngay sau đó, tiếng gầm rú khổng lồ gần như muốn xuyên thủng màng nhĩ của mọi người!

Thực ra, Định Hải Thần Châm không phải là dịch chuyển tức thời, chỉ là trong khoảnh khắc đó tốc độ di chuyển của nó quá nhanh, vượt qua phạm vi mà mắt thường có thể bắt được.

Phần Định Hải Thần Châm cắm vào cơ thể Chúc Long rất ngắn, chỉ có một chút ở đầu, có lẽ ngay cả lớp vảy cứng rắn to lớn của Chúc Long cũng chưa xuyên qua.

Nhưng dù vậy, Chúc Long cũng có thể cảm nhận được, hành động của mình đã bị một sức mạnh vô hình khóa lại, nó đã hoàn toàn không thể cử động!

Chúc Long bắt đầu gào thét điên cuồng, lúc đầu, tiếng gào của nó ở giữa "a" và "ngạch", một tiếng lại một tiếng thê lương dữ dội.

Nhưng rất nhanh, trong tiếng gào của Chúc Long xen lẫn một vài từ ngữ, Khương Công không hiểu, chỉ có thể cảm nhận được có một luồng khí tức đặc biệt theo lời nói của Chúc Long mà lan tỏa ra ngoài.

Giống như ngôn ngữ của nó mang theo năng lực đặc biệt vậy!

Chỉ là lúc này, Khương Công không rảnh để suy nghĩ nhiều, ông phải tiến thêm một bước phong ấn Chúc Long.

"Ngươi một con rồng, sao lại sủa như chó thế?

Còn sủa bậy nữa, cẩn thận ta định trụ cả lưỡi của ngươi!" Khương Công vẫn nói một cách không nhanh không chậm.

Nhưng động tác của ông lại không hề chậm, chỉ thấy thủ thế của

Khương Công biến đổi, ánh sáng trên Định Hải Thần Châm liền nhanh chóng thu lại.

Chương 617

Ánh sáng đó như thể từng chút một bị ép vào cây kim nhỏ hẹp, khi bị ép đến cực hạn, đột nhiên bật ra, hóa thành mấy luồng sáng, lao về năm hướng khác nhau.

Những luồng sáng lao ra hóa thành năm phiên bản thu nhỏ của Định Hải Thần Châm, lần lượt lơ lửng ở mắt, cổ họng, thân trước, thân sau và chân của Chúc Long.

Chỉ cần mấy cây kim này cắm xuống, Chúc Long không ai bì nổi sẽ bị định trụ hoàn toàn!

Khi Khương Công giơ cao tay lên, trên bầu trời lại một lần nữa xuất hiện một đôi tay hư ảnh, khẽ điểm vào hư ảnh của Định Hải Thần Châm, giúp Khương Công cùng nhau định trụ Chúc Long!

Người giúp Khương Công phong ấn Chúc Long tự nhiên là Tây Vương Mẫu.

Gần hư ảnh của thần châm cũng bắt đầu có những chữ như chú văn lượn lờ, ngay sau đó, năm đạo hư ảnh từ từ hạ xuống, dần dần áp sát các bộ phận trên cơ thể Chúc Long!

Khác với bản thể của Định Hải Thần Châm, tốc độ của các phân ảnh rất chậm, nhưng đối với người chịu hình phạt, chậm lại là một sự giày vò lớn hơn.

Tiếng gào của Chúc Long trở nên gấp gáp hơn, tiếng gào của nó vang vọng trong Thế giới Sơn Hải, còn khiến các Thú Tổ kinh hồn bạt vía hơn cả dư chấn của vụ nổ.

Nhưng dù Chúc Long giãy giụa thế nào, tiếng gầm của nó cũng không thể ngăn cản tiến trình của thần châm!

Mắt thấy các phân ảnh đã xuyên qua lớp vảy của Chúc Long, đúng lúc này, một trận gió cát mạnh mẽ từ mặt đất cuộn ngược lên trời, thổi tan hư ảnh của Định Hải Thần Châm.

Khương Công khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: "Từ Tam?" Từ Tam với tốc độ cực nhanh bay lên, xuyên qua tầng mây, dừng lại trên bầu trời.

"Lão già, ta không thể để ngươi phong ấn hoàn toàn tên này được." Giọng Từ Tam không thiện cảm, lời lẽ càng không kính trọng.

Khương Công xưa nay không quan tâm đến thái độ của người khác đối với mình, ông đã sớm có được tâm cảnh khoáng đạt này, chỉ là, lúc này nhìn Từ Tam, biểu cảm của Khương Công lại trở nên vô cùng kỳ quái.

Hai người lẳng lặng đứng đối đầu trên không, trong không khí dường như tràn ngập mùi khói thuốc súng, nhưng không ai ra tay nữa.

Khương Công biết, dưới sự cản trở của Từ Tam, ông rất khó để phong ấn hoàn toàn Chúc Long.

Mà Từ Tam cũng biết, với sự trợ giúp của Định Hải Thần Châm, hắn rất khó làm gì được Khương Công.

Hồi lâu, vẫn là Khương Công mở miệng nói: "Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, ta có thể cho ngươi mượn một bộ quần áo.

Nếu ngươi còn coi mình là người." "Ngươi lại còn biết chủ nghĩa nhân đạo là gì sao?" trên bầu trời truyền đến một giọng nói trong trẻo mang theo chút trêu chọc.

Khương Công mặt không đổi sắc đáp: "Ta luôn tiến bộ cùng với thời đại." Lúc này, biểu cảm của ông đã khôi phục như thường, đổi lại là biểu cảm của Từ Tam có chút kỳ quái.

Không lâu trước đây, cả người Từ Tam bị nổ thành từng mảnh,

quần áo của hắn và tất cả những thứ hắn mang theo bên mình, tự nhiên đều không thể may mắn thoát khỏi.

Cho nên, lúc này Từ Tam, chỉ hái mấy chiếc lá, che đi những bộ phận quan trọng.

Trông có chút giống trang phục của người hoang dã trong bộ lạc cổ đại.

Thực ra, do ảnh hưởng của phần thần tính trong cơ thể, cảm giác xấu hổ của Từ Tam hiện tại đã rất yếu, cho nên hắn mới không hề quan tâm đến trang phục của mình, chạy lung tung trong Thế giới Sơn Hải.

Nhưng, nghe thấy lời của Khương Công, Từ Tam lại cảm thấy mình như bị chế giễu, trong lòng vô cớ bùng lên một ngọn lửa giận.

"Tốt lắm, đợi ta lột da ngươi, làm thành quần áo mặc!" Từ Tam ra tay trước, hắn giơ hai tay lên, vài chiếc lá cây ít ỏi bị động tác của cánh tay cuốn lên.

Chỉ thấy tầng mây quanh người hắn cuồn cuộn với tốc độ cực nhanh, cả bầu trời thế giới Sơn Hải cũng vì thế mà biến ảo khôn lường.

Khương Công nhìn động tác của Từ Tam, khẽ nheo mắt, như có điều suy nghĩ: "Đây... không phải là năng lực của ngươi đúng không?" Từ Tam cười lạnh một tiếng: "Bất kể ban đầu nó là năng lực của ai, bây giờ, đều đã trở thành của ta!" Khương Công không tiếp lời Từ Tam, ông ta có thể nhìn ra, năng lực mà Từ Tam đang sử dụng có phong thái của Bán Thần.

Nhưng ông ta rất chắc chắn, Từ Tam không thể nào có thực lực Bán Thần, năm xưa hắn tấn thăng đã bị Người Gác Lăng và Tần Lục Thế phá hoại triệt để, cho dù tốc độ gầy dựng lại của Từ Tam có

nhanh đến đâu, cũng không thể nào hồi phục như cũ trong thời gian ngắn như vậy.

Trạng thái hiện tại của Từ Tam, càng giống như đã cướp đoạt sức mạnh từ thứ gì đó, nhưng bản thân hắn đang trong giai đoạn tiêu hóa hấp thu, nên sử dụng vẫn chưa đủ thành thạo.

Khương Công khẽ động chân, tức thì lướt ra xa mấy chục mét, trong thoáng suy tư, ông ta đã có chủ ý đối phó với Từ Tam.

Từ Tam đột ngột sử dụng năng lực cướp được, ngược lại sẽ trở thành điểm yếu của chính hắn!

Chúc Long hiện giờ đang bị Định Hải Thần Châm hạn chế phần lớn, rất khó trực tiếp hình thành chiến lực mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây, Khương Công trong lòng đã yên, ông ta giơ tay lên, tầng mây mấy mét vuông trước mặt ông ta với tốc độ quỷ dị khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

Nhìn từ xa, mảng trắng xóa kia không giống như mây, mà càng giống mặt hồ phủ đầy sương trắng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, Khương Công khẽ ngửa người, giơ hai tay một trước một sau qua đỉnh đầu, đồng thời chân trước nhấc lên, như thể sắp ném thứ gì đó.

"Ngăn ông ta thả câu!" Giọng nói của Chúc Long cuối cùng cũng từ mơ hồ khó hiểu biến thành những câu có thể nghe rõ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, câu nói này là nói với Từ Tam.

Mặc dù giữa Chúc Long và Từ Tam cũng có nhiều hiềm khích, nhưng trong tình huống này, cả hai không có lý do gì lại đâm sau lưng "đồng đội" của mình.

Từ Tam phản ứng cực nhanh, hắn biết, nếu Khương Công thả

câu, nhất định sẽ có thứ gì đó không thể kiểm soát "nguyện ý cắn câu"!

Từ Tam lập tức vung hai tay, cố gắng làm cho mảng mây đã dần tĩnh lặng trước mặt Khương Công lại một lần nữa chấn động.

Mây trắng vẽ nên hình ảnh của một cơn lốc cuồng phong, mặc dù mấy người đứng ở trung tâm cơn bão trông vẫn bình thản, nhưng từ những biến hóa tưởng chừng như vô thanh này, cũng đủ để thấy được họ đang phải chịu đựng những va chạm như thế nào!

Thân hình Khương Công mơ hồ có chút không ổn, vạt áo dài của ông ta bị luồng khí sắc bén cắt đứt.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu Khương Công, một đôi tay ngọc lại lần nữa hiện ra hình chiếu.

Đôi tay ấy trắng như ngọc, đeo một sợi dây bạc tinh xảo mà hoa quý, cho người ta cảm giác thần thánh không thể xâm phạm.

Đôi tay ngọc thon dài, ngón cái đặt lên đốt thứ hai của ngón giữa, từ nơi đầu ngón tay tiếp xúc, một vầng sáng màu vàng nhạt chậm rãi chảy ra.

Vầng sáng màu vàng nhạt không quá mạnh, dưới sự phản chiếu của đôi đồng tử đỏ như máu của Chúc Long, càng khó quan sát bằng mắt thường.

Nhưng trong khoảnh khắc nó xuất hiện, một sự yên bình khó tả lan tỏa khắp thế giới Sơn Hải.

Vô số dị thú trong thế giới Sơn Hải đều cảm thấy những suy nghĩ hỗn loạn kịch liệt của bản thân như được xoa dịu, chìm trong một cảm giác thần kỳ tĩnh lặng và thanh thản.

Chỉ là các dị thú không biết, khi ở trong cảm giác an tâm này, động tác của chúng đều trở nên chậm chạp, giống như đang biểu diễn một

bộ phim quay chậm.

Ngay cả động tác ngăn cản Khương Công của Từ Tam cũng trở nên trì hoãn đi không ít!

Đây chính là hiệu quả mà Tây Vương Mẫu Mẫu mượn Định Hải Thần Châm phát huy ra!

Cũng chính trong khoảng thời gian trì hoãn ngắn ngủi này, Khương Công đã thành công vung cần câu.

Hai tay Khương Công vung về phía trước, ngay khoảnh khắc chân trước giẫm xuống đất, trong tay ông ta, hình dáng một chiếc cần câu gỗ cực kỳ mộc mạc mới từ từ hiện ra.

Tầng mây trước mặt Khương Công hoàn toàn hóa thành mặt nước, như mang đặc tính của mọi hồ nước, theo lưỡi câu hạ xuống, gợn lên từng vòng sóng lăn tăn.

Mà đám mây dưới chân Khương Công, dường như tụ lại thành một khối, hóa thành hình dạng một tảng đá.

Ông ta ngồi xếp bằng trên "tảng đá", chống cần câu, ra vẻ ung dung tự tại.

Từ Tam biết, đã mất đi khoảnh khắc tiên cơ kia, lúc này ngăn cản Khương Công đã vô dụng, vì thứ ông ta muốn câu đã cắn câu rồi.

Chỉ là Từ Tam không thể hiểu, rốt cuộc Khương Công đã câu được thứ gì, mà lại khiến Chúc Long nảy sinh cảm xúc căng thẳng.

Vừa rồi nó thậm chí còn ngừng thúc giục tử dân, chuyên môn lên tiếng để nhắc nhở mình!

"Rốt cuộc ông đang câu thứ gì?" Từ Tam không nhịn được hỏi.

Khương Công đang câu cá, cả người như được bao bọc bởi một lớp ánh sáng trắng, trông vô cùng tĩnh lặng.

Ông ta thản nhiên mỉm cười: "Một thứ ngươi rất quen thuộc." Khương Công mạnh mẽ nhấc cần câu, một hư ảnh từ mặt nước do mây hóa thành từ từ hiện ra.

Từ Tam lập tức nhận ra hình dạng của nó: "Thủ Lăng Cổ Lâu?" Hình chiếu của thứ trước mắt này, quả thực giống như Thủ Lăng Cổ Lâu được thu nhỏ lại mấy chục lần!

Hình chiếu cổ lâu xoay tròn chậm rãi bay lên, cuối cùng lơ lửng trên lòng bàn tay Khương Công.

Dưới mặt đất, Chu Thánh dường như đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, bỗng ngẩng đầu lên.

"Đây là... sức mạnh Thủ Lăng?" Chu Thánh thu lại ánh mắt, đối diện với Thủ Mộ Nhân, trong mắt đối phương cũng thấy được đáp án tương tự.

Khương Công có thể mượn sức mạnh Thủ Lăng để đối phó Chúc Long, có phải điều đó nói lên rằng sức mạnh Thủ Lăng ban đầu tồn tại là vì lý do này?

Sự truyền thừa của Người Gác Lăng và Người Trông Mộ rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Bắt nguồn từ đâu?

Chu Thánh cảm giác trong cõi u minh mình dường như đã nắm bắt được câu trả lời.

Nhưng tình hình trước mắt, rõ ràng không cho phép Chu Thánh suy nghĩ kỹ về bí ẩn của sự truyền thừa, đám dị thú bạo loạn dưới sự xúi giục của Từ Tam và sự cổ vũ của Chúc Long, đã bắt đầu tấn công các cửa ra vào!

Mặc dù Chu Thánh đã sớm dự liệu được điều này, nhưng trong tình cảnh này, anh cũng không vì sự dự liệu của mình mà cảm thấy

nhẹ nhõm chút nào.

“Tôi trấn giữ trung ương.

Cửa Đông có Thủy Hoàng Đế và Chư Tử Bách Gia trấn thủ, cửa Tây phải phiền anh đến trấn giữ...” Chu Thánh nghiêm túc sắp xếp.

Chương 618

Thủ Mộ Nhân không do dự gật đầu: "Chức trách của tôi, không phiền." Trấn thủ cửa Tây tuyệt đối không hề nhẹ nhàng, nhưng trong biểu cảm và ngữ khí điềm nhiên của Thủ Mộ Nhân, nó dường như biến thành một việc nhỏ không đáng nhắc tới.

"Trường Thành bất kể thế nào cũng không thể thất thủ!

Vì điều này, không tiếc bất cứ giá nào!" Giọng nói của Chu Thánh lúc này chỉ có sự nghiêm túc.

Thủ Mộ Nhân cầm đoản đao, kiên định bước về phía cửa Tây, anh ta không quay đầu lại, chỉ có giọng nói điềm nhiên theo gió vọng về: "Nhất định không phụ mệnh..." ...

Trên bầu trời thế giới Sơn Hải, Thủ Lăng Cổ Lâu phiên bản thu nhỏ lơ lửng trong lòng bàn tay Khương Công, khẽ xoay tròn.

Miệng ông ta lẩm nhẩm: "Đế vương tướng tương, giai nhập lăng trung." (Đế vương tướng lĩnh, đều vào trong lăng.) "Hộ vương an tức, hữu long sinh miên!" (Bảo vệ vua yên nghỉ, có rồng sinh ra ngủ say!) "Hào giác thanh khởi, hương lô thăng không!" (Tiếng tù và vang lên, lư hương bay lên trời!) "Thủ linh hữu thất, thất mạch tẫn hiện!" (Linh hồn canh giữ có bảy, bảy mạch đều hiện!) Nếu Chu Thánh lúc này có thể nghe thấy lời lẩm bẩm của Khương Công, anh nhất định sẽ phát hiện, linh ngữ đánh thức sức mạnh Thủ Lăng này, giống với mật ngữ của Người Gác Lăng đến nhường nào!

"Trấn!" Khương Công hét lớn một tiếng, giọng nói như tiếng chuông đồng vang dội khắp bầu trời.

Trong Thủ Lăng Cổ Lâu, Người Gác Lăng của bảy mạch toàn bộ thức tỉnh, từng người hai tay chắp lại, dâng hiến sức mạnh của mình.

Sau khi chết họ được chôn trong Thủ Lăng Cổ Lâu, chính là để vào thời điểm thích hợp, đem toàn bộ thực lực cả đời mình, dâng hiến ra ngoài.

Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!

Trừ bảy vị Người Gác Lăng đời đầu, những Người Gác Lăng khác lúc này đều đã hóa thành xương trắng, không còn thực lực để thừa nhận.

Sức mạnh của họ dung hợp lại bay ra khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu, diễn hóa thành một chữ "Trấn" khổng lồ trên không trung, dường như muốn trấn áp cả trời đất.

Chúc Long cao ngạo, khi đối mặt với chữ "Trấn" khổng lồ, buộc phải cúi cái đầu kiêu hãnh của mình, phát ra từng tiếng gầm thấp.

"Gầm!" "Ngô là duy nhất trên thế gian, không ai có thể trấn áp ngô!" Chúc Long gầm lên giận dữ.

Trên đời không còn Nhân Vương, không còn ai có thể trấn áp nó!

"Bảy mạch Thủ Lăng, có thể trấn áp trời đất, huống chi là ngươi, một con Chúc Long nhỏ bé?" Ánh mắt Khương Công khinh miệt, thể hiện hết tư thái bá đạo.

Ông ta là cường giả đã chấm dứt thời đại Nhân Vương, đưa thế giới từ thời đại Nhân Vương bước vào thời đại Thiên Tử, bản thân thủ đoạn phi phàm.

Bảy mạch Người Gác Lăng là át chủ bài mạnh nhất của ông ta, có thể trấn áp trời đất.

"Nếu không phải sau Trường Thành là quê hương, ngô không thể rời đi, đã sớm cùng ngươi đồng quy vu tận!" Khương Công lại nói.

Trước đây ông ta không đến trấn áp Chúc Long, một là điều kiện

chưa đủ, cần có Định Hải Thần Châm và đủ sức mạnh Thủ Lăng, hai là ông ta rời đi rồi, không ai trấn thủ cửa chính.

Bây giờ Người Gác Lăng của Dương mạch đến tiếp quản, Thủ Mộ Nhân tìm được Định Hải Thần Châm, ba nghìn năm tích lũy, đã tích đủ sức mạnh Thủ Lăng, ông ta mới không chút do dự đến trấn áp Chúc Long!

"Từ Tam giúp ta!" Chúc Long gầm lớn, tiếng nói truyền vào tai Từ Tam.

Từ Tam đang đấu pháp với Tây Vương Mẫu Mẫu quay đầu nhìn lại, chữ "Trấn" khổng lồ trên bầu trời đang dần diễn hóa thành gông xiềng, tròng lên người Chúc Long.

Một khi Chúc Long không thể phản kháng, sẽ bị gông xiềng trói chặt, bị Định Hải Thần Châm đâm xuyên qua đầu, ý chí và linh hồn sẽ bị trấn sát đời đời kiếp kiếp.

Cái gọi là trấn sát, chính là đóng đinh nó lại, không ngừng giết nó, tái sinh một lần giết một lần, giết đến khi sinh cơ của nó hoàn toàn bị hủy diệt mới thôi.

Cho dù là người bất tử, cũng sẽ trong sự hủy diệt không ngừng mà hoàn toàn tan biến.

"Tây Vương Mẫu Mẫu, ngươi vốn là dị loại, cớ sao lại giúp người?" Từ Tam chất vấn.

"Hừ, ngươi vốn là người, lại kết bè với dị thú, ngô xem thường, sao dám chất vấn ngô?" Tây Vương Mẫu Mẫu hừ lạnh một tiếng, một luồng thánh quang chiếu xuống, trói chặt Từ Tam.

Từ Tam một đao chém vỡ thánh quang, giơ đao chỉ lên trời, lạnh lùng nói: "Tây Vương Mẫu Mẫu, nếu không nghe khuyên, vậy đừng trách ta." Nói xong, Từ Tam cầm đao xông lên mây.

“Gầm!” Một tiếng rống vang, Kim Kỳ Lân đạp lên ánh sáng vàng từ trong mây lao ra, một miệng cắn vào vai Từ Tam, Từ Tam không kịp phòng bị, bị Kim Kỳ Lân đạp xuống đất, tạo ra một cái hố lớn.

Kim Kỳ Lân giơ cao chân trước hung hăng đạp xuống, trực tiếp đạp gãy xương sườn của Từ Tam.

“Bụp!” Từ Tam phản tay một đao, đánh bay Kim Kỳ Lân trên người mình, từ trong hố lớn đứng dậy.

“Súc sinh.” Từ Tam phun ra một ngụm máu, tay phải nhẹ nhàng vuốt lên vết thương, vết thương lập tức lành lại.

Thực lực hiện tại của hắn ngang hàng với Khương Công, Kim Kỳ Lân chỉ có sức mạnh của thú tổ, rất khó làm gì được hắn.

Kim Kỳ Lân có thể đánh hắn rơi xuống khỏi mây, chẳng qua là đánh bất ngờ mà thôi.

Chúc Long thấy Từ Tam mãi không đến, mà sức mạnh của mình đang dần bị phong ấn, có chút không chịu nổi.

Cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ hoàn toàn bị trấn sát, sẽ theo thời gian mà tan biến.

Nó đã sống từ thời thượng cổ đến nay, nó không muốn chết.

“Khương Công, là ngươi ép ngô!” Ánh mắt đỏ rực của Chúc Long nhìn chằm chằm Khương Công, sau đó phát ra ba tiếng gầm giận dữ.

“Gầm!

Gầm!

Gầm!” Thế giới Sơn Hải, tất cả dị thú bị chấn nhiếp, đồng tử trong khoảnh khắc này toàn bộ trở nên đỏ rực, không màng tất cả lao về phía thế giới Sơn Hải.

Tiếng gầm của Chúc Long, đã đánh thức hung tính của dị thú,

cũng là tín hiệu phát động tổng tấn công vào Trường Thành.

Khương Công quay đầu nhìn thế giới Thượng Hải một cái, không có bất kỳ hành động nào.

"Tây Vương Mẫu Mẫu, bà khống chế Từ Tam, ta nhanh chóng trấn sát Chúc Long!" Khương Công ngẩng đầu nói một câu.

"Được!" Giọng nói trong trẻo của Tây Vương Mẫu Mẫu vang lên, khi Từ Tam vung đao chém về phía Kim Kỳ Lân, Tây Vương Mẫu Mẫu một tay túm lấy Kim Kỳ Lân.

"Ngươi quay về Trường Thành, giúp Người Gác Lăng kia một tay, nơi này không cần ngươi." Tây Vương Mẫu Mẫu nhẹ giọng nói.

"Tuân pháp chỉ Vương Mẫu!" Kim Kỳ Lân không dám chậm trễ, đạp lên ánh sáng vàng nhanh chóng bay về Trường Thành, trấn thủ cửa chính.

Mà Từ Tam bay về phía Chúc Long, nhưng bị Tây Vương Mẫu Mẫu một tát đánh bay ra ngoài.

"Không phải của mình, cuối cùng cũng không thể điều khiển." Tây Vương Mẫu Mẫu lạnh lùng nói.

Thân thể bà ẩn trong mây mù, người phàm khó lòng thấy được dung mạo thật.

Cho dù là Từ Tam hay Khương Công, cũng khó mà thấy được dung mạo thật của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Từ Tam nhìn lên bầu trời, lại nhìn Chúc Long, trong lòng cân nhắc có nên vì Chúc Long mà liều mạng hay không.

Chúc Long dường như đã nhìn ra sự do dự của Từ Tam, vội vàng lên tiếng: "Từ Tam, nếu ta bị trấn sát, ngươi cũng sẽ không khá hơn!" Từ Tam nghe thấy giọng nói của Chúc Long, nghiến răng xông lên,

trước khi Tây Vương Mẫu Mẫu ra tay, nhanh chóng lao đến trước mặt Khương Công, giơ trường đao lên, chém vỡ một nét phẩy trong chữ "Trấn", giảm bớt áp lực cho Chúc Long.

Chữ không hoàn chỉnh, khó mà trấn áp.

Chúc Long kịch liệt lắc lư thân thể, xiềng xích trên người kêu loảng xoảng, sức mạnh khổng lồ bộc phát, sinh sinh đẩy Định Hải Thần Châm đang đè trên người mình lên.

"Tứ công tử." Khương Công gọi một tiếng.

Trong Thủ Lăng Cổ Lâu, Người Gác Lăng đời đầu của mạch Lâm từ trong rừng cây bước ra, phong độ phiêu phàm, mặt mang nụ cười.

"Khương Công, ta đây." Tứ công tử giữ nụ cười.

Anh ta biết Khương Công gọi mình ra làm gì, đồng thời cũng đã chuẩn bị tâm lý.

"Xin ngài, chịu chết." Khương Công mặt không biểu cảm nói.

"Được." "Đắc lai hư tuế tam thiên tái, kim triêu nhất độ phó hoàng tuyền." (Sống hờ ba ngàn năm, nay một phen xuống suối vàng.) "Phụ vương, nhi thần đi đây!" Tứ công tử hướng về tầng thứ tám bái một cái, thân thể dần hóa thành một luồng ánh sáng xanh, bổ sung vào nét phẩy cuối cùng của chữ "Trấn".

Chữ "Trấn" lại một lần nữa tỏa sáng, trói chặt Chúc Long đang bạo động.

Chúc Long giống như con lươn bị tắt lửa, không thể giãy giụa.

Mà Từ Tam thấy tình hình không ổn, hắn nhớ Người Gác Lăng có bảy mạch, Người Gác Lăng đời đầu cũng có bảy người.

Nếu Người Gác Lăng đời đầu toàn bộ tuẫn đạo, có lẽ mình cũng phải ở lại đây.

Họ là át chủ bài mà Khương Công cất giấu, nếu không phải chữ "Trấn" bị Từ Tam chém một đao, có lẽ Khương Công cũng không nỡ để Tứ công tử chịu chết.

Từ Tam lùi lại mấy bước, nhưng đòn tấn công của Tây Vương Mẫu Mẫu đã giáng xuống, trói chặt hắn lại.

Khương Công lạnh lùng nhìn về phía Từ Tam, lạnh giọng nói: "Đừng vội, người tiếp theo là ngươi." "Những năm nay ta trấn thủ Trường Thành, không rảnh tay để quản chuyện nhân gian, ngươi và Thiên Tôn Hội của ngươi, nhiều lần mạo phạm long mạch." Giọng nói của Khương Công lạnh như băng, tuyên án tử hình cho Từ Tam.

"Gầm!" Chúc Long bộc phát tiếng gầm giận dữ cuối cùng, vạn ngàn dị thú, trong nháy mắt đã giết đến Trường Thành.

Trường Thành, trên cửa chính.

Chu Thánh cầm đao đứng đó, lạnh lùng nhìn về phía thú triều ở xa.

Dị thú ở xa như một đám mây đen, dày đặc lao tới, khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu.

Trên Trường Thành, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị chiến đấu, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh.

Phía sau chính là nhân gian, họ là phòng tuyến đầu tiên, cũng là phòng tuyến duy nhất.

Chu Thánh hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

Chương 619

Cửa chính mà anh trấn giữ, là cửa bị tấn công mạnh nhất, cũng là mục tiêu tấn công đầu tiên của dị thú.

"Tên lửa, pháo đạn, tất cả vũ khí tầm xa, toàn bộ lên nòng." Chu Thánh ra lệnh.

Dị thú tuy hung mãnh, nhưng lao lên phía trước đều là dị thú cấp thấp, thú vương và đại hung đều ở phía sau.

Trường Thành để đối phó với thú triều có thể bùng phát bất cứ lúc nào, đã chuẩn bị một lượng lớn vũ khí đạn dược, đều được làm từ xương cốt của dị thú, lực sát thương vô cùng mạnh.

Và lần này, Chu Thánh định dùng hết không giữ lại chút nào.

Khương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu trên không đối phó Chúc Long, mình là Người Gác Lăng, không thể làm vướng chân họ.

"Ầm ầm ầm!" Trên tường thành xuất hiện những lỗ hổng dày đặc như tổ ong, trên tường thành cũng được đẩy lên mười mấy cỗ nỏ cơ quan hạng nặng, mũi nỏ được làm từ xương thú vương, có thể gây ra sát thương nhất định cho thú vương.

Khi dị thú đến gần, Chu Thánh vung tay, vạn ngàn mũi tên sắc nhọn tức thì bắn ra.

Trận chiến bảo vệ Trường Thành, cũng theo đó mà bắt đầu.

Dị thú mắt đỏ ngầu lao tới, chào đón chúng là từng đợt tên nhọn.

Thú vương bay trên không yểm trợ, tấn công từ xa.

Nhưng Trường Thành có hệ thống phòng ngự riêng, đòn tấn công của thú vương còn chưa rơi xuống tường thành, đã bị trận pháp trên

tường thành hấp thụ.

Trận pháp trên tường thành, đều do Khương Công tự tay khắc họa, ngay cả đòn tấn công tầm xa của thú tổ cũng có thể hấp thụ, nhưng cũng có giới hạn nhất định.

“Lưu Ly, các cô giữ vững tường thành, tôi đi du đấu.” Chu Thánh nói với Lưu Ly bên cạnh.

“Ừm.” Lưu Ly gật đầu, nhận lấy trọng trách này.

Cô phụ trách chỉ huy tấn công, Chu Thánh rảnh tay, có thể tấn công thú tổ và đại hung xuất hiện đột ngột.

Mà Thủ Mộ Nhân đã sớm bắt đầu du đấu, thân pháp của anh ta như quỷ mị trà trộn vào đám dị thú, đao giơ lên hạ xuống, chuyên giết những đại hung trà trộn trong đám dị thú.

Cửa Tây và cửa Đông thì toàn diện chống cự, áp lực ở đó so với cửa chính tương đối nhỏ hơn một chút, không cần du đấu, chỉ cần tử thủ là được.

Mà ba mươi sáu cửa còn lại thì càng nhẹ nhàng hơn, chỉ có đại hung trấn giữ, tử thủ là được.

“Gầm!” Tiếng gầm giận dữ của Chúc Long lại một lần nữa truyền đến, đây là mệnh lệnh phát động tổng công kích.

Thú tổ ẩn mình trong tầng mây thò đầu ra, tự mình tham chiến.

Tiếng gầm của Chúc Long tuy sẽ khiến tất cả dị thú mất đi lý trí, nhưng thú tổ thì không, chúng phát động tấn công, chẳng qua là tuân theo mệnh lệnh của Chúc Long.

Chúc Long vừa xuất hiện, khí thế mạnh mẽ trực tiếp cuốn lên một trận sóng gió, tất cả đòn tấn công trên Trường Thành, đều không thể cản được chúng.

Chu Thánh bay đến trước mặt thú tổ, nắm chặt trường đao.

Thủ Mộ Nhân theo sau đến bên cạnh Chu Thánh, cùng Chu Thánh kề vai tác chiến.

Mà ở phía cửa Tây, Thủy Hoàng Đế đạp lên hư ảnh kim long lăng không bay lên, bá đạo không ai bì kịp.

"Trẫm ở đây, lũ súc sinh các ngươi, sao dám hỗn xược!" Thủy Hoàng Đế hét lớn một tiếng, khí thế mạnh mẽ trực tiếp đẩy lùi mấy con thú tổ muốn tấn công.

Sáu vị đế vương của sáu đời nhà Tần, lần lượt đứng sau lưng Thủy Hoàng Đế, cam nguyện phụ trợ Thủy Hoàng Đế lui địch.

Mười hai người đồng tỏa ra ánh sáng vàng, trên người họ dính đầy máu của đế vương, lao về phía thú vương.

Thủy Hoàng Đế một mình trấn nhiếp mấy vị thú tổ, ép chúng không dám tiến lên nửa bước.

Cửa Đông, Thanh Tổ Cửu Vĩ Hồ, Kim Kỳ Lân, Cửu Thiên Huyền Điểu v.v... cùng các thú tổ khác giao chiến với nhau.

Trận chiến ở cửa Đông là ác liệt nhất, đó là địa bàn của Tây Vương Mẫu Mẫu, những kẻ giữ thành đa phần là dị thú do Tây Vương Mẫu Mẫu thu phục, coi như là trận chiến giữa dị thú và dị thú.

Trận chiến toàn diện nổ ra, xác chết chất đống như núi, mà dị thú như thủy triều, không có điểm dừng.

Chúc Long chỉ cần chưa bị trấn áp hoàn toàn mất đi ảnh hưởng, dị thú sẽ không ngừng tấn công.

Trận chiến, kéo dài không biết bao lâu, dị thú chết hết đợt này đến đợt khác, bên ngoài Trường Thành toàn là xương cốt.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân cũng đánh đến mệt lử, nhưng không

dám lùi lại nửa bước.

Thú tổ có thể thay phiên nhau tấn công, nhưng họ thì không, họ một khi lùi lại, sẽ bị thú tổ tìm ra sơ hở.

Phía cửa Tây, tình thế giằng co giữa Thủy Hoàng Đế và thú tổ vẫn tiếp tục, Thủy Hoàng Đế trấn nhiếp thú tổ, cũng phải trả giá đắt.

Khí thế của ông không thể dừng lại, một khi dừng lại khí thế mạnh mẽ, sẽ khiến thú tổ phát động tấn công.

Tình hình giằng co không dứt, nhưng theo thời gian trôi đi, bên Trường Thành sẽ không giữ được.

Áp lực quá lớn, lại không có thời gian nghỉ ngơi.

Chu Thánh đẩy lùi một con thú tổ, bay đến bên cạnh Thủ Mộ Nhân.

"Anh cầm cự được không?" Chu Thánh hỏi Thủ Mộ Nhân.

"Một ngày." Thủ Mộ Nhân nói.

"Được." Chu Thánh vỗ vai Thủ Mộ Nhân, sau đó bay lên không trung.

Anh phải đến hỗ trợ Khương Công và những người khác.

Chỉ có giải quyết Chúc Long từ gốc, mới có thể triệt để giải quyết cuộc xâm lăng quy mô lớn của dị thú.

Thủ Mộ Nhân đã giành cho anh một ngày thời gian, đối với anh mỗi phút mỗi giây đều rất quan trọng. ...

Trên cao.

Khương Công toàn lực trấn sát Chúc Long, chữ "Trấn" khổng lồ hóa thành bảy cột sáng, xuyên qua thân thể khổng lồ của Chúc Long, không ngừng hủy diệt sinh cơ của nó.

Sinh cơ của Chúc Long vừa hồi phục đã bị hủy diệt, sinh sôi không ngừng, cho đến khi nó chết hoàn toàn.

Nhưng quá trình này rất dài.

"Khương Công, trước khi ta chìm vào giấc ngủ, Trường Thành sẽ bị dị thú công phá!" Đôi mắt đỏ rực của Chúc Long, đã không còn ánh sáng.

Nó vẫn đang chống cự, chưa chìm vào giấc ngủ.

Nó có thể dùng cách chìm vào giấc ngủ để kéo dài sinh cơ, kéo dài ngày chết của mình.

"Hừ." Khương Công hừ lạnh một tiếng, điều khiển Định Hải Thần Châm, đâm xuyên qua đầu Chúc Long.

Đầu Chúc Long là nơi cứng nhất, rất khó đâm xuyên, Khương Công vẫn luôn thử.

Chỉ cần Định Hải Thần Châm có thể đâm xuyên qua đầu Chúc Long, Chúc Long sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mà trận chiến giữa Từ Tam và Tây Vương Mẫu Mẫu cũng vẫn tiếp diễn, Từ Tam muốn qua giúp, nhưng vừa đến gần đã bị Tây Vương Mẫu Mẫu một tát đánh bay.

Từ Tam cũng mệt rồi, tốc độ lao tới cũng chậm lại, dường như không định cứu Chúc Long, chỉ là đang kéo dài thời gian.

Khương Công nhắm hờ hai mắt, ngồi trên Định Hải Thần Châm, đầu kia của Định Hải Thần Châm đặt trên đầu Chúc Long.

"Ngày chết của ngươi đến rồi." Khương Công đột nhiên mở mắt nhìn xuống dưới.

Ông ta cảm ứng được, có người lên giúp đỡ.

Mà Từ Tam cũng ngừng tấn công, hắn cũng cảm ứng được có

người đến, hơn nữa còn là người quen thuộc nhất của mình.

"Chúc Long, ngày sau ta nhất định sẽ đánh thức ngươi!" Từ Tam bỏ lại một câu, không quay đầu bay về phía sâu trong thế giới Sơn Hải.

Chúc Long nhìn Từ Tam đang đi xa, khóe miệng rồng khẽ nhếch lên.

"Từ Tam, đây là mục đích của ngươi sao?" Chúc Long dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Từ Tam.

Từ Tam chân trước vừa đi không lâu, Chu Thánh theo sau đã đến.

"Khương Công, ta đến giúp ông!" Chu Thánh bay đến bên cạnh Khương Công, nhìn thẳng vào Chúc Long có thân hình khổng lồ.

Chúc Long vốn đã bị phù văn xiềng sắt xuyên qua cơ thể, lại bị bảy cột sáng xuyên qua bảy khiếu, bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà.

"Khương Công, cần tôi làm gì?" Chu Thánh ngẩng đầu hỏi Khương Công.

"Ngươi khoét một cái lỗ trên đầu Chúc Long, ta sẽ đóng Định Hải Thần Châm vào!" Khương Công chỉ vào đầu Chúc Long nói.

Đầu Chúc Long cứng rắn lạ thường, Định Hải Thần Châm rất khó đâm xuyên.

Mà Khương Công phải khống chế toàn cục, không có sức phân tâm để khoét lỗ trên đầu Chúc Long, Tây Vương Mẫu Mẫu vừa rồi bị Từ Tam quấn lấy.

Chương 620

"Được, giao cho tôi." Chu Thánh đáp xuống đầu Chúc Long, tay phải giơ trường đao hung hăng đâm xuống.

"Keng!" Trường đao đâm rách một chút da, chạm vào xương, không thể tiếp tục đi sâu hơn.

Xương cốt của Chúc Long cứng rắn lạ thường, nếu không có sức mạnh thần nhân, khó mà đâm thủng.

"Xương Chúc Long cứng, âm dương có thể phá." Khương Công lên tiếng nói một câu.

Chu Thánh nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Anh lấy ra Hỗn Độn Châu, tách ra sức mạnh âm dương, một âm một dương hai luồng khí tức, đáp xuống trường đao.

Mũi đao, từ từ đâm vào trong xương sọ của Chúc Long.

"Gầm!" Chúc Long phát ra một tiếng gầm thảm thiết, chịu đựng cơn đau kịch liệt.

Thân thể nó không thể động đậy, chỉ có thể thông qua gầm thét để giải tỏa cảm xúc.

"Tăng tốc lên." Khương Công lớn tiếng nói.

Từ Tam đã đến Thần Mộ, áp lực bên Trường Thành cũng ngày càng lớn, nếu không nhanh chóng đâm Định Hải Thần Châm vào đầu Chúc Long, sau này sẽ càng khó đối phó.

"Biết rồi." Chu Thánh nín một hơi, hai tay nắm chặt chuôi đao, nặng nề đâm xuống.

Trường đao dần dần ngập vào trong đầu Chúc Long, Chu Thánh

nắm chuôi đao xoay một vòng, khoét ra một cái lỗ trên đầu Chúc Long, sau đó rút trường đao ra, ngồi trên lưng Chúc Long thở dốc.

Khương Công toàn tâm toàn ý, thu nhỏ Định Hải Thần Châm cắm vào trong đầu Chúc Long, sau đó lại phóng to Định Hải Thần Châm, ghim chặt Chúc Long lại.

Chúc Long không còn gầm thét, dần dần từ bỏ giãy giụa.

"Sơn Hải bất diệt." Chúc Long thấp giọng nói một câu, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Cả bầu trời thế giới Sơn Hải, bỗng chốc từ hoàng hôn biến thành đêm tối đen kịt, chỉ có vài vệt sáng lấp lánh trong đêm đen.

Trời tối, đại chiến cũng dừng lại.

Dị thú nối đuôi nhau, trong nháy mắt ngừng lại động tác, giống như thời gian đã ngưng đọng.

Không có sự hỗ trợ của Chúc Long, chúng cũng không còn dũng khí tiếp tục tấn công.

"Lui!" Giọng nói của Khương Công truyền khắp thế giới Sơn Hải, thú tổ trên không trung lần lượt ẩn mình vào mây mù, đại hung và thú vương cũng lần lượt rời đi.

Yêu vương dẫn theo dị thú, như thủy triều rút đi, chỉ để lại đầy đất xương cốt.

Chúc Long bị dập tắt, trận chiến cũng theo đó mà kết thúc.

"Ta về trước." Tây Vương Mẫu Mẫu nói xong, tan biến vào hư không.

Tuy bà không lộ diện, nhưng tiêu hao không nhỏ, bà phải trở về nghỉ ngơi.

Khương Công không rời đi, tuy đã ghim chặt Chúc Long, nhưng

ông ta còn phải bố trí trận pháp hủy diệt sinh cơ, hết lần này đến lần khác hủy diệt sinh cơ của Chúc Long.

"Chu Thánh." Khương Công gọi một tiếng.

"Có." Chu Thánh đáp.

"Từ Tam đã đến Thần Mộ, hắn có thể sẽ tiếp tục thả ra thần linh, ngươi nhanh chóng đến đó ngăn cản." Khương Công nói.

Chu Thánh nghe vậy khẽ giật mình, anh không ngờ Từ Tam vẫn chưa từ bỏ.

"Tôi đi ngay." Chu Thánh cầm đao rời đi, bay về phía Thần Mộ.

Khương Công ngồi xếp bằng trên đầu Chúc Long, trên người dính một chút máu của Chúc Long, nhắm hờ hai mắt.

Trong đầu ông ta, xuất hiện hư ảnh của Chúc Long.

"Chúc Long, ngươi là con đường lên trời, trời còn đó không?" Khương Công hỏi.

"Ngươi muốn thành thần?" Chúc Long chất vấn một câu.

Khương Công im lặng.

"Thiên Đình đã bị hủy, trên đời không còn ai có thể làm thần." Chúc Long lạnh lùng nói.

Khương Công nhìn chằm chằm Chúc Long, ông ta biết thế gian này chỉ có Chúc Long mới biết Thiên Đình ở đâu.

Chúc Long là thang trời, xuống đến địa phủ, lên đến thiên đình, nó có thể biết Thiên Đình ẩn ở đâu.

Về việc Thiên Đình đã bị hủy, Khương Công không tin.

"Ngươi thả ta ra, ta có thể để ngươi đạp lên thân thể ta tiến vào Thiên Đình." Chúc Long lên tiếng.

“Thả ngươi?

Không thể nào!” Thái độ của Khương Công kiên quyết.

Ông ta tốn hết sức chín trâu hai hổ mới ghim được Chúc Long lại, không thể nào thả nó đi.

“Nếu ta chết, con đường lên trời sẽ bị cắt đứt, đến lúc đó sẽ không còn ai có thể đến Thiên Đình.” Chúc Long lại nói.

“Vậy không phải tốt sao?” “Năm xưa người đó để ta lại, chính là muốn chừa một con đường lui, ngươi chắc chắn muốn cắt đứt con đường lui mà người đó để lại?” Chúc Long thấy nói không lại, đành phải lôi người đó ra để uy hiếp.

Khương Công nghe thấy lời của Chúc Long, không nhịn được cười khẽ.

“Ha ha, ha ha.” “Người đó để ngươi lại, chẳng qua là để lại một chút ánh sáng cho dị thú trong thế giới Sơn Hải mà thôi.” Khương Công đầy vẻ khinh thường nói.

Ý nghĩa tồn tại của Chúc Long, chẳng qua là thế giới Sơn Hải cần một chút ánh sáng, để ổn định dị thú mà thôi.

Dị thú bị nuôi nhốt lâu ngày, huyết tính trong xương cốt sẽ từ từ giảm đi.

Giống như bây giờ, thế giới Sơn Hải mất đi ánh sáng, chúng liền mất đi dũng khí chống cự, như thủy triều rút đi.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Chúc Long trầm giọng hỏi một câu.

Khương Công ngồi ngay ngắn trong hư không, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nói cho ta biết, Thiên Đình ở đâu?” “Muốn đến Thiên Đình, chỉ có thể đạp lên thân thể ta để đến, ta không thể nói cho ngươi, cũng

không nói ra được vị trí của Thiên Đình.” Chúc Long lại nói.

Nó chỉ là cầu thang, nó không biết Thiên Đình ở đâu, nhưng đạp lên thân thể nó có thể đến được Thiên Đình.

Khương Công nghe xong lời của Chúc Long, rơi vào trầm tư.

“Tiến vào Thiên Đình, là có thể thành thần, ngươi không muốn đi sao?” Giọng nói đầy mê hoặc của Chúc Long vang lên.

“Không muốn.” Khương Công trực tiếp từ chối.

“Ta không muốn bị người đó để mắt tới.” “Người đó đã chết rồi.” “Nhưng kiếm của người đó vẫn còn, truyền thừa của người đó vẫn còn.” Khương Công nói xong, mở mắt ra.

Mà Chúc Long thì mặt đầy vẻ cạn lời.

Ngươi không muốn đến Thiên Đình, vậy ngươi hỏi ta Thiên Đình ở đâu làm gì?

Khương Công đứng trên thân thể khổng lồ của Chúc Long, lẩm bẩm: “Ta muốn, triệt để hủy diệt Thiên Đình.” ...

Trường Thành.

Cùng với việc dị thú tan đi, mọi người mới có thể nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lưu Ly phân phó tướng sĩ ra khỏi Trường Thành, đem xương cốt của dị thú về, đây đều là tài nguyên chiến bị.

“Trận chiến kết thúc rồi, sao Chu Thánh vẫn chưa về?” Lưu Ly hỏi Thủ Mộ Nhân một câu.

“Anh ấy đến Thần Mộ rồi, trong thời gian ngắn chắc sẽ không về.” Thủ Mộ Nhân nhìn ra xa, anh ta cũng muốn đi, nhưng cửa chính cần có người canh giữ, để tránh dị thú quay trở lại.

Lưu Ly không nói gì thêm, cũng không đòi đến Thần Mộ.

Cô biết rõ thực lực của mình, đi chỉ làm vướng chân Chu Thánh, thà xử lý tốt cửa chính, chờ Chu Thánh an toàn trở về, để anh có thể nghỉ ngơi.

"Lưu Ly, đến cửa Đông gặp ta." Giọng nói của Tây Vương Mẫu Mẫu vang lên, gọi Lưu Ly qua.

Lưu Ly ngẩn ra, nhìn về phía Thủ Mộ Nhân.

"Đi đi, đây là vinh hạnh của cô." Thủ Mộ Nhân nói một câu.

"Tây Vương Mẫu Mẫu tìm tôi làm gì?" Lưu Ly trong lòng không hiểu, nhưng vẫn đi.

Thần Mộ.

Từ Tam vội vã chạy đến, thẳng đường bay về phía Thần Mộ.

Hắn đã chờ cơ hội này, chờ quá lâu rồi.

Trong Thần Mộ chôn cất các vị thần, trước đây hắn vẫn chưa có cơ hội đến giải phóng.

Chương 621

Nay Khương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu gây khó dễ cho Chúc Long, Người Gác Lăng duy nhất quấn lấy mình cũng đã qua giúp, vừa hay cho mình có cơ hội tiếp cận Thần Mộ, thả các vị thần ra.

"Các vị thần ra ngoài, ta xem ai còn có thể cản ta!" Từ Tam vẻ mặt kích động, Thần Mộ đã ở ngay trước mắt.

Cho dù Người Gác Lăng có nhận ra sau đó chạy đến, cũng không thể ngăn cản mình.

Từ Tam tăng tốc, đi đến cửa Thần Mộ, mượn thần lực, đẩy cửa lớn ra.

"Thả chúng ta ra ngoài, nhất định sẽ giúp ngươi thành thần." Giọng nói đầy mê hoặc lại vang lên, chỉ là đã yếu đi nhiều, và cũng có vẻ hữu khí vô lực.

Họ đang ở bên bờ vực của sự tiêu vong, nếu không có ai giải phóng họ, họ sẽ không lâu nữa sẽ chết hoàn toàn.

"Ta đương nhiên sẽ thả các ngươi ra, chỉ là những gì các ngươi nói, là thật hay giả?" Từ Tam cười khẽ.

Các vị thần nghe thấy giọng nói quen thuộc, không nhịn được kích động.

"Từ Tam, chỉ cần ngươi thả chúng ta ra, chúng ta liền có thể chúc phúc cho ngươi!" Giọng nói của các vị thần trở nên rất kích động.

Từ Tam đến rồi, họ được cứu rồi.

"Được." Từ Tam không chút do dự, bay đến thanh kiếm trấn sát các vị thần, đưa tay ra rút kiếm.

“Xèo...” Tay hắn vừa đặt lên kiếm, lập tức bốc khói.

“Đồ ngốc, ngươi dùng thần lực trước mặt nó, là muốn bị chém giết sao?” Giọng nói hận rèn sắt không thành thép của các vị thần vang lên.

Thanh kiếm đó chuyên chém thần, Từ Tam còn dùng thần lực để chạm vào, chẳng khác nào dùng cục băng chạm vào sắt nóng.

“Nhưng trong cơ thể ta, chỉ có thần lực.” Từ Tam cũng rất bất lực, hắn đã chuyển hóa toàn bộ sức mạnh trong cơ thể mình thành thần lực.

“Vứt bỏ thần lực trong cơ thể ngươi, khôi phục lại thân thể máu thịt, đợi chúng ta phục sinh, nhất định sẽ chúc phúc thần lực cho ngươi.” Giọng nói của các vị thần vang lên.

Lời này không khỏi khiến Từ Tam rơi vào do dự.

Một khi vứt bỏ thần lực, hắn sẽ không còn thủ đoạn bảo mệnh.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, nếu không Người Gác Lăng sắp đến rồi.” Các vị thần lại nói.

Từ Tam nhìn những chiếc quan tài đầy đất, nghiến răng, quả quyết tản đi thần lực của mình.

Hắn hoàn toàn tách thần lực ra khỏi cơ thể, thần lực dần dần tan biến, mà hắn cũng khôi phục lại thân thể máu thịt.

“Nếu các ngươi không chúc phúc cho ta, vậy ta sẽ cùng các ngươi đồng quy vu tận!” Từ Tam sau khi tản đi thần lực, đưa tay rút thanh kiếm trấn sát các vị thần ra.

Giây tiếp theo, Thần Mộ rung chuyển.

“Ầm ầm ầm...” Chu Thánh vừa chạy đến đáp xuống đất, còn chưa đứng vững đã cảm thấy Thần Mộ rung chuyển.

“Không ổn, đến muộn rồi.” Sắc mặt Chu Thánh ngưng trọng, hắn tăng tốc lao về trung tâm Thần Mộ.

Nếu sớm biết mục đích của Từ Tam là Thần Mộ, anh đã không đi hỗ trợ Khương Công, mà sẽ theo Từ Tam đến đây ngay từ đầu.

Từ Tam đã thành công, anh bây giờ chạy qua đó, chỉ là để cứu vãn tình thế.

Chu Thánh tăng tốc, trong khoảnh khắc đã đến trung tâm Thần Mộ.

Quan tài chôn cất các vị thần ở trung tâm Thần Mộ, đang từ từ mở ra.

“Từ Tam!” Chu Thánh hét lên một tiếng, cầm kiếm lao về phía Từ Tam.

Từ Tam không còn thần lực, hoàn toàn không phải đối thủ của Chu Thánh, lúc này cầm kiếm lùi lại, trốn sau quan tài, vội vàng hét lên: “Mau ra đi!” “Ha ha ha ha, Người Gác Lăng, chúng ta đã thoát khốn!” Từng vị thần linh vĩ ngạn từ trong quan tài bước ra.

Thân thể mục nát của họ, dần dần được thần quang chữa trị, thân thể khô héo, với tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên đầy đặn.

Họ được thần quang bao phủ, thần lực dần dần hồi phục.

Chu Thánh muốn ngăn cản, đã không kịp nữa.

“Chúng ta chúc phúc cho Từ Tam, để hắn có được sức mạnh của thần minh, bất lão bất tử, vĩnh sinh bất diệt!” “Chúng ta ban cho hắn sự siêu thoát khỏi lục đạo luân hồi, linh hồn vĩnh không tịch diệt!” “Chúng ta ban cho hắn được hưởng thái miếu, nhận hương hỏa thờ cúng của thế nhân!” “Chúng ta ban cho hắn thần vị, ngày sau vào thiên đình, có thể xếp vào hàng tiên ban.” Các vị thần vẫn chúc phúc cho Từ Tam, để hắn có được năng lực của thần minh.

Từ Tam được từng luồng ánh sáng bao bọc, thần lực đã mất trong cơ thể dần được bổ sung, nhưng tay hắn lại bị thanh kiếm kia thiêu đốt.

"Ngươi còn giữ thanh kiếm làm gì?" Các vị thần chất vấn.

"Muốn nhận được sự chúc phúc của thần, thì hãy vứt bỏ thanh kiếm trong tay ngươi." Từ Tam nghe vậy, nhìn thanh kiếm trong tay, vứt sang một bên.

Hắn trong sự bao bọc của thần quang, trở nên vĩ ngạn như thần minh.

Chu Thánh nhìn các vị thần đang hồi phục, âm thầm đi về phía thanh kiếm mà Từ Tam đã vứt, thanh kiếm đó có thể chém giết các vị thần đã phục sinh.

"Thiên địa này, sẽ lại do chúng ta nắm giữ!" Các vị thần phát ra tiếng nói, cả thế giới Sơn Hải đều có thể nghe thấy.

Khương Công đứng trên lưng Chúc Long, nhìn về phía Thần Mộ, mày nhíu chặt.

"Vẫn bị thả ra rồi sao?" Mối nguy hại của các vị thần, còn lớn hơn dị thú trong thế giới Sơn Hải.

Họ một khi vào nhân gian, sẽ lập tức trở thành thần của nhân gian, hoàn toàn khống chế nhân gian.

"Khương Công, họ ra ngoài, nhất định sẽ giải phóng ngô, đến lúc đó ngươi chết chắc!" Chúc Long gào thét.

Nó là con đường thông đến Thiên Đình, mà các vị thần muốn trở về Thiên Đình, tất nhiên phải giải phóng nó.

"Các vị thần thì sao?

Để họ ra ngoài rồi hãy nói." Khương Công không hề hoảng sợ,

Người Gác Lăng đã chạy đến ngăn cản rồi.

Cho dù không ngăn được, Người Gác Lăng cũng có thể trì hoãn hành động của các vị thần.

"Thực lực của các vị thần, vượt qua cả trời đất, họ một khi phục sinh, sẽ là sự tồn tại bất tử bất diệt!" "Chỉ cần trên đời vẫn còn hương hỏa của họ, họ sẽ không chết." Chúc Long hưng phấn nói, vô tình tiết lộ thông tin quan trọng.

"Hương hỏa sao?" Khương Công khẽ mỉm cười, dường như đã hiểu cách đối phó với các vị thần.

Chúc Long lập tức im lặng, nó cảm thấy mình đã nói điều không nên nói.

"Chỉ cần nhân gian không còn hương hỏa của họ, họ sẽ hoàn toàn biến mất." Khương Công nhìn Chúc Long.

"Ta không nói." Chúc Long phản bác.

"Thần không sợ bị chém giết, họ chỉ sợ bị lãng quên." Khương Công lại nói.

Chúc Long lập tức tắt ngúm, tất cả đều bị Khương Công đoán trúng.

Các vị thần không sợ bị trấn sát, chỉ cần còn một hơi thở, họ đều có thể phục sinh.

Họ sợ bị người đời lãng quên, hương hỏa cũng hoàn toàn bị cắt đứt.

Một khi bị lãng quên, một khi không còn hương hỏa, họ sẽ quên mình là ai, quên mình là thần, sẽ chết trong năm tháng.

Năm xưa người đó trấn sát họ, đã từng hủy diệt đạo thống mà họ để lại.

Nhưng con người vẫn thờ cúng thần, mới khiến họ không chết.

Chỉ cần trong sách có ghi chép, chỉ cần trong miếu có một nén hương, họ sẽ không biến mất.

Các vị thần mà người đó chôn cất năm xưa có mấy nghìn vị, mà nay phục sinh chỉ có mấy trăm vị, đại đa số các thần đều đã biến mất trong năm tháng, không ai nhớ đến sự tồn tại của họ, họ cũng không có hương hỏa lưu lại ở nhân gian.

"Vậy thì dễ rồi." Khương Công đã nghĩ ra cách đối phó với các vị thần.

Trung tâm Thần Mộ.

Chu Thánh đang định lấy thanh kiếm thì bị các vị thần trói lại.

"Người Gác Lăng, chúng ta phục sinh, trước hết lấy ngươi tế trời!" "Kết cục của kẻ đối địch với thần, chính là cái chết!" Các vị thần điều khiển ánh sáng trắng, ghim chặt Chu Thánh lại.

Chu Thánh nhìn thanh kiếm dưới chân, lạnh lùng nói: "Cho dù các ngươi là thần, ta cũng có thể chém!" "Khương Công giúp ta!" Giữa không trung vạn dặm.

Khương Công nghe thấy giọng nói của Chu Thánh, đại khái đã đoán được tình hình bên đó.

"Các vị thần phục sinh, thiên hạ đại loạn." Khương Công phỏng đoán, bây giờ ở nhân gian chắc hẳn đã xuất hiện rất nhiều thần tích.

Sau khi các vị thần phục sinh, họ sẽ hấp thụ hương hỏa thờ cúng của thế nhân ngay lập tức, tượng của họ sẽ khẽ phát sáng, khiến thế nhân tưởng rằng thần tiên hiển linh.

Đến lúc đó, hương hỏa của họ sẽ càng thịnh vượng, cũng càng khó giải quyết.

“Khương Công, không đầy một lát, các vị thần sẽ có thể bước ra khỏi Thần Mộ, đến lúc đó ông không cản được họ đâu!” Giọng nói của Chúc Long truyền vào đầu Khương Công.

“Họ, không ra được đâu.” Khương Công lấy ra Thủ Lăng Cổ Lâu, tay phải đỡ trong lòng bàn tay, từ trong cổ lâu truyền đến giọng nói của Lôi Chấn Tử.

“Khương Công, có phải đến lượt ta đi rồi không?” “Không, Bách công tử, ngươi đi cũng vô dụng.” Khương Công lắc đầu, tay trái nhẹ nhàng ấn lên con rồng khổng lồ đang quấn quanh cổ lâu.

“Thứ có thể trói được các vị thần, chỉ có sức mạnh của long mạch.” Khương Công hít sâu một hơi, khẽ hô: “Cửu long nghe lệnh, trói chặt các vị thần!” “Nghe ta triệu hoán, trấn áp càn khôn!” Nói xong, Khương Công tách ra sức mạnh của chín long mạch.

Chương 622

Chín long mạch, hiện ra dưới hình dạng hư ảnh, từ nhân gian bay đến. ...

Nhân gian, trong lãnh thổ An Lạc.

Tất cả các miếu đường thờ cúng thần tiên, đều xuất hiện thần tích.

Tượng thần tỏa ra ánh sáng hấp thụ hương hỏa, phảng phất như thần linh có cảm ứng.

Người trong miếu vô cùng kinh ngạc, hô lớn thần linh hiển linh, còn dùng điện thoại chụp lại.

Trong thời gian ngắn, không ít người đổ xô vào miếu, bái thần thắp hương.

Có người cầu đại phú đại quý, có người cầu thi đỗ nghiên cứu sinh, có người cầu ngoại tình không bị phát hiện, có người cầu tình yêu thuận lợi, có người cầu sự nghiệp ổn định.

Trong thời gian ngắn, bất kể là người tin thần hay người vô thần, đều lần lượt đổ xô vào miếu, dâng lên một nén hương cho thần.

Ngay cả miếu thổ địa ở địa phương, cũng hương khói không ngớt.

Và cũng vào lúc hương khói trong miếu thịnh nhất, các nơi ở An Lạc rung chuyển, phảng phất như xảy ra động đất, nhưng rất nhẹ.

Các biến cố xảy ra, khiến các cơ quan hữu quan lần lượt vào cuộc điều tra, nhưng điều tra xong, chẳng có chuyện gì.

Cuối cùng, cũng chỉ đành bỏ qua. ...

Trung tâm Thần Mộ.

Chu Thánh biết rõ mình không phải là đối thủ của các vị thần, họ

là thần, còn mình chỉ là người.

Có lẽ thời thượng cổ có người có thể giết thần, nhưng mình không làm được.

Anh chỉ có thể gọi Khương Công giúp đỡ.

"Không ai cứu được ngươi đâu!" Từ Tam vẻ mặt trêu tức nói.

Hắn bây giờ có sự chúc phúc của thần minh, thực lực tăng thêm một bậc, mạnh hơn trước rất nhiều.

Chỉ là, chưa vào được thiên đình, cuối cùng vẫn không phải là thần thật sự.

Chu Thánh không để ý đến Từ Tam, anh đang chờ Khương Công hỗ trợ.

Chỉ cần mình thoát khỏi sự trói buộc của các vị thần, lấy được thanh kiếm đó, là có thể giết chết các vị thần.

"Gầm!" Một tiếng rồng gầm truyền đến, chín con rồng ảnh từ trên trời giáng xuống, nhập vào cơ thể Chu Thánh.

Giây tiếp theo, khí tức trong cơ thể Chu Thánh tăng vọt, ánh sáng vàng bao quanh cơ thể, chấn tan thần quang, đột phá sự trói buộc của các vị thần.

Chu Thánh sau khi thoát khỏi trói buộc, ngay lập tức đi lấy kiếm.

Thanh kiếm đó là thanh kiếm duy nhất có thể chém thần, cũng là mấu chốt để khắc chế thần.

Các vị thần cũng biết thanh kiếm đó có thể đối phó với họ, lập tức dùng thần quang hóa thành lồng giam khóa chặt Chu Thánh.

"Từ Tam, mau đi lấy kiếm." Các vị thần ra lệnh cho Từ Tam.

Kiếm ở ngay bên cạnh Từ Tam, Từ Tam vừa đưa tay ra lấy kiếm,

lập tức như bị điện giật mà rụt lại.

“Ta không lấy được.” Từ Tam tuy không phải thần, nhưng toàn thân là thần lực, thanh kiếm đó cũng có thể chém hắn.

“Đồ vô dụng, ngươi tách hết thần tính trong cơ thể ra, là có thể lấy kiếm.” Các vị thần mắng lớn.

Điều này không khỏi khiến Từ Tam rơi vào do dự.

Một khi tách thần tính trong cơ thể ra, mình sẽ không còn sức mạnh của thần.

Có được thanh kiếm đó, tuy có thể nắm thóp các vị thần, nhưng cái giá phải trả là không thể thành thần.

Thành thần sẽ bị một thanh kiếm nắm thóp, không thành thần thì là người bình thường.

Đây là một lựa chọn khó khăn.

“Mau đi!” Các vị thần gầm lớn.

Mà Chu Thánh, mượn sức mạnh của long mạch, dễ dàng phá vỡ thần quang.

Sức mạnh của long mạch là sức mạnh của cả An Lạc, vô cùng cường đại.

Chu Thánh đã không chỉ một lần mượn sức mạnh của long mạch, nên sử dụng rất thành thạo.

Chu Thánh sau khi phá vỡ sự trói buộc của thần, nhanh chóng bay đến bên cạnh kiếm, vào lúc Từ Tam ra tay, nhanh chóng nắm lấy kiếm trong tay.

“Ong...” Một luồng khí mạnh mẽ quét qua, cả Thần Mộ ầm ầm sụp đổ.

Sức mạnh long mạch trong cơ thể Chu Thánh rót vào trong kiếm, kích hoạt sông núi trên thân kiếm. 【Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Kiếm Hiên Viên, điểm tích lũy của ký chủ đã được đổi hết!】 Cùng với tiếng nói của hệ thống vang lên, toàn bộ điểm tích lũy trong hệ thống của Chu Thánh biến mất.

"Thì ra đây là Kiếm Hiên Viên à." Chu Thánh đột nhiên cảm thấy mình bị lỗ.

Kiếm Hiên Viên này là do mình đoạt được, hoàn toàn không phải dùng điểm tích lũy của hệ thống để đổi.

"Hệ thống, ngươi lừa ta." Chu Thánh thầm mắng trong lòng. 【Đinh, ký chủ có thể triệu hoán Kiếm Hiên Viên bất cứ lúc nào, cũng có thể hoàn toàn khống chế Kiếm Hiên Viên!】 Giọng nói của hệ thống lại vang lên, điều này khiến Chu Thánh cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cũng có nghĩa là, mình hoàn toàn có thể triệu hoán Kiếm Hiên Viên, không cần phải đi cướp.

Chưa đợi Chu Thánh hoàn hồn, đòn tấn công của các vị thần đã ập đến, buộc Chu Thánh phải vứt bỏ Kiếm Hiên Viên trong tay.

Chu Thánh không cầm chắc, Kiếm Hiên Viên trong tay tuột ra.

Giây tiếp theo, hàng trăm cột sáng phong ấn Kiếm Hiên Viên.

Kiếm Hiên Viên là vũ khí sắc bén có thể chém giết họ, họ sẽ không để cho người khác nắm giữ.

"Muốn có được Kiếm Hiên Viên?

Ngươi mơ đi!" Các vị thần lại tấn công Chu Thánh, nhưng Chu Thánh chỉ khẽ mỉm cười, đưa tay ra một cái, Kiếm Hiên Viên lập tức xuyên qua thần quang bay vào tay Chu Thánh.

Nhìn thấy cảnh này các vị thần, lập tức ngây người.

"Không thể nào, điều này không thể nào, trừ người đó ra, không ai có thể nắm giữ Kiếm Hiên Viên!" "Người đó không có truyền nhân để lại, ngươi không thể nào nắm giữ kiếm của người đó!" "Giết!" Các vị thần kinh hoàng, tấn công Chu Thánh, nhưng Chu Thánh chỉ khẽ vung Kiếm Hiên Viên, liền hóa giải được đòn tấn công của họ.

Trước mặt Kiếm Hiên Viên, tất cả đòn tấn công của họ, giống như giấy, có thể dễ dàng phá giải.

Người đó đã kéo các vị thần cao cao tại thượng xuống khỏi thần đàn, tạo ra Kiếm Hiên Viên chuyên khắc chế thần linh.

Chỉ cần là người, đều có thể cầm kiếm chém thần linh!

Đây chính là nhân định thắng thiên!

Chu Thánh nhìn các vị thần, quay đầu vạch một đường trên đất, để lại kiếm khí, khiến các vị thần không thể ra ngoài.

"Người Gác Lăng, cho dù ngươi có thể nắm giữ Kiếm Hiên Viên, ngươi cũng không giết được chúng ta!" "Chúng ta là bất tử bất diệt, đợi chúng ta hồi phục thực lực, ngươi không giữ được chúng ta đâu!" "Ngươi có thể giết chúng ta vô số lần, còn chúng ta chỉ cần giết ngươi một lần!" Các vị thần thấy không ra được, chỉ có thể nói lời uy hiếp Chu Thánh.

Mà Chu Thánh cũng thực sự khó xử, những thần linh này bị trấn áp mấy nghìn năm mà không chết, là vì họ bất tử bất diệt.

Điều mình có thể làm, chỉ là ngăn họ không cho họ ra ngoài, chứ không có thủ đoạn giết họ.

Theo thời gian trôi đi, họ sẽ ngày càng mạnh, đến lúc đó họ tìm được cơ hội, mình sẽ gặp phiền phức.

“Ta có một cách, có thể diệt thần linh!” Giọng nói của Khương Công truyền vào.

Khương Công nói xong, nhìn về phía Trường Thành.

“Thủ Mộ Nhân.” Khương Công gọi một tiếng.

Thủ Mộ Nhân ngẩng đầu nhìn Khương Công một cái, tiếp tục ngồi trên tường thành.

“Ngươi đến Thần Mộ một chuyến, thay thế Người Gác Lăng trấn giữ các vị thần.” Khương Công tiếp tục nói.

Ông ta cần Chu Thánh trở về nhân gian diệt thần, mà Thần Mộ cần có người cầm kiếm trấn giữ các vị thần.

Thủ Mộ Nhân nghe vậy, nhảy xuống từ tường thành.

Khương Công vung cần câu xuống, Thủ Mộ Nhân đưa tay bắt lấy.

Chỉ thấy Khương Công cầm cần câu vung một cái, lập tức đưa Thủ Mộ Nhân đến Thần Mộ.

Chương 623

“Người Gác Lăng, giao Kiếm Hiên Viên cho Thủ Mộ Nhân, để anh ta trấn giữ các vị thần!” Khương Công phân phó.

Khương Công nói xong, từ Thủ Lăng Cổ Lâu lấy ra hai cánh cửa đồng xanh ném ra ngoài Thần Mộ, chính là nơi Chu Thánh đã để lại vết kiếm.

Cửa đồng xanh phóng to, cao đến trăm trượng.

Chu Thánh từ trong cửa đồng xanh bước ra, cửa đồng xanh đóng lại, nhốt các vị thần bên trong.

“Đây.” Chu Thánh đưa Kiếm Hiên Viên cho Thủ Mộ Nhân, Thủ Mộ Nhân ngồi trên bậc thềm trước cửa đồng xanh.

Anh ta có kinh nghiệm trông mộ, chẳng qua là đổi một nơi khác, trông giữ là thần thật mà thôi.

“Không được để thần bước ra khỏi cửa đồng xanh.” Khương Công nhắc nhở một câu.

Thủ Mộ Nhân không nói gì, mà cắm Kiếm Hiên Viên bên cạnh mình.

“Giao cho anh, tôi sẽ sớm trở về.” Chu Thánh nhìn Thủ Mộ Nhân nói.

“Trước khi anh trở về, tôi sẽ không để các vị thần bước ra khỏi cửa đồng xanh nửa bước.” Thủ Mộ Nhân trầm giọng nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu, nắm lấy cần câu, Khương Công dùng sức kéo một cái, lập tức kéo Chu Thánh vào trong Thủ Lăng Cổ Lâu.

Lời ông ta muốn nói, liên quan đến cơ mật, không thể để người

ngoài nghe thấy.

“Khương Công, ông có cách gì để diệt sát các vị thần?” Chu Thánh ngẩng đầu hỏi.

“Các vị thần không sợ chết, họ sợ bị lãng quên, họ còn có hương hỏa ở nhân gian, chỉ cần hương hỏa không dứt, họ sẽ không chết, ta nói vậy, ngươi hiểu chưa?” Khương Công từ từ nói.

“Ý của ông, là muốn tôi đến nhân gian, diệt đạo thống mà các vị thần để lại?” Chu Thánh hỏi lại một câu.

“Đúng.” Khương Công gật đầu.

“Vậy tôi hiểu rồi.” Diệt sát đạo thống mà các vị thần để lại ở nhân gian, đối với Chu Thánh không có nhiều khó khăn.

“Dỡ hết miếu của họ là được.” Chu Thánh nói.

Khương Công lắc đầu, chắp tay sau lưng đứng bên bờ sông, cảm thán: “Chỉ cần nhu cầu của con người không được thỏa mãn, đạo thống mà các vị thần để lại sẽ không biến mất.” “Con người thắp hương bái thần, chỉ để thỏa mãn những dục vọng tốt đẹp trong lòng.” “Dục vọng không dứt, thần tích không tan.” Thần có đạo thống để lại, có hương khói để lại, là vì nó đóng vai trò là nơi ký thác tinh thần.

Con người chỉ cần có tham dục, thần sẽ tồn tại.

Cho dù sự tồn tại của nó không có ý nghĩa thực tế nào, nhưng nó sẽ cho con người một sự an ủi tâm lý.

Tôi cầu Phật bái thần, tiếp theo tôi sẽ thuận lợi.

Thần không vĩ đại, chỉ là nó được con người cần đến mà thôi.

Chu Thánh nghe hiểu lời của Khương Công, rơi vào trầm tư.

“Vậy nên, thần không thể giết được sao?” Chu Thánh lẩm bẩm.

“Thần, là do dục vọng của con người mà sinh ra, chỉ cần con người còn có dục vọng, thần sẽ không biến mất.” “Ngươi có hai cách, một là xóa bỏ thần khỏi lịch sử, triệt để diệt tuyệt đạo thống mà thần để lại, và đặt ra quy tắc, để thế nhân không được bái thần.” Chu Thánh nghe vậy, lắc đầu: “Điều này tôi không làm được, tôi không thể ép buộc mọi người không tin vào thần.” Trừ khi giết hết tất cả mọi người, nếu không đều sẽ có người đi tin thần.

Ngay cả người vô thần, cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi thần.

“Cách khác, là tạo ra một vị thần mới, thay thế các vị thần.” Khương Công lại nói.

“Cái này... cái này rất khó.” Chu Thánh có chút do dự.

Cách này tuy có thể làm được, nhưng rất khó làm.

An Lạc tín ngưỡng hàng trăm vị thần, muốn lật đổ hết tất cả, chỉ tin vào một vị, điều này căn bản không thể làm được.

“Vậy nên mới cần ngươi đi làm.” Khương Công quay đầu nhìn Chu Thánh.

“Ngươi có thể lật đổ miếu của các vị thần, để người ta tin vào các tướng quân, thừa tướng, thậm chí là đế vương qua các triều đại, nhưng không được tin vào thần.” Khương Công lại nói.

Hiện nay trong lãnh thổ An Lạc, ngoài việc tin vào thần, còn có các loại miếu khác, ví dụ như miếu Quan Công, miếu Khương Công, miếu Võ Thánh v.v...

Tuy họ không phải là thần, nhưng trong lòng dân chúng, họ và thần không có gì khác biệt.

“Mau đi làm đi, ngươi có thể đẩy một người ra để thay thế thần minh.” Khương Công xua tay.

Chu Thánh khẽ gật đầu, anh phải chạy đua với thời gian, trước khi thực lực của các vị thần hồi phục đến đỉnh cao, phải xóa bỏ đạo thống mà thần minh để lại ở nhân gian.

“Tôi về trước một chuyến, sau đó đưa Lưu Ly đi cùng.” Chu Thánh nói, định rời khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu.

“Lưu Ly đã đến chỗ Tây Vương Mẫu Mẫu rồi, nhất thời không đi được đâu, ngươi tự đi đi.” Khương Công tiếp tục nói.

“Cô ấy đến chỗ Tây Vương Mẫu Mẫu làm gì?” “Chuyện tốt.” Khương Công nói một câu.

Chu Thánh nghe vậy, chần chừ một chút, cũng không nghĩ nhiều.

Tây Vương Mẫu Mẫu, chắc sẽ không làm hại Lưu Ly chứ?

“Ra khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu, ngươi sẽ có thể trở về nhân gian, nhớ kỹ, ngươi chỉ có một tháng.” Khương Công nhắc nhở.

Ông ta vừa mới tính, các vị thần hồi phục thực lực, nhiều nhất là một tháng là có thể hoàn toàn hồi phục.

Một tháng sau, nếu Chu Thánh vẫn chưa diệt sát đạo thống của các vị thần, vậy thì các vị thần sẽ có thể phá vỡ cửa đồng xanh mà ra.

Cho dù có Kiếm Hiên Viên, cũng không cản được tất cả các thần.

Kiếm Hiên Viên có thể gây sát thương cho thần, nhưng các thần khác có thể nhân cơ hội này trốn thoát.

“Tôi biết rồi.” Chu Thánh xua tay, bước ra khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu.

Khương Công đứng bên bờ sông, nhìn dòng sông tĩnh lặng.

Giây tiếp theo, trên mặt sông xuất hiện hình ảnh của Chúc Long.

“Không diệt được đâu, năm xưa người đó còn không diệt được đạo thống mà các vị thần để lại, hắn cũng không được.” Chúc Long

lạnh lùng nói.

“Ngươi sợ là không biết, hiện nay trong lãnh thổ An Lạc có rất nhiều miếu, đạo thống mà các vị thần để lại chỉ chiếm một phần rất nhỏ.” Khương Công nhàn nhạt nói.

Những văn thần võ tướng nổi tiếng trong lịch sử, sau khi chết đều có miếu để lại.

Họ, có thể thay thế đạo thống mà các vị thần để lại, trở thành nơi ký thác tinh thần của mọi người.

“Chỉ cần các vị thần còn một nén hương, còn một người nhớ đến, họ sẽ không biến mất.” Chúc Long lại nói.

Khương Công không trả lời, sự thật đúng là như vậy, nhưng vậy thì sao?

Chỉ cần Chu Thánh tạo ra một vị thần mới, là có thể thay thế họ.

“Không biết, ta ở nhân gian, còn lại bao nhiêu miếu.” Khương Công thì thầm. ...

Thượng Hải, trên không.

Chu Thánh nhìn đường phố phồn hoa, thành phố đèn đỏ rượu xanh, một thoáng hoảng hốt.

“Mình đã bao lâu rồi chưa về?” Chu Thánh có chút mờ mịt.

Ở thế giới Sơn Hải, hoàn toàn không cảm nhận được thời gian trôi qua, đã ở trong đó bao lâu, hoàn toàn không biết.

“Thôi kệ, một tháng thời gian, mình về nhà xem trước đã.” Chu Thánh nghĩ mình đã lâu không về, liền bay về nhà xem thử.

Vừa về đến cửa, Chu Thánh đã nghe thấy cuộc đối thoại của bố mẹ mình. "Nghe nói miếu Thái Bạch Kim Tinh hiển linh rồi, chúng ta đi cầu cho Đại Thánh một quẻ, hy vọng nó bình an." “Có tác dụng

không?" "Sao lại không có tác dụng?

Cả Thượng Hải đều đi cầu rồi, chắc chắn có tác dụng." "Được được được, đi đi đi." "Tôi à, phải cầu xin thần tiên cho thật tốt, cầu cho thần tiên bảo vệ Đại Thánh của chúng ta, cầu cho Đại Thánh của chúng ta, có thể về nhà xem một chút." "Đi thôi." Hai người vừa bước ra khỏi cửa nhà, đã nhìn thấy Chu Thánh đứng ở cửa.

Chu Thánh cười nói: "Mẹ, không cần cầu thần, con về nhà rồi." Tiểu khu Hạnh Phúc.

Chu Thánh về đến nhà, tùy ý ngồi xuống.

"Thần tiên hiển linh rồi." Lâm Phương kích động nói.

"Không phải thần tiên hiển linh, là con có thời gian về nhà." Chu Thánh nói đến đây, liền giật bức tranh Thần Tài trong nhà xuống, vứt vào thùng rác.

"Ba mẹ, sau này đừng tin thần nữa." Chu Thánh nói với ba mẹ mình.

Ba Chu mẹ Chu nhìn nhau, không nói gì, chỉ lẳng lặng cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn trong nhóm.

"Láng giềng ơi, mọi người đừng tin thần nữa, không đáng tin đâu." Họ không cần Chu Thánh giải thích, Chu Thánh nói gì thì chính là cái đó.

Thắp hương bái thần, vốn dĩ chỉ là để ký thác tâm linh, để cầu thuận tâm như ý mà thôi.

Chương 624

Chu Thánh về nhà, đối với ba Chu mẹ Chu mà nói, không có chuyện gì thuận tâm hơn thế này nữa.

“Ăn một bữa cơm rồi hẵng đi.” Lâm Phương kéo tay Chu Thánh nói.

Bà biết Chu Thánh về một lần không ở được lâu, bà cũng không trông mong Chu Thánh có thể ở nhà.

Kỳ vọng duy nhất của bà, là Chu Thánh có thể ở nhà ăn một bữa cơm.

“Vâng.” Chu Thánh gật đầu đồng ý.

Trong một tháng, dành ra một chút thời gian ăn cơm ở nhà vẫn không thành vấn đề.

“Được, mẹ đi mua thức ăn.” Lâm Phương cười nói rồi đi ra khỏi nhà, trong phòng khách chỉ còn lại Chu Thánh và Chu Kiến Quốc.

“Con trai, ba mẹ không giúp được con nhiều, chúng ta chỉ có thể kêu gọi những người xung quanh, đừng đi tín ngưỡng thần.” Chu Kiến Quốc mở lời.

“Ba, thế là đủ rồi, con sẽ tự mình xử lý.” Chu Thánh mỉm cười nói.

Chu Kiến Quốc quay về thư phòng, lấy ra một lá bùa bình an, nói: “Đây là bùa bình an ba cầu cho con, chắc cũng không còn tác dụng nữa.” Chu Thánh nhận lấy xem qua một chút, rồi lẳng lặng cất đi.

Lá bùa bình an này là cầu từ chùa, nói có tác dụng thì thật ra chẳng có tác dụng gì.

Nhưng, đây là một chút tấm lòng của ba mẹ mình.

Trong các vị thần, không có Phật, nên Chu Thánh hoàn toàn không để ý đến Phật.

Phật là từ cuối thời Hán mới truyền vào An Lạc, còn các vị thần thì đã tồn tại từ thời thượng cổ.

Phật chỉ là tín ngưỡng, còn các vị thần thì thực sự tồn tại.

"Có lẽ, có thể dùng Phật giáo để thay thế các vị thần." Chu Thánh thì thầm.

Nhưng nghĩ lại, cũng không được, Phật giáo là từ nước ngoài truyền vào lãnh thổ An Lạc, vốn không phải là giáo hội bản địa của An Lạc, nếu để nó thay thế các vị thần, sẽ gây ra một cú sốc lớn cho giáo hội bản địa.

"Vẫn phải dùng các nhân vật lịch sử để thay thế các vị thần mới được." Chu Thánh lẩm bẩm.

"Con trai, hôm nay trên toàn quốc đều xuất hiện không ít thần tích, e là sẽ có càng nhiều người thắp hương bái thần." Chu Kiến Quốc nói, rồi mở TV.

Trên TV đang phát tin tức. 【Gần đây, trong các miếu mạo trên toàn quốc đều xuất hiện thần tích, hiện tượng trái với tự nhiên này rốt cuộc là chuyện gì, chúng ta hãy nghe chuyên gia và đạo trưởng phân tích.】 【Chuyên gia: Tượng thần phát sáng, chẳng qua là do khói hương đốt hun đúc tượng thần, cộng thêm ánh nến chiếu rọi, hình thành hiện tượng quang nhiệt, chúng ta phải tin vào khoa học, không thể mù quáng sùng bái.】 【Đạo trưởng: Đây là thần linh hiển hiện, trên toàn quốc, chỉ có tượng thần mới phát sáng, hơn nữa còn gây ra động đất, tôi dám nói, trong tương lai không xa, các vị thần sẽ trở về thế gian!】 Chu Thánh xem xong tin tức, mới nhận ra các vị thần sống

lại đã mang đến ảnh hưởng lớn đến thế nào cho thế gian.

"Chẳng trách Khương Công nói muốn giải quyết hương hỏa của họ rất khó, chỉ cần thần tích này xuất hiện, dù là những người không tin thần, cũng sẽ tin rằng có thần tồn tại." Chu Thánh cảm thấy áp lực nặng nề, muốn thay thế hương hỏa của các vị thần, quá khó.

Toàn quốc đều xuất hiện thần tích, thu hút vô số người sùng bái, muốn xóa sạch dấu vết tồn tại của họ, căn bản không thể làm được.

"Một tháng, khó lắm." Chu Thánh lắc đầu, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Tối đến, Lâm Phương mua thức ăn về, nấu một bữa ngon.

Chu Thánh ở nhà ăn cơm cùng gia đình xong, liền đến bộ phận đặc biệt tìm Đường Nguyên Minh.

Đường Nguyên Minh biết hết mọi chuyện, và ông ta có thể đại diện cho quốc gia.

Chu Thánh đến kinh đô, Đường Nguyên Minh đang ở bên cạnh một nghĩa địa ngoài vành đai ba, đã chuẩn bị sẵn đồ nướng và rượu.

"Tôi biết cậu sẽ quay lại mà, đã đợi cậu lâu rồi." Đường Nguyên Minh cảm nhận được Chu Thánh, liền lên tiếng gọi.

Chu Thánh theo tiếng nói đáp xuống, nhìn Đường Nguyên Minh đang ngồi trên một ngôi mộ.

"Anh đợi tôi thì thôi đi, sao lại ở nghĩa địa?" Chu Thánh có chút không hiểu.

"Chẳng phải để cậu cảm thấy thân thiết hơn sao, cậu hay hoạt động trong mộ cổ mà." Đường Nguyên Minh cười nói.

Chu Thánh: "....." Đường Nguyên Minh thấy Chu Thánh cạn lời, cười nói: "Được rồi được rồi, qua đây uống rượu ăn chút gì đi, ở nơi

đó cậu chẳng ăn được gì cả." Chu Thánh đi đến trước mặt Đường Nguyên Minh, thấy ông ta ngồi trên mộ, không nhịn được nói: "Ngồi trên mộ người khác là chuyện rất vô đạo đức đấy." "Đây là mộ của tôi." Đường Nguyên Minh lau bia mộ, trên đó khắc tên ông ta.

"Anh đây là……" "Haiz, chuẩn bị trước thôi mà." Đường Nguyên Minh cười nói.

Chu Thánh không nói gì, ngồi xuống bên cạnh Đường Nguyên Minh, cầm ly rượu lên uống một ngụm.

"Không có chuyện gì lớn, cậu sẽ không quay về đâu." Đường Nguyên Minh tiếp tục nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu, tiếp tục ăn thịt.

"Liên quan đến thần?" "Ừ." "Toàn quốc đều xuất hiện thần tích, chẳng lẽ là các vị thần xuất hiện?

Không thể nào?" "Ừ." Chu Thánh vẫn gật đầu.

"Mẹ nó, thật sự có thần à!" Đường Nguyên Minh kinh ngạc.

"Họ tạm thời bị trấn áp, tôi về là để giải quyết triệt để họ." Chu Thánh vừa ăn thịt vừa bình tĩnh nói.

Đường Nguyên Minh nghe lời Chu Thánh, hồi lâu không nói nên lời.

Thần, tồn tại!

Lại còn bị trấn áp!

"Khoan đã, tại sao phải trấn áp thần?" Đường Nguyên Minh không hiểu.

Chu Thánh đặt ly rượu trong tay xuống đất, quay đầu nhìn chằm chằm Đường Nguyên Minh, chỉ tay lên trời: "Anh có muốn trên đầu chúng ta có một vị thần làm chủ sinh tử của chúng ta không?" Đường

Nguyên Minh im lặng.

Ông ta vừa rồi quá kích động, suýt nữa quên mất, đây là thế giới lấy con người làm gốc.

Nếu đột nhiên xuất hiện một vị thần, chắc chắn sẽ nô dịch cả thế giới.

Thần cao cao tại thượng, coi trời bằng vung, không thể nào chung sống hòa bình với nhân loại.

"Phải rồi, thế giới này, đã không cần thần nữa." Đường Nguyên Minh muộn màng nhận ra.

"Tôi phải làm gì để giúp cậu?" Đường Nguyên Minh ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

"Diệt thần, để các nhân vật lịch sử thay thế vai trò của thần." Chu Thánh nói thẳng.

Đường Nguyên Minh nghe vậy, thoáng ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra.

"Để các võ tướng thần võ trong lịch sử, thay thế địa vị của các vị thần, trở thành chỗ dựa tinh thần trong lòng người dân." Đường Nguyên Minh mở lời.

"Đúng, thần phải bị xóa sạch triệt để, chỉ khi thế nhân quên lãng họ, họ mới biến mất." Chu Thánh nghiêm túc nói.

Đường Nguyên Minh nâng ly rượu uống một ngụm, phủi bụi trên mông rồi đứng dậy.

"Giao cho tôi." Chuyện này, đối với ông ta không khó.

"Diệt thần trong miếu vũ thì dễ, cái khó là diệt thần trong lòng thế nhân." Chu Thánh cảm thán.

"Rồi sẽ giải quyết được thôi, yên tâm đi." Đường Nguyên Minh

vỗ vai Chu Thánh, nghiêm túc đứng dậy.

“Làm việc thôi.” Trong nháy mắt, trong nghĩa địa, không ít người bò ra. *** Thần Mộ, sau cánh cổng đồng xanh.

Những vị thần một lần nữa bị nhốt lại, lúc này có vẻ đã bình tĩnh hơn một chút.

Họ đã thoát khỏi phong ấn, mỗi giờ mỗi khắc đều đang khôi phục sức mạnh của mình, đợi sức mạnh khôi phục đến đỉnh phong, là có thể xông ra ngoài.

“Người trấn giữ chúng ta bên ngoài không phải là Người gác lăng, hắn đã về nhân gian rồi.” “Chẳng lẽ hắn có thủ đoạn đối phó chúng ta?” “Chúng ta phải cử một người đến nhân gian theo dõi hắn, ta nghi ngờ hắn biết cách đối phó chúng ta.” “Không thể không đề phòng.” Các vị thần thương lượng một hồi, đều nhìn về phía Từ Tam.

“Để ta đi, ta đã hoạt động ở nhân gian mấy nghìn năm, có thể nhanh chóng tìm thấy Người gác lăng và ngăn cản hắn.” Từ Tam bước ra nói.

Hắn không muốn bị nhốt ở đây, nếu không thực lực sẽ không thể tiến thêm một bước.

“Bất kể Người gác lăng làm gì, ngươi đều phải ngăn cản hắn.” Một vị thần nói với Từ Tam.

“Yên tâm đi, ta biết chừng mực.” Từ Tam xua tay nói.

Các vị thần nhìn nhau, rồi cưỡng ép mở cổng đồng xanh.

Thứ có thể ngăn cản họ, không phải là cổng đồng xanh, mà là kiếm Hiên Viên.

Khi cổng đồng xanh mở ra một khe hở, người giữ mộ đang trấn thủ ở cửa mở mắt ra, tay nắm lấy chuôi kiếm Hiên Viên.

“Cút về!” Người giữ mộ vung một kiếm, kiếm quang lập tức đẩy lùi các vị thần.

Nhưng các vị thần liên thủ hợp lực chống lại đòn tấn công của kiếm Hiên Viên, đẩy cổng ra thêm một chút, đủ cho một người ra vào.

“Đi!” Từ Tam không chút do dự, hóa thành một luồng sáng trắng bay ra ngoài.

Người giữ mộ cầm kiếm chống cự, nhưng các vị thần đã kìm hãm đòn tấn công của người giữ mộ, kìm hãm trong ba giây mới buông tay.

Trong ba giây đó, họ cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Chương 625

Thần lực mà họ khôi phục được trong những ngày qua, toàn bộ bị chém nát, thân thể khó khăn lắm mới khôi phục được, cũng trở nên thương tích đầy mình.

"Thanh kiếm đó phải xử lý." "Đợi Từ Tam trở về, bọn ta liên thủ, dù hy sinh nghìn năm tu vi, cũng phải phong ấn nó!" "Ta cảm nhận được hương hỏa của chúng ta rất thịnh, điều này giúp tốc độ khôi phục của chúng ta nhanh hơn, không cần đến một tháng, chúng ta có thể khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong, đến lúc đó dù Người gác lăng quay lại, hắn cũng không giết được bọn ta." Các vị thần trao đổi với nhau.

Thực lực hiện tại của họ, chỉ bằng một phần trăm thời kỳ đỉnh phong, ai cũng có thể cầm kiếm giết họ.

Đợi khi thực lực của họ khôi phục, muốn đối phó họ, chỉ dựa vào một thanh kiếm là không đủ, bản thân cũng phải có thực lực.

"Không ai có thể ngăn cản bọn ta sống lại, bọn ta trở về nhân gian, là xu thế tất yếu!" Một vị thần hô lớn. ...

Bên ngoài Thần Mộ.

Từ Tam vừa chạy ra đã bị Khương Công để mắt tới.

"Thủ Lăng Cổ Lâu, trấn!" Khương Công ném Thủ Lăng Cổ Lâu ra để trấn áp Từ Tam.

Nhưng tốc độ của Từ Tam rất nhanh, toàn bộ bay về phía Trường Thành.

"Tây Vương Mẫu!" Khương Công gọi một tiếng.

Ông ta bây giờ đuổi theo đã không kịp, chỉ có thể hy vọng Tây

Vương Mẫu trong Trường Thành ra tay ngăn cản Từ Tam.

Nhưng Tây Vương Mẫu không ra tay, cũng không trả lời.

"Từ Phúc to gan, còn không quỳ xuống!" Tần Thủy Hoàng giận dữ gầm lên, Từ Tam đang chạy bỗng loạng choạng ngã nhào.

Từ Tam hiện tại tuy đã thoát khỏi ảnh hưởng của Từ Phúc, trở thành một con người hoàn toàn mới, nhưng phần lớn ký ức của hắn là của Từ Phúc, vẫn sẽ bị ảnh hưởng bởi Từ Phúc.

Mà Từ Phúc sợ nhất, chính là Tần Thủy Hoàng.

Từ Tam đứng dậy liếc nhìn Tần Thủy Hoàng trên không, không để ý mà tiếp tục chạy về hướng Trường Thành.

Tần Thủy Hoàng đứng trên không giận dữ nhìn Từ Tam, không dám tùy tiện ra tay.

Ông biết rõ bản thân hiện tại không phải là đối thủ của Từ Tam, mình chỉ có thể tạm thời trấn áp hắn.

Nhưng như vậy là đủ rồi, đã tranh thủ được một chút thời gian cho Khương Công.

Khương Công ngồi trên lưng Chúc Long, quăng cần câu, móc trúng người Từ Tam.

"Về đây cho ta." Khương Công dùng sức kéo một cái, Từ Tam bay ngược trở lại.

Nhưng Từ Tam phản ứng cũng rất nhanh, hắn trực tiếp dùng thần lực bao bọc bản thân, dùng chiêu kim thiền thoát xác.

Khi Khương Công thu cần câu lại, Từ Tam đã chạy mất.

Khương Công nhìn lưỡi câu, lẩm bẩm: "Cá, sổng mất rồi." Từ Tam được tất cả các vị thần chúc phúc, khó đối phó hơn trước.

Khương Công nhìn Từ Tam chạy vào Trường Thành, bất đắc dĩ nói: "Người gác lăng, Từ Tam đã vào nhân gian, ngươi nhớ đối phó một chút, sức mạnh của long mạch có thể giúp ngươi đối phó hắn." Khương Công truyền tin cho Người gác lăng xong, liền yên tâm ngồi trên lưng Chúc Long.

Ông ta hiện tại vẫn chưa thể rời đi, ông ta phải tiêu diệt sinh cơ của Chúc Long. ...

Trong nghĩa địa.

Chu Thánh nhìn từng người sống từ trong mộ đi ra, hoàn toàn ngẩn người.

"Các anh đổi địa điểm làm việc à?" Chu Thánh nghi ngờ nhìn Đường Nguyên Minh.

"Cũng gần như vậy." Đường Nguyên Minh cười nhẹ.

"Các anh thông báo cho các bộ phận, phàm là sách vở liên quan đến thần, toàn bộ tiêu hủy, phàm là miếu thần, toàn bộ thay đổi." Đường Nguyên Minh hạ lệnh.

"Lão đại, tiêu hủy sách vở về thần thì dễ, nhưng miếu thần khó thay đổi." "Miếu mạo thuộc hiệp hội giáo hội quản lý, họ sẽ không dễ dàng thay đổi thần linh mà mình tín ngưỡng." "Lão đại, gần đây khắp nơi đều xuất hiện thần tích, nếu chúng ta cưỡng ép thay đổi, e là sẽ xảy ra chuyện." Mọi người nhao nhao nói.

Đường Nguyên Minh nhìn mọi người, thái độ kiên quyết nói: "Thông báo xuống dưới, trong ba ngày phải hoàn thành tất cả cho tôi!" "Ngoài ra, khởi động Cục Bảo mật, những chuyện liên quan đến thần, đều không được đề cập, và đưa vào luật pháp." Mọi người thấy thái độ của Đường Nguyên Minh kiên quyết như vậy, lập tức hiểu ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Hiểu rồi, chúng tôi đi làm ngay.” Họ không dám chậm trễ, trực tiếp rời khỏi nghĩa địa.

“Đây chỉ là trị ngọn không trị gốc.” Chu Thánh mở lời.

“Trước hết trị ngọn đã, rồi từ từ trị gốc, thần linh chỉ là tín ngưỡng thôi, để họ đổi một tín ngưỡng khác là được.” Đường Nguyên Minh thản nhiên nói.

Chu Thánh nghe vậy, khẽ gật đầu, điều này cũng đúng.

Trước trị ngọn sau trị gốc, trước tiên giảm thiểu ảnh hưởng của thần xuống mức thấp nhất, rồi từ từ giải quyết.

“Đúng rồi, Phật giáo có cần giải quyết không?” Đường Nguyên Minh lại hỏi.

“Phật, là cái thá gì?” Chu Thánh đầy vẻ khinh thường.

Đường Nguyên Minh nghe vậy sửng sốt, rồi bật cười.

“Phải rồi, Phật là cái thá gì?

So với thần của An Lạc ta, chẳng là gì cả.” “Tiếc là thần sẽ nô dịch thế nhân, nếu không……” “Anh còn muốn thần cống hiến cho An Lạc à?” Chu Thánh nhìn Đường Nguyên Minh.

Đường Nguyên Minh cười gật đầu, nói: “Một vị thần, có thể sánh với một chiếc quân hạm đấy.” Nếu con người có thể nô dịch thần, thì An Lạc của ông ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Tiếc là, con người không có thực lực để khống chế được thần.

“Người gác lăng, Từ Tam đã trở về nhân gian, sức mạnh của long mạch có thể giúp ngươi đối phó hắn.” Giọng của Khương Công đột nhiên truyền đến, biểu cảm của Chu Thánh lập tức đông cứng lại.

“ĐM, Từ Tam không phải đang bị giam cùng với thần sau cánh cổng đồng xanh sao?

Sao hắn lại chạy ra được?" "Dù có chạy ra, ông và Tây Vương Mẫu cũng không ngăn lại một chút à?" Chu Thánh cạn lời.

Cánh cổng đồng xanh lớn như vậy, lại không ngăn được một Từ Tam nhỏ bé.

Hơn nữa, Khương Công và Tây Vương Mẫu đang làm cái gì vậy?

Chu Thánh xoa xoa thái dương, vốn tưởng có Đường Nguyên Minh giúp đỡ, mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng.

Không ngờ, Từ Tam lại đến.

Không có hồi kết.

Chu Thánh xoa xoa thái dương, quay đầu nhìn Đường Nguyên Minh.

"Sao vậy?" Đường Nguyên Minh hỏi.

"Chuyện diệt thần cứ giao cho anh trước, tôi đi đối phó Từ Tam." Chu Thánh nói với ông ta.

Đường Nguyên Minh biết đó là Từ Tam, liền nặng nề gật đầu.

"Từ Tam giao cho cậu, những chuyện khác giao cho tôi." Đường Nguyên Minh nói xong, lấy ra một bộ đàm đưa cho Chu Thánh.

"Trong xã hội hiện nay, bộ đàm không dây vẫn tiện dụng hơn, có tình hình gì, liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." Đường Nguyên Minh nói xong, quay người rời đi.

Chu Thánh nhìn bộ đàm, tùy ý cất đi.

"Từ Tam, nhân gian không có chỗ cho ngươi gây rối đâu!" Chu Thánh đặt ly rượu trong tay xuống, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ. ...

Trên đảo tiên Phương Trượng.

Nơi đây, đã biến thành một đống đổ nát, mọi thứ trên đó đều bị phá hủy.

Hơn nữa để đề phòng Thiên Tôn hội có thể trỗi dậy, Đường Nguyên Minh còn đặc biệt sắp xếp vài người ở lại ba hòn đảo tiên.

Từ Tam vừa quay về, không nhịn được mà về đảo tiên trước.

Khi nhìn thấy đống đổ nát trên đảo tiên, hắn từ từ đáp xuống từ trên không, đi trên đống đổ nát.

"Ai?

Đứng lại!" Một người của bộ phận đặc biệt từ trong đống đổ nát đi ra, rút súng chỉ vào Từ Tam.

Phàm là đến đảo tiên, đều là tàn dư của Thiên Tôn hội.

Từ Tam không quay đầu, chỉ tùy tay vung một cái, tất cả mọi người ẩn nấp trên đảo tiên, lập tức bị hắn tóm đến trước mặt.

Và vũ khí trong tay họ, cũng bị Từ Tam dễ dàng bóp nát.

Từ Tam từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn họ, lên tiếng hỏi: "Người của Thiên Tôn hội của ta đâu?" "Thiên Tôn hội, sớm đã không còn nữa." Một trong số đó lên tiếng.

"Phải rồi, Thiên Tôn hội của ta đã không còn nữa." Giọng điệu của Từ Tam đầy vẻ mỉa mai.

Chương 626

Thiên Tôn hội, hoạt động mấy nghìn năm, thế lực trải rộng khắp cả nước, thậm chí còn kiểm soát không ít quốc gia.

Nhưng một sớm bị diệt, ba căn cứ ở hải ngoại đều bị phá hủy, các chi nhánh trên toàn quốc cũng đều bị xóa sổ.

Có lẽ vẫn còn không ít tàn dư của Thiên Tôn hội, chỉ là bây giờ họ không làm nên trò trống gì.

Từ Tam hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn, có người lấy máy liên lạc ra định gọi người.

Từ Tam khẽ nắm tay lại, người đó cùng với máy liên lạc, lập tức bị bóp nát.

"Các ngươi, tạm thời làm thủ hạ của ta đi." Từ Tam nói với họ.

Hắn vừa trở về, cần một số thủ hạ giúp mình làm việc.

"Không thể nào!" Họ đều là người của bộ phận đặc biệt, sẽ không thần phục thế lực tà ác.

Từ Tam khẽ điểm một ngón tay, một luồng sáng trắng chui vào trán mọi người, dùng ánh sáng trắng bao bọc thùy trán trong não, khống chế tư duy của họ.

"Quỳ xuống!" Từ Tam khẽ quát một tiếng, mọi người mặt không biểu cảm, cơ thể có chút cứng nhắc quỳ xuống.

"Thế mới phải chứ." Từ Tam cười nhẹ, chỉ thị: "Các ngươi đi điều tra xem, Người gác lăng trở về nhân gian là để làm gì, tiện thể thông báo cho Người gác lăng một tiếng, ta ở đảo tiên Phương Trượng đợi hắn." "Vâng!" Mọi người gật đầu, rồi lần lượt rời đi.

Từ Tam tùy tay vẫy một cái, đại điện liền khôi phục, nhưng đây chỉ là bề ngoài, thực tế vẫn là đống đổ nát.

"Thần nhiều quá, chết một ít cũng tốt." Từ Tam khẽ nói.

Hắn muốn thành thần, nhưng không muốn có quá nhiều thần.

Thần quá nhiều, nhân gian không đủ chia, thần quá ít lại khó đối phó với Người gác lăng.

Chết một nửa, giữ lại một nửa là tốt nhất. ...

Trên đường bờ biển.

Trong bộ đàm của Chu Thánh, đột nhiên truyền đến tin tức của Đường Nguyên Minh.

"Người gác lăng, đảo tiên Phương Trượng có thể đã xảy ra chuyện, một thủ hạ của tôi đã chết ở đảo tiên Phương Trượng, những thủ hạ khác đã rời khỏi đảo tiên Phương Trượng." "Họ đã nhận tử lệnh, không có lệnh của tôi, cả đời không thể bước ra khỏi đảo tiên Phương Trượng, nhưng bây giờ lại ra ngoài, hơn nữa lộ trình hành động của họ rất kỳ quái." Giọng của Đường Nguyên Minh đầy vẻ nghiêm trọng, ông ta đoán rằng đảo tiên Phương Trượng đã xảy ra chuyện.

"Từ Tam đã trở về." Chu Thánh bình tĩnh nói.

Từ Tam đã trở về, trở về đảo tiên Phương Trượng.

"Tôi cũng nghi ngờ như vậy." Giọng của Đường Nguyên Minh lại một lần nữa xuất hiện trong bộ đàm.

Chu Thánh nhìn về phía đảo tiên Phương Trượng ở xa, không nhịn được nói: "Từ Tam mỗi lần trở về, đều về đảo tiên, muốn tìm hắn, lên đảo tiên là được." "Từ Tam giao cho cậu, những chuyện khác tôi sẽ lo liệu." Đường Nguyên Minh lại nói.

“Ừ.” Chu Thánh gật đầu, kết thúc cuộc gọi với Đường Nguyên Minh.

Anh vừa định đến đảo tiên Phương Trượng, một người đạp biển mà đến, là thủ hạ của Đường Nguyên Minh.

Đường Nguyên Minh là bộ trưởng bộ phận đặc biệt, thủ hạ của ông ta đều là cao thủ Tiên Thiên, đạp biển mà đi chỉ là chiêu thức đơn giản nhất.

Chu Thánh dừng bước, khẽ nhíu mày nhìn người đó đi đến trước mặt mình.

“Thiên Tôn đại nhân, đang đợi ngài ở đảo tiên Phương Trượng!” Người đó mặt không biểu cảm mở lời.

Chu Thánh nghe vậy, điểm mấy ngón tay lên người đó, khống chế anh ta lại.

“Bị khống chế rồi?” Thủ hạ của Đường Nguyên Minh, sẽ không phản bội ông ta, trừ khi bị Từ Tam khống chế.

Chu Thánh kiểm tra một lượt, thấy trong não anh ta có một khối ánh sáng trắng, ánh sáng trắng đó đã giam cầm thùy trán trong não, khống chế tư duy và hành động của họ.

Chu Thánh thử xua đuổi ánh sáng trắng, nhưng khí tức của mình vừa phóng ra, ánh sáng trắng lập tức cuồng bạo, xé nát não của anh ta.

Người đó, cũng vì thế mà chết đi.

“Đường Nguyên Minh, những thủ hạ anh sắp xếp ở đảo tiên Phương Trượng, đều bị Từ Tam khống chế não, trong thùy trán của họ có một khối ánh sáng trắng, đừng dễ dàng chạm vào, sẽ phát nổ đấy.” Chu Thánh nói xong qua bộ đàm, liền bay về phía đảo tiên Phương Trượng.

Đảo tiên Phương Trượng lúc này trông vẫn còn nguyên vẹn, tràn đầy sức sống.

Nhưng tất cả đều là giả.

Ba hòn đảo tiên giờ đây đều là đống đổ nát, đảo tiên Phương Trượng trước mắt, không thể nào khôi phục trong thời gian ngắn được.

Chu Thánh lấy trường đao ra, từ từ đáp xuống từ trên không.

Anh không mang kiếm Hiên Viên, không có thủ đoạn khắc chế Từ Tam, nhiều nhất chỉ có thể cầm chân hắn.

"Có bạn từ phương xa đến, chẳng vui sao!" "Người gác lăng, không dám vào à?" Trong đại điện, vang lên giọng của Từ Tam.

Chu Thánh hít sâu một hơi, rồi đi vào đại điện.

Trong đại điện, Từ Tam ngồi trên đất, trước mặt đặt một bàn trà và ấm trà.

"Từ Tam!" Chu Thánh gọi một tiếng, rút trường đao trong tay ra.

"Người gác lăng, ngươi và ta cũng coi như là người quen cũ, không cần phải vừa gặp đã động thủ chứ." Từ Tam ung dung nói.

Hắn không hề sợ Người gác lăng.

Chu Thánh thấy Từ Tam muốn nói chuyện với mình, liền ngồi xuống ngay cửa, cùng hắn kéo dài thời gian.

Từ Tam tự rót cho mình một tách trà, rồi lại rót cho Chu Thánh một tách, hắn ném tách trà về phía Chu Thánh, nhưng Chu Thánh trở tay hất văng tách trà ra ngoài.

"Trà này, ta đã trồng hai nghìn năm, mỗi lá trà đều là bảo vật vô giá, đáng giá nghìn vàng." Từ Tam giải thích.

Chu Thánh vẫn không hề động lòng.

“Thôi vậy, ta tự mình uống.” Từ Tam nâng tách trà lên uống một ngụm, tiện thể nghe thủ hạ báo cáo tình hình.

“Thiên Tôn đại nhân, sau khi Người gác lăng trở về, đã bắt đầu diệt tất cả miếu thờ thần, cắt đứt hương hỏa của thần.” Từ Tam nghe những lời này, lập tức hiểu ra Chu Thánh định đối phó với thần như thế nào.

“Hóa ra, điểm yếu của thần, lại ở nhân gian.” Từ Tam cười nhẹ nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh cầm đao đứng dậy, chỉ vào Từ Tam.

“Đến đây.” Anh nghĩ, Từ Tam sắp ra tay với mình, dù sao Từ Tam cũng đứng về phía các vị thần.

“Đến cái gì mà đến, ngươi thật sự nghĩ ta đến để ngăn cản ngươi à?” Từ Tam nhẹ giọng nói.

“Nếu không thì sao?” Chu Thánh nhìn chằm chằm Từ Tam.

“Đúng là vậy.” Từ Tam cười nói.

Nói xong, Từ Tam uống một ngụm trà, bổ sung: “Tuy ta đến để ngăn cản ngươi, nhưng không phải bây giờ.” Chu Thánh nghe vậy, nhìn thẳng vào Từ Tam, anh đột nhiên hiểu ra ý đồ của Từ Tam.

Suy nghĩ của Từ Tam, không ngoài việc muốn mình giết thêm vài vị thần, để hắn tiện bề làm lớn làm mạnh.

Dù sao nếu thần linh quá nhiều, địa vị của hắn trong các vị thần sẽ rất thấp.

Nhưng nếu thần linh chết nhiều, hắn sẽ nhận được nhiều lợi ích và địa vị cao hơn.

“Ngươi đi diệt thần đi, ta sẽ không ngăn cản ngươi.” Từ Tam thản

nhiên nói.

Chu Thánh ngồi ngay ở cửa không động, ánh mắt dừng lại trên người Từ Tam.

“Ngươi đến để theo dõi ta đúng không?” Từ Tam cũng nhìn thấu suy nghĩ của Chu Thánh.

Hai người đã giao đấu vô số lần, không cần nói cũng biết đối phương đang nghĩ gì.

“Ta có thể cho phép ngươi diệt thần, nhưng không thể diệt hết.” Từ Tam nói thẳng.

Chu Thánh ngồi trên ngưỡng cửa, lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ, ngươi có khả năng ngăn cản ta?” Từ Tam cười cười, sắc mặt lập tức trở nên u ám: “Thử xem, chẳng phải sẽ biết sao?” Hai người giương cung bạt kiếm, nhưng đều không ra tay, đều đang kéo dài thời gian, đợi Đường Nguyên Minh tiêu diệt các miếu thờ thần.

Từ Tam ngồi uống trà, còn Chu Thánh thì lẳng lặng vận chuyển sức mạnh long mạch trong cơ thể.

Sức mạnh long mạch là một loại sức mạnh đặc biệt, nó gánh vác khí vận của cả An Lạc, vô cùng hùng hậu.

Chu Thánh đến giờ vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ, phải từ từ tiêu hóa mới được.

Bên phía Từ Tam, vốn đang khoanh chân chuẩn bị nhập định, nhưng bên tai lại vang lên giọng nói của các vị thần.

“Từ Tam, sao ngươi còn chưa hành động?

Bản nguyên của chúng ta đang bị suy yếu, mau ngăn cản Người gác lăng!” “Từ Tam ngươi đừng quên, thần lực của ngươi, là ai cho ngươi.” “Nếu chúng ta bị tiêu diệt, ngươi cũng không thể thành thần!”

Các vị thần đã để lại ấn ký trong cơ thể Từ Tam, họ có thể cảm nhận được Từ Tam vẫn chưa hành động.

Một khi hương hỏa của họ bị cắt đứt, miếu vũ không còn, bị xóa khỏi lịch sử, thì họ cũng sẽ biến mất.

Không ai nhớ đến họ, thì họ chính là không tồn tại.

Chương 627

“Ta bị Người gác lăng cầm chân, không thể phân thân đi ngăn cản.” Từ Tam tìm một cái cớ.

“Người gác lăng không ngăn được ngươi, mau ra tay!” Các vị thần càng lúc càng cáu kỉnh, giọng điệu nói chuyện cũng không tốt.

Từ Tam vốn còn muốn tiếp tục ngồi yên, nhưng trong đầu lại như bị kim châm, đau đớn vô cùng.

“Bản nguyên của chúng ta biến mất, ngươi cũng sẽ mất đi thần lực, ngươi tự quyết định đi!” Lời của các vị thần vừa dứt, ánh sáng trắng trên người Từ Tam lưu chuyển, chớp tắt liên tục, như thể sắp tắt ngấm bất cứ lúc nào.

Chu Thánh ý thức được, các vị thần đang gây áp lực cho Từ Tam, không khỏi đứng dậy từ trên đất, chuẩn bị ra tay.

“Vốn định để ngươi diệt bớt một ít thần rồi ta mới ra tay, nhưng bây giờ không kịp nữa rồi.” Từ Tam nhanh chóng ném một tách trà tấn công Chu Thánh, Chu Thánh tùy tay tóm lấy tách trà trong tay.

Và Từ Tam cũng rút một thanh đao tấn công về phía Chu Thánh.

Chu Thánh ném tách trà ra, cưỡng ép điều động sức mạnh long mạch trong cơ thể và cận chiến với Từ Tam.

“Ầm!” Sự va chạm của ánh sáng vàng và ánh sáng trắng, trực tiếp san phẳng đống đổ nát trên đảo tiên Phương Trượng.

Ảo cảnh đại điện mà Từ Tam tạo ra cũng theo đó tan biến, chỉ còn lại một đống tro bụi.

“Sức mạnh long mạch sao?” Ánh mắt Từ Tam lóe lên một tia tham lam, sức mạnh long mạch là sức mạnh mà hắn đã khao khát từ rất

sớm.

Có sức mạnh long mạch, không chỉ có thể thực hiện trường sinh, mà còn gián tiếp có được sức mạnh kiểm soát An Lạc.

Quan trọng nhất là sức mạnh long mạch không bị ảnh hưởng bởi kiếm Hiên Viên, sở hữu nó đồng nghĩa với việc sở hữu sức mạnh sánh ngang với thần linh.

"Sức mạnh long mạch ngươi không nắm giữ được đâu, hay là để ta!" Từ Tam lại một lần nữa ra tay, sức tấn công mạnh mẽ trực tiếp đánh bay Chu Thánh ra ngoài.

Chu Thánh ổn định đáp xuống không trung, trên người xuất hiện chín hư ảnh long mạch bao quanh.

Chu Thánh một tay ngưng tụ ra chín Cửu Châu Đỉnh, sức mạnh long mạch lần lượt đổ vào Cửu Châu Đỉnh.

"Trấn!

Phong!" Chu Thánh nhanh chóng đánh ra Cửu Châu Đỉnh, phong ấn và trấn áp Từ Tam.

Dưới sự trấn áp của chín long mạch, Từ Tam dù điều động toàn bộ thần lực trong cơ thể, cũng khó mà chống cự.

Trấn áp Từ Tam, là sức mạnh của cả An Lạc, Từ Tam dù là thần cũng không thể thoát ra, huống chi hắn bây giờ còn chưa phải là thần thật sự.

Mà Chu Thánh là người thi triển, cũng đang chịu áp lực rất lớn.

"Hà, cưỡng ép điều động sức mạnh của chín long mạch, áp lực mà ngươi phải chịu, không thua gì ta, ngươi chỉ là thân xác phàm trần, ngươi không chống đỡ nổi đâu!" Từ Tam lạnh lùng hét lên.

Hắn tuy bị trấn áp, nhưng hắn không chết được.

Chỉ cần Người gác lăng không chịu nổi, mình có thể thoát khỏi trấn áp mà chạy thoát.

Mình có thân thể thần, còn Người gác lăng chỉ là thân xác phàm trần, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

"Trấn áp ngươi, cho đến khi các vị thần bị diệt!" Chu Thánh nghiến răng nói.

Tuy phải chịu áp lực rất lớn, nhưng trấn áp Từ Tam một tháng là đủ.

Chỉ cần hắn một tháng không gây rối, với năng lực của Đường Nguyên Minh, đủ để giải quyết mọi chuyện.

Từ Tam cũng không phản kháng, mà là tích tụ sức mạnh, đợi Người gác lăng không chịu nổi, sẽ phá vỡ phong ấn trấn áp của anh ta.

"Hừ, trấn áp ta cũng tốt, các vị thần không liên lạc được với ta, cũng không thể đối phó ta, đợi nửa tháng sau khi ngươi suy yếu, ta sẽ đột phá ra ngoài, còn có thể thuận tay giết chết ngươi!" Từ Tam thầm nghĩ.

Hắn vốn không mấy vui vẻ chiến đấu vì các vị thần, Người gác lăng trấn áp mình, vừa hay giúp mình cắt đứt liên lạc với các vị thần.

Đợi nửa tháng sau, thần cũng chết gần hết, lúc đó mình ra ngoài dọn dẹp tàn cuộc, một tay khống chế các vị thần.

Thứ Từ Tam muốn, chưa bao giờ là chịu lép vế dưới người khác, dù là thần, hắn cũng muốn thần phải thần phục mình.

Tuy sức mạnh của mình đến từ các vị thần, nhưng hắn cũng có thủ đoạn phản chế, các vị thần chết rồi, thực lực của mình vẫn sẽ tiếp tục tồn tại.

"Người gác lăng, cứ chờ đấy." Từ Tam nằm sấp trên mặt đất,

không nói gì nữa.

Còn Chu Thánh thì khoanh chân ngồi trên không, mỗi phút mỗi giây đều phải chịu áp lực cực lớn.

Cưỡng ép thi triển sức mạnh của chín long mạch, đối với anh mà nói áp lực vẫn còn quá lớn.

Nhưng anh không còn cách nào khác, chỉ có dùng sức mạnh của chín long mạch, mới có thể trấn áp Từ Tam.

"Đường Nguyên Minh, giao cho anh cả đấy." Chu Thánh thầm nghĩ. ...

Trong một ngôi miếu.

Đường Nguyên Minh dẫn đội bước vào, bên trong không ít đạo sĩ đang quỳ lạy các vị thần.

Ngôi miếu này là đạo quán lớn nhất trong lãnh thổ An Lạc, nó thờ cúng toàn bộ là thần.

Và nó cũng là nơi xuất hiện nhiều thần tích nhất, hương hỏa thịnh vượng, du khách nườm nượp.

"Phong tỏa!" Đường Nguyên Minh trực tiếp hạ lệnh, cho thủ hạ xua đuổi du khách, đóng cửa miếu vũ.

"Vô Lượng Thiên Tôn, vì sao phong tỏa đạo quán của ta?" Trong miếu vũ, một lão đạo sĩ tóc bạc trắng đi ra.

Lão đạo sĩ cũng là một cường giả Tông Sư, thực lực cao cường, lúc này đứng ra chất vấn Đường Nguyên Minh.

"Vì thần, không thể xuất hiện." Đường Nguyên Minh nói thẳng với ông ta.

Lão đạo sĩ nghe vậy, quay đầu nhìn tượng thần trong miếu đường, hỏi: "Thần, có tồn tại không?" "Có!" "Thần, tốt hay xấu?" "Nô dịch

nhân loại!" Lão đạo sĩ nghe lời của Đường Nguyên Minh, lập tức hiểu ra.

"Vậy thì thần, đáng chết!" "Đập!" Lão đạo sĩ đích thân ra lệnh cho đệ tử, đập hết tất cả tượng thần trong miếu vũ.

Dù cho, đây là tín ngưỡng của mình, là chỗ dựa tinh thần của đạo quán.

"Sư phụ, không được đập!" "Sư tổ, đây là tượng thần mà chúng ta tín ngưỡng, không thể phá hủy!" "Không được đập, tuyệt đối không được đập!

Đạo quán của chúng ta bao năm không có hương hỏa, nay tượng thần hiển linh, đạo quán ta đang lúc hương hỏa thịnh vượng, tuyệt đối không thể tự hủy hoại căn cơ!" Lão đạo sĩ quét mắt qua các đệ tử trong đạo quán, nói: "Ta nói lại lần nữa, đập!" "Sư phụ!!!" Lão đạo sĩ đi đến trước mặt quán chủ của đạo quán, đỡ ông ta dậy, và nói: "Nếu ngươi còn coi ta là sư phụ, thì hãy đập tượng thần đi." "Tại sao ạ?" Quán chủ vô cùng không hiểu.

"Sau này khi ngươi thoái vị, ta sẽ tự nói cho ngươi nguyên nhân, bây giờ ngươi chỉ cần biết, đập tượng thần, là vì toàn thể nhân loại!" Lời của lão đạo sĩ, khiến quán chủ hiểu ra.

Quán chủ quay đầu nhìn những bức tượng thần đang lấp lánh, lại liên tưởng đến lời của sư phụ, nghiến răng hạ quyết tâm.

"Đập!" Quán chủ cầm búa lớn, đích thân đập nát tượng thần.

"Từ hôm nay trở đi, Chư Thần Quán của ta, không bái thần!" Cùng với mệnh lệnh của lão đạo sĩ, Chư Thần Quán cũng từ đó đổi tên.

Đường Nguyên Minh cúi người chào lão đạo sĩ, khâm phục sự quyết đoán của ông.

Chư Thần Quán kính bái các vị thần, mà bây giờ ông lại tự hủy hoại căn cơ, tự hủy tín ngưỡng, sự quyết đoán như vậy, không ai có thể làm được.

"Tín ngưỡng so với đại cục, vẫn là đại cục quan trọng hơn." Lão đạo sĩ thản nhiên nói.

"Tin tức có đáng tin không?" Lão đạo sĩ hỏi một câu.

"Là tin từ Người gác lăng truyền đến." Đường Nguyên Minh nói thật.

"Người gác lăng à....." Lão đạo sĩ không hỏi thêm, ông nhìn những bức tượng thần bị đập hủy sau lưng, thản nhiên nói: "Ta giúp ngươi một chuyến, không phải miếu vũ đạo quán nào, cũng bằng lòng tự hủy căn cơ." "Làm phiền ngài rồi." Đường Nguyên Minh cúi người chắp tay.

Trong lãnh thổ An Lạc, ẩn giấu rất nhiều miếu vũ đạo quán, chúng ẩn náu trong núi sâu, ít người qua lại.

Chúng cũng kính phụng thần linh, hơn nữa còn là thần linh thuần túy nhất.

Dù thần linh hiển hiện thần tích, chúng cũng không lộ diện.

Muốn tìm thấy chúng, cũng rất không dễ dàng.

Mà lão đạo sĩ của Chư Thần Quán, có thân phận có địa vị, trong các miếu vũ đạo quán kính phụng thần, có địa vị rất cao.

Nếu ông ta đích thân ra mặt, mọi chuyện sẽ giải quyết nhanh hơn.

"Nên làm vậy, chúng ta tín phụng thần, tín phụng chỉ là tượng đất, nếu họ thật sự là kẻ xấu, vậy chúng ta sẽ không tín phụng họ nữa." Lão đạo sĩ từ từ nói, rồi vẫy tay gọi hạc tiên, đứng trên lưng hạc, cưỡi gió bay lên.

Đường Nguyên Minh tiễn ông đi rồi, hạ lệnh: "Các đạo quán miếu vũ ẩn giấu đã có người xử lý, các anh đi dọn dẹp hết các miếu vũ đạo quán có thể tìm thấy ở thế tục." "Phải nhanh lên!" "Rõ!" Bộ phận đặc biệt triển khai hành động toàn diện, Đường Nguyên Minh cũng không nhàn rỗi, ông cũng đi tìm các miếu vũ và đạo quán ẩn thế. ...

Trung tâm Thần Mộ.

Các vị thần bị giam giữ lúc này vô cùng tức giận, họ cảm thấy bản nguyên chi lực của mình, đang suy yếu nhanh chóng.

Hương hỏa của họ, đang dần dần biến mất, đạo thống mà họ để lại, đang bị người ta xóa sổ.

Cứ tiếp tục như vậy, họ sẽ dần dần tan biến.

Chương 628

Họ không sợ bị trấn sát hết lần này đến lần khác, chỉ sợ bị thế nhân hoàn toàn lãng quên.

Cơ sở tồn tại của họ, là thế gian vẫn còn người thờ cúng họ.

"Từ Tam rốt cuộc đang làm gì?

Sao còn chưa hành động?" "Bản nguyên chi lực của chúng ta đang nhanh chóng tiêu tan, có người đang diệt đạo thống của chúng ta!" "Đáng ghét, đáng ghét a!" "Từ Tam bị Người gác lăng trấn áp rồi, lạc ấn chúng ta để lại trên người hắn cũng không có tác dụng, không thể thông báo cho hắn." Các vị thần vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không có cách nào khác, họ không dám rời khỏi cổng đồng xanh.

"Chúc Dung, ngươi sắp tiêu tan rồi đúng không?" "Đúng vậy, truyền thừa của ta đã bị tiêu diệt, nhưng vẫn còn người nhớ đến ta." "Hy sinh ngươi, bảo toàn bọn ta, có được không?" "Không được!" Chúc Dung lập tức hiểu ra suy nghĩ của những người khác.

"Sau này bọn ta ra ngoài, nhất định sẽ xây dựng miếu thần cho ngươi, để ngươi sống lại!" "Hy sinh một mình ngươi, cứu vãn đạo thống của bọn ta, ngươi cũng không thiệt." Các vị thần khác nhao nhao nói.

Họ muốn Chúc Dung đốt cháy bản nguyên của mình, chiếu hóa thân của mình ra nhân gian, nói cho mọi người biết, thần là tồn tại.

Chỉ cần kính phụng thần, là có thể nhận được mọi thứ mình muốn, như vậy, thế nhân đều sẽ nhớ đến họ, họ cũng sẽ không tiêu tan.

Nhưng họ vốn đã suy yếu, một khi thực hiện, chắc chắn sẽ chết.

Đây là chết hoàn toàn, hoàn toàn tan biến.

Dù sau này có lập miếu thần, dù thế nhân đều biết đến hắn, hắn cũng không thể sống lại được nữa.

Vì vậy, không ai muốn chết cả.

“Chúc Dung, e là chuyện này không do ngươi quyết định được rồi.” Một vị thần nói xong, liền ra tay trước với Chúc Dung.

Chúc Dung vừa định chống cự, các vị thần khác cũng nhao nhao ra tay, đè hắn xuống.

“Các ngươi muốn làm gì?

Chẳng lẽ các ngươi quên, giữa chúng ta đã có giao ước, không được tự tương tàn sát!” Chúc Dung hoảng sợ, vì hắn cảm thấy các vị thần khác muốn hy sinh mình.

“Chúc Dung, bọn ta không phải tự tương tàn sát, chúng ta chỉ muốn hy sinh ngươi!” “Ngươi chết rồi, bọn ta vẫn sẽ tuân thủ giao ước!” “Hy sinh một mình ngươi, bảo toàn bọn ta, sự hy sinh của ngươi cũng đáng giá.” Các vị thần nói những lời đường hoàng, rồi đốt cháy bản nguyên của Chúc Dung.

Chúc Dung dù muốn phản kháng cũng không thể, hắn vốn là người yếu nhất, không có chút khả năng chống cự nào.

“Các ngươi ép ta!

Muốn chết thì cùng chết!” Chúc Dung chủ động đốt cháy bản nguyên, chiếu hình ảnh của mình ra nhân gian.

Khương Công đang ngồi trên lưng Chúc Long cảm ứng được một luồng sức mạnh xuyên qua kết giới đầu nhập vào nhân gian, muốn ngăn cản nhưng không được.

Luồng sức mạnh đó là vô hình, và đang tiêu tan.

Khương Công quay đầu nhìn về phía Thần Mộ, thì thầm: "Đây là đang tự thiêu sao?" Khương Công vốn định thông báo cho Người gác lăng, nhưng nghĩ đến Người gác lăng hiện đang trấn áp Từ Tam không rảnh tay, liền lấy ra Thủ Lăng Cổ Lâu.

"Xin mời sơ đại Người gác lăng của Phong chi nhất mạch, Võ Vương Phi xuất hiện." Khương Công lên tiếng gọi.

"Ấp Khương tiếp lệnh!" Sơ đại Người gác lăng của Phong chi nhất mạch, rời khỏi Thủ Lăng Cổ Lâu, trở về nhân gian.

Và trên bầu trời nhân gian, một hình chiếu thần tượng khổng lồ xuất hiện, khiến mọi người kinh ngạc.

Thế nhân nhao nhao lấy điện thoại ra chụp, nhưng điện thoại căn bản không thể chụp được nó.

Hình chiếu của Chúc Dung, chiếu rọi nhân gian, gây ra một sự chấn động lớn.

Một số người già mê tín, lập tức quỳ xuống khấu đầu.

Chu Thánh đang trấn giữ trên đảo tiên Phương Trượng ngẩng đầu nhìn hình chiếu xuất hiện trên không, sắc mặt lập tức đen lại.

"Khương Công, ông đang kéo chân tôi!" Khí tức của thần linh xuất hiện ở nhân gian, đó là do Khương Công thất trách.

"Ngươi không ngăn được đâu." Bị trấn áp, Từ Tam cũng nhìn thấy hình chiếu trên không.

Hình chiếu đó đang tiêu tan, dù Khương Công đến cũng vô dụng.

Chu Thánh nhìn chằm chằm hình chiếu thần linh trên không, và hình chiếu thần linh nói một câu, khiến mọi người kinh ngạc.

"Thần, sẽ nô dịch nhân loại!" Chu Thánh ngây người, còn Từ Tam thì hoàn toàn ngơ ngác.

Thần linh đốt cháy bản nguyên của mình mới chiếu được hư ảnh lên nhân gian, kết quả không phải để tuyên dương thần, mà là để nói sẽ nô dịch nhân loại.

Hắn coi người ta là đồ ngốc à?

Con người bây giờ đã đứng lên rồi, không ai muốn biến thành nô lệ cả.

Dù đó là thần!

"Ha ha, xem ra hắn không tự nguyện." Chu Thánh không nhịn được cười.

Hình chiếu thần linh xuất hiện trên không, chắc chắn là bị ép buộc, nếu không sẽ không nói ra những lời như vậy.

Hơn nữa, hắn sắp chết rồi.

Hắn nghĩ trước khi chết sẽ kéo theo các vị thần khác, nên mới nói ra những lời đó.

Nhưng rất nhanh, hư ảnh thần linh trên không lại đổi giọng.

"Tín ngưỡng thần linh, có thể có được tất cả!

Thần, sẽ thỏa mãn mọi nguyện vọng của các ngươi!" "Trong lòng có thần, nguyện vọng có thể thành sự thật." Hư ảnh thần linh thay đổi giọng điệu, mang theo một chút mê hoặc, khiến một số người đang quỳ lạy ngớ ra.

Vốn dĩ không nói những lời sau còn đỡ, bây giờ nói ra, ai cũng biết hình chiếu tượng thần trên không là một thứ đạo mạo giả tạo.

Đa số mọi người đều không tin những lời hư ảnh trên không nói, chỉ có một số người trong lòng đầy tham lam, sẽ lẳng lặng ghi nhớ.

Hư ảnh trên không vốn định thể hiện một chút, nhưng một cơn gió lớn thổi đến, trực tiếp che khuất hư ảnh thần linh trên không.

“To gan!” Hư ảnh thần linh giận dữ hét lên, nhưng Võ Vương Phi cuộn mây tàn, trực tiếp che khuất hoàn toàn hư ảnh.

Bà giấu hư ảnh thần linh đi, dùng tiếng gió che đi tiếng của hư ảnh thần linh.

“Sơ đại Người gác lăng của Phong chi nhất mạch sao?” Chu Thánh nhìn lên không, lập tức hiểu ra ai đã ra tay.

Chỉ có sơ đại Người gác lăng, mới có thực lực che khuất mọi thứ như vậy.

Đường Nguyên Minh thấy vậy, vội vàng gọi điện cho cục khí tượng, để các chuyên gia khí tượng cùng một số chuyên gia thần học đứng ra giải thích, cho thế nhân một lời giải thích hợp lý.

Trên bản tin thời sự, rất nhanh đã có lời giải thích của chuyên gia. 【Thưa quý vị khán giả, hư ảnh vừa xuất hiện, là hình chiếu 4D do cục khí tượng liên hợp với các bộ phận khoa học chế tạo, là một công nghệ hoàn toàn mới!

Lần trình chiếu kỹ thuật này hướng đến toàn quốc, vô cùng thành công!】 Chuyên gia trên bản tin thời sự đứng ra giải thích, nhưng người tin thì rất ít, tuy nhiên đa số mọi người biết rõ chuyên gia nói dối, nhưng cũng bằng lòng tin.

Bởi vì, thần sẽ nô dịch con người.

Họ thà tin là giả, cũng không dám tin đây là thật.

Hư ảnh thần linh vẫn đang giao chiến với Võ Vương Phi, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một hình chiếu được hình thành từ việc đốt cháy bản nguyên, không thể phát huy được thực lực, chỉ có thể bị che khuất.

Tiếng của nó cũng bị chặn lại, không thể xuyên thấu ra ngoài.

Thực ra đây cũng là do Chúc Dung không muốn xuyên thấu, nếu không hắn triệt để đốt cháy, có thể trong mười giây truyền đi tất cả.

Chúc Dung đốt cháy bản nguyên của mình, các vị thần khác tuy có thể mượn hình chiếu của hắn để truyền đi thông tin, nhưng tốc độ đốt cháy là do Chúc Dung có thể tự mình kiểm soát.

Chỉ cần hắn không đốt cháy triệt để một lần, thì sức mạnh hình chiếu của hắn sẽ rất yếu.

"Các vị thần, ta dù chết, cũng không để các ngươi yên!

Muốn trở về nhân gian, thì tự mình đốt cháy đi!" "Ha ha ha ha!" Chúc Dung trong tiếng cười lớn từ từ tự thiêu mình, trong tiếng nói còn ẩn chứa tiếng chửi rủa của các vị thần.

"Chúc Dung, ngươi không xứng làm thần!" "Chết tiệt, ngươi đáng chết a!" "Chúc Dung, chẳng lẽ ngươi không muốn có miếu thần nữa sao?" Các vị thần lúc này như kiến bò trên chảo nóng, vì họ cảm thấy bản nguyên chi lực của mình vẫn đang mất đi nhanh chóng.

Hình chiếu đốt cháy bản nguyên của Chúc Dung, không những không ngăn được thế nhân, mà còn đẩy nhanh tiến độ này.

Vốn dĩ có nhiều đạo quán không muốn tự hủy căn cơ, sau khi nhìn thấy hình chiếu của Chúc Dung, nhao nhao đập nát tượng thần trong đạo quán.

Khi có một ngày thần linh mà bạn tín phụng sẽ đến nô dịch bạn, bạn có còn tiếp tục tín phụng ông ta không?

Không.

Trong thời đại mọi người bình đẳng, dù ngươi là thần, cũng đừng hòng nô dịch chúng sinh.

Chúc Dung tiêu tan trong ngọn lửa, sự xuất hiện của hắn đã đẩy

nhanh sự diệt vong của các vị thần.

Tuy có những kẻ tham lam trong lòng đã ghi nhớ hắn, nhưng hắn vẫn biến mất.

Và các đạo quán liên quan đến thần, toàn bộ đã thay đổi, họ từ thờ cúng thần, chuyển sang thờ cúng các nhân vật nổi tiếng trong lịch sử.

Thần, cũng sẽ chết theo thời gian.

Chương 629

Chu Thánh ngồi trên đảo tiên Phương Trượng thấy kết quả này, hài lòng cúi đầu.

"Khương Công vào thời khắc mấu chốt vẫn có chút tác dụng." Chu Thánh thì thầm.

Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt Võ Vương Phi xuất hiện che khuất hình chiếu, có lẽ ảnh hưởng của thần sẽ được khuếch đại vô hạn.

"Một đám ngu xuẩn." Từ Tam không nhịn được chửi lớn.

"Thần cũng không đoàn kết một lòng, họ đều không muốn chết." Chu Thánh nhìn thấu mọi chuyện.

"Hừ!" Từ Tam hừ lạnh một tiếng, không phản bác nữa.

Nếu thần linh đoàn kết một lòng, đã sớm ra ngoài rồi.

Chu Thánh kiên nhẫn chờ đợi, đợi đạo thống của các vị thần bị diệt hoàn toàn, đến lúc đó mình có thể trở về thế giới Sơn Hải, để giải quyết họ.

Chỉ cần không có mối đe dọa từ thần linh, mình có thể về nhà bất cứ lúc nào.

Thế giới Sơn Hải hiện tại đã ổn định, Chúc Long bị phong ấn, dị thú cũng mất đi ý chí chiến đấu không dám xâm phạm Trường Thành, nguy hiểm về cơ bản đã được giải quyết.

Đương nhiên, còn có một Từ Tam.

Chu Thánh cúi đầu nhìn Từ Tam, Từ Tam ở dưới cũng là một phiền phức lớn.

Từ khi mình trở thành Người gác lăng, Thiên Tôn hội đã không ngừng quấy rối mình, sau đó là Từ Phúc xuất hiện, rồi đến hắn, Từ Tam.

Giải quyết được hắn, mới có thể yên ổn mãi mãi.

Chu Thánh đang nghĩ, Võ Vương Phi đáp xuống trước mặt Chu Thánh.

"Vương Phi." Chu Thánh gật đầu gọi một tiếng.

"Khương Công bảo ta mang cho ngươi một câu, Từ Tam khó giết, có thể trấn áp hắn dưới chân núi Thái Sơn, dùng Cửu Châu Đỉnh, vĩnh viễn trấn áp hắn." Võ Vương Phi mở lời.

"Dưới chân núi Thái Sơn?" Chu Thánh có chút nghi ngờ.

"Thái Sơn, từ xưa đến nay là ngọn núi lớn nhất, các đời đế vương đều ở Thái Sơn phong thiện, Thái Sơn hấp thụ tinh hoa của trời đất nhật nguyệt, vương khí của đế vương, lâu ngày không tan, nếu dùng cùng với Cửu Châu Đỉnh, có thể trấn áp tà túy, đời đời kiếp kiếp." Võ Vương Phi giải thích.

Chu Thánh nghe xong lời của Võ Vương Phi, không khỏi cúi đầu nhìn Từ Tam.

Và những lời này, Từ Tam tự nhiên cũng nghe thấy, nhưng hắn không hề hoảng sợ.

"Người gác lăng, có bản lĩnh thì ngươi trấn áp ta đi!" Từ Tam cười lạnh.

"Sẽ." Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Đến lúc đó, ta và Lôi Chấn Tử sẽ ra giúp ngươi, trấn áp Từ Tam dưới chân núi Thái Sơn." Võ Vương Phi nhìn Từ Tam nói.

Từ Tam vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

“Rồi mời Tần Thủy Hoàng đến, vương khí của Tần Thủy Hoàng là mạnh nhất, ông ta có thể trấn áp vững chắc Từ Tam.” Khi Võ Vương Phi nói xong câu này, sắc mặt Từ Tam đã thay đổi.

Hắn, Từ Tam, không sợ gì cả, chỉ sợ Tần Thủy Hoàng.

Không phải nói Tần Thủy Hoàng mạnh đến đâu, mà là trong xương tủy hắn có một sự sợ hãi tự nhiên đối với Tần Thủy Hoàng.

Trong thời đại của Từ Phúc, Tần Thủy Hoàng chính là trời!

“Ta hiểu rồi, đợi Từ Tam thoát khỏi phong ấn, ta sẽ báo cho các ngươi.” Chu Thánh nhìn Từ Tam nói.

“Ừm, ta đi trước.” Võ Vương Phi cuộn lên một cơn gió nhẹ, theo gió mà đi, dần dần biến mất trong tầm mắt Chu Thánh.

“Người gác lăng, ta có thể không gây hại cho thế giới, cũng không thống trị thế giới, thậm chí còn có thể giúp đỡ ngươi.” “Không cần nữa.” Giọng Chu Thánh lạnh lùng, không cho Từ Tam bất kỳ cơ hội nào.

Anh cũng mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Giải quyết được Từ Tam, cũng coi như giải quyết được mọi phiền phức.

Không giết được hắn, cũng phải trấn áp triệt để hắn!

Thời gian trôi nhanh, một tuần đã qua.

Trong lãnh thổ An Lạc, tất cả các miếu thờ kính các vị thần, đều bị phá hủy, chuyển sang thờ các nhân vật lịch sử nổi tiếng.

Ví dụ như Quan Vũ, Triệu Vân, Gia Cát Lượng, v.v.

Đương nhiên, miếu thờ Khương Công cũng có không ít.

Đạo thống mà các vị thần để lại ở nhân gian, gần như đã bị xóa sổ

hoàn toàn.

Có lẽ vẫn còn người nhớ đến các vị thần, nhưng theo thời gian trôi qua, những người nhớ đến các vị thần sẽ từ từ quên đi.

Thứ mà thần để lại chỉ là tín ngưỡng, khi thần không thể thỏa mãn được sự ký thác tinh thần của con người, con người sẽ không chút do dự mà vứt bỏ họ.

Người ta kính phụng, chỉ là tượng thần trong đạo quán miếu vũ, chứ không phải thần thật sự.

Thời đại đã thay đổi, trước đây quân vương cần mượn thần, quân quyền thần thụ để củng cố địa vị của mình.

Bây giờ, đã không còn quân vương, tự nhiên cũng không cần thần.

Một tuần sau, Đường Nguyên Minh đến đảo tiên Phương Trượng, báo cáo tình hình với Chu Thánh.

“Trong lãnh thổ An Lạc, tất cả các miếu vũ đạo quán thờ cúng thần đã được dọn dẹp xong, đổi sang thờ cúng các nhân vật lịch sử.” Đường Nguyên Minh giải thích.

Chu Thánh khẽ gật đầu, nhìn xuống Từ Tam đang bị trấn áp ở dưới.

“Anh đến Thái Sơn một chuyến, giúp tôi dọn dẹp Thái Sơn, tôi muốn trấn áp Từ Tam dưới chân núi Thái Sơn.” Chu Thánh nói với Đường Nguyên Minh.

Đường Nguyên Minh nhìn Từ Tam đang bị trấn áp ở dưới, nặng nề gật đầu.

Ông ta cũng rất rõ ràng về mối nguy hại của Từ Tam, nếu hắn bị trấn áp, thì An Lạc sẽ bớt đi một kẻ thù lớn.

“Tôi sẽ dọn dẹp Thái Sơn nhanh nhất có thể, và tôi sẽ ở đó tiếp

ứng cậu.” Đường Nguyên Minh nói xong, quay người rời đi.

Thái Sơn hiện nay là một địa điểm du lịch nổi tiếng, du khách quanh năm nườm nượp.

Muốn trấn áp Từ Tam, chắc chắn không thể có người bình thường ở đó, dễ bị ảnh hưởng.

“Người gác lăng, ngươi thật sự muốn trấn áp ta?” Từ Tam khó khăn ngẩng đầu nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh không để ý đến Từ Tam, anh đã sớm muốn trấn áp Từ Tam.

Hầu hết mọi rắc rối, đều do Từ Tam gây ra.

Trấn áp hắn, mình cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian.

“Người gác lăng, ngươi có từng nghĩ, nếu không phải là ta, ngươi không thể trưởng thành nhanh như vậy, là ta đã thúc đẩy sự trưởng thành của ngươi!” Từ Tam tiếp tục nói.

Chu Thánh cúi đầu liếc nhìn Từ Tam, lạnh lùng nói: “Nếu không phải là ngươi, ta cũng không đến nỗi phải bôn ba khắp nơi.” Anh đối với Từ Tam, không có chút thương hại nào.

Từ Tam cũng sợ mình bị phong ấn, nhưng hắn hiện tại không có cách nào.

Hắn vốn nghĩ đợi đạo thống của các vị thần bị diệt gần hết, Người gác lăng suy yếu, mình sẽ mạnh mẽ phá vỡ trấn áp ra ngoài tuyên dương thần linh, nhưng hắn không ngờ đạo thống của thần linh lại bị diệt nhanh như vậy, cũng không ngờ Khương Công lại có cách trấn áp mình.

Mà còn mời Tần Thủy Hoàng đến trấn giữ!

Tần Thủy Hoàng là người có vương khí mạnh nhất, hơn nữa ông

ta cũng đã chết, sẽ không chết thêm lần nữa.

Chỉ cần Tần Thủy Hoàng còn ở đó một ngày, mình một ngày cũng không ra được.

"Người gác lăng, ta có thể hợp tác với các ngươi, diệt sát các vị thần!" Từ Tam đưa ra điều kiện.

"Ngươi, cũng là thần!" Chu Thánh lạnh lùng nói.

Từ Tam: "...." ...

Thần Mộ.

Các vị thần lúc này thần quang trên người đã ảm đạm, như ngọn nến trước gió, phảng phất như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Đạo thống của họ đã bị tiêu diệt, chỉ có một số ít người nhớ đến họ.

"Chúng ta, chúng ta phải trở về nhân gian, nếu không bọn ta chắc chắn sẽ chết!" "Chết tiệt, người kia cũng không thể diệt được đạo thống của chúng ta, Người gác lăng hắn dựa vào cái gì?" "Chúng ta không thể bị lãng quên, chúng ta phải giết ra ngoài!" "Đúng, dù có chết, bọn ta cũng không thể chết một cách oan uổng!" Các vị thần sau một hồi thương nghị, đã quyết tâm phải giết ra ngoài.

Dù bên ngoài có người cầm kiếm Hiên Viên trấn giữ.

Xông ra ngoài còn có một tia hy vọng, ở sau cổng đồng xanh chỉ có thể chờ chết.

Tuy các vị thần đã hạ quyết tâm, nhưng không có ai tấn công cổng đồng xanh trước.

Người đầu tiên ra ngoài, vĩnh viễn là người nguy hiểm nhất.

Chương 630

"Thái Nhất, ngươi thực lực mạnh nhất, ngươi ra tay trước đi." "Hà, một đám phế vật!" Thái Nhất mắng một tiếng, rồi ngưng tụ ra một khối thần quang tấn công cổng đồng xanh.

"Ầm!" Sau một tiếng nổ lớn, cổng đồng xanh kịch liệt rung chuyển, người giữ mộ ngồi bên ngoài nghe thấy động tĩnh, liền nắm chặt kiếm Hiên Viên.

Mà Khương Công đang ngồi trên đầu Chúc Long, cũng mở mắt ra.

"Không nhịn được nữa à?" "Người giữ mộ, ngươi đến nhân gian thay thế Người gác lăng, để hắn trở về đối phó các vị thần!" Khương Công hạ lệnh.

Người giữ mộ nghe vậy, cắm kiếm vào cửa cổng đồng xanh, rồi đứng dậy rời đi.

Không phải nói thực lực của Người gác lăng mạnh hơn người giữ mộ, mà là Người gác lăng có thể khống chế kiếm Hiên Viên, có thể phát huy tối đa thực lực của kiếm Hiên Viên.

Người giữ mộ rời đi, Khương Công ném ra một lá bùa dán lên cổng đồng xanh, tạm thời trấn áp các vị thần.

"Bây giờ, vẫn chưa đến lúc các ngươi ra ngoài." Khương Công thản nhiên nói.

Mà sau cổng đồng xanh, các vị thần cũng hợp lực tấn công, toàn lực tấn công cổng đồng xanh.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Cổng đồng xanh khổng lồ lung lay sắp đổ, nhưng may mà có lá bùa trấn áp, nhất thời cũng không phá được. ...

Nhân gian.

Sau khi người giữ mộ trở về, nhanh chóng cảm ứng được vị trí của Chu Thánh, lập tức bay qua đó.

Mấy giây sau, ông ta xuất hiện trên đảo tiên Phương Trượng.

"Sao ông lại đến đây?" Chu Thánh nhìn thấy sự xuất hiện của người giữ mộ, rất ngạc nhiên.

Ông ta rõ ràng đang trấn giữ trước cổng đồng xanh, sao lại trở về?

"Các vị thần sắp ra ngoài, ta đến thay ngươi, ngươi đi đối phó các vị thần." Người giữ mộ giải thích.

"Hiểu rồi." Chu Thánh đứng dậy, người giữ mộ đi qua ngồi vào vị trí mà Chu Thánh ngồi trước đó, thay Chu Thánh chịu áp lực cực lớn trấn áp Từ Tam.

"Phong ấn trấn áp có lẽ còn duy trì được một tuần, một tuần sau nếu tôi vẫn chưa trở về, ông hãy gọi Khương Công, để ông ta phái người đến phong ấn Từ Tam dưới chân núi Thái Sơn." Chu Thánh dặn dò.

"Ừm." Người giữ mộ khẽ gật đầu.

Chu Thánh liếc nhìn Từ Tam một cái, rồi quay người rời đi.

Anh đối với người giữ mộ hoàn toàn yên tâm, có người giữ mộ ở đây, Từ Tam không thể thoát ra được.

Mà Chu Thánh vừa đi, Từ Tam đã bắt đầu dụ dỗ người giữ mộ.

"Người giữ mộ, ngươi và ta cũng coi như là người quen cũ, tha cho ta một con đường sống, ta có thể đưa ngươi trở về thời đại thuộc về ngươi." Từ Tam mở lời.

Người giữ mộ lẳng lặng lau đao, không trả lời lời của Từ Tam.

“Ngươi không thuộc về thời đại này, ngươi là người của thời thượng cổ, ta có cách để ngươi trở về.” Từ Tam tiếp tục nói.

Người giữ mộ cúi đầu liếc nhìn Từ Tam một cái, vẫn không nói gì.

“Ngươi tự mình suy nghĩ đi, khắp thiên hạ này trừ ta ra, không ai có thể để ngươi trở về.” Từ Tam nói xong, tiếp tục nằm sấp trên mặt đất.

Con người ta, sợ nhất là vô dục vô cầu.

Khi ngươi khao khát một thứ gì đó, ngươi sẽ bị người khác dễ dàng nắm bắt.

Người gác lăng một lòng chỉ muốn trấn áp Từ Tam, Từ Tam không thể nắm bắt được Người gác lăng, nhưng lai lịch của người giữ mộ, Từ Tam đã điều tra qua.

Ông ta bề ngoài có vẻ lạnh lùng vô dục vô cầu, nhưng ông ta cũng muốn trở về thời đại của mình.

Từ Tam từ điểm này mà ra tay dụ dỗ ông ta.

Mà nội tâm của người giữ mộ quả thực đã rung động một chút, nhưng ông ta rất nhanh lại đè nén xuống.

Bởi vì ông ta hiểu, so với việc trở về thời đại của mình, trấn áp Từ Tam mới là quan trọng nhất.

Huống hồ, mấy nghìn năm cô độc, ông ta đã sớm quen rồi.

“Rầm!

Rầm!

Rầm!” Cánh cửa đồng vẫn đang bị công kích dữ dội, trên bề mặt

đã chi chít những vết nứt, tất cả chỉ dựa vào một lá bùa để chống đỡ.

Nhưng lá bùa đó cũng đang cháy, một khi cháy hết, cửa đồng sẽ vỡ tan tành.

"Cửa đồng có thể trấn áp long mạch, bảo vệ cổ mộ mà lại không trụ nổi một nén hương, thật không hổ là thần." Khương Công ngồi trên lưng Chúc Long nhìn cánh cửa đồng sắp vỡ, không khỏi thổn thức.

Cửa đồng này có chất liệu giống hệt với các cửa đồng trong những ngôi mộ khác, cứng rắn vô cùng, không gì phá nổi.

Bất kỳ ngôi mộ nào được cửa đồng bảo vệ đều rất khó bị trộm.

Vậy mà ở đây, nó lại không trụ nổi một nén hương đã sắp vỡ.

Nếu không phải ông dùng tinh huyết vẽ ra một lá bùa phong ấn, có lẽ cửa đồng đã vỡ từ lâu.

Nhưng bây giờ, cũng không trụ được bao lâu nữa.

Tuy nhiên, Khương Công cảm ứng được Thủ Lăng Nhân đã trở về thế giới Sơn Hải, trở về Trường Thành, nên cũng yên tâm, không sắp đặt thêm gì nữa.

Mà Chu Thánh vừa về đã không ngừng nghỉ chạy tới trung tâm thần mộ, Hiên Viên Kiếm còn được hắn triệu hồi trước một bước, nắm chặt trong tay.

Trung tâm thần mộ.

Các vị thần cảm ứng được Hiên Viên Kiếm rời đi, biết cơ hội đã đến, liền dồn sức, toàn lực công phá cửa đồng!

Vốn dĩ bọn họ còn không dám là người đầu tiên xông ra, nhưng lúc này lại tranh nhau tháo chạy.

Sợ chỉ chậm một bước sẽ bị Thủ Lăng Nhân tóm được.

Chỉ có điều, bọn họ vừa ra ngoài, một thanh trường kiếm tỏa kim quang đã xé toạc không trung, rơi xuống trước mặt các vị thần.

Kiếm khí đáng sợ, ép bọn họ lùi lại.

Kẻ xông lên đầu tiên còn bị kiếm khí làm bị thương.

"Ai dám đi?" Giọng nói vừa dứt, Chu Thánh từ trên không trung từ từ hạ xuống, đáp lên chuôi kiếm, ánh mắt khinh miệt nhìn các vị thần.

Các vị thần không dám tùy tiện tiến lên, bản nguyên của bọn họ vốn đã suy yếu, nếu bị Hiên Viên Kiếm giết chết, bọn họ sẽ rơi khỏi thần đàn, cho dù có hồi sinh cũng không còn thần cách.

Mất đi thần cách cũng đồng nghĩa với việc mất đi nền tảng làm thần, nếu bị giết lần nữa sẽ chết hoàn toàn.

"Cút về!" Chu Thánh chỉ vào trung tâm thần mộ, quát lớn.

"Thủ Lăng Nhân, ngươi đừng quá ngông cuồng, chúng ta là thần!" "Ngươi đang mạo phạm thần, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!" "Thủ Lăng Nhân, thân là người, tuổi thọ của ngươi không quá trăm năm, còn trở thành thần, ngươi có thể sống cùng trời đất!" Các vị thần kẻ thì chửi rủa Chu Thánh, kẻ thì mê hoặc.

Nhưng Chu Thánh đã miễn nhiễm với lời mê hoặc của bọn họ từ lâu, còn những lời chửi rủa, trong mắt hắn chẳng qua chỉ là sự cuồng nộ bất lực mà thôi.

"Chúng ta cùng lên, ta không tin hắn có thể giết hết tất cả chúng ta!" Thái Nhất thần hiệu triệu.

"Lên!" Các vị thần khác nhao nhao hô lớn, nhưng không ai tiến lên một bước.

Thái Nhất ra tay trước, tay cầm một thanh cổ kiếm cận chiến với Chu Thánh.

Còn các vị thần khác lại tấn công từ xa, định tiêu hao Chu Thánh.

Nhưng Chu Thánh chỉ nhẹ nhàng vung Hiên Viên Kiếm, trực tiếp chém gãy vũ khí của Thái Nhất thần, chặt đứt một cánh tay của y rồi đánh bay y về.

Về phần các đòn tấn công từ xa của những vị thần khác, cũng bị Chu Thánh dễ dàng đỡ được.

Hiên Viên Kiếm khắc chế bọn họ, giống như nước khắc lửa vậy.

Thái Nhất bị chặt một cánh tay, ánh mắt u ám, nhìn chằm chằm vào các vị thần.

"Một lũ nhát gan!" Thái Nhất không nhịn được chửi lớn.

Hiên Viên Kiếm có lẽ rất mạnh, nhưng Thủ Lăng Nhân xét cho cùng không phải là người kia năm xưa.

Nếu bọn họ toàn lực ra tay, chưa chắc đã không thể giết được Thủ Lăng Nhân để rời đi.

Nhưng các vị thần khác đã sợ rồi.

Sống mấy ngàn năm, lá gan của bọn họ ngày càng nhỏ lại.

Chương 631

Trường sinh mang lại cho bọn họ sự tham sống sợ chết, hơn nữa bị trấn áp mấy ngàn năm, bọn họ khao khát tự do, khao khát được sống.

Điều này dẫn đến việc bọn họ gặp trắc trở thì sợ hãi, gặp nguy hiểm thì lùi bước, gặp Hiên Viên Kiếm thì trực tiếp nhận thua.

Mấy ngàn năm thời gian đã bào mòn huyết tính và năng lực chiến đấu của bọn họ.

Các vị thần im lặng, tất cả đều nhìn về phía Thái Nhất.

"Thái Nhất, ngươi đã bị thương rồi, vậy ngươi đi chết trước đi." "Hi sinh một mình ngươi, bảo toàn cho chúng ta!" "Chúng ta không phải nhát gan, chỉ là chúng ta muốn trở về nhân thế." Các vị thần đẩy Thái Nhất ra tiền tuyến, định để y hi sinh.

Thái Nhất bị những lời này của các vị thần làm cho tức đến bật cười, nhưng nghĩ lại, mình chẳng phải cũng giống như bọn họ sao?

Năm xưa ép Chúc Dung tự thiêu, mình cũng đã tham gia, chỉ là bây giờ đến lượt mình mà thôi.

"Ha ha." Thái Nhất không nhịn được cười thành tiếng.

Trong đầu y, hiện lên những nỗ lực đã bỏ ra để trở thành thần năm đó, cũng như huyết tính khi giao đấu với người kia.

Thái Nhất của lúc đó, không sợ gian nan, cửu tử nhất sinh, dựa vào nỗ lực của bản thân, từng bước từng bước leo lên thần đàn, cao cao tại thượng.

Dù đã thành thần, y cũng không sợ chiến đấu, càng không sợ sinh tử.

Nhưng, không biết từ lúc nào, bản thân lại trở nên tham sống sợ chết, nhút nhát yếu đuối.

Ngay cả huyết tính cơ bản nhất cũng không còn.

Có lẽ là bị trấn áp quá lâu, càng ngày càng sợ chết.

"Người kia đã bào mòn huyết tính của chúng ta, bào mòn tôn nghiêm làm thần của chúng ta." Thái Nhất không khỏi tự giễu, quay đầu nhìn các vị thần một cái.

"Các ngươi, không xứng trở về nhân gian!" Nói xong, Thái Nhất đốt cháy bản nguyên không còn lại bao nhiêu của mình, dùng thần quang ngưng tụ thành một thanh thần kiếm, giao chiến với Thủ Lăng Nhân bên ngoài.

Y muốn dùng cách này để thăng hoa bản thân, để giải phóng huyết tính cuối cùng của mình.

Chu Thánh cảm nhận được sự thay đổi của Thái Nhất, cũng nắm chặt Hiên Viên Kiếm chiến đấu với y.

Thái Nhất sau khi đốt cháy bản nguyên, thực lực tạm thời khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao, cho dù Hiên Viên Kiếm khắc chế y, y cũng toàn lực chống đỡ.

Nước có thể dập lửa, nhưng nếu lửa quá lớn, nước cũng không thể dập tắt.

Chu Thánh điều động long mạch chi lực trong cơ thể, giao chiến với Thái Nhất thời kỳ đỉnh phong.

"Thủ Lăng Nhân, Thái Nhất thần không trụ được bao lâu đâu, nhiều nhất là nửa nén hương, ngươi có thể vây khốn y, đợi y tự tiêu tan là được." Giọng nói của Khương Công truyền vào tai Chu Thánh.

"Ta biết." Chu Thánh biết vị thần trước mắt không trụ được bao

lâu, nhưng nếu y đã nguyện ý đốt cháy bản thân để chiến với mình một trận, vậy mình sẽ thỏa mãn y.

Vị thần mà hắn khinh bỉ, là vị thần không có huyết tính, không có nhân tính, chỉ muốn nô dịch loài người!

Còn vị thần trước mắt, y đốt cháy bản thân, chỉ để có thể chiến đấu một trận, đốt cháy huyết tính của mình.

Chu Thánh nguyện ý thỏa mãn y, để y chết trong chiến đấu.

"Ha ha ha ha, đây mới là ta, Thái Nhất!" Thái Nhất cuồng tiếu trong trận chiến, y cảm nhận được huyết tính đã lâu không thấy.

Mà các vị thần thấy Thái Nhất thần và Thủ Lăng Nhân giao chiến, định nhân cơ hội này rời đi.

Nhưng Chu Thánh trực tiếp vạch ra một đạo kiếm khí chặn bọn họ lại, Thái Nhất càng dùng bản nguyên đang bùng cháy của mình để ngăn cản.

"Thái Nhất, ngươi làm gì vậy?" "Thái Nhất, chúng ta ra ngoài sẽ xây miếu thờ cho ngươi!" "Thái Nhất, ngươi muốn phản bội chúng ta sao?" Các vị thần nổi giận, kiếm khí của Thủ Lăng Nhân nhiều nhất chỉ khiến bọn họ bị thương nhẹ, nhưng vẫn có thể ra ngoài.

Nhưng Thái Nhất đốt cháy bản nguyên chặn đường, nếu bọn họ cưỡng ép đột phá, sẽ dẫn cháy cả bản nguyên của mình.

"Các ngươi, không xứng ra ngoài!" Thái Nhất lạnh lùng nói một câu.

"Đến đây, chiến một trận cho thống khoái!" Thái Nhất hoàn toàn buông thả bản thân, dù sao cũng sắp chết, y muốn chết trong chiến đấu.

Chu Thánh không còn nỗi lo sau lưng, cũng hoàn toàn bung tay,

chiến đấu cùng Thái Nhất.

Hắn muốn thử xem, chênh lệch giữa mình và thần, rốt cuộc lớn đến mức nào.

Thái Nhất toàn lực phát huy, thần lực cuồn cuộn ổn định áp chế Chu Thánh, cho dù Chu Thánh có Hiên Viên Kiếm, cũng không phải đối thủ của Thái Nhất.

Cũng chính vì có Hiên Viên Kiếm làm chỗ dựa, Chu Thánh mới có năng lực giao đấu với Thái Nhất.

"Không có Hiên Viên Kiếm, ta có thể giết ngươi trăm lần!" Thái Nhất không khách khí nói.

Đây không phải ngông cuồng, đây là sự thật.

Chu Thánh cũng không phản bác, hắn cũng rõ giữa mình và thần có một khoảng cách khó lòng vượt qua, mà Hiên Viên Kiếm chính là cây cầu bắc qua khoảng cách đó, có thể rút ngắn chênh lệch giữa mình và thần.

"Thôi vậy, đây cũng không phải thời thượng cổ." Thái Nhất cũng không tính toán, tiếp tục đốt cháy bản thân đối chiến với Chu Thánh.

Chu Thánh gian nan phản kích, nhưng trong lúc giao đấu với Thái Nhất, hắn cũng học được không ít.

"Thần Phạt!" Thái Nhất phát động đòn tấn công mạnh nhất, thần lực hội tụ thành xiềng xích, trói chặt Chu Thánh lại.

"Trảm Thần Đài!" Thái Nhất hét lớn một tiếng, thần lực diễn hóa thành một đài trảm thần, Chu Thánh bị trói chặt bị đè xuống dưới Trảm Thần Đài, trên đầu là một thanh đao lớn.

Nằm trên đó, Chu Thánh cảm nhận được một luồng sức mạnh khiến tim đập nhanh, luồng sức mạnh này mang hơi thở của tử vong.

Cường giả chết trên Trảm Thần Đài này, tuyệt đối không ít.

"Ta, Thái Nhất, chưởng quản hình phạt, Trảm Thần Đài chuyên chém thần linh!" Thái Nhất cao giọng hô, trên Trảm Thần Đao xuất hiện đồ đằng của Thái Nhất.

Trong số các vị thần, y là người chưởng quản hình phạt, phàm là thần linh phạm lỗi lầm trọng đại, đều sẽ bị y chém giết.

Y cũng là một trong những vị thần có thực lực tương đối mạnh.

"Trảm Thần Đài có thể chém thần, nhưng vẫn chưa chém được ta!" Chu Thánh nói xong, buông Hiên Viên Kiếm trong tay.

"Hiên Viên Kiếm, phá!" Tay chân hắn không thể động đậy, dứt khoát vứt bỏ Hiên Viên Kiếm, dùng ý niệm điều khiển.

Hiên Viên Kiếm dưới sự điều khiển của ý niệm Chu Thánh, trực tiếp đánh nát Trảm Thần Đài khổng lồ.

Trảm Thần Đài dù sao cũng là do thần lực ngưng tụ thành, không phải thật, nên Hiên Viên Kiếm phá giải vô cùng dễ dàng.

Thái Nhất nhìn Trảm Thần Đài vỡ nát, lẩm bẩm: "Nếu không phải người kia trục xuất Thiên Đình, trục xuất Trảm Thần Đài của ta, bằng thực lực của ngươi, dù có Hiên Viên Kiếm trợ giúp, ngươi cũng không phá được Trảm Thần Đài!" Trảm Thần Đài thật sự ở Thiên Đình, đã bị người kia trục xuất cùng với Thiên Đình.

Trảm Thần Đài mà y ngưng tụ ra, chỉ là hữu danh vô thực.

Chu Thánh mượn sức Hiên Viên Kiếm, phá vỡ xiềng xích trên người.

"Không còn sớm nữa, cũng nên tiễn ngươi lên đường." Chu Thánh hai tay nắm chặt Hiên Viên Kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thái Nhất.

"Cũng được, hãy để ta tỏa sáng lần cuối cùng." Thái Nhất điều

động thần lực ít ỏi còn lại trong cơ thể, biến bản thân thành một thanh thần kiếm.

"Thủ Lăng Nhân, cẩn thận." Khương Công nhắc nhở.

Lấy thân hóa kiếm, đây sẽ là đòn tấn công mạnh nhất vượt qua cả thời kỳ đỉnh cao của Thái Nhất.

Chu Thánh cũng cảm nhận được nguy hiểm, nhưng hắn bây giờ không có đường lui.

"Đến đây!" Chu Thánh cầm kiếm lao tới, Thái Nhất cũng xông tới, mũi của hai thanh kiếm va chạm vào nhau.

"Ong!" Bạch quang và kim quang va chạm, có thể thấy bạch quang đang ổn định áp chế kim quang.

Cánh tay Chu Thánh cũng nhanh chóng nứt ra, không chịu nổi lực va chạm khổng lồ.

Đòn tấn công toàn lực của Thái Nhất, ngay cả Hiên Viên Kiếm cũng không đỡ nổi.

"Ha ha ha ha..." Tiếng cười cuồng dại của Thái Nhất truyền ra từ thân kiếm, cuối cùng y vẫn thắng, thắng được Hiên Viên Kiếm.

"Hiên Viên Kiếm có thể chém thần, nhưng thần cũng có thể áp chế Hiên Viên Kiếm!" Lúc này trong lòng Thái Nhất không còn gì hối tiếc.

Y đã đánh bại Hiên Viên Kiếm, đánh bại tâm ma mấy ngàn năm qua của mình.

Hiên Viên Kiếm không phải là vô địch, chỉ cần dám trả giá, cũng có thể đánh bại nó.

"Ta thắng rồi." Giọng nói của Thái Nhất truyền ra từ thanh kiếm, ngay sau đó thanh Thái Nhất Kiếm lệch sang trái một chút, bay sượt qua tai Chu Thánh, cắt đứt một lọn tóc của hắn.

Còn Thái Nhất Kiếm thì bay thẳng vào trung tâm thần mộ.

“Thủ Lăng Nhân, tặng ngươi một món quà!” Thái Nhất lại nói.

Trong thần mộ, vang lên tiếng kêu kinh hãi của các vị thần.

“Thái Nhất, tại sao ngươi không giết Thủ Lăng Nhân!” “Thái Nhất, ngươi định làm gì?

Chúng ta đều là thần, ngươi muốn giết thần sao?” “A!

Thái Nhất, ta với ngươi không đội trời chung!!!” “Chết tiệt, ngươi đáng chết!” Các vị thần phẫn nộ kinh hoàng, Thái Nhất Kiếm sau khi bay vào đã trực tiếp xuyên thủng cơ thể bọn họ, để lại một vết thương không thể chữa lành.

Chương 632

Hơn nữa, còn thuận thế đốt cháy một ít bản nguyên của bọn họ, làm suy yếu bọn họ đi rất nhiều.

"Ta, không thèm cùng bọn ngươi một giuộc!" Thái Nhất nói xong, điều khiển Thái Nhất Kiếm bay lên trời rồi phát nổ.

"Rầm!" Tiếng nổ dữ dội vang vọng khắp thế giới Sơn Hải, ánh sáng trắng chói lòa thắp sáng màn đêm đen kịt.

Cả thế giới Sơn Hải như thể trời đã sáng, tất cả dị thú trong phút chốc ngỡ như đã trở về nhân gian.

Chu Thánh từ trên không rơi xuống, nhìn cảnh tượng trên bầu trời, trong lòng có chút xúc động.

"Đáng tiếc, lập trường khác nhau." Chu Thánh không hành lễ, mà đi về phía thần mộ.

Bây giờ các vị thần đều đã bị thương, vừa hay cho hắn cơ hội, cho hắn cơ hội tiêu diệt bọn họ.

"Thủ Lăng Nhân, chúng ta nguyện ý chung sống hòa bình với nhân loại, nguyện ý cho nhân loại một cơ hội." "Chỉ cần ngươi thả chúng ta, chúng ta nguyện ý chung sống hòa bình!" "Thủ Lăng Nhân, đừng ép chúng ta đốt cháy bản nguyên như Thái Nhất!" Các vị thần vẫn đang lên tiếng đe dọa Thủ Lăng Nhân.

Bọn họ đã quen với việc ở trên cao, dù đã đến lúc này vẫn không chịu cúi đầu đàm phán với Thủ Lăng Nhân.

"Ta cho các ngươi một cơ hội, các ngươi tự tàn sát lẫn nhau, vị thần sống sót cuối cùng có thể ra ngoài." Chu Thánh cười nói.

"Kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, quy luật tự nhiên." Lời này vừa nói

ra, các vị thần đều sững sờ.

Bọn họ có chút do dự, nhưng vừa do dự lại lập tức tỉnh táo lại.

"Hừ, chúng ta là thần linh, sao có thể so với súc sinh?" Chu Thánh cũng không trông mong bọn họ sẽ tự tàn sát lẫn nhau, hắn quay đầu gọi Khương Công: "Khương Công, giúp ta!" Việc tiêu hao liên tục khiến cơ thể hắn có chút không chịu nổi, hơn nữa long mạch chi lực cũng không thể dùng nữa, nếu dùng tiếp kinh mạch của hắn sẽ vỡ nát.

Khương Công mở mắt, tay cầm Thủ Lăng Cổ Lâu.

"Phong, Lâm, Hỏa, Sơn, Thủy, Lôi, Kim!" Khương Công lần lượt điều động sức mạnh của Thủ Lăng Nhân bảy mạch, cho Chu Thánh mượn.

Tuy Tứ công tử, Thủ Lăng Nhân đời đầu của Lâm chi nhất mạch đã chết, nhưng tầng thứ hai dưới lòng đất vẫn còn lưu lại một phần bản nguyên của Lâm mạch.

Cùng với việc sức mạnh của bảy mạch Thủ Lăng Nhân được truyền vào cơ thể Chu Thánh, kinh mạch vỡ nát của hắn được phục hồi, Hỗn Độn Châu lại một lần nữa phát sáng.

Có bản nguyên của bảy mạch Thủ Lăng Nhân chống đỡ, Chu Thánh đủ sức thúc đẩy Hiên Viên Kiếm diệt sát các vị thần!

Mà các vị thần trong thần mộ cũng biết không thể ngồi chờ chết, bọn họ cũng không tiếp tục đàm phán, vì điều đó vô ích.

"Hoặc là hôm nay chúng ta vẫn lạc tại đây, hoặc là giết ra một con đường quang minh!" Lúc này, huyết tính của các vị thần dường như đã bị đốt cháy.

Chu Thánh xách kiếm tiến vào thần mộ, đóng cửa lại.

"Thủ Lăng Nhân, chúng ta đầu hàng!" Nhân gian.

Từ Tam không ngừng mê hoặc Thủ Mộ Nhân, nhưng Thủ Mộ Nhân vẫn không hề lay động.

Mặc cho Từ Tam nói ngon nói ngọt cũng vô dụng.

Khi Từ Tam cảm ứng được thần chi lạc ấn mà các vị thần để lại trên người mình dần dần biến mất, sắc mặt hắn ta lập tức trở nên âm trầm.

Các vị thần đang biến mất, bản thân hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Từ Tam đang định nói thì Đường Nguyên Minh đến.

Đường Nguyên Minh nhìn thấy Thủ Mộ Nhân, cũng không hỏi nhiều, mà nói: "Thái Sơn đã được dọn dẹp rồi, chúng ta đợi Thủ Lăng Nhân về rồi trấn áp Từ Tam dưới chân Thái Sơn, hay là bây giờ?" Thủ Mộ Nhân nghe vậy, ngẩng đầu nhìn trời, gọi: "Khương Công?" "Bây giờ." Giọng Khương Công vang lên, ngay sau đó Võ Vương Phi ngự gió mà đến.

Thủy Hoàng Đế cũng đã rời khỏi Trường Thành, đến Thái Sơn tọa trấn.

Trấn áp Từ Tam cũng là một đại sự, huống hồ trở lại nhân gian, Thủy Hoàng Đế cũng rất vui lòng.

Võ Vương Phi sau khi đến nơi, đưa tay nâng một đỉnh Cửu Châu lên.

"Thủ Mộ Nhân, giúp ta nâng đỉnh!" Thủ Mộ Nhân đứng dậy, đưa tay đỡ một chân của Cửu Châu Đỉnh.

Thủ Lăng Nhân của Phong chi nhất mạch tay trái khẽ vung, tóm Từ Tam từ dưới trận pháp lên, phong ấn vào trong Cửu Châu Đỉnh.

Nhưng Từ Tam vừa ra ngoài đã muốn phản kháng, hắn ta bộc phát toàn lực muốn thoát ra.

Hắn ta vừa thoát khỏi phong ấn, trên trời rơi xuống một bàn tay lớn, tóm chặt lấy hắn.

"Còn muốn chạy!" Người ra tay là Khương Công, Khương Công có thể tự do ra vào nhân gian và thế giới Sơn Hải.

Ông tóm được Từ Tam xong, liền ném thẳng vào Cửu Châu Đỉnh, đồng thời dùng long mạch chi lực vẽ ra một đạo bùa, dán lên đỉnh.

"Đưa đến Thái Sơn!" Thủ Mộ Nhân và Võ Vương Phi hợp lực vận chuyển Từ Tam, đưa hắn đến Thái Sơn, trấn áp dưới chân núi.

Lúc này trên Thái Sơn không một bóng du khách, tất cả đều đã được dọn đi, dưới chân núi còn có người của bộ phận đặc thù canh gác.

Trên Thái Sơn, Thủy Hoàng Đế đã đến từ sớm, và ngài đã đả thông lòng đất, bất cứ lúc nào cũng có thể trấn áp Từ Tam xuống dưới.

Không lâu sau, Từ Tam bị áp giải đến, Thủ Mộ Nhân và Võ Vương Phi hợp lực đánh hắn ta xuống dưới Thái Sơn.

Thủy Hoàng Đế ngồi xuống, long khí trong cơ thể phóng ra, bịt kín khe hở, rồi ngồi lên trên.

Hơn nữa, ở đây còn xây dựng một ngôi miếu, Thủy Hoàng Đế đứng trên miếu, dần dần biến bản thân thành một pho tượng đất.

"Từ Tam không ra, trẫm không tỉnh!" Thủy Hoàng Đế dùng chính sinh mạng của mình để trấn áp Từ Tam.

Chỉ cần Từ Tam không phá vỡ phong ấn, Thủy Hoàng Đế sẽ mãi mãi trấn áp hắn.

Dưới tượng Thủy Hoàng Đế, chính là Từ Tam bị trấn áp.

Đường Nguyên Minh bái lạy Thủy Hoàng Đế một cái, sau đó hạ

lệnh: “Từ hôm nay, tổng bộ của bộ phận đặc thù chúng ta sẽ đặt tại Thái Sơn, bảo vệ tượng đất của Thủy Hoàng Đế.” Mọi việc xong xuôi, Võ Vương Phi trở về Thủ Lăng Cổ Lâu, còn Thủ Mộ Nhân lại không biết đi đâu về đâu.

Dị thú bên thế giới Sơn Hải đã được bình định, không cần ông đến trấn thủ nữa.

Từ Tam cũng đã bị phong ấn, cũng không cần ông.

Có một khoảnh khắc, ông muốn trở về thời đại của mình.

“Thủ Mộ Nhân, ngươi về thế giới Sơn Hải trước đi, đợi Thủ Lăng Nhân giải quyết xong các vị thần, ta còn có việc sắp xếp cho ngươi.” Khương Công gọi Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân nghe vậy, do dự một chút, nhưng vẫn nắm lấy lưỡi câu mà Khương Công ném xuống, được Khương Công đưa về thế giới Sơn Hải. ...

Trung tâm thần mộ.

Chu Thánh sau khi có được sức mạnh của bảy mạch Thủ Lăng Nhân, tốc độ giết các vị thần vô cùng nhanh.

Chủ yếu là vì các vị thần không nỡ đốt cháy bản nguyên của mình để chết, nếu không đốt, bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Chu Thánh.

Chu Thánh giết bọn họ một lần, bọn họ lại hồi sinh, nhưng sau khi hồi sinh, bọn họ chỉ còn lại một đạo lạc ấn, ngay cả việc đốt cháy bản nguyên cũng không làm được.

“Thủ Lăng Nhân, ngươi nhất định phải đuổi cùng giết tận sao!” “Thủ Lăng Nhân ngươi sẽ hối hận, ngươi nhất định sẽ hối hận!

Thiên Đình còn đó, chúng ta bất diệt!” “Chúng ta đã để lại lạc ấn ở

Thiên Đình, ngươi có thể giết chúng ta, nhưng không thể xóa đi lạc ấn của chúng ta!" Các vị thần gào thét.

Bọn họ không muốn đốt cháy bản thân, còn một nguyên nhân nữa là bọn họ còn một đạo lạc ấn tồn tại ở Thiên Đình.

Vũ khí của bọn họ, đa số đều thất lạc ở Thiên Đình, mà trên vũ khí có lạc ấn của bọn họ.

Dù bị giết, bọn họ cũng không hoàn toàn chết đi, vì lạc ấn của bọn họ vẫn còn.

Chỉ có điều, bọn họ sẽ mất đi thần cách, không còn là thần nữa.

Còn một khi đã đốt cháy bản nguyên, sẽ đốt cháy luôn cả lạc ấn, đó sẽ là vạn kiếp bất phục, biến mất hoàn toàn.

"Thiên Đình?

Ha, Thiên Đình đã sớm bị trục xuất rồi." Chu Thánh không hề hoảng sợ, kiếm giơ lên rồi hạ xuống, thu gặt tính mạng của bọn họ.

Thiên Đình đã bị phong bế, con đường duy nhất có thể đến Thiên Đình là Chúc Long, mà giờ đây Chúc Long đã bị Khương Công phong ấn khống chế.

Chỉ cần Khương Công không muốn thành thần, bọn họ sẽ bị trục xuất cả đời, chìm vào dòng sông lịch sử.

Sẽ không ai nhớ đến bọn họ, bọn họ thậm chí sẽ không biết mình là ai.

Các vị thần vô cùng phẫn nộ, nhưng không một ai dám đốt cháy bản thân.

"Giết ra ngoài!" Không biết là ai hét lên một tiếng, tất cả thần linh tranh nhau chạy ra ngoài.

Nhưng Chu Thánh đóng cửa đánh chó, sao có thể để bọn họ trốn

thoát?

Bọn họ chạy đến cửa, ở đó đã bị Chu Thánh để lại một đạo kiếm khí, muốn ra ngoài, thì phải chết một lần.

“Dù sao cũng phải chết, liều mạng!” Các vị thần thà chết một lần, cũng không muốn bị Chu Thánh giết.

Bọn họ cũng có tôn nghiêm.

Nhưng khi bọn họ xông ra ngoài, chỉ còn lại một đạo lạc ấn.

Chương 633

Mà bên ngoài Khương Công đã sớm bày trận, tất cả những kẻ ra ngoài đều bị Thủ Lăng Cổ Lâu chặn lại, toàn bộ chạy vào trong đó.

Chỉ còn lại lạc ấn, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có thực lực Tông Sư.

"Lôi Chấn Tử, làm việc thôi." Khương Công gọi một tiếng.

Lôi Chấn Tử đang ẩn mình trong Thủ Lăng Cổ Lâu tỉnh lại, hóa thành lôi điện, phàm là thần linh đi vào, đều sẽ phải chịu sự thanh tẩy của lôi điện.

Các vị thần lần lượt vẫn lạc, thần linh của An Lạc cũng vào lúc này toàn bộ tiêu tán.

Mà một số người ở An Lạc trong lòng vẫn còn thần, lúc này cảm thấy trong lòng trống rỗng, như thể có thứ gì đó đã biến mất.

Vị thần trong lòng họ, không còn nữa.

Các vị thần liên tiếp vẫn lạc, máu nhuộm đỏ trời xanh.

Nhân gian, trong lãnh thổ An Lạc, bây giờ đã là hoàng hôn.

Bầu trời hoàng hôn đỏ rực như bị máu tươi hắt lên, đỏ đến diễm lệ.

Đây là do trời đất có cảm ứng, mới xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ.

Chỉ là không ai biết được, thậm chí họ sẽ cho rằng đây chỉ là ráng mây đỏ.

Đến tối, ráng mây đỏ mới dần dần tan biến.

Và vị thần linh cuối cùng, cũng bị Chu Thánh chém dưới kiếm.

Thần linh không có máu, thân thể của bọn họ đã sớm bị phá hủy không biết bao nhiêu lần, bây giờ chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Chu Thánh giết bọn họ, dễ dàng như đập vỡ tượng đá trong đạo quán.

Cùng với việc lạc ấn của vị thần cuối cùng bị xóa bỏ, Chu Thánh tâm lực kiệt quệ cũng ngã xuống.

"Cuối cùng, cũng giải quyết xong." Tai họa dị thú đã được giải quyết, ít nhất trong vòng trăm năm dị thú sẽ không tấn công Trường Thành nữa.

Mối nguy hại lớn nhất là thần linh cũng đã được giải quyết triệt để, dù bọn họ còn lạc ấn ở Thiên Đình, cũng không thể quay về.

"Có thể về nhà rồi." Giây phút này, Chu Thánh rất nhớ nhà.

"Không, vẫn chưa kết thúc." Giọng của Khương Công truyền đến.

Trên lưng Chúc Long.

Chu Thánh, Thủ Mộ Nhân và Khương Công ngồi đối diện nhau theo hình tam giác, ở giữa đặt một bàn trà.

Chu Thánh ngồi một lát thì cơ thể không trụ nổi, nằm xuống đầu Chúc Long nghỉ ngơi.

Mệt quá.

Liên tục chiến đấu và di chuyển khiến hắn kiệt sức.

Vốn tưởng có thể về nhà nghỉ ngơi một thời gian, nhưng không ngờ Khương Công lại nói với hắn rằng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

"Khương Công, ta mệt rồi." Chu Thánh nói thẳng.

Trước kia gác lăng, dù sao cũng còn có thời gian nghỉ ngơi.

Từ khi đến thế giới Sơn Hải, không phải đang chiến đấu thì cũng là trên đường đi chiến đấu.

Sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần đã sớm khiến Chu Thánh kiệt sức.

Hắn thực sự muốn nghỉ ngơi.

"Chuyện tiếp theo tương đối nhẹ nhàng, ta cho ngươi một năm." Khương Công nói thẳng.

"Một năm?" Chu Thánh có chút bất ngờ.

"Đúng, ngươi có thể nghỉ ngơi nửa năm, nghỉ ngơi xong rồi hãy hành động." Khương Công gật đầu nói.

Chu Thánh nghe vậy, mặt đầy nghi ngờ nhìn Khương Công.

Khương Công đột nhiên cho mình thời gian nghỉ ngơi dài như vậy, chắc chắn là có đại sự.

"Cần ta làm gì?" Chu Thánh hỏi thẳng.

"Tìm kiếm Thiên Đình." Khương Công nói rõ.

"Cái gì!" Chu Thánh đứng bật dậy, mặt đầy không thể tin nhìn Khương Công.

"Ngươi điên rồi hay ta điên rồi?

Thiên Đình đã bị trục xuất sẽ không quay lại, tại sao chúng ta còn phải đi tìm?" Chu Thánh chất vấn.

Thiên Đình đã bị người kia trục xuất vĩnh viễn, chỉ cần không chủ động đi tìm, nó sẽ không xuất hiện.

"Không đi, đánh chết cũng không đi!" Nếu là chuyện khác, Chu Thánh có thể sẽ đồng ý, nhưng chuyện này tuyệt đối không được!

Thiên Đình đã bị trục xuất, tìm nó làm gì?

Hơn nữa, đó là Thiên Đình thật sự, không phải Thiên Đình giả trong Tần Lĩnh.

Một khi gặp nguy hiểm, chạy cũng không kịp.

Khương Công thở dài, nói: "Ai, ngươi nghĩ ta không biết Thiên Đình nguy hiểm sao?

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác." "Các vị thần xuất thế trong thời đại này, là vì bọn họ cảm ứng được, Thiên Đình bị trục xuất, đang quay trở về." "Hơn nữa, ngươi không phát hiện sao?

Các vị thần nóng lòng muốn trở về nhân gian, chứng tỏ Thiên Đình đã dần dần đến gần nhân gian." Khương Công trầm giọng nói.

Chu Thánh im lặng không nói, hắn không cảm nhận được.

"Tất cả mọi chuyện, đều có định số, người kia để lại một thanh kiếm, chính là muốn ngươi cầm kiếm phá Thiên Đình." Khương Công nói tiếp, sau đó vỗ vỗ Chúc Long đang ngồi dưới.

"Chúc Long đã yên tĩnh mấy ngàn năm, nhưng cùng với sự xuất hiện của ngươi, nó bắt đầu hoạt động, không phải vì ngươi ảnh hưởng đến nó, mà là nó cảm ứng được sự xuất hiện của Thiên Đình." "Nó là con đường thông thiên, là con đường có thể đến Thiên Đình, nó cảm nhận về Thiên Đình rõ ràng nhất." Một tràng lời của Khương Công khiến Chu Thánh rơi vào trầm mặc.

Nếu tất cả đều có định số, vậy mình là gì?

Biến số sao?

Khương Công nhìn thấu suy nghĩ của Chu Thánh, nói thẳng: "Ngươi đúng là một biến số, vốn dĩ theo kế hoạch của ta, là dùng Thủ Mộ Nhân để hỗ trợ ta trấn áp Chúc Long, sau đó dùng sức mạnh của

bảy mạch Thủ Lăng Nhân phá vỡ thần mộ, đoạt được Hiên Viên Kiếm trấn áp các vị thần." "Sau đó để Thủ Mộ Nhân cầm kiếm đi tìm Thiên Đình, ông ta có kinh nghiệm trấn áp Thiên Đình." "Nhưng sự xuất hiện của ngươi đã phá vỡ bố cục của ta, còn có Từ Tam cũng là một biến số." "Nhưng ta biết Từ Tam, ta cũng đã có biện pháp đối phó với hắn, nhưng vì ngươi mà hắn từ định số biến thành biến số." "Nói thật, bảy mạch Thủ Lăng Nhân ta thiết lập đều có truyền thừa, duy chỉ có Âm Dương lưỡng mạch là không, mà Âm mạch Thủ Lăng Nhân là do Tây Vương Mẫu sắp xếp, chỉ có ngươi là Dương mạch Thủ Lăng Nhân, lai lịch của ngươi, đến giờ ta vẫn không biết." "Nhưng ngươi thực sự là Thủ Lăng Nhân, là Thủ Lăng Nhân đã được Thủ Lăng Cổ Lâu chứng nhận." Khương Công nói xong một tràng, cầm tách trà lên uống một ngụm.

"Chuyện này, chỉ có ngươi và Thủ Mộ Nhân làm được, ta cho ngươi nửa năm nghỉ ngơi." Chu Thánh khẽ gật đầu, Khương Công không biết lai lịch của mình, nhưng mình thì rõ.

Là vì hệ thống xuất hiện, đã thay đổi cuộc đời mình.

Mình không có lai lịch gì cả, tất cả đều là nhờ hệ thống.

Là hệ thống đã thay đổi mình, cho mình truyền thừa của Thủ Lăng Nhân.

Đây là bí mật của mình, đến chết cũng không thể nói ra.

Bởi vì Chu Thánh vẫn chưa hiểu rõ, hệ thống của mình đến từ đâu.

"Thủ Mộ Nhân, ngươi có vấn đề gì không?" Khương Công nhìn Thủ Mộ Nhân hỏi ý kiến.

"Ta muốn biết, ngươi bắt đầu kéo ta vào cuộc từ lúc nào?" Thủ Mộ Nhân nhìn Khương Công.

“Từ lúc ta biết đến sự tồn tại của ngươi, khoảng đầu thời Tây Chu.” Khương Công hồi tưởng.

“Lúc đó ta phong tước xong cho các chư hầu, liền bắt đầu vân du thiên hạ định ra long mạch, sau đó phát hiện sự tồn tại của ngươi, nhưng ta thấy ngươi đang trấn thủ cửa đồng, nên không làm phiền.” “Sau đó ta phân xong chín long mạch, liền đến thế giới Sơn Hải, để lại bảy mạch Thủ Lăng Nhân ở nhân gian bảo vệ long mạch.” “Mà ngươi vào cuộc, là khi ta phát hiện sự tồn tại của thần mộ và Chúc Long, cũng như biết về Thiên Đình, lúc đó mới kéo ngươi vào cuộc.” Khương Công nói, lấy ra một cuộn da bò.

Trên cuộn da bò ghi lại những bí mật thượng cổ.

“Đây là cuộn da bò Tây Vương Mẫu đưa cho ta, trên đó ghi lại mọi thứ, trước đây không cho các ngươi xem, là vì...” “Ta quên mất.” Khương Công mặt không đỏ tim không đập nói.

Chu Thánh: ...

Hắn cầm cuộn da bò xem một hồi lâu, không hiểu chữ trên đó.

“Đây là chữ của Thương Hiệt, chữ Thương Hiệt tạo ra chỉ lưu truyền vào thời thượng cổ, từ thời nhà Thương bắt đầu dùng kim văn, đã hoàn toàn thay thế chữ Thương Hiệt.” Khương Công giải thích.

“Nhưng bây giờ ngươi xem hay không cũng vậy, vì ngươi đã biết hết rồi.” Chu Thánh nghe vậy, khẽ gật đầu, trả lại cuộn da bò cho Khương Công.

Cuộn da bò này là da của quỳ ngưu, nên dù đã qua mấy ngàn năm, vẫn còn nguyên vẹn không hư tổn.

“Về nghỉ ngơi đi, nửa năm sau tìm Thiên Đình.” Khương Công vẫy tay nói.

“Đúng rồi, Lưu Ly đâu?” Chu Thánh hỏi một câu.

Lưu Ly từ khi đến chỗ Tây Vương Mẫu, vẫn chưa quay về.

Chương 634

“Ngươi đến Đông Đại Môn tìm Tây Vương Mẫu sẽ biết, hiện tại ta cũng không biết tại sao Tây Vương Mẫu lại mang Lưu Ly đi.” Khương Công lắc đầu nói.

“Được rồi.” Chu Thánh từ trên đầu Chúc Long đứng dậy, bay về phía Đông Đại Môn.

Còn Thủ Mộ Nhân vẫn tiếp tục ngồi trên đầu Chúc Long, ông không có nhà, cũng không cần về nghỉ ngơi.

Khương Công nhìn Thủ Mộ Nhân, nói: “Đợi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ nghĩ cách để ngươi trở về.” Thủ Mộ Nhân nghe vậy ngẩng đầu nhìn Khương Công một cái, khẽ gật đầu.

“Ừm.” ...

Đông Đại Môn.

Nơi đây được xây dựng vô cùng huy hoàng tráng lệ, phía sau Trường Thành là một tòa cung điện khổng lồ, gần giống với Côn Luân Thần Cung.

Trấn thủ cổng lớn là Kim Kỳ Lân.

Chu Thánh đi đến cổng cung điện, cúi người nói: “Dương chi nhất mạch Thủ Lăng Nhân, cầu kiến Tây Vương Mẫu.” “Tây Vương Mẫu đang bận, ngươi vào đại điện đợi trước đi.” Kim Kỳ Lân nói, mở cửa chính điện ra, Chu Thánh bước vào.

Bên trong, tiên khí lượn lờ, vô số mỹ nữ vây quanh, làn da trắng nõn ẩn hiện, dường như đang quyến rũ Chu Thánh.

Trong tiên cảnh.

Tây Vương Mẫu và Lưu Ly ngồi cùng nhau, chỉ là toàn thân Tây Vương Mẫu được tiên vụ bao phủ, không thể nhìn rõ dung mạo, Lưu Ly vẫn mặc váy đen, quỳ ngồi trên đất.

"Bản tọa không có con, nhưng có một thân bản lĩnh, ngươi có nguyện ý tiếp nhận truyền thừa của bản tọa không?" Tây Vương Mẫu mở lời hỏi.

"Cái giá là gì?" Lưu Ly lý trí hỏi.

Nhận truyền thừa của người khác, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là vui mừng, mà là hỏi cái giá phải trả.

Trên đời này ngoại trừ cha mẹ và người yêu, không ai đối xử tốt với bạn vô điều kiện.

Lưu Ly rất rõ, mình muốn nhận được truyền thừa của Tây Vương Mẫu, chắc chắn phải trả giá.

"Cái giá chính là, trở thành đệ tử quan môn của ta, đoạn tình tuyệt ái, theo ta trấn thủ một phương." Tây Vương Mẫu nói thẳng.

"Xin lỗi, tôi không muốn." Lưu Ly không nghĩ ngợi, từ chối thẳng thừng.

"Ta tuy không phải thần, nhưng có thần lực, bản tọa truyền cho ngươi một thân cơ duyên, ngươi có thể sống cùng trời đất, bất tử bất diệt." Tây Vương Mẫu nói tiếp.

"Đa tạ ý tốt của người, nhưng tôi không muốn, tôi có người yêu rồi." Lưu Ly lại một lần nữa từ chối.

Tây Vương Mẫu nghe vậy, đưa tay vẫy một cái, một chiếc gương đồng xuất hiện.

Trong gương, chính là cảnh Chu Thánh xuất hiện trong đại điện, bị mỹ nữ vây quanh.

“Nếu hắn không chống lại được cám dỗ thì sao?” Tây Vương Mẫu chỉ vào gương đồng hỏi.

“Anh ấy sẽ không.” Lưu Ly rất tin tưởng Chu Thánh.

“Được, nếu hắn động lòng, ngươi nhận truyền thừa của ta, nếu không, ta để ngươi đi.” Tây Vương Mẫu nói.

“Được.” Lưu Ly gật đầu, im lặng nhìn vào gương đồng.

Trong đại điện.

Chu Thánh nhìn những nữ tử xuất hiện xung quanh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng hắn cũng không nhìn, mà ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần, chờ Tây Vương Mẫu mang Lưu Ly ra.

“Thủ Lăng Nhân, chúng tôi được Tây Vương Mẫu sắp xếp đến hầu hạ ngài, bất kỳ ham muốn nào của ngài, chúng tôi đều có thể thỏa mãn.” Một nữ tử tuyệt mỹ trong số đó đi đến trước mặt Chu Thánh, nhẹ nhàng nói.

Những nữ tử khác cũng lần lượt đến bên cạnh Chu Thánh, thổi hơi vào tai hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Xin lỗi, tôi không cần.” Chu Thánh từ chối dứt khoát, sau đó nhắm mắt lại minh tưởng, thuận tiện nghỉ ngơi một chút.

Những nữ tử xung quanh vẫn tiếp tục mê hoặc, dáng người yêu kiều của họ hiện lên trong đầu Chu Thánh.

“Ngài mệt rồi, để chúng tôi giúp ngài thư giãn một chút.” Nữ tử tiếp tục nói, vừa nói tay họ vừa định cởi quần áo của Chu Thánh.

Nhưng Chu Thánh cắm thẳng Hiên Viên Kiếm xuống đất, lạnh lùng nói: “Ta đã nói, ta không cần.” Nếu lúc đầu Chu Thánh còn không hiểu chuyện gì, thì bây giờ hắn đã hiểu.

Đây chính là cái bẫy mà Tây Vương Mẫu giăng ra cho hắn.

Nếu thật sự là người hầu hạ mình, mình từ chối hai lần, họ sẽ không quấy rầy nữa, nhưng bây giờ họ không những không đi, mà còn đến gần hơn.

Chắc chắn có vấn đề.

Lưu Ly nhìn Chu Thánh vẫn không lay động, ngẩng đầu nói: "Tôi đã nói rồi mà." "Vẫn chưa kết thúc đâu!" Tây Vương Mẫu đưa tay nắm lấy gương đồng, cất tiếng gọi: "Thủ Lăng Nhân, Lưu Ly đang ở trong tay ta, cô ta không chịu nhận truyền thừa của bản tọa, bản tọa đường đường là Tây Vương Mẫu, chưa từng có ai từ chối!

Nếu ngươi muốn mang cô ta đi, cứ thử xem!" Chu Thánh nghe thấy giọng của Tây Vương Mẫu, cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì.

"Tây Vương Mẫu, tôi kính trọng người, nhưng nếu người không thả người, đừng trách tôi đập nát đại điện của người!" Chu Thánh đứng dậy, tay nắm chặt Hiên Viên Kiếm.

"Kim Kỳ Lân, Cửu Thiên Huyền Điểu!" Tây Vương Mẫu gọi một tiếng, Kim Kỳ Lân và Cửu Thiên Huyền Điểu xuất hiện, một trái một phải bao vây Chu Thánh.

"Cung điện của bản tọa, há có thể dung ngươi làm càn?" "Đuổi hắn ra ngoài cho ta!" Theo lệnh của Tây Vương Mẫu, Kim Kỳ Lân và Cửu Thiên Huyền Điểu quả quyết ra tay với Chu Thánh.

Chu Thánh không biết đây là bài kiểm tra của Tây Vương Mẫu hay là thật, nhưng điều hắn có thể làm bây giờ, chính là phản kháng.

Khi Kim Kỳ Lân và Cửu Thiên Huyền Điểu xông tới, Chu Thánh vung Hiên Viên Kiếm tấn công Cửu Thiên Huyền Điểu, sau đó rút trường đao đối phó Kim Kỳ Lân.

Hắn dùng ý niệm điều khiển Hiên Viên Kiếm đối phó Cửu Thiên

Huyền Điểu trên không, khi Cửu Thiên Huyền Điểu phát động tấn công, ánh mắt Chu Thánh lóe lên, Hiên Viên Kiếm trực tiếp đâm xuyên qua vai Cửu Thiên Huyền Điểu, ghim nó lên cột trụ.

Hiên Viên Kiếm ngay cả thần cũng có thể chém giết, đối phó một con chim dễ như trở bàn tay.

Cú va chạm của Kim Kỳ Lân cũng bị Chu Thánh đỡ được.

Kim Kỳ Lân có thực lực của thú tổ, rất mạnh, nhưng Chu Thánh cũng không phải là Chu Thánh của ngày xưa.

Chu Thánh một cước đá ngã nó, trường đao đặt lên cổ Kim Kỳ Lân.

"Động đậy nữa, ta chặt đầu ngươi!" Chu Thánh lạnh lùng nói.

Dễ dàng chế ngự hai đại tướng dưới trướng Tây Vương Mẫu, Chu Thánh ngẩng đầu nói: "Mong Tây Vương Mẫu thủ hạ lưu tình!" Tây Vương Mẫu vốn định tự mình ra tay, nhưng do dự một chút, bà ta vẫn từ bỏ.

Bà biết Chu Thánh bây giờ rất mạnh, hơn nữa có Hiên Viên Kiếm trong tay, mình chưa chắc đã đánh lại, cũng không cần thiết phải giao đấu.

Chỉ là một phen thử dò mà thôi.

Nhưng bây giờ thả người, mặt mũi bà có chút không ổn.

"Trừ phi ngươi quỳ xuống cầu xin bản tọa, nếu không cả đời ngươi cũng đừng hòng..." Lời Tây Vương Mẫu còn chưa nói xong, Chu Thánh đã quỳ một gối xuống.

Hắn biết, Tây Vương Mẫu cần một lối thoát, mình cho bà ta là được.

Tuy nói nam nhi gối hạ có vàng, nhưng vì người phụ nữ của mình,

điều này có là gì?

"Kính xin Tây Vương Mẫu, tha cho Lưu Ly!" Chu Thánh thành khẩn nói.

Tây Vương Mẫu cũng bị hành động của Chu Thánh làm cho kinh ngạc, nhưng bà nhanh chóng bình tĩnh lại, đưa ngón tay trắng nõn ra khẽ điểm vào đầu Lưu Ly.

Trong khoảnh khắc, Lưu Ly lập tức cảm thấy trong đầu mình có thêm rất nhiều thứ, trong cơ thể cũng có một luồng khí lưu chuyển.

"Thôi vậy, truyền thừa cho ngươi." Tây Vương Mẫu gọi Lưu Ly đến, lúc để cô vượt qua các cửa ải thử thách, đã định sẽ truyền lại cho Lưu Ly.

Bà đã thiết lập thử thách trong đại điện, chỉ có Lưu Ly đi hết toàn bộ quá trình, nên mới đến được trước mặt bà.

Chỉ có điều, yêu cầu bà đưa ra, Lưu Ly lại từ chối, khiến bà có chút mất mặt.

Vừa hay lúc này Chu Thánh đến, Tây Vương Mẫu mới nghĩ đến việc tìm lại thể diện từ hắn.

Sống càng lâu, càng sĩ diện.

Lưu Ly sau khi nhận được truyền thừa của Tây Vương Mẫu, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ sâu.

Tây Vương Mẫu tay khẽ vung, đưa Lưu Ly ra khỏi tiên cảnh.

"Thủ Lăng Nhân, Lưu Ly đã nhận truyền thừa của bản tọa, cần ngủ sâu nửa năm để tiêu hóa, trong nửa năm này, ngươi phải chăm sóc tốt cho cô ấy." Tây Vương Mẫu dặn dò.

Chu Thánh: ...

Hắn tổng cộng cũng chỉ có nửa năm nghỉ ngơi, vốn định nhân lúc

nghỉ ngơi đưa Lưu Ly về nhân gian dạo chơi, nhưng không ngờ Lưu Ly lại nhận truyền thừa của Tây Vương Mẫu, phải ngủ sâu nửa năm.

Không còn chuyện nào khốn nạn hơn thế này nữa.

Nhưng đây cũng là chuyện tốt, Chu Thánh cũng không trách Tây Vương Mẫu.

Lưu Ly nhận được truyền thừa của Tây Vương Mẫu, thực lực sẽ tăng cường hơn nữa, đến lúc đi tìm Thiên Đình, còn có thể mang cô ấy đi cùng.

"Đa tạ Tây Vương Mẫu." Chu Thánh cảm ơn một tiếng, sau đó một tay bế Lưu Ly lên, đi ra khỏi đại điện.

Chương 635

Còn Tây Vương Mẫu ở phía sau lẩm bẩm: "Ta biết ngươi có nửa năm nghỉ ngơi, nên cố ý để nó ngủ sâu nửa năm!" Khách sạn Cổ Lăng, trong tiểu viện của Thủ Lăng Nhân.

Chu Thánh đưa Lưu Ly đến đây, sau đó ngồi xuống phòng khách.

Hắn không thể đưa Lưu Ly về nhà để cha mẹ chăm sóc, đành phải đưa cô đến chỗ Như Yên.

Lúc này, Liễu Như Yên mặc một chiếc váy mộc mạc, bên dưới là tất trắng, bụng hơi nhô lên, đang đứng bên cạnh rót trà cho Chu Thánh.

"Những việc này em cứ để thị nữ làm là được, không cần tự mình làm đâu." Chu Thánh đứng dậy, đỡ Liễu Như Yên ngồi xuống.

"Đại nhân hiếm khi về một lần, đương nhiên phải do nô gia tự mình hầu hạ." Liễu Như Yên nhẹ nhàng nói.

"Đừng gọi ta là đại nhân, gọi ta là Chu Thánh là được rồi." Chu Thánh nói, ngồi xuống bên cạnh Liễu Như Yên.

"Xin lỗi, đã xảy ra quan hệ với em, lại không thể cho em một danh phận." Chu Thánh bất đắc dĩ nói.

Liễu Như Yên lắc đầu cười, nói: "Không sao đâu ạ." Chu Thánh nắm lấy tay Liễu Như Yên, đặt vào lòng bàn tay xoa nhẹ.

"Bây giờ Lưu Ly đang ngủ say, anh còn nửa năm để ở bên em." Chu Thánh nói.

"Là may mắn của nô gia." Liễu Như Yên cúi đầu nói.

Chu Thánh nắm tay Liễu Như Yên, trong mắt tràn đầy áy náy.

Liễu Như Yên đã mang thai con của mình, mà mình lại chưa từng ở bên cô ấy tử tế.

"Phu quân không cần tự trách, anh gánh vác trọng trách quốc gia, trách nhiệm nặng nề, em có thể trở thành một trong những bến đỗ của anh, đã đủ rồi." Liễu Như Yên dịu dàng nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu, nhìn bụng hơi nhô lên của Liễu Như Yên, hỏi: "Mấy tháng rồi?" Ở thế giới Sơn Hải không cảm nhận được thời gian trôi qua, ở trong đó bao lâu, hoàn toàn không biết.

"Bốn tháng rồi ạ, còn nửa năm nữa là có thể sinh." Liễu Như Yên thành thật đáp.

"Nửa năm..." Gương mặt Chu Thánh, viết đầy hai chữ cạn lời.

Lưu Ly phải ngủ sâu nửa năm, Liễu Như Yên mang thai cũng cần nửa năm mới sinh, hóa ra mình cứ lẩn quẩn với con số nửa năm này.

"Có lẽ, phu quân không kịp thấy con chào đời." Liễu Như Yên nói.

Chu Thánh khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy đi đến tế đàn phía sau sân, thắp ba nén hương.

"Khương Công tại thượng, con có thể ở lại thêm một thời gian, đợi con chào đời được không?" Chu Thánh cúi người bái lạy, thỉnh cầu Khương Công.

"Ngươi không đợi được đâu, con trai ngươi thừa hưởng khí vận trời đất mà sinh ra, ngưng tụ long khí Cửu Châu, hội tụ tiềm năng bảy mạch, cần dưỡng thai ba năm, mới có thể ra đời." Giọng của Khương Công từ trong miếu truyền ra, khiến tâm thần Chu Thánh chấn động.

"Mẹ kiếp, có phải Na Tra đâu mà cần ba năm mới ra đời, có lố không vậy?" Chu Thánh cũng cạn lời.

Sau đó hắn nhìn Liễu Như Yên đứng sau lưng, trong mắt tràn đầy

áy náy.

Mang thai mười tháng đã đủ khổ, bây giờ lại cần ba năm, ai mà chịu nổi?

"Đừng lo, ban cho ngươi một viên an thai hoàn, có thể bảo vệ đứa bé." Trong miếu, bay ra một viên thuốc.

Đây là viên an thai hoàn do chính Khương Công ngưng luyện, có thể bảo vệ thai nhi.

"Mười tháng sau, uống viên an thai hoàn, có thể bảo vệ thai nhi." Chu Thánh nhận lấy viên an thai hoàn, sau đó đưa cho Liễu Như Yên.

"Vất vả cho em rồi." Chu Thánh nói với Liễu Như Yên.

"Không vất vả." Liễu Như Yên lắc đầu cười, nhận lấy viên an thai hoàn.

Mang thai ba năm mới sinh, nếu là người bình thường thì không thể chịu nổi.

Cũng may Liễu Như Yên có truyền thừa của Phong chi nhất mạch Thủ Lăng Nhân, thể chất cường tráng mới chịu đựng được.

Chu Thánh quay đầu nhìn nén hương đang cháy, trực tiếp dập tắt.

"Không thắp hương cho các người nữa." Chu Thánh đỡ Liễu Như Yên về phòng khách ngồi nghỉ.

"Đợi hai ngày nữa, anh đưa em về nhà gặp cha mẹ anh." Chu Thánh nói.

"Nếu được, em muốn mời họ qua đây ở." Liễu Như Yên mở lời.

"Cũng được." Chu Thánh gật đầu.

Lúc mình không có ở đây, cha mẹ mình có thể ở bên Liễu Như Yên.

Mình tuy không cho cô ấy danh phận, nhưng cô ấy là người phụ nữ của mình, để cô ấy gặp cha mẹ mình, cũng coi như là cho cô ấy vào cửa.

Tối hôm đó, Chu Thánh ngủ cùng phòng với Liễu Như Yên.

Nửa năm này Lưu Ly ngủ say, Chu Thánh định sẽ luôn ở bên Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên nhìn Chu Thánh đang ngủ bên cạnh, nép sát vào người hắn, gối đầu lên cánh tay hắn nghỉ ngơi.

Mà Chu Thánh đã buông bỏ mọi cảnh giác, chìm vào giấc ngủ sâu.

Hắn đã lâu không ngủ, bây giờ ở chỗ Liễu Như Yên, không có nguy hiểm, hắn có thể buông bỏ cảnh giác mà ngủ ngon.

Trong mơ, Chu Thánh cảm thấy mình đến một nơi kỳ lạ.

Khắp nơi đều là tiên khí lượn lờ, phía trước còn có một cổng vòm.

Chu Thánh đi về phía cổng vòm, phát hiện trên cổng viết hai chữ lớn cổ xưa. 【Thiên Đình】 Hai chữ này rất kỳ lạ, Chu Thánh rõ ràng không nhận ra, nhưng lại có thể nhận ra ngay đây là hai chữ Thiên Đình.

"Mộng du Thiên Đình?" Chu Thánh kỳ quái nói.

Hắn biết mình đang ngủ, hoàn toàn chưa rời khỏi tiểu viện.

Đột nhiên xuất hiện ở đây, hoặc là mình đang mộng du đến Thiên Đình, hoặc là linh hồn mình đã rời khỏi thể xác đến Thiên Đình.

Nhưng Chu Thánh tin rằng mình đang mơ, mộng du đến Thiên Đình hơn.

"Thôi vậy, dù có phải là thật hay không, cứ thăm dò Thiên Đình một lượt trước, tiện cho sau này tìm được Thiên Đình rồi tiến vào." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, rồi bước vào Thiên Đình.

Nhưng vừa bước vào, mấy đòn tấn công đã ập xuống, Chu Thánh vội vàng né tránh, nhưng lại bị xiềng xích trói lại!

"Ha ha ha ha, Thủ Lăng Nhân, ở thế giới Sơn Hải chúng ta đấu không lại ngươi, nhưng ở Thiên Đình ngươi hoàn toàn không phải là đối thủ của chúng ta!" "Chịu chết đi!" Tiếng của các vị thần vang lên, giọng nói này Chu Thánh rất quen thuộc, là của những thần linh bị hắn chém giết.

Chu Thánh không hề sợ hãi, vì hắn đang mộng du, nếu không thì hắn đã có thể triệu hồi Hiên Viên Kiếm.

Chu Thánh bị xiềng xích trói lại, bị các vị thần áp giải đến Trảm Thần Đài.

"Thủ Lăng Nhân, giết linh hồn của ngươi, dù ngươi có tỉnh lại, ngươi cũng sẽ biến thành một kẻ ngốc!" "Nói cho ngươi biết nhé, thần là toàn năng, lúc ngươi ngủ say, Dạ Du Thần đã câu hồn phách của ngươi, đưa ngươi đến Thiên Đình, chịu sự trừng phạt của chúng ta!" "Thiên Đình sắp giáng lâm nhân gian, chúng ta tuy bị ngươi chém giết, nhưng vẫn còn một đạo lạc ấn ở Thiên Đình, tuy bám vào vũ khí, nhưng chỉ cần Thiên Đình giáng lâm nhân gian, chúng ta có thể từ vũ khí nhập vào người, mượn xác trọng sinh!" "Thủ Lăng Nhân ngươi yên tâm, đợi ngươi biến thành kẻ ngốc, thể xác của ngươi sẽ là của ta." Các vị thần cười lạnh liên tục, nhưng trên Trảm Thần Đài lại không có lạc ấn của Thái Nhất.

Thần đốt cháy bản nguyên, sẽ đốt luôn cả lạc ấn của mình.

Bọn họ thà bị Chu Thánh giết cũng không muốn chết, chính là vì bị giết thì lạc ấn của họ vẫn còn, vẫn còn cơ hội hồi sinh, một khi đốt cháy bản nguyên, đó sẽ là biến mất hoàn toàn.

Chu Thánh cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì, đây là thủ đoạn của các vị thần để đối phó với mình.

Cách cả một thế giới mà vẫn có thể câu được hồn mình, thủ đoạn này còn lợi hại hơn Tô Đát Kỷ nhiều.

Nhưng Chu Thánh chợt tỉnh ra, mình không có sức phản kháng.

"Ha ha ha ha, Thái Nhất không còn, chúng ta có thể chưởng quản Trảm Thần Đài, chết đi!" Đúng lúc các vị thần định ra tay, một lưỡi câu từ trên trời rơi xuống.

"Các ngươi vượt giới rồi!" Giọng nói là của Khương Công, lưỡi câu cũng là của Khương Công.

Khương Công cảm ứng được khí tức của các vị thần giáng lâm nhân gian, hơn nữa còn có một luồng sức mạnh cường đại xâm nhập, nên mới đến xem.

Kết quả là cảm nhận được hồn phách của Thủ Lăng Nhân ở đây.

Ông cố ý nhuốm một chút máu Chúc Long, mượn đặc tính của Chúc Long là thang lên trời, quăng lưỡi câu vào Thiên Đình, để cứu Thủ Lăng Nhân.

Lưỡi câu phá vỡ thần lực, trực tiếp câu Chu Thánh đang bị trói lên.

Các vị thần còn muốn ra tay ngăn cản, nhưng bị một đạo thần dụ tạm thời áp chế.

"To gan!" Người ra tay là Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu có danh xưng là Nữ Tiên Chi Thủ, bản thân cũng là thần, nhưng bà ta đã đầu quân cho phe nhân loại.

Bà ta có thể tạm thời áp chế lạc ấn của các vị thần.

"Tây Vương Mẫu, ngươi là kẻ phản bội!" Các vị thần giận dữ mắng Tây Vương Mẫu, trơ mắt nhìn Thủ Lăng Nhân bị mang đi.

"Thiên Đình đã đến gần nhân gian, chúng ta cuối cùng sẽ quay về!"

Các vị thần gào thét.

Chu Thánh sau khi bị câu lên, mới phát hiện Thiên Đình được long phượng kéo đi.

Chỉ có điều, long phượng đã sớm hóa thành xương cốt.

Chương 636

Toàn thân chúng bị xiềng xích xuyên thủng, đã chết hoàn toàn.

Toàn bộ Thiên Đình bị tiên vụ bao phủ, không thể nhìn rõ kết cấu bên trên.

Nhưng Chu Thánh lại cảm thấy, Thiên Đình giống như một lăng mộ.

"Chẳng lẽ là gác lăng lâu quá, sinh ra ảo giác rồi?" Chu Thánh có chút kỳ lạ, không hiểu nổi.

Rõ ràng là Thiên Đình, nhưng trong mắt hắn, lại giống như lăng mộ.

"Ta đưa ngươi về, nhớ thắp hương cho ta." Khương Công nói xong, dùng lưỡi câu đưa hồn phách Chu Thánh về nhân gian, trở lại thân thể.

Giây tiếp theo, Chu Thánh đang nằm trên giường mở mắt ra, nhưng không hề động đậy, cũng không nói gì.

Liễu Như Yên vẫn đang dựa vào hắn ngủ, hắn không muốn làm cô tỉnh giấc.

"Sức mạnh của các vị thần đã ảnh hưởng đến nhân gian, chứng tỏ Thiên Đình ngày càng gần nhân gian, nhưng Thiên Đình đã bị người kia trục xuất đến nơi nào?

Sao lại có thể quay về!" Chu Thánh thầm nghĩ, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thiên Đình đã bị trục xuất mấy ngàn năm, nay lại quay về.

Điều đó có nghĩa là, trong mấy ngàn năm qua, Thiên Đình vẫn luôn quay về nhân gian, chỉ là tốc độ rất chậm.

Hơn nữa, Thiên Đình còn được long phượng kéo về.

Thiên Đình quay về, tất sẽ gây ra tai họa, đến lúc đó nhân gian tất sẽ bị Thiên Đình thống trị!

Cách tốt nhất là trục xuất nó một lần nữa, hoặc là tiêu diệt hoàn toàn.

Nhưng, nghĩ đến việc tiêu diệt hoàn toàn, Chu Thánh lại cười khổ, ngay cả người kia cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn Thiên Đình, mình đức năng gì mà có thể tiêu diệt nó?

Mình ngủ một giấc, cũng có thể bị câu hồn đi, chứng tỏ thực lực của các vị thần vô cùng cường đại, chỉ cần đến gần nhân gian, đã có thể ảnh hưởng đến mình ở nhân gian.

"Thôi vậy, còn nửa năm nữa, cùng lắm thì nửa năm này không ngủ là được." Chu Thánh cũng lười nghĩ, ôm lấy Liễu Như Yên, tiến vào trạng thái giả ngủ. ...

Sáng sớm hôm sau.

Liễu Như Yên sau khi tỉnh dậy, nhẹ nhàng đứng lên, chuẩn bị đi làm bữa sáng cho Chu Thánh.

"Không cần chuẩn bị bữa sáng đâu, em tắm rửa xong, anh đưa em về nhà." Chu Thánh mở lời.

Hắn vốn dĩ không ngủ, cảm nhận được Liễu Như Yên rón rén đứng dậy, liền lên tiếng nhắc nhở cô.

"Vâng." Liễu Như Yên gật đầu, sau đó mặc quần áo đi ra khỏi phòng ngủ, dặn dò thị nữ.

"Các ngươi đi chuẩn bị một ít rượu và trà hảo hạng, lát nữa ta mang đi." Liễu Như Yên dặn dò.

Đi gặp cha mẹ chồng, chắc chắn không thể đi tay không, lễ nghi

không thể quên.

Dặn dò xong, cô đi tắm, thay một bộ đồ trang trọng, một chiếc váy liền màu xanh lam.

Mọi thứ chuẩn bị xong, đã là chín giờ sáng.

Chu Thánh mặc quần áo xong đi ra khỏi phòng ngủ, bên ngoài Liễu Như Yên đã chuẩn bị rất nhiều đồ, thuốc lá, rượu, trà.

"Không cần chuẩn bị nhiều thế đâu, tùy ý một chút là được." Chu Thánh nhìn Liễu Như Yên nói.

"Đây là lễ nghi cần thiết." Liễu Như Yên nói.

"Được rồi." Chu Thánh cũng không nói nhiều, đi qua cầm đồ lên, chuẩn bị đưa Liễu Như Yên bay về.

"Máy bay tư nhân đã xin được giấy phép bay rồi, bên Thượng Hải em cũng đã sắp xếp xe đón." Liễu Như Yên nói.

"Cũng được." Chu Thánh gật đầu, hắn vốn định đưa Liễu Như Yên bay về, nhưng không an toàn bằng đi máy bay, hơn nữa còn phải mang nhiều đồ như vậy.

Chu Thánh và thị nữ chuyển đồ lên xe thương vụ, hai người lên xe xong, tài xế lái xe đến sân bay.

Sau đó lên máy bay tư nhân đến Thượng Hải.

Hai tiếng rưỡi sau máy bay hạ cánh, lại chuyển đồ lên xe, rồi lên xe về nhà.

Trên đường đi, Liễu Như Yên vô cùng lo lắng, vì đây là lần đầu tiên cô đi gặp cha mẹ Chu Thánh.

"Không cần căng thẳng, ba mẹ anh không ăn thịt người đâu." Chu Thánh nói đùa.

“Vâng.” Liễu Như Yên khẽ gật đầu.

Hơn nửa tiếng sau, hai người về đến khu nhà, xách đồ lên thang máy.

Trong thang máy, vừa hay gặp Chu Kiến Quốc đang xuống lầu mua thức ăn.

“Ba.” Chu Thánh gọi một tiếng.

Liễu Như Yên nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, vội vàng hành lễ.

“Ba.” Cô gọi cùng Chu Thánh.

“Đại Thánh, sao con lại về?” Chu Kiến Quốc có chút bất ngờ vui mừng.

“Ba, về nhà rồi nói ạ.” Chu Thánh cười nói, sau đó bấm thang máy, về nhà.

Lâm Phương đang ở nhà, cầm kiếm của Chu Thánh nhớ con.

“Mẹ, con về rồi.” Chu Thánh nói một tiếng, mang hết đồ vào nhà.

“Đại Thánh về rồi!” Lâm Phương kích động đứng dậy, sau đó nhìn thấy Liễu Như Yên đi bên cạnh Chu Thánh, nhìn thấy bụng hơi nhô lên của cô.

“Đây là?” “Đây là con dâu của mẹ.” Chu Thánh nói.

“Mẹ.” Liễu Như Yên hành lễ và gọi một tiếng.

“Vậy Lưu Ly...” “Lưu Ly là cả, em là lẽ.” Liễu Như Yên không hề để tâm nói.

Điều này khiến đầu óc Lâm Phương và Chu Kiến Quốc nhất thời có chút không tiếp thu kịp.

Chu Thánh kéo cha mẹ mình, và bảo Liễu Như Yên đi pha trà.

Lâm Phương và Chu Kiến Quốc sau khi biết Liễu Như Yên mang thai, đầu tiên là giáo huấn Chu Thánh một trận, sau đó bảo Liễu Như Yên nghỉ ngơi.

"Cái thằng này, người ta mang thai rồi, sao còn để người ta làm việc hả?" Lâm Phương chọc vào đầu Chu Thánh.

"Không sao đâu mẹ, chỉ là một vài việc đơn giản thôi." Liễu Như Yên cười nói.

"Ba mẹ, con định để hai người chuyển đến khách sạn Cổ Lăng chăm sóc cô ấy, nửa năm sau con lại phải đi." Chu Thánh nói với cha mẹ.

"Con lại phải đi sao?" Lâm Phương kéo tay Chu Thánh.

"Vâng." Chu Thánh gật đầu.

Chu Kiến Quốc nhắm mắt định thần, nói: "Để con đi đi." "Vốn dĩ chúng ta muốn giữ con ở nhà, nhưng nhà nhỏ quá không ở được, chúng ta theo con đến khách sạn Cổ Lăng, chăm sóc con dâu vậy." Chu Kiến Quốc nói thẳng.

Ông ấy khá là thông suốt, biết con trai mình bận.

"Vâng." Chu Thánh gật đầu.

"Hay là đến trang viên đi, trang viên lớn hơn, còn có thể trồng một ít đồ." Liễu Như Yên đề nghị.

Trang viên mà cô nói, là trang viên Lỗ Thương.

"Đúng rồi, suýt nữa anh quên mất còn có một trang viên." Lâu quá không về, Chu Thánh đã quên mất mình và Lưu Ly còn có một trang viên.

"Được, vậy về trang viên." Chu Thánh gật đầu đồng ý, về trang viên nghỉ ngơi nửa năm, sau đó lại đi tìm Thiên Đình.

Trang viên Lỗ Thương.

Chu Thánh mất một ngày để dọn dẹp sạch sẽ, rồi đưa cả nhà dọn vào.

Liễu Như Yên còn đưa theo bốn năm thị nữ, phụ trách quét dọn vệ sinh và chăm sóc trang viên.

Trở về trang viên, Chu Thánh nằm trên ban công, lười biếng phơi nắng, tận hưởng khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Lâm Phương kéo Liễu Như Yên đi đan áo len, may quần áo cho đứa con chưa chào đời, còn Chu Kiến Quốc thì ra bờ hồ câu cá.

Cách trang viên Lỗ Thương không xa có một cái hồ lớn, bên cạnh hồ là con đường bắt buộc phải đi qua để đến lăng mộ Lỗ Vương Cung.

Chu Kiến Quốc câu cá trên bờ, Huyết Thi hiểu chuyện thì ở dưới đáy hồ bắt cá rồi treo lên lưỡi câu.

Cá trong hồ bị ảnh hưởng bởi lăng mộ Lỗ Vương Cung nên rất thông minh, không dễ gì cắn câu.

Chương 637

Mọi thứ đều trông vô cùng hài hòa và mỹ mãn.

Chu Thánh ở lại trang viên Lỗ Thương suốt ba tháng.

Trong ba tháng này, hắn đưa Liễu Như Yên đi du lịch khắp cả nước, thậm chí còn đưa nàng đến thế giới Sơn Hải.

Ba tháng này cũng được coi là ba tháng ngọt ngào nhất, thời gian sau đó đều ở lại trang viên Lỗ Thương.

Chu Thánh vốn tưởng rằng mình sẽ được nghỉ ngơi nửa năm, nhưng tháng thứ ba vừa kết thúc, giọng của Khương Công đã vang lên.

"Người gác lăng, Thiên Đình sắp đến, mau tới thế giới Sơn Hải." Giọng của Khương Công truyền đến, khiến Chu Thánh đang giả vờ ngủ phải giật mình tỉnh giấc.

Thật lòng mà nói, Chu Thánh thực sự rất không muốn đi, nhưng không còn cách nào khác, nếu không giải quyết Thiên Đình thì đó sẽ là một mối nguy hại khổng lồ.

Chu Thánh liếc nhìn Liễu Như Yên bên cạnh, rồi lại nhìn đồng hồ.

Bây giờ là hai giờ sáng, Khương Công vội vàng gọi mình như vậy, chắc chắn là có chuyện gấp.

Chu Thánh nhẹ nhàng nâng đầu Liễu Như Yên lên, nhưng vẫn làm nàng đang ngủ say tỉnh giấc.

"Anh sắp đi rồi sao?" Liễu Như Yên nhẹ giọng hỏi.

"Ừm, Khương Công gọi anh." Chu Thánh gật đầu nói.

Liễu Như Yên nghe vậy, im lặng hồi lâu, rồi ngồi dậy mặc quần

áo cho Chu Thánh.

“Để anh tự làm.” Chu Thánh nói.

“Không, để em làm cho, anh đi lần này, không biết đến khi nào mới có thể trở về.” Liễu Như Yên vẫn kiên quyết mặc quần áo cho Chu Thánh.

“Không sao đâu, Khương Công đã hứa cho anh nửa năm, mới qua ba tháng thôi, anh phải đợi đủ nửa năm mới đi, ông ấy đã hứa với anh rồi.” Chu Thánh nói, rồi hôn nhẹ lên trán Liễu Như Yên.

“Đợi anh về.” Chu Thánh khoác chiếc áo choàng màu đen, lặng lẽ rời đi, trở về thế giới Sơn Hải.

Thế giới Sơn Hải sau khi không còn con mắt của Chúc Long chiếu sáng thì chìm trong một màu đen kịt.

Sau khi trở về, Chu Thánh quen đường quen lối quay lại đầu Chúc Long, ngồi đối diện với Khương Công.

“Gọi tôi đến trong đêm, là Thiên Đình sắp quay về rồi sao?” Chu Thánh hỏi thẳng.

“Gần như vậy, Chúc Long đã cảm nhận được hơi thở của Thiên Đình.” Khương Công chỉ vào Chúc Long bên dưới.

Chúc Long tuy bị phong ấn, nhưng thân là thang lên trời, nó có thể cảm nhận được Thiên Đình đang đến gần.

“Đã hứa nửa năm, vậy mà chưa được ba tháng.” Chu Thánh có chút không vui.

“Ta chỉ gọi ngươi qua nói một tiếng, chứ không bắt ngươi đi tìm Thiên Đình ngay bây giờ.” Khương Công nói thẳng.

Chu Thánh nhìn Khương Công, Khương Công đứng dậy chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói: “Ta đã nói cho ngươi nửa năm thì sẽ để

ngươi nghỉ ngơi nửa năm, Khương Công ta xưa nay không nuốt lời.” “Dù cho Thiên Đình có giáng lâm, ta cũng sẽ để ngươi nghỉ ngơi đủ.” “Được.” Chu Thánh gật đầu.

Khương Công đổi chủ đề, nói tiếp: “Nhưng ta đã sắp xếp cho Người giữ mộ đi tìm Thiên Đình rồi.” Chu Thánh: .....

“Đừng trách ta, là do hắn tự không chịu ngồi yên, ta chỉ đưa cho hắn máu Chúc Long để hắn có thể cảm nhận được vị trí của Thiên Đình, đợi ngươi nghỉ ngơi xong nửa năm thì cứ trực tiếp đi tìm Người giữ mộ là được.” Khương Công giải thích.

Chu Thánh không trả lời, dù sao thì nửa năm này, hắn nhất định phải nghỉ ngơi.

“Nếu không có chuyện gì, tôi về ngủ đây.” Chu Thánh lên tiếng.

“Đi đi.” Khương Công quay lưng về phía Chu Thánh.

Chu Thánh liếc nhìn Khương Công một cái, không chút do dự đứng dậy rời đi.

Hắn sợ ở lại thêm một giây nào nữa sẽ bị Khương Công giao việc.

Mà Khương Công cũng không nói một lời, không quay người lại, mặc cho Chu Thánh rời đi.

“Thiên Đình đến nhanh quá.” Khương Công thì thầm.

“Muốn tìm được Thiên Đình, phải để ta khôi phục tự do, Khương Công, ngươi không có lựa chọn nào khác đâu!” Giọng Chúc Long vang lên trong đầu Khương Công.

“Ai nói?” Khương Công thản nhiên cười, nói: “Ngươi bị ta phong ấn, cho dù Thiên Đình xuất hiện, dấu ấn của các vị thần cũng không thể rời khỏi Thiên Đình.” Chúc Long là chiếc thang nối liền Thiên Đình, chỉ cần nó bị phong ấn, cho dù Thiên Đình xuất hiện, các vị thần

trên Thiên Đình cũng không thể rời đi.

Khống chế được Chúc Long, cũng đồng nghĩa với việc khống chế được quyền lên tiếng.

"Quên không nói cho ngươi biết, ta tuy là thang lên trời, nhưng không phải là con đường duy nhất, Thiên Đình có bốn cửa, ta chỉ là một trong số đó thôi." Chúc Long lên tiếng.

"Đừng tưởng ta không biết, ba cửa còn lại đều đã bị người kia chặt đứt, chỉ còn lại ngươi." Khương Công nói.

Đường lên Thiên Đình quả thực có bốn con đường, nhưng ba con đường còn lại đều đã bị người kia dùng kiếm Hiên Viên chặt đứt, chỉ còn lại Chúc Long.

"Không, vẫn còn một con đường, đường Hoàng Tuyền." Chúc Long nói.

"Đường Hoàng Tuyền do Người giữ mộ trấn thủ?" Khương Công có chút bất ngờ, ông không ngờ đường Hoàng Tuyền cũng có thể thông đến Thiên Đình.

"Không sai, tuy đường Hoàng Tuyền đã bị hư hại, nhưng vẫn có xác suất nhất định thông đến Thiên Đình." Chúc Long lên tiếng.

Khương Công im lặng hồi lâu, nhìn về phía xa.

"Người giữ mộ, chắc sẽ không đi đường Hoàng Tuyền chứ?" Ông đột nhiên có chút lo lắng cho Người giữ mộ.

"Biết vậy đã để Người gác lăng đi xem thử." Khương Công lắc đầu, tiếp tục ngồi trên đầu Chúc Long, trấn thủ nó.

Thiên Đình sắp đến, nhân gian sẽ phải đối mặt với đại kiếp nạn lớn nhất.

Liệu có thể vượt qua kiếp nạn lần này hay không, trong lòng

Khương Công cũng không chắc.

Ông nhìn lên trời cao, rồi lấy mai rùa và tiền Ngũ Đế ra bói quẻ.

Khương Công nhắm mắt, hai hàng lệ máu chảy ra, nhỏ xuống mai rùa.

Khương Công lắc mai rùa vài cái rồi đổ tiền Ngũ Đế ra.

Nhưng khi tiền Ngũ Đế đổ ra, Khương Công phun một ngụm máu lên trên đó.

"Biến số thật không dễ tính toán." Khương Công cảm thán một câu, sau đó nhìn vào tiền Ngũ Đế, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Hai người bọn họ, sẽ có một người bỏ mạng tại Thiên Đình!". .....

Trang viên Lỗ Thương.

Khi Chu Thánh trở về thì đã là buổi sáng.

Hắn từ thành phố mua đồ ăn sáng mang về bày ra bàn, không bao lâu sau thì cha mẹ hắn và Liễu Như Yên lần lượt tỉnh dậy.

"Anh về rồi." Liễu Như Yên nhìn Chu Thánh trong phòng bếp, có chút bất ngờ.

Nàng tưởng Chu Thánh sẽ không về, không ngờ sáng sớm đã trở lại.

"Phải, đã hứa nửa năm mà, vẫn chưa đến hạn còn gì." Chu Thánh cười nhẹ.

"Qua đây ngồi đi, bữa sáng chuẩn bị xong rồi." "Vâng." Liễu Như Yên gật đầu, ngồi đối diện Chu Thánh.

Chu Thánh vừa cầm đồ ăn lên định ăn thì bên tai lại vang lên giọng của Khương Công.

“Mau tới!” Khương Công chỉ có hai chữ ngắn gọn, nhưng lại khiến Chu Thánh vô cùng cạn lời.

Mình vừa mới về đã bắt mình qua đó, có chuyện gì không thể nói thẳng, cứ phải bắt mình đi qua hay sao?

Thế giới Sơn Hải, trên lưng Chúc Long.

Chu Thánh mặt mày âm u nhìn Khương Công, nói: “Ông mà không cho tôi một lời giải thích hợp lý, tôi nổi giận thật đấy.” Khương Công chỉ vào đồng tiền Ngũ Đế dính máu, nói: “Có hiểu quẻ này không?” Chu Thánh cúi đầu nhìn quẻ tượng dính máu, khó hiểu hỏi: “Có ý gì?” “Đến Thiên Đình, ngươi và Người giữ mộ sẽ có một người chết.” Khương Công giải thích.

Chu Thánh nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Năng lực bói toán của Khương Công rất mạnh, ông nói mình và Người giữ mộ sẽ có một người chết, vậy thì chắc chắn sẽ có một người phải chết.

“Vậy, ý của ông là cả hai chúng ta đều không đi?” Chu Thánh nhìn Khương Công.

Khương Công lắc đầu, nói: “Nguy cơ Thiên Đình chỉ có ngươi và Người giữ mộ mới có khả năng giải quyết, cả hai các ngươi đều phải đi.” Đi thì chết, không đi không được.

“Tôi biết rồi.” Chu Thánh đứng dậy định đi.

“Ngươi còn ba tháng để ở bên gia đình, ba tháng sau nhớ quay lại.” Khương Công nói với theo.

Chu Thánh phất tay, không trả lời.

Đến Thiên Đình, mình và Người giữ mộ sẽ có một người chết, điều này khiến Chu Thánh không thể không suy nghĩ, liệu có nên đưa

Lưu Ly đi cùng không.

“Thôi vậy, không đưa đi nữa, cùng lắm về bị cô ấy mắng một trận.” Chu Thánh nghĩ thông rồi, đợi đến khi kỳ hạn nửa năm sắp hết, mình sẽ rời đi trước hai ngày để tìm Người giữ mộ, cùng hắn đến Thiên Đình.

Chương 638

Ai có thể sống sót trở về, trong lòng Chu Thánh cũng không chắc.

Tuy mình có hệ thống hỗ trợ, nhưng hệ thống chưa chắc đã cứu được mình.

Hơn nữa, kể từ khi mình chém giết các vị thần, hệ thống cũng không còn giao cho mình nhiệm vụ nào nữa.

Nếu không phải giao diện cửa hàng vẫn còn, Chu Thánh đã tưởng hệ thống của mình biến mất rồi.

Chu Thánh rời khỏi thế giới Sơn Hải, trở về trang viên Lỗ Thương.

Còn lại ba tháng, hắn phải ở bên gia đình thật tốt.

Mà Khương Công sau khi chứng kiến Chu Thánh rời đi, đã để lại một phân thân tại chỗ, tạm thời rời khỏi lưng Chúc Long, đi đến Thái Sơn.

Sau khi đến Thái Sơn, ông lặng lẽ tiến vào cung điện trên núi.

"Từ Tam, vẫn còn sống à." Khương Công ngồi trước tượng Thủy Hoàng Đế, hỏi Từ Tam bên dưới.

"Không chết được." Từ Tam nhàn nhạt nói.

"Ngươi đến tìm ta, là có chuyện cầu xin ta?" Từ Tam hỏi lại.

Hắn biết rõ, nếu không có chuyện, Khương Công tuyệt đối sẽ không rời khỏi thế giới Sơn Hải.

"Ta cho ngươi một cơ hội đến Thiên Đình." Khương Công nói thẳng.

"Hừ, ngươi mong ta đi chết lắm phải không?" Từ Tam cười lạnh

một tiếng.

Hắn đến Thiên Đình, chắc chắn sẽ thành thần, mà Khương Công sẽ không để hắn dễ dàng đến Thiên Đình như vậy.

"Ngươi có đi không?" Khương Công hỏi.

"Đi." Từ Tam không chút do dự.

Thay vì bị trấn áp dưới chân núi Thái Sơn cả đời, hắn thà đi đánh cược một phen.

Dù có trở thành quân cờ của Khương Công.

Hắn không quan tâm, chỉ cần đến Thiên Đình thành thần, là có thể thoát khỏi sự ràng buộc của Khương Công.

"Trước khi đi, ta phải gieo phù ấn lên người ngươi, và ngươi phải đi cùng Người gác lăng, không được ra tay với Người gác lăng và Người giữ mộ." Khương Công lên tiếng.

"Không vấn đề." Từ Tam đồng ý rất nhanh.

Hắn biết Khương Công sẽ không để mình đi dễ dàng, ông ta chắc chắn sẽ sắp đặt một phen đối với mình.

Nhưng đối với Từ Tam mà nói, điều đó hoàn toàn không quan trọng.

Chỉ cần đi được là được.

Khương Công cũng biết để Từ Tam đi sẽ có rắc rối, nhưng cách duy nhất để phá giải quẻ tượng chính là để một người có thực lực tương đương đi chết thay.

Và người đó, lựa chọn tốt nhất chính là Từ Tam.

Để Từ Tam đến Thiên Đình chết thay, bảo toàn cho Người gác lăng và Người giữ mộ.

Đây là cách làm bất đắc dĩ.

"Thả lỏng thần thức của ngươi ra, ta sẽ gieo phù ấn vào trong cơ thể ngươi." Khương Công nói lần nữa.

"Tới đi!" Từ Tam buông bỏ mọi phòng ngự, để Từ Tam gieo phù ấn vào trong cơ thể mình.

Khương Công cắn đầu ngón tay, vẽ một đạo phù ấn trên không trung, ông truyền vào trong phù ấn sức mạnh của Thất Mạch Thủ Lăng Nhân và sức mạnh Long Mạch, dùng nó để áp chế Từ Tam.

Chỉ cần Từ Tam có chút phản kháng, mình sẽ kích hoạt phù ấn, trấn áp hắn.

Bất kể Từ Tam ở đâu, mình đều có thể tùy lúc trấn áp thần hồn của hắn.

Đương nhiên, Khương Công cũng hiểu, một khi Từ Tam đến Thiên Đình, chắc chắn sẽ tìm cách xóa bỏ phù ấn, nhưng mình có thể nhân lúc hắn xóa bỏ phù ấn, kích hoạt phù ấn tạm thời trấn áp hắn, tạo cơ hội cho Người gác lăng giết hắn.

Chỉ cần Từ Tam chết ở Thiên Đình, quẻ tượng đó sẽ được phá giải.

Khương Công cũng đã tính đến việc Từ Tam có thân bất tử, nhưng trong khoảnh khắc Từ Tam thành thần, thể xác và linh hồn sẽ được thăng hoa, đó chính là cơ hội để giết hắn.

Khương Công vẽ xong phù ấn, liền đánh thẳng vào cơ thể Từ Tam, phù ấn hòa vào từng tấc da thịt của hắn.

"Có thể thả ta ra ngoài được chưa?" Từ Tam không thể chờ đợi được nữa.

"Đừng vội, ba tháng sau, ta sẽ đích thân thả ngươi ra, để ngươi

cùng hành động với Người gác lăng." Khương Công nói xong liền biến mất.

Mà Từ Tam bị trấn áp bên dưới, ánh mắt kiên định.

"Ngươi muốn giết ta, ta nào đâu lại không muốn thoát khốn?

Cứ xem là ngươi giết được ta, hay là ta thoát khốn thành thần trước!" Từ Tam đang đánh cược với Khương Công, cược mình sẽ thành công.

Thất bại, mình chết, thành công, mình thành thần, sống cùng trời đất!. .....

Trang viên Lỗ Thương.

Chu Thánh đang ngồi nghỉ bên bể bơi thì Đường Nguyên Minh đến thăm.

"Có chuyện gì vậy?" Chu Thánh hỏi một câu.

"À, Người gác lăng có rảnh không?" Đường Nguyên Minh có chút ngại ngùng hỏi.

"Nói đi." Chu Thánh nói thẳng.

"Tôi muốn mời anh đi một chuyến đến Bạch Tượng Quốc." Đường Nguyên Minh nói thẳng.

"Tại sao?" Chu Thánh không hiểu.

"Lúc trước khi tiêu diệt đạo thống của thần linh, để duy trì sự cân bằng, tôi tiện tay diệt luôn một số ngôi chùa thờ Phật Tổ, nhưng anh cũng biết, Phật giáo là từ Bạch Tượng Quốc truyền vào nước ta, bây giờ bên Bạch Tượng Quốc, xuất hiện không ít thần tích." "Phật giáo có dấu hiệu lớn mạnh trở lại, có thể sẽ lại truyền vào nước ta, tôi muốn mời anh đến Bạch Tượng Quốc một chuyến, giải quyết vấn đề từ gốc rễ." Đường Nguyên Minh nói thẳng.

“Không cho nó truyền vào nước ta là được chứ gì?” Chu Thánh nói.

“Không đơn giản như vậy, anh cũng biết quan hệ giữa nước ta và Bạch Tượng Quốc cũng bình thường, bây giờ bên Bạch Tượng Quốc xuất hiện Phật tích, ngay lập tức đã nhắm vào nước ta.” Đường Nguyên Minh lắc đầu nói.

“Tôi biết rồi, lát nữa tôi đi một chuyến.” Chu Thánh lên tiếng.

Hắn hiện tại có thời gian rảnh, có thể đi đến đó một chuyến.

“Tôi sẽ sắp xếp máy bay đưa anh qua.” Đường Nguyên Minh nói.

“Không cần, tôi bay qua là được.” Chu Thánh phất tay.

“Bên Bạch Tượng Quốc có cao tăng, lúc anh qua đó sẽ bị dò xét được, tự ý vượt biên sẽ gây ra rắc rối không cần thiết, anh thì không sao, nhưng phải chú ý đến ảnh hưởng giữa hai nước.” “Hơn nữa chuyện này tốt nhất nên tiến hành trong âm thầm, nếu không sẽ để Bạch Tượng Quốc có cớ.” Đường Nguyên Minh giải thích.

“Hiểu rồi, anh đi sắp xếp đi, sắp xếp xong thì gọi tôi.” Chu Thánh tùy ý nói.

“Ok.” Đường Nguyên Minh cười đáp một tiếng, rồi rời đi.

Chu Thánh nằm trên ghế, không nhịn được nói: “Vì Thiên Đình sắp đến, nên Phật Đà cũng đã thức tỉnh rồi sao?” Hắn nghi ngờ, việc bên Bạch Tượng Quốc xuất hiện Phật tích không thể không liên quan đến Thiên Đình. 【Kính chào quý khách, chuyến bay BT12138 từ sân bay Thượng Hải đến thủ đô Tân Delhi của Bạch Tượng Quốc sắp cất cánh, xin mời những hành khách chưa lên máy bay hãy nhanh chóng lên máy bay, xin cảm ơn!】 Cùng với tiếng thông báo từ đài phát thanh, Chu Thánh mặt mày đen sì đi theo các hành khách lên máy bay, ngồi ở khoang phổ thông.

“Đây là máy bay mà bộ phận đặc biệt của các anh sắp xếp cho tôi à?” Chu Thánh vô cùng cạn lời.

“À, bộ trưởng của chúng tôi nói, đi máy bay riêng qua đó phiền phức lắm, cần phải xác minh thông tin thân phận của mọi người, trà trộn vào hành khách sẽ tiện cho việc che giấu thân phận hơn.” Người của bộ phận đặc biệt nói.

Lần này đi cùng Chu Thánh là những người khác trong bộ phận đặc biệt, thân là bộ trưởng Đường Nguyên Minh quá nổi bật, nên không đi cùng.

“Đi máy bay khách thì tôi có thể hiểu, nhưng ngồi khoang phổ thông, bộ phận đặc biệt của các anh hết tiền rồi à?” Chu Thánh cạn lời nhìn người đi cùng của bộ phận đặc biệt.

Bay mất hai mươi lăm tiếng đồng hồ, đối với Chu Thánh mà nói chính là lãng phí thời gian.

“À, khoang thương gia đã hết chỗ rồi, bộ trưởng yêu cầu chúng tôi đi càng nhanh càng tốt, tôi cũng hết cách, đành phải mua vé khoang phổ thông.” Người của bộ phận đặc biệt có chút áy náy nói.

Chu Thánh liếc nhìn người của bộ phận đặc biệt, trong lòng đầy bất lực.

Sớm biết vậy mình đã vượt biên trái phép rồi.

Bạch Tượng Quốc có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ có thể phát hiện ra mình sao?

Mình cũng tin lời ma quỷ của Đường Nguyên Minh.

“Bộ trưởng của chúng tôi nói, ông ấy đã chuẩn bị sẵn lẩu cay, đợi anh về, có thể tùy lúc ăn trước.” Người của bộ phận đặc biệt nói thêm.

“Miễn đi, anh bảo ông ta chăm sóc tốt cho gia đình tôi là được.” Chu Thánh phất tay nói.

Chương 639

"Bộ trưởng đã nói rồi, trong thời gian anh đi, ông ấy sẽ chăm sóc vợ và cha mẹ của anh, nhất định sẽ coi cha mẹ anh như cha mẹ mình, coi vợ anh như....." "Hửm....." Chu Thánh quay đầu nhìn người của bộ phận đặc biệt.

"Coi như… chị dâu của bộ trưởng mà chăm sóc." Người của bộ phận đặc biệt vội vàng sửa lời.

Chu Thánh lười đi so đo, hắn biết Đường Nguyên Minh không dám làm bậy, ông ta cũng không phải loại người đó.

Hơn nữa còn có lão già Khương Công giúp mình trông chừng, một khi có chuyện, mình có thể lập tức quay về trong nháy mắt.

Đường Nguyên Minh không chịu nổi cơn thịnh nộ của mình đâu.

Chu Thánh ngồi trên máy bay một lát, máy bay cất cánh, bay đến thủ đô Bạch Tượng Quốc.

Chuyến bay cần hai mươi lăm tiếng đồng hồ, trong thời gian này Chu Thánh không làm được gì cả, chỉ có thể nằm yên.

"Anh đi Bạch Tượng Quốc, không phải là để lễ Phật chứ?" "Anh cũng vậy à?" "Chứ sao, nghe nói bên Bạch Tượng Quốc xuất hiện Phật tích, có Phật Đà thức tỉnh rồi đấy." "Tôi cũng nghe nói rồi, nên mới đi." "Haiz, vốn dĩ An Lạc chúng ta cũng xuất hiện thần tích, nhưng không biết quốc gia lên cơn gì, lại diệt sạch thần tích." "Đúng vậy, vốn dĩ tôi còn đi bái tượng thần, kết quả ngày hôm sau đã bị phá hủy hết." "Chứ còn gì nữa, lần này chúng ta đi Bạch Tượng Quốc, nhất định phải bái lạy cho đàng hoàng." Trên máy bay, không ít hành khách đang trò chuyện, họ đến Bạch Tượng Quốc đều là để tế bái tượng Phật.

Chuyện Bạch Tượng Quốc xuất hiện Phật tích không giống như An Lạc che giấu rồi nhanh chóng xử lý, họ tuyên truyền khắp thế giới, chỉ mong cho tất cả mọi người đều biết, Bạch Tượng Quốc có Phật.

Cũng vì vậy, ngay khoảnh khắc Phật tích ở Bạch Tượng Quốc xuất hiện, Đường Nguyên Minh đã có được thông tin ngay lập tức.

Bạch Tượng Quốc căn bản không có ý định che giấu, họ muốn dùng điều này để tuyên dương quốc lực của mình.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phật ra đời sau thần linh khoảng một nghìn năm, làm sao có thể phục sinh được." Người của bộ phận đặc biệt có chút không hiểu.

Thân là người của bộ phận đặc biệt, họ biết rất nhiều chuyện.

"Điều tra rõ ràng sẽ biết." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Thực tế, hắn cũng rất kỳ lạ, Phật Đà của Bạch Tượng Quốc là vào thế kỷ thứ năm trước Công nguyên, thời đại đó An Lạc đã bước vào cuối thời Xuân Thu.

Mà thời gian tồn tại của thần linh An Lạc là vào thời thượng cổ, cách nhau gần hai nghìn năm.

Nói cách khác, Phật của Bạch Tượng Quốc và thần của An Lạc gần như không có bất kỳ quan hệ nào.

Thời đại đó, Thiên Đình vẫn đang trong giai đoạn bị trục xuất.

"Có lẽ, ngay cả Khương Công cũng không hiểu chuyện Phật Đà của Bạch Tượng Quốc là như thế nào." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn nhìn đồng hồ, rồi nhắm mắt dưỡng thần, kiên nhẫn chờ đợi đến nơi.

Trong nháy mắt, một ngày trôi qua, chiều ngày hôm sau máy bay đến Tân Delhi.

Xuống máy bay, sân bay Tân Delhi đỗ không ít xe buýt lớn, đều là để đón du khách, nhưng giá cả đắt một cách kỳ lạ, cần mười hai vạn rupee, tương đương với mười hai nghìn tiền An Lạc.

Nhưng đối với người có tiền mà nói thì chẳng là gì, họ trực tiếp đưa tiền lên xe buýt rời đi, người không có tiền thì ra ngoài sân bay đi xe ôm.

Mà Chu Thánh không trà trộn vào đám đông đi xe buýt với họ, mà lặng lẽ đưa người của bộ phận đặc biệt rời đi.

"Mục tiêu lần này của chúng ta là ngôi chùa lớn nhất, chùa Đại Bồ Đề, nghe nói Phật tích bắt đầu xuất hiện từ chùa Đại Bồ Đề." Người của bộ phận đặc biệt giải thích.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu.

"Chùa Đại Bồ Đề tọa lạc tại Bodh Gaya, nó được xây dựng ở nơi Phật Thích Ca Mâu Ni viên tịch, nghe nói Phật Đà đã nhận được khải thị, các tín đồ Phật giáo cũng cho rằng nơi này là trung tâm của trái đất, cũng được cho là nơi trái đất sắp kết thúc, và là vị trí để trái đất tiếp theo được tái tạo." Người của bộ phận đặc biệt tiếp tục nói.

Lúc đến, họ đã điều tra về chùa Đại Bồ Đề, chuẩn bị bài vở đầy đủ.

Phía sau đều là lời nói vô ích, phía trước mới là mấu chốt.

Chùa Đại Bồ Đề, là nơi Phật Thích Ca Mâu Ni viên tịch, cũng có nghĩa là nơi đây chôn cất Phật Thích Ca Mâu Ni.

"Nhưng bây giờ chùa Đại Bồ Đề đã bị phong tỏa, chỉ có người của Bà La Môn mới có tư cách vào trong, Bạch Tượng Quốc có mười ngôi chùa cổ, chín ngôi còn lại đều có thể trả tiền vào lễ Phật, duy chỉ có chùa Đại Bồ Đề là không thể." "Bộ trưởng đã đưa cho tôi một bộ hồ sơ, Người gác lăng xin hãy xem." Người của bộ phận đặc biệt đưa

hồ sơ cho Chu Thánh.

Trên hồ sơ ghi lại là các cường giả Tông Sư trong Bà La Môn, họ đều là những cao tăng đắc đạo, địa vị phi phàm.

Trong đó có mười tám người trấn giữ chín ngôi chùa khác, số còn lại đều ở chùa Đại Bồ Đề.

"Bộ trưởng đặc biệt dặn dò, bảo chúng ta tuyệt đối không được để lộ thân phận người An Lạc, để tránh gây ra chiến tranh giữa hai nước." Người của bộ phận đặc biệt dặn dò.

Hiện tại tình hình quốc tế tương đối hòa bình, các nước lớn sẽ không dễ dàng khai chiến, một khi đã đánh nhau chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng.

Dù An Lạc không sợ Bạch Tượng Quốc, nhưng An Lạc phải nghĩ cho các chiến sĩ, một khi đã đánh nhau, chắc chắn sẽ có thương vong.

Bà La Môn ở Bạch Tượng Quốc có địa vị rất cao, một khi họ chọn khai chiến, trận chiến sẽ nổ ra ngay lập tức.

An Lạc không sợ đánh, chỉ là không muốn hy sinh.

"Hiểu rồi, các anh không cần đi theo tôi, tôi tự hành động là được." Chu Thánh lên tiếng.

"Chuyện này..... chúng tôi cũng là Tông Sư, biết đâu có thể giúp được một chút." Người của bộ phận đặc biệt nói.

"Không, các anh chỉ tổ làm vướng chân tôi thôi, tôi tự đi là được, họ không phát hiện ra tôi, nhưng chắc chắn sẽ phát hiện ra các anh." Chu Thánh nói không chút nể nang.

"Thôi được." Mọi người cũng không kiên trì nữa.

Mà Chu Thánh, cũng biến mất ngay dưới mí mắt của họ.

Bodh Gaya.

Nơi đây tụ tập không ít du khách, nhưng đa số mọi người chỉ có thể đến các ngôi chùa khác ở Bodh Gaya, không ai có thể đến chùa Đại Bồ Đề.

Trong vòng mười dặm quanh chùa Đại Bồ Đề, bị quân đội phong tỏa, ngay cả đường phố cũng không được đi vào.

Chu Thánh ẩn mình trong một con hẻm, phân tích sự cảnh giới xung quanh chùa Đại Bồ Đề.

Hắn không lo quân đội có thể phát hiện ra mình, hắn lo bị các Tông Sư trong chùa Đại Bồ Đề phát hiện.

Trên ngôi chùa cao nhất của chùa Đại Bồ Đề, còn tỏa ra Phật quang, phàm là nơi nào có Phật quang chiếu tới, đều có tăng lữ ngồi thiền nhập định.

Du khách chỉ có thể ở nơi cách xa mười dặm để kính bái chùa Đại Bồ Đề.

Bạch Tượng Quốc xuất hiện Phật tích, đã thu hút tín đồ Phật giáo trên toàn thế giới đến, trong đó còn có không ít phương trượng, trụ trì của các ngôi chùa ở An Lạc.

Mà những người đến nhiều nhất, đều là trụ trì của những ngôi chùa đã bị phá hủy.

Họ muốn bắt chước Đường Tăng thời Đại Đường, từ Bạch Tượng Quốc lấy được chân kinh rồi mang về An Lạc, nhân đó mở lại sơn môn.

Tuy không chắc sẽ nhận được sự ủng hộ của quốc gia, nhưng ít nhất cũng đã tạo dựng được danh tiếng.

Chu Thánh âm thầm quan sát xong, liền chạy vào một căn phòng trống nghỉ ngơi, đợi đến tối hành động.

“Có lẽ là do tâm lý an ủi, ban ngày hay ban đêm đối với mình cũng như nhau.” Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn hành động ban ngày hay ban đêm, thực ra là như nhau.

Nhưng có lẽ do thói quen của người gác lăng, hắn thích hành động trong môi trường tối tăm.

Mà những ngôi nhà trong vòng mười dặm đều đã bị dọn sạch, chỉ có tăng lữ Bà La Môn mới có tư cách vào ở, điều này cũng cho Chu Thánh một nơi để ẩn náu.

Chu Thánh đang nằm nghỉ trên sofa thì đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khóa cắm vào ổ.

“Có người!” Chu Thánh bật dậy, ẩn mình, trốn trên trần nhà phòng ngủ.

Một nam một nữ đi vào từ ngoài cửa, nam là tăng lữ, còn nữ thì đeo mạng che mặt.

“Cứ luyện tập yoga ở đây đi, tạo dáng đi.” Tăng lữ lên tiếng.

“Ở phòng khách?” “Yoga có thể thực hiện ở bất kỳ đâu.” Tăng lữ nói, rồi cởi áo cà sa, còn người phụ nữ thì tạo ra các tư thế yoga khác nhau.

Hai người ở phòng khách thực hiện đủ các loại chiêu thức “đánh bài”.

“À, thì ra đây chính là yoga à.” Chu Thánh nói một cách khinh thường.

Thực ra lịch sử từng ghi lại, Bà La Môn cổ đại gọi phần dưới của nam là “lâm già”, nữ là “ứ nê”, hai bên hợp thể được gọi là yoga.

Mà động tác yoga có rất nhiều, thực ra cũng là để tiện lợi và thỏa mãn các loại nhu cầu của Bà La Môn.

Yoga vì thế mà lưu truyền lại, dần dần biến thành một loại thể dục.

Rất nhiều người đều tập yoga, nói là thư giãn gân cốt, cường thân kiện thể, thực ra chỉ là vớ vẩn.

Tùy tiện hoạt động cơ thể, máu trong cơ thể sẽ lưu thông nhanh hơn, tốc độ cung cấp máu của tim nhanh, cơ thể sẽ ở trong trạng thái sung mãn, cũng giống như tập yoga.

Khác biệt chỉ ở chỗ, tư thế của yoga càng dễ thỏa mãn một số dục vọng của những lão già háo sắc.

Ba phút sau, trận chiến kết thúc, tăng lữ bước vào trạng thái hiền giả, mặc áo cà sa, một tay đặt trước ngực, lần tràng hạt, miệng niệm A Di Đà Phật.

"A Di Đà Phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc, như thị ngã văn, như thị ngã kiến." Tăng lữ niệm A Di Đà Phật rồi rời đi.

Mà người phụ nữ kia ở lại phòng khách rất lâu, dọn dẹp sạch sẽ rồi mới rời đi.

Chương 640

Đợi người đi rồi, Chu Thánh mới từ phòng ngủ đi ra, đứng bên cửa sổ, nhìn tăng lữ đi vào chùa Đại Bồ Đề.

Hắn không đi phán xét, vì không đáng.

"Phật quang phổ độ, chẳng lẽ thật sự có Phật Đà thức tỉnh rồi?" Chu Thánh nhìn ngôi chùa tỏa ra Phật quang, chìm vào suy tư.

Rất nhanh, đêm đã khuya.

Chu Thánh che giấu hơi thở, mở cửa sổ nhảy xuống, dễ dàng tiến vào trung tâm cảnh giới.

Càng đến gần, Chu Thánh càng cảm nhận được hơi thở Tông Sư tỏa ra từ bên trong.

"Hơn bốn mươi Tông Sư, đây chính là nội tình của Bạch Tượng Quốc rồi nhỉ." Chu Thánh thông qua khí cơ cảm nhận được, hơn bốn mươi Tông Sư đó đều đang ngồi thiền nhập định, tiếp nhận sự tẩy lễ của Phật quang.

Đối phương đang nhập định, Chu Thánh càng thêm không kiêng dè.

Chỉ cần Tông Sư không phát hiện ra mình, những người dưới Tông Sư cho dù mình đi trước mặt họ, họ cũng chưa chắc đã phát hiện ra mình.

Chu Thánh đi thẳng đến nơi có Phật quang, càng đến gần, hắn càng cảm nhận được một luồng khí tức tường hòa.

Luồng khí tức này rất dịu dàng, không có chút sắc bén nào, phảng phất như có thể đồng hóa tất cả mọi người.

Chu Thánh đi vào, nhìn thấy trên tường chùa khắc không ít bích họa.

Trên bích họa có một tôn Đại Phật, bên cạnh Đại Phật có rất nhiều dị thú kỳ lạ cổ quái vây quanh, còn có không ít tín đồ quỳ bái.

"Đây là dị thú?" Chu Thánh nhìn kỹ, lập tức kinh ngạc.

Những dị thú vây quanh Đại Phật là dị thú trong thế giới Sơn Hải.

Có những con hắn nhận ra, có những con hắn không nhận ra, nhưng cũng là ở trong thế giới Sơn Hải.

"Tại sao ở đây lại xuất hiện dị thú?" Chu Thánh không khỏi nghi ngờ.

Điều khiến hắn nghi ngờ nhất là dị thú còn vây quanh Đại Phật, cho thấy chúng đã bị Đại Phật thu phục cảm hóa.

Mà vị Đại Phật này, không ngoài dự đoán chính là Phật Thích Ca Mâu Ni.

"Đợi tìm được Đại Phật, có lẽ sẽ hiểu rõ." Chu Thánh tiếp tục tiến lên.

Nơi đây là nơi Đại Phật viên tịch, trong Phật môn có ghi lại, phàm là cao tăng đắc đạo, sau khi viên tịch đều sẽ có xá lợi tử để lại.

Mà Phật Thích Ca Mâu Ni là Đại Phật, chắc chắn sẽ có thứ gì đó để lại.

Chu Thánh đi theo Phật quang, nhưng khi đến gần, Chu Thánh lập tức cảm nhận được Phật quang có lực đẩy rất mạnh đối với mình, dường như từ chối mình đến gần.

"Ông....." Phật quang rung động một cái, một đám cao tăng đang nhập định đều giật mình tỉnh giấc.

"Sao vậy?

Phật quang sao đột nhiên rung động một cái?" "Chẳng lẽ là Phật Thích Ca Mâu Ni trở về?" "Ta vừa cảm giác Phật quang đang đẩy lùi, chẳng lẽ có người đến?" "Phật nói, chúng sinh đều có thể thành Phật, Phật sẽ không đẩy lùi bất kỳ ai, tiếp tục tu luyện, thu phục xá lợi tử của Phật Thích Ca Mâu Ni, chờ đợi Phật Tổ phục sinh!" Một đám cao tăng trao đổi một hồi, rồi tiếp tục nhập định.

Mà Chu Thánh ở trong bóng tối nghe xong cuộc đối thoại của họ, không khỏi ngẩng đầu nhìn về vị trí tỏa ra Phật quang.

Phật quang tỏa ra từ một tòa tháp cao, bên trong chính là xá lợi tử của Phật Thích Ca Mâu Ni.

Mà những cao tăng đắc đạo đó, toàn bộ đều canh giữ bên dưới.

Muốn đi lên đối với Chu Thánh mà nói không khó, khó là Phật quang đẩy lùi mình, mình một khi đến gần, e rằng Phật quang sẽ tiếp tục đẩy lùi, gây sự chú ý của người khác.

"Tại sao lại chỉ đẩy lùi mình, chẳng lẽ chỉ vì mình không tin Phật?" Chu Thánh có chút không hiểu.

"Thôi vậy, cho dù ngươi đẩy lùi ta, ta cũng phải điều tra rõ ràng ngươi!" Chu Thánh triệu hồi giáp Người Gác Lăng bảo vệ cơ thể, che giấu hơi thở của mình, sau đó mũi chân điểm nhẹ, bay lên đỉnh tháp Phật.

Phật quang rực rỡ, lực đẩy khổng lồ ập đến, nhưng Chu Thánh dùng đao phá tan Phật quang.

Mà các cao tăng nhập định bên dưới phun ra một ngụm máu tươi, họ đã bị ảnh hưởng.

"Không ổn, Phật quang đẩy lùi mạnh mẽ, có tà túy xâm nhập!" "Bày trận, ngự địch!" Một đám cao tăng lần lượt đi ra khỏi tháp Phật, liên thủ bày trận pháp.

Mà các tăng lữ khác cũng lần lượt tỉnh dậy, nhanh chóng tiến lại gần đây.

Nhưng Chu Thánh, đã tiến vào trong tháp Phật rồi.

Trong tháp Phật.

Sau khi Chu Thánh đi vào, lực đẩy của Phật quang đối với mình càng lớn hơn.

Nhưng điều này đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào, giống như đi vào một quả bóng bay, quả bóng bay tuy đẩy mình, nhưng mình vẫn có thể đi vào.

Vị trí hắn đang ở là tầng thứ bảy, tính từ trên xuống là tầng thứ bảy.

Trong Phật môn có câu nói thất cấp phù đồ, phù đồ tương ứng với lầu vũ.

Hiện tại mình đang tiến vào, chính là tầng thấp nhất.

Tuy bên dưới còn có một tầng, nhưng tầng đó gần như không tính, vì tầng đó vốn là nền móng được chống đỡ bởi mấy cây cột, sau này mới xây tường.

Chu Thánh quan sát xung quanh, nơi đây có bốn bức tượng, tương ứng với Tứ Thiên Vương bảo vệ tháp Phật.

Tháp Phật bảy tầng, từ dưới lên trên lần lượt là Thiên Vương, Kim Cang, Tôn Giả, La Hán, Hộ Pháp, Bồ Tát, Đại Phật.

Tầng này có Tứ Đại Thiên Vương trấn giữ.

Tứ Thiên Vương của Phật môn và Tứ Thiên Vương trong thần linh An Lạc là không giống nhau, Tứ Thiên Vương trong Phật môn là: Đông Phương Thiên Vương Đa La Trá; Nam Phương Thiên Vương Bì Lưu Ly; Tây Phương Thiên Vương Lưu Bác Xoa; Bắc Phương Thiên

Vương Bì Sa Môn.

Tứ Đại Thiên Vương trấn giữ đại điện tầng một của Phật môn, có tượng của họ ở đây cũng rất hợp lý.

Chu Thánh giơ kiếm Hiên Viên lên, một đao chém xuống, trực tiếp đánh vỡ một vị Đông Phương Thiên Vương.

Tượng Đông Phương Thiên Vương vỡ nát, có máu tươi chảy ra.

"Phục sinh rồi sao?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Có lẽ là do trải nghiệm nhiều rồi, Chu Thánh đã có kinh nghiệm.

Mặc kệ có phục sinh hay không, cứ đánh vỡ tượng trước là không sai.

Khi lớp đất sét bên ngoài của ba bức tượng còn lại đang bong ra, Chu Thánh một kiếm chém đầu chúng, khiến chúng chưa kịp ra trận đã chết.

"Một đám đồ đần, muốn thức tỉnh sao không sớm hơn một chút, cứ phải đợi ta đến mới từ từ tỉnh lại, chẳng lẽ ta là đồ ngốc sao?

Đợi các ngươi sống lại rồi đại chiến với các ngươi ba trăm hiệp?" Chu Thánh bực bội nói, rồi đi lên tầng thứ sáu.

Lên đến tầng thứ sáu, canh giữ ở đây là ba trăm sáu mươi vị Kim Cang.

Thân hình họ to lớn, tướng mạo xấu xí, và đều là đầu trọc.

Họ dường như cảm nhận được chuyện xảy ra ở tầng thứ bảy, nên đã sớm phục sinh, trên mặt đất còn có những mảnh đá rơi ra từ họ.

"A háp!" Kim Cang hét lớn một tiếng, bày trận nghênh địch.

Chu Thánh một kiếm chém tới, ba trăm sáu mươi vị Kim Cang dùng Phật quang ngưng tụ ra một chiếc Kim Chung Tráo khổng lồ để

chống đỡ.

“Keng!” Một tiếng vang lên, âm thanh trực tiếp truyền ra ngoài.

Hơn bốn mươi vị Tông Sư bên ngoài ngay lập tức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tầng thứ sáu kim quang lấp lóe.

“Chẳng lẽ có người xông vào tháp?” “Chúng ta có nên lên xem không?” “Đại Phật vẫn chưa tỉnh lại, nếu có người đến quấy rầy, e rằng sẽ bất lợi cho Đại Phật.” “Không cần lo lắng, trong thất cấp phù đồ có Kim Cang, La Hán còn có Bồ Tát, đủ để chặn bất kỳ kẻ xâm nhập nào!” “Nói cũng phải, cho dù tất cả Tông Sư của An Lạc đều đến, cũng không phải là đối thủ của La Hán, Bồ Tát!” Mọi người trao đổi một hồi, rồi tiếp tục ngồi thiền, kiên nhẫn chờ đợi.

Mà trong tầng thứ sáu.

Chu Thánh dùng sức, trực tiếp phá vỡ Kim Chung Tráo của Kim Cang, một kiếm chém giết chúng.

“Thực lực của các ngươi, nhiều nhất cũng chỉ ở mức Đại Hung.” Chu Thánh thản nhiên nói.

Hắn ngay cả thần cũng đã giết qua, thực lực có bước nhảy vọt.

Mà Đại Phật trong tháp Phù Đồ, nhiều nhất chỉ có thực lực của thần, còn những người khác, trong mắt Chu Thánh hoàn toàn không đáng xem.

Dễ dàng đánh bại xong, Chu Thánh lên tầng thứ năm, nghênh chiến Tôn Giả.

Thực lực của Tôn Giả mạnh hơn Kim Cang một chút, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, Chu Thánh vung ba kiếm, liền chém giết hết chín mươi chín vị Tôn Giả, rồi lên tầng thứ tư.

Tầng thứ tư mười tám vị La Hán, giết!

Tầng thứ ba chỉ có ba tôn Hộ Pháp, nhưng chúng là dị thú.

“A, a a, thú tổ của thế giới Sơn Hải, từ khi nào lại trở thành Hộ Pháp của Phật môn?” Chu Thánh không nhịn được cười.

Ba tôn Hộ Pháp phía trước, đều là dị thú của thế giới Sơn Hải.

Chương 641

Chu Thánh ở thế giới Sơn Hải, đã giết con cháu hậu duệ của chúng.

Ba tôn Hộ Pháp tỉnh lại biết được Chu Thánh lại biết chúng, rất kinh ngạc.

"Ngươi đã đến thế giới Sơn Hải rồi?" Một tôn dị thú bên trái nhất hỏi.

"Ta hỏi các ngươi, đến từ khi nào!" Chu Thánh nhấn mạnh.

Ba tôn dị thú không trả lời, làm ra tư thế phản kích.

"Chúc Long của thế giới Sơn Hải đã bị phong ấn rồi, các ngươi còn dám ngông cuồng trước mặt ta!" Chu Thánh giơ ngang kiếm trước ngực, giọng nói lạnh băng.

"Không thể nào, Bất Khả Ngôn Thuyết là sự tồn tại vô thượng, ngươi không thể phong ấn nó được!" "Tiểu tử, đã biết lai lịch của chúng ta, thì nên biết rõ thực lực của chúng ta." "Nói cho ngươi thì sao?

Khi Vũ Vương phạt Trụ, trời đất rung chuyển bất an, cửa Trường Thành mở ra, bọn ta đã rời đi từ cửa Tây." Ba tôn dị thú lần lượt nói.

Vào thời kỳ Vũ Vương phạt Trụ, trời đất thay đổi, Trường Thành bất ổn, ba con dị thú này nhân đó đã trốn ra ngoài.

Mà Khương Công cũng vì chuyện này, nên mới phải thiết lập một mạch Thủ Lăng Nhân, đích thân trấn giữ Trường Thành.

Ông trấn giữ Trường Thành, chủ yếu là để bù đắp khoảng trống của Trường Thành, trấn thủ dị thú Sơn Hải.

Mà ba tôn dị thú này biết An Lạc không thể ở lại, một khi bị tìm thấy sẽ chết rất thảm, liền một đường ẩn trốn đến cực nam, lẩn lút mấy trăm năm, cuối cùng gặp được Đại Phật, bị Đại Phật thu phục, trở thành Hộ Pháp của Phật môn.

Và chúng cũng ẩn mình trong tháp Phật, được hậu nhân tôn xưng là Đại Hộ Pháp của Phật môn.

Dị thú và Đại Phật, có thể coi là tương trợ lẫn nhau.

"Thì ra là vậy." Chu Thánh hiểu ra.

"Các ngươi thân là thú tổ của thế giới Sơn Hải, có nhận ra thanh kiếm này không?" Chu Thánh chỉ vào thanh kiếm của mình.

Ba tôn thú tổ lắc đầu.

"Đây là kiếm trấn thủ Thần Mộ." Chu Thánh nói.

Hắn vừa nói, ba tôn thú tổ lập tức hiểu ra.

"Ngươi ngươi ngươi..... ngươi sao có thể nắm giữ thanh kiếm này!" Ba tôn thú tổ kinh ngạc.

"Hừ." Chu Thánh hừ nhẹ một tiếng, dùng ý niệm điều khiển kiếm Hiên Viên, bay lên trên không trung của chúng.

"Mấy nghìn năm trước để các ngươi chạy thoát, mấy nghìn năm sau ta đến giải quyết các ngươi." Chu Thánh nói thẳng.

"Ta cho ba người các ngươi một cơ hội, hoặc là trở về thế giới Sơn Hải, hoặc là vĩnh viễn không thể trở về!" Chu Thánh cho chúng ba cơ hội lựa chọn.

"Bọn ta đã quy y cửa Phật, không giết sinh, không ăn thịt người, phạm tội gì, mà phải trở về nhà tù đó?" Một trong ba tôn thú tổ hỏi.

"Ta chỉ cho các ngươi lựa chọn, chứ không cho các ngươi câu trả lời." Chu Thánh nói thẳng.

Lý luận của Phật môn, thật sự muốn tranh luận mình chắc chắn không nói lại chúng.

Nhưng chúng là dị thú của thế giới Sơn Hải, chỉ riêng điểm này là đủ rồi.

"Có bản lĩnh, ngươi đi nói với Đại Phật!" Một tôn thú tổ khác nói.

"Được, nhưng đến lúc đó, ta chỉ mang một trong ba người các ngươi về, các ngươi tự quyết định." Chu Thánh cầm kiếm Hiên Viên, tiếp tục đi lên trên.

Vừa đi đến cầu thang, hắn lại dừng bước, nói: "Đương nhiên các ngươi cũng có thể chọn trốn, nhưng thế giới chỉ lớn như vậy, các ngươi có thể trốn đi đâu?" Chu Thánh nói xong, vung kiếm Hiên Viên đâm chúng ba cái, để lại dấu ấn trên người chúng.

"Các ngươi cho dù chạy đến Thiên Đình, ta cũng có thể tìm thấy các ngươi." Nói xong, Chu Thánh lên tầng thứ hai.

Tầng thứ hai của tháp Phù Đồ.

Hai bên nơi này ngồi đủ các loại Bồ Tát.

Bồ Tát của Phật môn và Bồ Tát đã được Hán hóa của An Lạc là không giống nhau, Bồ Tát của Phật môn rất nhiều, và thực lực cũng rất mạnh, nhưng cũng không ít người có tướng mạo xấu xí.

Chu Thánh vừa mới vào, đã bị các Bồ Tát liên thủ phong tỏa.

"Đã vào tháp Phù Đồ, ngươi chính là người của Phật môn chúng ta." Một vị Bồ Tát lên tiếng.

"Buông vũ khí, lập địa thành Phật!" Một vị Bồ Tát khác tiếp lời.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn các Bồ Tát ngồi hai bên, lạnh lùng nói: "Các ngươi trói ta lại, rồi bảo ta buông vũ khí?" "Ngươi sát tâm quá nặng, nếu không phong tỏa ngươi lại, ngươi sẽ không buông đồ đao."

Các Bồ Tát dùng đủ loại kim ti xuyên qua cơ thể Chu Thánh, hoàn toàn giam cầm hắn lại.

Kim ti xuyên qua kinh mạch khóa chặt xương cốt và nội tạng, Chu Thánh chỉ cần cử động một chút, sẽ đau đến không muốn sống.

Các Bồ Tát ở tầng này đã sớm chuẩn bị xong, chỉ cần Chu Thánh vừa lên sẽ bị kim ti phong tỏa kinh mạch.

"Đại Phật sắp xuất thế, sau này người người đều có thể thành Phật, thế gian không còn đau khổ và tội phạm, chẳng phải tốt đẹp sao?" "Thời đại hỗn loạn này, cần Phật Tổ mang lại phương hướng tiến lên cho thế gian!" "Thế gian không có Phật đã quá lâu rồi." Một đám Bồ Tát mặt lộ vẻ từ bi, sau đó niệm kinh Phật, dường như muốn siêu độ cho Chu Thánh.

Kinh Phật lọt vào tai, mang lại cho Chu Thánh không phải là sự tường hòa, mà là đau đầu.

Tất cả Bồ Tát cùng niệm kinh, đối với người không tin Phật mà nói, rất ồn ào náo nhiệt, mà đối với Chu Thánh mà nói, còn khó nghe hơn cả Chú Đại Bi.

Nhưng hắn hiện tại không thể cử động, toàn thân bị kim ti quấn chặt.

"Thanh kiếm này, để ta bảo quản cho ngươi!" Một tôn Đại Phật từ trên ghế ngồi đi xuống, muốn lấy kiếm Hiên Viên của Chu Thánh.

Hắn bẻ ngón tay của Chu Thánh ra, lấy đi kiếm Hiên Viên, đối với Chu Thánh mà nói, quả thực là giúp hắn một việc lớn.

Tay chân hắn không thể cử động, tay nắm chặt kiếm Hiên Viên, coi như là đã giam cầm kiếm Hiên Viên, không thể điều khiển nó đi chém đứt kim ti.

Mà vị Bồ Tát kia tham lam kiếm Hiên Viên của mình, coi như là đã

giúp kiếm Hiên Viên giải trừ khống chế.

"A Nậu Đa, ngươi đã phạm giới tham." Một vị Bồ Tát khác lên tiếng.

"Không, ta chỉ giúp hắn buông đồ đao, giúp hắn sớm ngày thành Phật." Bồ Tát A Nậu Đa nói, giấu kiếm Hiên Viên sau lưng, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục niệm kinh.

Chu Thánh liếc nhìn một vòng, thấy họ đều đã nhắm mắt, liền dùng ý niệm điều khiển kiếm Hiên Viên.

"Ông!" Kiếm Hiên Viên phá không bay lên, lập tức chém đứt kim ti.

Các Bồ Tát đang nhắm mắt niệm kinh lần lượt giật mình tỉnh giấc, họ vừa định ra tay thì đã không kịp nữa rồi.

Kim ti dưới thanh kiếm Hiên Viên sắc bén, đều bị chặt đứt.

Tay chân Chu Thánh có thể hoạt động được, liền trực tiếp rút kim ti trong cơ thể ra, kiếm Hiên Viên xoay một vòng rồi bay vào tay Chu Thánh.

"A Nậu Đa, đây chính là hậu quả của việc ngươi phạm tham niệm!" Các Bồ Tát khác chỉ vào A Nậu Đa, nếu không phải hắn lấy kiếm Hiên Viên từ tay Chu Thánh, Chu Thánh cũng sẽ không thoát khốn.

"Ta sẽ tự hàng phục!" A Nậu Đa ra tay tấn công Chu Thánh, nhưng Chu Thánh đã được giải phong sao có thể bị hắn trói lại lần nữa?

Khi A Nậu Đa ra tay, Chu Thánh vung kiếm chém đứt kim ti, rồi phóng kiếm khí, đẩy lui A Nậu Đa.

Các Bồ Tát khác thấy vậy, lần lượt ra tay với Chu Thánh.

Nhưng Chu Thánh đã thoát khốn, cho dù họ có cùng lên, cũng không phải là đối thủ của Chu Thánh.

Chu Thánh tay cầm kiếm Hiên Viên, như vào chốn không người, kiếm lên kiếm xuống, đánh lui tất cả bọn họ.

Họ kẻ chết người bị thương, hoàn toàn không phải là đối thủ của Chu Thánh.

Thực lực của Bồ Tát gần bằng thú tổ, đối mặt với Chu Thánh hoàn toàn không phải là đối thủ.

"Haiz, ta phạm giới, ta sẽ bù đắp!" A Nậu Đa tự thiêu, kim quang trên người tỏa sáng, thực lực của hắn được tăng lên đáng kể.

"Nếu không thể độ ngươi thành Phật, vậy thì để ngươi đi đến Cực Lạc!" A Nậu Đa tự thiêu toàn lực ra tay, nhưng Chu Thánh dùng kiếm Hiên Viên vỗ một cái, trực tiếp chém A Nậu Đa thành hai nửa.

"Tuy ngươi tự thiêu thực lực được tăng lên, nhưng ngươi vẫn không phải là thần." A Nậu Đa tự thiêu, thực lực cũng không đạt đến cảnh giới thần, Chu Thánh giết hắn rất đơn giản.

Mất hơn nửa giờ, giải quyết xong các Bồ Tát ở tầng thứ hai, Chu Thánh mới bước trên con đường kim quang lên tầng cuối cùng.

Phật quang lại một lần nữa tỏa sáng, tiếng Phạn xung quanh vang vọng khắp trời.

Toàn bộ chùa Đại Bồ Đề, hoa sen nở rộ khắp nơi, bồ đề kết trái.

Phật quang cũng thắp sáng màn đêm đen kịt, khiến mọi người đều được tắm mình trong Phật quang.

Mọi người tắm mình trong Phật quang, đều lộ vẻ từ bi, tâm hồn đều được thăng hoa.

Mà hơn bốn mươi vị Tông Sư ngồi ở dưới cùng nhìn thấy cảnh

này, thần sắc càng thêm từ hòa.

"A Di Đà Phật, Phật của ta niết bàn tái sinh!" "Đại Phật sắp trở về, Phật pháp phổ độ thiên hạ!" "Phật môn sắp hưng thịnh rồi!" Các Tông Sư đó mặt lộ nụ cười, đứng dậy hành lễ với tầng thứ bảy.

Mà thần quang tỏa ra từ tầng thứ bảy, cũng thu hút sự chú ý của không ít người.

Ngoài mười km, không ít người lần lượt tiến lại gần chùa Đại Bồ Đề, muốn tắm mình trong Phật quang.

Chương 642

Mà người của bộ phận đặc biệt cũng trà trộn vào trong đó, chỉ có điều lúc này họ đều mặt mày tường hòa, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ và Chu Thánh.

Sức ảnh hưởng của Phật quang rất lớn, phàm là người bị Phật quang chiếu vào, đều sẽ trở nên tường hòa.

Dù là kẻ hung ác đến đâu, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa diện tích tỏa ra của Phật quang còn rất lớn.

Đây chỉ là ảnh hưởng do một vị Đại Phật tạo ra, nếu để các vị thần trở về, ảnh hưởng của họ đối với nhân gian, sẽ còn nghiêm trọng hơn cả Đại Phật.

Tiếng Phạn xung quanh vang lên, hoa sen nở rộ khắp nơi, tất cả mọi thứ, đều đang báo hiệu, Đại Phật sắp phục sinh.

Các tín đồ của Phật môn, toàn bộ đều quỳ trên mặt đất, chờ đợi Phật Đà giáng lâm.

Chín ngôi chùa khác, tuy không khoa trương như chùa Đại Bồ Đề, nhưng cũng là Phật quang tỏa sáng, ánh sáng rực rỡ.

Mà trong tháp Phù Đồ.

Chu Thánh càng đi lên, nội tâm càng xao động, dường như toàn bộ tế bào trong người hắn đều rất kháng cự việc hắn đi lên.

Nhưng hắn kiên quyết phải đi lên.

"Ông!" Kiếm Hiên Viên cảm nhận được nguy hiểm ở trên, phát ra tiếng kiếm minh nhắc nhở Chu Thánh.

"Hửm?

Ngươi cũng ngăn cản ta đi sao?" Chu Thánh nhìn thanh kiếm Hiên Viên trong tay, có chút không hiểu.

Đối mặt với các vị thần, kiếm Hiên Viên đều không hề sợ hãi, đưa mình lên, nhưng bây giờ đối mặt với Đại Phật, kiếm Hiên Viên lại cũng ngăn cản mình đi lên.

Chẳng lẽ Đại Phật mạnh hơn các vị thần?

Chu Thánh vừa có nghi vấn này, lập tức cảnh giác.

Các vị thần tuy rất mạnh, nhưng dưới năm tháng vô tận, thực lực của họ đã suy giảm trăm bề, nên mình giết họ rất dễ dàng.

Nếu họ ở thời kỳ đỉnh cao, thì mình sẽ không có cơ hội thắng.

Mà Đại Phật, là Đại Phật phục sinh, thực lực của hắn sẽ ở thời kỳ đỉnh cao, trạng thái mạnh nhất.

Mình đi lên, không khác gì lấy trứng chọi đá.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, sau lưng mình đã biến thành vực sâu.

Không còn đường lui.

Chu Thánh cắn răng, nắm chặt kiếm Hiên Viên, đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Cùng với một tia sáng vàng lóe lên, Chu Thánh nhìn thấy Đại Phật ngồi dưới gốc cây bồ đề.

Dưới gốc cây bồ đề, Phật Thích Ca Mâu Ni tay phải niêm hoa, mặt lộ vẻ từ bi.

Chu Thánh nắm chặt kiếm Hiên Viên, đi về phía Phật Thích Ca Mâu Ni.

Trước mặt hắn không có đường, nhưng mỗi bước đi, đều sẽ có

hoa sen vàng nở rộ, trải trên mặt đất, để Chu Thánh bước lên đó đi qua.

Đợi Chu Thánh đi đến trước mặt Đại Phật, trước mặt Đại Phật xuất hiện một đài sen, dường như là muốn mời Chu Thánh ngồi xuống.

Chu Thánh cắm kiếm Hiên Viên lên đài sen, nhìn thẳng vào Đại Phật.

"A Di Đà Phật, thí chủ, ngươi đối với ta, sát tâm quá nặng rồi." Phật Thích Ca Mâu Ni lên tiếng.

"Vì ngài không nên phục sinh." Chu Thánh nói thẳng.

Phật Thích Ca Mâu Ni nghe lời Chu Thánh, mỉm cười, nói: "Ta thuận theo thiên lý phục sinh, có gì không được?" "Sự xuất hiện của ngài, sẽ ảnh hưởng đến cả thế giới." Chu Thánh nói.

Phật Thích Ca Mâu Ni nghe vậy, lắc đầu, nói: "Không phải như vậy, là vì thế giới này cần ta, ta mới phục sinh." "Thế giới này hỗn loạn không chịu nổi, không có trật tự gì cả, người ta trong lòng cầu Phật, cầu ta che chở họ." "Sự xuất hiện của ta, có thể dạy dỗ thế nhân hướng thiện, có thể giải quyết mọi khổ đau trên thế gian." Phật Thích Ca Mâu Ni nói có đầu có đuôi, khiến Chu Thánh không thể phản bác.

Quả thực, Phật là thiện lương, mình không nên ngăn cản ngài.

Mà sự xuất hiện của ngài, cũng sẽ khiến tất cả mọi người đều quy y cửa Phật.

Nhưng như vậy, thế giới còn có ý nghĩa gì?

Tất cả mọi người đều thanh tâm quả dục, năng suất sản xuất của thế giới cũng sẽ chững lại.

"Ngài nói đều đúng, nhưng không có ngài, thế giới sẽ tốt đẹp

hơn.” Chu Thánh lên tiếng.

“A Di Đà Phật, thí chủ dường như có thành kiến gì đó với Phật môn.” Phật Thích Ca Mâu Ni cười nhìn Chu Thánh.

“Thành kiến, không hẳn, ta ngăn cản các vị thần trở về, cũng tất nhiên sẽ ngăn cản ngài phục sinh, có lẽ ngài muốn dạy dỗ người ta hướng thiện, nhưng ngài cũng là một hình thức nô lệ người khác.” “Sự khác biệt duy nhất giữa ngài và các vị thần là, ngài ngụy trang tốt hơn.” Chu Thánh nhìn chằm chằm vào Phật Thích Ca Mâu Ni.

Nếu trên thế giới đâu đâu cũng là Phật môn, thì Phật môn sẽ thống nhất thiên hạ.

Ngài và các vị thần, không có gì khác biệt.

Các vị thần một khi trở về, chắc chắn sẽ tuyên dương bản thân, xây dựng mình thành một nhân vật chính diện.

Phật Thích Ca Mâu Ni cũng như vậy, sự khác biệt duy nhất giữa ngài và các vị thần là Phật môn của ngài có ở khắp nơi trên thế giới, và ngài cũng là một hình tượng quang vinh vĩ đại, không cần phải xây dựng.

Con người có tín ngưỡng, nhưng không nên có tín ngưỡng thần Phật.

Nhưng khi truyền thuyết chiếu vào hiện thực, thì thế giới sẽ xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Mà nhiệm vụ của Chu Thánh, chính là ngăn cản những truyền thuyết này xuất hiện.

“A Di Đà Phật, ta có ngụy trang gì đâu?” Phật Thích Ca Mâu Ni nhìn thẳng vào Chu Thánh.

Phật quang trên người ngài tỏa sáng, Chu Thánh ở trong Phật

quang, lần này lại không cảm thấy bị đẩy lùi nữa, mà là một luồng sức mạnh vô cùng dịu dàng.

"Dù ngươi không tin Phật, Phật vẫn sẽ cho ngươi sự khoan dung vô hạn, dù ngươi có tội, Phật vẫn sẽ cho ngươi sự giải thoát." Phật Thích Ca Mâu Ni nói với vẻ mặt từ bi.

Lời nói của ngài rất có ma lực, dường như đang thu hút người ta quy y cửa Phật.

Chu Thánh lúc này nội tâm thanh tịnh, giống như sau khi làm xong việc, bước vào thời gian hiền giả.

"Thế gian hòa bình, con người hướng thiện, thế giới không có ác, đây chẳng phải là điều con người cần sao?" Phật Thích Ca Mâu Ni cười nói.

"Phải, là điều con người cần, nhưng đây là do từ từ mài giũa mà ra, chứ không phải do ngài chủ đạo." Chu Thánh tay phải nắm chặt kiếm Hiên Viên, rút nó ra khỏi đài sen.

"Ta không biết ngài thật sự muốn độ hóa chúng sinh, hay là muốn truyền giáo thiên hạ, nhiệm vụ duy nhất của ta, là ngăn cản ngài!" "Ngài hãy mở mắt nhìn thế giới, sẽ biết thế giới hiện nay, đã không cần ngài nữa." Chu Thánh chỉ vào Phật Thích Ca Mâu Ni nói.

"Không cần ta?" Phật Thích Ca Mâu Ni hái một quả bồ đề, ném vào ao nước, ao nước tỏa ra từng gợn sóng, rồi hiện ra không ít hình ảnh.

Có bạo lực học đường, có vợ chồng cãi nhau, còn có khủng bố bạo lực, và những kẻ tội ác đang thực hiện hành vi phạm tội.

Mà những người bị bắt nạt, trong lòng ẩn chứa hận ý.

"Nếu như, người người tin Phật, người người hướng thiện, liệu còn có nhiều bi kịch như vậy xảy ra không?" Phật Thích Ca Mâu Ni

chỉ vào ao nước hỏi.

“Ngài nhìn thấy, chỉ là một mặt của nó.” Chu Thánh nói.

“Thế giới này có ánh sáng, tự nhiên sẽ có nơi ánh sáng không chiếu tới được.” “Phật quang của ta, có thể thắp sáng những nơi ánh sáng không chiếu tới được.” Phật Thích Ca Mâu Ni nói.

“Nhưng Phật quang của ngài quá mạnh, sẽ khiến cả thế giới đều biến thành Phật quang.” Chu Thánh nói.

Phật Thích Ca Mâu Ni nhắm mắt định thần, sau lưng ngài hiện ra một khuôn mặt hung dữ.

“Phật có tượng Nộ Mục Kim Cang, ta cùng ngươi luận lý, ngươi nếu không nói lý, ta có thể cùng ngươi dùng vũ lực.” Cùng với sự xuất hiện của tượng Nộ Mục Kim Cang, Chu Thánh cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ, giống như lúc đối mặt với Thái Nhất thời kỳ đỉnh cao.

Thực lực của Phật ngang bằng với các vị thần, mà ngài đã phục sinh, thực lực cũng nên đã khôi phục.

“Ông!” Kiếm Hiên Viên bộc phát một trận kiếm khí, dưới kiếm khí, Chu Thánh nhìn thấy trong cơ thể Phật Thích Ca Mâu Ni có mười hai viên xá lợi tử vàng kim.

Xá lợi tử tỏa ra ánh sáng vàng, xuyên qua cơ thể tỏa ra ngoài.

“À, ngài đã sớm viên tịch, chỉ là mượn sức mạnh xá lợi tử của mình để phục sinh.” Chu Thánh nhìn ra điểm yếu của Phật Thích Ca Mâu Ni.

Ngài đã sớm hóa thành xá lợi tử, nay phục sinh cũng chỉ là mượn sức mạnh xá lợi tử để tỉnh lại.

Nhưng bản chất của ngài, vẫn là xá lợi tử.

“Thì sao?” Phật Thích Ca Mâu Ni cười nhẹ một tiếng.

Ngài tùy thời dùng xá lợi tử phục sinh, nhưng cũng là phục sinh.

Đợi sau này bỏ chút thời gian, từ từ tiêu hóa xá lợi tử trong cơ thể là được.

Phật Thích Ca Mâu Ni cũng không ngờ, sau khi mình tỉnh lại sẽ có người đến ngăn cản mình, mà xá lợi tử trong cơ thể mình, lại bị phát hiện.

“Thanh kiếm này của ngươi, không đơn giản.” Ánh mắt của Phật Thích Ca Mâu Ni nhìn vào thanh kiếm Hiên Viên trong tay Chu Thánh.

Chương 643

"Thanh kiếm này của ta, chuyên chém thần Phật!" Chu Thánh chỉ kiếm vào Đại Phật.

Phật Thích Ca Mâu Ni dùng hai ngón tay nhẹ nhàng búng vào thân kiếm Hiên Viên.

"Ông!" Cùng với một tia sáng kiếm lóe lên, ngón tay của Phật Thích Ca Mâu Ni trực tiếp bị rách.

"Kim thân này của ta không có vật gì có thể phá, mà thanh kiếm Hiên Viên này lại có thể phá vỡ kim thân của ta, quả nhiên không đơn giản." Phật Thích Ca Mâu Ni cười nói, tượng Nộ Mục Kim Cang sau lưng ngài, càng thêm ngưng thực.

"Ngài nếu thật sự phổ độ chúng sinh, thì không nên xuất hiện, người ta tín ngưỡng chỉ là những pho tượng đất trong chùa, chứ không phải ngài." Chu Thánh nói thẳng.

"Không có ta, thì làm gì có chùa và Phật môn?" Phật Thích Ca Mâu Ni mỗi khi nói một câu, Nộ Mục Kim Cang sau lưng ngài sẽ ngưng thực thêm một phần.

Chu Thánh cũng không tiếp tục lý luận với ngài, mà điều chỉnh trạng thái của mình, chuẩn bị nghênh địch.

Hắn lấy Hỗn Độn Châu ra, một khi không địch lại, mình sẽ mượn sức mạnh Thất Mạch Thủ Lăng Nhân trong Hỗn Độn Châu, cưỡng ép nâng cao thực lực của mình.

"A Di Đà Phật!" Phật Thích Ca Mâu Ni niệm một câu phật hiệu, trên mặt không còn chút nụ cười nào.

Phật Tổ niêm hoa không cười, Nộ Mục Kim Cang gầm thét.

“Gầm!” Kim Cương Nộ Mục của Thích Ca Mâu Ni Phật không giống với Kim Cương ở tầng thứ sáu của Phù Đồ Tháp.

Kim Cương ở tầng thứ sáu là tượng Kim Cương do tham, sân, si, nộ của Bồ Tát ngưng tụ thành, còn Kim Cương Nộ Mục của Thích Ca Mâu Ni Phật là hóa thân của tất cả cảm xúc tiêu cực của ngài, cũng là biểu hiện võ lực của ngài.

Kim Cương Nộ Mục tung người nhảy đến trước mặt Thích Ca Mâu Ni Phật, hai tay đấm vào ngực, dường như đang phát tiết lửa giận trong lòng.

Nó là hóa thân của phẫn nộ, trong đó còn xen lẫn đủ loại cảm xúc.

Chỉ đứng ở đó, khí tức tỏa ra đã có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác.

Chu Thánh bất tri bất giác bị cảm xúc lôi kéo, một luồng cảm xúc nóng nảy phẫn nộ tràn ngập trong lòng.

“Gầm!” Kim Cương Nộ Mục gầm lên một tiếng, hai tay nắm quyền đấm về phía Chu Thánh.

Chu Thánh giơ kiếm Hiên Viên lên đỡ đòn tấn công của nó, nhưng Kim Cương Nộ Mục còn có bốn tay khác, nó dùng bốn tay đó đánh bay Chu Thánh ra ngoài.

Tượng Kim Cương Nộ Mục có ba chân sáu tay, dung mạo vô cùng hung tợn, cao hơn bảy mét, toàn thân tràn ngập khí tức bạo lực.

Sau khi bị đánh bay, Chu Thánh rơi xuống kim liên, rất nhanh lại đứng dậy.

Kim liên tỏa ra khí tức hiền hòa, giúp Chu Thánh bình tĩnh lại, nhưng Kim Cương Nộ Mục vừa nhảy tới, khiến Chu Thánh vừa mới bình tĩnh đã lập tức nổi giận.

Lúc bình tĩnh lúc tức giận, khiến tâm cảnh của Chu Thánh chập trùng lên xuống.

"Gầm!" Kim Cương Nộ Mục gầm lớn một tiếng, hai tay nắm lấy kiếm của Chu Thánh, muốn bẻ gãy nó.

Kiếm Hiên Viên dâng lên từng đợt kim quang, chém đứt luôn hai tay của Kim Cương Nộ Mục.

"Thanh kiếm này mà ngươi cũng muốn bẻ gãy?" Chu Thánh nhân lúc kiếm Hiên Viên tỏa ra kiếm khí, vung kiếm chém xuống, trực tiếp chém Kim Cương Nộ Mục làm hai mảnh.

"A di đà Phật!" Thích Ca Mâu Ni Phật niệm một câu phật hiệu, Kim Cương Nộ Mục bị chém thành hai nửa lập tức từ một biến thành hai.

Một con hai chân, một con một chân.

"Lửa giận không tắt, Kim Cương bất diệt," Thích Ca Mâu Ni Phật nói.

Chu Thánh nghe vậy, lại vung kiếm lao vào giao chiến với Kim Cương.

Mà Kim Cương Nộ Mục dường như giết không chết, cho dù Chu Thánh chém nó thành từng mảnh vụn, nó vẫn có thể phục hồi.

Chu Thánh càng lúc càng bực bội, hốc mắt dần đỏ lên.

"Ta không tin giết không chết ngươi!" Chu Thánh gầm lên một tiếng, cầm kiếm lao tới.

Nhưng kiếm Hiên Viên lại chặn Chu Thánh lại, không cho hắn tấn công.

"Ngươi có ý gì?" Chu Thánh khó hiểu hỏi.

Kiếm Hiên Viên có linh tính, biết lúc nào nên chiến đấu, lúc nào

nên nghỉ ngơi.

Chu Thánh thấy kiếm Hiên Viên ngăn cản mình, cũng không tiếp tục tấn công.

"Gầm!" Kim Cương Nộ Mục lao tới, một quyền đánh bay Chu Thánh ra ngoài.

Lửa giận trong lòng Chu Thánh lên đến đỉnh điểm, nhưng kiếm Hiên Viên cứ chắn trước mặt hắn, không cho hắn tấn công.

Hai tôn Kim Cương Nộ Mục áp sát, cảm xúc phẫn nộ che mờ tầm mắt Chu Thánh.

"Không có ngươi, ta vẫn có thể giết Kim Cương Nộ Mục!" Chu Thánh dứt khoát buông kiếm Hiên Viên, một mình nghênh địch.

Nhưng ngay khi hắn ra tay, kiếm Hiên Viên đã dùng thân kiếm đánh bay Chu Thánh ra ngoài.

Chu Thánh ngã sõng soài trên đất, chưa kịp đứng dậy thì kiếm Hiên Viên đã từ trên trời rơi xuống, cắm ngay trước mặt hắn.

Cảm xúc phẫn nộ của Chu Thánh dần dần lắng xuống, hắn biết kiếm Hiên Viên liên tục ngăn cản mình, chắc chắn có lý do của nó.

Hai tôn Kim Cương Nộ Mục lao tới tóm lấy Chu Thánh, giống như đánh bóng chuyền, đánh hắn qua lại.

Hễ Chu Thánh có ý định phản kháng, kiếm Hiên Viên liền ngăn cản.

Lửa giận của Chu Thánh lên đến đỉnh điểm, nhưng dưới sự ngăn cản của kiếm Hiên Viên, lửa giận trong lòng hắn có lớn đến đâu cũng chỉ có thể dịu đi.

Hai tôn Kim Cương Nộ Mục đánh một hồi lâu, thấy Chu Thánh không còn phản kháng, lửa giận cũng tiêu tan.

Chúng ngừng chiến đấu, dần dần hóa thành kim quang biến mất.

Lúc này kiếm Hiên Viên mới bay vào tay Chu Thánh.

"Vậy ra, cơn giận của Nộ Mục Kim Cương, bắt nguồn từ ta?" Chu Thánh dường như đã hiểu ra.

Bởi vì chính mình phẫn nộ, nên mới khiến Kim Cương Nộ Mục không thể biến mất.

Chỉ cần mình dập tắt lửa giận, Kim Cương Nộ Mục sẽ tự động biến mất.

Kiếm Hiên Viên chính là biết điều này, nên mới luôn ngăn cản ta?

"Ngươi rất thông minh," Thích Ca Mâu Ni Phật cười nói.

Kim Cương Nộ Mục ban đầu, đúng là do ngài ngưng tụ ra, nhưng chỉ là cái vỏ rỗng, không có lửa giận.

Lửa giận của Chu Thánh đã thắp lên Kim Cương Nộ Mục, mới khiến nó bất tử.

Chỉ cần lửa giận trong lòng hắn không tắt, Kim Cương Nộ Mục sẽ luôn tồn tại.

Phật nói, cái ác thật sự bắt nguồn từ nội tâm của chính mình.

Chu Thánh hít sâu một hơi, là mình đã nhầm.

Hắn vốn tưởng lửa giận của Kim Cương Nộ Mục bắt nguồn từ Đại Phật, không ngờ lại bắt nguồn từ chính mình.

Cũng phải, Đại Phật vẫn luôn ngồi dưới gốc cây Bồ Đề, tay phải niêm hoa, giữ vẻ từ bi, ngài làm gì có lửa giận?

Sau khi dần dần giác ngộ, Chu Thánh vô cùng cảm kích kiếm Hiên Viên.

Nếu không phải nó liên tục ngăn cản, có lẽ mình sẽ phải chiến đấu

không ngừng với Kim Cương Nộ Mục.

“A di đà Phật.” Đại Phật niệm phật hiệu, kim liên dưới chân Chu Thánh đột nhiên biến mất.

“Kẻ không tin ta, sẽ phải rơi vào địa ngục A Tỳ!” Cùng với sự biến mất của kim liên, phía dưới xuất hiện một vực sâu vô tận.

Nhưng may mà kiếm Hiên Viên chủ động bay đến dưới chân Chu Thánh, đỡ lấy hắn.

Chu Thánh vận chuyển Hỗn Độn Châu, điều động sức mạnh của Thủ Lăng Nhân Thất Mạch cho mình sử dụng.

Hắn mượn sức gió để bay lượn trên không, sau đó nắm chặt kiếm Hiên Viên, lao về phía Đại Phật.

Nhưng kiếm Hiên Viên đột nhiên chuyển hướng, đâm về phía cây Bồ Đề.

Đại Phật thấy vậy, vội vàng điều động kim liên ngăn cản.

“Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng chẳng đài,” Đại Phật chậm rãi nói.

Chu Thánh giơ tay, một đạo sấm sét bổ xuống, nhắm thẳng vào cây Bồ Đề.

Đại Phật vung cánh hoa trong tay, cánh hoa lớn dần giữa không trung, chặn đứng sấm sét.

Nhưng ngay sau đó, một ngọn lửa dữ dội ập đến, Đại Phật không thể không đứng dậy dùng cà sa chống đỡ.

Chu Thánh hai tay làm tư thế bắn cung, kim quang hội tụ hóa thành một cây cung tên, trên đầu mũi tên còn có một chiếc lá cây.

Kiếm Hiên Viên phá ra một lỗ hổng, mũi tên bắn ra, cắm thẳng vào cây Bồ Đề.

Chương 644

Ngay sau đó, bên trong cây Bồ Đề mọc ra vô số dây leo, cưỡng ép làm nổ tung cây Bồ Đề.

"Ầm!" Sau một tiếng nổ lớn, kim quang trong cả trời đất dần tan biến.

Nền đất dưới chân Chu Thánh biến thành sàn nhà, tất cả ảo ảnh vừa rồi đều biến mất.

Bên ngoài Phù Đồ Tháp, tất cả kim liên đều biến thành tro đen tiêu tán, phật quang cũng không còn chiếu rọi.

Biến cố đột ngột khiến mọi người âm thầm kinh ngạc, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Phật quang ở tầng thứ nhất của Phù Đồ Tháp tuy vẫn còn sáng, nhưng cũng đã mờ đi rất nhiều.

Các tông sư bên dưới vẻ mặt căng thẳng, vì tầng cuối cùng là nơi Đại Phật ngự trị.

"Chẳng lẽ Đại Phật thức tỉnh thất bại rồi?" "Không, Đại Phật chắc chắn đã thức tỉnh, nếu không cũng sẽ không có dị tượng trời đất." "Nhưng tại sao phật quang lại đột nhiên vỡ tan?

Chẳng lẽ Đại Phật bị đánh bại rồi?" "Trên đời không ai có thể đánh bại Đại Phật." "Chúng ta có nên lên xem thử không?" "Không cần, Đại Phật có thể xử lý, nếu Đại Phật không xử lý được, chúng ta đi cũng chỉ là nộp mạng." "Tập hợp tất cả tăng lữ, thành tâm lễ Phật!" Một đám tông sư miệng niệm kinh Phật, trợ lực cho Đại Phật.

Trong tầng thứ nhất, Chu Thánh đáp xuống mặt đất, nhìn mười hai viên xá lợi tử lơ lửng trước mắt và Đại Phật gần như trong suốt.

“Vậy ra, đây mới là bản tướng của ngươi?” Chu Thánh đột nhiên hiểu ra, từ lúc mình bị phật quang bao phủ, tất cả đều là ảo ảnh.

Khi mọi ảo ảnh đều biến mất, Chu Thánh cũng dần dần hiểu ra mọi chuyện.

Đại Phật chưa hoàn toàn phục sinh, tất cả mọi thứ đều do mười hai viên xá lợi tử của Đại Phật tạo ra.

Xá lợi tử của ngài tỏa ra phật quang, gây ra một loạt ảo cảnh.

Trong Thất Cấp Phù Đồ, cũng chỉ có ba con dị thú hộ pháp là thật, còn lại đều là giả.

“Cũng phải, thời gian chưa đến, sao ngươi có thể phục sinh được,” Chu Thánh không nhịn được cười nói.

Thiên đình còn chưa trở về, chứng tỏ thời gian chưa đến, mà khi thời gian đến gần, phàm là thần phật đều sẽ phục sinh.

Đại Phật của Bạch Tượng Quốc có lẽ cũng cảm ứng được điều này, muốn nhân lúc Thiên đình trở về, đi trước một bước phục sinh để bố cục mưu đồ.

Rốt cuộc, khi Thiên đình trở về, chính là loạn thế tranh đoạt.

Chư thần khắp trời tranh giành địa bàn, lớn mạnh bản thân.

Đại Phật đi trước một bước tỏa phật quang thu hút người, khiến người ta tin Phật, thực lực của ngài mới có thể mạnh hơn.

Chỉ là ngài không ngờ, cái giá của việc thức tỉnh sớm là gặp phải Chu Thánh.

Đại Phật gần như trong suốt nhìn chằm chằm Chu Thánh, nói: “Sắp rồi, thời gian sắp đến rồi.” “Nhưng ngươi không đợi được đâu,” Chu Thánh nói, cầm kiếm Hiên Viên từng bước áp sát.

“Thần của thế giới này, không chỉ có An Lạc các ngươi có, ngươi

không giết hết được đâu," Đại Phật nhìn Chu Thánh nói.

Ngài cũng đã nhận ra, Chu Thánh đến từ An Lạc.

"Đến bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu là được," Chu Thánh không hề sợ hãi.

Mười hai viên xá lợi tử trong cơ thể Đại Phật xoay chuyển, phật quang lại một lần nữa bừng sáng.

Lần này không phải muốn chống cự, mà là ngài muốn chạy trốn.

"Chỉ cần bản Phật còn một viên xá lợi tử, ngươi sẽ không thể tiêu diệt ta." Đại Phật định chia mười hai viên xá lợi tử của mình ra cất giấu, đợi thời cơ đến sẽ dung hợp lại mười hai viên để trọng sinh.

Chu Thánh nghe vậy, sắc mặt căng thẳng, vội vàng cầm kiếm đâm tới.

"Vù!" Cùng với một tia kim quang lóe lên, Chu Thánh dùng sức quét ngang, đánh rơi ba viên xá lợi tử, nhưng vẫn còn chín viên bay ra ngoài.

Chín viên xá lợi tử hóa thành một luồng kim quang trên không, bay về tứ phía.

Chu Thánh trơ mắt nhìn xá lợi tử chạy thoát mà không thể làm gì.

Hắn nhặt ba viên xá lợi tử trên đất lên, mỗi viên đều dùng kiếm Hiên Viên rạch một vệt, phong ấn phật quang trên xá lợi tử.

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm được ngươi." Chu Thánh đi xuống tầng thứ ba gặp ba con thú tổ, nói: "Theo ta về đi." Nói xong, Chu Thánh trực tiếp hóa thành một bóng đen biến mất.

Đại Phật đã chạy trốn, không bao lâu nữa bốn mươi mấy vị tông sư bên dưới sẽ cảm ứng được.

Chu Thánh không sợ họ, chỉ sợ bị họ nhận ra thân phận của mình.

Ba con thú tổ theo sau Chu Thánh chạy trốn, ba con chúng nó vẫn không dám bỏ đi, vì dấu ấn trên người, chúng có chạy đến đâu cũng sẽ bị bắt.

Mà chủ nhân của chúng là Đại Phật cũng đã phân tán chạy trốn, chúng chống cự cũng không có ý nghĩa gì.

Chu Thánh vừa dẫn chúng đi khỏi, bốn mươi mấy vị tông sư lập tức lao đến tầng thứ nhất.

Chỉ thấy tầng thứ nhất trống không, trên tường xung quanh còn có vết tích chiến đấu, và trần nhà cũng có chín cái lỗ.

"Đại Phật niết bàn thất bại sao?" "Không, Đại Phật là khẩn cấp lánh nạn rời khỏi Đại Bồ Đề Tự, mau tìm tung tích xá lợi tử của ngài!" "Nhưng, tại sao chỉ có chín viên?

Không phải có mười hai viên sao?" "Cử tất cả tăng lữ đi tìm xá lợi tử của Đại Phật, chú ý xá lợi tử có thể biến thành người, cũng có thể biến thành gia súc." "Chúng ta làm sao xác nhận ai là do xá lợi tử của Đại Phật biến thành?" "Xá lợi tử có Phật tính, tìm tất cả những người và gia súc có Phật tính, đưa đến mười ngôi chùa, chỉ cần cộng hưởng với tượng Phật trong chùa, thì đó chính là xá lợi tử của Đại Phật." "Hiểu rồi." Mọi người gật đầu đáp, sau đó đi xuống phân phó cho tất cả tăng lữ.

Chỉ có đại pháp sư của Đại Bồ Đề Tự vẫn đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn chín cái lỗ.

"Còn ba viên, bị người ta cướp đi, rốt cuộc là ai đã ngăn cản Đại Phật niết bàn?". …..

Trong khách sạn.

Người của bộ phận đặc biệt lại một lần nữa chờ đợi Chu Thánh, ai nấy đều vô cùng xấu hổ.

Vừa rồi khoảnh khắc phật quang chiếu rọi, trong lòng họ vậy mà có chút tin Phật, bây giờ hồi thần lại, có chút xấu hổ không chịu nổi.

Họ ngồi trong khách sạn không lâu, Chu Thánh từ ngoài cửa sổ lướt vào.

"Ngài đã về, mọi chuyện đều giải quyết xong rồi chứ?" Người của bộ phận đặc biệt đứng dậy hỏi.

"Giải quyết được một nửa, các anh về báo cho Đường Nguyên Minh trước, bảo Đường Nguyên Minh điều tra khắp nơi trên thế giới, xem còn có thần linh nào phục sinh không, tôi ở đây tiếp tục tìm kiếm xá lợi tử của Đại Phật, giải quyết toàn bộ," Chu Thánh nói.

"Được, xin hỏi còn cần giúp đỡ gì không?" Chu Thánh trầm ngâm một lát rồi nói: "Giúp tôi chuẩn bị hương nến, và một bát trà, nhớ là hương nến phải là đàn hương, còn trà phải là trà Long Tỉnh." "Tôi nghe nói chất lượng nước ở đây không tốt lắm, nếu có thể, lấy một ít nước An Lạc." Chu Thánh vừa nói xong, một người trong bộ phận đặc biệt lấy ra một chiếc bình giữ nhiệt.

"Tôi có mang theo, nước trà Long Tỉnh." Anh ta là một người đàn ông trung niên, dù đi ra ngoài cũng thích mang theo bình giữ nhiệt uống trà.

"Được, chuẩn bị hương nến." Chu Thánh phân phó.

Không lâu sau, bộ phận đặc biệt đã chuẩn bị xong tất cả những thứ Chu Thánh cần.

Chu Thánh cử hành lễ tế ở sảnh khách sạn, triệu hồi Khương Công.

Hắn rót trà vào cốc giấy, sau đó vẩy lên không trung, cùng với khói xanh lượn lờ bay lên, bóng dáng của Khương Công cũng theo đó xuất hiện.

“Khương Công, Bạch Tượng Quốc có ba con dị thú, đã bị tôi bắt được.

Bên này có Đại Phật phục sinh, nhưng bây giờ đã hóa thành xá lợi tử bỏ chạy.

Tôi nghi ngờ khi Thiên đình trở về, khắp nơi trên thế giới cũng sẽ có những thần linh tương tự phục sinh,” Chu Thánh nghiêm nghị nói.

“Ta biết,” Khương Công bình thản nói.

“Ông biết?” Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Khương Công khẽ gật đầu, chậm rãi nói: “Thực ra, khắp nơi trên thế giới đều có Phong Thần Giả, nếu không ngươi nghĩ thần phật trên thế giới biến mất như thế nào?” “Nơi ngươi đến ta cũng đã tìm hiểu qua, chỉ là ở đó cũng có Phong Thần Giả tồn tại, nơi ngươi đến cũng có thần linh, chỉ là bị Phong Thần Giả phong ấn rồi.

Còn về vị Phật mà ngươi nói, chỉ là người đời sau mượn sức mạnh của thú tổ cộng thêm cảm ngộ của mình mà thành tựu.” “Mà vị Phật đó cũng biết Phong Thần Giả tồn tại, nên khi Phong Thần Giả tìm đến, ngài đã chủ động viên tịch, hóa thành mười hai viên xá lợi tử, đợi chư thần trở về, ngài sẽ phục sinh.” “Nếu ngươi gặp phải Phong Thần Giả ở bên đó, nhớ không được gây xung đột, giải quyết nhanh vấn đề của Phật rồi trở về.” Chu Thánh nghe xong những lời của Khương Công, lập tức thông suốt.

Phải rồi, khắp nơi trên thế giới không chỉ có An Lạc là có thần, mà An Lạc có người có thể trục xuất thần linh, các quốc gia khác chẳng lẽ lại không có năng lực đó sao?

Có, chắc chắn có!

Không ít quốc gia có truyền thừa lâu đời, đều có những câu chuyện thần thoại của riêng mình, và những vị thần trong thần thoại

đều biến mất một cách khó hiểu.

Không ai biết lai lịch của họ, càng không ai biết họ biến mất đột ngột như thế nào.

Thực ra, chư thần đều bị trục xuất.

Hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, nỗi lo trong lòng Chu Thánh cũng vơi đi rất nhiều.

Ít nhất, mình không cần lo lắng về việc thần linh ở những nơi khác phục sinh.

Hiểu rõ mọi chuyện, nỗi lo trong lòng Chu Thánh ngược lại không còn lớn nữa.

Thực ra Đại Phật cũng không cần mình xử lý, chỉ là lúc đầu Đường Nguyên Minh không biết chuyện về Phong Thần Giả, nên mới tìm đến mình, để mình qua xử lý.

Chu Thánh đợi hương cháy hết mới cho người của bộ phận đặc biệt vào.

"Các anh có thể về rồi, ngoài ra báo cho Đường Nguyên Minh, đừng để ý đến chuyện thần linh ở các quốc gia khác phục sinh, mỗi quốc gia đều có người xử lý," Chu Thánh nói với họ.

Chương 645

“Hiểu rồi,” mọi người gật đầu.

“Chúng tôi để lại hai người hỗ trợ anh nhé, anh có bất kỳ nhu cầu nào, đều có thể nói với chúng tôi,” người của bộ phận đặc biệt nói.

Chu Thánh nhìn họ, do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, họ có thân phận chính thức, có thể giúp mình giải quyết rất nhiều phiền phức.

“Được,” Chu Thánh gật đầu đồng ý.

Sau khi họ đi hết, Chu Thánh mới ra ngoài tìm xá lợi tử của Đại Phật.

Kiếm Hiên Viên của hắn đã dính một chút phật quang, chỉ cần đến gần xá lợi tử, kiếm Hiên Viên sẽ có cảm ứng.

Chu Thánh cầm kiếm Hiên Viên, tìm kiếm khắp nơi ở Bạch Tượng Quốc.

Mà các viên xá lợi tử cũng đều đã hóa thành hình dạng, có viên hóa thành người, có viên hóa thành gia súc, có viên biến thành động vật trong vườn thú.

Trong lúc tìm kiếm xá lợi tử, Chu Thánh cũng phát hiện tăng lữ của mười ngôi chùa lớn đang tìm kiếm.

Hiệu suất tìm kiếm của họ không cao, gặp người hiểu chút Phật lý, họ sẽ niệm cho người đó một thiên kinh văn, nếu có phản ứng thì đưa đến chùa để xác minh, nếu không phải thì tiếp tục tìm kiếm.

Mà những người bị đưa đến chùa, họ cũng không đưa về, trực tiếp bỏ mặc bên ngoài.

“Mình phải tăng tốc độ lên.” Chu Thánh hiểu rằng, chỉ cần có một viên xá lợi tử lưu lạc bên ngoài, Đại Phật sẽ phục sinh.

May mắn thay, hiệu suất của kiếm Hiên Viên cao đến bất ngờ, chỉ cần đến gần xá lợi tử trong vòng trăm cây số, kiếm Hiên Viên sẽ tự động nhận biết phương hướng, đưa Chu Thánh đến gần.

Chu Thánh tìm đến một nông trại, xá lợi tử đã biến thành một con bò trắng, đang thong dong đi trên đường.

Người đi đường còn cúi chào nó, ngay cả xe cộ cũng chủ động nhường đường.

Bò trắng ở Bạch Tượng Quốc có địa vị rất cao.

Chu Thánh âm thầm theo sau, đến tối, con bò trắng nằm ngủ ngay giữa đường lớn.

Con bò trắng có linh tính, nó biết mình trốn ở nơi không người dễ xảy ra chuyện, chỉ có trốn giữa đường lớn dưới camera giám sát mới có thể tránh được mọi nguy hiểm.

Chu Thánh đợi đến đêm vắng người, lặng lẽ tiếp cận.

Nhân lúc con bò trắng chưa kịp phản ứng, một kiếm đâm vào, con bò trắng lập tức biến mất, hóa thành một viên xá lợi tử.

Chu Thánh cất viên xá lợi tử đi, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi Chu Thánh đi, một chiếc lá cây rơi xuống trên các camera giám sát xung quanh.

Khi Chu Thánh ra tay, hắn đã dùng lá cây che camera trong giây lát, sau đó giải quyết con bò trắng trong vòng ba giây, làm mọi chuyện thần không biết quỷ không hay.

Sau khi có được viên xá lợi tử đầu tiên, việc đoạt lấy các viên xá lợi tử sau này càng dễ dàng hơn.

Dựa vào kiếm Hiên Viên, trong vòng ba ngày ngắn ngủi, Chu Thánh đã thu thập được bảy viên xá lợi tử.

Những thứ mà các viên xá lợi tử này biến thành đều rất ẩn khuất, người thường không thể biết được.

Chu Thánh cũng phải dựa vào kiếm Hiên Viên mới phân biệt được.

Còn lại hai viên xá lợi tử, một viên không tìm thấy, còn một viên biến thành một đứa bé bảy tuổi, bị người của Đại Bồ Đề Tự phát hiện, đưa về Đại Bồ Đề Tự bảo vệ.

Chu Thánh đi một vòng, lại trở về Đại Bồ Đề Tự.

Đại Bồ Đề Tự canh phòng càng nghiêm ngặt hơn, tăng lữ của mười ngôi chùa lớn đều đến đây ngồi thiền, bảo vệ đứa bé bảy tuổi, cũng chính là Đại Phật.

Chu Thánh đợi đến tối, trực tiếp lẻn vào tầng thứ nhất.

Trong tầng thứ nhất của Phù Đồ Tháp, tóc của cậu bé đã bị cạo sạch, trên người mặc cà sa bằng tơ vàng, tay cầm chuỗi hạt Phật.

Cậu bé thấy Chu Thánh đến, không hề hoảng sợ, vì hiện tại cậu vẫn chưa phải là Đại Phật, không có ký ức của Đại Phật.

Chu Thánh tiến về phía cậu, đang định ra tay thì ba người áo đen xông vào, không nói một lời trực tiếp tấn công từ phía sau, đẩy lùi Chu Thánh.

Trong lúc xoay người, Chu Thánh đeo mặt nạ quỷ lên.

“Các ngươi là ai?” Chu Thánh trầm giọng hỏi.

“Phong Thần Giả!” một trong số họ nói.

Họ ăn mặc rách rưới, da dẻ ngăm đen, là do quanh năm lao động ngoài đồng ruộng.

Ở Bạch Tượng Quốc, vì chế độ đẳng cấp, thần giáo và Phật môn có địa vị rất cao, còn ngược lại, Phong Thần Giả là những người chống lại thần, ở Bạch Tượng Quốc tự nhiên là tồn tại ở tầng lớp thấp nhất.

Vì vậy họ không chỉ không thể ra ngoài ánh sáng, còn phải che giấu thân phận của mình để không bị phát hiện.

"Người An Lạc, bớt lo chuyện bao đồng, đây là Phật của Bạch Tượng Quốc chúng ta, sẽ do Bạch Tượng Quốc chúng ta xử lý!" Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc lên tiếng.

Dù Chu Thánh đeo mặt nạ, họ vẫn nhận ra lai lịch của hắn.

Chu Thánh thấy vậy, do dự một chút, hỏi: "Viên xá lợi tử còn lại cũng bị các ngươi lấy đi?" "Không sai," Phong Thần Giả nói.

Một người trong số họ đi đến trước mặt Chu Thánh, nói: "Ta biết những viên xá lợi tử khác đã bị ngươi lấy đi, đó không thuộc về An Lạc của ngươi, mau giao ra đây." Chu Thánh nghe vậy, có chút do dự, mình là người ngoài, đúng là không nên can thiệp.

Đúng lúc hắn đang do dự, bốn mươi mấy tông sư bên dưới đã xông lên.

"Sớm biết các ngươi lòng lang dạ thú!" "Ngăn cản Đại Phật phục sinh, các ngươi đáng chết!" "Ta nói sao Đại Phật đột nhiên phân tán, hóa ra là do các ngươi làm!" "Phong Thần Giả bỉ ổi!" Bốn mươi mấy vị tông sư liên thủ bố trí kim ti châm, họ đổ hết tội lỗi lên đầu Phong Thần Giả.

Mà Phong Thần Giả tự nhiên sẽ không biện giải, họ sẽ không nói là do người An Lạc làm, như vậy sẽ khiến họ trông rất vô dụng.

"Đoạt xá lợi tử, rút lui!" Phong Thần Giả nói xong, nhanh chóng tiến lại gần cậu bé.

Bốn mươi mấy vị tông sư thấy vậy, thúc đẩy kim ti bảo vệ trước mặt cậu bé.

Chu Thánh do dự một lát, vẫn ra tay với cậu bé.

"A di đà Phật!" cậu bé niệm một câu phật hiệu, một luồng kim quang từ trong cơ thể tỏa ra, ngăn cản Phong Thần Giả.

Các Phong Thần Giả lần lượt lấy ra pháp khí chống lại kim quang.

Họ có thể trở thành Phong Thần Giả, thực lực tự nhiên là có, pháp khí cũng không thiếu.

Chu Thánh mượn đặc tính của Thủ Lăng Nhân, ẩn nấp trong bóng tối, quan sát hai bên giao chiến.

Thật lòng mà nói, hắn không tin Phong Thần Giả sẽ bảo quản tốt xá lợi tử, hắn định mang tất cả xá lợi tử đi, đưa đến thế giới Sơn Hải để phong ấn.

Giao cho Phong Thần Giả, sớm muộn gì Đại Phật cũng sẽ trở lại.

Trong lúc chiến đấu, xá lợi tử mà Phong Thần Giả mang theo cũng rơi ra, lăn đến chân cậu bé.

Cậu bé thấy vậy, vội ngừng niệm phật hiệu, đưa tay ra nhặt.

Chu Thánh ẩn nấp trong bóng tối thấy vậy, lập tức cảnh giác.

Phong Thần Giả không cất xá lợi tử đi, lại mang theo bên người, có vấn đề!

Hơn nữa không cẩn thận làm rơi ra cũng thôi, lại còn rơi ngay dưới chân cậu bé.

Khi cậu bé đưa tay ra nhặt xá lợi tử, Chu Thánh ẩn nấp trong bóng tối đã ra tay.

Các viên xá lợi tử hấp dẫn lẫn nhau, một khi bị cậu bé nhặt được,

ký ức của Đại Phật sẽ lập tức thức tỉnh.

Chu Thánh đột nhiên ra tay, trực tiếp cướp lấy xá lợi tử, thuận tay bắt cóc cậu bé.

Sự xuất hiện của hắn khiến tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Bởi vì mọi người đều đề phòng Chu Thánh, nhưng tốc độ của Chu Thánh quá nhanh, nhanh đến mức họ đều không phản ứng kịp.

"Bắt lấy hắn!" Người của cả hai bên đồng thời hét lên.

Chu Thánh điều khiển kiếm Hiên Viên, nhanh chóng chạy trốn, bay cao trên bầu trời vạn dặm.

Thực lực của các tông sư có hạn, cùng lắm chỉ có thể bay đến độ cao một vạn dặm, cao hơn nữa họ không thể khống chế được luồng khí.

Hắn vẫn không tin Phong Thần Giả, hắn định mang tất cả xá lợi tử của Đại Phật đến thế giới Sơn Hải để phong ấn.

Chu Thánh bay trên cao, các tông sư và Phong Thần Giả đuổi theo, nhưng các tông sư lại không thấy Chu Thánh, cũng không biết Chu Thánh ở đâu.

Còn Phong Thần Giả dựa vào cảm ứng của pháp khí, lại tìm được Chu Thánh.

"Người An Lạc, giao xá lợi tử của Đại Phật ra, đó không thuộc về An Lạc của ngươi!" "Người An Lạc, ngươi đã vượt quá giới hạn, Bạch Tượng Quốc không thuộc quyền quản lý của An Lạc!" "Nếu ngươi không giao xá lợi tử ra, An Lạc của ngươi đừng hòng sống yên!" Các Phong Thần Giả đuổi không kịp Chu Thánh đang lao về phía trước, chỉ có thể hét lên từ phía sau.

Chu Thánh không dừng lại, mà nhanh chóng rời đi.

Hắn không bay thẳng vào An Lạc, mà bay một vòng quanh ngoại vi An Lạc, che giấu khí tức của mình, sau đó mới trở về An Lạc.

Chỉ cần mình không để lại bằng chứng, dù Phong Thần Giả biết mình là người An Lạc, họ cũng không có bằng chứng.

Chương 646

Hơn nữa, thân phận của Phong Thần Giả ở Bạch Tượng Quốc thấp kém, cũng không có khả năng khiến Bạch Tượng Quốc gây áp lực với An Lạc.

Sau khi Chu Thánh trở về, các Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc định đi theo vào, nhưng bị Đường Nguyên Minh dẫn người ngăn lại.

"Trong lãnh thổ An Lạc, cấm bay!" Đường Nguyên Minh vẻ mặt lạnh lùng, sau lưng đứng hàng chục người của bộ phận đặc biệt.

"Người An Lạc các ngươi đã cướp đồ của chúng ta, lập tức trả lại!" Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc uy hiếp.

Trên địa giới An Lạc, họ không dám ra tay, chỉ có thể uy hiếp.

"Người An Lạc chúng tôi cướp đồ của các ngươi?

Đồ gì, ai cướp?

Người ở đâu?" Đường Nguyên Minh hỏi một loạt câu hỏi, khiến các Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc cứng họng.

Thứ đó là xá lợi tử của Đại Phật, họ tự nhiên sẽ không nói ra, còn ai cướp thì họ cũng không biết, người đó đã che giấu khí tức.

Còn người ở đâu, họ càng không biết.

Họ đuổi theo một vòng không được, cuối cùng không còn cách nào mới bay đến An Lạc.

Người đã trốn đi đâu, họ cũng không thể tìm được.

"Chúng tôi không biết người đó là ai, nhưng chắc chắn là người An Lạc các ngươi!" "Mau giao ra, nếu không Bạch Tượng Quốc

chúng ta sẽ khai chiến với Việt Nam các ngươi!" "Người An Lạc các ngươi đã phá vỡ quy tắc!" Các Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc liên tục nói, nhưng đáp lại họ là hỏa lực của Đường Nguyên Minh.

"Khai chiến với Việt Nam chúng ta?

Hừ, cứ việc đến!" Đường Nguyên Minh nói, sau lưng hàng chục đạo sĩ bay lên không, đứng sau Đường Nguyên Minh, còn có hàng chục máy bay chiến đấu bay lượn trên không.

Cảnh tượng này khiến các Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc sợ hãi.

Nếu thật sự đánh nhau, người chịu thiệt là họ.

Hơn nữa họ ở Bạch Tượng Quốc chỉ là tầng lớp thấp nhất, không có quyền lực gây khó dễ cho An Lạc.

"Hoặc là cút, hoặc là giết!" Đường Nguyên Minh bá khí nói.

Các Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc nghe vậy, nghiến răng quay người rời đi.

"Nếu Việt Nam các ngươi đã phá vỡ quy tắc, vậy đừng trách chúng ta!" Họ tức giận bỏ đi, nuốt không trôi cục tức này.

"Đi tìm Minh Giác đại pháp sư, nói cho họ biết chuyện này!" "Nhưng, chúng ta là Phong Thần Giả, họ là tín đồ Phật môn, như vậy có ổn không?" "Có gì không ổn?

Chuyện của Bạch Tượng Quốc chúng ta tự giải quyết, sao có thể để người An Lạc can thiệp?" "Không sai, An Lạc đã phá vỡ quy tắc, vậy đừng trách chúng ta liên hợp gây áp lực!" Sau khi trở về, họ trực tiếp đến Đại Bồ Đề Tự, tìm bốn mươi mấy vị tông sư, chủ động nói cho họ biết chuyện xá lợi tử của Đại Phật bị người An Lạc lấy đi.

Bốn mươi mấy vị tông sư đều là tăng lữ pháp sư, thuộc Bà la môn, ở Bạch Tượng Quốc có địa vị rất cao.

Khi họ biết toàn bộ xá lợi tử đã bị người An Lạc lấy đi, lập tức hạ lệnh, triệu tập tất cả tông sư, tiến đến biên giới.

Thậm chí họ còn điều động cả quân đội.

Đường Nguyên Minh sau khi trở về đã đến trang viên Lỗ Thương, gặp mặt Chu Thánh.

Lúc này Chu Thánh đã cởi bỏ khôi giáp, ngồi trên ghế tựa chờ Đường Nguyên Minh đến.

"Chu Thánh, bên Bạch Tượng Quốc không chịu từ bỏ," Đường Nguyên Minh nói.

"Ừm, mười hai viên xá lợi tử đều bị ta cướp rồi, Đại Phật không thể trở về được nữa," Chu Thánh gật đầu nói.

"Theo nguồn tin của ta, các pháp sư và đại tông sư của Bạch Tượng Quốc đều đã tập trung, còn điều động cả quân đội, chuẩn bị gây áp lực với An Lạc," Đường Nguyên Minh nói.

"Có cần ta ra mặt không?" Chu Thánh nhìn Đường Nguyên Minh.

Đường Nguyên Minh nghe vậy, vội xua tay: "Không cần, chúng ta đỡ được, anh cứ làm việc của mình là được rồi." "Được." Chu Thánh khá tin tưởng Đường Nguyên Minh, nếu anh ta có thể xử lý tốt, vậy mình không cần ra tay.

"Ta đi thế giới Sơn Hải một chuyến, nếu bên An Lạc không địch lại, lập tức truyền tin cho ta." Chu Thánh nói, lấy ra một nén hương đưa cho Đường Nguyên Minh.

"Về điểm này anh cứ yên tâm, chỉ cần Bạch Tượng Quốc dám vượt qua biên giới một bước, ta sẽ trả lại gấp trăm lần!" Đường

Nguyên Minh trịnh trọng nói, cầm nén hương của Chu Thánh rời đi.

Chu Thánh cũng không ở lại lâu, mang theo mười hai viên xá lợi tử, trở về thế giới Sơn Hải.

Trên biên giới.

Bạch Tượng Quốc dàn quân, trăm vị tông sư đứng trên không trung.

Còn bên An Lạc, từng chiếc xe quân sự tiến đến, máy bay chiến đấu bay lượn ở tầm thấp, trên mặt đất xe tăng nối đuôi nhau.

Ngoài biển, tất cả các hạm đội chiến đấu đều tiến về quần đảo Ám Sa, tất cả pháo đạn đều nhắm vào Bạch Tượng Quốc.

"Nghe rõ đây, chỉ cần Bạch Tượng Quốc dám vượt qua biên giới nửa bước, toàn lực khai hỏa cho ta!" Tam quân thống soái trực tiếp hạ lệnh.

Bên Bạch Tượng Quốc không dám manh động, chờ đợi lệnh của người cấp trên.

Trên không phận An Lạc, Đường Nguyên Minh dẫn gần hai trăm vị tông sư nghênh địch.

Trong đó có hơn một nửa là các tông sư ẩn thế, nếu không phải tượng thần Thanh Chước phát hiện ra họ, Đường Nguyên Minh có lẽ còn không biết đến sự tồn tại của họ.

Lần này, Đường Nguyên Minh gọi tất cả họ đến để góp sức cho đất nước.

Đại pháp sư Minh Giác của Đại Bồ Đề Tự, Bạch Tượng Quốc, đứng trước mặt Đường Nguyên Minh, niệm một câu phật hiệu: "A di đà Phật, mong An Lạc trả lại xá lợi tử của Thích Ca Mâu Ni Phật, nếu không ta sẽ tự mình đến lấy!" Đường Nguyên Minh nghe vậy, hừ

lạnh một tiếng, nói: "Hừ, ta đã nói, An Lạc không lấy, trừ khi ngươi đưa ra được bằng chứng!" Pháp sư Minh Giác nghe vậy, nhìn chằm chằm Đường Nguyên Minh, nói: "Đưa ra đây, An Lạc các ngươi đã phá vỡ quy tắc!" "Đã nói không lấy là không lấy, ngươi đây là vu khống An Lạc chúng ta bằng tội danh không có căn cứ!" Đường Nguyên Minh nghiêm nghị nói.

"Tên trộm An Lạc vô sỉ, các ngươi đã lấy đi xá lợi tử của Đại Phật chúng ta, bây giờ còn dám cãi!" Một tăng nhân trông có vẻ trẻ tuổi đứng sau Minh Giác lên tiếng.

"Sỉ nhục An Lạc, giết không tha!" Đường Nguyên Minh chỉ vào tăng nhân đó, đạo sĩ sau lưng anh ta lập tức ra tay, phất trần vung lên, đánh hắn rơi xuống đất.

Ngay sau đó bảy tám đạo sĩ lao xuống chiến đấu với hắn, đạo pháp, phật pháp va chạm.

"Ngươi muốn khai chiến sao?" Minh Giác đại pháp sư cũng không nhịn được nữa, mặt già sạm đi.

"Động đến An Lạc ta, ngươi thử xem!" Đường Nguyên Minh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Minh Giác đại pháp sư nhìn trận chiến bên dưới, đệ tử của ông ta đang bị một đám đạo sĩ vây đánh, ngay cả kim thân cũng bị đánh vỡ.

"An Lạc, các ngươi đừng quá đáng!" Minh Giác đại pháp sư nói, ra hiệu bằng mắt cho các tông sư sau lưng, bảo họ xuống giúp đỡ.

"Các ngươi động thử xem!" Đường Nguyên Minh giơ tay, các đạo sĩ sau lưng anh ta đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Minh Giác đại pháp sư sắc mặt âm trầm, ông ta tính toán số người hai bên, nếu đánh nhau, chắc chắn bên họ sẽ chịu thiệt.

Nhưng ông ta cũng không thể trơ mắt nhìn đệ tử của mình bị đánh.

Giết thì sẽ không giết, thật sự giết rồi thì hai bên sẽ không còn đường lui.

Nhưng bây giờ ông ta không nuốt trôi được cục tức này.

Mười hai viên xá lợi tử của Đại Phật bị người An Lạc cướp đi không nói, bây giờ họ còn chỉ có thể bị bắt nạt.

"Ngươi nói An Lạc chúng ta cướp đồ của các ngươi, đưa ra bằng chứng đi, người An Lạc chúng ta nói lý lẽ, chỉ cần ngươi có thể đưa ra bằng chứng chứng minh là do An Lạc làm, ta lập tức cho các ngươi vào, tùy ý tìm kiếm!" Đường Nguyên Minh nhìn Minh Giác đại pháp sư nói.

Minh Giác tự nhiên không đưa ra được bằng chứng, ngay cả thông tin cũng là do Phong Thần Giả cung cấp cho họ.

Ông ta vốn tưởng đồ bị Phong Thần Giả cướp đi, nhưng Phong Thần Giả đã thề, điều này mới khiến ông ta không thể không nghi ngờ là do người An Lạc làm.

Nếu nói bằng chứng, ông ta không có.

Ngay cả Phong Thần Giả cũng không đưa ra được bằng chứng.

"Hoặc là, hai bên dừng tay tại đây, hoặc là bước qua một bước thử xem!" Đường Nguyên Minh chỉ vào đường biên giới bên dưới.

Minh Giác đại pháp sư thấy vậy, nhắm mắt niệm một câu A di đà Phật.

"Có bằng chứng, chúng ta có thể triệu hồi mười hai viên xá lợi tử," một tăng nhân bên cạnh Minh Giác đại pháp sư nói.

"Phải rồi, xá lợi tử của Đại Phật mang Phật tính, chúng ta thử là biết ngay," Minh Giác đại pháp sư nói xong, nhìn về phía Đường Nguyên Minh.

“Được, ta cho phép các ngươi vào không phận An Lạc để thử, nếu không tìm được thì sao?” Đường Nguyên Minh nói thẳng.

“Bạch Tượng Quốc chúng ta, có thể bồi thường mọi thứ cho An Lạc các ngươi!” Minh Giác đại pháp sư nói.

Ông ta có sự tự tin này, chỉ cần xá lợi tử ở An Lạc, họ có thể triệu hồi ra.

“Được.” Đường Nguyên Minh cho họ vào không phận An Lạc tìm kiếm, và cho người chuẩn bị một loạt các đơn bồi thường.

Trong đó bao gồm vũ khí, tiền vốn, nông sản v.v.

Tiền tự dâng đến cửa, không lấy thì phí.

Pháp sư Minh Giác dẫn người vào không phận An Lạc, sau đó ngồi xếp bằng, niệm kinh Phật trên không trung.

Tiếng Phạn vang vọng trên bầu trời An Lạc, đương nhiên người thường không nghe thấy.

Chương 647

Pháp sư Minh Giác và những người khác niệm một hồi lâu, không thấy phản ứng, ngay cả một chút cảm ứng cũng không có.

"Không thể nào, dù xá lợi tử bị phong ấn cũng sẽ có cảm ứng!" Không tin vào điều đó, họ tiếp tục niệm kinh.

Nhưng nửa ngày trôi qua, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Minh Giác không khỏi có chút nghi ngờ, xá lợi tử thật sự không ở An Lạc sao?

"Còn muốn tiếp tục thử không?" Đường Nguyên Minh nhìn Minh Giác.

Minh Giác nhắm mắt định thần, giơ hai ngón tay tự chọc vào hai mắt, dùng nội thị pháp cảm ứng xá lợi tử.

Nhưng ông ta vẫn không cảm ứng được, xá lợi tử thật sự không ở An Lạc.

Minh Giác lau vệt máu chảy ra từ khóe mắt, lùi lại vài bước, ra khỏi biên giới.

"Xin lỗi, đã làm phiền," Minh Giác đại pháp sư cúi người nhận lỗi.

Đường Nguyên Minh đưa bản danh sách bồi thường đã soạn sẵn cho Minh Giác.

"Đây là bồi thường, trong vòng ba ngày phải trả đủ!" Minh Giác hai tay nhận lấy, sau đó giao lại cho người bên cạnh.

"Đi chuẩn bị bồi thường đi," Minh Giác yếu ớt nói.

"Đại pháp sư, An Lạc này chặt chém quá, chúng ta đâu có sai!"

Người bên cạnh nhìn những thứ trong danh sách, lập tức không đồng ý.

"Mau đi chuẩn bị!" Minh Giác đại pháp sư nói, mệt mỏi quay về.

Ông ta định quay về dùng cây Bồ Đề tìm tung tích xá lợi tử của Đại Phật.

Những người khác thấy vậy, cũng không dám nói nhiều, lần lượt quay người rời đi.

Nguy cơ, cứ thế được giải trừ.

Đường Nguyên Minh nhìn họ đi xa, quay đầu chắp tay nói: "Vất vả cho các vị rồi, sau này tôi sẽ cho người đến tận nhà cảm tạ." "Chuyện nhỏ." Một đám đạo sĩ và người của các tông môn ẩn thế lần lượt rời đi.

Đường Nguyên Minh lẩm bẩm: "Thế giới Sơn Hải cách tuyệt trời đất, chỉ cần mang vào, các ngươi còn muốn phát hiện sao?

Nực cười." …..

Trong thế giới Sơn Hải, trên đỉnh đầu của Chúc Long.

Chu Thánh đặt mười hai viên xá lợi tử trước mặt Khương Công.

"Khương Công, phong ấn những viên xá lợi tử này đi," Chu Thánh nói với Khương Công.

Khương Công cầm một viên xá lợi tử lên quan sát, cảm nhận được Phật tính nồng đậm.

"Phong ấn thì lãng phí quá, thế này đi, ta giúp ngươi luyện hóa thành pháp khí, khi ngươi lên Thiên đình, có thể giúp ngươi một tay," Khương Công nói.

"Những thứ này, còn có thể luyện chế thành pháp khí?" Chu Thánh có chút bất ngờ.

“Có gì không thể?

Ngài ấy đã hóa thành xá lợi tử, muốn hoàn toàn phục sinh cần lượng lớn huyết nhục, ngươi gặp chỉ là cái vỏ rỗng thôi.” Khương Công nói, vung tay cuốn lấy xá lợi tử, sau đó ném vào trong Cổ Lâu Thủ Lăng.

“Lôi Chấn Tử, đập nát linh tính của nó cho ta!” Khương Công hạ lệnh.

Trong xá lợi tử còn ẩn chứa linh tính của Đại Phật, chỉ cần hủy diệt toàn bộ linh tính, sau đó dùng lửa dữ luyện lại một phen, là có thể luyện chế nó thành pháp khí hoàn mỹ.

“Khương Công, ta cảm thấy Phong Thần Giả, dường như không giống như đang phong ấn chư thần,” Chu Thánh nói ra suy nghĩ của mình.

Phong Thần Giả của Bạch Tượng Quốc cố ý ném xá lợi tử ra, rõ ràng là muốn giúp đỡ Phật Đà.

“Phong Thần Giả là kẻ thù của thần, nhưng nếu thời thế thay đổi, Phong Thần Giả muốn mượn sức mạnh của thần để trỗi dậy, vậy thì khó nói.” Khương Công nói.

“Nhưng những chuyện này không cần ngươi bận tâm, bảo vệ tốt An Lạc là được rồi,” Khương Công tiếp tục.

Chu Thánh khẽ gật đầu, chuyện nước ngoài mình không quản được, mình bảo vệ tốt An Lạc là được rồi.

Điều hắn lo lắng là, An Lạc không có thần phục sinh, mà sau khi thần ở nước ngoài phục sinh, sẽ nhắm vào An Lạc.

“Ta biết ngươi đang lo lắng điều gì, yên tâm đi, An Lạc có chín long mạch, có thể bảo vệ An Lạc, đừng xem thường sức mạnh của long mạch,” Khương Công nhìn ra nỗi lo của Chu Thánh, an ủi hắn.

Chu Thánh gật đầu.

“Về nghỉ ngơi đi, ngươi còn hơn hai tháng nữa để nghỉ ngơi,” Khương Công xua tay.

“Vâng.” Chu Thánh gật đầu, sau đó rời khỏi thế giới Sơn Hải.

Khương Công cũng vào trong Cổ Lâu Thủ Lăng, xem Lôi Chấn Tử đập xá lợi tử.

Khương Công giơ tay, nắm một tia phật quang trong tay.

“Thả ta đi, ta không phục,” bên tai Khương Công vang lên giọng của Đại Phật.

“Muộn rồi,” Khương Công nhàn nhạt nói, sau đó khắc chữ lên xá lợi tử.

“Mười hai viên xá lợi tử phát nổ, đủ để trọng thương Thiên đình.” Khương Công nói, tách linh tính bên trong xá lợi tử ra, sau đó dùng sức bóp nát.

Đại Phật còn chưa kịp nói lời nào đã hoàn toàn tan biến vào hư không.

Cùng lúc đó, tất cả các ngôi chùa thờ Đại Phật, kim thân Đại Phật trong chùa đều nứt ra.

Minh Giác đại pháp sư vừa trở về nhìn cây Bồ Đề khô héo và tượng Phật nứt vỡ, phun ra một ngụm máu tươi.

“Không!” Tượng Phật nứt ra, có nghĩa là Đại Phật đã hoàn toàn biến mất.

Không còn khả năng phục sinh nữa.

Trang viên Lỗ Thương.

Sau khi trở về, Chu Thánh lại tận hưởng thời gian nghỉ dưỡng

nhàn nhã.

Bây giờ hắn không có việc gì khác cần bận tâm, mỗi ngày chỉ cần nằm dài một cách thảnh thơi là được.

Trong hai tháng cuối cùng, hắn không định đi đâu khác, chỉ muốn yên tâm nằm ở nhà, ở bên gia đình.

Liễu Như Yên ngồi bên cạnh bóc nho, đút cho Chu Thánh.

"Hai tháng cuối cùng, anh không định đến trường gặp gỡ bạn bè hay gì sao?" Liễu Như Yên không nhịn được hỏi.

"Không đi nữa, các em quan trọng hơn tất cả," Chu Thánh lắc đầu nói.

Hắn nghỉ ngơi ở nhà hai tháng, hai tháng không rời khỏi trang viên Lỗ Thương nửa bước.

Trong thời gian này, Đường Nguyên Minh từng đến, nói với Chu Thánh về việc ở các nơi trên thế giới, một số quốc gia văn minh cổ đại có thần linh phục sinh.

Anh ta lo lắng thần linh phục sinh sẽ gây bất lợi cho An Lạc.

Chu Thánh cũng có chút lo lắng, liền dạy cho Đường Nguyên Minh cách triệu hồi Khương Công.

"Nếu thần linh thật sự gây bất lợi cho An Lạc, anh cứ gọi Khương Công đến," Chu Thánh nói với anh ta.

"Được." Đường Nguyên Minh cầm ba nén hương, lập tức yên tâm hơn rất nhiều.

Chu Thánh tính toán thời gian, còn ba ngày nữa là nửa năm, cũng là ngày Lưu Ly tỉnh lại.

"Anh phải đi rồi, chăm sóc tốt cho gia đình của anh," Chu Thánh đứng dậy khỏi ghế, Liễu Như Yên cầm khải Thủ Lăng đến, tự tay

mặc cho Chu Thánh.

“Hay là, đặt cho con một cái tên đi?” Liễu Như Yên đề nghị.

“Không cần, anh có phải là không trở về nữa đâu,” Chu Thánh cười nói, sau đó mặc khải Thủ Lăng rời đi.

Liễu Như Yên nhìn theo Chu Thánh đi xa, rất lâu sau mới quay về trang viên. …..

Trong thế giới Sơn Hải.

Chu Thánh vừa đến, Khương Công liền đưa cho Chu Thánh xá lợi tử của Đại Phật đã được luyện chế xong.

“Luyện chế xong rồi, mười hai viên xá lợi tử, mỗi viên đều có thực lực của Đại Phật, ngươi cũng có thể kích nổ chúng, một khi kích nổ, ngay cả thần cũng không thoát được.” Chu Thánh nghe vậy, nhìn viên xá lợi tử tinh xảo trong tay.

Trên đó lưu chuyển Phật tính, nhưng không có linh tính.

“Tốc độ thật nhanh,” Chu Thánh cảm thán một câu, sau đó hỏi: “Thiên đình ở đâu?” “Có hai cách để đi, thứ nhất là đi từ trên lưng Chúc Long để tìm, thứ hai là đi đường Hoàng Tuyền, ngươi đi đường Hoàng Tuyền đi, ta đoán Người Giữ Mộ ở đó,” Khương Công nói.

“Được.” Chu Thánh gật đầu, đang định rời đi thì bị Khương Công gọi lại.

“Mang theo nó đi,” Khương Công nói, Từ Tam bước ra.

Chương 648

Chu Thánh vừa nhìn thấy Từ Tam, sắc mặt lập tức sầm xuống.

“Khương Công, ông có ý gì?” Chu Thánh trực tiếp chất vấn.

“Mang theo đi, nó có ích đấy,” Khương Công nói, không giải thích nhiều.

Từ Tam nhìn Thủ Lăng Nhân, cười nói: “Thủ Lăng Nhân, ta đến để giúp ngươi.” Chu Thánh nhìn Từ Tam, cũng không nói nhiều, đây là ý của Khương Công, mình cũng không tiện làm trái.

Hắn mang theo Từ Tam trở về nhân gian, vào trong dãy Tần Lĩnh.

Nơi này hắn đã đến một lần, nên lần này đến rất quen thuộc, hơn nữa cũng không có nguy hiểm gì.

Nguy hiểm duy nhất là đường Hoàng Tuyền, nhưng khi đi trên đường Hoàng Tuyền, Chu Thánh nhìn thấy lời nhắn Người Giữ Mộ để lại cho mình.

“Đây là đường Hoàng Tuyền giả, đường thật ở dưới đáy sông Hoài.” Sau khi đọc xong dòng chữ này, Chu Thánh không bước lên đường Hoàng Tuyền, quay đầu rời đi, vào trong sông Hoài.

Nơi hắn đang ở vốn là giao điểm của Tần Lĩnh và sông Hoài, vào sông Hoài rất gần, thay vì đi đường vòng, chỉ cần lao thẳng xuống nước là được.

Hắn và Từ Tam lặn xuống đáy nước, đi bộ dưới đáy nước, tìm đường Hoàng Tuyền.

Hai người đi dưới đáy nước không lâu, Chu Thánh đã nhìn thấy ký hiệu Người Giữ Mộ để lại cho mình.

Hắn đi theo hướng ký hiệu, càng đi càng sâu.

Cuối cùng, một con đường đất xuất hiện, trên đường đất còn có chữ Người Giữ Mộ để lại.

"Đường Hoàng Tuyền, cẩn thận." Chu Thánh nhìn xong dòng chữ, dẫn theo Từ Tam đi lên.

Vừa bước lên đường Hoàng Tuyền, một luồng khí lạnh thấu xương xâm nhập vào tủy, khiến Chu Thánh và Từ Tam không khỏi rùng mình.

Luồng khí lạnh này vô cùng mạnh mẽ, dù bạn có toàn lực chống cự cũng không đỡ được.

Chu Thánh nắm chặt kiếm Hiên Viên, đi song song với Từ Tam.

Mà sắc mặt Từ Tam tái mét, vô cùng khó coi.

Cảm nhận của hắn là mạnh nhất, vì hắn giết người quá nhiều, sau khi bước lên đường Hoàng Tuyền, hắn dường như nhìn thấy những người bị hắn giết đang đòi mạng mình.

Chu Thánh cũng không quan tâm đến hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi về phía trước, khí lạnh càng sâu, nhưng đoạn đường Hoàng Tuyền này lại giống như được xây dựng nhân tạo, chỉ là xây dựng rất sơ sài.

"Hay là, chúng ta đi đường khác đi," Từ Tam có chút sợ, sợ mình không đi hết được đoạn đường này.

"Không có đường khác," Chu Thánh nói, tiếp tục đi về phía trước.

Từ Tam nhìn Chu Thánh không quan tâm đến mình, nghiến răng đi theo.

Chỉ cần có thể thành thần, chút gian khổ này có là gì?

Từ Tam theo sát phía sau, chống lại cái lạnh thấu xương.

Đi không biết bao lâu, Chu Thánh đã đến cuối, đường đã đứt.

Nhưng bên cạnh lại để lại một câu nói, không phải của Người Giữ Mộ để lại, mà là của người xưa để lại. 【Tiên đế xây đường Hoàng Tuyền, muốn đả thông Địa Phủ, nối liền Thiên đình, khiến chư thần ba giới bình đẳng đối xử, nào ngờ đả thông được một nửa mới biết, Địa Phủ không thể vào, Thiên đình ngạo khí vẫn còn.】 Dòng chữ này là văn tự cổ, Chu Thánh đã học được một ít ở chỗ Khương Công, nên có thể dịch được.

"Vậy con đường này, là do người đó xây dựng?" Chu Thánh lập tức hiểu ra vì sao con đường này có dấu vết xây dựng nhân tạo.

Con đường này vốn là do người làm, chỉ là sau đó thất bại.

Địa Phủ không thể vào, ngay cả người đó cũng không dám đi sao?

Chu Thánh nhìn kiếm Hiên Viên trong tay, hắn hiểu người đó là ai.

Nếu người đó cũng không đến được Địa Phủ, vậy trên đời này không ai có thể đến.

Giờ phút này, hắn cũng đột nhiên hiểu ra vì sao Thiên đình giả mà Người Giữ Mộ trấn giữ lại có một đoạn đường Hoàng Tuyền.

Ngu vương chắc hẳn đã biết chuyện của người đó, biết ngài muốn xây dựng đường Hoàng Tuyền, nên khi mình thành lập Thiên đình, ông ta cũng đã xây một con đường nối liền Thiên đình do mình sáng lập.

Con đường Hoàng Tuyền đó, chính là mô phỏng theo con đường này.

Sau khi hiểu ra, Chu Thánh nhìn về phía trước đoạn đường đứt.

Phía trước đoạn đường đứt rất bằng phẳng, không có gì cả,

đường Hoàng Tuyền đột ngột bị gián đoạn.

Chu Thánh cúi đầu tìm kiếm một hồi, nhưng không tìm thấy dấu vết Người Giữ Mộ để lại.

"Kỳ lạ, rõ ràng đường đến đây là đứt rồi, Người Giữ Mộ không thể không để lại dấu vết chứ," Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

"Nhanh lên đi, ta sắp không chịu nổi rồi," Từ Tam ở bên cạnh run rẩy hét lên.

Hắn toàn thân đều đông cứng, linh hồn cũng đang run rẩy.

"Vậy thì tiếp tục đi thôi," Chu Thánh cũng không tìm được đường, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi về phía trước được mười mấy bước, Chu Thánh quay đầu nhìn Từ Tam, lại phát hiện đường Hoàng Tuyền phía sau đã biến mất.

"Hả?" Đường Hoàng Tuyền đột nhiên biến mất, khiến Chu Thánh ngây người.

Trên tảng đá bên cạnh, có thông tin Người Giữ Mộ để lại, chỉ là chữ viết không ngay ngắn, giống như được viết trong lúc vội vã.

Bốn chữ ngắn gọn, "Đừng quay đầu!" Chu Thánh nhìn thấy chữ thì sững người một chút, sau đó trước mắt tối sầm, mất đi mọi tri giác.

Dây leo khô, cây già, hoàng hôn.

Cầu gãy, nước tù, Chu Thánh.

Lúc này, Chu Thánh đang yên lặng nằm trong con sông nước tù đen ngòm, mọi giác quan vẫn chưa hồi phục, tay chân cũng không thể cử động.

Nhưng hắn lại cảm nhận được một vùng tăm tối, và trong lòng có một luồng khí lạnh khó tả, cảm giác này còn khó chịu hơn cả cái chết.

Không biết qua bao lâu, Chu Thánh cảm thấy khí lạnh đã tan đi không ít, tay chân cũng có thể cử động, nhưng mọi giác quan vẫn chưa hồi phục.

Hắn dùng tay sờ, chất lỏng rất dính lập tức dính đầy tay.

"Hỏa!" Chu Thánh thúc đẩy Thủ Lăng Chi Hỏa, đốt cháy khải Thủ Lăng trên người, lúc này mới miễn cưỡng xua tan được tà khí, hồi phục thị giác.

Mở mắt ra, Chu Thánh nhìn bầu trời u ám, cảm thấy có chút ngột ngạt.

Nơi mình đang nằm hình như là một con mương nước thối, nhưng lại có vẻ không phải.

Chất lỏng ở đây màu đen, không giống nước, mà giống chất lỏng khá dính.

Sau khi Chu Thánh dần dần hồi phục tri giác, khó khăn rời khỏi chất lỏng màu đen, bò lên bờ.

Đứng trên bờ, mọi tri giác của hắn vẫn chưa hồi phục, giống như một cái xác không hồn.

Nếu không phải Thủ Lăng Chi Hỏa xua tan chất lỏng che mắt mình, có lẽ thị giác của hắn cũng không thể hồi phục.

"Đây là đâu?" Chu Thánh mở miệng, nhưng không nói được, tay chân hắn như cứng đờ, khó cử động.

Chu Thánh nằm trên bờ, cẩn thận hồi tưởng lại.

Khi mình quay đầu lại, nhìn thấy ký hiệu Người Giữ Mộ để lại cho mình, bảo mình đừng quay đầu.

Điều đó có nghĩa là quay đầu lại sẽ gặp phiền phức lớn.

Hơn nữa, dòng chữ được viết vội vàng, chứng tỏ ông ta cũng đã

vào đây.

Chu Thánh nằm trên bờ nghỉ ngơi một lúc lâu mới đứng dậy, hắn phải đi tìm Người Giữ Mộ.

Ông ta đã đến đây, chắc hẳn đã tìm hiểu qua rồi, ông ta xuất phát trước mình.

Còn về Từ Tam, Chu Thánh không quan tâm đến sống chết của hắn, dù hắn là do Khương Công sắp xếp, Chu Thánh cũng không muốn để ý đến hắn.

Chu Thánh cầm kiếm Hiên Viên, đi trên vùng đất hoàng thổ, không mục đích.

Hắn không biết điểm cuối của con đường này là gì, nhưng hắn sẽ không dừng lại.

Còn Từ Tam, lúc này đang đứng trên đường Hoàng Tuyền, đầu óc có chút mơ màng.

Vừa rồi trong chớp mắt, Thủ Lăng Nhân đột nhiên biến mất trước mắt hắn, khiến hắn có chút không kịp trở tay.

Dòng chữ Người Giữ Mộ để lại bên cạnh, hắn cũng đã thấy, không thể quay đầu.

Nhưng Thủ Lăng Nhân đã quay đầu và biến mất, mình đứng dưới đáy nước, có chút không biết phải làm sao.

Từ Tam do dự một lúc lâu, dứt khoát ngồi xuống chờ đợi.

Chương 649

"Thôi kệ, ta cứ ngồi đây chờ họ xuất hiện vậy." Hắn không muốn mạo hiểm, cứ ngồi yên tại chỗ chờ đợi là được.

Còn Chu Thánh đi trên vùng đất hoàng thổ rất lâu cũng không thấy bóng người, xung quanh vô cùng hoang vắng.

Con đường dưới chân hắn, trông như là đường, nhưng thực ra là do có nhiều người đi, nên mới giẫm thành đường.

Hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo con đường này.

"Kỳ lạ, sao không có ký hiệu nào Người Giữ Mộ để lại?

Chẳng lẽ nơi ông ta tỉnh lại và nơi ta tỉnh lại không giống nhau?" Chu Thánh lẩm bẩm trong lòng, nhìn sang con sông bên cạnh.

Chất lỏng trong sông không chảy, đen kịt một màu, nhưng con sông này rất lớn và rất dài.

"Chẳng lẽ điểm xuất phát của ta và ông ta không giống nhau?" Chu Thánh thầm đoán.

Hắn nhìn con đường đất hoàng thổ dưới chân, trong lòng có một dự cảm không lành.

"Nơi này, không lẽ là Địa Phủ chứ?" Chu Thánh có chút lo lắng.

Địa Phủ còn nguy hiểm hơn Thiên đình nhiều.

Thần ở Thiên đình còn có thể giải quyết, nhưng Địa Phủ là thế giới của người chết, ngay cả người đó cũng không thể đả thông Địa Phủ.

Có thể thấy, Địa Phủ mạnh mẽ đến mức nào!

“Thôi kệ, trước tiên tìm được Người Giữ Mộ, rồi tính cách ra ngoài!” Chu Thánh nghiến răng, tăng tốc tiến về phía trước.

Phía trước có một cây cầu vòm đổ nát, đi qua cầu có thể đến bờ bên kia.

Chu Thánh thấy vậy, trực tiếp đi qua.

Nhưng vừa định bước lên, một luồng sức mạnh khó tả xuất hiện, ngăn cản hắn.

“Hử?

Không lên được?” Chu Thánh nghi ngờ một tiếng, đi vòng quanh cây cầu xem xét, xác định không có ai ở đây.

Hắn thử tiếp tục đi lên, nhưng vẫn bị chặn lại.

Bất đắc dĩ, Chu Thánh đành phải rút kiếm Hiên Viên, cưỡng ép phá vỡ, đi lên.

Vừa lên, chất lỏng màu đen yên tĩnh trong sông lập tức cuộn trào, phản chiếu từng cảnh tượng thảm khốc.

Những cảnh tượng đó, đều là hình ảnh Chu Thánh tử vong.

Có cảnh bị xe đụng chết, có cảnh đang ngủ gật trong lớp bị bút trong tay đâm chết, có cảnh thức đêm chơi điện thoại đột tử.

Các cách chết vô cùng kỳ quái, nhưng lại khiến Chu Thánh cảm thấy rất kỳ dị.

Mình đã trở thành Thủ Lăng Nhân, những cách chết xuất hiện trong hình ảnh hoàn toàn không thể xảy ra.

Nếu mình bị người của Thiên Tôn hội giết trong quá trình giữ mộ, Chu Thánh còn cảm thấy có thể hiểu được, nhưng cách chết trong hình ảnh chỉ là cách chết của mình ở thời kỳ bình thường mà thôi.

Vì vậy, hình ảnh này là giả.

Nhưng cũng không phải là giả, cây cầu này có thể phản chiếu hình ảnh lúc người ta chết, nếu có người không tin mình đã chết, nhìn thấy cảnh này chắc hẳn sẽ tin.

Nhưng đối với Chu Thánh, mọi thứ trong hình ảnh đều là giả, không có ảnh hưởng gì đến hắn.

Sau khi xem xong, Chu Thánh tiếp tục tiến về phía trước, và hình ảnh cũng theo đó biến mất.

Sau khi qua cầu, phía trước bắt đầu xuất hiện một số công trình kiến trúc.

Có công trình kiến trúc tức là có... không phải người mà là quỷ.

Chu Thánh hít sâu một hơi, đi về phía trước.

Vừa đến gần, hắn nhìn thấy dòng chữ Người Giữ Mộ để lại cho mình.

"Đừng vào thành Uổng Tử, đi về phía bắc, đến đất Luân Hồi." Nhìn dòng chữ quen thuộc, Chu Thánh thở phào nhẹ nhõm.

Người Giữ Mộ đã từng đến đây, và ông ta đã tìm được con đường đúng.

Nghĩ lại cũng phải, Người Giữ Mộ đã khám phá con đường này năm sáu tháng, mọi thứ ở đây ông ta chắc hẳn đã rõ ràng.

Mình chỉ cần đi theo chỉ dẫn của ông ta là được.

Chu Thánh không vào thành, chọn đi về phía bắc.

Trên đường đi, không có bất cứ thứ gì, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Chu Thánh dùng Thủ Lăng Chi Hỏa từ từ nướng cơ thể mình, để

nó hồi phục sinh lực.

Hắn không biết con đường dài bao nhiêu, và tốc độ đi của hắn bây giờ rất chậm, chỉ bằng tốc độ của người thường.

Nếu không sớm hồi phục, có lẽ mười ngày nửa tháng cũng khó đến được nơi Người Giữ Mộ nói.

Hắn phải tăng tốc, trước khi Lưu Ly tỉnh lại phải vào được Thiên đình, như vậy dù Lưu Ly có tìm được Khương Công cũng không thể theo đến.

Ở Địa Phủ không có khái niệm thời gian, Chu Thánh cũng không rõ mình đã đi bao lâu.

Nhưng hắn cảm nhận được trong cơ thể có khí của Thủ Lăng Nhân, hắn dứt khoát bay ở tầm thấp, với tốc độ nhanh nhất đi về phía bắc.

Trên đường bay, hắn nhìn thấy ký hiệu Người Giữ Mộ để lại, chỉ có một mũi tên, ý bảo Chu Thánh tiếp tục đi.

Chu Thánh tăng tốc, không biết qua bao lâu, xa xa xuất hiện một thung lũng khổng lồ.

Bên cạnh thung lũng, ở một vị trí ẩn khuất, Người Giữ Mộ đã để lại cho Chu Thánh một câu.

"Thung lũng Luân Hồi, không được bay." Chu Thánh nhìn thấy chữ, từ trên không trung hạ xuống.

"Đi qua thung lũng, chắc là đến nơi rồi chứ?" Chu Thánh lẩm bẩm một câu, bước vào trong thung lũng, chậm rãi đi qua.

Hai bên thung lũng Luân Hồi, không ít bóng đen hiện ra, gắt gao nhìn chằm chằm Chu Thánh.

Mà lúc này Chu Thánh vì cảm quan vẫn chưa hoàn toàn hồi phục

nên không biết có thứ gì đang nhìn mình.

Nhưng hắn cũng cảm giác được trong lòng có một luồng hơi lạnh, luồng hơi lạnh này không đến từ hoàn cảnh xung quanh mà đến từ ác ý.

Chu Thánh hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, tăng nhanh tốc độ bước đi.

Hai bên thung lũng Luân Hồi đều là vách núi cheo leo, một khi gặp phải mai phục thì mình sẽ không thể chạy thoát.

"Ầm ầm ầm..." Hai bên vách núi đột nhiên có lượng lớn đá tảng rơi xuống, Chu Thánh vung Hiên Viên Kiếm lên chống đỡ.

"Keng keng keng..." Đá tảng bị Chu Thánh đánh bật ra, nhưng lại không hề vỡ nát.

Chu Thánh nhìn những tảng đá màu đen, không khỏi thầm kinh ngạc.

"Hiên Viên Kiếm sắc bén vô cùng, không gì không phá nổi, vậy mà lại không thể để lại dù chỉ một vết tích trên những tảng đá này!" "Ầm ầm ầm..." Những khối đá đen lại một lần nữa lăn xuống, lần này Chu Thánh không đỡ chính diện mà lựa chọn chạy như điên, né tránh những khối đá đen đang rơi.

Dựa vào bước di chuyển linh hoạt, Chu Thánh ngày càng đến gần lối ra.

Hắn vốn nghĩ rằng lối ra sẽ bị chặn lại, nhưng cho đến khi hắn chạy ra ngoài, cũng không có thứ gì ngăn cản mình.

Mà khi quay đầu nhìn lại, những khối đá đen lăn xuống đã hoàn toàn biến mất.

Nơi này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị, Chu Thánh cũng không

định điều tra, sau khi ra khỏi thung lũng Luân Hồi, Chu Thánh vốn định đi tìm người giữ mộ, nhưng lúc này người giữ mộ đang ngồi ngay phía trước.

"Ngươi đến đây bao lâu rồi?" Chu Thánh đi tới ngồi xuống trước mặt người giữ mộ hỏi.

Người giữ mộ ngẩng đầu nhìn Chu Thánh một cái, nói: "Gần bốn tháng rồi." "Tìm được con đường thông đến Thiên Đình chưa?" Chu Thánh lại hỏi.

Người giữ mộ khẽ gật đầu, chỉ vào một con đường trong số các ngã rẽ, con đường đó được xây dựng khá hoàn chỉnh, hơn nữa trên mặt đất không có một chút bụi bẩn nào.

"Đó là Luân Hồi Thiên Đạo, đi vào trong đó là có thể đến thẳng Thiên Đình." Người giữ mộ giải thích.

Ông ta đến đây đã hơn bốn tháng, sớm đã điều tra rõ ràng mọi thứ ở đây.

"Vất vả cho ngươi rồi." Chu Thánh nói với ông ta.

"Ở đây, cố gắng đừng phóng thích khí tức của mình." Người giữ mộ nhắc nhở một câu.

Chu Thánh gật đầu, hắn cũng hiểu nơi này là nơi nào, một khi phóng thích khí tức của mình, sẽ chết rất thảm.

Người giữ mộ đứng dậy từ trên mặt đất, hoạt động gân cốt một chút, ông ta ở đây chờ người gác lăng, đã chờ bốn tháng, mọi cảm quan sớm đã hồi phục.

Mà Chu Thánh cũng dần dần trở nên nghiêm nghị, nơi này là đất Lục Đạo Luân Hồi, một trong những nơi nguy hiểm nhất.

Chương 650

"Đi." Người giữ mộ một bước đạp lên con đường Luân Hồi Thiên Đạo, Chu Thánh theo sát phía sau.

Hai người vừa bước lên, một cái cối xay khổng lồ liền rơi xuống, muốn nghiền nát cả hai.

"Phi hữu thần tính, bất nhập thiên đạo." Trên cối xay, khắc tám chữ cổ xưa. (Không có thần tính, không được vào Thiên Đạo.) Từ xưa đã có một truyền thuyết, sau khi con người chết đi sẽ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, và nếu một người mười kiếp đều hành thiện tích đức, sẽ có một tỷ lệ nhất định tiến vào Thiên Đạo thành thần.

Nhưng một người lương thiện đã là hiếm có khó tìm, hành thiện tích đức lại càng ít ỏi, mười kiếp hành thiện tích đức lại càng không có, cho nên Thiên Đạo từ xưa đến nay, chưa từng có ai có thể bước vào.

Ngươi có thể đảm bảo kiếp này không làm ác, nhưng không thể đảm bảo kiếp sau không làm ác.

"Mau đi, bọn chúng ra tay rồi." Người giữ mộ nói một tiếng, gắng sức thoát ra ngoài.

Chu Thánh cũng không ở lại lâu trong cối xay, khi người giữ mộ ra ngoài, mình lập tức theo sát phía sau rời đi.

Hai người đi trên Luân Hồi Thiên Đạo, một luồng thần quang từ bên trong tỏa ra, gột rửa bụi trần và mọi cảm xúc tiêu cực trên người cả hai.

Cảm quan và tay chân của hai người họ hoàn toàn hồi phục, thực lực đạt đến thời kỳ đỉnh cao.

Hai người không nán lại lâu, nhanh chóng tiến về phía trước.

Mà con đường tiếp theo, lại không còn trở ngại nào.

Lại không biết rằng, trên cao không trung, có hai bóng đen đang đứng.

“Luân Hồi Vương, ngươi vậy mà lại để hai kẻ đó bước vào Luân Hồi Thiên Đạo!” “Hai kẻ đó, một kẻ ngàn năm bất tử, sở hữu thần khu.” “Còn kẻ còn lại thì sao?” Luân Hồi Vương trầm mặc một lát rồi mở miệng nói: “Kẻ còn lại, có di sản của người đó, ta không cản được.” “Người đó?” “Đúng, người đã từng cố gắng xây dựng Hoàng Tuyền Lộ để đả thông Địa Phủ.” “Nếu là hắn, ngươi đúng là không cản được.” Mọi người đang nói chuyện thì một tiếng trống dồn dập vang lên.

“Thùng thùng thùng...” “Hửm?

Có người gõ Vạn Hồn Cổ!” “Có kẻ thập ác bất xá xâm nhập, gây ra bạo động của oan hồn, đi, đi xem thử.” Hai bóng đen nhanh chóng rời đi. ...

Bên bờ Hắc Thủy.

Từ Tam vừa lên bờ, đã bị vô số quỷ hồn truy đuổi.

“Mẹ nó, biết vậy đã không quay đầu.” Từ Tam dốc hết toàn lực, chạy như điên.

Hắn đã đợi trên Hoàng Tuyền Lộ rất lâu mà không thấy người gác lăng quay lại, bất đắc dĩ đành phải quay đầu xem thử, kết quả vừa quay đầu đã đến nơi này.

Vốn đang nằm yên trong nước, kết quả vô số lệ quỷ khóc lóc bên tai, khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc, hắn không thể không ép mình tỉnh lại.

Tỉnh lại nhìn xem, mấy triệu oan hồn vây quanh mình, đòi mạng mình.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải chạy như điên.

Mà oan hồn truy đuổi hắn ngày càng nhiều, đại đa số hắn đều không nhận ra, nhưng hắn biết những người này đều là do mình giết.

Mình đã cướp đoạt huyết nhục của họ để tạo nên cơ thể này của Từ Tam, mỗi một tấc huyết nhục trên cơ thể mình đều là của họ.

Lúc này trong lòng Từ Tam tràn đầy hối hận, biết vậy đã không quay đầu lại.

Mà vô số oan hồn, điên cuồng gõ trống, gõ vang Vạn Hồn Cổ.

Người chết oan thông thường sẽ vào Uổng Tử Thành chờ đợi kẻ thù, khi kẻ thù đến, oan hồn có thể gõ trống kêu oan, sẽ có âm ty chuyên môn xử lý.

Kẻ hại người bị đày vào súc sinh đạo, người chết oan dựa theo công tội lúc sinh thời mà phân vào nhân đạo và các đạo luân hồi khác.

Mà Vạn Hồn Cổ, là khi hơn một vạn oan hồn có chung một kẻ thù, khi hắn chết đi, các oan hồn sẽ cùng nhau gõ vang Vạn Hồn Cổ, mời Diêm La đích thân thẩm phán.

Mà người Từ Tam giết không ít, xuất động không chỉ là Diêm La, mà là Thập Điện Diêm La đều ra mặt.

Trên không trung, bảy tám bóng người đang đứng, nhìn Từ Tam bị triệu oan hồn truy đuổi.

"Tên này rốt cuộc đã tạo nghiệp lớn đến mức nào mà lại khiến nhiều oan hồn truy sát như vậy!" "Thập Điện Diêm La đích thân thẩm phán, tên này không đơn giản." "Nhưng mà, hắn hình như chưa chết, cũng là từ Hoàng Tuyền Lộ bên ngoài tiến vào." "Kệ hắn chết hay

chưa, nơi này là địa bàn của chúng ta, đợi Diêm La Vương đến, mười điện chúng ta cùng ra tay bắt hắn." "Đúng." Một đám Diêm La chờ đợi hồi lâu, chỉ thấy một thanh cự kiếm xuất hiện, mũi kiếm chỉ thẳng vào Từ Tam.

Từ Tam hoàn toàn không thể trốn thoát, bị thanh kiếm kia trấn áp.

"Diêm La Vương ra tay rồi, chuẩn bị thẩm phán thôi." "Ta đoán, mười tám tầng địa ngục, hắn phải trải nghiệm cho đủ." Một đám Diêm La đang định ra tay thì Từ Tam hét lớn: "Khương Công giúp ta!" Theo tiếng của Từ Tam truyền đi, hư ảnh của Khương Công xuất hiện, thương lượng một chút với chủ nhân của thanh cự kiếm.

"Được, ta nể mặt ngươi, để hắn rời đi, nhưng sau này, ngươi phải tự mình đưa hắn trở lại." Diêm La Vương nể mặt Khương Công, thu hồi cự kiếm.

"Từ Tam chưa chết, dương thọ chưa tận, sau này khi hắn chết, mười điện Diêm La chúng ta sẽ cho các vị một sự công bằng!" "Bây giờ, cút về cho ta!" Theo tiếng của Diêm La Vương hạ xuống, triệu oan hồn kia vô cùng không cam lòng.

"Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường!" Theo tiếng gọi của Diêm La Vương, triệu oan hồn khóc lóc quay về Uổng Tử Thành.

Mà Từ Tam cũng bị một cước đá đến Luân Hồi Thiên Đạo.

Trên bầu trời, mấy bóng đen vẫn chưa tan đi.

"A, lại là người do Khương Công sắp xếp." "Khương Công nợ chúng ta bao nhiêu người rồi?" "Không tính xuể nữa, dù sao đợi bên đó của hắn xong việc, hắn phải vì Địa Phủ hiệu lực cả đời." "Nhưng ta thấy hai kẻ xâm nhập lúc trước cũng không tồi." "Đừng nghĩ nữa, một là kẻ trường sinh, một là truyền nhân của người đó." "Có khả năng, nơi bọn họ đến không bình thường, ta đã xem rồi, hai người họ

tất sẽ có một người chết." "Ta đi tìm Khương Công nói chuyện." Luân Hồi Vương nói xong, biến mất tại chỗ. ...

Thế giới Sơn Hải, trên đỉnh đầu Chúc Long.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, ngồi trước mặt Khương Công.

"Khương Công, ngươi nợ Địa Phủ của ta, bao nhiêu mạng người?" Bóng đen nhàn nhạt mở miệng.

"Mạng của thất mạch Thủ Lăng Nhân ta nợ ngươi." Khương Công mở miệng nói.

Thất mạch Thủ Lăng Nhân đời đầu, linh hồn không hề bị Địa Phủ mang đi, mà bị Khương Công giữ lại trong Cổ Lâu Thủ Lăng.

Khương Công cũng là vào lúc đó quen biết với Diêm Vương của Địa Phủ, cùng họ làm một giao dịch.

Đợi mình chết đi, sẽ mang theo toàn bộ thuộc hạ tiến vào Địa Phủ, vì Địa Phủ hiệu lực.

Địa Phủ biết thực lực của Khương Công cường đại, miễn cưỡng đồng ý yêu cầu của Khương Công.

"Còn có Từ Tam, ngươi không biết đâu, hắn vừa bước vào Địa Phủ, đã gây ra náo loạn lớn đến mức nào, Vạn Hồn Cổ sắp bị gõ vỡ rồi." Bóng đen nhàn nhạt nói.

Khương Công nghe vậy, nói: "Từ Tam ta sắp xếp hắn đến Thiên Đình để chết, đợi hắn chết rồi, tùy các ngươi xử trí." "Hơn nữa, ta đã nói với Diêm La Vương, đợi chuyện bên Thiên Đình kết thúc, ta sẽ lấy mắt của Chúc Long, làm mặt trời và mặt trăng cho Địa Phủ." Khương Công nói ra chuyện bồi thường.

Bóng đen nghe vậy, khẽ gật đầu, nhìn Chúc Long dưới chân, nhàn nhạt nói: "Năm đó nếu không phải người đó nhốt Chúc Long lại, đôi

mắt của nó đã không còn." "Người đó, đã vào luân hồi chưa?" Khương Công hỏi một câu.

Bóng đen lắc đầu.

"Không có?" Khương Công lại hỏi.

Bóng đen vẫn lắc đầu.

"Lục Đạo Luân Hồi do ngươi quản, ngươi không thể không biết?

Người đó là người, không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, hắn chết rồi, sẽ do Địa Phủ của ngươi quản." Khương Công mở miệng nói.

Bóng đen chậm rãi nói: "Hắn chết rồi, nhưng quỷ hồn của hắn lại không thấy đâu." "Ý gì?" Khương Công không hiểu.

Bóng đen ngẩng đầu nhìn Khương Công, dưới bóng đen kịt lộ ra một đôi đồng tử, đồng tử đen kịt vô cùng lạnh lẽo, khiến người ta nhìn một cái liền cả người không tự tại.

"Ý là, người chết rồi, nhưng hồn không thấy đâu.

Ngày hắn chết, Thập Điện Diêm La đích thân mời hồn, nhưng hồn phách của hắn không vào Địa Phủ, không vào Thiên Đình, biến mất một cách khó hiểu." Bóng đen giải thích.

Đối với người thường, chỉ cần phái một âm sai đi câu hồn là được.

Đối với văn thần võ tướng, thì là Ngưu Đầu Mã Diện.

Mà đế vương thì Hắc Bạch Vô Thường đích thân đi mời.

Còn đối với thiên cổ nhất đế, thì Diêm La đích thân ra mặt mời về.

Mà người đó, thì Thập Điện Diêm La đích thân đi mời.

Chỉ là những đế vương có tiếng, đều bị Khương Công chặn đường, mang đến thế giới Sơn Hải, để họ trấn thủ biên quan.

Đối với việc này, Địa Phủ chỉ có thể ghi món nợ này lên đầu Khương Công, đợi sau này thế giới Sơn Hải bình định rồi, toàn bộ mang xuống.

"Có thể nào đã tiến vào thế giới Sơn Hải rồi không?" Khương Công nghi ngờ.

Bóng đen lắc đầu, nói: "Bất kể hắn đi đâu, chúng ta đều có thể tìm thấy, hắn là biến mất hoàn toàn, không để lại bất kỳ dấu vết nào." Khương Công nghe những lời này, rơi vào trầm mặc.

Người chết rồi, mà hồn lại không thấy đâu.

"Có thể nào là hồn bay phách tán rồi không?" Khương Công nghi vấn.

Bóng đen không nói gì, mà dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn về phía Khương Công.

Khương Công nhất thời nghẹn lời, dần dần phản ứng lại.

Chương 651

“Cũng đúng, người như hắn, làm sao có thể hồn bay phách tán được.” Bóng đen đứng dậy nhìn về phía xa, lẩm bẩm: “Người gác lăng có truyền thừa của người đó, có lẽ hắn có thể tìm thấy người đó.” Hắn nói, là Chu Thánh.

Khương Công gật đầu, nói: “Bọn họ bây giờ, chắc đã đến Thiên Đình rồi.” ...

Giữa tầng mây.

Chu Thánh và người giữ mộ sánh vai đi tới, đạp trên tầng mây dày đặc.

“Rốt cuộc Thiên Đình này, ở đâu vậy?” Chu Thánh nhìn xung quanh, có chút không hiểu.

Nơi này không giống như ở trên Trái Đất.

“Không biết.” Người giữ mộ lắc đầu, đi vào nơi sâu hơn.

Chu Thánh đạp trên mây, đi theo bên cạnh người giữ mộ.

Đây là Thiên Đình thực sự, vô cùng khí thế, mà hai người họ vẫn chưa thực sự tiến vào.

Hai người đang dần dần tiến lại gần, phía sau truyền đến một luồng khí tức quen thuộc.

Hai người không hẹn mà cùng rút vũ khí quay người chém tới.

“Ấy ấy ấy, đừng đánh đừng đánh, là ta là ta.” Từ Tam vội vàng phòng ngự, nhưng hai tay vẫn bị chém một đao.

“Lần sau nói sớm một chút.” Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Hai người họ biết là ai, ra tay chẳng qua là cố ý.

“Ta đã phóng thích khí tức của mình rồi.” Từ Tam nói.

“Xin lỗi, phản ứng bản năng.” Chu Thánh thuận miệng giải thích.

Từ Tam nhìn thẳng vào Chu Thánh, Chu Thánh lười để ý đến hắn, cấm chỉ đi về phía trước.

Phía trước có một cánh cổng, cũng có thể nói là một cổng chào, bước qua cổng chào là thực sự tiến vào Thiên Đình.

Mà cổng chào đó Chu Thánh cũng rất quen thuộc, cổng Nam Thiên Môn.

Ba người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, cẩn thận tiến lại gần.

Nhưng cho đến khi đi đến dưới Nam Thiên Môn, cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào.

“Chư thần sớm đã bị người gác lăng giết chết rồi, làm sao có thể có nguy hiểm.” Từ Tam không cho là đúng.

Trong Thiên Đình còn lại, chỉ có dấu ấn của chư thần, dấu ấn của họ bám vào vũ khí của mình, sẽ không dễ dàng xuất động.

Chu Thánh nghĩ, cũng đúng.

Chư thần đều không còn, mình còn sợ gì?

Huống chi trong tay mình có Hiên Viên Kiếm, chuyên chém thần linh.

Nhưng thói quen hình thành từ khi bắt đầu làm người gác lăng, nhất thời vẫn chưa bỏ được, Chu Thánh vẫn sẽ theo thói quen mà giữ cảnh giác.

Ba người bước vào Nam Thiên Môn, trên tầng mây phía trước, những đóa sen nổi lên.

Dùng hoa sen lát đường, thẳng đến trung tâm.

Mọi người đạp trên hoa sen, đi về nơi sâu hơn.

Mà trong Thiên Đình, từng luồng khí tức phục hồi, đó là dấu ấn mà chư thần để lại, dấu ấn bám vào vũ khí của họ, cho nên không dễ dàng biến mất.

Mà năm xưa người đó đã để lại vũ khí của thần linh ở Thiên Đình rồi trục xuất, trấn áp chư thần ở thế giới Sơn Hải.

Tương đương với việc phong ấn toàn bộ thực lực của chư thần ở Thiên Đình.

Bây giờ dấu ấn của họ phục hồi, ẩn nấp trong bóng tối, chờ cơ hội hành động.

Mà Trảm Thần Đài đã mất đi dấu ấn, cũng bị họ thúc đẩy.

Chu Thánh và họ đi về nơi sâu hơn, thực ra cũng là đi về phía Trảm Thần Đài.

Hoa sen dưới chân họ, bị chư thần điều khiển, dẫn họ đi về phía Trảm Thần Đài.

Theo họ không ngừng tiến lại gần, bên Trảm Thần Đài đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mà đi được một lúc, Từ Tam đã biến mất.

Mục đích của hắn đến đây, là để thành thần, chứ không phải để đối phó với chư thần.

Sau khi tiến vào nội bộ Thiên Đình, hắn sớm đã chuẩn bị bỏ chạy.

Chỉ cần xóa bỏ dấu ấn mà Khương Công để lại trong cơ thể mình, mình sẽ hoàn toàn tự do.

"Từ Tam chạy rồi." Người giữ mộ phát hiện Từ Tam đã chạy, không khỏi nói.

“Ta biết, hắn sẽ quay lại.” Chu Thánh không hề hoảng sợ, lấy ra mười hai viên xá lợi tử.

Mười hai viên xá lợi tử lấp lánh, trong đó có một viên ánh sáng khá mờ.

“Khương Công sớm đã truyền dấu ấn khống chế Từ Tam cho ta, không sợ hắn chạy.” Chu Thánh thản nhiên nói.

Trong mười hai viên xá lợi tử, có một viên bị Khương Công thêm dấu ấn, có thể dùng nó để khống chế Từ Tam.

Chỉ cần Từ Tam dám chạy, Chu Thánh phá hủy xá lợi tử, là có thể diệt Từ Tam.

Từ Tam để ra khỏi núi Thái Sơn, cũng đã phải trả một cái giá rất lớn, hắn để Khương Công gieo dấu ấn vào sâu trong linh hồn của mình.

Một khi kích nổ, Từ Tam sẽ chết một cách triệt để.

Tương đương với việc sinh mệnh của mình hoàn toàn bị người khác nắm giữ.

Nhưng để thành thần, hắn cam tâm như vậy.

“Vậy thì tiếp tục đi thôi.” Người giữ mộ cũng không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đi theo hoa sen một đoạn đường, phía trước xuất hiện một sàn nhà màu đỏ như máu.

Hai người còn chưa rõ đây là đâu, vừa bước lên, vô số sợi xích sắt màu đỏ máu tấn công, trói chặt hai người.

Một đoạn đầu đài khổng lồ, theo đó xuất hiện.

“Đây là Trảm Thần Đài, cẩn thận!” Chu Thánh dùng Hiên Viên Kiếm chống lại sợi xích sắt màu đỏ máu, cố gắng để mình tránh xa

Trảm Thần Đài.

Đây là Trảm Thần Đài thật sự, mạnh hơn nhiều so với hư ảnh mà Thái Nhất triệu hồi.

Chư thần ngấm ngầm ra tay, ngày càng nhiều sợi xích sắt từ trong Trảm Thần Đài phóng ra, tạo thành một cái lồng giam giữ Chu Thánh và người giữ mộ.

Hiên Viên Kiếm của Chu Thánh tuy có thể gây sát thương cho sợi xích sắt, nhưng sợi xích sắt này vô tận.

"Kẻ trái ý thần, chém!" Một tiếng gầm giận dữ truyền ra, sợi xích sắt lập tức trói chặt Chu Thánh và người giữ mộ, áp lên Trảm Thần Đài.

"Từ Tam, ngươi còn không đến thì đừng trách ta hy sinh ngươi trước!" Chu Thánh lấy xá lợi tử ra hét lên.

Hắn có cách thoát thân, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Lưỡi đao khổng lồ đang chuẩn bị hạ xuống, Từ Tam vội vàng chạy đến, một cước đá bay lưỡi đao trên Trảm Thần Đài.

Từ Tam với vẻ mặt phức tạp nhìn viên xá lợi tử trong tay Chu Thánh, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Khương Công, bỉ ổi." Từ Tam thầm nghiến răng.

"Ngươi lẽ ra phải biết, Khương Công sẽ để ta khống chế ngươi!" Chu Thánh nhìn Từ Tam nói.

"Phải, ta lẽ ra phải biết." Từ Tam không còn cách nào, đành phải ra tay giúp đỡ.

"Từ Tam, nếu ngươi giúp đỡ, bọn ta nhất định sẽ không để ngươi thành thần!" Chư thần hét lớn.

"Ta cũng không muốn, nhưng người gác lăng đang nắm giữ mệnh

mạch của ta.” Từ Tam bất đắc dĩ nói.

Hắn chặn được lưỡi đao, sau đó cắt đứt toàn bộ sợi xích sắt trói trên người Chu Thánh và người giữ mộ.

“Người gác lăng, ta cứu ngươi ba lần, ngươi đưa xá lợi tử cho ta!” Từ Tam ra điều kiện.

Chu Thánh nghe vậy, nhàn nhạt nói: “Ngươi không có tư cách ra điều kiện với ta.” “Ngươi...” Từ Tam có chút tức giận, hắn ngẩng đầu nhìn lưỡi đao phía trên, lạnh lùng nói: “Tin không ta cùng ngươi ngọc đá cùng tan!” “Ngươi thử xem!” Chu Thánh nhìn thẳng vào Từ Tam, không hề hoảng sợ.

Từ Tam không dám cùng mình đồng quy vu tận, hắn sợ chết.

Hơn nữa, mình có mười hai viên xá lợi tử, cùng lắm là lãng phí thêm một viên mà thôi.

Từ Tam hít sâu một hơi, vẫn giải cứu Chu Thánh và người giữ mộ ra ngoài.

Chương 652

“Ngươi đợi đấy, đợi ta thoát khỏi sự khống chế, ta sẽ giết ngươi đầu tiên.” Từ Tam không chút lưu tình đe dọa.

Đã đến Thiên Đình, hắn cũng không cần tiếp tục che giấu mình.

“Được.” Chu Thánh lạnh nhạt nói, không hề nao núng.

Chỉ cần Từ Tam chưa thoát khỏi sự khống chế, hắn sẽ phải nghe lời mình.

Sau khi thoát khỏi trói buộc, Chu Thánh dùng Hiên Viên Kiếm tấn công Trảm Thần Đài.

Trảm Thần Đài không có Thái Nhất điều khiển, chỉ là một pháp trường lạnh lẽo.

Cho dù dấu ấn của chư thần hợp lực điều khiển, cũng chỉ là kích phát năng lực của Trảm Thần Đài, chứ không thể hoàn toàn điều khiển.

“Hai ngươi chống đỡ, ta khống chế Trảm Thần Đài!” Người giữ mộ nói xong, ngồi xếp bằng, ý thức tiến vào bên trong Trảm Thần Đài, đoạt quyền khống chế.

Trảm Thần Đài là vật vô chủ, chỉ cần tiến vào bên trong đoạt được quyền khống chế, là có thể điều khiển Trảm Thần Đài đối phó với dấu ấn của chư thần.

“Đừng để hắn đoạt được quyền khống chế!” Chư thần lần lượt nói, nhưng không có ai ra mặt, cũng không ai thoát khỏi vũ khí của mình và tiến vào bên trong Trảm Thần Đài.

Họ chỉ là một dấu ấn, một ấn ký linh hồn.

Một khi rời khỏi vũ khí của mình, bắt buộc phải tìm một vật chứa thích hợp.

Mà sau khi họ rời khỏi vũ khí của mình, ấn ký linh hồn sẽ tương đối yếu đi, một khi không khống chế được trong Trảm Thần Đài, sẽ bị phản phệ, đến lúc đó sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Ai trong số họ cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Người giữ mộ phân tâm tiến vào, từ bên trong phá giải Trảm Thần Đài.

Muốn có được Trảm Thần Đài, còn cần phải trải qua thử thách của Trảm Thần Đài, trong thời gian đó, nhục thân không thể bị quấy rầy.

Việc Chu Thánh và Từ Tam phải làm, là bảo vệ tốt thân thể của người giữ mộ.

"Nếu đã không ai muốn khống chế, vậy thì cùng nhau điều khiển vũ khí, hủy diệt Trảm Thần Đài, để người giữ mộ chết ở bên trong!" Một vị thần lên tiếng.

Họ đều không muốn đi khống chế, vậy thì chỉ có thể cùng nhau tấn công Trảm Thần Đài.

Lời này vừa ra, các vị thần lần lượt điều khiển vũ khí của mình xuất hiện.

"Ngươi đi đối phó với vũ khí của chư thần, ta đến bảo vệ nhục thân của người giữ mộ." Chu Thánh sắp xếp cho Từ Tam.

"Ngươi cũng quá coi trọng ta rồi, đó là thần khí đó, trừ phi ngươi cho ta mượn Hiên Viên Kiếm." Từ Tam mở miệng nói.

"Chỉ cần một nén nhang là được." Chu Thánh lại nói.

"Vậy ta cũng không chống đỡ nổi." Từ Tam buông tay.

Chu Thánh không yên tâm về Từ Tam, không dám để hắn bảo vệ nhục thân của người giữ mộ.

Nhưng hắn cứ không đi, Chu Thánh cũng không có cách nào.

Do dự một lúc lâu, Chu Thánh ném Hiên Viên Kiếm cho Từ Tam.

Hắn có quyền khống chế tuyệt đối với Hiên Viên Kiếm, không sợ Từ Tam cầm Hiên Viên Kiếm bỏ chạy.

Từ Tam sau khi có được Hiên Viên Kiếm, bay lên không trung, đối phó với thần khí của chư thần.

Mà Chu Thánh lấy ra bội đao của mình, chống lại sợi xích sắt trên Trảm Thần Đài.

Từ Tam bay trên không trung, cười nói: "Các vị huynh đệ, ta chỉ kéo chân các vị một nén nhang thôi." "Hừ, Từ Tam nếu ngươi cản trở bọn ta, bọn ta thề, nhất định sẽ không để ngươi thành thần!" Từ Tam nghe những lời này, lập tức bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không muốn, nhưng người gác lăng nắm giữ mệnh mạch của ta." "Đơn giản!" Một tòa bảo tháp lập tức xuất hiện, bao phủ lấy Từ Tam.

"Đây là Thiên Địa Tháp, có thể cách ly vạn vật, cho dù linh hồn của ngươi ở bên ngoài, cũng không tìm thấy ngươi." Thần khí mở miệng nói.

"Đa tạ huynh đệ." Từ Tam có nơi ẩn náu, lập tức yên tâm.

"Không chỉ có được Hiên Viên Kiếm của người gác lăng, còn có thể cách ly sự khống chế, lời quá lời quá." Từ Tam cười lớn.

"Ong!" Hiên Viên Kiếm trong tay Từ Tam đột nhiên run rẩy, trực tiếp thoát khỏi sự khống chế của hắn.

"Không ổn!" Từ Tam thầm kêu một tiếng, bay lên không trung, nắm lấy chuôi Hiên Viên Kiếm.

Một khi Hiên Viên Kiếm phá vỡ Thiên Địa Tháp, hắn sẽ xong đời.

Mà Chu Thánh bên ngoài, đang điều khiển Hiên Viên Kiếm tấn công Thiên Địa Tháp.

Thiên Địa Tháp có thể cách ly vạn vật, nhưng nó không thể cách ly Hiên Viên Kiếm.

"Hiên Viên Kiếm, phá!" Chu Thánh hai ngón tay vung lên, Hiên Viên Kiếm lập tức đâm thủng Thiên Địa Tháp bay ra, cùng ra ngoài còn có Từ Tam.

Từ Tam ra ngoài, có chút lúng túng nói: "Cái đó, ta không khống chế được Hiên Viên Kiếm, không thể trách ta được." "Ngày chết của ngươi, đến rồi." Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Ong!" Hiên Viên Kiếm xé toạc mây trời, vững vàng rơi vào tay Chu Thánh.

Chu Thánh siết chặt Hiên Viên Kiếm, kiếm chỉ vào các thần khí.

Từ việc Hiên Viên Kiếm có thể phá vỡ Thiên Địa Tháp, có thể thấy Hiên Viên Kiếm có thể gây sát thương cho thần khí của chư thần.

Điều này khiến Chu Thánh có thêm tự tin đối phó với thần khí của chư thần.

Mà Từ Tam sớm đã bỏ chạy, hắn biết nếu không chạy nữa sẽ bị Chu Thánh thanh toán.

Mà Chu Thánh tạm thời không đi tìm Từ Tam, Từ Tam ở Thiên Đình không chạy được, mình còn nắm giữ mệnh mạch của hắn, bất kể hắn trốn ở đâu, đều phải chết.

Hắn bây giờ phải canh giữ người giữ mộ, đợi người giữ mộ từ trong Trảm Thần Đài ra ngoài.

Bên trong Trảm Thần Đài.

Người giữ mộ sau khi vào trong, đối mặt với thử thách của Trảm Thần Đài.

Trảm Thần Đài tuy vô chủ, nhưng cũng là thần khí, muốn nắm giữ không phải là chuyện đơn giản.

Người giữ mộ vừa vào, đối mặt với sự tấn công của người bảo vệ Trảm Thần Đài.

Sự tấn công bên trong nhắm vào tinh thần và linh hồn, một khi bị xóa bỏ, người sẽ không chết, nhưng sẽ biến thành một kẻ ngốc.

Hơn nữa do linh hồn không trọn vẹn, cho dù vào luân hồi, đời đời kiếp kiếp đều là kẻ ngốc.

Cho nên tiến vào bên trong thần khí đoạt quyền khống chế, là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nếu là thần khí có chủ, vào trong sẽ bị chủ nhân xóa sổ, còn không chủ, chỉ là thử thách của chính thần khí.

Người giữ mộ ở bên trong, gặp phải nguy hiểm còn nghiêm trọng hơn cả bản thân Trảm Thần Đài.

Bên trong là một luyện ngục, vô số sợi xích sắt màu đỏ như đầu rắn gắt gao nhìn chằm chằm người giữ mộ, tấn công người giữ mộ.

Người giữ mộ một tay cầm đao, nhanh chóng chém đứt những sợi dây màu đỏ, tiến lại gần trung tâm Trảm Thần Đài.

Chỉ cần đoạt được quyền khống chế trung tâm Trảm Thần Đài, là có thể có được Trảm Thần Đài.

Bên trong, nguy hiểm trùng trùng, nhưng người giữ mộ cũng đang dần dần tiến lại gần.

Mà bên ngoài, Chu Thánh cầm Hiên Viên Kiếm chống lại thần khí

của chư thần, chúng cũng không dám đến gần.

Ai ra tay trước, sẽ phải đối mặt với thế công mãnh liệt nhất của Hiên Viên Kiếm.

Bọn chúng đã bị Hiên Viên Kiếm giết một lần, đối với Hiên Viên Kiếm có một nỗi sợ hãi cực kỳ mãnh liệt.

Chu Thánh cùng chúng từ từ kéo dài thời gian.

"Không ra tay nữa là không kịp." "Thái Âm Kính, ngươi thực lực mạnh nhất, ngươi ra tay." "Thiên Địa Tháp, ngươi có thể phong tỏa mọi thứ, sao ngươi không ra tay?" "Hiên Viên Kiếm để lại vết thương trên người ta, ta còn chưa hồi phục." Các thần khí đổ lỗi cho nhau, không ai muốn ra tay trước.

"Ong!" Theo một trận thần quang lóe lên, Trảm Thần Đài ngừng tấn công.

"Muộn rồi, Trảm Thần Đài đã bị khống chế." Các thần khí phát hiện ra điều bất thường, trong thời gian ngắn nhanh chóng rời đi.

Mà người giữ mộ cũng từ trong Trảm Thần Đài ra ngoài, chỉ thấy ông ta đưa tay ra, Trảm Thần Đài lập tức xuất hiện trong tay ông.

"Không sao chứ?" Chu Thánh nhẹ giọng hỏi.

"Không sao." Người giữ mộ xua tay.

"Không sao là tốt rồi, dọa chết ta rồi." Từ Tam không biết từ đâu xuất hiện, giả vờ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Chu Thánh, lại nảy sinh sát tâm với Từ Tam.

"Người gác lăng, ta có thể giúp ngươi, ta cũng có thể đối phó với thần khí, tin ta, giữ lại ta tốt hơn là giết ta." Từ Tam mở miệng nói.

Hắn quay lại, là vì sợ chết.

Vì hắn không thể thành thần, hắn cũng không biết điều kiện thành thần là gì.

Chương 653

“Được.” Chu Thánh bề ngoài không biểu lộ gì, thực tế đã chuẩn bị để Từ Tam đi chết.

Chu Thánh nhìn những thần khí đang rời đi, trong đó bay chậm nhất là Thiên Địa Tháp.

Thần khí đều có cung điện của riêng mình, trong cung điện của mình, chúng có thể nhận được sự gia trì rất lớn.

Chu Thánh vung Hiên Viên Kiếm, trấn trụ Thiên Địa Tháp.

Lập tức nhanh chóng bay qua.

Thiên Địa Tháp đang cố gắng thoát ra, Chu Thánh lấy ra viên xá lợi tử mang mệnh cách của Từ Tam.

“Người gác lăng, ngươi muốn làm gì?” Từ Tam hoảng sợ.

“Để ngươi chết có giá trị.” Chu Thánh ném viên xá lợi tử ra, trực tiếp kích nổ.

“Bùm!” Sau một tiếng nổ lớn, Thiên Địa Tháp vỡ thành vô số mảnh, mất đi thần tính.

Mà Hiên Viên Kiếm trực tiếp phá hủy hạt nhân của Thiên Địa Tháp, dấu ấn thần linh bám trên Thiên Địa Tháp, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không thể phát ra, đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Mà mệnh cách của Từ Tam phát nổ, bản thân hắn cũng không khá hơn là bao, lúc này nhục thân đang dần dần tan vỡ.

“Người gác lăng, ngươi...” Từ Tam chỉ vào Chu Thánh, nói được một nửa, môi và răng lần lượt rơi xuống.

Hắn đang chết đi, điều này không thể đảo ngược.

Một khi chết hoàn toàn, linh hồn của hắn sẽ quay về Địa Phủ.

Trong mấy nghìn năm qua, hắn luôn tìm cách để mình sống sót, nhưng cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Từ Tam nằm trên mặt đất, cơ thể dần dần tan rã, trong đầu hắn, hồi tưởng lại cuộc đời của mình.

Từ lúc trẻ tuổi khí thế ngút trời, đến trung niên sợ hãi cái chết, cuối cùng trở thành phương sĩ, lừa gạt Thủy Hoàng Đế, luyện chế tiên đan, khai phá ba hòn đảo tiên ở hải ngoại, thành lập Thiên Tôn Hội.

Điều hắn cầu, chỉ là trường sinh.

Nhưng sau khi trường sinh, hắn vẫn không thỏa mãn, hắn muốn thành thần, trở thành vị thần cao cao tại thượng, trở thành chúa tể thế giới.

Trong mấy nghìn năm, hắn gần như đều ngủ say, ngấm ngầm mưu đoạt long mạch, cũng ngấm ngầm giết người, chuẩn bị nhục thân cho việc tái sinh.

Lúc này Từ Tam không có oán hận, vì hắn không còn năng lực oán hận.

Hắn chỉ không ngờ, mình lại mất đi một cách vội vàng như vậy, mình còn chưa kịp chuẩn bị gì.

Hắn nghĩ đến Khương Công, hắn vốn tưởng đây là cơ hội của mình, thực ra là thủ đoạn của Khương Công để triệt để xóa sổ mình.

Khương Công dùng tự do và hy vọng thành thần làm cái giá, đổi lấy mạng của mình.

"Ta Từ Tam, âm mưu tính toán, trên có thể lừa trời, dưới có thể dối đất, lại không ngờ, vẫn thua trong tay Khương Công." Từ Tam không khỏi cảm khái trong lòng.

Vốn tưởng mình đã tính toán hết mọi thứ, lại không ngờ mình vẫn bị người khác tính kế.

Ý thức của hắn dần dần tan biến, cơ thể đã hoàn toàn tan rã, biến thành từng đống thịt vụn.

Ngay cả xương cốt cũng dần dần gãy nát.

Chết rất triệt để.

Từ Tam không nhắm mắt, vì nhãn cầu của hắn sớm đã lăn ra ngoài, hoàn toàn biến thành một đống thịt vụn.

Hắn hy sinh trong vụ nổ, chết đi trong im lặng.

Chu Thánh đi qua nhìn cơ thể của Từ Tam, nhàn nhạt nói: "Sớm đã muốn giết ngươi rồi." Nhìn kẻ thù triệt để chết đi, Chu Thánh thở phào nhẹ nhõm.

Từ khi mình trở thành người gác lăng, đã không ngừng đấu với Thiên Tôn Hội, đấu đến cuối cùng với Từ Phúc, cũng chính là Từ Tam.

Nhớ lại lần đầu gặp hắn, khí thế đáng sợ, uy áp mãnh liệt, ép mình hoàn toàn không thể động đậy.

Sau đó mình không ngừng xoay sở với hắn, cửu tử nhất sinh.

Nay đã triệt để giết chết hắn, kẻ thù số một của mình sau này, sẽ không còn nữa.

Giết chết Từ Tam, diệt thần khí của Thiên Đình, trục xuất Thiên Đình, mình có thể yên tâm về nhà.

Người giữ mộ đi tới vỗ vai Chu Thánh, nhìn thi thể của Từ Tam, nói: "Hắn chết ở Thiên Đình, coi như là nơi yên nghỉ tốt nhất của hắn." "Phải." Chu Thánh gật đầu.

Từ Tam chết rồi, tảng đá lớn trong lòng mình cũng đã hạ xuống.

“Ha ha ha ha, cảm tá người gác lăng đã gửi đến một cơ thể!” Thần khí trên không trung cười lớn, mà cơ thể của Từ Tam dần dần biến mất.

Thế giới Sơn Hải, trên lưng Chúc Long.

Khương Công nhìn sợi chỉ đỏ bị đứt, liền biết Từ Tam đã chết.

“Ai, Từ Tam không nên chết sớm như vậy.” Khương Công lắc đầu, nhắm mắt lại.

“Cơ thể của Từ Tam là do huyết nhục của triệu người ngưng tụ thành, hắn vừa chết, tương đương với việc cho chư thần một cơ thể.” Khương Công có chút tiếc nuối, hắn vốn nghĩ để Từ Tam chết sau cùng, nhưng hắn đã xem nhẹ quyết tâm giết Từ Tam của người gác lăng.

“Thôi vậy, nếu ngươi đã giết Từ Tam, chắc ngươi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối chiến với chư thần.” Khương Công cũng không nói thêm gì nữa, nhắm mắt lại tiếp tục chờ đợi.

Trong tay hắn còn có hai sợi chỉ đỏ, một là Chu Thánh, một là người giữ mộ.

Hai sợi chỉ, sẽ còn một sợi bị đứt. ...

Thiên Đình.

Chu Thánh nhìn huyết nhục đang biến mất, vội vàng dùng lửa thủ lăng để tịnh hóa.

Hắn quên mất, cơ thể của Từ Tam rất đặc biệt, một khi bị chư thần có được, chúng sẽ mượn xác trọng sinh.

Hơn nữa, không cần một cơ thể hoàn chỉnh, chỉ cần một mảnh nhỏ là đủ.

Lửa thủ lăng chặn lại những phần cơ thể còn lại, và tiếp tục thiêu

đốt.

Chu Thánh tăng thêm lực, và còn dùng sức mạnh của núi để bao phủ, muốn luyện nó thành tro.

Mà người giữ mộ mang theo Trảm Thần Đài, đi truy đuổi phần huyết nhục bị cướp đi.

Chu Thánh vừa đốt vừa chửi: "Tên Từ Tam chết tiệt, muốn chết thì không chết cho triệt để." Từ Tam có thể chết một cách triệt để, mang theo cơ thể của mình biến mất.

Nhưng lúc lâm chung, hắn đã bảo vệ cơ thể của mình, để chọc tức Chu Thánh.

Vì hắn biết, chư thần thèm muốn cơ thể của mình.

Dù sao cũng sắp chết rồi, sao không hại người gác lăng một lần nữa?

Người gác lăng quả thực đã bị hại.

Vị thần ra tay sớm đã có được một phần huyết nhục, họ mượn sức mạnh trong huyết nhục, tái tạo lại một cơ thể.

Lại mượn sức mạnh của thần khí, thực lực của họ, ít nhất có thể hồi phục tám phần.

Mà có tám phần thực lực, họ đủ sức đối phó với người gác lăng.

Đại bộ phận thần linh đều đã hồi phục nhục thân, chỉ có một số ít không giành được huyết nhục, chỉ có thể nhìn mà thèm.

Đương nhiên cũng có một hai kẻ coi thường cơ thể của Từ Tam, cố ý không dung hợp, đến lúc đó mình sẽ có lý do không ra tay.

"Ha ha ha ha, người gác lăng, chịu chết đi!" Thần linh hồi phục nhục thân, mang theo thần khí của mình bao vây Chu Thánh.

Mà Chu Thánh dùng Hỗn Độn Châu liên tục phóng ra lửa thủ lăng thiêu đốt cơ thể của Từ Tam, mình thì cầm kiếm chuẩn bị ra tay với chư thần.

"Các ngươi đã hồi phục nhục thân, vừa hay tiện cho ta giết các ngươi." Khí thế của Chu Thánh không hề yếu đi.

Có Hiên Viên Kiếm trong tay, cho dù đánh không lại, chúng cũng không làm gì được mình.

"Ngông cuồng!" Thái Âm Thần thúc đẩy Thái Âm Kính chiếu vào Chu Thánh, ngay sau đó một Chu Thánh y hệt xuất hiện bên cạnh Thái Âm Thần.

Nhưng Chu Thánh xuất hiện bên cạnh hắn là đang quỳ, Thái Âm Thần đá một cước vào Chu Thánh đang quỳ, ngay sau đó Chu Thánh đang đứng tại chỗ liền cảm thấy đau đớn.

"Thái Âm Kính này của ta, có thể sao chép ra một người y hệt ngươi, và cùng chung một mạng." Thái Âm Thần nói, móng tay đâm xuyên qua cánh tay của Chu Thánh giả, Chu Thánh thật lập tức cảm thấy đau đớn như bị xé rách.

"Chém!" Người giữ mộ kịp thời quay lại, thúc đẩy Trảm Thần Đài đẩy lùi Thái Âm Thần.

Khi Thái Âm Thần chống lại xích sắt, người giữ mộ mang Chu Thánh giả ở phía trên xuống, ném đến bên cạnh Chu Thánh thật.

Khi Chu Thánh đưa tay chạm vào, Chu Thánh giả lập tức biến mất, hóa thành bóng của hắn.

Thái Âm Thần điều khiển Thái Âm Kính đổi hướng đối phó với người giữ mộ, nhưng người giữ mộ trực tiếp thúc đẩy Trảm Thần Đài khổng lồ để chống lại.

Chương 654

Cuộc va chạm giữa các thần khí, khó mà phân thắng bại.

Bên Chu Thánh, nhục thân đã bị hủy gần hết, hắn vừa thu Hỗn Độn Châu lại, ngay sau đó vô tận thiên hỏa lập tức tấn công hắn.

"Đến nếm thử thiên phạt đi!" Vũ khí của Hỏa Thần là một vòng lửa, vòng lửa có thể phóng ra thiên hỏa có thể thiêu đốt mọi thứ.

Lửa thủ lăng của Chu Thánh trước mặt thiên hỏa, hoàn toàn là châu chấu đá xe.

Chu Thánh ở trong thiên hỏa, chém ra một luồng kiếm quang về phía trước.

"Ong!" Kiếm quang trực tiếp chém tan thiên hỏa, giúp Chu Thánh thoát ra ngoài.

Cuộc chiến lập tức nổ ra, chư thần đã hồi phục nhục thân ở phía trước thúc đẩy thần khí của mình đối phó với Chu Thánh và người giữ mộ.

"Đi." Người giữ mộ hét lên.

Thần linh quá nhiều, thần khí quá mạnh, tiếp tục như vậy thì người thua chắc chắn là hai người họ.

"Ngươi đi trước." Chu Thánh nói với ông ta, mình còn mười một viên xá lợi tử có thể dùng.

"Đi được sao?" Thái Âm Thần ném Thái Âm Kính lên, ngay sau đó Thái Âm Kính vỡ thành vô số mảnh, chỉ cần bị chiếu vào, sẽ có một người y hệt mình xuất hiện, mặc cho hắn ta tàn sát.

Mà Hỏa Thần cũng đã thúc đẩy vòng lửa, vòng lửa hóa thành một

con rồng khổng lồ, vô cùng to lớn.

Chu Thánh lấy ra một viên xá lợi tử, nhanh chóng ném ra, khi xá lợi tử chạm vào Thái Âm Kính, Chu Thánh trực tiếp kích nổ.

"Phá!" "Bùm!" Xá lợi tử lập tức phát nổ, Thái Âm Kính trên không trung đều bị thiêu hủy, dư chấn kinh khủng khiến hỏa long cũng phải lùi lại ba bước.

Mà Thái Âm Thần mất đi Thái Âm Kính phun ra một ngụm máu, thẳng tắp ngã xuống, khí tức yếu ớt.

Nếu không có nhục thân chống đỡ dấu ấn, hắn sớm đã cùng Thái Âm Kính tan biến rồi.

Nhưng bây giờ hắn, rất dễ dàng có thể bị giết chết.

Nhưng Chu Thánh và người giữ mộ đều không giết hắn, mà trong lúc phát nổ, nhanh chóng rời đi.

Chỉ có hai thần linh ra tay đã khiến họ khó mà chống đỡ, nếu toàn bộ ra tay, họ thực sự không biết có thể chịu đựng được không.

Bây giờ cách tốt nhất, là tiêu diệt từng người một.

Đợi dư chấn của vụ nổ tan đi, chư thần nhìn người gác lăng và người giữ mộ đã biến mất, không quá kinh ngạc.

"Ở Thiên Đình, họ có thể chạy đi đâu?" "Đừng nhìn nữa, tất cả cùng ra tay, nhanh chóng giết hai người họ." Hỏa Thần tức giận nói với những người bên cạnh.

Bọn họ đang chiến đấu, còn các vị thần bên cạnh thì đang xem kịch.

Nếu họ cùng ra tay, sớm đã giữ lại hai người gác lăng rồi.

"Yên tâm đi, họ không chạy được đâu." "Khởi động xong rồi, bây giờ đến lượt chúng ta giết họ." Chư thần lần lượt điều khiển thần khí

đi truy sát.

Thiên Đình rất lớn, nhưng họ quen thuộc mọi nơi, muốn tìm thấy người gác lăng và người giữ mộ, chỉ là vấn đề thời gian.

Mà lúc này, Chu Thánh và người giữ mộ đang trốn trong một đại điện, thương lượng đối sách.

"Thực lực của chư thần rất mạnh, chúng ta phải nhanh chóng tiêu diệt từng người một." Chu Thánh nói với người giữ mộ.

Người giữ mộ lấy ra Trảm Thần Đài của mình, nói: "Trảm Thần Đài của ta cộng với Hiên Viên Kiếm của ngươi, có thể nhanh chóng chém giết bọn họ." "Được, vậy ngươi khóa chặt bọn họ, ta đến chém." Hai người sau khi vạch ra kế hoạch đối phó với thần, không rời khỏi đại điện, mà ẩn nấp.

Họ không cần phải đi tìm chư thần, chư thần sẽ tự đến tìm họ.

Ai bước vào đại điện trước, người đó sẽ chết trước.

Hai người ẩn nấp trong bóng tối, nào ngờ có một con mắt đang âm thầm theo dõi họ.

"Hai kẻ ngu xuẩn, vậy mà lại trốn vào đại điện của ta." Một vị thần linh khẽ cười, sau đó bay về phía đại điện của mình.

Để cẩn thận, hắn còn đặc biệt phong tỏa đại điện của mình, không để các vị thần khác phát hiện.

Hắn muốn độc chiếm nhục thân của người gác lăng và người giữ mộ, bao gồm cả Hiên Viên Kiếm, sau đó thống trị các vị thần.

Cửa đại điện.

Vị thần linh vừa đến, đã dừng bước ở cửa đại điện.

"Không được, nếu ta bây giờ mạo hiểm đi vào, sẽ phải đối mặt với người gác lăng cầm Hiên Viên Kiếm, tuy là trong đại điện của ta,

nhưng ta không chắc có thể giải quyết được hắn." Thần linh đứng ở cửa đại điện, rơi vào trầm tư.

Bị chém giết một lần, sớm đã không còn sự kiêu ngạo và bất khả chiến bại như trước.

Hắn tuy rất muốn có Hiên Viên Kiếm, nhưng cũng biết rõ với thực lực hiện tại của mình, căn bản không thể cướp được từ tay người gác lăng.

Cho dù là trên địa bàn của mình.

Nghĩ đến đây, thần linh do dự một lát, vẫn quyết định gọi một vị thần đến giúp mình.

Trước tiên cướp được Hiên Viên Kiếm, sau đó thống trị các vị thần.

"Hỏa Thần, mau đến!" Thần linh hét lên một tiếng, ngay sau đó Hỏa Thần cầm vòng lửa chạy đến.

"Dương Thần, tìm thấy rồi sao?" Hỏa Thần thăm dò hỏi.

Dương Thần và Hỏa Thần đều thuộc tính hỏa, bình thường quan hệ khá tốt, cho nên Dương Thần mới gọi Hỏa Thần đến.

"Đúng, họ đã xông vào địa bàn của ta." Dương Thần chỉ vào Chính Dương Điện của mình.

"Ta đi gọi bọn họ đến." Hỏa Thần đang định gọi người, thì bị Dương Thần cản lại.

Dương Thần thấp giọng nói: "Đừng gọi, trong đại điện của ta, ta có thể hồi phục đến chín phần thực lực, ngươi và ta liên thủ, đủ để diệt sát người gác lăng." "Đến lúc đó hai chúng ta cướp được Trảm Thần Đài và Hiên Viên Kiếm, Thiên Đình này, bao gồm cả thế giới sau này, không phải là do hai chúng ta quyết định sao?" "Có lý." Hỏa

Thần gật đầu, nhưng vừa nghĩ đến năng lực đáng sợ của người gác lăng, hắn lại lạnh sống lưng.

Hắn và Thái Âm Thần toàn lực ra tay, kết quả Thái Âm Thần trực tiếp bị phế, bây giờ đi kế thừa thần khí của Chúc Dung rồi.

Mình và Dương Thần liên thủ, cho dù là trên địa bàn của Dương Thần, nói thật Hỏa Thần cũng không có nhiều tự tin.

"Người gác lăng có trong tay xá lợi tử đáng sợ, đó mới là sát khí mạnh nhất." Hỏa Thần mở miệng.

Dương Thần vừa nghe những lời này, lập tức tỉnh táo lại.

Hắn quên mất người gác lăng còn có thứ này.

Uy lực của xá lợi tử phát nổ vô cùng lớn, cho dù là trên địa bàn của mình, Dương Thần cũng không dám đảm bảo mình có thể chịu được.

Quan trọng nhất là hắn cũng không biết người gác lăng rốt cuộc có bao nhiêu viên xá lợi tử tương tự.

"Vậy gọi các vị thần khác đến đi, chúng ta cùng ra tay." Dương Thần mở miệng.

So với việc thống trị chư thần, quan trọng hơn là giết người gác lăng.

Hỏa Thần gật đầu thật mạnh, sau đó gọi tất cả chư thần đến.

Chư thần sau khi biết người gác lăng ở bên trong, không ai mạo hiểm ra tay, mà hợp lực bố trí một kết giới bên ngoài, ngăn người gác lăng chạy ra ngoài.

"Nhớ kỹ, sau khi vào trong toàn lực đánh giết người gác lăng!" Hỏa Thần nhắc nhở.

"Hiểu rồi." Chư thần cũng không dám lơ là, lần lượt chuẩn bị.

Lần này là cùng ra tay, không có thứ tự trước sau, làm vậy là để tránh đổ lỗi cho nhau.

Chư thần sau khi chuẩn bị xong, Dương Thần mở đại điện, dẫn chư thần xông vào.

"Liệt Thiên Luân Bàn!" Dương Thần lập tức thúc đẩy Liệt Thiên Luân Bàn, một mặt trời nhỏ khổng lồ bay lên, nhiệt độ cao kinh khủng lập tức bao trùm, Chu Thánh và người giữ mộ đang ẩn nấp lập tức bị chiếu ra.

Đây là cung điện của Dương Thần, hắn ở đây có được sự gia trì rất lớn.

Vô số ánh sáng mặt trời khúc xạ, hội tụ trên người Chu Thánh và người giữ mộ.

Nhiệt độ của hai người họ không ngừng tăng cao, toàn thân đỏ rực.

Ánh mặt trời nóng rực toàn bộ chiếu vào người hai người họ.

"Vốn định phục kích một phen, không ngờ lại đến hết." Thấy bị phát hiện, Chu Thánh và người giữ mộ cũng không tiếp tục ẩn nấp.

Hai người họ định ở đây phục kích một hai vị thần, tiêu diệt từng người một, nhưng Chu Thánh vẫn đánh giá thấp sự sợ chết của thần linh, vậy mà lại đến hết.

"Người gác lăng, ngươi không chết, bọn ta trong lòng không yên." Dương Thần trực tiếp nói.

Trong cung điện của mình, hắn có thể thống trị mọi thứ.

"Bớt nói nhảm, giết thẳng!" Hỏa Thần nói xong, điều khiển lửa lớn đi thiêu đốt Chu Thánh và người giữ mộ.

Khi thiên hỏa xuất hiện, nhiệt độ trong cung điện càng cao hơn,

dường như có thể hòa tan mọi thứ.

Chu Thánh dùng Hỗn Độn Châu thúc đẩy năng lực của thủy mạch, tạo ra băng tinh, kết quả băng tinh vừa xuất hiện, lập tức tan chảy.

Chương 655

Nhiệt độ ở đây quá cao, nhưng Hiên Viên Kiếm trong tay hắn thì không có gì thay đổi, nếu không còn khó chịu hơn.

Các cuộc tấn công của chư thần lập tức đến, Chu Thánh và người gác lăng chỉ có thể lùi lại né tránh.

"Người gác lăng, ngươi không thoát được đâu!" Chư thần cũng không sợ Chu Thánh chạy ra ngoài, bên ngoài họ đã bố trí kết giới.

Chu Thánh vung Hiên Viên Kiếm tấn công họ, nhưng một tia sáng trắng lóe lên, mắt của hai người đều không nhìn thấy gì, bị một mảng sáng trắng hoàn toàn bao phủ.

"Chính là bây giờ, giết!" Chư thần toàn lực ra tay, nhưng Chu Thánh trực tiếp ném ra một viên xá lợi tử, trực tiếp kích nổ.

"Bùm!" Theo một tiếng nổ lớn, cung điện sụp đổ, nhục thân của chư thần cũng đều bị thương, không thể không lùi ra ngoài.

Mà Chu Thánh và người giữ mộ sau khi thị lực hồi phục trong thời gian ngắn, trực tiếp chạy ra khỏi cung điện.

"Ầm!" Cung điện lộng lẫy trực tiếp sụp đổ tan nát, Dương Thần mặt mày xám xịt từ trong cung điện đi ra.

Cung điện vỡ nát, người bị thương nặng nhất là hắn.

Thần linh vốn cao cao tại thượng, lúc này như ăn mày trên phố.

Nhưng sau khi Chu Thánh và người giữ mộ ra ngoài, phát hiện bên ngoài còn có một kết giới cản trở.

"Hừ, các ngươi không chạy được đâu!" Chư thần đuổi theo, họ sớm đã chuẩn bị đầy đủ.

“Vậy sao?” Chu Thánh lấy ra một viên xá lợi tử, cười lạnh nhìn chư thần.

“Một viên xá lợi tử, cùng lắm chỉ có thể phá vỡ kết giới của chúng ta, nhưng phá vỡ rồi thì sao?

Các ngươi còn có thể chạy thoát?” “Đừng quên đây là Thiên Đình, cung điện như thế này chúng ta còn có một trăm tòa, mà xá lợi tử của ngươi còn bao nhiêu?” Chu Thánh nghe lời họ nói, nhàn nhạt đáp: “Xá lợi tử như thế này, ta có năm trăm viên!” Trong lúc nói chuyện, mấy trăm viên xá lợi tử bay lơ lửng sau lưng Chu Thánh.

Thấy cảnh này, sắc mặt của chư thần lập tức trở nên vô cùng khó coi, càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đương nhiên, Chu Thánh tự nhiên không có nhiều như vậy, bây giờ trong tay hắn chỉ có chín viên.

Bốn trăm mấy viên còn lại, đều là hắn trong thời gian ngắn dùng năng lực của kim mạch người gác lăng nặn ra xá lợi tử giả.

Nhưng xá lợi tử giả và thật trộn lẫn vào nhau, đủ để mê hoặc chư thần.

Dù sao họ cũng không biết trong tay mình có bao nhiêu xá lợi tử.

Trong số chư thần, một người đàn ông béo mập đầu to tai lớn đi ra, mặt mang nụ cười, chỉ vào Chu Thánh nói: “Ngươi không thể có nhiều xá lợi tử như vậy.” “Chư vị, xá lợi tử trong tay hắn, là xá lợi tử do Đại Phật viên tịch hóa thành, chỉ có mười hai viên, bây giờ trong tay hắn chỉ có chín viên.” “Năm xưa ta biết người đó muốn phong ấn bọn ta, cho nên để lại một bộ kinh quyển trên người một thú tổ ở Sơn Hải Kinh, không ngờ lại có người tu luyện thành Phật.” Vị thần béo đầu to tai lớn nói.

Lời này vừa ra, chư thần mới thả lỏng hơn nhiều.

Chu Thánh lại không cho là đúng, cười nói: "Cho dù ta chỉ có chín viên, trong số các ngươi, cũng có chín vị thần phải vẫn lạc!" Lời này vừa ra, chư thần lại một lần nữa không bình tĩnh.

Chư thần không dám hành động thiếu suy nghĩ, ai ra tay trước, tất sẽ bị xá lợi tử của người gác lăng trọng thương.

Vết xe đổ, còn đó.

"Dùng một viên xá lợi tử phá hủy kết giới các ngươi bố trí thì quá hời cho các ngươi rồi, nào nào nào, ai trong các ngươi ra tay trước?" Chu Thánh thuận tay cầm một viên xá lợi tử giả uy hiếp họ.

Mình tuy chỉ có chín viên, nhưng chư thần không biết là chín viên nào.

Chư thần không dám tiến lên, cũng không dám mạo hiểm tấn công, thậm chí ngay cả nói lời độc ác cũng không dám.

Người gác lăng là một kẻ không tuân theo quy tắc, hắn thực sự dám ném bom.

"Nếu các ngươi đều không dám động, vậy ta sẽ xóa bỏ kết giới các ngươi thiết lập trước, nếu các ngươi muốn ra tay, cứ việc thử." Chu Thánh nói, lấy Hiên Viên Kiếm và cùng người giữ mộ xóa bỏ kết giới do chư thần bố trí.

Kết giới do họ hợp lực bố trí rất mạnh, hoặc là dùng xá lợi tử của Đại Phật trực tiếp ném bom, hoặc là dùng Hiên Viên Kiếm từ từ chém.

Chu Thánh không muốn lãng phí xá lợi tử, đành phải từ từ ra tay.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của chư thần, kết giới do họ liên thủ bố trí thực sự rất mạnh.

Chém nửa ngày, cũng chỉ chém ra một vết nứt.

Chu Thánh dự tính, chắc phải mất nửa giờ mới có thể triệt để xóa bỏ nó.

Nhưng nửa giờ không ngừng vung chém, thể lực của hắn sẽ bị tiêu hao rất nhiều.

"Không chém nữa, kết giới do chính các ngươi thiết lập, các ngươi tự mình mở ra." Chu Thánh quả quyết từ bỏ, và kiếm chỉ vào chư thần.

Chư thần bị lời của Chu Thánh làm cho tức giận, mặt lúc đỏ lúc xanh.

"Người gác lăng, ngươi đừng quá đáng." "Cùng lắm thì chúng ta cùng ngươi cá chết lưới rách!" "Nếu bọn ta toàn bộ ra tay, ngươi không thể giết hết bọn ta!" Chúng thần cũng có tự ái, đối mặt với sự khiêu khích liên tục của Chu Thánh, họ hoàn toàn không thể nhịn.

"Vậy sao?

Nếu ta dùng Hiên Viên Kiếm kích nổ xá lợi tử, các ngươi không chết cũng tàn phế chứ?" Trong lúc Chu Thánh nói chuyện, mấy trăm viên xá lợi tử bay lượn quanh Hiên Viên Kiếm.

"Ngươi nỡ sao?

Nếu ngươi dùng Hiên Viên Kiếm kích nổ xá lợi tử, sẽ làm tổn thương Hiên Viên Kiếm!" "Không có Hiên Viên Kiếm hộ thân, bọn ta có thể giết ngươi mấy trăm lần!" "Ngươi thử xem!" Chúng thần không tin, Chu Thánh sẽ dùng Hiên Viên Kiếm kích nổ xá lợi tử của Đại Phật.

Chu Thánh nghe lời họ nói, thản nhiên cười nói: "Đừng quên, nhiệm vụ của ta là tru sát các ngươi!

Chỉ cần có thể tiêu diệt toàn bộ các ngươi, đừng nói là hy sinh Hiên Viên Kiếm, cho dù hy sinh ta... và người giữ mộ bên cạnh ta

cũng không tiếc.” Người giữ mộ: ...

“Hiên Viên Kiếm nếu không đủ, vậy thì thêm cả Trảm Thần Đài nữa.” Người giữ mộ trực tiếp tế ra Trảm Thần Đài.

Chư thần rõ ràng bị khí thế không màng sống chết của Chu Thánh và người giữ mộ dọa sợ, nghiến răng nhưng không dám động thủ.

Họ nhìn nhau một cái, để an toàn, họ vẫn liên thủ phá vỡ kết giới phòng ngự.

“Hẹn ngày gặp lại!” Chu Thánh mang theo người giữ mộ nhanh chóng bỏ chạy.

“Chúng ta cứ thế để hắn đi sao?

Ta nuốt không trôi cục tức này!” “A, các ngươi đều bị phẫn nộ làm cho mụ mị đầu óc rồi, mục đích của chúng ta là trở về nhân gian, chứ không phải quyết một trận tử chiến với người gác lăng.” “Phải, chỉ cần trở về nhân gian, thực lực của chúng ta hồi phục đến thời kỳ toàn thịnh, cho dù người đó đến, cũng đừng hòng trục xuất chúng ta lần nữa!” “Các ngươi muốn đấu với người gác lăng thì cứ đi, ta đi trước.” Chúng thần lần lượt rời đi, tuy là trên địa bàn của họ, nhưng họ cũng không dám cùng người gác lăng cá chết lưới rách.

Đợi Thiên Đình trở về nhân gian, họ có nhiều cách.

Mà Chu Thánh vừa rời đi lập tức dừng bước, quay đầu nhìn người giữ mộ.

“Chúng ta tại sao phải chạy?” Chu Thánh đặt ra một câu hỏi chất vấn tận tâm can.

Người giữ mộ nhìn thẳng vào Chu Thánh, một câu cũng không nói.

“Mục đích chúng ta đến đây vốn là để dọn dẹp các vị thần, vừa rồi là một cơ hội tốt mà, mẹ nó!” Chu Thánh muộn màng phản ứng lại,

nếu vừa rồi trực tiếp kích nổ xá lợi tử, chư thần chẳng phải là toi đời sao?

Tuy mình và người giữ mộ đều sẽ bị ảnh hưởng và bị thương nặng, nhưng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Chu Thánh trước đó chỉ nghĩ đến việc uy hiếp các vị thần, hoàn toàn không nghĩ đến đây là một cách tốt để giải quyết các vị thần.

Uy lực của chín viên xá lợi tử phát nổ, Chu Thánh không dám tưởng tượng.

Về phần dùng Hiên Viên Kiếm kích nổ, Chu Thánh cũng chỉ là thuận miệng nói, lỡ như các vị thần không chết hết, còn phải tiếp tục bổ đao nữa.

Thời buổi này, đánh bại kẻ thù không tính là gì, phải bổ đao mới được.

Không bổ đao nói không chừng đối phương lại đầy máu hồi sinh.

"Vô dụng, các vị thần tuy đến, nhưng không phải tất cả đều đến, cho dù giết bọn họ, vẫn còn những vị thần ẩn nấp trong bóng tối, đến lúc đó ngươi và ta đều bị thương, ai đến đối phó với họ?" Người giữ mộ kiên nhẫn giải thích.

Chu Thánh nghe xong, gật đầu tán thành.

Là mình suy nghĩ chưa chu toàn.

"Đi, trước tiên bổ đao Thái Âm Thần đã." Chu Thánh gọi một tiếng, lấy xá lợi tử ra cảm ứng, tìm kiếm Thái Âm Thần.

Thái Âm Thần bị xá lợi tử làm bị thương, trên người lưu lại một chút phật tính, mượn phật tính của xá lợi tử cảm ứng lẫn nhau, rất dễ dàng có thể tìm thấy hắn.

Hai người chạy như điên, trong vòng vài phút đã vượt qua mấy

trăm dặm, tìm thấy một cung điện cổ kính.

Xá lợi tử hiển thị, Thái Âm Thần ở ngay bên trong.

Chu Thánh rút Hiên Viên Kiếm ra, mà người giữ mộ cũng chuẩn bị sẵn Trảm Thần Đài.

Hai người lặng lẽ lẻn vào, liền thấy Thái Âm Thần đang ngồi dưới một thần khí, thần khí đó giống như một cây đuốc, nhưng lại tỏa ra khí tức lạnh thấu xương.

"Đây là thần khí của ai?" Chu Thánh trước tiên sững sờ, sau đó nhanh chóng phản ứng lại.

Đây là Chúc Dung.

Chúc Dung bị ép đốt cháy bản nguyên, ngay cả dấu ấn cũng tan biến, thần khí của hắn tự nhiên là vật vô chủ.

Mà thần khí của Thái Âm Thần bị vỡ, rất cần một thần khí mới để bù đắp.

Chương 656

Hơn nữa xem tình hình, Thái Âm Thần sắp khống chế được thần khí của Chúc Dung rồi.

"May mà ta nhớ ra phải bổ đao, nếu không hắn sẽ hồi đầy máu trong phút chốc." Chu Thánh nói đến đây dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Ta đối phó với thần khí, ngươi đối phó với Thái Âm Thần." Nói xong, Chu Thánh vung kiếm đâm về phía cây đuốc đang sắp rơi vào tay Thái Âm Thần.

Mà người giữ mộ cũng thúc đẩy Trảm Thần Đài, vô số sợi xích sắt như đầu rắn xuất hiện, lập tức trói chặt Thái Âm Thần.

"Không!" Bị đột ngột ngắt ngang, Thái Âm Thần trực tiếp sụp đổ, một mảnh hồn phách của hắn vĩnh viễn lưu lại trong cây đuốc, và một khi cây đuốc bị tấn công, hồn phách của hắn ở bên trong sẽ hoàn toàn tan biến.

Chu Thánh một kiếm chém vào cây đuốc, ngay sau đó Thái Âm Thần đang gào thét điên cuồng trực tiếp dừng lại, biến thành một kẻ ngốc.

Linh hồn không trọn vẹn, hắn sẽ đời đời kiếp kiếp là một kẻ ngốc.

Thái Âm Thần biến thành kẻ ngốc, bị xích sắt áp lên Trảm Thần Đài.

"Chém đi." Chu Thánh phất tay.

Người giữ mộ tay ấn xuống, lưỡi đao trên Trảm Thần Đài lập tức hạ xuống.

"Keng!" Dấu ấn của Thái Âm Thần trực tiếp bị chém giết, chết không thể chết hơn.

Hơn nữa sau khi vào Địa Phủ, hắn cũng là một kẻ ngốc.

Dấu ấn của Thái Âm Thần tan biến, nhục thân thì biến thành một đống mảnh vụn.

Chu Thánh dùng lửa thủ lăng thiêu đốt, luyện nó thành tro.

“Bổ đao vẫn rất quan trọng.” Chu Thánh không khỏi nói.

Nếu đến muộn một phút, có lẽ bây giờ Thái Âm Thần đã hoàn toàn hồi phục.

Trong điện Lăng Tiêu.

Các vị thần còn sống lần lượt chiếu hư ảnh của mình vào điện Lăng Tiêu để họp.

Điện Lăng Tiêu là nơi các vị thần họp bàn, cũng là một nơi rất quan trọng trong toàn bộ Thiên Đình.

Ngai vị cao nhất trong điện Lăng Tiêu đang bỏ trống, không phải vì vị thần chúa tể đã chết, mà là vì vị thần chúa tể của các vị thần vẫn chưa quy vị.

Vốn dĩ, vị thần chúa tể của chư thần thuộc về người kia.

Người đó tay cầm Hiên Viên Kiếm, khai thiên lập địa, vốn có tư cách ngồi lên đế vị, chúa tể Thiên Đình và các vị thần.

Nhưng người đó không đồng ý, mà lựa chọn phong ấn chư thần, trục xuất Thiên Đình.

Người đó nói: "Nhân thế gian, không nên có thần thống trị!" Thế nên, Thiên Đình vô chủ, các vị thần tự lo liệu việc của mình.

Do đó, người kia chỉ cần muốn là có thể ngay lập tức đứng trên đỉnh thế giới, nhưng người đó đã từ bỏ.

Bây giờ các vị thần họp, cũng không ai dám ngồi lên ngai vị chính.

Trên các vị trí của chư thần, xuất hiện ba chỗ trống. "Thái Âm Thần cũng chết rồi, xem ra hắn dung hợp thất bại." "Hết cách rồi, trong tay Người gác lăng vẫn còn Xá Lợi Tử, uy lực của Xá Lợi Tử bạo tạc có thể sánh ngang với bọn ta tự bạo." "Vốn tưởng Hiên Viên Kiếm trong tay Người gác lăng đã khó chống đỡ, không ngờ trong tay còn có cả Xá Lợi Tử." "Phải xử lý Xá Lợi Tử trong tay Người gác lăng, nếu không bọn ta đều sẽ gặp nguy hiểm." "Người gác lăng không phải kẻ ngốc, sẽ không dễ dàng vứt bỏ Xá Lợi Tử, muốn xử lý, ắt phải trả giá bằng mạng sống." "Chúng ta có thể bố trí cạm bẫy, dẫn Người gác lăng vào trong đó." "Ta đã nói rồi, Người gác lăng không phải kẻ ngốc." "Người gác lăng muốn giết bọn ta, vậy thì bọn ta mỗi người góp một thành thực lực, tạo ra một vị thần giả, dụ hắn vào cạm bẫy." Sau một hồi thương nghị, các vị thần mỗi người góp một phần thực lực, tạo ra một vị thần giả có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Thần giả là một con rối không có tư duy, nhưng thực lực rất mạnh. "Bọn ta liên thủ bố trí cạm bẫy, chỉ cần Người gác lăng tiến vào, chắc chắn sẽ chết!" Các vị thần dùng vị thần giả mới tạo ra làm mồi nhử, và đặt cạm bẫy lên người nó.

Chỉ cần Người gác lăng tiếp xúc với nó, sẽ rơi vào cạm bẫy của họ.

Còn chư thần thì toàn bộ ẩn mình trong bóng tối, chờ Người gác lăng sa lưới.

Lúc này, Chu Thánh và Người giữ mộ vừa giải quyết xong Thái Âm Thần, tạm thời chưa có động thái tiếp theo. "Phải tăng tốc độ lên, Thiên Đình ngày càng gần Trái Đất rồi." Chu Thánh vừa mới biết, Thiên Đình đã tiến vào vành đai hệ Mặt Trời.

Bây giờ anh hiểu người kia đã trục xuất Thiên Đình đi đâu, người đó đã trục xuất Thiên Đình vào một hố đen ngoài hệ Mặt Trời.

Như vậy, Thiên Đình sẽ vĩnh viễn biến mất.

Chỉ là Thiên Đình có rồng và phượng kéo đi, vượt qua không biết bao nhiêu năm ánh sáng để quay về.

Điều Chu Thánh cần làm là trước khi Thiên Đình tiến vào Trái Đất, hoặc là phá hủy nó, hoặc là trục xuất vĩnh viễn. "Chư thần có nhục thân, muốn phong ấn lại bọn họ lần nữa sẽ rất khó khăn." Người giữ mộ trầm giọng nói. "Gặp một tên thì chúng ta hợp lực giết, gặp một đám thì tôi trực tiếp cho nổ Xá Lợi Tử." Chu Thánh lên tiếng.

Người giữ mộ gật đầu, hai người điều chỉnh lại trạng thái rồi tiếp tục tìm kiếm chư thần trong Thiên Đình. "Người gác lăng ra rồi, sắp xếp thần giả đi!" Vị thần linh đang giám sát trong bóng tối lập tức sắp xếp cho thần giả ra ngoài.

Đây là Thiên Đình, địa bàn của chư thần, họ muốn tìm Người gác lăng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chu Thánh và Người gác lăng đi được một đoạn không xa thì thấy một vị thần linh, xách theo chiếc rìu lớn đang tìm người. "Nhân lúc này, lên!" Chu Thánh vừa định động thủ thì bị Người giữ mộ giữ lại. "Đợi đã." Người giữ mộ kéo Chu Thánh ẩn nấp. "Sao vậy?" Chu Thánh buột miệng hỏi. "Vị thần kia có vấn đề, vũ khí và ánh mắt của hắn đều có vấn đề." Người giữ mộ chỉ vào chiếc rìu và đôi mắt của thần giả. "Tôi nắm giữ Trảm Thần Đài, biết rằng thần khí có linh tính, còn của hắn thì không, giống như một cái vỏ rỗng." "Anh xem ánh mắt hắn đờ đẫn, phảng phất không có linh hồn, anh nghĩ kỹ lại xem, trong số các vị thần chúng ta gặp, có ai dùng rìu không?" Người giữ mộ nghiêm nghị nói.

Nghe xong lời của Người giữ mộ, Chu Thánh gật đầu tỏ vẻ đồng tình sâu sắc. "Vậy nên, hắn là giả." Chu Thánh cũng đã phản ứng lại. "Ừm." Người giữ mộ gật đầu, nghiêm túc nói: "Hơn nữa, các vị thần

không dám hành động một mình." Chu Thánh khẽ gật đầu, qua phân tích như vậy, anh lập tức hiểu ra, vị thần trước mắt là thần giả, là mồi nhử mà các vị thần cố tình tung ra. "Nhưng mà, chúng ta có thể dùng mồi nhử để câu cá." Chu Thánh nói xong, lấy ra Hỗn Độn Châu.

Anh dùng thực lực của một nhánh Người gác lăng Mộc hệ, tạo ra hai con rối, đồng thời thêm vào một vài thứ để chúng trông giống như người thật.

Chu Thánh dùng tơ vàng điều khiển tay chân con rối, để con rối cầm Hiên Viên Kiếm của mình, nhanh chóng tấn công thần giả. "Bùm!" Sau một tiếng nổ lớn, thần giả đang vung rìu nhanh chóng đã chặn được đòn tấn công của con rối.

Nhưng đòn tấn công của con rối chỉ là giả, kết giới mà nó kích hoạt mới là thật.

Ngay sau đó, thần giả phát nổ, từng lớp kết giới xuất hiện, đếm kỹ có tới chín tầng.

Chín tầng kết giới, đủ để tiêu hao hết chín viên Xá Lợi Tử trong tay Người gác lăng.

Tuy nhiên, Chu Thánh đã chứng kiến tất cả từ trong bóng tối. "Đủ độc ác." Sức mạnh của kết giới đó vô cùng cường đại, dù ở khoảng cách rất xa Chu Thánh vẫn có thể cảm nhận được.

Muốn phá vỡ, chỉ có thể dùng uy lực của Xá Lợi Tử bạo tạc.

Nếu dùng Hiên Viên Kiếm chém từ từ, không biết phải chém bao lâu mới phá được một tầng.

Đợi đến khi phá vỡ hoàn toàn, có lẽ Thiên Đình đã giáng lâm xuống Trái Đất rồi.

Hai con rối đã tan thành từng mảnh vụn cùng với vụ nổ của thần giả. "Đi." Chu Thánh và Người giữ mộ âm thầm rời đi, không lộ diện.

Chư thần thấy kế hoạch thất bại, có chút bực bội.

Bỏ ra một thành thực lực mà không thể vây khốn Người gác lăng, đối với họ đây là một thất bại to lớn. "Các vị, tự mình cẩn thận đi, Thiên Đình sớm muộn gì cũng sẽ giáng lâm Trái Đất." "Không được, nếu chúng ta trốn riêng lẻ, sẽ bị Người gác lăng tiêu diệt từng người một." "Ta đề nghị chúng ta bảy tám người tụ lại một chỗ, như vậy, dù đối mặt với Người gác lăng, cũng có khả năng ứng phó." "Đồng ý!" Những vị thần sợ chết vừa không dám phân tán, cũng không dám tụ tập quá đông.

Chỉ có thể bảy tám người tụ lại một chỗ.

Còn Chu Thánh và Người giữ mộ thì tìm kiếm từng nơi một... ... ...

Lỗ Thương trang viên.

Lưu Ly, người đã ngủ say sáu tháng, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Khi cô mở mắt, nhìn thấy căn phòng quen thuộc, cô biết mình đã trở về.

Lưu Ly xoa xoa thái dương, hoàn toàn tiêu hóa xong truyền thừa của Tây Vương Mẫu, thực lực có một bước nhảy vọt về chất.

Chương 657

"Ể?

Chu Thánh không ở đây." Lưu Ly cảm nhận được Chu Thánh không có ở đây, lập tức bước ra khỏi phòng mình.

Lúc này, cha mẹ Chu Thánh và Liễu Như Yên đều ở đó. "Chào bác trai, bác gái." Lưu Ly cúi đầu chào một tiếng. "Ừ." Hai người gật đầu.

Sau đó Lưu Ly đi đến bên cạnh Liễu Như Yên, nhìn chiếc bụng nhô cao của cô ấy, không khỏi nói: "Chắc là sắp sinh rồi nhỉ?" Liễu Như Yên lắc đầu cười khổ, nói: "Khương Công nói, phải mất ba năm." "Lâu vậy sao, vất vả cho em rồi." Lưu Ly nói một câu. "Không vất vả." Liễu Như Yên lắc đầu cười nhẹ. "Phải rồi, Chu Thánh đâu?" Lưu Ly lại hỏi một câu.

Mọi người lập tức im lặng. "Ở thế giới Sơn Hải sao?" Lưu Ly hỏi. "Anh ấy đến thế giới Sơn Hải nhận nhiệm vụ rồi." Liễu Như Yên lên tiếng nói.

Lưu Ly nghe vậy, lập tức biến mất khỏi chỗ cũ. "Chúng ta có thể không nói cho con bé biết mà." Lâm Phương lên tiếng. "Không giấu được nó đâu, chúng ta cũng không giữ được nó, để nó đến thế giới Sơn Hải tìm Khương Công đi." ... ...

Thế giới Sơn Hải.

Lưu Ly vừa đến, đã cảm nhận một lượt ở Trường Thành, không cảm nhận được Người gác lăng, liền đi tìm Khương Công. "Ngươi tỉnh rồi." Khương Công bình thản nói. "Chu Thánh đâu?

Anh ấy đi đâu rồi?" Lưu Ly mở miệng hỏi. "Nó đến Thiên Đình rồi." Khương Công nói thẳng. "Đi khi nào?" "Đi lâu rồi." Khương

Công nói xong, Lưu Ly chìm vào suy tư.

Cô vốn tưởng anh mới đi không lâu, không ngờ đã đi lâu rồi.

Thực tế, Chu Thánh và Người giữ mộ mới đi được ba ngày, nhưng Khương Công không dám nói, nói ra ông biết Lưu Ly sẽ tức giận. "Tôi muốn đi giúp anh ấy." Lưu Ly ngẩng đầu nói. "Không đi được, Thiên Lộ đã bị cắt đứt, đợi họ trở về đi." Khương Công nhàn nhạt nói. "Vốn dĩ không có Thiên Lộ, con đường thông đến Thiên Đình là Chúc Long.

Chúc Long không biến thành Thông Thiên Lộ, họ không phải rời đi từ trên người Chúc Long, điều đó chứng tỏ vẫn còn con đường khác đến Thiên Đình." Lưu Ly vừa nói vừa nhìn thẳng vào Khương Công.

Khương Công nhất thời nghẹn lời, ông không ngờ Lưu Ly đột nhiên trở nên thông minh như vậy.

Đúng là vẫn còn đường, nhưng ông không dám nói. "Khương Công, nói cho tôi biết, còn một con đường nữa ở đâu." Lưu Ly nhìn chằm chằm Khương Công.

Khương Công im lặng không đáp, mà bưng tách trà lên uống. "Thôi vậy, ông không nói tôi cũng tìm được, tôi có thể cảm nhận được dấu vết Chu Thánh để lại." Lưu Ly nói xong, định rời đi, nhưng Khương Công nhẹ nhàng phẩy tay, một luồng kim quang lập tức chặn Lưu Ly lại. "Trước khi đi nó đã nói, không thể để cô đi." Khương Công lên tiếng.

Lưu Ly nghe vậy, quay đầu nhìn Khương Công, nói: "Điều này chứng tỏ, anh ấy đến Thiên Đình là cửu tử nhất sinh." Khương Công: ..... "Nó sẽ trở về." Khương Công chậm rãi nói. "Anh ấy sẽ trở về, nhưng ông không nói là Người gác lăng hay Người giữ mộ, chứng tỏ sẽ có một người chết." Lưu Ly sắc sảo lập tức nhận ra lời nói của Khương Công có vấn đề.

Khương Công: ..... "Không phải, cô đừng nghĩ nhiều, là ta nói nhầm." Khương Công vội vàng giải thích. "Ông vội rồi, chứng tỏ tôi đoán đúng." Ánh mắt Lưu Ly càng thêm sắc bén.

Khương Công: .....

Sau khi Lưu Ly tỉnh lại, đầu óc vô cùng minh mẫn, có thể phân biệt được mọi thứ trong nháy mắt.

Mỗi câu nói của Khương Công, cô đều có thể đọc hiểu. "Tôi phải đi tìm anh ấy." Lưu Ly nói, đưa tay ra phá vỡ phong cấm của Khương Công. "Là cô tự mình muốn đi, ta không cản." Khương Công nói xong, đưa tay vẽ một vòng tròn đen, vòng tròn đen thông đến Địa Phủ. "Cô đến Địa Phủ đi, sau khi vào Địa Phủ hãy đến nơi Lục Đạo Luân Hồi, từ Thiên Đạo là có thể tiến vào Thiên Đình." Khương Công lên tiếng.

Lưu Ly nghe vậy, không chút do dự nhảy vào Địa Phủ.

Khương Công hết cách, Lưu Ly nhất quyết muốn đi ông cũng không cản được, đành phải mở cho Lưu Ly một con đường.

Lối đi này là do Luân Hồi Vương đến tìm Khương Công, Khương Công đã mượn khí tức của ông ta để lại.

Vốn định sau này có nguy hiểm thì đến Địa Phủ nhờ giúp đỡ, bây giờ đành phải bại lộ trước.

Trong Địa Phủ.

Lưu Ly vừa vào đã đứng trên cầu.

Cô trực tiếp rời khỏi cây cầu, đi được vài bước thì thấy Từ Tam bị xích sắt xuyên qua người.

Từ Tam liều mạng giãy giụa, nhưng có hai bóng đen đích thân áp giải. "Hử?

Ngươi từ đâu đến?" Một bóng đen lập tức bay đến trước mặt Lưu

Ly, chất vấn. "Ta muốn vào Thiên Đạo." Lưu Ly nói thẳng với hắn.

Bóng đen nghe vậy, ánh mắt hơi ngưng lại, nhận ra trên người Lưu Ly có khí tức của Luân Hồi Vương. "Luân Hồi Vương." Bóng đen gọi một tiếng, ngay sau đó một bóng đen khác xuất hiện. "Trên người cô ta có khí tức của ngươi, ngươi lại đến nhân gian sao?" "Ta không có, ta đến thế giới Sơn Hải." Luân Hồi Vương giải thích. "Nếu không có việc, không được rời khỏi Địa Phủ, Luân Hồi Vương, ngươi thật to gan." Bóng đen nói. "Ta sẽ xóa đi dấu vết ta để lại." Luân Hồi Vương nói xong, dùng hắc khí cuốn lấy Lưu Ly, nhanh chóng rời đi. "Luân Hồi Vương, nhớ lát nữa đến điện Diêm La, hội thẩm Từ Phúc." Bóng đen lại nói. "Hiểu rồi." Luân Hồi Vương nói một tiếng, rồi đưa Lưu Ly đến thung lũng Luân Hồi. "Ta có thể cho ngươi đi vào Luân Hồi Thiên Đạo, nhưng ta có một yêu cầu." "Ngài nói đi." Lưu Ly biết, nếu đối phương không cho mình đi, mình cũng không đi được.

Bóng đen từ cây khô bên cạnh bẻ một cành cây, đưa cho Lưu Ly. "Ngươi đến thế giới Sơn Hải, đánh Khương Công một trận, sau đó dùng cành cây vẽ một vòng tròn rồi vào, nhớ kỹ, đánh Khương Công phải đánh gãy cành cây mới thôi!" Bóng đen nói xong, đưa tay vẽ một vòng tròn.

Lưu Ly cầm cành cây bước vào vòng tròn, lập tức quay lại thế giới Sơn Hải.

Khương Công còn chưa kịp phản ứng vì sao Lưu Ly lại quay về, Lưu Ly đã cầm cành cây màu đen đánh ông một trận tơi bời. "A!" Cơn đau từ linh hồn khiến Khương Công, người vốn luôn già dặn điềm tĩnh, phải hét lên thảm thiết.

Lưu Ly ra tay không chút nương tình, còn Khương Công vốn định phản kháng, nhưng một câu nói của Lưu Ly đã khiến ông phải nuốt ngược vào trong. "Luân Hồi Vương nói rồi, nếu ông phản kháng, thì

chẳng khác nào đang tát vào mặt ngài ấy." Câu này Luân Hồi Vương không nói, đây là Lưu Ly sợ Khương Công sẽ đánh trả mình.

Dù sao, chính cô cũng muốn đánh ông.

Khương Công giơ tay lên, rồi lập tức hạ xuống.

Ông biết, đây là Luân Hồi Vương báo thù mình.

Mình tự ý giữ lại một luồng khí tức của Luân Hồi Vương, mở ra con đường đến Địa Phủ.

Chương 658

Bị đánh một trận, cũng là đáng đời.

Lưu Ly mỗi cú đánh đều rất mạnh, sau nửa ngày, Khương Công đã nằm bẹp trên đất không động đậy được, cành cây cũng bị đánh gãy.

Lưu Ly dùng nửa cành cây còn lại vẽ một vòng tròn trên đất, sau đó quay về Địa Phủ.

Khương Công nhìn nửa cành cây còn lại, cười rồi đưa tay nhặt lên. "Ha ha, ha ha." Khương Công lật người nằm ngửa, không nhịn được cười thành tiếng. "Đây mới là thứ thông đến Địa Phủ a." Cành cây này là cành của Minh Thụ đặc hữu của Địa Phủ, dùng nó có thể thông đến Địa Phủ.

Luân Hồi Vương tuy giận mình, nhưng vẫn chừa cho mình một con đường.

Có cành cây này, sau này bản thân mình và người của mình đều có thể tùy ý đến Địa Phủ, mà còn không bị Thập Điện Diêm La phát hiện. "Trận đòn này, đáng giá!" Khương Công thở phào nhẹ nhõm, tuy linh hồn đau đớn, nhưng rất thoải mái. ... ...

Trong Địa Phủ.

Lưu Ly đưa cành cây bị đánh gãy cho Luân Hồi Vương.

Luân Hồi Vương nhận lấy rồi tiện tay vứt sang một bên, thứ này đối với ông ta không có tác dụng gì nhiều.

Lưu Ly liếc nhìn, lén lút nhặt lên cất đi. "Ngươi cũng thông minh đấy, biết thứ này có thể đến Địa Phủ bất cứ lúc nào, bất cứ đâu." Luân Hồi Vương nhìn thấy, cũng không nói gì. "Thôi vậy, nể tình cha mẹ ngươi làm việc cho ta, tặng cho ngươi." Luân Hồi Vương nhàn

nhạt nói một câu, rồi đi đến trước Luân Hồi Thiên Đạo.

Lưu Ly nghe thấy cha mẹ mình, lập tức sững sờ. "Cha mẹ tôi, ở chỗ ngài sao?" Lưu Ly động lòng. "Đúng vậy, ngươi muốn gặp không?

Nếu gặp, ngươi sẽ không thể đến Thiên Đình." Luân Hồi Vương cười nhìn Lưu Ly, chỉ vào hai con đường phía sau. "Một con đường là Tu La Đạo, một con đường là Thiên Đạo, ngươi lựa chọn đi." Lưu Ly nhìn hai con đường, không chút do dự, bước lên Thiên Đạo.

Dù cô rất muốn gặp cha mẹ mình, nhưng cô hiểu rõ lúc này Người gác lăng cần sự giúp đỡ của mình hơn.

Đợi giải quyết xong Thiên Đình, mình sẽ đưa Chu Thánh đi gặp cha mẹ. "Nói trước, cành cây trong tay ngươi rất ngắn, chỉ cho phép một người quay lại Địa Phủ, hơn nữa Thiên Đình vô cùng nguy hiểm." Luân Hồi Vương nhắc nhở một câu.

Lưu Ly nghe câu này, liền bước ra khỏi Thiên Đạo. "Đúng vậy, Thiên Đình quá nguy hiểm, hay là đi gặp cha mẹ ngươi đi." Luân Hồi Vương mỉm cười gật đầu.

Nhưng Lưu Ly vừa lùi lại, nhân lúc Luân Hồi Vương không chú ý, nhanh chóng bẻ gãy một đoạn cành Minh Thụ, sau đó chạy thục mạng về phía Thiên Đạo.

Luân Hồi Vương đứng ngây ra tại chỗ, đầu óc có chút không phản ứng kịp. "Trả cành cây lại đây!" Luân Hồi Vương đuổi theo, nhưng vừa định bước lên Thiên Đạo, một tia sét đen đánh xuống, đẩy ông ta lùi lại. "Xin lỗi, đợi ta trở về sẽ bồi tội với ngài!" Cùng với một tia kim quang lóe lên, Lưu Ly không quay đầu lại tiến vào Thiên Đình.

Luân Hồi Vương lộ vẻ khổ sở, xoa xoa thái dương. "Là ta không ngờ đến nước này." Ông vốn tưởng Lưu Ly sẽ quay lại, không ngờ cô

quay lại để bẻ gãy cành Minh Thụ. "Luân Hồi Vương, ngươi ba lần bốn lượt để người ta lấy đi cành Minh Thụ, phạt ngươi ngàn năm tu vi, mười vạn năm âm đức, ngươi có nhận không?" Một giọng nói vang dội vang lên trên đầu Luân Hồi Vương. "Cái đó, ta và Thập Điện Diêm La là huynh đệ tốt, có thể để họ giúp ta san sẻ không?" Luân Hồi Vương mặt mày đau khổ nói. "Nếu họ bằng lòng, dĩ nhiên là có thể." Giọng nói vừa dứt, đã có chín bóng đen đứng sừng sững trên không trung.

Diêm La Vương: "Không, ta, Diêm La Vương, không có huynh đệ như ngươi." Tần Quảng Vương: "Ta, Tần Quảng Vương, hôm nay cùng Luân Hồi Vương ân đoạn nghĩa tuyệt." Sở Giang Vương: "Ai cũng biết, Địa Phủ chỉ có Cửu Điện Diêm La, Luân Hồi Vương là ai?

Chúng ta không quen." Ngũ Quan Vương: "Nghiệp do Luân Hồi Vương tự tạo, không liên quan đến chúng ta!" Các vị Diêm Vương lần lượt phủi sạch quan hệ với Luân Hồi Vương.

Luân Hồi Vương: .....

Hình phạt lập tức giáng xuống, tước đoạt ngàn năm tu vi và mười vạn năm âm đức của Luân Hồi Vương.

Điều này khiến Luân Hồi Vương vốn đã đen đủi, lại càng đen hơn. "Luân Hồi Vương, mau đến điện Diêm La, thẩm vấn Từ Tam, có một bộ phận kẻ thù đã nhập luân hồi, cần ghi chép của ngươi." Diêm La Vương nói xong, biến mất trên không trung.

Luân Hồi Vương nghe vậy, hít một hơi thật sâu rồi nói: "ĐM (thảo mãnh thảo), lão tử không quen biết các ngươi!" Nói xong, Luân Hồi Vương trực tiếp phong bế thung lũng Luân Hồi tự kỷ.

Nhưng lúc phong bế, ông vẫn ném bản ghi chép đến điện Diêm La.

Mỗi người nhập luân hồi đều được ghi chép lại trong sách, tiện

cho việc quản lý. ... ...

Thiên Đình.

Chu Thánh và Người giữ mộ tìm kiếm chư thần, còn chư thần thì luôn chú ý đến hành động của hai người, mỗi khi hai người họ đến gần, chư thần sẽ lập tức rời đi. "Đây là Thiên Đình, mọi hành động của chúng ta đều nằm trong tầm mắt của họ." Người giữ mộ dừng bước, quay đầu nói với Chu Thánh. "Tôi cũng nhận ra rồi, mỗi lần chúng ta cảm ứng được thần khí, họ sẽ lập tức biến mất." Chu Thánh gật đầu nói.

Người giữ mộ lấy ra Trảm Thần Đài, quay đầu nhìn Chu Thánh, nói: "Đặt tay của anh lên trên." Vì tin tưởng Người giữ mộ, Chu Thánh đặt tay lên Trảm Thần Đài.

Người giữ mộ thúc đẩy Trảm Thần Đài, đao áp lập tức hạ xuống. "Keng!" Đao áp hạ xuống, chém đứt một ít móng tay của Chu Thánh.

Sau đó, Người giữ mộ lại lấy vài sợi tóc của Chu Thánh, dung hợp lại rồi thu vào Trảm Thần Đài, tạo ra mười phân thân, bao gồm cả chính Người giữ mộ. "Phân thân này có khí tức của anh, có xích sắt màu đỏ chống đỡ, chư thần không dễ phát hiện." Người giữ mộ giải thích.

Một lúc xuất hiện mười phân thân, dù là chư thần cũng khó phân biệt thật giả. "Đi!" Người giữ mộ khẽ động đầu ngón tay, phân thân của hai người đi về tứ phía, tìm kiếm chư thần.

Còn hai người thật cũng đang tìm kiếm.

Như vậy, có thể mê hoặc được chư thần.

Hoặc là chư thần trốn không lộ diện, nhưng họ không lộ diện sớm muộn gì cũng bị tìm ra.

Còn một khi họ lộ diện, thì phải xem vận may của họ.

Gặp phải phân thân giả, có thể thoát một kiếp, gặp phải người thật, thì cả Chu Thánh và Người gác lăng đều sẽ không nương tay.

Hai người tiếp tục tiến lên, còn chư thần cảm ứng được khí tức của Người gác lăng và Người giữ mộ tăng lên, không khỏi trở nên nghiêm trọng.

Những khí tức này hoàn toàn giống hệt nhau, họ không xác định được thật giả.

Cùng lúc đó, ngoài Nam Thiên Môn.

Lưu Ly chân đạp mây bay, nhanh chóng đến Nam Thiên Môn.

Cô nhìn Nam Thiên Môn, không lập tức đi vào, mà ngụy trang một phen, ngụy trang khí tức của mình thành thần tính.

Tây Vương Mẫu vốn là thần, truyền thừa bà truyền cho Lưu Ly cũng mang theo thần tính.

Lúc này Lưu Ly phát huy thần tính đến cực hạn, ngụy trang mình thành một vị thần.

Cô muốn tìm Người gác lăng trước, không muốn gặp thần trước.

Cô đến để giúp Người gác lăng, chứ không phải đến làm con tin cho thần, trở thành chướng ngại của Người gác lăng.

Sau khi Lưu Ly bước vào Nam Thiên Môn, cô phóng thích khí tức của mình và bay nhanh vào trong.

Vừa vào, cô đã cảm nhận được vài luồng khí tức đang dò xét mình, nhưng cô đã ẩn giấu khí tức của mình thành thần.

Dù bị phát hiện, cũng không có chuyện gì lớn.

Sau khi bị dò xét một lượt, những khí tức đó đều thu liễm lại, họ cũng đang nghi ngờ, là vị thần nào đang hành động một mình.

Chương 659

Nhưng họ không quan tâm, bây giờ họ đều đang trốn tránh Người gác lăng và Người giữ mộ.

Còn Lưu Ly vào trong, phóng thích khí tức của mình, tìm kiếm Người gác lăng.

Dưới lớp thần tính, cô phóng ra một luồng khí tức tử sĩ rất nhạt, chỉ có Người gác lăng mới cảm ứng được.

Còn cô, cũng cảm ứng được Người gác lăng và Người giữ mộ, nhanh chóng đi tìm.

Khi cô bay về phía Người gác lăng gần mình nhất, Người gác lăng và Người giữ mộ lập tức tấn công cô.

Người giữ mộ đã thiết lập một chương trình trong cơ thể của phân thân giả, chỉ cần gặp thần là ra tay.

Và họ đã xem Lưu Ly là một vị thần. "Các người làm gì vậy?" Lưu Ly vừa né tránh vừa lớn tiếng chất vấn.

Chất lượng của Người giữ mộ và Người gác lăng giả tốt đến bất ngờ, ngay cả Lưu Ly cũng không phát hiện ra.

Lưu Ly né tránh đòn tấn công của Người gác lăng và Người giữ mộ, không phản kháng.

Tuy phân thân giả thực lực không mạnh, nhưng hai người liên thủ, Lưu Ly vẫn khá khó chống đỡ, chủ yếu là cô không phản kích.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Chu Thánh đồng thời cảm ứng được hai luồng khí tức, một luồng là của thần, ở ngay phía trước không xa, một luồng là của Lưu Ly.

Khí tức của Lưu Ly anh vô cùng quen thuộc. "Em ấy đến rồi." Chu Thánh dừng bước.

Chu Thánh nhìn về phía trước, lại nhìn về phía sau, cuối cùng quay đầu nhìn Người giữ mộ. "Viên Xá Lợi Tử này cho anh phòng thân, tôi đi đón Lưu Ly." Chu Thánh nói xong, quay người rời đi.

Cùng lúc đó, các vị thần cũng phát hiện Người gác lăng và Người giữ mộ đã tách ra, lập tức xuất động.

Đây là cơ hội của họ, một khi Người gác lăng và Người giữ mộ tách ra, họ có thể tiêu diệt từng người một.

Chu Thánh rời đi, đã phá vỡ sự cân bằng mong manh. "Giết Người gác lăng trước!" Các vị thần tập hợp trong thời gian ngắn, uy thế trực tiếp áp đảo Người giữ mộ.

Bên trong Nam Thiên Môn.

Lưu Ly bị ép đến hết cách, phải lấy ra vũ khí của mình. "Chu Thánh, anh tỉnh lại đi, em là Lưu Ly." Lưu Ly lớn tiếng nói.

Nhưng Chu Thánh và Người giữ mộ giả làm như không nghe thấy, họ không có ý thức, chỉ biết tấn công theo bản năng.

Lưu Ly thấy họ lại lao đến, quyết đoán ra tay đối phó với Người gác lăng và Người giữ mộ.

Nhưng cô tấn công theo kiểu phòng thủ, chỉ đẩy lùi Chu Thánh và Người giữ mộ. "Ai, nếu tôi không đến, các người sớm đã bị chư thần khống chế rồi, vẫn phải dựa vào tôi thôi." Lưu Ly tưởng rằng, Chu Thánh và Người giữ mộ bị chư thần khống chế, nên mới tấn công mình. "Tỉnh lại!" Lưu Ly ngưng tụ bảo châu thành một cây búa, điên cuồng đập vào đầu Người giữ mộ.

Đánh Chu Thánh cô còn không nỡ, nên đánh Người giữ mộ.

Hai người chỉ cần có một người tỉnh lại, thì người còn lại cũng sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Người giữ mộ bị Lưu Ly tấn công điên cuồng, thân thể ngày càng cứng đờ.

Lưu Ly tưởng đã có tác dụng, lại tăng tốc độ. "Binh binh binh..." Sau vài cú búa liên tiếp, Người giữ mộ trực tiếp ngã xuống, thân thể hóa thành một sợi xích sắt màu đỏ. "Giả... giả..." Lưu Ly muộn màng nhận ra, Người gác lăng và Người giữ mộ trước mắt đều là giả.

Nói cách khác, mình đã phí công đánh nửa ngày trời?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lưu Ly tối sầm lại, một búa đập nát đầu Chu Thánh giả. "Dám đánh bà!" Đập nát đầu Chu Thánh giả, Lưu Ly vẫn chưa hả giận, lại đập loạn xạ vào người Chu Thánh giả, cho đến khi đánh hỏng hoàn toàn.

Chu Thánh vừa đến nơi, nhìn thấy Lưu Ly đang trút giận, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhưng anh vẫn cố nén cười tiến lên hỏi: "Sao em lại đến đây?" Lưu Ly đi về phía Chu Thánh, nhìn thẳng vào anh: "Anh đột nhiên đến Thiên Đình, cũng không gọi em." "Anh cũng muốn đưa em đi cùng, nhưng em vẫn đang hấp thu truyền thừa của Tây Vương Mẫu." Chu Thánh có chút lúng túng nói. "Anh nói dối." Lưu Ly có thể nhìn thấu Chu Thánh đang nói dối mình. "Được rồi, được rồi, lần sau đưa em đi, lần sau đưa em đi." Chu Thánh nhẹ nhàng an ủi, ôm nhẹ Lưu Ly. "Nếu anh chết, anh nghĩ em sống còn có ý nghĩa gì không?

Em muốn cùng anh hoạn nạn có nhau." Lưu Ly vùi đầu vào lồng ngực Chu Thánh, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

Còn Người giữ mộ ở phía bên kia, vừa đi được vài bước, đã bị chư thần vây công.

Các vị thần từ bốn phương tám hướng thúc đẩy thần khí tấn công Người giữ mộ, Người giữ mộ dùng Trảm Thần Đài chống đỡ một cách cứng rắn. "Người giữ mộ, đi chết đi!" Chư thần lại phát động tấn công, khiến Người giữ mộ không còn sức phản kháng, tình cảnh càng thêm khó khăn, bị đánh bay ra ngoài trong nháy mắt, đập mạnh vào một bức tường có góc cạnh, toàn thân bị thương, miệng phun máu tươi. "Phụt!" Người giữ mộ dùng tay chống xuống đất, khó khăn đứng dậy. "Giết!" Chư thần không cho Người giữ mộ cơ hội thở dốc, đợt tấn công tiếp theo nối đuôi nhau kéo đến. "Phá!" Người giữ mộ trực tiếp cho nổ Xá Lợi Tử, vụ nổ cực lớn trực tiếp hất văng ông ta bay ra ngoài.

Người gác lăng cho nổ Xá Lợi Tử, là vì anh có thể khống chế phương hướng và phạm vi vụ nổ, nhưng ông ta thì không.

Dù sao, Xá Lợi Tử là do Khương Công chuyên môn luyện chế cho Người gác lăng. "Truy!" Chư thần tuy bị ảnh hưởng trong vụ nổ, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Họ nhanh chóng phản ứng lại, truy kích Người giữ mộ.

Còn Chu Thánh đang ôm Lưu Ly nghe thấy tiếng nổ lớn, liền biết Người giữ mộ bị đánh rồi.

Nếu không bị dồn vào đường cùng, ông ta sẽ không dễ dàng sử dụng Xá Lợi Tử. "Người giữ mộ có nguy hiểm, chúng ta mau qua đó." Chu Thánh nói, dắt tay Lưu Ly, nhanh chóng chạy đến vị trí vụ nổ.

Nhưng khi anh đến nơi, nơi đây đã tan hoang, tất cả các công trình kiến trúc dưới tác động của vụ nổ đều biến thành đống đổ nát.

Trên mặt đất còn có không ít vết máu, không cần đoán cũng biết là của Người giữ mộ, dù sao thần thì không chảy máu. "Uy lực của vụ nổ rất lớn, Người giữ mộ có lẽ cũng bị ảnh hưởng." Chu Thánh nhìn vết máu, nghiêm túc phân tích một hồi. "Bên này có hoạt động quy mô

lớn của thần linh." Lưu Ly chỉ về phía bên cạnh, cô cảm nhận được thần linh ở đó đặc biệt nhiều, và còn đang di chuyển với tốc độ cao.

Có thần tính, Lưu Ly có thể cảm nhận được vị trí của chư thần.

Giữa các vị thần, có thể cảm ứng lẫn nhau. "Được." Chu Thánh đứng dậy, đuổi theo về phía bên cạnh.

Chư thần đang truy kích Người giữ mộ, còn Chu Thánh và Lưu Ly đang truy kích chư thần.

Người giữ mộ vốn đã bị thương, sau khi bị dư chấn của vụ nổ ảnh hưởng, thương càng thêm thương, trực tiếp trọng thương khó có sức phản kháng.

Ngay cả việc trốn tránh sự truy đuổi của chư thần, cũng là dựa vào ý chí kiên cường mà liều mạng chạy về phía trước.

Ông biết mình không thể dừng lại, một khi dừng lại bị chư thần chém giết, chỉ còn lại một mình Chu Thánh, sẽ rất khó đối phó với chư thần Thiên Đình. "Sau lưng chúng ta có Người gác lăng, đừng truy kích quá lâu, đến phía trước chặn đường." "Phía trước là cung điện của ai, mau thúc đẩy, chặn Người giữ mộ lại." Trong lúc chư thần nói chuyện, một cánh cửa cung điện trước mặt Người giữ mộ từ từ mở ra.

Người giữ mộ nhìn cung điện trước mắt, lại nhìn sang hai bên.

Phía trước ông không có đường, chỉ có một tòa cung điện. "Người gác lăng, ta đợi ngươi!" Người giữ mộ nghiến răng, xông vào đại điện, tiện tay đóng cửa lại.

Chư thần cũng đuổi tới. "Ha ha ha ha, chạy vào cung điện của ta, hắn chết chắc rồi!" "Để tránh Người gác lăng đuổi kịp, để lại một nửa người cản Người gác lăng, nửa còn lại theo ta giết Người giữ mộ!" "Được!" Chư thần nhanh chóng đưa ra quyết định, một nửa số

thần ở lại chặn đường, nửa còn lại xông vào đại điện.

Cung điện này vốn là thần điện, họ có thể dễ dàng mở ra.

Khi họ xông vào, Người giữ mộ cưỡng ép triệu hồi Trảm Thần Đài, giao chiến với chư thần.

Chương 660

Còn Chu Thánh đuổi theo sau, bị nửa số thần còn lại chặn lại.

Chư thần không dám ra tay, chỉ có thể bố trí kết giới ngăn cản. "Phá!" Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp dùng Xá Lợi Tử phá nổ, phá tan phòng ngự của chư thần.

Khi phòng ngự của chư thần bị phá, Chu Thánh đi đầu xông vào. "Anh vào trước đi, em giúp anh chặn bọn họ." Lưu Ly theo sau, ngón tay chỉ một cái, trọng lực cường đại lập tức ép chư thần xuống mặt đất. "Thì ra ngươi chính là vị thần đột nhiên xuất hiện!" "Ngươi không phải thần, ngươi chỉ có được truyền thừa của thần!" "Chắc chắn là truyền thừa của kẻ phản bội Tây Vương Mẫu!" "Tây Vương Mẫu đáng chết, ngươi cũng đáng chết!" Chư thần tấn công Lưu Ly, Lưu Ly quấn lấy bọn họ.

Còn Người giữ mộ trong cung điện đã kiệt sức.

Bây giờ ông ta lảo đảo, như thể có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Người giữ mộ mơ màng, nhìn thấy Chu Thánh đang cố gắng đuổi vào, liền mỉm cười. "Lấy cái mạng này của ta, chôn cùng một nửa số thần, đủ rồi!" Người giữ mộ cười xong, toàn thân bốc cháy, khí tức không ngừng tăng vọt. "Người gác lăng, giết!" Người giữ mộ hét lớn một tiếng, giọng nói vô cùng dứt khoát.

Chu Thánh vừa đến cửa điện, nhìn Người giữ mộ đang bốc cháy, hét lớn một tiếng: "Đừng!" "Cửa, đóng lại." Người giữ mộ cười nói.

Chu Thánh nghiến răng, vốn định vào trong, nhưng Trảm Thần Đài đã trực tiếp chặn cửa lại.

Khóe mắt Chu Thánh rưng rưng, trong tay xuất hiện ba viên Xá

Lợi Tử. "Các ngươi, đi chôn cùng ông ấy đi!" Trong cung điện.

Người giữ mộ toàn thân bị lửa thiêu đốt, từ trong ra ngoài.

Ông dung nhập vào Trảm Thần Đài, kích hoạt hoàn toàn tiềm năng của Trảm Thần Đài, mang theo Trảm Thần Đài chém giết chư thần. "Điên rồi, điên rồi!" Chư thần điên cuồng chạy ra ngoài, một khi bị phong tỏa trong cung điện, sẽ bị Trảm Thần Đài chém giết.

Còn Chu Thánh bên ngoài nhỏ máu lên Hiên Viên Kiếm, kích phát hung tính của Hiên Viên Kiếm, phong tỏa cửa cung điện.

Mình đến muộn rồi, một mình Người giữ mộ căn bản không thể chống lại chư thần, bị buộc phải tự sát. "Đây là sự giải thoát của ta, ngươi không cần phải áy náy, trường sinh đối với ta chính là lời nguyền." "Trong mấy ngàn năm qua, ta lang thang trong dòng sông thời gian, đã chứng kiến quá nhiều bi hoan ly hợp." "Ta muốn trở về thế giới của ta, nhưng ta biết không thể trở về được nữa, có lẽ chết đi, đối với ta mới là tốt nhất." "Người gác lăng, một chặng đường gió, một chặng đường nước, ta chỉ đi cùng ngươi đến đây thôi." "Ngươi là người bạn duy nhất ta quen biết trong mấy ngàn năm qua, cũng vì ngươi, ta đã biết rất nhiều chuyện, sau khi ta chết ngươi nhất định phải ngăn cản chư thần quay về!" Giọng nói của Người giữ mộ truyền ra từ trong cung điện, an ủi Chu Thánh.

Chu Thánh lặng lẽ nhắm mắt, khóe mắt có giọt lệ lăn dài. "Xin lỗi, là tôi đến muộn." Giọng Chu Thánh mang theo sự áy náy, nếu lúc đó mình cẩn thận hơn một chút, gọi Người giữ mộ cùng rời đi, ông ấy đã không bị chư thần dồn vào đường cùng. "Ta đã nói rồi, không trách ngươi, sau khi ta chết hồn quy Hoàng Tuyền, ta sẽ đợi ngươi ở Địa Phủ." Giọng nói của Người giữ mộ đột ngột im bặt, và trong cung điện bùng phát một vòng sáng năng lượng khổng lồ. "Ông..." Vòng sáng chói mắt lan tỏa, tỏa sáng trong vũ trụ.

Người trên toàn Trái Đất, dường như nhìn thấy hai mặt trời.

Khi vòng sáng kết thúc, cuộc đời của Người giữ mộ cũng theo đó mà khép lại.

Cung điện vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bên trong đã tan hoang.

Thân ảnh của chư thần lảo đảo, cơ thể họ gần như hoàn toàn mục nát, máu thịt không còn, xương cốt nứt vỡ, lạc ấn trong đầu như ngọn nến lay lắt trong gió, dường như có thể tắt lịm bất cứ lúc nào.

Một nửa số thần, lúc này chỉ còn lại bảy tám người, đều trọng thương hấp hối.

Còn thần khí của họ thì rơi trên đất, mất đi thần tính.

Chu Thánh đợi mọi chuyện lắng xuống, đẩy cửa cung điện bước vào.

Bên trong, đã không còn bất kỳ khí tức nào của Người giữ mộ, ông đã hoàn toàn tan biến.

Trảm Thần Đài cũng vỡ thành từng mảnh trên đất.

Chu Thánh hít một hơi thật sâu để bình ổn tâm trạng, rồi xách Hiên Viên Kiếm, đi về phía mấy vị thần yếu ớt đó.

Họ lúc này đã không còn khả năng phản kháng, tổn thương do Trảm Thần Đài gây ra cho họ quá lớn. "Sự tích lũy mấy ngàn năm bùng phát trong chốc lát, không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy." "Bọn ta thua rồi." "Bọn ta là thần, không phải súc sinh mặc cho người ta giết mổ." Các vị thần tuy không phản kháng, nhưng họ cũng không muốn mặc cho Chu Thánh giết mổ.

Là thần, dù phải chết, họ cũng muốn đứng thẳng mà chết.

Nhưng Chu Thánh không để họ được như ý, khi họ đang đốt cháy bản thân, Chu Thánh một cước đá văng họ ra, sau đó dùng Hỗn Độn

Châu thu thập lạc ấn của họ lại. "Ta sẽ giày xéo các ngươi!" Chu Thánh giẫm chư thần dưới chân, cho họ sự sỉ nhục tột cùng. "To gan, bọn ta là thần!

Ngươi dám..." "A!" Lời của chư thần còn chưa nói xong, Chu Thánh đã dùng lửa đốt, dùng sấm sét đánh tan.

Để họ hồn phi phách tán trong sự khuất nhục, để họ chết đi trong sự khuất nhục.

Giải quyết xong bọn họ, Chu Thánh đi về phía trung tâm đại điện đổ nát, nơi đó còn có một ngọn lửa màu xanh nhạt.

Là ngọn lửa tàn mà Người giữ mộ để lại.

Chu Thánh cẩn thận nâng nó lên, đặt vào Hỗn Độn Châu. "Ta sẽ phong ấn chư thần, sau đó đến Địa Phủ tìm ngươi." Chu Thánh nói xong, quay người bước ra khỏi đại điện.

Khi anh ra ngoài, cung điện cũng sụp đổ.

Người giữ mộ bằng sức một mình, đã giải quyết gần một nửa số thần linh của Thiên Đình.

Nửa còn lại, Chu Thánh có lòng tin sẽ giữ chân được họ.

Chư thần ở phía Lưu Ly cảm ứng được nửa số thần linh còn lại hoàn toàn biến mất, lập tức biến mất khỏi chỗ cũ.

Họ biết lúc này Người gác lăng đang nổi giận, một khi gặp phải, có thể anh ta sẽ không chết không thôi với bạn.

Hơn nữa trong tay anh ta còn có Xá Lợi Tử, một khi anh ta nổi điên ném bom bừa bãi, thì bọn họ đều sẽ toi đời.

Bây giờ cách tốt nhất là trốn đi, đợi Thiên Đình giáng lâm Trái Đất.

Lưu Ly nhìn chư thần đi xa, nhanh chóng đi tìm Chu Thánh, lại

phát hiện Chu Thánh lúc này đang ngồi trên ngưỡng cửa nhìn vào đống đổ nát bên trong. "Người giữ mộ..." "Chết rồi." Chu Thánh bình thản nói. "Là em đến không đúng lúc." Lưu Ly có chút tự trách.

Nếu cô không đến, Người gác lăng và Người giữ mộ cũng sẽ không tách ra, sự cân bằng mong manh cũng sẽ không bị phá vỡ. "Không trách em, đợi giải quyết xong Thiên Đình, chúng ta có thể đến Địa Phủ tìm ông ấy." Chu Thánh bình thản nói.

Anh không trách Lưu Ly, là do chính mình không cân nhắc chu đáo. "Đi thôi, chư thần vẫn chưa giải quyết xong." Chu Thánh đứng dậy từ ngưỡng cửa, bây giờ anh không có thời gian để buồn bã.

Thiên Đình ngày càng gần Trái Đất, mình phải nhanh chóng. "Ừm, em giúp anh tìm họ." Lưu Ly gật đầu, đi trước dẫn đường.

Chư thần lúc này, đang tụ tập trong điện Lăng Tiêu, nhưng thần vị đã trống đi không ít. "Thật không ngờ, uy lực tự bạo của Người giữ mộ lại mạnh đến vậy." "Là bọn ta đã sơ suất, ông ta là người trường sinh, sự tích lũy mấy ngàn năm bùng phát trong một sớm một chiều, thần cũng không chống đỡ nổi." "Bây giờ phải nghĩ cách đối phó với Người gác lăng, bên cạnh hắn có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, có thể tìm được bọn ta." "Người gác lăng còn khó đối phó hơn Người giữ mộ, các vị tự tìm đường sống đi!" Vị thần đó nói xong, lập tức biến mất tại chỗ.

Ông ta muốn trốn một mình, tập trung lại mục tiêu quá lớn. "Đúng vậy, hành động một mình đi, xem ai vận khí không tốt bị tìm thấy trước." Các thần linh khác lần lượt giải tán, có người trốn vào cung điện của mình, có người trốn trong Thiên Trì của Thiên Đình.

Họ phân tán trốn tránh, chính là muốn kéo dài thời gian.

Chỉ cần kéo dài đến khi Thiên Đình giáng lâm Trái Đất, dù chỉ còn một vị thần, cũng có thể tuyệt địa cầu sinh.

Còn Chu Thánh và Lưu Ly cũng đã đến ngoài điện Lăng Tiêu, là do Lưu Ly dẫn đường. "Họ chạy rồi." Lưu Ly vừa đến, đã cảm tri được chư thần đã phân tán bỏ chạy. "Ừm, vào xem thử." Chu Thánh bước vào điện Lăng Tiêu, vừa vào đã thấy trong đại điện có không ít thần vị, vô cùng xa hoa.

Trên ngai vị chính còn đặt một thần vị lớn nhất, trước thần vị có một chiếc bàn, trên bàn đặt một chiếc tỷ ấn, nhưng xem ra, chắc là chưa từng có ai ngồi lên.

Chu Thánh đi lên, phía trước có một lớp rào cản. "Ông!" Hiên Viên Kiếm khẽ rung lên, phá vỡ rào cản, Chu Thánh lúc này mới thuận theo bậc thang đi lên, đứng trước ngai vị chính, quay người lại.

Trong nháy mắt, trong mắt anh xuất hiện giang sơn xã tắc, xuất hiện cả thế giới.

Chương 661

Hơn nữa cả thế giới, mình có thể tùy ý nắm giữ, điều động sức mạnh của cả thế giới.

Ngồi lên đó, liền có được quyền lực chúa tể thiên hạ thương sinh, mình muốn họ chết thì họ chết, muốn họ sống thì họ sống.

Sức quyến rũ vô cùng lớn, quyến rũ Chu Thánh ngồi xuống.

Chỉ cần ngồi xuống, cả thế giới đều nằm trong tầm kiểm soát.

Đây chính là thần, thần chí cao vô thượng.

Những cảnh tượng trước mắt, đều đang dẫn dắt Chu Thánh ngồi xuống.

Chu Thánh đang trong trạng thái mơ màng, đầu óc chưa kịp phản ứng, cơ thể lại bất giác cong xuống muốn ngồi.

Hiên Viên Kiếm yên lặng nằm một bên không hề nhắc nhở Chu Thánh, nếu Chu Thánh chìm đắm trong thần quyền, thì không xứng làm chủ nhân của nó.

Lưu Ly ở bên cạnh cũng không biết nên nhắc nhở Chu Thánh thế nào, vì khi cô tiếp nhận truyền thừa của Tây Vương Mẫu, cũng suýt nữa vì thần quyền mà mất đi nhân tính.

May mà lúc quan trọng cô đã nghĩ đến Chu Thánh, tỉnh lại.

Bây giờ, chỉ có thể dựa vào chính Chu Thánh.

Lúc này, Chu Thánh nhìn thấy quyền lực vô thượng đang vẫy tay với mình.

Mình chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, là có thể nắm giữ sức mạnh đó.

Nhưng tay Chu Thánh không đưa ra, vì quyền lực này, anh không cần.

Anh chỉ nghĩ đến việc giải quyết xong các vị thần, mình có thể ở nhà trông con, lúc rảnh rỗi dắt con vào mộ cổ dạo chơi, tìm huyết thi nói chuyện phiếm.

Chứ không phải là khống chế chư thần, hưởng thụ sự cô độc vô tận. "Thần quyền này, ta không cần!" Chu Thánh vung tay đánh tan thần quyền, dựa vào ý chí lực mạnh mẽ thoát ra. "Ông!" Hiên Viên Kiếm lập tức bay vào tay Chu Thánh, dường như đã công nhận Chu Thánh.

Chu Thánh quay đầu nhìn ngai vị chính, lẩm bẩm: "Chắc hẳn người kia năm xưa, cũng đã trải qua cảnh tượng tương tự nhỉ?" Chu Thánh nghĩ đến đây, không khỏi lại nhìn về phía các thần vị. "Hừ." Chu Thánh khẽ hừ một tiếng, một kiếm chém nát ngai vị chính, chém nát thần quyền chí cao vô thượng.

Sau đó anh quay người, nhìn chiếc tỷ ấn trên bàn.

Chiếc tỷ ấn này, cũng là biểu tượng của thần quyền, có chiếc tỷ ấn này, là có thể khống chế chư thần, khống chế chúng sinh.

Chu Thánh giơ Hiên Viên Kiếm lên, đang định chém xuống thì Lưu Ly vội vàng hét lên: "Đợi đã." Kiếm của Chu Thánh dừng lại giữa không trung không hạ xuống, nhưng kiếm phong lại phá tan lớp sương tiên bao quanh tỷ ấn, để lộ ra chiếc tỷ ấn hoàn mỹ không tì vết. "Sao vậy?" Chu Thánh ngẩng đầu hỏi. "Chiếc tỷ ấn này có thể khống chế chư thần, chúng ta có thể mượn nó để trấn áp chư thần." Lưu Ly giải thích.

Chu Thánh nghĩ lại, hình như đúng là vậy.

Chiếc tỷ ấn này, có thể khống chế chư thần.

Anh cầm tỷ ấn lên, chiếc tỷ ấn nhỏ bé dường như nặng đến mấy chục vạn cân, vô cùng nặng.

Cầm trong tay, là đã nắm giữ thần quyền.

Hơn nữa ý niệm thần quyền, sẽ không ngừng xâm nhập vào lòng người, hơi không cẩn thận là sẽ bị ảnh hưởng. "Chẳng trách người kia năm xưa không phá hủy chiếc tỷ ấn này, căn bản không thể nắm giữ được." Chu Thánh lẩm bẩm.

Ý chí lực một khi không kiên định, sẽ lập tức bị hấp dẫn, bị thần quyền khống chế.

Chu Thánh đè nén sự bất an trong lòng, nắm chặt tỷ ấn nhìn Lưu Ly. "Đi thôi, em đưa anh đi tìm chư thần." Lưu Ly nói, đưa Chu Thánh rời khỏi điện Lăng Tiêu.

Trong điện Lăng Tiêu, dưới ngai vị chính có một bóng đen lặng lẽ chui ra. "Kẻ kế thừa ngốc nghếch, người kia năm xưa phong ấn ta dưới thần vị, không ngờ hôm nay lại bị ngươi giải phong." Bóng đen nhìn bóng lưng Chu Thánh rời đi, không nhịn được nói. "Ngươi muốn giết thần thì cứ giết thỏa thích, tuy chỉ là lạc ấn, nhưng dù sao cũng là dưỡng chất." Bóng đen nói, tiềm phục trên mặt đất, giống như một cái bóng, vô cùng không bắt mắt.

Sau khi rời khỏi điện Lăng Tiêu, Lưu Ly đưa Chu Thánh đến một cung điện gần nhất. "Phá!" "Trấn!" Chu Thánh dùng Hiên Viên Kiếm phá tan cửa cung điện, sau đó dùng tỷ ấn trấn áp thần linh bên trong.

Thần trong cung điện vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn, nhưng tỷ ấn đột nhiên bay vào, ông ta lập tức tuyệt vọng.

Chiếc tỷ ấn này là do tập hợp tinh hoa của sông núi, sông ngòi, nhật nguyệt, khí của thiên địa chúng sinh, lực của chư thần, rồi dùng bách kim đúc thành.

Nắm giữ tỷ ấn này, tương đương với nắm giữ cả thiên hạ, bao gồm cả chư thần.

Vốn dĩ chiếc tỷ ấn này là do chư thần đúc, đúc cho người kia, nhưng người kia đã từ bỏ việc chúa tể chư thần, chiếc tỷ ấn này cũng bị bỏ xó.

Không ngờ, tỷ ấn lại bị Người gác lăng lấy được, đối với chư thần mà nói, đây là đả kích lớn nhất.

Chu Thánh xách Hiên Viên Kiếm, chậm rãi đi vào. "Ngươi tự sát đi, ta không muốn làm bẩn kiếm của ta." Chu Thánh khinh thường nói. "Thần linh không thể bị sỉ nhục!" Thần linh tức giận. "Vậy thì ngươi đi chết đi!" Chu Thánh tay cầm trường mâu kim quang ném ra, trực tiếp xuyên qua cơ thể chư thần, xóa sạch lạc ấn của họ.

Thần linh không có thần khí, còn dễ dàng hơn giết cừu.

Lạc ấn bị xóa, nhục thân cũng theo đó mà tan biến.

Chu Thánh xóa sạch nhục thân xong, mới gọi Lưu Ly đi đến nơi tiếp theo.

Họ đi rồi, nhưng cái bóng lại ở lại.

Cái bóng di chuyển đến nơi chư thần chết, há miệng to hút lấy khí tức tàn dư mà lạc ấn thần linh để lại. "A, thức ăn ngon tuyệt." Bóng đen phát ra một tiếng ngâm dài thoải mái.

Cơ thể đen kịt của nó cũng xuất hiện những đường vân kinh mạch.

Còn những thần khí vỡ nát của thần linh, cũng bị nó nuốt hết.

Những thứ này đối với nó, đều là thuốc bổ tốt nhất.

Bóng đen ăn no uống đủ, hóa thành cái bóng tiếp tục theo sau Người gác lăng.

Dưới sự dẫn đường của Lưu Ly, Chu Thánh nhanh chóng tìm thấy Hỏa Thần.

Hỏa Thần trốn trong ngọn lửa, vòng lửa bao quanh, giống như một con nhím, triển khai phòng ngự toàn diện.

Nhưng, Chu Thánh có tỷ ấn, trực tiếp lôi Hỏa Thần ra khỏi vòng lửa. "Người gác lăng, đừng giết ta, ta nói cho ngươi một bí mật, bí mật liên quan đến người kia." Hỏa Thần sợ chết, vội vàng đầu hàng. "Ta không cần." Chu Thánh lạnh lùng nói. "Không, ngươi căn bản không hiểu, người kia trục xuất Thiên Đình, không phải là để trục xuất bọn ta!" Hỏa Thần vội vàng nói. "Thứ ông ta trục xuất, là vũ khí của các ngươi." Chu Thánh nói. "Ha, ngươi thật sự cho rằng người kia không có thực lực tiêu diệt bọn ta sao?

Ngươi thật sự cho rằng ông ta không đập nát được thần khí của chúng ta sao?" Hỏa Thần lạnh lùng nói.

Lời này, ngược lại đã khơi dậy sự tò mò của Chu Thánh.

Với thực lực của người kia, quả thực có thể phá hủy Thiên Đình, đập nát thần khí của chư thần.

Nhưng ông ta không làm vậy, mà lựa chọn trục xuất.

Đây cũng là điều khiến Chu Thánh băn khoăn ngay từ đầu, Chu Thánh vốn tưởng người kia không có khả năng phá vỡ, nhưng nghĩ kỹ lại, người kia sao có thể không có?

Hiên Viên Kiếm đều là của ông ta. "Tại sao?" Chu Thánh mở miệng hỏi. "Thả ta ra, ta sẽ nói cho ngươi!

Cùng lắm sau này Thiên Đình quay về Trái Đất, ta tha cho An Lạc!" Hỏa Thần lại mở miệng nói.

Chu Thánh nghe vậy, hơi do dự một chút, rồi lại ra tay tấn công Hỏa Thần.

Chương 662

"Bí mật, ta sẽ tự mình điều tra, không cần ngươi nói!" Chu Thánh trực tiếp tách lạc ấn của Hỏa Thần ra. "Ngươi sẽ hối hận." Hỏa Thần vừa nói xong, lạc ấn đã bị Chu Thánh xóa sạch.

Vòng lửa cũng bị Chu Thánh đánh tan, vỡ nát trên đất. "Đi." Chu Thánh dẫn Lưu Ly, đi đến nơi tiếp theo.

Nhưng trong lòng anh đã có thêm vài phần cảnh giác, có lẽ trong Thiên Đình tồn tại thứ mà ngay cả người kia cũng không giải quyết được, nên mới lựa chọn trục xuất Thiên Đình.

Còn mình tiến vào Thiên Đình là để tiêu diệt chư thần, điều này có phải chứng tỏ, thứ bẩn thỉu đó đã không còn rồi không?

Chu Thánh không chắc chắn, nhưng anh sẽ không dừng lại.

Đây là để trả thù cho Người giữ mộ, cũng là để hoàn thành nhiệm vụ của mình, bảo vệ Trái Đất.

Đại điện Hỏa Thần.

Cùng với sự sụp đổ của Hỏa Thần, đại điện cũng theo đó mà biến mất.

Vòng lửa của Hỏa Thần càng vỡ nát, ngọn lửa tắt lịm.

Để đảm bảo vũ khí của Hỏa Thần không thể hồi phục sinh lực, Chu Thánh còn tiến hành một phen thanh tẩy đối với vòng lửa.

Nhưng điều này đối với bóng đen mà nói, không có bất kỳ tác dụng nào.

Nó từ dưới vòng lửa vỡ nát đi ra, ăn hết di hài của Hỏa Thần, còn có tàn dư sau khi Hỏa Thần chết.

Tàn dư tinh thần hình thành sau khi chết, Chu Thánh không nhìn thấy được.

Bóng đen ăn một bữa no nê, xoa xoa bụng. "Suýt nữa để ngươi nói lỡ miệng rồi." Bóng đen khẽ cười.

Sự tồn tại của nó, chỉ có người kia năm xưa và một số ít chủ thần mạnh mẽ biết.

Chủ thần tuy thực lực không phân cao thấp, nhưng cũng có thứ tự trước sau.

Những người thành thần sớm nhất có Hỗn Độn, Âm Dương, Ngũ Hành... hơn mười người.

Họ hơn mười vị thần là những người thành thần sớm nhất, cũng là những người có thực lực mạnh hơn một chút, biết đến sự tồn tại của bóng đen.

Bóng đen này, thực ra không phải thứ gì khác, mà là cái bóng còn sót lại sau khi Xi Vưu chết, mang theo tất cả những cảm xúc tiêu cực và bóng tối của thời đại đó.

Bóng đen không có quá khứ và tương lai, không ở trong vô hình, cũng không có bất kỳ thực thể nào.

Không có vũ khí nào có thể giết chết nó, cũng không có bất kỳ vật chứa nào có thể nhốt nó lại.

Người kia năm xưa, cũng chỉ có thể dẫn nó đến Thiên Đình, liên hợp với chư thần phong ấn nó dưới ngai vị chính.

Chư thần dùng thần khí làm sức mạnh để liên tục phong ấn nó, còn Chu Thánh không chỉ đập vỡ không ít thần khí khiến nó hồi sinh, mà còn phá tan ngai vị chính phong ấn nó.

Sau khi hồi sinh, nó hấp thu tàn dư của thần linh, thực lực sẽ

được khôi phục thêm một bước.

Đợi khi Thiên Đình giáng xuống Trái Đất, mối nguy hại lớn nhất không phải là chư thần, chư thần chỉ muốn thống trị nhân gian, chúa tể vạn vật, còn nó là muốn nuốt chửng vạn vật.

Cũng chính vì nó nguy hại vô hạn, nên nó nguy hiểm nhất. "Người gác lăng a, cứ giết chóc thỏa thích đi, cung cấp sức mạnh liên tục cho sự trưởng thành của ta." Bóng đen phát ra một tiếng tán thưởng, vẻ mặt không giấu được sự vui mừng.

Nó dù đứng lên cũng chỉ là một cái bóng, giống như bị hai chiều hóa, mỏng manh một mảnh.

Bóng đen bám vào mặt đất, theo sau Chu Thánh... ... ...

Trong cung điện.

Thần linh trốn bên trong, đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Ông ta giấu lạc ấn của mình dưới sàn cung điện, để lại nhục thân, và để lại một dấu ấn tinh thần bên trong, do dấu ấn tinh thần chống đỡ cơ thể điều khiển thần khí, còn mình thì trốn bên dưới.

Chiêu kim thiền thoát xác này tuy tiêu hao rất lớn, nhưng có thể hoàn hảo tránh được Người gác lăng. "Bùm!" Một chiếc tỷ ấn trực tiếp phá tan cửa lớn bay vào, đè thần linh xuống đất.

Thần linh bị đè đến không ngẩng đầu lên được, nhưng thần khí của ông ta vẫn đang tấn công Chu Thánh. "Keng!" Thần khí va chạm với Hiên Viên Kiếm, phát ra âm thanh giòn tan.

Chu Thánh nghiêng sang phải một tấc, kiếm phong chỉ thẳng vào thần linh.

Thần linh vốn định điều khiển thần khí quay lại phòng thủ, nhưng thần khí còn chưa bay về, Hiên Viên Kiếm đã xuyên qua cơ thể thần

linh.

Còn thần khí bị Lưu Ly chặn lại, không thể đến gần Chu Thánh.

Sau khi thần linh chết, thần khí của ông ta cũng mất tác dụng, Chu Thánh dùng tỷ ấn phối hợp với Hiên Viên Kiếm, trực tiếp nghiền nát thần khí.

Giải quyết xong trận chiến trong phút chốc, Chu Thánh mới tiếp tục giết chóc.

Họ đi rồi, thần linh trốn dưới sàn nhà mới chui ra, chỉ là bây giờ ông ta vô cùng yếu ớt, khí tức không còn. "Tuy thần khí bị hủy, nhưng ta vẫn còn sống, chỉ cần trở về Trái Đất, ta sẽ có thể báo thù!" Thần linh nắm chặt nắm đấm nói. "Ôn Thần, ngươi vẫn nhát gan sợ việc như xưa nhỉ." Phía sau thần linh, một bóng đen đứng dậy. "Ngươi là ai?" Ôn Thần bị bóng đen đột nhiên xuất hiện dọa cho giật nảy mình. "Ta là ai?

Ôn Thần, ngươi thật không biết xấu hổ a, năm xưa theo ta rất tốt, thấy người kia trỗi dậy, quay đầu lại giết mười mấy bộ lạc của ta rồi đầu hàng người kia." "Mỗi khi chiến tranh, ngươi luôn trốn phía sau thả ôn dịch tàn sát bộ lạc của ta, nếu không phải ta bị người kia kiềm chế, ta đã lột da ngươi đầu tiên rồi." Bóng đen mỗi lần nói ra một chuyện, Ôn Thần lại kinh hãi thêm vài phần. "Ngươi... ngài... ngài rốt cuộc là ai?" Ôn Thần bị dọa đến ngồi bệt xuống đất, liên tục lùi về sau, ngay cả giọng nói cũng thay đổi. "Ta là ai, ngươi nghĩ xem?" Bóng đen từng bước tiến lại gần, tuy không có khí thế bùng nổ, nhưng lại dọa cho Ôn Thần không dám nhìn thẳng. "Không thể nào!

Ngài... ngài... ngài bị Hiên Viên Kiếm chém đầu, hồn quy thượng thiên, nhục thân chôn dưới đất, máu huyết quy về Hoàng Hà, không thể nào còn sống được!" Ôn Thần bị dọa đến nói năng không rõ ràng.

Sau khi Xi Vưu chết, máu thịt thậm chí cả linh hồn gần như hoàn

toàn bị tiêu diệt, chắc chắn không có khả năng tái sinh.

Nhưng bóng đen trước mắt, lại cho Ôn Thần cảm giác, giống như từng đối mặt với bá chủ Xi Vưu vậy. "Hắn đã chết, nhưng ý chí của hắn vẫn còn." Bóng đen cười một tiếng, đưa tay tóm lấy Ôn Thần, giống như đang tóm một con gà con vậy. "Xi Vưu đại nhân, Xi Vưu đại nhân tôi sai rồi, năm xưa tôi bị người kia uy hiếp dụ dỗ, bất đắc dĩ mới đầu hàng hắn, xin Xi Vưu đại nhân tha tội, thuộc hạ nguyện ý theo Xi Vưu đại nhân chinh chiến sa trường!" Ôn Thần vội vàng quỳ xuống cầu xin tha mạng, vô cùng sợ hãi.

Bóng đen khẽ cười, một ngụm cắn đứt nửa người Ôn Thần. "Sự đóng góp lớn nhất của ngươi đối với ta, chính là cung cấp một chút năng lượng cho sự hồi phục của ta." Ôn Thần nghe vậy vô cùng hoảng sợ, cơ thể không ngừng run rẩy.

Bóng đen cũng không nói nhiều lời vô ích, một ngụm nuốt chửng Ôn Thần.

Sau khi ăn Ôn Thần, trên đầu bóng đen hình người mọc ra hai cái sừng nhỏ, giống như sừng trâu, nhưng cũng là cái bóng. "Quả nhiên, thần linh hoàn chỉnh mới là ngon nhất." Bóng đen cảm khái một tiếng.

Nó cũng nuốt chửng thần khí của Ôn Thần vào bụng.

Thần khí tuy vỡ nát, nhưng năng lượng không hề tiêu tan, dù đã được thanh tẩy, cũng sẽ còn sót lại.

Đây là thuốc bổ tốt nhất của bóng đen.

Sau khi ăn xong Ôn Thần, bóng đen không vội đuổi theo Chu Thánh, nó cũng lo mình đi quá gần sẽ bị phát hiện.

Thực lực của nó bây giờ chưa hồi phục, một khi bị Chu Thánh phát hiện, sẽ bị phong ấn lại.

Dù sao khi thực lực chưa hồi phục, phải tạm thời lẩn tránh.

Chương 663

Nó đứng ngoài Nam Thiên Môn, ánh mắt xuyên qua lớp mây dày, nhìn Trái Đất không xa. "Ngươi thật sự đã chết sao?" Bóng đen lộ vẻ suy tư, có chút không chắc chắn, người từng chém giết Xi Vưu, thật sự đã chết sao? "Hiên Viên Kiếm của ngươi thất lạc bên ngoài, truyền thừa của ngươi bị người ta kế thừa, ngươi đã chết, nhưng ngươi không thể nào chết được." "Ngươi đang sống, nhưng ngươi không thể nào sống được, ngươi là người, vậy ngươi rốt cuộc ở đâu?" Bóng đen nghĩ rất lâu, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng, suy đoán nơi mà người kia có thể tồn tại.

Nhưng hồi tưởng lại một hồi, nó vẫn không thể nghĩ ra nơi mà Hoàng Đế có thể tồn tại. "Có lẽ, giết chết người kế thừa của ngươi, là có thể thông qua hắn tìm được ngươi." Bóng đen nói xong, biến mất khỏi Nam Thiên Môn.

Nó phải tiếp tục đi ăn rồi.

Trong khoảng thời gian nó rời đi, Chu Thánh lại chém giết một vị thần linh.

Thần linh đơn độc gặp anh, gần như không có sức phản kháng.

Đòn tấn công của Chu Thánh cũng rất đơn giản, dùng tỷ ấn trấn áp, rồi dùng Hiên Viên Kiếm chém giết.

Trung tâm Thiên Trì.

Một ý chí của thần linh phát ra, ẩn náu dưới Thiên Trì để họp. "Chúng ta cứ trốn mãi thế này, sớm muộn gì cũng bị Người gác lăng giết sạch!" "Hắn đã có được Ấn Tỳ, chúng ta đối mặt với hắn hoàn toàn không có sức chống trả." "Sớm biết vậy thì bọn ta đã phong tỏa Lăng Tiêu Điện rồi." "Bây giờ không phải lúc than vãn, mà là làm thế

nào để tránh né sự truy sát của Người gác lăng." "Ấn Tỳ trong tay hắn là khắc tinh của chúng ta, không có cách nào đối phó." "Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết sao?" "Không, chúng ta vẫn còn một cách, đó là đưa Người gác lăng đến chiến trường thượng cổ!" "Chiến trường thượng cổ?" "Không sai, ta nhớ trong tay Hỗn Độn Thần có một cánh cổng đồng xanh, phía sau cánh cổng đó có thể thông đến bất cứ nơi nào, kể cả những nơi không tồn tại." "Đúng, chúng ta có thể mô phỏng ra chiến trường thượng cổ, dịch chuyển Người gác lăng đến đó, chỉ cần bảy ngày là đủ!" Sau khi bàn bạc, các vị thần đều quay đầu nhìn về phía vị thần được bao bọc bởi khí tức hỗn độn.

Đó là vị thần đầu tiên, cũng là vị thần bí ẩn nhất. "Được." Hỗn Độn Thần đồng ý, nói: "Nhưng Người gác lăng quá mạnh, ta có thể phong ấn hắn sau Cổng Hỗn Độn, nhưng cần các ngươi góp sức hỗ trợ!" "Đó là điều tự nhiên." Chư thần gật đầu, đồng thời triệu hồi thần khí của mình, rót thần lực vào Cổng Hỗn Độn.

Dưới sự gia trì của thần lực, cổng đồng xanh bùng phát một luồng sóng ánh sáng, dựng đứng bên ngoài Thiên Trì.

Chư thần đồng loạt để lộ khí tức của mình, dùng nó để thu hút Người gác lăng.

Ngoài Thiên Trì, Người gác lăng và Lưu Ly đang lao tới.

Vốn dĩ Lưu Ly chỉ cảm ứng được một luồng khí tức, nhưng bây giờ nàng đột nhiên cảm ứng được mấy luồng khí tức. "Phía trước có thể có bẫy, em cảm ứng được khí tức của chư thần đều ở phía trước." Lưu Ly nói.

Chu Thánh nghe vậy, hơi sững người một chút, nhưng vẫn kiên định bước vào.

Mặc kệ có nguy hiểm hay không, dù cho là cạm bẫy của thần linh giăng ra, mình cũng phải đi một chuyến. "Đi sát bên anh." Chu Thánh

nắm lấy tay Lưu Ly, bước về phía trước.

Phía trước có một cánh cổng đồng xanh khổng lồ.

Chu Thánh cũng không biết nó vốn đã ở đó hay là bây giờ mới xuất hiện, nhưng anh vẫn đẩy cửa bước vào.

Vừa đẩy cửa ra, một luồng sáng loé lên.

Chu Thánh có chút cảnh giác không bước vào, nhưng khi quay đầu lại, cảnh tượng phía sau đã thay đổi.

Cổng Hỗn Độn, chỉ cần đẩy ra, bất kể ngươi có vào hay không, đều sẽ bị ảnh hưởng.

Bây giờ, nơi Chu Thánh và Lưu Ly đang đứng là một vùng hoang dã vô tận.

Trên mặt đất đầy cỏ dại, trong rừng toàn là những cây khô trụi lá. "Đây chính là cạm bẫy sao." Chu Thánh nhìn quanh, rồi nhìn sang Lưu Ly bên cạnh. "Có muốn ra ngoài không?" Lưu Ly hỏi. "Cứ xem xét đã." Chu Thánh không vội, đã đến rồi thì phải tìm hiểu xem đây là đâu. "Ở đây, em có cảm ứng được chư thần không?" Chu Thánh hỏi.

Lưu Ly lắc đầu, nàng không có chút cảm ứng nào, đừng nói là thần linh, ngay cả người sống nàng cũng không cảm ứng được. "Vậy nơi này hẳn là không gian do chư thần tạo ra." Chu Thánh suy đoán. "Ầm ầm ầm!" Trời đất vang lên một tiếng động lớn, mây đen ùn ùn kéo đến ở phía xa, trông không giống như sắp mưa, mà là đang giao chiến.

Trên mặt đất lửa bốc ngút trời, loáng thoáng còn có tiếng gào thét. "Qua đó xem thử." Chu Thánh kéo Lưu Ly đi về phía có ánh lửa ngút trời.

Khi đến gần, hai người mới phát hiện, trong một hẻm núi rộng lớn, có ba phe đang giao chiến.

Người tham chiến mặc áo da thú, cưỡi dưới chân cũng là dị thú, vũ khí trong tay họ lại càng kỳ lạ muôn hình vạn trạng.

Mà có một phe còn kỳ quái hơn, bọn họ hoặc là da đen kịt, hoặc là trên đầu có sừng, hoặc là có hình thù kỳ dị.

Người không biết còn tưởng bọn họ không phải là người, mà là một giống loài tạp giao nào đó.

Chu Thánh quan sát kỹ một vòng, nhìn thấy người đứng đầu một phe, ngũ quan đoan chính, thân hình cao lớn uy nghi, như một vị đế vương giữa nhân gian, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Người có khí thế mạnh nhất mà Chu Thánh từng gặp là Thủy Hoàng Đế, khí thế của ông không ai bì kịp, ngay cả Khương Công cũng không bằng.

Mà người trước mắt này tuy mặc áo da thú, nhưng lại như một bậc Nhân Vương, khiến người ta vừa nhìn đã không kìm được ý muốn thần phục.

Người đó ngồi trên lưng một con Kỳ Lân, ra hiệu lệnh.

Con Kỳ Lân ông ta cưỡi rất đặc biệt, giống như là sự kết hợp của năm loại nguyên tố.

Chu Thánh đứng trên hẻm núi quan sát trận chiến này.

Dưới sự chỉ huy của vị Nhân Vương, những người dưới trướng ông ai nấy đều có sức chiến đấu bùng nổ, trận chiến kéo dài ba tiếng đồng hồ thì kết thúc.

Sau khi trận chiến kết thúc, người đó sắp xếp thuộc hạ chỉnh đốn, dọn dẹp chiến trường, còn bản thân thì bay đến bên cạnh Chu Thánh.

Chu Thánh cất kiếm Hiên Viên đi, bởi vì ngay lúc nãy, anh cảm nhận được kiếm Hiên Viên khẽ rung lên, dường như cảm nhận được

điều gì đó.

Sau khi người đó đến, nhìn về phía Chu Thánh, liền mở miệng nói: "Các ngươi... không phải người của thế giới này!" Ông ta chỉ cần một ánh mắt đã nhìn ra Chu Thánh và Lưu Ly không hề tầm thường. "Ngài... nói đúng." Chu Thánh không hề biện minh, mà gật đầu đồng ý. "Xưng hô thế nào?" Người đó hỏi. "Tôi tên Chu Thánh, cô ấy là Lưu Ly." Chu Thánh giải thích. "Tại hạ Công Tôn Hiên Viên!" Công Tôn Hiên Viên mở lời. "Quả nhiên là ngài." Chu Thánh mỉm cười nói.

Người đó, vẫn luôn là ông ấy, Hiên Viên Hoàng Đế.

Ông đã phong ấn chư thần, ông đã trục xuất Thiên Đình, ông đã cắt đứt thế giới Sơn Hải, ông đã kết thúc thời loạn thế, ông khiến thế gian không còn thần linh!

Công lao của ông vô cùng to lớn, lớn đến mức trước không có ai, sau không có người.

Chu Thánh quỳ một gối xuống, trịnh trọng hành lễ. "Hậu bối, xin ra mắt tiền bối!" Chu Thánh cung kính nói.

Anh không gọi là Hoàng Đế, vì Công Tôn Hiên Viên hiện tại vẫn chưa phải là Hoàng Đế.

Trận đại chiến vừa rồi, hẳn là trận chiến với Xi Vưu.

Một phe còn lại, hẳn là người của bộ lạc Viêm Đế.

Giai đoạn đầu, Viêm Đế chưa liên minh với Hoàng Đế, mãi về sau khi bộ đội của Xi Vưu ngày càng lớn mạnh, Viêm Đế mới kết minh với Hoàng Đế. "Hậu bối, ha ha ha ha!" Công Tôn Hiên Viên phá lên cười lớn, vỗ vỗ vai Chu Thánh. "Hậu sinh khả úy a." Hoàng Đế không khỏi cảm thán một câu. "Kỳ Lân, lên đây." Hoàng Đế vẫy tay với con Kỳ Lân ở dưới, Kỳ Lân lập tức bay lên, đứng bên cạnh Công Tôn Hiên Viên. "Ta không có gì quý giá để tặng ngươi, vậy tặng ngươi

con Kỳ Lân dưới trướng ta." Công Tôn Hiên Viên nói thẳng. "Không không không, tôi không dám nhận." Chu Thánh vội vàng xua tay. "Không, ngươi cần nó." Công Tôn Hiên Viên nói xong, đưa tay vỗ vỗ vào đầu Kỳ Lân. "Ta sẽ để Kỳ Lân nhập luân hồi chuyển thế thành người, sau đó đợi đến thời đại của ngươi, nó sẽ theo bên cạnh ngươi." Công Tôn Hiên Viên vừa dứt lời, Kỳ Lân lập tức biến thành người.

Chu Thánh nhìn gương mặt quen thuộc, mắt lập tức trợn trừng.

Chương 664

Kỳ Lân trước mặt không phải ai khác, chính là Người giữ mộ!

Thì ra Người giữ mộ không phải kế thừa Hỏa Kỳ Lân, mà bản thân ông chính là Kỳ Lân!

Chu Thánh có cảm giác như đang mơ, mình trong họa có phúc, được gặp mặt Hoàng Đế, còn được ông tặng cho Người giữ mộ! "Ha ha ha ha, về đi, thời đại này không phải là của ngươi, đừng đến đây gây rối." Hoàng Đế cười nói, tiện tay vung lên, một cánh cửa xuất hiện.

Chu Thánh và Lưu Ly còn chưa kịp cảm ơn đã bị Công Tôn Hiên Viên đưa đi.

Sau khi tiễn hai người đi, Công Tôn Hiên Viên cười nhạt: "Cổng Hỗn Độn, ha ha, Hỗn Độn Thần, là ngươi làm à." Trong Thiên Đình.

Sau khi Chu Thánh trở về, đứng trước cổng đồng xanh, thần sắc có chút hoảng hốt.

Anh có ảo giác rằng mình đã thật sự quay về thời viễn cổ, gặp được người đó.

Ngũ Hành Kỳ Lân mà ông để lại cho mình, chính là Người giữ mộ.

Ngũ Hành Kỳ Lân chuyển thế thành con trai của Đại Vũ, bị ảnh hưởng bởi Đại Vũ, trở thành Người giữ mộ, một mình trấn thủ Thiên Đình, cho đến khi gặp được mình.

Khoan đã, không đúng!

Đại Vũ kế thừa ngôi vị Nhân Vương, ông sớm đã biết trách nhiệm của mình, bao gồm cả sự đặc biệt của con trai mình.

Vì vậy mới đặt tên cho con là Kỳ Lân, để con trấn thủ Thiên Đình.

Thực tế, Đại Vũ muốn Người giữ mộ trấn thủ Thiên Đình thật sự để chờ đợi mình đến, nhưng do sai sót ngẫu nhiên, ông lại trấn thủ Thiên Đình giả, tức là Thiên Đình của Ngu Vương.

Cho nên, ngay từ đầu ông đã xác định rõ mục tiêu của mình.

Chu Thánh bừng tỉnh đại ngộ.

Hoàng Đế để Kỳ Lân đi theo mình là vì ông đã sớm nhìn ra mình là truyền nhân của ông.

Mà ông trục xuất Thiên Đình, tự nhiên cần có người trấn thủ lâu dài.

Kỳ Lân dưới trướng ông lại có đủ điều kiện để trấn thủ Thiên Đình.

Tất cả mọi chuyện, trong nháy mắt đều đã sáng tỏ.

Tất cả đều là ván cờ do người đó bày ra, bao gồm cả mình.

Chỉ là, hệ thống của mình, rốt cuộc là thứ gì?

Hệ thống cũng có lai lịch, vì sự tồn tại của hệ thống mới khiến mình trở thành Người gác lăng.

Nhưng lai lịch của hệ thống, rốt cuộc là gì?

Chu Thánh nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là hệ thống ngẫu nhiên chọn mình, hay là vì duyên cớ của mình mà hệ thống mới lựa chọn?

Lúc này đầu óc anh một mảng hỗn loạn, rơi vào mờ mịt.

Anh không hiểu lai lịch của hệ thống rốt cuộc là gì. "Sao vậy?" Lưu Ly đứng bên cạnh nhẹ giọng hỏi, nàng nhận ra Chu Thánh đang rơi vào mờ mịt. "Không có gì, chỉ là có vài chuyện chưa nghĩ thông." Chu Thánh tùy ý nói. "Không cần vội, cứ từ từ nghĩ." Lưu Ly ở bên

cạnh nhẹ giọng an ủi.

Chu Thánh gật đầu, chuyện hệ thống, sau này từ từ điều tra.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn về phía cổng đồng xanh, trong tay xuất hiện Ấn Tỳ và kiếm Hiên Viên, đang định tấn công thì một giọng nói nhỏ bé truyền vào tai anh. "Đừng phá Cổng Hỗn Độn, ta là người một nhà." Người nói là Hỗn Độn Thần, nhưng Chu Thánh có chút không tin hắn. "Không cần nghi ngờ, nếu ta không giúp ngươi, ngươi sẽ không đến được thế giới viễn cổ gặp người đó, không có ta, cũng sẽ không có ngươi của ngày hôm nay." Hỗn Độn Thần tiếp tục nói.

Lời này vừa nói ra, quả thật khiến Chu Thánh rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, nếu không có chuyến đi hôm nay, có lẽ mình sẽ không gặp được người đó. "Ta đã lừa gạt chư thần, khiến bọn họ hợp lực mở Cổng Hỗn Độn đưa ngươi vào thời đại viễn cổ chân chính, hoàn thành vòng lặp thời gian, ta đã thành tựu cho ngươi." Hỗn Độn Thần nói thẳng. "Nếu ta không đi đến được đây thì sao?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

Nếu mình không đi đến được đây, vậy hắn làm sao hoàn thành vòng lặp thời gian? "Ngươi nghĩ rằng ngươi không đi đến được đây sao?

Con đường của ngươi đã được sắp đặt sẵn rồi, trừ khi ngươi kháng cự thân phận của mình, nhưng dường như từ đầu đến giờ, ngươi chưa từng nghĩ đến việc lùi bước." Hỗn Độn Thần cười nhẹ nói.

Chu Thánh nghe vậy, không khỏi rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, từ khi mình trở thành Người gác lăng đã phải bôn ba khắp nơi, quỹ đạo cuộc đời của mình đã thay đổi, biến thành con đường do người khác sắp đặt. "Vậy, ngươi nói với ta những điều này,

là để ta không giết ngươi?" Chu Thánh nhìn cổng đồng xanh hỏi. "Không không không không, ngươi không giết được ta đâu.

Ta là vị thần đầu tiên trên thế gian, nếu không phải ta khiêm tốn, Thiên Đình này sớm đã do ta làm chủ." Hỗn Độn Thần nhàn nhạt nói. "Mục tiêu của ta là khám phá thế giới chưa biết, bây giờ hoàn thành vòng lặp thời gian, hoàn thành lời dặn của người đó, ta cũng nên đi rồi." "Người gác lăng, vũ trụ thú vị hơn ngươi tưởng tượng nhiều, có lẽ ngay cả ông ấy cũng chưa từng đến, Hỗn Độn chân chính, ha ha." Hỗn Độn Thần cười lớn một tiếng, cổng đồng xanh cũng theo đó biến mất. "Cuối cùng cho ngươi một lời khuyên, thần khí cố gắng giữ lại, đừng hủy hết." Hỗn Độn Thần nói xong, một đám sương mù từ Thiên Trì bốc lên, rời khỏi Thiên Đình.

Thiên Đình bị phong bế, nhưng Hỗn Độn Thần có thể ra vào tự do.

Hắn không bị phong ấn, vì hắn đã giao dịch với Công Tôn Hiên Viên.

Hắn đi theo Thiên Đình bị phong ấn mấy ngàn năm, dựa vào Cổng Hỗn Độn hoàn thành vòng lặp thời gian, sau đó hắn có thể có được tự do, đi đến vũ trụ chưa biết.

Nhưng tiền đề là, hắn không được quay về Địa Cầu, quấy rầy sự yên tĩnh của nhân gian, trừ khi Địa Cầu có cường giả trấn giữ hắn mới có thể trở về.

Nhưng hắn cũng không quan tâm, trong mấy ngàn năm bị phong ấn, hắn qua Thiên Đình đã nhìn thấy một góc của vũ trụ, điều này khiến hắn vô cùng khao khát.

Bây giờ đợi được Người gác lăng, hắn cũng có thể được giải thoát.

Hỗn Độn Thần đi rồi, chư thần không kìm được mà chửi rủa.

"Hỗn Độn Thần, ngươi đáng chết, ngươi đáng chết a!" "Chúng ta đều bị ngươi lừa rồi, ngươi sẽ không được chết yên!" "A!

Ta muốn giết ngươi!" Hỗn Độn Thần đã lừa chư thần.

Hắn giả vờ dùng Cổng Hỗn Độn dịch chuyển Chu Thánh đi để giam cầm, khiến chư thần phải xuất lực, đến nỗi bây giờ chư thần hoàn toàn không có sức chống lại Chu Thánh.

Bọn họ không có dư sức để điều động thần khí, sức mạnh của lạc ấn cũng đã bị suy yếu không ít.

Bọn họ vốn dựa vào lạc ấn để tồn tại, bây giờ lạc ấn suy yếu, chờ đợi bọn họ chỉ có thể là bị Người gác lăng tàn sát.

Trong lúc bọn họ đang chửi rủa, một chiếc Ấn Tỳ từ trên trời bay xuống, trấn áp toàn bộ bọn họ.

Ngay sau đó, Chu Thánh xách kiếm Hiên Viên đạp không mà đến.

Hỗn Độn Thần đã tập hợp chư thần lại một chỗ, tạo cơ hội cho Chu Thánh tóm gọn cả mẻ.

Lý do chư thần oán hận Hỗn Độn Thần chính là ở đây.

Bọn họ không chỉ bị Hỗn Độn Thần tiêu hao hết thần lực, mà còn bị tập trung lại một chỗ. "Lưu Ly, phong tỏa." Chu Thánh hét lên.

Ấn Tỳ chỉ có thể trấn áp chư thần, nhưng nếu ép chư thần quá mức, bọn họ vẫn có thể trốn thoát.

Lưu Ly vung tay, toàn bộ nước trong Thiên Trì bay lên trời, hóa thành một rào chắn giam giữ toàn bộ chư thần.

Thiên Trì, từng là địa bàn của Tây Vương Mẫu, chỉ là cuối cùng Tây Vương Mẫu đã từ bỏ thần vị, cam nguyện trấn thủ Trường Thành, đổi lấy sự bình an cho mình.

Mà Lưu Ly đã nhận được truyền thừa của Tây Vương Mẫu, tự

nhiên có thể điều khiển Thiên Trì, đây cũng là lý do Hỗn Độn Thần chọn Thiên Trì.

Bởi vì hắn biết tất cả.

Trong mắt chư thần tràn đầy sự không cam lòng, bọn họ cảm nhận được, Địa Cầu đã gần, Địa Cầu không còn xa nữa.

Chỉ cần giam giữ Người gác lăng thêm hai ba ngày nữa, bọn họ có thể quay về.

Nhưng bây giờ, bọn họ không về được nữa.

Bị Hỗn Độn Thần lừa rồi, bị Hỗn Độn Thần mà bọn họ tin tưởng nhất lừa rồi.

Hỗn Độn Thần là vị thần linh đầu tiên, cũng là vị thần linh mà bọn họ tin tưởng nhất, nhưng bây giờ vị thần mà họ tin tưởng nhất đã lừa họ.

Chương 665

Chư thần lần lượt bị phản bội, lần này hoàn toàn không còn hy vọng.

Bọn họ bị Công Tôn Hiên Viên phản bội, vì Công Tôn Hiên Viên không những không ngồi lên ngôi vị chúa tể, mà còn trục xuất bọn họ.

Bọn họ bị Tây Vương Mẫu phản bội, Tây Vương Mẫu đã bỏ rơi bọn họ để một mình rời đi.

Còn có Chúc Dung, Thái Nhất, bây giờ còn có Hỗn Độn.

Bọn họ tuyệt vọng rồi, tuyệt vọng sâu sắc.

Trong lòng bọn họ có vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không thể thổ lộ.

Chu Thánh xách kiếm Hiên Viên, đi đến trước mặt bọn họ, lạnh lùng nói: "Ngoan ngoãn quỳ xuống, ta chuẩn bị hành quyết!" Chư thần ngẩng đầu nhìn thẳng vào Chu Thánh, không có tiếng gầm gừ điên cuồng, cũng không có lời cầu xin tha thứ.

Sau một loạt những thăng trầm tâm trạng, bây giờ bọn họ vô cùng bình tĩnh, nhưng ánh mắt lơ đãng, không còn chút sức lực chống cự nào.

Những lần phản bội liên tiếp khiến bọn họ không khỏi nghi ngờ, mình thật sự sai rồi sao?

Không, bọn họ không sai, chỉ là bọn họ đứng ở phía đối lập với loài người.

Thần thống trị thế gian, hợp tình hợp lý.

Nhưng thế gian không cần thần thống trị, mà nếu họ không thống

trị thế gian, thì sẽ đi về đâu?

Khi họ sinh ra đã đứng trên đỉnh cao, định sẵn là không thể phục vụ cho con người.

Bây giờ thua rồi, tuy họ không cam lòng, nhưng họ vẫn muốn giữ lại thể diện cuối cùng. "Người gác lăng, giữa chúng ta không hề có thù hận, chỉ là sự đối lập giai cấp tự nhiên tồn tại, ngươi hiểu không?" Một vị thần chậm rãi chỉnh lại y phục của mình, từ từ nói.

Các vị thần khác cũng vậy, họ muốn giữ lại thể diện cuối cùng. "Không sai, đối lập giai cấp." Chu Thánh gật đầu.

Mình và thần có thù oán gì không?

Không!

Chỉ là sự đối lập giai cấp tự nhiên mà thôi, họ muốn thống trị nhân gian, có sai không?

Không sai, họ vốn nên như vậy!

Chỉ là nhân gian hiện tại không cần họ thống trị mà thôi, nên họ không thể quay về.

Sự tồn tại của họ sẽ làm rối loạn xã hội, làm rối loạn trật tự của cả thế gian. "Chúng ta thua rồi, thua trong tay người đó, chứ không phải trong tay ngươi." Một vị thần khác nói.

Câu nói này cũng không sai, người đó đã tính toán đến tận bây giờ. "Hỗn Độn Thần phản bội, ha ha, sớm biết vậy ta cũng đi theo hắn." Một vị thần khác có chút hối hận, hối hận lúc trước khi người đó tìm Hỗn Độn Thần, mình đã không đi theo.

Lúc trước khi Hỗn Độn Thần đi, cũng đã tìm mấy người bọn họ, nhưng họ vô cùng khinh thường giao lưu với con người, nên không đi.

Trước có Hỗn Độn sau có Âm Dương, sau đó mới đến Ngũ Hành.

Bọn họ, Ngũ Hành Thần, được sinh ra từ sức mạnh ngũ hành của trời đất, có thể điều khiển sức mạnh ngũ hành của thế gian.

Lúc trước Hỗn Độn Thần đã tìm họ, mời họ cùng đi, chỉ là họ vô cùng khinh thường.

Bây giờ họ hối hận rồi, hối hận lúc đó đã không đi cùng Hỗn Độn Thần đến gặp Công Tôn Hiên Viên. "Thua rồi, chúng ta phải đi, cũng phải đi một cách có thể diện." Mộc Thần nói xong, nhìn về phía Chu Thánh. "Bọn ta có thể để lại thần khí cho ngươi." Một nữ tiên tử tuyệt mỹ đứng trên mặt nước nói.

Nàng là Thủy Thần, cũng là vị thần đẹp nhất, thậm chí còn đẹp hơn cả Lưu Ly.

Nhưng nàng cũng biết, mình không thể vì sắc đẹp của mình mà khiến Chu Thánh tha cho mình, vì Chu Thánh không phải là người như vậy.

Thêm vào đó là sự đối lập giai cấp, không chết không thôi. "Được." Chu Thánh gật đầu đồng ý.

Trước đó Hỗn Độn Thần đã bảo mình giữ lại thần khí, bây giờ họ đã chủ động giao ra, vậy mình sẽ cho họ một cái chết có thể diện.

Sau khi chư thần chỉnh trang y phục xong, ai nấy đều vô cùng nghiêm trang, sắp phải đối mặt với cái chết. "Ta thật sự không muốn chết a." Mộc Thần lắc đầu cười khổ, thân thể dần dần khô héo. "Ai muốn chết chứ?" Kim Thần toàn thân tỏa ra thần quang, tiêu tan trong thần quang đó. "Sớm biết như vậy, lúc trước nên chọn từ bỏ." Thổ Thần dựng lên một tượng đá, thân thể của mình lại tiêu tán.

Chư thần muốn chết một cách có thể diện, nên họ sẽ không phản kháng nữa.

Họ đã bị cố định, cùng lắm là trước khi chết làm người gác lăng

ghê tởm một chút, nhưng không cần thiết.

Những người kiêu ngạo như họ sẽ không làm những việc dung tục như vậy, làm rồi cũng không giữ được thể diện.

Chư thần dần dần tan biến, chỉ để lại vài mẩu thịt vụn.

Bóng đen ở xa nhìn chư thần tan biến, thèm đến chảy nước miếng.

Nhưng nó không dám lộ diện, nó phải đợi Chu Thánh đi rồi mới dám ra hấp thu.

Chỉ là nó có chút tiếc nuối, chư thần lại chọn để lại thần khí.

Thần khí mới là thứ bổ dưỡng nhất.

Chu Thánh thu thập hết thần khí của họ, tuy không biết có tác dụng gì, nhưng những vũ khí này mang đi cho Khương Công cũng được.

Chư thần dần dần tan biến, họ chủ động xóa đi lạc ấn của mình, khiến mình biến mất. "Ha ha ha ha, ha ha ha ha, Người gác lăng, ngươi cẩn thận đó." Một trong những vị thần linh cảm nhận được một luồng khí tức ẩn giấu, phá lên cười lớn.

Hắn cười Người gác lăng ngu xuẩn, lại dám phá vỡ vị trí chủ; hắn cười Người gác lăng vô tri, không biết đến sự tồn tại đáng sợ đó; luồng khí tức yếu ớt đó tuy chưa hồi phục, nhưng một khi để nó nuốt đủ năng lượng, cho dù là người đó đến, cũng chưa chắc có thể phong ấn nó lần nữa.

Chư thần lúc lâm chung cũng lần lượt nhận ra luồng khí tức yếu ớt đó, nhưng họ đều không nhắc nhở Người gác lăng.

Người gác lăng đã dồn họ vào đường cùng, vì thể diện họ không ra tay, nhưng họ cũng sẽ không nhắc nhở Người gác lăng.

Chu Thánh nghe lời của vị thần, không khỏi rơi vào trầm tư.

Trong Thiên Đình, người mình cần cẩn thận nhất chính là thần, bây giờ họ đều sắp tan biến, mình còn phải cẩn thận ai nữa?

Khoan đã, lúc vị thần nói chuyện đã nhìn về phía sau mình, chứng tỏ phía sau mình đang giấu thứ gì đó.

Chu Thánh liên tưởng đến những lời Hỏa Thần đã nói với mình lúc trước, lập tức cảnh giác, trong Thiên Đình hẳn là vẫn tồn tại kẻ địch chưa biết.

Kẻ địch chưa biết, là ai?

Tại sao mình vẫn luôn không nhận ra, Lưu Ly cũng không cảm nhận được?

Lưu Ly ở Thiên Đình, được coi là thần, nàng có thể cảm nhận được sự tồn tại của tất cả các vị thần, nhưng lại không biết sự tồn tại phía sau, chứng tỏ kẻ giấu mình phía sau không phải là thần!

Nhưng nó có thể khiến cả thần linh cũng phải kiêng dè.

Hơn nữa, đến bây giờ nó vẫn chưa ra tay, chứng tỏ thứ đó cũng sợ mình, có thể thực lực không mạnh bằng mình.

Suy nghĩ của Chu Thánh vô cùng linh hoạt, trong nháy mắt đã hiểu rõ mọi chuyện.

Anh không quay đầu lại, vì việc cấp bách bây giờ là giải quyết xong các vị thần, rồi mới xử lý mối nguy hiểm phía sau.

Lưu Ly quay đầu nhìn Chu Thánh, thấy Chu Thánh không có biểu hiện gì thay đổi, cũng không hỏi gì.

Chu Thánh tiện tay nắm lấy tay Lưu Ly, ngón tay vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay nàng.

Lưu Ly nắm chặt tay Chu Thánh, ý bảo mình đã hiểu.

Vị thần cuối cùng nhìn các vị thần khác đều đã chết, ngẩng đầu

nhìn Chu Thánh, hỏi: "Nếu ta trở thành khí linh của ngươi, ngươi có sẵn lòng tha cho ta không?" Chu Thánh lắc đầu.

Nghe vậy, vị thần cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, hóa thành mảnh vụn tan biến, vũ khí trong tay hắn rơi vào tay Chu Thánh.

Cùng với cái chết của vị thần cuối cùng, toàn bộ Thiên Đình ngừng lại.

Thiên Đình không chỉ ngừng vận hành, mà còn trở nên tối tăm không có ánh sáng.

Cùng lúc đó, Địa Cầu vốn đang nắng đẹp bỗng chốc bước vào hoàng hôn.

Bất kể là nơi nào, đều bước vào hoàng hôn.

Chương 666

Khắp nơi trên thế giới, mưa phùn lất phất, như thể trời đang khóc than.

Các chuyên gia không biết chuyện, gọi hiện tượng này là hoàng hôn toàn cầu.

Lỗ Thương trang viên.

Liễu Như Yên đứng trước cửa sổ sát đất nhìn mưa ngoài cửa, mỉm cười: "Giải quyết xong rồi, chàng sắp về rồi." Nàng nhìn ra được, Chu Thánh đã giải quyết xong chư thần.

Nếu chưa giải quyết, thì không phải là hoàng hôn, mà là Thiên Đình giáng lâm Địa Cầu.

Liễu Như Yên nhẹ nhàng xoa bụng mình, cười nói: "Ngoan, ba con sắp về rồi." Trong Thiên Đình.

Cùng với vị thần cuối cùng bị tiêu diệt, Lưu Ly lập tức khởi động trận pháp Thiên Trì, hình thành một vòng tròn.

Chu Thánh và Lưu Ly đều ở trong vòng tròn đó.

Sau khi xác định an toàn, Chu Thánh mới quay đầu nhìn lại phía sau.

Phía sau không có gì cả, nhưng trên mặt đất có một cái bóng.

Mình đi một bước, cái bóng không đi theo, dường như bị trận pháp ngăn cách. "Bóng?" Ánh mắt Chu Thánh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái bóng trên mặt đất.

Cái bóng có vấn đề.

Trước đó mình vẫn luôn không phát hiện, là vì không thể nào nghi

ngờ cái bóng có vấn đề được.

Bây giờ xem ra, cái bóng của mình thật sự đã xảy ra chuyện.

Chu Thánh thu thập hết thần khí, đồng thời thúc đẩy Lửa Người Gác Lăng thiêu đốt những mẩu thịt trên mặt đất.

Đây đều là nhục thân của Hứa Tam, hoạt tính vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù chỉ là từng mẩu, cũng vẫn đang ngọ nguậy.

Đây mới là thịt trường sinh thực sự, ăn một miếng không nói là trường sinh bất lão, ít nhất cũng có thể sống mấy trăm năm. "Vẫn chưa hiện thân sao?" Chu Thánh nhìn cái bóng nói.

Cái bóng vẫn không động đậy. "Xem ra ngươi không định xuất hiện." Chu Thánh xách kiếm Hiên Viên, Lưu Ly mở một lối ra cho Chu Thánh đi ra.

Chu Thánh vừa định ra ngoài, cái bóng đã lao vào với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai.

Chu Thánh vội vàng quay người vung kiếm chém, nhưng kiếm Hiên Viên lại xuyên qua cái bóng.

Cái bóng bay đến nơi chư thần đã chết, đứng thẳng dậy, hấp thu một lượng lớn thần lực còn sót lại.

Chu Thánh quay người bay lại, xách kiếm Hiên Viên vung chém, nhưng lại không có chút tác dụng nào. "Kiếm Hiên Viên có thể chém vạn vật, nhưng lại không chém được ta." Bóng đen cười lạnh.

Thân thể của hắn, Xi Vưu, chính là bị kiếm Hiên Viên chém giết, nên cái bóng sẽ không bị kiếm Hiên Viên chém giết.

Nếu không, Công Tôn Hiên Viên cũng sẽ không để lại nó. "Đợi ta hồi phục, ta sẽ chơi đùa với ngươi sau." Cái bóng nhếch mép cười, mở miệng nuốt chửng thần lực. "Phong!" Lưu Ly thúc đẩy nước

Thiên Trì, lập tức cuộn cái bóng lại. "Thần khí?" Chu Thánh nghĩ đến thần khí, vội vàng thúc đẩy thần khí tấn công bóng đen.

Ầm!

Đòn tấn công đánh trúng bóng đen, tuy gây ra sát thương, nhưng đối với bóng đen dường như không có tác dụng lớn, không đau không ngứa.

Bóng đen nhếch mép cười, xé toạc nước Thiên Trì thoát ra, tiếp tục nuốt chửng thần lực.

Chu Thánh dùng toàn lực thúc đẩy Ấn Tỳ trấn áp bóng đen, khả năng nuốt chửng của bóng đen cũng dừng lại.

Ấn Tỳ là mấu chốt để trấn áp bóng đen!

Chu Thánh lập tức phản ứng lại, là mình đã động vào Ấn Tỳ, mới thả nó ra.

Cùng với việc thúc đẩy toàn lực, sự tiêu hao của Chu Thánh cũng vô cùng lớn. "Hãy tiếp nhận thần lực của ta đi." Trong Ấn Tỳ, truyền đến một giọng nói y hệt Chu Thánh.

Đây là giọng nói mà Ấn Tỳ mô phỏng.

Để thu hút Chu Thánh, Ấn Tỳ đã cố ý phóng ra một luồng thần lực cho Chu Thánh, để Chu Thánh cảm nhận được sự mạnh mẽ của thần lực.

Chu Thánh động lòng, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Bóng đen cười nhìn Chu Thánh, nói: "Ngươi không trấn áp được ta bao lâu đâu, trừ khi ngươi tiếp nhận Ấn Tỳ." "Nhưng ngươi không dám, một khi ngươi tiếp nhận Ấn Tỳ, ngươi sẽ trở thành chúa tể của chư thần, trở thành người mà chính mình cũng muốn tiêu diệt." Bây giờ Chu Thánh đang ở trong thế tiến thoái lưỡng nan.

Mà bóng đen tuy bị trấn áp, nhưng miệng vẫn có thể động, nó đang liên tục hấp thu thần lực, tuy chậm, nhưng nếu cứ kéo dài, người thắng cuối cùng vẫn là nó. "Em giúp anh!" Lưu Ly thay Chu Thánh thúc đẩy Ấn Tỳ, trấn áp bóng đen.

Mà Chu Thánh thì rảnh tay, dùng thần khí đối phó bóng đen. "Thật sự nghĩ rằng mấy món thần khí cỏn con có thể làm ta bị thương sao?" Bóng đen cười lạnh một tiếng.

Chu Thánh ra tay toàn lực, tất cả thần khí đều tấn công, cũng chỉ tiêu diệt được một chút hắc khí của cái bóng. "Ta đã nói rồi, ngươi không giết được ta đâu." Bóng đen tiếp tục trào phúng. "Ta là sự tồn tại không thể bị xóa sổ, cho dù Công Tôn Hiên Viên đã chém giết nhục thân của ta, ông ta cũng không thể xóa sổ ta!" "Rốt cuộc ngươi là ai?" Chu Thánh lạnh giọng hỏi. "Ta là ai, chẳng phải ngươi đã gặp ta rồi sao?" Trên đầu bóng đen, mọc ra một cặp sừng.

Sắc mặt Chu Thánh đột ngột thay đổi, trầm giọng nói: "Ngươi là Xi Vưu?" "Cũng có thể coi là vậy, ta là bóng của Xi Vưu." Cái bóng nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Chu Thánh vô cùng ngưng trọng, nếu nó thật sự là bóng của Xi Vưu, vậy thì thật sự không thể tiêu diệt được.

Nó quá mạnh!

Xi Vưu vô cùng mạnh, lúc trước một mình Hoàng Đế cũng khó mà trấn áp được, Hoàng Đế phải liên hợp với Viêm Đế mới đánh bại được Xi Vưu.

Xi Vưu chết rồi, cái bóng bị Hoàng Đế phong ấn, mà mình do tình cờ lại thả nó ra. "Người gác lăng, ngươi không đối phó được ta đâu." Bóng đen cười nói, không hề sợ Người gác lăng.

Tuy hiện tại nó không làm gì được Người gác lăng, nhưng Người

gác lăng cũng không làm gì được nó.

Chu Thánh dùng đủ mọi thủ đoạn để đối phó bóng đen, nhưng vẫn không thể gây ra sát thương chí mạng cho nó. "Em sắp không trụ được nữa." Lưu Ly ở bên cạnh hét lên.

Chu Thánh nghe vậy, lùi lại mấy bước, nhận lấy Ấn Tỳ, và thu nó lại.

Nhưng khi Ấn Tỳ biến mất, bóng đen lập tức khôi phục khả năng hoạt động của tay chân, hấp thu thần lực. "Dùng Thiên Trì phong ấn nó!" Chu Thánh hét lên.

Lưu Ly thúc đẩy toàn bộ nước Thiên Trì, chôn vùi bóng đen dưới đáy nước.

Chu Thánh bố trí thần khí bên cạnh Thiên Trì, tạm thời giam cầm bóng đen.

Đối với bóng đen, anh thật sự không có cách nào.

Sau khi phong ấn bóng đen, Chu Thánh thắp hương, báo cho Khương Công biết chuyện ở đây. "Khương Công, con gặp phải phiền phức lớn, bóng của Xi Vưu, không thể giải quyết." ...Thế giới Sơn Hải.

Một làn khói xanh bay tới, mang theo giọng nói của Chu Thánh. "Bóng của Xi Vưu?" Sắc mặt Khương Công thay đổi, nếu là bóng của Xi Vưu, vậy thì thật sự không có cách nào xử lý.

Xi Vưu vốn là một tồn tại như ma thần, cái bóng của hắn vô cùng mạnh.

Khương Công do dự hồi lâu, nhìn cành cây trong tay. "Tất cả hồn phách đều quy về Địa Phủ, có lẽ họ biết cách đối phó với bóng của Xi Vưu." Khương Công dùng cành cây Minh Thụ vẽ một vòng tròn trên mặt đất, đích thân bước vào.

Vừa bước vào, Khương Công đã bị Luân Hồi Vương đuổi đánh túi bụi. "Khoan đã, ta có chuyện gấp." "Chuyện gì?" Luân Hồi Vương tức giận nói.

Chương 667

Ông ta bị suy yếu nghìn năm tu vi và mười vạn năm âm đức, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết. "Bóng của Xi Vưu, đang ở Thiên Đình." Khương Công nghiêm nghị nói.

Luân Hồi Vương nghe câu này, lập tức sững sờ. "Bóng của ma thần!" Luân Hồi Vương rơi vào hồi ức đau khổ.

Lúc trước Xi Vưu vào Địa Phủ, suýt nữa đã đánh xuyên thống trị Địa Phủ.

Nếu không phải Xi Vưu kinh động đến vị tồn tại vĩ đại đó, có lẽ Địa Phủ sớm đã thay đổi.

Cuối cùng hồn phách của Xi Vưu bị vị tồn tại vĩ đại đó đánh tan, tam hồn nhập Tu La Đạo, thất phách bị đánh vào địa ngục, chia ra trấn áp mới trấn áp được.

Mà bộ lạc của hắn, toàn bộ tiến vào Tu La Đạo, chiếm cứ Tu La Đạo.

Mỗi năm Địa Phủ đều phải phái vô số âm binh vào Tu La Đạo trấn áp động loạn, cha mẹ của Lưu Ly vẫn còn đang làm âm ti ở Tu La Đạo.

Hồn phách của Xi Vưu vô cùng mạnh, cái bóng mà hắn để lại chắc chắn cũng không đơn giản. "Ngươi đợi một chút, ta đi tìm Thập Điện Diêm La thương lượng, nếu thật sự không có cách, Thập Điện Diêm La chúng ta sẽ đích thân lên Thiên Đình, đánh nó vào địa ngục." Luân Hồi Vương nói xong, lập tức biến mất tại chỗ.

Lúc này, Thập Điện Diêm La vẫn đang tính toán tội nghiệt của Từ Phúc.

Tội nghiệt của Từ Phúc vô cùng lớn, tính ba ngày ba đêm vẫn chưa tính xong. "Đánh Từ Phúc vào mười tám tầng địa ngục, đừng tính nữa." Luân Hồi Vương vừa đến đã nói thẳng. "Có chuyện quan trọng cần xử lý." Luân Hồi Vương nói xong, lấy ra Luân Hồi Lệnh.

Chín vị Diêm La còn lại thấy vậy, lập tức hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề.

Thiên Đình.

Chu Thánh và Lưu Ly dốc hết sức cũng không xử lý được cái bóng.

Thực lực của cái bóng đã hồi phục không ít, thân thể ngày càng trở nên ba chiều.

Sự trấn áp của Ấn Tỳ ngày càng yếu đi.

Những thần khí xung quanh, Chu Thánh không thể hoàn toàn khống chế, chỉ có thể dùng thần khí xây tường, tạm thời giam cầm cái bóng. "Chúng ta đi bây giờ đi." Lưu Ly lấy ra cành cây. "Đợi thêm một chút, nếu Khương Công không đến giúp, chúng ta sẽ đi." Chu Thánh trầm giọng nói.

Anh sẽ không vì phong ấn bóng đen mà chôn vùi mình ở đây.

Biết việc không thể làm, thì không làm.

Chu Thánh đã dốc hết sức đối phó, nếu thật sự đánh không lại, anh sẽ đi.

Đây đã không phải là sự tồn tại mà mình có thể xử lý được nữa.

Kiếm Hiên Viên cũng không giết được, mình cũng bất lực. "Hắc hắc hắc hắc, Người gác lăng, ta sắp ra ngoài rồi." Sức mạnh của bóng đen dần dần lớn lên, cái bóng đã dần dần thấm ra ngoài.

Nó đã hấp thu sức mạnh còn sót lại của chư thần, thực lực đã hồi

phục một nửa.

Tuy không phải là đỉnh phong, nhưng đủ để nó đối phó với Người gác lăng. "Đi!" Chu Thánh không chút do dự, quả quyết chọn rút lui.

Đã không ngăn được nữa, anh và Lưu Ly đều đã dốc hết sức, tiếp tục ở lại đây chỉ là lãng phí thời gian. "Được." Lưu Ly cầm cành cây, vẽ một vòng tròn trên mặt đất, một lối vào xuất hiện.

Hai người đang định vào thì mười bóng đen lập tức bay ra. "Bóng của Xi Vưu, chúng ta đặc biệt đến mời ngươi vào địa ngục!" Bóng đen cao lớn nhất nói.

Mười bóng đen này là ba chiều, giống như người, chỉ là toàn thân đen kịt.

Giống như đang mặc đồ bó sát màu đen.

Mà bóng của Xi Vưu, thì là bóng phẳng, cho dù đứng lên, cũng là phẳng. "Thập Điện Diêm La, các ngươi dám đưa ta đến địa ngục sao?" Bóng của Xi Vưu cười lạnh.

Lời này vừa nói ra, Thập Điện Diêm La lập tức không dám nói gì.

Trong địa ngục còn có hồn phách của Xi Vưu, một khi dung hợp với cái bóng, Xi Vưu sẽ có khả năng thoát khỏi địa ngục. "Ha ha ha ha, các ngươi không quản được ta đâu." Bóng đen cười lớn một tiếng, nhanh chóng lao về phía Chu Thánh. "Xá!" Thập Điện Diêm La lập tức ra tay, phong ấn bóng đen lại.

Một ngọn tháp cao trấn áp bóng đen trong đó. "Người gác lăng, thúc đẩy Ấn Tỳ!" Luân Hồi Vương hét lên.

Chu Thánh nghe vậy, thúc đẩy Ấn Tỳ lơ lửng trên đỉnh bảo tháp, trấn áp bóng đen. "A." Bóng đen phát ra tiếng cười khinh miệt. "Bóng của Xi Vưu hấp thu tất cả những cảm xúc tiêu cực của thiên hạ, bản thân mang theo nguồn ô nhiễm khổng lồ, tuyệt đối không thể để nó

vào nhân gian." Thái Sơn Vương trầm giọng nói.

Một khi bóng của Xi Vưu vào nhân gian, những cảm xúc tiêu cực mà nó phóng ra sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

Đến lúc đó, Địa Cầu sẽ tràn ngập bạo lực, sa đọa, tuyệt vọng và các hiện tượng khác.

Thập Điện Diêm La cùng ra tay, những sợi xích sắt mang theo phù văn lập tức quấn quanh bảo tháp, bên trong bảo tháp cũng xuất hiện dây thừng, khóa chặt bóng của Xi Vưu.

Bóng của Xi Vưu không thể động đậy, nhưng vẫn đang cười lớn. "Ha ha ha ha, Thập Điện Diêm La, chỉ có thế thôi sao?" Giọng nói của bóng của Xi Vưu tràn đầy ý vị trào phúng. "Người gác lăng, chúng ta không thể rời tay, ngươi mang theo lệnh bài của chúng ta vào bảo tháp, làm suy yếu bóng đen." Ngũ Quan Vương nói xong, mười tấm Diêm La Lệnh bay vào tay Chu Thánh. "Kiếm Hiên Viên của ta không làm nó bị thương được." Chu Thánh cũng rất bất lực. "Ngươi mở tầng cuối cùng của bảo tháp, luyện hóa tất cả thần khí, luyện thành vũ khí." Luân Hồi Vương nói.

Chu Thánh nghe vậy, gật đầu, cầm mười tấm lệnh bài tiến vào bảo tháp.

Lưu Ly vốn định đi theo vào, nhưng bị Luân Hồi Vương cản lại. "Lưu Ly, ngươi cầm Luân Hồi Lệnh của ta, vào Tu La Đạo tìm cha mẹ ngươi, bóng của Xi Vưu xuất hiện, tam hồn của Xi Vưu sẽ có cảm giác, ngươi hãy hỗ trợ cha mẹ ngươi ngăn cản Xi Vưu." Luân Hồi Vương nói xong, lệnh bài của ông xuất hiện trong tay Lưu Ly. "Được." Lưu Ly nhìn Chu Thánh vào bảo tháp, rồi quay người rời đi. "Xi Vưu bất tử, chung quy là đại họa a." Sở Giang Vương không khỏi nói.

Xi Vưu, luôn là tồn tại khiến Địa Phủ kiêng dè nhất.

Máu của hắn, chỉ cần dính vào, là có thể lập tức nhập ma.

Thân thể của hắn, ngàn năm không mục nát.

Hồn phách của hắn, cho dù bị đánh tan cũng có thể tồn tại riêng lẻ, là một tồn tại bất tử bất diệt. "Người gác lăng nếu là ván cờ của người đó, thì nhất định có thủ đoạn đối phó Xi Vưu." Tần Quảng Vương trầm giọng nói. "Hy vọng là vậy, nếu ngay cả hắn cũng không giải quyết được, vậy thì chỉ có thể mời vị tồn tại vĩ đại đó ra đối phó Xi Vưu." "Các ngươi nghĩ, vị tồn tại vĩ đại đó, còn ở đó không?" "Còn, ngài ấy vẫn luôn ở đó, chỉ cần Địa Phủ không diệt, ngài ấy sẽ không xuất hiện." Các vị Diêm Vương trò chuyện với nhau, nhưng công việc trong tay cũng không dừng lại.

Họ liên thủ ngăn cản Thiên Đình quay về Địa Cầu, đồng thời dùng xích khóa chặt bóng của Xi Vưu trong thời gian dài.

Trong bảo tháp.

Sau khi Chu Thánh vào, bóng đen nhìn Chu Thánh cười lớn. "Người gác lăng, Người gác lăng đáng thương, ngươi chỉ là một quân cờ." Bóng đen nhìn Chu Thánh, cười nhạo. "Đáng thương?

Ta có đáng thương bằng ngươi không?

Ngươi chỉ là một cái bóng của Xi Vưu mà thôi, còn bị phong ấn năm ngàn năm." Chu Thánh đáp trả.

Bóng của Xi Vưu nghe câu này, rõ ràng là bị chọc tức, giọng nói cũng thay đổi.

Chương 668

"Người gác lăng, ngươi biết mình đang đối mặt với ai không?

Ta là bóng của Xi Vưu!" Chu Thánh khinh thường trào phúng: "Thì cũng chỉ là một cái bóng, cái bóng bị người ta dẫm dưới chân." "A, ngươi bị tính kế năm ngàn năm, ngươi còn có mặt mũi nói ta?" Bóng của Xi Vưu nói rồi dừng lại một chút, tiếp tục: "Lúc Hỗn Độn Thần đưa ngươi đến chiến trường viễn cổ, ta cũng đã phát hiện ra ngươi, chỉ là lúc đó Xi Vưu chiến bại, mới để Hiên Viên có cơ hội tiếp cận ngươi." "Ngươi bị Hiên Viên tính kế, đến nay vẫn còn trong bàn cờ, chỉ có ta mới có thể đưa ngươi thoát ra khỏi bàn cờ." Bóng của Xi Vưu mê hoặc.

Chu Thánh đối với lời của nó, coi như gió thoảng bên tai. "Cho dù ta là quân cờ, hôm nay ta cũng phải phong ấn ngươi." Chu Thánh không quan tâm những gì Xi Vưu nói là đúng hay sai, dù sao anh cũng sẽ không để Xi Vưu quay về nhân gian. "Người gác lăng, ngươi chỉ là một thân thể mà Hiên Viên chuẩn bị cho chính mình, sẽ có một ngày, hắn sẽ mượn thân thể của ngươi để hồi sinh, chiếm đoạt cuộc đời của ngươi." Bóng của Xi Vưu nói thẳng. "Nếu ông ấy muốn, thì cứ lấy đi." Chu Thánh nói xong, đi lên tầng trên của bảo tháp.

Anh không biết những gì bóng của Xi Vưu nói là thật hay giả, nhưng anh không hề sợ hãi.

Nếu Hiên Viên Hoàng Đế muốn, vậy thì cứ đến tranh với mình.

Tranh được, ông ấy vẫn sẽ bảo vệ Địa Cầu; không tranh được, thì thân thể này vẫn là của mình.

Hơn nữa, Chu Thánh tin rằng Hoàng Đế không phải là người như vậy, nếu ông thật sự muốn trường sinh, với thực lực của ông hoàn

toàn có thể.

Cho dù không thành thần, tùy tiện tìm một nơi ẩn náu, cũng không ai làm gì được ông.

Chu Thánh gạt hết những lời của bóng của Xi Vưu ra sau đầu.

Không có gì quan trọng hơn việc phong ấn nó.

Có Diêm La Lệnh trong tay, Chu Thánh đi lên cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Anh vốn tưởng phải đánh quái một đường lên, nhưng đi đến tận trên cùng lại thuận lợi đến lạ thường. "Xem ra là ta lo xa rồi." Chu Thánh nói, đẩy cánh cửa cuối cùng ra.

Tầng cuối cùng của bảo tháp, ở đây có một cái đỉnh lò khổng lồ, cao bằng ba người.

Xung quanh trôi nổi quỷ hỏa, đây là quỷ hỏa thật sự.

Quỷ hỏa là do những người phạm tội thập ác bất xá, sau khi chết bị ném vào luyện ngục, linh hồn bị luyện thành ngọn lửa.

Chu Thánh lấy hết thần khí ra, một mạch ném hết vào trong đỉnh lò, và dùng Lửa Người Gác Lăng để đốt.

Nhưng Lửa Người Gác Lăng căn bản không thể làm nóng đỉnh lò.

Chu Thánh nhìn trái nhìn phải, bắt một ít quỷ hỏa, thiêu đốt đỉnh lò, liên tục làm nóng.

Đúc tạo là một quá trình dài, mà dùng thần khí để đúc kiếm lại càng chậm. "Người gác lăng, vũ khí được đúc bằng quỷ hỏa âm khí quá nặng, cần dùng dương hỏa để cân bằng, một âm một dương mới là đạo, Lửa Người Gác Lăng của ngươi cũng là âm tính, không thể dùng." Giọng nói của Luân Hồi Vương truyền đến, cảnh báo Chu Thánh. "Dương hỏa?

Thần hỏa có được không?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

Thần thuộc tính hỏa không ít, họ để lại thần khí, mình có thể cưỡng ép thúc đẩy. "Không được, thần đã thoát khỏi phạm trù của con người, lửa của họ không phải là dương hỏa thuần túy." "Vậy ta lấy dương hỏa từ đâu?" Chu Thánh thật sự không có cách nào, Lửa Người Gác Lăng cũng không được, thần hỏa cũng không được, còn có lửa gì nữa? "Lửa dương gian là tốt nhất, ít nhất là lửa củi được phơi nắng bảy trăm ngày, dương tính mạnh nhất." Luân Hồi Vương nói.

Chu Thánh: ...

Anh đang định đáp trả vài câu thì Luân Hồi Vương tiếp tục nói: "Đừng vội, lát nữa chúng ta sẽ lợi dụng khả năng tự do xuyên qua của Địa Phủ, giúp ngươi truyền lời đến nhân gian, ngươi có thể chỉ định một người, trong vòng ba canh giờ, đốt củi, dẫn dương hỏa đến." "Đốt trực tiếp dẫn đến là được sao?" "Đúng, nhưng cần rất nhiều dương hỏa." "Được, ta hiểu rồi, ngươi cho người... không, cho quỷ đi tìm Đường Nguyên Minh, bảo hắn đi thu thập." Chu Thánh vừa dứt lời, bên kia Luân Hồi Vương đã dùng cành cây vẽ một vòng tròn, ném đoạn ghi âm của Chu Thánh vào. "Hắc Bạch Vô Thường nghe lệnh, lập tức vào nhân gian, tìm Đường Nguyên Minh." "Tuân lệnh!" Hắc Bạch Vô Thường đáp lời, trong chớp mắt đã rời khỏi Địa Phủ.

An Lạc.

Đường Nguyên Minh ngồi trên mộ, rầu rĩ hút thuốc.

Ông nhận được tin, một số quốc gia phương Tây có nền văn hóa lâu đời, lần lượt xuất hiện thần tích, bên trong An Lạc xuất hiện không ít giáo hội.

Không đàn áp thì sẽ ảnh hưởng đến kết cấu xã hội của An Lạc, đàn áp thì lại không có lý do chính đáng. "Ai, khó quá, chết quách cho xong." Đường Nguyên Minh ném đầu thuốc lá xuống đất, hung hăng

dẫm một cái.

Vừa ngẩng đầu lên, Hắc Bạch Vô Thường lập tức xuất hiện trước mặt ông, một bộ dạng như sắp đòi mạng.

Đường Nguyên Minh bị dọa ngã nhào, vội vàng đứng dậy nói: "Tôi nói đùa thôi, nói đùa thôi, dương thọ của tôi vẫn chưa hết, công việc của tôi vẫn chưa làm xong." Hắc Vô Thường không nói gì, chỉ nhàn nhạt đưa ra cành cây Minh Thụ. "Đừng mà, hai vị đưa tôi đi rồi, ai sẽ bảo vệ An Lạc đây?

Có thể cho tôi một chút thời gian không?" Đường Nguyên Minh không còn bình tĩnh nữa. "Cầm lấy." Hắc Vô Thường lạnh lùng nói.

Đường Nguyên Minh bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa tay nhận lấy cành cây.

Nhưng khi nhận lấy, giọng nói của Chu Thánh lập tức vang lên. "Hử?

Người gác lăng!" Đường Nguyên Minh trợn to mắt. "Nhanh lên." Bạch Vô Thường nhàn nhạt nói. "Hiểu, hiểu." Đường Nguyên Minh liên tục gật đầu, sau đó ra lệnh cho thuộc hạ đi sắp xếp.

Mà ông thì lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho Bạch Vô Thường và Hắc Vô Thường.

Nhưng Hắc Bạch Vô Thường không đưa tay nhận. "Hai vị lão huynh đến đây một chuyến không dễ dàng gì, đến đến đến hút điếu thuốc." Đường Nguyên Minh châm thuốc, cắm xuống đất.

Hắc Bạch Vô Thường hít một hơi thật sâu, lập tức phê. "Này Hắc Bạch đại ca, bên Người gác lăng rốt cuộc thế nào rồi?" Đường Nguyên Minh kéo gần quan hệ, gọi là đại ca. "Chuyện rất phiền phức, Thập Điện Diêm La đều đã đến trấn áp rồi." Bạch Vô Thường ngồi xuống đất nói. "Vậy còn có tin tức gì khác không?" Đường Nguyên

Minh lại hỏi. "Tin tức?

Gần đây Tu La Đạo bạo động, cần một nhóm người đi trấn áp, lát nữa chúng ta sẽ đi bắt một số lão đạo sĩ đi, bọn họ dựa vào mặt mũi của Đạo chủ mà ở lại nhân gian nhiều ngày, hôm nay cần họ xuống làm việc rồi." Bạch Vô Thường tiếp tục nói, vừa nói vừa hút thuốc.

Đường Nguyên Minh thức thời châm thêm mấy điếu.

Cách tốt nhất để kéo gần quan hệ với đàn ông, chính là châm cho anh ta điếu thuốc.

Tất nhiên, nếu đối phương không hút thuốc thì thôi. "Nghiêm trọng vậy sao?

Có cần tôi dẫn người đi giúp không?" Đường Nguyên Minh nói xong, lập tức bịt miệng lại.

Mà Hắc Vô Thường lại nhìn Đường Nguyên Minh với vẻ mặt đầy ý vị. "Ngươi muốn xuống giúp, ta có thể bảo Phán quan gạch tên ngươi khỏi sổ sinh tử." Hắc Vô Thường nói. "Đừng đừng đừng, tôi nói đùa thôi, nói đùa thôi." Đường Nguyên Minh vội vàng xua tay nói. "Đúng rồi, Địa Phủ của chúng ta, là quản cả thế giới, hay chỉ quản An Lạc?" Đường Nguyên Minh tò mò hỏi.

Bạch Vô Thường nhìn Đường Nguyên Minh một cái, hút thuốc nói: "Trước kia, cả thế giới đều do An Lạc quản, nhưng mấy ngàn năm trước, phương Tây xuất hiện một kẻ tên là Satan, dùng âm mưu quỷ kế, lừa đi một phần khu vực." "Còn có một kẻ tên là Tử Thần, đến Địa Phủ quỳ một thời gian, quỳ đi một phần." Đường Nguyên Minh nghe Bạch Vô Thường giải thích, âm thầm kinh ngạc.

Ông không ngờ Địa Phủ lại lớn như vậy. "Vậy không nghĩ đến việc đoạt lại à?" Đường Nguyên Minh vô thức hỏi. "Lớn quá không quản nổi." Hắc Vô Thường nói. "Đúng vậy, vị tồn tại vĩ đại đó đang

ngủ say..." "Lão Thất!" Hắc Vô Thường ngắt lời Bạch Vô Thường.

Bạch Vô Thường nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng im miệng. "Không nên hỏi thì đừng hỏi, hỏi nhiều chúng ta sẽ đưa ngươi đi đó." Bạch Vô Thường nhắc nhở. "Vâng vâng vâng, các vị nói đúng." Đường Nguyên Minh liên tục gật đầu. "Nhanh chóng làm xong việc, trên đó đang đợi." Hắc Vô Thường chỉ lên trời.

Chương 669

"Chắc chắn rồi." Đường Nguyên Minh vỗ ngực.

Ông thấy Hắc Bạch Vô Thường sắp đi, vội vàng lấy thuốc ra. "Ta tên Tạ Tất An, hắn tên Phạm Vô Cữu, đốt nhiều một chút cho chúng ta." Bạch Vô Thường nói xong, cùng Hắc Vô Thường rời đi.

Đường Nguyên Minh đứng dậy tiễn họ đi, đột nhiên nghĩ đến thần phương Tây, không khỏi nói: "Hai vị lão ca, thần phương Tây sắp hiện thực thì phải xử lý thế nào?" "Thần phương Tây?

A, là cái thá gì?" Hắc Vô Thường khinh thường nói một tiếng, rồi biến mất.

Đường Nguyên Minh nghe lời của họ, trong lòng cũng có chút bình tĩnh lại.

Ông biết, quan hệ của mình với Hắc Bạch Vô Thường đã tốt đẹp, sau này có chuyện có thể tìm họ.

Chỉ là họ có chút đáng sợ.

Hắc Bạch Vô Thường, quyền lực ở Địa Phủ rất lớn, họ là tồn tại chỉ sau Thập Điện Diêm La, và chỉ nghe lệnh Thập Điện Diêm La.

Bảy mươi hai âm ti ti chủ gặp họ cũng phải gọi một tiếng đại nhân.

Đường Nguyên Minh nhìn thuộc hạ mang đến một số cây to, bực mình nói: "Huy động tất cả các bộ phận, toàn lực vận chuyển củi lửa." "Ngoài ra, lấy cho ta hai trăm cây thuốc lá trước, ta đốt cho hai lão đại ca của ta." Đường Nguyên Minh ra lệnh, rồi châm củi. "Người gác lăng à, mau về đi, không có cậu tôi không chống đỡ nổi a." Đường Nguyên Minh vừa đốt vừa lẩm bẩm.

Tầng cao nhất của bảo tháp.

Cùng với việc lửa âm không ngừng tăng nhiệt, đỉnh lò cũng bị lửa đen bao quanh, nhưng thần khí bên trong không có dấu hiệu bị luyện hóa.

Đúng lúc này, một ngọn lửa màu đỏ từ bốn phương tám hướng xuất hiện, thiêu đốt đỉnh lò ở trung tâm.

Âm dương cân bằng, giao hòa với nhau, thần khí trong đỉnh lò bắt đầu chậm rãi tan chảy.

Chu Thánh thấy vậy, cảm thấy có chút chậm.

Thiên Đình sắp rơi xuống Địa Cầu, một khi để bóng của Xi Vưu ô nhiễm Địa Cầu, nó sẽ thoát khỏi sự trói buộc, mang đến tai họa sâu sắc cho thế gian. "Tốc độ quá chậm, không kịp." Chu Thánh có chút bất lực nói. "Thần khí, thường là vật cộng sinh của thần linh, do trời đất sinh ra." Luân Hồi Vương giải thích. "Ngươi nói những điều này có tác dụng gì?" "Ta còn chưa nói xong." Luân Hồi Vương bực mình nói một câu, sau đó giải thích: "Muốn tăng tốc luyện hóa thần khí, cần một loại môi giới, trong tay ngươi có một viên Hỗn Độn Châu, có thể làm môi giới, trung hòa thần khí." Chu Thánh nghe vậy, trong tay bay ra Hỗn Độn Châu.

Thật lòng mà nói, anh có chút không nỡ Hỗn Độn Châu, anh có thể mượn Hỗn Độn Châu để điều động sức mạnh của bảy mạch Người gác lăng.

Hơn nữa trong một thời gian dài, vẫn luôn là Hỗn Độn Châu hỗ trợ mình. "Người gác lăng, vũ khí được đúc ra là của ngươi, ngươi vẫn có thể điều động sức mạnh của bảy mạch Người gác lăng, và hình dạng vũ khí sẽ thay đổi theo ý ngươi." Luân Hồi Vương giải thích.

Chu Thánh nghe vậy, nghiến răng vẫn nhẫn tâm ném Hỗn Độn

Châu vào trong đỉnh lò.

Cùng với sự gia nhập của Hỗn Độn Châu, trong đỉnh lò bùng lên ngọn lửa hừng hực, tất cả thần khí trở nên đỏ rực, mà lửa dương gian rõ ràng là không đủ.

Lửa âm có Thập Điện Diêm La thúc đẩy, Chu Thánh cũng không cần tốn quá nhiều sức, mà lửa dương mà Đường Nguyên Minh chuẩn bị cũng không đủ nhiều.

Bên An Lạc.

Đường Nguyên Minh đã chuẩn bị một lượng lớn củi lửa, chỉ thiếu nước đốt cả ngọn núi.

Nhưng củi lửa bùng cháy, ngọn lửa dữ dội lại biến mất không thấy, chỉ còn lại một đống tro tàn nhanh chóng khô héo. "Hít, cái này cần bao nhiêu củi lửa mới đủ a!" Đường Nguyên Minh nhìn từng tấn từng tấn gỗ cháy hết trong nháy mắt, lập tức ra lệnh cho người đi chuẩn bị một lượng lớn gỗ.

Vận chuyển bằng đường hàng không từ cả nước đến, tốc độ phải nhanh.

Ông đốt củi lửa giữa một thung lũng khổng lồ, đứng trên hai bờ, ném từng tấn từng tấn củi xuống. "Người gác lăng rốt cuộc đang làm gì?

Cần nhiều lửa như vậy sao?" Đường Nguyên Minh lẩm bẩm, ra lệnh cho thuộc hạ tăng cường đốt cháy.

Ông cảm thấy tốc độ đốt cháy ở đây không theo kịp lượng mà Người gác lăng cần.

Trong bảo tháp.

Cùng với lượng lớn lửa dương gian tràn vào, tốc độ tan chảy của

thần khí đã tăng lên không ít.

Hỗn Độn Châu và thần khí tan chảy vào nhau, bên trong đỉnh lò có một luồng sức mạnh khổng lồ đang được thai nghén, dường như có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Nhưng may mà bên trong có Hỗn Độn Châu, Chu Thánh có thể khống chế nó, kìm nén sức mạnh tan chảy của thần khí.

Thần khí dần dần tan chảy thành chất lỏng, hòa lẫn vào nhau. "Không được, Người gác lăng đã phá hủy quá nhiều thần khí, sức mạnh của thần khí hoàn toàn không đủ." Luân Hồi Vương nhận ra, hiện tại thần khí tuy đã tan chảy, nhưng năng lượng chưa được giải phóng, căn bản không thể đúc thành vũ khí. "Vốn tưởng thêm Hỗn Độn Châu có thể bù đắp, không ngờ lại thiếu nhiều như vậy." Thái Sơn Vương thì thầm. "Sức mạnh của thần khí không đủ, không giải quyết được bóng của Xi Vưu đâu." Ngũ Quan Vương trầm giọng nói. "Nhớ lại năm xưa, Hiên Viên Hoàng Đế đã điều động sức mạnh của tất cả thần khí mới phong ấn được nó, bây giờ thiếu hụt quá nhiều, cho dù đúc thành vũ khí, e rằng cũng không làm nó bị thương được." Tần Quảng Vương mở lời. "Các ngươi nói xem, nếu nung cả Ấn Tỳ, có đủ không?" Mục tiêu của Tần Quảng Vương nhắm vào Ấn Tỳ. "Đủ thì đủ, nhưng e rằng Người gác lăng không khống chế nổi." Diêm La Vương nói. "Đó không phải là chuyện chúng ta nên cân nhắc." Luân Hồi Vương nói, trực tiếp truyền tin cho Chu Thánh. "Người gác lăng, sức mạnh của thần khí không đủ, ngươi nung cả Ấn Tỳ đi, chúng ta giúp ngươi trấn áp bóng của Xi Vưu." Chu Thánh nghe lời của Luân Hồi Vương, lập tức sững sờ.

Anh nhìn năng lượng sắp phun trào, một khi ném Ấn Tỳ vào, e rằng năng lượng cuồn cuộn này sẽ lập tức lao ra.

Hơn nữa sức mạnh của Ấn Tỳ vô cùng mạnh, e rằng tất cả những

thần khí này cộng lại cũng không bằng Ấn Tỳ. "Thôi kệ, có Thập Điện Diêm La chống lưng, cho dù lao ra, họ cũng có thể kìm nén được." Với niềm tin tuyệt đối vào Thập Điện Diêm La, Chu Thánh đi xuống, lấy Ấn Tỳ.

Khi anh nhìn thấy bóng của Xi Vưu, bóng của Xi Vưu ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Chu Thánh.

Trong nháy mắt, Chu Thánh dường như rơi vào ảo cảnh, anh thấy một bộ lạc trỗi dậy, một bộ lạc tan biến.

Anh thấy Công Tôn Hiên Viên liên hợp với một tù trưởng bộ lạc khác, tấn công Xi Vưu.

Anh thấy đầy trời thần linh tham gia trận chiến, cả trời đất rung chuyển, vô số dị thú gào thét.

Hiên Viên Hoàng Đế giơ kiếm Hiên Viên, hội tụ sức mạnh của chúng sinh thiên hạ, một kiếm chém bay đầu Xi Vưu.

Nhưng Xi Vưu không chết, cái bóng của hắn tan biến, thân thể hắn đứng sừng sững không ngã, đầu hắn bị Hoàng Đế thu vào trong kiếm Hiên Viên, thân thể hắn thì hóa thành một phương trời đất, chính là thế giới Sơn Hải ngày nay.

Đây đều là những chuyện xảy ra trên chiến trường viễn cổ. "Thấy chưa?" Bóng của Xi Vưu mở lời, kéo suy nghĩ của Chu Thánh trở về.

Chu Thánh nhìn bóng của Xi Vưu, không nói gì, quay người đi lên lầu.

Sau khi lên lầu, Chu Thánh nhìn kiếm Hiên Viên trong tay, âm thầm kinh ngạc, trong kiếm Hiên Viên lại còn phong ấn đầu của Xi Vưu.

Chu Thánh đi đến đỉnh lò, trực tiếp ném Ấn Tỳ xuống.

Cùng với việc Ấn Tỳ được ném vào đỉnh lò, toàn bộ đỉnh lò rung chuyển, trên đó nhanh chóng nứt ra, đầy những vết nứt.

Đỉnh lò đang định vỡ tung thì mười sợi xích sắt từ không trung xuất hiện, khóa chặt đỉnh lò.

Nhưng sợi xích sắt màu đen rõ ràng không khóa được đỉnh lò, trong vết nứt của đỉnh lò có ánh sáng chiếu ra, đây là năng lượng bị rò rỉ. "Một đám ngu ngốc, Ấn Tỳ đó kết hợp tất cả thần lực, cho dù là Công Tôn Hiên Viên đến, cũng đừng hòng luyện hóa." Bóng của Xi Vưu không chút lưu tình trào phúng.

Nó đã mất đi sự trấn áp của Ấn Tỳ, dần dần khôi phục khả năng hoạt động.

Chỉ cần thoát khỏi xiềng xích, không ai làm gì được nó.

Nó có thể cảm nhận được, Địa Cầu ngày càng gần.

Chu Thánh nhìn năng lượng bùng nổ, đỉnh lò sắp phát nổ, không khỏi lấy ra kiếm Hiên Viên, muốn dùng kiếm Hiên Viên ổn định luồng năng lượng sắp bùng phát này. "Tuyệt đối đừng." Luân Hồi Vương vội vàng gọi Chu Thánh lại.

Một khi kiếm Hiên Viên hạ xuống, đỉnh lò sẽ hoàn toàn không chịu nổi, thần khí tan chảy cũng sẽ nổ tung, cả Thiên Đình sẽ sụp đổ.

Chu Thánh nghe vậy, không khỏi thu lại kiếm Hiên Viên.

Nhưng bây giờ, anh cũng không có thủ đoạn nào khác để ngăn chặn luồng năng lượng khổng lồ này. "Người gác lăng, ngươi đã nghe qua lấy thân làm kiếm chưa?" Giọng nói của Luân Hồi Vương truyền vào tai Chu Thánh.

Chương 670

Chu Thánh lập tức hiểu ý của Luân Hồi Vương, là muốn mình dùng thân thể để đỡ.

Nhưng nếu thân thể mình không đỡ được, thì sẽ mất mạng. "Đừng sợ, đến lúc đó ta sẽ giữ cho ngươi một vị trí ti chủ ở Địa Phủ." Chu Thánh: ...

Anh nhìn đỉnh lò, nghiến răng nhảy xuống.

Ta không xuống địa ngục, thì ai xuống?

Bên ngoài bảo tháp.

Chín vị Diêm La khác cảm nhận được khí tức của Người gác lăng đã biến mất, không khỏi quay đầu nhìn về phía Luân Hồi Vương.

“Luân Hồi Vương, Người gác lăng đâu?” Tần Quảng Vương lên tiếng hỏi.

“Ta để hắn lấy thân luyện kiếm rồi.” Luân Hồi Vương nói thẳng.

“Cái gì?

Nếu hắn chết ở trong đó, ngươi có biết sẽ gây ra phiền phức lớn đến mức nào không?” Ngũ Quan Vương không nhịn được gầm lên.

“Nếu để ảnh của Xi Vưu tiến vào Địa Cầu, sẽ gây ra phiền phức còn lớn hơn.” Luân Hồi Vương vặn lại.

“Nếu Người gác lăng ngay cả cửa ải này cũng không qua được, thì hắn còn làm nên chuyện gì nữa?” “Đúng vậy, hắn là hậu thủ do Công Tôn Hiên Viên bố trí, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi đi.” Các Diêm La nói xong, liền dốc toàn lực áp chế ảnh của Xi Vưu.

Bọn họ phải tranh thủ đủ thời gian cho Người gác lăng.

Mà bóng đen kia thì dốc sức giãy giụa, nó lo rằng Người gác lăng sẽ ra khỏi lò luyện, đến lúc đó dù mình không bị giết cũng khó mà thoát khỏi sự trấn áp.

"Đều dùng bản lĩnh sở trường cả đi, nếu để ảnh của Xi Vưu chạy thoát, chúng ta còn mặt mũi nào mà cai quản Địa Phủ?" Sở Giang Vương gầm lên một tiếng, tung ra toàn bộ thực lực.

Các Diêm La khác cũng không tiếc bất cứ giá nào, tranh thủ thời gian cho Chu Thánh.

Mà Chu Thánh sau khi tiến vào lò luyện, trước tiên trải nghiệm cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên, sau đó toàn thân mất đi tri giác.

Hắn không nhìn cơ thể của mình, vì hắn đã mất đi mọi tri giác.

Giống như lúc nằm trên thứ chất lỏng không rõ kia, toàn thân không thể động đậy, ngay cả mắt cũng không mở ra được.

"Thân thể phàm nhân, làm sao có thể chịu được lửa âm dương chứ?" Chu Thánh trong lòng cười khổ, đã bị Luân Hồi Vương lừa rồi.

Mình chỉ là xác thịt phàm thai, căn bản không thể chống đỡ được lửa âm dương thiêu đốt.

Thần khí ở trong ngọn lửa này cũng đang nhanh chóng cháy rụi, huống chi là thân thể.

Ý thức của Chu Thánh dần dần chìm xuống, hắn cảm giác mình đã đến một nơi mộng ảo.

Hắn không chắc mình đã chết hay chưa, nhưng hắn vẫn dẫm lên ánh sao mà đi về phía trước.

Hắn không tò mò đây là nơi nào, nếu ở đây có người, họ sẽ nói cho hắn biết, còn nếu không có ai, tò mò cũng vô dụng.

Chu Thánh đi lang thang không mục đích, đi mãi đi mãi, phía trước

xuất hiện một cây đại thụ.

Cây đại thụ đó không có gì đặc biệt, chỉ là một cây thường xanh rất bình thường.

“Có cây à?” Chu Thánh đi tới, dưới gốc cây có hai lão nhân đang ngồi, họ vừa uống trà vừa đánh cờ.

Nhưng bàn cờ của họ là bàn đá, quân cờ cũng là quân cờ bình thường.

Chu Thánh đi tới, yên lặng đứng một bên, không mở miệng nói chuyện, chỉ im lặng quan sát.

Hai vị lão nhân đánh cờ một lúc, người bên trái lên tiếng: “Sao ngươi lại đến đây?

Sớm quá rồi.” “Xin chào hai vị tiền bối, hậu sinh lấy thân luyện kiếm, mất đi mọi tri giác, bất tri bất giác đã đến nơi này.” Chu Thánh chắp tay nói.

“Lấy thân luyện kiếm?” “Đúng vậy, để đối phó với ảnh của Xi Vưu, không thể không dung luyện thần khí, lấy thân luyện kiếm.” Chu Thánh đáp.

“Đối phó với cái bóng của thằng nhóc Xi Vưu đó mà cũng cần phải hy sinh bản thân à?

Hậu sinh bây giờ yếu thế sao?” Lão giả tóc trắng bên phải mặt đầy nghi hoặc nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh thoáng lúng túng, có chút không biết giải thích thế nào.

“Cũng không thể trách nó, năm đó thằng nhóc Hiên Viên chẳng phải cũng đã liên hợp với Viêm Đế mới tiêu diệt được Xi Vưu sao?” Lão giả tóc đen bên trái cười nói.

Chu Thánh nghe họ nói, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Xi Vưu và Hoàng Đế, trong mắt bọn họ, vậy mà chỉ là hậu bối.

Thân phận của hai người họ, rốt cuộc lớn đến mức nào!

"Ở đây đừng có tâm sự gì cả, vì chúng ta có thể nghe thấy đấy." Lão nhân tóc đen cười nói.

Chu Thánh nghe vậy, lúng túng gãi đầu, trong lòng điên cuồng gào thét: Ta muốn về, ta muốn về!

Địa Cầu không có ta không được, ta phải về bảo vệ An Lạc.

Hai vị tiền bối, ta muốn về mà!

"Ha ha ha ha." Lão nhân tóc trắng cười lớn đứng dậy, hái một chiếc lá từ trên cây xuống.

"Chúng ta cũng không để ngươi ở lại đây, chỉ là mấy nghìn năm qua không có ai nói chuyện cùng chúng ta, có chút nhàm chán mà thôi." Lão nhân tóc trắng đưa chiếc lá cho Chu Thánh.

Chu Thánh nhận lấy chiếc lá, chắp tay cúi đầu: "Đa tạ hai vị tiền bối, nếu không phải thời gian gấp gáp, vãn bối nhất định sẽ ở lại hầu hạ hai vị tiền bối!" "Không sao, đợi con trai ngươi ra đời, để nó đến đây bầu bạn với chúng ta cũng được." Lão giả tóc đen nói.

"Ái chà..." Chu Thánh không ngờ bọn họ ngay cả việc mình có con nối dõi cũng biết, còn biết là con trai.

"À, vãn bối con trai vẫn chưa đặt tên, mong rằng..." "Tên chỉ là một cách xưng hô thôi, cái này ngươi tự đi mà đặt, đừng trông mong chúng ta ban tên." Lão giả tóc đen nói.

Chu Thánh nghe vậy, không nói gì thêm.

"Được rồi, về đi, dòng chảy thời gian ở đây và bên ngoài là như nhau, mau về đi." Lão nhân tóc trắng phất tay, ra lệnh tiễn khách.

Chu Thánh nhìn chén trà của họ, nuốt nước bọt.

“À, hai vị tiền bối, hậu bối đang phải chịu đựng lửa nóng thiêu đốt, có thể xin một chén nước uống không ạ?” Chu Thánh chắp tay hỏi.

Lão nhân tóc trắng lắc đầu cười chỉ vào Chu Thánh, rồi cầm chén trà của mình đưa cho hắn.

“Uống đi.” Chu Thánh nhận lấy chén trà, một hơi uống cạn.

Trà rất bình thường, nhưng Chu Thánh uống vào cảm thấy tinh thần sảng khoái.

“Uống xong chén trà này, cả đời này ngươi sẽ không bao giờ cảm thấy mệt mỏi hay buồn ngủ nữa, sắp tới, ngươi đừng hòng nghỉ ngơi.” Lão giả tóc trắng cười nói.

Chu Thánh nghe vậy, nụ cười lập tức cứng lại.

“Ha ha, đi đi.” Lão nhân tóc trắng phất tay, Chu Thánh lập tức rời đi.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, mọi thứ xung quanh đã biến mất, chỉ còn lại ngọn lửa vô tận.

Cơ thể hắn đã hồi phục, dường như chưa từng bị thương.

Mọi chuyện vừa rồi, giống như một giấc mơ.

Nhưng trong cơ thể Chu Thánh đang chảy một thứ chất lỏng đầy thần tính, chúng chảy qua cơ thể hắn.

Chu Thánh tâm niệm vừa động, những chất lỏng này lập tức thay đổi.

Mình lấy thân đúc kiếm, những chất lỏng này cũng coi như là một phần của mình.

Chu Thánh do dự một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh thanh đao tùy thân của Người gác lăng mà hắn dùng sớm nhất.

So với kiếm, hắn thích đao hơn.

Trong đầu Chu Thánh vừa hiện lên thanh đao của Người gác lăng, những chất lỏng này lập tức hóa thành hình ảnh hư ảo của thanh đao.

Ánh sáng của đao có bảy màu, nhưng trông giống như chất lỏng.

Chu Thánh nắm chặt chuôi đao, đạp vỡ lò luyện rồi bước ra.

Đúc đao đã thành!

"Thằng nhóc này, thành công thì thành công rồi, đạp vỡ lò luyện thi của chúng ta làm gì!" "Chắc là để trả đũa Luân Hồi Vương thôi, ai bảo Luân Hồi Vương lừa nó?" "Nhưng ta cứ cảm thấy Người gác lăng dường như đã thay đổi, thần hồn của hắn vô cùng vững chắc, hoàn mỹ không tì vết." "Hoàn mỹ không tì vết, không phải rất bình thường sao?" "Ngươi đã thấy được mấy thần hồn hoàn mỹ không tì vết rồi?" "Cái này..." "Thôi bỏ đi, dù sao đi nữa, ít nhất hắn đã thành công." Một đám Diêm La bàn tán một hồi, rồi nhìn Chu Thánh đi đến trước mặt ảnh của Xi Vưu.

Chu Thánh giơ thanh đao trong tay lên huơ huơ trước mặt ảnh của Xi Vưu, bình thản nhìn nó, hỏi: "Ảnh của Xi Vưu, ngươi có biết đao này tên là gì không?" Ảnh của Xi Vưu không nói gì, chỉ giãy giụa.

Nó có thể cảm nhận được, thanh đao trong tay Chu Thánh có thể giết chết nó.

"Đao này, tên là: Trảm Ảnh!" Chu Thánh nói xong, dồn sức tung một đòn.

Chương 671

Keng!

"Oong!" Theo sau ánh sáng vàng chém qua, cái bóng trực tiếp bị chém làm hai.

Dù nó là hư vô và bất tử bất diệt, nhưng đao Trảm Ảnh trong tay Chu Thánh lại được đúc ra chuyên để đối phó với nó.

Cái bóng bị một đao chém thành hai đoạn, nhưng vẫn chưa chết, chỉ như bị chia làm hai nửa.

Nhưng hai nửa bóng đen không thể hợp lại với nhau.

"Người gác lăng, ta là bất tử, dù ngươi có chém ta thành từng mảnh, ta cũng sẽ không chết!" "Ta không có sinh mệnh, không có quá khứ và tương lai, ta là bất tử!" Cái bóng lớn tiếng nói.

Vốn dĩ đã không có linh hồn và thân xác, thì không thể bị giết chết.

Chu Thánh vung đao chém loạn xạ vào ảnh của Xi Vưu, băm nó thành từng mảnh vụn.

Cái bóng vỡ thành vô số mảnh, nhưng miệng vẫn cứng rắn.

"Ta vẫn chưa chết, ta có thể trở về Địa Cầu!" "Người gác lăng, chỉ cần một mảnh bóng đen trở về Địa Cầu, ngươi sẽ không bao giờ đối phó được với ta nữa!" Chu Thánh biết không thể giết nó, chém nó thành từng mảnh, chẳng qua là để tiện thu gom lại mà thôi.

Hắn tiến lên một bước, hai tay kết ấn, mở đao Trảm Ảnh ra.

Các mảnh vỡ của ảnh Xi Vưu nhanh chóng bị đao Trảm Ảnh hút vào, hoàn thành việc phong ấn.

Đây mới là điều Chu Thánh muốn làm.

Chém nát ảnh của Xi Vưu và phong ấn vào trong đao Trảm Ảnh, còn có thể mượn sức mạnh của nó.

Giải quyết xong ảnh của Xi Vưu, Chu Thánh mới bước ra khỏi bảo tháp.

Thập Điện Diêm La thu hồi bảo tháp.

"Cuối cùng cũng giải quyết được ảnh của Xi Vưu." Các Diêm La thở phào nhẹ nhõm.

"Thiên Đình xử lý thế nào?" Chu Thánh chỉ vào Thiên Đình khổng lồ.

"Lưu đày đi." Luân Hồi Vương thuận miệng nói.

Để tránh còn sót lại thần nào, cách tốt nhất là lưu đày Thiên Đình một lần nữa.

"Được." Chu Thánh thu hồi đao Trảm Ảnh, rút kiếm Hiên Viên ra, bay lên không, rời khỏi Thiên Đình.

Bên ngoài Thiên Đình là vũ trụ vô tận, phía sau chính là Địa Cầu.

Mà Thiên Đình đã giáng lâm phía trên Địa Cầu, chỉ là chưa chạm vào mà thôi.

Nhưng không ít vệ tinh đã phát hiện ra Thiên Đình sắp giáng lâm, từ trên vệ tinh, chỉ có thể thấy một mảng sương trắng bao phủ Địa Cầu.

Chu Thánh cầm kiếm Hiên Viên, vẽ một vòng tròn vào hư không.

Trong nháy mắt, vô số tinh tú lấp lánh, một hố đen khổng lồ xuất hiện.

Kiếm Hiên Viên có thể mở ra một hố đen để lưu đày Thiên Đình, chỉ là cách này tiêu hao rất lớn, hơn nữa rất dễ bị làm phiền, một khi bị làm phiền, chính mình sẽ bị hút vào trong hố đen.

Mười vị Diêm La hộ pháp cho Chu Thánh, hắn từng chút từng chút mở rộng hố đen.

Cùng với việc hố đen ngày càng lớn, một lực hút cực mạnh từ trong hố đen bùng phát, dường như muốn nuốt chửng tất cả.

"Được rồi, lớn nữa là không đóng lại được đâu." Luân Hồi Vương vội vàng nói.

Hố đen hiện tại đã lớn bằng cái chậu rửa mặt, trông có vẻ không lớn lắm, nhưng nó là hố đen mà.

Vạn vật đều có thể bị hút vào.

Chu Thánh ngừng mở rộng, lực hút mạnh mẽ dần dần hút Thiên Đình vào trong.

Thiên Đình to lớn trước mặt hố đen không chịu nổi một kích, dần dần bị nuốt chửng.

Mà hố đen sau khi nuốt chửng Thiên Đình, lại tiếp tục mở rộng.

Chu Thánh đợi Thiên Đình bị nuốt chửng xong, liền dùng kiếm Hiên Viên phong ấn hố đen.

Nhưng không biết là do phương pháp không đúng hay sao đó, hố đen không những không biến mất, mà còn tiến gần về phía Địa Cầu.

"Đồ ngốc, hố đen không thể phong ấn được, chỉ có thể phá hủy." Luân Hồi Vương gắt gỏng.

Chu Thánh nghe vậy, dứt khoát rút Trảm Ảnh ra, tay trái cầm kiếm, tay phải cầm đao, đao kiếm cùng xuất, phá vỡ hố đen.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, hố đen hoàn toàn biến mất.

Lần lưu đày này, sẽ là lưu đày vĩnh viễn.

Thiên Đình không còn thần linh, không ai sẽ thúc đẩy Thiên Đình

trở về Địa Cầu nữa.

Giải quyết xong mọi chuyện, Chu Thánh định về nhà nghỉ ngơi, nhưng bị Luân Hồi Vương chặn lại.

"Đừng vội về, chuyện bên này giải quyết xong rồi, nhưng chuyện bên Địa Phủ vẫn chưa xong đâu." Luân Hồi Vương nhẹ giọng nói.

Chu Thánh sa sầm mặt mày, hắn không muốn vừa giải quyết xong Thiên Đình lại phải đi Địa Phủ.

"Ta không phải mình đồng da sắt, ta cần nghỉ ngơi một chút." Chu Thánh nói.

"Lưu Ly đã đến Tu La Đạo, ngươi chắc chắn không đi giúp em ấy à?" Luân Hồi Vương thấy Chu Thánh định đi, không khỏi ném ra con bài Lưu Ly.

Chu Thánh: ...

"Được, ta đi." Chu Thánh hết cách, Lưu Ly ở Tu La Đạo lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, mình không đi không được.

"Thế mới phải chứ." Luân Hồi Vương cười cười, tiện tay vẽ một vòng tròn, đưa Chu Thánh tiến vào Địa Phủ.

Chín vị Diêm La cũng lần lượt đi vào, nhưng họ không đi cùng Luân Hồi Vương, họ đi chuẩn bị âm binh, tiến vào Tu La Đạo trấn áp.

"Phải rồi, Người giữ mộ đâu?" Chu Thánh hỏi.

Người giữ mộ sớm đã hy sinh bản thân, chắc chắn cũng đã trở về Địa Phủ.

"Người giữ mộ?

Hắn không vào đây." Luân Hồi Vương cũng không hiểu tại sao.

"Hắn rõ ràng đã hy sinh ở Thiên Đình, sao có thể không hy sinh

được?" Chu Thánh có chút nghi hoặc.

Luân Hồi Vương nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

"Có một số tồn tại, Địa Phủ chúng ta không có khả năng thu nhận, hắn có lẽ đã chết, nhưng không nhất định sẽ trở về Địa Phủ." Luân Hồi Vương giải thích.

Người giữ mộ là một người trường sinh, bản chất đã không nằm trong lục đạo, hắn cũng không có khả năng xử lý.

Hơn nữa Người giữ mộ hắn đã điều tra qua, Địa Phủ không có ghi chép gì về hắn.

Hắn chỉ biết, năm đó lúc Đại Vũ sinh tử, một con kỳ lân đã giáng thế đầu thai làm con trai của Đại Vũ.

"Chẳng lẽ ở Tần Lĩnh?" Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Người giữ mộ đã trấn thủ Tần Lĩnh mấy nghìn năm, nơi duy nhất có thể ở, cũng chỉ có Tần Lĩnh.

"Đừng nghĩ nữa, đi Tu La Đạo trước đi." Luân Hồi Vương cắt ngang suy nghĩ của Chu Thánh, đưa hắn đến Tu La Đạo.

Trên đường đến Tu La Đạo, toàn là binh khí gãy nát.

"Tu La Đạo là nơi giam giữ những kẻ thập ác bất xá, những kẻ bị giam vào đây, thực lực đều rất mạnh, hơn nữa toàn bộ bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu đều ở trong đó." Luân Hồi Vương vừa đi vừa giải thích.

"Những kẻ thập ác bất xá không phải đều bị đày xuống địa ngục rồi sao?" Chu Thánh có chút nghi hoặc hỏi.

"Cái đó phải tùy tình hình, có những tội ác ngay cả chúng ta cũng không thể nhìn nổi, sẽ bị đày đến Tu La Đạo." Luân Hồi Vương giải thích.

"Sau khi vào trong, nhất định phải cẩn thận tam hồn của Xi Vưu,

tam hồn của Xi Vưu bị phong ấn ở bên trong, nếu có một hồn giải phong, nhiệm vụ của ngươi là giết nó, nếu không giết được, thì phong ấn lại lần nữa." Luân Hồi Vương nói chuyện, đã đưa Chu Thánh đến trước Tu La Đạo.

Chu Thánh hít sâu một hơi, một chân bước vào.

Luân Hồi Vương thấy Chu Thánh vào rồi, lập tức phong ấn Tu La Đạo.

"Còn cần âm binh làm gì, một mình Chu Thánh là đủ rồi." "Trên người hắn có khí tức của Sinh Mệnh Thụ, nói không chừng đã gặp qua những lão gia hỏa kia rồi." Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói.

Hắn là vị Diêm La sớm nhất của Địa Phủ, nắm giữ lục đạo luân hồi.

Hắn cũng là người từ thời viễn cổ, sống sót đến tận bây giờ.

Các Diêm La khác có thể sẽ có sự thay đổi, nhưng chỉ có hắn là không.

Cho nên, bối phận của hắn rất cao, biết cũng không ít.

Chương 672

Luân Hồi Vương phong ấn Tu La Đạo xong, liền đến tầng mười tám địa ngục, chuẩn bị tự mình giải quyết Từ Tam.

"Từ Tam mới là phiền phức lớn đây, đau đầu thật." Tầng mười tám địa ngục.

Luân Hồi Vương vào rồi, đi đến trước mặt Từ Tam đang bị giam giữ.

Trên người Từ Tam bị vô số xích sắt xuyên qua, cơ thể đã không còn một miếng thịt lành lặn, linh hồn lại liên tục chịu lửa nóng thiêu đốt.

Nhưng Luân Hồi Vương biết, những thủ đoạn này, không giết được Từ Tam.

Từ Tam thấy Luân Hồi Vương vào, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, rồi không nói gì thêm.

"Chậc chậc, xem ra ngươi còn muốn liên hợp với Xi Vưu cùng nhau vượt ngục à." Luân Hồi Vương nhìn những dấu vết trên đất, liền biết Từ Tam đã tìm Xi Vưu.

Xi Vưu bị giam ở một bên khác, cách Từ Tam không xa.

Từ Tam cố ý gây ra động tĩnh, chính là để thu hút sự chú ý của Xi Vưu, để thương lượng cách vượt ngục.

Từ Tam không nói gì, cúi đầu không nói một lời.

"Ngươi được xem là kẻ tội nghiệt sâu nặng nhất, mạnh nhất rồi, giết ngươi nghìn lần vạn lần cũng không quá đáng." Luân Hồi Vương nói, rút ra một con dao găm.

“Để phòng ngừa ngươi vượt ngục, ta quyết định tước đoạt tam hồn thất phách của ngươi.” Luân Hồi Vương nói xong liền tiến lên một bước, cắt xé tam hồn thất phách của Từ Tam.

Từ Tam lập tức cảm nhận được cơn đau kịch liệt, thần hồn vô cùng đau khổ.

Loại đau khổ này, còn khó chịu hơn cả việc giết hắn.

“A!” Từ Tam không nhịn được hét lên thảm thiết.

Luân Hồi Vương thấy thần hồn của Từ Tam bị cắt xé, nhìn những vết nứt chi chít, và thần hồn chắp vá đông tây, không nói nên lời.

“Thân thể của ngươi là chắp vá, không ngờ thần hồn cũng vậy, ngươi thật là tàn nhẫn a.” Luân Hồi Vương hết lời với Từ Tam.

Chắp vá thần hồn, cần phải tước đoạt hồn phách của chính mình, đập vỡ nó, rồi dùng của người khác để chắp vá.

Điểm này, không ai làm được.

Sơ sẩy một chút, sẽ hồn bay phách tán.

Nhưng hắn đã làm được, hơn nữa còn thành công.

Từ Tam ngoài tư duy ý thức là của mình, những chỗ khác không có chỗ nào là của mình.

Kẻ tàn nhẫn như vậy, Luân Hồi Vương vẫn là lần đầu tiên gặp.

“Người không ác, đứng không vững!” Từ Tam nghiến răng nói.

Luân Hồi Vương nhìn Từ Tam toàn thân là vết nứt, rơi vào do dự.

Giết Từ Tam đi, thì oán khí trong lòng mấy triệu oan hồn sẽ không tiêu tan, chỉ có Từ Tam không ngừng bị hành hạ ở Địa Phủ, bọn họ mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng không giết đi, một khi Từ Tam liên hợp với Xi Vưu, là có

khả năng trốn thoát.

Thất phách của Xi Vưu đều ở trong địa ngục, trốn thoát một cái cũng vô cùng nguy hiểm.

“Thôi vậy, tạm thời tha cho ngươi một mạng.” Luân Hồi Vương cắm một cành cây trước mặt Từ Tam, cành cây nhanh chóng lớn thành cây Minh Thụ.

“Ta sẽ luôn luôn theo dõi ngươi, ngươi vừa nói chuyện, thì sẽ tăng cường hành hạ.” Luân Hồi Vương nói xong, xoay người rời đi.

Từ Tam nhìn bóng lưng Luân Hồi Vương rời đi, ánh mắt vô cùng giễu cợt.

“Ta sớm muộn cũng sẽ ra ngoài.” ...

Tu La Đạo.

Bầu trời u ám, mặt đất đỏ rực, nhìn ra xa, nghìn dặm không một bóng người.

Ngay cả cây cối cành khô cũng không có, nơi này dường như vạn vật không sinh sôi.

Chu Thánh bay lên không, lập tức cảm thấy một luồng trọng lực đè lên người mình.

Nơi này có trọng lực cực mạnh, người thường vào đây, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được, chỉ có hồn phách không bị ảnh hưởng.

Chu Thánh bay về phía sâu, nhìn thấy một tòa thành đen.

Tòa thành đen đó chính là lực lượng của Địa Phủ trấn thủ Tu La Đạo.

Chu Thánh tăng tốc, mấy bước đã đến thành đen, lấy ra lệnh bài của Thập Điện Diêm La, âm binh giữ thành nhanh chóng cho qua.

“Phải rồi, mấy ngày trước có một nữ tử tên Lưu Ly vào đây, ngươi có thấy không?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Ở trong thành.” Âm binh giữ cửa nói.

“Đa tạ.” Chu Thánh cảm ơn một tiếng, đi vào trong thành.

Trong thành, đứng đầy âm binh chi chít, bọn họ không cần nghỉ ngơi, một khi có chuyện, họ có thể lập tức xuất động.

Hơn nữa âm binh ở đây đều rất mạnh, đều có thực lực Tông Sư.

Phàm là âm binh trấn thủ ở Tu La Đạo trăm năm hoặc hơn, sau khi ra ngoài đều có thể nhậm chức ở Thất Thập Nhị Âm Ti, cũng có thể tùy ý lựa chọn thân phận đầu thai.

Điều này cũng dẫn đến, những người có thực lực, đều sẽ chọn vào Tu La Đạo để trấn thủ một thời gian.

“Lưu Ly.” Chu Thánh hét lớn trong thành, lập tức thu hút ánh mắt của không ít âm binh.

“Trong thành Tu La, cấm ồn ào.” Âm binh lớn tiếng quát.

Chu Thánh ngoan ngoãn ngậm miệng, lặng lẽ tìm kiếm.

Đi đến cuối cùng, có một tòa phủ đệ, phủ đệ cũng có âm binh trấn thủ.

Chu Thánh lấy lệnh bài ra, dễ dàng đi vào.

“Kẻ nào đến?” Vị quỷ tướng mặc giáp đen, mặt không biểu cảm hỏi.

“Chu Thánh.” Chu Thánh trực tiếp tự báo tên, đồng thời lấy ra kiếm Hiên Viên.

Hắn biết nói tên mình vô dụng, cách tốt nhất là lấy vũ khí ra.

“Kiếm Hiên Viên?” Quỷ tướng nhìn thấy kiếm Hiên Viên, liền

đứng dậy khỏi vị trí, mời Chu Thánh ngồi ở vị trí cao nhất.

“Lưu Ly đâu?” Chu Thánh hỏi thẳng.

Chuyện khác hắn không quan tâm, hắn chỉ quan tâm đến Lưu Ly.

“Ngươi nói tiểu thư Lưu Ly à, cô ấy ra ngoài thành tìm cha mẹ rồi.” Quỷ tướng nói.

“Cái gì?” “Cha mẹ của tiểu thư Lưu Ly là âm binh dưới trướng ta, đã nhậm chức ở đây trăm năm, vốn dĩ có thể ra ngoài, nhưng họ không đi, nói là muốn tích âm đức cho con gái, rồi hai ngày trước phong ấn Xi Vưu có động tĩnh, ta liền phái cha mẹ cô ấy ra ngoài điều tra.” “Tiểu thư Lưu Ly đến đây biết được cha mẹ mình đã ra ngoài, liền đi theo.” Quỷ tướng giải thích thật thà.

Dù hắn là người có thân phận cao nhất ở đây, nhưng hắn nhận ra kiếm Hiên Viên.

Nguyên nhân không gì khác, năm đó hắn là người của bộ lạc Hoàng Đế, hơn nữa còn là nhân vật thống quân.

Hắn bị Xi Vưu giết, cho nên sau khi chết cam nguyện trấn thủ hồn phách của Xi Vưu.

“Đưa bản đồ cho ta.” Chu Thánh trong lòng có một dự cảm không lành.

Quỷ tướng lấy bản đồ ra, và vẽ lộ trình lên đó.

“Có cần ta phái âm binh hỗ trợ ngươi không?” Quỷ tướng hỏi.

“Tạm thời không cần.” Chu Thánh từ chối.

Hắn thích hành động một mình hơn.

“Được, ngươi cứ đi, binh sĩ Cửu Lê xung quanh, ta sẽ dẫn âm binh trấn áp.” Quỷ tướng nói.

Chu Thánh gật đầu, trực tiếp rời khỏi phủ thành chủ, không dừng lại một khắc nào.

Quỷ tướng nhìn Chu Thánh rời đi, lẩm bẩm một câu: "Truyền nhân của Hoàng Đế, là đến để chém giết Xi Vưu sao?" Nói xong, hắn đi ra khỏi phủ thành chủ, rung chuông.

Tất cả âm binh trong thành, đều ngẩng đầu, cầm lấy vũ khí.

Trong thành cấm ồn ào, nguyên nhân chủ yếu là, tiếng lớn rồi, sẽ không nghe được tiếng chuông của thành chủ.

"Chuẩn bị chiến đấu đi, đợi chiến đấu kết thúc, ta sẽ đưa các ngươi rời khỏi Tu La Đạo!" Quỷ tướng đứng trước mặt họ nói.

Âm binh ở đây có đến hàng vạn người, trong đó một nửa là những người đã từng theo Hoàng Đế chiến đấu, một nửa nhỏ còn lại là đến để mạ vàng.

"Giết!

Chương 673

Giết!

Giết!" Âm binh hét lớn.

"Ngày xưa, Hiên Viên Hoàng Đế dẫn dắt chúng ta chém giết Xi Vưu, chém giết bộ lạc Cửu Lê; nay truyền nhân của Hoàng Đế trở về, tay cầm kiếm Hiên Viên, một lần nữa dẫn dắt chúng ta, đánh giết Xi Vưu, đánh giết bộ lạc Cửu Lê!" "Các ngươi, đây là trận chiến cuối cùng của chúng ta!" Quỷ tướng nhìn mỗi một lão binh nói.

"Chiến!

Chiến!

Chiến!" Từng lá cờ được dựng lên, trên cờ viết hai chữ thượng cổ.

"Hiên Viên!" Tu La Đạo.

Cánh đồng hoang vu vô tận, rất dễ khiến người ta mất phương hướng.

Chu Thánh cầm bản đồ vừa đi ra, đã mất phương hướng.

Ở đây không có bất kỳ biển chỉ đường nào để phân biệt phương hướng, cũng không có mặt trời và mặt trăng dẫn lối.

Cánh đồng hoang xung quanh giống hệt nhau, không có núi sông.

Chu Thánh bay một lúc, liền đáp xuống đất tìm kiếm.

"Lưu Ly đã đi qua, nhất định sẽ để lại dấu hiệu cho ta, ở đây không có, chứng tỏ đã đi sai đường." Chu Thánh phân tích một hồi, quay đầu nhìn lại, thành Tu La đã sớm biến mất.

Từ lúc mình ra khỏi thành, đã lạc đường rồi.

“Bất ngờ sao?” Chu Thánh lẩm bẩm.

Cảm giác phương hướng của mình rất tốt, luôn đi theo chỉ dẫn, chưa bao giờ thay đổi phương hướng.

“Cho nên, mình đã bị tính kế, mình vừa ra khỏi thành, đã rơi vào bẫy.” Chu Thánh bừng tỉnh, không phải mình đi sai đường, mà là mình đã bị người ta nhắm đến.

“Thành Tu La, xem ra đã bị xâm nhập rồi.” Chu Thánh lắc đầu, dứt khoát rút kiếm Hiên Viên ra.

“Phía trước không có đường, vậy thì chém ra một con đường!” “Khai!” Chu Thánh hai tay cầm kiếm dùng sức vung chém, ánh kiếm chói mắt vạch ra một đường rãnh, trực tiếp mở ra một con đường.

Chu Thánh đi theo đường rãnh, môi trường xung quanh có chút thay đổi.

Không còn là cánh đồng hoang vu vô tận, mà đã có đồi núi, có biển chỉ đường.

“Quả nhiên.” Chu Thánh lẩm bẩm, tay trái xuất hiện đao Trảm Ảnh.

“Giám sát ta lâu như vậy, còn không ra sao?” Chu Thánh nhẹ giọng nói.

Sau lưng hắn, một đám sương mù xuất hiện.

“Không hổ là truyền nhân của Hiên Viên Hoàng Đế, quả nhiên đủ nhạy bén.” Hắn là Thận, bộ tướng của Xi Vưu, có khả năng tạo ra mê hoặc, ảo cảnh.

Và ảo cảnh vô cùng chân thật.

Sử sách từng ghi lại, Hiên Viên Hoàng Đế đại bại Xi Vưu tại Trục Lộc, bộ tướng của Xi Vưu là Thận đã lợi dụng sương trắng tạo

ra ảo cảnh, vây khốn người của bộ lạc Hiên Viên Hoàng Đế ba ngày ba đêm, tranh thủ thời gian cho Xi Vưu chạy trốn.

Mà Thận cũng trong trận quyết chiến cuối cùng, bị Hiên Viên Hoàng Đế chém.

Người xuất hiện sau lưng Chu Thánh, chính là Thận.

"Người gác lăng, ngươi đoán xem, ta đã vây khốn ngươi bao lâu?" Thận cười nhẹ nói.

"Chẳng phải mười phút sao?" Chu Thánh nói.

Hắn tính thời gian, mình lạc đường chỉ có mười phút.

"Không không không, ngươi đã bị vây ở đây ba ngày." Thận mỉm cười nói.

Mê hoặc của hắn, có một năng lực rất mạnh, đó là người bị vây khốn, ở bên trong rất dễ quên mất thời gian.

Hắn tưởng mình bị vây mười phút, thực ra bên ngoài đã qua ba ngày.

Đây cũng là nguyên nhân năm đó hắn có thể vây khốn Hoàng Đế.

Sắc mặt Chu Thánh biến đổi, nhìn đám sương mù sau lưng, cầm đao chém tới.

"Đao của ngươi rất mạnh, nhưng ta không có thân thể, ngươi không chém được ta, có thể giết ta, chỉ có kiếm Hiên Viên!" Thận cố ý tiết lộ điểm yếu của mình, hơn nữa còn là trong tình huống Chu Thánh sở hữu kiếm Hiên Viên.

Hắn cố ý muốn Chu Thánh dùng kiếm Hiên Viên chém giết hắn.

"Kiếm Hiên Viên giết ngươi, ngươi cũng xứng sao?" Chu Thánh vung đao một trận, đao phong mãnh liệt trực tiếp chém Thận thành mấy chục mảnh.

“Ảnh của Xi Vưu ta còn chém được, huống chi là ngươi?” Chu Thánh chém ra, nhìn thấy trong sương mù có một luồng ánh sáng xanh lục.

Đó chính là nguồn gốc sinh mệnh của Thận.

Ảnh của Xi Vưu bất tử bất diệt, ngay cả nguồn gốc cũng không có, nhưng hắn tuyệt đối có.

Chu Thánh tách sương mù của Thận ra, đưa tay nắm lấy nguồn gốc sinh mệnh, dùng sức bóp nát.

“Lãng phí thời gian của ta.” Chu Thánh không cho hắn cơ hội cầu xin tha thứ, giết chết hắn xong, liền nhanh chóng tiến lên.

Bị vây khốn ba ngày, hắn không biết Lưu Ly có còn an toàn không.

Lưu Ly đã đến nơi phong ấn Xi Vưu, lỡ như phong ấn lỏng lẻo, với thực lực của Lưu Ly, chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Con đường tiếp theo, Chu Thánh nhìn thấy dấu hiệu Lưu Ly để lại cho mình, là một con mèo.

Chu Thánh men theo hình con mèo, nhanh chóng tiến lên.

Con đường phía trước có dấu vết chiến đấu, Chu Thánh nhìn thấy không ít áo giáp của âm binh.

“Họ đã đi trước mình?” Chu Thánh nghi hoặc một câu, tăng tốc.

Bay hơn một giờ, Chu Thánh nhìn thấy phía trước đang chiến đấu.

Cờ Hiên Viên bay phấp phới, âm binh đang chiến đấu với dũng sĩ bộ lạc Cửu Lê.

“Anh em, dọn dẹp bọn chúng, vì truyền nhân của Hiên Viên, mở ra một con đường!” Thành chủ thành Tu La giơ tay hô lớn.

Bọn họ vẫn chưa biết, Chu Thánh đã bị Thận vây khốn.

Chu Thánh một đao chém ra, đao phong trực tiếp chém dũng sĩ Cửu Lê cản đường thành hai nửa.

"Ngươi vẫn chưa đến à?" Thành chủ có chút kinh ngạc nhìn Chu Thánh.

"Bị một kẻ toàn thân là sương mù níu chân." Chu Thánh giải thích.

"Nếu là Thận, cũng không thể trách ngươi, năm đó Hoàng Đế cũng bị vây khốn ba ngày." Thành chủ nói.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu.

"Ngươi mau đi đi, sức mạnh của Xi Vưu ngày càng mạnh, rất có khả năng sắp đột phá rồi." Thành chủ vội vàng nói.

"Được." Chu Thánh cũng không ở lại lâu, nhanh chóng tiến lên.

Hắn đi với tốc độ tối đa, trên đường không gặp phải trở ngại gì, gần nửa canh giờ đã đến nơi phong ấn Xi Vưu.

Ở đây có một tòa thành trì đen kịt, hình dạng thành trì giống như đầu của Xi Vưu.

Dấu hiệu Lưu Ly để lại, đến đây là hết.

Chu Thánh hít sâu một hơi, đi về phía cổng thành.

"Đứng lại, kẻ nào đến?" Dũng sĩ Cửu Lê giữ cửa chặn Chu Thánh lại.

Đáp lại bọn họ, là đao Trảm Ảnh của Chu Thánh.

Chu Thánh tay giơ đao hạ, chém bọn họ thành hai nửa.

Hắn không có thời gian để ngụy trang thân phận, hắn muốn trực tiếp giết vào.

Chỉ cần Xi Vưu không sống lại, dù cho toàn bộ người của bộ lạc Cửu Lê đến, mình cũng có thể chém giết.

Chu Thánh xông vào, lập tức kinh ngạc.

Cấu trúc trong thành, giống như kinh mạch, không có nhà cửa, toàn là kinh mạch.

"Kỳ lạ." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, men theo con đường kinh mạch, đi tìm Lưu Ly.

Lưu Ly đã để lại dấu hiệu bên ngoài, chứng tỏ cô ấy đã vào đây.

Mà Lưu Ly có thực lực của thần, dũng sĩ Cửu Lê bình thường căn bản không cản được cô ấy, có thể cản được cô ấy, cũng chỉ có tám mươi mốt huynh đệ của Xi Vưu.

Chương 674

Xi Vưu có tám mươi mốt huynh đệ, mỗi người đều có tuyệt kỹ.

Xi Vưu bị giết, huynh đệ của hắn cũng không thể thoát nạn, toàn bộ bị phong ấn ở Tu La Đạo.

Mà bọn họ, nhất định sẽ tìm cách để Xi Vưu sống lại.

Chu Thánh đi thẳng lên trên, gần như không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Ở sừng bò bên trái trên cùng, hơn ba mươi bóng đen tụ tập.

"Truyền nhân của Hiên Viên đến, e rằng sẽ phá hoại kế hoạch của chúng ta!" "Phá hoại?

Xi Vưu đại ca sống lại là chuyện chắc như đinh đóng cột, hắn đến chỉ là để đẩy nhanh quá trình này mà thôi." "Sắp xếp dũng sĩ Cửu Lê đi đối phó hắn, để hắn giết nhiều một chút, máu của dũng sĩ Cửu Lê, có thể đánh thức đại ca của chúng ta." "Phải rồi, truyền nhân của Vương Mẫu xông vào mấy ngày trước xử trí thế nào?" "Nể mặt Vương Mẫu, vây khốn cô ta ở sừng bò bên kia." "Đợi đại ca sống lại, sẽ tặng cô ta cho đại ca!" Trên con đường kinh mạch, phía trước Chu Thánh, ngày càng nhiều dũng sĩ Cửu Lê xuất hiện.

Bọn họ tấn công không suy nghĩ, giống như cố ý đến nộp mạng vậy.

Chu Thánh nhìn ra manh mối, nhưng lại không có cách nào.

Không giết, mình không qua được, giết thì hắn cứ cảm thấy là cố ý.

Dưới đầu của thành trì Xi Vưu.

Vô số máu tươi theo kinh lạc chảy xuống, bên trong đang có một hồn phách khủng bố ngủ say.

Dưới sự tưới tắm của máu tươi, mí mắt hắn từ từ nhấc lên.

"Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ từ dưới đất truyền ra, Chu Thánh đang đứng trên kinh mạch loạng choạng suýt nữa không đứng vững.

"Lưu Ly." Chu Thánh hét lớn một tiếng.

Hắn không tìm được Lưu Ly ở đâu, chỉ có thể dùng cách này để gọi cô.

"Có đây." Lưu Ly đáp một tiếng, giọng nói tuy nhỏ, nhưng Chu Thánh đã nghe thấy.

Chu Thánh và Lưu Ly đã từng giao hòa sinh mệnh, chỉ cần Lưu Ly đáp lại, Chu Thánh sẽ có thể tìm được cô.

Chu Thánh xác định vị trí của Lưu Ly xong, trực tiếp bay lên.

Bộ lạc Cửu Lê cản đường phía trước, bị Chu Thánh dùng đao Trảm Ảnh chém giết, bay đến chỗ sừng bò.

Chỗ sừng bò có một phong ấn, Lưu Ly đang ở bên trong.

"Chu Thánh, đừng phá phong ấn, đây là phong ấn thiên hồn của Xi Vưu." Lưu Ly nhắc nhở Chu Thánh.

Chu Thánh cúi đầu nhìn, cảm giác khủng bố ngày càng mạnh mẽ.

Thiên hồn của Xi Vưu, sắp phá vỡ phong ấn.

"Xi Vưu sớm muộn gì cũng sẽ phá phong ấn, anh cứu em ra trước, chúng ta liên thủ đối phó thiên hồn của Xi Vưu." Chu Thánh nói xong, dùng đao Trảm Ảnh trực tiếp chém vỡ phong ấn.

Ở đây chỉ phong ấn một phần, rất mạnh, nhưng đối với Chu Thánh lại rất dễ phá giải.

Vì đây là phong ấn do Hoàng Đế để lại.

Phong ấn bị phá, Lưu Ly bước ra.

“Thiên hồn của Xi Vưu, là hồn mạnh nhất trong tam hồn của hắn.” Lưu Ly sắc mặt âm trầm nói.

“Không sao, anh có đao và kiếm.” Chu Thánh nắm tay Lưu Ly.

“Ha ha ha ha, truyền nhân của Hiên Viên, cảm ơn ngươi nhé, đã giúp chúng ta phá vỡ phong ấn mạnh nhất!” “Đại ca của chúng ta sắp tỉnh lại, các ngươi đừng hòng chạy thoát!” Xa xa mấy chục luồng khí tức ập đến, bọn họ đều là huynh đệ tỷ muội của Xi Vưu.

“Hiên Viên!” Một tiếng gầm giận dữ từ dưới đất truyền ra, một thần hồn khủng bố phá vỡ phong ấn, lao ra khỏi thành trì.

Thành trì sụp đổ, vô số dũng sĩ Cửu Lê quỳ trên đất, cung nghênh thiên hồn của Xi Vưu.

Thiên hồn của Xi Vưu đứng sừng sững trên không trung, thần sắc lạnh lùng, mặc giáp đen, tóc đỏ, trên mặt khắc đầy phù văn.

Trên đầu có một đôi sừng bò cong, toàn thân tỏa ra khí phách vương giả, khí tức đen kịt bao trùm lấy hắn.

Khí tức của hắn vô cùng khủng bố, đây là người đã tranh bá với Hoàng Đế trên chiến trường viễn cổ, cũng được mệnh danh là Ma Thần.

Thiên hồn của Xi Vưu ra ngoài, hoạt động gân cốt một chút, ánh mắt cúi xuống liền nhìn thấy Chu Thánh và kiếm Hiên Viên trong tay hắn.

“Truyền nhân của Hiên Viên.” Thiên hồn của Xi Vưu từ trên không đáp xuống, Chu Thánh tay phải cầm đao tay trái cầm kiếm, sẵn sàng chiến đấu.

“Đối với ta có địch ý lớn như vậy?

Ta với ngươi có thù sao?” Xi Vưu nhẹ giọng hỏi một câu.

Chu Thánh nghe vậy sửng sốt, hắn tưởng Xi Vưu là một kẻ lỗ mãng bá đạo vô cùng, không ngờ lại còn biết nói lý.

“Ta với ngươi không oán không thù, ta với Công Tôn Hiên Viên chẳng qua chỉ là tranh giành đại đạo, tranh giành thiên địa, tranh giành ngôi vị nhân chủ mà thôi, có quan hệ gì với ngươi?” Thiên hồn của Xi Vưu hỏi Chu Thánh.

Câu hỏi này, hỏi đến nỗi Chu Thánh á khẩu không trả lời được.

“Ngươi có phải cho rằng Hiên Viên là chính nghĩa tuyệt đối, còn ta là kẻ thập ác bất xá không?” Xi Vưu lại hỏi.

Chu Thánh gật đầu.

“Từ xưa đến nay, làm gì có chính nghĩa và sai trái, chẳng qua là thành làm vua, thua làm giặc mà thôi.” Xi Vưu ngẩng đầu nói, chắp tay sau lưng đi đến bên cạnh huynh đệ tỷ muội của mình.

“Cung nghênh đại ca sống lại!” Huynh đệ tỷ muội của Xi Vưu vô cùng kích động.

Thiên hồn sống lại, có thể thuận thế đánh thức địa hồn và nhân hồn.

“Nếu để ngươi rời đi, ngươi có thống trị nhân gian không?” Chu Thánh quay người hỏi.

“Có.” Xi Vưu không chút do dự nói.

“Ta biết, hiện nay An Lạc đều là con cháu Long Quân, nhưng điều đó không cản trở ta đi thống trị bọn họ.” Xi Vưu nói.

“Vậy thì ta phải ngăn cản ngươi.” Chu Thánh cầm đao nói.

“Hờ.” Xi Vưu khẽ hờ một tiếng, khí thế cường đại trực tiếp đánh bay Chu Thánh ra ngoài.

“Ta nói chuyện với ngươi, chẳng qua là vì trên người ngươi có hai luồng khí tức đặc biệt, ta nể mặt họ mà thôi.” “Ngươi thật sự cho rằng chỉ với chút truyền thừa của Hiên Viên, là có thể đối phó ta sao?” “Ngươi so với Hiên Viên, còn kém xa!” “Hiên Viên năm xưa còn không thể đánh bại ta, huống chi là ngươi?” Lúc này Xi Vưu dường như đã biến thành một người khác, bá đạo vô cùng.

Xi Vưu bá đạo, nhưng hắn không phải là kẻ vô não, nếu không cũng không thể trở thành tù trưởng của một bộ lạc.

Xi Vưu giống như một đế vương nhân gian, có quyền mưu, có năng lực.

Chứ không phải như lịch sử ghi lại, chỉ có võ lực tuyệt đối.

Chu Thánh bị đánh bay ra ngoài, lập tức cảm thấy một luồng cảm giác bất lực.

Xi Vưu, thật sự rất mạnh!

Ngay cả các vị thần, cũng không khiến hắn cảm thấy bất lực như vậy.

“Lưu Ly, em đến nhân gian gọi Người giữ mộ đến đây.” Chu Thánh quay đầu nói với Lưu Ly.

“Nhưng mà...” “Mau đi!” Lời của Chu Thánh không cho phép nghi ngờ.

“Vâng.” Lưu Ly gật đầu, quay người rời đi.

Đợi người đi rồi, Chu Thánh chỉnh đốn lại tinh thần, từ dưới đất đứng dậy.

“Ngươi rất mạnh, nhưng ta cũng không yếu!” Mỗi lần chiến đấu,

Chu Thánh đều đang tiến bộ, Xi Vưu có lẽ rất mạnh, nhưng hắn chỉ là một đạo thiên hồn!

Chu Thánh cầm đao kiếm, lao về phía thiên hồn của Xi Vưu.

Thiên hồn của Xi Vưu một ánh mắt, lập tức đóng băng Chu Thánh trên không trung.

"Xem ra, ngươi không biết sự chênh lệch thực lực giữa ngươi và ta." Xi Vưu tiện tay nhặt một cây rìu dài trên đất cầm trong tay.

"Nếu ngươi muốn chiến, vậy thì đến đây, vừa hay để ta hoạt động gân cốt." Thiên hồn của Xi Vưu vừa nói xong, Chu Thánh đã phá vỡ tảng băng, lao về phía Xi Vưu.

Xi Vưu vung rìu chém ngang, trực tiếp đánh bay Chu Thánh.

Chu Thánh hộc máu trên không, cảm giác ngũ tạng lục phủ đã bị tổn thương.

"Ngươi cũng giống như đám ngu ngốc trên Thiên Đình, dựa vào binh khí mạnh mẽ; nào biết rằng mạnh là ở bản thân, chứ không phải binh khí." "Ta dùng binh khí bình thường, vẫn có thể đánh bại ngươi." Xi Vưu khinh thường nói.

Chu Thánh ngã trên đất, chưa bao giờ hoài nghi nhân sinh như bây giờ.

Sự mạnh mẽ của thiên hồn Xi Vưu, khiến hắn vô cùng mệt mỏi.

Trong tay mình cầm, đều là vũ khí mạnh nhất đương thời, nhưng lại không đánh bại được một linh hồn.

"Truyền nhân của Hiên Viên, thế mà đã không chịu được rồi?" Xi Vưu trào phúng một câu.

Chương 675

"Chiến!" Chu Thánh từ dưới đất đứng dậy, chiến ý sôi trào.

Nếu ngay cả thiên hồn của Xi Vưu cũng không đánh bại được, vậy hắn cam nguyện chết ở đây!

"Được!" Xi Vưu cũng có hứng thú, phân phó huynh đệ của mình đi giải phong ấn địa hồn và nhân hồn, còn mình thì đối chiến với Người gác lăng.

Chu Thánh bỏ kiếm Hiên Viên, chỉ dùng đao Trảm Ảnh đối phó Xi Vưu.

Hắn đã hiểu ra một đạo lý, vũ khí có mạnh đến đâu cũng không bằng thực lực của bản thân.

Chu Thánh lao lên, Xi Vưu một tay cầm rìu dài tiện tay chém.

"Keng!" Sau một tiếng vang, Chu Thánh lùi lại ba bước, còn Xi Vưu thì vẫn đứng yên.

"Không tệ, có thể đỡ được một đòn tùy ý của ta." Xi Vưu cười nhẹ nói.

Chu Thánh càng chiến càng dũng, lại một lần nữa phát động tấn công, giao chiến với thiên hồn của Xi Vưu.

Thiên hồn của Xi Vưu từ lúc đầu tùy ý, đã trở nên nghiêm túc hơn.

Nhưng hắn vẫn chưa dùng hết toàn lực, vì hắn còn phải đi xông vào Địa Phủ.

Chu Thánh chiến đấu không biết mệt mỏi, hắn dần dần nắm bắt được thực lực của Xi Vưu.

Mình, có thể cùng hắn một trận!

Lối vào Tu La Đạo.

Lưu Ly đến nơi, nhìn thấy lối vào bị phong ấn, lập tức ngây người.

“Luân Hồi Vương, mở ra!” Lưu Ly lớn tiếng hét.

Lối vào Tu La Đạo bị Luân Hồi Vương phong ấn, muốn mở ra, chỉ có thể mở từ bên ngoài.

Luân Hồi Vương từ địa ngục trở về, cảm nhận được khí tức trong Tu La Đạo, phất tay mở trận pháp.

Lưu Ly vừa ra ngoài, liền là một đạo bạch quang đánh vào người Luân Hồi Vương, chỉ là đối với Luân Hồi Vương mà nói thì không đau không ngứa.

“Thật sự xin lỗi, để ngăn Xi Vưu trốn thoát, ta không thể không phong ấn Tu La Đạo.” Luân Hồi Vương nói với chút áy náy.

Lưu Ly tức giận nhìn Luân Hồi Vương, cũng không nói gì, trực tiếp bẻ gãy cành Minh Thụ, vẽ một vòng tròn trên đất, rời khỏi Địa Phủ.

Rời khỏi Địa Phủ, Lưu Ly trở về nhân gian, xuất hiện ở gần Thái Sơn.

Cô nhanh chóng xác định phương hướng, rồi bay thẳng đến Tần Lĩnh, đạp lên con đường Hoàng Tuyền giả, đến trước cửa đồng.

Trên cửa đồng, có một con kỳ lân khổng lồ.

Trên người kỳ lân có ngũ hành nguyên tố bao quanh, chính là Người giữ mộ đã chết.

Người giữ mộ sau khi chết đã khôi phục chân thân kỳ lân, hắn không biết đi đâu, nhưng sâu trong ký ức hắn có một nơi thuộc về, đó chính là trấn thủ Thiên Đình.

Hắn tưởng đây là Thiên Đình, nên đã đến đây.

"Người giữ mộ." Lưu Ly hét lớn một tiếng, đánh thức kỳ lân.

"Gầm!" Kỳ lân gầm lên một tiếng giận dữ, lớn tiếng nói: "Kẻ tự tiện xông vào Thiên Đình, chết!" Lưu Ly biết Người giữ mộ lại mất trí nhớ, liền lấy ra một đạo kiếm phù hư ảo.

"Phụng mệnh truyền nhân của Hiên Viên, triệu ngươi vào Địa Phủ, tiến vào Tu La Đạo trấn sát hồn của Xi Vưu!" Kỳ lân nhìn thấy kiếm phù, cảm ứng được là kiếm Hiên Viên, liền từ trên không đáp xuống.

"Tuân lệnh!" Nói xong, kỳ lân đạp hư không bay lên, thẳng tiến vào Địa Phủ.

Thân là Ngũ Hành Kỳ Lân, hắn có năng lực lên trời xuống đất.

Xuống Địa Phủ đối với hắn, rất dễ dàng.

Lưu Ly định dùng cành Minh Thụ vẽ một vòng tròn, nhưng từ trường ở đây rất mạnh, không thể mở ra, bất đắc dĩ, chỉ có thể rời khỏi đây trước. ...

Trong Tu La Đạo.

Chu Thánh chiến đấu không biết mệt mỏi, cuối cùng cũng đánh vỡ binh khí của Xi Vưu, khiến Xi Vưu lùi lại mấy bước.

"Ngươi nói không sai, mạnh là ở bản thân, nhưng binh khí cũng rất quan trọng!" Thiên hồn của Xi Vưu nhìn cây rìu dài vỡ nát, cười nhẹ nhìn Chu Thánh.

"Hờ." Hắn hai tay giơ lên, vô số cây rìu dài bay lên không.

"Ngươi có thể đánh vỡ bao nhiêu?" Chu Thánh cầm ngang đao Trảm Ảnh chắn trước người, toàn lực kích phát thực lực của đao Trảm Ảnh.

“Có thể chém đứt bao nhiêu, cứ chờ xem!” Dứt lời, Chu Thánh toàn lực chém ra một đao.

Những cây rìu dài lơ lửng trên không dưới sự tác động của đao quang, đều rơi xuống.

Có cái gãy, có cái vỡ nát.

Cuộc chiến kéo dài, khiến Chu Thánh hiểu ra điểm yếu của thiên hồn Xi Vưu.

Thiên hồn của Xi Vưu chỉ là hồn, không có thực thể, không thể chiến đấu liên tục.

Hắn vẫn luôn không chịu dùng toàn lực, là vì sau khi sử dụng, không thể được bổ sung.

Hơn nữa thời gian dài bị trấn áp, đã sớm mài mòn đi phần lớn thực lực của hắn, hiện tại hắn đã tỉnh lại, nhưng thực lực không có.

Mà Chu Thánh tuy chiến đấu thời gian dài, nhưng hắn vẫn tinh thần sung mãn, không biết mệt mỏi.

Dưới tình thế này, Chu Thánh có tự tin có thể đánh bại hắn!

Ánh mắt Xi Vưu lạnh đi, đưa tay luyện hóa thành trì hình đầu lâu thành binh khí, binh khí có phần giống với gậy chùy.

Trong thành trì đầu lâu, vô số dũng sĩ Cửu Lê quỳ trên đất, cam nguyện vì Xi Vưu cống hiến một chút thực lực của mình.

Thiên hồn của Xi Vưu sau khi nhận được sức mạnh hiến tế của họ, thực lực đã khôi phục được một thành.

“Một thành thực lực, đủ để miểu sát ngươi!” Thiên hồn của Xi Vưu nói xong, giơ gậy chùy lên dùng sức vung xuống.

Nhưng phương hướng không phải nhắm vào Chu Thánh, mà là nhắm vào nơi xa phía sau.

Chu Thánh vốn đã chuẩn bị toàn lực chống cự, lúc này thấy Xi Vưu thay đổi phương hướng, lập tức tỉnh ngộ.

Hắn không phải muốn ra tay với mình, hắn muốn phá vỡ phong ấn, giải phong cho hai hồn còn lại.

Hắn phản ứng lại muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Chỉ thấy gậy chùy của thiên hồn Xi Vưu hạ xuống, nơi xa phát ra tiếng nổ lớn.

Một đạo lại một đạo khí tức khủng bố tỉnh lại, khiến người ta rùng mình.

Thiên hồn của Xi Vưu mỉm cười nhìn Chu Thánh, nhàn nhạt nói: "Giết ngươi, không đáng." So với việc giết Chu Thánh, hắn muốn giải khai phong ấn của mình hơn.

Cùng với việc phong ấn bị phá giải, nơi xa có hai bóng hình khủng bố đứng dậy.

Một người là địa hồn, một người là nhân hồn.

Thiên địa nhân tam hồn tụ tập, đến lúc đó Xi Vưu sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

"Bỉ ổi!" Chu Thánh không ngờ, Xi Vưu lại có thể thay đổi phương hướng, khiến mình trở tay không kịp, căn bản không nghĩ tới.

Địa hồn và nhân hồn ở xa dần dần sống lại, Chu Thánh dứt khoát ra tay, chém thiên hồn trước.

Đòn đó của thiên hồn, đã dùng hết toàn bộ thực lực, lúc này là lúc hắn yếu nhất.

"Có phải ngươi nghĩ rằng, ta không có sức mạnh không?" Thiên hồn quay người, tiện tay đỡ lấy đòn tấn công của Chu Thánh.

"Ngươi sợ là không biết đâu, thiên địa nhân tam hồn tương thông,

hiện tại bọn họ tỉnh lại, ta có thể điều động sức mạnh của họ.” “Xi Vưu tam hồn, thiên hồn là chính!” Thiên hồn của Xi Vưu cao giọng nói.

Mà địa hồn và nhân hồn ở xa, cũng với tốc độ mắt thường có thể thấy được đi tới, hai người bọn họ trông giống hệt thiên hồn của Xi Vưu, chỉ là khí tức không giống.

Địa hồn bên trái, giống như một vị thần vĩ đại, cao không thể với tới; nhân hồn bên phải, phảng phất như đế vương nhân gian, toàn thân toát ra khí tức cao quý, dường như chỉ cần giơ tay nhấc chân, liền có thể quyết định sinh tử của người khác.

Nhân hồn là hồn yếu nhất trong tam hồn, nhưng cũng là hồn chủ đạo ý chí.

Hiện tại tam hồn xuất hiện, áp lực của Chu Thánh không phải là gấp ba, mà là gấp mấy chục lần!

Sau lưng tam hồn, còn có mấy vạn dũng sĩ Cửu Lê, và hơn bảy mươi vị huynh đệ tỷ muội của hắn.

Bọn họ vẫy những lá cờ đen, theo sau Xi Vưu.

Mà sau lưng Chu Thánh, không một bóng người.

Tam hồn của Xi Vưu đi cùng nhau, bọn họ không giao tiếp với nhau, mà là im lặng, im lặng nhìn Chu Thánh.

Chương 676

“Lấy kiếm Hiên Viên ra đi.” Nhân hồn lên tiếng.

Trong kiếm Hiên Viên, phong ấn đầu của Xi Vưu.

Có đầu, bọn họ có thể tam hồn hợp nhất.

Đến lúc đó xông ra Tu La Đạo, giết vào địa ngục cứu về thất phách.

Một khi hồn phách tụ đủ, Xi Vưu bất khả nhất thế, sẽ lại một lần nữa sống lại.

Không cần thân xác, hắn có thể mượn sức mạnh của trời đất để tôi luyện cho mình.

“Kiếm Hiên Viên, muốn thì cứ thử đi!” Chu Thánh tay cầm đao Trảm Ảnh, một mình chống lại Xi Vưu và bộ lạc của hắn.

“Hờ, một mình ngươi?” Địa hồn của Xi Vưu đầy vẻ khinh thường.

“Còn có chúng ta!” Thành chủ thành Tu La, dẫn theo mấy vạn âm binh đến, những âm binh này, đều là những dũng sĩ đã từng theo Hoàng Đế tác chiến.

“Vẫn không xứng.” Thiên hồn của Xi Vưu lên tiếng.

Huynh đệ tỷ muội của họ đều ở đây, mỗi người đều có thể một chọi trăm.

“Những dị thú từng trợ giúp bộ lạc Hoàng Đế, đều đã bị phong ấn, những thần linh liều mạng vì Hoàng Đế, cũng đã bị phong ấn, hôm nay ta sống lại, các ngươi ai có thể cản ta?” Địa hồn của Xi Vưu cười lạnh nói.

“Ngũ Hành Kỳ Lân, đến trợ giúp Người gác lăng!” Ngũ Hành Kỳ Lân đạp hư không, nhanh chóng bay tới, .

Hắn nhìn thấy Chu Thánh, ký ức trong đầu lập tức tỉnh lại, nhớ lại tất cả, bao gồm cả thân phận của mình.

Tam hồn của Xi Vưu nhìn người đến, trong ánh mắt vẫn là vẻ khinh miệt.

“Đến rồi, cũng chỉ là con kiến.” Thực lực cường đại, khiến hắn coi trời bằng vung.

“Lên đi.” Nhân hồn của Xi Vưu tiện tay phất một cái, huynh đệ tỷ muội sau lưng hắn dẫn đầu bộ lạc Cửu Lê lao về phía Chu Thánh và mọi người.

Chu Thánh cưỡi trên lưng Ngũ Hành Kỳ Lân, lao về phía tam hồn của Xi Vưu.

Thực lực của hai người liên thủ rất mạnh, nhưng tam hồn của Xi Vưu còn mạnh hơn, vừa mới đối mặt, Chu Thánh và Ngũ Hành Kỳ Lân đã bị tam hồn liên thủ đánh bay ra ngoài.

“Thế thôi à?” Tam hồn của Xi Vưu khinh thường nói.

Mà dũng sĩ Cửu Lê giết âm binh, cũng như vào chỗ không người.

Chưa kể dũng sĩ Cửu Lê mỗi người đều có thực lực cường đại, còn có hơn bảy mươi huynh đệ tỷ muội dẫn đầu.

Ngược lại bên âm binh, chỉ có một tướng lĩnh, hắn bị một huynh đệ của Xi Vưu giữ chân, các âm binh khác chỉ có thể bị tàn sát.

Cục diện hiện ra thế một chiều, bên âm binh căn bản không có khả năng phản kháng. ...

Bên ngoài Tu La Đạo.

Thập Điện Diêm La ra lệnh cho bảy mươi hai âm ti, mỗi người

dẫn một vạn âm binh, tập trung bên ngoài Tu La Đạo.

Bọn họ cảm nhận được, tam hồn của Xi Vưu đã sống lại, dựa vào chút binh lực trong Tu La Đạo, căn bản không thể chống cự.

Mà Tần Quảng Vương, Luân Hồi Vương đích thân dẫn binh tiến vào Tu La Đạo.

Lưu Ly vào đây, bên Địa Phủ đã xuất binh rồi.

"Các ngươi..." "Đây là Địa Phủ, không dung túng cho hắn Xi Vưu kiêu ngạo." Luân Hồi Vương lên tiếng.

"Vậy địa ngục thì sao?" Lưu Ly nghĩ đến địa ngục.

"Ngũ Quan Vương và Sở Giang Vương đi trấn thủ, sáu người còn lại duy trì vận hành của Địa Phủ." Luân Hồi Vương giải thích.

"Được." Lưu Ly gật đầu, đang định đi vào, thì bên tai cô vang lên giọng nói của Tây Vương Mẫu.

"Lưu Ly, bản tọa ban cho ngươi thần khí, trợ giúp Người gác lăng đánh giết Xi Vưu!" Giọng nói của Tây Vương Mẫu vừa dứt, một cây quạt lông vũ rơi vào tay Lưu Ly.

"Đa tạ Tây Vương Mẫu!" Lưu Ly chắp tay cảm ơn một tiếng, sau đó theo Luân Hồi Vương và họ tiến vào Tu La Đạo.

Bảy mươi hai âm ti, mỗi ti đều có mấy vạn âm binh, phụ trách duy trì trật tự và vận hành của Địa Phủ.

Địa Phủ là thế giới của người chết, số lượng người rất đông.

Dù sao người chết, không phải ngay lập tức sẽ vào luân hồi chuyển thế.

Đợi bọn họ bước vào Tu La Đạo, nhanh chóng đến chiến trường.

Nhưng lúc này trên chiến trường, vạn thiên âm binh đều đã ngã

xuống, bộ tướng của Hiên Viên Hoàng Đế đều đã bị tiêu diệt.

Trên chiến trường chỉ còn lại Chu Thánh và Ngũ Hành Kỳ Lân, nhưng lúc này cũng là vết thương đầy mình.

Chu Thánh không chỉ phải đối phó với tam hồn của Xi Vưu, mà còn phải luôn đề phòng huynh đệ của Xi Vưu từ phía sau đánh lén.

Giao chiến lâu dài, khiến hắn toàn thân bị thương, ngay cả đao Trảm Ảnh cũng cầm không vững.

"Trong đao của ngươi, dường như có ảnh của ta." Tam hồn của Xi Vưu phát hiện ra bí mật trong đao của Chu Thánh.

Chu Thánh không nói gì, mà chống đao đứng dậy.

Địa hồn của Xi Vưu tiến lên một bước, khí thế khủng bố đè nén Chu Thánh không ngẩng đầu lên được.

"Nếu đã có ảnh của ta, vậy thì trả lại đây!" Địa hồn của Xi Vưu đang định ra tay thì vô số lông vũ rơi xuống.

"Mãn thiên phi vũ!" Lông vũ rơi xuống, lập tức hóa thành vũ khí sắc bén, cắt vào tay của địa hồn Xi Vưu.

Lưu Ly từ trên không đáp xuống, đứng bên cạnh Chu Thánh.

Luân Hồi Vương và Tần Quảng Vương, dẫn theo âm binh và ti chủ âm ti đến.

"Xi Vưu, an nghỉ đi." Luân Hồi Vương lên tiếng.

Thiên hồn của Xi Vưu nhìn chằm chằm Luân Hồi Vương, đồng tử co lại.

"Là ngài... ngài vậy mà..." "Không sai, là ta." Luân Hồi Vương cắt ngang lời của Xi Vưu.

Xi Vưu hít sâu một hơi để bình ổn tâm trạng, rồi chất vấn: "Tại

sao?" "Tại sao?

Vì nhân gian là thế giới của con người, Địa Phủ mới là nơi ta thuộc về." Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói.

"Loài người bỉ ổi giẫm đạp lên lãnh thổ của chúng ta, ta đoạt lại không được sao?

Có sai sao!" Xi Vưu hét lớn.

"Ai, chấp mê bất ngộ." Luân Hồi lắc đầu, bay về phía thiên hồn của Xi Vưu, đưa tay kéo hắn đi.

"Thiên hồn của Xi Vưu, giao cho ta." Giọng của Luân Hồi Vương dần dần xa đi, địa hồn và nhân hồn của Xi Vưu thấy vậy, cũng không ra tay ngăn cản, căn bản không cản được.

Tần Quảng Vương lấy một bình chất lỏng đưa cho Chu Thánh, và nói: "Ngươi hồi phục trước đi, ở đây tạm thời giao cho ta." "Cảm ơn." Chu Thánh cảm ơn một tiếng, một hơi uống cạn chất lỏng.

"Không cần cảm ơn, chất lỏng này là nước sông Minh Hà, chỉ là thêm một chút năng lượng linh hồn." Tần Quảng Vương nhàn nhạt nói.

Chu Thánh: ...

Hắn nhìn cái bình trong tay, trên mặt viết đầy hoài nghi nhân sinh.

Chất lỏng trong sông Minh Hà, đâu có sạch sẽ!

Chu Thánh do dự một chút, đổ phần chất lỏng còn lại lên người Ngũ Hành Kỳ Lân.

"Đừng lãng phí." "Giết!" Nhân hồn của Xi Vưu đi đầu phát động tấn công, chiến đấu với âm binh âm ti của Địa Phủ.

Mà Tần Quảng Vương một mình đối phó với địa hồn của Xi Vưu, nhưng cũng chỉ có thể níu chân hắn.

Lưu Ly đối phó với nhân hồn, chỉ có thể vây khốn hắn.

Thực lực của nhân hồn yếu nhất, hơn nữa tam hồn đều bị níu chân, hắn cũng không thể hấp thụ thực lực của địa hồn và thiên hồn.

Cuộc chiến ác liệt nhanh chóng bắt đầu, Chu Thánh ngồi trên đất hồi phục vết thương và thể lực.

Hắn luôn theo dõi chiến trường, địa hồn và nhân hồn của Xi Vưu đều đã bị níu chân, nhưng huynh đệ của hắn rất mạnh.

Bên âm ti, áp lực rất lớn.

Nhưng điều khiến Chu Thánh tò mò là Luân Hồi Vương rốt cuộc có thân phận gì, mà lại khiến Xi Vưu bất khả nhất thế tôn xưng là "ngài" cũng có nghĩa là, thân phận của Luân Hồi Vương, còn cao hơn cả Xi Vưu, thậm chí là trưởng bối của Xi Vưu.

Điều này khá là vô lý.

Chương 677

Diêm La của Địa Phủ, vậy mà có thân phận cao hơn cả Xi Vưu.

Nhưng thân phận của Luân Hồi Vương cao như vậy, tại sao lại cam nguyện làm một Diêm La của Địa Phủ?

Với thực lực của hắn, hoàn toàn có thể... cũng đúng, không làm Diêm La, hắn còn có thể đi đâu?

Chu Thánh lắc đầu cười, đặt chuyện này vào lòng, đợi sau này từ từ tìm hiểu., Mà trong địa ngục.

Thất phách của Xi Vưu cảm ứng được tam hồn hiện tại đang chiến đấu, trong đó có một hồn còn bị áp chế, không khỏi có chút lo lắng.

"Từ Tam, ngươi rốt cuộc có được không?" Xi Vưu có chút không đợi được nữa.

"Yên tâm đi Xi Vưu đại nhân, sắp giải khai phong ấn rồi." Từ Tam từ từ tách linh hồn của mình ra, dùng cách tự tàn để thoát khỏi phong ấn.

"Nói trước nhé, sau khi thoát khốn, ngươi không được ăn ta." Từ Tam lên tiếng.

"Bản tọa không phải là loại người đó." Xi Vưu có chút không vui.

Từ Tam nghe vậy, tăng tốc độ tách ra, nửa người đã khôi phục khả năng hành động.

Mà cây Minh Thụ trước mặt hắn, tuy là do Luân Hồi Vương trồng, nhưng lúc này Luân Hồi Vương đang ở Tu La Đạo.

Hơn nữa Từ Tam rất cẩn thận, dù đã khôi phục khả năng hành

động, cơ thể hắn cũng không động đậy một chút nào.

"Ngươi nhanh lên, có Diêm Vương xuống rồi." Xi Vưu lo lắng hét lên.

Từ Tam nghiến răng, trực tiếp cưỡng ép xé rách nửa người, gắng gượng mở phong ấn của Xi Vưu.

Xi Vưu vừa giải phong, lập tức thoát khỏi lồng giam.

Mà Từ Tam ngồi trên đất, từ từ thu dọn thân thể tàn tạ của mình.

Hắn biết, chuyện tiếp theo không cần mình lo, phách của Xi Vưu có thể đối phó với Diêm Vương.

"Trấn!" Hai viên Diêm La Lệnh khổng lồ từ trên không hạ xuống, trấn áp phách của Xi Vưu.

Thất phách của Xi Vưu bị trấn áp riêng lẻ, chỉ trốn ra một cái, căn bản không chống đỡ được hai vị Diêm Vương.

Xi Vưu vừa ra ngoài, lại bị trấn áp phong ấn.

Từ Tam thấy vậy, lập tức ngơ ngác.

Xi Vưu, thế thôi à?

Từ Tam cả người như chết lặng, trong lòng chỉ muốn chửi mẹ.

Hắn không ngờ phách của Xi Vưu lại hố người như vậy, mình đã không tiếc bất cứ giá nào để hỗ trợ y đột phá, kết quả vừa ra ngoài đã bị trấn áp.

Có ai chơi khốn nạn như vậy không chứ!

Vẻ mặt Từ Tam tê dại nhìn Xi Vưu bị trấn áp phong ấn lại lần nữa, đã không biết nên nói gì.

Ngũ Quan Vương đi đến bên cạnh Từ Tam, thu đi mảnh vỡ linh hồn của hắn.

“Nếu ngươi không muốn linh hồn của mình nữa, vậy ta giúp ngươi thu lại.” Ngũ Quan Vương phất tay, gia cố thêm vài đạo phong ấn lên người Từ Tam.

Chỉ còn lại nửa người, Từ Tam đã không biết nên nói gì.

Lần vượt ngục này thật sự quá thất bại.

Sau khi trấn áp Xi Vưu và giam cầm Từ Tam, hai vị Diêm La mới quay trở lại phía trên địa ngục, chăm chú quan sát tình hình.

Tầng thứ mười tám của địa ngục, âm binh âm tướng bình thường không thể vào được, ngay cả Diêm La vào cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Vì vậy, sau khi xong việc, hai vị Diêm La vội vàng rời đi.

Từ Tam xác định Diêm La đã đi, dùng con mắt phải còn lại nhìn Xi Vưu, trong ánh mắt mang theo vài phần oán khí.

Ánh mắt Xi Vưu bình thản, thậm chí còn có chút trêu tức.

Từ Tam thấy ánh mắt này, như thể đã uống thuốc an thần, mở miệng nói: “Xi Vưu đại nhân, nửa linh hồn và thân thể của ta...” “Ta cho ngươi mười triệu linh hồn, đủ không?” “Đủ, đủ, đủ.” Từ Tam liên tục gật đầu, trong lòng đã có câu trả lời.

Xi Vưu, y có năng lực thoát ra, lần này an toàn rồi.

Cũng phải, Xi Vưu vốn là bá chủ, đối mặt với sự trấn áp của Diêm La mà không hề phản kháng.

Hoặc là thật sự không chống đỡ nổi, hoặc là còn có mưu đồ khác.

Nhưng y là Xi Vưu cơ mà, là nam nhân thà đứng chết chứ không quỳ, là người mà sau khi chết hồn phách còn bị đánh tan và phân ra để trấn áp.

Từ xưa đến nay, chỉ có y mới được hưởng đãi ngộ như vậy.

Vốn dĩ Từ Tam cũng sẽ bị đánh tan hồn phách, nhưng hồn phách của hắn còn vỡ nát hơn cả chai thủy tinh vỡ, không thể cắt ra được.

"Cứ chờ xem, vừa rồi ta đã truyền toàn bộ năng lực của mình cho các phách khác." Phách của Xi Vưu thản nhiên nói.

Trong khoảnh khắc được giải phong, y đã chuyển toàn bộ thực lực của mình cho hồn phách ở trên, giúp nó trốn thoát.

Thoát khỏi phong ấn, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. .....

Trong Tu La Đạo.

Cuộc chiến ác liệt vẫn kéo dài không dứt, hai bên gần như đã tung ra hết mọi bản lĩnh sở trường.

Sức mạnh linh hồn của Chu Thánh được bổ sung, hắn đứng dậy từ mặt đất.

Hắn vĩnh viễn không cảm thấy mệt mỏi, nên cũng không cần lo lắng thể lực cạn kiệt.

Sau khi Chu Thánh đứng dậy, Kỳ Lân cũng hóa thành người, biến thành dáng vẻ của Thủ Mộ Nhân, chỉ có điều vũ khí của y đã thay đổi, biến thành quang luân ngũ hành.

"Không sao chứ?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Vẫn có thể chiến đấu." Thủ Mộ Nhân đáp.

Chu Thánh gật đầu, trước tiên đi đối phó với Địa Hồn có thực lực mạnh nhất.

Tần Quảng Vương thấy Chu Thánh đến, dứt khoát rút khỏi chiến trường, để Chu Thánh đối phó với kẻ địch.

Còn Thủ Mộ Nhân thì đi đối phó với Nhân Hồn của Xi Vưu, ngày xưa y theo Hoàng Đế nhiều lần đánh bại Xi Vưu, nay đối mặt với một trong tam hồn của Xi Vưu, y không hề nao núng.

“Ngươi nghỉ đi, để ta.” Thủ Mộ Nhân đứng trước mặt Lưu Ly, y muốn một mình đối phó với Nhân Hồn của Xi Vưu.

“Thổ!” Thủ Mộ Nhân xoay chuyển quang luân ngũ hành, mượn sức mạnh của Thổ để biến hóa thành một tảng đá khổng lồ, tảng đá rơi xuống, Nhân Hồn của Xi Vưu giơ hai tay lên đỡ.

“Chỉ vậy thôi sao?” Nhân Hồn của Xi Vưu giơ cao tảng đá, vẻ mặt rất thoải mái.

“Ngũ hành chi Kim, khóa!” Thủ Mộ Nhân lại xoay quang luân ngũ hành, vô số dây xích sắt từ hư không xuất hiện, mục tiêu nhắm thẳng vào Xi Vưu.

Xi Vưu định dùng tảng đá để chống đỡ, nhưng sau khi thử ném tảng đá đi, y lại phát hiện nó dính chặt vào tay mình, không sao vứt ra được.

Thủ Mộ Nhân vốn không định dùng tảng đá để trấn áp Xi Vưu, y chỉ muốn khóa chặt hai tay của Xi Vưu, khiến y không thể phản kích.

Xi Vưu giơ một tảng đá lớn, khó mà đánh trả, chỉ có thể bị Thủ Mộ Nhân dùng xích sắt trói lại.

“Ngũ hành chi Hỏa, đốt!” Thủ Mộ Nhân lại xoay quang luân ngũ hành, dây xích sắt trói chặt Nhân Hồn của Xi Vưu bỗng dưng bốc cháy, dây xích trực tiếp siết vào trong linh hồn của y.

Thủ Mộ Nhân dùng sức mạnh ngũ hành để trói chặt Xi Vưu.

Tuy không giết được y, nhưng cũng có thể khiến y trong thời gian ngắn không thể đánh trả.

Còn trận chiến bên phía Chu Thánh thì đơn giản hơn nhiều.

Không có quá nhiều chiêu thức tấn công hoa mỹ, chỉ là đối mặt chém giết, đao nào đao nấy thấy thịt.

Địa Hồn cũng là một kẻ vũ phu, y cũng không thích đánh đấm màu mè, liền giao đấu tay đôi với Chu Thánh, hai người phải có một kẻ chết.

Chu Thánh dùng Trảm Ảnh Đao rạch ngón tay mình, nhỏ máu lên Trảm Ảnh Đao, kích phát hung tính của nó.

"Thiên Hồn!" Địa Hồn của Xi Vưu hét lớn một tiếng, hiện tại y cần sức mạnh.

Sức mạnh linh hồn của Xi Vưu, phần lớn đã được chuyển cho Thiên Hồn.

Địa Hồn của Xi Vưu hét lên, nhưng không nhận được bất kỳ hồi âm nào, Thiên Hồn của Xi Vưu dường như đã bị cách ly.

"Thiên Hồn bị khóa lại rồi?" Địa Hồn của Xi Vưu ngẩn người.

Thiên Hồn vẫn chưa chết, nếu Thiên Hồn chết, y và Nhân Hồn đều có thể cảm nhận được, nhưng lúc này Thiên Hồn bị khóa lại, không thể liên lạc với họ.

Chương 678

Đã bị Luân Hồi Vương cách ly.

"Chém!" Chu Thánh không cho Địa Hồn của Xi Vưu thời gian do dự, nhân lúc y phân tâm, vung đao chém tới.

Địa Hồn của Xi Vưu không kịp né, chỉ có thể dùng sừng trên đầu để chống đỡ.

Sau một tiếng nổ lớn, sừng trên đầu y bị chém gãy.

Sau khi sừng của Xi Vưu bị gãy, Chu Thánh trực tiếp dùng liệt hỏa thiêu đốt, không cho Địa Hồn của Xi Vưu lấy lại.

Sừng của Địa Hồn Xi Vưu bị chém đứt, thực lực tổn hại nặng nề.

"Đại ca!" Vài huynh đệ của Xi Vưu xông tới, muốn giúp Địa Hồn của Xi Vưu giải vây.

"Đừng hòng qua." Lưu Ly và Tần Quảng Vương bay đến trước mặt họ, chặn đường.

Chu Thánh vung ngang đao chém tới, Địa Hồn của Xi Vưu giơ cánh tay trái lên đỡ.

"Phập!" Chu Thánh tiếp tục dùng sức, Trảm Ảnh Đao chém thẳng vào cánh tay của Địa Hồn Xi Vưu.

Đôi mắt Địa Hồn của Xi Vưu đỏ ngầu, tuy là thể linh hồn, nhưng y cũng có thể cảm nhận được đau đớn.

"Thủ Mộ Nhân!" Chu Thánh gọi một tiếng, ném Hiên Viên Kiếm cho Thủ Mộ Nhân.

Thủ Mộ Nhân nhanh chóng lao tới đỡ lấy Hiên Viên Kiếm, chém đứt cánh tay phải của Địa Hồn Xi Vưu.

Chu Thánh dùng sức, chém đứt cánh tay trái của y.

Ngay sau đó Chu Thánh đâm một đao vào tim Địa Hồn của Xi Vưu, còn Thủ Mộ Nhân thì đâm Hiên Viên Kiếm vào đầu y.

Đôi mắt đỏ ngầu của Địa Hồn Xi Vưu dần dần trở lại bình thường, y nghiến răng nói: "Ta, Xi Vưu, sẽ không chết!" Nói xong, Địa Hồn của Xi Vưu ngã xuống đất tại chỗ, khí tức hoàn toàn biến mất.

Y không chết, chỉ là rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Nhưng lần này y khó mà tỉnh lại được.

Sau khi giải quyết Địa Hồn, Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân hợp lực đối phó Nhân Hồn.

Nhân Hồn của Xi Vưu bị Thủ Mộ Nhân trói chặt, không thể thoát thân.

"Cứu đại ca!" Tất cả anh chị em của Xi Vưu đều từ bỏ chiến đấu, quay lại giải cứu Xi Vưu.

Dũng sĩ Cửu Lê liều chết chặn đám âm binh âm ty.

"Ta đã nói, đừng hòng qua." Tần Quảng Vương ra oai, chặn tất cả anh chị em của Xi Vưu.

Mà Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân cũng không lãng phí thời gian, Chu Thánh chém bay đầu Nhân Hồn của Xi Vưu, Thủ Mộ Nhân đâm xuyên tim y.

Nhân Hồn của Xi Vưu, ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng, không cam tâm nhắm mắt lại.

"Ta vẫn chưa thua." Luân Hồi Đạo, Nhân Đạo.

Luân Hồi Vương đưa Thiên Hồn của Xi Vưu vào Nhân Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi, để Thiên Hồn của Xi Vưu trải nghiệm một chút

cuộc đời.

“Nếu ngươi muốn, ta có thể cho ngươi làm phú nhị đại của một tỷ phú, cũng có thể cho ngươi làm bộ trưởng một nước, thậm chí có thể cho ngươi một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.” “Nhưng nếu ngươi muốn thống trị thế giới, tất cả những thứ này sẽ tan thành mây khói.” “Tất cả mọi người sẽ phản kháng ngươi, gia đình hạnh phúc mỹ mãn sẽ tan vỡ, cả một quốc gia sẽ dốc toàn lực thảo phạt ngươi, cho dù trong mắt ngươi họ chỉ là lũ kiến, họ vẫn sẽ lớp lớp xông lên tấn công ngươi.” “Thời đại đã thay đổi, con người đã đứng lên, sẽ không quỳ gối trước bất kỳ ai nữa.” “Đương nhiên, trừ cái quốc gia con sâu róm không chịu đứng dậy kia ra.” Luân Hồi Vương còn cố ý chỉ vào một quốc gia bên cạnh An Lạc, có bản đồ giống như con sâu róm.

Thiên Hồn của Xi Vưu nhìn quốc gia đó, cũng tỏ vẻ khinh bỉ.

“Khi đại lục chưa phân chia, nơi đó là chỗ ta vứt rác.” Xi Vưu mở miệng nói.

“Cho nên, Xi Vưu, thời đại đã thay đổi, làm người đi.” Luân Hồi Vương quay đầu nhìn Thiên Hồn của Xi Vưu.

“Đây đều là con cháu của Long Quân, lẽ nào ngươi muốn ta làm hậu duệ của Long Quân?” Xi Vưu chỉ vào tất cả mọi người nói.

Luân Hồi Vương lắc đầu, “Sao ngươi vẫn chưa hiểu ra vậy.” “Có gì đâu chứ?

Ngươi xem tỷ phú kia là phân thân của ta, bộ trưởng kia cũng là ta, rồi gia đình hạnh phúc mỹ mãn kia, ta là người cha.” Luân Hồi Vương chỉ vào những người mà ông ta vừa chỉ cho Thiên Hồn của Xi Vưu xem.

Sắc mặt Thiên Hồn của Xi Vưu khó coi, “Ngươi muốn ta làm con trai của ngươi?” “Ha ha ha ha.” Luân Hồi Vương cười lớn, “Chẳng lẽ

không được sao?" Xi Vưu im lặng, nếu là người khác thì y đã tức giận rồi, nhưng với Luân Hồi Vương, y không có lý do gì để phản bác.

Luân Hồi Vương là trưởng bối của y, chảy cùng dòng máu, cùng kế thừa từ Bàn Cổ.

Cho nên khi đối mặt với Luân Hồi Vương, Xi Vưu sẽ dùng kính ngữ, vì thân phận của ông ta lớn hơn mình.

"Hãy suy nghĩ kỹ đi, nể tình cùng chung một mạch, ta cho ngươi một cơ hội làm người, nếu không ngươi sẽ bị trấn áp vĩnh viễn trong Tu La Đạo." "Ngoài ra, ta cũng có thể cho ngươi một thân phận thú vị, thế nào?" "Thân phận gì?" "Ta tạo cho ngươi một thân thế đặc biệt, ngươi sinh ra đã là cô nhi, từ nhỏ bị người ta chế nhạo, sau đó yêu một cô bạch phú mỹ, nhưng bị mẹ vợ đủ kiểu chế nhạo coi thường, cuối cùng phân thân của ta sẽ đến giúp ngươi, để ngươi kế thừa trăm tỷ tài sản, thân giá tăng vọt, lật kèo vả mặt mẹ vợ." "Ta nghe nói đây là màn lật kèo sảng khoái nhất, vốn dĩ ta định sắp xếp cho chính mình." Luân Hồi Vương nói, nhìn về phía Thiên Hồn của Xi Vưu.

"Vậy sao ngươi không tự sắp xếp cho mình một cái?" Thiên Hồn của Xi Vưu hỏi.

"Ta không chịu được uất ức." Luân Hồi Vương nói.

Xi Vưu: ...

"Ta cũng không chịu được uất ức, ta vẫn nên làm con trai của ngươi đi." Xi Vưu nhìn Luân Hồi Vương nói.

"Được." Luân Hồi Vương cười gật đầu, sau đó nói: "Ta sẽ phong ấn ký ức của ngươi, để ngươi bắt đầu lại từ đầu, thân phận ba kiếp của ngươi, ta đều sắp xếp xong, sau ba kiếp ký ức sẽ thức tỉnh, đến lúc đó xem ngươi có còn muốn làm người nữa không." Luân Hồi

Vương nói, lấy ra giấy bút, sắp xếp thân phận cho Xi Vưu.

Kiếp thứ nhất, để y trở thành con trai của một tỷ phú, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Kiếp thứ hai để y nhập ngũ, báo hiếu tổ quốc.

Kiếp thứ ba, để y tận hưởng sự ấm lạnh của thế gian, trở thành con rể ở rể.

"Nếu ta không muốn làm người, sẽ thế nào?" Xi Vưu nhìn Luân Hồi Vương hỏi.

Luân Hồi Vương nghe vậy, đặt bút xuống, mỉm cười nói: "Vậy ta sẽ tự tay xóa sổ ngươi!" "Người khác không giết được ngươi, nhưng ta có thể!" Xi Vưu nghe câu này, lập tức hiểu ra.

Mình, từ đầu đã không có lựa chọn, chỉ có thể làm người.

"Đi đi." Luân Hồi Vương một cước đá Xi Vưu vào Nhân Đạo, để y chuyển thế thành người.

"Xi Vưu ơi là Xi Vưu, ngươi đã thua thì đừng nghĩ đến việc lật kèo nữa." Luân Hồi Vương lắc đầu nói.

Trấn giữ Luân Hồi Đạo mấy ngàn năm, trong thời gian đó, Luân Hồi Vương cũng dùng phân thân đầu thai làm người, nếm trải hết sự ấm lạnh của thế gian.

Ông ta từng làm ăn mày, làm hoàng đế, làm tướng quân, cái gì cũng đã làm qua.

Trải qua lâu ngày, ông ta cũng trở nên trầm ổn.

Dù sao Lục Đạo Luân Hồi cũng do ông ta quản lý, ông ta có thể tùy thời mở cửa sau cho mình.

Cùng lắm thì để người đáng lẽ phải đầu thai chuyển thế chờ một chút là được.

Mặc dù thân phận tiếp theo, rất không tốt.

“Cách tốt nhất để giải quyết Xi Vưu, chính là để Xi Vưu làm người, cứ trấn áp mãi, chỉ khiến y tích tụ oán khí.” Luân Hồi Vương nói, quay người rời đi.

Hồn phách của Xi Vưu, Nhân Hồn và Địa Hồn tĩnh lặng, chờ đợi chúng là phong ấn vô tận.

Còn thất phách bị kẹt ở địa ngục, Luân Hồi Vương sẽ từ từ rút đi sức mạnh của Xi Vưu, để hồn phách của y tập hợp lại, đời đời kiếp kiếp đều làm người.

Chỉ có như vậy, y mới là một con người hoàn chỉnh. .....

Trong Tu La Đạo.

Địa Hồn và Nhân Hồn của Xi Vưu chìm vào tĩnh lặng, bị Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân liên thủ phong ấn.

Còn dũng sĩ Cửu Lê, bị âm ty chém giết toàn bộ.

Về phần anh chị em của Xi Vưu, có một phần bị giết, một phần bị bắt, giao cho Luân Hồi Vương xử trí.

Trận chiến đã đi vào hồi kết, còn lại chỉ là dọn dẹp chiến trường.

Chỉ có điều việc này không đến lượt Chu Thánh và họ xử lý.

Chu Thánh đi đến bên cạnh Lưu Ly, hỏi cô: “Sao em lại đến Tu La Đạo?” “Luân Hồi Vương nói cha mẹ em đang canh giữ phong ấn Xi Vưu ở Tu La Đạo.” Lưu Ly giải thích.

“Vậy em đã tìm thấy cha mẹ mình chưa?” Chu Thánh không khỏi hỏi.

Lưu Ly lắc đầu.

“Cha mẹ ngươi sớm đã vào luân hồi chuyển thế rồi, Luân Hồi

Vương mở cửa sau cho họ.” Tần Quảng Vương đi tới nói.

“Cái gì?” Lưu Ly ngây người.

Từ lúc phong ấn Xi Vưu lỏng lẻo, phần lớn âm binh đã rút đi rồi, không thì ngươi tưởng, Tu La Đạo chỉ có vài vạn âm binh sao?

“Cha mẹ ngươi ta có để ý qua, một người chuyển thế thành con gái của một tỷ phú, một người chuyển thế thành con trai của một vị bộ trưởng nào đó.” Tần Quảng Vương giải thích.

“Vị bộ trưởng nào đó này, không phải là Đường Nguyên Minh chứ?” Chu Thánh thăm dò hỏi.

Chương 679

Tần Quảng Vương cười mà không nói.

Sắc mặt Chu Thánh lập tức trở nên khó coi.

“Sau khi chuyển thế, sẽ quên đi kiếp trước, cho nên họ không còn liên quan gì đến các ngươi nữa.” Tần Quảng Vương mở miệng nói.

“Vâng.” Lưu Ly gật đầu, cô ngược lại nghĩ rất thông suốt.

“Vậy, Lưu Ly bị Luân Hồi Vương lừa rồi?” Chu Thánh đột nhiên nhớ ra.

Tần Quảng Vương bỏ đi, chuyện này ông ta không tiện nói.

“Đi, đi đánh Luân Hồi Vương.” Chu Thánh và Lưu Ly trao đổi một câu, tức thì bị một luồng sức mạnh đè xuống đất.

“Đánh ta?

Ai cho ngươi dũng khí?” Luân Hồi Vương bước trên không trung, từ trên trời rơi xuống, hai tay chắp sau lưng.

“Người gác lăng à, nếu ta trở thành phe phản diện, các ngươi đều phải chết.” Luân Hồi Vương cười nhẹ nói.

Ông ta phất tay, giải trừ áp chế.

“Tôi chỉ đùa thôi.” Chu Thánh có chút lúng túng nói.

Thực lực của Luân Hồi Vương, hắn thật sự không nhìn thấu.

“Phải rồi, Thiên Hồn của Xi Vưu đâu?” Lưu Ly tò mò hỏi.

“Chuyển thế rồi.” Luân Hồi Vương tùy ý đáp.

“Cái này...” Mọi người đều không ngờ, Luân Hồi Vương lại để Xi Vưu làm người.

“Đúng rồi, kiếp trước kiếp này của tôi là gì, tôi có thể xem được không?” Chu Thánh nhìn Luân Hồi Vương hỏi.

Luân Hồi Vương nhìn chằm chằm Chu Thánh, nói: “Không được!” “Địa phủ có quy tắc của địa phủ, bất kể là ai, cũng không được nhìn trộm kiếp trước kiếp này của mình, kể cả đám Diêm La chúng ta.” Luân Hồi Vương thản nhiên nói.

“Cũng phải, kiếp trước có gì hay mà xem?” Chu Thánh tùy ý cười nói.

Luân Hồi Vương gật đầu, đưa tay thu hai hồn đang cầm vào trong tay áo.

“Được rồi, địa phủ đã an toàn, các ngươi có thể về rồi.” Luân Hồi Vương xua tay nói.

“Tôi không hiểu, rõ ràng ngài có khả năng đối phó với Xi Vưu, tại sao còn gọi chúng tôi đến?” Lưu Ly lên tiếng hỏi.

Thực lực của Luân Hồi Vương sâu không lường được, dựa vào năng lực của ông ta hoàn toàn có thể áp chế Xi Vưu, còn cần họ đến làm gì?

Lưu Ly vừa hỏi, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía ông ta.

“Ha ha, Xi Vưu là hậu bối của ta, ta không thể ra tay với nó, cùng chung một mạch, cho dù nó làm sai, ta cũng chỉ có thể dung túng.” “Huống hồ, các ngươi thấy nó có sai không?” “Xi Vưu nó không sai, nó chỉ là kẻ thất bại, là sự không cam lòng của kẻ thất bại mà thôi.” Luân Hồi Vương nói, nhìn những dũng sĩ Cửu Lê đã chết, thản nhiên nói: “Họ, cũng coi như là hậu duệ của ta.” “Ngươi nói xem, thân là tiên tổ của họ, họ chết trước mặt ta, ta có nên cứu họ không?” “Xét về tình về lý ta nên cứu, nhưng xét về thế đạo thì không nên.” Một phen

lời nói của Luân Hồi Vương, khiến mọi người rơi vào trầm mặc.

Đúng vậy, Luân Hồi Vương đã thỏa hiệp quá nhiều, làm đã đủ rồi.

Nếu để ông ta ra tay, đó chính là tàn sát con cháu hậu duệ của mình.

"Về đi, tiếp theo chắc là không có chuyện gì rồi." Luân Hồi Vương lại nói.

"Nếu có chuyện..." Chu Thánh thăm dò hỏi.

Luân Hồi Vương quay đầu cười tủm tỉm nhìn Chu Thánh, nói: "Nếu có chuyện, lại gọi ngươi." "Tôi có thể không đến không?" Chu Thánh nói.

"Có thể." Luân Hồi Vương gật đầu, rồi lại nói tiếp: "Nhưng đừng quên, ta quản lý luân hồi." "Con của ngươi, là do ta quyết định." Chu Thánh: ...

"Nếu có việc cần, cứ tùy ý gọi, tôi tất sẽ đến!" Nói xong, Chu Thánh đưa Lưu Ly và Thủ Mộ Nhân rời khỏi Tu La Đạo.

Luân Hồi Vương cười nhẹ nói: "Người gác lăng ơi người gác lăng, con của ngươi, ta đâu có sắp xếp được." Bên trong Tu La Đạo cũng được dọn sạch, tất cả âm binh âm tướng đều rút đi, những dũng sĩ Cửu Lê đã chết cũng không ai quản.

Lúc Luân Hồi Vương rời đi, ông ta lấy ra một bình chất lỏng, đổ xuống đất.

"Các ngươi đã chết, không còn là dũng sĩ Cửu Lê nữa, có được cuộc sống mới, các ngươi sẽ là Tu La!" Luân Hồi Vương nói xong, dựng lên một tấm bia đá.

Trên bia đá viết hai chữ "Tu La".

"Tu La Đạo đã lập, trên bẩm tiên tổ, dưới cáo Hậu Thổ nương

nương!" Luân Hồi Vương hai tay chắp lại, trịnh trọng hành lễ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cuộn giấy vàng từ trên trời rơi xuống, dán lên Tu La Đạo.

Ngay sau đó một đạo ý chỉ rơi xuống, trên đó viết: "Thiên Đạo đã hủy, trùng lập Thiên Đạo!" Luân Hồi Vương nhìn đạo ý chỉ này, mặt lộ vẻ cười khổ.

"Thiên Đạo khó a." Luân Hồi Vương cười khổ một tiếng, trong đầu lập tức nghĩ đến Người gác lăng.

"Đúng rồi, ngươi hủy Thiên Đình, ngươi phải giúp ta lập lại." Luân Hồi Vương nhận ý chỉ xong, dứt khoát ném chuyện phiền phức này cho Người gác lăng.

Hơn nữa, ông ta còn viết thêm bốn chữ trên ý chỉ: "Hạn trong một năm." Xong việc, Luân Hồi Vương thảnh thơi đi hưởng thụ cuộc sống. .....

Lỗ Thương trang viên.

Chu Thánh và mọi người trở về, vừa ngồi xuống nghỉ ngơi, Đường Nguyên Minh đã cười hì hì đi vào.

Tóc và lông mày của anh ta đều không còn, đầu trọc lóc.

Sau lưng anh ta còn có một người phụ nữ ôn nhu nhã nhặn, không quá đẹp, nhưng khí chất rất cao quý.

Chỉ có điều trong lòng cô ấy, còn bế một đứa con trai.

"He he, về rồi à?" Đường Nguyên Minh cười hì hì, đưa vợ đi tới ngồi xuống.

"Có chuyện gì?" Chu Thánh mở miệng hỏi.

"Chuyện là, con trai tôi ra đời rồi, muốn đến nhận cậu làm cha đỡ đầu, nếu được thì kết làm thông gia càng tốt." Đường Nguyên Minh

cười nói xong, nhận lấy đứa bé từ tay vợ đưa cho Chu Thánh.

Chu Thánh bế con của Đường Nguyên Minh, sắc mặt khó coi, ngẩng đầu liếc nhìn Đường Nguyên Minh một cái rồi đưa đứa bé cho Lưu Ly.

Lưu Ly bế đứa bé không nói gì.

"Thế nào?

Đáng yêu không, cậu xem mắt giống Lưu Ly ghê." Đường Nguyên Minh cười nói.

"Đứa bé rất đáng yêu, nhưng tôi không thể làm cha đỡ đầu của nó được." Chu Thánh mở miệng nói.

"Tại sao?" Nụ cười của Đường Nguyên Minh cứng lại, không hiểu hỏi.

"Không có tại sao, chỉ là không thể." Chu Thánh nói.

Đường Nguyên Minh nhìn chằm chằm Chu Thánh, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

"Lẽ nào là tôi không xứng?" Đường Nguyên Minh vỗ ngực hỏi.

Chu Thánh lắc đầu, nói: "Không liên quan đến cậu, có một số chuyện tôi không thể nói cho cậu biết." "Để ta." Thủ Mộ Nhân mở miệng nói, giải vây cho Chu Thánh.

"Được." Đường Nguyên Minh gật đầu.

Thủ Mộ Nhân bế con trai của Đường Nguyên Minh từ tay Lưu Ly, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên trán đứa bé.

"Tặng ngươi năm đạo hộ thân phù, bảo ngươi một đời bình an." Thủ Mộ Nhân mở miệng nói.

Thủ Mộ Nhân dùng sức mạnh ngũ hành gia trì, bảo vệ đứa bé.

Đứa bé nắm lấy ngón tay của Thủ Mộ Nhân, cười to.

“Con của Kỳ Lân, hẳn sẽ có tài hoa khuynh thế.” Chu Thánh nói một câu.

Sau khi đã thấy qua luân hồi, liền không thể đối diện với một số người.

Chu Thánh cuối cùng cũng hiểu, tại sao Luân Hồi Vương không cho người ta xem kiếp trước kiếp này.

Thật sự không thể xem.

Nếu mình không biết kiếp trước của đứa bé này, có lẽ mình sẽ không quan tâm.

Nhưng bây giờ, hắn sẽ không.

Tuy sau khi chuyển thế không có quan hệ gì lớn với kiếp trước, nhưng trong lòng vẫn sẽ có khúc mắc.

Dù sao biết nhiều rồi, thật sự sẽ ảnh hưởng đến bản thân.

Thân phận của Thủ Mộ Nhân đủ cao, để y làm cha đỡ đầu, đủ rồi.

“Các cậu ngồi đây một lát, tôi đi mua chút đồ ăn về, nhận cha đỡ đầu cũng phải có nghi thức.” Chu Thánh mở miệng nói.

Chương 680

“Không cần không cần, tôi chuẩn bị rồi.” Đường Nguyên Minh nói, đứng dậy mở cửa.

Trong sân ngoài cửa, chất đống không ít đồ đạc, ăn mặc đi lại thứ gì cũng có.

“Cậu đây là?” Chu Thánh một mặt nghi hoặc nhìn Đường Nguyên Minh.

Đường Nguyên Minh cười nhẹ nói: “Chẳng phải thế đạo không yên bình sao, chỗ cậu an toàn hơn.” Anh ta sớm đã chuẩn bị dọn đến ở chỗ Chu Thánh rồi, nếu thế đạo loạn lên, nơi này sẽ là nơi an toàn nhất.

Nhưng Chu Thánh mãi không về, anh ta cũng không tiện dọn vào.

Nay thấy Chu Thánh trở về, anh ta liền đến ngay lập tức.

“Cậu đây...” Chu Thánh đầy mặt khó hiểu.

“Chỗ cậu rộng rãi, chúng tôi ở tầng hầm là được.” Đường Nguyên Minh cười nói.

“Ở tầng hai đi, tầng hai trống.” Chu Thánh nói với họ.

Tầng hầm một có phòng của Lưu Ly, không thể cho họ ở đó được.

Về phần tầng hầm, vốn dĩ Chu Thánh dùng để nuôi ngựa, ngựa không còn, bây giờ dọn dẹp cho Thủ Mộ Nhân ở.

Y ở một mình lâu ngày không thích ánh nắng, để y ở tầng hầm là vừa hay.

“Thủ Mộ Nhân, ngươi tạm thời ở đây, thời gian này không yên

bình, còn cần chúng ta ra ngoài." Chu Thánh trực tiếp nói, và dẫn Thủ Mộ Nhân đến tầng hầm.

"Lát nữa kiếm cho ngươi cái giường là được." Tầng hầm khá âm u lạnh lẽo, không giống nơi người ở.

"Không cần, như vậy là vừa rồi." Thủ Mộ Nhân nói, biến thân thành Kỳ Lân.

Chu Thánh sắp xếp xong mọi người, vừa lên tầng ba nằm xuống, một tờ ý chỉ màu vàng bay vào.

"Thiên Đạo đã hủy, trùng lập Thiên Đạo, hạn trong một năm!" Ý chỉ đơn giản rõ ràng, Chu Thánh không cần nghĩ cũng biết ý chỉ này là ai đưa cho mình.

Nhưng đối với hắn, đây là chuyện nhỏ.

Đừng nói một năm, một ngày hắn cũng có thể làm xong.

Chỉ có điều, có một năm thời gian, tại sao mình phải mất cả năm để làm?

Hoàn toàn không vội.

Về phòng nằm xuống, Liễu Như Yên mang trà nóng đến.

"Vất vả cho em, người khác mang thai khổ một năm, còn em phải ba năm." Chu Thánh nhẹ nhàng vuốt bụng Liễu Như Yên nói.

"Không sao, anh nghỉ sớm đi." Liễu Như Yên cười nhẹ nói một câu, để lại một cái máy tính bảng rồi đi ra ngoài.

Chu Thánh cầm máy tính bảng xem giờ, chợt phát hiện mình đã đi mất ba tháng.

"Ở Thiên Đình và Địa Phủ, hoàn toàn không biết thời gian trôi qua." Chu Thánh cảm khái một câu.

Hắn mở tin tức xem một chút, các nước đều đang đưa tin về thần linh, cục diện thế giới dường như đã xảy ra không ít thay đổi.

Những quốc gia có thần linh hiện thế, một bước trở thành cường quốc.

Còn những quốc gia không có thần linh xuất hiện, thì trở thành đối tượng bị chèn ép.

Đặc biệt là An Lạc, càng phải chịu không ít công kích.

An Lạc không có thần linh, ai cũng có thể bắt nạt!

An Lạc không chỉ bị bắt nạt, còn bị vu khống không có năm ngàn năm lịch sử, mà những câu chuyện thần thoại của An Lạc, càng trở thành đối tượng chế nhạo của các nước.

Đặc biệt là An Lạc thân là một trong tứ đại văn minh cổ quốc, lại không có gì xuất hiện.

Trong một thời gian, tình hình quốc tế trở nên vô cùng căng thẳng.

Thần minh đi lại giữa thế gian, các nước đều tranh nhau đưa tin.

Dấu vết của thần minh ngày càng đậm, mục đích của họ là thống trị thế gian.

Tuy cũng có người phản đối thần linh, nhưng sức mạnh của người thường trước mặt thần minh không đáng một đòn.

Đặc biệt là vũ khí hạng nặng của quân đội, còn bị thần minh nắm giữ.

Vũ khí hạng nặng có thể giết thần minh, nhưng cái giá phải trả quá lớn.

Thần minh có thể khiến một quốc gia thỏa hiệp.

“Chẳng trách Đường Nguyên Minh vội vã dọn đến, ra là sợ thần

minh liên lụy đến An Lạc." Chu Thánh xem xong tất cả tin tức, đặt máy tính bảng xuống đi ra ngoài.

"Cậu xem xong rồi?" Đường Nguyên Minh đang đợi ở phòng khách tầng một, dường như đã sớm biết Chu Thánh sẽ xuống.

"Cậu cố ý để Liễu Như Yên mang máy tính bảng cho tôi, phải không?" Chu Thánh nhìn Đường Nguyên Minh.

Đường Nguyên Minh gãi gãi cái đầu trọc của mình, cười hì hì.

"Tôi đây cũng không có cách nào, tôi cũng muốn để cậu nghỉ ngơi, nhưng thần minh đang áp sát An Lạc." "An Lạc không có thần linh, không thể đối mặt với thần minh các nước." Đường Nguyên Minh buồn bã nói.

"Thái độ của chính quyền các cậu là gì?" Chu Thánh hỏi.

"Thái độ của chính quyền, he he, không giấu gì cậu, tôi đã có được quyền sử dụng vũ khí hạng nặng." Đường Nguyên Minh cười hì hì.

Ý của anh ta rất rõ ràng, cho dù thần linh xâm lược, anh ta cũng sẽ khiến thần minh có đến mà không có về.

Dù cho, sẽ phải trả một cái giá rất lớn!

"Được, có tôi ở đây, tôi sẽ không để thần linh vào." Chu Thánh nói, đi ra khỏi Lỗ Thương trang viên.

"Những quốc gia có thần linh trên thế giới, đều có người phong thần, nay thần linh lần lượt hiện thế, họ không ra tay, xem ra đã thỏa hiệp." Người phong thần là khắc tinh của thần linh, chuyên đối phó với thần linh.

Thần linh muốn giết họ, rất khó.

Mà hiện tại đều không có tin tức về việc thần linh làm hại người, cũng không có tin tức thần linh bị tấn công.

Điều đó cho thấy người phong thần đã thỏa hiệp với thần linh, đã không còn đơn thuần nữa.

"Khó làm, ra nước ngoài giết thần linh thì tôi đã vượt quyền, chỉ có thể đợi họ đến An Lạc." Chu Thánh một trận đau đầu.

Nếu mình ra ngoài, sẽ khiến An Lạc trở thành mục tiêu công kích, một khi toàn thế giới tấn công An Lạc, An Lạc có mạnh đến đâu cũng sẽ rất bị động.

Đặc biệt là phong tỏa kinh tế.

Bây giờ đánh trận, chính là đánh tiền.

"Hạ chiến thư!" Thủ Mộ Nhân xuất hiện sau lưng Chu Thánh, mở miệng nói.

"Hạ chiến thư?" "Hạ chiến thư cho thần linh các nước trên toàn thế giới, hẹn chiến." Thủ Mộ Nhân lại nói.

Chu Thánh nghe vậy cười cười, nói: "Đúng vậy, trực tiếp hạ chiến thư là được, là ta nghĩ nhiều rồi." Trực tiếp hạ chiến thư là được, họ dám đến thì giết, không dám đến thì không quản họ.

Chỉ cần An Lạc không bị ảnh hưởng là được.

Chu Thánh dùng Trảm Ảnh Đao, viết lên không trung mấy chữ lớn.

"Ngô, Người Gác Lăng An Lạc, ước chiến tất cả thần linh!

Lũ kiến các ngươi có dám chiến không?" Viết xong, Chu Thánh vung đao, trực tiếp đánh những chữ đó bay đi.

Phàm là thần linh, đều có thể nhận được.

Chu Thánh nói xong, quay về Lỗ Thương trang viên chờ đợi.

Chỉ cần thần linh các nước ứng chiến, mình có thể cùng Thủ Mộ

Nhân đại khai sát giới.

Mặc dù không biết thực lực của thần linh các nước ra sao, nhưng Chu Thánh có Thập Điện Diêm La của Địa Phủ chống lưng, không hề lo lắng thần linh các nước xâm lược An Lạc.

Mình sẽ bại, nhưng An Lạc sẽ không bại!

Trở về phòng khách, Đường Nguyên Minh như trút được gánh nặng, anh ta vạn lần không ngờ, Chu Thánh lại cứng rắn như vậy, trực tiếp hạ chiến thư.

Nhưng nghĩ lại, Chu Thánh đã trục xuất chư thần, quả thực có thực lực để ước chiến chư thần.

"Chuyện quốc tế giao cho cậu, chuyện thần linh giao cho tôi." Chu Thánh trực tiếp nói.

"Chỉ chờ câu này của cậu thôi." Đường Nguyên Minh cười một tiếng, trong lòng có chỗ dựa, vạn sự không lo.

Chu Thánh sau đó đến thế giới Sơn Hải, nói với Khương Công về chuyện thần linh các nước.

"Xem ra người phong thần của các nước, đều đã sa ngã." Khương Công thản nhiên nói một câu.

Chương 681

“Thực lực của thần linh các nước rất mạnh, ngươi ước chiến họ, họ tất sẽ ứng chiến, ngươi phải cẩn thận.” Khương Công nhắc nhở một câu.

“Tôi sẽ, còn có Thập Điện Diêm La chống lưng.” Chu Thánh cười nhẹ nói.

“Họ e là sẽ không dễ dàng ra tay.” “Luân Hồi Vương bảo ta trùng lập Thiên Đạo.” Chu Thánh nói.

“Trùng lập Thiên Đạo?

Rất khó.” Khương Công lắc đầu.

Trùng lập Thiên Đạo, rất khó làm được.

“Không khó.” Chu Thánh lắc đầu, nhìn Khương Công.

Lúc nhỏ, hắn đã xem không ít lần Phong Thần Bảng, nhân vật chính của Phong Thần Bảng chính là Khương Công.

Nay chẳng qua là để ông ta phong thần mà thôi.

Về phần thần, những dũng sĩ trấn thủ thế giới Sơn Hải, những quân vương một mình chịu đựng cô đơn, chẳng lẽ còn không thể phong thần sao?

Hơn nữa có Khương Công và Tây Vương Mẫu quản lý, cũng không sợ họ gây họa cho thế giới.

“Ngươi có cách?” Khương Công nhìn Chu Thánh hỏi.

“Có, do ngài phong thần.” Chu Thánh trực tiếp nói.

“Ta?” “Đúng.” Chu Thánh gật đầu, rồi chỉ vào những đế vương tướng lĩnh đang trấn thủ trên trường thành.

“Họ trấn thủ mấy ngàn năm, còn chưa đủ sao?” Khương Công im lặng, nếu là họ, quả thực đủ để phong thần.

Hơn nữa, sau khi họ được phong thần thực lực sẽ tăng mạnh, càng có thể trấn áp thế giới Sơn Hải.

Về phần Thiên Đình, ở đây chẳng phải có một cái sẵn rồi sao?

“Được.” Khương Công gật đầu.

“Chuyện tiếp theo ta sẽ sắp xếp.” Sau khi nói chuyện với Khương Công, Chu Thánh liền trở về.

Hắn muốn ở nhân gian, chờ đợi chư thần ứng chiến.

Khương Công nhìn Chu Thánh rời đi, lẩm bẩm: “Để ta phong thần, cũng chỉ có ngươi mới nghĩ ra được.” “Nhưng, họ quả thực xứng đáng!” .....

Lỗ Thương trang viên.

Chu Thánh vừa trở về, đã cảm nhận được mấy luồng khí tức ập đến, vô cùng sắc bén.

Thủ Mộ Nhân còn chém tan khí tức xâm nhập của thần linh.

Chư thần đã dùng hành động thực tế chứng minh, họ đã ứng chiến!

Chu Thánh không ngờ, chư thần hồi đáp lại nhanh như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, chư thần đã quen ở trên cao, căn bản không thể dung túng cho người khác khiêu khích.

Mình hạ chiến thư cho họ, tương đương với việc khiêu khích địa vị bá chủ của họ.

“Như vậy cũng tốt, giải quyết sớm, nghỉ ngơi sớm.” Chu Thánh mở điện thoại, tra bản đồ một chút, đã quyết chiến, thì chắc chắn phải

đến một nơi không người, tránh liên lụy đến người thường.

Sau khi lướt một hồi lâu, hắn chọn ra vài nơi khá thích hợp, đưa cho Đường Nguyên Minh xem.

"Nếu thật sự phải khai chiến, tôi đề nghị tốt nhất không nên ở Trái Đất." Đường Nguyên Minh nói thẳng.

"Đúng, khai chiến ở Trái Đất, một khi thần minh thua, họ sẽ lập tức dùng nhân loại làm uy hiếp." Lưu Ly phụ họa.

Chu Thánh nghe vậy, khẽ gật đầu.

Quả thực, một khi thần linh trở nên vô liêm sỉ, họ sẽ khiến cả Trái Đất phải chôn cùng.

Thần linh, không phải là người tốt gì, mình dù chọn ở đâu, chỉ cần là ở Trái Đất, họ đều có thể dùng nhân loại làm uy hiếp.

"Ngoài vũ trụ?" "Thần linh sẽ không rời khỏi Trái Đất, họ hấp thụ năng lượng Trái Đất để trưởng thành." Thủ Mộ Nhân ở bên cạnh nói.

"Ngươi có cách?" Chu Thánh quay đầu hỏi.

Thủ Mộ Nhân thường rất ít nói, y đã nói, chứng tỏ y có cách giải quyết.

"Có, phong ấn họ trong Thiên Đình giả." Thủ Mộ Nhân nói.

"Ngươi nói là cái ở Tần Lĩnh?" Chu Thánh nghĩ đến Thiên Đình mà Thủ Mộ Nhân đã trấn thủ mấy ngàn năm.

"Đúng, ta có thể lợi dụng năng lực của vẫn kim để tạo ra một huyễn cảnh, một huyễn cảnh đủ để thần linh cũng không thể phát hiện, chỉ cần dẫn họ vào trong huyễn cảnh, ngươi có thể làm lại công việc sở trường của mình, thiết lập cơ quan, đối phó thần linh." Thủ Mộ Nhân mở miệng nói.

Lời này của y đã làm Chu Thánh bừng tỉnh.

Mình hoàn toàn có thể dùng thứ mình giỏi nhất, để đối phó với họ.

Thủ Mộ Nhân dùng vẫn kim tạo ra một huyễn cảnh, mình sẽ lợi dụng năng lực của huyễn cảnh, bố trí đủ loại cạm bẫy bên trong để đối phó thần linh.

Hơn nữa, mình còn có thể sắp xếp lối ra của vẫn kim ở trên Hoàng Tuyền Lộ, cho dù họ đi đến cuối, cũng là đi đến Địa Phủ.

Chỉ cần đến Địa Phủ, chẳng phải là mặc cho Thập Điện Diêm La xử lý sao?

Chu Thánh nghĩ thông suốt, trong đầu lập tức có kế hoạch.

"Lưu Ly, em đến Địa Phủ lấy một cây Minh Thụ về, trồng ở cuối con đường Hoàng Tuyền giả, dùng nó để kết nối với Địa Phủ." "Thủ Mộ Nhân, ngươi đến Thanh Đồng Môn lấy vẫn kim, đúng rồi, huyễn tưởng sau Thanh Đồng Môn đã giải quyết chưa?" Chu Thánh quay đầu hỏi một câu.

"Cũng gần xong rồi, chỉ là năng lực của Lão Tử đã gần với hiện thực, không dễ giải quyết." Thủ Mộ Nhân nói.

"Để lại một ít vẫn kim cho ông ấy, lúc cần thiết ông ấy có thể giúp được, ta tin tưởng ông ấy." Chu Thánh nói thẳng.

"Được, vậy không có vấn đề gì." Thủ Mộ Nhân gật đầu.

"Ừm, ta quy hoạch lộ tuyến." Chu Thánh cầm bản đồ, vẽ một đường trên bản đồ An Lạc, đường này nằm ở Côn Luân thần cung.

"Vẫn kim bắt đầu lát từ Côn Luân thần cung, có thể lát xa bao nhiêu thì lát." Chu Thánh chỉ vào Côn Luân thần cung nói.

"Ừm." Thủ Mộ Nhân gật đầu.

"Ta đi nối Hoàng Tuyền Lộ, tiện thể chuẩn bị sẵn đường lui, nếu chư thần không mắc bẫy, chúng ta cũng phải có sách lược ứng phó."

Chu Thánh tiếp tục nói.

"Vậy tôi thì sao?" Đường Nguyên Minh tiến lên hỏi.

"Cậu cần phải chống đỡ áp lực từ các nước, có thần linh đã thống trị quốc gia rồi, còn nữa là khu vực núi Côn Luân, không cho phép bất kỳ ai đến gần." Chu Thánh phân phó.

"Không vấn đề." Đường Nguyên Minh vỗ ngực bảo đảm.

"Ba ngày sau, quyết chiến tại núi Côn Luân!" Chu Thánh dùng Trảm Ảnh Đao, định ra thời gian và địa điểm.

Ngay sau đó, hắn dẫn người rời đi.

Nhiệm vụ của hắn nặng nhất, hắn không chỉ phải giấu Hoàng Tuyền Lộ trong thế giới vẫn kim, mà còn phải chuẩn bị vũ khí mạnh mẽ có thể đối phó với thần linh.

Mọi người phân công rõ ràng, bắt tay vào việc.

Để đề phòng thần linh đánh lén, Chu Thánh đặc biệt thiết lập một trận pháp ẩn giấu khí tức và phòng ngự tại Lỗ Thương trang viên.

Một khi thần linh đến gần, mình sẽ lập tức cảm ứng được, trận pháp phòng ngự do hắn và Thủ Mộ Nhân cùng bố trí, cũng có thể chống đỡ một thời gian.

Làm xong mọi việc, Chu Thánh mới quay lại thế giới Sơn Hải, để Khương Công mang ý chỉ đến Địa Phủ, đàm phán điều kiện với Địa Phủ.

Muốn lập Thiên Đạo có thể được, nhưng tiền đề là phải nối thêm một đoạn Hoàng Tuyền Lộ trên núi Côn Luân.

Hơn nữa, một khi thần linh nước ngoài xông vào, Thập Điện Diêm La phải chịu trách nhiệm chống đỡ.

Đương nhiên, đàm phán là với Luân Hồi Vương, trong Thập Điện

Diêm La tuy Luân Hồi Vương xếp cuối, nhưng tầm ảnh hưởng của ông ta lớn nhất.

Sau khi giao việc này cho Khương Công, Chu Thánh quay về Tần Lĩnh, nhìn con đường Hoàng Tuyền chưa xây xong, trực tiếp dùng Hiên Viên Kiếm chém đứt mang đi.

Hắn làm vào ban đêm, để tránh bị người khác phát hiện.

Khi hắn mang con đường Hoàng Tuyền do Hoàng Đế và họ xây dựng đến núi Côn Luân, hắn lập tức ngây người.

Chiều dài của Hoàng Tuyền Lộ, vừa vặn có thể xuyên qua núi Côn Luân, hơn nữa đầu đường nối với đỉnh núi Côn Luân, cuối đường nối với Côn Luân thần cung của Tây Vương Mẫu.

Côn Luân thần cung, có một con đường thông đến thế giới Sơn Hải.

Nhiều sự trùng hợp như vậy, khiến Chu Thánh nghi ngờ, có phải có người đã tính toán trước mọi thứ?

Hoàng Tuyền Lộ không phải là xây không xong, mà là cố ý xây ra để ở đó.

Trên Hoàng Tuyền Lộ quay đầu lại, sẽ tiến vào Địa Phủ thật sự.

Chương 682

Cũng có nghĩa là, thiết kế của Hoàng Tuyền Lộ, hoàn toàn đã vận dụng một số loại dược liệu đặc thù.

"Càng ngày càng thú vị." Chu Thánh không nghĩ nhiều, cho dù mọi thứ đều nằm trong tính toán, hắn cũng không quan tâm.

Chỉ cần có thể chém giết chư thần nước ngoài, chỉ cần trả lại cho thế đạo một sự thái bình, cho dù mình là một quân cờ, thì có sao?

Bận rộn gần một ngày rưỡi, Chu Thánh đã bố trí mọi thứ ổn thỏa.

Hai bên con đường Hoàng Tuyền thật được lắp đặt những ngọn đèn đường làm từ vẫn kim, một khi thần linh bước vào, chắc chắn sẽ lạc vào huyễn cảnh.

Mà vũ khí trong huyễn cảnh, đều là những vũ khí đặc biệt mà Chu Thánh thu thập được.

Có xương cốt, máu của thú tổ trong thế giới Sơn Hải, những thứ này có sức sát thương rất mạnh, còn có chất lỏng không rõ trong Minh Hà, chất lỏng đó có thể che mờ mọi giác quan của người ta.

Ngoài ra, Chu Thánh còn từ địa ngục của Địa Phủ, mượn mấy bộ hình cụ về.

Địa Phủ còn chu đáo, gửi đến không ít tiểu quỷ, giúp sử dụng hình cụ.

Núi Côn Luân, trong vòng ngàn dặm đã không còn bóng người, thậm chí một số loài thực vật đặc thù, động vật quý hiếm, cũng được Đường Nguyên Minh sắp xếp trực thăng đưa đi.

Có thể nói là dọn đi được toàn bộ đều đã dọn đi.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ ngày mai chư thần giáng lâm.

Chu Thánh không sợ họ không mắc bẫy, vì thần linh không dung túng cho sự khiêu khích của nhân loại.

Chỉ cần chọc giận họ, cho dù phía trước là địa ngục, họ cũng sẽ xông vào.

Đây là kết luận mà Chu Thánh rút ra được khi đối phó với chư thần ở Thiên Đình.

Các vị thần trong Thiên Đình, người nào người nấy đều kiêu ngạo tự phụ, nhưng người nào người nấy đều hèn nhát.

Họ đều muốn sống, nhưng không muốn sống trong tủi nhục.

Chư thần nước ngoài, cũng như vậy.

Đã quen ở vị trí cao, sao có thể cúi đầu nhận sai?

Tối hôm đó, Chu Thánh giấu đi Hoàng Tuyền Lộ, một mình ngồi trên Hoàng Tuyền Lộ, tĩnh lặng chờ chư thần trở lại!

Ngày hôm sau.

Rạng sáng, khi trời vừa hửng sáng, mấy chục luồng ánh sáng chiếu rọi bầu trời.

Trời còn chưa sáng, thần linh đã dùng khí thế để áp đảo, khí tức kinh khủng hội tụ, khiến cả Trái Đất đều run rẩy, tất cả mọi người đều cảm nhận được một áp lực không tên.

Chư thần từ bốn phương tám hướng, lần lượt hội tụ lại.

Có Bạch Tượng Thần của nước Bạch Tượng, nước Bạch Tượng không chỉ có Phật giáo, còn có Bạch Tượng giáo, chỉ là Phật giáo nổi tiếng hơn một chút.

Còn có vị thần tối cao của Hy Lạp cổ đại, Thần Sáng Thế trong thần thoại Bắc Âu, v.v.

Họ hoạt động trong những câu chuyện thần thoại được lưu truyền rộng rãi, nhưng không ai biết họ thực sự tồn tại.

Nay họ giáng lâm, khiến thế giới xảy ra những thay đổi to lớn.

Phản đối nghiêm trọng nhất, phải kể đến nước Ưng Tương.

Không vì lý do gì khác, ngắn!

Lịch sử ngắn, cho dù có giáo hội cũng là truyền thừa từ Bắc Âu.

Nay An Lạc làm ra chuyện này, họ ngược lại rất vui mừng.

Họ cũng muốn đối phó với chư thần.

Cùng với sự xuất hiện của thần quang, vô số luồng khí tức kinh khủng áp sát An Lạc.

Chu Thánh mở mắt, cầm đao đứng dậy, hét lớn: "Đây là An Lạc, thần minh quỳ xuống!" Hắn dùng khí thế mạnh mẽ của một người, áp chế chư thần, khiến uy áp của chư thần tan biến.

Chư thần cố ý phô trương giáng lâm An Lạc, chính là muốn cả người dân An Lạc quỳ xuống trước họ.

Nhưng Chu Thánh đã dùng sức một mình, chống đỡ tất cả áp lực.

"Nhân loại, lũ kiến!" Trong ánh sáng vàng, một giọng nói trầm hùng vang lên.

"Ai là lũ kiến, chưa biết được đâu nhỉ?" Chu Thánh khinh thường nói.

Gần rồi, chư thần đã gần rồi, chỉ cần họ bước lên Hoàng Tuyền Lộ, thì không có cơ hội quay đầu.

"Kết cục của kẻ la hét với chư thần, chỉ có chết!" Một giọng nói

đầy sát khí vang lên, ngay sau đó một bộ xương khô giống như Tử Thần giáng lâm trên Luân Hồi Đạo.

Y là Tử Thần trong hệ thống thần thoại Bắc Âu, phụ trách quản lý linh hồn của thế gian.

Nay sau khi y bước lên Hoàng Tuyền Lộ, lập tức nhận ra có điều không ổn.

Luồng khí tức không tên này, khiến y run sợ.

Mấy ngàn năm trước, tất cả vong linh đều do An Lạc quản.

Chỉ là theo sự phân liệt của đại lục, người ngày càng đông, nảy sinh sự khác biệt, Địa Phủ không kiểm soát được, mới phân một phần cho họ.

Nếu không, họ cũng là làm việc cho Địa Phủ.

Nay cảm nhận được khí tức quen thuộc, y liền biết đã đến đâu.

"Tử Thần, à." Chu Thánh khinh thường chế nhạo một tiếng, một đao chém xuống, Tử Thần vội vàng giơ lưỡi hái lên đỡ.

"Keng!" Cùng với ánh sáng vàng lóe lên, Tử Thần liên tục lùi lại mấy bước, suýt nữa không đứng vững.

Chu Thánh ra tay một lần, đã đo được thực lực của Tử Thần.

Thực lực của y, còn yếu hơn Thập Điện Diêm La không ít, cũng chỉ ngang với những thần linh sở hữu thần khí trong Thiên Đình.

Không mạnh lắm.

Chư thần thấy Tử Thần bị Chu Thánh áp đảo, vẻ mặt không khỏi trở nên nghiêm trọng.

Tử Thần trong số họ tuy không phải yếu nhất, nhưng cũng là trình độ trung bình, lại không đỡ nổi một đòn của người An Lạc.

“Thần linh An Lạc, chẳng lẽ đã bị ngươi trục xuất?” Thần Sáng Thế Bắc Âu Odin, lên tiếng hỏi.

An Lạc có thần linh, điều này họ biết.

Thời thượng cổ, An Lạc là quốc gia mạnh nhất, cho dù họ thân là thần linh, cũng không dám động đến An Lạc do con người thống trị lúc bấy giờ.

Thời thượng cổ, người mạnh hơn thần!

Chỉ là theo thời gian biến đổi, nhân loại học được cách sử dụng các loại kỹ thuật, cũng dần dần yếu đi.

Đương nhiên, cũng có nguyên nhân là công pháp bị thất truyền.

Ở thời đại này, tông sư đã được coi là tồn tại cấp quốc bảo, còn ở thời thượng cổ, không nói tông sư đầy đường, nhưng cũng nhiều như chó.

“Ngươi đoán xem?” Chu Thánh không trả lời thẳng, mà đứng sừng sững không động.

“Giết!” Một thần linh toàn thân bao bọc bởi hơi nước, tay cầm đinh ba đâm về phía Chu Thánh.

“Không được manh động!” Các vị thần khác nhìn Poseidon đâm về phía Chu Thánh, bất đắc dĩ, đành phải đồng loạt ra tay.

Đối phó một mình, cho dù là Thần Sáng Thế cũng chưa chắc giết được đối phương.

Thần Sáng Thế Bắc Âu và Thần Tối Cao Hy Lạp hai người xuất hiện cuối cùng, hư ảnh đáng sợ chiếu rọi trời đất, như thể cao không thể với tới.

Chu Thánh khẽ cười, mình chỉ sợ họ không đến, cứ lằng nhằng với mình mãi, bị Tử Thần báo cho biết có cạm bẫy.

Tử Thần thân là thần quản lý thế giới vong linh, y biết Hoàng Tuyền Lộ.

Khi chư thần lao về phía Chu Thánh, còn chưa chạm vào Chu Thánh, họ đã biến mất.

Cùng biến mất, còn có Chu Thánh.

Đợi Chu Thánh và chư thần rời đi, Thủ Mộ Nhân mới từ dưới đất xuất hiện.

Y là hậu thủ mà Chu Thánh sắp xếp, Chu Thánh phụ trách kéo chân phần lớn thần linh, Thủ Mộ Nhân phụ trách dọn dẹp những thần linh không đến đối phó Chu Thánh.

Còn Lưu Ly đã sớm ẩn náu trên Hoàng Tuyền Lộ, phụ trách tiếp ứng chư thần. .....

Hoàng Tuyền Lộ.

Chương 683

Chư thần vào trong, không cảm thấy có gì thay đổi, chỉ cảm thấy có thêm một con đường bùn lầy.

Mà người An Lạc lại biến mất không thấy.

"Người đâu?" Chư thần vô cùng nghi hoặc, người An Lạc biến mất ngay trước mắt họ.

Đúng lúc họ định quay đầu, Tử Thần hét lớn một tiếng: "Đừng quay đầu!" Một câu nói, khiến chư thần tỉnh ngộ.

Lúc nãy khi họ quay đầu, hoảng hốt thấy mười bóng đen đang nhìn chằm chằm họ, như thể muốn câu đi hồn phách của họ.

"Những thứ đó là gì?" Một vị thần linh hỏi.

"Thập Điện Diêm La." Tử Thần mặt mày âm trầm nói.

Y cảm nhận được ánh mắt của Thập Điện Diêm La, đang nhắm vào mình, y nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị Thập Điện Diêm La chi phối năm xưa.

"Thập Điện Diêm La?

Họ vẫn còn?" Chư thần kinh ngạc.

"Chúng ta hiện tại, đang ở trên Hoàng Tuyền Lộ." Tử Thần trầm giọng nói.

"Làm sao để rời đi?" Thần Odin mở miệng hỏi.

Dù là Thần Sáng Thế, y cũng cảm thấy nơi này rất không thoải mái.

"Không biết." Tử Thần lắc đầu, y không rõ làm sao để rời đi.

“Vậy thì đi về phía trước, đi đến cuối!” Thần Zeus mở miệng nói.

“Chỉ có thể như vậy, đi đến cuối đánh ra ngoài, hoặc là tìm thấy người An Lạc kia.” Chư thần hạ quyết tâm, đã không thể quay đầu, vậy thì đi thẳng về phía trước.

Hoàng Tuyền Lộ dù xa, cũng có điểm cuối.

Thập Điện Diêm La dù mạnh, cũng có giới hạn.

Chư thần ở đây, chắc chắn sẽ có một phần bị giữ lại, nhưng những vị thần mạnh mẽ, có tự tin có thể đi ra ngoài.

Chu Thánh ẩn náu trong bóng tối, ánh mắt nhìn chằm chằm Tử Thần.

Lưu Ly đã nói với hắn, Tử Thần từng nhậm chức âm ty ở Địa Phủ, khá hiểu biết về Địa Phủ.

Phần lớn cơ quan mà mình chuẩn bị, e là đều sẽ bị y nhìn thấu.

Trước tiên giải quyết y, đối phó chư thần sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Âm nhân lên đường, chư thần tránh né!” Hắc Bạch Vô Thường cầm câu tỏa, vừa niệm chú, vừa đi về phía này.

“Tránh né, chớ nhìn điều phi lễ!” Tử Thần vội vàng nói.

Câu tỏa trong tay Hắc Bạch Vô Thường không câu hồn phách, rõ ràng là nhắm vào họ.

“À, chỉ là tiểu quỷ thôi mà.” Poseidon vô cùng khinh thường, nhất quyết muốn nhìn.

Tử Thần cũng không cản y, y sẽ hối hận.

Khi ánh mắt Poseidon nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường, vô số câu tỏa đen kịt, lập tức xuyên thủng cơ thể y.

Poseidon định giơ đinh ba triệu hồi sức mạnh của biển cả, lại phát

hiện sức mạnh của mình đã bị khóa lại.

"Âm nhân lên đường, thần linh tránh né." Hắc Bạch Vô Thường cầm xích sắt, câu Poseidon lên đường.

"Cứu ta!

Cứu ta!" Poseidon điên cuồng cầu cứu, nhưng không ai đáp lại.

Hắc Bạch Vô Thường có lẽ không có thực lực để mang Poseidon đi, nhưng sau lưng Hắc Bạch Vô Thường, chính là Thập Điện Diêm La.

Hắc Bạch Vô Thường dùng xích sắt câu Hải Thần Poseidon, thong thả bước đi.

"Tên ngốc này, chẳng lẽ không biết đây là Địa Phủ sao?" Bạch Vô Thường trêu chọc cười nói.

Thực lực của Hắc Bạch Vô Thường rất mạnh, chỉ sau Thập Điện Diêm La, huống hồ ở trong Địa Phủ, họ còn được tăng cường rất nhiều.

Hải Thần Poseidon đã chết lặng, y biết mình không thể giãy giụa.

Thân là Hải Thần, trong đại dương y là vô địch, cho dù Thần Tối Cao và Thần Sáng Thế cũng chưa chắc đánh bại được y.

Nhưng nay y, như một con chó chết bị Hắc Bạch Vô Thường câu đi.

Nhưng khi đi qua cầu Vong Xuyên, đôi mắt tuyệt vọng của Poseidon đột nhiên lóe lên hy vọng, chỉ cần nhảy xuống nước, y có thể lật kèo ngoạn mục.

Khi Hắc Bạch Vô Thường đưa y lên cầu Vong Xuyên, Poseidon vội vàng trèo qua lan can nhảy xuống.

Hắc Bạch Vô Thường thấy vậy, cũng không ngăn cản, mặc cho y

rơi xuống.

Bạch Vô Thường còn lấy ra một điếu thuốc, châm cho Hắc Vô Thường, nói chuyện phiếm: "Lão Bát, ông nói xem chúng ta có nên tìm Đường Nguyên Minh xin thêm ít thuốc không?

Lần trước hắn đốt cho chúng ta hơn một trăm thùng, bảy mươi hai âm ty mỗi ty chia một thùng, đến tay chúng ta cũng không còn bao nhiêu, cảm giác hút thêm một hai năm nữa là hết." "Được, dù sao chúng ta cũng đã giúp, bảo hắn đốt cho chúng ta thêm một trăm thùng nữa." "Đúng, bảo hắn cho một ngàn thùng." Bạch Vô Thường gật đầu nói.

Hắc Bạch Vô Thường đứng trên cầu hút thuốc, nhìn Poseidon đang từ từ chìm xuống, mặc cho Poseidon giãy giụa cầu cứu thế nào, cũng không để ý.

Đây là nước Minh Hà, có thể ăn mòn mọi thứ, có thể che mờ mọi giác quan của người ta.

Cho dù là thần tiếp xúc phải, cũng sẽ bị nước Minh Hà phong bế, lâu ngày sẽ bị ăn mòn thần hồn, từ từ trở thành một phần của nước Minh Hà.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn hành vi tự tìm đường chết của Poseidon, cũng lười ngăn cản, dù sao cho dù mang Poseidon về, xử lý y thế nào cũng là một chuyện phiền phức.

Nếu Thập Điện Diêm La không ra tay, chỉ có thể giam y ở tầng thứ mười tám của địa ngục.

Hắc Bạch Vô Thường đứng trên cầu không đi, họ phải giữ chặt xích sắt, tránh cho Poseidon trốn thoát.

Poseidon ở trong nước Minh Hà liều mạng giãy giụa, nhưng bị xích sắt trói chặt, đừng nói là lên bờ, ngay cả nổi lên cũng khó khăn.

Tất cả giác quan của y đang bị nhấn chìm, đến cuối cùng ngay cả cơ thể cũng khó mà cử động.

Chỉ còn lại ý thức vẫn còn tỉnh táo, đây là điều khó chịu nhất.

Cử động cũng không được, như cừu non chờ làm thịt.

Điều mà con người sợ nhất, là ở trong một môi trường đầy nguy hiểm, mà mình không có bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Còn đối với chư thần, không sợ chết, mà sợ chờ chết.

Họ bị phong ấn mấy ngàn năm, nếm trải đủ cô độc và ấm lạnh, nay vừa ra đời, còn chưa hưởng đủ tự do, lại sắp bị phong ấn.

Đây là điều mà chư thần đều không thể chịu đựng được.

Hơn nữa trong thời gian họ bị phong ấn, tuy không thể hoạt động, nhưng ít nhất tinh thần và giác quan vẫn còn, và có thể giao lưu với các thần linh khác, hoặc tinh thần giao hòa.

Tinh thần giao hòa của chư thần, có phần giống với cuộc sống vợ chồng của nhân loại.

Bản chất là giống nhau, nhưng niềm vui của tinh thần giao hòa là điều mà cuộc sống vợ chồng bình thường không thể so sánh được.

Niềm vui tinh thần, còn mãnh liệt hơn nhiều so với sự va chạm thể xác.

Mà bây giờ cơ thể không thể động, tinh thần bị phong ấn, chỉ còn lại ý thức, nhưng không cảm nhận được gì.

Nỗi đau này, không lời nào diễn tả được.

Hắc Bạch Vô Thường hút xong thuốc, cố định xích sắt lên cầu Nại Hà, và ghi chú: "Dưới có chó dữ, chớ động xích sắt, Hắc Bạch Vô Thường lưu!" Làm xong, họ liền đi tìm Đường Nguyên Minh. .....

Trên Hoàng Tuyền Lộ.

Ánh nến trong những ngọn đèn cung đình hai bên nhấp nháy, duy trì huyễn cảnh.

Cấp độ của huyễn cảnh này rất cao, tất cả thần linh đến gần đèn đường đều sẽ bị lạc trong đó.

Mà ngọn đèn cung đình lộ ra bên ngoài chỉ có một, ở trong điện của Tây Vương Mẫu trong Côn Luân thần cung, chỉ cần ngọn đèn đó không tắt, cho dù tất cả đèn trên Hoàng Tuyền Lộ tắt hết cũng không sao.

Poseidon đã bị mang đi, tất cả thần linh đều vô cùng tỉnh táo, tất cả đều đi theo sau Tử Thần và Thần Chết Hy Lạp Anubis.

Hy Lạp cũng có Thần Chết là Anubis, đầu chó thân người, chính là người mà Chu Thánh và họ đã gặp ở kim tự tháp trước đây.

Chỉ có điều người đó là giả, còn người này là Anubis thật sự.

Nhưng Anubis từ khi vào đây, chưa từng nói một lời nào.

Vì khi y còn ở Địa Phủ, chức vụ đảm nhiệm tương đương với Ngưu Đầu Mã Diện hiện nay, thấp hơn Hắc Bạch Vô Thường một chút.

Chương 684

Ban đầu Địa Phủ có Ngưu Đầu Mã Diện Cẩu Đầu, Cẩu Đầu chính là y.

Y bây giờ không dám nói, là vì y sợ hãi nơi này.

Cho dù bây giờ y là một vị thần linh lớn quản lý một phương, nhưng đến đây, y cũng chỉ có thể cụp đuôi cúi đầu nghe lời.

An Lạc, không thể xúc phạm, câu nói này ở thời cổ đại là vậy, bây giờ cũng là vậy.

"Anubis, Địa Phủ thật sự không thể lật đổ?" Zeus mở miệng hỏi Anubis.

Anubis không nói gì, y biết kẻ mạnh nhất Địa Phủ không phải là Thập Điện Diêm La, mà là một sự tồn tại vĩ đại.

Hay nói cách khác, Địa Phủ đều là do sự tồn tại vĩ đại đó diễn hóa mà thành.

"Anubis, hỏi ngươi đó!" Zeus có chút không vui nói.

"Trừ phi ngươi có thể tạo ra một thế giới, nếu không đừng nghĩ đến việc lật đổ Địa Phủ!" Anubis vô cùng nghiêm trọng nói.

Lời này vừa ra, khiến Zeus lập tức rơi vào im lặng.

Tạo ra một thế giới nữa đâu có đơn giản như vậy, cho dù là Thần Sáng Thế Odin, thế giới mà y tạo ra cũng chỉ là một thế giới đơn nhất.

Chính là Vườn Địa Đàng, trông có vẻ là một thế giới thật, thực chất chỉ là cắt không gian, tự mình mở ra một khu vườn sau nhà mà thôi.

Những tồn tại có thể mở ra thế giới, đều là những tồn tại mà họ

không thể đắc tội.

"Địa Phủ rất đáng sợ, chúng ta chỉ có thể rời đi, không thể đặt chân vào." Tử Thần tiếp lời.

Zeus và Odin trao đổi ánh mắt, âm thầm gật đầu.

Hai vị này đều là những vị thần mạnh nhất trong số các thần linh có mặt, hai người họ đã thống nhất ý kiến.

Đó là gặp phiền phức thì ép các thần linh khác lên, còn họ thì đi.

Đạo hữu chết chứ bần đạo không chết.

"Tử Thần, Anubis, hai người các ngươi quen thuộc với Địa Phủ, các ngươi dẫn đường." Zeus phân phó.

Nhưng Anubis không tiến lên, không vì lý do gì khác, đi đầu chết nhanh.

"Anubis, ngươi dám không tuân lệnh?" Zeus có chút tức giận.

Thần linh trên thế giới, đại khái chia làm ba khối, Đông Phương, Hy Lạp cổ đại và Bắc Âu.

Thần linh Đông Phương, ngoài An Lạc ra còn có nước Bạch Tượng, thần linh Hy Lạp cổ đại đều do thần Zeus thống trị, Zeus là Thần Tối Cao, đa số thần linh đều là con của y.

Còn Bắc Âu là Thần Sáng Thế Odin, thực lực của Odin mạnh nhất.

Anubis nhìn Zeus một cái, lại nhìn các thần linh sau lưng Zeus, bất đắc dĩ đành phải đi lên phía trước.

Nhưng trong lòng y đã có chủ ý, Zeus đã muốn để mình đi chết, vậy mình cũng sẽ không để y yên.

Anubis và Tử Thần đi đầu dẫn đường, chư thần theo sau.

Còn phía trước, Chu Thánh đặt chất lỏng Minh Hà vào trong đèn nến, nung thành sương mù đen, chỉ cần hít phải sương mù đen, chất lỏng trong Minh Hà sẽ che mờ giác quan của chư thần.

Tuy sương mù đen có hơi bắt mắt, nhưng Chu Thánh cược rằng chư thần không dám quay đầu.

Hơn nữa sương mù đen có thể thẩm thấu qua da, cho dù nín thở cũng vô dụng.

"Vẫn là làm Người gác lăng tốt hơn." Chu Thánh trở lại với công việc sở trường của mình, lập tức đắc ý cười.

Các vị thần tiến về phía trước chưa được bao xa thì gặp phải một đoạn đường đầy sương mù.

Đoạn đường tràn ngập sương đen quỷ dị, khiến người ta vừa nhìn đã biết có cạm bẫy.

Các vị thần cũng không ngốc, biết đây là cái bẫy mà người An Lạc đã giăng sẵn cho mình, vì vậy ai nấy đều tập trung tinh thần cao độ.

"A Nỗ Bỉ Tư, đám sương đen phía trước là gì vậy?" Trụ Tư lên tiếng hỏi.

"Có khả năng là quỷ vụ, sau khi tiến vào sẽ bị mất phương hướng, tương tự như hiện tượng quỷ đả tường trong truyền thuyết của An Lạc." A Nỗ Bỉ Tư suy đoán.

Thông thường, khi một người dương thọ đã tận nhưng vẫn chưa chết, Địa phủ sẽ phái tiểu quỷ đến dọa nạt.

Nếu dọa chết được thì trực tiếp mang đi, còn nếu không thì coi như người đó may mắn.

Thủ đoạn phổ biến nhất của tiểu quỷ chính là quỷ đả tường, dùng sương mù để vây khốn người ta trong mộng, khiến họ không thể thoát

ra, đi đến đâu cũng gặp quỷ.

Cũng có trường hợp vào đêm hôm khuya khoắt, chúng dùng quỷ đả tường để lừa người ta ra đường cho xe tông chết, hoặc ngã xuống vách núi mà chết.

“Quỷ vụ?” Trụ Tư bất giác trở nên thận trọng, nếu là quỷ vụ thì phải cẩn thận rồi.

“Các ngươi đi xem thử đi.” Trụ Tư ra lệnh cho A Nỗ Bỉ Tư và Tử Thần tiến lên xem xét.

“Nếu chúng tôi chết, các người sẽ không đi đến được cuối đường đâu.” A Nỗ Bỉ Tư nói thẳng.

Áo Đinh nghe vậy, nhìn về phía các vị thần sau lưng, chọn ra hai người tiến lên.

“Hai ngươi qua đó xem thử, ta sẽ bảo vệ các ngươi.” Áo Đinh nói thẳng.

Hai vị thần được gọi tên không dám chống lại ý chỉ của Áo Đinh, bước lên tiến vào trong quỷ vụ.

Khi họ đi vào, không có chuyện gì xảy ra cả.

Họ đi vào rồi lại đi ra, đi vào rồi lại đi qua.

“Hử?

Không sao à?” Áo Đinh có chút bất ngờ.

“Chỉ là quỷ vụ tầm thường, chỉ có thể mê hoặc người bình thường.

Quỷ vụ trước mắt trông cũng không đậm đặc, nhiều nhất cũng chỉ là do một tồn tại cấp Âm Ti bày ra mà thôi.” Tử Thần phân tích một hồi.

“Vậy thì đi nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.” Trụ Tư và Áo Đinh dẫn đầu các vị thần đi xuyên qua, nhưng vừa vào trong quỷ vụ, A Nỗ Bỉ Tư đã ngửi thấy một mùi hương đặc biệt.

Anh ta quay đầu nhìn Tử Thần, hỏi: “Ngươi có ngửi thấy gì không?” Tử Thần chỉ vào cái mũi xương trắng của mình, nói: “Ngươi nghĩ ta có mũi sao?” A Nỗ Bỉ Tư nghe vậy, quay đầu đi, hít mạnh mấy hơi vào không khí, cuối cùng cũng xác định được, đây không phải là quỷ vụ.

“Mau đi!” A Nỗ Bỉ Tư co cẳng bỏ chạy, nhưng sương mù vẫn kéo dài một đoạn đường rất dài.

“Chỉ là quỷ vụ thôi, có gì mà phải làm ầm lên?” Trụ Tư vô cùng khó hiểu, nhưng chân cũng không dừng lại.

“Đây không phải quỷ vụ, đây là sương bốc hơi từ nước sông Minh Hà!” A Nỗ Bỉ Tư hét lớn.

Tử Thần nghe vậy cuối cùng cũng hiểu ra, lập tức tăng tốc chạy như điên.

“Nước sông Minh Hà?” Áo Đinh có chút không hiểu.

“Một loại dung dịch đặc biệt nhất trong Địa phủ, một khi tiếp xúc sẽ dần dần che mờ mọi giác quan, thời gian dài còn bị nước sông Minh Hà đồng hóa.” “Ngay cả thần cũng không ngoại lệ!” Một câu nói của A Nỗ Bỉ Tư khiến các vị thần vô cùng kinh hãi.

Họ tăng tốc chạy trốn, nhưng đã có vị thần thị lực mơ hồ, thính giác không rõ.

Người yếu hơn thì trực tiếp mất đi thính lực, thị lực và cả khả năng nói chuyện.

Lượng sương mù không lớn, lại có nhiều thần cùng hấp thụ, nên các vị thần không bị ảnh hưởng ngay lập tức.

Chu Thánh vẫn ẩn mình trong bóng tối theo sau.

Trong tay hắn có một mảnh Vẫn Kim nhỏ, hoàn toàn có thể che giấu bản thân, không bị phát hiện.

Hắn vẫn luôn ở bên cạnh các vị thần, chỉ là họ không phát hiện ra hắn mà thôi.

"Đi đi, phía trước còn có cạm bẫy đang chờ các ngươi." Chu Thánh không ra tay, ngay cả khi có vị thần bị che lấp mọi giác quan cũng không.

Hắn muốn ra đòn kết liễu, đợi thần ngã xuống mới ra tay, hắn sẽ không dễ dàng lộ diện.

Thực lực của Thần Sáng Thế Áo Đinh và Thần Tối Cao Trụ Tư quá mạnh, ngang hàng với Thập Điện Diêm La, nếu mình ra ngoài bị họ bắt được thì phiền phức lắm.

Hắn cứ đi theo sau, ngày càng nhiều vị thần có phản ứng.

Nhưng Áo Đinh chỉ cần tỏa ra ánh sáng là đã xua tan không ít sương đen, giúp các vị thần kia nhìn thấy đường đi.

"Theo sát vào." Áo Đinh hét lên một tiếng.

Ông ta phát hiện những đám sương đen này tuy có ảnh hưởng đến mình, nhưng không lớn.

Chỉ cần tùy ý phóng ra vài luồng sáng là đã chặn được toàn bộ sương đen.

"Nước sông Minh Hà, chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Áo Đinh lại có thêm tự tin.

"Đây chỉ là sương đen bốc hơi từ nước sông Minh Hà, không đậm đặc, nếu ở trong sông Minh Hà thì phiền phức rồi." A Nỗ Bỉ Tư nói một câu, dội cho Áo Đinh một gáo nước lạnh.

Chương 685

Nhưng Áo Đinh nghĩ lại, nếu gặp phải sông Minh Hà, mình và Trụ Tư vẫn có thể chạy thoát.

Còn những người khác, mặc kệ họ.

Ông ta có thể thấy chết không cứu Ba Tắc Đông, thì cũng có thể thấy chết không cứu những đứa con khác của mình.

Tử Thần và A Nỗ Bỉ Tư tiếp tục dẫn đường, nhưng phía trước đột nhiên có một tảng đá khổng lồ lăn xuống.

A Nỗ Bỉ Tư và Tử Thần lùi lại vài bước, không dám ngăn cản.

"Một tảng đá quèn mà dọa các ngươi thành thế này sao?" Áo Đinh tự tin giơ ngón trỏ lên, đầu ngón tay lóe sáng bắn ra một luồng sóng ánh sáng, tức thì đánh tan tảng đá.

Nhưng bên trong tảng đá, vô số mũi tên tẩm đầy nước sông Minh Hà bắn ra, một số thần linh thực lực yếu hơn lập tức bị bắn xuyên qua người.

Những mũi tên này đa phần được làm từ móng vuốt và răng của Thú tổ, có thể phá vỡ thân thể của thần.

Chỉ tiếc là những thần linh mạnh mẽ đã dùng vũ khí của mình chặn lại được.

"Tảng đá không phải vấn đề, nhưng trong tảng đá có thứ khác." A Nỗ Bỉ Tư lên tiếng.

Trên Hoàng Tuyền Lộ làm sao có thể có thứ như tảng đá, vừa nhìn đã biết là do người An Lạc sắp đặt.

Hơn nữa, tảng đá này ngay cả một Tông Sư nhỏ bé cũng không đè

chết được, huống chi là họ.

A Nỗ Bỉ Tư chính vì nghĩ đến điểm này nên mới lùi lại.

Còn Tử Thần, đơn giản là nhát gan.

"Mấy mũi tên quèn, đáng là gì?" Thần Áo Đinh lạnh lùng nói, vung tay để những thần linh ngã xuống đứng dậy, tự mình giúp họ chữa lành vết thương.

"Đi." Áo Đinh tiếp tục dẫn đường, không cần A Nỗ Bỉ Tư và Tử Thần nữa.

Chỉ những lúc mấu chốt mới cần họ giải thích một chút là được.

Những thần linh bị bắn xuyên người, vết thương tuy đã lành, nhưng dung dịch từ sông Minh Hà đã lưu lại trong cơ thể họ, từ từ ăn mòn gân cốt và thần hồn.

Chỉ là tốc độ này rất chậm, đến khi họ nhận ra thì đã không còn kịp nữa.

Đoạn đường tiếp theo, đâu đâu cũng là mũi tên, nhưng Áo Đinh và Trụ Tư đã sớm có chuẩn bị, giương lá chắn phòng ngự chặn lại.

Nhưng những mũi tên này đều là mũi tên bình thường, không có tác dụng gì cả.

Chu Thánh sở dĩ sắp xếp nhiều như vậy, chính là để họ lúc nào cũng phải cảnh giác, đồng thời khiến họ cảm thấy cơ quan rất đơn giản, chơi trò tâm lý chiến với họ.

Đi được một lúc, Trụ Tư khinh thường nói một tiếng: "Hừ, chỉ có thế thôi à?" Nhưng ông ta không biết, phía sau đã có không ít thần linh bị rớt lại.

Mà những thần linh rớt lại đó, thần hồn đang dần bị nhấn chìm.

Chu Thánh không đợi họ chống cự, vung đao chém xuống giải

quyết bọn họ.

Hơn nữa, để đề phòng họ giả chết, Chu Thánh còn thiêu xác họ thành tro, đem tro cốt rải hết xuống sông Minh Hà.

Khi các vị thần đi đến phía trước, một cái hố lớn vô cùng dễ thấy xuất hiện.

Cạm bẫy rõ ràng như vậy khiến các vị thần có chút tức giận.

Đây là cố ý sỉ nhục họ, cược rằng họ không dám bước qua.

"Sỉ nhục chúng ta, tất sẽ phải trả giá bằng sinh mạng!" Trụ Tư hét lớn một tiếng, rồi quay đầu lại chuẩn bị cử thần lên trước dẫm bẫy.

Khi ông ta vừa định quay đầu, đột nhiên khựng lại.

Ông ta nhớ lại lời Tử Thần đã nói, trên Hoàng Tuyền Lộ, tuyệt đối không được quay đầu.

Một khi quay đầu, sẽ là vạn kiếp bất phục.

Dù ông ta là Thần Tối Cao Trụ Tư cũng không ngoại lệ.

"Áo Ni Tắc Lạc, ngươi lên trước dò đường." Trụ Tư không quay đầu mà hét lớn.

"Áo Ni Tắc Lạc!" Trụ Tư tức giận hét lớn, vẫn không có ai đáp lại.

Lần này ông ta có chút hoảng.

Thân là Thần Tối Cao, ông ta có thể điều động tất cả các vị thần thuộc phe mình.

Vậy mà ông ta gọi mãi không có ai trả lời, chứng tỏ đã có thần bị rớt lại.

Nhưng ông ta không biết đã rớt lại bao nhiêu người.

Bởi vì khí tức của các vị thần vẫn còn đó!

Chu Thánh sau khi ám sát các thần linh, còn để lại khí tức của họ để mê hoặc các vị thần khác.

Các vị thần không dám quay đầu, chỉ có thể cảm ứng bằng khí tức.

Trụ Tư quay đầu nhìn Áo Đinh, sắc mặt nặng nề.

Áo Đinh cũng hiểu ý của Trụ Tư, có kẻ đang theo sau, lặng lẽ giết thần.

Nhưng họ không dám quay đầu, cũng không biết đã có bao nhiêu thần linh bị giết.

Trụ Tư và Áo Đinh nhìn nhau, hai người gật đầu, rồi cùng nhau hợp lực hóa ra một tấm gương, họ thông qua tấm gương để quan sát phía sau.

Khi tấm gương phản chiếu phía sau, Trụ Tư và Áo Đinh đếm lại, tổng cộng đã biến mất mười chín vị thần.

Hơn nữa, phía sau tấm gương còn có mười bóng đen.

Bóng đen ngày càng lớn, đang dần tiến lại gần.

Trụ Tư và Áo Đinh dứt khoát đập vỡ tấm gương, lúc này mới không để bóng đen lại gần.

Mười bóng đen đó chính là Thập Điện Diêm La, họ vẫn luôn ở đó, chỉ là vì một số quy tắc nên không tiện trực tiếp ra tay.

Dù sao đây cũng không phải Hoàng Tuyền Lộ thật, mà là Hoàng Tuyền Lộ giả, vẫn chưa đến Địa phủ.

Nếu đến được Địa phủ, đó sẽ là địa bàn của họ.

Họ ở phía sau, cũng chỉ là để dọa dẫm một chút, trợ uy cho Chu Thánh, ép các vị thần phải tiến về phía trước.

Đi thẳng là chết, quay đầu cũng là chết!

Từ khoảnh khắc họ bước vào, đã định trước không có đường sống.

Trụ Tư và Áo Đinh dùng ánh mắt đối mặt, trao đổi bằng thần thức.

"Mười bóng đen phía sau rất mạnh, không thua kém gì ngươi và ta!" "Những thần linh đi theo chúng ta, có phải là bị chúng giết không?" "Khó nói, nếu thần linh không quay đầu, mười bóng đen đó cũng không dám tùy tiện ra tay, chúng dường như có hạn chế gì đó." "Ta cảm thấy nếu đi tiếp, chúng ta sẽ càng nguy hiểm hơn." "Đây là một con đường chết, không đi là chết, tiếp tục đi cũng là chết!" "Nhưng hai chúng ta thì có thể thoát ra được." "Được, hai chúng ta chạy trốn, để các vị thần khác cản đường chúng, chỉ cần có thể trở về, Trái Đất vẫn là của hai chúng ta." Trụ Tư và Áo Đinh sau một hồi thương nghị, đã quyết định hy sinh tất cả các vị thần để hai người họ trở về.

Không phải họ máu lạnh vô tình, mà là sự giam cầm kéo dài hàng nghìn năm đã khiến họ trở nên có phần điên cuồng.

Chỉ cần có thể sống sót, dù hy sinh tất cả cũng không sao.

Dù người đó là con trai mình, vợ mình, họ cũng không quan tâm.

Họ là thần, không bị nhân tính và đạo đức trói buộc.

"Ai muốn sống, hãy theo sát chúng ta, đoạn đường tiếp theo, do ta và Thần Sáng Thế tự mình dẫn dắt." Trụ Tư nói một câu, rồi tự mình bước qua cái hố lớn.

Trong hố có một số cây mâu xương, nhưng đối với Trụ Tư, một cước là có thể đá nát.

"Cạm bẫy quèn, mà cũng đòi cản được chúng ta sao?" Trụ Tư mặt

đầy vẻ khinh thường.

Nào ngờ, cơ quan thật sự không phải là mâu xương, mà là máu của Thú tổ ẩn giấu bên trong mâu xương.

Thú tổ này là một loại dị thú kỳ lạ trong thế giới Sơn Hải, máu của nó một khi tiếp xúc với người, có thể khiến người ta phát điên.

Còn máu Thú tổ, thì có thể khiến thần linh phát điên.

Bây giờ Chúc Long đã bị phong ấn, tất cả dị thú trong thế giới Sơn Hải, bảo chúng làm gì thì chúng làm đó, rất nghe lời.

Tám mươi phần trăm cơ quan mà Chu Thánh chuẩn bị đều đến từ Thú tổ của các dị thú Sơn Hải.

Các vị thần đi theo sau, trong tình huống hoàn toàn không biết gì, đã dẫm phải máu của dị thú.

Máu của dị thú không màu không vị, hoàn toàn trong suốt, không nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Các vị thần cũng không nghi ngờ trong những cây mâu xương trong hố lớn còn giấu máu trong suốt, nên cứ thế đi qua, dính phải không ít.

Chu Thánh ẩn mình trong bóng tối, nhìn Trụ Tư với vẻ mặt khinh thường, lắc đầu cười khẽ: "Sự khinh thường của ngươi sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!" Bóng đen của Thập Điện Diêm La xuất hiện sau lưng hắn, trong đó Luân Hồi Vương lên tiếng: "Người gác lăng, ngươi đã hứa với ta, sau khi đánh lui các vị thần, ngươi sẽ tái lập Thiên Đạo." "Yên tâm đi, ta sẽ không nuốt lời, đến lúc đó ta sẽ tự mình dựng đài." Chu Thánh nói.

Việc tái lập Thiên Đạo, Chu Thánh đã chuẩn bị từ lâu, nếu không phải sợ Thập Điện Diêm La làm việc không hết sức, hắn có thể tùy thời phong thần, tái lập Thiên Đạo.

Chương 686

“Ngươi cũng không dám lừa.” Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói một câu.

“Đợi chúng đến được Địa phủ, chính là ngày chết của chúng.” Tần Quảng Vương nhìn các vị thần đang đi trên Hoàng Tuyền Lộ nói.

“Chúng đã quên rồi, vào thời thượng cổ, chúng bị áp bức đến không ngẩng đầu lên được.

Đợi chúng bị đánh một trận, sẽ biết An Lạc là sự tồn tại mà chúng không thể chọc vào.” Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói.

Dù An Lạc không có thần, vẫn có thể khiến chúng có đi không có về.

“Phiền các vị rồi, ta đi theo dõi chúng.” Chu Thánh chắp tay nói xong, bóp nhẹ Vẫn Kim, tức thì biến mất tại chỗ.

Luân Hồi Vương nhìn những ngọn đèn cháy bên cạnh Hoàng Tuyền Lộ và những cây đèn đường bằng Vẫn Kim, như đang suy tư điều gì đó.

“Thứ Vẫn Kim này, trông giống như mảnh vỡ từ binh khí của một người nào đó.” Luân Hồi Vương lẩm bẩm. ...

An Lạc.

Do các vị thần sau khi tiến vào An Lạc đột nhiên mất hết tin tức, khiến một số quốc gia có thần linh trở nên lo lắng.

Một khi thần của họ chết ở An Lạc, hy vọng trỗi dậy của họ sẽ tan vỡ.

Họ liên hợp lại gây áp lực với An Lạc, muốn ép An Lạc thả các vị

thần ra.

Nhưng, các quốc gia có thần chỉ có bảy, tám nước, An Lạc không hề sợ hãi, Đường Nguyên Minh còn trực tiếp đối đầu cứng rắn, thách họ có bản lĩnh thì đến An Lạc thử xem.

Điều vô lý nhất là, Ưng Tương Quốc công khai ủng hộ An Lạc, chính quyền Ưng Tương Quốc tuyên bố, thế giới đang hòa bình như vậy, không cần thần linh đến thống trị Trái Đất.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì Ưng Tương Quốc không có thần.

Ưng Tương Quốc đứng về phía An Lạc, hai cường quốc hàng đầu thế giới liên hợp, còn có một Mao Hùng đang trong giai đoạn quan sát cũng rục rịch.

Cứ như vậy, các quốc gia có thần không dám lớn tiếng, chỉ có thể hy vọng thần linh của họ trở về.

Đường Nguyên Minh dám trực tiếp đối đầu, chính là vì tin tưởng người gác lăng sẽ không để bất kỳ một thần linh nào trở về!

Mà người giữ mộ, cũng đang âm thầm tiêu diệt những thần linh không đến An Lạc.

Có thần không ngốc, biết đến An Lạc chính là vào hang cọp miệng rồng, sơ sẩy một chút là tan xương nát thịt.

Vì vậy, họ chọn cách trốn đi.

Nếu các vị thần sống sót trở về từ An Lạc, họ sẽ xuất hiện, dù sao cũng đều là thần, ai làm gì được ai?

Nếu họ không trở về, thì sẽ xây dựng quan hệ tốt với An Lạc.

Trên Hoàng Tuyền Lộ.

Con đường đất vàng trải dài vô tận khiến không ít vị thần đi đến mệt lả.

Trên Hoàng Tuyền Lộ không thể bay, chỉ có thể đi bộ.

Mà Hoàng Tuyền Lộ như không có điểm cuối, đi mãi không hết.

Họ cảm giác đã đi được bảy, tám ngày rồi mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

Thực tế, họ mới đi được bảy, tám giờ.

Ở trong ảo cảnh mạnh mẽ, người ta sẽ quên đi sự tồn tại của thời gian.

Hơn nữa, ảo cảnh tiêu hao tinh thần lực, họ đi càng lâu tinh thần lực tiêu hao càng lớn, cũng là nguyên nhân khiến họ cảm thấy đã đi rất lâu.

"Hoàng Tuyền Lộ, theo lý mà nói không dài như vậy." A Nỗ Bỉ Tư lẩm bẩm.

Khi còn làm việc ở Địa phủ, anh ta cũng từng dẫn hồn phách đi trên Hoàng Tuyền Lộ, nhưng đi không lâu đã đến nơi.

Hoàng Tuyền Lộ vốn không dài, chỉ mất một ngày đường là cùng.

Bây giờ anh ta cảm giác đã đi được bảy, tám ngày.

A Nỗ Bỉ Tư nhìn những cây đèn đường hai bên Hoàng Tuyền Lộ, không khỏi nhìn sang Tử Thần.

Tử Thần lắc đầu, ra hiệu mình cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Sao vậy?" Trụ Tư hỏi một câu.

"Những cây đèn đường hai bên Hoàng Tuyền Lộ rất kỳ lạ." A Nỗ Bỉ Tư chỉ vào đèn đường nói.

"Kỳ lạ?" "Khi Địa phủ được thành lập, ngoài thành trì Địa phủ được xây sau này, những thứ khác đều được giữ nguyên, đặc biệt là

Hoàng Tuyền Lộ, đây là nơi tiếp dẫn vong hồn, không thể nào có đèn đường." "Chúng ta đi suốt một đường, hai bên Hoàng Tuyền Lộ toàn là đèn đường, rất kỳ quái." A Nỗ Bỉ Tư nói ra nghi ngờ trong lòng.

Anh ta nói ra, chủ yếu là muốn Trụ Tư và Áo Đinh ra tay thử xem.

Trụ Tư đi đến bên cạnh đèn đường quan sát, ông ta nhìn ngọn lửa đang cháy, tức thì cảm nhận được một cảm giác mệt mỏi.

"Đèn đường này có vấn đề!" Trụ Tư đã nhìn ra, họ đi mãi không hết là do cái đèn đường này giở trò.

"Tháo hết đèn đường cho ta!" Trụ Tư hạ lệnh, nhưng có một số vị thần đã trở nên điên điên khùng khùng, cầm vũ khí chém loạn xạ, có người chém bị thương thần linh khác, có người chém bị thương chính mình.

Có người cầm vũ khí tấn công Trụ Tư và Áo Đinh hết sức, nhưng bị hai người chặn lại.

Những vị thần tỉnh táo khác thấy vậy, tưởng họ định phản bội, liền tham gia vào, cầm vũ khí đối phó với Áo Đinh và Trụ Tư.

Nào ngờ, họ chỉ là thần trí không tỉnh táo, ý thức hỗn loạn.

Chu Thánh trốn trong bóng tối xem màn kịch hay này, lặng lẽ thêm chút đồ vào trong đèn đường.

"Lớn mật!" Áo Đinh hét lớn một tiếng, hiện ra chân thân Áo Đinh, vô cùng to lớn.

Mà Trụ Tư cũng không hề yếu thế, tuy bề ngoài ông ta chỉ là một lão già, nhưng khoảnh khắc chân thân xuất hiện, khí thế vô cùng hùng vĩ, phảng phất như một quyền có thể phá vỡ mọi thứ.

Thân là Thần Tối Cao và Thần Sáng Thế, thực lực của họ không nghi ngờ gì là mạnh nhất.

Dù cho các vị thần liên thủ cùng lên, cũng không chiếm được ưu thế.

Dưới sự trấn áp liên thủ của Áo Đinh và Trụ Tư, những thần linh thần trí không tỉnh táo đã hồi phục.

"Thần Tối Cao, tôi không cố ý, ngài có thể chứng giám cho lòng trung thành của tôi!" "Vừa rồi thần trí tôi không tỉnh táo, trong mắt mọi thứ đều là người An Lạc!" "Xin Thần Sáng Thế lượng thứ, chúng thần không cố ý ra tay." Những thần linh hồi phục thần trí lập tức quỳ xuống xin tha thứ.

Mà những vị thần vừa ra tay cũng nhìn nhau, rồi quỳ một gối xuống, nói: "Chúng tôi cũng vậy." Áo Đinh và Trụ Tư có chút tức giận, nhưng nghĩ đến việc còn cần họ đi chịu chết, nên đành nén giận xuống.

Hai người họ không ngốc, có thể phân biệt được ai bị mê hoặc, ai cố ý nhân cơ hội ra tay.

Hiện tại, họ chỉ có thể chọn tin tưởng.

"Lần sau không được tái phạm." Trụ Tư nói một câu không mặn không nhạt, rồi thu lại chân thân.

"Tháo hết đèn đường hai bên cho ta!" Áo Đinh hạ lệnh.

Các vị thần đã hồi phục lập tức đi tháo đèn đường.

Nhưng tay vừa chạm vào, cảm giác quen thuộc lại ập đến.

Họ toàn thân run rẩy, giơ đèn đường lên đập về phía Áo Đinh và Trụ Tư.

Liên tục mất trí sẽ khiến ý thức của họ hoàn toàn sụp đổ.

Trụ Tư và Áo Đinh thấy vậy, cũng khá là bất lực.

Hai người họ đã nhìn ra, Hoàng Tuyền Lộ này đâu đâu cũng là cạm

bẫy, ngay cả đèn đường cũng không thể chạm vào.

"Kẻ khiêu khích thần uy, chết!" Trụ Tư hét lớn một tiếng, tay từ từ giơ lên, trấn sát toàn bộ những thần linh đang tấn công mình!

Áo Đinh cũng vậy, chỉ là ông ta đã mở chân thân mới giết những thần linh ra tay.

Hai người giết xong những thần linh mất trí, tự mình động thủ, nhổ đèn đường lên.

Thực lực của hai người họ mạnh mẽ, máu của Thú tổ đã không còn ảnh hưởng đến họ.

Nhưng dù họ nhổ đèn đường cũng không sao, trong thế giới thực vẫn còn một ngọn đèn ở cung Tây Vương Mẫu, chỉ cần ngọn đèn đó không tắt, Hoàng Tuyền Lộ giả sẽ không biến mất, ảo cảnh cũng sẽ tiếp tục tồn tại.

Khi họ ra tay, Chu Thánh âm thầm truyền âm: "Hai ngươi, chỉ có thể ra ngoài một người.

Sau khi đi đến cuối, ta muốn thấy chỉ có một trong hai ngươi bước ra." Chu Thánh cố ý mê hoặc hai vị thần mạnh nhất, sau đó ẩn mình rời đi.

Ngay khi hắn vừa ẩn mình, một đòn tấn công đánh tới, Chu Thánh vội vàng dùng Trảm Ảnh Đao chặn lại, rồi nhanh chóng ẩn mình.

"Mẹ kiếp, suýt nữa thì bị ép ra ngoài rồi." Chu Thánh có chút sợ hãi, nếu mình không chặn được, có lẽ đã rơi xuống trước mặt họ.

Thực lực của Thần Sáng Thế và Thần Tối Cao quá mạnh mẽ, phản ứng cũng rất nhanh nhạy.

Chương 687

"Tại sao ngươi không ra tay?" Áo Đinh nhìn Trụ Tư, sắc mặt không tốt.

"Bởi vì ngươi đã ra tay rồi." Trụ Tư nói thẳng.

"Hai chúng ta cùng ra tay, tất có thể ép hắn ra!" Áo Đinh lại nói.

Trụ Tư lắc đầu, nói: "Không đơn giản như vậy, người An Lạc đó có chí bảo trên người, không ép ra được đâu." "Hừ!" Áo Đinh hừ một tiếng, sải bước tiến lên, dẫn theo các vị thần của mình rời khỏi Trụ Tư.

"Áo Đinh." Trụ Tư hét lớn một tiếng.

"Chuyện gì?" Áo Đinh đứng tại chỗ, đáp lại một câu không mặn không nhạt.

"Ngươi chắc chắn muốn mắc mưu của người An Lạc sao?

Cả ngươi và ta đều biết, chia đường ra đi chỉ có thể bị hắn đánh bại từng người một!" Trụ Tư lên tiếng.

"Không cần ngươi quản!" Áo Đinh nói xong, tiếp tục tiến lên.

Mà Chu Thánh thấy họ chia đường, dứt khoát tạo ra một ngã ba ở phía trước Hoàng Tuyền Lộ.

Hai người họ hành động đơn độc, vừa hay cho mình cơ hội.

Chu Thánh cũng không ngờ, một câu nói tùy ý của mình lại có thể khiến họ chia đường.

Hai vị thần mạnh mẽ đi cùng nhau thực lực quá kinh khủng, vẫn nên tách ra thì tốt hơn.

Khi Áo Đinh đi đến ngã ba, không chút do dự đi về bên trái, chỉ là

ông ta đi rất mạnh, để lại một dấu chân trên đất.

Ông ta và Trụ Tư đều là những lão quái vật sống hàng nghìn năm, hơn nữa còn là Thần Tối Cao và Thần Sáng Thế, sao có thể bị tiểu xảo của Chu Thánh lừa được?

Họ làm ra màn kịch này, chỉ là cố ý diễn cho Chu Thánh xem.

Mục đích, chính là để dụ Chu Thánh ra.

Mà Trụ Tư đi theo sau, nhìn dấu chân bên trái, chọn đi về bên phải.

Trông như chia đường, thực tế là muốn bao vây Chu Thánh.

Mà Chu Thánh cũng đã khóa chặt mục tiêu, trước hết đối phó với Áo Đinh!

Còn về phía Trụ Tư, Chu Thánh đã sắp xếp Lưu Ly đối phó.

Hoàng Tuyền Lộ vốn không có ngã ba, nhưng đây là Hoàng Tuyền Lộ giả, Chu Thánh có thể sắp xếp ngã ba.

Điểm cuối của ngã ba, một con đường nối với Địa phủ, một con đường cuối cùng là Lão Tử.

Lão Tử từ khi hồi sinh đã không rời đi, mà ngồi trên lưng trâu, đứng ở điểm cuối.

Tuy ông tồn tại nhờ vào Vẫn Kim, nhưng Chu Thánh lại luôn có cảm giác, dù không có Vẫn Kim, Lão Tử vẫn có thể tồn tại.

Ông là một sự tồn tại rất đặc biệt, đặc biệt đến mức ngay cả Chu Thánh cũng không nhìn thấu được.

Nhưng điều duy nhất đáng mừng là, Lão Tử là người của mình.

Trên Hoàng Tuyền Lộ.

Tử Thần đi theo Áo Đinh, trực tiếp nói ra tình huống kỳ quái của

Hoàng Tuyền Lộ.

“Thần Sáng Thế, trên Hoàng Tuyền Lộ không có ngã ba, chúng ta có thể đã đi sai đường.” Tử Thần lên tiếng.

“Ta biết.” Áo Đinh đáp lại một cách nhàn nhạt.

“Phụ thân, chúng ta không nên tách khỏi Trụ Tư.” Lạc Cơ đi đến bên cạnh Áo Đinh nói.

Áo Đinh quay đầu bình tĩnh nhìn Lạc Cơ một cái, nói: “Ngươi đang chất vấn quyết định của ta?” "Người An Lạc rất bỉ ổi, họ đang cố ý ly gián chúng ta." Cơ Lạp tiến lên nói.

Áo Đinh nhìn họ, nghiêm giọng nói: “Không được chất vấn bất kỳ quyết định nào của ta!” Thái độ của ông ta vô cùng nghiêm túc, các vị thần không dám nói thêm.

Thực tế, Áo Đinh không thể nói ra đây là kế của ông ta và Trụ Tư, ông ta sợ nói ra sẽ bị người An Lạc phát hiện.

Áo Đinh và Trụ Tư đã để lại ấn ký trên người nhau, một khi ai gặp phải người An Lạc, người kia có thể kích hoạt ấn ký xuất hiện bên cạnh.

Hai người họ đã xác định rõ, đoạn Hoàng Tuyền Lộ này là giả.

Đã là giả, thì không thể ngăn cản được hai người họ.

Còn những vị thần khác có theo kịp bước chân của mình hay không, đó không phải là điều Áo Đinh cần cân nhắc.

Áo Đinh chắp tay sau lưng, đi một cách vô định, như thể hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, giống như một con nai nhỏ đang ăn cỏ vẫy đuôi, thu hút con sói đói trong bóng tối ra tay.

Mà Chu Thánh trong bóng tối, cũng quả thực đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng hắn không tự mình ra tay, mà lợi dụng cơ quan.

Hắn ở phía trước, bố trí Long Lân Trận.

Long Lân là vảy trên lưng Chúc Long, có thể làm bị thương Áo Đinh.

Nhưng Áo Đinh cũng không phải kẻ ngốc, sẽ không đứng yên tại chỗ để cơ quan làm bị thương mình.

Vì vậy Chu Thánh đã thêm vào Long Lân Trận một lượng lớn vảy rắn.

Vảy rắn cũng không phải vảy rắn bình thường, mà là vảy rắn của Thú tổ Bạch Xà.

Đối phó với các vị thần thì được, đối phó với Áo Đinh thì có vẻ hơi yếu, nhưng vảy rắn vốn dĩ là để mê hoặc ông ta.

Khi Áo Đinh đi lên phía trước, Chu Thánh lập tức khởi động Long Lân Trận, vạn ngàn chiếc vảy bay lượn trên không, giống như một con rồng, chỉ là được tạo thành từ vảy rắn.

Áo Đinh tay lóe lên một luồng sóng ánh sáng, khi rồng vảy lao xuống, một luồng sóng ánh sáng mạnh mẽ đánh ra, tức thì đánh tan rồng vảy.

"Hừ, trò mèo." Áo Đinh mặt đầy vẻ khinh thường.

Nhưng sự mạnh mẽ và tự phụ, cuối cùng sẽ khiến ông ta phải trả giá.

Những chiếc vảy bị ông ta đánh tan không rơi xuống đất, mà lơ lửng trên không.

Chưa đợi các vị thần phản ứng, những chiếc vảy lơ lửng tức thì bắn về phía họ.

Một số người thực lực mạnh hơn một chút, khi vảy đánh vào người, vội vàng dùng vũ khí chống đỡ.

Còn những người yếu hơn thì trực tiếp bị vảy xuyên qua người, không kịp chống đỡ.

Áo Đinh mạnh mẽ và tự phụ, không thèm chống đỡ.

Vảy rắn đánh vào người ông ta, giống như đánh vào tấm thép, "pạch" một tiếng rơi xuống đất, thậm chí có cái còn vỡ nát.

Thể chất của Áo Đinh vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến mức ông ta có thể phớt lờ phần lớn các đòn tấn công.

Nhưng khi một chiếc vảy màu đen bay qua trước mặt, ánh mắt ông ta ngưng lại, ngửi thấy một tia nguy hiểm.

Khi chiếc vảy đen lại gần, ông ta khẽ nghiêng đầu, chiếc vảy đen xuyên qua má ông ta, độ sắc bén kinh người trực tiếp rạch một đường trên má.

Một dòng máu màu vàng kim chảy xuống từ má Áo Đinh, nhỏ giọt xuống đất.

Áo Đinh đưa tay sờ vào vết máu trên mặt, sắc mặt ngưng lại, trong mắt tỏa ra ánh sáng vàng kim, những chiếc vảy đen lẫn trong vảy trắng tức thì bị ông ta nhận ra.

Những chiếc vảy đen đó lẫn trong vảy trắng, không tấn công các vị thần khác, mà nhân cơ hội tấn công mình.

Áo Đinh nhìn rõ rồi, không dám sơ suất nữa, lập tức giương lá chắn phòng ngự.

"Vút vút vút…" Vảy đen tức thì tấn công, những chiếc vảy sắc bén hơn đã xuyên qua lớp phòng ngự của Áo Đinh, nhưng do lớp phòng ngự đã giảm bớt phần lớn lực xuyên thấu, nên dù vảy đen đánh trúng người Áo Đinh, cũng chỉ để lại một vết đỏ.

Áo Đinh ánh mắt âm lãnh, vảy đen tuy không làm ông ta bị thương,

nhưng đánh vào người rất đau.

Chu Thánh trong bóng tối quan sát tất cả, sau đó lặng lẽ rời đi.

Lực phòng ngự của Áo Đinh quá mạnh mẽ, ngay cả vảy của Chúc Long cũng không làm ông ta bị thương.

Muốn đối phó triệt để với ông ta, phải suy nghĩ kỹ lưỡng, bố trí cẩn thận.

Mà tình hình bên Lưu Ly cũng tương tự, chỉ là Trụ Tư càng cẩn thận hơn.

Sau khi đánh tan rồng vảy, thấy vảy không rơi xuống đất, ông ta lập tức mở phòng ngự, khiến vảy không làm ông ta bị thương, chỉ để lại vài vết hằn trên người.

Lưu Ly trong bóng tối điều khiển cũng vô ích, Trụ Tư quá cẩn thận.

Lưu Ly bóp nhẹ Vẫn Kim, đi hội hợp với Chu Thánh.

Mà khi cô rời đi, ánh mắt Trụ Tư tức thì nhìn về hướng cô rời đi.

Trụ Tư nhạy bén đã cảm nhận được một luồng khí tức dao động rất yếu ở đó.

Chương 688

"Ta không tin ngươi cứ mãi không xuất hiện." Trụ Tư lẩm bẩm một câu, chỉ cần lần sau có khí tức dao động, ông ta sẽ tức thì ra tay, giữ người lại.

Ông ta bây giờ đã xác định được phương hướng tồn tại rồi.

Chỉ chờ lần sau xuất hiện.

Mà trên Hoàng Tuyền Lộ, Chu Thánh và Lưu Ly gặp nhau, trao đổi vài câu.

"Trụ Tư quá cẩn thận, em cảm thấy những cơ quan chúng ta chuẩn bị không đối phó được ông ta." Lưu Ly lên tiếng.

"Trụ Tư và Áo Đinh đều không phải thần bình thường, họ là chủ của các vị thần, nhưng đây là Địa phủ, chỉ cần lừa họ vào Địa phủ, họ tuyệt đối không chạy được." Chu Thánh lên tiếng.

"Sức mạnh của ảo cảnh ở điểm giao yếu nhất, em sợ bị họ phát hiện." Lưu Ly nói.

Hoàng Tuyền Lộ giả nối với Hoàng Tuyền Lộ thật có một điểm giao, ở cung Tây Vương Mẫu, đó là nơi ảo cảnh yếu nhất, rất dễ bị phát hiện.

Một khi bị các vị thần biết, họ sẽ rời đi từ điểm giao đó.

"Còn một đoạn đường nữa, trước hết giải quyết các vị thần khác đi." Chu Thánh nói.

Hai vị chủ thần tuy khó giải quyết, nhưng ở An Lạc, Chu Thánh vẫn có cách giữ họ lại, mấu chốt là các thần linh khác.

Thực lực của họ không đồng đều, là tai họa lớn nhất, phải giải

quyết trước.

"Được." Lưu Ly gật đầu, rồi rời đi.

Mà Chu Thánh, cũng trở về con đường Hoàng Tuyền Lộ của mình.

Điểm cuối của con đường này là Lão Tử, nếu Lão Tử không đối phó được Áo Đinh, thì Áo Đinh sẽ trực tiếp rời khỏi Hoàng Tuyền Lộ.

Con đường còn lại điểm cuối là Hoàng Tuyền Lộ thật, nhưng mấu chốt là làm sao không để Trụ Tư phát hiện điểm giao.

Cả hai con đường đều khá khó.

Chu Thánh cũng muốn biết, Áo Đinh và Lão Tử so sánh, ai mạnh hơn.

Vì vậy, trên con đường đó, hắn không sắp xếp cơ quan nào khác, trực tiếp để Lão Tử và Áo Đinh đối đầu trực diện.

Đoạn đường Hoàng Tuyền Lộ tiếp theo, còn có hai cơ quan.

Nhưng đều bị Áo Đinh và Trụ Tư lần lượt phá hủy.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất có một số vị thần trúng bẫy, trực tiếp ngã xuống.

Còn có những vị thần muốn rời đi từ bên cạnh Hoàng Tuyền Lộ, nhưng sau khi họ chạy ra ngoài, liền vĩnh viễn lạc lối.

Họ lạc trong thế giới Vẫn Kim, chỉ có Chu Thánh ở đó.

Mà họ đơn độc rời đi, chờ đợi họ, chỉ có bị Chu Thánh giết chết.

Cho nên dù họ chạy thế nào, cũng chỉ có một con đường chết.

Các vị thần từ khi vào đến nay, đã tổn thất hơn một nửa.

Số còn lại, bám sát sau lưng Trụ Tư và Áo Đinh, sợ bị rớt lại rồi bị giết.

Mà Tử Thần và A Nỗ Bỉ Tư, dự định sau khi gặp Thập Điện

Diêm La, sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Thực tế, họ cũng không sai, họ hoàn toàn có thể nói với Thập Điện Diêm La, là Trụ Tư và Áo Đinh ép họ đến, chỉ cần vẫy đuôi cho tốt, nói không chừng còn có hy vọng trở về.

Áo Đinh họ đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến nơi.

Phía trước không còn đường nữa, nhưng có một lão giả, ngồi trên lưng trâu xanh, dường như đã đợi từ lâu.

Ông mặc áo bào dài màu xám, tiên phong đạo cốt, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, tay cầm một cuốn sách thẻ tre.

Áo Đinh thấy người, cuối cùng không nhịn được nữa.

Tuy người phía trước không phải người An Lạc, nhưng đối với ông ta không quan trọng, chỉ cần là người là được.

"Giết ngươi, ta có thể ra ngoài!" Áo Đinh có một loại trực giác, chỉ cần giết lão giả trước mắt, ông ta có thể ra ngoài.

Mà Lão Tử ngồi trên lưng trâu xanh không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái.

Người khác không biết Chu Thánh trốn ở đâu, ông có thể nhìn thấu một cái.

"Giúp ngươi giải quyết xong, ta cũng nên đi rồi." Lão Tử nhẹ nhàng nói một câu, cuốn sách thẻ tre trong tay mở ra, từng chữ một bay ra, hóa thành từng thần binh, vây quanh Áo Đinh.

Áo Đinh khinh thường tự mình ra tay, để các vị thần sau lưng đối phó thần binh, còn ông ta thì tiếp tục lao về phía Lão Tử.

Khi vũ khí của ông ta sắp chạm vào Lão Tử, đầu ngón tay Lão Tử khẽ búng một cái, tức thì đánh tan mọi đòn tấn công của Áo Đinh.

"Muu~" Con trâu xanh dưới chân Lão Tử kêu lên một tiếng, Lão

Tử nhẹ nhàng vuốt ve sừng trâu, lấy từ mũi trâu xuống một cái Kim Cương Trác, tùy ý ném ra.

Áo Đinh dùng hết sức chống đỡ, nhưng Kim Cương Trác trực tiếp đánh gãy mọi phòng ngự của ông ta, đập vào đầu, đánh ông ta choáng váng.

Áo Đinh lập tức hiểu ra, người trước mắt này mình hoàn toàn không chọc vào nổi, ông ta còn mạnh hơn cả mười bóng đen sau lưng mình.

Mà các vị thần bị thần binh khống chế, dù họ xông lên thế nào, cũng sẽ bị thần binh đẩy lùi.

Áo Đinh nuốt nước bọt, dứt khoát kích hoạt bóng tối, thân thể biến mất tại chỗ.

Đã đánh không lại, thì chạy!

Lão Tử nhìn ông ta biến mất, cũng không ngăn cản.

"Ra đi." Lão Tử nhẹ giọng nói một câu, Chu Thánh từ trong hư không xuất hiện, cúi đầu bái Lão Tử một cái.

"Áo Đinh đã bị ta đánh bị thương, những thần linh này ngươi tự mình có thể giải quyết." Lão Tử tùy ý chỉ vào các vị thần bị thần binh vây khốn.

"Đa tạ Lão Tử ra tay." Chu Thánh cúi đầu.

"Không cần, mấy nghìn năm tham ngộ, ta cuối cùng cũng hiểu được thế nào là thiên ngoại hữu thiên." Lão Tử nói xong, lấy Vẫn Kim trên người ra, ném cho Chu Thánh.

"Thứ Vẫn Kim này không tầm thường, là mảnh vỡ của một món vũ khí nào đó, ta định truy tìm nguồn gốc xem sao." "Ý gì vậy?" Chu Thánh có chút không hiểu.

Lão Tử cười một tiếng, nói: “Sau này ngươi tự nhiên sẽ hiểu.” Nói xong, thân thể Lão Tử dần dần trở nên trong suốt.

Nhưng trên mặt ông vẫn mang nụ cười, miệng niệm Đạo Đức Kinh.

“Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh, thiên địa chi thủy, hữu danh, vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu, thường hữu dục, dĩ quan kỳ khiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.” Câu cuối cùng nói xong, Lão Tử hoàn toàn biến mất.

Chu Thánh không biết ông là tiêu tan trên thế giới này, hay là đi đến nơi khác.

Điều duy nhất hắn biết là, Lão Tử nói Vẫn Kim này là mảnh vỡ vũ khí.

Vũ khí gì mà mạnh mẽ đến vậy, ngay cả thần linh cũng có thể ảnh hưởng?

Hơn nữa còn chỉ là mảnh vỡ.

Quan trọng hơn là, đây là vũ khí của ai?

Chu Thánh nghĩ không ra, nhưng hắn cảm thấy có một người có lẽ biết.

Luân Hồi Vương!

Người khác không biết, ông ta nhất định có thể nhìn ra Vẫn Kim là thứ gì, thuộc về ai.

Hiện tại, Chu Thánh tạm thời không đi tìm Luân Hồi Vương, mà

trước hết giải quyết những vị thần bị Lão Tử vây khốn.

Thor, Kira, tinh linh, người lùn, người khổng lồ, v.v...

Thần linh Bắc Âu thuộc phe Áo Đinh, có đủ các chủng tộc.

Nghe nói là vì đều là họ hàng trực hệ của Áo Đinh.

Thần thoại Bắc Âu khá loạn, loạn ở quan hệ.

Họ là thần, không có ràng buộc đạo đức, thần mạnh có thể có nhiều vợ, dù người vợ đó là họ hàng trực hệ của mình.

Con gái, vợ, mẹ vợ, chị em gái, v.v..., đều có thể.

Tóm lại một câu, loạn cả lên.

Cho nên mới có nhiều...

Chương 689

thần dị dạng.

Bây giờ họ toàn bộ bị thần binh vây khốn, Chu Thánh đi qua một đao một mạng.

Gặp kẻ phản kháng, thì hai đao.

Họ giãy giụa cũng vô ích, đây là Địa phủ, họ không chạy được đâu.

Ở phía sau Hoàng Tuyền Lộ.

Ánh mắt Luân Hồi Vương, vẫn luôn dừng ở hướng Lão Tử rời đi.

Ông có chút không dám tin, đã là thời đại mạt pháp, mà vẫn có người có thể rời khỏi thế giới này đi đến nơi đó.

Quá vô lý.

Hơn nữa còn dựa vào binh khí tàn tồn mà lĩnh ngộ pháp tắc, ngộ tính và năng lực như vậy, trước nay chưa từng nghe.

Tiếc là sinh nhầm thời đại, nếu sinh vào thời thượng cổ, khó tránh khỏi lại là một đại năng.

Luân Hồi Vương có chút than thở và cảm khái, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng.

Ông ta thật sự là người thời Xuân Thu sao?

Luân Hồi Vương không dám chắc chắn, lấy ra Luân Hồi Thiếp xem xét.

Phàm là nhập luân hồi, ở chỗ ông đều có ghi chép, đương nhiên có một số tồn tại đặc biệt.

Nếu trên Luân Hồi Thiếp không có tên ông ta, vậy số người lập tức giảm xuống, ông cũng có thể đoán được Lão Tử rốt cuộc là ai.

Luân Hồi Vương lật xem nửa ngày, vẫn không tìm thấy.

"Quả nhiên." Luân Hồi Vương nói một câu.

"Luân Hồi Vương, chúng ta đi giúp người gác lăng một tay đi, che giấu điểm giao đi." Ngũ Quan Vương lên tiếng.

"Tại sao phải giúp hắn?

Đây là chuyện của hắn." Luân Hồi Vương có chút không muốn đi.

"Bởi vì địa ngục, cần dọn dẹp một chút." Ngũ Quan Vương lại nói.

Luân Hồi Vương nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Chu Thánh, gật đầu.

"Quả thực, địa ngục quá đầy, nên dọn dẹp một số rác rưởi." Thập Điện Diêm La đạt thành thỏa thuận, họ đi đến điểm giao xóa đi dấu vết của điểm giao, để Áo Đinh và Trụ Tư đi vào.

Như vậy, Chu Thánh lại nợ Địa phủ một ân tình.

Họ có thể đường đường chính chính để Chu Thánh đến Địa phủ dọn dẹp một số rác rưởi trong địa ngục.

Bên phía Lưu Ly.

Trụ Tư sắp đi đến điểm giao, đột nhiên dừng bước.

Áo Đinh kích hoạt ấn ký để lại trên người ông ta, đã chạy đến.

"Hử?

Có chuyện?" Trụ Tư khẽ nhíu mày, Áo Đinh bỏ lại các vị thần chạy đến, chứng tỏ bên ông ta có chuyện.

Nếu không, tuyệt đối sẽ không đến.

Cũng vì Áo Đinh trở về tạm thời trì hoãn vài giây, khiến Trụ Tư không kịp thời phát hiện điểm giao, Thập Điện Diêm La đã kịp đến xóa đi dấu vết của điểm giao.

Trên Hoàng Tuyền Lộ.

Từng vị thần một, ngã xuống dưới Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh, máu và năng lực của họ, một phần bị Trảm Ảnh Đao hấp thụ.

Trảm Ảnh Đao vốn tối đen, xuất hiện một số màu vàng kim và màu máu.

Trong Trảm Ảnh Đao có bóng của Xi Vưu, tăng thêm không gian trưởng thành cho Trảm Ảnh Đao.

Chu Thánh cầm đao, đi đến trước mặt Tử Thần.

Tử Thần cảm nhận được nguy hiểm đến tính mạng, dứt khoát quỳ xuống đất, hướng về phía Địa phủ, hét lớn: "Thất Thập Nhị Âm Ti Thuế Bì Ti ti chủ, thỉnh cầu quy vị!" Tử Thần, từng là một trong Thất Thập Nhị Âm Ti của Địa phủ, ti chủ của Thuế Bì Ti.

Chức trách chính của Thuế Bì Ti là lột da cho những người khi chết da bị thối rữa, biến họ thành xương trắng.

Chỉ là Thuế Bì Ti ảnh hưởng không lớn, trong Thất Thập Nhị Âm Ti của Địa phủ xếp hạng cuối, nên Tử Thần mới nghĩ đến việc ra ngoài phát triển.

Mà đại lục phân liệt, vừa hay cho hắn cơ hội này, để hắn có thể rời đi.

Hắn lúc đó trực tiếp rời khỏi Địa phủ, đến Bắc Âu, trở thành Tử Thần ở đó, cai quản một phương thiên hạ.

Địa vị cũng trực tiếp từ một ti chủ, trở thành lão đại.

Tuy trên đầu còn có một Thần Sáng Thế Áo Đinh, nhưng thần linh

không can dự vào thế giới của người chết.

Vốn dĩ hắn cũng không muốn đến An Lạc, vì hắn biết An Lạc có Địa phủ, một khi chọc giận Địa phủ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nhưng không còn cách nào, Áo Đinh hạ lệnh, phàm là chư thần Bắc Âu đều phải xuất động, hắn không còn cách nào, chỉ có thể hưởng ứng lời kêu gọi.

Ai ngờ, vừa đến đã bước vào Hoàng Tuyền Lộ, ruột gan hắn hối hận xanh cả ra, tuy hắn không có ruột gan.

Bây giờ mắt thấy sắp bị giết, hắn vội vàng quỳ xuống thỉnh cầu quy vị.

Thập Điện Diêm La tự nhiên nghe thấy tiếng gọi của hắn, nhưng không để ý.

Người rời khỏi Địa phủ, thì không còn là người của Địa phủ nữa.

Thất Thập Nhị Âm Ti cũng không ai đứng ra nói chuyện, các ti chủ của Thất Thập Nhị Âm Ti, lúc này đang cùng Hắc Bạch Vô Thường hút thuốc xem kịch vui.

"Thuế Bì Ti ti chủ, ta nhớ cái gã tên Tử Thần đó, trước kia là huynh đệ của ngươi mà." Bạch Vô Thường ánh mắt trêu chọc nhìn ti chủ Thuế Bì Ti hiện tại.

Ti chủ Thuế Bì Ti nghe vậy, hoảng sợ nói: "Bạch Vô Thường đại nhân nói đùa, ta làm gì có thằng huynh đệ phản bội đó, nó là nó ta là ta." "Ha ha, thực ra Thất Thập Nhị Âm Ti, tùy tiện một ti chủ ra mặt, là có thể bảo vệ được mạng của nó." Bạch Vô Thường cười khẽ nói.

Ti chủ của Thất Thập Nhị Âm Ti cũng hiểu đạo lý này, nhưng ai sẽ đi chứ?

"Thuế Bì Ti ti chủ chúng ta sẽ không bảo vệ, nhưng Cẩu Đầu, ta

thấy còn có thể kéo về được.” Ngưu Đầu nhả khói nói, đầu nhìn về phía Mã Diện.

“Ngươi nói sao, Mã Diện?” Mã Diện lắc đầu, nói: “Con chó chạy ra ngoài tác oai tác quái, đã không còn là chó của Địa phủ nữa.” “Thất Thập Nhị Âm Ti nghe lệnh, sau khi chư thần vẫn lạc, Chiến Đấu Ti, An Hồn Ti, Minh Binh Ti, Khí Giới Ti… v.v…, suất lĩnh âm binh và vũ khí trang bị, đến các nơi trên thế giới, cai quản thế giới vong linh!” Tần Quảng Vương hạ lệnh.

“Trận chiến này, do Biện Thành Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương ba vương suất lĩnh!” Thất Thập Nhị Âm Ti nghe thấy cáo lệnh, lần lượt vứt đầu thuốc lá, từ dưới đất đứng dậy, sắc mặt nghiêm túc, hai tay hành lễ.

“Thất Thập Nhị Âm Ti tuân lệnh!” Lời của Tần Quảng Vương, chỉ có Thất Thập Nhị Âm Ti có thể nghe thấy.

Sau khi mệnh lệnh được hạ đạt, Thất Thập Nhị Âm Ti lập tức đi chuẩn bị.

Thập Điện Diêm La đây là muốn triển khai hành động, để Địa phủ tái thống nhất.

Tử Thần chờ mãi không thấy hồi âm, trong lòng tràn ngập cảm xúc bi thương.

Hắn biết, mình đã bị bỏ rơi.

Mình không thể trở về nữa.

Địa phủ, đã không cần mình nữa, con đường của mình đã đi đến cuối rồi.

Chu Thánh giơ đao chém xuống, trực tiếp chém đứt đầu Tử Thần.

Tử Thần vốn là bộ xương, đầu rơi xuống, ngọn lửa sinh mệnh

trong mắt dần tắt.

Nhưng Chu Thánh để chắc chắn hắn đã chết, còn đem xương cốt của hắn nghiền thành tro.

"Người gác lăng, ngươi thật độc ác!" Tử Thần giơ một ngón tay lên, tràn đầy sự không cam lòng.

Hắn vốn định giả chết để lừa người gác lăng, nhưng không ngờ người gác lăng lại nghiền cả xương cốt của mình thành tro.

Làm Tử Thần nhiều năm, thực lực của hắn đã được nâng cao vượt bậc.

Hắn có thể chuyển sinh mệnh của mình đến từng mảnh xương, chỉ cần còn một mảnh xương, hắn vẫn còn cơ hội hồi sinh.

Nhưng, Chu Thánh đã nghiền tất cả xương của hắn thành tro, dù hắn có bản lĩnh đến đâu, cũng không thể hồi sinh.

"Các ngươi thân là thần bất tử bất diệt, nếu không nghiền xương các ngươi thành tro, không chừng các ngươi lại hồi sinh ở nơi quái quỷ nào đó." Chu Thánh đã quen với việc này sau thời gian dài đối phó, nếu không tiêu diệt họ triệt để, nói không chừng họ lại có thể hồi sinh.

Các vị thần đối mặt với lưỡi đao của Chu Thánh, dù họ nói gì cũng vô ích.

Có kẻ nguyện ý thần phục, có kẻ liều chết chống cự, còn có kẻ muốn dựa vào vẻ đẹp và thân hình nóng bỏng của mình để khoe khoang một phen, nhưng Chu Thánh xem xong rồi chém.

Những nữ thần đó quả thực rất đẹp, nhưng Chu Thánh là người An Lạc, quan điểm thẩm mỹ của hắn là vẻ đẹp An Lạc, chứ không phải vẻ đẹp phương Tây tóc vàng mắt xanh đó.

Chương 690

Mất hơn nửa giờ, Chu Thánh đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả bọn họ.

Có thần binh của Lão Tử chống đỡ đòn tấn công của họ, Chu Thánh chỉ cần vung đao là được.

Giải quyết xong họ, Chu Thánh mới đi đến con đường kia.

Những thần linh này là thần của phe Áo Đinh, Áo Đinh và Trụ Tư hai vị chủ thần mới là mấu chốt.

"Hy vọng họ không phát hiện ra điểm giao." Chu Thánh bóp nhẹ Vẫn Kim, thân thể lập tức biến mất.

Bên kia Hoàng Tuyền Lộ, Áo Đinh đến nơi, đi theo bên cạnh Trụ Tư, hai người tiếp tục dẫn dắt các vị thần phe Áo Đinh tiến lên.

Áo Đinh cảm nhận được con cháu hậu duệ của mình đang bị tàn sát, khóe miệng không ngừng co giật.

Ông ta phảng phất nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết và tiếng cầu cứu của con cháu mình.

Trong lòng ông ta có ngàn vạn ngọn lửa giận, nhưng cũng chỉ có thể gắng gượng kìm nén.

Lần xâm lược An Lạc này, sẽ là quyết định sai lầm nhất trong đời ông ta.

Nếu lần này rời đi được, điều đầu tiên ông ta nghĩ đến tuyệt đối không phải là báo thù An Lạc, mà là tránh xa, kính nhi viễn chi.

Nhưng đáng tiếc, ông ta không còn cơ hội nữa.

Trên mặt đất Hoàng Tuyền Lộ, có một đường kẻ mỏng manh, bước qua đó chính là Hoàng Tuyền Lộ thật.

Vốn dĩ điểm giao ở đây rất rõ ràng, ngay cả ảo cảnh xung quanh cũng khác, chỉ là bị Thập Điện Diêm La xóa đi, ngoài đường kẻ trên đất không xóa được, những thứ khác đều y hệt.

Trụ Tư và Áo Đinh, trong lúc không hay biết đã bước qua đường kẻ đó, không có bất kỳ sự cố nào.

Họ sẽ không cúi đầu nhìn, cũng sẽ không nghĩ trên mặt đất lại có một đường phân cách.

Lưu Ly nhìn họ toàn bộ bước qua, thần tình căng thẳng mới được thả lỏng.

Mà phía trước Hoàng Tuyền Lộ thật, không có đèn đường, cũng không có cơ quan.

A Nỗ Bỉ Tư cảm nhận được môi trường quen thuộc, không khí quen thuộc, tức thì nhận ra điều gì đó, hai đầu gối trực tiếp quỳ xuống.

"Cẩu Đầu, biết sai rồi." Anh ta đã nhận ra, con đường đi trước đó, không phải Hoàng Tuyền Lộ thật mà là giả, còn bây giờ đi, mới là Hoàng Tuyền Lộ thật.

Tuy môi trường không thay đổi, không khí cũng không thay đổi, nhưng cảm giác quen thuộc nồng đậm đó, cả đời anh ta không thể quên.

Đây, mới là Hoàng Tuyền Lộ!

Đầu chó của A Nỗ Bỉ Tư dập mạnh xuống đất, không động đậy.

Mặc cho Trụ Tư và Chu Thánh gọi thế nào, anh ta cũng không ngẩng đầu lên.

Bởi vì anh ta biết, đây là cơ hội sống duy nhất của mình.

Bước vào Hoàng Tuyền Lộ, cả đời không được ra.

Hoặc là tiếp tục trở thành Âm Ti, phục vụ cho Địa phủ, hoặc là hồn bay phách tán, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

"Ngưu Đầu đại ca, cứu em, tiểu đệ sai rồi." A Nỗ Bỉ Tư dập đầu nói.

Trong Ngưu Đầu Mã Diện, tính cách Ngưu Đầu tương đối tốt, đối với A Nỗ Bỉ Tư cũng là quan tâm nhất.

Bây giờ, Ngưu Đầu chính là cọng rơm cứu mạng của A Nỗ Bỉ Tư.

Ngưu Đầu đứng trong đám ti chủ nhìn Cẩu Đầu A Nỗ Bỉ Tư đang quỳ trên Hoàng Tuyền Lộ, không khỏi tìm đến Luân Hồi Vương, quỳ trước mặt Luân Hồi Vương.

Trong Thập Điện Diêm La, tuy người chủ sự là Tần Quảng Vương, nhưng người nói có trọng lượng là Luân Hồi Vương.

Chỉ là bình thường Luân Hồi Vương không quản sự, Tần Quảng Vương mới chủ trì vận hành Địa phủ.

Ngưu Đầu biết nếu tìm Tần Quảng Vương, Thập Điện Diêm La còn phải thương nghị một hồi, tìm Luân Hồi Vương, Luân Hồi Vương đồng ý thì A Nỗ Bỉ Tư có thể trở về, Luân Hồi Vương không đồng ý, thì A Nỗ Bỉ Tư không thể trở về.

"Luân Hồi Vương đại nhân, tiểu cẩu là do tôi bồi dưỡng, xin hãy cho nó một cơ hội." Ngưu Đầu quỳ trên đất nói.

"Ngưu Đầu, nể tình ngươi phục vụ Địa phủ nhiều năm, ta cho nó một cơ hội, để nó trấn thủ Tu La Đạo, nhưng có trấn thủ được hay không, còn phải xem năng lực của chính nó." "Ngươi và Mã Diện, đi đón nó về đi, ta muốn thử thách nó." Luân Hồi Vương lên tiếng.

"Đa tạ Luân Hồi Vương đại nhân." Ngưu Đầu dập đầu mạnh, rồi dẫn Mã Diện đến Hoàng Tuyền Lộ đón A Nỗ Bỉ Tư.

Chín vị Diêm Vương khác cũng không nói gì, Luân Hồi Vương quả thực có năng lực nhất ngôn cửu đỉnh.

Ông nói gì, thì là đó.

Ngưu Đầu và Mã Diện bước lên Hoàng Tuyền Lộ, đi đến trước mặt A Nỗ Bỉ Tư.

A Nỗ Bỉ Tư nhìn thấy đôi sừng quen thuộc, một tay ôm lấy đùi Ngưu Đầu.

Anh ta biết, Ngưu Đầu đến rồi, mình an toàn rồi.

Ngưu Đầu vẻ mặt uy nghiêm, lấy ra xích sắt, nói: "Phụng lệnh Diêm La, bắt kẻ phản bội về chịu phạt!" Nói rồi, Ngưu Đầu dùng móc trên xích sắt, trực tiếp xuyên qua xương tỳ bà của A Nỗ Bỉ Tư, kéo A Nỗ Bỉ Tư đi.

A Nỗ Bỉ Tư cúi đầu đi theo sau, trong lòng rất may mắn.

Bề ngoài Ngưu Đầu là đến bắt mình về chịu phạt, thực tế là đến đón mình về.

Câu hồn tác, thường là câu vào xương sườn linh hồn, cảm giác đau đớn đó mạnh nhất, một khi người bị câu có ý định trốn chạy, câu hồn tác sẽ siết chặt, khiến người ta sống không bằng chết.

Nghiêm trọng, có thể trực tiếp diệt sát linh hồn.

Mà Ngưu Đầu tuy đã xuyên qua xương sườn của mình, nhưng đó chỉ là bề mặt, không hề câu linh hồn.

Ngưu Đầu kéo câu hồn tác, đang định dẫn A Nỗ Bỉ Tư đi thì bị Trụ Tư chặn lại.

"Đợi đã, A Nỗ Bỉ Tư là người của bản thần, sao có thể để ngươi mang đi?" Trụ Tư đứng ra bảo vệ A Nỗ Bỉ Tư.

Trụ Tư không phải vì bảo vệ A Nỗ Bỉ Tư, mà là muốn rời đi.

“Người của ngươi?” Ngưu Đầu ánh mắt ngưng lại, nhìn Trụ Tư một cái, rồi lại nhìn A Nỗ Bỉ Tư.

“Tôi không phải, tôi là chó của Địa phủ!” A Nỗ Bỉ Tư vội vàng nói.

Ngưu Đầu nghe lời anh ta, ngẩng đầu nhìn Trụ Tư.

“Tránh đường!” Ngưu Đầu lạnh giọng nói.

Trụ Tư dứt khoát ra tay, một chưởng đánh bay Ngưu Đầu.

Ông ta đã nhìn ra, đến Địa phủ thì đừng nghĩ dùng cách thông thường mà thoát ra.

Cách duy nhất, chính là ra tay giết ra một con đường máu.

Áo Đinh thấy Trụ Tư ra tay, cũng nhanh chóng khống chế Mã Diện.

Ngưu Đầu bị đánh bay ra ngoài phun một ngụm máu, lấy ra một tấm âm ti lệnh kích hoạt.

Thực tế, không cần ông ta kích hoạt âm ti lệnh bài, vì Thập Điện Diêm La đều đang nhìn thấy.

“Bao nhiêu năm rồi, không có ai dám khiêu khích Địa phủ của ta.” Tần Quảng Vương hoạt động gân cốt, từ trong đại điện bước ra.

Mười bóng đen bên ngoài, chỉ là bóng của Thập Điện Diêm La, bản tôn của họ đều ở trong đại điện của mình.

“Bình Đẳng Vương, Thái Sơn Vương nghe lệnh, suất Thất Thập Nhị Âm Ti, ba mươi vạn âm binh âm tướng, tru sát chúng thần!” Tần Quảng Vương hạ lệnh.

Cùng với mệnh lệnh của Tần Quảng Vương, Bình Đẳng Vương và Thái Sơn Vương suất lĩnh âm ti xuất động.

Thất Thập Nhị Âm Ti, ba mươi vạn âm binh âm tướng hùng hổ kéo vào Hoàng Tuyền Lộ.

Ba mươi vạn âm binh âm tướng không ra tay, họ vây quanh các vị thần bố trí trận pháp, để các vị thần không có đường lui.

Hơn nữa trận pháp này còn có tác dụng áp chế cực mạnh.

Chu Thánh cũng không ẩn mình nữa, Trụ Tư và Áo Đinh ra tay, đã chọc giận Địa phủ.

Mình không cần ẩn mình nữa.

Trụ Tư và Địa phủ nhìn Địa phủ khí thế hùng hổ, không hề có chút hoảng sợ, mà rất bình tĩnh nói chuyện.

"Chúng tôi không cố ý mạo phạm Địa phủ An Lạc, toàn bộ là do người An Lạc kia bày ra cạm bẫy, lừa chúng tôi bước vào Địa phủ." Trụ Tư lên tiếng.

"Ồ, đã nói là Địa phủ An Lạc, vậy thì ngươi nên biết, ta và họ là một phe." Chu Thánh cười khẽ nói.

Đến bây giờ, cũng không cần che giấu nữa.

Trụ Tư nghe lời Chu Thánh, cúi đầu xuống.

Không còn gì để nói nữa.

Chương 691

"Chúng tôi bây giờ trở về, và từ nay về sau không bao giờ bước vào An Lạc, và tôn An Lạc làm chủ, được không?" Áo Đinh nhìn Bình Đẳng Vương và Thái Sơn Vương nói.

Chỉ cần có thể sống sót ra ngoài, ông ta nguyện ý hạ thấp thân phận, tôn An Lạc làm chủ.

Trước thực lực tuyệt đối, thể diện đã không còn quan trọng nữa.

"Khiêu khích Địa phủ của ta, còn muốn đi?" Bình Đẳng Vương lạnh giọng nói, đưa tay định bắt Mã Diện, nhưng bị Trụ Tư dùng vũ khí đánh bật ra.

"Nếu các ngươi không chừa đường sống, vậy đừng trách chúng ta cá chết lưới rách!" Trụ Tư đặt vũ khí lên người Ngưu Đầu Mã Diện, và cả A Nỗ Bỉ Tư.

Ông ta định cá chết lưới rách!

Thái Sơn Vương hai mắt ngưng lại, một luồng uy áp mạnh mẽ tức thì bùng nổ, như một ngọn Thái Sơn đè lên người các vị thần.

Trụ Tư và Áo Đinh không thể không triển khai chân thân để chống lại nguy hiểm mạnh mẽ này.

Mà khi họ triển khai chân thân, xiềng xích trong tay Bình Đẳng Vương vung ra, nhanh chóng câu lấy Ngưu Đầu Mã Diện và Cẩu Đầu.

Trụ Tư nắm Ngưu Đầu Mã Diện trong tay, Áo Đinh cũng khống chế Cẩu Đầu.

Nhưng Bình Đẳng Vương nhanh chóng kéo một cái, trực tiếp kéo linh hồn của Ngưu Đầu Mã Diện và Cẩu Đầu ra.

Còn nhục thân của họ, trực tiếp từ bỏ.

Linh hồn của Ngưu Đầu Mã Diện và Cẩu Đầu được kéo về, Bình Đẳng Vương nhàn nhạt nói: "Về tự tìm Diêm La Vương nhận phạt, tìm Ngũ Quan Vương tái tạo nhục thân." "Vâng!" Ngưu Đầu Mã Diện và Cẩu Đầu đáp lời.

Bình Đẳng Vương lúc này mới nhìn về phía các vị thần, bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

"Giết!" Cùng với mệnh lệnh tấn công của Bình Đẳng Vương, âm binh âm tướng giơ cao vũ khí, lực áp chế khủng bố đè lên các vị thần.

Thất Thập Nhị Âm Ti xông vào trận pháp, Bình Đẳng Vương liên thủ với Chu Thánh đối phó Trụ Tư và Áo Đinh.

Trận đại chiến này, dù sao cũng là do Chu Thánh khởi xướng trước, đương nhiên do hắn ứng chiến.

Mà Trụ Tư và Áo Đinh cũng không chịu thua, trực tiếp luyện hóa các vị thần thành vũ khí.

Trụ Tư còn ác hơn, nuốt chửng toàn bộ huyết mạch của mình, làm lớn mạnh cơ thể gần như khô cạn của mình.

Cũng may con cái của Áo Đinh đã bị giết, nếu không ông ta cũng sẽ làm vậy.

Nhưng Trụ Tư tâm thiện, chia cho Áo Đinh một nửa.

"Chúng ta kéo dài huyết thống, chính là để lúc cần đến họ, nuốt chửng họ." Trụ Tư lạnh giọng nói.

Thực lực của Trụ Tư nhanh chóng hồi phục, cơ thể khô héo trở lại thành một thân thể cường tráng đầy cơ bắp.

Áo Đinh có kém hơn một chút, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Một Sáng Thế Thần, một Chí Cao Thần, hai vị thần khôi phục đến

thời kỳ đỉnh cao, thực lực vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là hư ảnh chân thân của họ, cao tới hơn ba mươi mét, uy lực kinh hoàng không gì sánh bằng.

Hai vị chủ thần có mục tiêu rất rõ ràng, đó là xông ra khỏi Địa Phủ.

Sau khi họ hiện ra chân thân, không tấn công Diêm La mà tấn công tứ phía, muốn mở ra một lối thoát.

Nhưng Địa Phủ vốn là một thế giới độc lập, không hề kết nối với nhân gian, nếu không có chỉ dẫn, dù họ có nỗ lực thế nào cũng không thể mở được thông đạo Địa Phủ.

Thật ra mở thông đạo Địa Phủ rất đơn giản, chỉ cần tùy tiện lấy một cái yêu bài trên người âm binh âm tướng là có thể mở được rồi.

Nếu không, trên người Ngưu Đầu Mã Diện cũng có yêu bài.

Linh hồn của Ngưu Đầu Mã Diện đã bị Bình Đẳng Vương câu đi, nhưng thân thể của họ vẫn ở quanh Trụ Tư và Áo Đinh.

Chỉ là hai người họ không biết, nếu biết thì đã lập tức rời đi. "Trấn!" Thái Sơn Vương hét lớn, âm binh âm tướng vận chuyển trận pháp, toàn lực áp chế xuống.

Công kích của Áo Đinh và Trụ Tư không thể phá vỡ trận pháp, thậm chí việc tấn công cũng rất khó khăn.

Mà khi Chu Thánh và Bình Đẳng Vương tiến vào, lại được gia trì.

Hai người họ ở bên trong như cá gặp nước, Thái Sơn Vương chuyển hóa lực lượng đè lên người Áo Đinh và Trụ Tư thành động lực cho họ. "Ta đối phó Áo Đinh, ngươi đối phó Trụ Tư!" Bình Đẳng Vương nói rồi tiến lên đối phó Áo Đinh.

Áo Đinh và Trụ Tư tuy một là Sáng Thế Thần, một là Chí Cao

Thần, nhưng thực lực của Trụ Tư mạnh hơn Áo Đinh một chút.

Không phải nói Áo Đinh không bằng Trụ Tư, mà là Trụ Tư hấp thu chính huyết mạch của mình, thực lực hồi phục được nhiều hơn.

Khúc xương khó gặm được giao cho Người gác lăng, còn hắn đi đối phó với kẻ có thực lực bình thường hơn.

Chu Thánh cầm đao lao về phía Trụ Tư, nếu chỉ đối phó một người thì hắn có lòng tin, hơn nữa Lưu Ly còn đang ẩn nấp, có thể tung ra đòn chí mạng cho Trụ Tư bất cứ lúc nào.

Chân thân của Trụ Tư vung vũ khí, thực lực mạnh mẽ khiến hắn phớt lờ mọi áp chế.

Chu Thánh vừa vung đao đã bị Trụ Tư đánh bay ra ngoài.

Thực lực của Trụ Tư vô cùng mạnh, dù bị âm binh âm tướng vây khốn, bị Thái Sơn Vương áp chế, hắn vẫn có thể phát huy toàn bộ thực lực.

Hư ảnh chân thân của hắn đã chống lại sự áp chế của Thái Sơn Vương, bản thân hắn có thể không chút áp lực đối phó với Chu Thánh.

Luân Hồi Vương ở xa xa nhìn thấy hư ảnh chân thân của Trụ Tư, bèn tùy ý nhặt một hòn đá dưới đất lên. "Ở Địa Phủ, không đến lượt ngươi dương oai diễu võ." Luân Hồi Vương tùy ý ném ra, hòn đá tức thì bay đi, đập vào hư ảnh chân thân của Trụ Tư. "Rắc..." Hư ảnh chân thân của Trụ Tư tức thì nứt ra, như thủy tinh chi chít vết rạn.

Trụ Tư lập tức kinh hãi tột cùng, hư ảnh chân thân của hắn rất vững chắc, giống như nhục thân của mình, vậy mà lại bị một hòn đá đánh vỡ.

Điều này cho thấy trong Địa Phủ, tồn tại một kẻ có thể dùng một tay bóp nát hắn.

Hư ảnh chân thân của hắn bị phá vỡ, lực áp chế của Thái Sơn Vương lập tức ập xuống, khiến Trụ Tư có chút không thở nổi.

Chu Thánh nắm chặt Trảm Ảnh Đao, một đao chém vào eo Trụ Tư. "A!" Trụ Tư đau đớn hét lớn, Trảm Ảnh Đao rạch qua thân thể và eo Trụ Tư, chém vào xương hắn.

Trụ Tư dùng tay trái vung vũ khí đánh vào lưỡi Trảm Ảnh Đao, đẩy Trảm Ảnh Đao ra khỏi cơ thể mình. "Xương ngươi cứng thật." Chu Thánh không thể một đao chém đứt thân thể Trụ Tư, liền nhắm vào cổ hắn.

Gương mặt Trụ Tư tràn đầy phẫn nộ, lạnh lùng nhìn Chu Thánh.

Hắn hiểu rằng, cách duy nhất để thoát ra là bắt người trước mắt, uy hiếp Địa Phủ mở đường. "Áo Đinh!" Trụ Tư hét lên một tiếng, vũ khí trong tay liền rơi xuống bên cạnh Chu Thánh.

Vũ khí tỏa ra một làn sóng ánh sáng bao bọc lấy Chu Thánh.

Áo Đinh đang bị Bình Đẳng Vương cầm chân, lúc này nghe thấy Trụ Tư gọi, lập tức hiểu ý của hắn.

Hắn lấy ra một cây búa sắt, ném lên trên làn sóng ánh sáng, tức thì làn sóng ánh sáng tràn ngập sấm sét.

Nhưng cái giá mà Áo Đinh phải trả là mất đi vũ khí, bị Bình Đẳng Vương chém đứt một cánh tay.

Bình Đẳng Vương sẽ không đợi Áo Đinh tấn công xong mới ra tay, hắn đã vung đao chém đứt tay phải của Áo Đinh ngay lúc hắn ra tay, khiến hắn mất đi sức chiến đấu.

Trụ Tư vung tay điều khiển làn sóng ánh sáng, làn sóng ánh sáng như những sợi dây mềm mại, mang theo sấm sét khóa chặt Chu Thánh.

Sức mạnh sấm sét cường đại khiến toàn thân Chu Thánh tê liệt, ngay cả Trảm Ảnh Đao cũng không nhấc lên nổi.

Trụ Tư thấy Chu Thánh không thể cử động, liền xông thẳng vào, trong tay xuất hiện từng cây đinh dài.

Hắn muốn dùng đinh đóng chặt Chu Thánh, để dùng đó làm điều kiện rời khỏi Địa Phủ.

Đây là Phong Thần Đinh của hắn, phàm là thần bị Phong Thần Đinh đâm vào, sẽ bị phong ấn tất cả thần lực, là thứ hắn dùng để trừng phạt những thần linh làm trái ý chí của mình.

Hơn nữa, một khi Phong Thần Đinh đã đâm vào, ngoài bản thân hắn ra, không ai có thể gỡ ra.

Bên ngoài có vòng sáng bảo vệ, Bình Đẳng Vương nhất thời cũng không vào được. "Đừng trách ta, ta chỉ muốn rời đi." Trụ Tư nói rồi giơ tay định đâm Phong Thần Đinh vào giữa trán Chu Thánh. "Vậy ngươi cũng đừng trách ta, chỉ trách thế gian này không thể có thần." Chu Thánh nói, Hiên Viên Kiếm đang ẩn trong cơ thể liền xuất hiện giữa không trung, đâm vào lồng ngực Trụ Tư, đẩy lùi hắn.

Ngay sau đó, Lưu Ly từ trong bóng tối xuất hiện, chém đứt dải sáng đang trói Chu Thánh.

Lưu Ly vẫn luôn ở bên cạnh Chu Thánh, chỉ là nàng cầm Vẫn Kim ẩn thân, không ai có thể phát hiện ra nàng.

Vẫn Kim có thể che giấu hoàn toàn một người, ngay cả Luân Hồi Vương cũng không phát hiện được.

Chương 692

Nàng thấy Chu Thánh bị khốn, mới từ trong bóng tối xuất hiện cứu giúp.

Về phía Trụ Tư, hắn thoát khỏi công kích của Hiên Viên Kiếm, nhưng vừa quay đầu lại đã đối mặt với đòn tấn công kép của Chu Thánh và Lưu Ly.

Lưu Ly vung cây quạt, vô số lông vũ trắng muốt rơi xuống.

Những chiếc lông vũ này rơi trên người Chu Thánh có thể cung cấp sức mạnh cho hắn, rơi trên người Trụ Tư thì sẽ hóa thành những phi tiêu sắc bén, làm hắn bị thương.

Chu Thánh tay phải cầm đao tay trái cầm kiếm, đao kiếm cùng xuất, dồn Trụ Tư vào thế bí.

Nhưng Chu Thánh không hạ sát thủ, vì hắn sợ dồn Trụ Tư vào đường cùng sẽ đồng quy vu tận với mình.

Trụ Tư là Chí Cao Thần, chắc chắn có giấu át chủ bài.

Cách tốt nhất là để Luân Hồi Vương ép Trụ Tư phải tung ra át chủ bài.

Cuộc chiến kéo dài đến cuối cùng, Trụ Tư toàn thân đầy thương tích, khí tức yếu ớt, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. "Ngươi muốn bức tử ta, ngươi cũng sẽ không được yên!" Ánh mắt Trụ Tư sâu thẳm nói. "Ồ, thử xem." Chu Thánh khinh thường nói, Trảm Ảnh Đao trong tay vung mạnh. "Vù!" Đao quang cường đại chiếu sáng Hoàng Tuyền Lộ, Trụ Tư dùng hết toàn lực để đỡ, và cơ thể hắn phình to vô hạn.

Đây là trạng thái khi hắn đốt cháy sinh mệnh, tóc bay phấp phới,

toàn thân có những đường vân màu vàng lưu chuyển, mắt tỏa ra kim quang, toàn thân tràn ngập vẻ đẹp hoang dã.

Áo Đinh thấy vậy cũng không che giấu nữa, hắn hét lớn một tiếng, toàn thân sấm sét vây quanh, tay cầm một cây chiến phủ, đó mới là vũ khí thực sự của hắn.

Hai người đều đã tung ra tuyệt kỹ của mình, cũng là bản lĩnh mạnh nhất của họ.

Giờ khắc này, họ giống như những vị thần trên cửu thiên, ngay cả Thái Sơn Vương trên đỉnh đầu cũng không áp chế nổi họ.

Chu Thánh và Diêm La rất ăn ý lui ra, ba mươi vạn âm binh âm tướng cũng lần lượt rời đi.

Mọi người đồng thanh hô lớn: "Có mời Luân Hồi Vương!" Luân Hồi Vương đang quan chiến ở xa xa mỉm cười, dường như đã sớm đoán được Chu Thánh và Bình Đẳng Vương sẽ giao phiền toái lớn cho mình xử lý.

Mà cả Địa Phủ này, cũng chỉ có mình hắn có thể xử lý được Trụ Tư và Áo Đinh đang bộc phát. "Thôi vậy, còn cần Người gác lăng dọn dẹp Địa Ngục cho mình, miễn cưỡng ra tay giúp hắn một lần vậy." Luân Hồi Vương bay lên không trung, một bước nhảy lên trên đầu Áo Đinh và Trụ Tư.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến Áo Đinh và Trụ Tư không dám ngẩng đầu.

Luân Hồi Vương nhẹ nhàng hạ xuống, hai chân đạp lên vai Áo Đinh và Trụ Tư, áp lực kinh khủng trực tiếp làm vỡ nát đầu gối của Áo Đinh và Trụ Tư, khiến họ quỳ thẳng xuống đất.

Trụ Tư cuối cùng cũng hiểu người đánh vỡ hư ảnh chân thân của mình là ai, chính là người trên đầu mình. "A!" Áp lực cường đại khiến

Áo Đinh không nhịn được hét lên. "Yên lặng chút." Luân Hồi Vương giơ tay tát một cái vào mặt Áo Đinh, Áo Đinh một tay che miệng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng đau khổ.

Trụ Tư không ngẩng đầu lên được, điên cuồng cầu xin tha mạng. "Xâm phạm An Lạc là lỗi của chúng thần, chúng thần nguyện ý cúi đầu xưng thần, vĩnh viễn tôn thờ An Lạc." Luân Hồi Vương lại đang cân nhắc, nên giết họ hay là giữ lại.

Giữ lại họ, lỡ một ngày nào đó họ trốn thoát khỏi Địa Phủ, mình lại không thể rời Địa Phủ để truy kích.

Giết đi thì lại có chút đáng tiếc.

Có lẽ đoán được Luân Hồi Vương đang do dự, Trụ Tư vội nói: "Chỉ cần không giết chúng thần, chúng thần nguyện ý đeo vòng cổ, làm trâu làm ngựa cho Địa Phủ." Luân Hồi Vương liếc nhìn Ngưu Đầu Mã Diện, Ngưu Đầu Mã Diện không nói gì. "Địa Phủ, đã có rồi." Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói. "Làm chó cũng được." Áo Đinh mở miệng nói.

A Nỗ Bỉ Tư: ...

Luân Hồi Vương do dự một chút, cúi đầu nhìn Áo Đinh và Trụ Tư, nói: "Ta có thể giữ lại các ngươi, các ngươi sẽ phục vụ cho Địa Phủ." "Vâng." Trụ Tư và Áo Đinh kích động đáp. "Nếu ta phát hiện hai ngươi có dị tâm muốn trốn chạy, dù các ngươi chạy đến đâu, ta cũng có thể tìm thấy các ngươi ngay lập tức, và khiến các ngươi vạn kiếp bất phục!" Luân Hồi Vương nói xong, ngón tay nhẹ nhàng vẽ ra đồ án Lục Đạo Luân Hồi, ấn đồ án đó lên người Trụ Tư và Áo Đinh. "Cùng ta về Lục Đạo đi." Luân Hồi Vương muốn đưa hai người họ đi trấn thủ Ngạ Quỷ Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trụ Tư và Áo Đinh cũng theo đó biến thành người của Địa Phủ.

Đối với kết cục như vậy, Chu Thánh không có gì để nói, sử dụng họ một cách hợp lý còn tốt hơn là giết họ.

Chỉ cần Luân Hồi Vương còn ở đây một ngày, thì họ một ngày không thể thoát khốn.

Sau khi dọn dẹp xong các vị thần, Chu Thánh mới thu thập Vẫn Kim lại.

Còn Hoàng Tuyền Lộ thì để lại ở Côn Luân, tiếp tục kết nối với Địa Phủ.

Có con đường này, sau này Địa Phủ có thể tùy lúc đi qua Hoàng Tuyền Lộ để đến nhân gian.

Đương nhiên, phải có người canh chừng, nếu không có vong hồn nào chạy ra ngoài, cũng sẽ gây ra phiền toái lớn.

Chu Thánh trực tiếp phong tỏa cuối Hoàng Tuyền Lộ, ngoài mình ra, không ai giải được, giống như đã cài đặt mật mã vậy. "Chư thần đã giải quyết xong, vất vả cho các vị rồi." Chu Thánh chắp tay nói.

Cửu Điện Diêm La xua tay không nói gì, thần đã giải quyết xong, tiếp theo là họ sẽ dẫn âm binh đi chinh chiến.

Địa Phủ muốn thống nhất các địa ngục trên toàn thế giới, sau này thế giới của người chết, sẽ do họ định đoạt.

Chu Thánh thu đao đi đến trước mặt A Nỗ Bỉ Tư, hỏi: "Con chó này?" "Con chó này vốn là từ Địa Phủ đi ra, bây giờ để nó trở về." Bình Đẳng Vương mở miệng nói. "Tìm một cái xích xích nó lại cho kỹ, đừng để nó chạy ra ngoài nữa." Chu Thánh trực tiếp nói. "Đó là tự nhiên, chúng ta cho nó một cơ hội, sẽ không cho lần thứ hai." Bình Đẳng Vương nói, ánh mắt nhìn về phía A Nỗ Bỉ Tư. "Tuyệt đối không dám." A Nỗ Bỉ Tư nói.

Hắn quay đầu nhìn Chu Thánh, có một cảm giác quen thuộc khó

tả. "Ta luôn cảm thấy, hình như ta đã gặp ngươi ở đâu đó." A Nỗ Bỉ Tư nói. "Đã gặp thì tự nhiên là đã gặp." Chu Thánh cười nhẹ.

Lúc đầu mình đi Kim Tự Tháp đoạt lại long mạch, đã gặp A Nỗ Bỉ Tư, chỉ có điều đó là tượng điêu khắc, hơn nữa còn là hư ảnh.

Nhưng dù vậy, hư ảnh của A Nỗ Bỉ Tư vẫn rất mạnh, mình suýt chút nữa đã không đánh lại.

May mà có Lưu Ly tương trợ.

Lúc đó thực lực của Chu Thánh cũng không mạnh, nên mới bị khí thế của A Nỗ Bỉ Tư dọa cho sợ.

Còn bây giờ thì hai bên đã đảo ngược, Chu Thánh dù gặp A Nỗ Bỉ Tư, cũng sẽ không bị hắn ảnh hưởng, thậm chí hắn còn phải nhìn sắc mặt của mình.

Mình mà không vui giết hắn, Địa Phủ cũng sẽ không nói gì mình, nhiều một con đầu chó hay ít một con đầu chó, đối với Địa Phủ không quan trọng.

Cùng lắm là Ngưu Đầu Mã Diện có chút không vui, nhưng họ không vui thì có thể làm gì? "Mau chóng phong thần, tái lập thiên đạo!" Giọng của Luân Hồi Vương truyền đến.

Chư thần đã giải quyết xong, bây giờ nên tái lập thiên đạo, sắc phong chư thần. "Biết rồi." Chu Thánh tùy ý xua tay, rồi để Lưu Ly đi thông báo cho Khương Công, có thể bắt đầu rồi.

Còn hắn, thì đi đến Lục Đạo Luân Hồi để tiếp dẫn.

Thiên đạo một khi được tái lập, các đế vương tướng lĩnh trấn thủ Sơn Hải Giới đều sẽ được thăng hoa.

Sơn Hải Giới, bên ngoài Trường Thành, đã dùng xương cốt của vạn ngàn dị thú để xây nên một đài cao.

Trên đài cao, Khương Công ngồi xếp bằng, trước mặt đặt Đả Thần Tiên và chiếu lệnh.

Trên chiếu lệnh là cáo lệnh tái lập thiên đạo, ông đã viết tên và thần vị của tất cả mọi người lên đó.

Chỉ đợi bên Địa Phủ xong việc, bên này mình sẽ phong thần.

Mà các đời đế vương trấn thủ Trường Thành nghe nói sắp phong thần, cũng đều vô cùng kích động, họ vốn tưởng đời này chỉ có thể ở đây sống qua ngày, không ngờ còn có thể thành thần.

Lưu Ly trở về Sơn Hải Giới, đi lên đài cao, diện kiến Khương Công. "Khương Công, có thể bắt đầu rồi." Lưu Ly trực tiếp nói. "Được." Khương Công đứng dậy, đi đến trên đầu Chúc Long. "Chúc Long, ngươi nên đi rồi." Vừa nói, Khương Công vừa móc hai mắt của Chúc Long ra.

Một viên để lại Sơn Hải Giới, để Sơn Hải Giới lại có ánh sáng.

Chương 693

Một viên để lại địa phương, để Địa Phủ âm u tăm tối cũng có ánh sáng.

Thân thể của Chúc Long cũng bị tháo dỡ, thân thể nó hóa thành con đường, nối liền Sơn Hải Giới và Địa Phủ.

Đầu lâu của nó đặt trên Trường Thành, để tất cả dị thú trong Sơn Hải Giới phải thần phục.

Về phần hồn phách của Chúc Long, thì được phong ấn trong đầu lâu, để nó trông coi Sơn Hải Giới, khi cần đến nó, có thể phục sinh nó.

Tất cả những điều này, đều được hoàn thành dưới sự hợp tác của Khương Công và Diêm La Địa Phủ.

Nếu không một mình Khương Công, rất khó phân giải Chúc Long.

Thân thể Chúc Long mở đường thông giữa Địa Phủ và Sơn Hải Giới, được coi là con đường thiên đạo.

Sau này những người tốt mười đời, hoặc những người có công lao to lớn, đều có thể thông qua Luân Hồi Thiên Đạo, tiến vào Sơn Hải Giới, được Khương Công sắc phong làm thần.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, một luồng thần quang rơi vào tay Khương Công, đây là tư cách sắc phong chư thần được ban cho Khương Công.

Khương Công đưa danh sách đã viết xong lên để thẩm duyệt, chỉ cần thẩm duyệt thông qua là ông có thể bắt đầu sắc phong chư thần.

Mà người thẩm duyệt, là Thiên, ngay cả Luân Hồi Vương cũng không có tư cách thẩm duyệt.

Thời gian thẩm duyệt cũng rất nhanh, chỉ trong vài hơi thở, đã thẩm duyệt thông qua.

Một số thần vị có điều chỉnh, nhưng đại thể vẫn không đổi. "Chuẩn cho phong thần!" Một giọng nói hùng vĩ vang lên từ không trung, cho phép Khương Công phong thần tái lập thiên đạo.

Vạn sự đã sẵn sàng.

Trong Sơn Hải Giới, một luồng thần quang giáng xuống đài chính, uy áp hoàng hoàng khiến tất cả dị thú trong Sơn Hải Giới phải quỳ lạy.

Thập Điện Diêm La đứng trên không, nhưng thấp hơn đài cao một chút, không dám vượt vị.

Trên Trường Thành, các đời đế vương tướng lĩnh ánh mắt kiên nghị, vạn ngàn binh sĩ xếp trận chờ đợi.

Khương Công mình mặc trường bào kim tuyến trắng, đầu đội phương quan, chân đạp thất tinh hài, tay trái cầm Đả Thần Tiên, tay phải cầm chiếu lệnh. "Chư quân nghe lệnh!" Khương Công hét lớn, các đế vương tướng lĩnh đồng loạt hưởng ứng. "Có!

Có!

Có!" Khương Công dùng Đả Thần Tiên chỉ lên trời, tiếp dẫn thiên ý, rồi niệm: "Tây Chu Văn Vương lên nghe phong!" "Cơ Xương nghe lệnh!" Chu Văn Vương từ trong cổ lầu gác lăng xuất hiện, nửa quỳ trên không trung, đây là quỳ lạy trời đất. "Tây Chu Văn Vương, sống vì nước, chết vì dân, đặc phong làm Quản Lĩnh Tam Sơn Chính Thần Bỉnh Linh Công!" Cùng với lời Khương Công nói xong, một luồng thần quang rơi xuống người Chu Văn Vương, khí tức của Chu Văn Vương trở nên mạnh mẽ, y phục cũng có sự thay đổi lớn, từ áo bào trắng giản dị biến thành trường bào màu vàng kim khắc hình ba ngọn

núi. "Cơ Xương tạ ơn!" Văn Vương bái tạ xong, từ trên không hạ xuống, đứng sau lưng Khương Công. "Đại Tần Đế Vương Thủy Hoàng Đế Doanh Chính nghe phong!" Khương Công nói xong, ánh mắt nhìn về phía đỉnh Thái Sơn.

Thủy Hoàng Đế hiện vẫn ở Thái Sơn, chưa trở về. "Có." Thủy Hoàng Đế hưởng ứng. "Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, khi sống thống nhất An Lạc, thống nhất đo lường, xây dựng Trường Thành để chống ngoại địch; sau khi mất hóa thân thành rồng bảo vệ trăm họ An Lạc an cư lạc nghiệp, vì An Lạc cúc cung tận tụy, chết mới thôi, đặc phong ngươi làm Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế!" Cùng với lời Khương Công niệm xong, một luồng kim quang chói lòa rơi xuống đỉnh Thái Sơn, Thủy Hoàng Đế từ trong tượng đất bước ra, một thân uy nghiêm không ai sánh bằng!

Thần vị của ông là thần vị cao nhất, chỉ sau Ngọc Đế quản lý chư thần. "Doanh Chính, lĩnh mệnh!" Doanh Chính nói xong, rời khỏi đỉnh Thái Sơn, trở về Sơn Hải Giới nhậm chức.

Khương Công khẽ gật đầu, rồi tiếp tục phong thần. "Chu Vũ Vương Cơ Phát, Hán Vũ Đế Lưu Triệt, Đường Thái Tông Lý Thế Dân, Hậu Chu Nữ Đế Võ Tắc Thiên, Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương!" Khương Công lần lượt niệm. "Có!" Năm vị đế vương lần lượt bước ra, họ đều là những người tài năng khai sáng thịnh thế, cũng là những đế vương nổi tiếng trong lịch sử.

Sau khi chết được Khương Công dẫn dắt đến đây trấn thủ Trường Thành.

Vốn dĩ Chu Vũ Vương Cơ Phát không có ở đây, nhưng khi sắc phong chư thần, dù không ở đây thì thượng thiên cũng có thể tìm ông đến.

Chu Thánh đứng trên Trường Thành, nhìn Cơ Phát bước ra, khí

thế của Cơ Phát quả thực rất mạnh. "Xét các ngươi lao khổ công cao, đặc phong Cơ Phát làm: Đông Nhạc Thái Sơn Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế, Hán Vũ Đế làm Nam Nhạc Hành Sơn Ti Thiên Chiêu Thánh Đại Đế, Đường Thái Tông làm Trung Nhạc Tung Sơn Trung Thiên Sùng Thánh Đại Đế, Nữ Đế Võ Tắc Thiên làm Bắc Nhạc Hằng Sơn An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, Chu Nguyên Chương làm Tây Nhạc Hoa Sơn Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế!" Cùng với lời Khương Công niệm xong, năm vị đế vương lần lượt chắp tay bái tạ, rồi đứng sau lưng Khương Công.

Ngũ Nhạc Đế Vương, thân phận này rất cao rồi.

Tiếp theo, những người có tên tuổi lần lượt được phong thần, ví dụ như Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Sách, Tôn Quyền thời Tam Quốc, Ngũ Hổ Thượng Tướng, Ngũ Tử Lương Tướng, Gia Cát Lượng, Quách Gia, v.v.

Sau khi chết họ cùng nhau trấn thủ Trường Thành, từ quan hệ địch đối, biến thành tri kỷ.

Thậm chí khi buồn chán, họ còn bắt vài con dị thú trong Sơn Hải Giới, diễn lại Tam Quốc một lần, xem ai có thể cười đến cuối cùng.

Các anh hùng Tam Quốc, đều được sắc phong, đại bộ phận được sắc phong làm Tinh Quân.

Còn Tào Tháo, Lưu Bị và Tôn Sách, thì được sắc phong làm đế vương, như Ôn Dịch Hạo Thiên Đại Đế Lưu Bị, Khai Đậu Ứng Thiên Đại Đế Tào Tháo, v.v.

Các thần vị chính đều được sắc phong cho các đế vương tướng lĩnh, những người khác thì được phân phong lần lượt theo công lao.

Lịch sử ba ngàn năm, người nổi tiếng không ít, nhưng các đế vương tướng lĩnh trấn thủ Trường Thành cũng chỉ có hơn trăm

người, may mà chức vị đều đủ.

Còn các binh sĩ trấn thủ Trường Thành, thì hóa thân thành Thiên Binh Thiên Tướng.

Những bộ khôi giáp cũ kỹ của họ cũng biến thành kim giáp và ngân giáp hoàn toàn mới.

Mấy ngàn năm trấn thủ, đã giúp họ nhận được hồi báo vào ngày hôm nay.

Từ đó, Sơn Hải Giới biến thành Thiên Đình, và họ đều sẽ là thần.

Khương Công sắc phong xong, còn lại một thần vị chưa sắc phong.

Thần vị này vốn dĩ không có, là do thượng thiên đặc biệt thêm vào cho ông.

Khương Công quay đầu nhìn Chu Thánh, để Chu Thánh thay mình phong vị thần cuối cùng.

Người phong thần không tự phong cho mình, Khương Công hiểu rõ về việc phong thần.

Chu Thánh đi qua nhìn thần vị cuối cùng trên chiếu lệnh, thay thế vị trí của Khương Công, lớn tiếng tuyên đọc: "Khương Công nghe lệnh!" "Có!" Khương Công hưởng ứng. "Khương Công bày mưu tính kế, bảo vệ long mạch, bảo vệ Trường Thành, lao khổ công cao, đặc phong Khương Công làm Tam Giới Thủ Lĩnh Bát Bộ Tam Bách Lục Thập Ngũ Vị Thanh Phúc Chính Thần, chưởng quản chức vụ giám sát thần linh, định thiên điều, minh thưởng phạt, là chủ của chúng thần, Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế." Cùng với lời Chu Thánh tuyên đọc, Khương Công cúi người chắp tay hành lễ. "Khương Công lĩnh mệnh!" Kim quang bao bọc lấy Khương Công, thượng thiên ban cho

Xích Tự Ngọc Văn Nhi Khai Thiên Chấp Phù, chủ thừa thái thượng vô cực đại đạo chi pháp chỉ nhi hàm chân ngự lịch.

Kim khuyết tứ ngự phụ trợ, chư vị tinh quân tá hộ, chúng thần củng vệ, diệu tướng trang nghiêm, pháp thân vô thượng.

Giờ phút này, Khương Công mạnh hơn bất kỳ vị thần nào.

Hơn ba trăm vị chính thần, đều do ông giám quản.

Ngoài ra, ông còn có thể chế định thiên điều, chế ước chư thần.

Nhưng thiên điều có ba quy định, ngay cả ông cũng phải tuân thủ.

Thiên điều thứ nhất: Chư thần không được tùy ý ra vào nhân gian, muốn ra vào nhân gian, phải báo cáo cho Tây Vương Mẫu, và phải trở về trong thời gian quy định của Tây Vương Mẫu, nếu quá giờ không về, sẽ bị trừng phạt!

Thiên điều thứ hai: Sau khi thành thần, phân chia theo thần chức lớn nhỏ, không còn là đế vương tướng lĩnh nhân gian, không được lạm dụng chức quyền.

Thiên điều thứ ba: Nếu không muốn làm thần, có thể chủ động xin rời đi, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, nghe theo sự sắp xếp của Luân Hồi Vương nhập vào nhân đạo làm người, và có thể làm người mười kiếp.

Ba điều thiên điều này do thượng thiên lập ra, là sự giám sát lớn nhất đối với chư thần.

Tây Vương Mẫu không được phong thần, nhưng địa vị của bà rất cao, gần như ngang hàng với Khương Công.

Hơn nữa, tất cả các thông đạo nối liền Sơn Hải Giới và nhân thế giới đều bị đóng lại, chỉ để lại Côn Luân Thần Cung.

Nói cách khác, con đường từ Sơn Hải Giới đến nhân gian chỉ có

hai con đường, một là thiên đạo trong Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ, nhưng con đường đó chỉ có thể vào, không thể ra.

Chỉ có thể từ Địa Phủ tiến vào Sơn Hải Giới, không thể từ Sơn Hải Giới trở về Địa Phủ.

Hơn nữa những người tiến vào thiên đạo, đều sẽ bị Khương Công biết, sắc phong làm thần.

Lối ra duy nhất, là con đường do Tây Vương Mẫu quản lý.

Sau khi chư thần phân phong xong, mỗi vị thần trong Sơn Hải Giới đều có một luồng sáng bay thẳng lên trời, đó chính là cứ điểm của chư thần.

Dưới mỗi luồng sáng đều có thân vị tương ứng, từ đó về sau chư thần không còn trấn thủ Trường Thành lâu dài, mà đã có căn cứ địa của riêng mình trong Sơn Hải Giới.

Về phần tai họa từ dị thú cũng không cần để ý, dị thú đã được bình định, sẽ không gây ra đại loạn nữa.

Tổ của dị thú đều đã cúi đầu, dù có vài con dị thú nhỏ còn có hùng tâm tráng chí, cũng không dấy lên được sóng gió gì lớn.

Chương 694

Khương Công phong thần, chư thần quy vị.

Trong Địa Phủ.

Luân Hồi Vương rất hài lòng với các thần vị do Khương Công sắc phong, thiên đạo đã lập, nhiệm vụ của ông cũng coi như hoàn thành. "Vẫn là Người gác lăng có cách a." Luân Hồi Vương không khỏi cảm thán.

Ông vốn tưởng rằng việc tái lập thiên đạo sẽ rất phiền phức, rốt cuộc thiên đạo sắc phong là thần, nhưng đi đâu tìm thần bây giờ?

Kết quả là Sơn Hải Giới đã có sẵn.

Hơn nữa Khương Công đã dẫn dắt trấn áp Sơn Hải Giới, ông cũng là người có tư cách phong thần nhất.

Khương Công thuận theo thiên đạo phong thần, thiên đạo trong Lục Đạo Luân Hồi cũng theo đó được thành lập, và Chúc Long vẫn là thông đạo.

Mọi thứ đều có vẻ hợp lý và hài hòa. "Thiên đạo đã lập, Lục Đạo Luân Hồi thành!" Một giọng nói trong trẻo vang lên, Lục Đạo Luân Hồi toàn bộ được kích hoạt.

Nhân đạo, súc sinh đạo, thiên đạo, tu la đạo, ngạ quỷ đạo và địa ngục đạo.

Địa ngục đạo có thể thông đến địa ngục, có nhiều cửa, Thập Điện Diêm La đều có cửa, có thể trực tiếp áp giải phạm nhân đến địa ngục.

Ngạ quỷ đạo là nơi giam giữ ngạ quỷ, tương tự như địa ngục đạo, nhưng ngạ quỷ đạo nguy hiểm hơn, và những ác quỷ bị giam vào đó, vĩnh viễn không thể nhập luân hồi chuyển thế.

Địa ngục đạo tương tự như pháp trường, sau khi hình phạt kết thúc có cơ hội nhập nhân đạo, nhưng đại đa số là nhập súc sinh đạo.

Tầng địa ngục thứ mười tám ở tầng thấp nhất của địa ngục đạo, là nơi giam giữ những tồn tại không thể giải quyết, như Xi Vưu và Từ Tam. "Lục đạo đã lập, ta cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian, đi hưởng thụ cuộc sống rồi." Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói.

Địa Phủ xuất chinh không liên quan đến ông, ông bây giờ có thể rảnh rỗi rồi. "À đúng rồi, phải để Chu Thánh đi dọn dẹp địa ngục đạo một chút, tiện thể để nó xử lý luôn ngạ quỷ đạo." Luân Hồi Vương đột nhiên nghĩ đến Chu Thánh.

Địa ngục đạo và ngạ quỷ đạo đều là những nơi cùng hung cực ác, đặc biệt là địa ngục đạo, có một số vong hồn không chịu nổi hình phạt, trực tiếp trốn đi, lẩn trốn trong địa ngục đạo.

Chúng chạy lung tung khắp nơi, thường xuyên làm loạn địa ngục đạo.

Thập Điện Diêm La cũng đã phái âm ti xuống bắt, nhưng không bắt được, môi trường địa ngục vô cùng gian khổ.

Về phần Thập Điện Diêm La, vốn định tự mình xuống bắt, nhưng vì một số lý do nên không đi được.

Thành ra, địa ngục rất loạn.

Ngạ quỷ đạo thì đơn giản hơn nhiều, trực tiếp nhét những kẻ thập ác bất xá vào, để chúng tự sinh tự diệt.

Luân Hồi Vương trực tiếp phong ấn ngạ quỷ đạo, chỉ ném người vào, không để chúng ra ngoài. "Nên đi tìm Chu Thánh rồi, nó cũng nghỉ ngơi mấy ngày rồi." Luân Hồi Vương cười nói xong, biến mất tại chỗ. ...

Lỗ Thương trang viên.

Mọi thứ đã kết thúc, các vị thần nước ngoài toàn bộ đã chết ở Địa Phủ.

Tuy vẫn còn lọt lưới, nhưng cũng không thành khí hậu, Người giữ mộ ở bên ngoài săn lùng, gặp một giết một.

Địa Phủ xuất chinh đi đoạt lại địa phủ các nước, cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột, đến nơi trực tiếp chiếm lĩnh là được, không cần tốn nhiều sức.

Chu Thánh ngồi bên cửa sổ sát đất, nhìn tuyết rơi.

Liễu Như Yên đã mang thai hai năm, thêm một năm nữa cũng sắp sinh rồi. "Cuối cùng cũng có thể hưởng thụ cuộc sống rồi." Chu Thánh nằm thẳng cẳng không muốn làm gì cả.

Để phòng có người làm phiền, hắn còn đặt nhiều lớp trận pháp bảo vệ Lỗ Thương trang viên, dù là Khương Công đến cũng đừng hòng vào làm phiền hắn.

Mà Chu Thánh bây giờ cũng không có việc gì phải làm.

Hắn không có theo đuổi cao hơn, hắn sẽ không đi khám phá Vẫn Kim là vũ khí của ai, hai người ngồi dưới gốc cây là ai, Lão Tử đã đi đâu, lai lịch của Luân Hồi Vương là gì.

Nhiều vấn đề như vậy, Chu Thánh đều không muốn nghĩ đến.

Cứ nằm thẳng, càng thẳng càng tốt.

Một khi đi khám phá, đón chờ Chu Thánh là những phiền não vô tận và những việc làm không xuể. "Hù ~" Một luồng gió lạnh thổi tới, Chu Thánh tức thì ngồi dậy, nói với Lưu Ly bên cạnh: "Lưu Ly, bất kể ai đến hỏi ta, ngươi cứ nói ta đang mạo hiểm ở Sơn Hải Giới chưa về." Chu Thánh nói xong, co giò chạy.

Cơn gió vừa thổi tới, không phải là gió bình thường, mà là âm

phong của Địa Phủ.

Hơn nữa trong trường hợp không chạm vào trận pháp, lặng lẽ tiến vào, Diêm La chỉ có một người.

Đó là Luân Hồi Vương.

Hắn sẽ không dễ dàng rời khỏi Địa Phủ, vì hắn phải trấn thủ Địa Phủ.

Nhưng hắn đã ra ngoài, chứng tỏ có việc tìm mình.

Chu Thánh khó khăn lắm mới được về nghỉ ngơi, không muốn dính vào những chuyện phiền phức đó nữa.

Chu Thánh vừa đi, bóng của Luân Hồi Vương liền xuất hiện.

Luân Hồi Vương không thể rời khỏi Địa Phủ, hắn chỉ có thể điều khiển bóng ra ngoài.

Luân Hồi Vương nhìn Lưu Ly trên ghế nằm, không nói gì, trực tiếp nằm xuống chỗ Chu Thánh vừa nằm, một câu cũng không nói.

Lưu Ly nhìn Luân Hồi Vương, chột dạ nói: "Cái đó, ngài đến tìm Chu Thánh phải không?" "Ừ." Luân Hồi Vương nói. "Chu Thánh còn đang mạo hiểm ở Sơn Hải Giới, giải quyết một số phiền phức, một hai năm nữa mới về được." Lưu Ly giải thích.

Luân Hồi Vương nghe vậy, cười nhẹ: "Ta cho ngươi ba phút, gọi Chu Thánh về đây, nếu không ta tự mình đi tìm hắn, thì sẽ không đơn giản như vậy nữa." "Anh ấy..." "Dù hắn có ở Sơn Hải Giới, cũng bảo hắn về đây." Luân Hồi Vương nói, nhắm mắt lại yên tĩnh chờ đợi.

Lưu Ly có chút không biết làm sao, không biết nên nói gì, cứ đứng ngây ra nhìn Luân Hồi Vương.

Luân Hồi Vương một chút cũng không vội, cũng không nói lời uy hiếp hay hứa hẹn gì, cứ ngồi đó, yên tĩnh ngồi đó. "Nếu anh ấy không

về, ngài làm thế nào?" Lưu Ly thăm dò hỏi. "Không làm thế nào cả." Luân Hồi Vương nói. "Ồ." Lưu Ly thấy Luân Hồi Vương không uy hiếp, ngồi trên ghế nằm ăn hoa quả, cũng không định thông báo cho Chu Thánh.

Luân Hồi Vương yên lặng chờ đợi, khi gần hết ba phút, hắn đứng dậy, nói với phía xa: "Ba phút, nếu ngươi không về, sau này ta sẽ không bao giờ đến tìm ngươi nữa." Nói rồi, hắn bắt đầu đếm ngược. "Ba, hai, một!" Đếm ngược kết thúc, Chu Thánh vẫn không xuất hiện.

Bóng của Luân Hồi Vương, trực tiếp biến mất.

Chu Thánh ở trong bóng tối đợi năm phút, xác định Luân Hồi Vương không xuất hiện nữa, mới yên tâm trở về. "Ngài ấy tìm anh, chắc là có việc." Lưu Ly vừa ăn quýt đường vừa nói. "Anh biết, nhưng anh không muốn tham gia nữa, bây giờ anh muốn nghỉ ngơi." Chu Thánh thẳng thắn nói.

Luân Hồi Vương không nói gì, hắn cũng sẽ không hỏi, càng không xuất hiện.

Dù hậu quả là mình và Địa Phủ cắt đứt liên lạc, cũng không sao.

Hắn không muốn tham gia vào bất cứ việc gì, trách nhiệm của mình đã kết thúc.

Còn hệ thống, có lẽ cũng đã biến mất rồi, mình đã lâu không nghe thấy tiếng của hệ thống, hệ thống rút thưởng và cửa hàng trong đầu cũng không còn.

Hệ thống rời đi, Chu Thánh cũng muốn sống cuộc sống bình thường.

Sau khi trải qua cuộc đời gác lăng đầy sóng gió, bây giờ nên trở về cuộc sống của người bình thường rồi. "Em cảm thấy Luân Hồi Vương sẽ còn đến nữa." Lưu Ly mở miệng nói. "Không, ngài ấy sẽ

không đến nữa." Chu Thánh lắc đầu.

Luân Hồi Vương là cường giả của Địa Phủ, hắn sẽ không cầu xin ai, lần này đến một lần, hắn tuyệt đối sẽ không đến lần thứ hai.

Còn mình, cũng sẽ không chủ động tìm hắn, càng không đi giúp hắn làm việc.

Trừ phi... 【Đinh, phát hiện ký chủ cam chịu bình thường, hệ thống nhiệm vụ được ban hành, mời ký chủ vào Địa Phủ hỗ trợ Luân Hồi Vương dọn dẹp Địa Ngục và Ngạ Quỷ Đạo!】 【Ký chủ đã chọn con đường của Người gác lăng, đời này định sẵn sẽ không bình thường, mời ký chủ nhận nhiệm vụ, lập tức chấp hành!】 Chu Thánh: ...

Chương 695

Chu Thánh lau mặt một cái, vẻ mặt khó coi không nói nên lời.

Hệ thống chết tiệt lại ban hành nhiệm vụ, còn chưa nói thưởng cái gì, đã bảo mình đi hỗ trợ Luân Hồi Vương.

Còn bắt mình lập tức chấp hành, ha.

Chu Thánh muốn khóc mà khóc không ra, chỉ có thể ngồi trên ghế nằm cười khổ. "Sao vậy?" Lưu Ly thấy trạng thái của Chu Thánh không ổn, hỏi một câu.

Lúc này, Lưu Ly đã thay bộ đồ ở nhà thành bộ váy Lolita màu đen, tay cầm quạt lông vũ, đầu đội mũ nhỏ.

Đây là hình thái chiến đấu của nàng, bình thường khi chiến đấu, nàng thích mặc bộ đồ này.

Tuy nàng không hiểu Chu Thánh bị làm sao, nhưng nàng cảm thấy Chu Thánh sắp rời đi. "Không có gì, cùng anh đến Địa Phủ đi." Chu Thánh mở miệng nói.

Đi Địa Phủ là chuyện phiền phức, nhưng không phải chuyện nguy hiểm.

Hiện tại có thể uy hiếp được Chu Thánh, về cơ bản đã không còn. "Vâng." Lưu Ly không hỏi nguyên do, chỉ đi theo Chu Thánh.

Lưu Ly lấy ra một đoạn cành cây Minh Thụ, vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

Nhưng, thông đạo đến Địa Phủ, cũng không được mở ra.

Lưu Ly quay đầu nhìn Chu Thánh, Chu Thánh đại khái đã hiểu.

Luân Hồi Vương đang dỗi, đóng thông đạo Minh Thụ, muốn vào

chỉ có thể đi đường chính thức, tức là đi Hoàng Tuyền Lộ.

Có hai con đường để vào, một là từ cung của Tây Vương Mẫu tiến vào Sơn Hải Giới, từ Sơn Hải Giới tiến vào thiên đạo, nhưng con đường đó rất khó đi, hơn nữa chưa chắc đã cho mình vào.

Con đường thứ hai là từ Hoàng Tuyền Lộ giả tiến vào Hoàng Tuyền Lộ thật, nhưng theo tính cách của Luân Hồi Vương, chắc chắn sẽ phong bế con đường đó.

Hơn nữa Hoàng Tuyền Lộ giả là do mình phong ấn, muốn giải khai cũng có chút phiền phức.

Nhưng may là, Chu Thánh có thể tìm nhân viên của Địa Phủ để giúp đỡ.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly rời khỏi Lỗ Thương trang viên, đến một nghĩa trang gần thủ đô.

Trong nghĩa trang, Đường Nguyên Minh đầu trọc đang hút thuốc Hoa Tử, bên cạnh ông còn có hai bóng đen một trắng, Hắc Bạch Vô Thường cũng đang hút thuốc. "Lão ca, hai người không đi theo quân tác chiến à?" Đường Nguyên Minh không hiểu. "Hầy, không cần đến hai anh em ta, ba vị Diêm La là đủ rồi, hơn nữa đi đến nơi khác thu hồi địa phủ, gần như không gặp trở ngại gì." Hắc Bạch Vô Thường nói. "Lão đệ à, hiện tại Địa Phủ đang mở rộng, ngươi chết sớm một chút, chúng ta sắp xếp cho ngươi một chức vị âm ti." Hắc Vô Thường trực tiếp nói.

Đường Nguyên Minh nghe vậy, mặt già lập tức đen lại, trở nên vô cùng khó coi.

Đây là lời người nói sao? "Hiện nay Địa Phủ mở rộng, có một số âm ti phải được sắp xếp ra ngoài quản lý những nơi khác, nhưng danh sách thẩm duyệt nằm trong tay hai chúng ta, chúng ta thẩm duyệt lần

đầu, sau đó giao cho Thập Điện Diêm La lần lượt thẩm tra." Bạch Vô Thường tiếp lời.

Đường Nguyên Minh nghe họ nói, vô cùng cảm khái. "Ai, Địa Phủ đã thống nhất, còn An Lạc của ta..." "Địa Phủ là Địa Phủ, An Lạc là An Lạc, không giống nhau." Hắc Vô Thường nói.

Ba người đang nói chuyện rôm rả thì Chu Thánh dẫn Lưu Ly đi tới.

Kể từ khi Đường Nguyên Minh dùng Hoa Tử và Hắc Bạch Vô Thường xây dựng quan hệ tốt, có việc hay không Hắc Bạch Vô Thường đều sẽ lên tìm Đường Nguyên Minh chém gió tán gẫu.

Chuyện này Chu Thánh biết, lúc đó Đường Nguyên Minh còn rất ra vẻ nói với hắn, đây gọi là ngoại giao Hoa Tử.

Dùng Hoa Tử để thông quan hệ với Địa Phủ, phát triển lâu dài, có thể thiết lập quan hệ hữu nghị tương trợ. "Sao cậu lại đến đây?" Đường Nguyên Minh thuần thục rút một điếu thuốc từ trong hộp đưa cho Chu Thánh. "Không cần, Hắc Bạch Vô Thường, hai vị đưa ta đến Địa Phủ một chuyến." Chu Thánh nhìn Hắc Bạch Vô Thường nói. "Đến Địa Phủ?" Bạch Vô Thường ngẩn ra, rồi nói: "Ngươi đến Địa Phủ, không phải dễ như trở bàn tay sao, sao còn cần chúng ta đưa đi?" "Cứ đưa đi là được." Chu Thánh không giải thích, mà nắm lấy đầu dây xích câu hồn của Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường có chút nghi hoặc, tại sao lại cứ phải để họ đưa xuống nhỉ?

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, họ vẫn dụi điếu thuốc, đưa Chu Thánh tiến vào Địa Phủ.

Tuy có quy định rõ ràng người chưa chết không được vào Địa Phủ, nhưng quy định đều là dành cho người bình thường.

Quy tắc do kẻ mạnh đặt ra, do kẻ yếu thi hành.

Hắc Bạch Vô Thường kéo xích câu hồn, rất nhanh đã biến mất.

Họ ra vào Địa Phủ, tiện lợi hơn nhiều. ...

Địa Phủ.

Sau khi vào, trực tiếp đến cầu Nại Hà, bên cạnh cầu Nại Hà có thêm hai sợi xích sắt, do âm sai canh giữ, để tránh bị người ta làm đứt hoặc vớt lên. "Poseidon vẫn chưa chết sao?" Chu Thánh cảm nhận được đầu kia của sợi xích là ai. "Chưa, nhưng cũng sắp rồi, ở trong Minh Hà, hắn không sống được bao lâu." Bạch Vô Thường nói, đưa Chu Thánh đi xuống cầu Nại Hà. "Đa tạ." Chu Thánh cảm ơn một tiếng, rồi dẫn Lưu Ly đến nơi Lục Đạo Luân Hồi.

Luân Hồi Vương không có ở đó, Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo của Lục Đạo Luân Hồi đều đang trong trạng thái đóng cửa. "Luân Hồi Vương, ngài dù sao cũng là tiên khu tiền bối từ thời thượng cổ còn sớm hơn, không cần phải dỗi vặt như vậy chứ?" "Ngài đến tìm ta lúc ta không có nhà, ngài cũng không gọi ta một tiếng, chuyện này cũng không thể trách ta." "Bây giờ ta đến rồi, sao lại đóng cửa không gặp, giống như một cô vợ nhỏ vậy?" Chu Thánh trực tiếp ngồi trên cây của Lục Đạo Luân Hồi hét lên.

Các âm sai và âm ti đi qua xung quanh đều bịt tai lại, sợ nghe thấy những lời không nên nghe.

Ở Địa Phủ, bàn tán về Thập Điện Diêm La là tội lớn, sỉ nhục Thập Điện Diêm La còn phải xuống vạc dầu.

Chu Thánh vừa nói xong, bóng của Luân Hồi Vương liền xuất hiện, uy áp cường đại trực tiếp làm gãy cây đại thụ, Chu Thánh cũng không chạy trốn, theo cây đại thụ ngã xuống, cố ý ngã một cái, làm bộ cho Luân Hồi Vương xem. "Luân Hồi Vương, ngài nói ngài đến nhân

gian tìm ta, ngài cũng không thông báo cho ta một tiếng." Chu Thánh sau khi đứng dậy liền nói.

Luân Hồi Vương nhàn nhạt liếc Chu Thánh một cái, nói: "Bớt nói nhảm đi, Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo ngươi chọn một cái." "Chỉ cần dọn dẹp một cái là được sao?" Chu Thánh nghi hoặc hỏi. "Không, chọn một cái dọn dẹp trước." Luân Hồi Vương nói.

Hắn cho Chu Thánh hai lựa chọn, không phải là muốn Chu Thánh chọn một trong hai, mà là chọn một cái đi dọn dẹp trước.

Chu Thánh: ... "Ngài muốn ngựa chạy nhanh, cũng phải cho ngựa ăn cỏ chứ." Chu Thánh nói rồi lấy ra một miếng Vẫn Kim.

Vẫn Kim dùng xong hắn liền thu thập lại cất trong kho của mình, trên người chỉ mang theo một miếng nhỏ. "Đây là thứ gì?

Từ đâu đến?" Chu Thánh hỏi.

Vốn dĩ hắn không muốn đi tìm hiểu những bí mật, nhưng mình đã đến rồi, không thể đến không công được? "Đây là mảnh vỡ vũ khí, ngươi cứ lắp ráp theo mô hình đồng hồ là biết, còn từ đâu đến, ngươi chắc chắn muốn biết?" Luân Hồi Vương từ trên không hạ xuống, đi đến trước mặt Chu Thánh, nhìn thẳng vào hắn.

Chu Thánh lắc đầu, rồi lại gật đầu. "Có lẽ biết được đối với ta không phải là chuyện tốt, nhưng ta vẫn muốn biết, ngoài thế giới này, có phải còn có một vị diện khác không." "Tuy ta không muốn dính vào những chuyện phiền phức này, nhưng ta không thoát ra được." "Ta không dính nhân quả, nhưng nhân quả chính là ta." Chu Thánh hiểu rằng mình không chạy thoát được, nên muốn hiểu rõ mọi chuyện.

Luân Hồi Vương nhìn thẳng vào Chu Thánh, sau đó chỉ lên trời, nói: "Từ trên trời đến." Chu Thánh nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, không hiểu: "Không thể nào là thiên đình chứ?" "Không

phải." Luân Hồi Vương nói. "Trên thế giới này còn có một vị diện cao hơn, chỉ là vị diện đó không ở trong ngũ hành, không ở trong lục giới, siêu nhiên thoát tục, không nhiễm bụi trần." Luân Hồi Vương giải thích. "Vậy người này, có ở đó không?" Chu Thánh lấy ra Hiên Viên Kiếm hỏi.

Luân Hồi Vương lắc đầu, "Ta không biết." Thông tin về người này, hắn một chút cũng không biết.

Hắn đã đi đến vị diện cao hơn, hay đi đâu, không ai biết. "Tuy ta là người của thời viễn cổ, nhưng có một số chuyện ta cũng không rõ lắm, rốt cuộc ta ở Địa Phủ quá lâu rồi, một số ký ức đã mơ hồ." Luân Hồi Vương nói rồi chỉ vào Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo. "Chọn đi." "Vậy thì Ngạ Quỷ Đạo đi." Chu Thánh chọn trước một cái có vẻ dễ dọn dẹp hơn.

Địa ngục đạo có mười tám tầng, hơn nữa còn có Xi Vưu, khá phiền phức.

Vẫn là Ngạ Quỷ Đạo dễ xử lý hơn một chút.

Chương 696

"Được." Luân Hồi Vương đưa tay ra, đưa Chu Thánh và Lưu Ly đến cửa Ngạ Quỷ Đạo. "Chỉ có hai chúng ta đi thôi sao?

Ngài không sắp xếp hai Diêm Vương đi cùng?

Nếu không thì bảy mươi hai âm ti cũng được mà!" Chu Thánh quay đầu lại hét.

Mình đến Địa Phủ giúp đỡ, sao lại biến thành mình đi dọn dẹp rồi? "Không có ai, vào đi." Luân Hồi Vương không để ý đến Chu Thánh nữa, trực tiếp mở Ngạ Quỷ Đạo, đưa Chu Thánh và Lưu Ly vào.

Hắn hoàn toàn không nghe lời Chu Thánh, cũng hoàn toàn không nhìn tình hình trong Ngạ Quỷ Đạo, sống chết của Chu Thánh hắn cũng không quan tâm.

Không nghe không nhìn không quản, đó chính là Luân Hồi Vương.

Sau khi Chu Thánh vào, hắn liền phong ấn Ngạ Quỷ Đạo lại, và phái âm binh âm tướng canh giữ, đợi đến lúc thì thông báo cho mình đến giải khai.

Còn hắn thì tìm một nơi yên tĩnh, từ từ thưởng thức cuộc sống của mình.

Mấy ngàn năm qua, hắn đã phân thân chuyển thế vô số lần, điều này cũng khiến ký ức của hắn dần dần mất đi.

Rất nhiều chuyện hắn không còn nhớ nữa, hắn chỉ biết mình tên là Luân Hồi Vương, trách nhiệm là bảo vệ Địa Phủ.

Những thứ khác đều gần như quên hết, ngay cả tên của mình cũng quên mất.

Nhưng Luân Hồi Vương cũng không để ý, dù sao cũng có thể hưởng thụ cuộc sống mới, quá khứ cứ để nó qua đi.

Luân Hồi Vương sống rất phóng khoáng.

Dù sao hắn cũng quản lý Lục Đạo Luân Hồi, hắn muốn đầu thai thành ai thì thành người đó.

Về phần người vốn nên đầu thai, xin lỗi, sang một bên chơi đi.

Luân Hồi Vương nằm trên một tảng đá, yên tĩnh nhìn cuộc đời của mình. "Rốt cuộc mình đã quên cái gì?" Luân Hồi Vương lẩm bẩm một câu, mí mắt khép lại ngủ thiếp đi. ...

Trong Ngạ Quỷ Đạo.

Chu Thánh và Lưu Ly vừa bước vào, trước mắt là một màn đen kịt.

Nơi đây tối tăm không có ánh mặt trời, xung quanh đều là rừng cây đen kịt, và những đám cỏ dại sâu không lường được.

Mặt đất có chút ẩm ướt, dường như còn có thứ gì đó đang ngọ nguậy, rất kỳ lạ.

Không khí tràn ngập một mùi hôi rất đặc biệt, có chút giống mùi xác chết thối rữa, lại có chút giống mùi cống rãnh.

Sau một lúc tối tăm, tầm nhìn của Chu Thánh và Lưu Ly dần dần hồi phục.

Cảnh tượng trước mắt, toàn là cây cối mục nát, và những con sâu màu đen đang ngọ nguậy.

Còn trên mặt đất, là những tấm da mục nát, da ngấm trong dung dịch màu đen, tỏa ra mùi vô cùng khó ngửi.

Chu Thánh và Lưu Ly bay lên không trung, Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh khẽ động, nước trong tức thì rửa sạch bùn đất và sâu bọ

dưới chân.

Sau đó Chu Thánh hai ngón tay nhẹ nhàng vê, một ngọn lửa màu xanh lam xuất hiện, ngọn lửa bám vào người hắn và Lưu Ly, tịnh hóa mọi tà uế.

Hai người bay trên không, nhìn xuống cảnh vật bên dưới.

Môi trường của Ngạ Quỷ Đạo không thể diễn tả bằng lời, mùi ở đây cũng rất khó ngửi. "Môi trường ở đây còn tệ hơn Tu La Đạo." Chu Thánh lẩm bẩm.

Sau đó, hắn và Lưu Ly bay trên không tìm kiếm ác quỷ.

Môi trường ở đây đa số đều rất tồi tệ, những ác quỷ bị giam vào đây đều sẽ chọn những nơi tương đối tốt hơn một chút để ở.

Hơn nữa những ác quỷ ở đây đều là loại thập ác bất xá, một kẻ hung tàn hơn một kẻ.

Vừa đi không xa, Chu Thánh đã nhìn thấy một ác quỷ, đang ăn những con sâu đen và những tấm da rách trên mặt đất.

Nơi đây được gọi là Ngạ Quỷ Đạo, một phần lớn nguyên nhân là những ác quỷ vào đây sẽ cảm thấy đói, phải ăn, nếu không sẽ đói mãi, bị những ác quỷ khác ăn thịt.

Giống như dị thú ở Sơn Hải Giới vào nhân gian, sẽ rất đói vậy.

Ác quỷ đó nhìn thấy Chu Thánh và Lưu Ly, hai mắt sáng rực, bất chấp tất cả xông lên, muốn xé xác Chu Thánh và Lưu Ly, nhưng bị Chu Thánh một kiếm chém ngã. "Đói...

đói...

đói..." Ác quỷ không ngừng kêu đói, đưa tay vơ một nắm bùn đất ăn.

Mỗi người bị giam vào đây, trên linh hồn đều sẽ bị khắc dấu.

Chu Thánh bay xuống, bắt ác quỷ lên xem, trên linh hồn của nó, bị đánh dấu. 【Kẻ buôn người, tàn hại trẻ sơ sinh năm mươi ba người, buôn bán ba ngàn người, tội ác sâu nặng, chết không đáng tiếc!】 Trên linh hồn ác quỷ, viết rõ ràng tội nghiệt của nó.

Chu Thánh nhìn thấy ba chữ "kẻ buôn người", không chút do dự cắt cổ nó.

Đối với kẻ buôn người, Chu Thánh sẽ không có chút lưu tình nào.

Sau khi giết nó, Chu Thánh còn cảm thấy bẩn cả đao của mình, dùng nước rửa, dùng lửa đốt. "Sớm biết giết nó đã không dùng đao rồi, xui xẻo." Chu Thánh khinh bỉ liếc nhìn thi thể của kẻ buôn người, càng nghĩ càng xui. "Ở đây đa số đều là những kẻ cùng hung cực ác, mỗi người đều tội nghiệt sâu nặng." Lưu Ly nói bên cạnh. "Đúng vậy." Chu Thánh gật đầu, rồi dẫn Lưu Ly đến nơi tiếp theo.

Ở đây cũng có ác quỷ tụ tập lại với nhau, những ác quỷ tụ tập lại để sưởi ấm cho nhau, nhưng cũng tràn ngập bạo lực.

Chu Thánh vừa xuất hiện trong tầm mắt của chúng, chúng đã bao vây Chu Thánh.

Trên linh hồn của chúng, khắc dấu những tội ác thập ác bất xá của chúng.

Giết người hàng loạt, phân xác, tụ tập phá hoại, sách động sự kiện khủng bố, v.v.

Chúng muốn ăn Chu Thánh, còn Chu Thánh chỉ muốn giết chúng.

Khi chúng xông về phía Chu Thánh, Chu Thánh một đao chém ra, cùng với đao mang lóe lên, vô số ác quỷ lần lượt bị chém thành hai nửa.

Thực lực của những ác quỷ này có lẽ rất mạnh, nhưng Chu Thánh hiện tại giết chúng, chỉ là chuyện một nhát đao.

Giải quyết xong chúng, Chu Thánh còn thuận tiện phá hủy nơi ở của chúng.

Mình đến để dọn dẹp Ngạ Quỷ Đạo, dọn dẹp cũng rất đơn giản, giết sạch là được.

Hắn cũng không có thời gian từ từ dạy dỗ chúng, rồi thay đổi ảo cảnh ở đây.

Không cần thiết.

Cứ trực tiếp càn quét là được.

Chu Thánh càn quét một đường, và ở trung tâm Ngạ Quỷ Đạo, có một tòa thành trì khổng lồ.

Rất khó tưởng tượng, một đám người cùng hung cực ác, lại có thể ở nơi nghèo nàn hẻo lánh, xây dựng nên một tòa thành trì hùng vĩ.

Điều này cho thấy có một tồn tại có thực lực kinh khủng, đã thu phục những ác quỷ mạnh mẽ, xây dựng nên tòa thành này.

Tồn tại kinh khủng trong thành trì, mới là kẻ địch thực sự mà Chu Thánh phải đối mặt.

Mà Chu Thánh còn không biết, nhất cử nhất động của hắn, đều bị ác quỷ trong thành trì theo dõi.

Một con ác quỷ đứng trên tường thành, quỳ một gối xuống, nói: "Đại vương, Người gác lăng đến rồi!" Ngạ Quỷ Đạo.

Chu Thánh và Lưu Ly càn quét một đường, đi rất xa cũng không gặp đối thủ mạnh.

Ác quỷ ở Ngạ Quỷ Đạo gần như không có sức chống cự. "May mà lúc đầu chọn Ngạ Quỷ Đạo, nếu là Địa Ngục Đạo, có lẽ tầng thứ nhất còn chưa xuống được." Chu Thánh thong thả nói. "Nếu Ngạ Quỷ Đạo đơn giản như vậy, có lẽ Luân Hồi Vương cũng sẽ không để

chúng ta đến dọn dẹp." Lưu Ly mở miệng nói.

Thực lực của ác quỷ trong Ngạ Quỷ Đạo rất yếu, tùy tiện đến vài âm ti cũng có thể xử lý được.

Hoàn toàn không cần gọi Chu Thánh.

Chương 697

"Cũng đúng, nếu Ngạ Quỷ Đạo chỉ có thực lực như vậy, quả thực không cần gọi mình." Chu Thánh dần dần bình tĩnh lại, trong Ngạ Quỷ Đạo chắc chắn ẩn giấu thực lực mạnh mẽ.

Mạnh đến mức phải do mình đến xử lý. "Chu Thánh anh xem, phía trước có ánh lửa." Lưu Ly đột nhiên chỉ về phía trước, phía trước xuất hiện một luồng ánh lửa chói mắt.

Chu Thánh nhìn kỹ, có chút nghi hoặc.

Ở nơi hoang vu và tăm tối này, sao lại có ánh lửa xuất hiện?

Điều này rất không hợp lý. "Nơi đó chắc là mấu chốt của Ngạ Quỷ Đạo rồi, qua đó xem sao." Chu Thánh và Lưu Ly toàn tốc tiến lên, chưa đến một phút sau, đã đến nơi có ánh lửa.

Nhìn công trình kiến trúc phía trước, Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Ai có thể ngờ rằng, ở nơi hỗn trọc không chịu nổi này, lại có một tòa thành trì vô cùng hùng vĩ.

Thành trì rất cao rất lớn, trên đó đốt những đống lửa, những đống lửa được đốt bằng ác quỷ.

Trên tường thành đứng hàng trăm binh sĩ, bên dưới cũng có mấy chục binh sĩ thủ thành.

Bản chất của những binh sĩ này đều là ác quỷ, nhưng chúng cam nguyện trở thành một tên lính trong thành, từ đó có thể thấy thân phận của người trong thành nhất định không đơn giản.

Hơn nữa có thể xây dựng một tòa thành trì to lớn như vậy trong Ngạ Quỷ Đạo, năng lực và thủ đoạn đều không tồi.

Chu Thánh chợt hiểu ra, tòa thành trì phía trước, mới là mục tiêu chính của mình.

Những ác quỷ mạnh mẽ hội tụ ở đây, rất khó tưởng tượng bên trong rốt cuộc ai là chúa tể.

Chu Thánh liếc nhìn Lưu Ly, mở miệng nói: "Em ở ngoài tiếp ứng, anh trà trộn vào xem sao." Trước khi xác định được tình hình bên trong, Chu Thánh định ẩn giấu thân phận. "Vâng." Lưu Ly gật đầu.

Chu Thánh liền từ trên không hạ xuống, nhưng khi chân vừa chạm đất, cửa thành mở ra, vô số binh sĩ xông ra, đi về phía Chu Thánh. "Bị phát hiện rồi?" Chu Thánh đang do dự là nên chạy trốn, hay trực tiếp ra tay. "Đại vương có lệnh, mời Người gác lăng vào cung yết kiến!" Tướng quân đi đầu lớn tiếng nói.

Tướng quân đó người to eo tròn, đầu to tai lớn, thực sự không giống một tướng quân cho lắm.

Chu Thánh nghe tiếng của tướng quân, cất vũ khí đi cười nhẹ một tiếng: "Ồ, hóa ra đã sớm bị phát hiện rồi." Hắn không biết mình bị phát hiện từ lúc mới vào, hay là đến đây mới bị phát hiện.

Nhưng không sao cả.

Mấu chốt là, người bên trong nhận ra thân phận Người gác lăng của mình, điều này rất kỳ lạ.

Bên trong, tuyệt đối có kẻ thù đã bị Người gác lăng chém giết.

Chu Thánh sau khi cất đao đi, đi đến trước mặt tướng quân, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: "Ngươi là?" Tướng quân mỉm cười, nói: "Ta là Đổng Trác." "Quả nhiên, trong Ngạ Quỷ Đạo không có người tốt." Sau khi biết tướng quân là Đổng Trác, Chu Thánh cũng thấy bình thường.

Nơi quỷ quái này, không có một người tốt nào.

Nhưng Đổng Trác cũng cam nguyện làm tướng quân giữ thành, nước trong tòa thành này rất sâu a.

Đổng Trác chỉ là một tướng quân giữ thành nhỏ, phụ trách canh giữ một mặt cửa thành, coi như là một bách phu trưởng.

Chu Thánh không để lộ Lưu Ly, đi theo Đổng Trác vào trong thành trì.

Sau khi vào trong thành, Chu Thánh bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc.

Trong thành vô cùng hài hòa, nam nữ già trẻ đều có, hơn nữa ai cũng tươi cười, điều duy nhất không tốt là, trên bàn của họ bày những vật phẩm, đa số đều là thân thể của ác quỷ.

Những ác quỷ trong thành này đều phục tùng Đại vương, trong thành chúng không dám giết hại lẫn nhau.

Nhưng chúng là ác quỷ, sẽ đói, nên sẽ có quân đội ra ngoài săn lùng ác quỷ để cho chúng hưởng dụng.

Đương nhiên, tiền đề để Đại vương nuôi chúng là, chúng sẽ nghe lời.

Một khi có ác quỷ làm loạn trong thành, Đại vương sẽ phân thây nó, cho những người khác ăn.

Thành ra, những ác quỷ có thể sống trong thành, một kẻ nghe lời hơn một kẻ.

Ở bên ngoài chúng là những ác quỷ làm nhiều điều ác, ở đây chúng là lương dân.

Đổng Trác đi với dáng vẻ vênh váo, vừa đi vừa giới thiệu với Chu Thánh: "Những người này, ở bên ngoài không ai là không làm nhiều điều ác, nhưng ở đây, họ đều là tử dân của Đại vương." "Ta rất tò

mò, Đại vương mà ngươi nói rốt cuộc là ai?" Chu Thánh nhìn Đổng Trác hỏi.

Có thể xây dựng tòa thành này, có thể thu phục những ác quỷ cùng hung cực ác làm thủ hạ, vị Đại vương này e rằng cũng không đơn giản. "Đợi gặp rồi, ngươi sẽ biết." Đổng Trác cười hắc hắc, rồi đưa Chu Thánh đến một tòa cung điện ở trung tâm thành.

Cung điện này nhỏ hơn hoàng cung của hoàng đế bình thường một chút, nhưng cũng là một vương cung.

Đổng Trác đưa Chu Thánh đến cửa cung điện, một thái giám trong cung đi ra. "Người gác lăng, mời đi lối này." Giọng của thái giám rất the thé, hơn nữa trông cũng khá đẹp. "Ngươi là ai?" Chu Thánh tò mò hỏi. "Ta, Tào Chính Thuần." Thái giám cười nói.

Chu Thánh nghe vậy, gật đầu, đi theo thái giám vào chính điện.

Trong chính điện, văn võ bá quan xếp thành hai hàng, không ít thái giám đứng hai bên vương vị.

Họ là Trương Nhượng, Cao Lực Sĩ, Ngụy Trung Hiền, Lý Liên Anh, v.v., là những thái giám khét tiếng trong lịch sử.

Mà văn võ bá quan cũng rất thú vị, Chu Thánh liếc qua một lượt, không nhịn được cảm thán, văn võ đầy triều, không một người trung thần.

Phí Trọng, Vưu Hồn, Lý Lâm Phủ, Thái Kinh, Cao Cầu, Tần Cối, Nghiêm Tung, v.v., đây là văn thần.

Võ tướng cũng không ít, Đổng Trác lúc nãy, còn có ba anh em Trương Giác ở đây, Hoàng Sào, còn có không ít võ tướng Hán gian, v.v.

Nếu không phải chưa gặp được Đại vương, Chu Thánh đã muốn rút đao chém hết những tên Hán gian và quân xâm lược đó rồi.

Quả nhiên, những ác quỷ bị đưa vào đây không có một kẻ tốt nào.

Đặc biệt là trên triều đường này, toàn là gian thần.

Chu Thánh rất muốn biết, rốt cuộc là vị Đại vương khét tiếng nào, lại có thể tập hợp những người này lại với nhau.

Ở đây, Chu Thánh cảm thấy rất không thoải mái.

Tần Cối quay đầu nhìn Chu Thánh, cười nhẹ: "Người gác lăng, ta cũng coi như có quen biết với các ngươi." "Ta không quen ngươi." Chu Thánh lạnh lùng nói. "Lúc ta chết, ta đã mời Người gác lăng giúp ta xây lăng mộ, Người gác lăng của Thổ chi nhất mạch đã đồng ý giúp ta xây, chúng ta cũng coi như có quan hệ." Tần Cối mở miệng nói.

Hắn vì tội nghiệt sâu nặng, sau khi chết sợ bị người ta quật mồ, nên đã uy hiếp lợi dụng để Người gác lăng giúp hắn xây mộ huyệt, cuối cùng Người gác lăng của Thổ chi nhất mạch đã nhận việc này.

Nhưng điều hắn không ngờ là, Người gác lăng của Thổ chi nhất mạch không để hắn yên nghỉ, chôn cất hắn chỉ là làm cho đám tay chân của hắn xem.

Đợi khi mọi chuyện lắng xuống, Người gác lăng của Thổ chi nhất mạch đã tự tay hủy mộ huyệt của hắn, còn dùng sắt nóng chảy đúc lên xác hắn, để hắn phải quỳ trước miếu Nhạc Phi cả đời.

Sống ngươi quyền thế ngút trời, chết rồi cũng bị Người gác lăng nắm trong lòng bàn tay. "Đại vương đến!" Cùng với tiếng hô lớn của Ngụy Trung Hiền, một bóng người tỏa ra khí tức kinh khủng từ hậu điện đi lên.

Trên người hắn tỏa ra khí phách đế vương hùng mạnh, vừa xuất hiện đã khiến vô số người phải quỳ lạy.

Ngay cả Chu Thánh cũng cảm nhận được sự áp chế từ linh hồn, một sự áp chế vô cùng mạnh mẽ, ép buộc ngươi phải quỳ xuống dập

đầu.

Chu Thánh chưa từng gặp qua người nào có uy áp mạnh mẽ đến thế.

Dường như tất cả mọi người trước mặt hắn đều phải quỳ xuống.

Thực lực của hắn có lẽ không mạnh lắm, nhưng luồng uy áp này tuyệt đối có thể trấn áp tất cả.

Đại vương bước ra, ngồi lên vương vị, văn võ bá quan quỳ rạp thành một mảng.

Chu Thánh gắng gượng chống đỡ, đầu gối hơi cong, chỉ thiếu một chút nữa là chạm đất.

Cơ thể hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển, cứ như muốn quỳ xuống.

"Người gác lăng, thấy bản vương còn không quỳ xuống!" Đại vương ngồi trên vương vị lên tiếng.

"Không ai có thể ép ta quỳ xuống!" Chu Thánh nghiến răng kiên trì, cố gắng kiểm soát cơ thể không nghe lời.

"Không ai có thể ép ngươi quỳ xuống?" Đại vương trên vương vị khẽ cười, nói: "Vậy Nhân Vương thì sao?" Lời này vừa dứt, Chu Thánh không còn khống chế được đầu gối nữa, quỳ một gối xuống đất.

Hắn đột ngột ngẩng đầu nhìn đại vương trên vương vị.

Chương 698

Đại vương trên vương vị mặc đế bào, trên đế bào điêu khắc non sông xã tắc, đầu đội thúc quan, dung mạo tuấn tú, ngũ quan rõ ràng, có để râu, khuôn mặt mỉm cười nhưng khí thế cực mạnh.

Hắn là Nhân Vương cuối cùng, cũng là Nhân Vương mạnh nhất, Thương vương Đế Tân Tử Thụ.

Kể từ sau hắn, các đời đế vương chỉ có thể tự xưng là Thiên Tử, không bao giờ dám tự xưng là Nhân Vương nữa.

Chu Thánh cuối cùng cũng hiểu vì sao cơ thể mình không nghe theo sự điều khiển, bởi vì người ngồi trên kia chính là Nhân Vương!

Hắn vạn lần không ngờ, Nhân Vương Đế Tân lại ở Ngạ Quỷ Đạo, hơn nữa còn thống lĩnh tất cả ác quỷ.

Chuyện này thật khó tin.

"Phàm là người, đều là tử dân của bản vương, phàm là người, đều phải hành lễ quỳ bái với bản vương.

Ngươi không quỳ, vậy ngươi không phải là người." Đế Tân mở miệng nói.

"Thật không ngờ, ngươi lại ở Ngạ Quỷ Đạo." Chu Thánh nói.

Đế Tân nhìn Chu Thánh, nói: "Đúng vậy, thành làm vua thua làm giặc.

Sau khi bản vương bị Võ Vương đánh bại, hắn đã đi cửa sau sắp xếp bản vương vào Ngạ Quỷ Đạo.

Nào ngờ, bản vương đi đến đâu cũng là Nhân Vương!" "Ở Ngạ Quỷ Đạo, cũng là hậu quả cho tội nghiệt của ngươi!" Chu Thánh nói.

“Tội nghiệt?” Đế Tân cười lạnh, nói: “Chẳng qua là Võ Vương cố ý bôi đen bản vương mà thôi.

Lịch sử do kẻ chiến thắng viết nên.

Ta nghe nói người đời đều gọi ta là Trụ Vương.” Ngạ Quỷ Đạo mỗi năm đều có ác quỷ mới vào, Đế Tân chỉ cần hỏi qua là biết hậu thế đánh giá mình thế nào.

“Nhưng ngươi, cuối cùng vẫn bại.” Chu Thánh lại nói.

“Ta bại, nhưng bản vương không sai.” Đế Tân trầm giọng nói.

“Khắp nơi chinh chiến khiến dân chúng lầm than, đó không sai sao?

Tham luyến mỹ sắc không màng triều chính, đó không sai sao?

Dùng hình phạt tàn khốc trừng phạt quốc dân, đó không sai sao?

Xây dựng Lộc Đài làm dân chúng khốn khổ, hao tổn của cải, đó không sai sao?” Chu Thánh chất vấn một tràng.

Đây đều là những chuyện có thật, Chu Thánh đã tìm hiểu từ chỗ Văn Vương.

“Bản vương tại vị, dốc lòng trị quốc, chinh chiến bốn phương mở rộng lãnh thổ An Lạc ta, sai ở đâu?” “Thân là Nhân Vương, ta tuy tham luyến mỹ sắc nhưng không quên triều chính, phát triển dân sinh, sai ở đâu?” “Xây Lộc Đài để thể hiện công lao của Đại Thương ta, dùng trọng hình để răn dạy lòng dân, sai ở đâu?” Đế Tân nói xong, cúi đầu nhìn Chu Thánh, trầm giọng: “Lịch sử mà ngươi biết, chỉ là lịch sử mà họ muốn ngươi biết.

Ngươi chưa từng trải qua thời đại đó, không biết lịch sử thật sự là như thế nào.” “Nếu ngươi không có một chút sai lầm nào, tại sao Tây Chu lại phản ngươi?” Chu Thánh hỏi thẳng vào vấn đề.

Trong lịch sử, phần lớn các cuộc tạo phản đều là do bị ép đến đường cùng, không sống nổi nữa mới phải làm phản.

Nếu Đế Tân không có một chút sai lầm nào, Tây Chu rảnh rỗi đến mức đi tạo phản hắn sao?

Hơn nữa, Tây Chu tấn công đến tận Triều Ca của Đại Thương, trên đường gần như không gặp phải trở ngại nào, gặp thành trì nào, tướng sĩ giữ thành đều chủ động cho qua.

Điều này cho thấy Tây Chu đã được lòng dân.

Lòng dân đồng lòng, núi Thái Sơn cũng dời được.

Nếu không phải Nhân Vương Đế Tân có lỗi, sao có thể mất lòng dân?

Đế Tân từ vương vị đứng dậy, chắp tay sau lưng đi đến trước mặt Chu Thánh.

"Bản vương là Nhân Vương, Nhân Vương sẽ không bao giờ sai!" Đế Tân lạnh lùng nói.

"Nhân Vương chỉ là thân phận, nhân dân có thể nâng ngươi lên cao, cũng có thể ném ngươi xuống thật mạnh!" Chu Thánh mở miệng nói.

Chu Thánh vừa nói vừa chống Trảm Ảnh Đao đứng dậy.

Nhân Vương, người dân kính trọng sùng bái hắn, hắn mới là vua.

Người dân chán ghét hắn, không thích hắn, thì hắn chẳng là gì cả.

Chu Thánh đứng dậy, nhìn thẳng vào Đế Tân, hai người ánh mắt đối nhau, mùi thuốc súng nồng nặc, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đế Tân hai mắt nheo lại, dường như sắp bùng phát.

“Nếu là trước đây, ngươi dám lớn tiếng nói chuyện với ta, ngươi đã chết rồi.” Đế Tân quay về vương vị ngồi xuống.

Hắn quả thực có sai, sai ở chỗ vì củng cố vương quyền, hắn đã thêm vào rất nhiều hình phạt nặng.

Sai ở chỗ vì mở rộng bờ cõi, hắn đã tăng thuế má.

Đế Tân có công cũng có tội, nhưng lịch sử sau này đã che lấp công lao của hắn, phóng đại tội lỗi của hắn.

Đến nỗi, hắn bị gọi là Trụ Vương.

Chu Thánh nghe vậy liền chỉ vào Đế Tân, nói: “Ta đến Ngạ Quỷ Đạo chỉ có một việc, dọn dẹp Ngạ Quỷ Đạo!” Hắn nói thẳng ra việc mình cần làm, đằng nào cuối cùng cũng sẽ giao chiến, hắn cũng không cần che giấu.

Cứ trực tiếp khai chiến là được.

Cả triều văn võ đều là gian thần, hắn không muốn ở lại nơi này nữa.

“Ngươi muốn dọn dẹp bản vương sao?” Đế Tân trầm giọng hỏi.

“Không sai.” Chu Thánh nói thẳng.

“Vậy ngươi cứ việc thử xem!” Đế Tân lớn tiếng nói, không hề sợ hãi.

Chu Thánh rút đao chém tới, nhưng lưỡi đao dừng lại trước mặt Đế Tân, không thể tiến thêm một bước.

“Bản vương là Nhân Vương, được khí vận nhân đạo che chở, ta nếu không muốn chết, ai có thể giết được ta?” Đế Tân ngạo nghễ nói.

Khi xưa hắn chết, cũng là chết do tự thiêu.

Bởi vì ngay cả Thiên Tử Võ Vương cũng không giết được hắn.

Nhưng nếu hắn không chết, sẽ bị Võ Vương giam cầm, chết trong đau đớn dằn vặt triền miên.

Vì vậy hắn không có lựa chọn nào khác, chắc chắn phải chết.

"Giết không được ngươi, nhưng ta có thể nhốt ngươi ở đây!" Chu Thánh đã không giết được Đế Tân, vậy thì giết hết tất cả ác quỷ trước.

Lưỡi đao của Chu Thánh xoay chuyển, một đao chém chết Tần Cối.

Tần Cối còn chưa kịp phản ứng đã bị Chu Thánh chém làm hai nửa.

"Giết!" Đế Tân lạnh lùng hô một tiếng, binh lính đã chuẩn bị sẵn bên ngoài xông vào.

Chúng mặc áo giáp, trông giống như quân đội chính quy, vũ khí cũng hoàn toàn giống nhau.

Đồng thời, chúng cũng là những ác quỷ được huấn luyện đặc biệt, thực lực tương đối mạnh.

Khi trận chiến nổ ra, tất cả ác quỷ trong thành đều lộ ra bản tính hoang dã, từng tên một trở nên vô cùng hung tàn, nhưng dưới sự áp chế của binh lính trong thành, chúng không dám bộc phát.

Lưu Ly nhìn thấy binh lính trên tường thành đang đi vào trong, cổng thành cũng đã đóng lại, liền biết Chu Thánh đã ra tay.

Nàng từ bên ngoài giết vào, tiếp ứng Chu Thánh.

Còn Chu Thánh ở trong hoàng cung, như vào chốn không người, đến một tên chết một tên, vô cùng dễ dàng.

Đã đánh quá nhiều trận đấu cấp cao, bây giờ đánh trận cấp thấp, khiến Chu Thánh có cảm giác như đang bắt nạt kẻ yếu.

“Nhanh lên, ăn hắn đi!” “Đại vương có lệnh, phàm ai làm bị thương Người gác lăng, thưởng ba ác quỷ!” Vô số binh lính điên cuồng tràn vào đại điện, các gian thần trong triều sợ bị thương đến mình, lần lượt lùi lại phía sau Đế Tân.

Mà những ác quỷ từ ngoài tràn vào thực lực chỉ ở mức bình thường, đối mặt với Chu Thánh mạnh mẽ, hiển nhiên là không đủ nhìn.

Chu Thánh vung đao loạn chém, không cần phòng thủ, cũng không cần cẩn thận, cứ tùy ý tấn công.

Đế Tân nhìn những ác quỷ tràn vào lần lượt bị Chu Thánh giết chết, mà Chu Thánh còn chưa dùng nhiều sức, không khỏi nhíu mày.

Với thực lực của Chu Thánh, có thêm bao nhiêu ác quỷ nữa cũng vô dụng, chỉ khiến cho binh lính ác quỷ của hắn ngày càng ít đi.

Đế Tân nghĩ đến đây, vung tay: “Tất cả các ngươi lui ra!” Thành lập một đội quân ác quỷ rất phiền phức, ác quỷ đều là những kẻ thập ác bất xá, muốn chúng ngoan ngoãn nghe lời rất khó.

Một khi tổn thất thì rất khó để gây dựng lại.

Binh lính ác quỷ toàn bộ rời đi, chúng cũng đã có chút sợ hãi Chu Thánh.

Ác quỷ chỉ là ác, những cảm xúc nên có vẫn sẽ có.

Khi đám ác quỷ lui ra, Nhân Vương Đế Tân từ bên cạnh vương vị rút ra một thanh cổ kiếm.

Chương 699

Đó là Nhân Vương Kiếm, được đúc từ máu của các Nhân Vương.

Đế Tân đi đến trước mặt Chu Thánh, vung kiếm chém tới, nhưng bị Chu Thánh đỡ được, tuy nhiên uy áp của Nhân Vương vẫn khiến Chu Thánh lùi lại mấy bước.

Chu Thánh giơ đao định phản kích, nhưng khi đao vừa giơ lên, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Đế Tân, hắn lại không thể chém xuống được.

Cơ thể của hắn dường như đang ngăn cản chính mình, không thể tấn công Nhân Vương.

"Chỉ cần là người, đều không thể tấn công bản vương!" Đế Tân vừa nói, vừa vung kiếm chém về phía Chu Thánh.

Chu Thánh định dùng đao đỡ, nhưng cơ thể hắn đột nhiên chậm lại.

Đế Tân nhanh chóng chém xuống, lưỡi kiếm trực tiếp đâm xuyên qua da thịt Chu Thánh, khiến hắn bị thương ngay lập tức, trên ngực có một vết sẹo lớn.

Nhưng áo giáp và áo ngoài của hắn lại không hề bị tổn hại.

Chu Thánh vội vàng lùi lại mấy bước để giữ khoảng cách với Đế Tân, hai ngón tay điểm mấy cái lên ngực mình, phong bế vết thương, ngăn máu chảy ra.

"Kiếm của ta, không giết thần, không chém quỷ, chỉ giết người!" Đế Tân chỉ kiếm vào Chu Thánh nói.

Nhân Vương Kiếm của Đế Tân và Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh là hai thái cực.

Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh trên có thể giết thần, dưới có thể chém quỷ, nhưng đối với người thì chỉ là một món vũ khí bình thường.

Nhân Vương Kiếm của Đế Tân chỉ có thể giết người, cho dù ngươi có bản lĩnh ngút trời, chỉ cần ngươi là người, Nhân Vương Kiếm của hắn đều có thể làm ngươi bị thương.

Đế Tân cầm kiếm tiến lại gần Chu Thánh, Chu Thánh lại cảm thấy uy áp Nhân Vương của Đế Tân đã suy yếu đi một chút.

Tuy rất nhỏ, nhưng vẫn bị Chu Thánh cảm nhận được.

Đế Tân tuy là Nhân Vương, nhưng hắn đã chết.

Nhân Vương đã chết tuy vẫn là Nhân Vương, nhưng khí vận của hắn từ đâu mà có?

Địa phủ và nhân gian là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, khí vận Nhân Vương của Đế Tân tuyệt đối không phải đến từ nhân gian, vậy thì chỉ có thể đến từ địa phủ.

Đến từ...

ác quỷ!

Chu Thánh nghĩ thông suốt, lập tức hiểu tại sao khí vận của Đế Tân lại suy giảm một chút.

Vừa rồi mình đã giết không ít binh lính ác quỷ, làm suy yếu một chút khí vận của Đế Tân.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh lập tức có cách giải quyết.

Hắn không đối đầu với Đế Tân, vì mình hoàn toàn không thể làm tổn thương hắn, tiếp tục đánh chỉ có mình chịu thiệt.

Đã có cách làm suy yếu hắn, tại sao không trực tiếp làm suy yếu hắn?

Chu Thánh xông ra khỏi đại điện, bên ngoài là tầng tầng lớp lớp binh lính ác quỷ bao vây.

Chúng thấy Chu Thánh ra, liền đồng loạt tấn công.

Nào ngờ, điều này lại hợp ý Chu Thánh.

Chu Thánh ngưng tụ khí vào lưỡi đao, khi đám ác quỷ xông lên, hắn vung một đao.

"Ong..." Ánh đao chói mắt lóe lên, vô số ác quỷ tan biến trong ánh đao.

Đế Tân thấy vậy, lớn tiếng hét: "Tất cả các ngươi lui ra ngoài!" Những ác quỷ ở đây không một tên nào là đối thủ của Người gác lăng, nếu để hắn giết hết, khí vận Nhân Vương của mình cũng sẽ không còn.

Ác quỷ lần lượt lui ra, nhưng số lượng quá đông, tốc độ lui quân rất chậm.

Chu Thánh với nguyên tắc giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu, không hề giữ lại sức mà ra tay toàn lực.

Mấy vạn binh lính ác quỷ, dưới sự tấn công toàn lực của Chu Thánh, đã tổn thất gần hai phần ba, chỉ còn một phần ba chạy thoát được.

Nhưng chút thương vong này, cùng lắm cũng chỉ làm suy yếu một phần trăm khí vận của Đế Tân.

Thành trì này rất nguy nga và rộng lớn, số ác quỷ sống ở đây không có một triệu cũng có tám mươi vạn.

Tất cả chúng đều là tử dân của Đế Tân, chúng cung cấp cho Đế Tân một luồng khí vận đủ mạnh.

Đế Tân đi đến trước mặt Chu Thánh, muốn một mình đối phó với

hắn.

Nhưng Chu Thánh không thèm để ý, trực tiếp đi giết ác quỷ ở đây.

Trong Ngạ Quỷ Đạo, không có con quỷ nào là vô tội, tất cả đều là ác quỷ tội ác tày trời, giết chúng Chu Thánh hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý.

Ánh mắt Đế Tân trầm xuống, hoàn toàn nổi giận.

Chu Thánh đang phá hoại nền tảng của hắn.

Đế Tân ném Nhân Vương Kiếm trong tay ra, còn mình thì đi lên đỉnh lầu của vương cung.

"Tử dân nghe lệnh ta, hợp lực chém Người gác lăng!" Đế Tân lớn tiếng tuyên bố, cư dân trong thành lần lượt quỳ xuống dập đầu.

Đế Tân và chúng có chung tầm nhìn, Chu Thánh xuất hiện ở đâu cũng sẽ bị phát hiện, sau đó bị Nhân Vương Kiếm tấn công.

Trong khi đó, Chu Thánh ở bên ngoài cảm nhận được Lưu Ly đã giết vào thành, liền truyền tin cho nàng.

"Lưu Ly, toàn lực giết ác quỷ, giết không hết cũng phải khiến chúng chạy khỏi thành!" Chu Thánh nói xong, liền ở bên ngoài hoàng cung liên tục qua lại giết ác quỷ.

Chỉ là hắn vừa lộ diện, sẽ bị Nhân Vương Kiếm khóa chặt truy tung, nên hắn chỉ có thể so tốc độ với Nhân Vương Kiếm.

Tốc độ chậm một chút, sẽ bị Nhân Vương Kiếm làm bị thương.

Đế Tân cảm nhận được tử dân của mình đang chết dần, lập tức đưa hai tay ra, Nhân Vương Kiếm trên trời trong nháy mắt phân thành chín.

Chín thanh Nhân Vương Kiếm xoay tròn trên không, chỉ cần Chu Thánh lộ diện, sẽ lập tức bị khóa chặt.

Hơn nữa, với chín thanh Nhân Vương Kiếm, Chu Thánh cũng không chạy thoát được.

Lúc này, Chu Thánh đang trốn trong một góc tối.

Thân là Người gác lăng, hắn có thể tránh được mọi ánh mắt trong đám đông.

"Chín thanh Nhân Vương Kiếm, Đế Tân ngươi cũng biết chơi thật." Chu Thánh lẩm bẩm.

"Nhanh, nhanh, đến cổng thành chi viện, đừng để cư dân nổi điên!" Binh lính ngoài cửa vội vã chạy đi chi viện.

Ở cổng thành chỉ có vài trăm binh lính giữ thành, hoàn toàn không phải là đối thủ của Lưu Ly.

Mà thực lực của ác quỷ ở đây đều khá yếu, Lưu Ly thấy một tên giết một tên, vô cùng dễ dàng.

Chu Thánh trong phòng nghe được lời của ác quỷ bên ngoài, liền xông ra, một đao giải quyết chúng.

Và khi hắn xuất hiện, Nhân Vương Kiếm lập tức khóa chặt hắn.

Chín thanh Nhân Vương Kiếm nhanh chóng hạ xuống, trong đó tám thanh vây quanh Chu Thánh, nhốt hắn lại, còn một thanh lơ lửng trên đầu hắn.

Đế Tân nhẹ nhàng nhảy một cái, đến trước mặt Chu Thánh.

"Ở trong thành của ta, ngươi còn muốn chạy?" Đế Tân lạnh lùng nói, bàn tay vẫy một cái, tám thanh Nhân Vương Kiếm đang nhốt Chu Thánh lập tức chĩa mũi kiếm vào hắn.

Đây là một thế cục chắc chắn chết.

Đế Tân nhìn chằm chằm Chu Thánh, nói: "Giết ngươi xong, ta sẽ thu phục vong hồn của ngươi!" "Dưới trướng ta, vừa hay thiếu một

viên mãnh tướng!" Đúng lúc Đế Tân định ra tay, từ cổng thành truyền đến một tiếng nổ lớn.

"Bùm!" Cổng thành.

Lưu Ly từ lúc vào đã đại khai sát giới, cây quạt lông vũ trong tay phe phẩy, mỗi một chiếc lông vũ rơi xuống đều lấy đi một mạng ác quỷ.

Ác quỷ trong thành sau khi bị Lưu Ly liên tục tàn sát, cái ác trong lòng hoàn toàn bị kích phát.

Chúng đã sống an nhàn trong thành quá lâu, cái ác trong lòng dần bị mài mòn.

Bây giờ, cùng với sự tàn sát của Lưu Ly, ác ý tiềm tàng trong lòng chúng đã bị kích phát.

Chúng trở nên điên cuồng vô cùng, tên nào tên nấy hung ác, hơn nữa còn tàn sát lẫn nhau, ăn thịt lẫn nhau.

Lưu Ly nhìn thành trì hỗn loạn, nhàn nhạt nói: "Dưới vẻ ngoài hào nhoáng, một khi xé bỏ lớp ngụy trang, sẽ trở nên hung ác hơn bao giờ hết." Trong thành hỗn loạn không chịu nổi, đúng lúc Lưu Ly định tiếp tục tàn sát, thì nghe thấy giọng của Chu Thánh.

"Để chúng chạy thoát, chẳng phải càng khó giết hơn sao?" Lưu Ly lẩm bẩm một câu, vừa dùng quạt lông vũ tru sát ác quỷ, vừa quay lại phía cổng thành.

Cổng thành rất lớn, nhưng hiện đang đóng, cho dù mở ra, e rằng ác quỷ cũng không chạy thoát được bao nhiêu.

"Thôi, phá luôn cho rồi." Lưu Ly thúc giục quạt lông vũ, trực tiếp oanh tạc cổng thành.

"Bùm!" Sau một tiếng nổ lớn, cửa thành đổ sập xuống, nhưng vẫn

chưa đủ.

Chương 700

Lưu Ly muốn phá luôn cả tường thành.

Nàng lại một lần nữa thúc giục quạt lông vũ, oanh tạc tường thành.

“Bùm!

Bùm!

Bùm!...” Cùng với từng tiếng nổ, tường thành đổ sập.

Lưu Ly cũng tiếp tục tru sát ác quỷ trong thành, và ra tay toàn lực.

Ác quỷ không muốn chết, liều mạng chạy ra ngoài.

Khi người ta tìm được đường thoát, sẽ tranh nhau chạy trốn, ác quỷ cũng vậy.

Ác quỷ liều mạng chạy trốn, sau khi thoát khỏi thành trì, chúng lần lượt khôi phục lại ác tính.

Ở trong thành, chúng bị Đế Tân áp chế, nhưng ra ngoài rồi, thì coi như được giải phóng hoàn toàn.

Lưu Ly không ngừng tiến sâu, xua đuổi thêm nhiều ác quỷ ra ngoài.

Còn ở trung tâm thành.

Cùng với việc ác quỷ chạy trốn và bị giết, khí vận của Đế Tân không ngừng suy giảm.

Tám thanh Nhân Vương Kiếm vây quanh Chu Thánh dần trở nên trong suốt.

Không có khí vận chống đỡ, Đế Tân không thể điều khiển Nhân

Vương Kiếm.

Chu Thánh nhân cơ hội này nhanh chóng thoát ra, Nhân Vương Kiếm trên đầu cũng rơi xuống, được Đế Tân nắm lại trong tay.

“Ngươi thua rồi.” Chu Thánh nói thẳng.

“Giết ngươi, những gì ta mất đi sẽ đoạt lại được!” Đế Tân vung kiếm tấn công Chu Thánh.

Còn Chu Thánh tuy vẫn không thể tấn công hắn, nhưng có thể đỡ được đòn tấn công của Đế Tân.

Thực lực của Đế Tân chỉ ở cấp bán thần, Chu Thánh rất dễ dàng đỡ được tất cả công thế của hắn.

Chỉ cần từ từ kéo dài thời gian, Đế Tân chắc chắn sẽ bại.

Ác quỷ chạy ngày càng nhiều, ở lại trong thành chúng chỉ có một con đường chết.

Chạy ra ngoài, còn có một tia hy vọng sống.

Các đại thần văn võ của Đế Tân cũng không rảnh rỗi, đi ngăn cản đám ác quỷ chạy trốn.

Tuy họ là gian thần, nhưng cũng hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, nếu Đế Tân không cản được Người gác lăng, họ cũng sẽ chết.

Để sống sót, họ không thể không hành động.

Nhưng họ đã gặp phải Lưu Ly đang từ ngoài giết vào.

Lưu Ly vung quạt lông vũ, coi họ như những ác quỷ tầm thường mà giết chết, không thèm nhìn lấy một cái.

Đến khi Lưu Ly đến bên cạnh Chu Thánh, thất bại của Đế Tân đã được định đoạt.

Gần một triệu dân trong thành, một phần ba ác quỷ đã bị tiêu diệt,

hai phần ba còn lại đã chạy gần hết.

Khí vận của Đế Tân đã giảm xuống mức thấp nhất.

Chu Thánh đã có thể tấn công hắn.

Đế Tân đỡ được vài đòn, Nhân Vương Kiếm trong tay đã bị Chu Thánh hất văng đi.

Không còn Nhân Vương Kiếm, Đế Tân không còn là đối thủ của Chu Thánh nữa.

"Đế Tân, ngươi lại bại một lần nữa." Chu Thánh nói thẳng.

Đế Tân nhắm mắt định thần, sau đó chỉnh lại y phục.

"Đế vương không chết dưới đao kiếm, ta nguyện tự thiêu." Đế Tân nói thẳng.

Thua, hắn nhận!

Nhưng hắn sẽ không chết dưới đao kiếm, đây là giới hạn cuối cùng của hắn, cũng là kết cục cuối cùng của một đế vương.

"Được." Chu Thánh cho hắn đủ thể diện, vì hắn là Đế Tân.

"Lấy ác quỷ làm củi, thiêu thân ta; lấy trời đất làm lửa, đốt cả đời ta!" Cùng với lời nói của Đế Tân kết thúc, những ác quỷ đã chạy thoát lần lượt dừng bước, sau đó như không thể kiểm soát, lại quay về thành, tụ tập bên cạnh Đế Tân.

"Cháy!" Theo một tiếng hô nhẹ của Đế Tân, vô số ác quỷ lần lượt bốc cháy, đây là linh hồn thiêu đốt.

Chúng muốn chạy, chúng không muốn chết, nhưng chúng không thể động đậy.

Khi Đế Tân cai quản chúng, chúng đã không còn đường thoát.

Cùng với ngọn lửa linh hồn bùng cháy dữ dội, Chu Thánh dẫn

Lưu Ly nhanh chóng rời đi, tránh bị ảnh hưởng.

Linh hồn ác quỷ thiêu đốt sẽ tạo ra nguồn ô nhiễm rất lớn, một khi nhiễm phải, bản thân sẽ trở nên hỉ nộ vô thường hơn, trong lòng tràn đầy ác ý.

Cả thành trì đều bùng lên ngọn lửa màu xanh u ám, Đế Tân ở trong ngọn lửa, không ngừng lớn mạnh.

Hắn đang hấp thụ sức mạnh linh hồn của ác quỷ, sức mạnh linh hồn sau khi thiêu đốt là sức mạnh thuần túy và mạnh mẽ nhất.

Hắn không phải muốn chết, hắn muốn thăng hoa đến cực điểm.

Hy sinh tất cả ác quỷ, để lớn mạnh bản thân.

Đây là sát chiêu cuối cùng của hắn, cũng là thủ đoạn cuối cùng hắn không muốn sử dụng.

Chu Thánh thấy khí vận của Đế Tân ngày càng lớn, lập tức nhận ra điều gì đó, vội vàng rút đao xông tới.

Đế Tân nhìn Chu Thánh cười lạnh, đưa ngón tay ngoắc ngoắc, trêu tức nói: "Ngươi qua đây đi!" Chu Thánh không vượt qua ngọn lửa linh hồn của ác quỷ, vì hắn không muốn bị ô nhiễm.

Nguồn ô nhiễm này rất lớn, ngay cả Luân Hồi Vương đến đây nhiễm phải cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Bởi vì bản tính con người vốn ác, ngọn lửa linh hồn ở đây sẽ khơi dậy ác ý trong lòng người ta, một loại ác ý không thể kìm nén.

Đế Tân đoán được Chu Thánh sẽ không qua, nên mới không chút kiêng dè hấp thụ sức mạnh linh hồn của ác quỷ.

Còn Chu Thánh, trực tiếp đứng bên ngoài chờ Đế Tân.

"Ta không qua, đợi ngươi hấp thụ xong ta sẽ giết ngươi." Chu Thánh nói thẳng.

Cho dù Đế Tân hấp thụ hết linh hồn của tất cả ác quỷ thì sao?

Hắn còn có thể mạnh hơn Luân Hồi Vương sao?

Chu Thánh có Diêm La Vương chống lưng, không hề lo lắng, cho dù mình đánh không lại, có thể gọi Luân Hồi Vương đến giúp.

"Đợi ta hấp thụ xong, không ai có thể giết ta!" Đế Tân kiêu ngạo nói.

"Ha." Chu Thánh khinh thường cười một tiếng.

Chỉ cần hắn không còn sự che chở của Nhân Vương, cho dù hắn thành thần, Chu Thánh cũng có thể chém hắn.

Trên Nhân Vương Kiếm của Đế Tân, có thêm một lớp màu đen, kiếm từ màu đỏ biến thành màu đen, trông càng thêm hắc ám.

Trang phục của Đế Tân cũng toàn bộ biến thành màu đen, còn tỏa ra hắc khí.

Mấy chục vạn ác quỷ thiêu đốt linh hồn mình mới tạo nên một Đế Tân.

Ngọn lửa linh hồn kéo dài rất lâu, khí tức của Đế Tân cũng tăng lên không ít, còn mãnh liệt hơn trước.

Nhưng Chu Thánh không bị khí thế của hắn ảnh hưởng, càng không quỳ xuống trước hắn.

Bởi vì lúc này Đế Tân, không còn là Nhân Vương!

Hắn chỉ là một Ác Quỷ Vương đã hấp thụ vô số sức mạnh linh hồn của ác quỷ mà thôi!

Nhưng ngay khoảnh khắc ngọn lửa linh hồn kết thúc, Chu Thánh vác đao đi vào.

Đế Tân cũng có phản ứng, đó là... chạy trốn!

Trong Ngạ Quỷ Đạo.

Đế Tân biết rõ không còn khí vận che chở, mình không phải là đối thủ của Người gác lăng, nên sau khi hấp thụ hết tất cả ác quỷ, hắn liền chạy ngay.

Chương 701

Chu Thánh cũng không sợ Đế Tân chạy, dù sao đây cũng là Ngạ Quỷ Đạo.

Luân Hồi Vương còn đã phong ấn lối vào, Đế Tân có chạy cũng chỉ có thể ở trong Ngạ Quỷ Đạo.

Mà cho dù hắn chạy ra ngoài Chu Thánh cũng không lo, bên ngoài là địa phủ, hắn chạy ra chỉ có bị vây công.

"Đi thôi, tìm Đế Tân." Chu Thánh dẫn Lưu Ly, theo dấu vết của Đế Tân mà tìm.

Ngạ Quỷ Đạo rất lớn, có nhiều nơi có thể trốn, nhưng khí tức của Đế Tân rất mạnh, chỉ cần đến gần là có thể phát hiện.

"Đế Tân thôn phệ ác quỷ sẽ không ngừng mạnh lên, chúng ta thật sự không đi ngăn cản sao?" Lưu Ly hỏi bên cạnh.

"Không cần quản hắn, ta không sợ hắn thành thần, chỉ sợ hắn có khí vận phòng thân." Đế Tân muốn thôn phệ bao nhiêu, Chu Thánh đều không quan tâm, thậm chí Đế Tân thôn phệ hết ác quỷ trong Ngạ Quỷ Đạo, đối với Chu Thánh còn tốt hơn, đỡ phải tự mình đi tìm ác quỷ.

"Cũng đúng." Lưu Ly gật đầu, cho dù Đế Tân thôn phệ hết tất cả ác quỷ, thực lực đạt đến cảnh giới thần cũng vô dụng, nàng và Chu Thánh đều có thể chém giết hắn.

Nhưng hắn có khí vận hộ thân thì khác, đế vương có khí vận hộ thân, hoàn toàn không thể tiếp cận.

Chỉ có giết hết những ác quỷ cung cấp khí vận cho hắn, mới có thể đánh bại hắn.

Đế Tân sau khi trốn thoát, cũng hiểu rõ tình thế của mình.

Ở Ngạ Quỷ Đạo, dù mình có trốn thế nào cũng vô dụng.

Ngạ Quỷ Đạo nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Người gác lăng tìm được mình chỉ là vấn đề thời gian.

Hắn chạy ra ngoài cũng vô dụng, bên ngoài chính là địa phủ, có Thập Điện Diêm La trấn giữ, hắn dù tự tin đến đâu, cũng không thể đấu lại Thập Điện Diêm La.

Đế Tân đã thu lại sự kiêu ngạo và tự tin của mình, trở nên cẩn thận.

Hắn biết rõ mình đã vào Ngạ Quỷ Đạo, cả đời này không có cơ hội trốn thoát.

Ra ngoài là Thập Điện Diêm La, không ra ngoài chỉ có thể ở Ngạ Quỷ Đạo bày mưu tính kế, tích lũy sức mạnh.

Hắn vốn định biến cả Ngạ Quỷ Đạo thành lãnh địa của mình, để ác quỷ cung cấp khí vận cho mình, như vậy, hắn sẽ có cơ hội đàm phán với địa phủ.

Chọn một nơi trong địa phủ làm lãnh địa của mình.

Hắn cũng đã làm như vậy, nhưng đáng tiếc mọi chuyện mới làm được một nửa, đã bị Người gác lăng ngăn cản.

Tuy nhiên, Đế Tân đã ở Ngạ Quỷ Đạo mấy nghìn năm, sự chuẩn bị không chỉ có thế.

Trong những năm tháng ở Ngạ Quỷ Đạo, hắn đã sớm nắm rõ nơi này.

Trong Ngạ Quỷ Đạo có gì, hắn đều biết rõ, và cũng đã tìm ra bí mật của Ngạ Quỷ Đạo.

Hắn trên đường thôn phệ ác quỷ, thực ra cũng là để làm Người

gác lăng lơ là cảnh giác, tạo cho Người gác lăng một ảo giác, rằng mình đang không ngừng thôn phệ ác quỷ để lớn mạnh.

Thực ra trong lòng hắn hiểu rõ, cho dù mình thôn phệ hết ác quỷ trong Ngạ Quỷ Đạo, mình cùng lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng tăng lên một chút thực lực, đối mặt với Người gác lăng vẫn không có sức phản kháng.

Trừ khi nắm được bí mật trong Ngạ Quỷ Đạo trong tay, hắn mới có hy vọng trốn thoát.

Chu Thánh rõ ràng không ngờ Đế Tân còn có hậu chiêu, nên tốc độ truy đuổi không nhanh.

Đế Tân chạy đến một cái giếng cạn, dừng bước, ngồi trên miệng giếng.

"Người gác lăng, Thập Điện Diêm La, các ngươi vạn lần không ngờ, mục đích ban đầu của Ngạ Quỷ Đạo, là để tịnh hóa ác ý trong lòng ác quỷ, để chúng được đầu thai lại, phải không?" Cái giếng này, trước đây sẽ phun ra thánh thủy, rửa sạch cái ác trong lòng ác quỷ, tịnh hóa chúng hoàn toàn.

Phàm là ác quỷ đã được tịnh hóa, đều sẽ trở nên rất lương thiện.

Nhưng để trừng phạt chúng, sau khi được rửa sạch cái ác, chúng sẽ phải làm súc sinh ba kiếp, sau đó mới có cơ hội làm người trở lại.

Dù sao vào luân hồi rồi, kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, không có bất kỳ liên hệ nào.

Không ai biết kiếp trước của mình là ai, kiếp trước cũng không biết kiếp sau của mình sẽ đầu thai thành thứ gì.

Không có bất kỳ liên hệ nào.

Ác quỷ thập ác bất xá, sau khi đầu thai thành ai, thì chính là người

đó, hoàn toàn không liên quan đến kiếp trước.

Ngạ Quỷ Đạo là nơi tịnh hóa ác quỷ, xóa bỏ ác ý trong lòng chúng, tịnh hóa linh hồn chúng, rửa sạch vết bẩn trên người chúng.

Nhưng Thập Điện Diêm La đều không biết ở đây có một cái giếng, họ cho rằng Ngạ Quỷ Đạo chỉ là nơi giam giữ ác quỷ.

Vì vậy, những ác quỷ đã được tịnh hóa, đều trở thành bữa ăn của những ác quỷ khác.

Mà cái giếng này bị ác quỷ phá hoại, hiệu quả lại thay đổi.

Ác quỷ bị cái giếng này ảnh hưởng, sẽ không biến thành người tốt, mà sẽ trở nên đầy ác ý.

Ban đầu Đế Tân chính là dựa vào cái giếng này, để bồi dưỡng nên phe cánh của mình.

Cái giếng này là mấu chốt trong Ngạ Quỷ Đạo, cũng là thứ hắn hoàn toàn nắm giữ.

Đế Tân ngồi trên miệng giếng không đi nữa, chờ Người gác lăng đến.

Không để hắn chờ lâu, Người gác lăng dẫn theo Lưu Ly đã đến.

"Không chạy nữa à?" Chu Thánh từ trên trời hạ xuống, bước trên cành cây khô đi đến trước mặt Đế Tân, nhìn cái giếng cạn dưới thân hắn.

"Ta không cần phải chạy nữa." Đế Tân cười nói.

"Chỗ dựa của ngươi, chính là cái giếng cạn dưới thân ngươi?" "Không sai." Đế Tân từ trên giếng cạn xuống, bàn tay khẽ vẫy, vô số hắc khí từ trong giếng cạn tuôn ra.

"Cái giếng này, vốn là nơi tẩy rửa linh hồn, nhưng bây giờ đã biến thành nơi tụ tập vạn ngàn ác ý." Đế Tân vừa nói, vô số ác ý tràn về

phía Chu Thánh.

Chu Thánh theo bản năng lùi lại, vì hắn cảm thấy ác ý này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến mình.

Nhưng xung quanh hắn toàn là hắc khí, không có đường lui.

Hắc vụ như một cái đầu lâu đáng sợ, trong nháy mắt bao trọn toàn thân hắn.

Hắc khí bám vào áo giáp của hắn, tiếp xúc với da thịt hắn.

"Lưu Ly, em đi trước đi." Chu Thánh quay đầu hét lên, giọng điệu rất mạnh.

"Nhưng mà..." "Cút!" Chu Thánh quát lớn.

Lưu Ly thấy vậy, đành phải rời đi trước, đi tìm Luân Hồi Vương.

Bởi vì nàng cũng đã tiếp xúc một ít, có thể cảm nhận được tâm tính của mình đã có một chút thay đổi nhỏ.

Hai người không thể cùng bị ô nhiễm, phải có một người rời đi.

Sau khi Lưu Ly đi, hắc vụ chỉ bao trọn một mình Chu Thánh.

Hắc vụ này là Đế Tân chuyên dùng để đối phó Chu Thánh, nên hắc vụ sẽ không tan đi khi Lưu Ly rời đi.

Ác ý trong lòng Chu Thánh ngày càng mạnh, hắn muốn giết tất cả mọi người.

"Khương Công, ngươi đáng chết, bắt ta gác lăng, một chút tin tức cũng không nói cho ta biết!" "Văn Vương ngươi đáng chết, một chút sức cũng không chịu bỏ ra!" "Hoàng Đế ngươi đáng chết, trục xuất chư thần nhưng không giết sạch!" "Đáng chết, các ngươi đều đáng chết, các ngươi đều phải chết!" Ác ý trong lòng Chu Thánh bùng phát toàn diện, bị hắc vụ ảnh hưởng đến cảm xúc, trong lòng chỉ còn lại ác ý, không còn gì khác.

“Đúng, chính là như vậy!” Đế Tân nhìn Chu Thánh bùng phát, hài lòng cười.

Hắn nhìn Chu Thánh đang hắc hóa, rất vui mừng.

Hắc vụ này, có thể khiến một người hoàn toàn hắc hóa, thấy cái gì cũng muốn giết!

“Kẻ đáng chết nhất, là ngươi!” Ánh mắt đỏ ngầu của Chu Thánh, nhìn chằm chằm Đế Tân trước mặt.

Tuy trong lòng hắn tràn đầy ác ý, nhưng vẫn còn lý trí.

Lý trí mách bảo hắn, kẻ đáng chết nhất là Đế Tân!

Đế Tân nhìn Chu Thánh căm ghét như kẻ thù, liền dang rộng hai tay.

“Muốn giết ta, vậy thì đến đây!” Chu Thánh không nói hai lời, vung đao chém tới, Đế Tân cũng không đứng yên cho Chu Thánh giết, mà phản kích, nhưng không còn khí vận hộ thân, làm sao có thể đỡ được Chu Thánh, bị hắn một đao đánh bay đi.

Đế Tân lại từ dưới đất đứng dậy, nhưng vừa đứng vững Chu Thánh đã xông tới một cước đá ngã hắn, Trảm Ảnh Đao trong tay trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể hắn.

Chu Thánh đã hắc hóa dốc toàn lực, Đế Tân dù có phòng bị, sao có thể chống đỡ được?

“A a, ta sẽ ở lại trong lòng ngươi, không ngừng nuôi dưỡng ác ý của ngươi!” Đế Tân cười nói xong, đưa ngón tay chạm vào ngực Chu Thánh.

Chu Thánh vung ngang đao, trực tiếp chém nát Đế Tân.

Giết Đế Tân xong hắn vẫn thấy chưa hả giận, lại moi trái tim đang đập của Đế Tân ra.

Vì Đế Tân là ác quỷ, hắn không có nhục thân, cơ thể cũng là linh hồn thể, trái tim tự nhiên cũng là linh hồn thể.

Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp ăn luôn trái tim của Đế Tân, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn.

Chương 702

Mà thân thể linh hồn của Đế Tân, cũng theo sự biến mất của trái tim mà biến mất, nhưng cơ thể hắn hóa thành hắc vụ, thông qua tiếp xúc với da thịt Chu Thánh, tiến vào cơ thể hắn.

Đế Tân vừa chết, ác ý trong lòng Chu Thánh càng mạnh hơn.

Hắn cảm thấy, tất cả trên thế giới này đều đáng chết!

Chỉ cần bọn họ đều chết hết, thế giới sẽ vĩnh viễn hòa bình, không có nhiều phiền não, cũng không có ân oán.

Khi ác ý trong lòng người ta bị phóng đại không ngừng, chuyện gì cũng làm ra được.

Huống chi nơi đây còn tụ tập ác ý trong lòng của tất cả ác quỷ.

Khi trong lòng một người chỉ có ác ý mà không có cảm xúc nào khác, người đó thật đáng sợ.

Chu Thánh tuy vẫn còn lý trí, nhưng lý trí đã bị ác ý trong lòng áp chế.

"Chết, tất cả đều phải chết!" Chu Thánh bay vút lên trời, ở Ngạ Quỷ Đạo nhìn thấy thứ gì đang động đậy, đều sẽ một đao chém xuống.

Mặc kệ đó là thứ gì.

Hắn đã hoàn toàn hắc hóa, lúc này như một tôn Cái Thế Ma Vương, trong lòng chỉ có ác ý và ý nghĩ giết chóc tất cả.

Cửa Ngạ Quỷ Đạo.

Lưu Ly đến nơi, phát hiện Ngạ Quỷ Đạo vẫn bị phong ấn, lập tức cảm thấy cạn lời.

Không cần nghĩ, Ngạ Quỷ Đạo này chắc chắn là do Luân Hồi Vương phong ấn.

Vốn đã nhiễm một chút hắc vụ, nàng nhìn Ngạ Quỷ Đạo bị phong ấn, liền chửi ầm lên: "Luân Hồi Vương, ngươi cút ra đây cho lão nương!" "Lão già không biết xấu hổ, tự mình không phái âm binh vào dọn dẹp, lại mặt dày đi tìm chúng ta!" "Sợ chúng ta làm việc không nỗ lực, còn phong ấn cả Ngạ Quỷ Đạo, ngươi có cần mặt mũi không?" "Cho ngươi ba giây, mau giải phong ấn cho ta, nếu không đừng trách lão nương phá nát Ngạ Quỷ Đạo của ngươi!" Lưu Ly chỉ vào Ngạ Quỷ Đạo chửi bới, rất thô lỗ.

Chủ yếu là do bị ảnh hưởng, nếu không nàng sẽ không chửi nửa ngày, mà trực tiếp tấn công phong ấn.

Ngoài Lục Đạo Luân Hồi.

Luân Hồi Vương đang nằm xem nhân sinh đột nhiên hắt xì một cái.

"Hắt xì!" Luân Hồi Vương đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Ngạ Quỷ Đạo.

"Có người chửi ta?" Hắn có thể cảm nhận được, có người đang chửi mình, mà còn chửi rất khó nghe.

Nhìn khắp cả địa phủ, kẻ dám chửi hắn cũng chỉ có Người gác lăng và Lưu Ly, vì họ không thuộc quyền quản lý của hắn, và có gan chửi sau lưng hắn.

"Chẳng lẽ có chuyện?" Luân Hồi Vương đi đến trước Ngạ Quỷ Đạo, vẫy tay giải phong ấn.

Phong ấn vừa giải, Lưu Ly đã chửi bới đi ra, dù thấy Luân Hồi Vương, nàng vẫn tiếp tục chửi.

"Không phải, ngươi có ác ý lớn với ta như vậy làm gì?

Chẳng lẽ có chuyện?" Luân Hồi Vương khó hiểu hỏi một câu.

Lưu Ly trừng mắt nhìn Luân Hồi Vương, chỉ vào hắn mắng: "Bị ngươi hại rồi, ngươi là Luân Hồi Vương, mà ngay cả tình hình trong Ngạ Quỷ Đạo cũng không biết sao?" "Trong Ngạ Quỷ Đạo có một loại thánh thủy tịnh hóa ác quỷ, vì ngươi không thèm quan tâm, thánh thủy bị ô nhiễm, biến thành nguồn gốc của ác ý." "Ngươi làm Luân Hồi Vương kiểu gì vậy?

Tình hình trong Ngạ Quỷ Đạo ngươi cũng không biết?" "Ngạ Quỷ Đạo vốn không phải nơi giam giữ ác quỷ, mà là nơi tịnh hóa ác quỷ, cho chúng cơ hội đầu thai lại." Luân Hồi Vương trong tiếng chửi rủa của Lưu Ly, đã nghe ra tình hình bên trong.

"Hóa ra đây mới là Ngạ Quỷ Đạo." Luân Hồi Vương hiểu rồi.

Mà Lưu Ly có ác ý lớn với mình như vậy, có thể là đã nhiễm một ít.

Còn Chu Thánh...

"Chết tiệt, phiền phức lớn rồi." Lưu Ly chỉ nhiễm một chút đã đầy ác ý, Chu Thánh còn ở trong đó, sẽ biến thành cái dạng gì?

Luân Hồi Vương vẫy tay, lại một lần nữa phong bế Ngạ Quỷ Đạo.

Lưu Ly thấy vậy, đang định chửi ầm lên, Luân Hồi Vương đã trực tiếp đưa nàng vào Thiên Đạo.

"Tây Vương Mẫu, xin người nghĩ cách trục xuất ác ý trong cơ thể Lưu Ly!" Ác ý Lưu Ly nhiễm không nhiều, rất dễ trục xuất.

Chu Thánh thì phiền phức rồi.

Hắn thực lực lại mạnh, một khi gây loạn, cả địa phủ cũng không chịu nổi.

“Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện nghe lệnh!” “Có!” Hắc Bạch Vô Thường và Ngưu Đầu Mã Diện lập tức xuất hiện.

“Hắc Bạch Vô Thường, hai người các ngươi đến nhân gian gọi Kỳ Lân tới, cứ nói Người gác lăng có chuyện.” “Ngưu Đầu Mã Diện, tổ chức một triệu âm binh địa phủ, lập đại trận áp chế, ngay ngoài Ngạ Quỷ Đạo!” “Ngoài ra, trừ Diêm La Vương và Ngũ Quan Vương, gọi hết các Diêm Vương còn lại tới!” Luân Hồi Vương ra một loạt mệnh lệnh.

“Tuân mệnh!” Hắc Bạch Vô Thường lập tức đến nhân gian, Ngưu Đầu Mã Diện cũng vội vàng đi thông báo.

“Người gác lăng hắc hóa, đau đầu thật.” Luân Hồi Vương cũng không chắc mình có thể áp chế được Chu Thánh, chỉ có thể chuẩn bị chu toàn.

Chủ yếu là thủ đoạn của Người gác lăng quá nhiều, hơi bất cẩn một chút cả địa phủ đều bị hắn san phẳng.

Sau khi mệnh lệnh được ban ra, vô số âm binh được triệu tập đến, bảy mươi hai âm ty toàn bộ xuất động.

Địa phủ hiện tại chỉ có bảy vị Diêm La, Diêm La Vương phải xử lý công vụ, Ngũ Quan Vương phải trông chừng địa ngục, bốn vị còn lại vốn cũng có việc, bây giờ không thể không đến.

Luân Hồi Vương đã ban bố mệnh lệnh khẩn cấp, cho thấy sự việc rất nghiêm trọng.

Sau khi Hắc Bạch Vô Thường ra ngoài, trước tiên tìm đến Đường Nguyên Minh, nhờ ông ta giúp tìm Kỳ Lân.

Kỳ Lân từ sau khi ám sát thần linh, vẫn chưa trở về, Hắc Bạch Vô Thường cũng không tìm được hắn ở đâu, chỉ có thể nhờ Đường Nguyên Minh giúp tìm.

Đường Nguyên Minh biết là Chu Thánh có chuyện, lập tức điều động toàn bộ sức mạnh của An Lạc để tìm Người giữ mộ Kỳ Lân.

Còn ở địa phủ, một triệu âm binh tập hợp bố trí đại trận áp chế, năm vị Diêm La đứng ở trung tâm trận pháp chờ Người gác lăng từ Ngạ Quỷ Đạo ra.

"Lần này phiền phức lớn rồi, không trục xuất được ác ý của Người gác lăng, hắn sẽ trở nên rất khó đối phó." Đô Thị Vương xoa trán nói.

"Ta biết, nhưng ai ngờ được, trong Ngạ Quỷ Đạo lại có thánh thủy." Luân Hồi Vương cũng rất bất lực.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm, cười khổ nói: "Nương nương ơi, sao người không nói sớm." Hắn tuy quản lý Lục Đạo Luân Hồi, nhưng có một số tình huống hắn cũng không biết.

Luân Hồi Vương đi về phía Ngạ Quỷ Đạo, muốn dùng quyền hạn của mình để xem tình hình bên trong.

Nhưng vừa đến gần, một tiếng nổ lớn vang lên.

"Bùm!" Một tiếng nổ, phong ấn do Luân Hồi Vương thiết lập lập tức nứt ra.

Luân Hồi Vương: "..." "Bùm!

Bùm!

Bùm!" Một loạt tiếng nổ vang lên, phong ấn do Luân Hồi Vương bố trí toàn bộ bị phá hủy.

Chu Thánh toàn thân hắc vụ, sát khí đằng đằng, vác Trảm Ảnh Đao đi ra.

Lúc này Chu Thánh ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, ác ý tràn trề.

Chu Thánh nhìn vô số âm binh, và năm tôn Diêm Vương, nói

thẳng: “Hoặc là trấn áp ta, hoặc là bị ta giết!” Tuy hắn bị ác ý bao bọc, nhưng cũng biết rõ mình đang làm gì.

Hắn chỉ không kiểm soát được cái ác trong lòng, chứ không phải mất hết lý trí, trở thành con rối của ác ý.

“Giết!

Giết!

Giết!” “Giết ra ngoài!

Từ địa phủ giết ra ngoài!” Trong lòng Chu Thánh, luôn có một giọng nói thúc giục hắn.

Chu Thánh bị giọng nói trong lòng kích phát ác ý, ngẩng đầu nhìn Luân Hồi Vương.

Muốn trị bệnh phải dùng thuốc mạnh, Chu Thánh nhìn Luân Hồi Vương, chính là muốn ông ta ngăn cản mình.

“Trấn!” Luân Hồi Vương vẫy tay, một triệu âm binh lập tức trấn áp xuống.

Áp lực kinh hoàng khiến Chu Thánh phải cúi người, tay chống vào chuôi đao, cơ thể không thể đứng thẳng.

“Phong!” Năm vị Diêm La hợp lực, trực tiếp phong ấn toàn thân Chu Thánh, phong ấn cả linh hồn.

“Người gác lăng, ngươi ngoan ngoãn cho ta một chút đi.” Luân Hồi Vương từ trên trời hạ xuống, đi đến trước mặt Chu Thánh.

Chu Thánh đầy ác ý nhìn Luân Hồi Vương, nhưng linh hồn của mình bị phong ấn, đến nỗi cơ thể cũng không thể động đậy.

Luân Hồi Vương vẫn cảm thấy chưa đủ an toàn, lại lấy ra Câu Hồn Tác quấn chặt Chu Thánh, còn phong ấn riêng cả thanh đao của hắn.

Luân Hồi Vương đã phát huy sự cẩn thận đến cực điểm, không còn cách nào khác, đối mặt là Chu Thánh, nếu không cẩn thận một chút, có thể bị Người gác lăng lật tung cả địa phủ.

“Bốn người các ngươi không được động, tiếp tục phong ấn cho Người gác lăng, không được có chút lỏng lẻo nào.” Luân Hồi Vương dặn dò bốn vị Diêm Vương xong, vẫn cảm thấy chưa đủ an toàn, lại lấy ra một tờ giấy vàng, dâng lên cho Nương Nương. "Nương nương, Người gác lăng bị ác ý quấn thân, nếu ta không áp chế được hắn, xin người ra tay!" Luân Hồi Vương nói xong, đốt tờ giấy vàng.

Chương 703

Có Nương Nương chống lưng, Luân Hồi Vương mới hơi thả lỏng một chút.

Hắn lại nhìn về phía Người gác lăng, lại phát hiện hắn vô cùng bình tĩnh, hắc vụ trên người hắn đang lan ra, che khuất hoàn toàn hắn.

"ĐM!" Luân Hồi Vương chửi một tiếng, lấy ra cối xay đá.

"Mượn lực lượng Lục Đạo, định trụ Người gác lăng!" Luân Hồi Vương trực tiếp dùng lực lượng Lục Đạo Luân Hồi để định trụ Người gác lăng.

Hắn sợ Người gác lăng chạy mất.

Lực lượng Lục Đạo tuôn xuống, rất nhanh đã định trụ được Chu Thánh đang muốn thoát ra.

"Ngươi thủ đoạn thật nhiều, một triệu âm binh và năm vị Diêm La cũng không trấn được ngươi." Luân Hồi Vương có chút may mắn.

May mắn là mình đã chuẩn bị đầy đủ, nếu không thật sự để Người gác lăng thoát ra.

Người gác lăng nhìn Luân Hồi Vương cười lạnh, nói: "Ta nếu muốn chạy, các ngươi không nhốt được ta!" Chu Thánh đã nhiều lần rơi vào tình thế khó khăn, không có ngoại lệ nào là không thoát ra được.

Lần này cũng không ngoại lệ, tuy bị nhốt, nhưng hắn vẫn có thủ đoạn để trốn thoát.

Luân Hồi Vương ánh mắt ngưng lại, lực lượng Lục Đạo trong tay hội tụ, đột ngột truyền vào cơ thể Chu Thánh, phong bế tất cả của Chu Thánh, bao gồm cả ý thức.

“Ta xem ngươi còn chạy thế nào!” Luân Hồi Vương khóa chặt Chu Thánh, chính là để ngăn hắn trốn thoát.

“Từ bây giờ, tất cả đều phải tập trung tinh thần, một cơn gió cũng không được để lọt vào!” Luân Hồi Vương quay đầu ra lệnh, mình cũng ngồi xếp bằng trên không giám sát Chu Thánh. ...Trong sa mạc, dưới một thần tích.

Người giữ mộ Kỳ Lân vừa chém giết một vị thần linh vừa mới hồi sinh, lúc này vừa từ trong thần tích đi ra.

Tín đồ của thần linh bên ngoài thần tích nhìn thấy người đi ra là Người giữ mộ, sợ đến mức co rúm lại.

“Thần... thần chết rồi...” Chúng vô cùng hoảng sợ, sợ hãi chạy tán loạn.

Người giữ mộ cũng không đuổi theo chúng, mà ngẩng đầu nhìn về phía An Lạc.

Một cơn gió nhẹ vừa hay từ phía đông thổi tới.

Người giữ mộ nhắm mắt cảm nhận kỹ, từ trong gió hắn nghe thấy tiếng Người gác lăng.

“Có chuyện?” Người giữ mộ nhảy một cái, cơ thể hóa thành Kỳ Lân, chân đạp mây lành quay về An Lạc. ...Trong thế giới Sơn Hải.

Sau khi Lưu Ly vào, được Tây Vương Mẫu đưa về trường thành.

Chư thần đều đã có phong địa của mình, chỉ còn lại Tây Vương Mẫu và Khương Công trấn giữ trường thành.

Tây Vương Mẫu sau khi nhìn thấy hắc khí trong cơ thể Lưu Ly, liền đưa nàng vào một ao nước, đây là thánh trì của bà.

Lưu Ly ngồi trên một đóa sen ở giữa thánh trì, hắc khí trên người bay ra, bị Tây Vương Mẫu một tay bắt lấy.

“Ác ý trong Ngạ Quỷ Đạo?” Tây Vương Mẫu hơi nhíu mày, điều động nước thánh trì, rửa sạch toàn bộ ác ý trong cơ thể Lưu Ly.

“Lưu Ly, ngươi có từng đến Ngạ Quỷ Đạo?” Tây Vương Mẫu hỏi.

“Có, Chu Thánh bị vạn ngàn ác ý bao bọc, ta chỉ hấp thu một chút.” Lưu Ly giải thích.

Tây Vương Mẫu nhìn đám hắc khí trong tay, chỉ một chút này cũng có thể ảnh hưởng đến tâm thái của một người, nếu bị vạn ngàn ác ý bao bọc, e rằng sẽ hoàn toàn hắc hóa.

“Khương Công.” Tây Vương Mẫu gọi một tiếng, Khương Công lập tức đến.

Tây Vương Mẫu không giải thích, trực tiếp đưa ác ý cho Khương Công.

Khương Công nhìn một cái, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Chu Thánh bị thứ này ô nhiễm?” Khương Công nhìn Lưu Ly.

“Ừm.” Lưu Ly gật đầu.

Khương Công nghe vậy, không khỏi nhìn Tây Vương Mẫu, hỏi: “Có cách nào tẩy trừ cho Chu Thánh không?” Tây Vương Mẫu lắc đầu, nói thẳng: “Ác ý ảnh hưởng đến tâm và cảm xúc của một người, Lưu Ly nhiễm không nhiều, ác ý chưa hoàn toàn nhập tâm, ta có thể dùng thánh trì giúp nàng rửa sạch, nhưng Chu Thánh thì không chắc.” Khương Công nghe lời Tây Vương Mẫu, cũng hiểu ý bà.

“Vậy đến địa phủ xem sao, Chu Thánh một khi nổi điên, rất khó trấn áp.” Khương Công nói, trong tay xuất hiện Thủ Lăng Cổ Lâu.

Khi cần thiết, ông ta sẽ mượn sức mạnh của bảy mạch Người gác lăng để trấn áp Chu Thánh.

Bây giờ Chu Thánh đã trưởng thành, thực lực còn mạnh hơn cả ông ta, ông ta không dám nói mình có thể trấn áp được Chu Thánh.

Tây Vương Mẫu và Khương Công hai người, dẫn Lưu Ly từ Thiên Đạo vào địa phủ.

Tuy nói Thiên Đạo là một chiều, không thể từ trong ra ngoài, nhưng thời kỳ đặc biệt, xử lý đặc biệt.

Sau khi Tây Vương Mẫu và những người khác ra ngoài, nhìn thấy Chu Thánh bị trấn áp tầng tầng lớp lớp.

Chu Thánh bị khóa chặt hoàn toàn, từng lớp phong ấn đè lên người hắn.

Với nhiều phong ấn và trấn áp như vậy, đừng nói Chu Thánh, cho dù tất cả thần linh đến cũng không chạy thoát được.

Nhưng Tây Vương Mẫu và Khương Công lại cảm thấy vẫn chưa đủ, thậm chí còn có chút thiếu.

Dù sao người hắc hóa là Chu Thánh, hắn một khi nổi loạn, ảnh hưởng gây ra sẽ vô cùng lớn.

Khi mọi người không chú ý, một luồng hắc khí len lỏi ra ngoài.

Hắc Bạch Vô Thường ở gần nhất lập tức bị nhiễm, hai người họ đứng gần, để kiểm soát Câu Hồn Tác.

Cùng với hắc vụ xâm nhập vào cơ thể họ, cơ thể hai người họ khẽ run lên.

"Không ổn!" Luân Hồi Vương nhìn thấy Câu Hồn Tác hơi động, lập tức nhận ra có điều không đúng.

Nhưng vẫn không kịp, Hắc Bạch Vô Thường đã trực tiếp rút lại Câu Hồn Tác, Trảm Ảnh Đao bị phong ấn cũng phá vỡ phong ấn, bay ra ngoài.

Chu Thánh tuy không động, nhưng hắn lại có thể khống chế tất cả.

Trảm Ảnh Đao vung lên, đánh tan từng âm binh, cơ thể Chu Thánh từ từ đứng thẳng dậy.

Luân Hồi Vương thấy vậy, lập tức dùng cối xay đá trong tay để chống lại Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh, Khương Công và Tây Vương Mẫu cũng đồng thời ra tay, trấn áp Chu Thánh.

Lưu Ly tự nhiên cũng không để Chu Thánh nổi điên, nàng cũng trợ giúp Tây Vương Mẫu ra tay, phong trấn Chu Thánh.

Lúc này Chu Thánh tuy ngay cả ý thức cũng bị phong ấn, nhưng trong lòng hắn vẫn có một giọng nói đang điều khiển hắn.

"He he he he, cơ thể này của ngươi bí mật thật không ít, bọn họ phong ấn linh hồn và ý thức của ngươi, vừa hay để ta nhập chủ vào cơ thể ngươi!" Giọng của Đế Tân vang lên trong lòng Chu Thánh.

Hắn đã chết, nhưng hắn đã bám vào người Chu Thánh, linh hồn trở thành ác ý tiến vào lòng Chu Thánh.

Hắn đã thôn phệ quá nhiều ác quỷ, trở thành bản nguyên của ác ý.

Vốn dĩ hắn định sau này tìm cơ hội từ từ khống chế Chu Thánh để tái tạo lại cơ thể cho mình, nhưng bây giờ Chu Thánh bị Diêm La hoàn toàn phong bế, cơ thể của hắn chính là cơ thể tốt nhất.

Chu Thánh bị phong, Đế Tân nhân cơ hội này đoạt lấy quyền khống chế.

Đúng lúc Khương Công và Tây Vương Mẫu ra tay, Chu Thánh do Đế Tân khống chế đột ngột ngẩng đầu.

Chu Thánh vung tay, Trảm Ảnh Đao lập tức bay vào tay hắn.

Nhìn Chu Thánh tỉnh lại, Luân Hồi Vương và bốn vị Diêm La đều kinh ngạc.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Ngươi rõ ràng đã bị chúng ta phong ấn, sao có thể tỉnh lại!” Họ biết rõ, linh hồn một khi bị phong ấn, căn bản không thể thoát ra.

Hơn nữa họ còn phong ấn cả ý thức của Chu Thánh, Chu Thánh dù có bản lĩnh nghịch thiên, cũng không thể tỉnh lại nhanh như vậy.

“Một đám ngốc, không có gì là không thể!” Chu Thánh nói, vung một đao, ánh đao mãnh liệt lập tức đánh tan toàn bộ âm binh đang thiết lập trận pháp, cơ thể hắn hoàn toàn mất đi lực áp chế, linh hồn cũng được giải thoát.

Cấm chế mà năm vị Diêm La đặt trên người hắn cũng là nhằm vào linh hồn Chu Thánh, không liên quan gì đến hắn, Đế Tân.

“Chu Thánh!” Lưu Ly xông tới gọi một tiếng.

Nhưng Chu Thánh do Đế Tân khống chế vung một đao, trực tiếp đánh bay Lưu Ly.

Lưu Ly tin tưởng Chu Thánh một trăm phần trăm, dù hắn bị ác ý ô nhiễm cũng sẽ không làm tổn thương mình, nên không hề phòng bị, một đòn này trực tiếp khiến nàng hộc máu.

Tây Vương Mẫu vẫy tay đưa Lưu Ly đến bên mình, giúp nàng chữa thương.

“Người gác lăng đã thần trí không rõ, tuyệt đối không được đến gần.” Luân Hồi Vương nhắc nhở một câu.

“Không, hắn không phải Người gác lăng, hắn không phải Chu Thánh.” Lưu Ly có thể cảm nhận được một cách nhạy bén, người trước mắt không phải là Chu Thánh.

Chương 704

Những người khác nghe vậy, lập tức sững sờ.

“Không sai, ta quả thực không phải Chu Thánh.” Đế Tân mở miệng nói, hắn đổi thành giọng của mình, không tiếp tục ngụy trang nữa.

“Đế Tân!” Sắc mặt Lưu Ly trầm xuống, nhận ra giọng nói này là của ai.

“Ác Quỷ Vương Đế Tân, tại sao ngươi lại chiếm cứ cơ thể của Chu Thánh?” Luân Hồi Vương có chút không hiểu.

Thân là chủ của Lục Đạo Luân Hồi, Luân Hồi Vương biết về Đế Tân trong Ngạ Quỷ Đạo.

“Tại sao ư?

Bởi vì ta chính là bản nguyên của ác ý!” Đế Tân cười lạnh nói.

Đế Tân nói xong, điều khiển cơ thể Chu Thánh định xông ra.

Nhưng Luân Hồi Vương cũng không phải dạng vừa, cối xay đá từ trên trời rơi xuống, trực tiếp trấn áp hắn.

Bốn vị Diêm La lần lượt thi triển pháp thuật, từ hư không bay ra bốn sợi xích sắt đen kịt, trói chặt Chu Thánh.

“Lôi Chấn Tử!” Khương Công gọi một tiếng, Lôi Chấn Tử từ Thủ Lăng Cổ Lâu xuất hiện, giáng thiên lôi, đánh vào người Chu Thánh.

Cơ thể Chu Thánh lôi quang nổ vang, lửa cháy ngút trời.

“Có hơi ác quá không?” Lưu Ly có chút không nỡ nhìn, dù sao đó cũng là nhục thân của Chu Thánh.

“Yên tâm đi, nhục thân của Chu Thánh vô cùng mạnh mẽ, những đòn tấn công này không làm hắn bị thương được đâu.” Tây Vương Mẫu an ủi một câu.

Chu Thánh là người đã trải qua sinh tử, những tổn thương này không làm gì được hắn.

Sự thật cũng đúng như vậy, dưới những đòn tấn công liên tục, Chu Thánh vẫn có thể đứng vững.

Ngay cả Đế Tân cũng không ngờ, cơ thể Chu Thánh lại chịu đòn đến vậy.

Đế Tân tấn công mọi người, nhưng Luân Hồi Vương vẫy tay, trực tiếp bắt Chu Thánh vào trong lỗ hổng của cối xay đá.

Cối xay đá của hắn chuyên dùng để nghiền thần hồn.

“A a Luân Hồi Vương, ta vốn không có linh hồn, ngươi nghiền diệt, cũng chỉ là linh hồn của Người gác lăng.” Đế Tân cười lạnh nói.

Khi hắn hóa thành nguồn gốc của ác ý, hắn đã từ bỏ linh hồn của mình.

Luân Hồi Vương nghe lời Đế Tân, không dám lơ là.

Một khi nghiền diệt thần hồn của Chu Thánh, thì phiền phức lớn rồi.

Đế Tân thấy Luân Hồi Vương không dám ra tay, quả quyết nhảy ra khỏi cối xay đá, dùng Trảm Ảnh Đao hất tung cối xay đá, chạy như điên.

Hắn muốn đi, không ai bắt được hắn!

“Gầm!” Một tiếng gầm từ trên trời truyền đến, ngay sau đó Ngũ Hành Kỳ Lân đạp mây lành đến, từ trên trời rơi xuống, đạp lên người Chu Thánh.

Hắn đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra, Chu Thánh bị khống chế, những người khác đều đang ngăn cản Chu Thánh.

"Tốt quá, cuối cùng ngươi cũng đến." Luân Hồi Vương nhìn Người giữ mộ đến, cuối cùng cũng yên tâm.

Ông ta qua đó, lập tức phong ấn nhục thân của Chu Thánh, năm vị Diêm La cũng dùng xích sắt khóa chặt.

Khương Công càng dùng sức mạnh của bảy mạch Người gác lăng, trói chặt Chu Thánh.

Tất cả mọi người, đều dùng đến bản lĩnh mạnh nhất của mình, định trụ nhục thân của Chu Thánh.

Trước đó họ cho rằng chỉ cần khống chế linh hồn Chu Thánh là được, bây giờ mới biết mấu chốt là cơ thể.

Đế Tân không thể điều khiển cơ thể Chu Thánh, nằm trên đất gào thét.

Kỳ Lân biến thành hình người, đi đến trước mặt Luân Hồi Vương hỏi: "Hắn sao lại biến thành như vậy?" "Bị ác ý ô nhiễm, cần thánh thủy trong Ngạ Quỷ Đạo để tẩy rửa." Luân Hồi Vương nói.

"Ta đi." Người giữ mộ không nói hai lời, liền đi về phía Ngạ Quỷ Đạo.

"Vô dụng, thánh thủy trong Ngạ Quỷ Đạo đã bị ô nhiễm rồi." Luân Hồi Vương lắc đầu.

"Hả?" Người giữ mộ nhìn thẳng vào Luân Hồi Vương.

"Chờ một chút, ta đã thỉnh giáo Nương Nương rồi." Luân Hồi Vương vừa nói xong, một đạo ý chỉ từ trên trời rơi xuống.

"Điều ngũ hành, nghịch âm dương, khả khai thánh tuyền." (Điều hòa ngũ hành, đảo ngược âm dương, có thể mở suối thánh.) Trên ý

chỉ, chỉ có mấy chữ này.

"Ngũ hành ta có thể." Người giữ mộ mở miệng nói, hắn vốn là Ngũ Hành Kỳ Lân, có thể điều động lực lượng ngũ hành.

"Đảo ngược âm dương, cái này có chút khó." Luân Hồi Vương trầm tư nói.

Ý nghĩa của câu này, ông ta thực ra vẫn chưa hiểu rõ.

Mọi người cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc câu này có ý nghĩa gì.

"Ta đến Ngạ Quỷ Đạo điều tra một chút." Người giữ mộ mở miệng nói.

"Ta cũng đi." Lưu Ly đứng ra.

Khương Công suy nghĩ một lát, từ tay Chu Thánh đoạt lấy Trảm Ảnh Đao, đưa cho Lưu Ly, và nói: "Thanh đao này nhận chủ, mà ngươi là người thân cận nhất của Chu Thánh, nó cũng nhận ngươi, trong đao này có chứa âm dương, nói không chừng có thể giúp ngươi." "Ừm." Lưu Ly gật đầu nhận lấy.

Đao của Chu Thánh, trong đó có một loại dược liệu là Hỗn Độn Châu, mà Hỗn Độn Châu lại có hạt châu của Người gác lăng hai mạch âm dương, là phù hợp nhất với câu "đảo ngược âm dương".

Còn Chu Thánh, để ngăn hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã bị Luân Hồi Vương trực tiếp giam lại.

Giam ở địa ngục.

Đợi dọn dẹp xong ác ý, vừa hay có thể để hắn xử lý địa ngục.

Đạo Ngạ Quỷ.

Nơi này gần như đã bị Chu Thánh san thành bình địa, tất cả ác quỷ đều chết không còn lại cả thi thể.

Dưới sự dẫn đường của Lưu Ly, hai người nhanh chóng đến bên bờ giếng cạn.

Bên trong vẫn còn những làn sương đen lượn lờ, nhưng đã không thể gây ảnh hưởng gì đến hai người.

"Anh vào xem thử." Người Gác Lăng đeo mặt nạ, trực tiếp nhảy xuống giếng cạn.

Bề mặt cơ thể hắn có lực Ngũ Hành vận chuyển, giúp hắn xua tan sương đen.

Không gian dưới giếng cạn rất lớn, hơn nữa cũng vô cùng sạch sẽ, không có chút mùi hôi thối nào.

Dù đã bị ác ý ô uế, nơi này vẫn có thể duy trì sự sạch sẽ không bị ảnh hưởng, đủ để thấy được năng lực của cái giếng này.

Người Gác Lăng tìm tòi hồi lâu, thấy được mạch nước, chỉ là mạch nước đã bị chặn lại.

Xung quanh mạch nước có một đàn tế Ngũ Hành, dường như là đàn tế để duy trì sự vận hành của mạch nước, chỉ là đàn tế sớm đã bị ác ý ô uế, mất đi tác dụng.

Người Gác Lăng đặt năm ngón tay lên đàn tế Ngũ Hành, mỗi ngón tay đều có một luồng sức mạnh tuôn ra.

Lực Ngũ Hành rót vào trong đàn tế, đàn tế theo đó vận chuyển, nhưng vẫn không có suối thánh phun ra, còn cần có lực âm dương mới được.

Người Gác Lăng quay về đưa Lưu Ly xuống, để Lưu Ly thử đảo ngược âm dương, khởi động lại suối thánh.

Lưu Ly cắm Trảm Ảnh Đao vào trung tâm suối thánh, xoay theo chiều ngược kim đồng hồ, nhưng không hề có phản ứng.

“Hửm?

Sao lại không đúng?” Lưu Ly vô cùng nghi hoặc, không biết đây là tình huống gì.

“Có lẽ phương pháp không đúng.” Người Gác Lăng suy đoán.

Bọn họ chỉ có vài chữ gợi ý, căn bản không hiểu cách thao tác, chỉ có thể từ từ mò mẫm.

Người Gác Lăng trầm ngâm hồi lâu, điều động lực Ngũ Hành khá đơn giản, trực tiếp kích hoạt đàn tế bao quanh suối thánh là được.

Nhưng đảo ngược âm dương, cụ thể là chỉ thứ gì?

Gần suối thánh ngoài một đàn tế Ngũ Hành ra, không có thứ gì liên quan đến âm dương cả.

Lưu Ly lại thử để Trảm Ảnh Đao tự mình đảo ngược âm dương, nhưng vẫn không có hiệu quả.

“Thực sự không được, em ra ngoài hỏi thử.” Lưu Ly lên tiếng.

“Ừm.” Người Gác Lăng gật đầu.

Chỉ dựa vào hai người nghĩ không ra, cách tốt nhất vẫn là ra ngoài hỏi.

Lưu Ly rời khỏi đáy giếng, trực tiếp đi ra khỏi Đạo Ngạ Quỷ.

Chương 705

“Đàn tế Ngũ Hành đã kích hoạt, nhưng không có cách nào đảo ngược âm dương.” Lưu Ly nói thẳng với mọi người.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Luân Hồi Vương.

Luân Hồi Vương là Diêm La cổ xưa nhất, những chuyện người khác không biết, có lẽ ngài ấy lại rõ.

Luân Hồi Vương trầm tư hồi lâu, ngẩng đầu nói: “Cái gọi là Nghịch Âm Dương này, liệu có phải là một người không?” “Chắc là không thể nào.” Khương Công có chút không dám tin.

“Hay là, ta đi tìm một kẻ tên là Nghịch Âm Dương đến?” Đô Thị Vương lên tiếng.

Địa Phủ thật sự có một người tên là Nghịch Âm Dương, hơn nữa còn là Ty chủ của một Âm Ty, nên Luân Hồi Vương mới suy đoán, liệu Nghịch Âm Dương này có phải là một người không.

“Đi đi.” Luân Hồi Vương phất tay.

Đô Thị Vương bay đi, đến Âm Ty tìm Nghịch Âm Dương.

Khương Công có chút cạn lời, nghĩ thế nào cũng không thể là người tên Nghịch Âm Dương này được, mà là đảo ngược âm dương.

Rất nhanh, Đô Thị Vương đã đưa Nghịch Âm Dương đến.

Nghịch Âm Dương là Giám Thiên Ty trong bảy mươi hai Âm Ty, phụ trách ghi chép thời gian, ghi lại những chuyện lớn nhỏ xảy ra ở Địa Phủ.

Từ khi Địa Phủ thành lập, vẫn kéo dài đến tận bây giờ.

Mà Nghịch Âm Dương cũng tồn tại từ khi Địa Phủ thành lập, gần

như là nhân vật cùng thời với Luân Hồi Vương.

Chỉ có điều Nghịch Âm Dương là vong hồn sau khi chết, còn Luân Hồi Vương là chủ động bảo vệ Địa Phủ, tính chất khác nhau.

Nếu Nghịch Âm Dương muốn làm Diêm La, thì Thập Điện Diêm La chắc chắn sẽ có một ghế cho người này, chỉ là người này không muốn, nên đã làm một trong bảy mươi hai Âm Ty, Giám Thiên Ty, vốn dĩ Luân Hồi Vương định để người này quản lý cả bảy mươi hai ty, nhưng người này vẫn không chịu.

"Xin ra mắt Luân Hồi Vương!" Nghịch Âm Dương đi trước Đô Thị Vương, khi đến trước mặt Luân Hồi Vương, chủ động cúi người hành lễ.

Cả Địa Phủ, chỉ có Luân Hồi Vương mới có thể khiến người này cúi người.

"Mà nói chứ, Nghịch Âm Dương này là nam hay nữ vậy?" Khương Công có chút nhìn không thấu giới tính của Nghịch Âm Dương.

Người này trông rất xinh đẹp, cũng có mái tóc đuôi ngựa cao, nhưng Khương Công luôn cảm thấy người này không phải nữ.

"Ta không có giới tính." Nghịch Âm Dương nói thẳng.

Khương Công: ???

Luân Hồi Vương giải thích: "Sự tồn tại của người này rất đặc biệt, các ngươi cứ coi là nữ là được." Mọi người nghe vậy, cũng không tiếp tục băn khoăn vấn đề này nữa, nam hay nữ thật sự không quan trọng.

"Âm Dương, ngươi đến suối thánh của Đạo Ngạ Quỷ một chuyến, xem có cách nào kích hoạt suối thánh không." Luân Hồi Vương trực tiếp sắp xếp.

Nghịch Âm Dương nghe Luân Hồi Vương phân phó, quay đầu nhìn Đạo Ngạ Quỷ một cái, có vẻ hơi do dự.

"Không tiện đi sao?" Luân Hồi Vương hỏi một câu.

"Đi." Nghịch Âm Dương nói xong, trực tiếp bay vào trong Đạo Ngạ Quỷ.

Lưu Ly lập tức theo vào.

Sau khi họ vào trong, Luân Hồi Vương liền sắp xếp: "Từ nay về sau, Đạo Ngạ Quỷ sẽ là nơi tịnh hóa linh hồn, phàm là linh hồn tà ác, đều sẽ bị đưa đến Đạo Ngạ Quỷ để tiếp nhận tịnh hóa!" "Ty chủ Công Bộ Ty nghe lệnh, sắp xếp Công Bộ Âm Ty vào Đạo Ngạ Quỷ xây dựng thành trì!" "Hắc Bạch Vô Thường nghe lệnh, từ bảy mươi hai Âm Ty chọn ra một vị lớn tuổi, kế nhiệm chức Ty chủ của Nghịch Âm Dương, ghi chép lịch sử Địa Phủ!" "Từ hôm nay trở đi, Nghịch Âm Dương không còn là Ty chủ Giám Thiên Ty, mà là chủ của Đạo Ngạ Quỷ!" Cùng với mệnh lệnh của Luân Hồi Vương được ban xuống, từ trên không trung giáng xuống một đạo thần dụ.

Trên thần dụ chỉ có ba chữ.

"Đạo Ngạ Quỷ!" Luân Hồi Vương khắc ba chữ Đạo Ngạ Quỷ lên bia đá, đặt ở cổng Đạo Ngạ Quỷ.

Đạo Ngạ Quỷ vốn đã được lập ra từ rất sớm, nhưng do Luân Hồi Vương xử lý sai lầm, tưởng rằng Đạo Ngạ Quỷ là nơi giam giữ ác quỷ, nên không quản lý nghiêm túc.

Chỉ ném tất cả ác quỷ vào đó, không quan tâm sống chết của chúng, điều này cũng dẫn đến việc Đạo Ngạ Quỷ vốn đã được lập ra từ sớm lại hoàn toàn hoang phế.

Chu Thánh dọn dẹp toàn bộ ác quỷ trong Đạo Ngạ Quỷ, tương đương với việc đưa Đạo Ngạ Quỷ trở lại dáng vẻ ban đầu.

Luân Hồi Vương khi thấy Nghịch Âm Dương do dự, liền biết Nghịch Âm Dương chính là nhân vật then chốt của Đạo Ngạ Quỷ.

Cho nên sau khi Nghịch Âm Dương đi vào, ngài đã quả quyết tuyên bố để Nghịch Âm Dương trở thành vương của Đạo Ngạ Quỷ.

Đừng tưởng Đạo Ngạ Quỷ rất yếu, Đạo Ngạ Quỷ có thể thu thập những cảm xúc tiêu cực của thiên hạ, là một nơi vô cùng nguy hiểm.

Sau khi Nghịch Âm Dương tiến vào, đã vào trong suối thánh.

Khi người đó bước lên suối thánh, suối thánh liền có phản ứng, và người đó cũng hòa làm một với suối thánh.

"Lại là một người." Người Gác Lăng vạn lần không ngờ, cái gọi là Nghịch Âm Dương lại là một người.

"Ngươi ra ngoài trước đi." Nghịch Âm Dương nhẹ giọng nói một câu.

"Ừm." Người Gác Lăng đi ra ngoài, sau đó giếng cạn hồi xuân, mọc ra rất nhiều lá xanh.

Bên trong cũng trở nên vô cùng sạch sẽ, một dòng nước suối màu trắng sữa phun ra.

Nghịch Âm Dương lấy ra một cái bình, hứng một bình đưa cho Người Gác Lăng, và nói: "Đây là suối thánh tinh khiết nhất, chưa qua pha loãng, tạt nó lên người Thủ Lăng Nhân, là có thể thanh tẩy ác ý trong cơ thể Thủ Lăng Nhân." "Đa tạ." Người Gác Lăng chắp tay cảm tạ.

"Không cần tạ, đây là sứ mệnh mà ta được tạo ra." Nghịch Âm Dương nhàn nhạt nói một câu.

"Tương lai chết thảm, có thể đến tìm ta, ta có thể đảo ngược âm dương, giúp các ngươi hồi sinh." Nghịch Âm Dương nói xong câu đó,

liền quay lại đáy giếng.

Người Gác Lăng cũng không nói gì, cầm suối thánh nhanh chóng rời đi, đi cứu Thủ Lăng Nhân.

Địa Ngục.

Sau khi cơ thể Chu Thánh bị đưa vào, liền bị giam ở tầng thứ nhất, do tiểu quỷ của Địa Ngục canh giữ.

Cơ thể Chu Thánh bị ghim chặt, vũ khí còn bị Lưu Ly lấy đi, nên mặc cho Nhân Vương Đế Tân giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Mặc dù trên người Chu Thánh vẫn còn một thanh kiếm Hiên Viên, nhưng Đế Tân không biết.

Mà Kiếm Nhân Vương của Đế Tân rất mạnh, đáng tiếc chỉ có thể giết người, đối với quỷ thì hiệu quả rất yếu.

Cho nên lúc này Đế Tân ngoài việc bất lực gào thét ra, gần như không có cách nào khác.

Mà Chu Thánh đang bị phong bế, lúc này lại đến thế giới ảo đó.

Vẫn là con đường trải đầy ánh sao, vẫn là hai ông lão đánh cờ dưới gốc cây đại thụ.

Chu Thánh đi qua nhìn một cái, ván cờ của hai ông lão vẫn chưa xong, rõ ràng là một ván cờ rất đơn giản, nhưng hai người họ lại như thể đánh mãi không hết.

Lần trước đến đây hắn thấy bàn cờ và bàn cờ hiện tại cũng không khác nhau là mấy.

Chu Thánh thấy hai lão giả đều đang chăm chú nhìn bàn cờ, cũng không lên tiếng làm phiền, mà yên lặng ngồi một bên quan sát.

Hắn hiểu rõ cơ thể mình hiện tại đã bị phong bế hoàn toàn, cho dù

không hoàn toàn bị phong bế, chỉ cần ác ý chưa trừ, mình vẫn sẽ nổi điên.

Bây giờ chờ bên Luân Hồi Vương nghĩ cách trừ đi ác ý cho mình, mình mới quay về.

Chu Thánh ngồi trên đất nhìn ván cờ, hai vị lão nhân đánh cờ mà hắn có chút xem không hiểu, hai người họ dùng những viên đá màu khác nhau làm cờ, dùng bàn đá có ô kẻ làm bàn cờ.

Làm thế nào để phân định thắng thua, hoàn toàn không biết.

Hai vị lão giả mãi không đi cờ, dường như là vì sự xuất hiện của Chu Thánh đã làm phiền hai người họ.

“Sao ngươi lại đến?” Lão giả tóc trắng lên tiếng hỏi.

Chu Thánh nghe vậy, lúng túng cười nói: “Thực ra tôi cũng không muốn đến.” Lão giả tóc trắng và lão giả tóc đen không nói nữa, cũng không để ý đến Chu Thánh.

Chu Thánh thấy hai người họ đều không nói chuyện, liền lên tiếng hỏi: “Không biết hai vị tiền bối xưng hô thế nào?” “Mạc Vấn.” Lão giả tóc trắng nhàn nhạt nói.

“Mạc Vấn tiền bối.” Chu Thánh chắp tay nói.

Lão giả tóc trắng quay đầu lườm Chu Thánh một cái, bực bội nói: "Ta bảo ngươi đừng hỏi." Chu Thánh: .....

“Xin hỏi tiền bối, nơi này là nơi nào?” Chu Thánh chắp tay hỏi.

Nơi này hắn đã đến một lần rồi, nhưng đến nay vẫn không biết đây là đâu.

“Mạc Tri.” Lão nhân tóc đen lên tiếng.

“Ý gì?” Chu Thánh không hiểu.

“Không cần biết.” Lão nhân tóc đen nói.

Chu Thánh: .....

Mạc Vấn, Mạc Tri, hóa ra mình đến đây hai lần, cái gì cũng không được hỏi, cái gì cũng không được biết.

“Thằng nhóc Hậu Khanh kia, lâu vậy rồi mà vẫn chưa giải quyết xong.” Lão giả tóc đen lẩm bẩm một câu.

“Nó à, sớm đã bị mài đến không còn tính khí gì nữa, cũng không nỡ lấy ra bản lĩnh thật sự của mình.” Lão giả tóc trắng nhàn nhạt nói.

Chương 706

Chu Thánh nghe vậy lông mày hơi nhíu lại, vốn định lên tiếng hỏi Hậu Khanh trong miệng họ là ai, nhưng nghĩ lại họ bảo mình đừng hỏi, mình hỏi chắc họ cũng không nói.

"Mà nói chứ, cái người đến mấy hôm trước, ngươi thấy thế nào?" Lão giả tóc đen hỏi một câu.

"Còn có thể thấy thế nào, hoặc là kẻ đó là thiên kiêu chi tử hiếm có trên đời, hoặc là không biết lão già nào không nhịn được nữa rồi." Lão giả tóc trắng cười nhạt nói.

"Ta thấy, chắc là vế trước, vế sau không thể nào im hơi lặng tiếng lâu như vậy mà không có động tĩnh gì." Lão giả tóc đen nhàn nhạt nói.

Lão giả tóc trắng vô cùng đồng tình gật đầu, di chuyển một viên đá nhỏ về phía trước.

"Biết đâu lại có ích." Lão giả tóc trắng nói.

Lão giả tóc đen gật đầu, nâng chén trà lên uống một ngụm, lại phát hiện đã hết nước rồi.

"Hết nước rồi." Lão giả tóc đen nói một câu.

Lão giả tóc trắng thấy vậy, bàn tay cong lại vung lên, hướng về phía bầu trời sao múc một cái, một vốc nước màu bạc trắng lập tức xuất hiện, lão giả tóc trắng đổ nước vào ấm trà.

Mà lão giả tóc đen bàn tay nhẹ nhàng vung lên, ba chiếc lá cây rơi xuống.

"Nhóc con, qua đây pha trà." Lão giả tóc trắng vẫy tay gọi.

"Được thôi." Chu Thánh chạy qua, định dùng Thủ Lăng Chi Hỏa

để pha trà, nhưng lại phát hiện mình không có chút thực lực nào.

Trạng thái của mình hiện tại rất đặc biệt, không phải là thể linh hồn, chỉ là một tia ý thức chiếu rọi.

"Dùng cái này đi." Lão giả tóc trắng ném một viên đá màu đỏ rực cho Chu Thánh.

Chu Thánh cầm lấy, lập tức cảm nhận được một luồng cảm giác nóng rát không gì sánh được lan khắp toàn thân, cái nóng gay gắt khiến hắn không thể không vứt viên đá trong tay đi.

Lão giả tóc trắng lắc đầu cười cười, tùy ý nhặt lên, ném vào trong ấm trà.

"Ngươi đó, đến một viên đá cũng không cầm nổi." "Để tiền bối chê cười rồi, nếu thực thể của tôi đến, biết đâu có thể cầm được." Chu Thánh lên tiếng.

Lão giả tóc trắng lắc đầu, nói: "Thực thể của ngươi đến, ngươi bây giờ còn không đứng nổi." "Không, không phải không đứng nổi, mà là trực tiếp tan thành tro bụi." Lão giả tóc đen nói.

Lời của họ khiến Chu Thánh rất là xấu hổ.

"Được rồi, ngươi về đi." Lão giả tóc trắng vẫy vẫy tay, ông ta cảm nhận được cơ thể Chu Thánh sắp được giải khai.

"A?

Không vội, tôi uống một chén trà rồi đi." Chu Thánh nhìn trà nước, rõ ràng là động lòng.

Lần trước một chiếc lá cây đã khiến tinh thần của mình mãi mãi tràn đầy, nếu uống một ngụm trà, chẳng phải là bay lên trời sao?

"Ha ha, đi đi." Lão giả tóc trắng mỉm cười, bàn tay vung lên, Chu Thánh lập tức biến mất tại chỗ.

Mà ông ta và lão giả tóc đen đều không có biểu hiện gì, tiếp tục đánh cờ.

Tầng thứ nhất Địa Ngục.

Sau khi Người Gác Lăng đến, Đế Tân vẫn đang gào thét.

"Ngươi nên tan biến rồi." Người Gác Lăng lạnh lùng nói một câu, rồi trực tiếp tạt nước thánh lên người Chu Thánh.

"Xèo xèo xèo....." Hắc khí trên người Chu Thánh tuôn ra, lập tức bị nước thánh hóa giải.

Mà sức mạnh của Đế Tân cũng đang bị suy yếu.

"Còn không ra!" Người Gác Lăng một tay ấn lên ngực Chu Thánh, rút Đế Tân ra khỏi trái tim Chu Thánh.

Đế Tân không có thực thể, ra ngoài cũng là một đám sương đen, hơn nữa đang bị nước thánh tiêu diệt.

"A!

Nhân Vương sẽ không tan biến đâu." Đế Tân gào thét.

"Nhân Vương?

Ha." Người Gác Lăng tỏ vẻ khinh thường.

"Ngươi đáng chết!" Đế Tân tế ra Kiếm Nhân Vương, tấn công Người Gác Lăng, nhưng Người Gác Lăng đã một tay tóm được Kiếm Nhân Vương.

Luận về thân phận, Người Gác Lăng cao hơn Đế Tân nhiều.

Hắn từng là tọa kỵ của Hoàng Đế, lại là con trai của Đại Vũ, thân phận trước có lẽ không bằng Đế Tân, nhưng thân phận sau thì đủ rồi!

Đế Tân thấy kiếm của mình vô dụng với Người Gác Lăng, không khỏi kinh hãi nói: "Ngươi không phải người!" "Không, ta là người."

Người Gác Lăng nói, trực tiếp bẻ gãy Kiếm Nhân Vương của Đế Tân.

Đế Tân nhìn Kiếm Nhân Vương của mình bị gãy, cả người đều sững sờ.

Mà hắn, cũng theo đó mà biến mất cùng Kiếm Nhân Vương của mình.

Sau khi Đế Tân biến mất, Chu Thánh mới từ từ mở mắt tỉnh lại.

"Hít!

Ai lấy đinh đóng ta vậy?" Chu Thánh vừa quay về, liền cảm nhận được cơn đau thấu tim từ cánh tay và bàn chân truyền đến.

Mở mắt ra nhìn, tay chân của mình đều bị đóng đinh.

"Chu Thánh!" Lưu Ly gọi một tiếng, rồi vội vàng chạy lên rút những cây đinh trên người Chu Thánh, nhưng bị Người Gác Lăng cản lại.

"Đợi đã, đừng vội, xác nhận lại rồi nói." Người Gác Lăng cẩn thận hơn, sợ ác ý trong người Chu Thánh chưa hoàn toàn biến mất.

Chu Thánh: .....

Tầng thứ nhất Địa Ngục.

Chu Thánh được thả xuống khỏi cột đá, Lưu Ly quỳ bên cạnh Chu Thánh, chữa trị vết thương cho hắn.

"Luân Hồi Vương đúng là độc ác thật!" Chu Thánh không nhịn được mà chửi.

"Còn không phải sợ anh nổi điên sao, nếu không khóa anh lại, một khi anh nổi điên sẽ tạo ra sức phá hoại lớn đến mức nào, anh đâu phải không biết." Lưu Ly bực bội nói.

Cô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện bị cơ thể Chu Thánh

đánh.

Tuy người đánh không phải Chu Thánh, nhưng cơ thể là của Chu Thánh.

Chu Thánh gật đầu không nói gì, lúc đó sau khi linh hồn mình bị phong ấn, những chuyện tiếp theo hoàn toàn không biết.

Nếu không phải Lưu Ly nói cho mình biết Đế Tân đã nhân cơ hội chiếm lấy cơ thể mình, có lẽ Chu Thánh cũng không biết Đế Tân lại luôn trốn trong tim mình.

"Người Gác Lăng, hay là cùng tôi khám phá Địa Ngục?" Chu Thánh đưa ra lời mời với Người Gác Lăng.

"Không được, thần trên thế giới vẫn chưa bị trảm tận sát tuyệt, một bộ phận vẫn đang ngủ say, một bộ phận đang hồi sinh." Người Gác Lăng lên tiếng.

Chu Thánh nghe vậy, gật đầu.

Chư thần quả thực là phiền phức lớn nhất, để Người Gác Lăng hành động bên ngoài kiềm chế chư thần hồi sinh gây ra ảnh hưởng tai hại cho nhân gian.

"Ta đi trước đây, có chuyện gì cứ gọi ta." Người Gác Lăng nói xong, hóa thành hình dạng kỳ lân, cưỡi mây bay đi.

"Anh ở bên ngoài cẩn thận, có chuyện có thể gọi tôi." Chu Thánh nói một câu.

"Ừm." Người Gác Lăng gật đầu, rồi hóa thành kỳ lân rời đi.

Chu Thánh nhìn Người Gác Lăng rời đi, cũng từ trên đất đứng dậy, nhìn cảnh tượng trong Địa Ngục, không nhịn được lẩm bẩm một câu: "Luân Hồi Vương đúng là chó thật, vừa dọn dẹp xong Đạo Ngạ Quỷ, lại ném chúng ta vào Đạo Địa Ngục." Vừa nói xong, Luân Hồi

Vương liền xuất hiện sau lưng hắn.

“Ngươi vừa nói gì?” “Tôi nói Luân Hồi Vương, ngài có quen một người tên Hậu Khanh không?” Chu Thánh đổi chủ đề.

“Hậu Khanh?

Ngươi hỏi... hắn làm gì?” Luân Hồi Vương rõ ràng là bị hỏi khó, đến nỗi quên cả chuyện Chu Thánh chửi mình.

“Tôi từng nghe qua cái tên này, muốn tìm hiểu một chút.” Chu Thánh nói thẳng.

“Nghe được từ đâu?” Luân Hồi Vương nhìn chằm chằm Chu Thánh, trên gương mặt đen kịt mang theo một tia ham học hỏi.

Nhưng Chu Thánh vẫn nhìn thấy trong mắt ngài một tia kinh ngạc, chỉ là ngài che giấu rất tốt.

“Ngài nói cho tôi biết Hậu Khanh là ai, tôi sẽ nói cho ngài biết tôi nghe được từ đâu.” Chu Thánh nói thẳng.

Lần này đến lượt Luân Hồi Vương do dự, ngài nhìn Chu Thánh một lúc, vẫn nói: “Hậu Khanh ta cũng không quen, dọn dẹp Đạo Địa Ngục của ngươi đi.” Luân Hồi Vương nói xong, trực tiếp rời đi.

Chu Thánh nhìn Luân Hồi Vương rời đi, càng cảm thấy ngài chắc chắn quen biết kẻ tên Hậu Khanh này.

Có thể xuất hiện trong miệng của hai lão hắc bạch, người tên Hậu Khanh này nhất định không đơn giản.

Chương 707

Chỉ là, Chu Thánh xem xét toàn bộ lịch sử, cũng không tìm thấy nhân vật thần thoại nào liên quan đến Hậu Khanh.

Từ vẻ mặt kinh ngạc của Luân Hồi Vương, Chu Thánh cảm nhận được Hậu Khanh nhất định là nhân vật cùng thời với Luân Hồi Vương.

Suy nghĩ một lúc, Chu Thánh lắc đầu, cười nhạt nói: "Nghĩ nhiều chuyện vô ích cũng vô dụng, dù sao mình cũng không quen." Chu Thánh bỏ qua suy nghĩ, cùng Lưu Ly khám phá tầng thứ nhất Địa Ngục.

Tầng thứ nhất Địa Ngục, còn được gọi là Địa Ngục Cắt Lưỡi, vong hồn ở tầng này đều là những người khi còn sống hay chia rẽ, phỉ báng hãm hại người khác, nói dối lừa gạt, sau khi chết bị đưa vào Địa Ngục Cắt Lưỡi chịu khổ hình rút lưỡi.

Nếu tình tiết nghiêm trọng, sau khi rút lưỡi xong còn bị đưa đến các địa ngục khác nhau tùy theo tội trạng.

Tình tiết không nghiêm trọng, sau khi rút xong sẽ được sắp xếp luân hồi chuyển thế.

Có rất nhiều vong hồn sợ bị rút lưỡi, sẽ đánh bị thương tiểu quỷ, chạy trốn khắp nơi.

Mà Đạo Địa Ngục là đạo lớn nhất trong Lục Đạo Luân Hồi, vong hồn một khi chạy trốn rất khó bắt lại.

Chu Thánh nhìn từng vong hồn bị hành hình, lắc đầu, bọn họ bị tiểu quỷ khống chế cơ thể, dùng kìm từ từ rút lưỡi ra.

Hắn tìm đến Ty chủ của Âm Ty chủ quản hình phạt, hỏi thăm tình

hình.

“Ngươi là Ty chủ Hình Phạt Ty phải không?” Chu Thánh đi đến bên cạnh người đó, lên tiếng hỏi.

“Ừm, ta là Ty chủ Hình Phạt Ty quản lý từ tầng một đến tầng chín.” Ty chủ lên tiếng.

“Địa Ngục còn có một Ty chủ khác?” Chu Thánh có chút ngạc nhiên.

“Địa Ngục có ba Ty chủ quản lý, ta quản lý từ tầng một đến tầng chín, một vị Ty chủ Hình Phạt Ty khác quản lý từ tầng mười đến tầng mười bảy, còn có một Âm Ty, là Giám Hình Ty, phụ trách giám sát mười tám tầng Địa Ngục, đồng thời cũng có thể giám sát ta và vị Ty chủ kia.” Ty chủ lên tiếng.

“Ngươi là?” Chu Thánh hỏi một câu.

“Ta tên Hàn Phi, ngươi chắc đã nghe qua tên ta rồi chứ?” Ty chủ Hàn Phi nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh gật đầu, Hàn Phi sao có thể không biết chứ.

Đây là một vị pháp học gia lừng danh.

“Bên ngươi có bao nhiêu vong hồn trốn thoát, cho ta một danh sách, hoặc cho ta một phương hướng cũng được.” Chu Thánh nói.

“Có danh sách.” Hàn Phi lấy danh sách ra, từ Địa Ngục Cắt Lưỡi trốn thoát chỉ có hơn một nghìn người.

Chủ yếu là phần lớn chạy rồi, lại sợ hãi chạy về.

Bởi vì chạy trốn, bọn họ một khi bị bắt lại hình phạt sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Hơn nữa Địa Phủ còn rất nhân đạo phát thông báo, vong hồn trốn thoát chỉ cần trong vòng một tuần quay lại, là có thể tha thứ tội trốn

thoát của họ.

Nếu không một khi bị bắt được, sẽ bị thêm ba tầng hình phạt địa ngục.

Điều này mới khiến không ít vong hồn trốn thoát, quay trở lại.

"Được, ta biết rồi, cứ theo danh sách mà giết là được." Chu Thánh thu lại danh sách, dẫn Lưu Ly đi tìm vong hồn.

Hàn Phi còn đưa cho một vị trí đại khái, vong hồn trốn thoát gần như tập trung lại với nhau, ở tầng thứ nhất Địa Ngục đối kháng với tiểu quỷ.

Nhưng những vong hồn đó cũng rất hiểu chuyện, bọn họ chỉ tự vệ, không dám bạo động, một khi bạo động, Diêm La sẽ phái người xuống.

Nhưng hiện tại, Địa Ngục bắt đầu xuất hiện một số biến động, rất nhiều vong hồn trốn thoát đều ngồi không yên, ngấm ngầm chiêu binh mãi mã, chuẩn bị tạo phản bất cứ lúc nào.

Nguồn gốc của biến động là Xi Vưu, một khi Xi Vưu được giải phong, toàn bộ vong hồn trốn thoát trong Địa Ngục sẽ theo bước chân của hắn xông ra ngoài.

Phách của Xi Vưu, vẫn còn ở Địa Ngục.

Chu Thánh theo danh sách Hàn Phi đưa, rất nhanh đã tìm được những vong hồn trốn trong tầng thứ nhất Địa Ngục.

Vong hồn ở tầng thứ nhất Địa Ngục trốn ra, đa số đều tập trung lại với nhau.

Bọn họ không xây dựng nhà cửa thành trì, vì bọn họ không có điều kiện đó.

Nơi bọn họ trốn tránh là trong một hang động.

Sau khi Chu Thánh tìm được, không trực tiếp đi vào, mà lấy ra Trảm Ảnh Đao, lưỡi đao chỉ về phía hang động.

"Đại nhân, ngài hà tất phải đuổi cùng giết tận, chúng tôi về là được mà." Vong hồn canh giữ cửa động thấy Chu Thánh sắp ra tay giết, vội vàng cầu xin.

"Địa Phủ, đã cho các ngươi cơ hội rồi." Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi về ngay đây." Vong hồn điên cuồng dập đầu, mà vong hồn trong hang động lại đang nhanh chóng chạy trốn.

Bọn họ không phải chưa từng bị âm binh chinh phạt, chỉ là khi bị chinh phạt, bọn họ đều chạy ra khỏi hang động, hang động có rất nhiều lối ra.

Chu Thánh nhận ra điều này, liền vung đao.

"Ong!" Cùng với một tia đao quang lóe lên, vong hồn trong hang động căn bản không chạy được, toàn bộ tan thành tro bụi.

Bọn họ căn bản không có đường chạy, dưới lưỡi đao kinh khủng, dù họ có nhiều đường để đi, cũng đều bị Chu Thánh san thành bình địa.

Chu Thánh nhìn từng cái tên trên danh sách biến mất, lúc này mới đi tìm mục tiêu tiếp theo.

Trong một hang động khác, chỉ có mấy trăm người, đám vong hồn này rất thông minh, biết không thể tụ tập cùng một chỗ.

Hơn nữa, động tĩnh kinh hoàng vừa rồi cũng đã kinh động đến chúng.

Lẩn trốn trong bóng tối, chúng lập tức chọn cách bỏ chạy.

Là vong hồn, chúng hiểu sâu sắc rằng mình không có thực lực

chống lại Địa Phủ, đánh chắc chắn không lại, chỉ có thể như chuột chạy tán loạn khắp nơi.

Nhưng Chu Thánh đã đến, và Trảm Ảnh Đao trong tay cũng bắt đầu tích tụ khí thế.

Cách ra tay của hắn rất đơn giản, trực tiếp san bằng nơi chúng ẩn náu thành bình địa.

Còn những vong hồn chạy thoát, Chu Thánh cũng không đuổi theo, Lưu Ly sẽ tự giải quyết những kẻ đó.

Vong hồn ở cửa động vẫy cờ trắng đầu hàng, nhưng lưỡi đao của Chu Thánh vẫn hạ xuống.

Lưỡi đao kinh hoàng càn quét tất cả, trong hang động tiếng kêu la thảm thiết vang trời.

Nhưng cùng với sự sụp đổ của hang động, âm thanh cũng đột ngột chấm dứt.

Chu Thánh sẽ không cho chúng cơ hội, hắn đến đây để dọn dẹp Địa Ngục, chứ không phải để bắt giữ chúng.

Sau khi tiêu diệt hai địa điểm chính này, những nơi khác không cần hắn phải đến, những vong hồn nghe ngóng được tin tức liền lũ lượt chạy đi tìm tiểu quỷ tự thú, và nguyện ý bị bắt về.

Chúng đã là vong hồn, chết thêm lần nữa là hoàn toàn biến mất.

Chúng thà chịu phạt, cũng không muốn bị Người Gác Lăng tiêu diệt không phân biệt.

Mà Chu Thánh nhìn chúng chạy trốn, trực tiếp dùng Trảm Ảnh Đao khắc lên không trung mấy chữ.

"Kẻ đào tẩu, giết không tha!" Viết xong, Chu Thánh mới dẫn Lưu Ly, đi theo lối đi đặc biệt vào tầng thứ hai của Địa Ngục, Địa Ngục

Tiễn Đao.

Địa Ngục Tiễn Đao đa số là các bà lão và một đám lão ông, ban đầu Địa Ngục Tiễn Đao được chuẩn bị cho những bà mối giới thiệu hôn phối cho góa phụ, sau này lại thêm một điều khoản, phàm kẻ nào đoạt đi sự trong trắng của người khác mà không chịu trách nhiệm, sẽ bị đày vào Địa Ngục Tiễn Đao.

Nói trắng ra, chính là tra nam tra nữ.

Phàm phạm phải hai tội này, sẽ bị đày vào Địa Ngục Tiễn Đao, cắt đi mười ngón tay.

Trước đây người ở Địa Ngục Tiễn Đao không nhiều, nhưng cùng với sự phát triển của xã hội hiện đại, người xuống Địa Ngục Tiễn Đao ngày càng nhiều.

Và những kẻ trốn thoát cũng là tra nam tra nữ, chúng đã bỏ trốn cùng nhau.

Sau khi Chu Thánh vào, người quản lý tầng này đã đưa một danh sách cho Chu Thánh.

"Đại nhân, mời!" Chu Thánh nhận lấy danh sách mà không xem, trên danh sách ghi đầy tên, việc hắn cần làm là biến danh sách thành một tờ giấy trắng.

Theo hướng chỉ của người quản lý, Chu Thánh dẫn Lưu Ly qua đó điều tra.

Vong hồn trốn thoát đã xây dựng một pháo đài mai rùa khổng lồ, pháo đài mai rùa khá cứng rắn, và xung quanh được bố trí đầy gai sắt.

Tiểu quỷ bình thường đến bắt người, rất khó vượt qua lớp gai sắt này.

Nhưng nếu cố gắng vượt qua thì cũng được, chỉ là bản lĩnh mạnh

nhất của vong hồn tầng này, chính là sắc dụ.

Phàm là tiểu quỷ đến bắt, đều sẽ bị mê hoặc, sau đó sa ngã.

Cho nên, người quản lý tầng này cũng không dám cho tiểu quỷ đến nữa.

Đương nhiên, lớp gai sắt bên ngoài hoàn toàn không cản được Chu Thánh, Chu Thánh dẫn Lưu Ly đến gần, dùng Trảm Ảnh Đao cắt một góc nhìn vào.

Vừa nhìn, Chu Thánh liền sững sờ.

"Sao vậy?" Lưu Ly hỏi một câu, định đến gần xem, nhưng bị Chu Thánh kéo lại.

Chương 708

"Đừng nhìn." Chu Thánh nhắc nhở.

"Có gì mà không thể nhìn, ta Lưu Ly có cảnh tượng nào chưa từng thấy?" Lưu Ly đến gần nhìn một cái, mặt liền đỏ bừng.

"Cảnh tượng này ta thật sự chưa từng thấy." Bên trong pháo đài mai rùa khổng lồ, rất trống trải, bên trong đặt một chiếc giường rất lớn, có ba tầng.

Mỗi tầng ít nhất có mấy nghìn người, đều là nam nữ.

Bên trong là một bữa tiệc thân thể quy mô lớn, đủ mọi tư thế, không thể nhìn thẳng, dâm mỹ đến cực điểm.

Chẳng trách vong hồn tầng này là dễ giải quyết nhất, mà lại mãi không giải quyết được.

Tình hình này, ai nhìn mà không mê muội?

Chu Thánh định thần lại, nhìn về phía mai rùa, nhưng không nhìn vào bên trong.

Hắn giơ lưỡi đao lên, đang định chém xuống thì một phu nhân dẫn theo mấy cô gái trẻ tuổi đi ra.

"Đại nhân, đã đến rồi, vào giải khuây một chút đi!" Mấy cô gái trẻ đó mặc đồ khá mỏng, hơn nữa còn rất quyến rũ.

Bất kể là thân hình hay khuôn mặt của họ, đều thuộc loại tuyệt hảo.

Nhưng Chu Thánh lại không có cảm giác.

Chu Thánh không nói gì, một đao chém xuống, phu nhân và các cô gái lập tức biến mất.

Ngay sau đó, Chu Thánh chĩa lưỡi đao vào pháo đài mai rùa, không chút do dự, trực tiếp chém xuống.

Những người bên trong đang hưởng thụ, vừa phản ứng lại, chưa kịp chạy trốn, đã bị tiêu diệt dưới ánh đao.

Lưu Ly ở bên cạnh hỗ trợ, phàm là kẻ nào chưa bị giết, cô sẽ bổ thêm một nhát.

Không lâu sau, bụi bặm lắng xuống, danh sách của Chu Thánh cũng biến thành giấy trắng.

Nhưng Chu Thánh cảm thấy, chẳng bao lâu nữa, những nơi tương tự như thế này sẽ lại xuất hiện.

Con người đều có dục vọng, và dục vọng của con người không kết thúc theo cái chết.

Chế độ của Địa Phủ không theo kịp sự phát triển của thời đại, nên sẽ dẫn đến một số nơi ở Địa Phủ khá lạc hậu, không theo kịp sự phát triển của thời đại.

Đương nhiên, chuyện này cũng không liên quan đến Chu Thánh, dù sao giải quyết xong Địa Ngục, cũng không còn việc gì của mình nữa.

Sau khi giải quyết xong tầng thứ hai của Địa Ngục, Chu Thánh đến tầng thứ ba, Địa Ngục Thiết Thụ.

Phàm khi còn sống, thường xuyên chia rẽ người khác, xúi giục người khác, sau khi chết sẽ bị đày vào Địa Ngục Thiết Thụ.

Địa Ngục Thiết Thụ, chính là trên cây sắt treo đầy móc câu, sau đó treo vong hồn lên đó, để họ chịu nỗi khổ bị lột da.

Chu Thánh vừa xuống, đã có không ít vong hồn chạy đến cầu xin tha thứ.

“Đại nhân, cứu chúng tôi, cứu chúng tôi với!” “Chúng tôi biết sai

rồi, chúng tôi biết sai rồi.” Những vong hồn này rất thông minh, chúng thấy Chu Thánh vừa xuống, người quản lý Địa Ngục Thiết Thụ đã chạy đến quỳ lạy, liền đoán Chu Thánh là một người có địa vị.

Chu Thánh quả thực có thể cứu chúng, nhưng không cần thiết.

Bị đày vào Địa Ngục, đều không phải là người tốt gì.

Hơn nữa hình phạt của Địa Ngục là để chúng nhớ lâu, để kiếp sau chúng không phạm phải sai lầm tương tự.

Phàm là người đã bị trừng phạt, sau khi vào luân hồi chuyển thế, sẽ không phạm lại những sai lầm đã phạm ở kiếp trước nữa.

Chu Thánh không để ý đến lời cầu cứu của chúng, mà trực tiếp đưa tay ra.

“Danh sách đưa ta.” Chu Thánh lên tiếng.

Người quản lý đưa danh sách vong hồn trốn thoát cho Chu Thánh.

Mỗi người vào Địa Ngục, đều sẽ qua Hộ Bộ Ty đăng ký tên tuổi lập thành danh sách, sau khi qua Diêm La Điện thẩm phán, có người trực tiếp vào luân hồi, có người vào Địa Ngục.

Mà sau khi vào Địa Ngục, âm binh Hộ Bộ Ty sẽ giao danh sách cho người quản lý, người quản lý sẽ dựa theo tên tuổi để thi hành hình phạt từng người một.

Những người trốn thoát sẽ bị ghi lại, để chờ dọn dẹp.

Chu Thánh nhận lấy danh sách, dẫn Lưu Ly xuyên qua rừng cây sắt, đi tìm vong hồn trốn thoát.

Tầng thứ ba của Địa Ngục khá đặc biệt, nơi đây mọc đầy cây sắt, ngoài ra không có công trình kiến trúc nào khác.

Và những vong hồn trốn thoát, cũng dựa vào cây sắt để trốn tránh sự truy tìm của tiểu quỷ.

Sau khi Chu Thánh cầm đao đi vào, những vong hồn trốn trong cây sắt, vẫn đang xúi giục chia rẽ lẫn nhau.

Chúng không có ý kiến thống nhất, hơn nữa ai cũng vô cùng ích kỷ.

Từ khi chạy ra đến giờ, chúng vẫn không có một ý kiến thống nhất nào, tuy tụ tập lại với nhau, nhưng mỗi người một phe, lại còn xúi giục lẫn nhau.

Đây là tập tính của chúng.

Chu Thánh đứng trên không trung, nhìn đám vong hồn tầng này vì một chút lợi ích nhỏ mà lôi kéo, chia rẽ lẫn nhau, không khỏi cảm thán.

"Có những người, sinh ra đã ác, cho dù chết, họ cũng sẽ không tỉnh ngộ." Chu Thánh giơ Trảm Ảnh Đao lên, nhắm vào đám vong hồn bên dưới.

Cùng với một tia đao quang lóe lên, những vong hồn đó đang trong lúc đấu đá lẫn nhau, dần dần tan thành tro bụi.

Chúng không phải không muốn chống cự, mà là không có khả năng chống cự.

Khi đao quang biến mất, Chu Thánh thu đao rời đi, không nhìn thêm một lần nào.

Dọn dẹp mười tám tầng địa ngục, chín tầng đầu khá dễ dàng, cơ bản đều là một đao là xong.

Địa ngục thực sự bạo động là ở dưới tầng thứ chín, những vong hồn đó đã trưởng thành thành ác quỷ, sở hữu một phần thực lực, có thể đối kháng ngang ngửa với Âm Ty.

Giải quyết xong vong hồn tầng thứ ba, Chu Thánh tiếp tục đến

tầng thứ tư, để đẩy nhanh tốc độ, Chu Thánh đưa Trảm Ảnh Đao cho Lưu Ly, để Lưu Ly đến tầng thứ năm.

Còn mình thì cầm kiếm Hiên Viên, dọn dẹp vong hồn tầng thứ tư.

Chỉ có điều, người quản lý tầng thứ tư, đưa cho mình một mảnh giấy, trên đó chỉ có một cái tên, đó chính là tên của ông ta.

"Ý gì?" Chu Thánh không hiểu hỏi.

"Tầng thứ tư, Địa Ngục Nghiệt Kính, vốn là để vong hồn nhìn thấy những sai lầm mình đã phạm khi còn sống, sau đó dựa vào sai lầm của họ, đưa đến các địa ngục khác nhau để chịu hình phạt, vong hồn tầng này đến rồi lại đi, cũng không có vong hồn trốn thoát." Người quản lý giải thích.

Vong hồn bị đưa đến tầng thứ tư là để họ đứng trước Nghiệt Kính nhìn thấy những sai lầm họ đã phạm khi còn sống, để họ cam tâm tình nguyện đi chịu hình phạt của địa ngục.

Tầng này bản thân không có nhiều hình phạt, chỉ có Nghiệt Kính.

Chu Thánh đi đến trước một tấm Nghiệt Kính muốn xem những sai lầm mình đã phạm, kết quả Nghiệt Kính trực tiếp nứt vỡ.

"Nghiệt Kính này trông cũng không chắc chắn lắm." Chu Thánh lắc đầu đi đến trước mặt người quản lý.

"Tại sao ông muốn chết?" Chu Thánh hỏi ông ta.

Mình đến địa ngục là để thanh trừng vong hồn, phàm là người có tên trong danh sách đen, bất kể là ai cũng phải chết.

"Vì tôi mệt rồi." Người quản lý nói thẳng.

Ông ta năm xưa đã làm một việc sai trái, sau đó bị Hàn Phi sắp xếp làm quản lý ở Địa Ngục Nghiệt Kính tầng thứ tư, mỗi ngày đều thấy không ít vong hồn vào địa ngục chịu hình phạt.

Điều này đối với nội tâm của ông ta mà nói, cũng là một loại dằn vặt đau khổ.

Cho nên ông ta luôn muốn giải thoát.

Lần này biết được Người Gác Lăng đến dọn dẹp địa phủ, ông ta đặc biệt viết tên mình lên danh sách, chính là muốn hoàn toàn giải thoát cho mình.

"Ông chắc chứ?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Ừm." Người quản lý gật đầu.

Chu Thánh không nói hai lời, một kiếm kết liễu ông ta, rồi rời đi.

Hắn không quan tâm đối phương có tâm sự gì, cũng không quan tâm đối phương là thân phận gì, đã muốn chết, thì Chu Thánh sẽ thành toàn cho.

Giải quyết xong người quản lý, Chu Thánh trực tiếp đi vòng qua tầng thứ năm Địa Ngục Chưng Lung, vào tầng thứ sáu Địa Ngục Đồng Trụ.

Địa Ngục Đồng Trụ và Địa Ngục Thiết Thụ khác nhau ở chỗ, người vào Địa Ngục Đồng Trụ, sẽ bị tiểu quỷ lột sạch quần áo, bắt họ áp vào cột đồng nung đỏ, để người ta chịu hình phạt bào lạc.

Tầng này vong hồn trốn thoát khá nhiều, có đến hơn vạn người, hơn nữa còn liên kết lại với nhau, chuẩn bị phản kháng bất cứ lúc nào.

Bọn họ cướp đoạt một số cột đồng làm vũ khí, có quy mô nhất định, hơn nữa còn sinh ra một số ác quỷ.

Cái gọi là ác quỷ, chính là vong hồn hoàn toàn mất đi nhân tính, trong lòng chỉ có ác ý.

Nhưng dù là ác quỷ, cũng không thoát khỏi sự trừng phạt của Chu

Thánh, Chu Thánh thu kiếm lại, dùng kiếm Hiên Viên chém giết bọn họ triệt để.

Chương 709

Tiếp theo là tầng thứ tám Địa Ngục Băng Sơn, Lưu Ly đi, tầng thứ chín Địa Ngục Du Oa Chu Thánh đi xử lý.

Chín tầng địa ngục đầu tiên, xử lý đều rất nhẹ nhàng.

Mà đến tầng thứ mười Địa Ngục Ngưu Khanh thì khác.

Tầng địa ngục này khá hỗn loạn, vì hình phạt của tầng này là trói tay chân vong hồn ném vào hố, để những con vật họ ngược đãi khi còn sống giẫm đạp lên người họ.

Trong đó nhiều nhất là bò, vì một số động vật nhỏ không có khả năng giẫm đạp vong hồn, nên chúng đều chọn biến thành bò.

Trừ khi con vật bị ngược đãi nguôi giận, nếu không vong hồn sẽ bị bò giẫm đạp mãi.

Mà một số người lấy việc ngược đãi động vật làm thú vui, ở tầng này sẽ bị hành hạ tàn nhẫn, rất nhiều người biết tội nghiệt của mình sâu nặng, liền sẽ giãy giụa trốn thoát.

Lâu dần, vong hồn của tầng địa ngục này, sẽ đến cướp phá Địa Ngục Ngưu Khanh, cướp đi những vong hồn khác.

Hơn nữa bọn họ còn bắt bò đi, để bò trở thành vũ khí của họ.

Trải qua mấy nghìn năm tích lũy, vong hồn của tầng địa ngục này, đã có khoảng mười vạn, đã có quy mô ban đầu.

Mà sau khi Chu Thánh xuống, Ty chủ của Âm Ty quản lý Địa Ngục Ngưu Khanh đã đi tới.

"Ty chủ Hình Phạt Ty của Địa Ngục, Bệ Ngạn, xin ra mắt Người Gác Lăng!" Bệ Ngạn chắp tay nói.

“Bệ Ngạn?” Chu Thánh không khỏi ngẩn ra, hắn đối với cái tên này không hề xa lạ.

Trong truyền thuyết Long sinh cửu tử, một trong chín người con chính là Bệ Ngạn.

“Cha ngươi không phải là rồng chứ?” Chu Thánh không khỏi hỏi.

“Đúng vậy, phụ thân của ta chính là con rồng hóa thân thành trường thành ở thế giới Sơn Hải.” Bệ Ngạn nói thẳng.

Chu Thánh nghe thấy lời này, vỗ vỗ vai Bệ Ngạn.

“Chúng ta có duyên đấy.” Mình và trường thành của thế giới Sơn Hải không thể tách rời quan hệ, bao gồm cả Khương Công cũng vậy.

“Bệ Ngạn, nếu ngươi không muốn làm ở địa phủ nữa thì nói với ta một tiếng, ta sắp xếp ngươi lên Thiên giới.” Chu Thánh nói với anh ta.

Cái gọi là Thiên giới, chính là trong thế giới Sơn Hải của Thiên Đạo.

“Đa tạ hảo ý của đại nhân, chỉ là ta đã đảm nhiệm chức vụ ở địa phủ mấy nghìn năm, không muốn đi.” Bệ Ngạn chắp tay nói.

“Thôi được, vậy ngươi nói cho ta nghe tình hình của tám tầng dưới.” Chu Thánh ngồi vào vị trí của anh ta, nghe anh ta báo cáo.

“Vong hồn phản bội ở tám tầng dưới, tổng cộng có ba triệu, trong đó tầng thứ mười bảy có số lượng đông nhất, ngoài ra còn có sáu tầng địa ngục, giam giữ phách của Xi Vưu, cần đại nhân ngươi đi đối phó.” “Vong hồn trốn thoát đa số đều biến thành ác quỷ, nghe theo chỉ thị của phách Xi Vưu, một khi Xi Vưu phá phong ấn, bọn họ sẽ nổi dậy tạo phản!” Bệ Ngạn nói thật.

Chín tầng địa ngục đầu tiên vì khoảng cách xa, tuy có một chút

quy mô, nhưng không ảnh hưởng gì, thực sự nghiêm trọng là tám tầng dưới.

Một khi tám tầng dưới bạo động, đó sẽ là đòn đánh nghiêm trọng nhất đối với địa ngục này.

Sơ sẩy một chút, Đạo Địa Ngục sẽ sụp đổ.

Chu Thánh nghe xong lời của Bệ Ngạn, gật đầu, nhận lấy bản đồ phong ấn Xi Vưu từ tay Bệ Ngạn.

"Đại nhân, có cần viện trợ không?" Bệ Ngạn lên tiếng hỏi.

"Không cần, nhưng địa ngục ta chỉ dọn dẹp lần này thôi, sau này các ngươi phải trông coi vong hồn cho kỹ, đừng để chúng chạy nữa." Chu Thánh nói, rồi đứng dậy khỏi vị trí.

"Bệ Ngạn hiểu rõ." Bệ Ngạn đích thân dẫn đường, tiễn Chu Thánh rời đi.

Mà Chu Thánh đến bên ngoài Địa Ngục Ngưu Khanh, trong một cái hố trời khổng lồ.

Vong hồn trốn thoát, tập trung trong hố trời, chuẩn bị tạo phản bất cứ lúc nào.

Mười tám tầng địa ngục tuy là tầng tầng đi xuống, nhưng mỗi tầng đều là một không gian độc lập.

Trừ khi đi lối đi chuyên dụng, nếu không dù ngươi có đào xuyên mặt đất cũng không xuống được.

Đợi Chu Thánh đến nơi, đám vong hồn trốn thoát khỏi Địa Ngục Ngưu Khanh, vẫn đang ngược đãi động vật.

Trong Địa Ngục Ngưu Khanh.

Đám vong hồn đó hoặc là ăn tươi, hoặc là hành hạ, thủ đoạn ghê tởm nào cũng dùng, không hề coi súc vật là sinh linh.

Cảnh tượng máu me kinh hoàng khiến Chu Thánh có chút khó chịu.

Chu Thánh cầm kiếm Hiên Viên, vốn định trực tiếp tiêu diệt chúng, nhưng nghĩ lại dùng kiếm Hiên Viên giết chúng, đúng là làm bẩn kiếm Hiên Viên.

Hắn lấy một cây đinh ba từ tay tiểu quỷ, vận toàn lực lên cây đinh ba, bay đến trên đầu đám vong hồn, giơ cao cây đinh ba lên.

Đám vong hồn đang ngược đãi động vật bên dưới thấy Chu Thánh trên không trung, lập tức vùng lên phản kích.

Nhưng đòn tấn công của chúng đối với Chu Thánh hoàn toàn vô dụng, chúng sai khiến động vật tấn công nhân vật chính, nhưng rất nhiều động vật không có khả năng bay, những con có khả năng bay còn chưa chạm vào Chu Thánh đã chết.

Vong hồn thấy cảnh này, liền quỳ xuống nhận lỗi.

"Chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi nguyện ý quay về chịu phạt!" "Chúng tôi tội không đáng chết!" Chúng có thể cảm nhận được Chu Thánh đã nổi sát tâm muốn giết chúng, không ngừng kêu la cầu xin tha thứ.

Ánh mắt Chu Thánh lạnh lùng, cây đinh ba trong tay đột ngột ném ra, như thiên thạch rơi xuống.

"Bùm!" Một tiếng nổ lớn, vô số vong hồn tan thành tro bụi trong sóng xung kích của vụ nổ.

Chu Thánh sẽ không cho chúng cơ hội, phàm là kẻ đào tẩu đều có kết cục này.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận vong hồn ở khá xa, không bị ảnh hưởng, nhưng chúng cũng không chạy thoát được.

Chúng vừa bắt đầu chạy, Chu Thánh đã đuổi kịp, dùng đinh ba của tiểu quỷ, xuyên qua cơ thể chúng.

Giây phút này chúng hối hận, hối hận vì đã bỏ chạy, hối hận vì đã không đợi hình phạt kết thúc để vào luân hồi.

Chết thêm lần nữa là hoàn toàn biến mất, tan thành mây khói, điều này chúng khó có thể chấp nhận.

Nhưng chúng không thể chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Chu Thánh truy kích, giết chết từng tên một, nhìn những cái tên trên danh sách đều biến mất, lúc này mới quay về.

Mà khi hắn quay về, Lưu Ly cũng đã xuống.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly, đến tầng tiếp theo, Địa Ngục Thạch Áp.

Tầng vong hồn này, là những kẻ bỏ rơi con cái, hoặc là giết chết con cái, sau khi chết bị đày vào Địa Ngục Thạch Áp.

Chu Thánh vừa đến, liền cảm nhận được không khí ở đây có chút kỳ quái.

Người hành hình không phải tiểu quỷ, mà là vong hồn.

Người quản lý ở đây cũng không có mặt, không biết đã đi đâu.

Chu Thánh vừa bước vào, không ít vong hồn lập tức bao vây hắn và Lưu Ly.

Chu Thánh rút kiếm Hiên Viên ra, chỉ cần chúng dám lại gần, bất kể là tốt hay xấu, Chu Thánh đều sẽ ra tay.

"Chủ nhân có lệnh, mời Người Gác Lăng làm khách!" Xa xa, một người mặc áo giáp đi tới hét lớn một tiếng, những vong hồn vốn định ra tay, liền nhường đường.

"Chủ nhân?" Chu Thánh nhíu mày, định đi gặp vị chủ nhân này,

xem rốt cuộc là ai.

Tuy nhiên, Chu Thánh nhìn lộ trình, trong lòng đã có suy đoán...

Bên ngoài Địa Ngục.

Luân Hồi Vương ngồi ở cổng Đạo Địa Ngục, một tay chống đầu.

"Luân Hồi Vương, Đạo Địa Ngục từ tầng thứ mười một trở đi, đều bị phách của Xi Vưu khống chế rồi, ngài thật sự không ra tay sao?" Đô Thị Vương lên tiếng hỏi.

Luân Hồi Vương lắc đầu, nói: "Không ra tay, có Người Gác Lăng là đủ rồi." Ra tay là không thể nào, dù sao cũng là vãn bối của mình.

Ngài để Chu Thánh dọn dẹp Địa Ngục, quan trọng là từ tầng mười một đến tầng mười bảy, và tầng mười tám.

"Là chúng ta sơ suất, không ngờ phách của Xi Vưu lại có thể thoát khỏi phong ấn." Đô Thị Vương thở dài nói.

Phách của Xi Vưu không dám ra ngoài là vì chỉ có một phách đột phá được phong ấn, những phách khác vẫn đang bị phong ấn.

Hơn nữa đây là Địa Phủ, phách của Xi Vưu nếu ra ngoài sẽ bị Diêm La bắt giữ.

Cho nên phách của Xi Vưu tích trữ thực lực trong Đạo Địa Ngục, không dám manh động ra ngoài.

Luân Hồi Vương để Chu Thánh đi dọn dẹp Địa Ngục, còn có một nguyên nhân nữa là dọn dẹp luôn cả phách của Xi Vưu.

Hồn phách của Xi Vưu đã vào luân hồi thành người, vậy thì phách không cần thiết phải tồn tại nữa.

"Đợi Đạo Địa Ngục giải quyết xong, sắp xếp âm binh vào trấn giữ trật tự." "Bên nước ngoài đánh chiếm được rồi, cũng phải xây dựng Lục Đạo Luân Hồi." Luân Hồi Vương sắp xếp cho Đô Thị Vương.

Chương 710

Đô Thị Vương gật đầu, hiểu rõ phải làm gì.

Luân Hồi Vương lúc này mới rời đi, quay về gần Nhân Đạo, nhìn cuộc đời của mình, lẩm bẩm: "Người Gác Lăng từ đâu biết được tên của ta?" "Hậu Khanh... cái tên thật xa vời." Luân Hồi Vương dựa vào Nhân Đạo, ngủ thiếp đi...

Trong Địa Ngục.

Chu Thánh đi theo người mặc áo giáp, rất nhanh đã đến một hang động.

Trong hang động tỏa ra khí đen âm u, nhìn vào đã biết rất nguy hiểm.

Chu Thánh không sợ hãi, trực tiếp đi vào.

Nơi nguy hiểm nhất trong Đạo Địa Ngục, không gì khác ngoài phách của Xi Vưu, hiện tại Chu Thánh đối mặt với phách của Xi Vưu, sẽ không vất vả như khi đối mặt với hồn của Xi Vưu.

Sau khi Chu Thánh đi vào, bên trong quanh co khúc khuỷu, mỗi một khúc cua đều có ác quỷ trấn giữ.

Nơi này giống như một mê cung, vào rồi rất khó ra.

Dưới sự dẫn đường của ác quỷ, Chu Thánh và Lưu Ly rất nhanh đã đến trước mặt phách của Xi Vưu.

Phách của Xi Vưu và bản thể không khác nhau là mấy, chỉ là cơ thể trông có chút trong suốt mà thôi.

Hắn ngồi ở ghế chủ, tay cầm một ly chất lỏng màu đen.

"Người Gác Lăng." Phách của Xi Vưu gọi một tiếng.

“Không ngờ, ngươi đã phá được phong ấn.” Chu Thánh siết chặt kiếm Hiên Viên.

Phách của Xi Vưu bị chia ra phong ấn trong Địa Ngục, kẻ trước mắt này rõ ràng đã phá được phong ấn.

“Người Gác Lăng, ta cho ngươi một cơ hội thần phục ta, nói cho ta biết hồn của ta ở đâu!” Phách của Xi Vưu lạnh lùng nói.

Hắn có thể cảm nhận được hồn của mình đã biến mất, không biết hồn của mình đã xảy ra chuyện gì.

Chu Thánh cười lạnh nói: “Muốn biết à, cầu xin ta ta sẽ nói cho ngươi.” “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Sắc mặt phách của Xi Vưu lạnh đi, vô số ác quỷ tràn vào bao vây Chu Thánh và Lưu Ly.

“Ngươi nghĩ mấy con ác quỷ này cản được ta sao?” Chu Thánh khinh thường cười.

“Cản không được, nhưng đây là địa bàn của ta!” Cùng với lời nói của Xi Vưu, vô số xiềng xích xuất hiện muốn trói Chu Thánh.

Nhưng Chu Thánh vung kiếm chém, chặt đứt tất cả xiềng xích, rồi dùng kiếm phong đẩy lùi ác quỷ.

Khi đến đây hắn đã nghĩ có thể có cạm bẫy, nhưng hắn không hề sợ hãi.

Cho dù có cạm bẫy thì sao?

Hồn của Xi Vưu thấy Người Gác Lăng mạnh mẽ như vậy, cũng có chút ngồi không yên, cầm vũ khí của mình, đứng dậy khỏi ghế chủ.

“Lưu Ly, phá hang động, anh đến giết phách của Xi Vưu!” Chu Thánh phân phó một tiếng, rồi cầm đao đối phó với phách của Xi Vưu.

Phách của Xi Vưu giơ cao vũ khí tấn công Chu Thánh, nhưng bị Chu Thánh dùng kiếm Hiên Viên đỡ được.

Phách của Xi Vưu hít sâu một hơi, vô số khí đen bị hắn hít vào cơ thể, thân thể hắn ngưng thực hơn không ít.

Hắn cũng nhận ra Chu Thánh không dễ đối phó, định toàn lực ứng phó.

Những phách khác của hắn vẫn đang phá phong ấn, bảy đại phách chỉ có hắn đột phá được phong ấn.

Hắn nghĩ dù mình không thể giết được Chu Thánh, cũng phải kéo dài thời gian, đợi những phách khác của mình thoát khỏi phong ấn.

Mà Chu Thánh, hoàn toàn là mang ý định giết hắn mà đến.

Hồn của hắn đã bị Luân Hồi Vương đưa vào Nhân Đạo luân hồi, chỉ còn lại phách.

"Xi Vưu, ngươi có thể đi chết được rồi!" Xi Vưu không có hồn, có thể giết được!

Chu Thánh xoay kiếm Hiên Viên trong tay, một lần nữa tấn công phách của Xi Vưu.

Sức mạnh của phách Xi Vưu yếu hơn nhiều so với hồn, mạnh nhất cũng chỉ bằng hai phần ba sức mạnh của thiên hồn Xi Vưu.

Chu Thánh một đòn đánh bay Xi Vưu ra ngoài, sau đó Lưu Ly phá vỡ hang động, Chu Thánh đưa phách Xi Vưu ra khỏi hang động đầy cơ quan.

Ở bên ngoài Chu Thánh mới có thể thi triển quyền cước, đối phó với phách Xi Vưu.

Mà phách Xi Vưu cũng dần ý thức được sự chênh lệch giữa mình và Chu Thánh, không có hồn, hắn sẽ bị giết chết.

Hắn hiện tại do dự, có nên đợi bảy phách dung hợp rồi mới đối phó với Người Gác Lăng hay không.

"Sao, muốn chạy à?" Chu Thánh nhìn ra tâm tư của phách Xi Vưu, nhàn nhạt hỏi.

Hỏi xong, Chu Thánh ra hiệu cho Lưu Ly chặn lối ra vào, mình sẽ triệt để giết chết phách Xi Vưu ở đây.

Toàn thân phách Xi Vưu tỏa ra sương đen, che khuất tầm nhìn của Chu Thánh.

Vô số ác quỷ tràn vào, nhân cơ hội tấn công Chu Thánh trong sương đen, làm rối loạn phán đoán của Chu Thánh.

Mà phách Xi Vưu thì ẩn giấu khí tức của mình, muốn xuống tầng địa ngục tiếp theo.

Hắn không dám kéo dài thời gian nữa, một khi mình bị giết, bảy phách sẽ không bao giờ có thể ngưng tụ lại được nữa.

Hắn là một trong bảy phách của Xi Vưu, Thiên Trùng, đại diện cho cảm xúc là vui vẻ.

Sáu phách còn lại lần lượt là: nhị phách Linh Tuệ, tam phách Vi Khí, tứ phách Vi Lực, ngũ phách Trung Xu, lục phách Vi Tinh, thất phách Vi Anh.

Mỗi phách đều có cảm xúc tương ứng, là giận, buồn, sợ, yêu, ghét, dục.

Chỉ khi bảy phách hợp nhất, phách Xi Vưu của hắn mới được coi là một phách hoàn chỉnh, lúc đó thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Mà hiện tại hắn chỉ là một trong bảy phách, phách Thiên Trùng, đối mặt với Chu Thánh thật sự không có sức phản kháng.

Hắn ẩn giấu khí tức của mình lặng lẽ rời đi, mà Chu Thánh cũng

không phải kẻ ngốc, biết rõ ý định của phách Xi Vưu, lập tức bay đến lối vào thông đạo xuống tầng địa ngục tiếp theo, chặn được Xi Vưu đang muốn đi xuống.

Ngay sau đó, trên người Chu Thánh bùng lên Thủ Lăng Chi Hỏa xua tan sương đen, siết chặt kiếm Hiên Viên, một kiếm đâm vào ngực phách Xi Vưu.

Phách Xi Vưu giơ vũ khí trong tay lên đập mạnh vào Chu Thánh, nhưng Chu Thánh giơ tay trái lên đỡ, tay phải rút kiếm Hiên Viên ra.

Trên người Xi Vưu để lại một vết thương, nhưng hắn không chết.

"Đúng rồi, ta quên mất, ngươi chỉ là một đạo phách, không có thực thể, trừ phi hoàn toàn tiêu diệt ngươi, nếu không sẽ không giết được ngươi." Chu Thánh dần phản ứng lại, muốn giết phách Xi Vưu, chính là phải hoàn toàn tiêu diệt hắn, những cách thông thường không giết được hắn.

Phách Xi Vưu lạnh lùng nhìn Chu Thánh, một kiếm đó của Chu Thánh tuy không giết được hắn, nhưng cũng làm hắn bị thương nặng.

Hắn hiện tại muốn đi không được, muốn đầu hàng... không, hắn sẽ không đầu hàng.

"Người Gác Lăng, giết phách của ta, ngươi sẽ phải gánh chịu hậu quả mà ngươi không gánh nổi!" "Năm xưa Hoàng Đế cũng không dám tiêu diệt hồn phách của ta, chỉ dám chia ta ra phong ấn, nếu ngươi giết, ngươi sẽ phải gánh chịu sự trả thù của dòng dõi ta!" Xi Vưu chuyển sang uy hiếp.

Chu Thánh nghe lời của Xi Vưu, cười lạnh nói: "Vậy ngươi có biết, là ai bảo ta đến giết ngươi không?" Xi Vưu nghe thấy lời này không khỏi ngẩn ra, vội hỏi: "Ai!" Hắn rất muốn biết, là ai muốn giết mình.

Hoàng Đế đã chết rồi, còn ai muốn mình chết nữa?

Chu Thánh thản nhiên nói: "Luân Hồi Vương bảo ta dọn dẹp địa ngục." Nói thật, đối với dòng dõi của Xi Vưu, Chu Thánh không hiểu nhiều lắm, nên không muốn gánh cái nồi này, trực tiếp đổ nồi cho Luân Hồi Vương.

Mình có thể ra tay dọn dẹp địa ngục, nhưng tuyệt đối không thể dính vào quá nhiều phiền phức.

Phách Xi Vưu nghe là Luân Hồi Vương bảo hắn đến dọn dẹp địa ngục, mọi chuyện đều sáng tỏ.

"Là ngài ấy..." Phách Xi Vưu như bị rút mất hồn, cả người không còn chút tinh thần, vũ khí trong tay cũng rơi xuống đất.

Rõ ràng, hắn biết thân phận của Luân Hồi Vương.

Mà phách Xi Vưu uy hiếp Chu Thánh, chủ yếu là dựa vào Luân Hồi Vương và những cường giả khác trong dòng dõi của mình đứng sau lưng.

Mấu chốt vẫn là ở Luân Hồi Vương.

Dòng dõi của hắn, cực kỳ bao che.

Nhưng Luân Hồi Vương cũng muốn dọn dẹp hắn, vậy thì chứng tỏ hắn đã bị từ bỏ.

Phách Xi Vưu ngồi trên đất, vẻ mặt buồn bã, đây là lần đầu tiên hắn nghi ngờ chính mình.

Tại sao mình lại bị dòng dõi của mình từ bỏ?

Mình rõ ràng không làm gì sai cả!

Phách Xi Vưu ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, ý chí chiến đấu hoàn toàn không còn.

“Có thể nói cho ta biết, hồn của ta ở đâu không?” Phách Xi Vưu rất bình tĩnh hỏi.

Chương 711

Hắn đã từ bỏ giãy giụa, chỉ muốn trước khi chết biết được hồn của mình ở đâu.

“Hồn của ngươi, đã bị Luân Hồi Vương đưa vào Nhân Đạo luân hồi chuyển thế rồi.” Chu Thánh nói với hắn.

Phách Xi Vưu nghe vậy, không nhịn được mà cười.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha... bại rồi, hoàn toàn bại rồi.” Phách Xi Vưu biết được hồn của mình đã vào luân hồi, không còn chút hy vọng nào nữa.

Liên tưởng đến việc mình đã giãy giụa mấy nghìn năm, càng thêm buồn cười.

Mình dốc toàn lực cố gắng phá vỡ phong ấn, kết quả vẫn không ra được.

Tất cả nỗ lực, đều trở thành bọt nước.

“Chẳng trách ta không cảm nhận được động tĩnh của hồn, chẳng trách Luân Hồi Vương chưa bao giờ xuất hiện, chẳng trách, chẳng trách.” Phách Xi Vưu lắc đầu, kéo lê thân thể mệt mỏi đứng dậy.

“Là một vị vua, ta sao có thể bị ngươi giết chết.” Xi Vưu nói, rồi nhặt vũ khí lên chỉ vào Chu Thánh.

“Đến đi, nhân lúc ta còn sức, quyết đấu với ta!” “Được.” Chu Thánh thành toàn cho Xi Vưu, để hắn chết một cách oanh liệt trong chiến đấu.

Không còn gánh nặng, Xi Vưu toàn lực xuất thủ, ba đầu sáu tay hiện ra, đây là do hắn đốt cháy sức mạnh của phách mình mà phóng thích ra.

Cảm xúc của hắn là vui vẻ, nên hắn không bi quan về kết cục này.

Khi hắn chiến đấu với Chu Thánh, trong đầu hắn nghĩ đến cảnh mình chiến đấu với Hoàng Đế, hắn coi Chu Thánh như Hoàng Đế năm xưa.

"Công Tôn Hiên Viên, đến đây chiến!" Xi Vưu hét lớn một tiếng, sáu cánh tay đồng thời tấn công.

"Thỏa mãn ngươi!" Chu Thánh tay cầm kiếm Hiên Viên, toàn lực ứng phó, kích phát năng lực của kiếm Hiên Viên.

Hai người chiến đấu, san bằng tầng địa ngục này thành bình địa.

Vô số ác quỷ bị ảnh hưởng, hóa thành tro bụi tan biến.

"Ha ha ha ha, nếu không phải ngươi và Viêm Đế liên thủ, thiên hạ này đã là của ta rồi!" Xi Vưu cười lớn nói, cười cười, thân thể hắn dần tan biến.

Nhưng hắn vẫn chưa dừng chiến đấu.

Hắn thà chết trong chiến đấu, cũng không muốn bị người khác giết.

Mà Chu Thánh đã thỏa mãn tâm nguyện của hắn, để hắn chết trong trận chiến oanh liệt.

Thân thể Xi Vưu dần biến mất, chỉ còn lại ba cái đầu lâu.

Đầu lâu ở giữa của hắn nhìn Chu Thánh nói: "Ngươi, cũng chỉ là một quân cờ mà thôi." Xi Vưu nói, rồi từng cái đầu một biến mất.

"Cuối cùng ta muốn hỏi một câu, Công Tôn Hiên Viên ở đâu?" Xi Vưu hỏi lần cuối.

Nhưng câu trả lời, lại khiến hắn thất vọng.

"Hoàng Đế đã tan biến rồi." Xi Vưu nghe vậy, hét lớn: "Không thể

nào, ông ta không thể tan biến!" "Ông ta tuyệt đối sẽ không chết!

Ông ta đã nhảy ra khỏi bàn cờ rồi!" Nói rồi, phách của Xi Vưu biến mất.

Hắn đến chết cũng không tin Hoàng Đế đã tan biến.

Chu Thánh nhìn Xi Vưu đang tan biến, chìm vào trầm tư.

Tất cả mọi người đều không tin Hoàng Đế đã tan biến, vậy rốt cuộc Hoàng Đế đã tan biến hay chưa?

Thật lòng mà nói, Chu Thánh cũng không tin lắm, nhưng Hiên Viên Kiếm khiến hắn không thể không tin, nếu Hoàng Đế chưa chết, Hiên Viên Kiếm không thể nào để hắn chưởng khống.

"Thôi vậy, không nghĩ nữa." Chu Thánh không muốn suy nghĩ nữa, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Đợi dọn dẹp xong địa ngục, hắn muốn xem xem hệ thống sẽ còn bắt mình làm chuyện gì nữa.

Lớp ác quỷ và tiểu quỷ này đã bị tiêu diệt toàn bộ, trận đại chiến giữa Chu Thánh và Xi Vưu có phạm vi ảnh hưởng vô cùng rộng, lớp này gần như không ai có thể may mắn thoát nạn.

Chu Thánh đi đến lối vào, Lưu Ly mở lối vào, hai người cùng nhau tiến vào tầng tiếp theo, địa ngục cối xay.

Tầng địa ngục này khá yên tĩnh, vẫn còn bình thường, chủ quản và các tiểu quỷ chấp hành đều có mặt.

Vốn dĩ vong hồn ở tầng này chỉ là những người lúc còn sống lãng phí thức ăn, chà đạp lương thực, sau khi chết bị đày vào đây chịu hình phạt.

Hơn nữa hình phạt cũng không nặng, so với các địa ngục khác thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Vì vậy, số vong hồn trốn thoát cũng không nhiều, ác quỷ hóa ác lại càng ít.

Hơn nữa, tầng này cũng không phong ấn Xi Vưu, vì số lượng vong hồn ở đây không nhiều, không đủ sức trấn áp Xi Vưu.

Từ xưa đến nay, người An Lạc đều biết lương thực quý giá, rất hiếm có người lãng phí lương thực, những người lãng phí đa phần đều là kẻ giàu sang phú quý, cơm bưng nước rót.

Họ không biết nỗi khổ của việc trồng lúa, chỉ biết có được rất dễ dàng, nên mới không biết trân trọng, sau khi chết bị áp giải vào tầng này chịu phạt.

Chủ quản tầng này thấy Chu Thánh đến, liền chạy tới, đưa danh sách cho Chu Thánh.

Tên trên danh sách chỉ có vài trăm người.

"Đại bộ phận vong hồn đều không dám trốn chạy, vì họ biết hậu quả của việc trốn chạy.

Một bộ phận nhỏ trốn đi cũng là do bị ảnh hưởng từ các địa ngục khác." Chủ quản mở lời giải thích.

"Hiểu rồi." Chu Thánh cầm danh sách, dẫn Lưu Ly rời đi.

Những vong hồn trốn chạy ở tầng này thực ra rất do dự, một khi địa phủ không còn hỗn loạn, việc họ trốn đi chẳng khác nào tự đẩy mình vào đường cùng.

Họ có ảo tưởng được quay về, nhưng quay về lại phải chịu dày vò, nên rất do dự và khó xử.

Nhưng Chu Thánh đã đến, họ muốn quay về cũng không thể.

Họ còn chưa kịp mở miệng hỏi, cũng chưa kịp cầu xin tha thứ, thì người đã trực tiếp biến mất, tan thành tro bụi dưới kiếm quang của

Chu Thánh.

Chu Thánh không có thời gian nghe họ kể lể oan khuất, biện minh cho lý do trốn chạy của mình.

Hắn đến đây chỉ để làm một việc, đó là giết họ.

Sau khi dễ dàng tiêu diệt họ, Chu Thánh dẫn Lưu Ly quay người đi đến tầng địa ngục tiếp theo, địa ngục hồ máu.

Tầng địa ngục này khá hỗn loạn, khắp nơi đều có thể thấy tiểu quỷ và vong hồn tàn sát lẫn nhau.

Hơn nữa nhìn khắp nơi đều là hồ máu, chẳng có mấy chỗ đặt chân.

Vô số tiểu quỷ và vong hồn giao chiến trong hồ máu, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Hồ máu như nước sông cuồn cuộn sóng dữ, hồ máu này không phải là máu bình thường, linh hồn rơi vào hồ máu sẽ đau đớn như bị kim châm.

Bình thường, các tiểu quỷ sẽ đứng trên đài công tác, thả vong hồn vào hồ máu để trừng phạt.

Bây giờ, tầng này xảy ra náo loạn, vô số vong hồn hóa thành ác quỷ làm loạn.

Mấy nghìn năm tích lũy lại, số vong hồn làm loạn ở tầng này lên tới hơn năm mươi vạn, tiểu quỷ rõ ràng không chống đỡ nổi.

Sau khi Chu Thánh đến, hắn hỗ trợ tiểu quỷ chém giết vong hồn và ác quỷ.

"Đại nhân, một phách của Xi Vưu ở dưới đáy hồ máu, vong hồn chết nhiều sẽ trở thành dưỡng chất cho hắn." Chủ quản tầng này đi đến bên cạnh Chu Thánh nói.

“Không sao.” Chu Thánh xua tay, các phách của Xi Vưu đã không thể hợp nhất, một phách riêng lẻ dù có thức tỉnh cũng không phải là đối thủ của mình.

Huống hồ, phải để chúng thức tỉnh thì mới giết được.

Chu Thánh và Lưu Ly vào trận, khiến cho đám vong hồn đang hăng hái bỗng chốc phải chịu đả kích nặng nề, nhiều vong hồn sợ hãi, quỳ xuống đất đầu hàng.

Còn ác quỷ thì muốn trốn chạy.

Nhưng từ lúc chúng làm loạn, chúng đã không còn đường lui, bất kể là chủ động hay bị động.

Chu Thánh lần lượt tiêu diệt chúng, dưới đáy hồ máu, một luồng khí tức đang bốc lên, hồ máu như bị đun sôi, không ngừng sủi bọt.

Phách thứ hai của Xi Vưu, Linh Tuệ, đã thức tỉnh.

Tính cách của phách thứ hai là Nộ (giận dữ), nên vừa thức tỉnh, hắn đã gầm lên một tiếng.

“Gào!

Công Tôn Hiên Viên, ta tỉnh lại rồi!” Ngay sau đó, một cột máu phóng thẳng lên trời, phách thứ hai của Xi Vưu đứng trên cột máu, mặt mày hung tợn.

Ánh mắt hắn khóa chặt Chu Thánh, vì trong tay Chu Thánh đang cầm Hiên Viên Kiếm.

“Truyền nhân của Hiên Viên, chết đi!” Xi Vưu hóa tay thành trảo, vồ về phía Chu Thánh.

Chương 712

Đằng sau Xi Vưu là biển máu ngập trời.

Chu Thánh giơ Hiên Viên Kiếm lên, ngay khi Xi Vưu lao tới, hắn đâm ra với tốc độ cực nhanh.

Hiên Viên Kiếm đâm vào từ đầu Xi Vưu, xuyên thẳng qua cơ thể hắn.

Xi Vưu: .....

Cơn thịnh nộ của hắn tức thì bị dập tắt, hắn vạn lần không ngờ chưa đầy một hiệp, mình đã bị truyền nhân của Hiên Viên đánh bại.

Chu Thánh cũng không ngờ, Xi Vưu lại trực tiếp lao đến nộp mạng, khiến hắn cũng có chút chưa kịp phản ứng.

Quả nhiên, kẻ mất kiểm soát là dễ đối phó nhất.

Sau khi Xi Vưu bình tĩnh lại, Chu Thánh đứng trước mặt hắn, hỏi: "Ngươi không cảm ứng được, một trong bảy phách, Thiên Xung phách, đã biến mất rồi sao?" Lời này vừa thốt ra, phách của Xi Vưu lúc này mới bình tĩnh lại, cẩn thận cảm ứng một lượt, quả thực không cảm ứng được Thiên Xung phách.

"Ngươi giết rồi?" "Xi Vưu bất tử, chỉ có thể chết trong chiến đấu, hắn đã tự thiêu đốt phách của mình." Chu Thánh nói với hắn.

Phách của Xi Vưu nghe vậy, trong lòng đã hiểu.

Hồi sinh, chỉ là một trò cười, không ra khỏi được địa ngục, chi bằng chết một cách sảng khoái trong trận chiến.

Còn mình, vất vả tích lũy lâu như vậy, vừa ra ngoài đã bị trấn áp, mình không thể chấp nhận kết quả này.

Chu Thánh rút Hiên Viên Kiếm ra, lặng lẽ nhìn phách của Xi Vưu, nói: "Ngươi tự biến mất, hay để ta giết ngươi?" Phách của Xi Vưu hiện ra ba đầu sáu tay, giơ đôi quyền phẫn nộ đấm về phía Chu Thánh.

Hắn cũng muốn chết trong chiến đấu, bởi vì hắn là Xi Vưu.

Còn Chu Thánh, vung kiếm chém ngang, trực tiếp khiến Xi Vưu đầu lìa khỏi cổ.

Hắn thật sự không muốn chiến đấu nữa, có thể giải quyết nhanh thì giải quyết nhanh.

"Ta đã thỏa mãn ngươi rồi, nên ngươi vẫn là đi chết đi." Chu Thánh nói xong, dùng Hỏa Thủ Lăng, thiêu rụi phách của Xi Vưu.

Một hai lần thì còn được, nếu mỗi phách của Xi Vưu đều phải đánh với mình một trận, chẳng phải mình sẽ mệt chết sao?

Cùng với sự kết thúc của Xi Vưu, địa ngục hồ máu cũng được bình định.

Hồ máu trở lại yên tĩnh, không còn sôi sục.

Còn Chu Thánh không vội đi đến tầng tiếp theo, hắn cần nghỉ ngơi.

"Trong địa ngục, chỉ có Xi Vưu và Từ Tam Ba thôi sao?" Chu Thánh hỏi chủ quản bên cạnh.

"Đại nhân, tôi chỉ phụ trách quản lý địa ngục hồ máu, những chuyện khác tôi không rõ." Chủ quản mở lời.

"Cũng phải, hỏi ngươi cũng như không." Chu Thánh ngồi vào vị trí của hắn, nhìn hồ máu tĩnh lặng.

Vấn đề nan giải nhất ở địa ngục chính là Xi Vưu, bình định được Xi Vưu, dường như cũng không còn phiền phức gì nữa.

Nhưng Chu Thánh luôn cảm thấy quá dễ dàng.

Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều trận chiến gian nan, bây giờ đối phó với Xi Vưu lại rất nhẹ nhàng, khiến Chu Thánh luôn cảm thấy không chân thực, hay nói đúng hơn là quá đơn giản.

"Thôi kệ, có Luân Hồi Vương chống lưng, gặp đối thủ không đánh lại thì mình chạy." Chu Thánh lười suy nghĩ, có thể giải quyết nhẹ nhàng thì càng tốt, giải quyết không được thì để Luân Hồi Vương ra tay.

Tầng địa ngục thứ mười bốn tiếp theo, Chu Thánh không ở lại quá lâu, sau khi giải quyết xong phách của Xi Vưu thì trực tiếp tiến vào tầng thứ mười lăm.

Tầng mười lăm, địa ngục trách hình, khiến Chu Thánh dừng bước quan sát một lúc.

Tại đây, hắn nhìn thấy người quen cũ, Cừu tiên sinh, còn có không ít thành viên của Thiên Tôn Hội.

Địa ngục trách hình là nơi dành cho những kẻ trộm mộ và những kẻ cố ý phá hoại nền móng nhà cửa của người khác, sau khi chết sẽ bị đày vào địa ngục trách hình.

Chỉ có điều những vong hồn vốn chịu hình phạt ở tầng này đều đã trốn thoát, đa số đều biến thành ác quỷ, trở thành thuộc hạ của Xi Vưu.

Còn người quen cũ của Chu Thánh, đứng giữa đám đông lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt y tràn đầy ác ý, hận không thể trừ khử Chu Thánh cho hả dạ.

Và cũng chính vì căm hận Chu Thánh mà y đã biến thành ác quỷ.

Nhưng Chu Thánh đang đứng trên không trung, sớm đã không còn coi Cừu tiên sinh là đối thủ.

Mình có thể giết y một lần, thì cũng có thể giết thêm lần nữa.

“Chủ nhân của ta, Xi Vưu, hãy tỉnh lại!” Các ác quỷ lần lượt phủ phục trên mặt đất, cố gắng đánh thức Xi Vưu.

Và Xi Vưu cũng đang dần dần hồi tỉnh.

“Người gác lăng, đợi Xi Vưu tỉnh lại chính là ngày chết của ngươi!” Cừu tiên sinh đứng bên dưới chỉ vào Chu Thánh hét lớn.

Chu Thánh đối với điều này hoàn toàn khinh thường.

Mình làm sao vào được tầng thứ mười lăm, y không có chút ý niệm nào, hoàn toàn bị hận thù che mờ hai mắt.

Hay nói đúng hơn, y vốn không biết, các phách của Xi Vưu bị phong ấn riêng rẽ.

Chỉ cần y biết một chút, y cũng không dám lớn lối với mình.

Mà phách của Xi Vưu, dưới sự kêu gọi tập thể của ác quỷ, cũng dần dần tỉnh lại.

Vô số ác quỷ đều quỳ xuống, một luồng khí tức kinh khủng bốc lên.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha!” Tiếng cười kinh khủng truyền ra, phách của Xi Vưu ở tầng này là nhân cách Lạc (vui vẻ).

Nhưng hắn vừa cười lớn xuất hiện, đã bị Chu Thánh chém bay đầu.

Hắn không có tâm tư chờ Xi Vưu chuẩn bị xong, rồi lằng nhằng với hắn nửa ngày, sau đó thăm dò tấn công lẫn nhau.

Không cần thiết.

Cứ trực tiếp dùng thủ đoạn siêu cường giải quyết là được.

Nụ cười của Xi Vưu tắt ngúm, đám ác quỷ đang quỳ lạy nhìn thấy Xi Vưu vừa xuất hiện đã toi đời, tất cả đều ngây người.

“Diệt đi.” Chu Thánh nhàn nhạt nói một câu, Lưu Ly cầm Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh ra tay, đi diệt sát ác quỷ.

Lũ ác quỷ lúc này mới cảm thấy sợ hãi và kinh hoàng, còn Cừu tiên sinh trực tiếp quay người quỳ trước mặt Chu Thánh cầu xin tha thứ.

“Người gác lăng, tôi sai rồi, tha cho tôi đi, ngài đã giết tôi một lần rồi.” Cừu tiên sinh nhũn ra, giờ phút này y dường như đã hiểu ra thực lực của người gác lăng đã trưởng thành đến mức dù y là ác quỷ cũng không thể lay chuyển.

Chu Thánh lạnh lùng liếc nhìn Cừu tiên sinh, không hề để y trong lòng.

Ánh đao của Lưu Ly lướt qua, Cừu tiên sinh trong nháy mắt hóa thành tro bụi tan biến.

Từ lúc bước vào, Chu Thánh đã không để y trong lòng, càng không quan tâm đến sống chết của y.

Lời gào thét lúc nãy và lời cầu xin tha thứ sau đó của y, đối với Chu Thánh mà nói, chẳng khác gì một tên hề đang diễn trò.

Giải quyết xong phách của Xi Vưu ở tầng này, Chu Thánh và Lưu Ly tiếp tục đi xuống dưới.

Tầng mười sáu địa ngục núi lửa và tầng mười bảy địa ngục cối đá, Chu Thánh đều không ở lại lâu.

Lưu Ly dọn dẹp ác quỷ, hắn giải quyết Xi Vưu.

Chẳng qua là tầng mười bảy có nhiều ác quỷ hơn, gần một triệu, lực lượng này nếu đặt ở bên ngoài, đủ sức hủy thiên diệt địa.

Xi Vưu cũng có thể khống chế đội quân triệu ác quỷ này, thống nhất thiên hạ.

Đáng tiếc, xuất quân chưa thắng thân đã chết, Xi Vưu vừa ra đã bị Chu Thánh chém đầu, đám ác quỷ mất đi thủ lĩnh liền trở thành một đám ô hợp, không hề có sức chiến đấu.

Chu Thánh một đường xông đến tầng thứ mười tám, gặp được phách cuối cùng của Xi Vưu.

Tầng mười tám lại khác, tầng này có một loại áp chế lực rất mạnh, dường như là một không gian độc lập và khép kín.

Tầng này không có bất kỳ hình phạt nào, nhưng đây là tầng quan trọng nhất.

Vong hồn bị đày vào tầng này, có nghĩa là vạn kiếp bất phục, sinh sinh tử tử đều sẽ bị giam cầm ở đây.

Thông thường chỉ những kẻ không thể dùng từ "ác" để hình dung mới bị đày vào tầng này.

"Tư chủ Địa Ngục Ty, bái kiến người gác lăng!" Tư chủ trấn thủ tầng mười tám, chắp tay hành lễ với Chu Thánh.

Âm ty trấn thủ tầng thứ mười tám là một âm ty độc lập, tuy cũng thuộc bảy mươi hai âm ty, nhưng Thập Điện Diêm La bình thường sẽ không điều động họ.

Dù Luân Hồi Vương thường xuyên gọi bảy mươi hai âm ty, nhưng thực tế đến cũng chỉ có hơn sáu mươi.

Có mấy bộ phận quan trọng sẽ không rời khỏi cương vị của mình.

Địa Ngục Ty chính là một trong số đó.

Tư chủ Địa Ngục Ty, tồn tại từ khi có địa ngục, chức trách của ông ta là trấn thủ mười tám tầng địa ngục, hơn nữa khi ở đây, ông ta không cảm thấy bị áp chế.

Chương 713

Hơn nữa, ông ta cũng không phải người, mà là một thứ gì đó giống như con voi, hình như gọi là Đế Thính thì phải.

"Ừm, dẫn ta đi tìm Xi Vưu đi!" Chu Thánh gật đầu nói.

Tư chủ Địa Ngục Ty dẫn Chu Thánh đến khu vực cốt lõi, chỉ vào Xi Vưu đang bị xiềng xích nói: "Hắn chính là Xi Vưu, người bên cạnh hắn là Từ Phúc." Chu Thánh nhìn Từ Phúc, người quen cũ này, khẽ gật đầu.

Từ Phúc ngẩng đầu thấy Chu Thánh đến, lại cúi đầu xuống.

Hắn đã đặt hết hy vọng của mình vào Xi Vưu, nếu Xi Vưu cũng không thể giãy thoát, thì mình cũng vô dụng.

Phách cuối cùng của Xi Vưu bình tĩnh nhìn Chu Thánh, nhàn nhạt nói: "Ngươi đã giết sáu phách của ta." Hắn có thể cảm nhận được, các phách của mình đều đã bị giết.

Kẻ giết chúng, đang đứng ngay trước mặt mình.

"Ừ, ta đã cho ngươi đủ thể diện, vậy ngươi hãy chết một cách thể diện đi." Chu Thánh bình tĩnh nhìn hắn.

Xi Vưu không nói gì, cơ thể hắn bị xích sắt xuyên qua, hoàn toàn không thể cử động.

Nhưng hắn dường như không hề sợ hãi.

Hắn nhìn cái cây Minh Thụ bên cạnh Chu Thánh, Minh Thụ là con mắt mà Luân Hồi Vương cài vào, đây mới là điều hắn quan tâm.

"Nếu không phải ta sợ Luân Hồi Vương ngăn cản mình, ngươi nghĩ ngươi có thể đứng trước mặt ta sao?" Xi Vưu lạnh lùng nói,

trong lời nói mang theo vẻ khiêu khích.

“Ngươi cảm thấy, ngươi còn sức đối phó ta?” Chu Thánh bình thản đáp.

Có lẽ là vì giết nhiều rồi, nên bây giờ hắn đối với Xi Vưu, hoàn toàn không còn sợ hãi.

Phách của Xi Vưu nhìn Chu Thánh cười cười, chỉ vào cái cây bên cạnh Chu Thánh, nói: “Có bản lĩnh thì ngươi chém cái cây bên cạnh ngươi đi!” “Được!” Chu Thánh rút kiếm chém về phía Xi Vưu, chém bay đầu hắn.

Hắn không ngốc, cái cây này là để giám sát Xi Vưu, nếu đã có thể khống chế Xi Vưu, mình việc gì phải mở gông xiềng cho hắn?

Tuy nói điều này không công bằng với Xi Vưu, nhưng đời người làm gì có công bằng?

Đầu của Xi Vưu bị Chu Thánh chém rơi, nhưng rất nhanh lại bay lên, lẳng lặng nhìn Chu Thánh.

“Ngươi thật sự nghĩ, ngươi có thể giết ta?” Ánh mắt Xi Vưu bình tĩnh.

Chu Thánh phất tay, Hỏa Thủ Lăng tức khắc bao trùm lấy Xi Vưu.

Dưới ngọn lửa hừng hực, cơ thể Xi Vưu lúc sáng lúc tối, nhưng không hề có dấu hiệu bị tiêu diệt.

Những phách Xi Vưu trước đó Chu Thánh đều có thể dễ dàng chém giết, nhưng phách cuối cùng này, hắn lại không giết được.

Phách cuối cùng của Xi Vưu là phách quan trọng nhất.

Nếu hắn chết, thì dấu vết của Xi Vưu lưu lại trên thế giới này chỉ còn lại hồn luân hồi chuyển thế của hắn.

Hơn nữa, dù hồn có thức tỉnh ký ức, cũng không thể trở thành Xi

Vưu nữa.

“Ta đã nói rồi, ngươi không giết được ta đâu.” Cùng với lời nói của Xi Vưu, Hỏa Thủ Lăng của Chu Thánh dần dần tắt lịm.

Chu Thánh liền dùng Hiên Viên Kiếm đâm xuyên tim Xi Vưu, lại dùng Trảm Ảnh Đao chém nát thân thể Xi Vưu, nghiền xương thành tro.

Dù vậy, Xi Vưu vẫn không chết.

Hắn như thể bất tử, bất luận Chu Thánh tấn công thế nào, hắn quay đi một cái là có thể hồi phục.

Giống như có thân thể bất tử.

Là phách quan trọng nhất, hắn sở hữu năng lực bất tử, vì trong huyết mạch của hắn chảy dòng máu của dòng dõi đó.

Trừ phi Luân Hồi Vương tước đoạt thân thể bất tử của hắn, nếu không hắn sẽ không dễ dàng chết đi.

“Chu Thánh, chém đứt cái cây bên cạnh ngươi đi, cái cây đó là ta dùng huyết mạch của Xi Vưu ngưng tụ thành, cây đứt, cũng có nghĩa là huyết mạch của Xi Vưu đã đứt.” Giọng nói của Luân Hồi Vương vang lên bên tai Chu Thánh.

Luân Hồi Vương lợi dụng huyết mạch của Xi Vưu trồng cái cây này, không chỉ để giám sát Xi Vưu, mà còn để tách rời sức mạnh huyết mạch của Xi Vưu.

Một khi sức mạnh huyết mạch bị tách rời, thân thể bất tử của Xi Vưu sẽ biến mất.

Chu Thánh nhìn cái cây bên cạnh, lại nhìn Xi Vưu đang hồi phục trước mắt, giơ Trảm Ảnh Đao lên, một đao chém vào thân cây.

Xi Vưu đang bình tĩnh bỗng như bị trọng thương, sắc mặt đột

biến, khó tin nhìn Chu Thánh.

Sức mạnh huyết mạch của hắn vừa rồi đã bị tổn thương nặng nề, với thực lực của người gác lăng, căn bản không thể làm được.

Xi Vưu nhìn về phía cái cây bị Chu Thánh chém, thân cây để lại một vết chém rất lớn, từ vết chém có máu màu đỏ sẫm chảy ra, Xi Vưu cảm nhận được, đó là huyết mạch của mình.

"Không, Luân Hồi Vương ngươi không thể đối xử với ta như vậy!" Xi Vưu ngẩng đầu gầm lớn.

Hắn dường như đã đoán được điều gì đó, cái cây trước mắt này, là do huyết mạch của mình ngưng tụ thành.

Nhưng đáng tiếc, Luân Hồi Vương căn bản không nghe thấy tiếng của Xi Vưu, câu nói này là do Luân Hồi Vương đã ghi âm từ trước, để lại cho Chu Thánh.

Chu Thánh dùng sức vung chém, thân cây đã bị chém hai phần ba, mà cơ thể Xi Vưu cũng gần được giải thoát.

Xi Vưu muốn ngăn cản Chu Thánh lấy lại huyết mạch của mình, nhưng đáng tiếc không kịp nữa rồi.

Chu Thánh dùng sức vung một đao, thân cây gãy phựt.

Đôi tay giơ cao của Xi Vưu, cuối cùng vẫn không đập xuống được.

Ngực hắn vẫn còn cắm Hiên Viên Kiếm, trước đó hắn có thân thể bất tử nên không bị ảnh hưởng, còn bây giờ thân thể bất tử không còn, Hiên Viên Kiếm cắm trong ngực, đang bào mòn sinh mệnh của hắn.

"Luân Hồi Vương, Luân Hồi Vương, Hậu Khanh, Hậu Khanh, tại sao ngươi lại vứt bỏ ta!" "Chúng ta không phải cùng một dòng dõi

sao?

Ta là hậu duệ của ngươi mà!" Xi Vưu ngẩng đầu hét lớn, trong lòng vô cùng khuất nhục và không cam tâm.

Là hậu duệ của Hậu Khanh, không những không được Hậu Khanh giúp đỡ, ngược lại còn bị Hậu Khanh vứt bỏ.

Điều này khiến lòng Xi Vưu bi thương vô hạn.

Ngay cả khi bại dưới tay Công Tôn Hiên Viên, hắn cũng không một lời oán thán, nhưng giờ phút này hắn thật sự không chịu nổi nữa.

"Hậu Khanh!" Xi Vưu thất thanh hét lớn, muốn nhận được câu trả lời của Hậu Khanh, nhưng Hậu Khanh dường như không nghe thấy, không trả lời câu hỏi của hắn.

Vẻ mặt Xi Vưu tràn đầy thất vọng, cúi đầu xuống.

Còn Chu Thánh đã kề Trảm Ảnh Đao lên cổ Xi Vưu.

"Xi Vưu, nên kết thúc rồi." Xi Vưu ngẩng đầu nhìn Chu Thánh một cái, lựa chọn tự thiêu chính mình.

"Hậu Khanh, ta sẽ hóa thành một dấu ấn trong địa ngục, ta chờ ngươi đến trả lời ta!" Xi Vưu nói xong liền hoàn toàn tan biến, thân thể hóa thành tro bụi, nhưng lại để lại một dấu ấn ở tầng mười tám địa ngục.

Dấu ấn này sẽ không gây ảnh hưởng gì đến tầng mười tám địa ngục, nhưng sẽ tồn tại mãi mãi.

Nhìn Xi Vưu tan biến, nhiệm vụ của Chu Thánh cũng xem như hoàn thành.

Nhưng bên cạnh vẫn còn một Từ Phúc toàn thân như thủy tinh.

"Thôi vậy, thuận tay giải quyết ngươi luôn." Chu Thánh đi đến trước mặt Từ Phúc, lúc này Từ Phúc đã không còn bất kỳ hy vọng

nào.

"Xi Vưu cũng đã bại, ta cũng không còn gì để nói, đến đi, giết ta đi." Từ Phúc tuy sợ chết, nhưng hắn cũng hiểu đến nước này, mình không thể sống sót, nên chủ động chọn cái chết.

Dù sao cũng không sống nổi.

"Thỏa mãn ngươi." Chu Thánh cũng không nói nhảm với hắn, thu dọn gọn gàng, đánh tan hoàn toàn thân thể của Từ Phúc.

Những mảnh vỡ linh hồn của hắn bị Chu Thánh bóp nát, sau đó lại dùng Hỏa Thủ Lăng thiêu rụi.

Thiêu sạch tro bụi linh hồn, Chu Thánh vẫn cảm thấy không yên tâm, lại lấy bình ra thu thập lại.

Đợi sau khi rời khỏi tầng mười tám địa ngục, hắn đem tro bụi linh hồn của Từ Phúc rắc lên núi đá lửa trong địa ngục núi lửa.

Như vậy, Từ Phúc dù có chưa chết hẳn cũng không thể sống lại.

Toàn bộ địa phủ bây giờ xem như đã trong sạch.

Lần dọn dẹp này của Chu Thánh đã quét sạch toàn bộ ác quỷ và vong hồn tích tụ mấy nghìn năm.

Những ác quỷ và vong hồn đã chết này cũng sẽ được tái chế, tạo ra linh hồn mới tiến vào luân hồi chuyển thế, tất nhiên sau khi được tạo ra, đã không còn là bản thể ban đầu.

Chu Thánh dẫn Lưu Ly rời khỏi tầng mười tám địa ngục, từng tầng một quay trở về.

Hắn chỉ phụ trách dọn dẹp, chuyện hậu sự sẽ có người đến làm.

Khi trở lại bên ngoài địa ngục, không có một Diêm La nào ở đó.

Chu Thánh hỏi mấy tiểu quỷ mới tìm được vị trí của Luân Hồi

Vương.

Luân Hồi Vương đang dựa vào gốc cây bên cạnh Nhân Đạo, nhắm mắt lại, như đang ngủ.

Chương 714

“Hậu Khanh.” Chu Thánh gọi một tiếng, Luân Hồi Vương đang say ngủ bỗng mở bừng mắt, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Chu Thánh, nhưng rất nhanh lại bị hắn thu lại.

“Ngươi đều biết cả rồi.” Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói một câu.

“Ta không ngờ, ngươi chính là Hậu Khanh.” Chu Thánh mở lời.

Lúc đó khi Xi Vưu hét lên cái tên Hậu Khanh, Chu Thánh đã vô cùng kinh ngạc.

Vị Luân Hồi Vương trước mắt này, chính là tên nhóc ranh trong miệng của Hắc Bạch nhị lão.

Nhưng hắn một chút cũng không nhỏ, hơn nữa còn là nhân vật thời thượng cổ.

“Cái tên Hậu Khanh này, ta không biết đã bao lâu không dùng đến, nếu không phải ngươi nhắc tới, ta e là cũng đã quên, ta tên là Hậu Khanh.” Luân Hồi Vương cảm khái nói.

“Xi Vưu chết rồi chứ?” Luân Hồi Vương liếc nhìn Chu Thánh.

Chu Thánh gật đầu, nói: “Hắn đã để lại một dấu ấn ở tầng mười tám địa ngục, muốn nhận được một câu trả lời từ miệng ngươi.” Luân Hồi Vương nghe vậy, nhàn nhạt nói: “Vậy cứ để dấu ấn đó ở lại đi, ta không thể cho hắn câu trả lời.” Luân Hồi Vương dựa vào gốc cây ngồi ngẩn người, Chu Thánh đi qua, hỏi bên cạnh hắn: “Vậy ta có thể hỏi ngươi một vài vấn đề không?” “Không thể!” Luân Hồi Vương dứt khoát từ chối, rồi nói: “Nhân lúc ta bây giờ chưa có sát tâm với ngươi, mau đi đi.” “Nếu không, ta sợ ta không khống chế được mình.” Lúc Luân Hồi Vương nói câu này, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo, phảng

phất như biến thành một người khác.

Chu Thánh thấy trạng thái của Luân Hồi Vương không ổn, vội vàng tránh xa Hậu Khanh.

Hắn thật sự lo lắng Luân Hồi Vương sẽ ra tay với mình, dù sao hắn cũng có khả năng đó.

"Ta không nên ngủ, không nên hồi tưởng quá khứ." Luân Hồi Vương từ dưới gốc cây đứng dậy, trên người tỏa ra hắc khí.

"Người gác lăng, ngươi có biết Hậu Khanh là ai không?" "Là ngươi." "Không không không…" Luân Hồi Vương lắc đầu, trầm giọng nói: "Hậu Khanh, là Thi Tổ!" Chu Thánh nghe Hậu Khanh tự giới thiệu thì vô cùng kinh ngạc, Luân Hồi Vương lại là Thi Tổ.

Tuy Chu Thánh vẫn chưa rõ Thi Tổ là thân phận gì, nhưng ít nhất cũng là tồn tại cấp tổ sư a!

"Cáo từ!" Chu Thánh thấy cảm xúc của Luân Hồi Vương không ổn, liền dẫn Lưu Ly rời đi.

Một khi Luân Hồi Vương nổi điên, mình không có năng lực đánh bại hắn.

Luân Hồi Vương nhìn Chu Thánh rời đi, cũng không đuổi theo, mà đứng tại chỗ.

"Thân phận sớm đã nên quên đi, không nên hồi tưởng lại." Hậu Khanh lắc đầu, thần sắc cô đơn.

Bởi vì trong ký ức của hắn, hắn đã từng giết sạch người của cả thế giới, biến cả thế giới thành luyện ngục.

Vì vậy hắn bị thiên địa trừng phạt, chọc giận rất nhiều người.

Nếu không có Nương Nương che chở, để hắn mang tội trấn thủ địa phủ, có lẽ hắn đã sớm chết rồi.

Mà thân thể của Nương Nương hóa thành địa phủ, linh hồn diễn hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, để những người bị Hậu Khanh giết đều tiến vào luân hồi chuyển thế trọng sinh.

Cứ như vậy, để thay Hậu Khanh chuộc tội.

Hắn đã nhớ ra, tại sao mình lại luôn ở địa phủ.

Bởi vì hắn là tội nhân, mang thân phận tội đồ.

Năm xưa hắn kiêu ngạo không ai bì kịp, bây giờ hắn chỉ là một trong Thập Điện Diêm La.

Nhưng hắn không oán không hối, đây là sự cứu rỗi của hắn.

"Thi Tổ Hậu Khanh, ha." Luân Hồi Vương lắc đầu cười khẽ, tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn mặt trời màu đỏ trên bầu trời.

"Hậu Khanh đã chết, địa phủ chỉ có một Luân Hồi Vương." Nói xong, Hậu Khanh nhắm mắt chìm vào giấc ngủ sâu, lần này hắn không phải đi hồi tưởng quá khứ, mà là chặt đứt quá khứ.

Hắn đã từng giết đến mức thế giới không còn ai, nên bất kỳ ghi chép lịch sử nào cũng không có miêu tả về hắn.

Sau khi Chu Thánh rời khỏi địa phủ, hắn đi thẳng về trang viên Lỗ Thương.

Chuyện ở địa phủ đã được giải quyết, nếu không có gì bất ngờ, cả địa cầu này không còn việc gì cần hắn bận tâm nữa, tiếp theo chỉ cần an tâm chờ con mình ra đời là được.

Chu Thánh ngồi trên ghế tựa, nghĩ về thân phận Thi Tổ của Luân Hồi Vương.

"Thi Tổ, nghe có vẻ rất mạnh, mình nên tìm ai để hỏi thăm về thân phận của hắn đây?" Chu Thánh khẽ suy tư.

Đối với thân phận của Hậu Khanh, Chu Thánh vô cùng tò mò.

Hắn rất muốn biết Thi Tổ rốt cuộc là người như thế nào.

"Hay là, tìm Khương Công hỏi thử?" Chu Thánh nghĩ đến đây, dứt khoát từ trong nhà lấy ra ba nén hương đốt lên.

Khương Công có lẽ không biết, nhưng bên cạnh Khương Công còn có Tây Vương Mẫu mà!

Tây Vương Mẫu sống rất lâu, không ai biết lai lịch của bà, có lẽ bà và Hậu Khanh là người cùng thời đại.

Sau khi Chu Thánh đốt hương, khói hương trực tiếp hóa thành hình dạng của Khương Công.

"Chuyện gì?" Khương Công mở miệng hỏi.

"Ta muốn biết về Thi Tổ Hậu Khanh." Chu Thánh thẳng thắn nói.

"Thi Tổ Hậu Khanh?" Khương Công nghe vậy thì ngẩn ra, rõ ràng ông cũng không rõ cái tên này là gì.

"Tây Vương Mẫu có lẽ biết." Chu Thánh mở lời.

Khương Công vừa nghe, lập tức hiểu ra.

Chu Thánh đây đâu phải là hỏi mình, hắn là hỏi Tây Vương Mẫu.

Dù sao người mà ngay cả ông cũng không biết, e rằng cũng chỉ có Tây Vương Mẫu mới biết.

Ở thế giới Sơn Hải xa xôi, Khương Công đến cung của Tây Vương Mẫu ở Trường Thành tìm bà, hỏi bà về Thi Tổ Hậu Khanh.

"Tây Vương Mẫu, ngài có biết Thi Tổ Hậu Khanh không?" Tây Vương Mẫu nghe thấy bốn chữ "Thi Tổ Hậu Khanh", sắc mặt lập tức thay đổi.

"Ngươi nghe thấy cái tên này từ đâu?" Tây Vương Mẫu vội vàng

hỏi.

“Chu Thánh nói cho ta biết.” Khương Công thành thật trả lời.

Tây Vương Mẫu vừa nghe, trầm giọng giải thích: “Thời viễn cổ, Thi Tổ Hậu Khanh đằng không xuất thế, nắm giữ sức mạnh cường đại, giết sạch tất cả mọi người trên thế giới!” “Địa phủ được thành lập, chính là sau khi Thi Tổ Hậu Khanh giết hết mọi người mới xuất hiện.” “Khi đó Thi Tổ Hậu Khanh như mặt trời ban trưa, chúa tể thời đại đó, nhưng vì địa phủ xuất hiện, hắn cũng theo đó biến mất, không ai biết hắn đã đi đâu, mọi người chỉ biết, hắn là người của dòng dõi đó.” Tây Vương Mẫu trầm giọng giải thích.

Tây Vương Mẫu tuy cũng là người của thời đại đó, nhưng trong thời đại đó, bà so với những người khác thì rất bình thường.

Năm đó bà tận mắt nhìn thấy Thi Tổ mặc áo giáp đen, giết tất cả mọi người, chỉ để thành tựu danh hiệu Thi Tổ của mình.

Cảnh tượng đó, bà đến nay vẫn không thể quên.

Nhưng Thi Tổ giống như một ngôi sao băng, xuất hiện nhanh mà biến mất cũng nhanh.

“Nếu Thi Tổ Hậu Khanh là địch nhân, chạy đi!

Nếu Thi Tổ Hậu Khanh là bạn, xin hãy hết sức cẩn thận, tuyệt đối đừng chọc vào hắn!” Tây Vương Mẫu đưa ra một lời khuyên.

Khương Công nghe vậy gật đầu, sau đó truyền đạt nguyên văn lời của Tây Vương Mẫu cho Chu Thánh.

Chu Thánh đã hỏi đến cái tên này, chứng tỏ hắn đã tiếp xúc với nhân vật như vậy, phải cẩn thận đối phó.

Chu Thánh ở nhà nghe xong lời của Khương Công, cũng có chút hiểu ra.

Thi Tổ, không phải là tồn tại mà mình có thể chọc vào.

Gã đó đã giết tất cả mọi người trên thế gian cơ mà!

Như vậy mà vẫn có thể sống sót, chống lưng quả là cứng.

"Chẳng trách lúc đó trong ánh mắt hắn nhìn ta lại lộ ra sát khí, hắn còn phải cố gắng kiềm chế." Chu Thánh có chút hiểu cho Luân Hồi Vương.

Hắn vẫn luôn kiềm chế bản thân, nếu không địa phủ cũng sẽ không hòa bình.

Xi Vưu sợ hắn, e rằng không chỉ vì hắn là tổ tiên của mình, mà còn vì sự tàn nhẫn của hắn.

"Thôi vậy, dù sao sau này cũng sẽ không giao thiệp nữa, cứ tránh xa là được." Chu Thánh cũng không nghĩ nhiều nữa, trên người Luân Hồi Vương có một cấm chế, đó là bản thể không thể rời khỏi địa phủ.

Cùng lắm chỉ có thể để cái bóng ra ngoài đi dạo, nhưng cái bóng của hắn chung quy không phải bản thể, thực lực cũng rất yếu.

Nếu không lúc trước đối phó với cái bóng của Xi Vưu, cũng không cần mình ra tay.

Đương nhiên, cũng có khả năng là Luân Hồi Vương ra công không ra sức.

"Chu Thánh, tối nay ăn lẩu nhé?" Liễu Như Yên vác cái bụng bầu lớn đi ra, hỏi Chu Thánh.

"Được, tối nay ăn lẩu, nhưng em mang thai vất vả, không cần thiết phải tự mình nấu cơm." Chu Thánh nói với cô.

"Không sao đâu, mang thai chỉ là bụng to hơn một chút, những thứ khác cũng không có ảnh hưởng gì." Liễu Như Yên cười nói.

Cô mang thai không giống người khác, người khác mang thai còn

ốm nghén, đau bụng, toàn thân khó chịu các loại phản ứng bình thường.

Còn cô mang thai thì chẳng có chuyện gì, ăn được uống được, chạy nhảy được, mà thể chất còn tốt hơn.

Chương 715

Bản thân cô đã có truyền thừa của người gác lăng dòng dõi Phong, thực lực vốn không yếu, nay mang thai, thực lực sắp đạt đến đỉnh phong Tông Sư.

Chu Thánh trở về nhà ngồi trên sofa nghỉ ngơi, ba mẹ hắn ra ngoài thăm họ hàng.

Bây giờ là dịp Tết, ba mẹ Chu Thánh cũng không ngồi yên được, muốn ra ngoài đi dạo.

Hai ông bà đi lại, không ít người tranh nhau đưa đón, nhưng cuối cùng vẫn là Đường Nguyên Minh sắp xếp chuyên cơ, xe riêng đưa đón.

Đường Nguyên Minh hiểu, một khi hai ông bà xảy ra chuyện, Chu Thánh sẽ nổi điên.

Chu Thánh ngồi trên sofa, trầm tư một lúc rồi nói với Lưu Ly: "Lưu Ly, gửi một tin nhắn, gọi tất cả tử sĩ đến ăn một bữa cơm." "Còn cả Cổ Nguyệt Cửu bọn họ nữa." Từ sau khi giải quyết Thiên Tôn Hội, Chu Thánh chưa gặp lại Cổ Nguyệt Cửu bọn họ, cũng như các tử sĩ khác.

Mình tiến bộ quá nhanh, họ đã không theo kịp bước chân của mình.

"Được." Lưu Ly đáp một tiếng, phát lệnh triệu tập.

Thời gian thoáng chốc, ba ngày đã qua.

Sau khi Lưu Ly phát lệnh triệu tập, các tử sĩ từ khắp nơi đều hưởng ứng lời kêu gọi, đổ về trang viên Lỗ Thương.

Còn lão Hồ ba người họ, cũng là đến nơi trong thời gian sớm nhất,

chỉ có điều nhìn họ mặt mày xám xịt, rõ ràng lại vừa đi thám hiểm mộ.

Đợi người đến đông đủ, mọi người lần lượt tự báo thân phận và ngồi vào chỗ.

"Tử sĩ mộ Yến Hoài Vương, Liễu Như Yên!" "Tử sĩ Lỗ Thương Vương cung, Lưu Ly!" "Tử sĩ mộ Sở Trang Vương, Khuất Chung Vân, bái kiến người gác lăng!" "Tử sĩ mộ Cổ Điền Vương, Bạch Phỉ Phỉ, bái kiến người gác lăng!" "Tử sĩ cổ mộ Tây Dạ, Tạp Mạc Lạp, bái kiến người gác lăng!" Phàm là những tử sĩ mà Chu Thánh đã từng tìm qua, đều có mặt ở đây.

Về phần những tử sĩ mới, Lưu Ly không triệu tập, vì không quen, nếu không số lượng tử sĩ không thể ít như vậy.

Ngoài họ ra, chính là lão Hồ bọn họ.

"Đợi người giữ mộ về thì khai tiệc." Chu Thánh ngồi ở ghế chủ vị nói.

Họ ngồi quanh một chiếc bàn hình chữ nhật, Chu Thánh ngồi chủ vị, hai bên trái phải là Lưu Ly và Liễu Như Yên.

Ba tử sĩ khác và ba người lão Hồ ngồi đối diện nhau, còn đối diện Chu Thánh là ghế trống, vị trí đó là của người giữ mộ.

Chu Thánh đã đặc biệt gọi ông ta, bảo ông ta về ăn cơm.

Người giữ mộ nhận được tin nhắn, sau khi thức ăn được dọn lên, ông ta từ ngoài cửa bước vào, trực tiếp ngồi đối diện Chu Thánh.

"Những người khác không gọi nữa, chỉ có các vị thôi." Chu Thánh nói xong, nâng ly rượu nhìn mọi người, không nói gì cả.

Tuy hắn rất muốn cảm ơn mọi người, nhưng thân là người gác lăng, những lời này hắn không thể nói ra.

Nâng ly rượu nửa ngày, Chu Thánh mới nói một câu: "Mọi người,

chúc mừng năm mới!" "Chúc mừng năm mới!" Mọi người đồng loạt nâng ly.

"Các vị có chuyện gì, có thể tìm Đường Nguyên Minh giúp đỡ, đây là phương thức liên lạc của anh ta, các vị cứ nói là tử sĩ của tôi, anh ta sẽ biết." Chu Thánh ném danh thiếp của Đường Nguyên Minh lên bàn.

Tử sĩ của hắn, đa phần đều là người bình thường, thứ họ cần, không ngoài tiền bạc và thân phận.

Những thứ này, Đường Nguyên Minh đều có thể đáp ứng cho họ.

"Ngoài ra, truyền thừa của bảy dòng người gác lăng đều đã đứt, sau này cách thức các vị bảo vệ long mạch sẽ thay đổi." "Sau này nếu cổ mộ gặp phải trộm mộ, có thể trực tiếp đốt thần hương, triệu hồi Khương Công tương trợ." Chu Thánh nói xong, phân phát thần hương đặc chế cho mọi người.

"Mỗi người các vị giữ lại bảy nén, còn lại phân phát cho các tử sĩ khác." Chu Thánh nói với họ.

"Vâng!" Ba người họ cẩn thận cất thần hương đi.

"Cái đó, ba anh em chúng tôi là người khai quật văn vật, là người nghiên cứu văn hóa cổ đại, không phải trộm mộ đâu nhé!" Vương Bàn Tử vội vàng giải thích.

"Tôi đã đến địa ngục trách hình, ở đó toàn là trộm mộ, vong hồn bị đày vào đó sẽ bị tiểu quỷ dùng đủ mọi cách trừng phạt." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Lời này vừa thốt ra, Vương Bàn Tử lập tức cười nói: "Cái đó, giả như một ngày nào đó chúng tôi xuống địa ngục, dùng tên của cậu, có được không?" "Được." Chu Thánh nói.

Lão Hồ ba người họ tuy thường xuyên xuống mộ, nhưng đó chỉ là tìm kiếm sự kích thích và truy tìm một số bí mật ẩn giấu trong các

ngôi mộ cổ.

Họ không phá hoại bất cứ thứ gì trong mộ cổ, hơn nữa lúc đi còn tăng cường khả năng phòng ngự của mộ cổ để tránh bị trộm.

Nếu họ là trộm mộ, họ cũng không thể ngồi ở đây ăn cơm cùng Chu Thánh.

"Người gác lăng, khoảng thời gian này cậu đã đi đâu?

Sao không thấy cậu đâu cả?" Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

"Tôi làm việc ở địa phủ." Chu Thánh nói thẳng.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, có chút động lòng, thám hiểm mộ cổ, làm sao kích thích bằng thám hiểm địa phủ.

"Các anh muốn đi cũng được." "Thật sao!" Vương Bàn Tử kích động đứng dậy.

"Đương nhiên, sống đủ rồi thì có thể đi." Chu Thánh nói thẳng.

"Vậy thì thôi đi." Vương Bàn Tử ngồi xuống lại.

Địa phủ không phải là nơi ai cũng có thể tùy tiện vào, đó là thế giới của người chết.

Hắn và Lưu Ly vì phải đến địa phủ làm việc, mới có thể nhờ người dẫn xuống.

Người bình thường chỉ có chết mới có thể đến.

Mọi người uống rượu ăn cơm, lúc đầu còn rất câu nệ, nhưng rượu qua ba tuần, ai nấy đều như mở được hộp thoại, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Người yên tĩnh nhất trên bàn tiệc là Chu Thánh và người giữ mộ.

"Người gác lăng, những thần tích và Phật tượng hiển linh xuất hiện trước đây, đều là do cậu giải quyết phải không?" Lão Hồ hỏi một

câu.

“Ừm.” Chu Thánh khẽ gật đầu.

“Thần của nước ngoài cũng vậy?” “Phải.” Lão Hồ nghe đến đây, thần sắc có chút hoảng hốt.

Thực lực của Chu Thánh đã trưởng thành đến mức có thể đấu tay đôi với thần linh, cả đời mình cũng không thể đuổi kịp.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao các quốc gia khác đều có thần linh, mà An Lạc chúng ta lại không có?” Vương Bàn Tử mở lời.

Các quốc gia khác đều có thần tích xuất hiện, thậm chí còn có thần linh giáng thế, còn An Lạc thì không có động tĩnh gì.

Điều này khiến vị thế của An Lạc là một quốc gia văn minh cổ đại trở nên đáng lo ngại.

“Các anh nghĩ, tại sao lại không có?” Chu Thánh cười nhìn ba người Hồ Bát Nhất.

Lời này vừa thốt ra, Vương Bàn Tử còn có chút không hiểu, nhưng Hồ Bát Nhất dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Là cậu đã ngăn cản các vị thần của An Lạc quay về?” Lão Hồ hỏi.

“Không, tôi đã giải quyết các vị thần của An Lạc, Thiên đình cũng bị trục xuất rồi.” Chu Thánh nói thẳng.

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lão Hồ vốn tưởng Chu Thánh chỉ ngăn cản các vị thần quay về, không ngờ hắn đã giải quyết hết tất cả các vị thần.

“Khủng khiếp thật!” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Đây là thế giới của con người, không cần thần.” Chu Thánh

thẳng thắn nói.

“Tiếp theo, còn có sắp xếp gì không?” Lão Hồ hỏi một câu.

“Không có, ở nhà chờ con tôi ra đời.” Chu Thánh cười khẽ.

Địa phủ bên kia không có chuyện gì, thiên giới cũng đã bình định, bây giờ Chu Thánh không có việc gì làm.

Thỉnh thoảng rảnh rỗi buồn chán, lại vào mộ đi dạo.

“Gần đây chúng tôi phát hiện một ngôi mộ lớn tuyệt thế ở Bạch Tượng Quốc, hay là đi xem thử?” Lão Hồ đề nghị.

“Các anh đi thám hiểm mộ ở nước ngoài?” Chu Thánh có chút bất ngờ.

“Mộ trong nước, đa phần đều do cậu trông coi, chúng tôi nào dám động.” Lão Hồ cười nói.

“Các anh đi đi, có chuyện gì thì gọi tôi.” Chu Thánh nói xong, đưa cho họ một nén hương triệu hồi mình.

“Được thôi.” Lão Hồ cười nhận lấy nén hương Chu Thánh đưa, thứ ông ta cần chính là thứ này.

Dù sao đến đó không sợ trong mộ có quỷ, chỉ sợ trong mộ có thần.

Một bữa cơm, ăn hơn hai tiếng đồng hồ mới xong.

Sau khi ăn xong, Chu Thánh cũng không giữ họ lại, để họ tự bắt xe rời đi.

Đợi lão Hồ bọn họ đi rồi, Chu Thánh kéo người giữ mộ lại, nói với ông ta: “Ông để mắt đến bên Bạch Tượng Quốc một chút, tôi sợ lão Hồ bọn họ chọc phải thần của Bạch Tượng Quốc.” Trong số các vị thần mà Chu Thánh giải quyết lần trước, thần của Bạch Tượng Quốc là ít nhất.

Mà Bạch Tượng Quốc cũng là một quốc gia thần thoại lớn, có rất nhiều vị thần được ghi chép trong lịch sử chưa xuất hiện, Chu Thánh nghi ngờ họ vẫn còn đang say ngủ, say ngủ ở một nơi nào đó.

Chương 716

“Biết rồi.” Người giữ mộ gật đầu, sau đó rời đi.

Đợi mọi người đi hết, Chu Thánh tay trái ôm Liễu Như Yên, tay phải ôm Lưu Ly về phòng ngủ, tận hưởng cuộc sống của mình. ...

Bạch Tượng Quốc.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Cổ Nguyệt Cửu ba người họ lên đường, đến Bạch Tượng Quốc thám hiểm mộ.

Khi đến nơi, người dẫn đường địa phương dẫn họ đi dạo một vòng trong thành, mua một ít đồ ăn vặt, rồi dẫn họ đến một hang đá.

“Nói chứ Đức Lý Ô, làm sao anh xác định ở đây có một ngôi mộ lớn?” Cổ Nguyệt Cửu tò mò hỏi.

Người dẫn đường cho họ tên là Đức Lý Ô, đã dùng một số thủ đoạn liên lạc với ba người Cổ Nguyệt Cửu, mời họ đến Bạch Tượng Quốc thám hiểm mộ.

Từ lúc xuống máy bay, ba người Cổ Nguyệt Cửu đã được Đức Lý Ô sắp xếp ổn thỏa, ăn cơm xong liền đưa thẳng đến ngoài hang đá.

Mọi trang bị đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ họ vào là được.

“Chuyện dài lắm, gia tộc của tôi đời đời bảo vệ ngôi mộ này, nhưng chủ nhân ngôi mộ không ban phước cho gia tộc tôi, đến nỗi gia tộc tôi chỉ còn lại một mình tôi.” Đức Lý Ô cười khổ nói.

“Cho nên, anh mới nảy ra ý định với ngôi mộ này đúng không?” Vương Nguyệt Bán nói.

“Đúng vậy.” Đức Lý Ô gật đầu.

“Thôi vậy, vào xem thử đi, mộ huyệt ở nước ngoài chúng ta đi

không nhiều, lần này có thể thám hiểm một chút.” Dương Lỵ nói bên cạnh.

Cổ Nguyệt Cửu gật đầu, sau đó phân phát đồ đạc.

Một nhóm bốn người trực tiếp tiến vào trong hang đá.

Sau khi họ vào, người giữ mộ cũng theo sau, ông ta nhận lời dặn của Chu Thánh, đến để mắt một chút, tránh việc thám hiểm mộ lại đào ra thần.

Người giữ mộ vừa đi đến cửa hang đá, đã cảm nhận được bên trong có một luồng thần lực yếu ớt.

Ông ta đã diệt không ít thần linh, có thần hay không ông ta chỉ cần cẩn thận cảm ứng là biết.

Bên trong không chỉ có thần, mà còn không chỉ một.

Người giữ mộ suy đi tính lại, vẫn quyết định thông báo cho Chu Thánh một tiếng, ông ta đốt một nén hương cắm ở sau hang đá, sau đó liền đi vào. ...

Trang viên Lỗ Thương.

Chu Thánh ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa mới rảnh rỗi được hai ngày, hắn ngược lại có chút không quen.

Hệ thống cũng không tiếp tục giao nhiệm vụ, bên địa phủ cũng không tìm mình nữa.

Dường như trong nháy mắt, thế giới đã hòa bình.

Chu Thánh vừa nhắm mắt, trong đầu lập tức hiện ra một hình ảnh.

Người giữ mộ ở lối vào hang động, đốt một nén hương gọi mình, còn ba người Cổ Nguyệt Cửu đã đi vào.

“Xem ra thật sự có thần.” Chu Thánh trở mình ngồi dậy.

Cởi bỏ bộ đồ ngủ trên người, thay áo giáp vào.

Người giữ mộ không dễ dàng gọi hắn giúp đỡ, ông ta gọi hắn, chứng tỏ vị thần trong hang động không đơn giản.

Sau khi Chu Thánh thay áo giáp, Lưu Ly rất nhanh đi tới, lấy đao và kiếm của Chu Thánh từ trên giá xuống, đưa cho Chu Thánh.

"Lần này em không đi à?" "Không thể nào để Như Yên muội muội một mình ở trang viên, cả ngày mong nhớ anh chứ?" Lưu Ly mở lời.

Trước đây dù sao cũng còn có ba mẹ Chu Thánh ở cùng, còn có mấy thị nữ mà Liễu Như Yên mang đến chăm sóc, nhưng bây giờ là dịp Tết, Liễu Như Yên cũng để thị nữ về nhà đón Tết.

Cả trang viên chỉ còn lại ba người họ.

Nếu Lưu Ly lại đi cùng Chu Thánh, thì trang viên chỉ còn lại một mình Liễu Như Yên.

"Em nói đúng, là anh không nghĩ đến cảm nhận của cô ấy." Chu Thánh có chút áy náy nói.

"Không sao đâu." Liễu Như Yên cười khẽ.

"Lưu Ly em ở nhà chăm sóc Như Yên, anh cố gắng đi sớm về sớm." Chu Thánh nói xong, rời khỏi trang viên. ...

Trong hang động.

Cổ Nguyệt Cửu đi trước dẫn đường, luôn cảnh giác với các cơ quan bên trong.

Trong hang động có một ngôi mộ lớn, phàm là mộ lớn tất có cơ quan bảo vệ.

Chỉ có điều vòng ngoài sắp đi hết mà cũng không kích hoạt cơ quan nào.

“Anh chắc chắn đây là mộ lớn không?

Một cái cơ quan cũng không có.” Vương Nguyệt Bán không nhịn được nói.

“Cơ quan ở vòng ngoài, đều bị tôi phá hủy rồi, tôi đã từng vào đây.” Đức Lý Ô nói.

“Ồ, anh vào bên trong không được, nên mới tìm chúng tôi đến.” Vương Nguyệt Bán chỉ vào Đức Lý Ô, cuối cùng cũng hiểu ra là có ý gì.

Đức Lý Ô gật đầu, cũng không biện giải.

Nếu mình có thể vào được, hắn đã không tìm người An Lạc giúp đỡ.

Đi qua vòng ngoài, bên trong có một hành lang rất dài, hai bên hành lang đều dựng tượng đá, những bức tượng đá này mặt mày dữ tợn, có cái hai đầu bốn tay, có cái ba đầu sáu tay.

“Đây đều là Tu La.” Đức Lý Ô giải thích.

Trong thần thoại của Bạch Tượng Quốc, Tu La bảo vệ thiên giới, mà ở đây toàn là tượng Tu La.

“Những tượng đá này sẽ bị kích hoạt.” Đức Lý Ô giải thích.

Hắn chính là bị kẹt ở đây không qua được.

Cổ Nguyệt Cửu nhặt một hòn đá từ dưới đất ném qua, tượng đá hai bên liền thay đổi tư thế.

“Có chút khó, nhưng cũng có thể qua được.” Cổ Nguyệt Cửu bước lên phiến đá đầu tiên, tượng đá thay đổi tư thế, lão Hồ cũng theo tư thế của tượng đá mà tạo dáng, cơ quan mới không khởi động.

“Bốn người các vị mỗi bước đi, đều phải làm theo tư thế của tượng đá.” Cổ Nguyệt Cửu dặn dò.

Vương Nguyệt Bán và những người khác lần lượt tiến lên, tượng đá phía sau thay đổi tư thế, họ cũng làm theo động tác tương ứng.

Cứ lặp lại như vậy, mọi người mới có thể đi qua.

"Thì ra là vậy, phải bắt chước động tác của Tu La mới có thể qua được." Đức Lý Ô bừng tỉnh ngộ, mình mày mò mãi không ra, người ta vừa đến đã biết cách qua.

Đây chính là sự khác biệt giữa chuyên nghiệp và không chuyên nghiệp.

Con đường dài một nghìn mét, mọi người đi mất hơn nửa tiếng mới qua được.

Mà tiếp theo, còn có không ít cơ quan đang chờ họ.

Đợi họ đi được một đoạn khá xa, người giữ mộ mới bước ra.

Ông ta bước lên phiến đá, tượng hai bên thay đổi tư thế, nhưng người giữ mộ không làm theo.

Cơ quan lập tức kích hoạt, vô số mũi tên sắc nhọn bắn về phía người giữ mộ.

Người giữ mộ một đao chém bay mũi tên, trực tiếp chém nát cả tượng đá.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi kỹ xảo phá quan đều trở nên thừa thãi.

Người giữ mộ một đường phá vỡ tượng đá, thực ra cũng là để mở đường cho Chu Thánh đang chạy tới phía sau, để hắn có thể theo kịp nhanh hơn.

Còn ba người lão Hồ đi phía trước hoàn toàn không biết mình đã đến nơi nào, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi qua cơ quan đầu tiên, Cổ Nguyệt Cửu đã thể hiện trí

thông minh siêu việt, liên tiếp giải quyết rất nhiều vấn đề khó.

Cơ quan ở đây đối với người khác rất khó, nhưng đối với Cổ Nguyệt Cửu, người thường xuyên giao du trong mộ huyệt, thì quá đơn giản.

Đức Lý Ô ở phía sau nhìn Cổ Nguyệt Cửu liên tục phá vỡ cơ quan, giống như một đứa trẻ ngộ nghĩnh không ngừng thán phục.

"Không ngờ giải cơ quan lại đơn giản như vậy, là do tôi ngu ngốc rồi." Đức Lý Ô cảm khái.

Nhiều cơ quan trong mộ huyệt chỉ có thể dùng sức khéo để phá giải, sau khi phá giải cơ quan sẽ không kích hoạt nữa.

Chương 717

Cơ quan ở đây trông có vẻ rất khó, nhưng đối với lão Hồ, quá đơn giản.

Còn đơn giản hơn cả việc thám hiểm mộ cổ ở An Lạc.

Mộ cổ An Lạc, dù bạn đã phá giải cơ quan, nó vẫn còn một cơ quan khác chờ đợi, một vòng nối một vòng.

Sơ sẩy một chút là sẽ kích hoạt các cơ quan khác.

Còn ở đây, mỗi cơ quan đều tương đối độc lập, và có để lại phương pháp giải, chỉ cần kinh nghiệm lão luyện là có thể phá vỡ.

Cổ Nguyệt Cửu dẫn Vương Nguyệt Bán và những người khác, rất nhanh đã đến khu vực trung tâm.

Và khu vực trung tâm, là một nơi mây trắng bao phủ.

"Phạm Thiên Tịnh Thổ, cuối cùng cũng đến rồi!" Đức Lý Ô kích động nói.

"Đợi đã, anh nói gì, Phạm Thiên Tịnh Thổ?" Vương Nguyệt Bán tóm lấy Đức Lý Ô hỏi.

"He he, cảm ơn sự giúp đỡ của các vị." Đức Lý Ô thoát khỏi tay Vương Nguyệt Bán, cười lạnh một tiếng rồi đi vào trong sương mù biến mất.

"Phạm Thiên Tịnh Thổ, là nơi các vị thần trong thần thoại Bạch Tượng Quốc cư ngụ, không ngờ lại ở đây." Cổ Nguyệt Cửu cảm thấy có chút không thể tin được.

Trước kia các vị thần tiến vào An Lạc, đa phần đều đến từ thần thoại Hy Lạp cổ và Bắc Âu, thần của Bạch Tượng Quốc tuy cũng có,

nhưng chỉ có mười mấy vị.

Mà Bạch Tượng Quốc cũng là một quốc gia văn minh cổ đại, ghi chép về thần minh, không chỉ có mười mấy vị đó.

Họ có thần, còn có Phật.

Và nơi này, chính là nơi ở của các vị thần Bạch Tượng Quốc, Phạm Thiên Tịnh Thổ.

"Cổ ca, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên đi thôi." Vương Nguyệt Bán có chút chột dạ.

Không sợ gặp quỷ, chỉ sợ gặp thần.

Nơi này nhìn thế nào cũng không ổn.

Cổ Nguyệt Cửu cũng nặng nề gật đầu, nếu ở đây có thần, thì không phải là thứ hắn có thể đối phó, phải để người gác lăng đến.

"Lễ tán Đại Thiên!" Xa xa, truyền đến giọng nói của Đức Lý Ô, hắn đang đánh thức vị thần mạnh nhất của Bạch Tượng Quốc, Tam Tướng Thần.

Vị thần tối cao của Bạch Tượng Quốc là Tam Tướng Thần, tổng cộng có ba vị, một là Đại Thiên Thấp Bà, một là Phạm Thiên, một là Chí Cao Thiên Tỳ Thấp Nô.

Và hắn đang kêu gọi Đại Thiên Thấp Bà.

Đức Lý Ô chắp hai tay giơ cao quá đầu, một chân nhấc lên áp vào đùi, làm tư thế khổ tu.

"Lễ tán Đại Thiên!" Đức Lý Ô hét lớn một tiếng.

Đại Thiên được hắn kêu gọi, tỉnh giấc từ giấc ngủ sâu, hiện thân trước mặt hắn.

Thấp Bà mặc áo da thú, toàn thân bôi tro, trên đầu có một vầng

trăng khuyết làm trang sức, tóc búi thành hình sừng, trên có vật tượng trưng cho sông Hằng.

Hắn có 5 đầu, 3 mắt, 4 tay, trong tay cầm các loại vũ khí như đinh ba, loa thần, bình nước, trống, khi xuất hiện thì mỉm cười.

Đức Lý Ô thấy vậy, trực tiếp quỳ xuống đất.

"Hãy nói ra tâm nguyện của ngươi!" Đại Thiên Thấp Bà mỉm cười nói.

"Ta muốn trở thành vua của thế giới!" Đức Lý Ô không khách khí nói.

"Như ngươi mong muốn." Đại Thiên Thấp Bà ban phước cho hắn, Đức Lý Ô lắc mình một cái, biến thành một chiến thần mặc áo giáp vàng, tay cầm đinh ba.

Ánh mắt Thấp Bà quét một vòng, quét đến ba người Cổ Nguyệt Cửu ở xa, bước một bước về phía trước, đi đến trước mặt họ.

"Đánh thức Phạm Thiên, Tỳ Thấp Nô, Mạt Nhĩ Ngõa Đế, các ngươi sẽ nhận được phúc lành!" Đại Thiên mỉm cười nói.

Cổ Nguyệt Cửu theo bản năng lùi lại, nhưng bị Đại Thiên dễ dàng tóm lấy, đưa đến vị trí trung tâm.

"Đức Lý Ô, bên ngoài có khách không mời, ngươi ra trận đối phó với hắn." Đại Thiên Thấp Bà phân phó.

"Tuân lệnh." Đức Lý Ô đáp một tiếng, sau đó cầm đinh ba đi ra ngoài.

Còn Đại Thiên đưa ba người Cổ Nguyệt Cửu vào sâu bên trong, khống chế họ tạo dáng.

"Hét lên." Đại Thiên nhìn ba người họ.

Ba người Cổ Nguyệt Cửu không nói gì, một Đại Thiên Thấp Bà đã

đủ khó đối phó, nếu đánh thức ba vị kia nữa, sẽ còn phiền phức hơn.

Mà Đại Thiên Thấp Bà thấy ba người họ không mở miệng, liền nhảy múa trước mặt họ.

Đây là vũ điệu Tandava, cũng là vũ điệu hủy diệt.

Cùng với điệu nhảy, thân thể Thấp Bà ngày càng lớn.

Hang đá cũng đang dần sụp đổ.

Ba người Cổ Nguyệt Cửu chỉ nhìn một cái, lập tức bị ảnh hưởng.

"Lễ tán Phạm Thiên!" Cổ Nguyệt Cửu không nhịn được hét lên.

"Lễ tán Chí Cao Thiên!" Cổ Nguyệt Cửu cũng hét lên.

"Lễ tán Mạt Nhĩ Ngõa Đế." Dương Lỵ sau đó cũng hét lên.

Cùng với tiếng hét của ba người họ, Phạm Thiên, Chí Cao Thiên và Mạt Nhĩ Ngõa Đế lần lượt xuất hiện.

Người xuất hiện đầu tiên là Chí Cao Thiên Tỳ Thấp Nô, mặc y phục vương giả, da màu xanh lúa, đeo bảo thạch, thánh tuyến và vòng hoa lớn, bốn tay cầm pháp loa, luân bảo, tiên trượng, hoa sen, thần cung, nằm nghiêng trên núi hoa sen, mỉm cười đối diện.

Tiếp theo là Phạm Thiên, bốn đầu bốn tay, lần lượt cầm kinh điển Vệ Đà, hoa sen, thi tử, chuỗi hạt hoặc bát, tóc trắng râu trắng, đứng trên núi hoa sen.

Người cuối cùng là một phụ nữ, chính là vợ của Thấp Bà, Mạt Nhĩ Ngõa Đế.

"Xin hãy nói ra phúc lành mà ngươi muốn." Tỳ Thấp Nô mở lời với Cổ Nguyệt Cửu.

"Ta muốn các người vĩnh viễn không xuất thế." Tỳ Thấp Nô: .....

Phạm Thiên nhìn Vương Nguyệt Bán, nói: "Ngươi muốn gì?

Quyền lực?

Của cải?" "Ta muốn các người đi chết!" Vương Nguyệt Bán nói.

Phạm Thiên: .....

Người cuối cùng, Mạt Nhĩ Ngõa Đế, nhìn Dương Lỵ, hỏi: "Ngươi muốn gì?" "Ta muốn các người bị hủy diệt." Mạt Nhĩ Ngõa Đế: .....

Là đại thần, họ sẽ thỏa mãn mọi nguyện vọng của tín đồ, nhưng ba nguyện vọng này rõ ràng không thể thực hiện.

"Chúng ta không xuất hiện, làm sao mang lại hạnh phúc cho thế gian?" Tỳ Thấp Nô cười nói.

"Thế giới này cần chúng ta, nếu không sẽ vĩnh viễn chìm trong bóng tối." Phạm Thiên tiếp lời.

"Chúng ta chính là vũ trụ, chúng ta hủy diệt, cũng có nghĩa là vũ trụ sẽ hủy diệt." Mạt Nhĩ Ngõa Đế nói.

Họ rõ ràng đã từ chối nguyện vọng của ba người Cổ Nguyệt Cửu.

Còn Thấp Bà đứng bên cạnh nhìn, cũng không ngăn cản.

Là Đại Thiên, hắn không thể ngăn cản tín đồ cầu xin phúc lành, tuy tín đồ này là bị ép, nhưng ít nhất đã đánh thức các vị thần.

Cổ Nguyệt Cửu suy nghĩ một lát rồi mở lời: "Vậy ta muốn tất cả sức mạnh có thể thay thế ngươi." Tỳ Thấp Nô nghe vậy, nụ cười vẫn như cũ: "Như ngươi mong muốn!" Cùng với lời chúc phúc của Tỳ Thấp Nô, lão Hồ lập tức biến thành ba đầu sáu tay.

Cổ Nguyệt Cửu thấy vậy, vội vàng nói: "Ta muốn tất cả sức mạnh để giết ngươi." "Như ngươi mong muốn." Phạm Thiên ban phước, Vương Nguyệt Bán lập tức có được sức mạnh còn mạnh hơn cả Phạm Thiên.

Còn nguyện vọng của Dương Lỵ thì lớn hơn nhiều.

“Ta muốn tất cả sức mạnh để đối phó Thấp Bà và ngươi.” Cô luôn chú ý đến Thấp Bà, Thấp Bà mới là vị thần mạnh nhất trong các đại thần.

“Như ngươi mong muốn.” Mạt Nhĩ Ngõa Đế ban phước cho Dương Lỵ, cơ thể Dương Lỵ tỏa ra kim quang.

Sau khi nhận được phúc lành, Cổ Nguyệt Cửu và Vương Nguyệt Bán lập tức ra tay với Phạm Thiên và Tỳ Thấp Nô, nhưng bị Thấp Bà chặn lại.

Dương Lỵ muốn đối phó Thấp Bà, nhưng Tỳ Thấp Nô đã chặn cô lại.

Đây chính là toan tính giữa các đại thần.

Ngươi có thực lực đối phó ta, vậy ta sẽ để thần khác đến đối phó ngươi.

Phúc lành mà họ nhận được, chỉ có thể đối phó với vị thần đã ban phước cho họ, đổi một vị khác là họ không thể đối phó.

Còn bên ngoài Phạm Thiên.

Chương 718

Người giữ mộ vốn định đi vào, nhưng Đức Lý Ô cầm đinh ba đi ra, chặn đường ông ta.

Phúc lành của Đức Lý Ô là trở thành vua của thế giới, hắn có thân thể bất tử.

Người giữ mộ không nói nhảm với hắn, cầm đao chém về phía hắn.

Đức Lý Ô giơ đinh ba lên chống đỡ, nhưng bị người giữ mộ có tốc độ siêu nhanh chém bay đầu.

Đầu rơi xuống đất rồi biến mất, Đức Lý Ô lại mọc ra một cái đầu mới.

"Thần của ta bất tử, ta cũng sẽ không chết." Đức Lý Ô cười nói.

Người giữ mộ thấy vậy, đành phải phong ấn Đức Lý Ô trước.

Thực lực của Đức Lý Ô, còn chưa đạt đến cảnh giới bán thần, vì thần không thể thống trị thế gian.

Nên hắn đối mặt với người giữ mộ, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ.

Sau khi phong ấn hắn, người giữ mộ vội vàng chạy vào.

Bên trong, ba người Dương Lỵ đã bị Tam Tướng Thần khống chế, chuẩn bị tẩy não họ thành tín đồ trung thành của mình.

"Trước có thần, sau mới có vũ trụ vạn vật!" Phạm Thiên từ tốn giảng đạo.

Tịnh thổ Phạn Thiên.

Phạn Thiên đứng trên đài sen, kể cho đám người Hồ Bát Nhất

nghe về nguồn gốc của mình.

Bọn họ bắt nguồn từ thuở sơ khai của thế giới, chính họ đã tạo ra thế giới này, và thế giới này cũng tồn tại là nhờ có họ.

Đám người Cổ Nguyệt Cửu rõ ràng không tin, nhưng Phạn Thiên kể chuyện vô cùng sinh động, thậm chí còn đưa ra bằng chứng.

Bọn họ định tẩy não đám người Cổ Nguyệt Cửu thành tín đồ của mình, để họ phát triển giáo hội.

Cả nhóm bị giam cầm, muốn không nghe cũng không được.

Bên ngoài hang động.

Chu Thánh vội vã chạy đến, nhìn những nén hương đã cháy hết bên ngoài.

"Có Người Giữ Mộ trông chừng, dù gặp phải thần linh cũng có thể chống đỡ được một lúc." Chu Thánh lẩm bẩm một câu rồi bước vào.

Còn bên ngoài Tịnh thổ Phạn Thiên, Người Giữ Mộ sau khi trấn áp Deliwu xong thì đạp mây bay vào trong.

"Có người vào, Tì Thấp Nô, ngươi đi chặn lại." Đại Thiên Thấp Bà ra lệnh.

Tì Thấp Nô khẽ gật đầu, biến mất tại chỗ, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Người Giữ Mộ.

Người Giữ Mộ không nói lời nào, vung đao chém về phía Tì Thấp Nô.

Tì Thấp Nô mỉm cười, phi luân trong tay bay ra khỏi ngón tay, tấn công Người Giữ Mộ.

Người Giữ Mộ vung đao chém xuống, nhưng thanh đao trực tiếp bị phi luân chặt đứt.

Là một đại thần, thực lực của hắn vô cùng mạnh mẽ.

Người Giữ Mộ thấy vậy, lập tức biến thành bản thể, thân thể hóa thành kỳ lân.

Tì Thấp Nô nhìn ngũ hành kỳ lân, thoáng chốc động lòng.

"Hãy trở thành tọa kỵ của ta." Hắn nảy sinh ý đồ với Người Giữ Mộ trước mắt, muốn thu phục làm tọa kỵ của mình.

"Gào!" Người Giữ Mộ hét lên một tiếng, lao về phía Tì Thấp Nô!

Cánh tay thứ hai bên phải của Tì Thấp Nô vung lên, dây thừng rơi xuống tức thì trói chặt đầu kỳ lân.

Cánh tay đầu tiên bên trái của hắn lấy ra một chiếc roi da, quất vào kỳ lân.

Mà kỳ lân căn bản không thể đến gần hắn.

"Ta sở hữu sức mạnh siêu thoát khỏi thế giới này, trở thành tọa kỵ của ta, ta sẽ ban cho ngươi vinh quang vô thượng!" Tì Thấp Nô lạnh nhạt nói.

"Gào!" Kỳ lân gầm lên một tiếng giận dữ, kim quang hội tụ, tức thì cắt đứt sợi dây thừng đang trói trên người nó.

Lửa cháy rực trên cơ thể nó, dây leo điên cuồng sinh trưởng lao tới trói chặt Tì Thấp Nô.

Tì Thấp Nô giương chuỗi anh lạc trong tay, tức thì đẩy bật mọi thứ ra.

"Ngươi không phải đối thủ của ta, ngươi cũng không đối phó được ta." Tì Thấp Nô nói thẳng.

Người Giữ Mộ xoay quanh Tì Thấp Nô, đây là đối thủ mạnh nhất mà nó từng gặp, mọi đòn tấn công của mình trước mặt hắn dường như đều mất tác dụng.

“Gào!” Người Giữ Mộ hét lớn một tiếng, thân thể nhanh chóng lùi lại.

“Ngươi không chạy được đâu.” Tì Thấp Nô đã nhắm vào Người Giữ Mộ, tự nhiên sẽ không để nó rời đi.

Nhưng Người Giữ Mộ không định bỏ chạy, nó chỉ cảm ứng được Chu Thánh đã đến, nên đi tiếp ứng Chu Thánh mà thôi.

Chu Thánh tức thì đến nơi, cưỡi trên lưng kỳ lân, vung đao chỉ vào Tì Thấp Nô.

“Mọi đòn tấn công của ta đều vô dụng với hắn, thực lực hắn vượt qua chư thần.” Người Giữ Mộ nhắc nhở.

Chu Thánh nghe vậy, nhìn về phía Tì Thấp Nô, vung đao chém tới, nhưng bị chuỗi anh lạc của Tì Thấp Nô chặn lại.

Hắn rất dễ dàng hóa giải đòn tấn công của Chu Thánh và Người Giữ Mộ.

“Hơi khó nhằn, nhưng không đến mức không đối phó được.” Chu Thánh lấy kiếm Hiên Viên cho kỳ lân dưới háng ngậm lấy, còn mình thì đứng trên lưng nó, một người một kỳ lân hợp lực đối phó.

Tì Thấp Nô ỷ mình nhiều đầu nhiều tay, không hề hoảng sợ.

Chu Thánh từ trên lưng kỳ lân nhảy vọt ra sau lưng Tì Thấp Nô, đao Trảm Ảnh phun ra sương trắng che khuất tầm nhìn của hắn.

Trong lúc Tì Thấp Nô chưa kịp giương chuỗi anh lạc, hắn đã giơ đao Trảm Ảnh lên chém đứt hai cánh tay và một cái đầu của Tì Thấp Nô.

Kỳ lân cũng ngậm kiếm Hiên Viên, trực tiếp chém ngang lưng Tì Thấp Nô.

Khi sương trắng tan đi, Chu Thánh vội vàng dùng đao Trảm Ảnh

chém Tì Thấp Nô thành từng mảnh, rồi dùng lửa thiêu đốt.

Bởi vì hắn biết, nếu Tì Thấp Nô không phòng ngự thì mình hoàn toàn không giết được hắn.

Dù có giết chết hắn, hắn vẫn có thể sống lại.

Nụ cười của Tì Thấp Nô cứng lại, hắn không ngờ đối phương lại không hề có võ đức như vậy, dám nhân lúc mình chưa hồi phục mà liên tục làm tổn thương cơ thể mình.

Mà Chu Thánh trực tiếp phong ấn cái đầu quan trọng nhất của Tì Thấp Nô vào trong kiếm Hiên Viên, để hắn bầu bạn với Xi Vưu.

Hai cái đầu còn lại được phong ấn trong đao Trảm Ảnh, còn thân thể, tay và chân thì bị Chu Thánh dùng quan tài đồng đựng lại, đợi sau khi về sẽ giao cho Khương Công nghiên cứu.

"Loại đại thần này không giết được, cách tốt nhất là chặt ra từng mảnh rồi phong ấn, hơn nữa không được do dự chút nào." Chu Thánh nói với Người Giữ Mộ.

"Ừm." Người Giữ Mộ gật đầu.

Chu Thánh đã có kinh nghiệm, đối phó với loại thân thể bất tử này, cách tốt nhất là chặt ra từng mảnh rồi phong ấn.

Hơn nữa hắn có thể nhìn ra, Tì Thấp Nô bị mình và Người Giữ Mộ đánh bại hoàn toàn là do hắn chủ quan không hề phòng bị.

Vì hắn tin rằng, mình và Người Giữ Mộ không thể giết được hắn.

Sự tự tin khiến hắn trở nên tự phụ.

Nhưng hắn không ngờ Chu Thánh lại là một lão cáo già, không cho hắn cơ hội lắp ráp lại cơ thể, trực tiếp dùng tốc độ nhanh như chớp chặt cơ thể hắn ra từng mảnh rồi phong ấn.

Dù hắn không chết, cũng rất khó ngưng tụ lại được.

“Đi.” Chu Thánh đứng trên lưng kỳ lân, kỳ lân phi về phía trước, rất nhanh đã đến trung tâm Tịnh thổ Phạn Thiên.

Đại Thiên Thấp Bà thấy Chu Thánh và kỳ lân đến, chống cây đinh ba đi tới trước mặt Chu Thánh.

Mà Cổ Nguyệt Cửu vốn sắp bị tẩy não, thấy Chu Thánh đến, tức thì tỉnh táo lại.

Trong lòng cô, Chu Thánh là duy nhất.

Phạn Thiên cảm ứng được ngọn lửa tín ngưỡng nhỏ bé mà ba người Cổ Nguyệt Cửu vừa ngưng tụ ra đã tắt ngấm, không khỏi ngẩng đầu nhìn Chu Thánh ở phía xa.

Hắn đi đến bên cạnh Đại Thiên Thấp Bà, nhìn Chu Thánh, và cả chiếc quan tài đồng sau lưng hắn.

“Thả Tì Thấp Nô ra.” Đại Thiên Thấp Bà lên tiếng, dùng giọng điệu ra lệnh.

“Thả ra?

Dựa vào ngươi?” Chu Thánh chỉ trường đao tới, chuẩn bị chiến đấu.

Chương 719

“Ngươi rất mạnh, nhưng ngươi không phải đối thủ của ta.” Đại Thiên Thấp Bà lạnh nhạt nói.

“Không thử sao biết...” Chu Thánh còn chưa nói xong, Đại Thiên Thấp Bà đã ném cây đinh ba trong tay ra.

Chu Thánh giơ trường đao lên đỡ, nhưng lực va chạm cực mạnh trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài, bay thẳng ra khỏi Tịnh thổ Phạn Thiên, ngã mạnh xuống đất, cây đinh ba còn đâm xuyên qua vai hắn.

Căn bản không đỡ nổi.

Chu Thánh nằm trên đất, có chút hoài nghi nhân sinh, sức mạnh khủng khiếp như vậy, thật sự là thần sao?

Chuyện này quả thực không thể chống cự!

Đối mặt với Đại Thiên Thấp Bà, gần như không có chỗ để phản kháng.

Quá mạnh rồi.

Sức mạnh của Thấp Bà mạnh hơn Tì Thấp Nô rất nhiều.

Chu Thánh khó khăn rút cây đinh ba trên vai ra, ngồi dậy từ dưới đất, bịt miệng vết thương trên người.

“Ta cho ngươi một cơ hội nữa, thả Tì Thấp Nô ra!” Đại Thiên Thấp Bà lên tiếng, giọng nói trực tiếp truyền ra.

Cây đinh ba lại bay về tay Đại Thiên Thấp Bà.

Chu Thánh bay trở lại Tịnh thổ Phạn Thiên, đứng trên quan tài đồng.

“Cho ngươi hai lựa chọn, trở thành tín đồ của ta, hoặc là hủy

diệt!" Thấp Bà lạnh lùng nói.

Chu Thánh nghe vậy, nói thẳng: "Ha, muốn thì tới đây đuổi theo ta!" Nói xong, Chu Thánh vác quan tài đồng, ngồi trên lưng kỳ lân quay người bỏ chạy.

"Đến Địa Phủ!" Chu Thánh nói thẳng.

Trên bầu trời vạn dặm.

Chu Thánh vác quan tài đồng ngồi trên lưng kỳ lân điên cuồng phi nước đại, phía sau là Đại Thiên Thấp Bà, Phạn Thiên và Mạt Nhĩ Ngõa Đế.

Ba người họ ngồi trên đài sen đuổi theo, không hề sợ Chu Thánh chạy mất.

Lên trời xuống đất, không có nơi nào họ không thể đi.

"Lưu Ly, trên đỉnh Côn Luân, mở lối đi đến địa ngục!" Chu Thánh vội vàng hô lớn.

Hắn muốn dẫn đám Đại Thiên Thấp Bà vào trong Địa Phủ.

Mình không đánh lại bọn họ, nhưng có người đánh lại được.

Lưu Ly đang ở nhà cùng Liễu Như Yên nghe thấy tiếng gọi của Chu Thánh, lập tức lên đường đến đỉnh Côn Luân, dùng cành cây Minh Thụ vẽ một vòng tròn rất lớn.

Cô không biết tình hình bên Chu Thánh thế nào, nhưng nghe giọng điệu có vẻ rất gấp gáp.

Lưu Ly mở vòng tròn không lâu, Chu Thánh từ trên không trung rơi xuống, đi thẳng vào hố đen.

Ba người Đại Thiên Thấp Bà không chút do dự cũng đi theo vào.

Thực lực mạnh mẽ khiến họ không sợ bất kỳ cơ quan cạm bẫy

nào.

Sau khi vào Địa Phủ, Chu Thánh chạy thẳng đến nơi Lục Đạo Luân Hồi.

“Luân Hồi Vương!” Chu Thánh hét lớn một tiếng, Luân Hồi Vương không hề xuất hiện.

Mà Đại Thiên Thấp Bà đã đuổi theo tới.

“Hậu Khanh!” Chu Thánh lại hét một tiếng, Luân Hồi Vương xuất hiện.

“Ta đã nói, không được gọi cái tên này.” Hậu Khanh căm hận nói.

Hắn vốn sắp cắt đứt được quá khứ, Chu Thánh hét một tiếng, ký ức đã chết của hắn lại sống lại.

“Luân Hồi Vương kia, phiền phức đến rồi.” Chu Thánh vác quan tài, nấp sau lưng Luân Hồi Vương.

“Phiền phức gì?” Luân Hồi Vương nhìn theo, đám người Thấp Bà đang đứng sừng sững trước mặt hắn.

“Ba người này là?” “Đại Thiên Thấp Bà, Phạn Thiên và Mạt Nhĩ Ngõa Đế.” Chu Thánh giải thích.

“Kẻ tự tiện vào Địa Phủ, chết!” Luân Hồi Vương ngạo nghễ nói.

“Ngươi chính là người giúp đỡ của hắn?” Đại Thiên không hề sợ hãi nói.

Luân Hồi Vương ánh mắt ngưng lại, đánh giá ba người Đại Thiên từ trên xuống dưới một lượt.

“Ngươi chọc phải hắn ở đâu vậy?” Luân Hồi Vương quay đầu hỏi một câu.

Hắn có thể cảm nhận được, thực lực của đối phương rất mạnh.

Mạnh hơn cả chư thần.

“Hắn là Đại Thiên Thấp Bà của nước Bạch Tượng.” Chu Thánh giải thích.

“Đại Thiên… có chút ấn tượng, nhưng không nhớ ra.” Luân Hồi Vương xoa xoa đầu, quá nhiều ký ức bị mất đi khiến hắn quên mất một số người.

“Luân Hồi Vương đại nhân, ta không phải đối thủ, ngài ra tay đi, để hắn biết hậu quả của việc tự tiện vào Địa Phủ!” Chu Thánh đứng sau lưng Luân Hồi Vương nói.

Luân Hồi Vương trừng mắt nhìn Chu Thánh, lạnh lùng nói: “Ta không phải là hậu thuẫn của ngươi, đừng có phiền phức gì cũng đổ cho ta.” “Ta cũng không phải là tay sai của ngươi, đừng có chuyện gì cũng gọi ta.” Chu Thánh phản bác.

Luân Hồi Vương trừng mắt nhìn Chu Thánh xong, vẫn lựa chọn ra tay.

Dù sao đây cũng là Địa Phủ, địa bàn của hắn.

Luân Hồi Vương ngưng tụ ra luân bàn, trấn áp Đại Thiên!

Đại Thiên ném cây đinh ba trong tay, trực tiếp đánh rơi luân bàn, sau đó con rắn trên cổ hắn rơi xuống, quấn lấy Luân Hồi Vương.

Luân Hồi Vương một tay tóm lấy đầu rắn, dùng sức bóp nát.

Đợt tấn công thứ hai của Đại Thiên Thấp Bà theo sau đó, giao chiến với Luân Hồi Vương.

Vợ của hắn, Mạt Nhĩ Ngõa Đế, đang nhảy múa ở bên cạnh, gia trì cho Đại Thiên Thấp Bà.

Được sức mạnh gia trì, cơ thể Thấp Bà trở nên to lớn hơn, sức mạnh cũng tăng lên một bậc.

Chỉ trong vài hiệp, Luân Hồi Vương đã thất bại, bị Đại Thiên Thấp Bà dùng đinh ba ghim vào tảng đá.

"Không phải chứ, ngươi là Luân Hồi Vương cơ mà!" Chu Thánh nhìn đến ngây người.

Luân Hồi Vương yếu vậy sao?

Luân Hồi Vương thấy cây đinh ba được rút ra khỏi cơ thể mình, máu chảy ra hóa thành từng người giống hệt mình.

"Nhóc con, ta sợ ta kích phát huyết mạch chi lực, không khống chế được bản thân." Luân Hồi Vương lạnh lùng nói.

Hắn vẫn luôn kiềm chế mình, nếu không thì dù là Đại Thiên Thấp Bà, hắn cũng không sợ.

"Vậy phải làm sao?" So với Thấp Bà, Chu Thánh lo lắng hơn là Luân Hồi Vương.

"Ngươi đi tìm Hậu Thổ Nương Nương, chỉ có bà ấy mới có thể ngăn cản ta, ta phải dốc toàn lực rồi." Luân Hồi Vương nói xong, huyết mạch chi lực tức thì được kích hoạt.

Trên người hắn bộc phát ra một luồng sát khí sắc bén, Chu Thánh tràn ngập oán khí khủng bố.

Áo choàng đen của hắn đổi thành áo giáp nhuốm máu, mái tóc biến thành màu đỏ máu dài đến eo, luân bàn cũng hóa thành một thanh loan đao.

"Đến đây!" Luân Hồi Vương lúc này như biến thành một người khác, chiến ý ngút trời.

"Ngươi còn chưa nói cho ta biết Hậu Thổ Nương Nương ở đâu." Chu Thánh vô cùng bất lực, mình đi đâu tìm Hậu Thổ Nương Nương đây?

Thôi vậy, đi tìm Tần Quảng Vương hỏi xem sao.

Chu Thánh và kỳ lân rời khỏi đây, tránh bị liên lụy.

Mà sau khi Luân Hồi Vương hiện ra bộ dạng ban đầu, Đại Thiên Thấp Bà cũng bị dọa một phen.

Bọn họ cũng là người thời viễn cổ, biết đến Hậu Khanh.

"Thi Tổ!" Đại Thiên Thấp Bà kêu lên một tiếng.

Thi Tổ Hậu Khanh ánh mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Đại Thiên Thấp Bà, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Ha ha, biết ta là ai, còn dám đến phạm?" Đại Thiên Thấp Bà sắc mặt động dung, nói: "Nếu sớm biết đây là địa bàn của ngươi, ta sẽ không đến." "Bây giờ mới biết, muộn rồi!" Thi Tổ Hậu Khanh vác loan đao xông lên, Đại Thiên Thấp Bà giơ đinh ba lên theo bản năng chống đỡ, nhưng bị Hậu Khanh một đao chém đứt đinh ba, cả đầu cũng bị chém bay hai cái.

Nhưng đầu bị chém của Đại Thiên Thấp Bà rất nhanh lại mọc ra.

"Thân thể bất tử sao?" Thi Tổ Hậu Khanh mỉm cười, trực tiếp mở quan tài, ném thân thể Tì Thấp Nô ra, ném cho Đại Thiên Thấp Bà.

"Các ngươi tam thân hợp nhất đi, ta đang vội." Thi Tổ Hậu Khanh thiếu kiên nhẫn nói.

Chương 720

Thân thể bất tử đối với người khác rất phiền phức, nhưng đối với Thi Tổ Hậu Khanh, hắn có cách chặt đứt thân thể bất tử.

Dù sao, trong huyết mạch của hắn cũng có một luồng sức mạnh là huyết mạch bất tử.

Thấp Bà sắc mặt khó coi, tam thân hợp nhất, sức mạnh của hắn sẽ tăng lên vô hạn, hơn nữa còn vô tận, nhưng vấn đề là hắn đang đối mặt với Thi Tổ Hậu Khanh.

Khi xưa một người một đao, giết sạch tất cả mọi người trên thế gian, không ai cản được.

"Chúng ta không có ý định làm phiền, không có ý định mạo phạm." Phạn Thiên lên tiếng nói.

"Bớt nói nhảm đi, hoặc là tam thân hợp nhất, hoặc là ta chém từng người một!

Thân thể bất tử?

Chẳng phải là bản nguyên bất diệt sao?

Thật sự nghĩ rằng ta không thể tiêu diệt bản nguyên của các ngươi?" Thi Tổ Hậu Khanh ngạo mạn nói.

Đối với người khác, bản nguyên bất diệt rất khó xử lý, nhưng Thi Tổ Hậu Khanh có cách để xóa bỏ bản nguyên chi lực.

Thấp Bà sắc mặt có chút khó coi, hắn biết Thi Tổ không phải là người nói lý, một khi bị hắn nhắm vào, thì sẽ là không chết không ngừng.

"Ai, ta vốn không có ý định đối địch với ngươi." Đại Thiên Thấp

Bà thở dài một tiếng, thân thể của Tì Thấp Nô, Phạn Thiên và chính mình dung hợp làm một.

Biến thành một đại thần ba đầu chín tay.

"Người gác lăng, giao đầu Tì Thấp Nô ra đây." Hậu Khanh hét lớn một tiếng, Chu Thánh nghe vậy liền thả đầu Tì Thấp Nô ra ném trở lại.

Mà Đại Thiên Thấp Bà cũng biến thành một tồn tại năm đầu mười tay, đây chính là hình thái cuối cùng của hắn, cũng là tồn tại vô địch nhất của hắn.

Tam Tướng Thần, ba vị một thể, phân ra thì là Đại Thiên, Phạn Thiên và Chí Cao Thiên, ba vị đại thần.

Hợp lại thì vô địch.

Thi Tổ Hậu Khanh liếm môi, nói: "Lâu lắm rồi không được tắm máu thần, hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng!" Nói xong, Thi Tổ Hậu Khanh phát động tấn công.

Cung điện của Tần Quảng Vương.

Sau khi Chu Thánh vào, nhìn Tần Quảng Vương đang ngồi trên cao đường, ngài ấy đang xử lý văn kiện.

Hiện nay Địa Phủ vừa mới mở rộng ra toàn thế giới, rất nhiều thứ vẫn chưa hoàn thiện.

Là điện chủ của điện thứ nhất, trách nhiệm của ngài rất nặng nề.

Sau khi Chu Thánh và Người Giữ Mộ vào, họ đi thẳng lên cao đài.

"Có chuyện gì thì nói, muốn đánh nhau thì đi tìm Luân Hồi Vương." Tần Quảng Vương vừa xử lý văn kiện vừa nói.

"Luân Hồi Vương phát điên rồi, ta muốn biết Hậu Thổ Nương Nương ở đâu." Chu Thánh lên tiếng hỏi.

Tần Quảng Vương đang xử lý văn kiện liền sững sờ, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, hỏi: "Ngươi nói cái gì?" "Thi Tổ Hậu Khanh sống lại rồi." Chu Thánh lên tiếng nói.

Tần Quảng Vương nghe vậy, lập tức kéo chuông báo động.

"Truyền lệnh của bản điện chủ, tất cả âm binh âm sai, bao gồm cả vong hồn, toàn bộ trốn đi!" Ra lệnh xong, ngài lại nhìn về phía Chu Thánh, bất lực nói: "Ngươi muốn tìm Hậu Thổ Nương Nương, căn bản không tìm được đâu." "Tại sao?" "Hậu Thổ Nương Nương chính là Địa Phủ này, mỗi một tấc đất ở đây đều là máu thịt của bà ấy, Lục Đạo Luân Hồi là linh hồn của bà ấy, ngươi đi đâu mà tìm bà ấy?" Tần Quảng Vương vô cùng bất lực.

Trên thế giới có thể áp chế Thi Tổ Hậu Khanh, chỉ có Hậu Thổ Nương Nương, nhưng Hậu Thổ Nương Nương đã hóa thân thành Địa Phủ rồi.

"Vậy ý chí của Hậu Thổ Nương Nương vẫn còn chứ?" Chu Thánh hỏi một câu.

Tần Quảng Vương nghe vậy, gật đầu, "Còn!" Tuy bà đã hy sinh thân thể, nhưng ý chí của bà vẫn còn ở Địa Phủ, hơn nữa ý chí của bà thỉnh thoảng sẽ hạ lệnh.

"Vậy thì tốt rồi." Chu Thánh yên tâm, chỉ cần ý chí còn là được.

Hậu Khanh bảo mình tìm Hậu Thổ Nương Nương, có lẽ cũng là tìm ý chí của Hậu Thổ Nương Nương.

Sau khi Chu Thánh hiểu ra, mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều.

Chỉ cần gọi tên Hậu Thổ Nương Nương, đánh thức ý chí của bà là được.

"Đừng căng thẳng, Thi Tổ Hậu Khanh có làm loạn, vẫn có Hậu Thổ Nương Nương áp chế được." Chu Thánh an ủi Tần Quảng

Vương một câu, sau đó đi xem kịch.

Tần Quảng Vương lắc đầu, thở dài nói: "Ai, ngươi căn bản không biết sự khủng bố của Hậu Khanh." Bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Khanh và thể hợp nhất của Đại Thiên giao chiến với nhau, đánh đến trời long đất lở.

Đại Thiên có thân thể bất tử, dù Tần Quảng Vương chém hắn thành hai nửa hắn cũng không chết.

Còn Hậu Khanh thì huyết mạch đặc thù, dù chỉ còn lại một giọt máu, hắn cũng có thể tái sinh.

Hơn nữa Đại Thiên không dám để Hậu Khanh chảy máu, Hậu Khanh một khi thấy máu sẽ trở nên vô cùng điên cuồng, hoàn toàn không thể giết chết.

"Hậu Khanh, ngươi đủ rồi!" Đại Thiên Thấp Bà gầm lên một tiếng.

Hậu Khanh nhếch miệng cười, vác thanh loan đao trong tay lại xông về phía Đại Thiên Thấp Bà.

Đại Thiên Thấp Bà nghiêng người né tránh, nhưng lưỡi đao của Hậu Khanh trực tiếp chém chết Mạt Nhĩ Ngõa Đế đang nhảy múa.

Mạt Nhĩ Ngõa Đế sẽ liên tục cổ vũ cho Đại Thiên, hơn nữa còn làm Hậu Khanh tâm phiền ý loạn.

"Con muỗi ồn ào." Hậu Khanh chửi một tiếng, ngay lúc Mạt Nhĩ Ngõa Đế sắp hồi phục, một đao chém đứt bản nguyên của cô, tức là nguyên chất của cô.

Mạt Nhĩ Ngõa Đế tuyệt vọng chết đi, điều này khiến Đại Thiên Thấp Bà trở nên vô cùng phẫn nộ, cây đinh ba trong tay bùng lên những ngọn lửa dữ dội.

“A!!!” Đại Thiên Thấp Bà phẫn nộ ném cây đinh ba ra, Hậu Khanh vung đao đỡ, thay đổi hướng tấn công của cây đinh ba, cây đinh ba lệch vị trí, cuối cùng chỉ sượt qua vai Hậu Khanh.

Hậu Khanh dùng ngón tay chấm một chút máu chảy ra từ vết thương của mình, liếm một cái, cơ thể nhanh chóng nóng lên.

Ma tính khát máu bị kích phát, Thi Tổ Hậu Khanh hoàn toàn mất khống chế.

“Giết!” Thi Tổ Hậu Khanh vác loan đao nhanh chóng lao về phía trước, các vũ khí khác của Đại Thiên Thấp Bà phóng ra tia sáng trắng.

Nhưng tia sáng bị Thi Tổ Hậu Khanh tóm lấy, Hậu Khanh mượn lực tiến lên, loan đao trực tiếp đâm vào tim Đại Thiên Thấp Bà.

Các cánh tay khác của Đại Thiên Thấp Bà tấn công Hậu Khanh, cứng rắn đánh nát đầu Hậu Khanh.

Hậu Khanh vung đao chém lên, trực tiếp chém bay nửa người của Đại Thiên Thấp Bà.

Còn hắn thì kéo giãn khoảng cách, đầu lâu lại một lần nữa hồi phục.

Thân thể bất tử không chết không diệt, bị đánh nát đầu lâu đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào.

Mà Đại Thiên Thấp Bà cũng vậy, nửa người bị chém bay lại một lần nữa phục hồi, nhưng trên cơ thể lại để lại một vết sẹo.

Hậu Khanh tuy không giết được hắn, nhưng cũng để lại cho hắn vết sẹo không thể xóa nhòa.

Cuộc chiến của hai người ngày càng kịch liệt, họ không có chiêu thức hoa mỹ nào, hoàn toàn là lấy mạng đổi mạng.

Hoặc là ngươi chém ta thành hai nửa, hoặc là ta đâm thủng tim

ngươi.

Hai người họ thực lực đều đã siêu thoát, không tồn tại vết thương chí mạng, cũng không có điểm yếu.

Chu Thánh và Người Giữ Mộ nấp ở xa, xem trận chiến đỉnh cao của hai người.

Hai người họ đều là cường giả đỉnh cao, cảnh chiến đấu vô cùng hùng vĩ.

Cơ thể hai người không ngừng lớn lên, giống như hai pho tượng khổng lồ, hơn nữa cả hai đều là người tính tình cương liệt, căn bản không né tránh đòn tấn công của đối phương.

Họ sở hữu thân thể bất tử, né tránh đối với họ chỉ là lãng phí thời gian.

Đến mức trận chiến của họ không có quy luật nào cả, chỉ là chém nhau.

Xem ai không chịu nổi trước mà gục ngã.

"Để ta xem thử, bản nguyên của ngươi ở đâu!" Hậu Khanh lại một lần nữa chém đôi cơ thể Đại Thiên Thấp Bà, sau đó chặt một chiếc xương sườn của Đại Thiên Thấp Bà, cầm trong tay nhét vào miệng, nhai vài cái.

"Thì ra là vậy!" Hậu Khanh hiểu ra, bản nguyên của đối phương giấu trong Tịnh thổ Phạn Thiên, Tịnh thổ Phạn Thiên chính là nguyên chất của hắn.

Chỉ cần diệt nguyên chất của hắn, thân thể bất tử của hắn sẽ bị phá.

Đại Thiên Thấp Bà thấy bí mật của mình bị phát hiện, không hề hoảng sợ nói: "Hừ, huyết mạch chi lực của ngươi cũng không phải là

không thể phá!" "Ngươi phá thử xem?

Hoặc là ngươi hủy diệt thế giới, hoặc là chỉ có thể để trưởng bối của ta đến rút huyết mạch của ta." Hậu Khanh nói thẳng.

Huyết mạch chi lực của hắn, chỉ có thể bị người mạnh hơn hắn, hơn nữa còn là trưởng bối của hắn mới có thể rút đi, hoặc là hủy diệt cả thế giới, cắt đứt huyết mạch chi lực từ gốc rễ.

Nhưng dù là cách nào, Đại Thiên Thấp Bà cũng không làm được.

Hậu Khanh thân ảnh lóe lên, trực tiếp rời khỏi Địa Phủ.

"Nếu ngươi dám rời khỏi Địa Phủ, ta sẽ hủy diệt Địa Phủ!" Đại Thiên lấy Địa Phủ ra uy hiếp.

Chương 721

“Ngươi cứ thử đi!” Hậu Khanh nói xong không quay đầu lại mà rời đi.

Hắn không sợ Đại Thiên có thể hủy diệt Địa Phủ, vì hắn không có khả năng đó.

Đại Thiên Thấp Bà giơ cây đinh ba lên, nhắm vào mặt đất, nhưng giây tiếp theo một luồng áp lực cực mạnh ập đến, mạnh như Đại Thiên cũng không thể không quỳ xuống.

Mà Hậu Khanh đang định rời khỏi Địa Phủ, bị một luồng sức mạnh cực lớn kéo trở lại, dường như Địa Phủ không cho phép hắn rời đi.

Hậu Khanh cũng không có bất kỳ lời oán thán nào, vì hắn biết ai đã trói mình, không cho mình rời đi.

Hắn tuy điên cuồng, nhưng chưa đến mức mất đi lý trí.

“Người gác lăng, đi diệt Tịnh thổ Phạn Thiên!” Hậu Khanh trực tiếp hạ lệnh.

Hắn không thể rời đi, đành phải gọi Chu Thánh đi.

“Được.” Chu Thánh cũng biết đã đến lúc mình ra tay, lập tức rời khỏi Địa Phủ.

Mà Hậu Khanh không cho Đại Thiên thời gian thở dốc, lại một lần nữa phát động tấn công ngăn cản Đại Thiên.

“Đến đây, để ta giết thêm vài lần nữa.” Hậu Khanh âm lãnh cười nói.

Tịnh thổ Phạn Thiên.

Chu Thánh và Người Giữ Mộ lại một lần nữa đến đây, mà Deliwu cũng đã thoát khỏi phong ấn, đang giao chiến với đám người Cổ Nguyệt Cửu trong Tịnh thổ Phạn Thiên.

Ba người Cổ Nguyệt Cửu cũng nhận được chúc phúc, thực lực không yếu hơn Deliwu.

Nếu không phải Deliwu nhận được chúc phúc của Đại Thiên, có lẽ hắn đã sớm thất bại.

Ba người Cổ Nguyệt Cửu vẫn giữ vững bản tâm, không bị tẩy não.

"Cổ Nguyệt Cửu, trở thành tín đồ của Đại Thiên đi, cùng ta thống trị thế giới này!" Deliwu giơ hai tay lên cao giọng nói, trên mặt tràn đầy nụ cười.

"Ồn ào!" Chu Thánh từ trên trời giáng xuống, dùng đao Trảm Ảnh cắm thẳng vào đầu Deliwu, khiến hắn vĩnh viễn ngậm miệng.

"Sao các ngươi lại quay lại?" Cổ Nguyệt Cửu có chút kích động hỏi.

"Chúng ta quay lại tìm bản nguyên của Đại Thiên Thấp Bà." Chu Thánh lên tiếng nói.

"Bản nguyên?" Cổ Nguyệt Cửu nghe vậy sững sờ, suy nghĩ một lát.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, kiếm Hiên Viên tỏa ra một luồng cuồng phong, cuồng phong trực tiếp thổi tan tầng mây trên mặt đất.

Sau khi tầng mây tan đi, mặt đất mới lộ ra.

Cỏ xanh mơn mởn, chất đầy không ít tảng đá, lộn xộn không theo quy luật, nhưng rất sạch sẽ, không có bụi bặm.

Dù sao cũng là nơi Đại Thiên Thấp Bà ngủ say, nơi này sẽ không

có bất kỳ thứ gì đến làm phiền.

Chu Thánh tìm nửa ngày, thấy một nơi khá kỳ lạ.

Đó là một trụ đá hình bầu dục màu đen, nhưng chỉ cao hơn nửa mét, trên đó còn có ba đường rãnh.

Chu Thánh thu lại đao Trảm Ảnh, Người Giữ Mộ đi qua mang Deliwu chưa chết đến.

"Đây là cái gì?" Chu Thánh chỉ vào thứ trước mắt hỏi.

Deliwu thấy vậy, vội vàng quỳ xuống, hai tay vốc một ít không khí, tưới lên trên đó.

"Lễ tán Đại Thiên!" Deliwu tế bái nói.

"Đây là Lâm già của Đại Thiên." Deliwu lại nói.

Người nước Bạch Tượng đều biết, tế bái thần không phải là tế bái thần tượng, mà là tế bái lâm già của thần.

"Lâm già..." Chu Thánh lập tức hiểu ra đó là cái gì.

"Đây chắc là bản nguyên của Đại Thiên rồi!" Chu Thánh giơ đao Trảm Ảnh lên, một đao chém đứt lâm già.

Lâm già không hề cứng rắn, một đao đã chém đứt.

Cùng lúc đó, Đại Thiên Thấp Bà đang ở Địa Phủ đột nhiên cảm thấy bụng đau nhói, bản nguyên của hắn, tức là nguyên chất, đã bị chém đứt.

Đó là gốc rễ của hắn.

"A." Hậu Khanh cười nhẹ một tiếng, giơ loan đao lên chém xuống, nhưng bị Đại Thiên đỡ được.

Đại Thiên Thấp Bà không còn thân thể bất tử, không dám liều mạng với Hậu Khanh nữa.

Hắn bây giờ chỉ muốn quay về, tu bổ lại lâm già của mình.

Nhưng Hậu Khanh sẽ không dễ dàng tha cho hắn, Hậu Khanh vung đao chém, hoàn toàn không cho Thấp Bà cơ hội trốn thoát.

"Phạn Thiên, Tì Thấp Nô!" Đại Thiên Thấp Bà hét lên một tiếng, Phạn Thiên và Tì Thấp Nô từ trong cơ thể hắn bước ra, mà Đại Thiên Thấp Bà cũng khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

"Các ngươi giữ chân hắn." Thấp Bà nói xong, trực tiếp rời đi.

Hắn hy sinh Phạn Thiên và Tì Thấp Nô, để đổi lấy việc mình có thể quay về.

Mà Tì Thấp Nô và Phạn Thiên mỉm cười gật đầu, ra tay cản Hậu Khanh.

"Nơi này, là địa bàn của ta!" Hậu Khanh khàn giọng nói một tiếng, đường đi của Đại Thiên tức thì bị chặn lại.

Chặn Đại Thiên là Tu La trong Tu La Đạo, sau khi hóa thân thành Tu La, họ yêu thích chiến đấu, được xem là một chủng tộc chuyên sinh ra để chiến đấu được Địa Phủ nuôi dưỡng, không giống với Tu La của nước Bạch Tượng.

Đại Thiên vung đinh ba tấn công, nhưng Tu La cứng rắn chống đỡ đòn tấn công của Đại Thiên, cũng phải chặn hắn lại.

Bên phía Hậu Khanh, đối phó với Phạn Thiên và Tì Thấp Nô dễ dàng hơn nhiều, hắn một chọi hai hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong.

"Các ngươi, không phải đối thủ của ta!" Hậu Khanh dùng loan đao đâm xuyên tim Tì Thấp Nô, tay kia bóp cổ Phạn Thiên.

Hai người còn chưa giãy giụa được bao lâu đã bị Hậu Khanh tiêu diệt.

Hậu Khanh đi đến trước mặt Đại Thiên Thấp Bà, Thấp Bà đã không kịp chạy nữa.

Bị Tu La giữ chân mấy giây, đã quyết định ngày chết của hắn.

“Ngươi không dám liều mạng với ta, không phải đối thủ của ta.” Hậu Khanh chỉ vào Thấp Bà nói.

“Ngươi là thân thể bất tử, ta không phải, đây không phải là một trận chiến công bằng!” Thấp Bà không phục nói.

“Công bằng?

Ngươi nói chuyện công bằng với ta sao?” Hậu Khanh chỉ loan đao về phía Thấp Bà.

Thấp Bà nhắm mắt lại ngừng một lát, con mắt thứ ba của hắn mở ra.

Một tia sáng mang tính hủy diệt bắn ra, trực tiếp hủy diệt cơ thể Hậu Khanh.

Nhưng rất nhanh, cơ thể Hậu Khanh lại một lần nữa hồi phục.

Chỉ cần còn một giọt máu, hắn có thể tái sinh.

“Con mắt thứ ba của ngươi ẩn chứa lửa giận, nhưng lửa giận của ngươi chỉ có thế này thôi sao?” Hậu Khanh mặt đầy khinh thường, nhưng không vội tấn công, hắn muốn xem Thấp Bà còn có thủ đoạn gì, có thể làm hắn vui vẻ một chút.

Mà lúc này Thấp Bà đã không còn thủ đoạn nào khác, những thủ đoạn nên dùng hắn đều đã dùng, vẫn không thể làm Hậu Khanh bị thương.

“Thôi vậy, vô vị.” Hậu Khanh tiến lên một bước, loan đao trong tay nhấc lên, trực tiếp chém bay đầu Thấp Bà.

Cơ thể Thấp Bà ngã xuống, hóa thành máu thịt, đầu lâu của hắn

cũng vĩnh viễn nhắm mắt.

Không có thân thể bất tử, chỉ cần bị giết một lần, sẽ hoàn toàn chết đi.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi sự giãy giụa đều là vô ích, hắn hiểu sâu sắc đạo lý này, nên vào thời khắc cuối cùng, hắn đã từ bỏ giãy giụa, cũng từ bỏ sinh mệnh của mình.

Theo cái chết của Đại Thiên, Tịnh thổ Bà Sa sụp đổ tan tành, phúc lành mà đám người Hồ Bát Nhất nhận được cũng biến mất.

"Đi." Chu Thánh gọi một tiếng, dẫn đám người Hồ Bát Nhất trực tiếp rời đi.

Mà Deliwu vẫn quỳ trên đất, cố gắng sửa chữa lâm già của Thấp Bà.

Nhưng sau khi Chu Thánh chém đứt lâm già, lại dùng lửa của người gác lăng thiêu đốt, tiêu diệt hoàn toàn nó.

Chặt cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc, hắn hiểu đạo lý này hơn ai hết.

"Lễ tán Đại Thiên, lễ tán Phạn Thiên, lễ tán Chí Cao Thiên!" Deliwu không ngừng quỳ lạy, hang động sụp đổ sẽ chôn vùi hắn mãi mãi.

Chủ nhân của hắn, không thể cứu được hắn.

"Các ngươi mau chóng quay về đi." Chu Thánh nói xong, Người Giữ Mộ bên cạnh hóa thành kỳ lân, Chu Thánh ngồi trên lưng kỳ lân, kỳ lân nhảy vọt rời đi.

Chương 722

Thấp Bà đã được giải quyết, nhưng vẫn còn một Hậu Khanh đang phát điên cần được an ủi.

Sau khi rời khỏi nước Bạch Tượng, Chu Thánh từ đỉnh Côn Sơn vào trong Địa Phủ.

Địa Phủ vô cùng yên tĩnh, mà Hậu Khanh một mình ngồi trên núi Âm Sơn, loan đao cắm trên đất.

Ánh sáng máu lạnh lẽo chiếu rọi lên loan đao, hơi thở lạnh lẽo từ loan đao tỏa ra.

Hậu Khanh với mái tóc đỏ rực khẽ ngẩng đầu, dường như đang hồi tưởng về quá khứ của mình.

Chu Thánh cũng không dám lên tiếng làm phiền, Hậu Khanh lúc này rõ ràng vẫn chưa thoát ra khỏi ký ức.

Huyết khí quanh người hắn, cả ngọn Âm Sơn đều bị huyết khí của hắn nhuộm đỏ.

"Ta vốn tưởng, ta có thể cắt đứt quá khứ, nhưng quá khứ của một người, làm sao có thể cắt đứt?" Hậu Khanh lạnh nhạt nói, dường như đang tự nói với mình, lại dường như đang nói chuyện với Chu Thánh.

"Quá khứ không cắt đứt được, vậy thì thay đổi bản thân của hiện tại." Chu Thánh nói từ phía dưới.

Hậu Khanh nghe thấy câu này, quay đầu nhìn Chu Thánh, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo lộ ra sát khí.

"Vậy ngươi đến đấu với ta một trận, đánh với Thấp Bà không đã." Hậu Khanh nói xong câu này, đưa tay nắm lấy chuôi đao.

Chu Thánh: "…" Chu Thánh nhìn bộ dạng nghiêm túc của Hậu Khanh, liên tục xua tay nói: "Thôi thôi, ta không đánh lại ngươi đâu." Chu Thánh không muốn đánh với Hậu Khanh, mình hoàn toàn không phải đối thủ.

Thật sự đánh nhau, người xui xẻo chỉ có mình.

Hậu Khanh một bước đi đến trước mặt Chu Thánh, nhìn chằm chằm Chu Thánh.

"Nói thật, ta rất tò mò, người như ngươi, chỉ có một mạng, nếu đặt vào thời đại của ta, ngươi có lẽ không sống được đến bây giờ." "Việc ta thích nhất, chính là bóp chết thiên tài từ trong trứng nước." Hậu Khanh nói thẳng.

Chu Thánh không biết nên trả lời thế nào, người trước mắt là một kẻ cuồng sát, đã giết tất cả mọi người trong thời kỳ viễn cổ.

Thiên tài bị bóp chết, tự nhiên cũng không ít.

"Ngươi có đại cơ duyên, sẽ không bị ta giết, hơn nữa giết ngươi, ta cũng không gánh nổi nhân quả." Hậu Khanh lạnh nhạt nói.

Nói là vậy, nhưng Chu Thánh vẫn không muốn đánh với hắn.

Đối chiến với hắn, thuần túy là tìm ngược.

Chu Thánh không có ý định bị ngược đãi.

"Hai người các ngươi cùng lên đi!" Hậu Khanh không cho Chu Thánh quyền từ chối, trực tiếp chuẩn bị chiến đấu, còn bảo cả Người Giữ Mộ cùng lên.

Chu Thánh nghe vậy, lấy ra đao Trảm Ảnh.

Hậu Khanh tưởng Chu Thánh sắp ứng chiến, khóe miệng khẽ nhếch lên, mái tóc máu điên cuồng sinh trưởng, tiến vào trạng thái.

Chu Thánh hai tay nắm chặt chuôi đao, hét lớn một tiếng: "Cung

nghênh Hậu Thổ Nương Nương!" Hậu Khanh vừa nghe đến Hậu Thổ Nương Nương, đầu gối mềm nhũn, quỳ một gối xuống.

Những người khác hắn không để vào mắt, nhưng Hậu Thổ Nương Nương hắn bắt buộc phải quỳ lạy.

Chu Thánh nhân cơ hội này, kéo Người Giữ Mộ bỏ chạy.

Kẻ ngốc mới ở lại chịu đòn.

Hậu Khanh thấy mình bị lừa, tức thì nổi giận, muốn đuổi theo Chu Thánh và Người Giữ Mộ, nhưng lúc này hai người đã đi xa.

Hậu Khanh không thể rời khỏi Địa Phủ, nên không đuổi theo.

"Người gác lăng, giỏi lắm, ta không tin ngươi không quay lại!" Hậu Khanh nói xong, lại một lần nữa ngồi trên Âm Sơn, yên tĩnh chờ đợi.

Hắn không ra lệnh phong tỏa Lục Đạo Luân Hồi, cũng không phá hoại lớn trong Địa Phủ, vì Địa Phủ là của Hậu Thổ Nương Nương, Lục Đạo Luân Hồi cũng vậy, hắn không dám, cũng sẽ không làm.

Hắn chỉ ngồi trên Âm Sơn, chờ Chu Thánh quay lại đấu với mình một trận.

Làm Luân Hồi Vương nhiều năm, tính tình của hắn sớm đã bị mài mòn, chỉ cần bình tĩnh lại, là có thể từ từ tự kiểm soát, có lẽ qua một thời gian, là có thể khôi phục thành Luân Hồi Vương kinh nghiệm lão luyện.

Nhưng hắn khao khát được đấu với Chu Thánh một trận, đến mức hắn vẫn chưa biến trở lại, cũng không tự mình khống chế mình.

Địa Phủ yên tĩnh lại, chín vị Diêm La còn lại đều đứng dưới Âm Sơn nhìn Thi Tổ Hậu Khanh ở trên, không biết phải làm sao.

Chỉ có Tần Quảng Vương nhìn ra manh mối, lên tiếng trước.

“Mọi người về vị trí của mình, đây là Địa Phủ, hắn sẽ không làm loạn đâu.” Theo lời Tần Quảng Vương, mọi người mới tản ra đi làm việc của mình.

Mà Hậu Khanh không nói một lời, chỉ ngẩng đầu nhìn vầng trăng máu trên trời, cảm thấy có chút không thoải mái.

“Rốt cuộc cũng là thứ dư thừa.” Nói xong, hắn quay lại chém vầng trăng máu trên trời thành hai nửa, một nửa như cũ, nửa còn lại thì u ám không có ánh sáng.

“Như vậy mới tốt.” Hậu Khanh nhắm mắt lại, chờ đợi người gác lăng quay lại...

Trang viên Lỗ Thương.

Sau khi Chu Thánh quay về, liền mở hết trận pháp phòng ngự của mình, đề phòng Hậu Khanh phái quỷ đến tìm mình.

Mà Chu Thánh cũng không để Người Giữ Mộ rời đi, vì một khi Hậu Khanh nhất quyết muốn đánh, mình sẽ không chạy được.

Trở lại trang viên, Lưu Ly đã nấu xong cơm.

Nhưng Chu Thánh không có khẩu vị lắm, cùng Người Giữ Mộ ngồi ở tầng một, bàn bạc đối sách.

“Nếu Hậu Khanh thật sự muốn đánh, chúng ta cứ đấu với hắn một trận.” Người Giữ Mộ lên tiếng nói.

“Chiến đấu không đáng sợ, cùng lắm là bị đánh một trận, nhưng ta sợ Hậu Khanh đánh nhau sẽ hoàn toàn phát điên.” Chu Thánh tiếp lời.

Bị đánh một trận không sao, nhưng lỡ như Hậu Khanh hoàn toàn phát điên thì khó giải quyết.

Hơn nữa Hậu Khanh chiến đấu không theo quy luật, lỡ như mất kiểm soát giết mình thì sao?

“Chúng ta có thể mời ý chí của Hậu Thổ Nương Nương ra trước, để ý chí của Hậu Thổ Nương Nương giám chiến.” Người Giữ Mộ đề xuất một ý kiến.

Ý chí của Hậu Thổ Nương Nương quả là một cách hay, nhưng sự xuất hiện của ý chí hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Trừ khi có chuyện lớn, ý chí của Hậu Thổ Nương Nương mới xuất hiện giáng xuống thần chiếu, hơn nữa chiếu lệnh đều do Hậu Khanh trực tiếp nhận được, ý chí của Hậu Thổ Nương Nương không hoàn toàn hiển hiện.

Muốn nhờ bà giúp đỡ, không thể bỏ qua Hậu Khanh.

“Thế này, để Hắc Bạch Vô Thường gửi tin cho Hậu Khanh, muốn đánh cũng được, nhưng phải để hắn mời Hậu Thổ Nương Nương ra giám chiến, là hắn muốn đánh chúng ta, chứ không phải chúng ta muốn bị đánh.

Nếu hắn mời không được, thì không thể trách chúng ta.” Chu Thánh lên tiếng nói.

Người Giữ Mộ gật đầu, đồng ý với quan điểm này.

Thật ra, cả hai đều không muốn đánh với Hậu Khanh, nhưng không thể tránh được.

Hậu Khanh một lòng muốn chiến, mình và Người Giữ Mộ không thể không nhận.

Dù sao quan hệ cũng phải hòa hoãn, sau này chạm mặt nhau suốt ngày, không thể cứ kéo dài mãi.

Chu Thánh gọi điện cho Đường Nguyên Minh, bảo Đường Nguyên Minh đi tìm Hắc Bạch Vô Thường.

Kể từ khi việc trao đổi hoa tử đạt được tiến triển lớn, Đường

Nguyên Minh coi như đã hoàn toàn xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp với bên Địa Phủ.

Hắc Bạch Vô Thường rảnh rỗi sẽ lên tìm Đường Nguyên Minh tán gẫu, hơn nữa còn lưu lại phương thức liên lạc của nhau.

Bên Đường Nguyên Minh rất nhanh đã tìm được Hắc Bạch Vô Thường, nói với họ lời của Chu Thánh.

Hắc Bạch Vô Thường nghe nói phải đi tìm Hậu Khanh truyền lời, lập tức sợ hãi.

Hiện tại Hậu Khanh một mình ngồi trên Âm Sơn, trong phạm vi trăm dặm không ai dám đến gần, sợ chọc phải vị sát thần kia.

Nhưng không đến gần cũng không được, Hậu Khanh một ngày không khôi phục thành Luân Hồi Vương, Địa Phủ sẽ thiếu một vị Diêm La.

Hơn nữa hình tượng của Hậu Khanh quá đáng sợ, luồng khí tức người sống chớ lại gần khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Hắc Bạch Vô Thường do dự một lúc, vẫn cứng rắn nhận lấy việc khó này.

Hai người họ sau khi về Địa Phủ, đi lên Âm Sơn, mà Hậu Khanh chỉ quay đầu nhìn một cái, Hắc Bạch Vô Thường tức thì không dám động đậy, thân thể như rơi vào hầm băng, linh hồn như bị ngàn con dao chỉ vào.

"Hậu Khanh đại nhân, hút điếu thuốc." Bạch Vô Thường cười lấy ra điếu hoa tử.

"Có việc thì nói, không việc thì cút!" Hậu Khanh giọng nói lạnh băng.

"Cái đó, người gác lăng bảo chúng ta mang lời đến cho ngài, muốn

đối chiến cũng được, nhưng phải để Hậu Thổ Nương Nương giám chiến.” Bạch Vô Thường yếu ớt nói.

Hậu Khanh nghe vậy sững sờ một lúc, vẫy tay nói: “Biết rồi, các ngươi cút đi.” “Được ạ!” Hắc Bạch Vô Thường rời đi với tốc độ cực nhanh, không dám chậm trễ.

Hậu Khanh ngồi trên đỉnh núi, nhắm mắt ngưng thần, cảm nhận Hậu Thổ Nương Nương ở khắp nơi.

Hắn cũng đâu phải không muốn gặp Hậu Thổ Nương Nương, nhưng căn bản không gặp được.

Chương 723

Mà mục đích của người gác lăng khi đưa ra điều kiện này là gì, mình vô cùng rõ ràng.

Hậu Khanh ngồi trên Âm Sơn thở dài, sau đó đứng dậy.

"Người gác lăng, ra tay với ngươi, ta sẽ không nương tay." Hậu Khanh lẩm bẩm một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn cả Địa Phủ, lớn tiếng hét: "Hậu Khanh, có lời mời Nương Nương giám chiến!" "Hậu Khanh, có lời mời Nương Nương giám chiến!" "Trận chiến này, không vì thắng thua, không vì chúng sinh, chỉ vì… rèn luyện!" Hậu Khanh nhìn lên trời, Hậu Thổ Nương Nương không xuất hiện, nhưng một đạo chiếu lệnh đã rơi xuống.

"Chiếu này như ta, không được động đến bản nguyên, điểm đến là dừng!" Trên chiếu lệnh chỉ có ba câu, Hậu Khanh đã hiểu.

"Tuân lệnh!" Hậu Khanh chắp tay đáp, sau đó hét lớn: "Hắc Bạch Vô Thường nghe lệnh, đi mang người gác lăng và Người Giữ Mộ vào đây cho ta!" Hắc Bạch Vô Thường đứng ngoài Âm Sơn nghe vậy, bất lực đáp.

"Vâng!" Hai người rời khỏi Địa Phủ đi tìm Đường Nguyên Minh, trước tiên là uất ức hút một điếu thuốc, sau đó bảo Đường Nguyên Minh thông báo cho người gác lăng.

Mà lúc này, Chu Thánh đưa đao Trảm Ảnh của mình cho Người Giữ Mộ, cho nó mượn dùng.

"Đao của ngươi mất rồi, dùng tạm của ta đi." Người Giữ Mộ gật đầu, nhận lấy đao Trảm Ảnh của Chu Thánh thử một chút, cảm giác rất tốt.

Đao có linh tính, thao tác dễ dàng hơn nhiều.

Hai người đơn giản bàn bạc một chút về chiến lược đối phó, do Chu Thánh chủ công, Người Giữ Mộ phụ trợ, hơn nữa không liều mạng với Hậu Khanh, chỉ là chiến đấu thuần túy.

Sau khi hai người bàn bạc xong, Đường Nguyên Minh gửi tin đến, nói bên Địa Phủ đã chuẩn bị xong.

Chu Thánh biết chuẩn bị xong cái gì, Hậu Thổ Nương Nương giám chiến rồi.

Có Hậu Thổ Nương Nương ở đó, Chu Thánh mới có thể yên tâm một chút, ít nhất tính mạng đã có bảo đảm.

"Đi thôi." Chu Thánh và Người Giữ Mộ cùng nhau vào Địa Phủ, bước lên Âm Sơn.

Mà trên bầu trời Âm Sơn, chỉ có một đạo chiếu lệnh, ngoài ra không có gì khác.

Chiếu lệnh thấy Chu Thánh và Người Giữ Mộ đến, hóa thành kim quang bao trùm cả Âm Sơn, kim quang này không có năng lực phòng ngự mạnh mẽ, tác dụng của nó là ngăn dư âm của trận chiến lan ra ngoài.

"Đặt ra một quy tắc đi, người rời khỏi vòng tròn này tính là thua." Chu Thánh chỉ vào vòng tròn vàng nói.

Hậu Khanh lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Chiến đấu, chỉ có một bên ngã xuống, mới kết thúc." Rõ ràng, hắn không đồng ý với cách nói của Chu Thánh.

"Vậy được thôi." Chu Thánh cũng không tranh cãi nữa, lấy ra kiếm Hiên Viên.

Người Giữ Mộ thì nắm chặt đao Trảm Ảnh, chuẩn bị chiến đấu.

Hậu Khanh nhặt thanh loan đao từ dưới đất lên, không nói một lời liền lao về phía Chu Thánh, tốc độ nhanh đến cực hạn, chỉ để lại một bóng mờ tại chỗ.

Mà Chu Thánh hoàn toàn không phản ứng kịp, đã bị Hậu Khanh chém bay đầu.

Nhưng một Chu Thánh khác đã xuất hiện sau lưng Hậu Khanh, vung kiếm chém xuống, lưỡi kiếm sắc bén trực tiếp chém rách lưng Hậu Khanh.

Bên phía Người Giữ Mộ cũng giơ đao chuẩn bị chém, nhưng bị Hậu Khanh giơ tay nắm lấy.

"Người gác lăng, dùng vẫn kim tác chiến, thật là có ngươi." Hậu Khanh lạnh nhạt nói, vết thương sau lưng hắn rất nhanh đã lành lại.

Hắn vừa chém ra đã cảm thấy không ổn, người gác lăng trước mắt chỉ là thân giả do vẫn kim tạo ra.

"Nếu ta không dùng vẫn kim, vừa rồi người mất đầu chính là ta rồi." Giọng của Chu Thánh truyền đến từ một phía khác.

Vì trận chiến này, Chu Thánh đã khởi động lại vẫn kim.

Vẫn kim sau khi thu thập lại vẫn luôn được phong ấn, nay đối chiến với Hậu Khanh, Chu Thánh không thể không lấy hết vẫn kim ra.

Mình và Người Giữ Mộ mỗi người dùng một nửa.

Hậu Khanh cũng không tức giận, hắn biết vẫn kim là vũ khí của ai, cũng biết cách phá giải.

Vẫn kim chỉ là mảnh vỡ vũ khí, người gác lăng không thể phát huy hết thực lực của nó, chỉ cần tìm được chỗ người gác lăng ẩn thân là có thể phá giải.

Hậu Khanh lần lượt đánh bại những Chu Thánh xuất hiện, mà sự

quấy nhiễu của Người Giữ Mộ hắn hoàn toàn không lựa chọn đáp trả, dù đao của Người Giữ Mộ chém lên người mình, hắn cũng không đánh trả.

Hắn đang tìm vị trí của người gác lăng.

Sau khi đánh bại hết những người gác lăng giả, hắn thông qua nguồn sức mạnh của vẫn kim, thuận theo dây leo tìm được Chu Thánh đang trốn trong không gian vẫn kim, bá khí chấn động, trực tiếp chấn Chu Thánh bay ra, giơ loan đao nhanh chóng chém tới.

Chu Thánh giơ kiếm đỡ, sau đó đứng sau lưng Người Giữ Mộ.

Do Người Giữ Mộ chủ công, mình phụ trợ.

Hậu Khanh dùng cách tương tự, đánh giết Người Giữ Mộ, không phòng ngự đòn tấn công của Chu Thánh, như vậy mới có thể hiệu quả nhất ép Người Giữ Mộ ra ngoài.

Theo từng Người Giữ Mộ bị giết, Người Giữ Mộ ẩn nấp trong không gian vẫn kim cũng bị ép ra ngoài.

"Tiếp theo, trận chiến mới bắt đầu!" Hậu Khanh lạnh lùng cười, chuẩn bị chiến đấu thật tốt.

"Không, trận chiến đã kết thúc rồi." Chu Thánh lên tiếng nói.

Hắn dùng kiếm Hiên Viên rạch lòng bàn tay mình, hét lớn một tiếng: "Phong!" Người Giữ Mộ dùng đao Trảm Ảnh rạch lòng bàn tay, khẽ hô: "Trấn!" Hai luồng sức mạnh cường đại hội tụ, mà những vết thương vừa hồi phục trên người Hậu Khanh toàn bộ nứt ra, trước ngực là một chữ "phong", sau lưng là một chữ "trấn".

Đòn tấn công của Chu Thánh và Người Giữ Mộ không phải là tấn công tùy tiện, mà là để lại sức mạnh phong trấn trên người Hậu Khanh.

Hậu Khanh kiêu ngạo chắc chắn không ngờ, Chu Thánh và Người Giữ Mộ lại chơi trò tâm kế với hắn.

Đợi đến khi hắn muốn phản kích, thì đã không kịp nữa, sức mạnh phong cấm khiến hắn không thể phản kháng.

"Các ngươi, thật là hèn hạ." Hậu Khanh không nhịn được nói một tiếng, nhưng nghĩ lại họ cũng không tính là hèn hạ.

Kẻ yếu khi đối mặt với kẻ mạnh, sẽ không chọn đối đầu trực diện, mà sẽ dùng các loại phương pháp để lấy nhỏ thắng lớn.

Mà kẻ mạnh đều có một tật chung, đó là tự phụ.

Nhưng Hậu Khanh không hề hoảng sợ, vì hắn có thể điều động bản nguyên chi lực để phá vỡ sức mạnh phong trấn.

"Các ngươi, không trấn được ta đâu!" Hậu Khanh nói xong, trong cơ thể bộc phát ra một luồng sức mạnh còn mạnh hơn, sức mạnh này là sức mạnh hắn đã dùng khi đối mặt với Đại Thiên Thấp Bà.

Tuy Hậu Thổ Nương Nương đã nói không cho phép hắn dùng bản nguyên, nhưng vì để thắng, hắn không định nghe lời Hậu Thổ Nương Nương.

"Hậu Khanh!" Một giọng nữ đầy uy nghiêm từ trên chín tầng trời rơi xuống, Hậu Khanh đang định thôi động bản nguyên lập tức dừng lại, quỳ một gối xuống.

"Hậu Khanh có mặt." Chu Thánh và Người Giữ Mộ nhìn nhau, cũng quỳ một gối xuống: "Bái kiến Hậu Thổ Nương Nương." "Hậu Khanh, ngươi thua rồi." Giọng nói uy nghiêm lại vang lên.

Hậu Khanh nghe vậy, hít sâu một hơi rồi nói: "Ta vẫn có thể thắng!" "Hậu Khanh, tâm hiếu thắng của ngươi vẫn mạnh mẽ như vậy, thắng thua không quan trọng." Giọng của Hậu Thổ Nương Nương vang lên, khiến Hậu Khanh rơi vào im lặng.

“Đa tạ hai người đã bảo vệ Địa Phủ, hai người hãy quay về đi.” Hậu Thổ Nương Nương lại nói.

“Tuân lệnh!” Hai người đáp một tiếng rồi lập tức rời đi.

Không có gì bất ngờ, Hậu Khanh sắp bị Hậu Thổ Nương Nương dạy dỗ rồi.

Trận chiến này, kết thúc vội vàng.

Mà Hậu Khanh quỳ một gối trên Âm Sơn, thần tình kích động đến rơi lệ.

“Hậu Thổ Nương Nương, mấy ngàn năm, cuối cùng lại được nghe thấy giọng của người.” Hậu Khanh kích động nói.

Thường ngày, đều là Hậu Thổ Nương Nương hạ ý chỉ, mình phụng mệnh hành sự, mà hôm nay Hậu Thổ Nương Nương đã nói chuyện.

“Vì ngươi không nghe lời nữa.” Hậu Thổ Nương Nương lên tiếng nói.

“Hậu Khanh biết sai.” Hậu Khanh cúi đầu.

“Ngươi là ai?” Hậu Thổ Nương Nương hỏi một câu.

“Hậu Khanh…” “Ngươi là ai?” Hậu Thổ Nương Nương tiếp tục hỏi.

Mái tóc đỏ rực của Hậu Khanh dần biến thành tóc đen, áo giáp huyết sắc cũng biến mất thành áo choàng đen, ngay cả thanh loan đao trong tay cũng biến thành luân bàn.

Đôi mắt hắn trở lại trong trẻo, khí tức không còn hùng hậu mà trở nên nội liễm.

Luân Hồi Vương trả lời: “Ta là Luân Hồi Vương.” Sau trận chiến, Người Giữ Mộ đang định trả lại đao Trảm Ảnh.

Chu Thánh lại nói: “Ta thấy ngươi dùng thanh đao này, cũng khá thuận tay, không bằng cứ dùng làm vũ khí tạm thời.” Người Giữ Mộ cúi đầu, nhìn thân đao Trảm Ảnh, trên đó lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, quả thực rất hợp ý nó.

Nhưng, dù Người Giữ Mộ không hiểu nhân tình thế thái, cũng biết, loại vũ khí có linh tính này là vật quý giá, không thể tùy tiện nhận lấy.

Nó không nói một lời, đưa tay về phía trước thêm vài phân, tỏ ý từ chối.

“Thanh đao này dù sao cũng tốt hơn mỗi lần đánh nhau đều phải biến hình chứ?

Ngươi lại không phải Ultraman.” Chu Thánh trêu chọc.

Nghe vậy, không biết Người Giữ Mộ đã nghĩ đến điều gì, không chút do dự liền nhận lấy đao Trảm Ảnh.

Dừng lại năm giây, nó mới chậm chạp bổ sung một câu: “Cảm ơn.” … Luân Hồi Vương trở về vị trí, trật tự của Địa Phủ cũng khôi phục như cũ.

Bước chân mở rộng của Địa Phủ cũng vì thế mà nhanh hơn không ít.

Chương 724

Hắc Bạch Vô Thường dường như có nhiều tâm đắc sau trận chiến với Hậu Khanh, thường xuyên tìm Đường Nguyên Minh thảo luận.

Nhưng, đây rốt cuộc là thật sự có những tâm đắc không nói hết, hay chỉ đơn thuần là lấy cớ gặp mặt, thì không thể biết được.

Trận chiến giữa người gác lăng và Người Giữ Mộ, do xử lý kịp thời, đều không gây ra tổn thương gì.

Nhưng Chu Thánh vẫn lựa chọn về nhà nghỉ ngơi.

Dịp lễ tết, người trong nhà thưa thớt, nhưng khi ánh sáng vàng nhạt lấp đầy cả không gian, căn nhà dường như cũng không còn lạnh lẽo.

Liễu Như Yên và Lưu Ly lúc này đang ôm nhau, nằm ngủ trên chiếc ghế sofa vừa rộng vừa mềm.

Màn hình đối diện ghế sofa vẫn đang dừng ở giao diện danh sách diễn viên cuối phim.

Đây là thiết bị chiếu phim mà hai cô gái đã lắp đặt trong trang viên vài ngày trước, để họ có thể xem phim giải trí khi buồn chán.

Chu Thánh cũng không hiểu tại sao, màn hình TV và màn hình chiếu phim rõ ràng đều có thể chiếu phim, nhưng họ lại đặc biệt yêu thích cái sau.

Lẽ nào hình ảnh lớn hơn vài inch, hình ảnh rõ nét hơn vài phần, lại đáng để mua lại cả một bộ thiết bị chiếu phim sao?

Chu Thánh không hiểu nguyên do trong đó, nhưng chỉ cần hình ảnh rõ nét hơn này có thể làm hai người vui vẻ, hắn sẽ không hề để ý đến chi phí.

Dù sao cũng có câu tục ngữ "nghìn vàng khó mua một nụ cười của mỹ nhân" mà!

Chu Thánh cầm lấy chiếc chăn bên cạnh, nhẹ nhàng đắp lên người họ.

Nhưng Liễu Như Yên và Lưu Ly dù sao cũng xuất thân từ tử sĩ, cảnh giác rất cao, một chút động tĩnh nhỏ cũng có thể khiến họ tỉnh giấc.

Vì vậy chiếc chăn tốt bụng này ngược lại đã làm phiền giấc mộng đẹp của hai vị mỹ nữ.

Lưu Ly dụi đôi mắt mông lung, cố gắng nhận ra người đàn ông trước mắt: "Chu Thánh, mừng anh trở về…" Nói xong, cô còn ngáp một cái thật to.

Liễu Như Yên thì đoan trang hơn nhiều, dù lúc này đang mang bụng bầu, vẫn ngồi dậy từ ghế sofa trước, sửa sang lại những nếp nhăn trên quần áo, rồi mới mỉm cười chào hỏi: "Mừng anh trở về, xem ra trận chiến này cũng khá thú vị?" "Bị ép đánh nhau, sao trong miệng em lại biến thành chuyện thú vị?" Chu Thánh nhướng mày hỏi lại.

"Có câu tục ngữ gọi là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn!" Lưu Ly giơ tay cao quá đầu, vừa duỗi người như mèo, vừa chớp mắt trả lời, "Nói chính là hai bọn em đó!" Chu Thánh ghé sát lại, dùng đốt ngón tay gõ mạnh vào chiếc mũi nhỏ của cô: "Ngay cả người đàn ông của em cũng dám trêu, nghịch ngợm!" Chu Thánh kể tóm tắt cho hai cô gái nghe về quá trình lần này.

Hai người nghe rất chăm chú, đến cuối cùng, còn không quên gật đầu bình luận: "Thú vị hơn bộ phim vừa xem nhiều!" "Đúng vậy, bộ phim vừa rồi xem mà buồn ngủ quá." Chu Thánh: "…" Hắn coi như đã biết tại sao hai người này lại ngủ gật trên ghế sofa!

“Sao anh cảm thấy, hai em càng ngày càng nổi loạn?” Chu Thánh vừa nói, vừa giơ tay ra, muốn ôm lấy eo đối phương.

Nhưng Lưu Ly lại linh hoạt né tránh, trong nháy mắt đã đến bên cửa sổ, đôi mắt đen nhìn lên bầu trời hơi u ám bên ngoài.

Lúc này mặt trời vừa mới lặn, không khí bên ngoài dường như vẫn còn mang theo chút hơi ấm của ánh sáng.

Nhưng khi hơi thở trong miệng ngưng tụ thành sương trên cửa sổ, mới chợt nhận ra cái lạnh buốt bên ngoài.

Chu Thánh thấy vậy, đành ngửa người ngồi trên ghế sofa, giơ tay kia ra, ôm lấy vai Liễu Như Yên.

So ra, Liễu Như Yên ngoan ngoãn hơn nhiều, ngược lại còn dựa vào vai Chu Thánh.

Đương nhiên, cũng có thể đơn giản là vì cô đang mang bụng bầu, không tiện làm động tác lớn.

“Anh nhớ, có người từng nói, người nổi loạn, thường là vì có người cưng chiều, mới không dễ bị hiện thực mài đi góc cạnh.

Cũng không biết là ai chiều hư…” “Một câu văn nghệ như vậy, sao đến miệng anh lại đột nhiên trở nên tục tĩu thế?” Ba người trêu chọc nhau, khiến căn phòng rộng rãi thêm nhiều tiếng cười vui vẻ.

Chu Thánh đột nhiên cảm thấy, căn nhà này tuy lớn, nhưng không hề trống trải.

Lấp đầy nó, là ngọn đèn được giữ lại vì mình, cũng là nụ cười từ tận đáy lòng của người mình yêu.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng là một khung cảnh hòa hợp như vậy, Chu Thánh lại luôn có chút bất an và lo lắng.

Giống như có chuyện gì đó chưa hoàn thành, bị bỏ quên sau đầu.

Lúc này, Liễu Như Yên đột nhiên đề nghị: "Đến giờ nấu cơm rồi phải không?

Các người muốn ăn gì?" "Lần trước đã nói rồi, em mang bụng bầu thì đừng bận rộn nữa!

Đặt đồ ăn giao đến, không phải cũng rất tiện sao?" Chu Thánh gật đầu: "Vậy anh đi đặt linh tinh một chút." Lẽ nào mình hoảng hốt là do đói bụng sao?

Hắn đi ra ngoài vài bước, cố gắng xua đi sự lo lắng vừa rồi.

Phía sau không xa, tiếng trò chuyện của Liễu Như Yên và Lưu Ly đuổi theo.

"Nhưng mà, cái bụng này không ảnh hưởng đến việc em đi lại tự do a…" "Em biết chị thân thể cường tráng, chút chuyện nhỏ sinh con này tự nhiên sẽ không gây trở ngại gì cho chị.

Nhưng mà ăn cơm ấy, chia làm hai loại, một loại là ăn thức ăn, một loại là ăn tấm lòng." Giọng của Liễu Như Yên có chút dở khóc dở cười: "Em lại xem được lý luận kỳ quái này ở đâu vậy." "Chị đừng quan tâm em xem ở đâu.

Tóm lại, bản chất của việc ăn cơm là để ấm no, chi phí thời gian hoặc tiền bạc bỏ ra để giải quyết vấn đề ấm no, tự nhiên càng đáng giá càng tốt.

Chị là người phụ nữ của Chu Thánh, thời gian của chị, rõ ràng còn quý giá hơn chút tiền kia." "Nhưng mà, em muốn có thể làm cho anh ấy mọi thứ em có thể làm…" Liễu Như Yên luôn cảm thấy, bây giờ mình không thể ở bên cạnh Chu Thánh chiến đấu, vậy thì có thể nấu cho anh ấy vài bữa cơm, cũng tốt.

Cô là tử sĩ, cô vốn nên vì chủ nhân mà hy sinh tất cả.

Ngược lại, hiện tại, trạng thái không thể giúp đỡ vì mang thai

khiến chính Liễu Như Yên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lưu Ly nói: "Đây chẳng phải là một tình huống khác, là ăn tấm lòng sao?

Chị muốn tốt cho anh ấy, nhưng so với việc mang thai nấu cơm, có phải là an tâm dưỡng thai, sau khi sinh con hồi phục thể trạng nhanh nhất, lại một lần nữa ở bên cạnh anh ấy chiến đấu, càng thể hiện được tấm lòng hơn không…" Chu Thánh nghe loáng thoáng cuộc trò chuyện của các cô gái, tuy cũng không nghe được mấy câu, nhưng luôn cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi không ít.

Chu Thánh cũng từng nghe qua cách nói này, rằng phụ nữ mang thai thường do hormone trong cơ thể tiết ra rối loạn, dẫn đến cảm xúc dao động bất thường.

Nhưng Chu Thánh trước giờ không hiểu lắm, tại sao phụ nữ lại có nhiều cảm xúc và tâm trạng đến vậy.

Sau khi Liễu Như Yên mang thai cũng chưa từng biểu hiện ra bất kỳ cảm giác "đỏng đảnh" nào, cộng thêm việc bản thân luôn bận rộn, Chu Thánh liền quên mất chuyện cảm xúc dao động lớn này.

Bây giờ xem ra, không phải Liễu Như Yên không có cảm xúc, mà là nàng đã đè nén cảm xúc trong lòng, chuyển hóa thành sự giày vò nội tâm, nên mới không để người ngoài cảm nhận được chút bất thường nào.

Nếu không phải Lưu Ly tinh tế và nhạy cảm, có lẽ Liễu Như Yên sẽ càng lún sâu vào chấp niệm của mình, thậm chí xuất hiện những hậu quả xấu như trầm cảm sau sinh!

Nghĩ đến đây, Chu Thánh vội vàng nói với Lưu Ly: "Cảm ơn em, khoảng thời gian này, vất vả cho em đã chăm sóc Liễu Như Yên." Nghe vậy, Lưu Ly lại đột nhiên nhảy dựng lên, vỗ một phát vào trán

Chu Thánh!

Đương nhiên, hành động này, khi nàng ở hình dạng mèo thì làm không ít lần, nhưng bây giờ ở trạng thái con người thì có chút kỳ quái.

"Liễu Như Yên nguyện ý vì anh làm bất cứ điều gì, lẽ nào anh nghĩ em không nguyện ý sao?" Lưu Ly phồng má hỏi.

"Đương nhiên là không nghĩ vậy." Chu Thánh không hiểu ý Lưu Ly, đành trả lời thật thà.

"Cho nên a, tất cả những điều này đều là em nguyện ý làm, anh cảm ơn em, thật sự là quá khách sáo rồi!" Lưu Ly nhấn mạnh chữ "quá".

"Được rồi, được rồi." Mặc dù vậy, Chu Thánh vẫn cảm thấy vô cùng may mắn.

May mà có Lưu Ly ở bên cạnh Liễu Như Yên, để một người không giỏi xử lý tình cảm như mình cũng không gây ra lỗi lầm nào.

Tuy nói Lưu Ly và Liễu Như Yên đều vì thân phận tử sĩ, là số mệnh đã định, nên mới một lòng một dạ với mình.

Nhưng Chu Thánh luôn cho rằng, có được hai người con gái này, chính là phúc ba đời của mình!

Ngay cả mối lo ngại tiềm ẩn này cũng được phát hiện và giải quyết, Chu Thánh thực sự không nghĩ ra mình còn có điều gì bất an nữa.

Nhưng mà, hắn vẫn luôn cảm thấy lòng dạ không yên.

Mấy ngày ngắn ngủi và bình thường nhanh chóng trôi qua.

Không có đao quang kiếm ảnh, không có yêu ma quỷ quái, không có kinh hoàng trong mộ, không có nguy cơ nơi Địa Phủ...

Cuộc sống thường ngày quá đỗi bình thường, dường như nhắc

đến cũng thấy nhàm chán.

Nhưng Chu Thánh lại không hề cảm thấy cuộc sống này vô vị.

Ăn cơm, ngủ, nói chuyện phiếm, xem phim, thỉnh thoảng luyện công, chính là toàn bộ cuộc sống thường ngày.

Chu Thánh dường như có chút hiểu ra, tại sao khi người ta hỏi giới trẻ bây giờ có ước mơ gì, họ lại trả lời ước mơ lớn nhất là được nằm thẳng.

Học tập là để nằm thẳng, làm việc là để nằm thẳng, ngay cả phấn đấu cũng là để sau này có thể nằm thẳng tốt hơn.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, Chu Thánh đã cảm nhận được sức hấp dẫn của việc nằm thẳng.

Đương nhiên, Chu Thánh chưa bao giờ quên trách nhiệm trên vai, cũng vĩnh viễn không thể từ bỏ trách nhiệm của mình.

Ngược lại, sau khi chuyện con cái được giải quyết ổn thỏa, hắn sẽ càng nỗ lực hơn nữa!

Dù là để bảo vệ những người khác trên mảnh đất này được vô tư vô lo nằm thẳng!

Chiều hôm đó, nhân lúc nắng đẹp, ba người ra bờ hồ tản bộ.

Gió mùa đông xưa nay luôn đáng ghét, hay luồn lách vào khe áo người ta.

Dù là thể chất của ba người cũng không khỏi cảm thấy chút se lạnh.

Lớp băng mỏng trên mặt hồ đã sớm nứt ra thành từng vết.

Chương 725

Khi gió thổi qua, nước hồ bên dưới vết nứt còn muốn nhân cơ hội dập dờn vài gợn sóng.

Tiếc là bề mặt thể rắn không cho phép chúng tung hoành như vậy, chỉ có thể bắn ra vài giọt nước.

Chu Thánh nhìn mặt hồ, lại luôn cảm thấy có thứ gì đó ẩn giấu dưới lớp băng, một dòng chảy ngầm đang cuộn trào.

Mà những ngày tháng yên bình và bình thường này của hắn cũng dường như sẽ kết thúc vào giây tiếp theo.

Quả nhiên, sau khi tản bộ về nhà không lâu, Tần Quảng Vương liền đến tìm Chu Thánh.

"Địa Phủ đã thống nhất toàn bộ các quốc gia của người chết trên thế giới, có muốn đi tuần thị thiên hạ không?" Tần Quảng Vương đi thẳng vào vấn đề.

Chu Thánh trái phải cũng không có việc gì, cũng không có lý do từ chối.

Vừa hay hắn cũng có chút tò mò, những linh hồn người nước ngoài kia đến Địa Phủ sẽ có phản ứng gì?

Sau khi từ biệt Lưu Ly và Liễu Như Yên, Chu Thánh liền cùng Tần Quảng Vương một lần nữa đến Địa Phủ.

Chu Thánh luôn cảm thấy mình là một người sống sờ sờ, cứ động một chút là lại chạy xuống Địa Phủ, có vẻ hơi kỳ quái.

Nếu không cẩn thận mang âm khí về cho đứa bé thì không hay.

Nhưng ngay sau đó, Chu Thánh liền thấy nhẹ nhõm, con cháu dòng

dõi Người gác lăng của hắn, còn sợ âm khí sao?

Trong lúc nói chuyện với Tần Quảng Vương, Chu Thánh biết được, Thủ Mộ Nhân vẫn đang không mệt mỏi thanh trừng các vị thần nước ngoài.

Chu Thánh không khỏi nghĩ đến những ngày tháng nhàn rỗi nằm thẳng của mình, trong lòng bất chợt dấy lên một tia áy náy nho nhỏ.

Sự áy náy này nhanh chóng bị cảnh tượng trước mắt làm phai nhạt.

Hắn nhìn thấy mấy linh hồn người nước ngoài tóc vàng, hai tay chắp trước sông Vong Xuyên, miệng lẩm bẩm những lời cầu nguyện ca ngợi Thượng Đế.

Không ngờ, thứ tiếng Tây này lại khiến nước sông Vong Xuyên bất mãn, một con sóng đánh tới, mấy người bị cuốn vào trong Vong Xuyên!

Hồn phách chỉ trong mấy hơi thở đã trở nên trong suốt đi trông thấy bằng mắt thường.

May mà Mạnh Bà cong ngón tay, vớt mấy cô hồn trở về, mới không gây ra thảm kịch.

Chu Thánh nói: "Ta thấy, việc mở rộng Địa Phủ này, có lẽ còn phải tiến hành đồng bộ trên dương thế." Tần Quảng Vương kinh hãi: "Ngươi muốn biến cả dương thế thành quốc gia của người chết?" Không trách Tần Quảng Vương lại có phản ứng như vậy, dù sao trước mắt ngài cứ lởn vởn hình ảnh Luân Hồi Vương, một ví dụ sống sờ sờ!

Chu Thánh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ngài một cái, thực sự không hiểu trong đầu Tần Quảng Vương suốt ngày luẩn quẩn những ý nghĩ nguy hiểm gì.

“Ý ta là về phương diện thần thoại, truyền thuyết và tín ngưỡng.

Dùng cách nói thông dụng hiện nay chính là, chúng ta cần xuất khẩu văn hóa.” Chu Thánh giải thích.

“Nếu không, ngài thử tưởng tượng xem, nếu những linh hồn nước ngoài kia ở trước mặt Luân Hồi Vương, miệng cứ một mực ca tụng thần thánh nước ngoài của họ, khiến Luân Hồi Vương nổi điên, thậm chí mất kiểm soát, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.” Tần Quảng Vương lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Hậu quả như vậy, Địa Phủ quả thực không gánh nổi!

Ở những nơi khác, người ta luôn cần đề phòng ngoại địch.

Nhưng Địa Phủ thì khác, kẻ thù lớn nhất của họ chính là vị Vương của chính họ.

Chỉ cần Vương không phá hoại, thì không ai khác có thể làm hại Địa Phủ!

Chu Thánh đi tuần một vòng sơ lược, thấy không ít cảnh tượng khiến người ta phải bật cười.

Đúng lúc hắn định rời khỏi Địa Phủ, Tần Quảng Vương mới có vẻ do dự nói: “Luân Hồi Vương muốn mời ngươi một chuyến.” Chu Thánh vội đáp: “Ta sẽ không đấu với hắn nữa đâu!” Tần Quảng Vương bất đắc dĩ nói: “Không phải chuyện này.” “Vậy chuyện thay đổi tín ngưỡng của linh hồn nước ngoài, ta cũng lực bất tòng tâm!” Chu Thánh lại nói.

Tần Quảng Vương: “...” “Cũng không phải chuyện này.” Tần Quảng Vương thực sự có chút bất lực, sao Chu Thánh cứ nghe đến Luân Hồi Vương là lại như thấy hồng thủy mãnh thú, chỉ sợ tránh không kịp?

À không đúng, hắn gặp hồng thủy mãnh thú còn dám xông lên

nghênh chiến mà!

Nếu Tần Quảng Vương lúc này có thể nghĩ đến bộ dạng run rẩy sợ hãi của mình khi đối mặt với Luân Hồi Vương, e rằng sẽ nhận ra, ngài cũng chẳng hơn Chu Thánh là bao.

Dù trong lòng Chu Thánh có trăm ngàn lần không muốn, vị Vương cần gặp vẫn phải gặp.

Chu Thánh được dẫn đến một gian nhà đá được bao quanh bởi ánh nến.

Ánh nến tỏa ra thứ ánh sáng xanh mờ ảo, phủ lên cả căn phòng một lớp sương mờ.

Chu Thánh đánh giá một lượt, giữa phòng là một bệ đá thấp phẳng, bề mặt đá trơn nhẵn.

Trên bệ đá, đặt một bộ trà cụ màu tre.

Ấm trà đang bốc khói, chén trà lấp lánh ánh sáng.

"Luân Hồi Vương còn có... nhã hứng thế này?" Chu Thánh không nhịn được hỏi.

Chu Thánh hiểu biết về Luân Hồi Vương không nhiều, nhưng chỉ dựa vào những câu chuyện kiếp trước nghe được qua lời kể, một kẻ có thể dùng bạo lực hủy diệt thế giới, sao lại có thể bài trí một phòng trà trong Địa Phủ?

Tần Quảng Vương có chút ngượng ngùng đáp: "Đây là Hắc Bạch Vô Thường phỏng theo kiểu cách nhân gian mà xây dựng..." Hóa ra là do Hắc Bạch Vô Thường hay rảnh rỗi chạy lên nhân gian "chơi", Chu Thánh lập tức cảm thấy mọi chuyện trở nên hợp lý.

Tần Quảng Vương nói: "Đợi một lát, Luân Hồi Vương chắc sẽ sớm tới." Dứt lời, ngài liền lui khỏi căn phòng giống như phòng trà

này, để lại một mình Chu Thánh trong không gian tĩnh lặng chờ đợi.

Không thể không nói, thẩm mỹ của Hắc Bạch Vô Thường cũng rất có đặc sắc.

Cấu trúc phòng trà tựa như phong cách Ngụy Tấn, toát lên vẻ mộc mạc và bao dung.

Còn bài trí trong phòng lại có thêm mấy phần đặc điểm của thời Đường thịnh thế, hay dùng bình phong, tranh vẽ và đồ trang trí điểm xuyết.

Bức tranh thủy mặc song long hí châu trên tường đá, và bức công bút điểm xuyết ngọc thạch trên bình phong, đều tăng thêm cho căn phòng không ít chiều sâu và sự nội liễm.

Chu Thánh chậm rãi đi một vòng, cuối cùng ngồi xuống chiếc bồ đoàn trước bàn trà.

Bộ trà cụ trước mắt càng giống phong cách cuối nhà Thanh, bề mặt gốm còn nguyên vẹn, hiển nhiên rất thích hợp để sử dụng.

Thực ra trước đây, sự hiểu biết của Chu Thánh về lịch sử và phong cách văn hóa các triều đại chỉ giới hạn trong sách giáo khoa cấp hai, cấp ba.

Nhưng sau khi trải qua nhiều lăng tẩm như vậy, dựa vào những văn vật khai quật được bên trong, Chu Thánh không thầy mà tự học cũng biết phân biệt đôi chút.

Ít nhất, hắn sẽ không phải loại người bị gian thương đồ cổ giả lừa gạt.

Lúc này, vài luồng khí yếu ớt len lỏi qua những thanh tre rỗng của bình phong.

Chu Thánh lập tức biết, nhân vật chính đã tới.

Luân Hồi Vương bước nhanh vào nhà đá, thấy Chu Thánh đang ung dung tự tại ngồi ngay ngắn, đối phương còn vẫy vẫy tay với hắn, ra hiệu hắn cứ tự nhiên ngồi, có phần át cả chủ nhà.

"Ngươi đúng là không khách sáo." Luân Hồi Vương nói với giọng điệu khó tả.

"Ngài trông cũng không phải người để ý đến những lễ nghi hư ảo này, phải không?" Chu Thánh không hề có ý định đứng dậy nghênh đón.

Hắn không phải không đủ tôn trọng Luân Hồi Vương, cũng không lo lắng hành động bất kính này của mình sẽ mạo phạm đối phương.

Chu Thánh lòng dạ biết rõ, Luân Hồi Vương sẽ không bị những hành động tiểu tiết không đáng kể này làm dao động.

Luân Hồi Vương quả thực không mấy để tâm, sải bước một cái, liền ngồi xuống đối diện bàn trà.

Chiếc bồ đoàn nhỏ bé so với thân hình vĩ ngạn của hắn tạo thành một sự tương phản rõ rệt, trông có vẻ hơi gò bó.

Bất kể là khi hắn còn là Hậu Khanh, hay khi là Luân Hồi Vương, những kẻ quỳ phục hắn, vì hắn mà sợ hãi kinh hoàng, nhiều vô kể.

Nhưng người thực sự có thể khiến hắn nhìn thẳng, chỉ có thực lực!

"Thắng thua chính là thắng thua, bất kể quá trình ra sao, bản vương sẽ không không thừa nhận." Luân Hồi Vương vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề.

Chu Thánh nghe giọng điệu của hắn, lập tức hiểu ra mục đích của Luân Hồi Vương lần này gặp mình.

Với tính cách của hắn, tuyệt đối không thể nào làm ra hành động

“cam bái hạ phong”.

Nhưng cũng chính sự quật cường này, không cho phép Luân Hồi Vương im lặng trước thất bại của mình.

E rằng, theo suy nghĩ của Luân Hồi Vương, đã thất bại thì hắn cần có biểu hiện gì đó với Chu Thánh, để chứng minh mình chấp nhận thất bại.

Đồng thời hành động này lại không thể quá rõ ràng và bề mặt.

Đương nhiên, chiếu theo tính cách của Luân Hồi Vương, e rằng ngay khi thua trận đấu đó, hắn đã nên có biểu hiện.

Chỉ tiếc là lúc đó trạng thái của hắn hoàn toàn không bị lý trí khống chế, nên mới kéo dài chuyện này đến bây giờ.

Chu Thánh như đã hiểu rõ trong lòng, đáp: “Trên chiến trường, thắng thua chẳng qua là chuyện thường tình, kết quả này, so với quá trình giao chiến đặc sắc thì không quan trọng.

Ta đã học hỏi được rất nhiều từ Luân Hồi Vương.” Hắn giữ thái độ không kiêu ngạo không tự ti, vừa không kiêu ngạo vì thắng lợi, cũng không giống như những chúng sinh coi Luân Hồi Vương là thần minh.

Dù sao, Chu Thánh chưa bao giờ tin thần, cũng chưa bao giờ sợ thần.

“Ngươi có biết thứ Vẫn Kim ngươi dùng lúc đó, lai lịch ra sao không?” Luân Hồi Vương hỏi.

Chương 726

“Lai lịch?” Chu Thánh nghiền ngẫm từ này.

“Theo bản vương được biết, nó từng có một cái tên, gọi là Đông Hoàng Chung.” Chu Thánh trong lòng sững sờ: “Đông Hoàng Chung trong truyền thuyết có thể sáng tạo trời đất vạn giới?” “Chính xác.” Trong truyền thuyết lưu lại ở hậu thế, Đông Hoàng Chung với tư cách là thần khí thượng cổ, có năng lực sáng thế.

Cũng thường đi cùng các vị Thần Hoàng, trở thành công cụ sáng tạo thế giới của họ.

Chu Thánh tuy đã sớm trải nghiệm sự thần kỳ của Vẫn Kim, nhưng chưa bao giờ ngờ rằng, lai lịch của nó lại lớn đến vậy!

Hắn không khỏi bắt đầu suy nghĩ, Luân Hồi Vương đột nhiên nói cho mình biết bí mật này, rốt cuộc có ý đồ gì?

Chỉ đơn thuần là Luân Hồi Vương thua trận tỏ thiện chí, nên đem những thông tin hắn biết nói cho mình sao?

Không, tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Có những sự thật hiển nhiên, mình đáng lẽ phải chú ý đến từ sớm!

Bất kể là long mạch, hay sự tồn tại của Người gác lăng, cũng như thái độ của các vị thần trước đây, đều đang ngầm ám chỉ sự thật này!

Sau khi đoán được ý của Luân Hồi Vương, Chu Thánh nhanh chóng kìm nén tâm tư đang trào dâng của mình, chuyển sang nói: “Luân Hồi Vương, ta nói thẳng luôn, giai đoạn hiện tại, so với một số tồn tại chưa biết, ta càng hy vọng được ở bên cạnh đứa con chưa ra đời của mình, bảo vệ nó an toàn chào đời.” Ánh mắt Luân Hồi Vương hơi nheo lại, nhưng hiếm khi thấy biểu cảm này của hắn mà lại không

có chút lệ khí nào.

"Có lẽ kẻ mạnh như ngài, không thể hiểu được con người..." Chu Thánh mở miệng giải thích, "Không, có lẽ ngài chưa bao giờ nghĩ đến việc đi tìm hiểu loài người nhỏ bé." "Nhưng ngài không thể không thừa nhận, loài người yếu ớt lại ti tiện, có thể tồn tại và phát triển đến ngày nay, thứ mà họ dựa vào, không phải là sức mạnh có thể dời non lấp biển..." "Không phải là sự ưu ái của vận may hết lần này đến lần khác..." "Mà là sự truyền thừa!" Sự truyền thừa đơn giản nhất, mộc mạc nhất.

"Có lẽ ngài không thể hiểu, một người cha dốc hết sức mình lăn lộn ngoài xã hội, chưa bao giờ nỡ ăn ngon mặc đẹp, dành dụm cả đời, chỉ để mua cho con một căn nhà." "Có lẽ ngài không thể hiểu, một người mẹ mặt trời mọc thì ra đồng trồng trọt, mặt trời lặn thì thắp đèn khâu vá, quanh năm duy trì lịch sinh hoạt vượt quá giới hạn con người này, chỉ để nuôi sống con mình." Đây chính là sự truyền thừa của loài người, có lẽ không đủ vĩ đại, có lẽ không đáng ca tụng, nhưng lại đủ vô lý.

Chỉ vì hai chữ "con cái", có những bậc cha mẹ có thể làm được vô số việc mà ngay cả bản thân họ cũng không dám nghĩ tới.

Nói rồi, Chu Thánh cầm lấy chén trà tinh xảo có hoa văn màu xanh trước mặt, đột nhiên ngửa đầu, như uống rượu mà một hơi cạn sạch.

Cái lạnh buốt theo cổ họng trượt qua lá lách dạ dày, như tảng băng vạn năm không tan đâm vào nơi sâu nhất của cơ thể con người.

Chu Thánh lúc này mới hiểu, khói bay lượn trên mặt trà chính là hàn khí lượn lờ của nó!

"Cũng như vô số đàn ông trên thế giới này, ta bây giờ, cũng là một người cha... bình thường nhất lại vô lý nhất." Nước trà lạnh thấu tim khiến Chu Thánh tỉnh táo không ít, cũng bình tĩnh không ít.

Ngay cả giọng nói cũng vì kích thích của cái lạnh mà trở nên có chút khàn khàn.

Nhưng những lời hắn nói ra lại không hề có chút dịu đi nào.

Trong đôi mắt vốn bình tĩnh của Luân Hồi Vương, dần dần nhuốm lên chút màu đỏ sẫm, như hoa mạn đà la từ từ nở rộ, phảng phất có thể ngửi thấy mùi máu tanh giẫm đạp lên sinh mệnh con người.

Hắn quả thực không để ý đến những hành động không câu nệ tiểu tiết của Chu Thánh, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể chịu đựng một con người dám nói những lời ngông cuồng như vậy trước mặt mình!

Đặc biệt là, loại người nhỏ bé mà hắn từng nghiền chết hàng ngàn hàng vạn, không đếm xuể!

"Tốt!

Ngươi rất tốt!" Luân Hồi Vương gằn giọng từ trong cổ họng, như dã thú đang gầm gừ.

Đúng lúc này, Tần Quảng Vương đã biến mất từ lâu, không biết từ đâu xuất hiện, một lần nữa rót thêm trà cho hai người, đồng thời dâng chén trà lên.

"Đại nhân, mời uống trà." Ngài kính cẩn dâng chén trà đến trước mặt Luân Hồi Vương.

May mà Luân Hồi Vương lúc này vẫn chưa tức giận đến mức bất chấp tất cả, hắn vẫn còn nhớ đây là vị tướng lĩnh trung thành và tài giỏi của Địa Phủ, nên không bóp nát chén trà.

Một chén trà lạnh buốt vào bụng, sắc máu trong mắt Luân Hồi Vương rõ ràng đã lui đi không ít.

Chu Thánh bây giờ mới hiểu, tại sao Hắc Bạch Vô Thường lại bài trí một căn phòng như vậy, và tại sao lại chuẩn bị thứ nước trà lạnh lẽo như thế.

Chu Thánh đoán chừng, trong trà có lẽ có không ít thành phần an thần tĩnh tâm.

Nếu không, e rằng Luân Hồi Vương không có cách nào bình tĩnh hoàn thành cuộc "đàm thoại" này với Chu Thánh.

"Bản vương còn chưa nói gì cả, Người gác lăng đã muốn từ chối triệt để như vậy sao?" Mọi người đều biết, bất kể đây là trà gì, cũng chỉ có thể khiến Luân Hồi Vương giữ được bình tĩnh nhất thời.

Nếu Chu Thánh cố ý mạo phạm hắn, thì cho dù có là băng huyền vạn năm dưới đáy đất, cũng không thể ngăn cản Luân Hồi Vương bùng nổ.

Tần Quảng Vương điên cuồng nháy mắt với Chu Thánh, ra hiệu hắn đừng tiếp tục kích động Luân Hồi Vương.

Nhưng Chu Thánh lại như không nhìn thấy, cố chấp nói: "Ít nhất là bây giờ, có một số chuyện không có chỗ cho thương lượng." "Bản vương quả thực không có quyền can thiệp vào lựa chọn của ngươi, nhưng ngươi không sợ, có những chuyện không do ngươi lựa chọn sao?" Tuy nhiên lần này, Luân Hồi Vương lại bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Sắc mặt Chu Thánh không đổi, hắn đột nhiên nhận ra, với tính cách của Luân Hồi Vương, thực ra không có khả năng ép buộc mình làm chuyện gì.

Vậy thì, cuộc nói chuyện này, sự ám chỉ này, rốt cuộc là ý của ai?

Suy nghĩ một lát, Chu Thánh mới nói: "Ta từng nghe một câu, giết một là tội, giết vạn là hùng.

Ta kính Luân Hồi Vương thực là bậc hùng giả, chắc sẽ không dùng bất kỳ thủ đoạn tiểu nhân nào." "Nhưng nếu có kẻ nào muốn dùng thủ đoạn làm hại người thân nhất của ta, ép ta khuất phục.

Vậy thì bất kể kẻ địch là ai, Chu Thánh ta cũng sẽ cùng hắn cá chết lưới rách!" Cuộc nói chuyện đến đây, thực sự không cần thiết phải tiếp tục nữa.

Luân Hồi Vương hừ một tiếng, sau đó liền biến mất khỏi phòng trà, không biết đi đâu.

Ánh nến xanh lam chiếu lên gò má Chu Thánh, phảng phất như có ánh trăng rọi vào phòng trà.

Mà thân hình Chu Thánh, trông thế nào vẫn nhỏ bé như vậy.

Tần Quảng Vương gần như đã đờ đẫn tại chỗ, mãi không thể cử động.

Ngài thực sự không ngờ, Người gác lăng nghe thấy tên Luân Hồi Vương là muốn chạy kia, lại có thể khi thực sự đối mặt với Luân Hồi Vương lại to gan đến vậy!

Hồi lâu, ngài mới hỏi: "Người gác lăng, Luân Hồi Vương hắn, rốt cuộc có ý gì?" Lời vừa nói ra, Tần Quảng Vương mới phát hiện cổ họng mình khô khốc đến thế.

Sao đối mặt với một Người gác lăng, ngài cũng bắt đầu căng thẳng rồi?

Chu Thánh thì không để ý đến trạng thái của Tần Quảng Vương, hắn đáp: "Vũ trụ này, e rằng không chỉ có một thế giới mà chúng ta đang thấy." Cổ nhân nói tứ phương trên dưới là vũ, xưa đến nay là trụ.

Nhưng chưa ai quy định, thời gian và không gian là duy nhất.

Nếu Đông Hoàng Chung có thể tạo ra Sơn Hải Giới, thì tại sao lại không thể tạo ra những thế giới khác?

Thậm chí ngay cả thế giới bị Hậu Khanh hủy diệt kia, có ở cùng dòng thời gian với thế giới Chu Thánh đang ở hay không, cũng chưa thể biết!

Mãi cho đến khi Tần Quảng Vương tiễn Chu Thánh rời khỏi Địa Phủ, Tần Quảng Vương vẫn còn chìm đắm trong lượng thông tin khổng lồ vừa rồi, có vẻ hơi ngây ngẩn.

Chu Thánh không biết tại sao ngài lại như vậy, có lẽ là đã nghĩ đến một số chuyện từng nghi ngờ trước đây, nhưng hắn đã không còn tâm sức để quan tâm đến những điều đó nữa.

Sau khi từ Địa Phủ về nhà, Chu Thánh cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nhưng mà, cảm giác nguy cơ luôn đến một cách khó hiểu kia, lại đã tan biến.

Trong nhà có Lưu Ly và Liễu Như Yên bầu bạn, sự mệt mỏi trong lòng Chu Thánh cũng nhanh chóng được thư giãn.

Sau Tết, những người giúp việc trong nhà cũng lần lượt trở lại làm việc, trong nhà dần dần trở lại náo nhiệt.

Ban đầu, những người giúp việc đối mặt với Chu Thánh, một người chủ gia đình không thường xuyên ở nhà, luôn có vẻ hơi gò bó.

Nhưng Chu Thánh rất ít khi góp ý về công việc của họ, yêu cầu cũng rất ít, nên dù người giúp việc vẫn không dám nói chuyện nhiều với hắn, nhưng cũng không còn bất an nữa.

Một buổi chiều, Chu Thánh lại cùng Lưu Ly và Liễu Như Yên đi dạo, lại đi đến bờ hồ đó.

Băng trên mặt hồ đã tan, dưới làn nước trong vắt có thể thấy rõ

mấy con cá vàng đang quẫy mình.

Cũng không biết mấy con này làm sao sống sót qua mùa đông giá rét.

Trong hồ không tồn tại bất kỳ nguy cơ nào, ngược lại là một khung cảnh đầy sức sống.

Dưới lớp băng cũng không có dòng chảy ngầm cuộn trào, phẳng phất như cảm giác trước đây của Chu Thánh hoàn toàn là ảo giác.

Chu Thánh biết, hồ nước để họ đi dạo này không có bất kỳ thay đổi nào, thứ thay đổi chính là tâm cảnh của hắn.

Những ngày tháng bình đạm và hòa bình luôn trôi qua rất nhanh.

Trong nháy mắt, ba năm đã qua.

Bụng của Liễu Như Yên giờ đã nhô cao, sắp đến ngày sinh nàng trở nên cẩn thận hơn, luôn sợ một chút sơ ý sẽ làm tổn thương đứa bé.

Dù Chu Thánh và Lưu Ly luôn nói rằng phụ nữ mang thai cần vận động thích hợp, nàng vẫn luôn tự nhốt mình trong phòng khách, rất ít khi ra ngoài đi dạo.

Về phần thai kỳ dài gấp ba lần người thường này, Chu Thánh và Liễu Như Yên đều đã dự liệu từ trước.

Vì vậy mấy người không vì thời gian ba năm mà trở nên lo lắng.

Chu Thánh nhờ Đường Nguyên Minh mời những bác sĩ sản khoa giỏi nhất cả nước, và đích thân đến thăm trung tâm ở cữ, hỏi han về vấn đề phục hồi sau sinh.

Đương nhiên, cả ba người Chu Thánh đều che giấu dung mạo, để phòng bị nhận ra, gây ra xôn xao.

Ban đầu, trung tâm ở cữ thấy Chu Thánh cùng hai cô gái trẻ đến.

Chu Thánh không tránh khỏi bị nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ.

Chương 727

Nhưng người ngoài dù sao cũng không có quyền can thiệp vào đời tư của người khác.

Liễu Như Yên dường như không thích môi trường như ở trung tâm ở cữ, thế là Lưu Ly đề nghị, hay là trả giá cao mời nhân viên có kinh nghiệm ở đó về nhà, chuyên chăm sóc cho Liễu Như Yên và đứa bé.

Đề nghị này tự nhiên được Chu Thánh đồng ý.

Sau này, chuyện của Chu Thánh lại trở thành đề tài buôn chuyện ở trung tâm ở cữ, bị người ta biến tấu thành đủ loại phiên bản truyền miệng.

Trong đó, miêu tả nhiều nhất chính là vóc dáng đáng ghen tị của hai cô gái trẻ.

Dù một trong hai người đang mang thai, đôi chân thon dài thẳng tắp kia vẫn khiến người ta nhớ mãi không quên.

Mọi người không ngừng đoán mò, Chu Thánh rốt cuộc là phú nhị đại nhà nào, mà lại có diễm phúc như vậy?

Sắp rồi, sắp rồi.

Trong trang viên Lỗ Thương, mười mấy bác sĩ đỡ đẻ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lần đỡ đẻ này là ở trang viên Lỗ Thương, không ở bệnh viện.

Mọi thiết bị và công tác chuẩn bị đều đã hoàn tất.

Mà Thủ Mộ Nhân cũng từ bên ngoài trở về, nhưng không đi vào trang viên Lỗ Thương, mà ngồi ở bên ngoài yên tĩnh canh giữ.

Hắc Bạch Vô Thường và Đường Nguyên Minh đang hút thuốc ở phòng dưới hầm.

Hôm nay con của Chu Thánh ra đời, cả Địa Phủ đều được nghỉ.

Lục đạo luân hồi cũng đóng lại, tất cả mọi thứ đều tạm dừng.

Thập Điện Diêm La càng chiếu ra bóng ảnh, bao quanh toàn bộ trang viên Lỗ Thương.

Ngay cả Khương Công và Tây Vương Mẫu cũng đến, đứng trên tầng thượng của trang viên Lỗ Thương.

Bởi vì Luân Hồi Vương từng nói, con của Chu Thánh không đơn giản, không phải là vong hồn Địa Phủ chuyển thế, luân hồi của tất cả mọi người đều sẽ đi qua lục đạo luân hồi của Địa Phủ, nhưng con của Chu Thánh lại không, nên khiến người ta rất nghi hoặc.

Lưu Ly ở bên cạnh Liễu Như Yên nằm trên giường, yên tĩnh chờ đợi, các bác sĩ sản khoa bên ngoài đã khử trùng toàn bộ, đứng ở bên ngoài chờ lệnh.

Từ khi đến trang viên Lỗ Thương, họ mới biết là đỡ đẻ cho ai, con của Người gác lăng.

"Chị, lỡ hôm nay không sinh thì làm sao?" Liễu Như Yên có chút lo lắng, bên ngoài mọi người đều đến cả rồi, nếu không sinh thì xấu hổ lắm.

"Không sao, dù em sinh lúc nào, anh ấy cũng sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ." Lưu Ly nhẹ nhàng an ủi Liễu Như Yên, đưa tay sờ sờ bụng của nàng.

"Nhóc con, còn chưa chịu ra à." Lưu Ly nhẹ nhàng nói, mà ga giường lại bị ướt, nước ối đã vỡ.

"Sắp sinh rồi!" Lưu Ly vội vàng đứng dậy, mở cửa.

“Bác sĩ, mau!” Lưu Ly hét lên một tiếng, các bác sĩ đã sớm chuẩn bị xếp hàng chờ sẵn, tất cả đều đi vào.

Vốn dĩ đỡ đẻ, hai ba bác sĩ phối hợp với vài y tá là được, nhưng bây giờ bác sĩ đã có hơn mười người, y tá càng không ít.

Bác sĩ vào đỡ đẻ, cửa phòng cũng bị đóng lại.

Chu Thánh ngồi trên sofa kiên nhẫn chờ đợi, ba mẹ hắn cũng đã về, lúc này cũng có chút lo lắng.

Dù sao cũng mang thai ba năm, lỡ sinh ra một quả cầu thì...

Ba của Chu Thánh nhìn hắn, mở miệng nói: “Đại Thánh à, cho dù Liễu Như Yên sinh ra một quả cầu, con cũng đừng làm bậy nhé.” Chu Thánh: ...

“Ba, ba xem Phong Thần Bảng nhiều quá rồi à, cho dù sinh ra quả cầu, đó cũng là con của Chu Thánh ta.” Chu Thánh bực mình nói.

Ba người ngồi trong phòng khách chờ đợi, mà bầu trời bên ngoài không biết tự lúc nào đã trở nên u ám.

Luân Hồi Vương nhìn sự thay đổi của bầu trời, lẩm bẩm: “Phàm là yêu nghiệt tuyệt thế ra đời, tất có dị tượng trời sinh.” Trong phòng, truyền ra tiếng kêu đau đớn của Liễu Như Yên, đứa bé đang dần chào đời.

Mà thời tiết bên ngoài càng ngày càng quỷ dị, mây đen bao phủ cả bầu trời, mặt trời và mặt trăng cùng lúc xuất hiện.

Tiếng sấm vang rền, át cả tiếng kêu của Liễu Như Yên.

Ánh sáng của mặt trời mặt trăng bị mây đen che khuất, trong sấm sét dường như còn có tiếng gầm thét của kỳ lân, chân long và phượng hoàng.

Mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, nhưng nối

tiếp sau đó là sấm sét từ trên trời giáng xuống trang viên Lỗ Thương.

Thủ Mộ Nhân thấy vậy, rút đao bay lên, xông về phía sấm sét, một đao chém tan sấm sét.

"Thiên phạt đến." Luân Hồi Vương nhàn nhạt nói.

Thượng thiên không cho phép thiên tài tuyệt thế ra đời, bất kể là thời thượng cổ hay hiện tại.

Thiên tài ra đời, sẽ gây ra động loạn trời đất.

Sau sấm sét, tiếp đến chính là thiên hỏa, ngọn lửa vô tận từ trên trời rơi xuống, ngọn lửa hóa thân thành một con rồng khổng lồ.

"Thiên hỏa để ta." Khương Công bay lên không, tay cầm Thủ Lăng Cổ Lâu nhẹ nhàng ném ra, thu hết thiên hỏa vào trong.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc, ánh sáng của mặt trời mặt trăng hóa thành một lưỡi đao sắc bén, treo cao trên trời, khí tức của lưỡi đao vô cùng đáng sợ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Khi lưỡi đao rơi xuống, một bàn tay ngọc trắng nõn từ trong mây đen xuất hiện, tóm lấy lưỡi đao mang đi, là Tây Vương Mẫu ra tay.

Thiên phạt từng đạo giáng xuống, nhưng may mà những người canh giữ bên ngoài trang viên Lỗ Thương đều đỡ được.

"Còn một đạo thiên phạt mạnh hơn nữa chưa giáng xuống." Luân Hồi Vương nhẹ nhàng nói.

Trong lúc nói chuyện, một lò đan bốc cháy rực lửa xuất hiện trên không, áp lực kinh khủng khiến Thủ Mộ Nhân từ trên trời rơi xuống, khiến Khương Công không dám chính diện chống đỡ, khiến Tây Vương Mẫu không dám ra tay.

Lò đan này xuất hiện, khiến họ cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

Chu Thánh xách đao từ trong trang viên đi ra, ngẩng đầu nhìn lò

đan khổng lồ trên trời, ánh mắt trầm xuống.

Áp lực của lò đan rất mạnh, nhưng Chu Thánh có thể chịu được!

Hắn sẽ không để bất cứ thứ gì làm hại đến con của mình.

Chu Thánh tay trái cầm kiếm Hiên Viên, tay phải cầm đao Trảm Ảnh, bay lên không.

Lò đan trên trời dường như bị khiêu khích, từ miệng lò không ngừng phun ra lửa dữ.

Nhưng Chu Thánh một đao chém tan, hoàn toàn không sợ.

"Ông..." Lò đan rung động một cái, dường như cảm ứng được con của Chu Thánh sắp chào đời, đột nhiên nện xuống, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa.

Chu Thánh đao kiếm bắt chéo, giơ lên đỉnh đầu chống đỡ lò đan rơi xuống.

"A!" Cú tấn công mãnh liệt của lò đan đã làm vỡ nát Thủ Lăng Khải của Chu Thánh, cơ thể hắn nứt toác, dưới sự va chạm mãnh liệt của lò đan, sức người cuối cùng cũng có hạn.

Chu Thánh nghiến chặt răng, gắng sức chống đỡ không để lò đan rơi xuống.

"Ông!" Lò đan rung động dữ dội, ngọn lửa trong lò phun trào, lửa dữ thiêu đốt cơ thể Chu Thánh.

Những người khác thấy vậy muốn lên giúp, nhưng đều không thể đến gần lò đan khổng lồ.

"Vô dụng thôi, đây là Thiên Địa Lô, do tinh khí trời đất hóa thành, không ai đỡ nổi nó đâu." Luân Hồi Vương lắc đầu nói.

"Vậy còn ngươi?" Tần Quảng Vương nhìn về phía Luân Hồi Vương.

“Ta thì đỡ được, nhưng tiếc là ta không ra khỏi Địa Phủ được.” Luân Hồi Vương cười nhẹ nói.

Hắn có thể đỡ được, nhưng hắn không thể rời khỏi Địa Phủ.

Lò đan khổng lồ không ngừng ép xuống, cơ thể bị thiêu cháy của Chu Thánh đã tiếp xúc với trang viên Lỗ Thương.

Trong phòng, bác sĩ đang gắng sức đỡ đẻ, Chu Thánh nghe động tĩnh trong phòng, dồn hết sức lực chống đỡ.

“Đừng hòng động đến con ta!” Chu Thánh nghiến chặt răng, da thịt trên người đang bị lò đan làm bốc hơi, ý chí có chút mơ hồ.

Ngay khi lò đan sắp chạm vào ngôi nhà, trong nhà truyền ra một tràng tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

“Oa oa oa...” Cùng với tiếng khóc vang lên, ánh sáng của mặt trời mặt trăng xua tan mây mù, tiếng sấm hóa thành tiếng chim hót, bầu trời lập tức quang đãng, từng luồng tử khí từ xa dần dần lan tới.

Lò đan đè trên người Chu Thánh cũng theo đó biến mất, hóa thành một viên đan dược đi vào trong cơ thể hắn.

Làn da cháy đen của Chu Thánh dần dần bong ra, một luồng sinh cơ mạnh mẽ nở rộ trong cơ thể hắn.

Luân Hồi Vương ở dưới, có chút ghen tị nói: “Chu Thánh lần này hời to rồi, nhận được tinh hoa trời đất, thực lực có bước nhảy vọt về chất.” “Mà con của hắn cũng không đơn giản, một tiếng khóc đã khiến trời đất biến sắc.” Mọi người nghe vậy, cũng vô cùng ghen tị nhìn Chu Thánh.

Mà lúc này Chu Thánh đang nằm trên mái nhà, nghe tiếng khóc của đứa bé, cười rồi.

Cuối cùng cũng đỡ được, con của mình cũng chào đời.

Hồi lâu...

Chương 728

khi tiếng khóc của đứa bé kết thúc, Chu Thánh mới đi vào phòng.

Lúc này Liễu Như Yên yếu ớt nằm trên giường, đứa bé cũng rất ngoan ngoãn nằm bên cạnh nàng.

“Là con trai.” Liễu Như Yên cười nói.

“Ừm, vất vả cho em rồi.” Chu Thánh hôn lên trán Liễu Như Yên một cái, sau đó bế nó ra ngoài, bên ngoài có rất nhiều người đang chờ xem.

Sau khi ra ngoài, bên ngoài đã có không ít người, Thập Điện Diêm La, Đường Nguyên Minh, ba người lão Hồ, Thủ Mộ Nhân, bao gồm cả ba mẹ mình đều ở đó.

“Là con trai.” Chu Thánh kích động nói với mọi người.

Mọi người lần lượt nhìn về phía con của Chu Thánh, gật đầu.

“Ừm, ta muốn làm cha nuôi của nó.” Thủ Mộ Nhân đi tới, nhận lấy đứa bé từ tay Chu Thánh.

“Cho ngươi năm đạo chúc phúc, nếu ngươi có điều cầu, ta ắt sẽ đến!” Thủ Mộ Nhân điểm năm cái lên người đứa bé.

“Ta muốn không...” Đường Nguyên Minh lời còn chưa nói xong, Tần Quảng Vương đã nói: “Chúng ta Thập Điện Diêm La đã thương lượng, con của ngươi chúng ta đều nhận làm con nuôi, sau này trên thế giới này, quỷ quái không thể xâm phạm!” Khương Công gật đầu, nói tiếp: “Ta cũng nhận nó làm con nuôi, nó có được sự chúc phúc của chư thần.” Họ đều là những người không thể sinh con nối dõi, nay chủ động nhận con của Chu Thánh làm con nuôi, thực ra cũng là để kéo gần quan hệ.

Đường Nguyên Minh không dám nói nữa, con của Chu Thánh nhận Diêm La và thần làm cha nuôi, thân phận này quá lớn!

Mà hắn so với Diêm La và thần, thật sự có chút không xứng.

Hắn còn không xứng, huống chi là lão Hồ.

Hắn vốn cũng có ý nghĩ này, nhưng bây giờ thì không còn nữa.

"Được." Chu Thánh gật đầu.

Con của mình sau này có họ chăm sóc, ổn rồi.

"Đúng rồi, đặt tên chưa?" Ba của Chu Thánh hỏi.

"Cứ gọi là Chu Nguyên đi." Chu Thánh mở miệng nói.

Đứa bé dường như nghe thấy lời của ba mình, mở mắt ra, cười lên.

Nó còn chưa lớn, thân phận đã là tồn tại mạnh nhất cả thế giới.

Thập Điện Diêm La nhìn một lúc rồi, bóng ảnh rời đi.

Mà Chu Thánh tối hôm đó, mở tiệc mời tất cả những người đến tham dự, còn Thập Điện Diêm La thì đốt hương đốt vàng mã cho họ.

Ăn xong, mọi người lần lượt ra về.

Chu Thánh đưa đứa bé cho Liễu Như Yên bế, cùng ba mẹ mình ngồi trong phòng khách bàn bạc.

"Đại Thánh à, con của con ra đời, mẹ và ba con định mời họ hàng bạn bè, con thấy thế nào?" Mẹ của Chu Thánh hỏi một tiếng.

"Được." Chu Thánh gật đầu, gọi điện thoại nhờ người chuẩn bị giúp mình một ít thiệp mời.

Thiệp mời tự tay mình viết, cô bảy dì tám, phàm là họ hàng đều phải mời.

Còn họ có đến hay không, là chuyện của họ.

Sau khi mời họ hàng xong, Chu Thánh lại đăng một tin nhắn trong nhóm lớp, không gửi thiệp mời, dù sao quan hệ cũng bình thường, chỉ vì nể tình bạn học mới đăng một tin.

Thiệp mời gửi đi, thời gian định là một tuần sau.

Một tuần tiếp theo, Chu Thánh ở nhà trông con.

Điều khiến Chu Thánh kinh ngạc là, con của mình vừa sinh ra đã có thực lực Tông Sư, tay khẽ vồ một cái là có thể bóp nát bàn trà.

Để con mình không làm người khác bị thương, Chu Thánh đã phong ấn thực lực của nó, đợi nó lớn lên sẽ từ từ giải khai cho nó.

Trong nháy mắt, một tuần trôi qua.

Họ hàng bạn bè lần lượt đến trang viên của Chu Thánh.

"Ôi, Chu Thánh mấy năm không gặp, đây là cặp kè với phú bà rồi à?" Một giọng nói chua ngoa vang lên, Chu Thánh không lịch sự lắm gọi: "Đại cô." Đại cô của hắn đánh giá trang viên, phát hiện trang viên này rất lớn, không khỏi nói: "Đại Thánh à, từ nhỏ cô đã bảo con phải học hành cho tốt, đừng đi đường tắt, con không những không nghe, còn cặp kè với phú bà, ai, tiếc quá." "Con xem em họ con kìa, tuổi còn trẻ đã làm tổng thanh tra ở tập đoàn Khuất Thị, lương năm năm mươi vạn đấy!" Đại cô của hắn nói, em họ của Chu Thánh đi tới.

"Anh họ." Em họ gọi một tiếng.

Liễu Như Yên bế con cùng Lưu Ly ra ngoài tiếp khách.

Nhưng em họ của Chu Thánh khi nhìn thấy Liễu Như Yên và Lưu Ly, mắt lập tức không rời được.

"Ừm." Chu Thánh khẽ gật đầu, giới thiệu họ hàng cho Liễu Như Yên.

"Đại Thánh à, con xem em con cũng độc thân, hay là để cô gái bên

cạnh vợ con...” “Cô ấy cũng là vợ tôi.” Chu Thánh không khách khí nói.

Đại cô nghe vậy, sắc mặt lập tức không tốt.

Mà lúc này, Khuất Chung Vân nhận được thiệp mời cũng đến.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi đến muộn.” Khuất Chung Vân cúi đầu đi đến trước mặt Chu Thánh.

Chu Thánh chỉ vào em họ của mình, hỏi: “Người này, làm ở công ty của anh phải không?” Khuất Chung Vân liếc nhìn, lắc đầu nói: “Không có ấn tượng.” “Chủ tịch, em là Tiểu Đường đây, tháng trước vừa nhậm chức tổng thanh tra.” Em họ của Chu Thánh ân cần nói.

“Ồ ~ không có ấn tượng.” Khuất Chung Vân lạnh lùng nói một câu.

Khuất Chung Vân ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, nói: “Đây là những thứ tôi chuẩn bị cho thiếu... gia, xin ngài nhận cho.” “Ừm, anh có lòng rồi, vào ngồi đi.” Chu Thánh vỗ vỗ vai Khuất Chung Vân.

“Không dám không dám.” Khuất Chung Vân liên tục gật đầu, sau đó ngồi vào một góc, lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

“Alo, lát nữa sa thải cho tôi cái gã tổng thanh tra tên Tiểu Đường kia.” Khuất Chung Vân biết nhìn sắc mặt, biết gã tên Tiểu Đường kia đã đắc tội với Người gác lăng, nên Người gác lăng mới không gọi hắn bằng cách xưng hô họ hàng, mà gọi là “người này”.

Điều đó cho thấy đại nhân Người gác lăng không muốn dính dáng đến hắn, thân là thuộc hạ, tự nhiên phải biết điều một chút.

Chu Thánh vốn không có ý định đối phó với họ, dù sao tầm nhìn và thực lực của mình đã đạt đến một cảnh giới nhất định.

Nhưng bà đại cô này, khiến Chu Thánh rất mất cảm tình.

Từ nhỏ đến lớn, nhà bà ta luôn rất không ưa nhà mình, đủ loại châm chọc mỉa mai.

Tiếp theo họ hàng đến càng lúc càng đông, bạn học của Chu Thánh cũng đến một bộ phận.

Điều khiến Chu Thánh bất ngờ là, Hoắc Ngọc Tiệp cũng đến.

Bây giờ nàng đã trưởng thành hơn nhiều, trên người tuy vẫn có khí chất cao ngạo, nhưng nhiều hơn là sự trưởng thành.

Nàng bây giờ đã trở thành người chủ sự của nhà họ Hoắc, quản lý nhà họ Hoắc.

Không tiếp tục đi trộm mộ nữa, mà chuyển sang làm kinh doanh, bây giờ đã là chủ tịch của một công ty niêm yết.

Chu Thánh thấy nàng đến, khẽ gật đầu rồi không nhìn nữa.

Quá khứ cuối cùng chỉ là quá khứ, Chu Thánh bây giờ sẽ không ngoảnh đầu lại.

Từ khi trở thành Người gác lăng, hắn đã cắt đứt quá khứ của mình.

Cho nên đối với chuyện trước đây, Chu Thánh hoàn toàn không để trong lòng.

Đợi khách vào chỗ, liền mở tiệc ăn uống, Liễu Như Yên bế Chu Nguyên nghỉ ngơi trong phòng khách.

Mà Chu Thánh đứng trên tầng thượng, nhìn ra xa.

Hắn luôn cảm thấy cuộc hành trình của mình vẫn chưa kết thúc, cảm giác này rất kỳ quái.

Rõ ràng mọi chuyện đều đã kết thúc, nhưng hắn luôn cảm thấy vẫn còn chuyện gì đó cần mình đi làm.

“Thôi kệ, đi đến đâu hay đến đó vậy.” Chu Thánh lẩm bẩm một câu rồi trở về phòng khách.

Liễu Như Yên đưa con cho Chu Thánh, Chu Thánh nhìn con mình, đưa tay trêu đùa một chút.

“Nếu ta còn phải đi, Lưu Ly em ở nhà với Liễu Như Yên nhé.” Chu Thánh mở miệng nói.

Lưu Ly đang ăn dưa hấu bên cạnh nghe vậy sững sờ, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh: “Anh còn phải đi?” “Anh không biết có phải đi hay không, nhưng anh luôn cảm thấy, có thứ gì đó đang đợi anh.” Chu Thánh trầm giọng nói.

Một tháng sau.

Chu Thánh nằm trên ban công, trong lòng bế Chu Nguyên vừa đầy tháng.

Có con rồi, trọng tâm của Chu Thánh bây giờ đều đặt hết lên người con.

Thế giới không có thần, mới là thế giới của con người.

Chu Thánh nhìn hoàng hôn lúc mặt trời lặn, vươn vai một cái rồi định về phòng khách ăn cơm đi ngủ.

Chương 729

Nhưng vừa quay người, Thủ Mộ Nhân đã đến sau lưng.

"Về rồi?" "Ừm, đã giải quyết hết rồi." Thủ Mộ Nhân gật đầu nói.

Tốn chút thời gian, hắn mới tiêu diệt hết các thần linh của các nước.

"Ngươi muốn nghỉ ngơi một chút, hay là xuất phát luôn?" Chu Thánh lại hỏi.

"Đi luôn đi." Thủ Mộ Nhân nói.

Thực ra nửa tháng trước, Chu Thánh đã nhận được cáo mệnh của Hậu Thổ nương nương, bảo hắn đến Địa Phủ một chuyến.

Chu Thánh biết, chuyến đi này của mình có thể sẽ rất lâu, nên mới hồi âm nói đợi Thủ Mộ Nhân.

Chờ đợi này, chính là nửa tháng.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, từ trong phòng lấy ra đao kiếm, mặc vào bộ khôi giáp do Lưu Ly và Liễu Như Yên may cho mình, khoác lên áo choàng đen.

Lưu Ly và Liễu Như Yên dường như đã liệu trước Chu Thánh sắp đi, cố ý vào tiễn.

"Khi nào về?" Liễu Như Yên hỏi một tiếng.

Chu Thánh lắc đầu, nói: "Anh cũng không biết." "Chúng em đợi anh về." Lưu Ly mở miệng nói.

Lần này nàng không đi cùng nữa, nàng phải ở nhà cùng Liễu Như Yên chăm con.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, cùng Thủ Mộ Nhân ra ngoài, tiến vào

Địa Phủ.

Địa Phủ bây giờ cũng đã yên bình, bảy mươi hai âm ty có một nửa ra ngoài xây dựng địa ngục và chưởng quản luân hồi.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân cùng nhau đi đến luân hồi đạo, đi đến trước mặt Luân Hồi Vương.

"Nói thật, vẫn là dáng vẻ Luân Hồi Vương của ngươi trông thuận mắt hơn một chút." Chu Thánh trêu chọc.

Hắn biến thành bộ dạng Hậu Khanh, thực sự quá đáng sợ.

"Hừ." Luân Hồi Vương khinh thường hừ một tiếng.

Chu Thánh cũng không tiếp tục trêu chọc, mà ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Người gác lăng, cầu kiến Hậu Thổ nương nương!" Nói xong, một đạo chiếu lệnh màu vàng rơi xuống.

Trên chiếu lệnh, viết một câu.

"Hậu Khanh hình kỳ đã đến, trước tiên đánh ngất Người gác lăng!" Chu Thánh nhìn dòng chữ trên chiếu lệnh, người trực tiếp ngây ra.

"Hậu Thổ nương nương, không thể chơi kiểu này được!" Chu Thánh lời vừa nói xong, nắm đấm to như bao cát của Luân Hồi Vương đã đấm tới, Chu Thánh không kịp đề phòng, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Thủ Mộ Nhân thấy vậy không ngăn cản, vì đây là chiếu lệnh của Hậu Thổ nương nương, tuy hắn không rõ chiếu lệnh có ý gì, nhưng chỉ là đánh ngất Người gác lăng chứ không phải đánh chết, hắn cũng không quan tâm.

Chu Thánh vốn định phản kháng, nhưng chiếu lệnh hóa thành một sợi dây thừng màu vàng trực tiếp trói chặt Chu Thánh, khiến Chu

Thánh không thể phản kháng.

Luân Hồi Vương ra tay cũng dùng hết toàn lực, mấy quyền xuống Chu Thánh đã lảo đảo có chút đứng không vững.

"Đệt!" Chu Thánh nói ra câu cuối cùng, bị Luân Hồi Vương một quyền đánh ngất đi.

Trong sâu thẳm ý thức, Chu Thánh lại đến không gian ý thức kỳ diệu kia.

Chu Thánh bước trên dải ngân hà tiến về phía trước, rất nhanh đã đến dưới gốc cây, nhìn thấy Hắc Bạch nhị lão.

Chỉ có điều lần này họ không đánh cờ, mà chắp tay sau lưng đứng, dường như đang đợi mình.

"Ngươi đến rồi." Lão giả tóc trắng quay người, cười nói.

"Vậy Hậu Thổ nương nương ra lệnh cho Luân Hồi Vương đánh ngất mình, là ý của hai vị?" Chu Thánh xem như đã nhìn ra, mục đích đánh ngất mình, chính là để mình đến đây.

"Không sai, vì nơi này rất đặc biệt, ngươi không đến được, chỉ có thể ý thức đến." Lão giả tóc đen nói.

Chu Thánh: ...

Hay lắm, mình bị ăn đòn oan, chỉ để đến đây.

Quá thiệt thòi.

"Hai vị gọi ta đến, là có chuyện gì sao?" Chu Thánh mở miệng hỏi.

Nếu không có chuyện, họ tuyệt đối sẽ không gọi mình đến.

"Có, Công Tôn Hiên Viên ly kỳ biến mất, chúng ta nghi ngờ ông ấy đã đến một thế giới khác, cần ngươi đi tìm ông ấy." Lão giả tóc trắng mở miệng nói.

“Tìm thấy ông ấy, rồi sao nữa?” Chu Thánh tiếp tục hỏi.

“Tìm thấy ông ấy là được, những chuyện khác không cần ngươi lo.” Lão giả tóc đen nói.

“Thế giới khác, là có ý gì?” Chu Thánh tò mò hỏi.

“Một thế giới rất kỳ diệu, một thế giới lớn hơn Trái Đất, một thế giới chưa biết.” Lão giả tóc trắng cười nói.

Lời này của ông ta nói cũng như không nói.

“Ta phải đi thế nào?” Chu Thánh hỏi.

“Hai chúng ta đã mở một lối đi ở thần sơn Côn Luân, đi vào lối đi đó là có thể đến thế giới khác.” Lão giả tóc đen nói.

Chu Thánh nghe vậy, khẽ gật đầu.

“Đúng rồi, ta luôn tò mò về thân phận của các vị, các vị rốt cuộc là ai?” Chu Thánh không nhịn được hỏi.

“Chúng ta à, chúng ta là... người hư vô phiêu miểu.” Lão giả tóc trắng cười nói xong, vung tay một cái, Chu Thánh tức thì biến mất tại chỗ.

“Tập hợp tinh hoa trời đất, kế thừa tuyệt học của thánh nhân, đứa trẻ này có thể thay đổi thế giới.” Lão giả tóc trắng cười nói.

“Phải, hy vọng nó mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.” Lão giả tóc đen cười nhạt nói.

Khi Chu Thánh tỉnh lại lần nữa, là tỉnh lại trong Địa Phủ.

Luân Hồi Vương đang mài đao bên cạnh, bánh xe luân hồi của hắn lại biến thành đao cong, mà Thủ Mộ Nhân đang canh giữ bên cạnh hắn.

“Đi thôi, đến thế giới khác.” Chu Thánh mở miệng nói.

Luân Hồi Vương nghe vậy ngẩng đầu liếc Chu Thánh một cái, không động, hắn phải đợi chiếu lệnh của Hậu Thổ nương nương xuống, mới có thể rời đi.

"Hậu Khanh, sau khi ra ngoài, nhớ nghe theo sự sắp xếp của Người gác lăng." Giọng của Hậu Thổ nương nương vang lên, ba người có mặt đều có thể nghe thấy.

Luân Hồi Vương không động, cũng không đứng dậy, cúi đầu lẩm bẩm: "Ta phải canh giữ Địa Phủ, đâu cũng không đi." "Hậu Khanh, Địa Phủ an toàn, không cần ngươi canh giữ." Giọng của Hậu Thổ nương nương lại vang lên.

Hậu Khanh vẫn không đi, hắn không muốn.

Hậu Thổ nương nương có lẽ cũng nhìn ra suy nghĩ của Hậu Khanh, dùng ý chí hiện ra một đạo phân thân, xuất hiện trước mặt Hậu Khanh, chỉ có Hậu Khanh mới có thể nhìn thấy.

Hậu Khanh thấy Hậu Thổ nương nương hiện thân, động tác trên tay lập tức dừng lại, có chút hoảng loạn nhìn Hậu Thổ nương nương.

"Đi đi." Hậu Thổ nương nương cười nói.

"Nương nương, ta..." "Ta đợi ngươi trở về." Hậu Thổ nương nương lại nói, sau đó phân thân hóa thành một miếng ngọc bội rơi vào tay Hậu Khanh.

"Ta sẽ luôn ở bên ngươi, khi ngươi mờ mịt, khi mất kiểm soát thì nhìn vào ngọc bội là được." Hậu Thổ nương nương lại nói.

"Vâng." Hậu Khanh gật đầu đáp, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh Chu Thánh.

"Đi thôi." Hậu Khanh nắm chặt ngọc bội, đi trước Chu Thánh.

"Nói chứ ngươi và Hậu Thổ nương nương, là quan hệ gì?" Chu

Thánh vẫn luôn rất tò mò về quan hệ giữa Hậu Khanh và Hậu Thổ nương nương.

Hắn trước đây cứ tưởng Hậu Thổ nương nương là mẹ của Hậu Khanh, nhưng hắn nhìn thần tình và thái độ của Hậu Khanh, lại có chút không giống.

"Nếu luận theo quan hệ của loài người các ngươi, Hậu Thổ nương nương xem như là mẫu thân của ta." Hậu Khanh mở miệng nói.

"Mẫu thân của ngươi?" Chu Thánh có chút bất ngờ.

"Nhưng nếu luận theo quan hệ của chúng ta, bà ấy là người ta muốn bảo vệ cả đời." Hậu Khanh nhàn nhạt nói.

Đỉnh núi Côn Luân.

Chu Thánh đối với lời của Luân Hồi Vương, vẫn không thể hiểu thấu.

Rốt cuộc là gã này có sở thích quái đản, hay là quan hệ của chủng tộc hắn tương đối đặc biệt?

Tư duy của người bình thường khiến Chu Thánh không thể hiểu được.

Mà Luân Hồi Vương cũng không có ý định giải thích, hiếm khi được dùng bản thể rời khỏi Địa Phủ, hắn tham lam hưởng thụ không khí.

Chương 730

“Lâu lắm rồi không dùng bản thể xuất hiện ở nhân gian.” Luân Hồi Vương nhìn giang sơn tráng lệ này, trong mắt đầy cảm xúc.

Hắn thường xuyên dùng hình thức bóng ảnh đến nhân gian, nhưng chưa từng dùng bản thể đến, nên đối với nhân gian, tràn đầy khát khao.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân tìm kiếm cửa động trên núi Côn Luân, cửa động để đến thế giới khác.

Núi Côn Luân họ đã đến rất nhiều lần, ngoài cung của Tây Vương Mẫu, dường như không còn gì khác.

“Cửa động ở Thiên Trì.” Hậu Khanh nhàn nhạt nói một câu.

“Ngươi biết?” Chu Thánh có chút bất ngờ.

Luân Hồi Vương cười nhạt: “Trên thế giới này, còn có chuyện ta không biết sao?” Hắn biết mọi chuyện, chỉ là có lúc không thể hiện ra mà thôi.

“Vậy chúng ta đi thẳng thôi.” Chu Thánh nói.

“Không vội, chuyến đi này không biết bao lâu mới có thể trở về, ngươi không ngắm nhìn giang sơn tươi đẹp một lần nữa sao?” Luân Hồi Vương chỉ vào giang sơn trải dài vạn dặm nói.

Chu Thánh cười nhẹ: “Sẽ trở về thôi.” Nói xong, hắn và Thủ Mộ Nhân trực tiếp lao về phía Thiên Trì.

“Phải, sẽ trở về thôi.” Luân Hồi Vương liếc nhìn miếng ngọc bội trong tay, sau đó lao về phía Thiên Trì.

Thiên Trì ở phía sau cung của Tây Vương Mẫu, nơi này hiếm có

người đến được.

Sau khi ba người đến nơi, trực tiếp nhảy vào trong Thiên Trì.

Thiên Trì khá lớn, muốn tìm được lối vào cũng tương đối khó, nhưng may mà Luân Hồi Vương biết đường.

Luân Hồi Vương dẫn đường phía trước, đi vòng vèo đến một cửa động đã được mở.

"Không ngờ, họ lại mở nơi này, thật không sợ đồ của thế giới khác chui vào sao?" Luân Hồi Vương lẩm bẩm một câu, đi vào trong cửa động.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân theo sát phía sau đi vào trong cửa động.

Nhưng sau khi họ vào, cửa động tự động đóng lại, ánh sáng lóe lên, một đạo pháp tắc phù văn xuất hiện, phong ấn cửa động.

Mà Chu Thánh, Thủ Mộ Nhân và Luân Hồi Vương, đã hoàn toàn rời khỏi thế giới này.

Thế giới khác trong miệng Hắc Bạch nhị lão, và thế giới hiện tại là hai thế giới hoàn toàn khác nhau...

Thế giới mới.

Nhìn một cái, toàn là đất vàng, cây cối xung quanh rất kỳ dị, hoàn toàn không giống cây cối trên Trái Đất.

Chúng vô cùng khổng lồ, mỗi cây đều cao hàng vạn mét, và trên đó còn có không ít sinh vật kỳ quái trú ngụ, có chút giống với dị thú trong Sơn Hải Kinh.

Vừa vào đây, Chu Thánh mới cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân.

Trước những sinh vật khổng lồ này, con người thật sự có chút

không đáng xem.

"Đây chính là thế giới mới à." Luân Hồi Vương có vẻ vô cùng kích động.

Thực tế hắn đã sớm biết có một thế giới mới như vậy, nhưng vẫn luôn không có cơ hội đến.

Lối đi duy nhất đã bị phong tỏa, không ai mở được.

Đến lúc có cách khác để đến, thì hắn lại không biết.

Thế giới này, mới là thế giới của kẻ mạnh.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời rất xa, và có mười mặt trời, nóng vô cùng.

Nhiệt độ quanh năm ở đây, e rằng đều có hơn năm mươi độ.

Người bình thường thật sự không đến được.

Ba người đi dưới những cái cây cao lớn, như những con kiến.

Cơ thể của họ, dưới những thực vật này, thật sự quá nhỏ bé.

"Bay thẳng đi." Luân Hồi Vương bay lên không, bay thật cao, đi bộ hoàn toàn không cần thiết.

Chu Thánh gật đầu, cùng Thủ Mộ Nhân bay lên không, bay cao hơn vạn mét, mới xem như bay ra khỏi mặt đất, đứng trên ngọn của thực vật.

Nhìn ra xa, trải dài không biết mấy vạn dặm, đều là loại cây này.

Thế giới này so với Trái Đất, lớn hơn vô số lần.

Dù là tu vi của ba người họ, cũng không thể nhìn thấy điểm cuối.

"Thế giới này ta nhớ là lớn gấp mười vạn lần Trái Đất thì phải." Luân Hồi Vương lẩm bẩm.

"Thế giới này có ở trong vũ trụ không?" Chu Thánh tò mò hỏi.

“Ngươi đi hỏi lão già kia, đừng hỏi ta, ta không biết.” Luân Hồi Vương nhún vai.

“Đi thôi, từ từ khám phá thế giới này, nếu Công Tôn Hiên Viên gã đó thật sự ở thế giới này, thì bây giờ hắn nhất định sẽ càng mạnh hơn.” “Đây là một thế giới lớn hơn, người có thực lực mạnh đến đây, sẽ trở nên mạnh hơn.” Luân Hồi Vương nói, đi trên không, một bước xa ngàn dặm.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân phải dùng cách chạy mới miễn cưỡng đuổi kịp hắn.

Ở đây, Luân Hồi Vương hoàn toàn không áp chế bản thân, áo choàng của hắn dần dần biến mất hóa thành khôi giáp, tóc cũng không buộc lên nữa mà xõa sau lưng.

Hắn lại từ Luân Hồi Vương, chuyển thành hình tượng Hậu Khanh.

Nhưng hắn có thể khống chế được bản thân.

“Khí của thế giới này không giống Trái Đất, hơn nữa đồ ở đây, đều có thể cung cấp cho người ta sự trưởng thành.” Hậu Khanh giải thích.

Hắn tuy chưa từng đến, nhưng lại vô cùng hiểu biết về thế giới này.

Vì chủng tộc của hắn, chính là từ thế giới này rời đi đến Trái Đất.

Không ai hiểu rõ thế giới này hơn chủng tộc của hắn.

Cho nên, Hậu Thổ nương nương mới để hắn theo đến thế giới này.

“Thế giới này có người không?” Chu Thánh không khỏi hỏi.

“Có, thế giới này có Nhân tộc, nhưng rất ít.” Hậu Khanh giải thích.

“Thế giới này vậy mà cũng có Nhân tộc!” Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Hậu Khanh nghe thấy câu này, không nhịn được cười lớn: “Ha ha ha ha, cái gì gọi là thế giới này cũng có Nhân tộc?” “Người trên Trái Đất, đều là từ thế giới này đến.” “Ngươi không phải thật sự cho rằng, người trên Trái Đất là do khỉ tiến hóa thành đấy chứ?” Hậu Khanh không nhịn được trào phúng.

Chu Thánh không nói gì, hắn thật sự nghĩ như vậy.

“Nói thật cho ngươi biết, thế giới này được gọi là Vạn vật khởi nguyên, tất cả sinh vật ngươi thấy trên Trái Đất, đều là từ thế giới này đến, bao gồm cả dị thú trong Sơn Hải Giới.” “Ngươi cũng có thể hiểu nơi này là một Trái Đất khác được phóng đại gấp mười vạn lần.” Hậu Khanh mở miệng nói.

Chu Thánh nghe vậy, có chút hiểu ra.

Vạn vật bắt nguồn từ đây.

“Vậy tại sao phải phong bế nơi này?” Chu Thánh tò mò hỏi một câu.

Hậu Khanh nghe thấy lời này, liền cho Chu Thánh một ánh mắt đầy khinh bỉ, giải thích: “Nếu không cách ly nơi này với Trái Đất, một sinh vật bất kỳ ở đây xâm nhập vào Trái Đất, đều có thể diệt tuyệt Trái Đất.” Chu Thánh nghe vậy, đúng là thế thật.

Sinh vật ở đây đều vô cùng khổng lồ, vào Trái Đất, sẽ mang đến đòn đánh có tính thảm họa cho Trái Đất.

Không cách ly nó, quả thực nguy hiểm.

“Vậy chúng ta đi tìm Nhân tộc đi, tìm được Nhân tộc, có lẽ sẽ tìm được Hoàng Đế.” Chu Thánh tiếp tục nói.

Hậu Khanh không phản bác, gật đầu.

Trong thế giới đầy nguy cơ này, kẻ mạnh thì càng mạnh, còn kẻ yếu thì phải đoàn kết để sưởi ấm.

Hắn, Hậu Khanh, ở Trái Đất thì vô cùng ngông cuồng, nhưng ở đây, hắn cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu làm người.

Vì ở thế giới này, sinh vật mạnh hơn hắn, quá nhiều quá nhiều.

Hắn có thể giết chết tất cả mọi người trên Trái Đất, nhưng lại không thể chặt đứt một cái cây ở đây.

Đây chính là chênh lệch thực lực.

Mà họ đi trên ngọn cây, cũng bị không ít sinh vật để mắt đến.

Hậu Khanh đang đi bỗng nhiên dừng bước, trầm giọng nói: "Ta quên một chuyện." "Chuyện gì?" "Nhân tộc ở thế giới này, là thực phẩm ngon nhất!" Chu Thánh: ...

Họ đã bị bao vây.

Bốn phía đều là quái vật.

Chương 731

Bọn chúng trông gần giống dị thú trong Sơn Hải Kinh, nhưng thân hình to lớn hơn, tướng mạo cũng kỳ quái hơn.

Hơn nữa Chu Thánh chỉ sơ lược cảm ứng một chút, thực lực của mỗi con đều đạt đến cấp bậc Thú tộc, thậm chí còn mạnh hơn.

"Thảo nào dị thú Sơn Hải thích ăn thịt người, thì ra là bắt nguồn từ đây." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hậu Khanh lùi sang một bên, dựa vào thân cây, thản nhiên nói: "Người gác mộ, bản thể của ngươi cũng không phải người, ngươi có thể lùi lại nghỉ ngơi, để một mình Chu Thánh đối phó là được rồi." Chu Thánh quay đầu nhìn Hậu Khanh một cái, hỏi: "Ngươi cũng không phải người?" "Không phải." Hậu Khanh lắc đầu.

"Nói thật cho ngươi biết, ta là Vu tộc, không phải Nhân tộc." Vu tộc, cái chủng tộc này Chu Thánh chưa từng nghe nói qua.

Nhưng không đợi cậu suy nghĩ nhiều, vô số yêu thú đã lao đến tấn công.

Chu Thánh cầm chắc đao kiếm, chiến đấu với những yêu thú thân hình khổng lồ.

Lưỡi đao của cậu chém rách lớp da của dị thú, nhưng không gây ra tổn thương gì đáng kể.

Đối với con yêu thú khổng lồ này, đòn tấn công của Chu Thánh chẳng khác nào gãi ngứa cho nó.

Thân thể chúng như núi non, công kích của Chu Thánh đối với chúng thật sự không đáng kể.

"Bây giờ ngươi biết vì sao Nhân tộc lại yếu đuối rồi chứ." Hậu

Khanh dựa vào thân cây, đúng là đứng nói chuyện không đau lưng.

Chu Thánh dùng ý niệm điều khiển kiếm Hiên Viên, kiếm Hiên Viên đâm thẳng vào cơ thể yêu thú, cắt đứt toàn bộ kinh mạch, nghiền nát nội tạng của nó.

Thân thể chúng rất lớn, đồng nghĩa với việc chúng không thể phòng ngự trước đòn tấn công của Chu Thánh.

Hơn nữa, vì thân hình to lớn nên đòn tấn công của chúng cũng rất nặng nề, Chu Thánh và Người gác mộ đều có thể dễ dàng né tránh.

"Vút……" Kiếm Hiên Viên bay thẳng từ trong cơ thể yêu thú ra, rơi vào tay Chu Thánh, còn con yêu thú thì ngã thẳng xuống, rơi xuống dưới tầng mây.

Các yêu thú khác thấy vậy, liền quay người bỏ chạy.

Khi con kiến trong mắt chúng có sức mạnh giết chết chúng, chúng sẽ không đi giẫm chết con kiến nữa, mà chọn cách rời đi.

Người là thức ăn chúng yêu thích nhất, nhưng không phải là duy nhất.

Giống như ngươi thích ăn cá, nhưng cá có độc chết người, ngươi còn dám ăn không?

"Mấy con dị thú này đừng thấy thân hình to lớn, thực ra rất yếu, ở thế giới này, không phải cứ to là mạnh." Hậu Khanh đi tới nói.

"Quê hương ngươi ở đây, ngươi hẳn là biết đường tìm đến Nhân tộc chứ?" Chu Thánh hỏi Hậu Khanh.

Hậu Khanh lắc đầu, thản nhiên đáp: "Ta cũng là lần đầu đến đây." Nơi này hẳn đã mong mỏi từ lâu, nhưng vẫn luôn không có cơ hội đến, đây cũng là lần đầu tiên.

"Vậy thì cứ đi bừa thôi, đến đâu hay đến đó." Chu Thánh cũng hết

cách, nơi này hoàn toàn xa lạ, chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, sau khi xuyên qua khu rừng, phía trước là một cao nguyên rất lớn.

Chỉ có điều cao nguyên đã bị nứt ra, nứt thành hai nửa, như thể bị người ta dùng quyền đấm vỡ.

"Nơi này có những tồn tại rất đáng sợ, cố gắng cẩn thận một chút, đừng trở thành bia đỡ đạn cho dư chấn của người khác." Hậu Khanh nhắc nhở một câu.

Đây là thế giới của kẻ mạnh, kẻ yếu ở đây chỉ cần một luồng dư chấn cũng có thể tan thành tro bụi.

Chu Thánh tự nhận mình là kẻ mạnh, nhưng đến đây cậu không còn bình tĩnh được nữa.

Mọi thứ ở đây vượt xa sức tưởng tượng của cậu, thực lực của cậu có thể xưng bá ở Trái Đất, nhưng đến đây, ngay cả bay cũng phải cẩn thận một chút.

Sau khi mọi người bay một lúc lâu, một mặt trời trên bầu trời đã tắt.

"Một ngày ở đây tương đương với mười ngày trên Trái Đất." Hậu Khanh giải thích.

"Vậy còn ban đêm thì sao?" Chu Thánh không khỏi hỏi.

"Tương đương với năm ngày trên Trái Đất." Chu Thánh ngẩng đầu nhìn mặt trời trên không, rồi tăng tốc độ.

Muốn tìm Hoàng Đế, không khác gì mò kim đáy bể, nhưng may mà có kiếm Hiên Viên, chỉ cần đến gần Hoàng Đế là kiếm Hiên Viên có thể cảm ứng được.

"Ầm ầm ầm!" Phía trước đang có giao chiến.

Dư chấn kinh hoàng san phẳng cả một đỉnh núi.

Chu Thánh và những người khác vội vàng đáp xuống đất, nấp dưới gốc cây lớn để tránh dư chấn.

“Vận may thật tốt, có thể xem cường giả đối chiến.” Hậu Khanh thản nhiên nói.

“Vận may thật tệ, chúng ta đang ở trung tâm dư chấn.” Chu Thánh khổ sở nói.

Vừa rồi dư chấn suýt chút nữa đã lan đến chỗ họ, nếu không phải họ đáp xuống nhanh, có lẽ đã bị dư chấn hất văng ra ngoài.

Ba người nấp dưới gốc cây, nhìn hai phe giao chiến trên cao, đầy kinh ngạc.

Không biết chủng tộc nào đang chiến đấu trên không, bọn họ chiến đấu vô cùng dữ dội, mỗi lần va chạm đều có thể tạo ra dư chấn cực lớn.

“Hả?

Là Vu tộc và Yêu tộc chiến đấu.” Dư chấn ập đến, Hậu Khanh cảm nhận được khí tức của Vu tộc.

Phe còn lại là Yêu tộc, khí tức Yêu tộc tương đối cuồng bạo.

Trận chiến của hai bên nhanh chóng bước vào giai đoạn gay cấn, thân ảnh của Vu tộc cũng hiện ra.

Toàn thân hắn bốc lên ngọn lửa hung hãn, trên vai còn có hai con hỏa long đang cháy.

Mà đối phương Yêu tộc trông giống một con heo yêu khổng lồ, nhưng nanh rất dài, và còn đứng thẳng.

“Tiểu bối, ngươi là ai?” Vu tộc khổng lồ một tay nắm cổ heo yêu, quay đầu nhìn về phía Chu Thánh.

Lời hắn nói không phải tiếng Hán, mà là một loại ngôn ngữ tinh thần, ai cũng có thể nghe hiểu.

“Hậu Khanh thuộc dòng Hậu Thổ, tham kiến tiền bối!” Hậu Khanh thân thể đột nhiên to lớn, toàn thân được bao bọc bởi những khối đất, giống như một người đá khổng lồ.

Đây mới là dáng vẻ ban đầu của Hậu Khanh, cũng là hình dạng Vu tộc của hắn.

Ở địa phủ, hắn luôn kiềm chế bản thân, nhưng đến đây thì hắn không còn kiềm chế nữa.

“Hậu Thổ?

Ha.” Vu tộc khổng lồ một tay bóp chết heo yêu rồi ngồi xuống đất, dùng hỏa long trên vai nướng con heo.

“Ngồi đi, hai người kia là bạn của ngươi à?” “Vâng.” Hậu Khanh đáp thẳng.

“Gọi họ qua ngồi cùng đi, hôm nay ta tâm trạng tốt ra ngoài đi săn, không ngờ lại gặp được hậu nhân của cố nhân, ngươi tên Hậu Khanh phải không?

Ngươi có thể gọi ta là Hỏa Dung, ta là hậu duệ của Hỏa Thần.” Hỏa Dung lên tiếng.

Hậu Khanh ngồi xuống đất, hắn đưa tay ra, tóm Chu Thánh và Người gác mộ qua, đặt lên vai mình.

“Vu tộc ta không luận bối phận, chỉ công nhận thực lực, ngươi hiểu không?” Hỏa Thần nhìn Hậu Khanh.

“Hiểu.” Hậu Khanh gật đầu.

“Ta thấy ngươi đến từ thế giới khác, thế này đi, ta cũng không bắt nạt ngươi, ta không dùng hỏa long đánh với ngươi một trận, ngươi

thắng, ngươi cần gì ta cho ngươi thứ đó, nếu ngươi thua, thì theo ta về Vu tộc, phát triển dòng dõi của Hậu Thổ nương nương, Hậu Thổ nương nương đi rồi, Vu tộc đã thiếu đi một nhánh." Hỏa Thần nhìn Hậu Khanh nói.

Hậu Khanh nghe vậy, rút ra cây loan đao khổng lồ từ sau lưng.

Vũ khí này có thể thay đổi theo sự biến hóa của cơ thể hắn.

"Cầu còn không được." Hậu Khanh cười nói.

Trong huyết quản của hắn vốn đã chảy dòng máu hiếu chiến, hắn vốn đã muốn đấu một trận với Hỏa Thần.

"Ha ha ha ha, đi!" Hỏa Thần lao lên trời cao vạn dặm, Hậu Khanh theo sát phía sau, bay vút lên không.

Chỉ còn lại Chu Thánh và Người gác mộ, ngồi dưới con heo nướng khổng lồ.

"Thân thể chúng ta vẫn còn quá nhỏ bé." Chu Thánh lẩm bẩm.

"Ầm ầm ầm!" Trận chiến trên không vô cùng kịch liệt.

Mà Chu Thánh và Người gác mộ thì ngồi trên đỉnh núi, vì có Hỏa Long ở đó nên không có yêu thú nào dám đến gần.

Chu Thánh dùng đao cắt một ít thịt từ con heo sữa quay xuống ăn cùng Người gác mộ.

Hai người họ chưa từng ăn thức ăn ở đây.

Hai người ăn một miếng, cảm thấy hương vị không ngon cũng không dở, nhưng sau khi ăn vào, cơ thể ấm áp, như thể tràn đầy sức sống.

Chu Thánh cũng không quan tâm Hậu Khanh có đánh thắng được hay không, thắng thì tốt hơn, nếu không thắng thì có lẽ phải về Vu tộc sinh con.

Nói là đưa hắn về phát triển dòng dõi Hậu Thổ, thực chất là đi sinh con.

Chương 732

Mà thân phận của Hậu Thổ nương nương cũng thật sự cao quý, ở Vu tộc lại là chủ một nhánh.

Hậu Khanh và Hỏa Thần chiến đấu rất lâu, hai mặt trời trên trời đã tắt, Hậu Khanh và Hỏa Thần mới từ trên không đáp xuống.

Hai người nhìn nhau cười lớn, rồi xé heo sữa quay ra ăn.

"Ta thật không ngờ, ngươi đến từ nơi nhỏ bé đó, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy." Hỏa Thần cảm khái nói.

"Ngươi cũng không yếu, tuổi ngươi còn chưa lớn bằng ta phải không?" "Tuổi ta?

Ta chắc cũng hơn một vạn năm rồi, dòng thời gian ở đây không giống với nơi nhỏ bé của ngươi." Hỏa Thần nói.

Hậu Khanh nghĩ lại, quả thực là như vậy.

"Nói đi, ngươi muốn làm gì?" Hỏa Thần vừa ăn vừa hỏi.

"Giúp ta tìm Nhân tộc." Hậu Khanh lên tiếng.

"Chỉ có vậy?" Hỏa Thần ngẩn ra.

Hậu Khanh gật đầu, nói: "Đây là mệnh lệnh Hậu Thổ nương nương giao cho ta, cũng là… mục đích của người trên kia cho chúng ta đến đây." Hỏa Thần nghe vậy, ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Thực ra các ngươi muốn tìm Nhân tộc rất đơn giản, bây giờ Nhân tộc ở thế giới này, được xem là một trong những chủng tộc mạnh nhất, tùy tiện tìm một ai đó hỏi là biết." "Nhân tộc mạnh đến vậy sao?" Hậu Khanh có chút kinh ngạc.

"Nhân tộc là linh trưởng của vạn vật, bất kể là Yêu tộc hay Vu

tộc, khi phần lớn các chủng tộc hóa hình đều sẽ biến đổi theo hình dạng của Nhân tộc." "Bao gồm cả ngươi, Hậu Khanh, không phải cũng đã biến thành người rồi sao?" Hỏa Thần thản nhiên nói.

Hậu Khanh nghe vậy, gật đầu.

Quả nhiên, bất kể ở thế giới nào, Nhân tộc đều rất mạnh mẽ.

"Thế này đi, đợi ăn xong con heo này, ta sẽ đưa các ngươi đến nơi Nhân tộc tụ tập, các ngươi đến từ thế giới khác, chắc hẳn sẽ được chào đón." Hỏa Thần vừa ăn vừa nói.

"Ừm." Hậu Khanh gật đầu.

"Đúng rồi, năm ngàn năm trước, có ai từng vào đây không?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Ta không biết." Hỏa Thần lắc đầu.

"Đến Nhân tộc tìm hiểu sẽ biết." Hậu Khanh cũng không vội.

Công Tôn Hiên Viên đến đây, chắc chắn sẽ tìm đến nơi Nhân tộc tụ tập, đó là một loại cảm giác thuộc về.

Khi ngươi ở nơi đất khách quê người, ngươi sẽ nhớ người đồng hương, khi ngươi ra nước ngoài, ngươi sẽ nhớ người đồng bào, khi ngươi rời khỏi thế giới, ngươi sẽ nhớ con người.

Hậu Khanh và Hỏa Thần mỗi người một nửa, ăn hết cả con heo, sau đó Hậu Khanh đưa Chu Thánh và Người gác mộ đến nơi Nhân tộc tụ tập.

Hậu Khanh đến đây liền hoàn toàn thả lỏng bản thân, cũng không biến thành hình người.

"Thế giới này tuy không có pháp tắc, có thể giết chóc lẫn nhau, nhưng đến địa bàn của Nhân tộc thì không được làm bậy, Nhân tộc có quy củ của Nhân tộc." Trên đường đi, Hỏa Thần nhắc nhở một câu.

“Hiểu rồi.” Hậu Khanh gật đầu.

Đây là một thế giới không có pháp độ, kẻ mạnh giết kẻ yếu là chuyện bình thường.

Nhưng Nhân tộc lại khá đặc biệt, phàm là tiến vào địa bàn của Nhân tộc, nếu không có sự cho phép của họ, thì không được phép giết chóc.

Ngươi chỉ cần dám giết một người của họ, họ sẽ dám diệt cả tộc của ngươi!

Điều này tuyệt không phải là nói đùa, Nhân tộc ở thế giới này cũng là tồn tại cấp bá chủ, không ai dám chọc vào.

Nhưng nếu Nhân tộc rời khỏi địa bàn của mình thì không còn bị pháp tắc của Nhân tộc ràng buộc, ra ngoài sống chết đều dựa vào thực lực cá nhân.

Thực lực cá nhân mạnh, ngươi muốn giết ai thì giết, thực lực yếu bị giết cũng là đáng đời.

Đây cũng là lý do tại sao Nhân tộc là món ăn yêu thích của yêu thú, nhưng yêu thú lại không dám ăn.

Hậu Khanh và Hỏa Thần chạy trên không trung hai ngày, thành trì phía trước ẩn hiện trong sương sớm.

Thành trì rất lớn, tiên khí lượn lờ, còn có yêu thú mạnh mẽ trấn thủ thành trì.

Khi đến gần, Hỏa Thần dừng bước, biến thành hình người.

“Muốn vào thành của nhân loại, phải có thân thể người.” Hỏa Thần nói một câu, Hậu Khanh có chút không tình nguyện biến thành người.

Hỏa Thần biến thành người, hỏa long trên vai cũng thu nhỏ lại

không ít, thân mặc áo choàng màu đỏ còn bốc cháy.

"Đi thôi." Hỏa Thần nói một câu, bốn người bay đến ngoài thành.

Chu Thánh nhìn cổng thành khổng lồ, có chút kinh ngạc, cổng thành này cao đến trăm mét.

Khi đến cổng thành, còn có người chuyên kiểm tra thân phận.

Nhưng chỉ cần biến thành người, binh lính canh thành cũng không hỏi nhiều, chỉ nhắc nhở một câu, trong thành không được gây thương tích, không được giết người.

Ngay cả khi ngươi giết kẻ thù của mình cũng không được, phải ra ngoài mà giết.

Trước đây từng có trường hợp một chủng tộc bị truy sát chạy vào thành của nhân loại, biến thành người để trốn tránh truy sát, sau này Nhân tộc ban hành quy định, phàm là người bị truy sát, không được ở lại trong thành quá ba ngày.

Một khi bên ngoài có chủng tộc tìm ngươi gây phiền phức, ngươi phải tự mình ra ngoài giải quyết.

Nếu không, Nhân tộc sẽ đuổi ngươi ra ngoài.

Nhân tộc muốn hòa bình, chứ không phải gây chuyện.

Sau khi vào trong, Chu Thánh nhìn dòng người qua lại, không nhịn được cảm khái: "Đúng là người nào cũng có a." Có người đầu heo, có người thân thể là người nhưng toàn thân lông lá, có người tóc là lá cây, hình thù kỳ quái.

Người bình thường cũng có không ít.

"Phần lớn bọn họ đều là Yêu tộc, hóa hình chưa hoàn chỉnh." Hỏa Thần giải thích.

"Nếu các ngươi muốn tìm người, ta đề nghị trực tiếp đi tìm Thành

chủ của thành này, các ngươi đến từ thế giới khác, hắn hẳn sẽ chiêu đãi các ngươi.” Hỏa Thần chỉ vào phủ Thành chủ ở trung tâm và lơ lửng giữa không trung.

Chu Thánh do dự một chút, cậu không chắc Thành chủ có giúp mình hay không.

“Đi thôi, đều là người, ngươi sợ cái gì?” Hậu Khanh bực bội nói.

“Phải ha, đều là người cả, vậy đi thôi.” Chu Thánh và đoàn người đi về phía phủ Thành chủ, trong thành ồn ào náo nhiệt, phần lớn mọi người đều đang mua sắm.

Họ mua sắm cũng dùng một loại tinh thạch tương tự như tiền tệ làm vật ngang giá.

“Nơi này đối với các ngươi mà nói, khắp nơi đều là bảo bối.” Hỏa Thần cười nói.

Thế giới này không thiếu tài nguyên, một con heo cũng có thể tu luyện thành yêu.

Họ vừa từ thế giới khác đến, chưa bắt đầu dùng tài nguyên của thế giới này tu luyện, một khi họ bắt đầu tu luyện, tốc độ sẽ rất nhanh.

Đây cũng là lý do tại sao Hỏa Thần dù đánh hòa với Hậu Khanh, nhưng lại chủ động nhận thua.

Bởi vì môi trường tu luyện không giống nhau, thời gian tu luyện không giống nhau.

Nếu mà giống nhau, thì mình có lẽ sẽ thua thảm hơn.

Một đoàn bốn người, nhanh chóng đi đến dưới phủ Thành chủ, có người canh gác ở dưới.

“Làm phiền thông báo với Thành chủ một tiếng, cứ nói… người

từ thế giới khác đến cầu kiến." Chu Thánh chắp tay nói.

"Lên đi." Giọng của Thành chủ truyền ra, hiển nhiên ông ta đã nghe thấy.

Bên trong phủ Thành chủ.

Sinh khí dồi dào, cây cối xanh tươi.

Một người đàn ông trung niên đang ngồi trong đình nghỉ mát, đã bày sẵn yến tiệc.

"Khách từ xa tới, qua đây ngồi đi." Thành chủ gọi một tiếng, Chu Thánh ba người đi tới ngồi xuống.

Thành chủ liếc nhìn Hỏa Thần, hỏi: "Ngươi là Vu tộc?" "Không sai." Hỏa Thần lên tiếng.

"Ngươi cũng đến từ thế giới khác?" "Không phải." "Vậy tại sao ngươi lại?" "Ra ngoài gặp được." Hỏa Thần thuận miệng nói.

Thành chủ không nhận ra Hậu Khanh cũng là Vu tộc, chủ yếu là do Hậu Khanh ở Trái Đất quá lâu, về cơ bản đã nhân hóa, nếu hắn không hiển thị bản thể, không ai có thể phát hiện hắn cũng là Vu tộc.

Thành chủ cũng không hỏi nhiều, mà nhìn về phía Chu Thánh, ông ta có thể nhìn ra, Chu Thánh mới là người chủ chốt.

"Các ngươi đến đây như thế nào?" Thành chủ tò mò hỏi.

"Chỉ 'vèo' một cái là đến." Chu Thánh khoa tay múa chân nói.

Thành chủ nghe vậy cười cười, cũng không vạch trần Chu Thánh, chuyển lời: "Nhân loại từ thế giới khác, thật là hiếm thấy." "Có phải ngài đã từng gặp những người khác?" Chu Thánh hỏi.

Thành chủ gật đầu rồi lại lắc đầu, nói: "Mấy trăm năm trước, đúng là có một người đã từng đến." Chênh lệch thời gian ở đây không giống với trên Trái Đất, mấy trăm năm ở đây, chính là mấy ngàn năm

trên Trái Đất.

“Ông ta ở đâu?” Chu Thánh hỏi.

Chương 733

Thành chủ lắc đầu, nói: "Không biết, ông ta chỉ đến rồi lại đi, ta không tìm được ông ta." "Tôi đến, chính là để tìm ông ấy." Chu Thánh nói thẳng.

"Ông ta có thể đã chết, cũng có thể ở trong một không gian nào đó, càng có khả năng đã trở thành vua của một nơi nào đó, ngươi muốn tìm được ông ta, rất khó." "Trừ khi, ngươi chịu nói cho ta biết làm thế nào để đến thế giới của ngươi, ta sẽ phát động toàn thành giúp ngươi tìm kiếm." Thành chủ nhìn chằm chằm Chu Thánh nói.

"Người ở thế giới của tôi rất yếu đuối, tại sao ngài lại muốn đến?" Chu Thánh lên tiếng hỏi.

Thành chủ nghe vậy, cảm khái nói: "Muốn đến một thế giới khác xem thử." "Đừng đồng ý với hắn." Hỏa Thần lên tiếng.

"Tên nhóc Vu tộc, ngươi tốt nhất nên im miệng." Sắc mặt Thành chủ có chút không vui, trong mắt ẩn chứa sát khí.

"Chẳng phải ngươi muốn luyện hóa thế giới đó sao?

Úp úp mở mở, chẳng quang minh chính đại chút nào." Hỏa Thần nói thẳng.

"Ý gì?" Chu Thánh có chút không hiểu.

"Ta hiểu ý của hắn, hắn muốn đến thế giới của ngươi, luyện hóa thế giới đó để bản thân trở thành chúa tể thế giới." Hỏa Thần nói thẳng.

"Chúa tể thế giới?" Chu Thánh có chút không hiểu.

"Chúa tể thế giới, xem như là một loại cảnh giới rất mạnh, thế giới này không có chúa tể thế giới, bởi vì cường giả quá nhiều.

Mà thế giới của ngươi có lẽ không mạnh đến đâu, một khi người ở đây qua đó, sẽ lập tức chiếm lấy thế giới đó." Hỏa Thần giải thích.

Chu Thánh nghe hắn giải thích, xem như đã hiểu.

Thành chủ nhiệt tình chiêu đãi mình, nói trắng ra là ông ta muốn đến Trái Đất, luyện hóa Trái Đất, để có được sức mạnh cường đại hơn, trở thành chúa tể thế giới.

"Tên nhóc Vu tộc, đừng quên đây là địa bàn của ta!" Thành chủ không còn che giấu, không chút khách khí phóng ra sát khí mãnh liệt.

Con yêu thú khổng lồ canh giữ thành trì cảm ứng được tình hình ở đây, cúi cái đầu to lớn xuống.

Mà tướng sĩ trong thành đều trang bị vũ khí, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Ta mà sợ ngươi à?" Hỏa Thần cũng không hề hoảng sợ, trực tiếp rạch cánh tay của mình, dùng máu tươi viết ra một chữ.

"Nhân tộc các ngươi rất mạnh, nhưng Vu tộc ta cũng không yếu, ngươi có tin Vu tộc ta có thể hủy diệt thành trì này của ngươi không!" Thành chủ thấy Hỏa Thần nóng nảy như vậy, hít sâu một hơi, đè nén sát ý trong lòng.

Hắn biết, một khi đánh nhau, kế hoạch của mình sẽ thất bại.

Vu tộc tuyệt đối có thực lực hủy diệt thành trì của mình, cho dù Nhân tộc ra mặt giúp mình, khả năng lớn cũng là đánh với Vu tộc mấy trăm năm, sau đó không giải quyết được gì.

Nhưng mình chẳng được gì, còn mất trắng một tòa thành trì, điều này đối với hắn rất không đáng.

Quan trọng nhất là, một khi mấy người trước mắt bị các Thành chủ khác phát hiện, nói không chừng sẽ tranh giành người với mình.

Nhân tộc tuy tương đối đoàn kết, nhưng cũng chỉ là đồng cam cộng khổ chứ không đồng phú quý.

Mỗi thành trì đều độc lập với nhau, chỉ khi một bên gặp nạn, các bên khác mới đứng ra giúp đỡ.

Hơn nữa, Nhân tộc cũng có người quản lý, một khi người trên ra tay, mình sẽ chẳng được gì.

Những người đó nắm đại quyền, họ có quyền thay đổi Thành chủ.

"Đừng nóng giận như vậy mà." Thành chủ cười nói.

Hỏa Thần nghe vậy, mới ngồi xuống cầm máu vết thương.

"Ha, nhân loại giả dối." Hỏa Thần khinh bỉ nói một câu.

"Cáo từ." Chu Thánh đứng dậy muốn đi, ở lại đây cậu sợ Thành chủ sẽ gây bất lợi cho mình.

"Ngươi thật sự không cân nhắc, nói cho ta biết tọa độ thế giới của các ngươi sao?" Thành chủ ngẩng đầu nhìn Chu Thánh hỏi.

Chu Thánh không nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối: "Không cân nhắc!" "Xin lỗi, tôi cũng không biết làm thế nào để trở về, chỉ khi tìm được người đó, tôi mới biết cách trở về." Chu Thánh lên tiếng.

Cậu thực sự không biết làm thế nào để trở về, nhưng nếu đánh ngất cậu thì chưa chắc.

Thành chủ thấy Chu Thánh nói chuyện chân thành không giống giả dối, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Thôi được." "Ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi tìm kiếm tung tích của người đó, dù sao ngươi và ta đều là Nhân tộc, ra ngoài đường, tuyệt đối không thể tin tưởng các chủng tộc khác, chỉ có Nhân tộc là chỗ dựa của ngươi." Thành chủ cố ý nói.

Chu Thánh không trả lời, nhưng vẫn gật đầu.

Nơi lạ người lạ, quả thực không thể tùy tiện tin tưởng ai.

Cậu vốn tin tưởng Thành chủ, nhưng sau khi bị Hỏa Thần vạch trần, Chu Thánh mới hiểu ra Thành chủ nhiệt tình chiêu đãi mình, lại là vì muốn đến thế giới của cậu.

Nếu không phải Hỏa Thần vạch trần, có lẽ Chu Thánh và họ đều bị lừa.

"Thức ăn ở đây đều là thượng hạng, tốt cho cơ thể, đến thử đi." Thành chủ thực sự không tìm được lời nào để nói, liền mời Chu Thánh và họ ăn.

Chu Thánh ba người nào dám ăn, chỉ có Hỏa Thần không chút e dè, đưa tay ra lấy ăn.

Vu tộc rất bao che người của mình, nếu hắn bị độc chết ở đây, Vu tộc tuyệt đối sẽ không để yên.

Hỏa Thần mỗi món ăn một miếng, sau đó từ từ thưởng thức, xác định không có độc, mới nói: "Ăn đi, thức ăn ngon như vậy, không ăn thì tiếc." Ý của câu này là thức ăn không có độc, có thể ăn.

Thành chủ vốn không định bỏ độc vào thức ăn, thủ đoạn này quá sơ cấp, hắn không cần dùng đến.

Chu Thánh và những người khác lúc này mới cầm đũa, ăn một ít.

Thức ăn của thế giới này, có tác dụng rất lớn đối với họ.

"Nếu ba vị không chê, hôm nay hãy nghỉ ngơi ở chỗ ta." Thành chủ lên tiếng.

"Ta đã mời họ đến Vu tộc của ta rồi." Hỏa Thần vừa ăn vừa nói.

Thành chủ nghe câu này, sắc mặt lập tức không tốt.

"Vu tộc các ngươi không phải trước nay không mời người ngoài sao?" "Phải, nhưng họ là bạn của ta." Hỏa Thần cười nhạt.

Hỏa Thần và Thành chủ đối đầu gay gắt, khí thế hai người bức người.

“Ba người họ là Nhân tộc của ta, ta sẽ không để các ngươi mang đi!” Thành chủ hôm nay đã quyết tâm giữ lại Chu Thánh ba người.

“Chúng tôi muốn đi đâu, là tự do của chúng tôi chứ?” Chu Thánh nhìn Thành chủ nói.

Thành chủ nghe vậy, dứt khoát không giả vờ nữa: “Hôm nay, các ngươi không đi được đâu.” “Còn ngươi Hỏa Thần, ngươi cút cho ta!” Thành chủ nói xong, đưa tay đẩy một cái, một luồng khí thế kinh khủng trực tiếp đẩy lùi Hỏa Thần.

Hỏa Thần còn chưa đứng vững, một cái đuôi khổng lồ trên không trung đã quật bay Hỏa Thần ra ngoài, quét ra khỏi thành trì.

Sau đó Thành chủ lập tức khởi động đại trận, chặn Hỏa Thần lại.

Chỉ cần Hỏa Thần không vào được, thì không làm gì được hắn.

Thực lực của Vu tộc dù mạnh cũng không dám dễ dàng phát động chiến tranh, một khi đánh nhau, Nhân tộc chặn được cuộc tấn công của Vu tộc, các chủng tộc khác tất nhiên sẽ ra tay với Vu tộc.

Hơn nữa, Hỏa Thần cũng không có lý do để cả Vu tộc ra tay cướp người.

Dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của Nhân tộc.

Hoả Thần nhìn thành trì, trực tiếp hiện ra bản thể, cười lạnh nói: "Tên ngu, ngay cả Hậu Khanh cũng không nhận ra, ngươi chủ động giam giữ người của Vu tộc ta, Vu tộc ta còn không có lý do đối phó với ngươi sao?" Hỏa Thần trực tiếp triệu tập toàn bộ Vu tộc, đến trợ trận, mà Thành chủ trực tiếp lật bàn, Chu Thánh và những người khác tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, khi Hỏa Thần bị đánh bay ra ngoài, ba người họ đã thử trốn khỏi phủ Thành chủ.

Nhưng phủ Thành chủ trực tiếp bị đóng lại, ba người họ cũng không thoát ra được. "Vẫn phải để ta ra tay." Hậu Khanh định biến hóa thành bản thể, trực tiếp phá vỡ cửa phủ Thành chủ. "Khoan đã, một khi ngươi biến hóa thành bản thể, sẽ bị Thành chủ đuổi đi, ngươi đi rồi chúng ta làm sao?" "Kéo dài thời gian, Hỏa Thần sẽ gọi Vu tộc đến." Chu Thánh trong lòng không hoảng hốt. "Ngươi tin tưởng hắn như vậy sao?" Hậu Khanh nhìn Chu Thánh. "Ta không phải tin hắn, ta chỉ tin ngươi." Chu Thánh nói. "Tin ta?" "Đúng, dù sao Hỏa Thần còn muốn ngươi trở về Vu tộc sinh con." Chu Thánh gật đầu.

Hậu Khanh: .....

Thành chủ giải quyết xong Hỏa Thần, thong thả đi đến sau lưng Chu Thánh và ba người. "Đừng nghe Hỏa Thần, hắn chỉ muốn lừa các ngươi đi thôi, khi các ngươi đến đây chắc cũng đã thấy, thế giới bên ngoài đối với Nhân tộc rất không thân thiện, chỉ có ở trong thành, mới có thể được an toàn và che chở." Thành chủ lên tiếng. "Vậy tại sao ngươi lại hạn chế tự do của chúng tôi?" Chu Thánh hỏi lại.

Thành chủ cười nhạt, nói: "Ta làm vậy cũng là vì tốt cho các ngươi, dù sao các ngươi rời đi, lỡ bị bắt thì sao?" "Đợi các ngươi hoàn toàn hiểu rõ thế giới này, muốn đi hay ở đều tùy ý." Thành chủ vẫn tiếp tục giả vờ. "Được, chúng tôi không ra khỏi thành, chúng tôi ra khỏi phủ Thành chủ là được rồi chứ?" Hậu Khanh lên tiếng. "Không được, đừng ép ta xé bỏ lớp mặt nạ thiện lương này." Thành chủ cười tủm tỉm nói.

Nói xong, hắn quay trở lại sảnh chính, đưa tay ra trực tiếp bắt Chu Thánh và ba người vào trong. "Được rồi, nói cho ta biết đi, làm thế nào để đến thế giới của các ngươi?" Thành chủ mỉm cười nói, nhưng sau lưng hắn lơ lửng đao kiếm.

Chương 734

"Chúng tôi không biết làm thế nào để trở về, chúng tôi đến đây để tìm người, chỉ có người đó mới có thể đưa chúng tôi trở về." Chu Thánh nghiêm túc nói.

Thành chủ nghe vậy, im lặng hồi lâu.

Người đó hắn đã từng gặp, đã từng đến thành trì này, tiếc là mình không đánh lại hắn, để hắn chạy mất.

Bây giờ lại đến ba người, nhưng dường như không có cách nào trở về. "Các ngươi thật sự không biết làm thế nào để trở về?" Thành chủ hai mắt nhìn chằm chằm ba người, ba người vẫn bình tĩnh gật đầu.

Nếu không phải đây là phủ Thành chủ, ba người họ đã sớm ra tay, đâu đến lượt Thành chủ hết lần này đến lần khác ép hỏi. "Tuy các ngươi không có cách nào trở về, nhưng rút lấy ký ức của các ngươi, lấy thân thể các ngươi làm vật dẫn, cũng có thể tìm thấy thế giới khác." Thành chủ nói xong, từ trên ghế đứng dậy.

Loan đao trong tay Hậu Khanh xuất hiện, lạnh lùng nói: "Chúng ta chấp nhận sự ép hỏi của ngươi, không phải vì chúng ta không đánh lại ngươi, mà là không muốn gây thêm nhiều phiền phức." "Nếu ngươi không biết sống chết, vậy thì đi chết đi!" Hậu Khanh ra tay trước, tốc độ cực nhanh.

Nhưng Thành chủ vung tay, vũ khí sau lưng hắn lập tức chặn Hậu Khanh lại, hơn mười thanh đao kiếm chĩa vào Hậu Khanh, chỉ cần hắn tâm niệm vừa động, những thanh đao kiếm này có thể lập tức xuyên thủng cơ thể Hậu Khanh. "Các ngươi so với người đó, kém xa rồi." Chu Thánh cầm đao kiếm ra tay giải vây cho Hậu Khanh, sau đó

quay tay phá cửa lớn, nhưng bên ngoài cửa đứng không ít tướng sĩ.

Thành chủ bước một bước, lập tức xuất hiện sau lưng Chu Thánh, một chưởng hạ xuống, Chu Thánh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. "Hít, trên người ngươi có tinh hoa và khí tức của thế giới đó, ngươi chính là vật dẫn đường." Thành chủ đầy kích động nói. hắn không ngờ trên người Chu Thánh có tinh hoa của thế giới khác, chỉ cần có được cậu, là có thể thông qua cậu để đến thế giới khác.

Cậu chính là chìa khóa của thế giới khác. "Bắt lấy hắn!" Thành chủ ra lệnh, trên bầu trời vô số luồng khí tức xuất hiện. "Ngươi to gan thật, dám ra tay với Vu tộc ta!" Một giọng nói kinh khủng xuất hiện, một người cao gần ba mét xuất hiện.

Hắn trông giống người, nhưng thân thể lại không phải. "Vu tộc, ta không ra tay với người Vu tộc của ngươi, ta đã đuổi hắn ra ngoài rồi." Thành chủ âm trầm nói. "Ta nói là hắn!" Người Vu tộc chỉ vào Hậu Khanh.

Hậu Khanh đã bị đao kiếm làm bị thương, khí tức yếu ớt, đương nhiên là hắn cố tình làm ra. "Hắn là Vu tộc?" Thành chủ sửng sốt, nhìn máu của hắn chảy ra, sắc mặt lập tức không bình tĩnh. "To gan thật, dám ở trong thành giết người của Vu tộc ta, ngươi coi Vu tộc ta không có ai sao?" Vu tộc gầm lên một tiếng, lửa giận mạnh mẽ nhuộm đỏ cả bầu trời.

Hậu Khanh đối với toàn bộ Vu tộc mà nói, vô cùng quan trọng.

Bởi vì hắn là người thừa kế duy nhất của một trong mười hai nhánh của Vu tộc, hắn chết rồi, Vu tộc sẽ thiếu đi một nhánh. "Chiến sĩ Vu tộc nghe lệnh, san bằng phủ Thành chủ!" Cùng với mệnh lệnh được ban ra, trên không trung ngày càng nhiều người khổng lồ xuất hiện.

Mà con thú khổng lồ kia vừa ngẩng đầu lên, lập tức bị Vu tộc bẻ

gãy cổ, máu tươi như mưa lớn rơi xuống. "Ta không biết hắn là người Vu tộc của ngươi, ngươi có thể đưa hắn đi." Thành chủ có chút hoảng sợ, Vu tộc một khi toàn lực ra tay, hắn không có cách nào chống cự. "Giết!" Vu tộc đáp lại Thành chủ, chỉ có giết chóc. "Vu tộc các ngươi, quá đáng rồi!" Thành chủ cắn răng, lập tức khởi động tín hiệu cầu cứu, một cột sáng lao thẳng lên trời.

Ngay sau đó, các Thành chủ từ các phương lập tức dẫn tướng sĩ đến, bao vây Vu tộc.

Vu tộc rất mạnh, nhưng dân số tương đối ít. "Vu tộc các ngươi, vượt giới hạn rồi." Một giọng nói vang dội vang lên từ trên trời. "Thành chủ Nhân tộc các ngươi, làm thương hại Vu tộc duy nhất của ta, lại nên xử trí thế nào?" Người thông minh nhất của Vu tộc, đi đàm phán với Nhân tộc.

Người đứng đầu Nhân tộc cũng từ trên không đáp xuống, liếc nhìn Chu Thánh và họ, rồi nhìn Hậu Khanh. "Nhân tộc ta nhất định sẽ toàn lực cứu chữa hắn, nếu hắn chết, Thành chủ sẽ bồi táng!" Người đứng đầu Nhân tộc nói xong, lấy ra các loại thiên tài địa bảo cho Hậu Khanh.

Mà tên Thành chủ kia, cũng bị người đứng đầu bẻ gãy tay chân. "Ô Mông, ngươi đối với người ngoài quá đáng rồi, ta đại diện cho Nhân tộc, bẻ gãy tay chân ngươi, tước đoạt thân phận Thành chủ của ngươi!" Người đứng đầu Nhân tộc lạnh lùng nói.

Hắn làm vậy là cho Chu Thánh và Người gác mộ xem.

Người đứng đầu Nhân tộc cũng đã nhìn ra Chu Thánh và họ không phải người của thế giới này, muốn họ ở lại Nhân tộc.

Mà cách làm của Thành chủ Ô Mông, khiến người ta khinh bỉ.

Hắn phải xử lý hắn, nếu không bên Vu tộc sẽ không để yên, người

từ thế giới khác đến cũng sẽ không có cảm giác thuộc về Nhân tộc.

Vu tộc thấy thái độ của Nhân tộc tương đối tốt, cũng không muốn gây thêm nhiều phiền phức, người đứng đầu Vu tộc đi đến bên cạnh Hậu Khanh, đỡ hắn dậy, kiểm tra vết thương. "Không sao, không ảnh hưởng đến khả năng sinh sản." Người đứng đầu Vu tộc kiểm tra không có chuyện gì, mới đỡ hắn đi ra ngoài. "Nhân tộc không có ai tốt cả, hai vị nếu tin tưởng Vu tộc ta, hãy đến Vu tộc ta làm khách." Người đứng đầu Vu tộc đi đến bên cạnh Chu Thánh và Người gác mộ nói.

Hậu Khanh không lên tiếng, quyết định của Chu Thánh hắn không thể can thiệp. "Bạn từ xa tới, Nhân tộc ta tuyệt không giống như các ngươi nghĩ, Ô Mông chỉ là một trường hợp cá biệt." Người đứng đầu Nhân tộc cố gắng níu kéo. "Các người muốn giữ chúng tôi lại, là vì cái gì?" Chu Thánh nhìn hắn hỏi. "Bởi vì, chúng ta đều là người." Người đứng đầu Nhân tộc thành khẩn nói. "Phải, đều là người." Chu Thánh hơi ngẩng đầu, đều là người nên mới có nhiều tâm tư. "Người Vu tộc phần lớn đều ghét nhân loại, các ngươi đến đó tuyệt đối sẽ không được đối xử tốt, ở Nhân tộc, ta có thể đảm bảo với ngươi, tuyệt đối sẽ không có ai làm phiền ngươi, cũng sẽ không có ai đi dò xét bí mật của ngươi." "Nếu ta nói mà không làm được, thì để cả Nhân tộc bị hủy diệt!" Người đứng đầu Nhân tộc nói xong, trên không trung vang lên một tiếng sấm, ngay sau đó mấy giọng nói truyền đến. "Nhân tộc đồng ý!" Những đại lão Nhân tộc chưa xuất hiện kia, đều là những người có tiếng nói trong Nhân tộc.

Họ có quyền chi phối sự phát triển của Nhân tộc, thay đổi Thành chủ và mọi thứ.

Chu Thánh thấy thái độ của Nhân tộc cứng rắn như vậy, lại quay đầu nhìn Hậu Khanh.

Hậu Khanh không nói gì, hắn là Vu tộc, phải trở về xem thử.

Mà Chu Thánh lại nhìn về phía Người gác mộ, Người gác mộ không nói gì, cô hoàn toàn nghe theo Chu Thánh.

Chu Thánh muốn ở lại, cô sẽ ở lại, Chu Thánh muốn đi, cô tự nhiên không thể ở lại. "Được, ta, Người gác lăng, sẽ ở lại Nhân tộc, để ta xem thử Nhân tộc ở đây, có đủ thẳng thắn không!" Chu Thánh chọn ở lại.

Bởi vì trên người có nhiệm vụ, cậu phải tìm được Hiên Viên Hoàng Đế.

Không thể không ở lại.

Người đứng đầu Vu tộc thấy vậy, thản nhiên nói: "Nếu Nhân tộc bắt nạt ngươi, ngươi có thể tùy thời đến nương tựa Vu tộc, cảm ơn ngươi đã mang dòng dõi Hậu Thổ đến cho Vu tộc." Vu tộc nói xong, mang Hậu Khanh đi nối dõi tông đường. "Thành này đổi tên thành Thủ Lăng Thành, Thành chủ là Người gác lăng!" Người đứng đầu Nhân tộc tuyên bố với toàn thành, và từ đại quân Nhân tộc điều đến một đội quân, khoảng một vạn người. "Một vạn đại quân này, nghe theo sự chỉ huy của ngươi." Người đứng đầu Nhân tộc nói xong, đưa lệnh bài khống chế một vạn đại quân cho Chu Thánh.

Mà phủ binh và tướng sĩ canh thành ban đầu đều bị mang đi xử lý.

Những người có quan hệ với Thành chủ bị xử phạt, những người không có quan hệ thì bị giải trừ chức vụ.

Hơn nữa, do Thành chủ ra tay làm Chu Thánh bị thương, bên Nhân tộc lại gửi đến các loại thiên tài địa bảo cho Chu Thánh hồi phục.

Đây chính là thái độ của Nhân tộc!

Nói thật, nếu không phải bị Ô Mông gây chuyện, có lẽ Chu Thánh còn cảm thấy Nhân tộc thật sự tốt.

Nhưng bây giờ cậu không thể không nghi ngờ, Nhân tộc tại sao lại tốt với mình như vậy?

Tuy cùng là người, nhưng mình đến từ Trái Đất, chứ không phải người bản địa.

Người đứng đầu Nhân tộc sắp xếp xong mọi việc, không nói gì, trực tiếp rời đi, cũng không phân phó Chu Thánh làm gì, cũng không nói cho cậu biết nên làm thế nào, cứ để Chu Thánh làm Thành chủ.

Chu Thánh trở về đại sảnh, đầu óc vẫn có chút chưa theo kịp. "Vừa cho quyền vừa cho tiền, Nhân tộc thật sự tốt như vậy sao?" Chu Thánh nhìn Người gác mộ. "Cứ chờ xem, chúng ta có một tòa thành làm nơi dừng chân cũng không tệ, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta." Người gác mộ lên tiếng.

Chu Thánh gật đầu, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Đợi tìm được Hiên Viên Hoàng Đế, phải đi thì vẫn phải đi.

Thế giới này đối với cậu có tốt đến đâu, đối với Chu Thánh mà nói vẫn không bằng quê hương.

Chương 735

Người của thế giới này có tốt đến đâu, đối với Chu Thánh mà nói cũng không thân thiết bằng quê hương. "Vậy thì thông báo ra ngoài, tìm kiếm Công Tôn Hiên Viên, cũng gọi là Hoàng Đế." Chu Thánh lên tiếng.

Người gác mộ gật đầu, đi xuống phân phó.

Cô từng là tọa kỵ của Công Tôn Hiên Viên, biết Công Tôn Hiên Viên trông như thế nào, cô miêu tả lại dáng vẻ của Công Tôn Hiên Viên, để người ta đi tìm.

Và còn đưa ra phần thưởng rất lớn.

Ai tìm được Công Tôn Hiên Viên, hoặc biết được tung tích của Công Tôn Hiên Viên, sau khi xác thực, có thể trực tiếp trở thành Thành chủ của Thủ Lăng Thành.

Dùng một tòa thành trì làm phần thưởng để tìm người, điều này sẽ khiến không ít người tranh nhau đi tìm.

Hơn nữa còn có chân dung.

Một tòa thành trì của nhân loại, ở thế giới này giá trị rất lớn.

Có một tòa thành, tương đương với có một tấm kim bài miễn tử, ở thế giới này có thể đi ngang.

Bởi vì không có chủng tộc nào dám chọc vào Nhân tộc.

Hơn nữa, để nâng cao hiệu suất, Người gác mộ còn nói, không chỉ là người, các chủng tộc khác cũng có thể đi tìm, tìm được cũng có thể làm Thành chủ.

Điều này đã kích thích rất lớn sự tích cực của các chủng tộc khác,

tin tức vừa phát ra không lâu, đã có không ít người đi tìm.

Chu Thánh bây giờ cũng không có việc gì làm, mình và Người gác mộ đi tìm Công Tôn Hiên Viên, không khác gì mò kim đáy bể, chi bằng dùng thành trì làm phần thưởng, để người khác đi giúp tìm.

Dù sao cũng là thành trì nhặt được, cho người khác cũng không tiếc.

Mặt trời trên bầu trời, lại tắt thêm một cái, còn ba cái tiếp tục sáng, mà nhiệt độ cũng trở lại khoảng bốn mươi độ.

Vẫn còn nóng nực.....

Tổ địa của Nhân tộc.

Nơi đây ba mặt giáp núi một mặt giáp biển, điều kiện vị trí rất tốt.

Đây là nơi phát nguyên của Nhân tộc, cũng là tổ địa của Nhân tộc.

Những người sống ở đây đều là người đứng đầu Nhân tộc, mỗi người họ đều có thể quyết định sự phát triển và thay đổi trong tương lai của Nhân tộc.

Mà ở đây toàn là nhà tranh vách đất, trông có vẻ khá đơn sơ.

Dưới gốc cây lớn đầu thôn, có bảy tám lão giả đang ngồi hóng mát. "Ô Cán, để ngươi đi xử lý chuyện này, ngươi sẽ không trách chúng ta chứ?" Một trong số các lão đầu nhìn người đứng đầu Nhân tộc vừa từ Thủ Lăng Thành trở về nói.

Ô Cán là người đứng đầu Nhân tộc, nhưng ở đây bối phận của ông ta khá nhỏ.

Mà tên Thành chủ Ô Mông, là hậu duệ trực hệ của ông ta. "Không đâu, hắn đối xử không tốt với người ngoài, không xứng làm Thành chủ." Ô Cán lắc đầu, sau đó đi đến dưới gốc cây, ngồi xuống đất. "Hai người ngoài kia, ngươi có nhìn ra được gì không?" Một lão giả

khác nhìn Ô Cán hỏi.

Ô Cán lắc đầu, nói: "Không nhìn ra được gì, nhưng tôi đã giao thành trì của Ô Mông cho họ rồi." "Ngươi làm rất tốt, nhưng tâm của họ không ở đây, một tòa thành không giữ được họ." Một lão đầu nói. "Vậy ý của Nhị gia là?" "Nghĩ cách đưa Người gác lăng đó đến đây, chúng ta nói chuyện với cậu ta." Nhị gia tiếp tục nói. "Còn người kia thì sao?" "Người kia, ha, đợi trời tối, cô ta sẽ đi." Lão nhân cười nói.

Mặt trời trên bầu trời, lần lượt biến mất.

Khi người ta rảnh rỗi, sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Chu Thánh nhìn mặt trời trên bầu trời lần lượt tắt, khi mặt trời cuối cùng tắt, màn đêm cũng theo đó ập đến.

Trời tối ở đây không giống như ở Trái Đất có một quá trình chuyển tiếp, trời tối ở đây là tối sầm lại ngay lập tức.

Chu Thánh thấy trời đã tối, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Đêm tối là lúc người ta nghỉ ngơi, ngay cả các chủng tộc của thế giới này cũng không ngoại lệ.

Chỉ cần trời tối, phần lớn sinh vật đều sẽ chọn nghỉ ngơi.

Chu Thánh trở về phòng, ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra thiên tài địa bảo mà người đứng đầu Nhân tộc đưa cho mình, hấp thụ năng lượng bên trong để tăng cường sức mạnh.

Cùng với khí tức chảy vào cơ thể, Chu Thánh cảm thấy trong cơ thể có một luồng sức mạnh cuồn cuộn, cậu có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của mình đã tăng lên không ít. "Đồ của thế giới này quả nhiên không tồi." Chu Thánh thầm vui mừng.

Mà trong một căn phòng khác, Người gác mộ vốn định đi ngủ, nhưng đột nhiên mở mắt.

Trong vô thức, cô dường như cảm ứng được điều gì đó, có người đang gọi mình.

Người gác mộ đứng dậy khỏi giường, định đi ra ngoài xem, nhưng đến cửa lại dừng bước.

Cô đang do dự, có nên đi thông báo cho Chu Thánh không.

Bởi vì cô có thể cảm nhận được, người gọi mình chính là người họ đang tìm. "Ngươi tự mình đến." Một giọng nói quen thuộc truyền vào tai Người gác mộ.

Người gác mộ nghe vậy, vẫn rất do dự, nhưng vẫn đi.

Dù sao người đó cũng là người họ đang tìm, cô phải đi xem thử.

Người gác mộ một mình rời đi, không nói cho Chu Thánh biết.

Mà Chu Thánh lúc này vẫn đang tu luyện, hoàn toàn không biết kiếm Hiên Viên đang rung động.

Kiếm Hiên Viên cảm ứng được chủ nhân của nó đã đến.

Chu Thánh đang tu luyện, hoàn toàn không nhận ra.

Mà Người gác mộ đi ra ngoài, trực tiếp đi ra khỏi thành, nhìn thấy một bóng người.

Người đó đứng dưới ánh trăng, tuy mặc áo đen, nhưng khí tức toát ra từ người ông ta vô cùng mạnh mẽ, và còn có khí tức đế vương toát ra.

Người gác mộ thấy ông ta, không nhịn được gọi: "Chủ nhân!" Công Tôn Hiên Viên là chủ nhân của Người gác mộ, ngay cả khi Người gác mộ đã biến thành người.

Công Tôn Hiên Viên nhìn Người gác mộ, vung tay trực tiếp mang Người gác mộ đi, không cho cô cơ hội nói chuyện.

Công Tôn Hiên Viên nhìn về phía thành trì, lẩm bẩm: "Ta sẽ không vào, vào rồi sẽ bị ngươi phát hiện, ta biết ngươi muốn trở về, nhưng chuyện của ta vẫn chưa kết thúc, không thể gặp ngươi." Nói xong, Công Tôn Hiên Viên vung tay, kiếm Hiên Viên trực tiếp bay lên không, xé toạc bầu trời đêm, bay vào tay Công Tôn Hiên Viên. "Bạn già, cùng ta tiếp tục chiến đấu thôi." Công Tôn Hiên Viên cười nói, mang theo vũ khí và Người gác mộ rời đi.

Trong phủ Thành chủ.

Chu Thánh cảm nhận được động tĩnh liền tỉnh lại, lại phát hiện kiếm Hiên Viên đã biến mất. "Ông đến thì đến đi, còn mang cả kiếm Hiên Viên đi nữa." Chu Thánh dở khóc dở cười, kiếm Hiên Viên rời đi, có nghĩa là Công Tôn Hiên Viên đã xuất hiện.

Chỉ là ông ta không gặp mình, cũng không vào thành, nếu không mình có thể cảm ứng được vị trí của ông ta để tìm ông ta. "Ông không muốn gặp tôi, tại sao?" Chu Thánh có chút không hiểu, định đi tìm Người gác mộ nói chuyện.

Công Tôn Hiên Viên đến, Người gác mộ chắc chắn có thể cảm ứng được.

Nhưng khi Chu Thánh đẩy cửa phòng Người gác mộ ra, lại phát hiện Người gác mộ đã rời đi.

Chu Thánh sững sờ tại chỗ, nhất thời có chút dở khóc dở cười. "Ha ha, còn mang cả người đi nữa." Chu Thánh cười khổ một tiếng, trở về phòng mình, chờ trời sáng.

Đêm dài đằng đẵng, Công Tôn Hiên Viên lấy kiếm, mang theo Người gác mộ rời đi, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngàn dặm xa. "Tại sao ngài không gặp Người gác lăng?" Người gác mộ lên tiếng hỏi. "Bởi vì bây giờ chưa phải lúc gặp mặt." Công Tôn Hiên Viên lên tiếng. "Tôi muốn trở về." Người gác mộ thái độ kiên quyết.

Tuy Công Tôn Hiên Viên là chủ nhân của cô, nhưng cô đã sớm trở thành bạn bè với Người gác lăng.

Cô không thể bỏ rơi bạn bè mà một mình rời đi. "Ta cần sự giúp đỡ của ngươi, Kỳ Lân, ngươi ở bên cạnh hắn về cơ bản không có việc gì, đến giúp ta đi, sau này hắn tìm được ta, ngươi lại theo hắn." Công Tôn Hiên Viên trịnh trọng nói.

Người gác mộ nghe vậy, nói: "Vậy tôi muốn để lại thư cho cậu ấy." "Không cần đâu, hắn biết ngươi đã đi rồi, nếu các ngươi thật sự là bạn bè, hắn sẽ hiểu cho ngươi." Công Tôn Hiên Viên nói xong, mang theo Người gác mộ trực tiếp rời đi.

Chương 736

Đêm, rất dài.

Chu Thánh một mình trải qua đêm đen, trời đột nhiên sáng.

Mặt trời trên bầu trời lần lượt xuất hiện, mặt đất cũng bắt đầu nóng lên.

Mà Chu Thánh lúc này đang ngồi trong đình nghỉ mát, không biết nên làm thế nào.

Công Tôn Hiên Viên đã đến, chứng tỏ ông ta luôn biết mình ở đâu, nếu ông ta đã quyết tâm không muốn gặp mình, mình cũng không tìm được ông ta.

Hơn nữa nhiệm vụ này là do Hắc Bạch nhị lão giao cho mình.

Chu Thánh không hiểu lắm tại sao Hắc Bạch nhị lão lại muốn mình đi tìm Công Tôn Hiên Viên.

Chu Thánh ngồi chưa được bao lâu, Ô Cán đến. "Thủ lĩnh Nhân tộc muốn gặp ngươi, ngươi có muốn đi không?

Ngươi không đi, ta bảo họ đến cũng được." Ô Cán thái độ thành khẩn.

Ông ta không uy hiếp hay ép buộc, mà là hỏi ý kiến. "Đi thôi." Chu Thánh bây giờ cũng không có việc gì làm, đi gặp thủ lĩnh Nhân tộc cũng được.

Từ chuyện hôm qua mà xem, họ sẽ không gây bất lợi cho mình. "Theo ta đi." Ô Cán nắm lấy vai Chu Thánh, trong nháy mắt đã xuất hiện ở vạn dặm xa.

Ông ta đưa Chu Thánh xuyên qua trùng trùng cấm chế, rất nhanh

đã đến nơi phát nguyên của Nhân tộc.

Ô Cán chỉ vào mấy lão nhân dưới gốc cây đầu thôn, nói: "Họ chính là những người chèo lái Nhân tộc." Chu Thánh có chút bất ngờ, cậu vốn nghĩ người đứng đầu Nhân tộc nên ở trong hoàng cung trên đỉnh núi, không ngờ lại ở trong nhà tranh vách đất bên bờ biển.

Cậu đi tới, cúi người hành lễ. "Người gác lăng Chu Thánh, ra mắt các vị tiền bối!" "Tùy tiện ngồi đi." Một trong số các lão nhân mỉm cười nói.

Chu Thánh thấy họ đều ngồi trên chiếu cỏ, cũng tìm một góc ngồi xuống. "Dám hỏi các vị tiền bối xưng hô thế nào?" Chu Thánh hỏi một câu. "Người bên trái ngươi đầu tiên là Đại gia, thứ hai là Nhị gia, thứ ba là Tam gia, đến ta là Cửu gia." Cửu gia lên tiếng.

Chu Thánh lần lượt hành lễ xong, mới nhìn họ. "Lâu rồi chưa gặp người của thế giới khác, Nhân tộc ở thế giới đó vẫn ổn chứ?" Đại gia lên tiếng hỏi. "Vẫn ổn, chỉ là không đoàn kết như ở đây, thế giới đó có rất nhiều quốc gia, giữa các quốc gia tồn tại một số mâu thuẫn, thỉnh thoảng sẽ gây ra chuyện không vui..." Chu Thánh kể cho họ nghe về mọi thứ ở thế giới của mình.

Một đám đại gia nghe xong, nói: "Vậy cũng tương tự, Thành chủ của thế giới chúng ta thỉnh thoảng cũng đánh nhau khai chiến, nhưng may mà có mấy lão già chúng ta trông chừng, đánh cũng không quá kịch liệt." "Số lượng Nhân tộc ở đây nhiều hơn một chút, khoảng một vạn tỷ." "Nhiều vậy!" Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, cũng không tính là nhiều.

Dù sao thế giới này, quá lớn!

Có cơ số dân số như vậy, rất bình thường. "Không nhiều đâu, Yêu tộc còn nhiều hơn, còn có các chủng tộc khác nhiều vô số kể, ngươi

có thời gian tìm hiểu thêm, sẽ có lợi cho ngươi." Nhị gia lên tiếng. "Vâng, tôi luôn có thời gian." Chu Thánh gật đầu.

Công Tôn Hiên Viên Hoàng Đế không gặp mình, mình bây giờ hoàn toàn rảnh rỗi. "Ha ha, thế này đi, đợi ngươi trở về, ta bảo Ô Cán giải thích cho ngươi về mọi thứ ở thế giới này." Đại gia cười nhẹ nói. "Vâng vâng." Chu Thánh gật đầu. "Đúng rồi, các vị tiền bối có biết Công Tôn Hiên Viên không?" Chu Thánh hỏi họ.

Công Tôn Hiên Viên là Hoàng Đế, nhân gian đế vương, ông ta đến thế giới này tuyệt đối sẽ tìm Nhân tộc.

Hơn nữa bằng tài năng của ông ta, Chu Thánh không tin mấy lão nhân này chưa từng gặp ông ta. "Biết." Nhị gia nhẹ giọng nói. "Ông ấy còn ở Nhân tộc không?" Chu Thánh lại hỏi. "Không còn nữa." Cửu gia cười nói.

Chu Thánh không hiểu, và Cửu gia kể cho cậu nghe về chuyện Công Tôn Hiên Viên đến đây lúc trước.

Công Tôn Hiên Viên đã đến thế giới này mấy trăm năm trước, và còn từng đến đây.

Họ thấy trên người Công Tôn Hiên Viên có một luồng đế vương chi khí, đã từng để ông ta quản lý Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc phát triển.

Nhưng ông ta quản lý không được mấy năm, thì bỗng nhiên biến mất.

Chế độ thành trì độc lập bây giờ, chính là do ông ta thực hiện.

Chế độ của Nhân tộc trước đây là chế độ khu vực, chín người họ chia lãnh địa Nhân tộc thành chín châu, mỗi người quản một châu.

Cho đến khi Công Tôn Hiên Viên đến, chín người đứng đầu Nhân tộc giao toàn bộ quyền phát triển Nhân tộc cho ông ta, Công Tôn Hiên

Viên mới đổi chín châu thành chế độ thành trì độc lập.

Người trong thôn này, mỗi người đều có quyền quản lý Nhân tộc.

Chín vị đại gia này là lứa đầu tiên, Ô Cán và họ là lứa thứ hai, hậu duệ của họ là lứa thứ ba. "Nhân tộc nhiều như vậy, quản lý nổi không?" Chu Thánh không nhịn được hỏi một câu. "Ha ha, có gì mà không quản được, chỉ cần họ không gây chuyện không phạm pháp, tùy tiện họ làm gì, thanh niên trong thôn ta sẽ không định kỳ đi tuần tra, dọn dẹp một đám sâu bọ." "Hơn nữa một khi có hơn vạn người thường thỉnh mệnh, chúng ta ở đây cũng nghe được." Nhị đại gia cười nhạt.

Tuy người đông, nhưng có thể quản được.

Chu Thánh gật đầu, chỉ cần người trong thôn này không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì Nhân tộc sẽ không loạn. "Công Tôn Hiên Viên hiện giờ ở đâu?" Chu Thánh tiếp tục hỏi, đây mới là vấn đề cậu quan tâm nhất.

Chín vị đại gia lắc đầu, nói: "Không biết, ông ta đột nhiên biến mất, đi đâu chúng ta cũng không tìm được." "Nói cũng lạ, ông ta rõ ràng là người, chỉ cần là người chúng ta đều có thể giám sát được, nhưng ông ta thì không, ông ta dường như không ở thế giới này vậy, tìm thế nào cũng không tìm được." Chu Thánh nghe xong lời của ông ta, im lặng một lúc.

Công Tôn Hiên Viên trốn đi, ngay cả Nhân tộc cũng không tìm được, năng lực này cũng quá mạnh mẽ. "Nhóc con, cho ngươi một cơ hội thế nào?" Nhị đại gia đột nhiên cười nhìn Chu Thánh. "Cơ hội gì?" Chu Thánh không khỏi hỏi. "Nhân tộc, để ngươi tạm quản một thời gian, mệnh lệnh của ngươi, cả Nhân tộc đều phải nghe theo, ngươi dẫn dắt Nhân tộc phát triển." Nhị đại gia lên tiếng.

Chu Thánh vừa nghe, vội vàng xua tay: "Thôi thôi, tôi không có

năng lực đó." "Chỉ là để ngươi tạm quản một thời gian, hơn nữa Ô Cán sẽ phụ tá ngươi, ngươi cứ yên tâm mà làm, làm không tốt thì..." "Giết tôi?" Nhị đại gia liếc nhìn Chu Thánh, bực bội nói: "Làm không tốt thì, chứng tỏ Nhân tộc có vấn đề." Chu Thánh: ..... "Các vị tại sao lại tin tưởng tôi như vậy?" Chu Thánh có chút kinh ngạc. "Bởi vì ngươi đến từ thế giới đó." Đại gia lên tiếng. "Cho nên..." "Cho nên người của thế giới đó tương đối yếu, không thể thông qua một số thứ để nâng cao năng lực của mình, họ sẽ nắm giữ một số vũ khí mạnh mẽ để vũ trang cho mình." Tam đại gia lên tiếng.

Câu nói này của ông ta khiến Chu Thánh không thể phản bác.

Quả thực, thể chất của người Trái Đất tương đối bình thường, không thể so sánh với thế giới này.

Nhưng khoa học kỹ thuật của Trái Đất phát triển, các loại vũ khí nóng đều có, hơn nữa đi lại còn có máy bay tàu hỏa gì đó, so với thế giới này tốt hơn... cũng không tốt hơn bao nhiêu, người của thế giới này đi lại đều là cưỡi yêu thú.

Nhưng nếu đưa khoa học kỹ thuật của Trái Đất đến đây, ở đây có lượng lớn tài nguyên có thể sử dụng, đến lúc đó cũng có thể làm lớn mạnh Nhân tộc. "Thế nào?

Sau khi làm thủ lĩnh Nhân tộc, chúng ta sẽ cho ngươi lượng lớn tài nguyên tu luyện, hơn nữa ngươi có thể để cả Nhân tộc giúp ngươi đi tìm Công Tôn Hiên Viên." Đại gia cười nói. "Phàm là chuyện có lợi đều có hại, ngài nói cho tôi biết làm thủ lĩnh Nhân tộc, tôi sẽ phải trả giá như thế nào." Chu Thánh nói thẳng.

Cậu không tin, Nhân tộc sẽ đối xử tốt với mình như vậy, điều kiện ưu việt như vậy. "Nếu nói là trả giá, thì chính là ngươi phải tập hợp lại Nhân tộc đã bị Công Tôn Hiên Viên làm rối loạn, và trở thành cường tộc số một thế giới này!" Thất đại gia lên tiếng. "Bây giờ

không phải là cường tộc số một sao?" "Có chủng tộc mạnh hơn Nhân tộc, Nhân tộc trông có vẻ rất mạnh, nhưng nội tình không đủ." Tam đại gia nói.

Ngay sau đó, ông bắt đầu giải thích cho Chu Thánh về các chủng tộc mạnh mẽ của thế giới này.

Thế giới này các chủng tộc san sát, Nhân tộc là cường tộc, nhưng nội tình không theo kịp.

Nền tảng sức mạnh của Nhân tộc ban đầu chủ yếu là do đông người, và sức mạnh quần chúng mạnh mẽ.

Chương 737

Các chủng tộc khác không dám chọc vào Nhân tộc là vì, thế hệ già của Nhân tộc có thể không đánh lại các ngươi, nhưng thế hệ trẻ tuyệt đối có thể đánh lại.

Hơn nữa một khi khai chiến với Nhân tộc, Nhân tộc sẽ sử dụng phương pháp tuyệt tử tuyệt tôn.

Chính là Nhân tộc phái ra một đội quân trẻ đi giết hết hậu duệ của chủng tộc các ngươi.

Chủng tộc càng mạnh, sinh ra hậu duệ càng khó, đây là định luật bất biến từ xưa đến nay.

Chu Thánh nhìn họ, dường như đang xác định họ có nói dối không. "Thế nào?

Nghĩ xong chưa?" Đại gia lên tiếng hỏi. "Dù sao cũng rảnh rỗi, không bằng tìm việc gì đó làm." Nhị đại gia tiếp lời. "Tôi lãnh đạo Nhân tộc có thể, nhưng mệnh lệnh của tôi, tất cả mọi người đều phải tuân theo, tôi đề xuất cải cách, không được có ai phản đối." Chu Thánh lên tiếng. "Không vấn đề." Một đám đại gia gật đầu. "Ô Cán, truyền lệnh xuống, sau này Người gác lăng chính là thủ lĩnh mới của Nhân tộc ta, tất cả mọi người đều phải tuân theo ý chí của cậu ấy." "Nếu có ai vi phạm, trục xuất khỏi Nhân tộc!" Đại gia nói với Ô Cán. "Vâng!" Ô Cán đáp một tiếng.

Chín vị trưởng lão ghép ngọc phù nắm quyền lại với nhau, đưa cho Chu Thánh.

Giao toàn bộ quyền lực cho Chu Thánh. "Yên tâm mà làm đi, có chúng ta làm hậu thuẫn cho ngươi." Đại gia vẫy tay nói.

Chu Thánh gật đầu, dù sao rảnh cũng là rảnh, cậu sẽ áp dụng toàn bộ chế độ trên Trái Đất vào đây, còn có khoa học kỹ thuật và kiến trúc của Trái Đất nữa.

Mà quan trọng nhất, chính là chế độ.

Chế độ hiện tại của Nhân tộc là chế độ thành trì độc lập, Chu Thánh định sẽ hợp nhất họ lại, quy về trung ương.

Như vậy Nhân tộc mới có sức ngưng tụ.

Nhưng vấn đề là, Nhân tộc quá đông, thành trì đã có mấy chục vạn, hợp nhất lại rất phiền phức.

Không phải là phiền phức, mà là áp lực của trung ương quá lớn, thành trì quá nhiều. "Nhưng cũng không phải là không được." Chu Thánh lẩm bẩm một câu, Cửu lão cho mình quyền lực, có thể sắp xếp toàn bộ người trong thôn nhậm chức, để họ trở thành cấp dưới của mình, hỗ trợ quản lý Nhân tộc.

Trong thôn trang.

Sau khi thấy Chu Thánh rời đi, Cửu lão mới bắt đầu bàn bạc với nhau.

“Hiện giờ Nhân tộc không thể hợp nhất từ bên trong, chỉ đành để nó làm thôi.” “Đúng vậy, năm đó tên Hiên Viên kia chia rẽ Nhân tộc, bây giờ muốn tụ long lại là quá khó.” “Cũng nên cứng rắn hơn một chút rồi, chia rẽ đã lâu, rất nhiều người không còn nghe lời nữa.” “Đã đến lúc hợp nhất Nhân tộc, cả thế giới này phải chọn ra một chủng tộc mạnh nhất để quản lý mọi thứ.” Cửu lão cũng là những người có dã tâm, họ muốn để Nhân tộc quản lý thế giới này.

Năm xưa họ đã định để Công Tôn Hiên Viên làm việc này, tiếc là cách làm của Công Tôn Hiên Viên không khiến họ hài lòng.

Sau khi chia rẽ, các thành trì độc lập, khiến họ rất khó hành sự.

Bây giờ Chu Thánh đã đến, họ định để Chu Thánh nắm quyền, tập hợp lại Nhân tộc lần nữa.

Đây cũng là lý do họ để Chu Thánh làm thủ lĩnh Nhân tộc.

Sau khi rời đi, Chu Thánh nhận được một tấm bản đồ phân bố của Nhân tộc từ Ô Cán.

Nhân tộc phân bố rất rộng, thành Thủ Lăng mà hắn đang ở thuộc khu vực rìa.

Chu Thánh chọn một thành trì ở trung tâm làm trung ương của Nhân tộc và trực tiếp thực thi cải cách.

Hắn chia mấy chục vạn thành trì thành một trăm tỉnh, mỗi tỉnh đều có một tỉnh lỵ, trung ương quản lý tỉnh, tỉnh quản lý các thành trì địa phương.

Hơn nữa, trung ương nắm giữ mọi quyền lực.

Tại trung ương, Chu Thánh tham khảo chế độ của An Lạc hiện tại, thiết lập các bộ.

Hắn cũng biết rõ phải có vũ lực, vũ lực có thể trấn áp mọi sự phản kháng.

Hắn nói với Ô Cán, dành ra ba thành trì chuyên dùng để nuôi quân, gọi là quân Nhân tộc, cũng xưng là quân trung ương.

Quân trung ương từ các thành trì điều động mỗi nơi một vạn người, sẽ có được mấy chục triệu quân.

Sau đó, quân của mỗi tỉnh không được vượt quá một trăm vạn, binh lực của mỗi thành trì không được vượt quá mười vạn.

Hắn đã xây dựng xong chế độ, việc còn lại là Ô Cán dẫn người đi thực thi.

Sau khi chọn được thành trì trung ương, nó cũng được tiến hành

mở rộng.

Cải cách nhanh chóng bắt đầu, được quảng bá đến tất cả các thành trì.

Đại đa số thành trì đã quen độc lập, không muốn bị hợp nhất, vì vậy không ít thành chủ rất bất mãn, đã đến thôn trang để phản kháng.

Thế nhưng trong số những người đến thôn trang phản kháng, một bộ phận thành chủ sau khi trở về lại kiên quyết ủng hộ cải cách của thủ lĩnh Nhân tộc, còn một bộ phận thành chủ thì không bao giờ trở về nữa, được thay thế bởi những thành chủ nghe lời hơn để ủng hộ cải cách.

Khu vực trung ương chỉ mất ba thái nguyệt đã được mở rộng xong, Chu Thánh ngay hôm đó liền đến khu trung ương, và nơi này được Chu Thánh đặt tên là Thiên Phủ.

Ba thành trì xung quanh thành Thiên Phủ đều là nơi nuôi quân.

Mọi quyền lực tài chính đều nằm trong tay trung ương, do trung ương điều động.

Tiếp theo, chỉ cần chờ chế độ mà hắn thiết lập thành hình.

Vì có Cửu lão chống lưng, đại đa số thành chủ dù trong lòng bất mãn cũng không thể không giao ra quyền lực, tài chính và binh lính.

Nhân tộc có những thành trì rất mạnh, sở hữu trăm vạn quân, có những thành trì rất giàu có, cũng có những thành trì rất nghèo, ví dụ như thành Thủ Lăng.

Cuộc cải cách này của Chu Thánh chẳng khác nào kéo tất cả bọn họ về cùng một vạch xuất phát.

Về phía thôn trang của Nhân tộc, những thành chủ đến tố cáo phản kháng đều bị Cửu lão trấn áp.

Cửu lão đã nói chuyện với họ một cách sâu sắc, rằng đây là vì sự phát triển và tương lai của Nhân tộc.

Ai nghe lọt tai thì được thả về, ai không nghe thì bị giam lại một thời gian, đồng thời tước đoạt thân phận thành chủ.

"Bọn họ độc lập quá lâu rồi, đều không muốn nghe lời nữa." "Nhưng chế độ mà Người gác lăng ban bố quả thực không tồi, như vậy Nhân tộc sẽ có đại quân của riêng mình, có thể hợp nhất thành một đội quân lớn." "Đúng vậy, tiếc là binh lực vẫn chưa đủ, mới có mấy chục triệu." "Đừng quên tỉnh lỵ và các thành trì đều có binh lính, Thiên Phủ nắm đại quyền, tự nhiên có thể dễ dàng điều động tất cả phủ binh địa phương." "Hơn nữa, điều tuyệt vời nhất là, phủ binh không được vượt quá mười vạn, quân tỉnh lỵ không được vượt quá một trăm vạn, nói rõ cho ngươi biết có thể có bao nhiêu quân, đến lúc đó hắn có thể trưng điều bấy nhiêu binh sĩ." "Đúng vậy, hơn nữa hắn còn quản lý mọi quyền lực tài chính, ngươi tự ý nuôi nhiều quân, hắn không cấp cho ngươi tài nguyên, ngươi cũng không nuôi được bao nhiêu." Cửu lão ngồi dưới gốc cây bàn luận với nhau, rất hài lòng với cách làm của Chu Thánh.

Chu Thánh không chỉ định ra chế độ, mà còn lập ra từng điều quy củ.

Những quy củ này đều là để hợp nhất Nhân tộc, dù có người không muốn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Bởi vì sau khi hợp nhất, tỉnh lỵ sẽ phụ trách điều tra tình hình của tất cả các thành trì, một khi che giấu sẽ bị thanh toán.

Lần cải cách này được Cửu lão ủng hộ, trừ khi ngươi rời khỏi Nhân tộc, nếu không chỉ có thể tuân theo.

Mà rời khỏi Nhân tộc, ngươi muốn rời đi, nhưng người dân trong thành của ngươi lại không muốn.

Hơn nữa thế giới này đâu đâu cũng là nguy hiểm, một khi Cửu lão tung tin hắn đã rời khỏi Nhân tộc, hắn sẽ không sống sót qua ngày mặt trời thứ hai tắt.

Người bị Nhân tộc ruồng bỏ sẽ trở thành thức ăn cho các chủng tộc khác.

Khi tất cả mặt trời trên bầu trời lặn xuống, Chu Thánh nhìn thành quả và cảm thấy vô cùng hài lòng.

Nhân tộc tuy có dân số cơ bản rất lớn, nhưng hiệu suất hành động vẫn rất cao.

Bây giờ quy mô đã được thiết lập, tiếp theo chính là ổn định.

Hơn nữa tài nguyên của thế giới này vô số, chế tạo máy bay, đại pháo không phải là chuyện gì khó khăn, thậm chí vũ khí chế tạo từ tài nguyên ở đây còn mạnh hơn nhiều.

Chu Thánh ngồi xếp bằng trong phòng mình, trong lòng cảm khái vô hạn.

Mình đến đây để tìm Công Tôn Hiên Viên, không ngờ lại trở thành thủ lĩnh Nhân tộc.

Chuyện này nghe có vẻ khó tin, nhưng lại là sự thật.

"Nhưng thủ lĩnh Nhân tộc có tốt đến đâu cũng không bằng về nhà." Chu Thánh lấy ra tấm ảnh của con mình, mỉm cười.

"Không thể ở lại thế giới này lâu, đợi ngày mai sẽ ban bố quy củ mới, tìm kiếm Công Tôn Hiên Viên." "Công Tôn Hiên Viên, ta để cả Nhân tộc tìm ngươi, lẽ nào còn không tìm được?" Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn không quan tâm Công Tôn Hiên Viên có chuyện gì, cũng không biết ông ta muốn làm gì, Chu Thánh chỉ muốn tìm được ông ta,

sau đó về nhà! … Bộ lạc Vu tộc.

Hậu Khanh được đưa đến một vị trí lưng chừng núi, nơi đây tụ tập đủ loại người Vu tộc.

Hậu Khanh đến dưới hình dạng con người, khiến không ít người Vu tộc cảm thấy ngạc nhiên, nhưng khi hắn hiện ra bản thể, những người Vu tộc khác mới hoan hô.

“Mười hai chi của Vu tộc ta, cuối cùng đã đủ rồi!” “Nhánh Hậu Thổ, cuối cùng cũng có người thừa kế!” “Tên thuộc nhánh Hậu Thổ kia, mau sinh thêm mấy đứa con đi, đừng có chết đấy.” “Ta đề nghị mười một chi chúng ta, mỗi chi chọn một người tặng cho nhánh Hậu Thổ.” “Không được, mỗi chi một người sao đủ?

Chương 738

Ít nhất cũng phải mỗi chi một trăm người!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Những người Vu tộc khác vô cùng kích động, lời nói của họ khiến Hậu Khanh một phen sợ hãi.

Mình không muốn đâu.

"Cái đó, chúng ta đừng vội được không." Hậu Khanh gượng cười nói.

"Vội gì?

Lẽ nào các ngươi quên rồi sao?

Hai bên kết hợp, ai có thực lực huyết mạch mạnh hơn, đứa con sinh ra sẽ kế thừa huyết mạch của người đó." Một tộc trưởng Vu tộc khác lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, đám người Vu tộc nhìn Hậu Khanh nhỏ yếu, có chút cạn lời.

Còn Hậu Khanh thì á khẩu, không ngờ thực lực yếu lại cứu mình một mạng.

"Vậy đi, đưa nó lên đỉnh núi tu luyện, đợi nó đạt đến cấp bậc tộc trưởng rồi hãy để nó sinh sôi nảy nở." "Đồng ý!" Mười một chi tộc trưởng đều đồng ý, Hậu Khanh còn chưa kịp nói gì đã bị đưa lên đỉnh núi tu luyện.

Hậu Khanh: ...

"Nương nương, đây là mục đích người để con đến thế giới này sao?" Hậu Khanh muốn khóc, bị lừa rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã mấy nhật nguyệt.

Sao dời vật đổi, Chu Thánh đã ở thế giới này được mười ngày.

Mười ngày ở thế giới này tương đương một trăm ngày ở Trái Đất.

Dưới sự cải cách, lực ngưng tụ của Nhân tộc đã có, được hợp nhất thành một khối sắt lớn.

Ngoại trừ áp lực ở Thiên Phủ rất lớn, cần rất nhiều người thay nhau làm việc mới có thể vận hành được, mọi thứ khác đều diễn ra vô cùng thuận lợi.

Chế độ phân tỉnh được thực thi, giúp Thiên Phủ tích lũy được lượng lớn tài lực và binh lực, Thiên Phủ đã trở thành cơ quan trung ương, có quyền quyết định đối với toàn bộ Nhân tộc.

Mà ở Thiên Phủ, ngoài Chu Thánh ra, những người khác đều là người từ trong thôn trang đi ra.

Họ thà làm việc quần quật cũng không tuyển người khác vào, để đảm bảo quyền lực nằm trong tay mình.

Chu Thánh tự nhiên cũng hiểu, trung ương tập quyền, ảnh hưởng của thôn trang đối với toàn bộ Nhân tộc sẽ nhỏ đi rất nhiều, nếu không nắm quyền lực trong tay, họ sẽ hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với Nhân tộc.

Chu Thánh cũng không có tâm tư chơi trò quyền lực với họ, hắn bây giờ chỉ muốn tìm người.

Vì vậy sau cải cách, hắn chủ động buông quyền, không thèm nhúng tay vào những chuyện khác, chỉ chuyên tâm tìm Công Tôn Hiên Viên.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp dã tâm của Nhân tộc.

Hắn vừa mới định ra mọi sách lược xong, đã bị Ô Cán đưa đến thôn trang.

“Chúng ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, trong thời gian ngắn đã ngưng tụ Nhân tộc thành một khối sắt.” “Cứ phát triển theo phương thức hiện tại, ngày Nhân tộc đại hưng sắp đến rồi.” “Chỉ là đây mới là bước đầu tiên, bước thứ hai vẫn cần Người gác lăng ngươi thực hiện.” Trong lúc nói chuyện, họ đều nhìn về phía Chu Thánh.

“Các ngươi còn muốn làm gì?” Chu Thánh hỏi.

“Phát động chiến tranh!” Đại gia trầm giọng nói.

“Cái gì?” “Thế giới này, khắp nơi đều là kẻ địch, trước đây các chủng tộc khác xem Nhân tộc như thức ăn, Nhân tộc đã nhẫn nhịn bao nhiêu năm nay, đã đến lúc báo thù rồi.” “Người gác lăng, ngươi tưởng thế giới này rất bình yên sao?

Ngươi chưa ra ngoài xem thôi, các chủng tộc đều đang chiến đấu với nhau, chỉ là hiện giờ Nhân tộc lớn mạnh, nên không ai dám đến gây sự.” “Chúng ta muốn ngươi hợp nhất Nhân tộc, chính là để chuẩn bị cho việc phát động chiến tranh.” Cửu gia lần lượt nói.

Họ giao toàn bộ quân quyền cho Chu Thánh, để Chu Thánh phát động chiến tranh, bất kể hắn làm thế nào, tất cả mọi người sẽ không can thiệp vào quyết định của hắn.

Điều này khiến Chu Thánh có chút do dự, chủ động gây chiến, trong ấn tượng của Chu Thánh luôn là một lựa chọn không tốt.

Nhưng những gì họ nói cũng không sai, thế giới này đâu đâu cũng là nguy cơ, không giống như Trái Đất, nơi con người đứng trên vạn vật.

Thế giới này không phải ngươi ăn ta thì là ta ăn ngươi, khắp nơi đều là nguy hiểm.

“Đợi đến khi chiến tranh kết thúc, Công Tôn Hiên Viên tự nhiên sẽ

xuất hiện trước mặt ngươi, đến lúc đó ngươi muốn đi thì đi.” Đại gia lên tiếng.

“Vậy là các ngươi muốn lợi dụng ta?” “Không thể nói là lợi dụng, chỉ là đôi bên cùng có lợi, hơn nữa chúng ta sẽ cung cấp cho ngươi mọi thứ ngươi muốn.” Nhị gia lên tiếng.

Chu Thánh có chút do dự, hắn biết Nhân tộc đang lợi dụng mình, nhưng đồng thời hắn cũng có thể nắm đại quyền rồi tự lập làm vua.

Nhưng hắn không muốn ở lại thế giới này lâu, dù sao cuối cùng mình cũng sẽ đi.

Lúc đi giúp Nhân tộc hiện tại một tay cũng không phải là không được.

“Ngươi không cần vội trả lời, ngươi có thể từ từ suy nghĩ.” Lời nói tương tự, họ đã từng nói với Công Tôn Hiên Viên.

Họ để Công Tôn Hiên Viên cải tạo Nhân tộc, khiến Nhân tộc trở nên mạnh mẽ, và sau khi các thành chủ Nhân tộc độc lập, quả thực đã trở nên rất mạnh, còn tích lũy không ít tài nguyên.

Vốn dĩ họ muốn Công Tôn Hiên Viên dẫn binh tác chiến, nhưng Công Tôn Hiên Viên đã từ chối, và từ ngày đó đã rời đi.

Chuyện chinh chiến các tộc, cuối cùng cũng đành bỏ dở.

Không phải Nhân tộc không có tướng quân có thể dẫn binh tác chiến, mà là họ vẫn muốn tranh thủ thêm một chút.

Cuối cùng cũng không khai chiến, chuyện này cũng đành bỏ dở.

Cho đến bây giờ Chu Thánh xuất hiện, họ lại muốn tiếp tục khai chiến.

“Được thôi, vậy ta sẽ dẫn binh tác chiến.” Chu Thánh đồng ý.

“Nhưng nói trước, đánh thua không được trách ta.” “Sẽ không, về

mặt quân sự ngươi hoàn toàn có quyền quyết định, những người khác đến lúc đó có thể cho ngươi ý kiến, nghe hay không tùy ngươi, sẽ không có ai chi phối quyết định của ngươi." Tam gia nghiêm nghị nói.

"Được." Chu Thánh đồng ý.

Tuy hắn chưa từng cầm quân đánh trận, nhưng đã đọc qua Tôn Tử Binh Pháp.

Chỉ cần vận dụng chiến thuật hợp lý, đánh các chủng tộc khác còn không phải như chơi sao.

Sau khi nói chuyện một lúc ở đây, Chu Thánh liền để Ô Cán đưa mình đi.

Đã muốn đánh trận, thì trang bị và hậu cần nhất định phải chuẩn bị tốt, còn có binh sĩ.

Hiện tại Thiên Phủ có gần năm mươi triệu binh lực, đều là binh sĩ từ các thành lớn điều đến, Chu Thánh hợp nhất bọn họ lại, trở thành đại quân của Nhân tộc.

Năm mươi triệu là một con số rất khủng khiếp, nhưng đối với thế giới này cũng không là gì.

"Đã muốn đánh, thì đánh lớn luôn.

Truyền lệnh của ta, từ toàn tỉnh, mỗi nơi điều động năm mươi vạn binh sĩ, đồng thời thuế của toàn tỉnh tăng thêm hai thành, tập hợp trong thời gian nhanh nhất." "Còn nữa, binh sĩ nhất định phải huấn luyện tốt, ra chiến trường phải đánh ra được sự tàn khốc, dù có chết cũng phải xông lên cho ta!" Chu Thánh hạ một loạt mệnh lệnh, mệnh lệnh nhanh chóng được thực thi.

Còn phương án tác chiến, là do Chu Thánh định ra.

Hắn nhìn bản đồ thế giới này, lãnh địa của Nhân tộc ở cực nam,

giáp với Nhân tộc có Vu tộc, một phần Yêu tộc và một số chủng tộc khác.

Số lượng Yêu tộc ở thế giới này còn nhiều hơn Nhân tộc, Yêu tộc chỉ là một tên gọi chung, bên dưới còn có Trư yêu, Thụ yêu các loại yêu tộc.

Chu Thánh đánh dấu một số nơi trên bản đồ, rồi nói: "Trước tiên diệt các chủng tộc khác giáp với Nhân tộc, Yêu tộc và Vu tộc tạm thời đừng động đến." "Thực ra Yêu tộc cũng không phải là một khối sắt, nội bộ bọn họ mâu thuẫn rất nghiêm trọng." Ô Cán giải thích.

"Nội bộ bọn họ có đánh nhau thế nào cũng là chuyện nội bộ, một khi gặp phải chủng tộc khác xâm lược, bọn họ sẽ lập tức đoàn kết lại, hiểu không?" "Vâng vâng." Ô Cán gật đầu.

Còn về Vu tộc lớn nhất ở phía bắc, hoàn toàn không có ý định đánh.

Thực lực cá nhân của Vu tộc rất mạnh, dùng một trăm triệu binh sĩ đi công đánh bọn họ, chẳng khác nào mang cơm đến cho họ ăn.

Hơn nữa có Hậu Khanh ở đó, Chu Thánh không muốn gây mâu thuẫn với Vu tộc.

"Có thể kết giao với Vu tộc, để họ giúp chống lại tộc Băng Tuyết Hùng ở phía bắc." Chu Thánh vẽ một đường thẳng.

"Nhưng ý của Đại gia họ là để Nhân tộc xưng bá cả thế giới." "Nhân tộc xưng bá chứ không phải hủy diệt thế giới này, một khi các chủng tộc khác liên thủ, ngươi đánh thế nào?" "Đánh trận là phải lôi kéo một phe đánh một phe, lôi kéo đồng minh đánh đối thủ, đợi đánh bại đối thủ rồi Nhân tộc lại lớn mạnh hơn, sau này Nhân tộc đứng đầu, đồng minh đứng thứ hai, lại không thể uy hiếp được Nhân tộc." Chu Thánh giải thích.

Ô Cán nghe vậy gật gật đầu, hắn không rành quân sự, cũng không dám đưa thêm ý kiến.

Sau khi Chu Thánh định ra mọi thứ, hắn đứng dậy đi đến Vu tộc.

Nên đi thăm Hậu Khanh rồi.

Trên mười hai ngọn núi cao, là nơi toàn bộ Vu tộc tọa lạc.

Dân số Vu tộc ít, nhưng mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ.

Mười hai chi Vu tộc, mỗi chi đều có năng lực đặc thù, hơn nữa Vu tộc thiện chiến, khiến không ai dám đến lãnh địa của họ.

Chu Thánh có thể đến, là vì quen biết Hậu Khanh, kết duyên với Vu tộc.

Sau khi hắn đến, Hỏa Thần đích thân xuống đưa hắn đi gặp Hậu Khanh.

Hậu Khanh một mình hưởng dụng một ngọn núi cao, toàn bộ tài nguyên trên ngọn núi đều là của hắn, hắn có thể tùy ý hưởng dụng.

Núi ở đây rất lớn, nhìn không thấy bến bờ, tương đương với nửa Trái Đất.

Chương 739

Đến trung tâm đỉnh núi, Chu Thánh mới nhìn thấy Hậu Khanh.

Hậu Khanh thấy Chu Thánh đến, kích động đi ra, nói: "Ngươi cuối cùng cũng đến rồi." Chu Thánh nhìn bộ dạng của hắn, có chút nghi ngờ mình có phải đã tìm nhầm người không.

Trong ấn tượng của hắn, Hậu Khanh là người có tính cách lạnh lùng, tàn nhẫn, kiêu ngạo, sao người trước mắt này lại kích động như vậy.

"Sao vậy?" Chu Thánh hỏi một câu.

"Ta bị Hậu Thổ nương nương lừa rồi." Hậu Khanh kể cho Chu Thánh nghe về sự khó khăn của mình, mỗi chi Vu tộc đều tìm cho hắn một trăm người vợ.

Mấu chốt là hắn còn phải đánh thắng đối phương mới được, nếu không thắng thì hắn ngay cả nói chuyện yêu đương cũng không thể.

Hắn không muốn ở đây sinh sôi nảy nở cùng những người Vu tộc khác.

Sau khi Chu Thánh an ủi hắn vài câu, mới nói đến chuyện chính.

Hắn nói với Hậu Khanh và Hỏa Thần, Nhân tộc muốn khai chiến, muốn lôi kéo Vu tộc làm đồng minh.

Đối với người hiếu chiến như Hậu Khanh, đương nhiên ủng hộ, nhưng sự ủng hộ của hắn không có tác dụng, còn phải được sự đồng ý của tộc trưởng mười một chi Vu tộc khác.

Sau khi Chu Thánh nói với họ, Hỏa Thần đi tìm tộc trưởng mười một chi khác để bàn về việc này, mười một chi tộc trưởng đều đến bên cạnh Hậu Khanh.

“Vu tộc ta, không giúp Nhân tộc.” Tộc trưởng nhánh Hỏa Thần quả quyết từ chối.

“Tại sao?” Hậu Khanh hỏi.

“Thế giới này, ngoài tộc Hồ Yêu ra, thì Nhân tộc là bỉ ổi nhất, hơn nữa ngươi nghĩ xem, nếu Nhân tộc khai chiến san bằng thế giới này, thì Vu tộc ta phải làm sao?

Có phải là nhận Nhân tộc làm lão đại không?” “Dã tâm của Nhân tộc rất lớn, họ tuyệt đối không để ai đứng trên đầu mình, cũng sẽ không ngang hàng với các chủng tộc khác.” Người Vu tộc tuy thiện chiến hiếu chiến, nhưng không phải không có đầu óc.

Họ biết kết quả của việc Nhân tộc khai chiến, hoặc là quét ngang thế giới trở thành số một, hoặc là bị đánh cho từ đó trở thành một tộc yếu.

Một khi trở thành số một, các chủng tộc khác đều phải cúi đầu xưng thần với Nhân tộc, dù là đồng minh cũng phải như vậy.

Hậu Khanh nghe lời của Vu tộc nói xong dần dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Chu Thánh, nói: “Với tư cách là người Vu tộc, ta không thể giúp ngươi, nhưng với tư cách là bạn bè, lúc ngươi khai chiến ta có thể cùng ngươi tác chiến.” Chu Thánh gật đầu, cười nói: “Thực ra ta cũng biết mục đích của Nhân tộc, nhưng ta rảnh rỗi không có việc gì làm, nên nếu đã Nhân tộc muốn chiến, vậy ta sẽ dẫn binh tác chiến.” “Ngươi không tìm Công Tôn Hiên Viên?

Ngươi không muốn về nữa sao?” Hậu Khanh liên tục hỏi.

Hắn thì muốn về rồi.

“Không tìm được, bên Nhân tộc cũng không tìm được.” Chu Thánh lắc đầu.

“Người gác lăng, ta nói một câu, tuy có thể sẽ khiến ngươi cảm

thấy ta đang ly gián quan hệ giữa ngươi và Nhân tộc, nhưng ta không có ý gì khác." "Công Tôn Hiên Viên đó chúng ta đã gặp, là một người rất mạnh, nhưng hắn là người, chỉ cần là người, đều không thoát khỏi sự giám sát của mấy vị kia của Nhân tộc." "Nếu họ muốn giúp ngươi tìm, chỉ cần một tiếng hiệu lệnh, tất cả các chủng tộc trên thế giới này đều sẽ giúp, dù sao địa vị của Nhân tộc cũng ở đó, nhưng họ không làm." "Ngươi về có thể dùng quyền lực trong tay phát ra hiệu lệnh triệu tập, ngươi sẽ biết." Một người Vu tộc nói.

Chu Thánh nghe vậy gật gật đầu, "Ta biết rồi, đợi về ta sẽ thử." "Ngoài ra, một khi Nhân tộc khai chiến, thế giới này sẽ trở nên hỗn loạn hơn, ngươi phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động, năm xưa Công Tôn Hiên Viên tại sao không dẫn Nhân tộc khai chiến, ngươi hãy nghĩ kỹ tại sao." "Mỗi người Vu tộc chúng ta đều yêu thích chiến đấu, nhưng Vu tộc ta từ trước đến nay chưa từng chủ động gây chiến, cũng chưa từng khai chiến với chủng tộc khác, vì một khi khai chiến, hậu quả không ai dám tưởng tượng." Chu Thánh nghe xong lời của họ, mặt trầm xuống gật đầu, là mình đã suy nghĩ không chu toàn.

"Đa tạ tiền bối chỉ giáo." Chu Thánh chắp tay cảm tạ.

"Nếu ngươi không ngồi yên được, cứ đến Vu tộc ta bất cứ lúc nào, trai tráng Vu tộc ta nhiều, tùy ngươi chọn." Người Vu tộc cười nói.

"Được." Chu Thánh gật đầu, rồi rời đi.

"Nhớ kỹ, không còn đường lui, thì đến Vu tộc ta." Người Vu tộc lên tiếng.

Chu Thánh vẫy tay, rồi rời đi.

Đợi hắn đi rồi, tộc trưởng của mười một chi nhìn nhau, đồng thanh nói: "Chuẩn bị chiến đấu đi!" "Không phải nói không khai chiến sao?" Hậu Khanh không hiểu hỏi.

“Mấy lão già Nhân tộc kia, không ngồi yên được đâu.” Một tộc trưởng nói. … Trở về Thiên Phủ của Nhân tộc, Chu Thánh lấy ra ngọc bội mà Cửu lão đưa cho mình, lập tức phát ra lệnh triệu tập.

“Chiếu lệnh Nhân tộc, tìm kiếm Công Tôn Hiên Viên, phàm là ai phát hiện ra ông ta, đều là bạn của Nhân tộc ta!” Chu Thánh dùng quyền lực mà Cửu lão đưa cho mình để chuẩn bị phát ra chiếu lệnh Nhân tộc.

Nhưng chiếu lệnh vừa mới phát ra, đã bị một bàn tay khổng lồ nắm chặt.

Ngay sau đó Đại gia xuất hiện trước mặt hắn.

“Người gác lăng, chiếu lệnh Nhân tộc không thể tùy ý sử dụng.” Đại gia lên tiếng.

“Ta là thủ lĩnh Nhân tộc cũng không được sao?” Chu Thánh hỏi lại.

“Chiếu lệnh Nhân tộc liên quan rất lớn, một khi sử dụng Nhân tộc ta sẽ phải trả giá rất đắt, chúng ta sẽ giúp ngươi tìm Công Tôn Hiên Viên.” Đại gia nghiêm túc nói.

Chu Thánh nhìn Đại gia, không nói gì.

“Việc ngươi cần làm bây giờ, là nuôi quân chuẩn bị chiến tranh!” “Nếu ta muốn tìm người trước thì sao?” Chu Thánh nhìn Đại gia nói.

Đại gia nghe vậy sững người, nhắm mắt định thần lại rồi nói: “Có phải Vu tộc đã nói gì với ngươi không?” “Vu tộc nói với ta, có thể dùng chiếu lệnh Nhân tộc tìm Công Tôn Hiên Viên.” Chu Thánh lên tiếng.

“Có thể thì có thể, nhưng Vu tộc không suy xét hậu quả, còn ngươi là thủ lĩnh Nhân tộc, ngươi phải suy xét hậu quả của việc mình làm!” Giọng của Đại gia nặng thêm vài phần.

“Được, ta sẽ suy xét.” Chu Thánh gật đầu, trở về đại sảnh.

Đại gia của Nhân tộc nhìn Chu Thánh một cái, rồi rời đi.

Chu Thánh không biết hậu quả là gì, nhưng hắn dường như đã hiểu, mình tuy là thủ lĩnh Nhân tộc, nhưng hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của họ.

“Nếu đã các ngươi không cho ta dùng chiếu lệnh Nhân tộc, vậy ta sẽ giống như Công Tôn Hiên Viên thôi.” Chu Thánh lẩm bẩm trong lòng, sau đó hạ một loạt chỉ lệnh.

Thuế tăng thêm năm thành, binh sĩ mở rộng đến năm tỷ, tất cả tài nguyên đều dùng để nuôi quân.

Trong thời gian này, Chu Thánh cũng lợi dụng tài nguyên mà Nhân tộc cung cấp cho mình để tu luyện, chuẩn bị cho việc bỏ trốn.

Nuôi quân quá nhiều sẽ làm một chủng tộc sụp đổ.

Tuy sức chiến đấu tăng lên, nhưng sản xuất không theo kịp tiêu hao, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Đại gia trở về nhìn thấy chỉ lệnh mới mà Chu Thánh ban ra, không ngăn cản.

Vì muốn khai chiến, binh lực nhất định phải đủ.

Hơn nữa lần chuẩn bị chiến tranh này, cả chín vị gia đều định dốc toàn lực.

Thắng, Nhân tộc trở thành số một thế giới này, thua thì lại đợi mấy ngàn năm tích lũy lại từ đầu!

Những ngày tiếp theo, Chu Thánh trở nên trầm lặng.

Mỗi ngày ngoài tu luyện ra thì là trưng binh.

Thậm chí hắn còn đề xuất sách lược năm hộ một binh, chỉ là bị

Cửu lão phủ quyết.

Năm hộ một binh, tức là cứ năm hộ gia đình, phải có một người đi lính.

Một khi sách lược này được thực thi, đại quân Nhân tộc sẽ bùng nổ, đồng thời độ khó nuôi quân cũng sẽ tăng lên rất nhiều, và tài nguyên cũng không theo kịp.

Luyện binh không cần Chu Thánh luyện, hắn chỉ cần định ra sách lược là được.

Nhưng bây giờ, hắn hoàn toàn không còn ý niệm nỗ lực vì sự phát triển của Nhân tộc, hoàn toàn là sống cho qua ngày.

Hiện giờ Nhân tộc đã được hợp nhất, muốn giải tán lại là không thể.

Điều Chu Thánh có thể làm, là kéo dài việc nuôi quân để làm sụp đổ kinh tế của Nhân tộc.

Dù ở thế giới nào, kinh tế vẫn luôn là số một.

Mười ngày sau, quân đội cũng đã luyện ra khí thế, và Cửu lão của Nhân tộc không ngừng thúc giục Chu Thánh tìm một cái cớ để tuyên chiến, phát động chiến tranh.

Chu Thánh vốn không muốn làm người khai chiến, nhưng thái độ của Nhân tộc là hắn là thủ lĩnh Nhân tộc, hắn phải tìm lý do để khai chiến.

Hắn rất không hiểu, tại sao Nhân tộc lại cố chấp muốn mình khai chiến như vậy.

Chuyện không hiểu, thì hỏi Vu tộc.

Đêm hôm đó, Chu Thánh lặng lẽ rời khỏi Thiên Phủ đến Vu tộc, mà Cửu lão trên không trung vẫn luôn theo dõi Chu Thánh, chỉ là Chu

Thánh không phát hiện ra thôi.

"Ô Cán!" Đại gia gọi một tiếng, Ô Cán lập tức xuất hiện trước mặt Chu Thánh.

"Có!" "Ngươi đến trên đường đi của Người gác lăng mai phục, dụ dỗ đám người tộc Quỷ Thụ đối phó thủ lĩnh, sau đó lấy danh nghĩa của hắn để bắt đầu chiến tranh!" "Vâng!" Ô Cán đáp một tiếng, rồi rời đi.

Đại gia mặt trầm xuống, lạnh nhạt nói: "Tên đã lên dây, không thể không bắn." "Nhân tộc ta đã đợi cơ hội này, đợi quá lâu rồi." Cho dù Chu Thánh không muốn chủ động khai chiến, Nhân tộc cũng sẽ ép hắn phải khai chiến.

Mà lúc này Chu Thánh còn không biết Nhân tộc đang tính kế mình, vì hắn và lớp màn che của Nhân tộc vẫn chưa bị xé rách, hai bên vẫn duy trì mối quan hệ tốt đẹp.

Cửu lão buông quyền cho Chu Thánh, Chu Thánh quản lý Nhân tộc.

Nhưng sau khi rời khỏi Nhân tộc, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn, từ Nhân tộc đi đến Vu tộc tuy sẽ đi qua lãnh địa của tộc Quỷ Thụ, nhưng tộc Quỷ Thụ về cơ bản sẽ không quan tâm, chúng chỉ là một khu rừng, chỉ là mọc ra những khuôn mặt quỷ trông có vẻ đáng sợ mà thôi.

Khi Chu Thánh bay qua trên đầu tộc Quỷ Thụ, vô số dây leo phóng lên trời, quấn lấy mắt cá chân của Chu Thánh, trực tiếp kéo Chu Thánh vào trong rừng.

Vô số cây quỷ lập tức phong tỏa lối ra và lối vào, khiến Chu Thánh không tìm được đường ra ngoài.

Chương 740

"To gan, ta là thủ lĩnh Nhân tộc!" Chu Thánh hét lớn, trực tiếp tế ra lệnh bài mà Cửu lão của Nhân tộc đưa cho mình.

Thấy lệnh bài xuất hiện, tộc Quỷ Thụ có chút e dè, nhưng vẫn tiếp tục ra tay.

"Các ngươi còn dám tiến lên, ta tất…" Chu Thánh còn chưa nói xong, đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Mình một khi nói ra, không phải là đã tìm được cớ để phát động chiến tranh sao?

Hơn nữa tộc Quỷ Thụ rất yếu, về cơ bản không dám gây sự, nhưng lại dám bắt mình, mình đã bộc lộ thân phận rồi mà chúng vẫn dám tiếp tục động thủ, chứng tỏ sau lưng chúng… có người!

Tộc Quỷ Thụ, chính là vật hy sinh.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, dây leo của tộc Quỷ Thụ lại tấn công, Chu Thánh rút Trảm Ảnh Đao ra trực tiếp chém đứt dây leo của cây quỷ.

"Tộc Quỷ Thụ các ngươi, lẽ nào muốn làm vật hy sinh sao?" Chu Thánh trầm giọng hỏi.

Tộc Quỷ Thụ nghe vậy sững người một lúc, nhưng vẫn tiếp tục tấn công.

Tộc Quỷ Thụ sinh tồn trong kẽ hở, phía bắc là Vu tộc, phía nam là Nhân tộc, đều là những ông lớn mà chúng không dám chọc vào.

Vì vậy ngày thường chúng rất ngoan ngoãn, không làm gì cả, thậm chí còn giúp người vào rừng chỉ đường.

Chúng quá yếu.

Nhưng bây giờ chúng không có cách nào khác, có người của Nhân tộc đã đến tìm chúng, bảo chúng đối phó với Chu Thánh.

Ban đầu chúng không dám, nhưng người đó nói nếu không làm sẽ diệt tộc Quỷ Thụ, làm rồi Nhân tộc sẽ lưu lại hạt giống của tộc Quỷ Thụ, để tộc Quỷ Thụ có thể tiếp tục sinh trưởng ở thế giới này.

Tộc Quỷ Thụ biết mình thế nào cũng chết, để không bị xóa sổ hoàn toàn, chúng chỉ đành ra tay với Chu Thánh.

Mà chúng ra tay, mục đích của Nhân tộc thực ra đã đạt được.

Bất kể kết quả thế nào, tối nay chúng ra tay, đợi trời sáng Nhân tộc sẽ phát động chiến tranh với tộc Quỷ Thụ.

Trên thế giới này, chủng tộc yếu nhỏ, không có tiếng nói, sinh tử hoàn toàn bị chủng tộc mạnh mẽ nắm giữ.

Chu Thánh liên tiếp né tránh các đòn tấn công của tộc Quỷ Thụ, nhưng đây dù sao cũng là địa bàn của tộc Quỷ Thụ, vô số dây leo đã phong tỏa hắn chặt chẽ.

Mệnh lệnh mà tộc Quỷ Thụ nhận được là làm Chu Thánh trọng thương, nhưng không được giết, dù sao Nhân tộc vẫn cần Chu Thánh để khai chiến.

Đao của Chu Thánh dù có sắc bén đến đâu, ở trên địa bàn của tộc Quỷ Thụ vẫn sẽ bị hạn chế.

"Hỏa!" Chu Thánh khẽ hét một tiếng, trên Trảm Ảnh Đao lập tức bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Nhưng khi ngọn lửa bám vào đao, Chu Thánh có thể cảm nhận được những cây quỷ đang vây khốn mình đã lùi lại một chút, nhưng không hoàn toàn rời đi.

Lửa có thể khắc chế chúng, nhưng chúng không có đường lui, dù bị khắc chế cũng chỉ có thể cố gắng gồng mình.

Chu Thánh thu đao lại, Trảm Ảnh Đao mang theo ngọn lửa dữ dội chém vào cây quỷ.

Thủ lăng chi hậu nhanh chóng lan ra, Chu Thánh trực tiếp chém ra một con đường lửa, nhanh chóng trốn thoát.

Nhưng hắn muốn đi, có người không muốn để hắn đi.

Hắn còn chưa xông ra, đã bị một tấm lưới sắt từ trên trời rơi xuống chặn đường.

Trên không trung, Ô Cán nhìn ngọn lửa bùng cháy trong tộc Quỷ Thụ, trầm giọng nói: "Tộc Quỷ Thụ, cứ để ngươi trở thành đá mài dao cho cuộc chinh chiến của Nhân tộc ta đi!" Lưới sắt chặn đường đi của Chu Thánh, Chu Thánh bay lên không, nhưng không thể bay ra khỏi khu rừng.

Giống như có một bức tường không khí bao bọc mình trong tộc Quỷ Thụ.

Sắc mặt Chu Thánh có chút không tốt, trực tiếp lấy ra lệnh bài mà Cửu lão của Nhân tộc đưa cho mình, lớn tiếng nói: "Nếu đã nhân tộc các ngươi tuyệt tình như vậy, thì đừng trách ta." Chu Thánh nói xong, trực tiếp dung luyện lệnh bài đại diện cho Nhân tộc vào Trảm Ảnh Đao của mình.

Trảm Ảnh Đao của hắn là dùng mọi thần khí dung luyện mà thành, còn có Hỗn Độn Châu của mình, có thể hấp thu mọi thứ.

Lệnh bài Nhân tộc trực tiếp bị dung hợp vào, Ô Cán đang đứng trên không trung lập tức nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng ra tay phá vỡ bức tường không khí.

"Người gác lăng, đừng làm bậy!" Hắn có chút hoảng sợ, thứ đó

đại diện cho Nhân tộc, có khả năng điều động toàn bộ Nhân tộc.

Một khi bị Người gác lăng dung hợp thành vũ khí, thì sẽ ràng buộc với Người gác lăng.

Chu Thánh không nghe hắn, khi lệnh bài dần dần dung nhập vào Trảm Ảnh Đao, hắn cảm nhận được một luồng khí vận vô cùng mạnh mẽ rót vào cơ thể mình.

Khí tức kinh khủng như muốn làm vỡ tan cơ thể hắn.

Chu Thánh cắn răng kiên trì, lạnh lùng nhìn Ô Cán.

"Ngươi không phải nói, ta là thủ lĩnh Nhân tộc sao?" Chu Thánh lạnh lùng nói.

"Vậy thì để khí vận của Nhân tộc, tất cả thuộc về ta!" Nói xong, Chu Thánh ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Bầu trời đêm đen kịt lập tức trở nên đỏ rực, cả thiên địa đều rung chuyển, vô số sinh linh kinh hoàng, bên Nhân tộc càng là vô cùng hoảng hốt.

Trong thôn trang, Cửu lão đột nhiên mở mắt, mặt đầy kinh hãi.

"Xảy ra chuyện rồi!" Thiên địa rung chuyển bất an, Cửu lão của Nhân tộc xuất hiện trên không trung, nhìn Người gác lăng bên dưới, đang dung luyện thứ mà họ đưa cho.

"Người gác lăng, vạn lần không được làm bậy, mau dừng lại!" Họ có chút kinh hoảng, không ngờ Người gác lăng dám dung luyện lệnh bài Nhân tộc.

Đó là thứ đại diện cho khí vận của Nhân tộc, khí vận đã tích lũy mấy chục triệu năm.

Họ không dám ra tay, vì đã có một phần khí vận tiến vào cơ thể Người gác lăng, một khi Người gác lăng chết hoặc xảy ra chuyện,

Nhân tộc cũng sẽ xảy ra chuyện.

Chu Thánh cười lạnh một tiếng: "Bây giờ các ngươi mới biết xuất hiện sao?" "Chúng ta không biết ngươi bị kẹt ở đây, nếu biết, chắc chắn sẽ ra tay." "Đúng, tộc Quỷ Thụ to gan lớn mật, dám ra tay với thủ lĩnh Nhân tộc ta, tội không thể tha!" Cửu lão nổi giận, trực tiếp diệt tộc Quỷ Thụ, luồng xung kích kinh khủng, chặt đứt tận gốc tộc Quỷ Thụ.

Chu Thánh không dừng lại, hắn bây giờ cũng không thể dừng lại.

Khí vận của Nhân tộc không ngừng tiến vào cơ thể hắn, cơ thể hắn đang chịu đựng một cú sốc kinh khủng.

Mà Trảm Ảnh Đao cũng xuất hiện vết nứt, dường như có chút không chịu nổi.

Cửu lão của Nhân tộc có chút lo lắng, họ trao đổi ánh mắt với nhau rồi quả quyết ra tay, chuẩn bị khống chế Chu Thánh, đánh bật toàn bộ khí vận của Nhân tộc mà Chu Thánh đã nuốt vào ra ngoài.

Nhưng ngay lúc họ lao xuống, mười một vị tộc trưởng của Vu tộc đã đến.

"Ta nói sao thiên địa rung chuyển bất an, hóa ra là ngươi đang hấp thu khí vận của Nhân tộc à." "Nhóc con, ta đã sớm nói với ngươi chín lão già Nhân tộc này còn xảo quyệt hơn cả hồ ly, ngươi xem đi." "Ngươi có biết tại sao Nhân tộc lại muốn ngươi nhân danh ngươi khai chiến không?

Vì nhân danh ngươi khai chiến, ngươi sẽ phải gánh chịu nhân quả của trời đất, đến lúc đó Nhân tộc dù thắng hay thua, ngươi cũng không thoát khỏi sự trừng phạt của trời đất." "Thế giới này tuy không có pháp luật, nhưng quy tắc lại kiện toàn, ai khai chiến làm rối loạn thế giới, sẽ bị trời đất trừng phạt." Mười một vị tộc trưởng của Vu tộc

lần lượt nói, giải đáp những nghi hoặc trong lòng Chu Thánh.

Chu Thánh tức giận nhìn Cửu lão, hắn vốn dĩ còn có lòng tốt giúp đỡ Nhân tộc phát triển, dù bị lợi dụng cũng không sao, đôi bên cùng có lợi.

Không ngờ họ lại muốn mình gánh tội thay.

"Thật bỉ ổi!" Chu Thánh cắn răng nói một câu, sau đó tăng tốc dung hợp.

Cửu lão thấy mười một vị tộc trưởng của Vu tộc bảo vệ trước mặt Chu Thánh, cũng không dám tùy tiện tấn công.

"Đây là chuyện của Nhân tộc ta, không liên quan đến Vu tộc các ngươi chứ?" Đại gia của Nhân tộc bước ra nói.

"Ta đã nói, hắn là bạn của Vu tộc ta." Một vị tộc trưởng của Vu tộc lên tiếng.

"Hắn nuốt khí vận của Nhân tộc ta, Vu tộc các ngươi cũng muốn quản?" Nhị gia chỉ vào Chu Thánh.

"Lệnh bài Nhân tộc, không phải các ngươi đưa cho hắn sao?

Hắn dung luyện, thì có quan hệ gì?" Tộc trưởng Vu tộc nói.

Lệnh bài đang dần dần bị Trảm Ảnh Đao dung luyện, và khí vận của Nhân tộc cũng đang không ngừng tiến vào cơ thể Chu Thánh.

Trên bầu trời, một cây cầu vàng xuất hiện, dường như muốn kết nối Chu Thánh và Nhân tộc.

Một khi Chu Thánh và Nhân tộc kết nối với nhau, thì hắn chính là thủ lĩnh đúng nghĩa của Nhân tộc, hắn chết Nhân tộc sẽ nguyên khí đại thương, hắn chính là Nhân tộc, Nhân tộc chính là hắn.

Không ai có thể cắt đứt mối liên hệ này, dù là Cửu lão cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà quỳ lạy Chu Thánh.

Cửu lão không dám để Chu Thánh và Nhân tộc kết nối với nhau, quả quyết ra tay muốn cắt đứt.

Nhưng mười một vị tộc trưởng của Vu tộc kiên quyết bảo vệ bên cạnh Chu Thánh, khiến Cửu lão của Nhân tộc không dám dễ dàng tấn công.

"Vu tộc các ngươi tốt nhất là cút đi, nếu không đừng trách Nhân tộc ta khai chiến với Vu tộc các ngươi!" "Khai chiến?

Ha ha, Vu tộc ta sợ nhất chính là khai chiến!" Người Vu tộc không hề sợ hãi, ngược lại còn cười nói: "Khai chiến, cứ đến, xem Vu tộc ta có sợ không!" "Lão Cửu, ngươi đi phá hủy sự kết nối, chúng ta đến chặn Vu tộc!" Đại gia hét lên, sau đó lấy ra một cuộn giấy mở ra, rạch tay ấn lên trên.

"Chú ấn, trói buộc!" Trong cuộn giấy bùng phát ra một luồng năng lượng mạnh mẽ, trực tiếp nhốt Vu tộc và tám người của mình vào trong, chỉ còn lại Cửu gia và Chu Thánh ở bên ngoài.

"Ha." Vu tộc khinh thường nói một tiếng, sau đó một vị Vu tộc tùy ý bước ra khỏi không gian trói buộc.

"Đừng quên, Không Cương ta là người có năng lực không gian." Không Cương lên tiếng.

Mười hai chi Vu tộc mỗi chi có thực lực khác nhau, trong đó có một chi nắm giữ sức mạnh không gian.

Không Cương ngay sau đó xuyên qua không gian đến trước mặt Cửu gia, đưa tay nắm lấy ông ta.

Chương 741

“Đi, ta đưa ngươi đi du lịch.” Không Cương một tay nắm lấy Cửu gia, trực tiếp đưa ông ta vào không gian.

Thực lực cao cấp của Nhân tộc yếu, nhưng thực lực trung tầng lại mạnh, không ít người làm việc ở Thiên Phủ từ thôn trang lần lượt kéo đến đây.

Mà bên Vu tộc, Hỏa Thần cũng dẫn không ít người Vu tộc đến, trong đó có cả Hậu Khanh.

Hậu Khanh nhìn loan đao, dường như đã sớm không thể chờ đợi được nữa.

“Lâu rồi không giết người, cuối cùng cũng có cơ hội rồi.” Hậu Khanh nhìn Chu Thánh với vẻ mặt đau khổ, khinh thường hét lên: “Ngươi chịu đựng cho ta, ngay cả chút đau đớn này cũng không chịu nổi, còn là đàn ông gì nữa?” Chu Thánh trừng mắt nhìn Hậu Khanh, loại đau đớn như xé rách này, ai mà chịu nổi?

“Lên!” Đại gia không chút do dự, chuyện liên quan đến cả Nhân tộc, ông ta không dám có chút chậm trễ.

Vô số người Nhân tộc lần lượt xông lên, Hỏa Thần và Hậu Khanh dẫn đầu Vu tộc ồ ạt xông lên.

Mà ở phía sau Nhân tộc, từng đội quân lớn đang được điều động, chuẩn bị đến khai chiến.

Nhưng vì quy củ mà Chu Thánh đã lập trước đó, trong quân đội lời của mình mới là mệnh lệnh cao nhất, mà Cửu lão họ vì để phòng binh sĩ không nghe theo điều khiển, đã hoàn toàn giao quyền cho Chu Thánh, dẫn đến bây giờ đại quân Nhân tộc, đều chỉ nghe Chu Thánh.

Không có mệnh lệnh của Chu Thánh, đại đa số người đều không muốn xuất động, chỉ có một phần nhỏ binh sĩ xuất chiến.

Phần nhỏ này cũng có khoảng hai mươi triệu, số lượng kinh người.

Nhân tộc vốn không muốn khai chiến với Vu tộc, vì Vu tộc rất khó đánh, mười một chi của họ mỗi chi đều có năng lực đặc thù.

Mà bây giờ, để ngăn cản Người gác lăng ràng buộc với Nhân tộc, họ không thể không ra tay với Vu tộc.

Còn về lý do, cũng không cần lý do nữa, đến lúc đó đổ lên đầu Chu Thánh là được.

Đại chiến Nhân-Vu sắp nổ ra, tộc Quỷ Thụ vốn còn sót lại dưới sự giẫm đạp của Nhân tộc và Vu tộc, đã sớm bị diệt sạch.

Thế giới này là như vậy, tộc yếu không có quyền lên tiếng.

Nếu Nhân tộc và Vu tộc không khai chiến, tộc Quỷ Thụ chính là tộc an toàn nhất, ai đến cũng phải đi qua Vu tộc và Nhân tộc.

Nhưng một khi Nhân-Vu khai chiến, nơi tộc Quỷ Thụ tọa lạc là khu vực đệm, chính là cục diện tất tử.

Chu Thánh nhìn cây cầu vàng xuất hiện trên không trung, trong lòng dấy lên một cảm giác khủng hoảng mạnh mẽ.

Không thể ràng buộc!

Một khi mình và Nhân tộc của thế giới này ràng buộc với nhau, mình sẽ không thể trở về, mình và Nhân tộc sẽ là mối quan hệ cộng sinh, thân phận thủ lĩnh Nhân tộc này của mình, sẽ hoàn toàn không thể thoát ra được.

Đối với Chu Thánh muốn về nhà mà nói, đây là điều vạn lần không thể chấp nhận.

Nhưng bây giờ, không thể để hắn dừng lại, lệnh bài Nhân tộc đã hoàn toàn dung nhập vào Trảm Ảnh Đao, chỉ còn thiếu hắn và cây cầu trên không trung ràng buộc.

Mà bên Nhân tộc ngày càng sốt ruột, phải nhanh chóng ngăn cản.

Tuy nhiên, ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

"Vù!" Một luồng kim quang sắc bén xé tan bầu trời đêm, thắp sáng chân trời, lưỡi kiếm xé rách hư không lao thẳng đến cây cầu, chém đứt cây cầu xuất hiện trên không trung.

Công Tôn Hiên Viên đã ra tay.

Chu Thánh cảm nhận được luồng kiếm khí vô cùng quen thuộc đó, liền biết người ra tay là ai.

Công Tôn Hiên Viên.

Thanh kiếm đó là Kiếm Hiên Viên, mình đã từng nắm giữ một thời gian, không thể quen thuộc hơn.

Kiếm quang tan biến, cây cầu kết nối giữa Chu Thánh và Nhân tộc cũng bị ông ta chém đứt hoàn toàn.

Chỉ là vẫn còn một nửa khí vận của Nhân tộc ở trong cơ thể Chu Thánh.

Vu tộc và Cửu lão của Nhân tộc cũng dừng chiến đấu, không còn cần thiết phải đánh tiếp nữa.

"Người gác lăng, về đi, Nhân tộc còn cần ngươi." Đại gia nhắm mắt nói.

"Nếu ngươi không về, có thể đến Vu tộc ta ở một thời gian trước." Tộc trưởng Vu tộc lên tiếng.

So với Nhân tộc, Chu Thánh quả quyết chọn Vu tộc.

“Ngươi là Người gác lăng của Nhân tộc, ngươi định phản bội Nhân tộc sao?” Nhị gia tức giận hét lên.

“Không phải nữa rồi, ta từ trước đến nay đều không phải là thủ lĩnh Nhân tộc.” Chu Thánh không quay đầu lại đi vào trận doanh của Vu tộc.

Có Hậu Khanh ở đó, hắn miễn cưỡng tin rằng Vu tộc tạm thời sẽ không hại mình.

“Trong cơ thể ngươi có khí vận của Nhân tộc, ngươi không thể đi!” Tam gia còn muốn đuổi theo, nhưng bị tộc trưởng Vu tộc chặn lại.

“Nhân tộc ta biết sai rồi, về đi, ngươi muốn gì Nhân tộc ta đều đáp ứng ngươi.” Tứ gia chủ động nhận sai, cố gắng giữ Chu Thánh lại.

Nhưng một người nếu đã quyết tâm ra đi, dù ngươi có quỳ trên đất khóc lóc thảm thiết, họ cũng sẽ không quay đầu nhìn lại.

Tô Phàm đi theo người Vu tộc, không bao giờ quay đầu nhìn Nhân tộc.

Cửu gia của Nhân tộc từ vạn dặm xa xôi trở về, lại phát hiện mọi thứ đã kết thúc.

“Thế nào rồi?” Cửu gia hỏi một câu.

“Về rồi nói sau.” Đại gia nói một câu, Cửu lão trực tiếp rời đi.

Còn Ô Cán thì dẫn người quay về lãnh địa Nhân tộc, trận chiến đêm nay thương vong không lớn, nhưng cũng có mấy chục vạn.

Đều là do Hậu Khanh làm.

Mấy chục vạn ở Trái Đất là một con số rất lớn, nhưng ở Nhân tộc của thế giới này, không là gì cả, chỉ là trầy da một chút thôi.

Vu tộc, trên núi.

Sau khi Chu Thánh trở về cùng Vu tộc, liền được người Vu tộc sắp xếp ở trên núi, ở cùng một ngọn núi với Hậu Khanh.

Họ không yêu cầu Chu Thánh làm gì, cũng không nói gì với Chu Thánh, đưa Chu Thánh đến rồi đi, khiến Chu Thánh ngay cả nói một câu cảm ơn cũng không kịp.

Hậu Khanh xách theo thanh loan đao đỏ tươi đi đến bên cạnh Chu Thánh, cười nhẹ nói: "Lần này ngươi đúng là kiếm lời lớn, được một nửa khí vận của Nhân tộc." "Ta cũng là bất đắc dĩ." Chu Thánh nhún vai nói.

Hậu Khanh trực tiếp ngồi xuống đất, nhìn màn đêm u ám, nhẹ giọng hỏi một câu: "Tiếp theo có dự định gì không?" "Tìm Công Tôn Hiên Viên, ta muốn về rồi." Chu Thánh trực tiếp nói.

Hậu Khanh nghe vậy, gật gật đầu, quả thực phải về rồi, không về nữa hắn sẽ phải ở lại đây sinh con.

Hắn thà về địa phủ một mình, cũng không muốn bị đám đồng loại nhìn chằm chằm như hổ đói ở đây.

"Thế giới này rất lớn, ngươi không ra ngoài xem sao?" Hậu Khanh hỏi một tiếng.

"Phong cảnh của thế giới này có đẹp đến đâu với ta cũng chỉ là mây khói qua đường, tâm ta không ở đây." Người gác lăng trực tiếp nói.

Hậu Khanh gật đầu, nói: "Nghỉ ngơi trước đi, đợi ngày mai ta thử xem có thể dùng chiếu lệnh của Vu tộc tìm Công Tôn Hiên Viên không." "Ừm." Chu Thánh gật đầu, bên Nhân tộc không trông cậy được nữa, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Vu tộc.

Đêm rất dài, đối với những người mất ngủ là như vậy.

Đêm nay bên Nhân tộc hoàn toàn không ngủ được, những người

quản sự ngồi lại với nhau, không nói nên lời.

Vốn kế hoạch rất tốt, nhưng họ không ngờ Người gác lăng lại tuyệt tình như vậy, cùng họ cá chết lưới rách.

Họ ngồi yên đến sáng, phái người đến bên Vu tộc, cầu xin Người gác lăng trở về.

Nhân tộc cần Người gác lăng dẫn dắt, càng cần một nửa khí vận Nhân tộc trong cơ thể Người gác lăng.

Chỉ là sau khi Nhân tộc đến địa bàn của Vu tộc, Vu tộc trực tiếp vạch một đường ranh giới đỏ, cấm Nhân tộc bước vào.

Nhân tộc chỉ có thể đứng ngoài ranh giới đỏ, lớn tiếng gọi tên Người gác lăng.

Lúc này Người gác lăng tuy nghe thấy, nhưng cũng coi như không nghe thấy, hắn sẽ không quan tâm đến Nhân tộc nữa.

Còn Hậu Khanh đi tìm mười một vị tộc trưởng Vu tộc, nói về việc muốn dùng chiếu lệnh của Vu tộc.

Mười một vị tộc trưởng Vu tộc cũng nói với hắn, mỗi vị tộc trưởng Vu tộc đều có thể sử dụng chiếu lệnh Nhân tộc, nhưng tiền đề là Hậu Khanh phải phát triển nhánh của mình thành một tộc.

Hậu Khanh hiểu ý của họ, chẳng qua là muốn mình nhanh chóng tu luyện để nâng cao huyết mạch.

Hắn đồng ý.

Dù sao hắn cố ý áp chế cảnh giới cũng không ai biết, đợi Chu Thánh tìm được Công Tôn Hiên Viên rồi mình sẽ cùng hắn chuồn đi.

Mà mười một vị tộc trưởng đợi chính là câu nói này, họ ghi lại câu nói này rồi, lập tức lấy ra mười một lệnh bài của Vu tộc, sau đó nhìn Hậu Khanh.

“Lệnh bài của tộc Hậu Thổ của ngươi đâu?” “Lệnh bài… cái này có tính không?” Hậu Khanh lấy ra lệnh bài mà Hậu Thổ nương nương đưa cho mình lúc đi.

“Đúng, chính là cái này.” Mười một vị Vu tộc hợp lực vận chuyển lệnh bài, viết chiếu lệnh.

“Không phải nói sử dụng chiếu lệnh, sẽ có hậu quả nghiêm trọng sao?

Chương 742

Có hậu quả gì?" Hậu Khanh tò mò hỏi một câu.

"Hậu quả đối với tộc yếu gần như có nguy cơ diệt tộc, nhưng đối với tộc mạnh thì không là gì cả, ngươi dùng chiếu lệnh tìm người sẽ bị trời đất trừng phạt, nhưng vấn đề không lớn." Tộc trưởng nói xong, viết xong chiếu lệnh, trực tiếp phát ra ngoài.

"Nhân danh Vu tộc, hướng thiên hạ phát bố chiếu lệnh, tìm Công Tôn Hiên Viên, trời đất giám sát, hoàn vũ đều nghe!" Cùng với chiếu lệnh của Vu tộc được hạ xuống, một luồng sáng lao thẳng lên trời.

Sấm sét vang dội, mặt đất rung chuyển.

Chiếu lệnh truyền đến thế gian, bám vào vạn vật.

Chỉ cần Công Tôn Hiên Viên còn ở thế giới này, ông ta sẽ không thoát khỏi mắt của vạn vật.

Bên Vu tộc đã gánh chịu sự trừng phạt của trời đất, một tấm tinh đồ rơi xuống, trên đó hiển thị chính là vị trí của Công Tôn Hiên Viên.

Bất kể Công Tôn Hiên Viên chạy thế nào, chỉ cần có bản đồ đều có thể tìm được ông ta.

Tộc trưởng Vu tộc giao bản đồ cho Hậu Khanh, Hậu Khanh bái tạ một câu, cầm ngọc bội của mình trở về.

Mà mười một vị tộc trưởng lần lượt trở về bế quan, trấn áp lực lượng trừng phạt của trời đất này. … Ở một nơi khác, trong một biển hoa.

Công Tôn Hiên Viên đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt, một luồng sáng từ trời đất rơi xuống người ông ta.

“Vu tộc khí phách thật, vì tìm ta, mà lại nỡ phát động chiếu lệnh!” Công Tôn Hiên Viên từ trên tảng đá đứng dậy, bên cạnh ông ta còn có một con kỳ lân đang nằm.

Công Tôn Hiên Viên quay đầu nhìn kỳ lân, cay đắng lắc đầu, “Người gác lăng à Người gác lăng, ta giúp ngươi chém đứt cây cầu giữa ngươi và Nhân tộc, ngươi lại còn muốn tìm ta.” Hắn bị đánh dấu bởi chiếu lệnh của Vu tộc, chỉ cần là nơi có sinh vật, đều có thể phát hiện ra vị trí của hắn.

Hoa cỏ ven đường cũng tính.

Hơn nữa đây là dấu hiệu của trời đất, dù hắn có ngụy trang dung mạo và khí tức của mình, vẫn sẽ bị đánh dấu, căn bản không nơi nào có thể trốn.

“Kỳ lân, ta ở đây lập Khốn Long đại trận, ngươi giúp ta cầm chân Người gác lăng một năm.” Công Tôn Hiên Viên gọi kỳ lân.

Kỳ lân mở mí mắt ra nhìn một cái, sau đó lại nhắm lại.

“Việc của ta còn chưa làm xong, đợi ta làm xong việc, nếu ta còn sống ta sẽ cùng các ngươi trở về, nếu ta chết, các ngươi cũng có thể trở về.” Câu nói sau cùng của Công Tôn Hiên Viên, khiến kỳ lân mở mắt ra.

“Được.” Trên núi của Vu tộc.

Hậu Khanh đưa tinh đồ cho Chu Thánh, trên tinh đồ có đánh dấu vị trí của Công Tôn Hiên Viên.

“Này, đây là vị trí của Công Tôn Hiên Viên.” “Đa tạ.” Tô Phàm nhận lấy tinh đồ, so sánh với bản đồ của thế giới này, vị trí của Công Tôn Hiên Viên, chính là ở trung tâm, khoảng cách rất xa.

Nhưng có bản đồ, tìm được ông ta sẽ dễ hơn nhiều.

Hơn nữa dù Công Tôn Hiên Viên thay đổi vị trí, tinh đồ cũng có thể đánh dấu ông ta theo thời gian thực.

Trừ khi máu của ông ta rơi lên tinh đồ, nếu không dấu hiệu sẽ luôn ở đó.

"Ta nên xuất phát rồi." Chu Thánh thu lại tinh đồ rồi đứng dậy nói.

Hậu Khanh ngồi yên tại chỗ, hắn tuy cũng muốn đi, nhưng hắn biết mình không thể đi ra ngoài.

"Ta sẽ giúp ngươi che giấu, không để Nhân tộc phát hiện ngươi đã rời đi." Hậu Khanh lên tiếng.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, sau đó xoay người bay đi.

Hấp thu một nửa khí vận của Nhân tộc, thực lực của hắn có một bước nhảy vọt, có thể đạt đến một bước ngàn dặm.

Nếu ở Trái Đất, thì có thể một bước ra khỏi nước, hai bước vượt châu lục.

Chu Thánh tiến lên với tốc độ tối đa, phong cảnh ven đường hắn không có thời gian để xem, các chủng tộc đi qua hắn cũng không có tâm tư nghiên cứu.

Thế giới này rất đẹp, nhưng thời gian trôi ở đây và trên Trái Đất không giống nhau, hắn muốn về nhà sớm hơn.

Hơn nữa mình đã hấp thu một nửa khí vận của Nhân tộc, Nhân tộc tuyệt đối sẽ không dễ dàng để mình rời đi.

Hắn phải tranh thủ trước khi Nhân tộc phát hiện mình đã rời khỏi Vu tộc, đi trước một bước tìm được Công Tôn Hiên Viên.

Liên tục di chuyển, Chu Thánh đi hết một ngày, mười mặt trời trên trời đều đã lặn xuống.

Và hắn cũng đã đến khu vực trung tâm của thế giới này.

Khu vực trung tâm có những yêu thú hung mãnh, mỗi con đều vô cùng đáng sợ, thân hình còn lớn hơn cả Tam Nguyệt.

Chu Thánh không hạ thấp độ cao, trực tiếp bay qua trên đầu chúng.

Có yêu thú mạnh mẽ chú ý đến hắn, nhưng vừa biết được thực lực của Chu Thánh, lại cúi đầu xuống coi như không chú ý đến.

Thế giới này rất tàn khốc, thực lực là trên hết.

Chu Thánh cũng không hề giữ lại mà phóng ra khí cơ của mình, để những yêu thú mạnh mẽ kia không dám động thủ với mình, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

"Nếu Công Tôn Hiên Viên vẫn luôn ở đây, vậy tối qua ông ta từ đây vung ra một kiếm, trực tiếp chém đứt cây cầu, thực lực của ông ta cũng quá kinh khủng rồi!" Càng đến gần, trong lòng Chu Thánh càng lo lắng.

Đợi đến gần, Chu Thánh nhìn một ngọn núi lớn phía trước, dưới ngọn núi có một hẻm núi, hắn trực tiếp bay qua ngọn núi, phía sau lại không có gì cả.

Mà vị trí của Công Tôn Hiên Viên cũng không thay đổi.

"Lẽ nào phải đi qua hẻm núi?" Chu Thánh từ trên trời rơi xuống, tiến vào hẻm núi.

Hai bên hẻm núi đều là những cánh hoa đỏ tươi, có chút giống hoa đào, nhưng màu sắc còn tươi hơn.

Chu Thánh tay cầm Trảm Ảnh Đao, tập trung mười hai phần tinh thần, sợ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng may mắn là một đường bình an, trong hẻm núi tuy trông có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng không có nguy hiểm.

Cùng với khoảng cách đến Công Tôn Hiên Viên ngày càng gần,

Chu Thánh cũng ngày càng căng thẳng.

Cuối cùng cũng sắp gặp được người đàn ông đó, cũng có thể về nhà rồi.

Nhưng đi đến cửa hẻm núi, trời đã sáng.

Một tia nắng chiếu vào hẻm núi, những cánh hoa trong hẻm núi đều nở rộ, phía trước còn có một biển hoa lớn.

Chu Thánh thu lại Trảm Ảnh Đao đi vào.

Vì phía trước có một con đường, đi theo con đường sẽ tìm được Công Tôn Hiên Viên.

Nhưng hắn vừa mới đi vào, hẻm núi sau lưng hắn đã biến mất, chỉ là hắn còn chưa phát hiện ra, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng con đường này dường như không có điểm cuối, những cánh hoa xung quanh kiều diễm, từng cơn hương thơm thoang thoảng, khiến Chu Thánh một trận hoảng hốt, sự cảnh giác trong lòng cũng đều buông xuống.

Hắn cảm thấy tinh thần mình có chút mệt mỏi, muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Chu Thánh liền một trận cảnh giác.

"Không đúng, ta có được hai chiếc lá cây, tinh thần sẽ không bao giờ mệt mỏi mới phải!" Sự nhạy bén của hắn, đã nhận ra có điều không ổn.

Mà ở trung tâm biển hoa.

Công Tôn Hiên Viên đã cảm nhận được Chu Thánh đã đến, và đang ở trong biển hoa, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Người gác lăng giao cho ngươi." Công Tôn Hiên Viên nói một câu.

“Chủ nhân, không cần ta cùng ngài kề vai chiến đấu nữa sao?” Kỳ lân lên tiếng hỏi.

“Không cần nữa, ta tự mình giải quyết được.” Công Tôn Hiên Viên cười cười, sau đó nhìn về phía Người gác lăng Chu Thánh.

“Ta cũng rất muốn gặp ngươi một lần, nhưng không phải bây giờ.” Nói xong, ông ta trực tiếp ngự kiếm rời đi.

Việc của ông ta còn chưa xong, hành trình của ông ta còn chưa kết thúc.

Ông ta sẽ không dừng bước, cũng sẽ không gặp Người gác lăng.

Kỳ lân ngồi dưới gốc cây lớn, nhắm mắt lại chìm vào suy tư.

Hai ngày nay đi theo Công Tôn Hiên Viên, nó đã nhìn thấy quá nhiều thứ, tuy không biết Công Tôn Hiên Viên muốn làm gì, nhưng trực giác mách bảo nó, Công Tôn Hiên Viên muốn làm một việc rất vĩ đại.

Đây cũng là lý do nó cam tâm tình nguyện đi cùng Công Tôn Hiên Viên.

Chỉ là bây giờ, Người gác lăng đã đến, Công Tôn Hiên Viên không thể không lùi bước.

Dù Công Tôn Hiên Viên có thực lực đánh bại Người gác lăng, nhưng ông ta vẫn không chọn giao thủ với Người gác lăng, mà chọn lùi bước.

“Ai.” Kỳ lân thở dài một tiếng, nó không nơi nương tựa, đến lúc đó có thể ở lại thế giới này cùng Công Tôn Hiên Viên chinh chiến, nhưng Chu Thánh có gia đình, có vợ con, hắn phải trở về.

Nhưng nhiệm vụ của hắn là tìm được Công Tôn Hiên Viên, người không tìm được hắn không thể trở về.

Kỳ lân cũng đã hỏi Công Tôn Hiên Viên, tại sao không để Chu Thánh về trước?

Chương 743

Đáp án mà Công Tôn Hiên Viên đưa ra lúc đó là, Chu Thánh là mấu chốt của mọi thứ.

Vì vậy Chu Thánh muốn trở về, ít nhất trong thời gian ngắn là không thể.

Trong biển hoa.

Chu Thánh ngày càng mệt mỏi, hắn bây giờ rất muốn nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt, các loại cảm giác mệt mỏi ùa đến, khiến hắn cảm thấy rất mệt.

Tiếng hát du dương đột nhiên vang lên, lọt vào tai hắn, như một bản nhạc ru ngủ, không ngừng thôi miên hắn.

Chu Thánh dừng bước, tìm một nơi thoải mái nằm xuống.

Những bông hoa trong biển hoa tự động hóa thành gối và giường, để Chu Thánh có một nơi nghỉ ngơi tốt.

Gió xuân từ từ thổi qua má, cơn buồn ngủ của Chu Thánh ngày càng nồng.

"Chỉ ngủ một lát, chỉ ngủ một lát thôi." Chu Thánh từ từ nhắm mắt lại, hắn thực sự quá buồn ngủ rồi.

Kể từ khi mình có được lá cây, tinh thần luôn ở trạng thái sung mãn, chưa từng thực sự ngủ say.

Dù là nghỉ ngơi ở trang viên Lỗ Thương, hắn cũng là nghỉ ngơi với tinh thần sung mãn, chứ không phải buồn ngủ.

Dưới tác dụng thôi miên của biển hoa, cơn buồn ngủ của Tô Phàm ngày càng nặng, sắp chìm vào giấc ngủ.

Mà kỳ lân ở xa cũng nhìn thấy Chu Thánh sắp ngủ, không tiến lên làm phiền, nhỏ giọng nói một câu: "Ngươi cũng mệt rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi, ngủ ở đây, không có ai làm phiền ngươi đâu." Nơi này, cũng được gọi là Biển hoa tĩnh mịch, Biển hoa hôn mê.

Phàm là sinh vật tiến vào đây, bất kể thực lực mạnh đến đâu, tinh thần sung mãn đến đâu, đều sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Năm xưa Công Tôn Hiên Viên chọn nơi này, cũng là vì chỉ có ở đây, ông ta mới có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Khi Chu Thánh sắp chìm vào giấc ngủ, trong đầu hắn như bị gõ một cái, trực tiếp làm hắn tỉnh lại.

"Còn không mau tỉnh lại!" "Ong!" Cơn đau dữ dội truyền đến trong đầu khiến Chu Thánh bật người ngồi dậy.

Chu Thánh ngồi thẳng dậy, hai ngón tay xoa xoa mi tâm để giữ cho mình tỉnh táo.

Mình đến đây để tìm Công Tôn Hiên Viên, chứ không phải để ngủ.

Chu Thánh ngưng thần nín thở, biển hoa này có vấn đề, hương hoa có tác dụng thôi miên cực mạnh.

Ngay cả người có tinh thần vĩnh viễn không mệt mỏi cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Thánh đi trong biển hoa, tiếp tục tiến về phía trước.

Công Tôn Hiên Viên đang ở nơi sâu nhất.

Mà biển hoa này vô cùng rộng lớn, dường như không có điểm kết thúc, Chu Thánh ngẩng đầu nhìn mặt trời, mặt trời trên không trung vẫn như cũ, đã tắt một cái.

"Công Tôn Hiên Viên!" Chu Thánh hét lớn một tiếng, âm thanh

truyền đi rất xa, nhưng lại có tiếng vọng.

"Quả nhiên." Chu Thánh nhận ra mình đã bị nhốt lại.

Tuy rằng nhìn không ra điều gì, nhưng biển hoa này chính là một cạm bẫy, giam mình ở đây.

Không cần nghĩ cũng biết, đây là do Công Tôn Hiên Viên sắp đặt.

Chu Thánh lấy tinh đồ ra xem, Công Tôn Hiên Viên vẫn chưa rời đi, vẫn ở phía trước.

Rõ ràng khoảng cách chỉ có mấy trăm cây số, nhưng lại như một trời một vực, dù Chu Thánh đi thế nào cũng không thể đến gần.

"Nếu là cạm bẫy, vậy thì sẽ có cách phá giải." Chu Thánh làm Người gác lăng lâu như vậy, đối với cơ quan cạm bẫy vô cùng thông thạo.

Thứ mà Công Tôn Hiên Viên dùng để giam mình chắc chắn là một trận pháp, khiến mình không thể thoát ra khỏi mê trận.

Mê trận bản thân chỉ có năng lực mê hoặc người khác, không hề có tính công kích, chỉ cần tìm được vị trí mắt trận là có thể dễ dàng phá giải.

Chu Thánh không tiếp tục đi tìm nữa, mà ngồi xếp bằng, tỏa tinh thần lực ra để tìm kiếm điểm khác biệt.

Dưới sự bao phủ của tinh thần lực, mọi thứ trong biển hoa xung quanh đều trở nên rõ ràng, ngay cả từng đường vân trên cánh hoa cũng hiện rõ trong đầu Chu Thánh.

Dưới sự tỏa ra của tinh thần lực, Chu Thánh nhanh chóng đi đến nơi nổi bật nhất trong biển hoa, ở đó có một cây đại thụ nở đầy hoa, vô cùng bắt mắt.

"Chắc là ở đó rồi." Chu Thánh nhắm mắt đứng dậy, dựa vào cảm

nhận của tinh thần lực mà nhanh chóng bay đi.

Dưới sự cảm nhận của tinh thần lực, hắn không bị ảnh hưởng bởi ảo thuật.

Khi đến gần cây đại thụ, Chu Thánh cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, mở mắt ra nhìn, hóa thân của Kỳ Lân - người gác mộ đang ở dưới gốc cây, dường như đã đợi mình ở đây từ lâu.

"Kỳ Lân!" Chu Thánh gọi một tiếng.

Kỳ Lân ở đây, chứng tỏ Hiên Viên Hoàng Đế cũng không xa.

Kỳ Lân từ trên mặt đất đứng dậy nhìn Chu Thánh, nói: "Ngươi đến rồi." "Công Tôn Hiên Viên đâu?" Chu Thánh hỏi một câu.

Chu Thánh lấy tinh đồ ra xem, trên tinh đồ hiển thị rõ ràng là ở ngay đây.

"Ngài ấy biết ngươi sẽ tìm đến đây, nên đã chuẩn bị từ trước, bảo ta ở đây đợi ngươi." Kỳ Lân mở miệng nói.

Chu Thánh nghe vậy, gật đầu.

Kỳ Lân dù sao cũng là tọa kỵ của Công Tôn Hiên Viên, hắn bị Công Tôn Hiên Viên mang đi, Chu Thánh cũng không có gì để nói.

"Ngươi muốn cản ta à?" Chu Thánh hỏi.

"Ngài ấy nói với ta, bảo ta giữ chân ngươi một năm, ngài ấy cần đi hoàn thành những việc chưa xong." Kỳ Lân nói thẳng, không hề giấu giếm Chu Thánh.

"Ngươi không cản được đâu." Chu Thánh thẳng thắn nói.

Hai người quan hệ rất tốt, cũng xem như hiểu rõ đối phương, Chu Thánh biết hắn không cản được mình.

Kỳ Lân gật đầu, nói: "Người cản ngươi không phải là ta, lúc ngài

ấy đi đã chuẩn bị chu toàn cả rồi, ta chỉ cần canh giữ lõi cơ quan là được.” Vừa dứt lời, trời đất quay cuồng, trước mắt Chu Thánh tối sầm lại, không còn nhìn thấy gì nữa.

Hắn cũng biến mất trước mặt người gác mộ.

Cơ quan và trận pháp mà Công Tôn Hiên Viên bố trí cao minh hơn nhiều, dùng huyễn trận bao phủ nơi này, đồng thời cắt không ít không gian đặt vào trong huyễn trận, mỗi không gian đều tương đối độc lập, chỉ cần Chu Thánh bị nhốt vào một cái, hắn sẽ phải đi hết tất cả không gian mới ra được.

Trừ phi người gác mộ từ bên ngoài giúp Chu Thánh phá giải không gian, nếu không Chu Thánh rất khó phá giải.

Người gác mộ lại nằm xuống, dưới người hắn có một đoàn tinh huyết do Công Tôn Hiên Viên để lại, dùng để đánh lừa Chu Thánh.

Đợi đến thời cơ thích hợp, bôi tinh huyết lên tinh đồ, tinh đồ cũng sẽ mất tác dụng.

Nhưng người gác mộ không định làm vậy, hắn đã hứa với Công Tôn Hiên Viên chỉ giam Chu Thánh một năm, nếu Chu Thánh trong một năm thoát ra được, hắn sẽ bôi tinh huyết, nếu đến thời hạn một năm, hắn sẽ cùng Chu Thánh đi tìm Công Tôn Hiên Viên.

“Người gác lăng, xin lỗi.” Kỳ Lân khẽ nói một câu.

Trong không gian.

Nơi đây tối đen như mực, dù Chu Thánh nhắm mắt tỏa tinh thần lực cũng không thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh, đây là bóng tối tuyệt đối, không một chút ánh sáng.

Chu Thánh trở tay nắm chặt Trảm Ảnh đao, trên Trảm Ảnh đao cháy lên ngọn lửa người gác lăng, nhưng vẫn không có ánh sáng.

“Phá!” Chu Thánh vung một đao, đao quang chém ra, nhưng Chu Thánh chỉ thấy một tia sáng nhỏ li ti, ngoài ra không còn gì khác.

Nơi đây giống như một thế giới tối tăm vô tận, không một chút ánh sáng.

“Công Tôn Hiên Viên, chuẩn bị thật kỹ lưỡng.” Chu Thánh lẩm bẩm một câu, cầm đao đi về phía trước.

Dù là thế giới nào, nó cũng phải có điểm kết thúc.

Đến được điểm kết thúc, vung đao chém đứt mọi thứ là được.

Có thực lực đủ mạnh, không sợ bất cứ cơ quan cạm bẫy nào.

Hơn nữa, Chu Thánh là Người gác lăng, quanh năm sống trong bóng tối, ở trong bóng tối hắn còn tự tại hơn bất cứ ai.

Hoàn toàn không lo sẽ gặp nguy hiểm.

Và khi hắn ở trong không gian này, khí tức cũng hoàn toàn bị che giấu, không ai có thể tìm thấy hắn, giống như không ai tìm được Công Tôn Hiên Viên vậy. ...

Vu tộc.

Chu Thánh đã rời đi được ba ngày, bên phía Nhân tộc đã không thể chờ đợi được nữa, liên tục gây áp lực cho Vu tộc.

Thậm chí họ còn lấy lý do giải cứu thủ lĩnh Nhân tộc Chu Thánh, điều động hàng trăm triệu đại quân, dàn trận trên địa bàn của tộc Quỷ Thụ, sẵn sàng tấn công Vu tộc bất cứ lúc nào.

Mà bên Vu tộc cũng đã chuẩn bị binh lực chờ sẵn, tuy chỉ có mấy trăm ngàn, nhưng người nào người nấy đều vô cùng mạnh mẽ.

Cửu lão Nhân tộc còn muốn đàm phán với tộc trưởng Vu tộc, nhưng tộc trưởng Vu tộc thái độ kiên quyết, chính là không đàm phán, muốn đánh thì đánh, không đánh thì cút!

Chương 744

Vu tộc bọn họ chịu được!

Tuy nhiên, cũng có người hiểu chuyện đã đến thương lượng với Hậu Khanh một phen.

"Ta thấy vẫn nên báo tin Chu Thánh đã rời đi cho Nhân tộc thì hơn, để Nhân tộc tự đi tìm Chu Thánh." Tộc trưởng Vu tộc nói.

"Vu tộc ta sợ rồi sao?" Hậu Khanh nhìn tộc trưởng hỏi.

Vu tộc tộc trưởng lắc đầu, nói: "Ngươi có biết một khi đánh nhau sẽ có hậu quả gì không?" "Vu tộc ta không tính đến hậu quả!" Hậu Khanh hỏi ngược lại.

"Chính vì Vu tộc không tính đến hậu quả, nên bây giờ Vu tộc chỉ còn mấy chục triệu người, lại còn bị Yêu tộc bắt nạt." "Mấy vạn năm trước, Vu - Yêu tranh bá, Vu tộc ta không màng hậu quả mà năm nào cũng chinh chiến với Yêu tộc, nhưng hậu quả là gì?

Nhân tài Vu tộc điêu linh, trong khi Nhân tộc, Long tộc, Phượng tộc các chủng tộc yếu kém khác lại trỗi dậy." "Yêu tộc ở đâu cũng có, sức sinh sản của chúng rất mạnh, còn sức sinh sản của Vu tộc ta lại thấp, nếu không kịp thời ngừng chiến, ngươi nghĩ mười hai chi của Vu tộc còn lại được bao nhiêu?" Một tràng lời của tộc trưởng Vu tộc khiến Hậu Khanh rơi vào trầm tư.

Hậu Khanh hiểu lời của tộc trưởng Vu tộc.

Không thể vì nghĩa khí với Chu Thánh mà chôn vùi mấy trăm ngàn chiến binh Vu tộc.

Nói cho cùng, Chu Thánh chỉ là một con người, dù hắn là bạn của Vu tộc.

Hậu Khanh cũng nghĩ thông suốt, không phải Vu tộc không trọng nghĩa khí, mà cái giá của việc trọng nghĩa khí là phải trả bằng mạng sống của mấy trăm ngàn binh sĩ Vu tộc.

Một khi Vu tộc tổn thất quá nặng, sẽ khiến Yêu tộc thừa cơ tấn công, lúc đó tình hình sẽ nghiêm trọng.

Thế giới này sở dĩ bề ngoài hòa bình là vì các cường tộc cùng tồn tại, không ai dám tùy tiện khai chiến, nếu không sẽ tạo cơ hội cho các chủng tộc khác.

Nhẹ thì trở thành nhược tộc ai cũng có thể bắt nạt, nặng thì cả tộc bị diệt vong.

Mà Nhân tộc dám khai chiến là vì thực lực tổng thể của họ mạnh, dân số đông, quân đội trang bị tốt và số lượng lớn.

"Ta hiểu rồi, ta tuân theo quyết định của Vu tộc." Hậu Khanh không còn vướng mắc chuyện này nữa, hắn đã làm đủ nhiều rồi.

"Ngươi hiểu là tốt rồi." Tộc trưởng Vu tộc lập tức rời đi, Hậu Khanh xóa đi khí tức mà Chu Thánh để lại.

Mà bên phía Nhân tộc đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng tin tức nhận được lại là Chu Thánh đã rời khỏi Vu tộc.

Bên Nhân tộc đã điều tra, khí tức của Chu Thánh quả thực không còn ở Vu tộc.

Còn Chu Thánh đã đi đâu, Vu tộc cũng không nói.

Nhân tộc cũng không còn cớ để tiếp tục gây khó dễ cho Vu tộc.

Họ tuy có nghi ngờ Vu tộc có thể đang nói dối, nhưng nghĩ lại thì Chu Thánh cũng rất có khả năng đã rời đi.

Dù sao hắn cũng phải đi tìm Công Tôn Hiên Viên, hơn nữa hắn sẽ không ở lại Vu tộc để cho Nhân tộc có lý do tấn công.

Bên Nhân tộc không tìm được cớ, đành phải thương lượng cách giải quyết.

"Chúng ta rốt cuộc là muốn khai chiến, hay là muốn tìm Người gác lăng?" "Phải tìm được Người gác lăng, trong cơ thể hắn có một nửa khí vận của Nhân tộc, phải để hắn quay về Nhân tộc, nếu không về lâu dài, Nhân tộc sẽ loạn!" "Gần đây thuế má quá cao, không ít người than trời oán đất, hơn nữa nhiều loại thực vật cũng không thể sinh trưởng." "Vậy thì khởi động Chiếu lệnh Nhân tộc, tìm Người gác lăng đi!" "Nhưng lệnh bài Nhân tộc đã bị Người gác lăng luyện hóa rồi." Lời này vừa nói ra, Cửu lão đều rơi vào im lặng.

Lệnh bài Nhân tộc đại diện cho toàn bộ Nhân tộc đã bị Chu Thánh luyện hóa, điều đó có nghĩa là Chu Thánh có thể khởi động Chiếu lệnh Nhân tộc bất cứ lúc nào.

Hơn nữa, hắn còn có năng lực ra lệnh cho toàn bộ Nhân tộc, chỉ là hắn chưa phát huy ra, hoặc nói đúng hơn là hắn không biết Chiếu lệnh Nhân tộc còn có thể dùng như thế nào.

"Ngoài lệnh bài ra, chúng ta còn có thể triệu tập toàn bộ Nhân tộc, cùng nhau phát động Chiếu lệnh Nhân tộc." Đại gia mở miệng nói.

Chiếu lệnh đại diện cho Nhân tộc, chỉ cần Nhân tộc trên dưới một lòng, cũng có thể phát động Chiếu lệnh Nhân tộc.

Mọi người thương lượng một hồi, liền rút quân về lãnh địa Nhân tộc, chuẩn bị phát động Chiếu lệnh Nhân tộc.

Họ phát động Chiếu lệnh Nhân tộc khá phiền phức, cần phải thông báo cho tất cả mọi người, để mọi người trên dưới một lòng mới có thể phát động.

Dưới sự truyền lệnh, một ngày sau, Cửu lão đã chuẩn bị xong.

"Chiếu lệnh Nhân tộc, tìm kiếm thủ lĩnh, chân trời góc bể, vạn vật

truy tìm!" Theo tiếng hô đồng thanh của Cửu lão, vô số tia sáng hiện lên trong Nhân tộc, hội tụ thành một cột sáng phóng thẳng lên trời.

Ngay sau đó, một tấm tinh đồ rơi xuống, cùng rơi xuống còn có cả thiên thạch.

Nhân tộc đã sớm chuẩn bị, tám người còn lại chống đỡ thiên thạch, Cửu gia nhận lấy tinh đồ tìm kiếm vị trí của Người gác lăng.

Nhưng trên tinh đồ lại không hiện ra vị trí của Người gác lăng.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ Người gác lăng không ở thế giới này?" Cửu gia ngẩn người. ...

Trong không gian hắc ám.

Chu Thánh không biết đã đi bao lâu, ở trong bóng tối sâu thẳm, không cảm nhận được thời gian trôi qua, không gian này dường như không có điểm kết thúc, vĩnh viễn không tìm thấy bờ.

Chu Thánh cũng không rõ mình đang đi vòng quanh hay đi thẳng về phía trước, hắn không có cảm giác về thời gian và không gian.

"Hù." Chu Thánh hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại, bất cứ lúc nào cũng phải giữ một cái đầu lạnh mới có thể phá giải mọi thứ.

"Không gian này chắc không lớn, ta không ra được chắc là do ta chưa tìm đúng phương hướng." "Bóng tối vô tận, khó mà phân biệt được phương hướng." Chu Thánh lẩm bẩm một hồi, sau đó huy động toàn bộ sức mạnh, giơ cao Trảm Ảnh đao trong tay.

Trên Trảm Ảnh đao sấm sét lóe lên, bão tố ngưng tụ.

"Phá!" Chu Thánh vung một đao, cuồng phong từ phía, sấm sét vô tận giáng xuống.

Lửa của người thủ lĩnh mượn thế gió cháy lan khắp không gian.

Bóng tối vô tận cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng, trước mắt

Chu Thánh cũng đã nhìn rõ được một chút đường đi.

Thế giới này đầy sương mù đen kịt, lại không có ánh sáng, nên mới tạo ra bóng tối vô tận.

Cơn bão thổi tan sương mù đen trước mắt Chu Thánh, lửa dữ đốt cháy cả không gian.

Chu Thánh bay lên không trung, coi như đã nhìn thấy được mọi thứ trong không gian này.

Trong không gian này không có gì khác, chỉ có sương mù đen vô tận, nhưng chỉ cần xua tan sương mù, cũng không có gì đáng sợ.

Chu Thánh mượn ánh lửa soi sáng không gian này, nhanh chóng tìm đến vị trí rìa, một đao vung ra trực tiếp chém rách không gian.

Ong!

Nhưng khi không gian vỡ nát, phía trước xuất hiện một tia sáng.

"Một không gian nhỏ nhoi mà cũng muốn giam giữ ta?" Chu Thánh đắc ý cười, đi về phía ánh sáng. ...

Làng của Nhân tộc.

Mọi người nhìn tinh đồ, rơi vào hoang mang.

Tinh đồ xuất hiện, chứng tỏ Người gác lăng vẫn ở thế giới này, nhưng trên tinh đồ lại không hiện ra ký hiệu vị trí của Người gác lăng, thật là kỳ lạ.

"Ong..." Tinh đồ lóe lên một cái, nhưng rất nhanh đã biến mất, bóng dáng Người gác lăng cũng xuất hiện trên tinh đồ, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại biến mất.

"Xuất hiện rồi!" Cửu lão bắt được bóng dáng thoáng qua, nhanh chóng khóa định phương hướng Người gác lăng vừa xuất hiện.

“Là ở Trung ương đại lục.” Nhị gia mắt tinh nhất, khoảnh khắc bóng dáng Người gác lăng xuất hiện, ông ta đã nhanh chóng khóa định vị trí, chỉ là vẫn rất không rõ ràng.

“Hắn ở trên thế giới này, nhưng lại trốn trong một không gian riêng, chỉ cần hắn bước ra khỏi không gian đó, là có thể khóa định vị trí của hắn.” Đại gia phân tích.

“Vậy đi, Lão Nhị, Lão Tam và Lão Cửu, ba người các ngươi đến Trung ương đại lục tìm Người gác lăng, và mang hắn về.” Đại gia phân phó.

Nhị gia thu lại tinh đồ, Lão Tam và Lão Cửu cũng đã chuẩn bị xong.

“Nếu hắn không chịu về thì sao?” Tứ gia mở miệng hỏi.

“Không chịu về, thì trói hắn lại mang về.” Đại gia trầm giọng nói.

“Lão Tứ, Lão Thất, các ngươi đi chuẩn bị, đợi Người gác lăng bị trói về, nghĩ cách rút khí vận Nhân tộc trong cơ thể hắn ra.” Tứ gia và Thất gia đồng thời gật đầu.

Rút khí vận rất phiền phức, người bị rút dù không chết cũng cơ bản là phế.

“Lão Ngũ, Lão Lục, tiếp tục luyện binh, dù không có Người gác lăng, Nhân tộc ta cũng phải khai chiến!” “Vâng!” Hai người đồng thanh đáp, sau đó ai về việc nấy, tại chỗ chỉ còn lại Đại gia và Ô Cán.

“Đại gia, lỡ như Yêu tộc và Vu tộc liên thủ thì sao?” “Sẽ không đâu, Yêu tộc và Vu tộc có ân oán mấy vạn năm, chúng sẽ không bỏ qua thành kiến để liên thủ đối phó Nhân tộc ta đâu.

Lần này uy hiếp Vu tộc, Vu tộc chủ động nhượng bộ, chứng tỏ Vu tộc không dám khai chiến với Nhân tộc ta.” “Ô Cán, ngươi đi liên hệ với Yêu tộc mạnh mẽ để giáp công từ phía sau, lần này diệt Vu tộc

trước!" Đại gia ánh mắt âm trầm nói.

Ô Cán gật đầu, đáp: "Vâng!" Ánh sáng trắng chói lòa khiến Chu Thánh mãi không thể mở mắt.

Chu Thánh vốn tưởng rằng do mình ở trong bóng tối quá lâu, khi mới thấy ánh sáng mắt có chút không theo kịp.

Bây giờ xem ra không phải vậy, mà là thế giới này bị ánh sáng bao phủ, thuộc về ánh sáng cực hạn, không một chút bóng tối.

"Công Tôn Hiên Viên, đây là bất ngờ mà ngươi chuẩn bị cho ta sao?" Chu Thánh xé một mảnh vải che mắt, tránh bị ánh sáng chói lòa làm tổn thương.

Chương 745

Trong mắt hắn là một mảng đỏ rực, không có bất kỳ hình ảnh nào, xung quanh ngoài ánh sáng trắng ra thì không có gì, yên tĩnh đến đáng sợ.

Cạm bẫy mà Công Tôn Hiên Viên chuẩn bị chỉ có một tác dụng, đó là giam giữ Chu Thánh, khiến Chu Thánh nhất thời không thể thoát ra.

Bóng tối cực hạn và ánh sáng cực hạn có thể khiến Chu Thánh hoàn toàn không tìm được đường.

Mà trong ánh sáng, Chu Thánh không có cách nào, ở trong bóng tối hắn còn có thể lợi dụng sấm sét, lửa dữ để soi sáng, nhưng trong ánh sáng, hắn muốn nhìn thấy thứ gì đó, rất khó.

Cả thế giới này được cấu tạo bởi ánh sáng, Chu Thánh cũng đã thử đi xuống lòng đất, nhưng lòng đất cũng là ánh sáng.

Ánh sáng ở đây không giống ánh sáng mặt trời dịu dàng tự nhiên, ánh sáng ở đây là ánh sáng trắng thuần túy, giống như một chiếc đèn pha khổng lồ chiếu thẳng vào mặt.

Chu Thánh chọn một hướng, đâm thẳng trường đao tới.

Không gian ở đây có hạn, chỉ cần không bị mê hoặc, là có thể đi đến cuối.

Chỉ cần chạm vào ranh giới không gian, là có thể phá vỡ không gian mà đi.

Nhưng Chu Thánh trong lòng đã đếm rất lâu, mà vẫn chưa đến cuối, chứng tỏ mình đã đi sai hướng.

“Nếu trái phải không được, vậy thì cứ đi thẳng lên trên!” Chu

Thánh đổi hướng, đi thẳng lên trên.

Trái phải không đến được, vậy thì bên trên chắc là được chứ?

"Ong!" Mũi đao chạm vào ranh giới, phát ra âm thanh rung động nhẹ.

Chu Thánh mỉm cười, dùng sức chém tới.

"Xoảng!" Một vết nứt xuất hiện, một chút bóng tối len lỏi vào.

Trong thế giới tràn ngập ánh sáng trắng, ánh sáng bình thường chính là bóng tối.

Chu Thánh lùi lại một bước, dùng sức chém ra một đao.

"Ong!" Lưỡi đao sắc bén cắt qua ánh sáng trắng, trực tiếp chém vỡ ranh giới phía trên.

Ánh sáng trắng tan biến, dần dần trở lại màu sắc bình thường, nhưng Chu Thánh không mở mắt, đi thẳng về phía trước, bước vào thế giới tiếp theo. ...

Trung ương đại lục.

Nhị gia, Tam gia và Cửu gia ngồi quây lại, canh giữ tinh đồ.

Lần trước Chu Thánh xuất hiện ở Trung ương đại lục, sau đó liền biến mất, họ đến đây rồi cũng không biết nên đi đâu tìm.

Chỉ có thể canh giữ tinh đồ, đợi Người gác lăng xuất hiện lần nữa.

Họ đến đây đợi đã lâu, Cửu gia đang định phàn nàn vài câu thì bóng dáng Chu Thánh trên tinh đồ thoáng qua.

"Xuất hiện rồi!" Nhị gia luôn nhìn chằm chằm tinh đồ lập tức chú ý, vội vàng nhớ lại vị trí Chu Thánh vừa xuất hiện, nhưng cũng chỉ có một vị trí đại khái.

"Ở lãnh địa của tộc Ác Mộng." Nhị gia trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, Tam gia và Cửu gia đều im lặng.

Tộc Ác Mộng và Nhân tộc không hòa thuận cho lắm, từ rất lâu trước đây hai tộc thường xuyên xảy ra chiến đấu.

Đặc biệt là ba người họ đã chém giết không ít tộc nhân của tộc Ác Mộng.

Một khi họ bước vào lãnh địa tộc Ác Mộng, chắc chắn sẽ bị tộc Ác Mộng bao vây.

Tộc Ác Mộng ở thế giới này được xem là chủng tộc trung lưu, tuy không bằng Nhân tộc, nhưng lại ở khá xa Nhân tộc.

Hơn nữa, hai chủng tộc láng giềng có quan hệ rất tốt với tộc Ác Mộng.

"Người gác lăng sao lại chạy vào đó, chẳng lẽ bị tộc Ác Mộng bắt rồi?" Tam gia không nhịn được suy đoán.

"Chắc là không thể, nếu hắn bị bắt, trên tinh đồ chắc chắn sẽ hiển thị." Cửu gia lắc đầu nói.

"Ở tộc Ác Mộng, chúng ta có đi không?" Tam gia đưa ra nghi vấn.

Nhị gia và Cửu gia đồng thời im lặng.

Thực sự không dễ đi.

Nhân tộc và tộc Ác Mộng gần như không có khả năng hòa giải, không vì gì khác, năm xưa Nhân tộc đã tàn sát tộc Ác Mộng suýt chút nữa tuyệt hậu.

Nếu không phải các Yêu tộc khác ra tay cứu giúp, có lẽ chủng tộc Ác Mộng đã không còn tồn tại.

Mối thù diệt tộc không đội trời chung, chỉ cần người của Nhân tộc bước ra khỏi thành trì, tộc Ác Mộng sẽ tấn công lén những người đó.

“Đi, dù sao đi nữa, cũng phải mang Người gác lăng về, với thực lực của ba chúng ta, tộc Ác Mộng không giữ được chúng ta đâu!” Nhị gia nghiến răng nói.

Cùng lắm là đại chiến một trận với tộc Ác Mộng.

“Trước khi đi, báo cho lão đại trước, để lão đại điều binh tới, một khi tộc Ác Mộng quyết tâm ngăn cản, vậy thì diệt tộc Ác Mộng trước.” “Tộc Ác Mộng là phúc địa cũng là nơi phải tranh đoạt, Nhân tộc ta muốn chinh chiến, phải chiếm được địa bàn của tộc Ác Mộng, như vậy tiến có thể công, lùi có thể thủ.” Cửu gia phân tích một hồi.

Nhị gia và Tam gia đều gật đầu, truyền tin cho Đại gia của Nhân tộc, sau khi nhận được hồi âm, mới bước vào lãnh địa của tộc Ác Mộng.

Ba người họ cố gắng ngụy trang khí tức của mình để không bị phát hiện, nhưng vừa đi vào không xa, tầm mắt họ tối sầm lại, bị tộc Ác Mộng kéo vào cơn ác mộng do họ tạo ra.

Năng lực đặc hữu của tộc Ác Mộng là khiến người khác tiến vào ác mộng, chỉ cần giết chết họ trong ác mộng, thì ở ngoài đời thực họ sẽ trở nên phế nhân, tinh thần không toàn vẹn, linh hồn tàn khuyết.

Đây là thủ đoạn tấn công chuyên nhằm vào linh hồn và tinh thần, khiến người ta không thể đề phòng.

Một trận hương hoa thoang thoảng bay tới, Nhị gia, Tam gia, Cửu gia biết đây là hoa Thụy Miên, vật cộng sinh của tộc Ác Mộng, chỉ cần ngửi thấy hương hoa, dù tinh thần có sung mãn đến đâu cũng không nhịn được muốn ngủ.

Mà một khi đã ngủ thiếp đi, sẽ không bao giờ tỉnh lại.

“Không được ngủ!” Nhị gia tự véo mình một cái, vẫn cảm thấy buồn ngủ, ông ta liền lấy đao đâm mình một nhát, ép mình không ngủ.

Nhưng hương hoa ác mộng có tác dụng gây tê thần kinh, dù có tự đâm mình thành cái sàng cũng không cảm thấy đau.

Tộc nhân Ác Mộng xuất hiện, chúng trông giống như côn trùng, chỉ có điều hai tay là lưỡi đao sắc bén, sáu chân có cánh, thân hình không lớn, con lớn nhất cũng chỉ cao một mét sáu.

"Nhân tộc chết tiệt, còn dám bước vào lãnh địa của tộc Ác Mộng chúng ta!" Tộc trưởng tộc Ác Mộng tức giận mắng.

"Trong tay họ có tinh đồ, chẳng lẽ cũng đến tìm ân nhân?" Một tộc nhân Ác Mộng khác bên cạnh tộc trưởng tò mò nói.

"Không, không phải, tinh đồ này là để tìm một người khác, người kia mới là đến tìm ân nhân." Tộc trưởng tộc Ác Mộng nói.

Lúc Chu Thánh đến không gặp tộc Ác Mộng, trực tiếp tiến vào thánh địa của tộc Ác Mộng, là vì Công Tôn Hiên Viên đã chào hỏi từ trước, để tộc Ác Mộng cho Chu Thánh vào.

Mà Công Tôn Hiên Viên là ân nhân của tộc Ác Mộng, nên họ mới để Công Tôn Hiên Viên nghỉ ngơi ở thánh địa của họ.

"Ba tên này là ba trong chín vị thủ lĩnh của Nhân tộc, bắt chúng lại, phế chúng đi." Tộc trưởng lại nói.

"Nhưng làm vậy sẽ gây ra thù hận từ phía Nhân tộc." "Là chúng tự ý xông vào tộc Ác Mộng của ta, Nhân tộc dám đến, vậy thì đến rồi đừng hòng đi!" "Tộc Ác Mộng chúng ta không đối phó được Nhân tộc đâu." "Không đối phó được, nhưng đừng quên chúng ta đã kết minh với hai tộc khác, đến thì cùng nhau đối phó!" Tộc trưởng tộc Ác Mộng nói xong, các tộc nhân khác liền ra tay, trói ba người họ lại.

Tộc trưởng tộc Ác Mộng còn đích thân nhập mộng, chuẩn bị tự mình đối phó.

Trong mộng cảnh.

Tộc trưởng tộc Ác Mộng đã dệt nên một cơn ác mộng vô cùng kinh hoàng cho Lão Nhị, Lão Tam và Lão Cửu.

Ma Vương Hỗn Độn giáng thế, một cước đạp nát lãnh địa Nhân tộc, Cửu lão Nhân tộc bay lên không trung phản kháng, nhưng bị Ma Vương Hỗn Độn một quyền đánh tan.

Sáu người khác đều tử trận, chỉ còn lại ba người họ bị Ma Vương Hỗn Độn nắm trong lòng bàn tay.

"Tỉnh táo lại đi, đây là năng lực ác mộng của tộc Ác Mộng, đây không phải là thật!" Nhị gia hét lớn một tiếng, gắng sức thoát ra.

Tam gia và Cửu gia cũng vậy, sau khi nhận ra đây là mộng cảnh, họ liền có năng lực đối phó với Ma Vương kinh hoàng trong mộng cảnh.

"Hừ." Tộc trưởng tộc Ác Mộng ở sâu trong mộng cảnh hừ nhẹ một tiếng, hắn đã tạo ra ba tầng mộng cảnh cho ba người này, đây chỉ mới là tầng thứ nhất và cũng là tầng yếu nhất mà thôi.

Sau khi ba người Nhị gia thoát khốn, họ đã liên thủ chém giết Ma Vương khổng lồ, phá vỡ mộng cảnh.

Mộng cảnh biến mất, ba người họ mở mắt, giết chết những tộc nhân Ác Mộng đang canh giữ bên cạnh.

Nhưng thực ra đây vẫn là một tầng mộng cảnh khác, một loại mộng cảnh gần với hiện thực hơn.

Sau khi ba người họ thoát ra, họ đã đại khai sát giới trong tộc Ác Mộng, tộc Ác Mộng liều chết chống cự.

Hai tộc khác cử người đến đối phó, nhưng Đại gia đã dẫn binh sĩ Nhân tộc đến kịp.

"Lão đại!" Ba người kích động chạy đến bên cạnh lão đại.

“Hừ, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong.” Đại gia hừ nhẹ một tiếng.

“Lão đại, không phải chúng ta không tìm được Người gác lăng, mà là hắn đã chạy vào sâu trong tộc Ác Mộng.” Cửu gia mở miệng nói.

Chương 746

“Quả nhiên.” Tộc trưởng đang ẩn mình trong mộng cảnh nghe được mục đích của họ.

“Lão đại, san bằng tộc Ác Mộng, sáp nhập địa bàn của tộc Ác Mộng vào lãnh địa Nhân tộc ta.” Tam gia đi đến bên cạnh Đại gia nói.

Đại gia gật đầu, tay phải từ từ giơ lên.

Nhưng ngay sau đó, trong tay ông ta xuất hiện một con dao găm đen sắc bén, đâm thẳng về phía Tam gia.

Tam gia đã sớm đề phòng, ngay khoảnh khắc Đại gia ra tay, ông ta lập tức phản kích, phản sát Đại gia.

“Ác mộng, Nhân tộc ta đã giao đấu với các ngươi không ít lần, chúng ta còn không rõ năng lực của các ngươi sao?” Tam gia cười lạnh nói.

Họ đã phát hiện ra manh mối ngay từ đầu.

Bởi vì tộc trưởng tộc Ác Mộng không xuất hiện, tộc Ác Mộng cũng không có sự chống cự đáng kể, điều này cho thấy họ vẫn đang ở trong mộng cảnh.

Quan trọng nhất là người dẫn binh đến không thể nào là lão đại, chuyện khai chiến này có hại cho thiên hòa, lão đại của họ sẽ không làm chuyện gánh tội này, hoặc là Ô Cán dẫn binh đến, hoặc là người khác.

Khi Tam gia giết lão đại xong, mộng cảnh lại một lần nữa vỡ nát.

Lần này họ tỉnh lại trong một biển hoa, Người gác lăng đang cầm đao quay lưng về phía họ.

Ba người không do dự nhiều, trực tiếp xuất vũ khí xông lên đối phó Người gác lăng.

Bất kể đây có phải là một giấc mơ hay không, mục tiêu của họ đều là Người gác lăng.

Nhưng khi họ xông lên, một luồng kiếm khí từ bên cạnh lao tới, ba người như gặp đại địch vội vàng né tránh.

"Ai!" Cửu gia hét lớn.

"Là hắn!" Nhị gia âm trầm nói.

Người vừa ra tay là Công Tôn Hiên Viên, hắn đã để lại một dấu ấn tinh thần ở tộc Ác Mộng.

Chỉ cần tộc trưởng tạo ra mộng cảnh, là có thể kích hoạt dấu ấn mà hắn để lại để đối phó với Nhân tộc.

Dấu ấn của Công Tôn Hiên Viên vô cùng mạnh mẽ, người chưa xuất hiện, chỉ dựa vào kiếm khí đã có thể đối phó với ba người Nhị gia.

Huống chi còn có Người gác lăng do tộc trưởng Ác Mộng tạo ra.

Người gác lăng quay người, rút đao chỉ thẳng vào Nhị gia.

Tam gia và Cửu gia định đến giúp, nhưng một luồng kim quang xuất hiện trước mặt họ, đẩy lùi họ ra.

Trong kim quang có một bóng người, chính là Công Tôn Hiên Viên.

Công Tôn Hiên Viên quay đầu nói với Người gác lăng một câu: "Ngươi giữ chân Nhị gia, ta giết Cửu gia và Tam gia!" Nói xong, Công Tôn Hiên Viên lại ra tay. ...

Trong một không gian khác.

Chu Thánh vừa bước ra, nhìn biển hoa quen thuộc trước mắt, tưởng rằng mình đã thoát ra khỏi cạm bẫy không gian do Hiên Viên Hoàng Đế đặt ra.

Nhưng quay đầu lại không thấy Kỳ Lân.

Ngay lúc hắn đang trầm tư, ba vị đại gia của Nhân tộc đã đến.

Chu Thánh đang nghi ngờ họ là thật hay giả thì ba người họ đã ra tay với mình.

Ngay sau đó, Chu Thánh gặp được Công Tôn Hiên Viên, chưa kịp nói gì, hắn đã bảo mình chặn Nhị gia, còn hắn giết Tam gia và Cửu gia.

Chu Thánh bất đắc dĩ, đành phải toàn lực ra tay chặn Nhị gia.

Nhị gia vốn tưởng Chu Thánh cũng là người do mộng cảnh tạo ra, hoàn toàn không để ý, định bụng tiện tay giải quyết, nhưng khi lưỡi đao lướt qua cổ họng, ông ta cảm nhận được khí tức tử vong, sợ đến mức vội vàng lùi lại.

Lưỡi đao lướt qua cổ họng ông ta, cắt rách một chút da, có máu tươi chảy ra.

"Đây là Người gác lăng thật, toàn lực bắt hắn!" Nhị gia hét lớn, xác định đây không phải mộng cảnh.

Tam gia và Cửu gia cũng muốn ra tay bắt Người gác lăng, nhưng lại bị Công Tôn Hiên Viên ghìm chặt, một khi để lộ sơ hở sẽ lập tức bị Công Tôn Hiên Viên giết chết.

Nhị gia thấy họ không rảnh tay, liền chuẩn bị tự mình đối phó.

Mà Chu Thánh cũng cảm thấy vô cùng chân thực, khi Nhị gia cầm câu liêm đối phó mình, Hiên Viên Kiếm bộc phát ra một luồng ánh sáng trắng chói lòa, khiến Nhị gia không mở nổi mắt.

Chu Thánh thừa cơ phản kích, nhưng Nhị gia hai tay giơ câu liêm dựa vào bản năng đỡ được.

Thực lực của Nhị gia mạnh hơn Chu Thánh một chút, nhưng cũng không mạnh hơn quá nhiều, hơn nữa Chu Thánh có một nửa khí vận của Nhân tộc, chỉ riêng uy thế đã có thể áp chế Nhị gia.

Nhị gia bên này chiến đấu rất khó chịu, mỗi lần ra tay đều phải chống đỡ uy thế mạnh mẽ của Chu Thánh.

Hai người chiến hòa, còn Tam gia và Cửu gia ở thế bị động, ai lơ là cảnh giác, người đó sẽ bị Công Tôn Hiên Viên chém giết.

"Công Tôn Hiên Viên, ngươi là kẻ tiểu nhân bội tín bạc nghĩa, Nhân tộc ta tốt bụng đề cử ngươi làm thủ lĩnh, muốn ngươi dẫn dắt Nhân tộc thịnh vượng, thế mà ngươi lại hay, phân tán Nhân tộc xong rồi tự mình bỏ trốn!" Cửu gia trực tiếp mắng, muốn ép Công Tôn Hiên Viên lộ sơ hở.

"Cửu lão các ngươi, thật sự vì Nhân tộc sao?" Công Tôn Hiên Viên chất vấn một tiếng.

"Cùng là Nhân tộc, ngươi lại rút đao với đồng tộc!" Cửu gia né tránh vấn đề của Công Tôn Hiên Viên, vẫn tiếp tục nói về lỗi lầm của hắn.

"Các ngươi không xứng làm chí tôn của Nhân tộc!" Thân kiếm của Công Tôn Hiên Viên tan chảy thành một luồng kiếm quang, nhắm thẳng vào Cửu gia.

"Người gác lăng, Cửu gia ta giải quyết giúp ngươi rồi, tám người còn lại dựa vào ngươi, ta đã để lại thứ gì đó cho ngươi trong không gian, hãy tu luyện cho tốt." "Đợi khi ngươi bước ra, có lẽ thời gian này đã thay đổi." Công Tôn Hiên Viên nói xong, kim quang sắc bén trực tiếp phá vỡ phòng ngự của Tam gia và Cửu gia, xuyên thủng cơ

thể Cửu gia.

Cửu gia phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể dần dần tan biến.

Mà mộng cảnh, cũng đang dần tan vỡ. ...

Thế giới hiện thực.

Tinh thần và linh hồn của Cửu gia bị chém giết, sau khi Nhị gia và Tam gia tỉnh lại, họ không báo thù tộc Ác Mộng mà mang theo Cửu gia chưa chết rời đi.

Họ phải quay về tìm Đại gia chữa trị cho Cửu gia.

Tuy rằng phần lớn là không cứu được.

Sau khi họ đi, tộc trưởng tộc Ác Mộng cũng bắt đầu sắp xếp hậu sự.

"Truyền lệnh của ta, phong tỏa tộc Ác Mộng, sắp xếp hậu nhân trốn khỏi địa bàn tộc Ác Mộng, sự trả thù của Nhân tộc, sắp đến rồi." Tộc trưởng tộc Ác Mộng biết rõ Nhân tộc sẽ không bỏ qua, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Trong không gian.

Chu Thánh đang ngủ say từ từ tỉnh lại, mọi thứ xung quanh vẫn như biển hoa, hương hoa ngào ngạt.

Chỉ là tất cả đều là giả, là mộng cảnh do tộc Ác Mộng dệt nên.

Công Tôn Hiên Viên để giam giữ Chu Thánh đã dệt nên ba tầng mộng cảnh trong không gian này.

Tầng thứ nhất là đối phó với ba người Nhị gia của Nhân tộc, đây là tầng mộng cảnh thứ hai.

Chu Thánh tỉnh lại vẫn đang suy ngẫm về những lời Công Tôn Hiên Viên nói với mình, ý của hắn là, để mình đối phó với Cửu lão

Nhân tộc.

Nhưng tự dưng, mình đối phó với họ làm gì?

Tuy rằng bây giờ đã trở mặt, nhưng vẫn chưa đến mức đao binh tương kiến.

Nhưng, mình đã hấp thụ một nửa khí vận của Nhân tộc, Trảm Ảnh đao trong tay còn dung hợp cả lệnh bài Nhân tộc, Nhân tộc chắc chắn sẽ đến cướp đoạt.

Mình chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với họ.

"Thực lực của ta kết hợp với khí vận Nhân tộc, miễn cưỡng có thể đối phó một vị đại lão, nhưng đồng thời đối phó tám người, quả thực có chút khó khăn." Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Ở Trái Đất, hắn là người mạnh nhất, sau khi nhận được ân tứ của trời đất, ngay cả Hậu Khanh cũng không đánh lại hắn.

Nhưng ở đây, thực lực của hắn chỉ được xem là trung thượng, đã được xem là thiên tài tuyệt thế.

Phải biết rằng, thế giới này không thiếu thứ gì, có vô số tài nguyên tu luyện, ngay cả một con chó cũng có thể tu luyện đến Tông sư.

Còn ở Trái Đất, muốn gì không có nấy, người tu luyện đến Tông sư đếm trên đầu ngón tay, mà còn toàn là những người già.

"Còn một năm nữa, chắc là có thể đạt đến trình độ của Hiên Viên Hoàng Đế chứ?" Chu Thánh không nhịn được lẩm bẩm, hắn có lòng tin vào chính mình.

Công Tôn Hiên Viên mất mấy trăm năm để trở thành cường giả mạnh nhất thế giới này, còn mình không có nhiều thời gian như vậy, hắn chỉ có một năm.

Một năm này là do Công Tôn Hiên Viên cho mình, một năm ở đây

là mười năm ở Trái Đất.

"Vậy thì nghiêm túc tu luyện một năm!" Chu Thánh hạ quyết tâm, nghiêm túc tu luyện một năm ở đây.

Dù sao lúc hắn rời khỏi Nhân tộc cũng đã mang theo rất nhiều bảo bối để tu luyện.

Chương 747

Hắn đứng dậy, một đao cắt vỡ tầng mộng cảnh thứ hai, hắn biết mọi thứ trước mắt đều là giả.

Theo mộng cảnh vỡ nát, Chu Thánh tiến vào một chiến trường.

Một bên chiến trường là Nhân tộc, chỉ có điều họ mặc trang phục rất cổ xưa, bên kia là một chủng tộc tương tự Yêu tộc, trông giống côn trùng, nhưng có cánh và chi trước sắc bén.

"Nhập mộng!" Một con có thân hình lớn nhất hét lên, tất cả tộc nhân Ác Mộng liền dệt nên mộng cảnh, khiến những người Nhân tộc đang xông lên phía trước rơi vào mộng cảnh.

"Đây là Ác Mộng sao?" Chu Thánh đã tìm hiểu về chủng tộc này, lúc ở Nhân tộc không có việc gì, hắn đã dành thời gian tìm hiểu về các chủng tộc khác trên thế giới này, cũng như một số năng lực đặc hữu của các chủng tộc.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Chu Thánh với góc nhìn của người ngoài cuộc, quan sát trận chiến giữa hai tộc.

Tuy rằng năng lực tạo mộng của tộc Ác Mộng rất mạnh, nhưng thực thể của họ quá yếu, đối mặt với sự tấn công của Nhân tộc, họ gần như không có khả năng chống trả đã bị nghiền nát.

Có tộc nhân Ác Mộng sau khi dệt mộng cảnh, cơ thể cũng tiến vào mộng cảnh, có người thì ở bên ngoài.

Tộc Ác Mộng rất thú vị, mộng cảnh họ dệt ra, nữ giới có thể tiến vào mộng cảnh, còn nam giới thì không, nam giới chỉ có thể canh giữ bên ngoài.

Trận chiến giữa hai tộc rất đơn giản, chính là Nhân tộc đơn phương nghiền nát.

Nhân tộc xông vào lãnh địa của tộc Ác Mộng, tiến hành một cuộc đại tàn sát.

Đây là trận chiến giữa các chủng tộc, không có đúng sai, không có trắng đen, chỉ có chiến đấu vì sự tồn vong của chủng tộc.

Thế giới này cá lớn nuốt cá bé, các chủng tộc yếu kém chỉ có thể sống sót trong kẽ hở.

Còn các cường tộc lại có quyền phát ngôn tuyệt đối trên thế giới này.

Ngay lúc tộc Ác Mộng sắp bị Nhân tộc diệt vong, các Yêu tộc mạnh mẽ khác đã can thiệp, tiêu diệt đội tiên phong của Nhân tộc, buộc Nhân tộc phải đàm phán.

Tộc Ác Mộng cũng là một nhánh của Yêu tộc.

Hơn nữa, nơi ở của tộc Ác Mộng là phúc địa của Yêu tộc, vị trí địa lý quá quan trọng, Yêu tộc sẽ không để Nhân tộc cướp đoạt.

Dưới sự can thiệp của Yêu tộc, Nhân tộc mới rút quân rời đi, nhưng cuộc chinh chiến của Nhân tộc đã đạt được thành quả rất lớn.

Đầu tiên, Nhân tộc trở thành một trong những cường tộc, hơn nữa chiếm được lãnh thổ rộng lớn, sở hữu toàn bộ lãnh địa phía nam của thế giới này.

Các chủng tộc khác muốn sinh tồn ở phía nam phải nộp thuế cho Nhân tộc, còn phải trở thành chủng tộc phụ thuộc của Nhân tộc.

Cũng vì trận chiến đó, đã tạo nên Nhân tộc hùng mạnh như ngày nay.

Nhưng sự hùng mạnh của Nhân tộc lại được xây dựng trên sự

diệt vong của các chủng tộc khác.

Và nạn nhân đó chính là tộc Ác Mộng.

Sau khi Chu Thánh xem xong trận chiến, tộc trưởng tộc Ác Mộng đi đến trước mặt Chu Thánh, mở miệng nói: "Ngươi đã biết mối thù của tộc Ác Mộng chúng ta đối với Nhân tộc rồi chứ?" "Ừ." Chu Thánh gật đầu.

"Hiên Viên Hoàng Đế có ơn với tộc Ác Mộng chúng ta, nên ngươi và ngài ấy là những người Nhân tộc duy nhất được tộc Ác Mộng chúng ta cho phép vào đây." Tộc trưởng tộc Ác Mộng mở miệng nói.

"Ngài ấy có ân tình gì với tộc Ác Mộng của ngươi?" Chu Thánh không hiểu hỏi.

Tộc trưởng Ác Mộng lắc đầu, nói: "Không thể nói, không thể nói." "Bây giờ ta phải đưa một bộ phận hậu duệ của tộc Ác Mộng đến biển hoa, đợi khi ngươi ra khỏi không gian này, ta hy vọng ngươi có thể che chở cho họ một chút, đừng để họ bị Nhân tộc giết sạch." Tộc trưởng tộc Ác Mộng mở miệng nói.

"Ý gì?" Chu Thánh không hiểu.

"Nhân tộc sắp phát động chiến tranh một lần nữa, lần này Lão Cửu của Nhân tộc bị tổn hại ở tộc Ác Mộng chúng ta, Nhân tộc cũng có cớ để phát động chiến tranh với tộc ta." Tộc trưởng tộc Ác Mộng mở miệng nói.

"Ngươi có thể đổ cho Hiên Viên..." "Vô dụng thôi." Tộc trưởng tộc Ác Mộng lắc đầu, sau đó rời khỏi mộng cảnh của Chu Thánh.

Hắn đến mộng cảnh của Chu Thánh chính là để phó thác.

Hắn đã an trí toàn bộ hậu duệ của tộc Ác Mộng trong biển hoa, để họ chìm vào giấc ngủ sâu, sau đó phong tỏa vùng biển hoa đó. ...

Nhân tộc.

Khi Cửu gia được đưa về, người đã không qua khỏi.

Tinh thần của ông ta bị hủy diệt, linh hồn cũng bị đánh nát, bây giờ chỉ là một kẻ ngốc, một kẻ ngốc không thể cứu chữa.

“Lão đại, Lão Cửu còn cứu được không?” Lão Nhị vội vàng hỏi.

“Hết rồi.” Lão đại nhắm mắt lại.

“Ô Cán, triệu tập đại quân Nhân tộc, phát động chiến tranh với tộc Ác Mộng!

Nơi nào đi qua, nếu gặp trở ngại, tất cả đều đánh hạ cho ta!” “Báo thù cho Cửu gia!” Đại gia trầm giọng hô.

“Vâng!” Ô Cán nặng nề đáp một tiếng.

Lời của Đại gia rất rõ ràng, một đường tiến về phía bắc, thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Chiến tranh, nhân danh Cửu gia mà bắt đầu!

“Lão Tứ, Lão Cửu biến thành kẻ ngốc rồi, luyện chế nó thành khôi lỗi chiến tranh đi.” Đại gia thản nhiên nói.

Một câu nói đã định đoạt sinh tử của Lão Cửu.

Những người khác cũng không nói gì, Lão Cửu đã biến thành kẻ ngốc, luyện chế thành khôi lỗi còn có thể phát huy được chút giá trị cuối cùng của ông ta.

“Lão đại, Công Tôn Hiên Viên thì sao?

Hắn không một lòng với Nhân tộc chúng ta.” Lão Ngũ mở miệng hỏi.

“Tạm thời đừng quan tâm đến hắn, hắn không gây ra uy hiếp cho chúng ta.” Đại gia thản nhiên nói.

“Nhưng mà Cửu gia...” “Xuống đi chuẩn bị đi, ta đã nói hắn không gây ra uy hiếp cho Nhân tộc chúng ta!” Đại gia một chùy định âm, những người khác không nói thêm gì.

Đại chiến, cứ thế mà nổ ra!

Hàng trăm triệu đại quân Nhân tộc hùng dũng tiến quân bắc phạt!

Trong mộng cảnh.

Chu Thánh im lặng một lát, sau đó dùng đao cắt vỡ mộng cảnh tỉnh lại.

Hắn đang nằm trong một không gian hư vô, chính giữa không gian có một viên châu lấp lánh.

“Đây là thứ mà hắn để lại cho ta sao.” Chu Thánh bay qua, nắm lấy viên châu trong tay, viên châu không lớn, chỉ bằng nắm tay.

“Viên châu này có tác dụng gì?” Chu Thánh nhíu mày, còn chưa hiểu rõ viên châu này có tác dụng gì thì nó đã hóa thành một luồng kim quang tiến vào cơ thể Chu Thánh.

Viên châu nằm trong đan điền của hắn, ngưng tụ khí vận Nhân tộc trong cơ thể Chu Thánh, chuyển hóa thành sức mạnh.

“Đây là bộ chuyển hóa khí sao?” Chu Thánh có thể cảm nhận rõ ràng, khí vận Nhân tộc mình đã có thể thu phóng tự nhiên.

Trước đây hấp thu phần lớn đều không thể thi triển ra, chỉ có thể tiết lộ một chút biến thành uy thế, không thể chuyển hóa thành sức mạnh.

Bây giờ có viên châu, hắn có thể cảm nhận khí vận Nhân tộc có thể biến thành một phần của cơ thể mình.

Chu Thánh nhắm mắt, lấy ra thiên tài địa bảo, ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu tu luyện.

Nơi này là một mảnh hư vô, vô cùng yên tĩnh, rất thích hợp để tu luyện.

Sau khi dung hợp viên châu, còn cần một thời gian để làm quen. ...

Trong biển hoa.

Hàng trăm ngàn hậu duệ Vu tộc đang ngủ say trong biển hoa, Kỳ Lân mở mắt nhìn một cái rồi lại tiếp tục ngủ.

Công Tôn Hiên Viên đã cho nó ăn một loại dược vật, dược vật có thể tăng cường huyết mạch chi lực, khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng dược vật có một tác dụng phụ, sau khi ăn nếu chưa tiêu hao hết sẽ trở nên vô cùng buồn ngủ.

Vì vậy Kỳ Lân vẫn luôn ngủ say.

Hắn và Chu Thánh đều đang tu luyện theo cách riêng của mình. ...

Bên phía Vu tộc.

Vu tộc đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh, Hậu Khanh thì toàn lực tu luyện.

Sau khi bị mười một vị tộc trưởng đánh cho một trận, hắn không còn tức giận nữa.

Tộc trưởng Vu tộc đã dùng lời lẽ kích động hắn, nói rằng nhánh Hậu Thổ của hắn là nhánh yếu nhất của Vu tộc.

Chương 748

Hậu Khanh nghe họ nói về nhánh Hậu Thổ, sao có thể nhịn được?

Trực tiếp muốn so tài, kết quả là không đánh lại ai.

Để thoát khỏi danh hiệu đội sổ, Hậu Khanh vô cùng khắc khổ nỗ lực.

Dù sao có thực lực mới có thể thoát khỏi thân phận sinh sản hậu duệ.

Đại quân Nhân tộc đã xuất chinh, vòng qua Vu tộc, một đường tiến về phía bắc, những chủng tộc nhỏ đi qua trên đường đều bị tiêu diệt.

Mười một vị tộc trưởng Vu tộc liên hợp họp bàn, quyết định tăng cường phòng ngự ở các chủng tộc biên giới, tránh bị Nhân tộc bao vây.

Vị trí của Vu tộc là ở phía tây bắc, một khi Nhân tộc đánh thông được tuyến đường phía bắc, lại tiến về phía tây diệt hai chủng tộc nữa là có thể bao vây Vu tộc.

Mười một chi của Vu tộc mỗi chi xuất động mười vạn dũng sĩ, phụ trách tăng cường phòng ngự các chủng tộc xung quanh để chống lại sự xâm lược của Nhân tộc.

Bên phía Nhân tộc người lĩnh quân là Ô Mông, hắn có ý chỉ liên hợp của Cửu lão, đại quân Nhân tộc không thể không nghe.

Mà một đường chinh chiến về phía bắc, các chủng tộc trung đẳng khác vốn định cản đường để Nhân tộc đi vòng, nhưng Ô Cán không thèm thương lượng, trực tiếp đại quân áp cảnh.

Các chủng tộc trung đẳng đành phải lui tránh, để Nhân tộc đi qua

lãnh địa của họ.

Mà mục tiêu là tộc Ác Mộng cũng đang lôi kéo đồng minh, tìm các Yêu tộc khác giúp đỡ.

Có Yêu tộc chọn lui tránh, từ chối lời mời kết minh của tộc Ác Mộng, có Yêu tộc thì thừa cơ phái binh vào đóng quân ở tộc Ác Mộng.

Thế giới này đã yên bình quá lâu, Nhân tộc đột nhiên phát động chiến tranh, đã thu hút sự chú ý của tất cả các chủng tộc.

Nhân tộc vốn thế như chẻ tre, định thừa cơ xâm chiếm các chủng tộc xung quanh, nhưng lại gặp phải sự cản trở của Vu tộc.

Vu tộc lấy danh nghĩa bảo vệ láng giềng, tập kích Nhân tộc.

Ô Cán thấy Vu tộc xuất kích, vội vàng quay về báo cáo cho Bát lão.

"Thưa các gia, Vu tộc đã xuất động rồi, làm sao đây?" Ô Cán hỏi.

"Vu tộc tạm thời không cần quan tâm, trước hết cắm kiếm vào lồng ngực Yêu tộc để khống chế phúc địa kinh tế của chúng, sau đó tiến công về phía tây, bao vây Vu tộc." "Chỉ cần vòng vây hình thành, Vu tộc dù có chuẩn bị từ trước cũng không thoát khỏi sự trừng phạt của Nhân tộc ta." Tam gia siết chặt nắm đấm.

Đại gia gật đầu, tiếp tục nói: "Đúng rồi, ngươi tìm một số người ăn nói khéo léo đi thuyết phục các Yêu tộc khác không giúp đỡ tộc Ác Mộng, Long tộc ở Đông Hải, Phượng tộc và các Yêu tộc mạnh mẽ ở phía bắc, chỉ cần chúng không tham gia, Yêu tộc chắc chắn sẽ bị diệt vong." "Khi đó Nhân tộc ta chiếm lĩnh Trung ương đại lục, sẽ từ từ mở rộng ra." Chiến tranh, cách tốt nhất là lôi kéo một phe, đánh một phe, phải trấn an các Yêu tộc khác để chúng không tham gia, nếu không Nhân tộc đánh sẽ rất phiền phức.

"Hiểu rồi, tôi đã phân phó xuống dưới." Ô Cán gật đầu nói.

“Ừm, còn ba ngày nữa là đến tộc Ác Mộng rồi phải không?” Bát gia mở miệng hỏi.

“Vâng, còn ba ngày nữa là đến, dọc đường không có chủng tộc nào dám cản bước Nhân tộc ta.” Ô Cán gật đầu nói.

“Phái người đi thu phục những chủng tộc đầu hàng đó, để chúng trở thành bia đỡ đạn cho Nhân tộc ta.” Tứ gia thản nhiên nói.

Những chủng tộc chủ động để Nhân tộc tiến vào lãnh địa gần như không có khả năng chống lại Nhân tộc, chúng chỉ có thể đầu hàng.

Bên Nhân tộc đã chuẩn bị xong mọi thứ, bên Vu tộc cũng chỉ bảo vệ láng giềng.

Còn Yêu tộc thì khá phân tán, không có người quản lý mạnh mẽ, thực lực Yêu tộc không đồng đều, những Yêu tộc mạnh mẽ đã độc lập ra ngoài, không còn tự xưng là Yêu tộc nữa mà là một chủng tộc độc lập.

Ví dụ như Long tộc và Phượng tộc, trước đây đều là một phần của Yêu tộc, nhưng bây giờ chúng không còn được xem là Yêu tộc nữa mà là chủng tộc độc lập.

Vu tộc và Yêu tộc bất hòa, hai tộc không thể liên hợp lại, nếu không Nhân tộc thật sự không dám dễ dàng phát động chiến tranh.

Thời gian thoáng qua, ba ngày đã trôi qua.

Bên phía Nhân tộc đã thu phục được hơn mười chủng tộc, từ hơn mười chủng tộc này chiêu mộ được hàng trăm vạn binh lính, để chúng tấn công tộc Ác Mộng.

Mà bên phía tộc Ác Mộng, còn lại hơn trăm vạn đều đã dàn trận, bảy tám chủng tộc khác đã viện trợ cho tộc Ác Mộng, nhưng cộng lại cũng chỉ có khoảng hai mươi triệu.

“Giết!” Ô Cán hạ lệnh, bia đỡ đạn xông lên trước.

Tộc trưởng tộc Ác Mộng dẫn dắt tộc nhân phát động năng lực tạo mộng, kéo toàn bộ các chủng tộc khác xông vào lãnh địa của tộc Ác Mộng vào mộng cảnh, tiến hành chém giết.

“Giết!” Ô Cán lại hạ lệnh, đại quân Nhân tộc như thủy triều tràn vào lãnh địa của tộc Ác Mộng.

Trận chiến nổ ra ngay lập tức, đạn pháo bay rợp trời, các loại thuật pháp thi nhau xuất hiện.

Quân đội Nhân tộc quá đông, muốn đoạn hậu cũng không làm được.

Trận chiến kéo dài rất lâu, nhưng Nhân tộc mạnh mẽ đã đẩy sâu chiến tuyến, đội tiên phong của Nhân tộc đã tiến vào sâu trong lãnh địa của tộc Ác Mộng.

Bên phía Nhân tộc, tám vị gia đang giám chiến trên không trung, họ không ra tay.

Tộc Ác Mộng vì đã bị Nhân tộc tiêu diệt một lần nên nội tình không mạnh, cũng không có lão tổ trấn giữ.

Lão tổ của tộc Ác Mộng đã sớm bị Nhân tộc chém giết rồi.

Tám lão của Nhân tộc đứng trên không trung chỉ để đề phòng lão tổ của các chủng tộc khác ra tay.

“Tộc Ác Mộng, sớm đã nên bị diệt vong.” Đại gia lạnh lùng nói.

“Chúng đã giấu hậu duệ trong thánh địa của mình, không có gì bất ngờ thì Người gác lăng cũng ở trong đó.” Ngũ gia mở miệng nói.

“Đợi chiếm lĩnh được tộc Ác Mộng, Người gác lăng có là gì?” “Không quá ba ngày, tộc Ác Mộng chắc chắn sẽ bị chiếm!” Mấy vị đại lão rất có lòng tin vào việc chiếm được tộc Ác Mộng, dù sao tộc

Ác Mộng rất yếu.

Nhưng đúng lúc này, không ít chủng tộc từ hai bên xông ra.

Sắc mặt Bát lão biến đổi, nhìn những chủng tộc xuất hiện, trực tiếp ngây người.

"Tộc Sơn Quỳ, tộc Miêu Yêu, tộc Thủy Ngưu, tộc Hỏa Lang..." Đại gia đứng trên không trung, nhìn từng tộc quần xuất hiện, tức đến xanh mặt.

Những chủng tộc này đa phần là Yêu tộc trung hạ, cùng lắm cũng chỉ ngang với tộc Ác Mộng, đều là những chủng tộc không dám trêu chọc Nhân tộc.

Nhưng chúng lại như có tổ chức, có dự mưu, từ bốn phương tám hướng xuất hiện, bao vây toàn bộ đại quân Nhân tộc.

"A, Yêu tộc, các ngươi tìm chết!" Tam gia hăng hái muốn tự mình ra tay, nhưng bị Đại gia cản lại.

"Chúng ta vẫn chưa nên lộ diện, tộc Ác Mộng không có lão quái vật, nhưng các Yêu tộc khác có, hơn nữa đừng quên phía sau chúng ta còn có Vu tộc." Đại gia của Nhân tộc trầm giọng nói.

Vu - Yêu tuy không liên thủ, nhưng Vu tộc ở gần Nhân tộc, một khi cực đoan một chút đánh úp đại bản doanh của Nhân tộc thì không hay rồi.

Quân đội phòng thủ trong lãnh địa Nhân tộc rất ít, vì Nhân tộc không sợ có ai dám đến đánh úp.

Cùng với sự tham gia đông đảo của Yêu tộc, bên Nhân tộc bị bán bao vây, may mà quân đội Nhân tộc thực lực hùng hậu, nên không sợ bị bao vây, chỉ là cục diện sẽ rơi vào bế tắc.

Ô Cán hạ lệnh chỉnh đốn, hỏi ý kiến của tám vị gia.

“Tạm hoãn công thế, điều tra rõ vì sao những Yêu tộc này tham chiến, sau đó nghĩ cách ép chúng rút quân!” Đại gia đưa ra giải pháp.

Phái người đến lãnh địa của những Yêu tộc này tiến hành đàm phán, ép chúng rút khỏi cuộc chiến.

Nếu không Nhân tộc sẽ diệt chúng trước.

Nhưng điều này đã sớm bị Công Tôn Hiên Viên đoán được, những Yêu tộc này đều không chào đón người của Nhân tộc đến, thậm chí còn trực tiếp giết chết.

Chúng cũng không sợ Nhân tộc đến đánh, dù sao bây giờ chúng đã liên hợp lại với nhau.

Mà qua điều tra, mọi người mới hiểu, Yêu tộc liên hợp lại chống lại Nhân tộc là ý của Công Tôn Hiên Viên.

Công Tôn Hiên Viên đã liên hợp chúng lại, để chúng đoàn kết với nhau.

Dù Nhân tộc đánh ai, các Yêu tộc khác đều toàn lực ra tay, chỉ có như vậy mới có thể chống lại Nhân tộc.

Mà một khi Nhân tộc bất chấp tất cả tiến công, các Yêu tộc ở phía nam gần Nhân tộc sẽ ra tay đánh úp.

Công Tôn Hiên Viên một mình đã liên hợp rất nhiều Yêu tộc, chống lại Nhân tộc hùng mạnh.

Khi Bát gia của Nhân tộc biết được là Công Tôn Hiên Viên đã liên hợp Yêu tộc, họ tức giận không nhẹ.

“Công Tôn Hiên Viên chết tiệt, sớm biết vậy năm xưa nên giết hắn!” “Uổng công Nhân tộc ta còn tôn hắn làm lãnh tụ, kết quả hắn lại ăn cây táo rào cây sung.” “Mắng hắn bây giờ cũng vô dụng, bây giờ nên nghĩ cách đối phó với Vu tộc, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta,

đánh thông phúc địa của Yêu tộc, đoạt lại khí vận của Nhân tộc ta." "Đánh thì có thể đánh, chỉ là Nhân tộc ta sẽ tổn thất thảm trọng, hơn nữa khí vận Nhân tộc đã mất một nửa, thiên thời địa lợi đều không đứng về phía chúng ta." Bát lão im lặng rất lâu, họ biết không thể tiếp tục kéo dài, nếu không thời vận sẽ không đứng về phía họ.

Hơn nữa tiêu hao lâu dài, Nhân tộc bọn họ không thể chịu nổi.

"Vậy thì đánh, cùng lắm là tổn thất quá nửa, truyền lệnh xuống, chỉnh đốn ba mặt trời sau, phát động tổng công!" Đại gia trực tiếp hạ lệnh.

"Nếu các Yêu tộc khác đã tham chiến, vậy Nhân tộc ta có lý do để diệt vong chúng!" Ba mặt trời sau, Nhân tộc phát động đợt công kích đầu tiên, bên Yêu tộc lập tức lao vào chiến đấu, giao chiến với Nhân tộc.

Nhân tộc và Yêu tộc đan xen vào nhau, toàn lực chém giết, chỉ mới qua một hai giờ, mặt đất đã đầy máu tươi, máu tươi hội tụ thành một dòng sông.

Trận chiến vô cùng kịch liệt, Nhân tộc và Yêu tộc liên tục đánh hai mặt trời liền, đánh đến kiệt sức không đánh nổi nữa mới dừng lại.

Trận chiến này, cả hai bên tổn thất đều vô cùng lớn.

Cũng là đêm xuống, hai bên mới dừng chiến, bổ sung một phen và kiểm điểm thương vong.

Chương 749

Đợi trời sáng, trận chiến lại bắt đầu.

Mà các Yêu tộc gần Nhân tộc đã tấn công thành trì của Nhân tộc, Nhân tộc bị hợp nhất lại, binh sĩ ở lại có thể đánh lui cuộc tấn công của Yêu tộc, nhưng Vu tộc đã lén lút tham gia, hỗ trợ Yêu tộc công phá thành trì của loài người.

Tin tức hậu phương bốc cháy nhanh chóng truyền đến chiến trường, đây là do tộc Chim Mỏ Lớn cố ý truyền đi.

Tộc Chim Mỏ Lớn là chủng tộc hạ lưu, sức chiến đấu của chúng không mạnh, hơn nữa không giỏi chiến đấu, nhưng chúng có một năng lực đặc biệt, đó là tiếng nói vô cùng lớn.

Chúng hét một tiếng, nửa thế giới có thể nghe thấy.

Nếu cùng nhau hét, cả thế giới đều có thể nghe thấy tiếng của chúng.

"Đại bản doanh Nhân tộc bị đánh úp rồi, đại bản doanh Nhân tộc bị đánh úp rồi!" "Các ngươi không về nhà được nữa đâu, nhà của các ngươi bị đánh úp rồi!" "Mau về cứu vợ con các ngươi đi, muộn là không còn nữa đâu." Tiếng của Chim Mỏ Lớn truyền đi, đến toàn bộ Nhân tộc, đại quân Nhân tộc lập tức hỗn loạn.

Không ít binh sĩ đang đánh trận quay đầu bỏ chạy, muốn chạy về nhà.

Nhưng đại quân Nhân tộc quá đông, sự hỗn loạn này lập tức chen chúc vào nhau, người chen người, không thể nào ra được.

Thậm chí có người còn không cẩn thận làm bị thương người của mình, trận hình đã loạn.

Đại quân Nhân tộc rất đông, đây là ưu thế cũng là nhược thế của Nhân tộc.

Ô Cán còn muốn ngăn cản, nhưng không ai nghe hắn, ngay cả tướng quân thống lĩnh cũng không biết bị đẩy đi đâu mất.

Tám lão Nhân tộc thấy tình hình này, lập tức ra tay trấn áp.

"Đừng loạn, Nhân tộc không sao!" Họ muốn gọi binh lính Nhân tộc lại, nhưng tiếng của Chim Mỏ Lớn còn lớn hơn cả họ.

"Tộc Chim Mỏ Lớn chết tiệt, ngươi tìm chết!" Ngũ gia tức giận đi tìm tộc Chim Mỏ Lớn tính sổ, nhưng Chim Mỏ Lớn hét xong đã bay đến tộc Phượng Hoàng rồi.

Lần này chúng đã thể hiện được tác dụng của mình, tộc Phượng Hoàng cũng sẽ che chở cho chúng.

Nếu Nhân tộc dám xông vào giết Chim Mỏ Lớn, vậy tộc Phượng Hoàng không ngại tham gia chiến đấu.

Nhân tộc tự loạn trận cước, không ít người đã bỏ chạy về, cuộc tấn công đầu tiên của Nhân tộc, tuyên bố thất bại.

"Rút!" Đại gia hét một tiếng, sau đó quay về Nhân tộc.

Đại quân Nhân tộc quá đông cố nhiên là chuyện tốt, nhưng một khi loạn lên thì không thể ngăn lại được.

Hơn nữa còn có tộc Chim Mỏ Lớn từ trong phá rối, bên Nhân tộc một khi xuất chinh, chắc chắn sẽ bị các Yêu tộc khác phá hoại.

Bát lão tụ tập lại, thương lượng đối sách.

"Cứ thế này không được, tác dụng của tộc Chim Mỏ Lớn trong chiến đấu quá mạnh mẽ." "Điểm này thì không cần lo, lúc chúng ta xuất chinh, ở Nhân tộc mở trận pháp bảo vệ là được." "Nhưng quân đội Nhân tộc chúng ta quá đông, ào ào xông lên, phần lớn người đều

không thể tấn công." "Vậy đi, để lại một ngàn vạn chủ công tộc Ác Mộng, còn lại toàn bộ chia thành năm trăm vạn một doanh, tự tấn công các Yêu tộc khác." "Cách này hay, các Yêu tộc khác không phải chắc chắn Nhân tộc ta không thể ra tay với chúng sao?

Như vậy có thể khiến chúng tự lo không xuể!" Sau khi Nhân tộc đưa ra quyết định, lập tức hạ lệnh, phân tán đại quân Nhân tộc, binh sĩ tổn thất để mỗi tỉnh cung cấp.

Chu Thánh đã xây dựng cho họ một hệ thống tốt, việc trưng binh của họ cũng dễ dàng hơn nhiều, trực tiếp điều động từ các tỉnh là được.

Mọi thứ chuẩn bị xong, lại qua ba ngày, đại quân Nhân tộc lại một lần nữa xuất chinh.

Chỉ có điều lần này không phải là toàn thể, mà là sau khi rời khỏi Nhân tộc thì phân tán tấn công các Yêu tộc khác nhau.

Lần này là cuộc chiến giữa Nhân và Yêu!

Trong không gian.

Sau khi Chu Thánh hấp thụ hết thiên tài địa bảo, hắn từ từ mở mắt ra.

"Thực lực của mình xem như đã tăng đến đỉnh điểm, tiếp tục tu luyện nữa cũng vô ích." Chu Thánh hiện đã đạt đến bình cảnh, muốn đột phá thì ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì.

"Không biết đã qua bao lâu rồi." Chu Thánh đi đến rìa không gian, vung đao phá vỡ không gian này.

Không gian này không được thiết kế để giam cầm hắn, mà là để hắn yên tĩnh tu luyện.

Sau khi phá vỡ không gian hư ảo, Chu Thánh trực tiếp tiến vào

không gian tiếp theo.

Chỉ là vừa ra ngoài, Chu Thánh đã ngây người, không gian này toàn là kẻ địch.

Bên trong không gian này có đến mấy trăm vạn sinh vật toàn thân đen kịt, tướng mạo kỳ quái, Chu Thánh chưa từng thấy chúng trong danh sách chủng tộc.

Chúng trông rất quái dị, và toàn thân toát ra hắc khí.

Khi thấy Chu Thánh xuất hiện, chúng gầm lên rồi tấn công hắn.

Chu Thánh cũng không hiểu chúng đang nói gì, nhưng vẫn cầm đao chống cự.

"Sinh vật trong không gian này, có lẽ là đối tượng mà Hiên Viên Hoàng Đế chuẩn bị để liên thủ!" Chu Thánh vung đao chém xuống, phát hiện trên người chúng có một lớp áo giáp đen tuyền, hai tay hai chân đều vô cùng sắc nhọn.

Quan trọng nhất là sức chiến đấu của chúng cực kỳ mạnh!

Chu Thánh vốn tưởng chúng chỉ là một đám cặn bã, nhưng sau khi giao đấu mới phát hiện, thực lực của chúng mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Hiên Viên Hoàng Đế tìm đâu ra đám này vậy?" Chu Thánh bay lên không, tụ khí trên lưỡi đao.

Kẻ địch trước mắt cũng nhảy lên, trực tiếp vọt tới đỉnh đầu Chu Thánh.

Chu Thánh vung một đao, ánh đao lóe lên, đao khí hất văng không ít kẻ địch.

Nhưng vì không tụ khí, nên nhát đao này hoàn toàn không giết được chúng.

Kẻ địch trên không trung rơi xuống, Chu Thánh đạp không lùi lại, nhưng vẫn bị dính một đòn, bị chúng đánh rơi xuống đất.

Kẻ địch ở đây không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà còn biết phối hợp tác chiến, khiến Chu Thánh chịu không ít thiệt thòi.

Chu Thánh nghe chúng đối thoại, nhưng cũng hoàn toàn không hiểu.

Ngôn ngữ của thế giới này khác nhau, nhưng đều dùng tinh thần để giao tiếp, chỉ cần tinh thần lực đủ mạnh là có thể hiểu chúng đang nói gì, nhưng đám kẻ địch đen kịt trước mắt này, hắn hoàn toàn không hiểu nổi.

Kẻ địch không cho Chu Thánh nhiều cơ hội suy nghĩ, đợt tấn công tiếp theo lại ập đến.

Chu Thánh hai tay nắm chặt lưỡi đao, dùng sức chém ngang, chém đứt ngang lưng toàn bộ những kẻ địch lao đến trước mặt.

Trong cơ thể chúng không có máu thịt, chỉ có hắc khí vô tận.

"Thật kỳ quái." Chu Thánh nhảy lên một cây đại thụ, nghiêm túc quan sát kẻ địch bên dưới.

Nếu chỉ có vài nghìn hay vài vạn, Chu Thánh chỉ cần tốn chút sức tung một chiêu lớn là có thể giải quyết chúng.

Nhưng số lượng của chúng quá đông, Chu Thánh không dám dễ dàng tiêu hao sức lực.

Chiến đấu ở đây, một khi tiêu hao quá nhiều sẽ rất phiền phức.

Nơi này không có gì để bổ sung, tiêu hao là hết, hơn nữa trước khi giết hết chúng, Chu Thánh cũng không dám tùy tiện phá vỡ không gian này.

Bốn phía không gian này đều là xiềng xích, rõ ràng là dùng để khóa

chặt đám kẻ địch này.

Một khi thả chúng ra thế giới này, hậu quả khó mà tưởng tượng.

Sau khi Chu Thánh suy nghĩ nhanh, có mấy kẻ địch trèo lên cây, Chu Thánh một đao chém bay đầu chúng, rồi nhảy sang nơi khác, bắt đầu vận dụng Lửa Gác Lăng.

Ngọn lửa hừng hực cháy trên lưỡi đao, Chu Thánh vung một đao, ngọn lửa khổng lồ lập tức bao trùm toàn bộ không gian.

Những kẻ địch ở đây toàn thân đều bốc cháy, nhưng chúng không hề sợ hãi, lớp vỏ ngoài của chúng có thể chống nước chống lửa.

Chu Thánh tiếp tục sử dụng sấm sét, cuồng phong và các chiêu thức khác, nhưng ảnh hưởng đối với chúng cũng không lớn lắm.

Muốn giết chúng, chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân.

"Hù." Chu Thánh thở ra một hơi, Đao Trảm Ảnh trong tay kéo dài vô hạn, Chu Thánh hai tay nắm chuôi đao, xoay một vòng nhanh chóng chém giết kẻ địch.

Chiêu này khá tốn thể lực, nhưng tinh thần của Chu Thánh vĩnh viễn không mệt mỏi, tiêu hao thể lực cũng không đáng kể.

Sau khi Chu Thánh giết mấy trăm kẻ địch, hắn tụ khí trên lưỡi đao, vung chém ra.

"Ong!" Theo ánh đao chói mắt lóe lên, nơi lưỡi đao đi qua, kẻ địch đều bị cắt thành hai nửa.

Chỉ một đòn, Chu Thánh đã giết mấy vạn kẻ địch, nhưng ở đây có đến mấy trăm vạn, số hắn giết chỉ là muối bỏ biển.

Khi kẻ địch thấy thực lực của Chu Thánh mạnh mẽ, chúng liền tụ lại với nhau, cơ thể chúng nhanh chóng dung hợp, trở nên cao hơn, to hơn, mạnh hơn.

Trong nháy mắt, mấy trăm người khổng lồ xuất hiện.

"Vãi chưởng!" Chu Thánh không nhịn được kinh ngạc thốt lên, hắn không ngờ đối phương còn có thể chơi trò này.

Kẻ địch trở nên to lớn và mạnh mẽ hơn, hợp lực đối phó Chu Thánh, hắn vung đao chém xuống, lớp vỏ ngoài của chúng càng thêm cứng rắn, một đao của hắn chém xuống cũng chỉ để lại một vết xước.

"Công Tôn Hiên Viên tìm đâu ra kẻ địch mạnh như vậy!" Chu Thánh lùi lại, phải đổi cách khác để đối phó với chúng.

Chương 750

Mình lại không phải đánh quái lên cấp, không cần thiết phải liều mạng với chúng, để rồi đầy mình thương tích.

Chu Thánh vừa đánh vừa lui, nhìn cảnh tượng xung quanh, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

"Đúng rồi, mình là Người gác lăng, giỏi nhất chính là chế tạo cơ quan mà!" Chu Thánh nhanh chóng rời khỏi chiến trường, bắt đầu bố trí cơ quan ở đây.

Nơi này có rất nhiều thứ sắc nhọn, Chu Thánh đã xem qua, những thứ này có tác dụng với kẻ địch.

Chu Thánh thu thập chúng lại, mài thành vũ khí, sau đó đặt bẫy.

Hắn có kinh nghiệm gác lăng, việc bố trí cạm bẫy đối với hắn vô cùng đơn giản.

Hắn còn tháo một nửa xiềng xích phong tỏa không gian này xuống để chế tạo vũ khí.

Trong lúc Chu Thánh ẩn mình chế tạo cạm bẫy, đám kẻ địch kia hoàn toàn không tìm thấy hắn, dù có nhìn thấy Chu Thánh, nhưng thoáng chốc hắn lại biến mất.

Chúng thấy xiềng xích phong tỏa không gian bị thiếu, liền thử phá vỡ không gian này.

Chúng chuyển mục tiêu, điều này đã giúp Chu Thánh tranh thủ được không ít thời gian.

Sau khi Chu Thánh nhanh chóng bố trí, các loại cạm bẫy đều đã chuẩn bị xong xuôi.

“Xong rồi.” Chu Thánh bay lơ lửng trên đầu chúng, dùng đao đâm thủng mắt một tên khổng lồ.

“A!” Tên khổng lồ lại nổi điên, không tiếp tục phá hoại không gian mà quay sang đối phó Chu Thánh.

Điều Chu Thánh cần làm là chọc giận chúng, dẫn chúng vào cạm bẫy của mình.

Kẻ địch phía sau đuổi theo, hoàn toàn không để ý có cạm bẫy, mấy tên khổng lồ giẫm phải vũ khí sắc bén, cơ thể lập tức ngã xuống.

Khi cơ thể chúng ngã xuống, dưới đất bật ra không ít vật sắc nhọn, đâm xuyên qua cơ thể chúng.

Ngoài ra, còn có những tên khổng lồ bị dây xích sắt dùng để trói buộc không gian này quấn chặt, cơ thể không thể cử động.

Dây xích sắt này rất đặc biệt, có thể trói buộc không gian, tự nhiên cũng có thể khóa chặt chúng.

Còn có ảo cảnh, trận pháp, vân vân.

Nơi này toàn bộ đều là cơ quan do Chu Thánh chuẩn bị, sau khi dẫn chúng vào, hắn trực tiếp đứng ở xa xem cơ quan đối phó với chúng.

Những kẻ địch này thực lực rất mạnh, nhưng không có não, dù cho những kẻ địch khác đã giẫm phải cơ quan, chúng vẫn không dừng lại mà tiếp tục tấn công.

“Một đám ngu ngốc, các ngươi còn dễ đối phó hơn đám trộm mộ nhiều.” Chu Thánh lắc đầu nói.

Đợi sau khi chúng bị trói hết, Chu Thánh cầm đao đi tới.

Tiếp theo, chính là màn thu hoạch của hắn.

Trận chiến kết thúc.

Chu Thánh ngồi trên một tảng đá, nhìn thi thể la liệt trên đất, trong đầu vẫn không sao hiểu nổi.

"Đây rốt cuộc là chủng tộc gì?" Chu Thánh nghiên cứu nửa ngày cũng không nghiên cứu ra được lai lịch của thứ này.

"Thôi kệ, đợi gặp Hiên Viên Hoàng Đế hỏi một chút là biết." Chu Thánh tiện tay ném cái đầu lâu sang một bên, phủi tay đứng dậy.

Để phòng ngừa những thi thể này gây ô nhiễm, Chu Thánh còn đặc biệt dùng Lửa Gác Lăng dọn dẹp một lượt, sau đó thiêu chúng thành tro bụi.

Không còn cách nào khác, hắn đã bị tên khốn Từ Tam dọa cho sợ rồi, gã đó thật sự rất khó giết, đến nỗi sau này Chu Thánh gặp kẻ địch đều sẽ diệt cỏ tận gốc, thiêu thành tro bụi.

Sau khi giải quyết hết chúng, Chu Thánh mới phá vỡ không gian, bước vào không gian tiếp theo.

Hắn không biết Công Tôn Hiên Viên rốt cuộc đã chuẩn bị cho mình bao nhiêu không gian, chỉ có thể đi từng cái một. … Tộc Ác Mộng, mấy chục vị tộc trưởng tụ tập lại, thương nghị đối sách.

"Tộc Người lòng lang dạ sói, chắc chắn sẽ quay trở lại, và sẽ còn dữ dội hơn lần đầu." "Hiên Viên năm xưa đã nói, lần tấn công thứ hai của Tộc Người chắc chắn sẽ chia quân đối phó từng tộc một, Tộc Ác Mộng có thể sẽ phải chịu áp lực lớn nhất." "Thế này đi, các tộc chúng ta mỗi tộc cử mười vạn quân chi viện cho Tộc Ác Mộng, sau đó các tộc toàn lực đối kháng Tộc Người." "Ta thấy nếu Tộc Người đã tuyên chiến với chúng ta, vậy thì chúng ta làm lớn chuyện lên, đây là cuộc chiến giữa Người và Yêu!

Do Tộc Người chủ động khơi mào đại chiến lần thứ tư!" "Nếu tất cả các tộc Yêu đều tham gia, vậy đối phó Tộc Người sẽ dễ dàng hơn

nhiều." "Vậy thì để Đại Chủy Điểu đi tung tin, đại chiến Người - Yêu đã nổ ra, để cả tộc Yêu cùng tham chiến!" Mấy chục vị tộc trưởng sau một hồi thương nghị, lập tức phái Đại Chủy Điểu đi thông báo cho tất cả các tộc Yêu, chuẩn bị nghênh chiến Tộc Người.

Tộc Yêu tuy không phải là một khối thống nhất, nhưng khi gặp nguy hiểm, họ vẫn sẽ đoàn kết lại với nhau.

Dưới sự tuyên truyền của Đại Chủy Điểu, không ít tộc Yêu đã phái binh ra đối kháng Tộc Người.

Khi Tộc Người xuất binh, cuộc chiến Người - Yêu chính thức bắt đầu.

Còn bên Tộc Vu, để Tộc Yêu có thể toàn lực ra tay, họ đã chọn cách tự phong bế, không hỏi thế sự.

Bởi vì có một bộ phận tộc Yêu vẫn luôn để mắt đến Tộc Vu.

Lần đại chiến Vu - Yêu trước đó, Tộc Vu bị đánh tàn, Tộc Yêu bị đánh tan, đến nay vẫn chưa hồi phục.

Chiến tranh đã mở màn, Tộc Người toàn lực xuất kích, thế như chẻ tre.

Còn bên Tộc Yêu toàn lực phòng thủ, ngày càng có nhiều tộc Yêu gia nhập cuộc chiến. … Tộc Vu, trên núi.

Hậu Khanh thông qua một tấm gương, quan sát cuộc chiến Người - Yêu.

Cảnh tượng chiến đấu của hai bên rất hoành tráng, trên trời bay, dưới đất chạy đều có, khí cụ chiến tranh tương đối ít, chủ yếu là vũ khí lạnh.

"Không biết vũ khí nóng trên Địa Cầu, mang đến thế giới này có tác dụng không." Hậu Khanh lẩm bẩm một câu.

Phân thân của y chuyển thế thành người, hơn nữa thân phận không thấp, đã từng thấy qua vũ khí nóng của Địa Cầu.

Thứ vũ khí nóng đó một khi triển khai, có thể đánh thủng cả Địa Cầu.

"Nhưng xem ra tác dụng cũng không lớn lắm, thế giới này quá rộng lớn, vũ khí nóng ở đó tuy rất mạnh, nhưng sinh vật ở đây cũng không yếu." Hậu Khanh lẩm bẩm một câu, lại thông qua tấm gương nhìn thánh địa của Tộc Ác Mộng, y thấy được Kỳ Lân, nhưng không thấy Người gác lăng.

"Vẫn chưa ra sao?

Rốt cuộc ở đâu?" Y biết Chu Thánh đang ở thánh địa của Tộc Ác Mộng, nhưng ở chỗ nào thì y không biết.

"Hắn bị Công Tôn Hiên Viên nhốt trong không gian rồi, một sớm một chiều không ra được đâu." Tộc trưởng của hệ Không Gian đi tới nói.

"Bị nhốt trong không gian?" "Đúng, Hiên Viên Hoàng Đế chuẩn bị cho hắn chín không gian, có thể nhốt hắn một năm." Tộc trưởng hệ Không Gian tiếp tục nói.

"Sao ngươi biết?" Hậu Khanh có chút tò mò.

"Ta sao biết à, ha, chín không gian đó chính là do ta giúp hắn cắt ra đó." Tộc trưởng hệ Không Gian cười nói.

Hậu Khanh nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Hiên Viên Hoàng Đế có mạnh đến đâu cũng không tinh thông năng lực không gian, ở thế giới này, chỉ có hệ Không Gian của Tộc Vu mới có thể nắm giữ không gian.

"Nếu ngươi muốn đi, ta có thể đưa ngươi đi một vòng." Tộc

trưởng hệ Không Gian nói tiếp.

"Cái giá thì sao?" "Năm trăm người hệ Không Gian cho ngươi!" Tộc trưởng hệ Không Gian cười nói.

Hậu Khanh: ..... … Trong không gian tiếp theo.

Không gian này chứa đầy nước, và còn có một số thứ kỳ lạ.

"Không gian này cũng là để nhốt ta?" Chu Thánh đi dưới đáy nước, cảm thấy không gian này cũng không có gì đặc biệt.

"Không gian này là để ngươi luyện tập, lát nữa ngươi sẽ biết thôi, tốc độ của ngươi thật nhanh, cứ theo tốc độ này đi xuống, không đến nửa năm là ra ngoài được rồi." Một giọng nói từ xa vọng lại, ngay sau đó hai bóng người xuất hiện trước mặt Chu Thánh.

"Ta đi trước đây, Hậu Khanh ngươi cũng ở đây rèn luyện một chút đi, tên Công Tôn Hiên Viên kia, để lại không ít thứ tốt trong không gian." Tộc trưởng hệ Không Gian nói xong, để lại Hậu Khanh rồi rời đi.

"Cuối cùng cũng không cô đơn." Chu Thánh cười nhẹ nói.

"Bên ngoài đang đánh nhau túi bụi, chiến tranh của thế giới này đã nổ ra rồi." Hậu Khanh đi đến bên cạnh Chu Thánh nói.

"Ta biết, nhưng ta không làm được gì nhiều." Chu Thánh nhún vai nói.

Hắn không thể giúp Tộc Người, càng không thể giúp Tộc Yêu.

Cùng lắm là bảo vệ thánh địa của Tộc Ác Mộng, không để đại quân Tộc Người giết vào, đó là giới hạn của hắn.

"Cũng đúng, ngươi chẳng làm được gì cả, cuộc chiến này Tộc Người đã mưu tính quá lâu, ngươi chẳng qua chỉ là giúp họ xây dựng hệ thống mà thôi." Hậu Khanh gật đầu nói.

“Đúng rồi, không gian tiếp theo toàn là kim loại của thế giới này, có hứng thú cùng ta chế tạo vũ khí hạt nhân không?” Hậu Khanh cười hỏi.

Chu Thánh dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Hậu Khanh, “Ngươi biết làm?” “Ta nhớ ta đã nói với ngươi rồi mà, ta có rất nhiều thân thể chuyển thế đúng không?” “Ừm, ngươi nói rồi.” Chu Thánh gật đầu.

“Vậy có khả năng nào, một phân thân của ta chuyên chế tạo vũ khí hạt nhân không?” Hậu Khanh nhìn Chu Thánh, Chu Thánh không nói gì nữa.

Chương 751

Tên này, thật sự có khả năng đó.

"Đợi qua tầng này, tầng tiếp theo ta sẽ cho ngươi thấy thế nào gọi là vũ khí hạt nhân thủ công." Hậu Khanh khẽ siết nắm đấm.

Chu Thánh gật đầu đồng ý, rồi hỏi: "Đúng rồi, nguy hiểm ở tầng không gian này là gì?" "Kìa, tất cả đều là chúng đó." Hậu Khanh tùy ý chỉ một cái, sau đó bay lơ lửng giữa không trung.

"Đây là để ngươi luyện tập, tự mình đối phó đi, à đúng rồi, ngươi chỉ có thể dùng đao chém chết chúng, sau đó lấy nội hạch của chúng để tu luyện." Sau khi Chu Thánh nghe xong lời của Hậu Khanh, hắn rút Đao Trảm Ảnh ra chuẩn bị ra tay.

Nhưng ở dưới nước, sức cản và áp lực của nước rất lớn, lúc nãy đi lại không cảm thấy gì, bây giờ chuẩn bị ra tay mới cảm nhận được sức cản của nước vô cùng lớn.

Đối thủ dưới đáy nước cũng rất đặc biệt, có con giống san hô, có con giống người cá, có con giống khỉ biển, thứ gì cũng có.

Tốc độ của chúng trong nước cực nhanh, Chu Thánh còn chưa kịp phản ứng đã bị vũ khí sắc bén của chúng rạch một đường trên má.

"Có chút khó nhằn đây." Chu Thánh vung Đao Trảm Ảnh, thi triển năng lực của Thủy Mạch, khuấy động dòng nước ở đây.

"Nhưng cũng không phải là không có cách." "Ong ong ong..." Khi dòng nước xoáy lên, Chu Thánh nhanh chóng vung đao, lưỡi đao chém những sinh vật bị dòng nước cuốn lên thành hai nửa.

Lực phòng ngự của những thứ này rất kém, chúng chỉ có tốc độ rất nhanh trong nước, nếu ở trên cạn, Chu Thánh có thể dễ dàng giết

hết chúng.

"Đây mới chỉ là bắt đầu thôi." Hậu Khanh lẩm bẩm.

Chín tầng không gian này là do tộc trưởng hệ Không Gian hỗ trợ Hiên Viên Hoàng Đế chuẩn bị cho Người gác lăng, nên tộc trưởng hệ Không Gian biết bên trong có gì, và y cũng đã nói hết cho Hậu Khanh.

Sinh vật trong tầng không gian này rất mạnh, hiện tại xuất hiện chỉ là một phần nhỏ.

Lát nữa sẽ còn có những con mạnh hơn xuất hiện.

Giết chúng, chúng sẽ rơi ra nội hạch, hấp thụ nội hạch có thể nâng cao thực lực.

"Nhưng mà Hiên Viên Hoàng Đế, tại sao lại phải huấn luyện Người gác lăng?" Hậu Khanh nghĩ mãi không ra.

Chín tầng không gian, hoàn toàn được tạo ra để huấn luyện Người gác lăng, nhưng việc huấn luyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đợi Người gác lăng tìm được ông ta là có thể quay về rồi.

Huấn luyện ra để làm gì?

"Thôi kệ, những chuyện này không phải việc ta nên nghĩ, dù sao cũng không liên quan đến ta." Hậu Khanh lơ lửng trên không, yên lặng nhìn Người gác lăng chiến đấu bên dưới.

Sau khi Chu Thánh giết một bộ phận kẻ địch, hắn thấy nội hạch chúng rơi ra.

Những nội hạch này lớn nhỏ không đều, nhỏ chỉ bằng hạt đậu xanh, lớn thì bằng nắm tay.

Khi hắn tiếp xúc với nội hạch, nó liền hóa thành một luồng năng lượng tiến vào cơ thể hắn.

“Xoạt xoạt xoạt...” Dưới lớp bùn đất đáy nước, đột nhiên xuất hiện những chiếc móc câu giống như xích sắt, Chu Thánh không kịp đề phòng, bị móc câu giữ chặt cơ thể.

Phía dưới, xuất hiện những sinh vật hình thù kỳ dị, trên người chúng quấn quanh những thứ giống như xích sắt, móng vuốt trước của chúng chính là móc câu, còn tứ chi lại giống như những lưỡi đao sắc bén, hình thể của chúng cũng rất lớn, có thể so với một con voi.

Chu Thánh dùng đao chém đứt xiềng xích trên người, nhưng xiềng xích vừa đứt, càng ngày càng nhiều móc câu xuất hiện.

“Băng phong!” Trên Đao Trảm Ảnh của Chu Thánh, một luồng hàn khí bộc phát, trực tiếp đóng băng toàn bộ nước trong không gian.

Việc giải phóng hàn khí lớn như vậy cũng khiến Chu Thánh tiêu hao cực lớn.

Nhưng may mắn là hấp thụ nội hạch có thể nhanh chóng hồi phục.

Sau khi đóng băng tất cả, Chu Thánh mới tiếp tục ra tay nghiền nát chúng, lấy nội hạch từ trong khối băng ra.

Bị đóng băng giữa không trung, Hậu Khanh rùng mình một cái, nhanh chóng thoát ra, băng này không thể giam cầm được y.

Điều khiến y có chút kinh ngạc là Chu Thánh lại có thể đóng băng toàn bộ không gian.

Phải biết rằng, không gian này vô cùng rộng lớn, có thể sánh với An Lạc.

“Ta vốn tưởng mình ở Tộc Vu thăng cấp đã đủ nhanh rồi, không ngờ tên này còn nhanh hơn.” Hậu Khanh thầm kinh hãi.

Trong số những sinh vật bị đóng băng, có một bộ phận đã thoát ra được, phá vỡ khối băng, nhanh chóng trốn thoát.

Khi nước bị đóng thành băng, chúng đã mất đi lợi thế.

Phải đợi băng ở đây tan thành nước, chúng mới dám tiếp tục ra tay với Chu Thánh.

Là sinh vật sống trong nước, chúng không có năng lực thuộc tính Hỏa để làm tan băng.

Chu Thánh phá băng bay lên trên cùng, trên lưỡi đao ngưng tụ vô số kim quang.

"Phá!" Chu Thánh chém ra một đao, vô số kim quang như những lưỡi đao sắc bén phá vỡ băng khối, giết chết tất cả sinh vật bị đóng băng.

Toàn bộ băng khối cũng vỡ thành vụn băng.

"Lợi hại thật." Hậu Khanh không nhịn được khen một tiếng.

Một chiêu băng phong, một chiêu phá diệt, trực tiếp dọn dẹp phần lớn sinh vật ở đây, dù có một phần nhỏ lọt lưới cũng không gây ra nguy hiểm gì.

Sau khi Chu Thánh giải quyết xong, hắn khẽ vung đao, cuồng phong cuốn hết nội hạch lên, Chu Thánh vươn tay chộp lấy toàn bộ nội hạch.

Theo những nội hạch lớn nhỏ nhập vào cơ thể, sự tiêu hao của Chu Thánh hoàn toàn hồi phục, và thực lực còn tăng lên không ít.

"Cho dù không dùng khí vận của Tộc Người, ta cũng có thể đối phó với cửu lão Tộc Người." Chu Thánh có thể cảm nhận được thực lực của mình đã vượt qua họ.

Chỉ là không có phân chia cảnh giới, nếu không sẽ chi tiết hơn.

"Đúng rồi, ngươi có biết phân chia cảnh giới thực lực sau này không?" Chu Thánh đi đến bên cạnh Hậu Khanh hỏi một câu.

“Nếu ở Địa Cầu, Thần đã là đỉnh cao rồi, trên thực lực của Thần chính là Thái Hư, Thái Hư là một cảnh giới ước chừng, trước đây ta cũng ở cảnh giới này.” Hậu Khanh giải thích.

“Vậy còn ở đây?” “Ở đây à, thực ra ở đây không có ai phân chia thực lực cả, vì tình hình các tộc đều không giống nhau.” Hậu Khanh nói.

Ở Địa Cầu vì có giới hạn, Thần đã là tận cùng, Thái Hư còn là do Hậu Khanh tự đặt tên.

Còn thế giới này cường giả như mây, nhưng quá phân tán, cũng không ai chuyên môn đặt ra một tiêu chuẩn đo lường thực lực.

“Thôi được.” Chu Thánh không hỏi thêm nữa, nếu không có phân chia cảnh giới, vậy thì cứ tùy ý đi.

Hắn giải quyết xong đám tôm tép còn lại, hai người mới phá vỡ không gian, đến nơi tiếp theo.

Nơi tiếp theo khá đặc biệt, nơi này tập trung tất cả khoáng vật của thế giới này.

“Những khoáng vật này có tác dụng gì với ta?” Chu Thánh có chút không hiểu.

“Khoáng vật ở đây là dùng để trang bị cho ngươi.” Hậu Khanh giải thích.

“Ngươi cắm đao vào đây, để nó hấp thụ năng lượng của những khoáng vật này, ngươi còn phải chọn lại khoáng vật để chế tạo một bộ áo giáp cho riêng mình.” Hậu Khanh nói.

Chu Thánh nghe vậy, cắm Đao Trảm Ảnh xuống đất, để nó hấp thụ.

“Ngươi tự mình chọn khoáng vật đi, ta đi chế tạo vũ khí hạt

nhân.” Hậu Khanh chạy biến đi, khoáng vật ở đây đều là do hoàng đế chuẩn bị cho Người gác lăng.

Làm mạnh bản thân cố nhiên quan trọng, nhưng cường hóa vũ khí cũng rất quan trọng.

“Chọn khoáng vật…” Chu Thánh nhìn đống khoáng vật trên đất, trong lòng lập tức có chủ ý.

“Trẻ con mới từ từ chọn, ta lấy hết.” Chu Thánh nhìn Đao Trảm Ảnh bên cạnh, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

“Ăn đi, ăn no rồi còn làm việc.” Năng lượng từ khoáng vật không ngừng bị Đao Trảm Ảnh hấp thụ, Chu Thánh có thể cảm nhận được thanh đao của mình trở nên sắc bén hơn, cũng kiên cố hơn. … Thế giới bên ngoài.

Cuộc chiến giữa Tộc Người và Tộc Yêu đã nổ ra, gần như tất cả các tộc Yêu đều tham gia, đánh nhau một mất một còn với Tộc Người.

Tuy nhiên, do Tộc Yêu có quá nhiều chủng tộc, không biết phối hợp tác chiến, nên bị Tộc Người tàn sát không ít.

Lãnh địa của Tộc Yêu bị Tộc Người thôn tính thêm một bước.

Trong đó, Tộc Ác Mộng là thảm nhất, họ phải đối mặt với một lượng lớn quân Tộc Người, gần như phải lấy mạng đổi mạng, lấy mạng để liều chết mới có thể ngăn chặn hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác của Tộc Người.

Sau một ngày chiến đấu, khi đêm xuống, Tộc Ác Mộng đã thương vong quá nửa.

“Cứ đánh tiếp thế này, Tộc Ác Mộng của ta sẽ diệt vong mất.” Tộc trưởng Tộc Ác Mộng vô cùng bi thương.

“Không còn cách nào khác, vị trí của Tộc Ác Mộng các ngươi là

phúc địa của Tộc Yêu, hơn nữa Tộc Người cũng lấy Tộc Ác Mộng các ngươi làm cái cớ để khai chiến." Các tộc trưởng Yêu tộc khác nói.

"Nếu không phải Tộc Vu đánh tan Tộc Yêu của ta, Tộc Yêu ta sao có thể bị Tộc Người áp chế?" "Bây giờ nói những điều này cũng vô ích, chuẩn bị cho trận chiến ngày mai đi." "Ngày mai Tộc Ác Mộng đứng ở tuyến đầu, các tộc Yêu khác chia hai bên tấn công Tộc Người." Một tộc trưởng giống Hổ Yêu ra lệnh.

"Nhưng Tộc Ác Mộng của ta chỉ còn lại một nửa." Tộc trưởng Tộc Ác Mộng còn muốn tranh thủ một chút.

"Ngày mai Tộc Ác Mộng các ngươi đứng tuyến đầu, những trận chiến sau này Tộc Ác Mộng các ngươi có thể nghỉ ngơi." Tộc trưởng Hổ Yêu nói xong, trực tiếp rời đi.

Chương 752

Y có thể tưởng tượng được, trận chiến ngày mai sẽ còn khốc liệt hơn.

Tộc Ác Mộng, gần như sắp bị diệt tộc.

"Cốc cốc cốc…" Chu Thánh dùng Đao Trảm Ảnh đã hấp thụ năng lượng khoáng vật, mạnh mẽ chém về phía rìa không gian.

Chỉ cảm thấy dưới chân rung lên một cái, cả không gian lại rung chuyển.

Lợi hại thật!

Chu Thánh cảm thấy mình chỉ dùng sức nhẹ một chút, Đao Trảm Ảnh đã bộc phát ra năng lượng khổng lồ.

Hơn nữa Chu Thánh phát hiện, những khoáng vật này dường như đặc biệt kiên cố, Đao Trảm Ảnh gây ra động tĩnh lớn như vậy mà lại không hề hấn gì.

Hắn càng nhìn thanh đao trong tay càng cảm thấy hài lòng.

Trước đây hắn tùy tay vung một cái, có thể chém đổ một cây đại thụ, bây giờ nhẹ nhàng vung một cái, e rằng có thể bổ đôi một ngọn núi.

Hậu Khanh nhìn phiên bản nâng cấp của Đao Trảm Ảnh mà không khỏi ngưỡng mộ.

Y cúi đầu càng thêm ra sức lựa chọn khoáng vật, miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

"Đợi vũ khí hạt nhân của ta chế tạo xong, mặc kệ là Đao Trảm Ảnh hay đao gì, đều sẽ cho ngươi thấy ta lợi hại!" Chu Thánh nhìn

động tác trên tay Hậu Khanh, đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Hắn cười xấu xa với bóng lưng của Hậu Khanh, vươn tay phải ra, khoáng vật trên mặt đất lập tức như bị một máy hút bụi khổng lồ hút sạch.

Những khoáng vật này từ từ bò lên cánh tay phải của Chu Thánh, sau đó lan ra toàn thân.

Sau khi quấn quanh Chu Thánh mấy vòng, những khoáng vật này lập tức kết hợp chặt chẽ với nhau, vừa vặn với thân hình của Chu Thánh, trở thành một bộ áo giáp không thể phá hủy.

Chu Thánh siết chặt nắm đấm, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của những khoáng vật này.

Hậu Khanh nhìn khoáng vật trên mặt đất biến mất, ngây người.

"Chu Thánh!

Ngươi cũng quá không tử tế rồi!

Lại không để lại cho ta chút khoáng vật nào!" "Ta còn chuẩn bị cho ngươi thấy sự lợi hại của vũ khí hạt nhân, giờ thì toi rồi." Chu Thánh nhẹ nhàng đi đến trước mặt Hậu Khanh, đưa Đao Trảm Ảnh trong tay cho y.

"Đừng nói nhảm nữa, mau dùng Đao Trảm Ảnh thử xem áo giáp mới của ta thế nào!" Hậu Khanh không vui nhận lấy Đao Trảm Ảnh, dùng nắm đấm mạnh mẽ đấm vào ngực Chu Thánh.

"Đao Trảm Ảnh của ngươi lợi hại như vậy, cẩn thận ta ngộ thương…" Lời của Hậu Khanh còn chưa nói xong, đã vội rụt lại nắm đấm đang đấm trên người Chu Thánh.

Y quay đầu lại nhìn, trên mu bàn tay mình lại có thêm mấy vết máu.

Hậu Khanh kinh ngạc sờ lên áo giáp trên người Chu Thánh.

"Cú đấm vừa rồi, ngươi có cảm giác gì không?" Chu Thánh lắc đầu, "Như mèo gãi ngứa vậy." Hậu Khanh lập tức hứng thú, cú đấm vừa rồi mình dùng sức không nhỏ đâu!

Chu Thánh lại không có cảm giác gì lớn.

Áo giáp làm từ khoáng vật, cũng quá thần kỳ rồi.

Nghĩ vậy, Hậu Khanh liền giơ Đao Trảm Ảnh lên, lùi lại hai bước.

"Nếu là ngươi bảo ta thử áo giáp, vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Hậu Khanh giơ cao cánh tay, "Ya a!" Chỉ thấy giữa Đao Trảm Ảnh và áo giáp tóe lửa, Chu Thánh mạnh mẽ lùi về sau.

Hậu Khanh lau mồ hôi trên trán, vội vàng chạy lên xem xét người Chu Thánh.

Dù sao lần này họ đến đây mang theo nhiệm vụ, bên ngoài còn đang đại chiến, vạn nhất Chu Thánh xảy ra chuyện gì, y cũng không biết ăn nói ra sao.

"Ngươi không sao chứ!" Chu Thánh sờ vào chỗ vừa bị Đao Trảm Ảnh chém, phát hiện lại không để lại một chút dấu vết nào.

Đồng tử của Hậu Khanh đều giãn ra, "Cái này cũng quá chắc chắn rồi!

Đao Trảm Ảnh lại không thể chém rách áo giáp!" "Sau này ngươi chẳng phải là đao thương bất nhập sao!

Mặc nó vào, sau này không ai có thể làm ngươi bị thương!" Nói rồi, Hậu Khanh giao Đao Trảm Ảnh vào tay Chu Thánh, thở dài một hơi.

"Ai!

Đồ tốt như vậy, lại không chừa cho ta một chút nào!" Mặc dù Hậu

Khanh biết đây đều là do Công Tôn Hiên Viên để lại cho Chu Thánh.

Chu Thánh tiến lên vỗ vai Hậu Khanh, "Không gian phía sau, chắc chắn còn có đồ tốt hơn, tiếc cái gì." Hậu Khanh gật đầu, chỉ thấy Chu Thánh nhấc Đao Trảm Ảnh lên, mạnh mẽ chém một nhát, bức tường không gian trước mắt lập tức vỡ ra.

Hai người cùng bước vào không gian thứ sáu.

Chu Thánh nhíu mày, vừa nhìn đã thấy chính giữa không gian thứ sáu, một cuốn sách đang treo lơ lửng trên cao.

"Đó là cái gì?" Hậu Khanh vội vàng định tiến lên, xem xem Công Tôn Hiên Viên để lại cho Chu Thánh bảo bối tốt gì.

Bỗng nhiên, y cảm giác được xung quanh có một áp lực cực lớn, dường như có một sức mạnh to lớn đè lên toàn thân, khiến y không thể tiến về phía trước.

Hậu Khanh khó khăn quay đầu lại, thấy Chu Thánh cũng bước đi rất khó khăn.

"Đây có lẽ là không gian trọng áp!" Chu Thánh chậm rãi gật đầu, dường như đã sớm đoán được.

"Ở đó là một cuốn bí kíp đao pháp, có lẽ là Công Tôn Hiên Viên để lại cho ta." "Ở đây bước đi còn khó, bây giờ ngươi làm sao lấy được bí kíp!" "Chúng ta từng bước tiến về phía trước, đi đến dưới bí kíp trước rồi nói sau." Tiếp đó, hai người như rùa, chậm rãi di chuyển dưới không gian trọng áp.

Chẳng bao lâu, hai người Chu Thánh đã mệt đến toát mồ hôi.

"Không được!

Ta phải nghỉ một chút, cảm giác đi tiếp nữa, ta sắp bị đè bẹp rồi!" Hậu Khanh muốn ngồi xuống đất nghỉ ngơi một lát, nhưng dù thử thế

nào cũng không ngồi xuống được.

Lúc này, y cảm giác như có một sức mạnh to lớn đang đỡ lấy mông và eo, khiến y không thể cử động.

Thậm chí muốn lau mồ hôi trên trán cũng phải dốc hết sức lực toàn thân.

"Không được rồi!

Ta không đi nữa, dù sao đao pháp là Công Tôn Hiên Viên để lại cho ngươi, không liên quan đến ta, ngươi tự mình cố gắng đi." "Ta nằm thẳng cẳng trước đây." Hậu Khanh vừa nói xong, liền dùng hết sức lực toàn thân, mạnh mẽ ngả về sau, từ từ ngã xuống đất.

Chu Thánh nhìn Hậu Khanh đang khá hưởng thụ trên mặt đất, bất đắc dĩ lắc đầu.

Không còn cách nào khác, ai bảo đây là không gian mà Công Tôn Hiên Viên đặc biệt tạo ra để rèn luyện mình chứ.

Chỉ có mình mới có thể xông ra khỏi không gian này, mới có thể mau chóng gặp được Công Tôn Hiên Viên, trở về thế giới ban đầu của mình.

Chu Thánh tiếp tục từng bước tiến về phía trước.

Cuối cùng, sau một thời gian dài, hắn đã đến ngay bên dưới bí kíp đao pháp.

Chu Thánh ngẩng đầu nhìn bí kíp đao pháp, muốn vươn tay sờ một cái, lại phát hiện lúc này bí kíp đao pháp như một vầng trăng treo trên trời, có thể nhìn thấy mà không thể chạm tới.

Nếu là không gian bình thường, Chu Thánh chỉ cần một cú bật nhảy là có thể nắm chặt bí kíp đao pháp trong tay.

Sự kiên nhẫn của Chu Thánh dần bị mài mòn.

“Chẳng phải chỉ là áp lực sao!

Ta không tin, dựa vào thực lực của Chu Thánh ta, lại không chịu nổi chút áp lực này?” Chu Thánh nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh khí.

“A!” Cơ bắp toàn thân hắn căng lên, một luồng chân khí từ trên người hắn bùng phát ra.

Chu Thánh từ từ mở mắt, vẫn khó khăn hạ cánh tay xuống.

“Đừng phí sức nữa, vô ích thôi, Công Tôn Hiên Viên sớm đã nghĩ đến điều này khi thiết kế không gian, nên ngươi dùng chân khí đột phá cũng vô dụng.” Hậu Khanh nằm nghiêng trên mặt đất, ung dung nhìn Chu Thánh, dáng người vì áp lực mà trở nên yểu điệu.

Chu Thánh hừ lạnh một tiếng với Hậu Khanh.

“Ta không tin, thế giới này còn có vấn đề mà Chu Thánh ta không giải quyết được!” Nói rồi, Chu Thánh từ từ chắp hai tay lại, đặt trước ngực.

Hắn mở to mắt, nhìn chằm chằm vào bí kíp đao pháp.

Bỗng nhiên toàn thân căng cứng, dùng sức một cái, chân khí toàn thân mang theo Chu Thánh từ từ bay lên.

“Bí kíp đao pháp!

Là của ta!” Chu Thánh một tay chộp lấy bí kíp đao pháp, sau đó từ từ hạ xuống đất.

Hậu Khanh nhìn mà ngây người.

Y bình thường chỉ thấy chân khí tỏa ra từ xung quanh, không ngờ Chu Thánh lại có thể khống chế phương hướng của chân khí, khiến nó từ dưới lên trên, nâng Chu Thánh lên.

Quá thần kỳ!

Chu Thánh đội lấy áp lực khổng lồ nhặt Đao Trảm Ảnh lên, liền bắt đầu luyện tập...

Chương 753

… Thế giới bên ngoài.

Tộc trưởng Tộc Ác Mộng dẫn theo số ít tộc nhân còn lại, xa xa nhìn đám quân Tộc Người đông như kiến đen nghịt.

Trong mắt tộc trưởng Tộc Ác Mộng tràn đầy bi thương và tuyệt vọng.

Các tộc trưởng Yêu tộc khác đến bên cạnh tộc trưởng Tộc Ác Mộng, "Đừng do dự nữa, không kịp đâu!" "Tộc Người sắp tấn công rồi, vào thời khắc khẩn cấp này, chúng ta phải đoàn kết!" "Chỉ có đoàn kết chúng ta mới có thể chiến thắng Tộc Người!" Tộc trưởng Tộc Ác Mộng đau lòng nói: "Tộc Ác Mộng chúng ta đã mất đi quá nhiều tộc nhân, ta thân là tộc trưởng, thật sự không nỡ nhìn họ chết vô ích!" Tộc trưởng Tộc Lang Yêu vỗ vai tộc trưởng Tộc Ác Mộng, "Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ kề vai chiến đấu cùng các ngươi!" "Bây giờ, Tộc Người là kẻ thù chung của chúng ta!

Các tộc Yêu khác cũng sẽ đến chi viện!

Yên tâm chiến đấu đi!" Tộc trưởng Tộc Hổ Yêu đứng ra, "Cuộc chiến này vốn dĩ là do Tộc Ác Mộng các ngươi gây ra, các ngươi phải gánh vác trách nhiệm!" Một người của Tộc Ác Mộng nghe vậy bước lên, "Tộc trưởng!

Tộc Ác Mộng chúng ta không phải là đồ hèn!" "Lên thì lên!

Cùng lắm thì chúng ta cùng chết!" Lời của người Tộc Ác Mộng này vừa dứt, một mũi tên đã cắm thẳng vào lồng ngực hắn, sau đó ngã vào lòng tộc trưởng Tộc Ác Mộng.

Tộc trưởng Tộc Ác Mộng nhắm mắt cho tộc nhân của mình, liền

giơ cao vũ khí trong tay.

“Tộc Ác Mộng nghe lệnh!

Giết cho ta!” Theo lệnh của tộc trưởng, tất cả tộc nhân Tộc Ác Mộng mang theo hận thù vì đồng tộc bị giết, xông về phía Tộc Người.

“Giết!

Giết!

Giết!” Nhưng, Tộc Ác Mộng sao có thể là đối thủ của Tộc Người.

Vũ khí của Tộc Người tinh nhuệ, bố trí nghiêm ngặt, hoàn toàn không coi Tộc Ác Mộng và các tộc Yêu khác ra gì.

Chẳng mấy chốc, Tộc Ác Mộng chỉ còn lại hai mươi mấy người.

“Bảo vệ thiếu tộc trưởng!” Câu nói này của Tộc Ác Mộng vừa thốt ra, tất cả những người còn lại đều tụ lại với nhau, bao vây chặt một người có tướng mạo giống tộc trưởng Tộc Ác Mộng.

Đó là thiếu tộc trưởng, là hy vọng duy nhất của Tộc Ác Mộng họ.

Người cầm đầu của Tộc Người thấy cảnh này, lập tức hứng thú.

Còn có chuyện gì phấn khích hơn là giết chết hy vọng của kẻ địch sao!

Thủ lĩnh Tộc Người chỉ vào thiếu tộc trưởng, nhướng mày.

“Chính là hắn!

Giết hắn!” “Ai lấy được đầu hắn, ta thưởng cho một tòa thành!” Lập tức, quân Tộc Người như ruồi thấy trứng thối, từng người một xông lên.

Chúng giơ vũ khí trong tay, tùy ý vung vẩy trên người tộc nhân Tộc Ác Mộng, không thấy máu thề không dừng lại.

Tim tộc trưởng Tộc Ác Mộng như rơi vào hầm băng, ông vừa

chém giết quân Tộc Người, vừa luôn lo lắng cho thiếu tộc trưởng.

"Con trai ta ơi…" "Rầm!

Rầm!

Rầm!

Rầm!" Tiếng bước chân đủ để làm rung chuyển mặt đất, xen lẫn tiếng xích sắt, từ từ tiến lại gần Tộc Ác Mộng.

"Con rối chiến tranh!" "Tộc Người lại có con rối chiến tranh!" Theo những tiếng kêu thảm thiết ngày càng gần, tộc nhân Yêu tộc hoảng loạn.

Con rối chiến tranh tung lên một trận bụi đất, trực tiếp đến trước mặt tộc trưởng Tộc Ác Mộng.

Tộc trưởng Tộc Ác Mộng nhìn tên có khuôn mặt không chút huyết sắc, cơ bắp cứng như đá, màu xám trắng, trên người treo xích sắt, đứng trước mặt ông.

"Tộc Người thật tàn nhẫn!

Lại biến chính anh em mình thành con rối chiến tranh!" Chỉ thấy con rối chiến tranh giật xích sắt trên người, quật về phía tộc trưởng Tộc Ác Mộng.

Tộc trưởng Tộc Ác Mộng giơ vũ khí trong tay chặn trước ngực, nhưng lực đạo cực lớn buộc ông phải lùi lại mấy bước.

Đuôi xích sắt quật vào cánh tay tộc trưởng, một nhát quất ra một vết máu.

Con rối chiến tranh từng bước ép sát, tiếp tục tấn công tộc trưởng Tộc Ác Mộng.

Dây xích sắt trong tay nó như những tia chớp, bất ngờ đánh về phía tộc trưởng.

Chẳng mấy chốc, tộc trưởng Tộc Ác Mộng thở hổn hển, trên người đầy vết máu.

"Tộc trưởng!" Thiếu tộc trưởng vừa đối chiến với Tộc Người, vừa cau mày đau lòng.

"Con trai!

Con phải dẫn dắt Tộc Ác Mộng sống sót…!" Lời của tộc trưởng Tộc Ác Mộng còn chưa nói xong, ông đã bị con rối chiến tranh một tay bóp cổ.

Chẳng mấy chốc, sắc mặt tộc trưởng Tộc Ác Mộng đỏ bừng.

"Ta… ta muốn cùng ngươi… đồng quy vu tận!" Tộc trưởng Tộc Ác Mộng dốc hết chút sức lực cuối cùng, giơ cao thanh kiếm trong tay, đâm vào lồng ngực con rối chiến tranh.

"Rắc!" Cổ của tộc trưởng Tộc Ác Mộng bị bẻ gãy, ông như một con búp bê rách, bị con rối chiến tranh quăng xuống đất.

"Cha!" "Tộc trưởng!" Mấy người ít ỏi còn lại của Tộc Ác Mộng gào lên xé lòng.

Họ chưa kịp bi thương, đã thấy con rối chiến tranh một tay nhổ thanh kiếm của tộc trưởng trên người mình, lao về phía họ.

"Nếu các ngươi đau lòng cho tộc trưởng của mình như vậy!

Vậy ta sẽ cho các ngươi đoàn tụ!" Đôi mắt của con rối chiến tranh vì giết người mà trở nên đỏ ngầu, gân xanh nổi lên, nó giơ kiếm lao về phía Tộc Ác Mộng.

Nó đao thương bất nhập, thủ đoạn tàn bạo, chẳng mấy chốc, Tộc Ác Mộng chỉ còn lại một mình thiếu tộc trưởng.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi của thiếu tộc trưởng đầy máu tươi, cậu chống kiếm đứng tại chỗ, nhìn con rối chiến tranh không hề nhúc

nhích.

“Tộc Ác Mộng!

Không lùi!” Trên mặt cậu đầy vẻ kiên định, không chút sợ hãi.

“Tộc Ác Mộng!

Không lùi!” “Tộc Ác Mộng!

Không…” Lời của thiếu tộc trưởng còn chưa nói xong, đã bị con rối chiến tranh một kiếm cắt cổ.

Đầu cậu lăn xuống đất, hai mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Các tộc Yêu khác đều bị cảnh này dọa cho vỡ mật.

Tộc Ác Mộng lại toàn quân bị diệt!

“Rút lui!

Rút lui!

Rút lui!” Theo một tiếng lệnh, các tộc Yêu còn sống sót vội vàng quay đầu, vũ khí cũng vứt bỏ, loạng choạng chạy về hướng ban đầu.

Các tộc Yêu lại tụ tập lại với nhau, nhớ lại cảnh tượng chiến đấu vừa rồi, ai nấy đều còn sợ hãi.

“Làm sao bây giờ!

Cứ đánh tiếp thế này, e rằng Tộc Ác Mộng chính là kết cục sau này của chúng ta!” “Họ chết thảm quá!

Tộc Người sao lại mạnh như vậy!” “Hay… hay là chúng ta đầu hàng Tộc Người đi…” Tộc Ác Mộng bị diệt, sĩ khí của các tộc Yêu khác như khói sương, lập tức tan biến.

Tộc trưởng Tộc Lang đứng ra.

“Không được!” “Tộc Lang chúng ta xưa nay hiếu chiến, không bao giờ làm lính đào ngũ!” “Nếu các ngươi ai muốn làm đồ hèn nhát, cứ

việc đi!

Từ nay về sau Tộc Lang ta không còn những đồng minh như vậy nữa." Câu nói này vừa thốt ra, xung quanh liền im lặng.

Tộc Người tàn nhẫn vô nhân đạo, đối xử với kẻ đầu hàng thế nào còn chưa biết.

Một khi đầu hàng, có thể sẽ bị chúng bạn xa lánh, lúc quan trọng không thể đơn độc.

"Vậy sau này chúng ta phải làm sao?

Không thể cứ chờ Tộc Người tiêu diệt từng tộc chúng ta một chứ!" "Đừng vội, có lẽ chúng ta còn một tia hy vọng." "Không biết các vị đã từng nghe nói về Tộc Phượng Hoàng chưa?

Họ dũng mãnh thiện chiến, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ!" "Nếu chúng ta có được sự trợ giúp của họ, là có thể đối kháng với Tộc Người!" Tộc trưởng Tộc Hổ Yêu thở dài một hơi, "Tộc Phượng Hoàng xưa nay thần xuất quỷ một, mà Tộc Người tấn công đã đến chân thành, nước xa không cứu được lửa gần!" "Hơn nữa Tộc Phượng Hoàng xưa nay cao ngạo, cầu xin họ giúp đỡ, có đáng tin không?" Tộc trưởng Tộc Lang Yêu đập mạnh bàn đứng dậy, "Mục tiêu của Tộc Người là toàn bộ Tộc Yêu chúng ta, nếu các tộc khác đều bị diệt, e rằng Tộc Phượng Hoàng cũng khó mà sống yên." "Tộc trưởng Tộc Dực, việc tìm kiếm Tộc Phượng Hoàng trông cậy cả vào các ngươi!" Tộc trưởng Tộc Dực đứng ra dang rộng đôi cánh của mình, vẫy tay với họ, "Các vị yên tâm đi, Tộc Dực ta sẽ nhanh chóng đưa Tộc Phượng Hoàng đến!" Nói xong, tộc trưởng Tộc Dực dẫn theo mấy tộc nhân nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Tộc trưởng Tộc Lang Yêu xoa xoa thái dương, "Dù sao chúng ta cũng có viện binh rồi, tình hình bây giờ, chúng ta chỉ có thể đoàn kết lại, cùng nhau đối kháng Tộc Người, nếu không Tộc Ác Mộng chính

là kết cục của mỗi người chúng ta." "Tối mai các tộc cử một số người ra, chúng ta sẽ tập kích đêm đại doanh của Tộc Người!" … Trong không gian, Hậu Khanh bị một trận tiếng "vù vù vù" đánh thức.

Chương 754

Y chùi khóe miệng, dụi dụi mắt, nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Hậu Khanh phát hiện, Chu Thánh đang cầm Đao Trảm Ảnh múa trên không.

Động tác của hắn nhanh chậm, không khác gì ở không gian bình thường.

Đây không phải là không gian trọng áp sao?

Chẳng lẽ Chu Thánh đã làm cho áp lực xung quanh biến mất?

Hậu Khanh cố gắng ngồi dậy, phát hiện động tác vẫn khó khăn như vậy, áp lực lại vẫn còn!

Ánh mắt của y dõi theo Chu Thánh đang tự do múa Đao Trảm Ảnh, không khỏi cảm thán, đây là quái vật gì vậy!

Dưới áp lực mạnh như vậy, vẫn như bình thường, nếu trở về không gian bình thường, động tác chẳng phải sẽ còn nhanh hơn sao!

"Ngươi tỉnh rồi." Lúc này Chu Thánh nhận ra ánh mắt của Hậu Khanh, hắn đến trước mặt y, vươn tay, một tay kéo y dậy.

Hậu Khanh đứng thẳng dậy, áp lực mạnh mẽ vẫn đè nén khiến toàn thân y căng cứng.

"Ngươi làm thế nào vậy?

Tại sao ngươi có thể tự do đi lại?" "Chân khí." Chu Thánh kéo vạt áo của mình lên, lau Đao Trảm Ảnh.

"Lúc trước khi ta lấy bí kíp đao pháp, đã phát hiện chân khí hoàn toàn có thể đối kháng với áp lực, nên khi luyện đao pháp, đồng thời từ

toàn thân bùng phát chân khí, là có thể tự do hành động." "Vậy chẳng phải là phải luôn luôn bùng phát chân khí sao, đây là việc cực kỳ hao tổn tâm thần, cơ thể ngươi không bị ảnh hưởng sao?" Hậu Khanh tò mò nhìn Chu Thánh từ trên xuống dưới.

"Đây chính là điểm thần kỳ của bộ bí kíp đao pháp này, nó không chỉ nâng cao kỹ thuật đao pháp của ta, mà còn không ngừng tăng trưởng chân khí của ta." "Vốn dĩ Đao Trảm Ảnh đã có khoáng vật gia cố, nay lại thêm bí kíp đao pháp, e rằng không ai có thể cản nổi!" Nghe đến đây, Hậu Khanh không khỏi ném ánh mắt ngưỡng mộ, và tấm tắc khen ngợi: "Thiết kế không gian của Công Tôn Hiên Viên thật không đơn giản a!" Chu Thánh lại nắm chặt Đao Trảm Ảnh trong tay, "Ngươi đợi ta một lát, bí kíp đao pháp sắp luyện thành công rồi." Hậu Khanh gật đầu, khoanh tay nhìn Chu Thánh như một con chim ưng sải cánh bay cao, tự do bay lượn dưới trọng áp.

Không lâu sau, chỉ cảm thấy dưới chân rung lên một trận, cả không gian đều rung chuyển dữ dội.

Hậu Khanh lập tức cảnh giác.

Chỉ thấy Chu Thánh giơ Đao Trảm Ảnh lên dùng sức chém một nhát, cả không gian trọng áp liền vỡ thành hai nửa.

Bỗng nhiên, Hậu Khanh cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng.

"Áp lực biến mất rồi!" Chu Thánh cũng cảm thấy toàn thân nhẹ đi, liền thu hết chân khí trên người lại.

Lật đến trang cuối cùng, bí kíp đao pháp không còn tác dụng của áp lực, rơi xuống đất.

Chu Thánh thu lại Đao Trảm Ảnh, cười với Hậu Khanh.

"Xong rồi." Tiếp đó, Chu Thánh vung một chưởng, bí kíp đao pháp như những bông tuyết, vỡ tan và tứ tán.

Hậu Khanh đau lòng ôm ngực, "Ây da!

Bảo bối tốt như vậy cứ thế mà mất rồi!" Chu Thánh vươn tay chỉ vào đầu mình, "Sợ gì, tất cả đều ở đây." Hậu Khanh tiến lên nhặt những mảnh vỡ của bí kíp đao pháp trên mặt đất, ngồi xổm xuống lẩm bẩm: "Tiếc quá!

Tiếc quá!" Chu Thánh một tay túm cổ áo Hậu Khanh, kéo y vào không gian tiếp theo.

"Tiếc cái gì, không gian phía sau chắc chắn còn có bảo bối tốt hơn, đi, chúng ta đi xem." Hai người vừa bước vào không gian tiếp theo, Hậu Khanh đã bị một cái tát bất ngờ quật ngã xuống đất.

Hậu Khanh ngã sấp trên mặt đất, đầu óc ong ong, nhưng lại không hề đau.

"Mẹ kiếp!

Cái gì thế…" Y vừa lau máu ở khóe miệng, vừa nhìn vào bên trong xem rốt cuộc là thứ gì không có mắt, lại vừa vào đã cho mình một bạt tai.

Nào ngờ vừa nhìn, Hậu Khanh đã sợ đến mềm cả chân, lời còn chưa kịp nói hết.

Chỉ thấy không gian này đầy những con quái vật cao hơn hai mét, chúng nhe răng trợn mắt đi lại nghênh ngang trong không gian, giống người mà lại không giống người.

Thấy Chu Thánh và Hậu Khanh, hai mắt chúng lóe lên ánh sáng đỏ, nhanh chóng bao vây hai người.

"Mau tránh ra!" Chỉ thấy Chu Thánh há miệng, từng bước tiến lại gần mình, nhưng hoàn toàn không nghe thấy hắn đang nói gì.

Hậu Khanh ngoáy tai, "Sao thế này!

Ta bị điếc rồi à!" Chu Thánh một tay kéo Hậu Khanh từ dưới đất lên, chỗ y vừa nằm, nhanh chóng có một bàn chân khổng lồ giẫm xuống.

Chỉ thấy đá vụn bay lên, viên gạch vừa rồi đã vỡ thành từng mảnh.

Chu Thánh buông Hậu Khanh ra, rút Đao Trảm Ảnh, tấn công những gã khổng lồ này.

Hắn dùng sức vung một cái, cánh tay của gã khổng lồ đối diện Chu Thánh lập tức rơi khỏi người hắn.

Tuy nhiên, cảnh tượng máu me tung tóe đã không xảy ra, gã khổng lồ bị đứt tay trước mắt vẫn không có phản ứng gì, như thể không cảm thấy đau đớn, vung cánh tay còn lại, tiếp tục đánh về phía Chu Thánh.

Xem ra, chỉ chặt đứt một cánh tay, không có cách nào triệt để giết chết gã khổng lồ.

Chu Thánh nhìn những gã khổng lồ đông như kiến, phải tìm ra điểm yếu của chúng!

"Hừ!

Bắt đầu từ ngươi đi!" Ánh mắt Chu Thánh khóa chặt gã khổng lồ cụt tay trước mắt, hắn cầm Đao Trảm Ảnh nhanh nhẹn vòng ra sau lưng gã khổng lồ, trèo lên người nó.

"Là chân?" Chu Thánh nhìn gã khổng lồ đang cúi xuống chuẩn bị bắt mình, không nói hai lời, vung Đao Trảm Ảnh, một nhát chém đứt chân gã khổng lồ.

Gã khổng lồ vẫn không có chút phản ứng nào, thân hình nó nghiêng đi, dồn toàn bộ trọng lượng lên chiếc chân còn lại.

Nó lắc toàn thân, cố gắng hất Chu Thánh xuống.

Những gã khổng lồ khác nhanh chóng bao vây lại, như bắt bọ chét, không ngừng tấn công Chu Thánh.

Chu Thánh lắc mình, vòng ra trước gã khổng lồ một chân, một nhát đâm đao vào rốn nó.

Hắn khuấy một hồi trong bụng nó, mạnh mẽ rút ra, ruột gan của gã khổng lồ liền bị Đao Trảm Ảnh lôi ra, chảy đầy đất.

Gã khổng lồ siết chặt nắm đấm, há to miệng, phát ra tiếng gầm không lời.

"Thế này còn không chết?" "Không gian thứ bảy có chút vấn đề!" Chu Thánh nhìn Hậu Khanh đang kịch chiến với gã khổng lồ ở không xa, nhưng hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, trong lòng hắn đã hiểu ra.

"Hóa ra khi vào không gian thứ bảy, sẽ hoàn toàn mất đi thính giác, khứu giác." Chu Thánh giơ cánh tay lên, nhìn vết máu trên đó, chính mình lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

"Không chỉ vậy, còn mất cả cảm giác đau." Ánh mắt hắn sau đó chuyển sang những gã khổng lồ đang nhìn chằm chằm.

"Thậm chí cả những gã khổng lồ này cũng mất đi cảm giác." Nếu đã vậy, Chu Thánh ra tay càng không nương tình, hắn trèo lên lồng ngực gã khổng lồ, cầm đao một nhát đâm vào tim nó.

Chu Thánh dùng sức moi ra, cả trái tim màu vàng kim của gã khổng lồ đều bị moi ra, gã khổng lồ vốn đang tràn đầy sức sống, lập tức bất động, "ầm" một tiếng ngã xuống.

Chu Thánh lật người đứng trên mặt đất, kinh ngạc nhìn trái tim trong lòng bàn tay.

"Đây là Hoàng Kim Đan!" Chu Thánh vạn lần không ngờ, trái tim của những gã khổng lồ này đều là Hoàng Kim Đan tạo thành.

Ăn Hoàng Kim Đan, có thể nâng cao tu vi và cảnh giới của người tu luyện.

Chu Thánh một tay nhét Hoàng Kim Đan vào bụng, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân đều nhẹ nhõm.

Chân khí tiêu hao ở không gian thứ sáu lúc nãy, giờ đây đã được bù đắp gấp bội.

Lúc này, Hậu Khanh bị gã khổng lồ đánh cho liên tục lùi lại, Chu Thánh cầm đao, nhanh chóng bay lên người gã khổng lồ, một nhát đâm vào tim nó, moi ra Hoàng Kim Đan.

Theo gã khổng lồ ngã về phía sau, toàn bộ quá trình không quá năm giây.

Động tác gọn gàng khiến Hậu Khanh há hốc mồm kinh ngạc.

Bỗng nhiên, trái tim của gã khổng lồ bị Chu Thánh nhét vào miệng Hậu Khanh, Hậu Khanh cảm thấy một trận buồn nôn, vội vàng bịt miệng cố gắng nôn ra.

"Ăn nó đi!" Chu Thánh vừa nói ra lập tức nhận ra, lời của mình Hậu Khanh không nghe thấy được.

Hắn một tay bịt miệng Hậu Khanh, dùng sức ngửa ra sau, Hoàng Kim Đan liền từ cổ họng Hậu Khanh trôi xuống.

Hậu Khanh nhìn Chu Thánh bay lên, tiếp tục đối phó với gã khổng lồ, y chống đùi nôn khan.

"Ọe!

Lại cho ta ăn thứ ghê tởm như vậy!" Nhưng!

Rất nhanh Hậu Khanh đã nhận ra sự khác thường.

Y rõ ràng cảm thấy cơ thể mình đang thay đổi, cảnh giới đang được nâng cao.

Nhớ lại cảnh Chu Thánh giết gã khổng lồ trước mặt mình lúc nãy, Hậu Khanh lập tức hiểu ra, hóa ra điểm yếu của gã khổng lồ là tim.

Và trái tim lại là một bảo bối tốt!

Có Chu Thánh chỉ dẫn, Hậu Khanh rất nhanh đã tham gia vào trận chiến.

Y học theo dáng vẻ của Chu Thánh, linh hoạt luồn lách trên người các gã khổng lồ, moi ra từng viên trái tim.

Chương 755

… Thế giới bên ngoài.

Mặt trời lặn, sao đã mọc, đêm đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón.

Các tộc Yêu mỗi tộc cử ra một đội tinh binh tập hợp lại, lặng lẽ mai phục gần đại bản doanh của Tộc Người.

Tộc trưởng Tộc Lang Yêu hạ thấp giọng, "Lát nữa chúng ta sẽ chia làm ba đường, một đường đốt lương thảo của chúng, một đường hủy vũ khí của chúng, và một đường nữa giết thủ lĩnh Tộc Người!

Mọi người mau chóng hành động theo kế hoạch!" Chỉ thấy những người còn lại cúi thấp người, khoác lên mình áo choàng đen, nhanh chóng phân tán, tấn công về phía doanh trại.

Tộc trưởng Tộc Lang Yêu dẫn theo mười mấy tinh binh, theo lộ tuyến đã do thám từ trước, xuyên qua doanh trại, thẳng tiến vào doanh trại lương thảo của Tộc Người.

"Hừ, trước tiên cắt đứt đường lui của các ngươi, xem các ngươi còn lấy gì để đánh với chúng ta!" Tuy nhiên, tộc trưởng Tộc Lang Yêu càng đi vào trong càng thấy không ổn.

Doanh trại lương thảo là doanh trại quan trọng nhất của họ, đáng lẽ phải có người canh gác ở đây.

Nhưng đi một mạch đến đây, lại không thấy một người canh gác, thậm chí người đi tuần tra cũng không thấy.

Tộc trưởng Tộc Lang Yêu đi chậm lại, cảnh giác quan sát xung quanh, ông nhỏ giọng nói với những người phía sau: "Mọi người cẩn thận, e rằng có mai phục!" Phía sau im lặng, không có ai trả lời ông.

Một luồng hơi lạnh lập tức bao trùm toàn thân tộc trưởng Tộc Lang Yêu.

Ông dừng bước, từ từ quay đầu lại, liền thấy Tam gia dẫn theo một đám người đứng sau lưng ông.

Dưới chân chúng là những tinh binh các tộc đã chết từ lâu.

Tam gia vẫy tay, cười chào hỏi tộc trưởng Tộc Lang Yêu.

"Chào!

Chào mừng đến doanh trại Tộc Người ta làm khách, đã đến rồi thì đừng đi." Nụ cười trên mặt Tam gia dần trở nên đáng sợ.

"Các ngươi Tộc Yêu thật ngu ngốc!" Nói rồi, Tam gia liền cầm vũ khí trong tay, một tay đẩy đổ đống đồ trông giống như đống lương thảo bên cạnh, bên trong toàn là những bó cỏ khô.

Đồng thời, một lá cờ in chữ "Lương thảo doanh" cũng ngã xuống.

"Trên đó Tộc Người ta viết là lương thảo doanh, các ngươi thật sự tin đây là lương thảo doanh à!" "Đúng là một đám ngu ngốc!

Đồ không khai hóa!" Tim tộc trưởng Tộc Lang Yêu từ từ chìm xuống.

Xem ra Tộc Người đã sớm nhìn thấu kế hoạch của họ, chuyên môn đặt bẫy chờ họ.

Đội này chỉ còn lại một mình ông, e rằng hai đội còn lại cũng lành ít dữ nhiều!

Tam gia nhìn ra sự tuyệt vọng của tộc trưởng Tộc Lang Yêu, chế nhạo nói: "Chỉ còn lại một mình ngươi, đầu hàng đi!

Thần phục ta, nói không chừng ta còn có thể tha cho ngươi một mạng!" "Nếu không, nghe nói da của Tộc Lang Yêu các ngươi là mềm mại nhất, lột sống xuống, vừa hay làm đệm ngồi cho ta." Tộc trưởng

Tộc Lang Yêu hừ lạnh một tiếng, "Muốn ta đầu hàng, cửa cũng không có!" Nói xong, tộc trưởng Tộc Lang Yêu liền bay lên phía trước, một tay tóm lấy thuộc hạ bên cạnh Tam gia, dùng sức đâm vào.

"Chết ta cũng phải kéo một kẻ chết đệm lưng!" Tam gia nổi giận, vừa lùi lại vừa chỉ vào tộc trưởng Tộc Lang Yêu gầm lên: "Bắt lấy nó cho ta!" "Lột da nó ra cho ta!" Lời của Tam gia vừa dứt, từ những đống cỏ xung quanh liền xông ra rất nhiều thuộc hạ, chúng từng người một giơ cao đuốc, từng bước tiến lại gần tộc trưởng Tộc Lang Yêu.

Tộc trưởng Tộc Lang Yêu nhìn những ngọn đuốc dần tiến lại gần, đôi mắt lập tức trở nên đỏ ngầu.

Ông nằm sấp trên mặt đất, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, liền lộ ra hàm răng xanh lè, ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Tam gia.

"Hôm nay ta muốn ngươi cùng ta đồng quy vu tận!" Tam gia như nhìn một tên hề nhảy nhót, vẫy tay với những người khác.

"Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!

Những người khác!

Lên cho ta!" Lời của Tam gia vừa dứt, tộc trưởng Tộc Lang Yêu liền như phát điên lao vào một người, bắt đầu điên cuồng cắn xé.

Một người!

Hai người!...

Tam gia vốn đang nắm chắc phần thắng, nhìn thấy người của mình thương vong ngày càng nhiều, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Giết nó!

Giết nó cho ta!" Thuộc hạ của Tam gia vốn còn có chút e dè, lập tức buông tay, chúng giơ đuốc chọc vào người tộc trưởng Tộc Lang

Yêu.

Bỗng nhiên, một tia lửa bùng lên trên người tộc trưởng Tộc Lang Yêu.

Ông đã giết đến điên rồi.

Chỉ lo cắn xé thuộc hạ của Tam gia, hoàn toàn không để ý trên người mình đã bốc cháy.

Khi ngọn lửa ngày càng lớn, tộc trưởng Tộc Lang Yêu vội vàng nằm xuống đất lăn lộn, cố gắng dập tắt lửa.

Nhưng, đã quá muộn.

Ông từ từ biến thành một quả cầu lửa khổng lồ, theo tiếng "lách tách", ông bị lửa nuốt chửng.

Ánh lửa chiếu lên mặt Tam gia, hắn phấn khích.

"Ha ha!

Thấy chưa!

Đây chính là kết cục của việc chống lại Tộc Người ta!" "Chỉ tiếc cho một tấm đệm ngồi tốt như vậy!" Trong không gian, không biết đã qua bao lâu, thi thể của những người khổng lồ đã rải đầy mặt đất.

Chu Thánh giơ Trảm Ảnh Đao lên, đâm vào tim của người khổng lồ cuối cùng.

"Chết đi!" Cả không gian chỉ còn lại Chu Thánh và Hậu Khanh đứng đó.

Bỗng nhiên, trong tai hai người vang lên tiếng "ong ong".

Chu Thánh ôm tai ngồi xổm xuống, "Mẹ nó, âm thanh gì thế này!" Vừa nói xong, Chu Thánh có chút kinh ngạc, không ngờ mình lại có thể nghe được âm thanh.

Hậu Khanh ở phía sau đột nhiên hét lớn: “Tôi nghe thấy tiếng cậu rồi!

Tôi có thể nghe được âm thanh rồi!” Cùng lúc đó, một luồng mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi hai người.

Trái tim người khổng lồ cuối cùng trong tay Chu Thánh trở nên vô cùng hôi thối.

Anh vứt trái tim trong tay đi, không còn có thể nuốt chửng một cách tùy tiện như trước được nữa.

Hậu Khanh chỉ vào trái tim, “Vừa rồi chúng ta lại ăn nhiều thứ kinh tởm thế này sao!” “May mà vừa vào không gian này đã mất đi vị giác và khứu giác, nếu không, cái thứ tim người khổng lồ này, dù có thể cảnh báo trước nguy hiểm, tôi cũng quyết không đụng vào!” Vừa nói, Hậu Khanh vừa ôm bụng, phát ra tiếng nôn khan.

Chu Thánh nhìn thi thể người khổng lồ đầy đất, cảm giác không gian thứ bảy lúc này giống như một bãi rác khổng lồ, mùi vị ngày càng khiến người ta khó chịu.

“Không được rồi, chúng ta mau rời khỏi đây.” Chu Thánh lấy Trảm Ảnh Đao ra, vung mạnh về phía trước, không gian thứ bảy liền nứt ra một khe hở.

“Chúng ta đi!” Hậu Khanh vừa thấy thế, liền không ngừng nghỉ đuổi theo Chu Thánh, đi ra ngoài.

Hai người vừa vào không gian thứ tám, khe nứt đã khép lại, mùi tanh hôi cũng theo đó biến mất.

Chu Thánh và Hậu Khanh lập tức cảm thấy khứu giác của mình được cứu rỗi, họ hít một hơi thật sâu, bắt đầu quan sát xung quanh.

Chu Thánh phát hiện, không gian này trắng tinh không một tì vết, ngoài những bức tường trắng tinh ra thì không có gì cả.

“Không gian này dùng để làm gì?” Tiếng của Hậu Khanh vừa dứt, đã thấy Chu Thánh khoanh chân ngồi xuống.

“Cậu có phát hiện không, vào không gian này, thực lực của cậu đang tăng lên.” Nghe vậy, Hậu Khanh vội vàng ngưng thần tĩnh khí, “Quả nhiên là vậy!” Hậu Khanh kích động quan sát mình một lượt, “Thực lực của Công Tôn Hiên Viên quả nhiên không phải dạng vừa, vừa rồi chúng ta vất vả đào tim người khổng lồ, ăn hoàng kim đan cũng không nhanh bằng ngồi ở đây tăng thực lực.” “Đây quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống mà!” “Người gác lăng, cậu đừng nói, lần này tôi thật sự được hưởng ké hào quang của cậu rồi!” “Sau này tôi phải ôm chặt đùi cậu mới được!” Hậu Khanh thấy Chu Thánh nhắm mắt cảm nhận thực lực tăng lên, cũng không nói nhảm nữa.

Cơ hội tốt để tăng thực lực như vậy, sao hắn có thể bỏ qua, thế là Hậu Khanh cũng bắt chước Chu Thánh, chuyên tâm nâng cao thực lực.

Không biết qua bao lâu, hai người cuối cùng cũng mở mắt ra.

Chu Thánh đứng dậy, khẽ vung hai nắm đấm, liền cảm thấy chân khí dồi dào trong cơ thể tuôn trào ra ngoài.

So với hoàng kim đan trước đó, sự tăng trưởng thực lực lần này tuyệt đối là một bước nhảy vọt.

Lần này Chu Thánh không lấy Trảm Ảnh Đao ra, anh đi đến biên giới của không gian thứ tám, sờ vào bức tường không gian thuần trắng.

Chỉ thấy anh dùng sức hai tay, cả bức tường không gian lại bị anh xé toạc bằng tay không.

Hậu Khanh nhìn Chu Thánh như nhìn quái vật.

“Không phải chứ!

Thế này cũng được sao!" Nói xong, hắn lập tức đi theo.

Sau đó, hai người cùng nhau đến không gian cuối cùng.

Chu Thánh vừa đứng vững, một mũi tên từ xa bay tới, định cắm thẳng vào trán anh.

"Mẹ kiếp!" Chu Thánh bắt lấy mũi tên rồi ném xuống đất.

Chương 756

Anh nhìn theo hướng mũi tên bay tới.

Trong không gian này, chia làm hai phe đen và trắng, mỗi bên có hơn một nghìn người, giao chiến với nhau, trong ánh đao bóng kiếm, không ngừng có người ngã xuống, hoặc là phe đen, hoặc là phe trắng.

Hậu Khanh nghi hoặc nhìn chiến trường trước mắt, "Bọn họ là ai?

Tại sao lại đánh nhau?" "Chúng ta có phải nên giúp một phe giành thắng lợi, mới có thể ra khỏi không gian này không?" Chu Thánh lắc đầu, quan sát hai phe.

Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc từ trên cao truyền đến.

"Chu Thánh, chào mừng đến với không gian ảo, đây cũng là cửa ải cuối cùng mà ngươi phải trải qua." "Công Tôn Hiên Viên, ý của ông là, những người này đều là ảo?" Đây là một luồng tàn hồn mà Công Tôn Hiên Viên đã để lại từ trước.

Chu Thánh nhìn người đang nằm trên đất, máu dưới thân hắn đỏ tươi như vậy, chân thực như vậy, hoàn toàn không giống là ảo.

"Không!

Người là thật, bọn họ là do ta đưa vào không gian này, mô phỏng cuộc chiến tranh mà chúng ta sắp phải đối mặt trong tương lai." "Đây là những gì ngươi sắp phải đối mặt!" Chu Thánh nhíu chặt mày, nhìn những người đang đau đớn giãy giụa, liều mạng cầu sinh trên đất, lẩm bẩm: "Ông thật tàn nhẫn!" "Ha ha ha ha....." Công Tôn Hiên Viên trong tình huống này, lại cười một cách khiến người ta rợn tóc gáy.

"Cuộc chiến mà ngươi phải đối mặt trong tương lai, còn tàn nhẫn hơn thế này gấp mấy trăm lần, mấy nghìn lần, kẻ địch mà ngươi phải

đối mặt cũng mạnh hơn thế này gấp trăm lần." "Không có sự hy sinh của họ, ngươi căn bản không thể biết trước được sự tàn khốc của chiến tranh, sự hung tàn của kẻ địch!" "Vậy nên ông để tôi trải qua mọi thứ trong không gian, đều là để tôi đối kháng với kẻ địch?" Công Tôn Hiên Viên thở dài một hơi.

"Đúng vậy!" "Thực lực trước đây của ngươi, trước mặt kẻ địch, chỉ là một con gà con, hắn dùng hai ngón tay là có thể bóp chết ngươi!" Lòng hiếu kỳ của Chu Thánh càng lúc càng mãnh liệt, "Kẻ địch hùng mạnh mà ông nói, rốt cuộc là ai?" "Là Ma Tộc!" "Đông!" Câu nói này như một tiếng chuông cảnh tỉnh, vang vọng bên tai Chu Thánh khiến toàn thân anh run lên một trận tê dại.

Hậu Khanh sợ đến hai chân run rẩy, "Xong rồi!

Xong rồi!

Kẻ địch của chúng ta lại là Ma Tộc, e là xong đời rồi!" "Ma Tộc ngang ngược bá đạo, làm càn làm bậy, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, Nhân Tộc, Yêu Tộc và Vu Tộc liên hợp lại, e rằng cũng không phải là đối thủ của nó!" "Bây giờ chúng ta phải đối đầu với Ma Tộc, sợ là trứng chọi đá, sống không được bao lâu!" "Chúng ta có kẻ địch mạnh như vậy, mà chúng ta vẫn còn nội chiến." Chu Thánh nghe đến đây, lập tức hiểu ra ý đồ của Công Tôn Hiên Viên khi dẫn mình vào không gian này.

Công Tôn Hiên Viên đang bồi dưỡng mình, để mình trở thành đồng đội cùng ông ta chống lại Ma Tộc.

Nghĩ đến việc ông ta xuất quỷ nhập thần, chắc chắn cũng có liên quan đến Ma Tộc.

Bây giờ thực lực của mình đã tăng đến mức này, có lẽ đã có tư cách cùng Công Tôn Hiên Viên kề vai chiến đấu.

“Người gác lăng, không gian cuối cùng này, chúng ta cứ ở đây mãi đi, an toàn, đừng ra ngoài.” “Lỡ như chúng ta ra ngoài mà thật sự gặp phải Ma Tộc, thì chúng ta toi đời!” “Tôi không muốn nộp mạng ở thế giới này đâu.” Chu Thánh bĩu môi, “Đồ nhát gan!” Anh một tay rút Trảm Ảnh Đao, một tay kéo Hậu Khanh, đi về phía chiến trường ảo.

“Chúng ta cứ ra khỏi không gian này trước rồi nói, thực lực của cậu đã tăng đến mức này rồi, là lừa hay là ngựa, cũng đến lúc lôi ra thử xem sao.” “Cùng tôi lên!” Nói xong, hai người liền cùng nhau tham gia vào cuộc chiến.

Sau khi cuộc đột kích ban đêm của Lang Yêu tộc thất bại, Nhân Tộc càng không coi Yêu Tộc ra gì.

Họ hết lần này đến lần khác tìm đến Yêu Tộc, phát động những cuộc tấn công dữ dội.

Cát vàng mịt mù, mặt trời khổng lồ nơi xa đỏ rực, treo trên đường chân trời sắp lặn mà chưa lặn, ánh chiều tà chiếu xuống thành trì của Yêu Tộc đầy rẫy thi thể.

Nhân Tộc đã giết đến đỏ mắt, từng người một như những con quỷ khát máu, ngang ngược bá đạo.

“Giết sạch Yêu Tộc cho ta!

Sau này thế giới này sẽ là thiên hạ của Nhân Tộc chúng ta!” Trong thành của Yêu Tộc, tộc trưởng Hổ Yêu tộc lo lắng đi đi lại lại.

“Chúng ta đã phái người đi mời viện binh, sao vẫn chưa đến!” “Nếu không đến nữa, Yêu Tộc chúng ta thật sự xong đời rồi!

Mau phái người đi xem!” “Bẩm báo tộc trưởng, người chúng ta phái đi chưa đi được bao xa đã bị Nhân Tộc giết rồi!” Các tộc trưởng khác cũng đến chia sẻ tình báo mà mình thu thập được, “Nhiều Yêu tộc thấy chúng ta sắp thua, không đánh đã đầu hàng rồi.” “Bây giờ

người của chúng ta chết thì chết, đầu hàng thì đầu hàng, thêm vào đó nguồn cung lương thảo của chúng ta đã bị Nhân Tộc cắt đứt." "Nếu cứ đánh thế này, e rằng cả Yêu Tộc chúng ta cũng không trụ được một tuần." Tộc trưởng Hổ Yêu tộc ngồi phịch xuống ghế, thở dài một hơi.

"Chẳng lẽ cả Yêu Tộc chúng ta đều phải bị diệt vong dưới tay Nhân Tộc sao!" Các tộc trưởng Yêu Tộc khác cũng lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Họ là tộc trưởng của một tộc, không thể trơ mắt nhìn tộc nhân của mình chết, nhìn tộc của mình bị diệt vong.

"Tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Cứ trốn ở đây chờ chết sao?" Tộc trưởng Tượng Yêu tộc đập mạnh bàn, đứng dậy.

"Các vị tộc trưởng, chúng ta không thể chết vô ích ở đây!" "Dù sao cũng phải xuống liều mạng với bọn Nhân Tộc một phen, để cho người Nhân Tộc biết, Yêu Tộc chúng ta không phải là đồ mềm yếu!" Nghe vậy, tất cả các tộc trưởng Yêu Tộc đều đứng dậy.

"Đúng vậy!

Nếu không trốn được, chúng ta cứ nghênh chiến!" "Dù sao cũng có một lần chết, chi bằng chết một cách oanh oanh liệt liệt!" Chẳng mấy chốc, tất cả các tộc trưởng Yêu Tộc tập hợp những tộc nhân còn lại của mình, họ mang theo quyết tâm tử chiến, cùng nhau xông lên tuyến đầu, lao ra khỏi thành yêu.

Đại gia đứng trên cao trong doanh trại, nhìn cảnh tượng này, không nhịn được cười thành tiếng.

"Nhìn kìa, một đám cá giãy chết, giờ lại kéo nhau ra nộp mạng." "Nếu chúng đã muốn chết, vậy thì tiễn chúng một đoạn." "Lão Ngũ,

Lão Lục, Lão Thất, các ngươi dẫn người đi tiễn chúng một đoạn." "Được thôi!" Ngũ gia huýt sáo, vui vẻ dẫn người ra ứng chiến.

Trong chốc lát, Nhân Tộc cũng dốc toàn lực, vũ khí của họ tinh nhuệ, người cũng được huấn luyện bài bản, khí thế ngút trời xông về phía Yêu Tộc.

So với họ, người của Yêu Tộc lại thiếu thốn hơn nhiều.

Tộc trưởng Hổ Yêu tộc nhìn đám người Nhân Tộc đông nghịt đang xông về phía họ, vung vũ khí trong tay, hét lớn: "Tộc nhân ơi!

Chúng ta xông lên!" Vũ khí va chạm vào nhau, phát ra những âm thanh chói tai.

Chẳng mấy chốc, Yêu Tộc dần rơi vào thế yếu.

Tộc trưởng Tượng Yêu tộc ôm cánh tay bị thương, vẫn xông về phía Nhân Tộc.

"Ta muốn giết hết các ngươi!" Tuy nhiên, trong lúc chém giết, hắn nhìn những người Nhân Tộc giết mãi không hết, sự tuyệt vọng dần len lỏi vào tim.

Bỗng nhiên, trên đầu vang lên tiếng chim hót, chúng nhanh chóng bay qua Yêu Tộc, tấn công Nhân Tộc.

"Đến rồi!

Đến rồi!

Viện binh của chúng ta đã đến." Các tộc nhân Yêu Tộc lập tức nhìn thấy hy vọng.

"Là Phượng Hoàng tộc!" Chỉ thấy một đàn phượng hoàng khổng lồ, kéo theo chiếc đuôi dài đỏ rực, bay lượn trên không trung.

Chúng gầm thét xông về phía Nhân Tộc, từng luồng lửa từ miệng phun ra, nơi chúng đi qua, lửa cháy ngút trời, tiếng kêu thảm thiết

không dứt.

“A!” Nhân Tộc vừa mới chiếm ưu thế, lập tức sợ hãi.

Vũ khí của họ không thể tấn công Phượng Hoàng tộc trên trời, chỉ có thể không ngừng bỏ chạy.

Ngũ gia vừa mới đắc ý, vội vàng cưỡi ngựa chạy về doanh trại, vừa chạy vừa la hét: “Rút lui!

Tất cả rút lui!” Nhìn Nhân Tộc hoảng loạn bỏ chạy, Yêu Tộc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đánh bao nhiêu trận, cuối cùng Yêu Tộc chúng ta cũng thắng một lần!” Mấy vị tộc trưởng dìu nhau, trở về thành.

Tộc trưởng Dực tộc cầm chén nước uống ừng ực, sau khi tìm được Phượng Hoàng tộc, ông ta liền không ngừng nghỉ dẫn Phượng Hoàng tộc về thành, ngay cả nghỉ ngơi một chút cũng không dám.

Ông ta đặt chén xuống, nhìn quanh một lượt.

“Tộc trưởng Lang Yêu tộc đâu?

Sao không thấy ông ta?” Các tộc trưởng vừa mới reo hò vui mừng, lập tức im bặt, từng người một như cà tím bị sương đánh, ỉu xìu.

Họ kể lại chuyện của tộc trưởng Lang Yêu tộc cho tộc trưởng Dực tộc nghe.

“Ai!

Không ngờ!

Trước khi đi lại là lần cuối cùng gặp ông ta.” Lúc này, Phượng Hoàng tộc đứng ra.

“Bây giờ không phải là lúc đau buồn, hôm nay chúng ta đẩy lùi được Nhân Tộc chỉ vì chúng ta đến bất ngờ, Nhân Tộc không phòng

bị." "Sau này, Nhân Tộc nhất định sẽ đề ra các loại sách lược để tấn công chúng ta, việc cấp bách của chúng ta là mau chóng thương lượng sách lược!" Dực tộc nghe vậy, mới phấn chấn trở lại.

Ông ta chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

"Không chỉ vậy, trên đường chúng ta tìm kiếm Phượng Hoàng tộc, tình cờ nghe được một tin tức quan trọng." Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngồi thẳng lưng.

"Tin tức quan trọng gì?" "Nghe nói Đông Hải đã mất một báu vật quan trọng, và thứ đó có năng lượng khổng lồ, thậm chí có thể hủy diệt một phần ba thế giới này." "Bây giờ họ đang gấp rút tìm kiếm." "Nếu chúng ta có thể kết thúc chiến tranh với Nhân Tộc, chúng ta có thể rảnh tay đi tìm báu vật đó." "Có nó rồi, sau này Yêu Tộc chúng ta sẽ không còn sợ sự tấn công của Nhân Tộc nữa." Tộc trưởng Hổ Yêu tộc xoa xoa thái dương, lắc đầu, "E là không được đâu!" "Bây giờ Nhân Tộc giống như một miếng kẹo cao su, sống chết bám lấy chúng ta không buông!

Việc cấp bách của chúng ta, vẫn là tự vệ thôi!" Các tộc trưởng khác lần lượt gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Có Phượng Hoàng tộc ở đây, tối nay chúng ta có thể ngủ ngon rồi!" Nhưng lúc này, Nhân Tộc lại không ngủ được.

Ngũ gia tức giận quét hết đồ trên bàn xuống đất, "Mắt thấy hôm nay chúng ta có thể chiếm được toàn bộ Yêu Tộc rồi!" "Thế mà tự nhiên lại xuất hiện một đám phượng hoàng gì đó, phá hỏng kế hoạch của chúng ta!" "Cái bọn Phượng Hoàng tộc chết tiệt này!

Lần sau gặp lại sẽ là ngày chết của các ngươi!" Đại gia bình tĩnh khoanh tay, "Lão Ngũ, vội gì, đừng vội." "Phượng Hoàng tộc nghĩ rằng chúng bay lên trời tấn công, chúng ta thật sự không có cách nào

đối phó, vậy thì quá coi thường Nhân Tộc chúng ta rồi.” Lão Ngũ nghe vậy, mắt sáng lên.

“Ngươi có cách gì hay?

Mau nói ra nghe thử!” Đại gia vẫy tay, những người hầu xung quanh đều lui ra ngoài.

“Nhân Tộc chúng ta tùy tiện lấy ra một thứ cũng là báu vật, mà ta, vừa hay có đại sát khí có thể đối phó với Phượng Hoàng tộc.” “Tuy nhiên, cần phải dùng máu người để tế.” Ngũ gia vội vàng đưa cổ tay ra, “Để ta!

Ta nguyện ý!

Ta muốn rửa sạch mối nhục này!” Ngũ gia lấy ra một con dao găm, rạch cổ tay mình, máu nhỏ giọt lên đại sát khí.

Chương 757

Sát khí vốn có màu nâu sẫm, lập tức phát ra ánh sáng đỏ như máu.

Ngũ gia cầm lấy Triêu Thiên Nỗ giơ cao lên, Triêu Thiên Nỗ sau khi được tế máu của hắn liền như nhận chủ, gần như muốn hòa làm một với hắn.

Mắt Ngũ gia lóe lên vẻ hưng phấn.

"Bảo bối tốt như vậy, không thử thì thật đáng tiếc!" Nói rồi, Ngũ gia liền cầm Triêu Thiên Nỗ dẫn một đội quân đi tấn công thành yêu.

Sau khi Tam gia tiễn Ngũ gia đi, liền cùng Đại gia ngồi xuống.

"Bây giờ các Long tộc ở Đông Hải vì mất báu vật mà đã loạn thành một đoàn, sắp sửa khai chiến với Kỳ Lân tộc rồi." "Các phe phái đã loạn thành một đoàn, chỉ có Vu Tộc là vẫn đứng ngoài cuộc, khoanh tay đứng nhìn, xem trò vui." "Như vậy không được đâu, không có Vu Tộc tham gia, trận đại chiến này còn chưa đủ náo nhiệt!" Đại gia thản nhiên nâng chén trà, nhấp một ngụm.

Ông ta thản nhiên nói: "Muốn đứng ngoài cuộc, cửa cũng không có." "Thế này, nếu Vu Tộc không muốn tham gia chiến tranh, vậy thì chúng ta ép họ không thể không tham gia." Sau đó, Đại gia liền hạ thấp giọng, cười nham hiểm sắp xếp hành động tiếp theo cho Tam gia.

Tam gia nghe xong lập tức cười giơ ngón tay cái với Đại gia.

"Đại gia!

Vẫn là chiêu này của ngài cao tay!

Vừa giết được cá, tay lại không dính mùi tanh!

Lợi hại!

Lợi hại!" Bên kia, trong thành yêu, có sự trợ giúp của Phượng Hoàng tộc, các Yêu tộc tạm thời thả lỏng.

Họ vừa định nghỉ chân, thở một hơi, thì một người từ bên ngoài chạy vào.

"Không hay rồi!

Nhân Tộc lại dẫn người đến tấn công chúng ta!" Tộc trưởng Hổ Yêu tộc tức giận mắng người tới, "Sợ gì, bây giờ chúng ta có Phượng Hoàng tộc làm hậu thuẫn, còn phải sợ Nhân Tộc sao?

Bọn họ cứ chờ chết đi!" Phượng Hoàng tộc hừ lạnh một tiếng, đi đến trước mặt người chạy đến báo tin.

"Xem ra, ngươi vẫn không tin vào thực lực của Phượng Hoàng tộc ta, lát nữa ta sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt!" "Tộc nhân ơi!

Theo ta đi!" Nói xong, Phượng Hoàng tộc liền hóa thành chân thân đỏ rực, như mũi tên, bay ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

Tộc trưởng Hổ Yêu tộc chắp tay sau lưng, thản nhiên nói với các tộc trưởng khác: "Đi, chúng ta đi xem trò vui." "Trước đây đều là chúng ta bị đánh tan tác, bây giờ phong thủy luân chuyển, để chúng ta cũng xem bộ dạng thảm hại của Nhân Tộc!" "Được!" Mấy người hưng phấn đi ra ngoài, đứng trên tường thành yêu nhìn xuống, vẻ mặt đắc ý lập tức cứng lại.

Chỉ thấy Ngũ gia dẫn đầu Nhân Tộc ngồi trên xe ngựa, giơ cao Triêu Thiên Nỗ.

"Vút!" Từ tay hắn bay ra một mũi tên sắc bén như tia chớp, một phát xuyên thủng lồng ngực của một thành viên Phượng Hoàng tộc.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, con phượng hoàng vốn đang kiêu ngạo bay trên trời, lập tức như một miếng giẻ rách, rơi mạnh xuống đất.

Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc hoảng sợ, ông ta không ngờ Nhân Tộc lại có loại vũ khí chuyên nhằm vào Phượng Hoàng tộc của họ!

Nhìn tộc nhân của mình chết ngay trước mắt, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc nổi giận.

Ông ta vừa bay về phía Ngũ gia, vừa hét lớn với tộc nhân của mình: "Giết hắn!

Báo thù cho tộc nhân đã chết của chúng ta!" Trong chốc lát, tiếng phượng hót lanh lảnh vang vọng khắp trời mây.

Ngũ gia thấy cảnh này liền cười, khoảng cách càng gần, bắn càng chuẩn, đây chính là điều hắn muốn.

Hắn gầm lên với thuộc hạ phía sau, "Ném chăn bông ướt lên cho ta!" Sau đó, Ngũ gia rút mũi tên sau lưng lắp vào Triêu Thiên Nỗ, không ngừng bắn về phía Phượng Hoàng tộc.

Dần dần, thi thể của Phượng Hoàng tộc rơi xuống đất ngày càng nhiều.

Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc vô cùng đau lòng.

Họ đều là tử dân của ông ta!

"Nhân Tộc!

Ta muốn đồng quy vu tận với ngươi!" Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc bị cơn giận làm cho mụ mị đầu óc, ông ta mang theo quyết tâm tử chiến, mở rộng miệng, phun ra ngọn lửa mạnh mẽ về phía Ngũ gia.

Còn tộc trưởng Hổ Yêu tộc đang đứng xem trận chiến, toát cả mồ hôi lạnh.

Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc đang tìm cái chết!

Ông ta vội vàng lao ra hét lớn với tộc trưởng Phượng Hoàng tộc đang bay về phía Ngũ gia: "Mau quay lại!

Lưu được núi xanh!

Không sợ không có củi đốt!

Mau quay lại đi!" Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc nghe vậy mới bừng tỉnh.

Chỉ cần mình còn sống, sẽ có vô số cơ hội lật ngược tình thế!

Nhưng nếu mình chết, thì Phượng Hoàng tộc sẽ hoàn toàn tiêu đời!

Ông ta nhìn Triêu Thiên Nỗ đang nhắm vào mình, vội vàng đổi hướng.

Mắt Ngũ gia nhìn chằm chằm vào tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, "Muốn chạy!

Không có cửa đâu!" Hắn nhanh chóng bóp cò nỏ trong tay, bắn về phía bóng dáng của tộc trưởng Phượng Hoàng tộc.

"A!" Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, cánh tay của tộc trưởng Phượng Hoàng tộc bị mũi tên xuyên thủng.

Ông ta nén đau, nhanh chóng bay về phía thành.

"Rút lui!

Về thành!" Tộc trưởng Hổ Yêu tộc vội vàng tiến lên, đón tộc trưởng Phượng Hoàng tộc bị thương trở về.

"Mau!

Gọi bác sĩ đến!" Tiếng nói chưa dứt, một đám người đã vây lại, bắt đầu chữa trị cho tộc trưởng Phượng Hoàng tộc.

Tộc trưởng Hổ Yêu tộc quay đầu nhìn lại Nhân Tộc đang rút lui, vẫy tay gọi một người.

"Tại sao Nhân Tộc đột nhiên lại có Triêu Thiên Nỗ chuyên đối phó

với Phượng Hoàng tộc, trong này chắc chắn có vấn đề, ngươi đi dò la xem, Triêu Thiên Nỗ của Nhân Tộc từ đâu mà có!" Vì Nhân Tộc cố tình tung tin, người mà tộc trưởng Hổ Yêu tộc phái đi, rất nhanh đã mang về "sự thật".

"Bẩm báo tộc trưởng, tin tức tôi đã dò la được, Triêu Thiên Nỗ là do Vu Tộc đưa cho Nhân Tộc!" Nghe vậy, tộc trưởng Hổ Yêu tộc nổi giận.

"Cái bọn Vu Tộc này, vốn tưởng rằng họ không tham gia chiến tranh, thật sự là muốn cầu một thời an ninh, bảo vệ tộc dân của mình." "Không ngờ lại là cỏ đầu tường, bây giờ thấy Nhân Tộc hùng mạnh, liền lén lút giở trò sau lưng chúng ta, hại Yêu Tộc chúng ta!" "Thật sự nghĩ rằng Yêu Tộc chúng ta đều ăn chay sao!" "Đợi đấy, lát nữa sẽ cho ngươi xem thủ đoạn của Yêu Tộc chúng ta!" "Ngươi đi triệu tập một đội tộc nhân của chúng ta, sau đó cùng ta đi đánh Vu Tộc!" "Để Vu Tộc biết rằng Yêu Tộc chúng ta không dễ chọc đâu!" "Vâng!" Rất nhanh, một đội quân của Hổ Yêu tộc tập hợp lại, Hổ Yêu tộc dẫn họ thẳng tiến, đánh thẳng vào hang ổ của Vu Tộc.

Lúc này ở phe Nhân Tộc, Tam gia mặt mày hớn hở đến trước mặt Đại gia.

"Đại gia, đúng như ngài dự liệu, sau khi tôi tung tin giả ngày hôm đó, tộc trưởng Hổ Yêu tộc đã nhanh chóng dẫn người đi đánh Vu Tộc!" "Vu Tộc vốn không tham gia chiến tranh, cũng không có phòng bị, bị đánh bất ngờ thế này, Vu Tộc tổn thất thảm trọng!" "Lần này, Vu Tộc muốn không tham gia vào chiến tranh, cũng khó rồi!" Đại gia cười cười, đưa một ngón tay ra, khuấy khuấy trong bể cá hình tròn trước mặt.

"Bây giờ, gần như tất cả các tộc đều đã tham gia vào chiến tranh, càng hỗn loạn thì cơ hội Nhân Tộc chúng ta thu lợi từ đó càng lớn."

“Nhân Tộc chúng ta trở thành bá chủ của thế giới này, chỉ là chuyện sớm muộn!” “Chúc mừng Đại gia, hạ hỉ Đại gia!” “Bá chủ thế giới không ai khác ngoài ngài!” Đại gia rút ngón tay ra, lau tay.

Ông ta thu lại nụ cười, ngồi xuống.

“Gần đây có tin tức gì của Chu Thánh không?” Tam gia lắc đầu, “Không có, Chu Thánh như bốc hơi khỏi thế gian, lâu như vậy rồi vẫn bặt vô âm tín.” “Tuy nhiên, tôi đã phái người canh giữ ở nơi hắn biến mất, đợi hắn vừa xuất hiện, sẽ lập tức bắt lấy!” “Ừm, làm rất tốt!” ... ...

Lúc này Chu Thánh đang ở trong không gian quan sát một cuộc chiến tranh ảo.

Hậu Khanh ngồi bên cạnh anh, nhìn hai phe cờ đen trắng trước mắt.

“Người gác lăng, cậu xem, trong cuộc chiến tranh ảo này, Ma Tộc ngày càng mạnh, phe trắng ngày càng ít đi.” “Chúng ta có nên lên giúp họ không?” Thấy Chu Thánh không trả lời, Hậu Khanh liền đứng dậy.

Hắn vỗ vỗ vào bức tường không gian, tiếp tục hỏi Chu Thánh: “Đây là không gian cuối cùng rồi, chúng ta làm sao mới có thể ra khỏi không gian này?” Những người chết trong chiến tranh ngày càng nhiều trước mắt khiến Chu Thánh không khỏi nhíu chặt mày, nhưng anh không có ý định tham gia vào cuộc chiến tranh ảo này.

Anh đứng dậy, rút Trảm Ảnh Đao ra.

“Chiến tranh đều tàn khốc, những người này cứ để họ thuận theo tự nhiên đi.” “Sống hay chết, thua hay thắng đều nằm trong tay họ.” “Việc cấp bách của chúng ta, vẫn là ra khỏi không gian này.” Nói rồi, Chu Thánh giơ Trảm Ảnh Đao lên, chém một nhát vào bức tường không gian bên cạnh.

Tuy nhiên, cả bức tường không gian rung chuyển dữ dội một chút, rồi nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng, bức tường không gian vẫn còn nguyên vẹn, không một vết nứt.

Hậu Khanh kinh ngạc kêu lên, hắn vội vàng tiến lên sờ sờ nơi vừa bị Chu Thánh chém.

"Sao lại thế này!

Bức tường không gian sao không nứt ra!

Không chỉ vậy, thậm chí một vết chém cũng không có." "Những không gian trước đây chúng ta đi qua, Trảm Ảnh Đao chém một nhát là mở, sao đến không gian cuối cùng lại không được?" Hậu Khanh vội vàng chạy đến bên Chu Thánh, "Chắc chắn là do cậu vừa đứng quá gần, dùng sức quá nhỏ, cậu thử lại lần nữa đi!" Chu Thánh lùi lại một chút, lại dùng sức mạnh gấp mười lần lúc nãy, chém một nhát, cả không gian rung chuyển còn dữ dội hơn lúc nãy.

Tuy nhiên, kết quả mà họ muốn lại không xuất hiện.

Bức tường không gian vẫn còn nguyên vẹn.

Chương 758

Hậu Khanh áp người vào bức tường không gian, nắm chặt nắm đấm ra sức đấm.

"Đã là không gian cuối cùng rồi, sao lại khó ra thế này?" Bỗng nhiên, Hậu Khanh nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

"Không lẽ là Công Tôn Hiên Viên vì muốn bảo vệ cậu, không cho cậu ra ngoài, nhốt chúng ta ở đây, cả đời cũng không ra được!" Chu Thánh bình tĩnh lắc đầu, "Ông ta cho tôi vào là muốn rèn luyện tôi, để tôi cùng ông ta chống lại Ma Tộc, sao có thể không cho chúng ta ra ngoài." Chu Thánh nói xong, không vội không hoảng ngồi xuống, bình thản nhìn cuộc chiến trước mắt.

"Chắc chắn là phương pháp của chúng ta không đúng." Ánh mắt Chu Thánh khóa chặt vào những công cụ nhân trong cuộc chiến tranh ảo này.

Bỗng nhiên, một cảnh tượng trên chiến trường đã thu hút sự chú ý của Chu Thánh.

Một người đàn ông áo trắng nhỏ bé bị một người đàn ông áo đen dùng kiếm đánh ngã xuống đất.

Ngay khi người đàn ông áo đen chuẩn bị bổ thêm một kiếm, triệt để đánh gục người đàn ông áo trắng nhỏ bé, thì một người đàn ông áo trắng khác đã chắn trước mặt anh ta.

Thanh kiếm lập tức xuyên qua lồng ngực người đàn ông áo trắng.

Người đàn ông áo trắng nhỏ bé đau đớn ôm thi thể anh ta khóc lớn, cùng lúc đó, thanh kiếm của người đàn ông áo đen treo cao trên đầu anh ta, nhanh chóng hạ xuống.

“Dừng tay!” Chu Thánh bay lên, một nhát hất văng thanh kiếm của người đàn ông áo đen, đánh ngã hắn xuống đất.

Tuy nhiên, cùng với việc người đàn ông áo đen ngã xuống, Chu Thánh dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó, tất cả những người đàn ông áo đen bất kể đang làm gì, đều nhanh chóng đổi hướng, tấn công thẳng về phía Chu Thánh.

Hậu Khanh thấy cảnh tượng quỷ dị này, từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

“Chuyện gì thế này!” “Sao họ đột nhiên lại đổi mục tiêu?” Chu Thánh giơ Trảm Ảnh Đao lên, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Không!

Mục tiêu của họ vẫn luôn là ta!

Họ đang chờ đợi ta đến!” “Vậy thì ta sẽ cho các ngươi chết một cách thống khoái!” Chu Thánh giơ Trảm Ảnh Đao lên, một nhát vung tay, một đám người đàn ông áo đen ngã xuống đất.

Hậu Khanh cũng vội vàng tham gia vào trận chiến.

Bỗng nhiên, một người đàn ông mặc áo choàng đen, bay lên, đáp xuống trước mặt Chu Thánh.

“Người gác lăng!

Ngươi cuối cùng cũng đến rồi!

Ta đã đợi ngươi ở đây từ lâu.” Chu Thánh một nhát chém văng những người đàn ông áo đen khác đang cản đường, “Ngươi là Ma Vương!” “Phải!” Chu Thánh hiểu rằng, người trước mắt không phải là Ma Vương thật, mà là Ma Vương ảo trong cuộc chiến này.

Hắn do Công Tôn Hiên Viên thiết lập, nhưng trên người hắn chắc chắn có một số đặc điểm của Ma Vương thật.

Không ngại đối chiến thử, cũng có thể biết trước được kẻ địch thật sự có trình độ như thế nào.

Chu Thánh không chút do dự, bay lên, "Ăn một đao của ta!" Tuy nhiên, hình dáng của Ma Vương ảo trước mắt đột nhiên rung chuyển, hắn nhanh chóng di chuyển, bóng dáng trở nên mơ hồ.

Lưỡi đao của Chu Thánh vừa hạ xuống, người trước mắt đã biến mất.

Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng anh, "Ta ở đây!" Chu Thánh quay đầu lại, Ma Vương vẫn còn nguyên vẹn xuất hiện sau lưng anh.

"Ngươi không giết được ta đâu, vì ta tồn tại ở mọi nơi, trên người mọi người." Ma Vương vừa nói vừa từ từ lùi lại, dần dần hòa vào đám người áo đen phía sau.

"Ta tồn tại trên người mọi người!" Giọng nói của hắn lại vang lên, thân hình lại rung chuyển, từ từ, khuôn mặt của cả đám người áo đen đều trở nên giống hệt Ma Vương.

Hậu Khanh dụi dụi mắt, kinh ngạc nhìn đám người này.

"Sao lại xuất hiện nhiều Ma Vương thế này!

Cuộc chiến tranh ảo này bị bug rồi!

Nếu đều là Ma Vương thật thì đáng sợ quá!" "Người gác lăng!

Mỗi người ở đây đều là Ma Vương, họ lợi hại như vậy, có phải chúng ta sẽ mãi mãi không ra khỏi không gian này được không!" Chu Thánh không trả lời, anh không biểu cảm nhìn chằm chằm vào từng người áo đen trước mắt.

Bỗng nhiên, anh rút Trảm Ảnh Đao ra, ra sức chém về một hướng.

"Giả thần giả quỷ!" Tiếng nói của Chu Thánh vừa dứt, một người

áo đen đột nhiên ôm bụng, ngã xuống đất, còn khuôn mặt của những người áo đen khác nhanh chóng trở lại như cũ.

Hậu Khanh tiến lên, xoay mặt người đàn ông áo đen ngã xuống.

"Đây chính là Ma Vương thật!" "Người gác lăng, làm sao cậu nhìn ra được?" Chu Thánh nhìn những người thuộc phe đen và trắng trước mắt, như bị tan chảy, đang từ từ biến mất.

Anh chắp tay sau lưng đi đến biên giới không gian, chậm rãi nói.

"Dù hắn có biến hóa thế nào, bản thể vẫn là bản thể, mà bản thể luôn chậm hơn ý thức, nên mới lộ ra sơ hở." Hậu Khanh nghe hiểu lơ mơ, hắn đến bên cạnh Chu Thánh, đang định hỏi làm sao ra khỏi đây thì hắn phát hiện, bức tường không gian đang từ từ biến mất.

Sau đó, trước mắt hai người đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng trắng chói mắt, đợi đến khi hai người mở mắt ra lần nữa, phát hiện không gian đã hoàn toàn biến mất.

Hai người đã trở lại thế giới bình thường.

Biển hoa, thánh địa.

Chu Thánh và Hậu Khanh ra ngoài, có chút hoảng hốt.

Anh liếc nhìn Kỳ Lân đang say ngủ dưới gốc cây lớn, xác định mình đã rời khỏi không gian chín tầng.

"Phù, cuối cùng cũng ra được rồi." Chu Thánh hít một hơi thật sâu, trực tiếp nằm trên người Kỳ Lân nghỉ ngơi.

Hậu Khanh bấm ngón tay tính toán, bây giờ mới qua nửa năm.

"Chúng ta ra ngoài quá sớm." Hậu Khanh trầm giọng nói.

Theo kế hoạch của Hiên Viên Hoàng Đế, không gian chín tầng phải ở đủ một năm, mà bây giờ mới ở được khoảng nửa năm.

Sớm hơn nửa năm.

"Ừm." Chu Thánh gật đầu, nói: "Ra sớm cũng tốt, có thể nhanh chóng đi tìm ông ấy." Chu Thánh không hy vọng sau khi tìm được Hiên Viên Hoàng Đế sẽ trở về Trái Đất, đợi tìm được Hiên Viên Hoàng Đế, anh đoán mình sẽ phải trợ giúp Hiên Viên Hoàng Đế làm việc.

Hiên Viên Hoàng Đế thiết lập không gian chín tầng, mục đích không phải để nhốt mình, mà là để rèn luyện mình.

Ông ta rèn luyện mình, không ngoài mục đích là để mình có thể giúp được ông ta.

"Nếu trong thời gian ngắn không thể trở về, chúng ta ra ngoài trước đi." Hậu Khanh lên tiếng.

Hắn biết bên ngoài đang có đại chiến, hắn đã không thể chờ đợi được nữa để tham chiến.

Vu Tộc là một chủng tộc hiếu chiến, ở đâu có chiến đấu, ở đó có họ.

Tuy rằng Vu Tộc đã tránh né chiến đấu, nhưng cuộc chiến lan rộng khắp thế giới này, Vu Tộc chắc chắn sẽ tham gia, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

"Không vội." Chu Thánh không có ý định ra ngoài, bên ngoài Nhân Tộc và Yêu Tộc đang đại chiến, anh ra ngoài cũng không biết giúp ai.

Tuy rằng Nhân Tộc đối xử không tốt với anh, nhưng dù sao anh cũng đã hấp thu một nửa khí vận của Nhân Tộc, nếu giúp Yêu Tộc đối phó Nhân Tộc, anh sẽ bị khí vận của Nhân Tộc phản phệ.

Còn giúp Nhân Tộc thì càng không thể.

Về phần giúp Vu Tộc, thì phải xem Vu Tộc đánh ai.

“Vậy tôi đi đây.” Hậu Khanh từ biệt Chu Thánh, xé rách không gian trở về Vu Tộc.

Tộc trưởng Không Gian hệ của Vu Tộc từng truyền thụ cho hắn phương pháp sử dụng không gian, nên hắn có thể xé rách không gian rời đi.

Hậu Khanh đi rồi, cả biển hoa chỉ còn lại một mình Chu Thánh tỉnh táo.

Trong biển hoa, hàng chục vạn hậu duệ của Ác Mộng tộc đang ngủ say, họ là hạt giống của Ác Mộng tộc, vô cùng quan trọng!

“Ai.” Chu Thánh thở dài một hơi, anh phải ở đây đợi Kỳ Lân tỉnh lại rồi cùng đi tìm Hiên Viên Hoàng Đế, tiện thể sắp xếp cho hậu duệ của Ác Mộng tộc, để họ tránh xa chiến đấu, an tâm phát triển. ... ...

Trong đại quân Nhân Tộc.

Khi Chu Thánh bước ra khỏi không gian chín tầng, Nhị gia của Nhân Tộc ngay lập tức phát hiện ra Chu Thánh thông qua tinh đồ.

Khí tức của Chu Thánh xuất hiện trên tinh đồ, và đang ở trong địa bàn của Ác Mộng tộc.

“Chu Thánh xuất hiện rồi, đang ở trong thánh địa của Ác Mộng tộc.” Nhị gia lên tiếng.

“Truyền lệnh xuống, ngày mai toàn lực tấn công lãnh địa của Ác Mộng tộc, nhất định phải chiếm được cho ta!” Đại gia phát lệnh, huy động toàn bộ bài tẩy của Nhân Tộc.

“Chu Thánh, nửa năm rồi, lần này ngươi còn chạy đi đâu?” Đại gia âm trầm nói.

Cuộc chiến nửa năm qua khiến Nhân Tộc tổn thất thảm trọng, nhưng Yêu Tộc cũng không khá hơn.

Mỗi ngày đều có hàng triệu Yêu Tộc và Nhân Tộc chiến tử, hai bên trời vừa sáng đã bắt đầu chiến đấu, cho đến khi mặt trời lặn mới ngừng binh.

Chương 759

Còn những Yêu Tộc yếu ớt, trực tiếp bị Nhân Tộc san phẳng lãnh địa, bị Nhân Tộc chiếm đóng, những tộc mạnh hơn một chút, vẫn đang khổ sở chống đỡ, không có viện binh.

Phượng Hoàng tộc tham chiến, cũng chỉ làm chậm tốc độ tấn công của Nhân Tộc mà thôi.

Nhân Tộc lần này không tiếc bất cứ giá nào dốc toàn lực vào chiến đấu, gần như đã phái tất cả các cường giả ra trận.

Dù cho Long tộc ở Đông Hải tham chiến, cũng vẫn không phải là đối thủ.

Ngược lại, bên phía Ác Mộng tộc.

Ác Mộng tộc gần như bị diệt tuyệt, chỉ còn lại hơn mười tộc nhân và tộc trưởng.

Dù sao Ác Mộng tộc cũng là chủng tộc bị Nhân Tộc nhắm đến, áp lực phải chịu là lớn nhất.

"Ác Mộng tộc của ta, không còn nữa rồi." Tộc trưởng Ác Mộng tộc bi thương nói.

Tộc nhân Phượng Hoàng tộc hóa thành người, là một cô gái mặc váy dài màu đỏ, cô ta lạnh lùng nhìn tộc trưởng Ác Mộng tộc, chỉ vào thánh địa phía sau, nói: "Ác Mộng tộc của ngươi không còn nữa?

Vậy trong thánh địa là cái gì?" Ác Mộng tộc nghe vậy, lập tức nói: "Chẳng lẽ ta không thể để lại một ít hạt giống cho Ác Mộng tộc của ta sao?" "Có thể chứ, nhưng các ngươi chiến tử rồi, cũng không sao." Cô gái Phượng Hoàng tộc nói.

Cô ta tên là Hoàng Nghê, là con gái của tộc trưởng Phượng Hoàng

tộc đương đại, cũng là người chỉ huy Phượng Hoàng tộc tham chiến lần này.

"Cùng là Yêu Tộc, chẳng lẽ ngươi nhất định muốn Ác Mộng tộc của ta chết hết sao?" Sắc mặt của tộc trưởng Ác Mộng tộc có chút khó coi.

"Ai cùng là Yêu Tộc với ngươi?

Ta là Phượng Hoàng tộc!" Hoàng Nghê khinh bỉ nói.

Tộc trưởng Ác Mộng tộc không nói gì, chỉ âm thầm nghiến răng.

"Ngày mai, ngươi tiếp tục đứng ở hàng đầu, tiếp theo là Hổ Yêu tộc, Ngưu Yêu tộc theo sau tạo thành phương trận, Hổ Yêu tộc và Lang Yêu tộc ở hai bên sườn xuyên vào, Phượng Hoàng tộc của ta ở trên trời yểm hộ." Hoàng Nghê bố trí nhiệm vụ tác chiến.

Tộc trưởng Ác Mộng tộc nghe câu này sắc mặt vô cùng khó coi, đây là muốn triệt để diệt sạch sức mạnh bên ngoài của Ác Mộng tộc hắn.

Nhưng hắn không có cách nào phản bác, vì Nhân Tộc là nhằm vào Ác Mộng tộc của hắn mà đến.

Dù chỉ còn lại người cuối cùng, cũng phải đứng ở phía trước.

"Ta đi xem thánh địa của Ác Mộng tộc các ngươi." Hoàng Nghê tiếp tục nói.

Tộc trưởng Ác Mộng tộc nghe vậy lập tức nóng nảy, đứng phắt dậy nói: "Không được!" "Họ là hạt giống cuối cùng của Ác Mộng tộc ta, Ác Mộng tộc ta có thể bị diệt tuyệt, nhưng họ không thể ra trận!" Tộc trưởng Ác Mộng tộc kiên quyết bảo vệ những tộc nhân còn lại.

Đó là gốc rễ của Ác Mộng tộc hắn, một khi gốc rễ bị chặt, Ác Mộng tộc hắn sẽ hoàn toàn biến mất.

Đây là lằn ranh cuối cùng mà hắn kiên trì.

Hoàng Nghê nhìn tộc trưởng Ác Mộng tộc, nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không để họ ra trận." "Ác Mộng tộc các ngươi muốn giữ lại gốc rễ, ta sẽ không chặt đứt gốc rễ của Ác Mộng tộc các ngươi." Tộc trưởng Ác Mộng tộc nghe câu này, mới hơi yên tâm một chút.

Các tộc trưởng Yêu Tộc khác cũng không nói gì, dù sao giữ lại gốc rễ là điều bắt buộc.

Ngay cả họ cũng đã sắp xếp một bộ phận tộc nhân ẩn nấp.

Họ chiến tử không sao cả, tộc quần phải được duy trì.

Là tộc trưởng, mỗi người họ đều coi trọng tộc quần vô cùng.

Họ có thể hiểu được Ác Mộng tộc, cũng sẽ không để tộc trưởng Ác Mộng tộc gọi tỉnh những tộc nhân trong thánh địa của họ ra tham chiến.

Tiền lệ này không thể mở ra, nếu không Yêu Tộc của họ sẽ bị diệt vong nhiều hơn.

Hoàng Nghê đi đến ngoài hẻm núi thánh địa, hẻm núi đã bị tộc trưởng Ác Mộng tộc phong bế, ngoài ông ta ra không ai có thể từ bên ngoài giải khai phong ấn.

"Mở ra đi." Hoàng Nghê nhàn nhạt nói.

Tộc trưởng Ác Mộng tộc đặt tay lên phong ấn, mở phong ấn ra.

"Trước khi trời sáng, ta sẽ ra ngoài." Hoàng Nghê nói xong, trực tiếp đi vào.

Tộc trưởng Ác Mộng tộc ngồi ngay trước phong ấn canh giữ, đợi cô ta ra ngoài.

Còn Hoàng Nghê sau khi đi vào, xuyên qua hẻm núi, rất nhanh đã đến biển hoa.

Trong biển hoa có rất nhiều người của Ác Mộng tộc đang nằm, cô không đánh thức họ, mà tiếp tục đi sâu vào.

Khi đến trung tâm, cô nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên lưng một con Kỳ Lân.

Dưới ánh sao, Chu Thánh trông vô cùng thần thánh phi phàm.

Đặc biệt là khí tức toát ra từ anh, đã thu hút sâu sắc Hoàng Nghê vừa bước vào.

Chu Thánh cũng cảm nhận được có người tiến vào, nhưng không quá để tâm.

Vì anh tự tin có thể một chưởng đánh chết đối phương.

Chỉ cần đối phương không làm loạn, cô ta thích làm gì thì làm.

Hoàng Nghê sau khi ổn định lại, chắp tay sau lưng từ từ tiến lại gần Chu Thánh.

"Ngươi... là người?" Hoàng Nghê sau khi đến gần, cảm nhận được trên người Chu Thánh không có khí tức của Yêu Tộc, không khỏi hỏi một câu.

Chu Thánh mở mắt, nhìn cô gái áo đỏ trước mặt, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi là phượng hoàng?" "Ừm." Hoàng Nghê gật đầu.

"Chính xác mà nói ta là hoàng, phượng là giống đực." Hoàng Nghê giải thích.

Chu Thánh nghe vậy, cũng không nói gì nhiều.

Hoàng Nghê vốn còn nghi ngờ Chu Thánh là người của Nhân Tộc lẻn vào thánh địa của Ác Mộng tộc, nhưng cô ta lại nghĩ lại, cảm thấy không thể nào.

Nếu anh ta là người của Nhân Tộc, lúc này đã giết hết tất cả người của Ác Mộng tộc ở đây rồi.

Lại liên tưởng đến việc Nhân Tộc đang tìm một thủ lĩnh tên là Người gác lăng, nên thân phận của anh ta không khó đoán ra.

"Ngươi chính là Người gác lăng mà Nhân Tộc đang tìm phải không?" "Ừm." Chu Thánh gật đầu.

"Ngươi đã hại Ác Mộng tộc thảm rồi, ngươi không thấy hổ thẹn chút nào sao?" Hoàng Nghê hỏi.

Nhân Tộc phát binh đánh Ác Mộng tộc, chính là lấy Chu Thánh làm cái cớ để phát binh chinh phạt Ác Mộng tộc.

Bất cứ cuộc chiến tranh nào cũng cần có một lý do chính đáng.

Chứ không phải là ta muốn xâm lược ngươi, nên ta thảo phạt ngươi.

Tuy sự thật là vậy, nhưng ít nhất người phát động chiến tranh, đều sẽ tìm một lý do cao đẹp.

"Không hổ thẹn, không áy náy, ngươi còn có chuyện gì không?" Chu Thánh không muốn nói chuyện nhiều với cô ta.

Dù mình không ở Ác Mộng tộc, Nhân Tộc cũng sẽ phát binh thảo phạt, chỉ là lấy mình làm cái cớ mà thôi.

Dù mình có ra ngoài, Nhân Tộc cũng sẽ không ngừng chiến.

Chu Thánh sẽ không bị đạo đức bắt cóc.

Hoàng Nghê nhìn Chu Thánh, vốn định tiếp tục nói chuyện, nhưng đối phương một câu đã chặn họng mình, cô ta không biết tiếp theo nên nói gì.

"Nếu, ta để ngươi ra trận, ngươi có đi không?" Hoàng Nghê lên tiếng hỏi.

"Không." Chu Thánh quả quyết từ chối.

Hoàng Nghê cúi đầu nhìn Kỳ Lân dưới chỗ Chu Thánh ngồi, không khỏi kinh ngạc: "Con Kỳ Lân này, không phải là Kỳ Lân của thế giới này." Chu Thánh nhìn Hoàng Nghê, lạnh giọng nói: "Ngươi lấy đâu ra nhiều lời vô ích thế?

Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?" Hoàng Nghê phồng má, bĩu môi nói: "Ta muốn nói chuyện với ngươi, không được sao?" "Không rảnh." Chu Thánh nói xong, lại nhắm mắt lại.

Anh không ngốc, anh nhìn ra Hoàng Nghê muốn làm gì.

Tâm tư của thiếu nữ, dễ đoán nhất.

Không ngoài việc cảm thấy mới lạ, muốn nói chuyện nhiều hơn với mình, tán tỉnh mình.

Người của thế giới này... không, sinh vật của thế giới này, tâm tư dễ đoán nhất.

Nhưng anh không có ý định gieo tình khắp nơi, cũng không muốn có một cuộc tình phong hoa tuyết nguyệt ở đây.

Ở nhà còn có hai bà vợ đang chờ mình về.

Hoàng Nghê thấy Chu Thánh không để ý đến mình, phồng má nói: "Ta là công chúa của Phượng Hoàng tộc, ngươi dám bất kính với ta!" "Ta còn là thủ lĩnh của Nhân Tộc, luận về thân phận, ngươi phải hành lễ với ta!" Chu Thánh lạnh giọng nói.

Chương 760

“Thực lực của ta mạnh hơn ngươi, kẻ yếu phải thần phục kẻ mạnh!” “Ta có thể một chưởng đánh chết ngươi, ngươi tin không?” Chu Thánh vừa nói ra câu này, Hoàng Nghê lập tức không nói nên lời.

So thân phận không bằng, so thực lực đối phương có thể một chưởng đánh chết mình.

“Vậy ta... vậy ta thần phục ngươi.” Hoàng Nghê cúi đầu nói.

Kẻ yếu, thần phục kẻ mạnh.

“Không cần, ngươi mau ra ngoài đi, đừng làm phiền ta là được.” Chu Thánh xua tay.

Hoàng Nghê cúi đầu nói: “Trưởng lão nói, duyên phận của ta ở trong thánh địa của Ác Mộng tộc.” “Duyên phận chó má...” “Đợi đã, duyên phận của ngươi?” Chu Thánh cúi đầu nhìn Kỳ Lân, duyên phận của cô ta tuyệt đối không phải là mình, vậy thì chỉ có thể là Kỳ Lân.

“Duyên phận của ngươi là nó không phải ta.” Chu Thánh xuống khỏi người Kỳ Lân, chỉ vào nó nói.

“Nó?” Hoàng Nghê đến gần cảm nhận một phen, nói: “Nó mạnh quá, huyết mạch chi lực hình như đã phản tổ.” Cảm nhận được huyết mạch của Trương Kỳ Lân, Hoàng Nghê chấn động.

Là công chúa của Phượng Hoàng tộc, huyết mạch của cô ta là mạnh nhất, nhưng so với Kỳ Lân, cô ta có chút tự ti.

“Nếu là nó, thì cũng có khả năng.” Hoàng Nghê lẩm bẩm một câu.

“Không sai, hơn nữa nó rất đẹp trai, chỉ là bây giờ đang ngủ say, đợi nó tỉnh lại ngươi sẽ biết.” Chu Thánh lại nói.

Anh cũng không ngại tìm cho Trương Kỳ Lân một đối tượng.

Anh ta cô đơn mấy nghìn năm, cũng nên tìm một người bạn đời.

Chỉ là thân phận anh ta đặc biệt, tính cách đặc biệt, vẫn chưa có người thích hợp xứng với anh ta.

Công chúa của Phượng Hoàng tộc này, có vẻ như có thể xứng đôi.

"Nhưng nó là tọa kỵ của ngươi." Hoàng Nghê lên tiếng.

"Nó không phải, chúng ta là bạn bè, bạn bè rất thân, không có phân biệt chủ tớ, ngươi hiểu không?

Ta ngồi trên lưng nó, là vì ta canh chừng nó đợi nó tỉnh lại." Chu Thánh giải thích.

Anh chưa bao giờ coi Trương Kỳ Lân là tọa kỵ của mình, mà là bạn bè.

"Thật sao?

Nhân Tộc các ngươi, không phải đều thích bắt Yêu Tộc mạnh mẽ thu làm tọa kỵ sao?" "Ta không phải là người của thế giới này, cũng không có hứng thú tìm tọa kỵ." Chu Thánh giải thích.

Từ khi Diễm chết, anh không có ý định thu tọa kỵ nữa.

Bình thường ngồi trên lưng Trương Kỳ Lân, cũng chỉ vì tiện lợi mà thôi.

Hoàng Nghê tiếp tục hỏi một số chuyện về Trương Kỳ Lân, sau khi nhận được câu trả lời, cô ta mới rời đi.

Cô ta phải kể chuyện của Kỳ Lân cho cha mẹ mình, để họ quyết định thay mình.

Cô ta không có quyền lựa chọn, vì cô ta là người của Phượng Hoàng tộc, phải đảm bảo huyết mạch thuần khiết.

Nhưng nếu đối phương là Kỳ Lân huyết mạch phản tổ, có lẽ cha mẹ cô ta sẽ đồng ý.

Yêu Tộc, thường sẽ không giao phối với các chủng tộc khác, mà sẽ giao phối với bản tộc để sinh sản hậu duệ.

Không phải là có rào cản sinh sản gì, không tồn tại, chỉ là để đảm bảo huyết mạch thuần khiết.

Chu Thánh thấy Hoàng Nghê đi, quay đầu nhìn Kỳ Lân, lẩm bẩm: "Ngươi cũng nên tìm một người bạn đời." Kỳ Lân phun ra một luồng khí nóng đỏ từ mũi, dường như rất không vui khi Chu Thánh giới thiệu đối tượng cho nó.

Chu Thánh vỗ vỗ vào đầu nó, lắc đầu không nói gì. ... ...

Sau khi ra ngoài.

Hoàng Nghê nhìn tộc trưởng Ác Mộng tộc đang canh giữ hẻm núi, lên tiếng nói: "Trận chiến ngày mai, ngươi dẫn những tộc nhân còn lại của ngươi ở phía sau là được." Nói xong, cô ta hóa thành một con phượng hoàng lửa rực rỡ, báo tin cho cha mẹ mình, để họ giúp mình quyết định, có nên ở bên Kỳ Lân huyết mạch phản tổ hay không.

Tin tức truyền về, trời cũng dần sáng.

Còn đại quân Nhân Tộc đã chuẩn bị sẵn sàng, bên Yêu Tộc cũng lập tức tổ chức đội hình chiến đấu.

Nhân Tộc là bên tấn công, còn bên Yêu Tộc là phòng ngự.

Cái gọi là đại chiến, chính là hai bên bày trận hình, một bên tấn công, một bên phòng thủ.

Yêu Tộc chặn được cuộc tấn công của Nhân Tộc thì coi như thắng, còn Nhân Tộc đột phá được phòng tuyến của Yêu Tộc thì có thể xâm nhập vào Ác Mộng tộc.

Chiến đấu chính là như vậy.

Trời vừa sáng, chiến tranh sắp nổ ra.

Phượng Hoàng tộc.

Trên cây ngô đồng khổng lồ.

Nơi đây có hai con phượng hoàng đang đậu, là tộc trưởng và tộc hậu của Phượng Hoàng tộc.

Khi tin tức của Hoàng Nghê truyền về, tộc trưởng và tộc hậu hóa thành người, cả hai đều có vẻ mặt nghiêm trọng.

"Nếu đối phương là người thì còn tốt, nhưng nếu là Kỳ Lân, thì có chút khó xử." Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc trầm giọng nói.

"Nhưng nếu con gái thích, cũng không phải là không được." Tộc hậu tiếp lời.

"Con gái chúng ta là công chúa của Phượng Hoàng tộc, đại diện cho thể diện của Phượng Hoàng tộc ta, còn Kỳ Lân tộc, lại là kẻ thù truyền kiếp của Phượng Hoàng tộc ta." Tộc trưởng trầm giọng nói.

Cách đây hàng vạn năm, tam tộc tranh bá.

Kỳ Lân, Long và Phượng Hoàng.

Ba tộc chinh phạt lẫn nhau, tranh đoạt vị trí bá chủ.

Ba đại chủng tộc năm đó, là bá chủ duy nhất của cả thế giới.

Tiếc là, đánh nhau mấy vạn năm cũng không phân được thắng bại, để cho Nhân Tộc và Vu Tộc trỗi dậy, ba tộc họ đánh đến tan nát, cuối cùng không thể không lui về bốn phương.

Phượng Hoàng lui về phương Bắc, Long tộc trở về Đông Hải, còn Kỳ Lân tộc thì ở phía Đông Nam.

Ba tộc nguyên khí đại thương, đến nay vẫn chưa hồi phục.

Vì vậy, ba tộc về cơ bản là không thể liên hợp, vì có thù truyền kiếp.

"Vậy thì khó xử rồi, sao đối phương lại là Kỳ Lân chứ." Tộc hậu cũng rất đau đầu.

Là một người mẹ, bà rất ủng hộ con gái mình tìm kiếm tình yêu đích thực, nhưng là tộc hậu của Phượng Hoàng tộc, bà phải suy nghĩ cho Phượng Hoàng tộc.

"Chuyện này tạm thời đừng nói cho các tộc trưởng khác biết, ta sẽ đến thánh địa xem đối phương là loại Kỳ Lân gì." Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc lên tiếng.

"Ừm." "Nếu các trưởng lão khác tìm ta, cứ nói ta đang chuẩn bị niết bàn." "Ta biết, ngươi cứ yên tâm đi." Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc hóa thành một con phượng hoàng khổng lồ màu đỏ, bay lên trời, cuốn theo mây tan biến mất. ... ...

Cùng lúc đó, tại lãnh địa của Ác Mộng tộc.

Quân tiên phong của Nhân Tộc đã tiến sâu vào lãnh địa của Ác Mộng tộc, ép Yêu Tộc liên tục lùi bước.

Dù Yêu Tộc có sự giúp đỡ của Phượng Hoàng tộc cũng không đủ sức, bên Nhân Tộc đã phát minh ra nhiều thứ chuyên để đối phó với Phượng Hoàng tộc, hạn chế rất lớn sự phát huy của Phượng Hoàng tộc.

"Tất cả tham chiến!" Hoàng Nghê đang bay trên không trung hạ lệnh, yêu cầu các Yêu tộc lớn phái toàn bộ lực lượng ra đối phó với Nhân Tộc.

Còn bên Nhân Tộc, Đại gia đích thân chỉ huy trận chiến, lần này ông ta muốn chiếm được lãnh địa của Ác Mộng tộc.

"Lão đại, có cần ta đi đánh hạ con phượng hoàng trên không kia

không?" Lão nhị lên tiếng hỏi.

"Không cần, nó là công chúa của Phượng Hoàng tộc, ngươi đánh hạ nó rồi, Phượng Hoàng tộc chắc chắn sẽ dốc toàn lực ra trận, bây giờ Phượng Hoàng tộc tham chiến, số người ra trận không nhiều." Đại gia lắc đầu từ chối.

"Phượng Hoàng tộc nguyên khí đại thương, dù có thật sự dốc toàn lực, Nhân Tộc chúng ta cũng không sợ, hơn nữa kẻ thù của Phượng Hoàng tộc là Long và Kỳ Lân, chỉ cần Phượng Hoàng tộc dốc toàn lực, chúng ta có thể đi gọi Kỳ Lân và Long đến giúp chúng ta." Tam gia lên tiếng.

Đại gia lắc đầu, không đồng ý.

Chuyện không đơn giản như vậy, Long, Kỳ Lân, Phượng Hoàng, vốn là đồng căn.

Ba tộc họ đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, cũng chỉ là nội đấu, tranh đoạt vị trí bá chủ.

Chương 761

Mà một khi một trong ba tộc bị uy hiếp đến tính mạng, hai tộc còn lại sẽ ra tay.

Suy nghĩ của họ rất đơn giản, hai tộc còn lại có thể bị diệt, nhưng chỉ có thể bị diệt trong tay ta.

Vì vậy, Phượng Hoàng tộc dốc toàn lực, Long và Kỳ Lân tộc không những không giúp Nhân Tộc, ngược lại còn giúp Phượng Hoàng tộc.

Nhân Tộc phát động chiến tranh, không ngoài mục đích muốn đoạt lấy vị trí bá chủ thiên hạ, các chủng tộc hùng mạnh khác tuyệt đối sẽ không cho phép Nhân Tộc một mình lớn mạnh.

"Lão đại, Yêu Tộc toàn lực chống cự, chúng ta tổn thất có chút thảm trọng." Tứ gia từ bên ngoài trở về, báo cáo tình hình tiền tuyến.

"Dù có chết hết, cũng phải chiếm được Ác Mộng tộc cho ta!" Đại gia nghiêm giọng nói.

Đã kéo dài quá lâu, tình hình đối với Nhân Tộc rất bất lợi.

Hậu cần của đại quân Nhân Tộc, sẽ bị Vu Tộc quấy nhiễu cắt đứt, hơn nữa Vu Tộc đang ở bên cạnh rình rập, một khi Nhân Tộc chọn rút quân, Vu Tộc chắc chắn sẽ thừa nước đục thả câu.

Đây là một cuộc chiến không thể quay đầu, chỉ có thể tiếp tục đánh.

"Hiểu rồi, ta sẽ cho Ô Cán dẫn quân áp sát!" Tứ gia đi ra ngoài.

Ngũ gia tiến lên, nhìn bản đồ, lắc đầu nói: "Lão đại, Nhân Tộc chúng ta không có đồng minh, dù có chiếm được lãnh địa của Ác Mộng tộc, e rằng cũng không giữ được." Đại gia đưa tay chỉ vào bản

đồ, lẩm bẩm: "Đánh vào lãnh địa của Ác Mộng tộc, Nhân Tộc ta tất thắng!" "Nhân Tộc ta, có đồng minh, chỉ là chưa đến lúc họ ra mặt." ... ...

Trên chiến trường.

Đại quân Nhân Tộc và Yêu Tộc giao chiến với nhau, hai bên đều đã giết đến đỏ mắt, gặp mặt là đánh!

Trận chiến của họ thực dụng không hoa mỹ, hoặc là ngươi chết, hoặc là ta chết!

Còn quân tiên phong, về cơ bản đều không sống nổi.

Xông lên hàng đầu, dù thực lực của ngươi có mạnh đến đâu, ngươi cũng không thể ra khỏi chiến trường.

Về phần bay lên không, điều đó càng không thể, trên không trung Phượng Hoàng tộc, Yêu Tộc biết bay và Nhân Tộc đánh nhau càng kịch liệt.

Còn độn thổ, dưới lòng đất cũng có chiến trường.

Trận chiến này chính là Nhân Tộc không ngừng tiến lên, đạp lên vô số thi thể từng chút một tiến về phía trước, dùng mạng sống của quân tiên phong Nhân Tộc để đổi lấy lãnh địa.

Còn Yêu Tộc thì dùng mạng để cản.

Không phải Yêu Tộc ngốc, không biết xây tường thành để cản Nhân Tộc, mà là thời gian này căn bản không kịp.

Từng ngày trôi qua, thi thể trên mặt đất đã chất thành núi.

Một ngày trôi qua, ít nhất có trăm vạn Yêu Tộc và Nhân Tộc tử vong.

Thi thể của họ cũng không được an táng tử tế, mà là đợi sau khi chiến đấu kết thúc sẽ bị đốt cháy, để dọn đường cho trận chiến tiếp

theo.

Sự tàn khốc của chiến tranh, được thể hiện ở đây. ... ...

Phía sau của Ác Mộng tộc.

Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc đến nơi, ẩn giấu khí tức của mình, lặng lẽ hạ xuống.

Sau đó gọi tộc trưởng Ác Mộng tộc đến, không để ông ta nói gì, mà bảo ông ta mở thánh địa.

Tộc trưởng Ác Mộng tộc không dám nói nhiều, mở phong ấn thánh địa, để tộc trưởng Phượng Hoàng tộc vào.

"Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc đến, Ác Mộng tộc của ta được cứu rồi." Ông ta tưởng rằng, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc đến là để tuyên bố Phượng Hoàng tộc sẽ chính thức tham chiến, nhưng thực ra tộc trưởng Phượng Hoàng tộc chỉ đến để xem Kỳ Lân. ... ...

Trong thánh địa.

Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc đi thẳng vào sâu, hóa thành hình người, nhưng đôi cánh sau lưng vẫn hiện ra.

Chu Thánh đang nghỉ ngơi dựa vào Trương Kỳ Lân cảm nhận được một luồng khí nóng, mở mắt ra.

Chỉ thấy người đến là một người trung niên, mặc áo choàng đỏ, sau lưng là một đôi cánh rực lửa của Phượng Hoàng tộc.

"Ông là cha của Hoàng Nghê phải không?" Chu Thánh dùng chân cũng có thể đoán ra người đến là ai.

"Không sai, ta là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, Phượng Linh!" Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc nói.

Ánh mắt ông ta rơi vào Trương Kỳ Lân, quan sát từ trên xuống dưới, sau đó đến gần xem xét kỹ hơn.

Chu Thánh không ngăn cản, dù sao cũng là nhạc phụ xem con rể, ngăn cản làm gì?

"Kỳ Lân có huyết mạch thuần khiết, thật hiếm thấy." Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc có chút bất ngờ.

Huyết mạch của Trương Kỳ Lân gần đạt đến cấp độ của Thủy Kỳ Lân, vô cùng thuần khiết.

Một tồn tại như vậy, thành tựu tương lai tuyệt đối không thấp, thậm chí còn có thể dẫn dắt Kỳ Lân tộc trở lại thời kỳ huy hoàng!

Nếu để Kỳ Lân tộc biết sự tồn tại của nó, chắc chắn sẽ mời nó về làm thiếu chủ.

"Hiếm có, hiếm có." Phượng Linh tấm tắc khen ngợi.

"Nếu không phải duyên phận của con gái ta là nó, có lẽ ta đã ra tay diệt nó rồi." Phượng Linh tiếp tục nói.

Dù sao cũng có thù truyền kiếp, ông ta sẽ không dung túng cho Kỳ Lân tộc lớn mạnh.

"Tôi nói này, ông không thể thấy người khác tốt hơn sao?" Chu Thánh lạnh giọng nói.

"Không, là Phượng Hoàng tộc của ta và Kỳ Lân tộc có thù truyền kiếp." Phượng Linh lên tiếng.

"Thù truyền kiếp?" Chu Thánh lập tức hứng thú, muốn nghe cho rõ.

Phượng Linh thấy Chu Thánh muốn biết, liền kể cho anh nghe.

Thế giới này, đã xảy ra nhiều lần đại chiến thế giới.

Lần đầu tiên là cuộc chiến ngoài lãnh địa, do chủng tộc mạnh nhất lúc bấy giờ đối đầu với chủng tộc của một thế giới khác, cuối cùng cả hai bên đều bỏ mạng.

Lần thứ hai là cuộc chiến tranh bá của Phượng Hoàng, Kỳ Lân và Long, tranh đoạt vị trí bá chủ thế giới, chỉ tiếc là ba tộc đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu, cũng không tranh được cao thấp, cuối cùng nguyên khí đại thương.

Điều này không khỏi khiến Chu Thánh nghĩ đến Tam Quốc, Tam Quốc chính là bên nào mạnh, hai bên còn lại chắc chắn sẽ liên thủ áp chế bên mạnh nhất.

Thế chân vạc là ổn định nhất.

Còn lần thứ ba, là cuộc chiến Vu Yêu, Vu Tộc và Yêu Tộc khai chiến, sau khi Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân nguyên khí đại thương lui về, Vu Tộc và Yêu Tộc trỗi dậy, cũng muốn tranh đoạt vị trí bá chủ, nhưng tiếc là vẫn không tranh được cao thấp, ngược lại để Nhân Tộc thừa cơ trỗi dậy.

Hai bên nhìn Nhân Tộc trỗi dậy thành mối đe dọa, cũng không tiếp tục đánh nữa, nhưng Vu Yêu cũng đã đánh nhau rất lâu, Vu Tộc bị đánh đến dân số thưa thớt, còn Yêu Tộc bị đánh đến suy sụp, ngược lại để Nhân Tộc trở thành cường tộc.

Lần thứ tư là lần này, do Nhân Tộc khơi mào chiến tranh, đã lan rộng ra cả thế giới, cũng có thể gọi là cuộc chiến Nhân Yêu, mục đích vẫn là Nhân Tộc muốn đoạt lấy vị trí bá chủ.

Bốn lần đại chiến, các bên tham chiến đều không có kết cục tốt đẹp.

Điều này không khỏi khiến Chu Thánh rất nghi ngờ, tại sao đều phải tranh đoạt vị trí bá chủ?

“Không phải, tam tộc đứng vững không tốt sao?

Cứ phải tranh cao thấp?” Chu Thánh không hiểu hỏi.

Đại chiến lần đầu tiên còn có thể hiểu được, dù sao cũng có ngoại

địch.

Nhưng ba lần tiếp theo, có chút không ổn.

Phượng Linh nhìn Chu Thánh, lắc đầu nói: "Ngươi không hiểu, thế giới này cần một bá chủ." "Ai có thể trở thành bá chủ, người đó có thể chưởng khống cả thế giới, chưởng khống mọi thứ của thế giới này." "Dù ngươi không muốn tranh đoạt, nhưng cũng không thể để người khác tranh đoạt, hiểu không?" Chu Thánh gật đầu, đã hiểu.

Trở thành bá chủ có thể chưởng khống thế giới này, để tất cả các chủng tộc khác thần phục.

"Nhưng, trở thành bá chủ, cũng có khả năng sẽ bị các chủng tộc khác liên hợp lại lật đổ." Chu Thánh tiếp tục nói.

Phượng Hoàng tộc lắc đầu, nói: "Pháp tắc của thế giới này đã có quy định, bá chủ ngưng tụ trên vạn vật, chỉ cần tranh đoạt được vị trí bá chủ, dù cho các chủng tộc khác toàn bộ liên hợp lại, cũng không thể lật đổ vị trí bá chủ." "Nếu không, ngươi nghĩ tại sao tất cả các chủng tộc đều muốn tranh đoạt?" "Ra là vậy, chẳng trách Nhân Tộc lại khai chiến." Chu Thánh biết Nhân Tộc khai chiến là để khống chế thế giới này, nhưng không ngờ sức khống chế lại mạnh đến vậy.

"Trừ phi Nhân Tộc có đồng minh mạnh mẽ ủng hộ, nếu không nó không thể chiếm được thế giới này." Phượng Linh lên tiếng.

Nhân Tộc, không thể nào có đồng minh.

Vu Tộc sẽ không để Nhân Tộc xưng bá, Long tộc và Kỳ Lân tộc cũng sẽ không.

Chương 762

Mà cả thế giới chỉ có bảy tám chủng tộc hùng mạnh, ai sẽ cho phép Nhân Tộc trở thành bá chủ của thế giới này?

Đừng nhìn bây giờ chiến đấu rất kịch liệt, nhưng thực ra cuộc đại chiến diệt chủng thật sự vẫn chưa bắt đầu.

Một khi Nhân Tộc ép Yêu Tộc quá mức, toàn bộ Yêu Tộc sẽ liên hợp lại, sẽ tiêu diệt hết những người tham chiến của Nhân Tộc, thậm chí còn giết đến lãnh địa của Nhân Tộc, giết hết tất cả người của Nhân Tộc.

Đừng nghĩ Yêu Tộc yếu, chỉ là bây giờ rất nhiều Yêu Tộc vẫn chưa xuất động.

"À đúng rồi, ta từng nhặt được một số thứ, không biết có phải của thế giới này không, ông xem giúp ta." Trác Thịnh lấy Vẫn Kim ra.

Nhưng khi Phượng Linh nhìn thấy mảnh vỡ của Vẫn Kim, lập tức chấn động.

"Thứ này, ngươi lấy từ đâu ra?" "Nhặt được." Phượng Linh đầy vẻ ghen tị nhìn Chu Thánh, nói: "Đây là trong cuộc đại chiến thế giới lần đầu tiên, cường giả của thời đại đó dùng thần khí tuyệt thế, mỗi một mảnh vỡ, đều có năng lực vô thượng, không ngờ ngươi lại có thể nhặt được một mảnh." Chu Thánh nghe vậy, cuối cùng cũng hiểu ra.

Vẫn Kim này, là của thế giới này, hơn nữa còn là di vật của cường giả thời đại đó trong cuộc đại chiến thế giới lần đầu tiên.

Chỉ là rơi xuống Trái Đất.

Xem ra thế giới này và Trái Đất, vẫn có liên hệ.

"Ngươi cũng không đơn giản, có thể hàng phục được Kỳ Lân có

huyết mạch thuần khiết như vậy làm tọa kỵ.” Phượng Linh có chút ghen tị nói.

Ông ta coi Chu Thánh là chủ nhân của Kỳ Lân, nên mới sẵn lòng nói nhiều như vậy với Chu Thánh.

“Tôi nghĩ ông đã hiểu lầm, nó là bạn của tôi.” Chu Thánh cười giải thích.

“Bạn bè, chậc chậc.” Phượng Linh lắc đầu, cũng không nói gì nhiều.

“Đúng rồi, chuyện của Kỳ Lân đừng để Kỳ Lân tộc biết.” Phượng Linh lên tiếng.

Chu Thánh trịnh trọng hỏi một câu: “Bạn của tôi, và Kỳ Lân tộc của thế giới này, có quan hệ gì không?” Phượng Linh nghe vậy sửng sốt: “Các ngươi không phải là người của thế giới này?” “Không phải.” Chu Thánh vừa nói ra, vẻ mặt của Phượng Linh lập tức trở nên nghiêm trọng.

Ông ta nhìn kỹ Chu Thánh, xác định Chu Thánh là người.

Lại nghĩ đến việc còn tồn tại một thế giới khác, có lẽ họ đến từ một thế giới khác.

“Có chút thú vị, đi cùng ta đến Phượng Hoàng tộc đi.” Phượng Linh lên tiếng.

“Không đi.” Chu Thánh dứt khoát từ chối.

“Ta không phải đang mời ngươi, ta đang thông báo cho ngươi.” Phượng Linh vừa nói ra, Chu Thánh liền rút đao ra cắm xuống đất.

“Nói trắng ra, ông chẳng qua là muốn biết làm thế nào để đến một thế giới khác, để chiếm lĩnh đúng không?” Chu Thánh nhìn thấu suy nghĩ của Phượng Linh.

Chủ yếu là Ô Mông trước đó, cũng nghĩ như vậy.

Phượng Linh mỉm cười, ông ta quả thực có suy nghĩ này.

Dù sao trở thành bá chủ của thế giới này quá khó, một thế giới khác có lẽ sẽ đơn giản hơn.

"Nếu ngươi không nói, vậy thì ta sẽ tự mình ra tay." Phượng Linh vung tay, đôi cánh sau lưng lập tức hóa thành một cây Phượng Sí Lưu Kim Đãng, còn mang theo lửa.

"Đúng lúc ta cũng đang rảnh rỗi!" Chu Thánh rút Trảm Ảnh Đao, kéo Phượng Linh vào một không gian hư vô.

"Chiến đấu ở bên ngoài ta sợ làm kinh động họ, ở đây thì tốt hơn." Chu Thánh cười nhẹ.

"Không sai." Phượng Linh mỉm cười, cầm Phượng Sí Lưu Kim Đãng chiến đấu cùng Chu Thánh.

Chu Thánh cũng muốn kiểm nghiệm xem thực lực của mình đã đạt đến mức độ nào, những người khác không thể thử được thực lực của mình, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc là tốt nhất.

"Chém!" Chu Thánh cầm đao chém mạnh xuống, Phượng Linh giơ Phượng Sí Lưu Kim Đãng lên đỡ, hai đòn tấn công mãnh liệt va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ lớn.

"Ông!" Không gian rung chuyển một trận, xuất hiện vết nứt, rõ ràng không gian mà hoàng đế để lại, không thể chịu được sức va chạm trong trận chiến của hai người.

Không gian ảo sắp vỡ tan, dưới luồng sóng xung kích mạnh mẽ, nó tỏ ra không thể chịu nổi một đòn.

Không gian này vốn đã bị Chu Thánh dùng sức mạnh phá mở một lần, đầy rẫy vết nứt, bây giờ chẳng qua là bị thêm một lần nữa mà

thôi.

Phượng Linh vung Phượng Sí Lưu Kim Thang trong tay, hung hãn bổ về phía Chu Thánh, Chu Thánh giơ lưỡi đao lên chống đỡ.

Dưới lực xung kích mạnh mẽ, không gian ảo cuối cùng cũng không trụ nổi, vỡ tan thành tiếng.

Rầm!

Không gian vỡ nát, hai người quay trở lại thánh địa của tộc Ác Mộng.

Cả hai người vừa ra ngoài đều đã thu liễm rất nhiều, không còn bùng phát ra sức chiến đấu kinh người và khí tức cuồn cuộn nữa.

Hiện tại cả hai đều không tiện để lộ khí tức của mình, nếu không sẽ khiến người bên ngoài cảm ứng được.

Nhưng cả hai nhìn nhau từ xa, dường như đều đang ấp ủ đợt tấn công tiếp theo. "Đáng tiếc ngươi không phải người của tộc Thần Thú, nếu không thì còn có thể dùng ý chí tiến vào không gian thần thức chiến đấu." Phượng Linh chỉ vào Chu Thánh nói.

Cái gọi là không gian thần thức, chính là không gian lãnh địa đặc thù được hình thành bởi sự giao thoa ý chí của hai bên.

Không gian đó không thể bị ngoại lực phá vỡ, người bình thường cũng không tìm được.

Mà các chủng tộc chiến đấu bên trong có thể thỏa sức đại chiến.

Nếu thần thức bị tiêu diệt trong không gian thần thức, thì thần hồn sẽ hoàn toàn tan biến, chỉ để lại một thân xác đã chết. "Gào!" Kỳ Lân đang ngủ say phát ra một tiếng gầm, âm thanh vang vọng khắp bầu trời, khiến Nhân tộc và Yêu tộc đang giao chiến đều sững sờ. "Tộc Kỳ Lân tham chiến rồi sao?" Ngay lúc hai bên đang nghi hoặc, khí tức của

Kỳ Lân nhanh chóng biến mất.

Mà trong thánh địa, Phượng Linh và Chu Thánh đều ngồi xếp bằng, nhắm chặt hai mắt.

Cả hai đều đã bị Kỳ Lân kéo vào không gian thần thức.

Trong không gian thần thức, bốn phía cháy hừng hực lửa, mặt đất có không ít vũng nước, cây bụi mọc um tùm, vô số lưỡi dao sắc bén lơ lửng trên không.

Xa xa là một con Ngũ Hành Kỳ Lân khổng lồ, chân đạp phong hỏa lôi điện, tỏa ra ánh sáng vàng của kim thuật, khí tức vô cùng mạnh mẽ, đang bước về phía Phượng Linh. "Không hổ là Kỳ Lân huyết mạch phản tổ, vậy mà có thể dựa vào nguyên tố của bản thân để ngưng tụ ra không gian ngũ hành." Phượng Linh không khỏi nói.

Khi Kỳ Lân đi tới, nó hóa thành dáng vẻ quen thuộc với Chu Thánh, chính là Thủ Mộ Nhân. "Ngươi tỉnh rồi?" Chu Thánh kinh ngạc hỏi. "Chưa, đây chỉ là không gian thần thức của ta thôi, không ảnh hưởng đến việc ta ngủ say." Thủ Mộ Nhân lên tiếng, rồi ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phượng Linh. "Phượng Hoàng?" Hắn chính là cảm ứng được khí tức của tộc Phượng Hoàng, mới thi triển không gian thần thức, kéo đối phương vào.

Trong giai đoạn huyết mạch được nâng cao, trong đầu hắn cũng xuất hiện một vài ký ức xa lạ.

Đoạn ký ức này không phải của hắn, nhưng hắn lại có thể cảm nhận một cách chân thực về quá khứ của tộc Kỳ Lân.

Những cuộc chiến không hồi kết khiến tộc Kỳ Lân vô cùng mệt mỏi, những trận chiến liên miên khiến họ rất muốn nghỉ ngơi.

Nhưng hai tộc còn lại vẫn tiếp tục chiến đấu, tộc Kỳ Lân không thể không tham gia.

Điều này cũng dẫn đến việc tam tộc không có hòa bình.

Mà thực ra tam tộc đều đã sớm mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, chỉ là chiến tranh kéo dài không cho phép họ dừng lại.

Đánh đến cuối cùng, tinh anh hậu bối của tam tộc đều ngã xuống, cuộc chiến mới bất đắc dĩ phải dừng lại.

Từ đó tam tộc lui về ba phương, nghỉ ngơi lấy sức, nhường lại trung thổ.

Đoạn ký ức này khiến Thủ Mộ Nhân hiểu ra thân phận của mình, hắn là người của tộc Kỳ Lân, chỉ là sau khi tam tộc kết thúc chiến tranh không lâu, hắn đã lưu lạc đến Trái Đất.

Lại vì đặc tính của tộc Kỳ Lân, khiến hắn bất tử bất diệt, thậm chí còn mất đi ký ức.

Mà ngoài hắn ra, Long tộc và Phượng Hoàng tộc cũng có một bộ phận đến Trái Đất, chỉ là tộc Phượng Hoàng bị xem như dị thú xử lý, còn Long tộc vì giúp đỡ Nhân tộc mà trở thành đồ đằng.

Hắn là Kỳ Lân duy nhất. "Thiên tài của tộc Kỳ Lân, nếu không thể trở thành con rể của tộc ta, vậy thì đi chết đi!" Phượng Linh mang thái độ không có được thì hủy diệt, chuẩn bị ra tay chôn vùi Kỳ Lân. "Ngươi thử xem!" Chu Thánh lại rút đao ra. "Để ta." Thủ Mộ Nhân chắn trước mặt Chu Thánh, định tự mình ra tay.

Huyết mạch của hắn bây giờ đã được nâng cao rất nhiều, thực lực cũng tăng lên không ít.

Đối phó với tộc trưởng tộc Phượng Hoàng, không nói là chắc chắn mười phần, thì ít nhất cũng có nắm chắc.

Chu Thánh không còn kiên trì nữa, lùi sang một bên xem kịch.

Chương 763

Phượng Linh cầm Phượng Sí Lưu Kim Thang nhanh chóng đâm về phía Thủ Mộ Nhân, còn Thủ Mộ Nhân thì ngưng tụ nguyên tố ngũ hành, dễ dàng đỡ được đòn tấn công của Phượng Linh.

Là Ngũ Hành Kỳ Lân, hắn không cần vũ khí, vạn vật đều là vũ khí của hắn, dù là trong không gian ý thức cũng vậy. "Hỏa!" Thủ Mộ Nhân vẫy tay, một quả cầu lửa khổng lồ từ trên trời rơi xuống. "Chơi lửa, ta là tổ tông của ngươi đấy!" Trên người Phượng Linh bùng lên ngọn lửa dữ dội, dễ dàng đỡ được quả cầu lửa khổng lồ rơi xuống từ trên không.

Nhưng bên trong quả cầu lửa lại chứa nước, thứ nước đặc biệt này trực tiếp dập tắt Phượng Hoàng chi hỏa trên người Phượng Linh.

Đây chính là năng lực của Ngũ Hành Kỳ Lân, hắn có thể khiến hai loại nguyên tố tương khắc trộn lẫn vào nhau, cùng nhau thi triển.

Phượng Linh có chút kinh ngạc trước thủ đoạn tấn công của Thủ Mộ Nhân, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn dù huyết mạch phản tổ, cũng là hậu bối của mình. "Cho dù ngươi huyết mạch phản tổ, ngươi cũng là hậu bối của ta, ngươi lấy gì để thắng ta!" Phượng Linh không nói hai lời, lại ra tay, lần này nàng hóa thành một con hỏa phượng khổng lồ, Phượng Hoàng chi hỏa trên người lại bùng cháy. "Hậu bối?

Ha!" Thủ Mộ Nhân khinh miệt cười, xét về thân phận, mình lớn hơn nàng nhiều.

Ngay lúc Phượng Linh xông tới, Thủ Mộ Nhân khẽ động hai ngón tay, hai ngón tay thon dài nhanh chóng đâm vào cơ thể Phượng Linh, kẹp lấy tim nàng. "Ta dù không biến thành Kỳ Lân, ngươi cũng không

phải đối thủ của ta!" Nói xong, Thủ Mộ Nhân trực tiếp kẹp đứt mấy mạch máu trong cơ thể Phượng Linh.

Phượng Linh phun ra một ngụm máu rồi nhanh chóng lùi lại, đồng thời vẻ mặt âm trầm nhìn Thủ Mộ Nhân.

Nàng dùng lửa dữ, đan lại mạch máu của mình, nối lại chúng. "Sơn!

Trấn!" "Kim!

Thích!" Thủ Mộ Nhân lại thi triển nguyên tố ngũ hành, mặt đất xung quanh nhanh chóng nứt ra rồi nhô lên, bao bọc lấy Phượng Linh.

Đồng thời, vô số kim quang ngưng tụ, đâm vào quả cầu đá khổng lồ.

Chẳng mấy chốc, máu tươi chảy ra từ khe đá, tựa như dung nham, tỏa ra khí tức nóng bỏng kinh khủng.

Chu Thánh mặt đầy kinh ngạc nhìn Thủ Mộ Nhân, có chút kinh hãi trước sức mạnh của hắn sau khi huyết mạch trưởng thành.

Quá mạnh mẽ, hoàn toàn là đè ép Phượng Linh mà đánh.

Mình và Phượng Linh đánh qua đánh lại không phân thắng bại, hắn thì hay rồi, trực tiếp nghiền ép đơn phương.

Thậm chí có thể thấy, chính hắn còn chưa dùng hết toàn lực, chỉ mới dùng đến nguyên tố ngũ hành.

Bản lĩnh mạnh nhất của hắn, không chỉ có vậy. "Lợi hại thật." Chu Thánh khen Thủ Mộ Nhân một câu, sau đó nhìn quả cầu đá khổng lồ vẫn đang rỉ máu. "Vậy là, giải quyết xong rồi?" Chu Thánh nhìn Thủ Mộ Nhân, hỏi một tiếng.

Hắn cảm thấy Phượng Linh có hơi yếu, thế mà đã bị Thủ Mộ Nhân đơn sát. "Không, nàng ấy niết bàn rồi, trận chiến mới chỉ bắt

đầu thôi." Vẻ mặt Thủ Mộ Nhân ngưng trọng.

Phượng Hoàng niết bàn, chết đi sống lại, hơn nữa sức chiến đấu sẽ tăng gấp mười lần không chỉ!

Đây là tuyệt học độc nhất của tộc Phượng Hoàng!

Trung tâm quả cầu đá.

Một quả trứng vàng phát ra tiếng tim đập. "Phập phồng... phập phồng... phập phồng..." Tiếng tim đập ngày càng mạnh, ngày càng nhanh.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân ở bên ngoài đều nghe thấy, và nhịp tim của chính họ cũng bị ảnh hưởng, tốc độ đập nhanh hơn.

Quả cầu đá dần dần bong ra, quả trứng vàng bên trong hiện ra, lửa dữ bao quanh, trên quả trứng còn có đồ đằng Phượng Hoàng. "Đừng nghe tiếng tim đập của nó, sẽ bị ảnh hưởng." Thủ Mộ Nhân nhắc nhở.

Mà Chu Thánh đã bịt kín thính giác, nhưng vẫn nghe được tiếng tim đập, đây không phải của Phượng Hoàng, mà là của chính mình.

Dù mình đã bịt kín thính giác, nhưng vị trí trái tim vẫn sẽ bị ảnh hưởng bởi Phượng Hoàng niết bàn. "Hù!" Chu Thánh thở ra một hơi, đưa tay ấn lên vị trí trái tim, để tim mình dần dần bình tĩnh lại.

Khi tim một người đập quá nhanh, sẽ hô hấp dồn dập không thở nổi, khi tim đập ngày càng nhanh sẽ vỡ mạch máu mà chết.

Đương nhiên, điều này chỉ áp dụng với người bình thường.

Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân thì không đến mức bạo thể mà chết, nhưng nhịp tim nhanh sẽ khiến cả hai luôn ở trong trạng thái hưng phấn cao độ, không có lợi cho trận chiến sắp tới.

Thủ Mộ Nhân trực tiếp hóa thân thành Kỳ Lân, Kỳ Lân có thân thể

cường hãn, dù tim có đập nhanh đến đâu, cũng không hề bị ảnh hưởng.

Quả trứng vàng xuất hiện vết nứt, một tiếng kêu trong trẻo vang lên.

Ngay sau đó, một con Phượng Hoàng khổng lồ phá vỏ chui ra, bay vút lên trời.

Trên người Phượng Linh không có một vết thương nào, hơn nữa thực lực đã tăng lên không ít.

Đối với tộc Phượng Hoàng, mỗi lần niết bàn là một lần thăng cấp, nhưng niết bàn cũng có cái giá của nó.

Chủ động niết bàn tiêu hao tinh huyết, cái này rất khó bù lại, hơn nữa sau khi niết bàn mà bị giết, thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Bị động niết bàn là khi trưởng thành đến một độ tuổi nhất định, thực lực đạt đến một mức độ nhất định, thì chỉ có thể thông qua phương thức niết bàn để thăng cấp thêm.

Hơn nữa sau khi bị động niết bàn, chỉ có một lần cơ hội chủ động niết bàn, lần sau muốn chủ động niết bàn, còn phải đợi đến lần bị động niết bàn tiếp theo.

Tuy nhiên, trong cả đời của tộc Phượng Hoàng, số lần bị động niết bàn không vượt quá chín lần.

Chín lần là cực hạn, chỉ có thủy tổ Phượng Hoàng trong truyền thuyết mới làm được.

Dù là nàng, tộc trưởng đương đại, cũng chỉ mới trải qua năm lần bị động niết bàn. "Kỳ Lân, ép ta niết bàn để giao chiến với ngươi, nếu ngươi không chết, ta sẽ công nhận ngươi là con rể của ta." Phượng Linh lên tiếng nói.

Tuy nhiên Thủ Mộ Nhân không đáp lại lời Phượng Linh, hắn đối với chuyện tình cảm không có chút suy nghĩ nào, huống chi còn là công chúa tộc Phượng Hoàng.

Thủ Mộ Nhân và Phượng Linh đều hóa thân thành Kỳ Lân và Phượng Hoàng, hai con thần thú khổng lồ nhanh chóng triển khai chiến đấu trên không.

Va chạm kịch liệt tạo ra dư chấn mạnh mẽ, khiến toàn bộ không gian thần thức rung chuyển không ngừng.

Phượng Hoàng sau khi niết bàn thực lực siêu cường, giao chiến với Kỳ Lân trong thời gian ngắn không phân trên dưới.

Hơn nữa trận chiến của hai người kinh thiên động địa, quá trình chiến đấu cũng vô cùng chói mắt.

Ngũ Hành Kỳ Lân mang theo sức mạnh ngũ hành, giao chiến với Phượng Hoàng toàn thân rực lửa, hai bên so kè chính là thực lực mạnh mẽ.

Chu Thánh không khỏi nghĩ, nếu Long tộc cũng tham gia chiến đấu, thì trận chiến này sẽ hùng vĩ đến mức nào.

Tiếng phượng hoàng kêu và tiếng kỳ lân gầm liên tiếp vang lên, Kỳ Lân nhảy lên lưng Phượng Hoàng, giơ móng vuốt cường tráng lên, một móng vuốt bổ xuống, trực tiếp đánh gãy một cánh của Phượng Hoàng.

Mất một cánh, Phượng Hoàng chao đảo như sắp rơi, nhưng trên người nàng bùng lên ngọn lửa dữ dội, thiêu đốt thân thể Kỳ Lân.

Đây là Phượng Hoàng chân hỏa, có thể thiêu đốt vạn vật, dù Kỳ Lân dùng lửa dữ để chống đỡ cũng không ngăn được, vẫn bị Phượng Hoàng chân hỏa xuyên qua Ngũ Hành chi hỏa, thiêu đốt đến da thịt.

Kỳ Lân và Phượng Hoàng cùng nhau từ trên trời rơi xuống đất,

trên mặt đất vẫn tiếp tục giao chiến.

Chu Thánh đứng xa xa, xem hai con thần thú vật lộn.

Trên trời chúng chiến đấu vô cùng đặc sắc, nhưng sau khi xuống đất thì trận chiến của chúng có phần mộc mạc hơn.

Nhưng lực xung kích tạo ra trong quá trình chiến đấu vẫn rất mạnh.

Máu thịt của Kỳ Lân và Phượng Hoàng quấn lấy nhau, máu tươi đỏ thẫm trực tiếp ăn mòn mặt đất.

May là chúng đang chiến đấu trong không gian thần thức, nếu ở bên ngoài, e là cả thánh địa sẽ bị san thành bình địa.

Phượng Hoàng và Kỳ Lân đều đã đánh ra máu, ký ức về mối thù truyền kiếp trong xương tủy bị đánh thức. "Gào!" Kỳ Lân gầm lên một tiếng, sức mạnh ngũ hành trên người nhanh chóng lưu chuyển.

Chương 764

Còn Phượng Hoàng thì kêu lên một tiếng, Phượng Hoàng chân hỏa trên người bùng cháy dữ dội, che trời lấp đất.

Cả hai đều dùng đến tuyệt học của mình, không làm đối phương trọng thương thề không bỏ qua.

Về việc giết chết đối phương thì không khả năng lắm, dù sao bên cạnh vẫn còn một người gác lăng đang nhìn chằm chằm.

Sau khi hai người tích lũy đủ thực lực, liền đột ngột phát động tấn công. "Ầm." Sau một cú va chạm mạnh, không gian thần thức dần tan biến, trong ánh lửa khổng lồ, có một bóng người dần ngã xuống.

Chu Thánh từ từ nhắm mắt lại, khi hắn mở ra lần nữa, đã quay trở lại thánh địa.

Tất cả mọi thứ vừa rồi, đều là giao chiến bằng thần thức.

Mà thân thể của họ, đều vẫn ở trong không gian hiện thực.

Hơn nữa thời gian trong không gian thần thức trôi qua giống như hiện thực.

Chu Thánh liếc nhìn Kỳ Lân đang ngủ say, rồi lại nhìn Phượng Linh, nàng vẫn chưa mở mắt, chắc là bị thương không nhẹ.

Trong cú va chạm cuối cùng, bóng người ngã xuống, là Phượng Hoàng.

Rõ ràng, nàng đã thua.

Nhưng Kỳ Lân không giết nàng, chỉ đánh nàng trọng thương.

Tiếp theo nàng sẽ tinh thần mệt mỏi, giống như lâu ngày không ngủ, không có chút tinh lực nào, cần rất nhiều thời gian mới có thể hồi

phục.

Còn Thủ Mộ Nhân cũng đã phải trả một cái giá không nhỏ, vốn dĩ chỉ cần ngủ say vài ngày là có thể tỉnh lại, bây giờ ít nhất phải ngủ say ba tháng.

Hai bên có thể nói là đã lưỡng bại câu thương. "Thực lực hiện tại của Thủ Mộ Nhân, chắc là mạnh hơn ta một chút, sau khi huyết mạch phản tổ quả nhiên trở nên mạnh mẽ." Chu Thánh lẩm bẩm.

Kỳ Lân là huyết mạch của tất cả các chủng tộc, đây là ưu thế của nó, chỉ cần kích hoạt sức mạnh huyết mạch, nó có thể ngay lập tức vượt qua Chu Thánh.

Không lâu sau, Phượng Linh ngồi trên đất mở mắt ra, nhưng vẻ mặt nàng mệt mỏi không phấn chấn, hai mắt mệt mỏi. "Kỳ Lân." Phượng Linh mở mắt nhìn Kỳ Lân, trong tay xuất hiện Phượng Sí Lưu Kim Thang.

Nhưng Chu Thánh trực tiếp đi đến trước mặt Kỳ Lân, ngồi xuống chỉ vào Phượng Linh nói: "Nếu ngươi ra tay, thì tiếp theo sẽ là ta và ngươi chiến đấu!" "Trong vòng ba chiêu, ta chắc chắn sẽ giết ngươi!" Chu Thánh không khách khí uy hiếp, khiến Phượng Linh buông Phượng Sí Lưu Kim Thang xuống.

Phượng Linh nhìn Kỳ Lân, trong lòng cân nhắc.

Đối với tộc Thần Thú mà nói, một thiên tài tuyệt thế ra đời, sẽ khiến cả một chủng tộc trở nên mạnh mẽ.

Vì huyết mạch sẽ được kế thừa, huyết mạch càng mạnh thì hậu đại sinh ra càng mạnh!

Nàng vốn định thu Kỳ Lân vào dưới trướng mình, nhưng trong trận chiến nàng biết là không thể.

Vì đối phương đã nhớ lại mối thù truyền kiếp giữa Kỳ Lân và tộc

Phượng Hoàng.

Vốn đã có sự khác biệt về chủng tộc, nay đối phương còn nhớ lại mối thù giữa các chủng tộc, không thể nào đến tộc Phượng Hoàng của nàng được.

Nàng đang cân nhắc, dùng mạng của mình, có thể đổi được mạng của đối phương không.

Vì sự lớn mạnh và phồn vinh của chủng tộc, với tư cách là tộc trưởng, nàng sẽ hy sinh tính mạng của mình!

Chu Thánh thấy Phượng Linh vẫn chưa từ bỏ ý định, liền trực tiếp uy hiếp: "Cảnh cáo ngươi lần cuối, nếu ngươi động thủ, làm bị thương bạn ta, ta sẽ diệt tộc Phượng Hoàng của ngươi!" "Không tin, ngươi có thể thử!" Lời này vừa ra, Phượng Linh mới nghiêm túc nhìn Chu Thánh. "Chỉ bằng ngươi?" "Ngươi có thể thử." Chu Thánh thẳng thắn nói.

Nếu Phượng Linh quyết tâm muốn giết Kỳ Lân, mình tuy có thể ngăn cản, nhưng Kỳ Lân chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Dù sao nàng cũng là tộc trưởng, thực lực vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn mang quyết tâm liều chết để giết một người, rất khó ngăn cản.

Phượng Linh cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn thu lại sát tâm. "Đây là chuyện của ta và tộc Kỳ Lân." Phượng Linh lên tiếng nói. "Quan hệ của ngươi và tộc Kỳ Lân, liên quan gì đến chúng ta?" "Nó là Kỳ Lân!" "Nó là Kỳ Lân không sai, nhưng không phải Kỳ Lân của thế giới này, hơn nữa nó sẽ không đứng về phía Kỳ Lân để đối phó với tộc Phượng Hoàng các ngươi." Chu Thánh lên tiếng nói.

Phượng Linh nghe vậy, nhìn Chu Thánh nói: "Hy vọng ngươi nói lời giữ lời." Nói xong, Phượng Linh mệt mỏi khó khăn đứng dậy, hóa

thành Phượng Hoàng, bay khỏi thánh địa.

Nàng có thể dùng mạng mình để cược, nhưng không dám dùng vận mệnh của cả tộc Phượng Hoàng để cược.

Chu Thánh thấy nàng bay ra khỏi thánh địa, mới nhìn về phía Kỳ Lân, nói: "Chuyện của thế giới này, không liên quan đến chúng ta, đợi ngươi tỉnh lại, chúng ta trực tiếp đi tìm Hoàng Đế." Nói xong, hắn tựa vào người Kỳ Lân, tiếp tục tu luyện.

Bây giờ Kỳ Lân còn mạnh hơn cả mình, nếu mình không nỗ lực vượt qua nó, sau này sẽ không còn mặt mũi nào đứng trên lưng nó nữa.

Bên ngoài, Phượng Linh vừa đi, xa xa một con Kỳ Lân ẩn thân đến, lặng lẽ tiến vào thánh địa.

Vì Phượng Linh mệt mỏi rời đi, nên căn bản không cảm ứng được có người của tộc Kỳ Lân đến.

Sau khi Kỳ Lân tiến vào thánh địa, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Chu Thánh. "Ngũ Hành Kỳ Lân, huyết mạch thuần khiết gần như phản tổ, ha ha ha ha, tốt!" Kỳ Lân biến thành một lão già mặc trường bào màu nâu đất, ông ta rất hài lòng nhìn Kỳ Lân đang ngủ say.

Chu Thánh mở mắt nhìn lão già một cái, không nói gì. "Kỳ Lân này, ta mang đi." Lão già vừa nói xong, giây tiếp theo đao của Chu Thánh cắm xuống đất. "Tộc trưởng tộc Phượng Hoàng còn không mang đi được, ngươi muốn mang nó đi?" Chu Thánh lạnh lùng nhìn lão già. "Ngươi có biết ta là ai không?" "Biết, người của tộc Kỳ Lân." "Không sai, lão phu là Kỳ Tông, tộc trưởng tộc Kỳ Lân, nó là người của tộc Kỳ Lân ta, ta mang nó đi có gì không được?

Ngươi một người ngoài, dường như không quản được chứ?" Kỳ Tông nhìn Chu Thánh. "Nó là Kỳ Lân, nhưng không phải người của

tộc Kỳ Lân các ngươi." Chu Thánh lại nói. "Nhóc con, ngươi muốn ép ta động thủ sao?" Vẻ mặt Kỳ Tông lạnh đi. "Thủ Mộ Nhân, nếu ngươi không muốn về tộc Kỳ Lân, thì triển khai không gian thần thức, để ta đánh lui ông ta, nếu ngươi muốn đi, ta không cản ngươi." Chu Thánh không tự quyết thay Thủ Mộ Nhân, mà là xem lựa chọn của hắn.

Hắn có thể bảo vệ Kỳ Lân, nhưng nếu nó muốn quay về, thì mình cũng sẽ không ép buộc nó ở lại.

Theo lời Chu Thánh nói xong, không gian thần thức triển khai.

Thủ Mộ Nhân tuy đang ngủ say, nhưng ý thức của hắn vẫn luôn tỉnh táo.

Trong không gian thần thức, Thủ Mộ Nhân đã bố trí xong chiến trường cho Chu Thánh. "Muốn mang nó đi, vậy thì đánh bại ta!" Chu Thánh rút kiếm chỉ vào Kỳ Tông. "Kỳ Lân nhi, ngươi là người của tộc Kỳ Lân ta, lẽ nào ngươi muốn phản bội chủng tộc của mình sao?" Kỳ Tông nhìn lên hư không, lớn tiếng chất vấn.

Đáp lại ông ta, chỉ có tiếng sấm. "Được, xem ra ta phải tự mình mang ngươi về dạy dỗ lại ngươi!" Kỳ Tông nói xong, liền ngưng tụ ra một quả cầu lửa và một quả cầu vàng.

Ông ta là Kỳ Lân hệ hỏa và hệ kim, khống chế sức mạnh của hai loại nguyên tố.

Kỳ Lân có huyết mạch càng thuần khiết, thì sức mạnh nguyên tố nắm giữ càng nhiều.

Mà Thủy Kỳ Lân trong truyền thuyết, nắm giữ sức mạnh của bảy loại nguyên tố.

Thủ Mộ Nhân nắm giữ nguyên tố ngũ hành, nhưng còn có sức mạnh của lôi điện, chỉ là hắn chưa hoàn toàn nắm giữ, đợi sau khi hắn tỉnh lại, ít nhất có thể nắm giữ sức mạnh của sáu loại nguyên tố.

Chu Thánh vung ngang trường đao, Thủ Lăng chi hỏa trên Trảm Ảnh Đao bùng cháy dữ dội.

Hỗn Độn Châu của hắn cho phép hắn có sức mạnh của bảy loại nguyên tố, tuy không tinh thông bằng tộc Kỳ Lân, nhưng ít ra có thể dùng.

Kỳ Tông cầm quả cầu lửa và quả cầu vàng ném về phía Chu Thánh, Chu Thánh bay lên không, bổ nát quả cầu lửa, đá bay quả cầu vàng, rút ngắn khoảng cách với Kỳ Tông, cận chiến.

So với đánh xa, Chu Thánh thích cận chiến hơn.

Kỳ Tông vung hai tay, lấy ra một thanh đại đao khổng lồ, thanh đao này giống như trảm mã đao, nhưng trên đó khắc đầy đồ đằng Kỳ Lân. "Thời còn trẻ, cận chiến không ai là đối thủ của ta!" Kỳ Tông nói xong vung đao chém về phía Chu Thánh, lưỡi đao vô cùng sắc bén, Chu Thánh giơ đao chống đỡ, nhưng lưỡi đao trực tiếp xuyên qua cơ thể Chu Thánh, chém mặt đất sau lưng hắn thành hai nửa.

Nhưng cơ thể Chu Thánh không sao cả, cơ thể hắn đã được cường hóa không chỉ một lần. "Không có đối thủ?

Ngươi nói chỉ là trong tộc Kỳ Lân thôi chứ." Chu Thánh bắt đầu phản công.

Hai người không ngừng va chạm trên không, năng lực cận chiến của Kỳ Tông rất mạnh, nhưng dù sao cũng đã có tuổi, tốc độ có chút không theo kịp Chu Thánh, bị Chu Thánh đè ép mà đánh. "Kỳ Lân chi uy!" Kỳ Tông tỏa ra áp lực mạnh mẽ, muốn áp chế Chu Thánh.

Chương 765

"Ha." Trên người Chu Thánh bùng phát một luồng uy áp còn mạnh hơn, không phân trên dưới với Kỳ Lân chi uy, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn.

Hiện tại Nhân tộc vô cùng mạnh mẽ, tộc Kỳ Lân cũng không phải đối thủ, mà Nhân tộc mạnh mẽ, thì khí vận cũng mạnh mẽ.

Chu Thánh dung hợp một nửa khí vận của Nhân tộc, cũng có thể ổn định áp chế Kỳ Tông một bậc. "Khí vận Nhân tộc?

Ngươi là thủ lĩnh Nhân tộc?" Kỳ Tông nhìn Chu Thánh. "Không phải." Chu Thánh nói. "Ngươi đã nô dịch Kỳ Lân của tộc ta?" Kỳ Tông lại hỏi. "Ta và nó là bạn bè, tình bạn vào sinh ra tử, không có phân biệt chủ tớ." Chu Thánh nhẹ nhàng nói.

Kỳ Tông nghe vậy, do dự có nên đánh tiếp hay không.

Nếu tiếp tục đánh, ông ta chỉ có thể dùng đến bài tẩy, hơn nữa còn không chắc có đánh thắng được Chu Thánh hay không.

Nhưng không đánh, ông ta lại không mang Kỳ Lân đi được. "Đàm phán đi." Kỳ Tông lên tiếng. "Được." Chu Thánh thu đao, từ trên trời rơi xuống đất.

Đối phương tuy muốn cưỡng ép mang Kỳ Lân đi, nhưng không có sát khí với mình, hơn nữa ông ta sẽ không bạc đãi Kỳ Lân, điều này là chắc chắn.

Chu Thánh cũng bằng lòng đàm phán với ông ta. "Ngươi có biết tại sao ta lại muốn mang nó về không?" "Vì ông cho rằng nó là người của tộc Kỳ Lân các ông." Chu Thánh nói.

Kỳ Tông gật đầu, rồi lại lắc đầu, "Ngươi nói đúng, nhưng không

chỉ có vậy." "Huyết mạch của nó, là huyết mạch thuần khiết nhất trong tộc Kỳ Lân của ta, ta muốn mang nó về, để nó trở thành người kế thừa mới của tộc Kỳ Lân." "Lúc chiến đấu với ta, ngươi chắc cũng cảm nhận được, ta đã già rồi, cần có người kế nhiệm." Chu Thánh gật đầu, hắn quả thực cảm nhận được. "Nhưng nó sẽ không làm tộc trưởng đâu." Chu Thánh nói.

Nó muốn cùng mình quay về, nó cũng không muốn ở lại thế giới này. "Đến tộc Kỳ Lân của ta ngồi một chút, rồi quyết định sau, thế nào?

Nó có thể không ở lại tộc Kỳ Lân, nhưng ta muốn nó về xem thử." Kỳ Tông lại nói.

Trên trời bắt đầu có mưa phùn, điều này cho thấy Thủ Mộ Nhân đã đồng ý. "Được." Chu Thánh trả lời thay Thủ Mộ Nhân.

Sau khi rời khỏi không gian thần thức, Chu Thánh vốn định đợi Kỳ Lân tỉnh lại rồi mới đi, nhưng Kỳ Tông nói đi ngay bây giờ. "Bây giờ?" Chu Thánh sững sờ. "Ừm, ta có thể cảm nhận được, nó ngủ say là để nâng cao sức mạnh huyết mạch, thánh địa của tộc Kỳ Lân ta có thể giúp nó." Kỳ Tông nói. "Ở đây, nó tuy có thể yên tĩnh nâng cao huyết mạch, nhưng sự nâng cao có hạn, ta không muốn huyết mạch tốt như vậy bị lãng phí, đến tộc Kỳ Lân của ta, nó có thể phát huy tối đa năng lực huyết mạch của mình, thậm chí có khả năng trực tiếp phản tổ." Kỳ Tông tiếp tục nói.

Nghe lời ông ta, Chu Thánh im lặng.

Hắn không chắc lời đối phương nói có thật hay không.

Lỡ như đến đó là cạm bẫy thì sao? "Sao, ngươi sợ ta lừa ngươi à?" "Ừm." Chu Thánh gật đầu. "Cái này ngươi hoàn toàn có thể yên tâm, tộc Kỳ Lân ta không hại người của mình, hơn nữa ta có thể lấy danh dự cả tộc Kỳ Lân ra thề, nếu đến tộc Kỳ Lân của ta, tộc Kỳ Lân

ta có bất lợi gì với các ngươi, thì tộc Kỳ Lân ta sẽ trực tiếp bị diệt vong khỏi thế giới này!" Kỳ Tông phát lời thề, còn là lấy cả tộc Kỳ Lân ra thề.

Chu Thánh nghe xong, gật đầu đồng ý. "Được, vậy đi thôi." Kỳ Tông hóa thành một con Kỳ Lân khổng lồ, nói: "Đặt nó lên lưng ta đi, nó ngủ say không thể bị làm phiền." Chu Thánh gật đầu, đặt Thủ Mộ Nhân lên lưng lão Kỳ Lân, còn mình thì đi theo bên cạnh.

Hai người rời khỏi thánh địa của tộc Ác Mộng, lúc rời đi, Chu Thánh còn gia cố thánh địa, để tránh bị người khác đột nhập vào giết sạch.

Sau khi Chu Thánh rời khỏi thánh địa, phía Nhân tộc cũng phát hiện ra hành tung của hắn. "Lão đại, người gác lăng đã rời khỏi tộc Ác Mộng rồi." Nhị ca cầm tinh đồ nói. "Đã đi đâu?" "Xem phương hướng, hình như là muốn đến tộc Kỳ Lân!" Đại ca nghe vậy, như có điều suy nghĩ. "Trận chiến không được dừng lại, tập trung một bộ phận tinh anh Nhân tộc, đến tộc Kỳ Lân đòi người, nếu họ không giao, thì đừng trách chúng ta không khách khí." "Vâng!" Nhị ca rời khỏi đại doanh đi sắp xếp.

Trên đường đến tộc Kỳ Lân, Chu Thánh cũng kể chuyện của mình cho Kỳ Tông.

Kỳ Tông nghe xong, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Tuy hiện tại Nhân tộc mạnh mẽ, nhưng tộc Kỳ Lân ta cũng không phải dễ chọc, nếu chúng dám đến, thì tộc Kỳ Lân ta sẽ trực tiếp khai chiến với Nhân tộc!" Chu Thánh nghe câu này, im lặng.

Thật ra, hắn không muốn tộc Kỳ Lân và Nhân tộc khai chiến, không phải hắn thiên vị Nhân tộc, mà là Kỳ Lân vì bảo vệ mình mà khai chiến với Nhân tộc, thì mình sẽ nợ tộc Kỳ Lân một ân tình.

Đến lúc đó có thể phải để Thủ Mộ Nhân trả.

Dù sao thứ mà tộc Kỳ Lân cần là huyết mạch của Thủ Mộ Nhân. "Không cần, họ đến tôi sẽ tự mình đối phó!" Chu Thánh nói.

Kỳ Tông không nói gì, nhưng trong lòng đã tính toán xong.

Nhân tộc đến, tộc Kỳ Lân sẽ lấy danh nghĩa bảo vệ hắn và Kỳ Lân nhi để khai chiến với Nhân tộc, để họ nợ tộc Kỳ Lân một ân tình.

Có ân tình, thì có thể để Kỳ Lân nhi để lại huyết mạch mạnh mẽ cho tộc Kỳ Lân.

Hai người bay trên không nửa ngày, rồi hạ cánh xuống lãnh địa của tộc Kỳ Lân.

Nơi tộc Kỳ Lân sinh sống rất đặc biệt, ở đây có rừng cây, có dung nham, có núi có nước còn có mỏ khoáng.

Tộc Kỳ Lân khá đặc biệt, vì năng lực của họ không giống nhau. "Mở thánh địa!" Kỳ Tông bay đến trước một ngọn núi lớn, hét lớn một tiếng.

Dưới núi, hai con Kỳ Lân già nua bay lên, chúng nhìn Kỳ Lân nhi trên lưng tộc trưởng, hỏi: "Tộc trưởng, thánh địa không thể dễ dàng tiến vào!" "Nó có năm loại năng lực nguyên tố, sắp thức tỉnh loại thứ sáu, các ngươi có biết điều đó có ý nghĩa gì không?" Kỳ Tông vừa nói xong, hai tôn Kỳ Lân không nói hai lời, lập tức tập trung năng lượng, mở cửa thánh địa.

Cửa thánh địa của tộc Kỳ Lân là một cánh cửa xuất hiện từ không trung, khi cửa xuất hiện, Kỳ Tông cẩn thận đặt Thủ Mộ Nhân vào, để nó ngủ say bên trong. "Nhớ kỹ, trước khi nó tỉnh lại, không được để bất kỳ ai làm phiền nó!" Kỳ Tông dặn dò một câu.

Hai tôn Kỳ Lân trịnh trọng nói: "Tộc trưởng yên tâm, chỉ cần chúng tôi không chết, ai cũng đừng hòng vào làm phiền nó!" Chúng biết rõ Kỳ Lân thức tỉnh sáu loại nguyên tố có ý nghĩa gì, vì nhờ nó mà

tộc Kỳ Lân, rất có khả năng sẽ trỗi dậy lần nữa, thậm chí còn có thể xưng bá thế giới. "Ngươi cũng vào đi." Kỳ Tông nhìn Chu Thánh. "Tộc trưởng, thánh địa của tộc Kỳ Lân ta, sao có thể để Nhân tộc vào?" "Đúng vậy, hắn không thể vào!" Hai tôn Kỳ Lân phản đối kịch liệt. "Ta là tộc trưởng, ta nói là được!" Kỳ Tông tỏa ra Kỳ Lân chi uy, hai tôn Kỳ Lân không dám nói nữa. "Thôi vậy, tôi không vào nữa, tôi ở ngoài đợi nó ra là được rồi." Đối với thánh địa của tộc Kỳ Lân, Chu Thánh vẫn khá yên tâm.

Hắn không vào, là vì nếu hắn vào, tộc Kỳ Lân sẽ vì mình mà khai chiến với Nhân tộc, đến lúc đó có thể nắm thóp mình và Thủ Mộ Nhân. "Ngươi không vào canh chừng nó à?" "Tôi tin tưởng nó." Chu Thánh nói.

Kỳ Tông thấy kế hoạch thất bại, liền cho người dẫn Chu Thánh xuống nghỉ ngơi. "Tộc trưởng, hắn một Nhân tộc, dựa vào cái gì chứ?" "Dựa vào Kỳ Lân đang ngủ say bên trong, chỉ nghe lời hắn, Kỳ Lân bên trong đã rời khỏi tộc Kỳ Lân ta quá lâu, không có cảm giác thuộc về tộc Kỳ Lân ta, các ngươi có biết điều đó có ý nghĩa gì không?" "Nó không ở lại tộc Kỳ Lân ta, tộc Kỳ Lân ta mất trắng một thiên tài mạnh mẽ." Hai tôn Kỳ Lân nghe vậy, im lặng. "Canh giữ thánh địa cho tốt, ta đi triệu tập tộc lão họp, chuẩn bị khai chiến với Nhân tộc!" Kỳ Tông nói xong, triệu tập các tộc lão họp, thảo luận chi tiết việc khai chiến với Nhân tộc.

Đối với Kỳ Tông, chỉ cần có thể giữ Thủ Mộ Nhân ở lại tộc Kỳ Lân, dù tộc Kỳ Lân tổn thất quá nửa, cũng đáng.

Các tộc lão khác cũng bày tỏ sự đồng tình, họ xem tộc đàn vô cùng quan trọng, mà sự xuất hiện của Thủ Mộ Nhân sẽ làm lớn mạnh cả tộc đàn. "Tộc trưởng, nếu nó muốn đi, chúng ta phải làm sao?" "Đúng vậy, nó quyết tâm muốn đi, chúng ta cũng không giữ được." "Thiên tài tốt như vậy, tiếc là lưu lạc bên ngoài, đây là tổn thất của tộc Kỳ Lân

ta!" Một đám tộc lão thi nhau thở dài. "Các ngươi hãy tự mình chọn ra những nữ tử mạnh nhất trong dòng họ của mình, đợi đến khi Kỳ Lân nhi sắp xuất quan, thì đưa các nữ tử vào thánh địa." Kỳ Tông nói. "Nó dù không muốn ở lại, cũng phải để lại huyết mạch cho tộc Kỳ Lân ta." "Nó sẽ để lại chứ?" Một vị tộc lão tỏ ra nghi ngờ. "Sẽ, nó sẽ, dù sao tộc Kỳ Lân ta cũng đã để nó ngủ say trong thánh địa." Kỳ Tông nói. "Được, chúng ta đi sắp xếp ngay đây." "Nhớ kỹ, nhất định phải chọn huyết mạch mạnh mẽ, hơn nữa phải là người cam tâm tình nguyện, nếu không ta sợ chúng vào rồi lại không muốn." Tộc trưởng vẻ mặt nghiêm túc nói. "Tộc trưởng cứ yên tâm, chúng tôi sắp xếp chắc chắn là tốt nhất, cũng là những người cam tâm tình nguyện vào." Các tộc lão thi nhau nói, rồi đi xuống sắp xếp.

Mà phía Nhân tộc, mấy vạn người đã đến bên ngoài lãnh địa của tộc Kỳ Lân, tùy thời chuẩn bị xông vào.

Còn Chu Thánh, ngồi ở ngoài lãnh địa của tộc Kỳ Lân đã chờ đợi rất lâu rồi.

Chương 766

Ngoài lãnh địa tộc Kỳ Lân.

Đại ca dẫn theo mấy vạn tinh nhuệ Nhân tộc từ trên trời đáp xuống, đi đến trước lãnh địa của tộc Kỳ Lân.

Chỉ cần không tiến vào lãnh địa của tộc Kỳ Lân, thì không tính là xâm phạm tộc Kỳ Lân. "Thủ lĩnh, quay về đi." Đại ca đi đến trước mặt Chu Thánh, gọi Chu Thánh là thủ lĩnh.

Chu Thánh nhìn Đại ca, cắm đao trước mặt, lưỡi đao chĩa thẳng vào Đại ca. "Hoặc là chiến!

Hoặc là cút!" Quay về là không thể, hắn và Nhân tộc đã không còn quan hệ gì nữa.

Đại ca đi đến trước lưỡi đao, ngồi xếp bằng, nói: "Ngươi theo ta về, tiếp tục làm thủ lĩnh của ngươi, và chờ Nhân tộc đánh chiếm thiên hạ, ngươi sẽ là bá vương duy nhất của thế giới này!" "Tuy Nhân tộc ta hiện tại đang giằng co với Yêu tộc, nhưng Nhân tộc ta có ngoại viện." Chu Thánh nhìn Đại ca, vẻ mặt lạnh lùng.

Đại ca hiểu ra. "Thôi được, đã khuyên không được ngươi, vậy thì chỉ có thể mạnh tay thôi." Đại ca đứng dậy đi về phía sau, vẫy vẫy tay.

Mấy vạn tinh anh Nhân tộc, phát động tấn công về phía Chu Thánh.

Chu Thánh cầm đao đứng dậy, khi Nhân tộc xông tới, vung đao bổ ra, trực tiếp chém nứt mặt đất. "Kẻ nào vượt qua vạch này, giết không tha!" Giọng Chu Thánh lạnh như băng.

Các tinh anh Nhân tộc dừng bước, vạch trước mặt chính là ranh

giới tử vong, họ có chút không dám vượt qua.

Họ không sợ chết, đó là vì không có khái niệm về sinh mệnh, không có phán đoán về cái chết.

Nhưng một khi ranh giới sinh tử được vạch ra rõ ràng, họ sẽ sợ hãi, thậm chí là kinh hãi cái chết.

Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là có một ranh giới tử vong đánh dấu khi nào bạn sẽ chết. "Xông lên." Đại ca ở phía sau lên tiếng, những tinh anh Nhân tộc đang dừng bước nhắm mắt lại, trực tiếp vượt qua ranh giới Chu Thánh vạch ra.

Chu Thánh vung đao phản kích, nhưng trong cơ thể hắn có một luồng sức mạnh đang ngăn cản hắn phản kích.

Chu Thánh không dùng lưỡi đao tấn công, mà dùng sống đao đánh ngất từng người một. "Thủ lĩnh, ngươi là thủ lĩnh Nhân tộc, với tư cách là thủ lĩnh, ngươi có thể trừng phạt thuộc hạ, ngươi cũng có thể hạ lệnh giết họ, nhưng ngươi không thể ra tay với tử dân của mình." Đại ca từ từ nói.

Trong cơ thể Chu Thánh có khí vận Nhân tộc, đã định trước hắn không thể ra tay với Nhân tộc. "Người gác lăng, tộc Kỳ Lân ta có thể hỗ trợ ngươi." Tộc trưởng tộc Kỳ Lân dẫn theo các chiến sĩ tộc Kỳ Lân đi ra. "Tộc Kỳ Lân các ngươi, muốn xen vào chuyện của Nhân tộc ta?" Sắc mặt Đại ca âm trầm, trực tiếp uy hiếp tộc Kỳ Lân. "Tộc Kỳ Lân các ngươi nghĩ cho kỹ, hậu quả của việc đối đầu với Nhân tộc ta!" "Ha ha, Đại Căn, ngươi thật sự nghĩ Nhân tộc ngươi vô địch à?" Kỳ Tông cười lạnh một tiếng. "Đại Căn?" Chu Thánh nghe cái tên này, có chút bất ngờ. "Ngươi không biết sao?

Cửu lão của Nhân tộc, từ lớn đến nhỏ lần lượt là Đại Căn, Nhị Căn, Tam Căn...

Cửu Căn." Kỳ Tông cười nói.

Chu Thánh nghe cái tên này, có chút buồn cười.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, chín vị đại ca của Nhân tộc, lại có cái tên buồn cười như vậy. "Tộc Kỳ Lân lui xuống đi, ta tuy không thể giết họ, nhưng không để họ giết ta thì vẫn làm được." Chu Thánh từ chối ý tốt của Kỳ Tông, rồi thi triển một luồng uy áp mạnh mẽ. "Còn không quỳ xuống!" Chu Thánh lớn tiếng quát, giơ cao thanh đao trong tay.

Trảm Ảnh Đao của hắn đã dung hợp với lệnh bài Nhân tộc, có thể ra lệnh cho toàn bộ Nhân tộc.

Các tinh nhuệ Nhân tộc vẫn đang tiếp tục tấn công, chân không nghe sai khiến mà quỳ xuống, giống như quân đội thời cổ đại nhìn thấy quân vương. "Đại Căn." Chu Thánh gọi một tiếng, hắn phát hiện Đại ca dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng. "Ngươi có thể ra lệnh cho Nhân tộc, nhưng không thể ra lệnh cho ta!" Đại Căn lạnh lùng nói. "Thật ra ngươi căn bản không làm gì được ta." Chu Thánh không khách khí nói.

Mình có khí vận Nhân tộc, Nhân tộc không làm gì được mình, chỉ có tám vị gia hiện tại của Nhân tộc mới có khả năng đối phó với mình.

Nhưng họ còn phải tấn công Yêu tộc, không thể nào đến nhằm vào mình.

Hơn nữa, nếu ép mình quá, mình đến trên không trung của đại quân Nhân tộc hét một tiếng lui binh, ai dám không lui?

Hắn chỉ muốn làm rõ quan hệ với Nhân tộc, nên mới không quan tâm đến Nhân tộc thôi. "Quay về đi, ta và Nhân tộc không còn quan hệ gì nữa, nếu ngươi cứ ép người quá đáng, đừng trách ta đến trên không trung đại quân Nhân tộc ra lệnh lui binh." Chu Thánh lại nói.

Đại Căn ngưng mắt, nói: "Giao ra lệnh bài Nhân tộc và một nửa khí vận ngươi đã lấy đi, từ nay ngươi và Nhân tộc không còn nợ nần gì nhau nữa." "Ha." Chu Thánh cười nhẹ, nói: "Lệnh bài đã dung hợp rồi, còn về khí vận Nhân tộc, ta cũng không muốn đâu, nhưng bây giờ nó đã dung hợp làm một với ta rồi." Đã xé rách mặt nhau rồi, Chu Thánh không cần phải giữ thể diện cho hắn nữa.

Sắc mặt Đại Căn trở nên vô cùng khó coi, hắn bị Chu Thánh hoàn toàn nắm thóp.

Hắn không có đủ tự tin để hạ gục Chu Thánh. "Người gác lăng, ta đã cho ngươi cơ hội rồi." Đại Căn trầm giọng nói, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi. "Cút!" Chu Thánh cũng không chút lưu tình. "Rút!" Đại Căn dẫn theo các tinh anh Nhân tộc quay về, không tiếp tục gây khó dễ nữa.

Hai bên tuy đã xé rách mặt nhau, nhưng chưa đứng ở thế đối lập, nếu tiếp tục gây khó dễ, hai bên rất có khả năng sẽ trở thành kẻ thù.

Sau khi họ đi, Chu Thánh mới quay trở lại lãnh địa của tộc Kỳ Lân, đến ngọn núi cao của thánh địa, canh chừng Thủ Mộ Nhân đợi nó ra.

Mà phía tộc Kỳ Lân, đã chọn ra hơn một nghìn con thư lân có huyết mạch mạnh mẽ, rồi từ trong đó tinh tuyển ra mười con, đưa đến cửa thánh địa.

Chúng biết nhiệm vụ của mình, cũng biết tầm quan trọng của chủng tộc, nên tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc sinh sản hậu đại.

Thế giới này, đại đa số sinh vật đều không có tình yêu, chỉ có bản năng sinh sản hậu đại, hơn nữa bất kể đực cái, đều sẽ chọn đồng tộc có thực lực mạnh mẽ để sinh sản.

Cái gọi là tình cảm ở thế giới này, hoàn toàn không tồn tại.

Có lẽ Nhân tộc có, nhưng chỉ là dân thường có.

Chu Thánh đối với mười con thư lân được đưa đến không nói gì, mình không thể quyết định thay Thủ Mộ Nhân, tất cả đều tùy thuộc vào nó có muốn hay không.

Dù sao sau khi đưa vào, bên trong xảy ra chuyện gì cũng không ai biết. "Nhớ kỹ, nếu nó vẫn còn ngủ say, tuyệt đối không được đánh thức nó, mọi chuyện đợi nó tỉnh lại rồi hãy làm." Kỳ Tông đặc biệt dặn dò. "Hiểu rồi." "Còn một điểm nữa, sau khi vào trong nhất định phải hầu hạ nó thật tốt." Kỳ Tông lại nói. "Vâng." Nói xong, Kỳ Lân canh gác thánh địa mở cửa thánh địa ra, để chúng vào. "Người gác lăng, ngươi có muốn vào không?" Kỳ Tông lại hỏi. "Thôi, tôi không vào làm phiền đâu." Chu Thánh xua tay từ chối. "Chúng có thể biến thành hình người, ngươi vừa ý ai cũng có thể..." "Không cần không cần, tôi có vợ rồi." Chu Thánh vội vàng xua tay ngắt lời Kỳ Tông.

Càng nói càng vô lý. "Thôi được, vậy thì không ép buộc." Kỳ Tông vẫy tay đóng cửa thánh địa.

Chu Thánh ngồi trên vách núi, lẳng lặng chờ đợi.

Hắn lấy tinh bàn ra xem, vị trí của Hiên Viên Hoàng Đế vẫn còn trên bản đồ, nhưng lúc sáng lúc tối, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Hơn nữa ông ấy cách mình rất xa, ở tận phía đông, ngoài biển rồi. "Hiên Viên Hoàng Đế, rốt cuộc đang làm gì vậy?" Chu Thánh cau mày nói.

Đại bản doanh Nhân tộc.

Đại Căn tức giận đi vào, sắc mặt khó coi đến mức không thể khó coi hơn. "Lão đại, thất bại rồi sao?" Lão nhị đi tới hỏi.

Đại Căn gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy, ta quên mất nó có thể ra lệnh cho Nhân tộc, dẫn bao nhiêu người đi cũng vô dụng." "Vậy thì phiền phức rồi, lệnh bài Nhân tộc chúng ta không lấy lại được, khí vận Nhân tộc cũng bị nó hấp thu một nửa." Lão nhị trầm trọng nói. "Chúng ta có thể tạo ra một lệnh bài Nhân tộc khác mà." Lão tam nói.

Chương 767

Đại Căn lắc đầu, thở dài nói: "Lệnh bài của một tộc, đâu có dễ tạo ra như vậy." "Đầu tiên ngươi phải có được Vạn Dân Kim, thứ hai còn phải được Thiên Đạo công nhận, sau đó còn phải ngưng tụ khí vận Nhân tộc làm củi lửa để luyện, mới có thể tạo ra lệnh bài." "Vạn Dân Kim thì dễ lấy, nhưng Thiên Đạo sẽ không công nhận, chúng ta khai chiến là trái với Thiên Đạo, huống chi là khí vận sau này." Lời này vừa ra, lão tam im lặng.

Lệnh bài Nhân tộc không thể tạo ra, chỉ có thể bị người gác lăng bóp cổ. "Nói cho cùng, vẫn là chúng ta ban đầu nhìn nhầm người." Lão tứ lên tiếng nói. "Cũng không phải chúng ta nhìn nhầm người, mà là không khống chế được nó, bị Công Tôn Hiên Viên tên kia phá đám." Đại Căn trầm giọng nói.

Chu Thánh đến từ một thế giới khác, không bị thế giới này ràng buộc, để nó chủ động phát động chiến tranh, cũng sẽ không bị Thiên Đạo ghi nhớ, hơn nữa mọi nhân quả đều do nó gánh chịu.

Kế hoạch vốn dĩ rất tốt, nhưng Hiên Viên Hoàng Đế âm thầm phá đám, khiến con cờ này trực tiếp nhảy ra khỏi bàn cờ. "Còn có Vu tộc." Lão nhị nhắc nhở. "Chính là Hiên Viên Hoàng Đế bảo Vu tộc nói cho người gác lăng biết." Đại Căn nói. "Cũng không biết ông ta ở đâu, nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ bắt ông ta phải trả giá!" Lão lục siết chặt nắm đấm nói. "Tiền tuyến tiếp tục tiến lên đi, người gác lăng đã rời đi thì không cần quan tâm nữa, mau chóng chiếm lấy lãnh địa của tộc Ác Mộng, đợi viện quân của chúng ta đến, rồi nhờ họ giúp bắt người gác lăng." Đại Căn nói xong, dùng nắm đấm đập lên lãnh địa của tộc Ác Mộng. "Trong vòng năm ngày, chiếm lấy lãnh địa của tộc Ác Mộng cho ta!" "Vâng!" Mọi người đồng thanh, rồi đi ra ngoài đốc chiến. ...

Thời gian trôi nhanh, trong năm ngày tiếp theo, đại quân Nhân tộc và đại quân Yêu tộc đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, cuối cùng toàn thể Yêu tộc quyết định, rút khỏi lãnh địa của tộc Ác Mộng.

Không chống đỡ nổi nữa, áp lực mà Nhân tộc gây ra thực sự quá lớn.

Chiến đấu liên tục năm ngày, thương vong vô cùng thảm trọng.

Phía Yêu tộc không chịu nổi, còn phía tộc Ác Mộng thì ngoài tộc trưởng còn sống, những người khác đều đã chết, chỉ còn lại hạt giống trong thánh địa. "Tộc trưởng Ác Mộng, tộc Phượng Hoàng ta có thể giúp ngươi di dời thánh địa của tộc Ác Mộng, ngươi chọn một nơi đi." Hoàng Nghê nhìn tộc trưởng tộc Ác Mộng nói.

Tộc trưởng tộc Ác Mộng thở dài, gật đầu, rồi chọn một khu vực trên bản đồ. "Phía bắc đi." Nơi hắn chọn sát cạnh tộc Phượng Hoàng, đó là một vùng đất hoang, cũng không có chủng tộc nào đóng quân ở đó, chỉ là nơi đó khá nhỏ. "Được, tộc Phượng Hoàng ta sẽ giúp ngươi di dời thánh địa đến đây, đồng thời sẽ bảo các tộc nhân cắt một phần lãnh địa cho các ngươi." Hoàng Nghê nói xong, trực tiếp hóa thành Phượng Hoàng, triệu tập các Phượng Hoàng khác, mang thánh địa của tộc Ác Mộng đi.

Thánh địa nằm trong một ngọn núi lớn, trực tiếp mang cả ngọn núi đi là được.

Bên trong ngọn núi là một không gian rất lớn, chính là thánh địa.

Mấy chục con Phượng Hoàng kéo ngọn núi, mang gốc rễ của tộc Ác Mộng đi.

Còn phía Nhân tộc thì trực tiếp xông vào lãnh địa của tộc Ác Mộng, chiếm cứ từng chút một.

Tại đại bản doanh của Nhân tộc, tám vị gia bay trên không trung,

nhìn tộc Phượng Hoàng mang ngọn núi đi, nở nụ cười. "Cuối cùng cũng đã mang thánh địa đi rồi, đỡ phải chúng ta tự mình đào lên." "Đúng vậy, nhiều máu như vậy, đủ để giải phong ấn rồi chứ?" "Chắc chắn đủ rồi, đánh nhau nửa năm, ngày nào cũng giao chiến, phía Nhân tộc ta đã thương vong gần tám mươi triệu, huống chi là Yêu tộc." "Tốt, hôm nay chiếm cứ tộc Ác Mộng, ngày mai trực tiếp giải phong ấn." Đại Căn nói. "Lão đại, ta có chút không đợi được nữa rồi." "Không đợi được cũng phải đợi, đã lâu như vậy rồi, không thiếu một ngày này, ngày mai phải chuẩn bị cho tốt, mới có thể nghênh đón họ đến!" "Ừm." Tám người nói chuyện xong trên không trung, rồi ai về chỗ nấy chuẩn bị, họ tấn công tộc Ác Mộng, chủ yếu là vì dưới thánh địa của tộc Ác Mộng có một phong ấn, họ muốn phá vỡ phong ấn, thả một vài thứ ra.

Nếu không, họ sẽ không tử chiến với tộc Ác Mộng lâu như vậy.

Họ hoàn toàn có thể chiếm lấy mấy địa bàn của các Yêu tộc bên cạnh tộc Ác Mộng.

Sau khi Đại ca trở về doanh trướng, bên tai vang lên một tiếng thì thầm: "Giải phong ấn, chúng ta không đợi được nữa rồi, muốn giáng lâm." "Đại nhân, ta phải chuẩn bị đồ đạc, mới có thể chiêu đãi các ngài chứ." Đại Căn cười nhẹ nói. ...

Tộc Kỳ Lân, bên ngoài thánh địa.

Sau năm tháng chờ đợi của Chu Thánh, một tiếng gầm vang lên từ trong thánh địa.

Ngay sau đó, một con Kỳ Lân khổng lồ, bao quanh bởi sấm sét mưa gió, chân đạp lửa dữ đất đai, bước ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, tất cả Kỳ Lân của tộc Kỳ Lân đều phủ phục quỳ trên mặt đất, như thể đang bái kiến vua của chúng.

Thủ Mộ Nhân ngủ say trong thánh địa, đã thành công thức tỉnh huyết mạch, hơn nữa còn nắm giữ năng lượng của bảy loại nguyên tố.

Chỉ cần tu luyện thêm một thời gian, nó hoàn toàn có thể đạt đến trình độ của Thủy Kỳ Lân.

Kỳ Tông chịu đựng áp lực mạnh mẽ bay lên vách núi, cúi đầu thành khẩn nói: "Kính mời ngài, chưởng quản tộc Kỳ Lân!" Thủ Mộ Nhân không để ý đến ông ta, mà nhìn về phía Chu Thánh, "Có vị trí của ông ấy không?" "Có, ngoài Đông Hải." "Lên đi, ta đưa ngươi đi." Chu Thánh cũng không khách khí, trực tiếp ngồi lên lưng Kỳ Lân.

Thức tỉnh huyết mạch, nó trở nên mạnh mẽ hơn, và hình dạng Kỳ Lân cũng khác với những Kỳ Lân khác.

Dưới sự gia trì của bảy loại nguyên tố, khiến nó ở thế giới này, khó mà tìm được đối thủ.

Kỳ Lân chân đạp lôi điện, chớp mắt đã xuất hiện ở ngàn dặm xa, chỉ để lại một đạo tàn ảnh tại chỗ.

Từ đầu đến cuối, nó đều không nói chuyện với người của tộc Kỳ Lân, cũng không nhìn họ.

Kỳ Tông nhìn Thủ Mộ Nhân rời đi, trong lòng sớm đã dự liệu nó sẽ đi, nhưng không ngờ lại đi nhanh như vậy, không chút do dự.

Không có ý định ở lại lâu, cũng không có ý định nói chuyện với họ, trực tiếp đi rồi.

Điều này khiến trong lòng Kỳ Tông, ít nhiều có chút mất mát và bất lực.

Có lẽ, tộc Kỳ Lân của ông ta muốn trỗi dậy, chỉ có thể đợi nhiều năm sau, lại xuất hiện một Kỳ Lân có huyết mạch mạnh mẽ, nhưng cơ hội này, rất mong manh. "Ai, hết hy vọng rồi." Kỳ Tông lắc đầu

thở dài, mười con Kỳ Lân khác trong thánh địa đi ra, chúng có chút không dám đối mặt với tộc trưởng. "Nó không để lại huyết mạch sao?" "Để...

để lại rồi." Một con Kỳ Lân trong đó nói.

Kỳ Tông vốn đang thất vọng nghe câu này, lập tức trở nên vô cùng kích động. "Tốt quá rồi, chỉ cần để lại hạt giống, thì có cơ hội bồi dưỡng ra hậu đại mạnh mẽ, ha ha ha ha!" Giờ phút này Kỳ Tông vô cùng kích động, huyết mạch mạnh mẽ đã được để lại, sau này chỉ cần bồi dưỡng thành tài, tộc Kỳ Lân của ông ta vẫn có hy vọng trỗi dậy!

Bờ Đông Hải.

Đây là địa bàn của Long tộc, Long tộc đa số đều thích sống trong đại dương.

Thời tam tộc tranh bá, trên trời mạnh nhất là Phượng Hoàng, trên đất liền mạnh nhất là Kỳ Lân, còn trong đại dương mạnh nhất là Rồng.

Tất cả sông ngòi trên thế giới này, cuối cùng đều chảy về Đông Hải.

Kỳ Lân đến đây, mở miệng nói một câu: "Cho mượn đường!" Đông Hải là địa bàn của Rồng, muốn đi qua, phải nói trước với Long tộc, nếu không có thể vừa bay ra biển, đã bị Long tộc tấn công.

Chủ yếu là Kỳ Lân và Long tộc cũng có thù truyền kiếp, phải nói trước. "Không cho mượn!" Giữa biển, mười mấy con rồng bay ra, chặn đường đi của Kỳ Lân. "Ta và bạn ta muốn đến tận cùng Đông Hải một chuyến, kính xin Long tộc nể mặt." Chu Thánh lên tiếng nói. "Nể mặt ngươi?

Ngươi lấy đâu ra mặt mũi?

Hôm nay ta không cho các ngươi qua, các ngươi làm gì được ta?"

Con thanh long dẫn đầu vô cùng khinh thường nói. "Đông Hải, là địa bàn của Long tộc ta, có bản lĩnh thì đến thử!" Chu Thánh lấy ra Trảm Ảnh Đao, nói với Thủ Mộ Nhân: "Xông qua!" Kỳ Lân gật đầu, sấm sét dưới chân biến thành nước, nhanh chóng lao đi.

Trên bầu trời Đông Hải, mưa như trút nước. "Bắt chúng lại cho ta!" Thanh long dẫn đầu hạ lệnh, mấy chục con rồng từ trong Đông Hải trồi lên, ngăn cản Kỳ Lân.

Chu Thánh đứng trên lưng Kỳ Lân, xoay người chém một kiếm ra, chém rẽ cả nước biển, những con rồng đang truy đuổi đều bị chặn lại, không dám đến gần. "Ở Đông Hải của ta, không đến lượt ngươi làm càn, phụ vương!" Thanh long thái tử hét lên một tiếng.

Một con thanh long khổng lồ, thân hình vượt quá ngàn trượng, từ dưới mặt biển thò đầu lên, đang định ra ngoài thì Chu Thánh nói với nó: "Long Vương, ta có việc gấp đi qua nơi này, đợi ta trở về, nhất định sẽ đến cửa tạ lỗi!" Nói xong, Chu Thánh để lại một thứ, cưỡi Kỳ Lân nhanh chóng rời đi. "Phụ hoàng, Đông Hải là địa bàn của Long tộc ta, chúng..." "Không sao, chúng sẽ quay lại." Đông Hải Long Vương nhẹ nhàng nói một câu, nhìn thứ mà Chu Thánh đưa cho mình. "Ngoài Đông Hải, là Thiên Ngoại Thiên." Đông Hải Long Vương nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu. "Kỳ Lân kia huyết mạch phản tổ, lại cam làm tọa kỵ, người trên lưng không đơn giản đâu." Là Long Vương, ông ta suy tính nhiều hơn.

Khi ông ta nhìn thấy Kỳ Lân kia, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, huống chi trên lưng nó còn có một người.

Có thể để Kỳ Lân huyết mạch phản tổ làm tọa kỵ, vậy người trên lưng nó phải mạnh đến mức nào? "Long nhi, gần đây thế đạo sắp loạn rồi, con thấy Long tộc ta nên tranh đoạt cơ duyên trong loạn thế, hay là ẩn mình ở nơi sâu trong Đông Hải không tham chiến?" Long

Vương quay đầu nhìn Thanh Long.

Long thái tử nghe vậy im lặng, thế đạo loạn rồi, ra ngoài tranh đoạt có nghĩa là có nguy cơ diệt tộc, mà ẩn mình không tranh có thể sẽ mất đi cơ hội xưng bá.

Chương 768

Một khi các chủng tộc khác xưng bá, thì Long tộc chỉ có thể cúi đầu làm nô. "Nếu phụ vương tin con, giao đại quân Long tộc cho con, con sẽ dẫn họ ra ngoài tranh đoạt thiên hạ, để lại một bộ phận Long tộc ẩn nấp dưới đáy biển, nếu có chuyện gì, thì rời xa Đông Hải." Long thái tử nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường. "Được, ta cho con đại quân Long tộc, nhưng con phải đợi." "Đợi gì ạ?" "Đợi nó quay lại." Long Vương nhìn về phía người đã rời đi, ông ta có thể cảm nhận được người đó không đơn giản.

Tộc Kỳ Lân đã đặt cược vào người đó, trực tiếp để Kỳ Lân huyết mạch phản tổ trở thành tọa kỵ của hắn, vậy thì ông ta tự nhiên cũng muốn sắp xếp con trai mình bên cạnh hắn, cùng nhau tranh đoạt thiên hạ.

Còn một điểm nữa là, từ trên người người đó, ông ta cảm nhận được khí tức của tộc Phượng Hoàng.

Nhưng ông ta đã hiểu lầm, khí tức của tộc Phượng Hoàng là vì Chu Thánh đã giao chiến với Phượng Linh, còn Thủ Mộ Nhân là cùng hắn đến từ Trái Đất, không phải là thổ dân của thế giới này. ...

Trên không Đông Hải.

Càng đi sâu, khí hậu càng trở nên khắc nghiệt.

Trên bầu trời mây đen dày đặc, kèm theo sấm sét chớp giật, xa xa khí đen ngút trời, mang theo điềm không lành.

Chu Thánh không hiểu nổi, Hoàng Đế đến đây làm gì?

Hắn lấy tinh đồ ra xem, vị trí của Hoàng Đế vẫn còn trên bản đồ, nhưng lúc sáng lúc tối, phảng phất như có thể biến mất bất cứ lúc

nào.

Điều này càng khiến Chu Thánh nhận ra một bầu không khí quỷ dị.

Hoàng Đế chắc chắn đã gặp nguy hiểm, hơn nữa còn bị nhốt. "Tăng tốc lên đi." Chu Thánh nói với Kỳ Lân. "Ừm." Kỳ Lân gật đầu, tiến lên với tốc độ siêu quang.

Từ Đông Hải ra ngoài, bay qua mấy chục triệu dặm, đã đến dưới màn sương đen.

Ở đây sương đen mịt mù, không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại, hơn nữa trên bầu trời có một khe nứt khổng lồ. "Nơi này rất nguy hiểm." Kỳ Lân có thể cảm nhận được, nơi này tràn ngập khí tức không lành. "Rất nguy hiểm, nhưng ông ấy ở đây." Chu Thánh trầm giọng nói.

Ông ấy đến đây, lẽ nào là để đối phó với những nguy hiểm này? "Đến chỗ khe nứt xem thử." Chu Thánh hét lên, Kỳ Lân bay về phía khe nứt.

Nơi này dường như là chân trời góc bể, đã đến tận cùng của thế giới này, không thể tiếp tục đi về phía trước. "Cấu tạo của thế giới này, không giống với Trái Đất." Chu Thánh lẩm bẩm một câu.

Trái Đất là hình cầu, đi thẳng về phía đông, sẽ vòng lại phía tây, còn nơi này thì có điểm cuối.

Kỳ Lân nhanh chóng tiếp cận, rõ ràng gần trong gang tấc, lại xa tận chân trời, dù nó có tiếp cận thế nào, vẫn luôn cách rất xa.

Chu Thánh lấy tinh đồ ra xem, Hoàng Đế đang ở gần đây, chỉ là không tìm được ông ấy ở đâu. "Xuống đất xem thử đi." Chu Thánh nói.

Kỳ Lân từ trên trời hạ xuống, Chu Thánh nhảy xuống lưng Kỳ Lân, tìm kiếm trên mặt đất một vòng.

Trên mặt đất có rất nhiều dấu vết chiến đấu, hơn nữa từ dấu vết xem ra, thực lực của hai bên đều rất mạnh.

Tiếp tục đi về phía trước, Chu Thánh nhìn thấy một cánh cửa đồng lớn. "Đây là, Hỗn Độn Môn?" Chu Thánh kinh ngạc.

Hỗn Độn Môn hắn đã từng thấy ở Thiên Đình, đó là cánh cửa do một vị thần cổ xưa nhất nắm giữ.

Ban đầu vị đó đã rời khỏi Thiên Đình, tiến vào Hỗn Độn Môn, đi đến hư không, không ngờ họ lại xuất hiện ở đây. "Xem ra ông ấy sớm đã tìm được Hiên Viên Hoàng Đế." Chu Thánh lẩm bẩm.

Hắn muốn đẩy cửa ra xem, nhưng trên cửa có một đạo cấm chế, ngay sau đó giọng nói của Hỗn Độn Thần truyền ra: "Người gác lăng, nếu ngươi đến, tuyệt đối đừng mở Hỗn Độn Môn, ta không biết Hỗn Độn Môn của ta còn chống đỡ được bao lâu." "Hiên Viên tên kia đang giết địch ở sau Hỗn Độn Môn, ngươi không cần vào giúp hắn, hắn có thể đối phó." "Nếu ngươi đã đến, xin ngươi mau chóng quay về, giữ vững phong ấn Trung Thổ Đại Lục." "Phong ấn Trung Thổ Đại Lục ở tộc Ác Mộng, thánh địa của tộc Ác Mộng chính là mấu chốt của phong ấn, nhất định phải giữ cho tốt." "Chúng, đã xâm nhập vào thế giới này rồi." Giọng nói, đến đây là kết thúc, Chu Thánh nghe xong câu này sắc mặt đại biến.

Ở tộc Ác Mộng?!

Lẽ nào Nhân tộc tấn công tộc Ác Mộng, mục đích là để mở phong ấn?

Chu Thánh nghĩ mà kinh hãi, vội vàng nói: "Đi, mau quay về!" Lần này, hắn phải tham gia chiến đấu rồi.

Nhân tộc, rất có khả năng đã bị xâm nhập.

Tuy không biết kẻ địch là ai, nhưng hắn có thể cảm nhận được, kẻ

địch rất đáng sợ!

Lãnh địa tộc Ác Mộng.

Đại quân Nhân tộc đã tiến vào nơi này, thiết lập tuyến phòng thủ.

Sau khi chiếm được nơi này, Nhân tộc có thể tiến công lùi thủ, chiếm giữ địa hình có lợi.

Hơn nữa, thánh địa của tộc Ác Mộng đã bị dời đi, hiện tại nơi này chỉ là một mảnh đất bằng phẳng.

Trời vừa sáng, Đại Căn và bảy người khác đã đi đến khu vực gần thánh địa cũ của tộc Ác Mộng, dọn sạch toàn bộ bùn đất trên mặt đất, để lộ ra một phong ấn phù văn khổng lồ.

Phong ấn phù văn vốn sáng rực, sau khi bị tiên huyết làm ô uế, đã trở nên mờ mịt không còn ánh sáng, thậm chí còn có hắc khí lượn lờ.

Phong ấn vô cùng lớn, trên đó có chín phương vị, việc giải khai cũng đặc biệt khó khăn.

Phong ấn này được các cường giả của thế giới này liên hợp bố trí trong đại chiến lần thứ nhất, để chống lại ngoại tộc xâm lăng.

Muốn giải khai, cần phải dùng một lượng lớn tiên huyết để tưới tắm, còn phải chuẩn bị thêm nhiều thứ khác.

Mà những thứ đó bên Nhân tộc đã chuẩn bị xong, tiên huyết cũng đủ, chỉ thiếu một người cho vị trí thứ chín, họ liền gọi Ô Cán đến thay thế.

Ô Cán nhìn phong ấn khổng lồ, không khỏi hỏi: "Đại ca, phong ấn này thật sự phải giải khai sao?" "Ta hơi sợ." Đại ca liếc nhìn Ô Cán, lạnh lùng nói: "Ngươi sợ cái gì?" "Sợ sự tồn tại phía sau phong ấn sẽ gây hại cho thế giới này." Ô Cán thành thật nói.

Đại ca nghe vậy, không khỏi nói: "Ngươi có biết người bị phong

ấn là ai không?" Ô Cán lắc đầu, điều này hắn hoàn toàn không biết. "Ta không biết ngươi có từng tìm hiểu về lịch sử phát triển của thế giới này không.

Lần đầu tiên thế giới này xảy ra chiến tranh là cuộc chiến xâm lược.

Trận chiến đó, tuy đã đẩy lùi được các chủng tộc ngoại vực, nhưng cũng có không ít cường giả bị kẹt lại bên ngoài thế giới, không thể trở về." "Chỉ cần mở phong ấn này, họ có thể quay lại, và sẽ trợ giúp Nhân tộc chúng ta nắm quyền kiểm soát thế giới." Đại Căn tự hào nói. "Đại ca, không phải ta nghi ngờ, mà là chủng tộc khác nhau, họ sẽ giúp đỡ Nhân tộc chúng ta sao?" Ô Cán tỏ ra nghi ngờ. "Họ ư, là tiên tổ của loài người chúng ta.

Vạn vật chi linh trưởng, ngươi nghĩ là từ đâu mà có?" Đại Căn cười khẩy.

Chính vì đã tìm hiểu kỹ càng, hắn mới dám thả đối phương ra.

Nếu không, lỡ như thả ra chủng tộc ngoại vực, đó sẽ là một tai họa diệt vong đối với thế giới này.

Hắn không phải kẻ ngốc, dám thả ra thì chắc chắn đã chuẩn bị từ trước.

Chủng tộc ngoại vực đã bị đẩy lùi, hắn chỉ là muốn thả những cường giả đỉnh cấp của thế giới này ra mà thôi. "Vào vị trí đi." Đại Căn nói xong, bước đến một trong những trận nhãn.

Chín người lần lượt vào vị trí, sau đó đồng thời rạch lòng bàn tay, dẫn tiên huyết chảy vào trong những đường văn của trận pháp. "Ông..." Trận pháp đã hấp thu đủ huyết dịch từ lâu, đã thỏa mãn điều kiện khởi động, và Nhân tộc chính là chìa khóa để mở nó.

Cùng với tiên huyết chảy vào những đường văn của trận pháp,

một luồng hắc quang chói mắt phóng thẳng lên trời, thiên địa biến sắc, vô số sinh linh trong lòng hoảng sợ.

Một số chủng tộc mạnh mẽ cảm nhận được điều không ổn, vội vàng điều tra, nhưng không điều tra thì thôi, vừa điều tra đã bị dọa đến mức không biết phải nói gì.

Nhân tộc, trên lãnh địa của tộc Ác Mộng, đã giải khai phong ấn!

Lãnh địa của tộc Ác Mộng, sao lại có phong ấn?

Phần lớn mọi người vì lịch sử bị đứt gãy nên không hiểu rõ về chuyện phong ấn, những chủng tộc biết về sự tồn tại của phong ấn rất hiếm.

Giờ đây, những tông chủ biết về phong ấn thấy Nhân tộc đã mở nó ra, lập tức sai chim mỏ lớn truyền tin này đi khắp thế giới. "Nhân tộc giải khai phong ấn, chủng tộc ngoại vực sắp xâm lăng!" "Nhân tộc giải khai phong ấn, giải phóng chủng tộc ngoại vực bị phong ấn!" Tin tức không ngừng lan truyền, khiến tất cả tông chủ trên thế giới đều phải đề phòng trước.

Họ có thể không biết về phong ấn, nhưng tuyệt đối biết về việc chủng tộc ngoại vực xâm lăng thế giới, suýt chút nữa đã đánh sập thế giới này.

Bên phía Vu tộc, sau khi biết được ý đồ của Nhân tộc, lập tức hành động, tìm đến ba đại thần thú chủng tộc để liên hợp, chuẩn bị trấn áp lại lần nữa.

Chương 769

Lần này Nhân tộc làm quá đáng, ngay cả các đại chủng tộc có thâm thù đại hận cũng đều liên hợp lại, chuẩn bị ra tay với Nhân tộc.

Trước nguy cơ ngoại địch xâm lăng, mọi nội chiến và thù hằn đều có thể gác lại, nhất trí đối ngoại. ...

Trên không phận Đông Hải.

Khi sắp đến lục địa, Chu Thánh nhìn thấy cột sáng phóng lên trời lấp lánh, từng luồng khí tức mạnh mẽ đang được thai nghén bên trong cột sáng. "Nhân tộc, điên rồi!" Chu Thánh có chút hối hận, sớm biết Nhân tộc muốn giải khai phong ấn, lẽ ra lúc đầu hắn nên ra lệnh cho họ rút quân.

Khi sắp đến bờ biển, Lão Long Vương từ đáy biển trồi lên, chặn đường đi của Chu Thánh. "Ta không có thời gian xin lỗi ngươi, đợi ta trở về." Chu Thánh nói với lão. "Không cần xin lỗi, ngươi chỉ cần đáp ứng ta một điều kiện là được." "Ngươi nói đi." "Ta giao con trai ta Ngao Liệt và một đội quân mười vạn Long tộc cho ngươi." Lão Long Vương nói thẳng.

Chu Thánh nghe câu này thì sững sờ, hắn vốn tưởng Lão Long Vương muốn mình giúp lão làm gì đó, không ngờ lại là muốn giao con trai cho mình. "Được." Chu Thánh đồng ý, hắn hiện đang thiếu nhân lực.

Nhân tộc đã không còn đáng tin, Long tộc hiện tại đối với mình vẫn chưa có ác ý, có thể dùng được.

Ngao Liệt hóa thành hình người muốn đứng bên cạnh Chu Thánh, tức là trên lưng Kỳ Lân, nhưng bị Chu Thánh ngăn lại. "Đây là bạn ta." Chu Thánh nói một tiếng. "À đúng rồi, con trai ta tính tình nóng

nảy, ngươi có thể tùy ý dạy dỗ." Lão Long Vương nói xong, lặn xuống đáy biển.

Ý của câu nói này là Chu Thánh có toàn quyền xử lý Ngao Liệt.

Chu Thánh nghe xong câu này, nhìn thiếu niên Long tộc bên cạnh, mở miệng nói: "Ý của cha ngươi, ngươi hiểu chứ?" "Hiểu." Ngao Liệt cúi cái đầu cao ngạo của mình xuống, ngoan ngoãn hóa thành rồng, đi theo sau Kỳ Lân.

Chu Thánh dẫn theo đại quân Long tộc, nhanh chóng lao tới lãnh địa tộc Ác Mộng.

Ngoài hắn ra, Vu tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc... các chủng tộc mạnh mẽ khác cũng lần lượt kéo đến.

Chuyện phong ấn vô cùng trọng đại, những chủng tộc mạnh mẽ này không thể không ra mặt giải quyết.

Mà khi họ thấy Chu Thánh dẫn theo Long tộc cùng đến, ai nấy đều có chút kinh ngạc.

Long tộc vốn luôn cao ngạo, vậy mà lại đi theo phía sau. "Nhân tộc, các ngươi quá đáng rồi!" Kỳ Tông là người đầu tiên lên tiếng.

Đại Căn không đáp lại, dù sao bây giờ phong ấn đã được giải khai, chẳng bao lâu nữa những cường giả bị phong ấn sẽ quay trở lại. "Chư vị, hãy liên thủ phong ấn lại!" Chu Thánh nhìn về phía mọi người nói. "Phượng Hoàng tộc ta, cớ gì phải nghe lời ngươi?" Hoàng Hậu lạnh lùng nói.

Phượng Linh vẫn đang dưỡng thương, lần này là bà ta dẫn người đến. "Vu tộc ta, nghe theo sự sắp xếp của ngươi." "Kỳ Lân tộc ta, cũng nghe theo sự sắp xếp của ngươi." "Sơn Thạch tộc ta, nghe theo sự sắp xếp của ngươi..." Các đại tông chủ lần lượt bày tỏ thái độ, chỉ riêng Phượng Hoàng tộc từ chối Chu Thánh.

Vu tộc thì không cần phải nói, mối quan hệ đã rõ ràng, còn Kỳ Lân tộc là nể mặt Thủ Mộ Nhân.

Về phần các tông chủ khác, thấy hai đại chủng tộc đã bày tỏ thái độ, cũng liền thuận theo.

Cuối cùng, để lại Phượng Hoàng tộc trong tình thế vô cùng khó xử.

Chu Thánh nhìn về phía Phượng Hoàng tộc, chất vấn: "Thánh địa của tộc Ác Mộng là do Phượng Hoàng các ngươi dời đi phải không?" Hoàng Hậu nghe vậy lập tức nóng mắt, lớn tiếng nói: "Phượng Hoàng tộc ta trước đó không hề biết dưới thánh địa của tộc Ác Mộng lại cất giấu một phong ấn." Phượng Hoàng tộc bà ta không gánh cái nồi này.

Đương nhiên, Chu Thánh cũng chỉ là nghi ngờ một chút.

Chu Thánh rút Trảm Ảnh Đao, cao giọng hô: "Nhân tộc, mau lui!" Các binh sĩ Nhân tộc đang bảo vệ Đại Căn và những người khác nhận được mệnh lệnh, liền lần lượt lui binh.

Ngay sau đó Chu Thánh từ trên không trung hạ xuống, vung đao chém về phía Đại Căn.

Đại Căn tay nắm một luồng hắc khí, tung một quyền đối đầu, đỡ được đòn tấn công của Chu Thánh.

Các tộc khác cũng lần lượt tham gia chiến đấu, muốn phong ấn lại, phải ép lui bát lão Nhân tộc, nhường ra vị trí trận nhãn.

Kỳ Lân hóa thành Thủ Mộ Nhân, đối phó với lão nhị.

Các cường giả của các chủng tộc khác cũng lần lượt ra tay.

Nhưng bát lão Nhân tộc có thể điều khiển những luồng hắc khí này, hắc khí đã chặn đứng các đòn tấn công của mọi người. "Đã không kịp nữa rồi, các ngươi không cản được đâu." Đại Căn lắc đầu

nói, lạnh lùng nhìn mọi người. "Ra đi, những vị cứu thế của thế giới!" Đại Căn hét lớn một tiếng, từng luồng khí tức cường hãn từ trong hắc khí bước ra.

Hắc khí phóng thẳng lên trời, khiến thế giới biến thành đêm đen.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ đó khiến tất cả các chủng tộc có mặt đều không khỏi run sợ.

Từng thân ảnh vĩ ngạn từ trong sương mù đen bước ra.

Sau khi mấy chục thân ảnh bước ra, hắc khí tiêu tán, bầu trời khôi phục quang đãng, mà họ vẫn đứng trên không trung, nhìn về phương xa.

Trên người họ là những bộ khôi giáp rỉ sét, trong tay là những vũ khí gãy nát, toàn thân tỏa ra tử khí.

Nhìn họ, Chu Thánh lại không nảy sinh được chút ý nghĩ kháng cự nào, không phải là vấn đề có đánh lại hay không, mà là không có lý do để ra tay với họ, không có ham muốn ra tay. "Trở về rồi, thế giới vẫn như vậy, chỉ là có thêm nhiều chủng tộc hơn." Một trong những thân ảnh vĩ ngạn chậm rãi lên tiếng. "Chủng tộc ngoại vực, đây không phải thế giới của các ngươi!" Kỳ Tông bay lên không, cao giọng nói. "Không phải thế giới của chúng ta ư?" Một trong những thân ảnh vĩ ngạn nói, tùy ý điều khiển mọi nguyên tố của thế giới này, nhẹ giọng nói: "Thế giới này là do chúng ta bảo vệ, nếu không có chúng ta đại chiến với Thiên Ma ngoại vực, thì làm gì có các ngươi?" Lời này vừa nói ra, tất cả các chủng tộc có mặt đều kinh ngạc.

Họ không phải là chủng tộc ngoại vực sao? "Các ngươi... các ngươi là?" Hoàng Hậu lắp bắp hỏi, trong lòng tràn đầy kinh hãi. "Thái Cổ Tộc." Một thân ảnh khác nói.

Khi nghe đến tên của chủng tộc này, tất cả mọi người đều không

dám thở mạnh.

Thái Cổ Tộc, là chủng tộc mạnh nhất kể từ khi thế giới này ra đời, cũng là chủng tộc duy nhất từng thống trị thế giới này.

Một số chủng tộc cổ xưa, đối mặt với họ, đều phải quỳ lạy.

Họ đã từng thống trị thế giới này, là bá chủ được thế giới này công nhận.

Chỉ có điều, trong thời kỳ Thái Cổ Tộc thống trị, chủng tộc ngoại vực xâm lăng, Thái Cổ Tộc đã vùng lên kháng cự, giao chiến với chủng tộc ngoại vực.

Khi đó, toàn bộ Thái Cổ Tộc đều tham gia chiến đấu, đẩy lui chủng tộc ngoại vực ra khỏi thế giới này.

Nhưng Thái Cổ Tộc cũng vì thế mà toàn bộ biến mất.

Điều này mới dẫn đến sự trỗi dậy của các chủng tộc sau này.

Đặc biệt là Long, Phượng và Kỳ Lân, họ không thể quen thuộc hơn với Thái Cổ Tộc.

Trước kia, họ chỉ là những sinh vật được Thái Cổ Tộc nuôi dưỡng. "Các ngươi không phải đã chết rồi sao?

Làm sao có thể còn sống?" Tất cả mọi người đều không dám tin, một chủng tộc đã chết, vậy mà vẫn còn sống. "Chết ư?

Ha, chúng ta chẳng qua là đang giao chiến với chủng tộc ngoại vực trong hư không vô tận mà thôi." Người của Thái Cổ Tộc cười lạnh nói. "Những vị cứu thế của thế giới, chào mừng các ngài trở về!" Đại Căn đứng phía dưới quỳ trên mặt đất nói.

Thái Cổ Tộc gật đầu, nói: "Trước tiên đến Nhân tộc nghỉ chân đã." "Truyền lệnh cho cả thế giới, thần phục Nhân tộc, nếu không Thái Cổ Tộc ta nhất định sẽ lần lượt thanh toán!" Thái Cổ Tộc chống lưng cho

Nhân tộc, sau đó cùng Đại Căn và những người khác trở về lãnh địa Nhân tộc.

Thái Cổ Tộc đi trong hư không, mỗi bước đi đều khiến trời đất rung chuyển, chấn động lòng người. "Đợi đã!" Chu Thánh gọi một tiếng. "Nếu các ngươi là Thái Cổ Tộc, tại sao lại bị phong ấn?" Chu Thánh chất vấn.

Chương 770

Các đại chủng tộc nghe Chu Thánh chất vấn, lúc này mới nhìn về phía Thái Cổ Tộc.

Đúng vậy, Thái Cổ Tộc làm sao có thể tự phong ấn mình?

Hơn nữa họ không phải đang giao chiến với chủng tộc ngoại vực trong không gian hư vô sao?

Phong ấn này là do ai để lại, không ai biết. "Nơi này từng là khe nứt mà chủng tộc ngoại vực dùng để xâm lăng thế giới, chúng ta từ đây trở về, lẽ nào không được sao?" Một trong những người Thái Cổ Tộc nói. "Thái Cổ Tộc, người trước mắt này đã phản bội Nhân tộc chúng ta, đoạt đi lệnh bài và một nửa khí vận của Nhân tộc, mong đại nhân giúp đoạt lại!" Đại Căn nói bên cạnh người Thái Cổ Tộc.

Lời này vừa nói ra, tộc Thái Cổ quay người lại, dùng vũ khí tàn phá chỉ vào Chu Thánh.

Vũ khí của họ tuy đã tàn phá, nhưng Chu Thánh vẫn cảm nhận được luồng khí tức uy hiếp từ trên đó. "Tự mình giao ra, hay để chúng ta ép ngươi giao ra?" Chu Thánh không nói gì, mà chọn cách tránh né cuộc chiến, trước khi hiểu rõ về họ, mạo hiểm giao chiến sẽ rất bất lợi cho mình.

Nhưng hắn vừa định rút lui, phía sau dường như có một bức tường vô hình chặn hắn lại.

Đòn tấn công của Thái Cổ Tộc ầm ầm giáng xuống, Chu Thánh khó khăn giơ Trảm Ảnh Đao lên đỡ. "Bùm!" Vũ khí tàn phá đánh trúng người Chu Thánh, trực tiếp đánh hắn rơi xuống đất, tạo ra một cái hố lớn.

Chuyện chưa dừng lại ở đó, chỉ thấy một người tộc Thái Cổ đưa tay ra tóm, một dòng nham thạch từ mặt đất phun lên, trực tiếp hất tung Chu Thánh.

Chu Thánh nghiến răng phản kích, khí tức tăng vọt. "Nực cười, trước mặt bá chủ, ngươi cũng dám hoàn thủ?" Người Thái Cổ Tộc cười lạnh một tiếng, vươn tay vào hư không, một bàn tay vô hình lập tức tóm chặt lấy Chu Thánh, khiến cơ thể hắn không thể cử động.

Thái Cổ Tộc dù sao cũng từng là bá chủ của thế giới này, nay trở về thế giới này, họ vẫn có thể điều khiển mọi thứ.

Ngay khi vũ khí tàn phá sắp xuyên thủng cơ thể Chu Thánh, Thủ Mộ Nhân nhanh chóng ra tay, cứu Chu Thánh từ trên không trung xuống. "Mau đi!" Thủ Mộ Nhân hét lên, trên trời một cây búa lớn tàn phá rơi xuống, trực tiếp đánh bay Chu Thánh và Thủ Mộ Nhân. "Bùm!" Một tiếng nổ lớn, trời đất rung chuyển.

Chu Thánh bay ngược ra, phun máu, Thủ Mộ Nhân cũng không khá hơn là bao.

Vũ khí tàn phá trong tay họ, và Vẫn Kim mà Chu Thánh nắm giữ, là cùng một loại vũ khí, rất mạnh.

Chu Thánh rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể bị trọng thương, vô cùng khó chịu.

Cây búa khổng lồ đó rơi xuống, phàm là người bị đánh trúng, vết thương trên cơ thể đều rất khó hồi phục, hơn nữa còn tiếp tục bị thương nặng.

Chu Thánh liếc nhìn Thủ Mộ Nhân đang hôn mê, vốn định đưa hắn đi cùng, nhưng Thái Cổ Tộc trên không trung không định tha cho mình, đòn tấn công nối tiếp nhau ập đến.

Chu Thánh nghiêng người né tránh, liên tục nhảy qua không gian,

chạy trốn khỏi nơi này.

Mà tộc Thái Cổ trên không trung, lấy ra một cây cung tên huyễn ảnh gãy nát, kéo căng trong hư không, nguyên tố trời đất hội tụ thành mũi tên.

Người Thái Cổ Tộc buông tay, mũi tên lao đi vun vút.

Sau đó, người Thái Cổ Tộc quay người, đi về phía lãnh địa Nhân tộc.

Tất cả các chủng tộc có mặt đều không dám thở mạnh, Thủ Mộ Nhân cũng bị họ mang đi.

Phía tây xa nhất của thế giới, bên trong một hang động.

Chu Thánh bò trên mặt đất, từng chút một bò vào trong hang, kéo theo một vệt máu dài.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trước ngực có một lỗ máu lớn, không thể hồi phục.

Vốn đã bị trọng thương, tưởng có thể trốn thoát, ai ngờ một mũi tên bay đến, không thể nào né được.

Để chống đỡ, hắn rút đao ra chặn, nhưng mũi tên trực tiếp xuyên thủng Trảm Ảnh Đao, phá vỡ khôi giáp, xuyên thẳng qua cơ thể hắn.

Quá mạnh, hoàn toàn không có chỗ để phản kháng.

Thực lực của Thái Cổ Tộc mạnh hơn bất kỳ chủng tộc nào trên thế giới này.

Thực lực của hắn, nhìn khắp thế giới này cũng là tồn tại đỉnh cao, nhưng đối mặt với Thái Cổ Tộc, không có chút sức lực nào để chống trả. "Chẳng trách ai cũng muốn tranh đoạt vị trí bá chủ, hóa ra sau khi trở thành bá chủ của thế giới này, thực lực sẽ có một bước nhảy vọt về chất." Chu Thánh lẩm bẩm, mắt ngày càng mệt mỏi, sắp không mở

nổi.

Vết thương của hắn đang không ngừng xấu đi, đã bắt đầu nguy hiểm đến tính mạng.

Chu Thánh dùng hết sức lực, chặn cửa hang lại, sau đó lảo đảo đi vào nơi sâu nhất, trực tiếp nằm xuống.

Chịu không nổi nữa rồi.

Hắn chặn mạch máu của mình để ngăn máu chảy quá nhiều, sau đó trực tiếp ngất đi.

Sâu trong không gian ý thức.

Chu Thánh một lần nữa xuất hiện trên dòng sông sao.

Lần này là hắn chủ động đến.

Thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể đến tìm hai lão nhân kia giúp đỡ.

Mà hắn đến đây, cơ thể cũng mang theo vết thương, chứng tỏ đòn tấn công của Thái Cổ Tộc còn nhắm vào cả ý thức.

Chu Thánh đi đến dưới gốc cây cổ thụ, hai người đang đánh cờ dường như đã đoán được Chu Thánh sẽ đến, không hề kinh ngạc. "Xem ra ngươi đã gặp phải Thái Cổ Tộc." Lão giả tóc trắng nhàn nhạt nói. "Đánh không lại, họ là bá chủ của thế giới đó." Chu Thánh nói thẳng.

Nếu có thể đánh lại, hắn cũng sẽ không đến đây, mà sẽ nghĩ cách đối phó với kẻ địch, nhưng Thái Cổ Tộc là bá chủ thế giới, mình thực sự không đánh lại nổi.

Giống như phàm nhân thách thức thần linh vậy, người ta một tát là có thể đập chết ngươi, ngươi đánh thế nào? "Cũng đúng, thực lực của ngươi tuy thuộc hàng trung thượng, nhưng so với Thái Cổ Tộc vẫn

còn kém xa." Lão giả tóc trắng nói. "Đánh không lại, không đánh nữa, cho ta trở về đi." Chu Thánh nghiêm túc nói.

Lão giả tóc đen nhìn Chu Thánh, nói: "Chúng ta có thể giúp ngươi đánh bại họ." "Mệt rồi." Chu Thánh nói thẳng.

Lão giả tóc trắng vuốt râu trầm tư, mở miệng hỏi: "Ngươi muốn gì, ngươi muốn biết gì?" "Bây giờ ta đã biết thân phận của các ngươi, ta muốn trở về." Chu Thánh nhìn hai người họ nói.

Lão giả tóc trắng mỉm cười, nói: "Chúng ta ư, chúng ta chỉ là một đôi vợ chồng già bình thường, thế này đi, hai người chúng ta mỗi người cho ngươi một kiện tiên thiên linh khí hoàn chỉnh, lại cho ngươi Sức mạnh thế giới, thế nào?" "Ta muốn biết thân phận của các ngươi." Chu Thánh lặp lại.

Lão giả tóc trắng nhắm mắt lại, trầm tư hồi lâu rồi nói: "Chúng ta là hóa thân của ý chí thế giới, Thái Cổ Tộc thực ra cũng là hai chủng tộc của chúng ta, hoặc nói là Thái Cổ Tộc do chúng ta sáng tạo ra." "Để ngươi đến thế giới đó, thực ra là muốn ngươi giúp giải quyết Thiên Ma ngoại vực." "Còn gì nữa không?" "Hết rồi." Lão giả tóc đen tiếp lời.

Chu Thánh không tin là hết, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

Hắn không thể nói cho họ biết, hệ thống của mình là chuyện gì được chứ?

Hắn nghi ngờ hệ thống của mình có liên quan đến hai người họ, nhưng hắn không có bằng chứng, không dám dễ dàng để lộ.

Lão giả tóc trắng hái mấy chiếc lá non nhất, và dùng nước sông sao, pha cho Chu Thánh một tách trà. "Uống đi, ăn cả lá vào, vết thương của ngươi sẽ từ từ hồi phục." Lão giả tóc trắng đưa tách trà cho Chu Thánh.

Chu Thánh nhận lấy tách trà rồi uống một hơi cạn sạch, lúc này mới cảm thấy cơ thể có chút chuyển biến tốt.

Ngay sau đó, hai lão hắc bạch mỗi người lấy ra một kiện linh khí đưa cho Chu Thánh.

Một kiện là một chiếc chuông cổ xưa, kiện còn lại là một viên đá trên bàn cờ. "Cái này gọi là Nhiếp Hồn Linh, sau khi rung lên có thể khiến người ta thần hồn điên đảo, ngày đêm không phân biệt, người có tinh thần lực yếu sẽ bị trực tiếp thu mất thần hồn, là một kiện linh bảo nhắm vào thần hồn." Lão giả tóc đen mở miệng nói. "Đây là Vô Lượng Thạch, đừng thấy chỉ có một khối nhỏ, khi ngươi thi triển ra, nó còn nặng hơn cả một thế giới, người bị Vô Lượng Thạch đánh trúng, nhục thân sẽ trực tiếp bị hủy diệt." Lão giả tóc trắng giải thích.

Chu Thánh nghe vậy, cất kỹ hai kiện linh bảo.

Hai lão hắc bạch duỗi ngón tay điểm vào trán Chu Thánh, ban cho hắn Sức mạnh thế giới.

Có được Sức mạnh thế giới, hắn mới có vốn liếng để đối kháng với Thái Cổ Tộc. "Nếu Thái Cổ Tộc bị ô nhiễm, ngươi có thể không cần nương tay, trực tiếp giết, nếu họ vẫn còn lương tri, hãy tha cho họ một mạng." Lão giả tóc trắng nói.

Thái Cổ Tộc dù sao cũng là chủng tộc do ông ta sáng tạo ra, mà ông ta và lão giả tóc đen cũng từng là tộc lão của Thái Cổ Tộc.

Hơn nữa năm đó Thái Cổ Tộc, để đối phó với Thiên Ma ngoại vực, cả tộc đều tham gia chiến đấu, điều này mới dẫn đến sự biến mất của Thái Cổ Tộc.

Chỉ là dưới năm tháng vô tận, lòng người sẽ thay đổi.

Chương 771

Dù họ từng là những vị cứu thế của thế giới, nay nói không chừng cũng sẽ gây hại cho thế giới. "Ta hiểu rồi." Chu Thánh gật đầu, sau đó biến mất tại chỗ. "Thiên Ma ngoại vực, xem ra lại có động tĩnh rồi." Lão giả tóc đen ngồi xuống, nâng chén trà lên nhấp một ngụm. "Ngươi nói xem, những kẻ trở về có thực sự là Thái Cổ Tộc không?" Lão giả tóc trắng hỏi. "Không chắc." Lão giả tóc đen lắc đầu, ông ta không chắc lắm những kẻ vừa trở về thế giới có phải là Thái Cổ Tộc năm xưa không. "Sớm đã bị ô nhiễm, tên nhóc Hiên Viên Hoàng Đế kia vẫn đang ở Thiên ngoại thiên ngăn cản Thiên Ma ngoại vực xâm lăng, nhưng hắn chỉ ngăn được đội quân tiên phong mà thôi, một khi Thiên Ma ngoại vực tu dưỡng sinh tức xong, sẽ lại lần nữa tràn vào thế giới." Lão giả tóc trắng buồn rầu nói. "Chỉ xem Thủ Lăng Nhân có thể giải quyết được nguy cơ Thiên Ma ngoại vực hay không thôi." "Khó." Lão giả tóc trắng lắc đầu. ...

Trong hang động.

Chu Thánh từ từ mở mắt, vết thương của hắn đã dần lành lại, huyết nhục đang tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy, dần dần hồi phục.

Mà trên tay hắn, có thêm một viên đá và một chiếc chuông, hai thứ này đều là do hai lão hắc bạch đưa cho hắn.

Điều quan trọng nhất là, Chu Thánh có một ảo giác, mình có thể ra lệnh cho vạn vật trong thiên hạ.

Đây là Sức mạnh thế giới.

Phàm là bá chủ, đều có thể sở hữu Sức mạnh thế giới, chỉ cần có Sức mạnh thế giới, là có thể hiệu lệnh vạn vật, vạn vật này bao gồm

bất kỳ thứ gì.

Ví dụ như không khí, bụi bặm, ánh sáng, tất cả động thực vật..., những thứ mắt thường có thể thấy và không thể thấy, đều có thể điều khiển.

Rất kỳ diệu.

Sau khi có được Sức mạnh thế giới, Chu Thánh mới cảm nhận rõ ràng, thực lực mạnh mẽ trước mặt Sức mạnh thế giới hoàn toàn không đáng một đòn.

Thực lực của ngươi có mạnh đến đâu, ngươi cũng không thể địch lại cả một thế giới.

Chu Thánh điều chỉnh lại trạng thái của mình, tiếp theo mình sẽ phải đối địch với cả Nhân tộc.

Thái Cổ Tộc đã đến Nhân tộc, bên Nhân tộc chắc chắn sẽ bảo vệ Thái Cổ Tộc, mình đứng ở phe đối lập với Thái Cổ Tộc, đồng nghĩa với việc đứng ở phe đối lập với Nhân tộc.

Mà mình sở hữu một nửa khí vận của Nhân tộc, một khi hơn nửa số người của Nhân tộc phản đối mình, mình sẽ bị khí vận Nhân tộc phản phệ.

Đây mới là điều đau đầu nhất hiện nay.

Lãnh địa Nhân tộc.

Cùng với sự gia nhập của tộc Thái Cổ, địa vị của Nhân tộc tăng lên không giới hạn.

Thái Cổ Tộc còn tuyên bố sẽ tái chiếm thế giới, yêu cầu tất cả các chủng tộc chủ động thần phục, nếu không Thái Cổ Tộc sẽ đích thân đến cửa.

Họ vừa xuất hiện đã thể hiện khả năng kiểm soát mạnh mẽ, Thủ

Mộ Nhân còn bị họ treo ngoài cửa thành để cảnh cáo.

Kỳ Lân tộc vì để cứu Thủ Mộ Nhân, không thể không đến thần phục.

Mà Ngao Liệt dẫn theo năm vạn đại quân Long tộc, trốn vào biển sâu, không dám lộ diện.

Phượng Hoàng tộc và Vu tộc không có phản ứng, nhưng đều đã chuẩn bị phòng bị.

Những chủng tộc nhỏ yếu hơn thì đích thân đến Nhân tộc để bày tỏ lòng thần phục, bị Nhân tộc thu nạp dưới trướng.

Cục diện của thế giới này đang âm thầm thay đổi.

Chu Thánh sau khi ra khỏi hang động, đã đi thẳng đến Nhân tộc, dù phải đứng ở phe đối lập với Nhân tộc, hắn cũng phải giải quyết Nhân tộc.

Lúc này, Nhân tộc đã sưu tầm mỹ thực thiên hạ, dâng lên cho Thái Cổ Tộc.

Chu Thánh đến lãnh địa Nhân tộc liền tìm kiếm tung tích của Thủ Mộ Nhân, may mắn không mất quá nhiều công sức, hắn đã tìm thấy.

Thủ Mộ Nhân bị treo ở một vị trí rất dễ thấy, toàn thân đẫm máu.

Thực lực của hắn ở thế giới này được coi là đỉnh cao, nhưng đối mặt với tộc Thái Cổ cũng không có cách nào.

Xung quanh Thủ Mộ Nhân, còn có một đội quân Nhân tộc canh gác.

Chu Thánh cũng không định che giấu, trực tiếp xuất hiện, cứu Thủ Mộ Nhân.

Quân đội Nhân tộc muốn ngăn cản Chu Thánh, nhưng bị khí tức mạnh mẽ của Chu Thánh chấn bay ra ngoài.

Chu Thánh cắt đứt dây xích sắt, cứu Thủ Mộ Nhân xuống.

Xương tỳ bà của hắn bị xuyên thủng, toàn thân đều là vết thương. "Xin lỗi, đến muộn rồi." Chu Thánh mang theo vẻ áy náy nói. "Thủ Lăng Nhân, ngươi bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Đại Căn đạp không mà đến.

Chu Thánh không đáp lại hắn, mà hai tay nắm chặt đao, chuẩn bị chiến đấu. "Hừ." Đại Căn biết thực lực của Chu Thánh mạnh mẽ, căn bản không định tự mình ra tay, mà đi thông báo cho tộc Thái Cổ. "Cổ Nguyên, ngươi đi giải quyết hắn." Bên tộc Thái Cổ, phái Cổ Nguyên ra đối phó với Chu Thánh. "Vậy mà hồi phục rồi, thú vị thật!" Cổ Nguyên nhìn Chu Thánh hồi phục như cũ, rất là ngạc nhiên. "Lần này xem ngươi chạy đi đâu!" Cổ Nguyên lấy ra cây búa tàn phá, hai tay giơ búa lên định đánh Chu Thánh. "Đinh linh linh..." Chu Thánh rung Nhiếp Hồn Linh, Cổ Nguyên giơ búa lên không thể hạ xuống, cả người lắc lư không ngừng.

Nhưng hắn cắn chặt răng, loạng choạng vung búa đập Chu Thánh.

Chu Thánh tiếp tục rung chuông, Cổ Nguyên trực tiếp điều khiển Sức mạnh thế giới muốn cướp đoạt Nhiếp Hồn Linh của Chu Thánh, nhưng Chu Thánh giơ tay lên đã triệt tiêu luồng Sức mạnh thế giới này, và hắn vươn tay vào hư không, điều khiển Sức mạnh thế giới, làm Cổ Nguyên ngã nhào. "Sao có thể!" Cổ Nguyên kinh ngạc.

Nắm giữ Sức mạnh thế giới, đây là điều chỉ có tộc Thái Cổ hắn mới làm được. "Không có gì là không thể." Chu Thánh tế ra Vô Lượng Thạch đánh ra, Cổ Nguyên cảm nhận được sự sợ hãi, quay người định chạy. "Bùm!" Vô Lượng Thạch trực tiếp đánh nát nhục thân của Cổ Nguyên, thần hồn của hắn hiện ra.

Thần hồn của hắn đen kịt, còn tỏa ra từng luồng ma khí, đây là đã bị ô nhiễm hoàn toàn. "Tộc Thái Cổ, xem ra đã bị ma tộc ngoại vực ô

nhiễm rồi." Chu Thánh lại lần nữa rung Nhiếp Hồn Linh, thần hồn của Cổ Nguyên không ngừng gào thét, nhưng dưới tác dụng của Nhiếp Hồn Linh, cuối cùng cũng chỉ có thể dần dần tan biến.

Chu Thánh vốn còn định tha cho thần hồn của hắn, nhưng thần hồn của hắn đã biến thành màu đen, hoàn toàn không cứu được nữa.

Đại Căn nhìn thấy người của tộc Thái Cổ bị giết, trực tiếp sững sờ tại chỗ. "Bá chủ thế giới, cứ thế mà chết?" Tuy chỉ chết một người, nhưng điều này cũng đại biểu cho việc Chu Thánh có thực lực để giết tộc Thái Cổ, điều này rất đáng sợ.

Bá chủ thế giới, là tồn tại tối cao vô thượng, bất tử bất diệt, vậy mà trước mặt Chu Thánh, chưa qua mấy hiệp đã chết, sao có thể?

Mà Chu Thánh diệt sát Cổ Nguyên, những người khác của tộc Thái Cổ tự nhiên cũng cảm ứng được, lần lượt xông ra ngoài. "Ngươi!

Tìm chết!" Những người Thái Cổ Tộc khác vô cùng phẫn nộ, thân là bá chủ, há có thể để con kiến khiêu khích? "Tìm chết?

Ha." Chu Thánh khinh thường không thèm để ý.

Bên Vu tộc toàn bộ xuất hiện, đứng sau lưng Chu Thánh.

Khi Chu Thánh xuất hiện họ đã nhìn thấy, nếu Chu Thánh thua, Vu tộc họ sẽ cứu Chu Thánh một phen, dù sao quan hệ cũng ở đó.

Nếu Chu Thánh thắng, họ không ngại đứng về phía Chu Thánh.

Ngay sau đó là Kỳ Lân tộc, bây giờ Thủ Mộ Nhân đã được cứu, họ không cần phải tiếp tục thần phục Nhân tộc.

Tộc Thái Cổ toàn thể xuất động, Chu Thánh để Kỳ Lân tộc đưa Thủ Mộ Nhân đi, hắn muốn tự mình đối phó với Thái Cổ Tộc. "Ngươi làm sao có thể khống chế Sức mạnh thế giới?

Chỉ có Thái Cổ Tộc ta mới có thể khống chế!" Một người của tộc Thái Cổ chất vấn. "Làm sao khống chế ư?

Tộc trưởng của Thái Cổ Tộc các ngươi đích thân truyền thụ cho ta, bảo ta diệt các ngươi, những kẻ có linh hồn bị ô uế." Chu Thánh chỉ vào họ nói.

Chương 772

Lời này vừa nói ra, mọi người vô cùng kinh ngạc.

Chu Thánh, vậy mà đã gặp được tộc trưởng của Thái Cổ Tộc?

Ông ta còn sống? "Không thể nào, tộc trưởng của Thái Cổ Tộc ta sớm đã chiến tử, không thể nào là ông ta." Người Thái Cổ Tộc không tin là tộc trưởng của họ đã truyền thụ cho Chu Thánh sức mạnh thế giới. "Ta cho các ngươi hai lựa chọn, hoặc là trở về phong ấn, hoặc là thanh tẩy thần hồn của mình, vứt bỏ tất cả." Chu Thánh cho họ một con đường sống.

Đây là yêu cầu của hai lão hắc bạch.

Thái Cổ Tộc không trả lời, mà lấy ra vũ khí tàn phá, nhắm vào Chu Thánh. "Chúng ta là bá chủ của thế giới này, là chủ nhân của thế giới này!" Thái Cổ Tộc lớn tiếng nói. "Thế giới này không phải của các ngươi, các ngươi không thuộc về thế giới này, các ngươi đã bị ô nhiễm." Chu Thánh chỉ vào họ nói.

Trong mắt tộc Thái Cổ tỏa ra hồng quang, hắc khí cuồn cuộn, sát khí lan tràn.

Chu Thánh tay trái cầm Nhiếp Hồn Linh, tay phải cầm Vô Lượng Thạch.

Nhưng ngay khoảnh khắc Nhiếp Hồn Linh và Vô Lượng Thạch xuất hiện, Thái Cổ Tộc cảm thấy sợ hãi.

Hai thứ này, quả thực là của tộc trưởng bọn họ. "Lẽ nào tộc trưởng còn sống?" Trong lòng họ tràn đầy nghi hoặc, nhưng rất nhanh lại vứt bỏ ý nghĩ này.

Tuyệt đối không thể nghĩ.

Càng nghĩ càng sợ. "Nhân tộc nghe lệnh, thủ lĩnh của chúng ta đã phản bội chúng ta, không muốn Nhân tộc lớn mạnh!" Đại Căn lớn tiếng hét lên, để cả Nhân tộc đều có thể nghe thấy.

Mục đích của hắn làm vậy là để nhiễu loạn lực lượng khí vận trong cơ thể Chu Thánh, khiến hắn không thể phát huy tác dụng của vũ khí.

Hắn vừa hét lên như vậy, bên Nhân tộc sôi sục, đều đang mắng chửi Chu Thánh.

Khí cơ trong cơ thể Chu Thánh cũng có chút hỗn loạn, bị ảnh hưởng.

Thái Cổ Tộc thấy vậy, nhân cơ hội phát động tấn công.

Chu Thánh vươn tay ra, một bức tường đá từ mặt đất xuất hiện, chặn đứng đòn tấn công của Thái Cổ Tộc. "Đại Căn, ta vốn không muốn giết ngươi." Chu Thánh nói, ánh mắt hướng về phía Đại Căn.

Đại Căn nghe câu này, trốn sau lưng Thái Cổ Tộc, tiếp tục sách phản Nhân tộc.

Mà Thái Cổ Tộc nhận ra Chu Thánh là một mối nguy hiểm, chuẩn bị giết Chu Thánh. "Đinh linh linh!" Chu Thánh rung Nhiếp Hồn Linh, nhân lúc Thái Cổ Tộc phân tâm, hắn một kiếm chém đầu Đại Căn. "Dẫn sói vào nhà, ngươi đáng chết." Giọng nói của Chu Thánh lạnh lùng.

Đại Căn mặt đầy vẻ không thể tin, mình vậy mà không đỡ nổi một đao của Chu Thánh. "Không... ta không muốn chết..." Đại Căn bám vào chân một người Thái Cổ Tộc, dần dần ngã xuống.

Những người Nhân tộc xung quanh bị tình huống đột ngột này làm cho choáng váng.

Không ngờ đại trưởng lão Nhân tộc lại không chịu nổi một đòn

như vậy.

Chu Thánh chỉ ra một đao đã suýt lấy mạng hắn.

Tộc Thái Cổ thấy vậy đặc biệt khó chịu, nhưng vẫn trực tiếp sử dụng Sức mạnh thế giới để trị liệu cho Đại Căn.

Dù sao con chó săn này bây giờ vẫn còn chút tác dụng.

Chu Thánh sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, trực tiếp rung Nhiếp Hồn Linh. "Đinh linh linh." Sau một thoáng choáng váng ngắn ngủi, tộc Thái Cổ nhận ra sự việc không ổn, trực tiếp biến ý thức của mình thành sóng âm, tràn ngập bên tai tất cả các chiến sĩ Nhân tộc tham chiến. "Tất cả Nhân tộc nghe lệnh, chỉ cần các ngươi xông lên giết Chu Thánh, bất kể có thành công hay không, đều sẽ nhận được sự chúc phúc của tộc Thái Cổ." "Thế giới này, sẽ có một phần của Nhân tộc các ngươi." "Giết Chu Thánh." "Giết Chu Thánh." Phần lớn Nhân tộc đều bị lời hứa của tộc Thái Cổ mê hoặc, chỉ nhìn thấy sau này Nhân tộc có thể trở thành bá chủ của thế giới này, mà quên mất cường giả mạnh nhất của Nhân tộc suýt bị một đao chém chết.

Nhị Căn đến Bát Căn còn lại sớm đã hận Chu Thánh đến tận xương tủy, nếu không có hắn, họ đã sớm dẹp xong tộc Ác Mộng rồi.

Bây giờ dưới sự gia trì của tộc Thái Cổ, phần lớn nơi trên thế giới này đều nằm dưới sự kiểm soát của Nhân tộc.

Nếu không có hắn, Đại Căn mạnh nhất trong số họ sao có thể mất mặt nhiều như vậy.

Mấy người bọn họ không bằng Đại Căn lại càng bị các cường giả khác xem như những con sâu bọ có thể tùy tiện bóp chết.

Nếu không có hắn, chẳng bao lâu nữa chín anh em họ sẽ nhận được Sức mạnh thế giới, từ đó có thể giống như tộc Thái Cổ, sở hữu sức mạnh cường đại, đạt đến giai đoạn tu luyện tiếp theo.

Họ hận hơn bất kỳ ai. "Người làm Chu Thánh bị thương có thể trực tiếp tiến vào hội trưởng lão." Nhị Căn cũng nghiến răng nghiến lợi hứa hẹn. "Chỉ bằng các ngươi?" Chu Thánh khinh thường nói.

Nói xong vung tay, trực tiếp biến ra những quả cầu lửa khổng lồ bắn ra bốn phía, nếu không xông lên phía trước hắn, tự nhiên sẽ không bị thương tổn gì.

Nếu không có não mà chuẩn bị đến làm hắn bị thương, thì quả cầu lửa này vừa hay giúp thế giới dọn dẹp rác rưởi.

Quả cầu lửa màu đỏ như sao băng bắn ra bốn phía, những người xung quanh không phát ra một tiếng động nào đã bị quả cầu lửa đột ngột xuất hiện này đập chết, dù sao thực lực cũng quá thấp.

Tộc Thái Cổ thấy Chu Thánh đang thanh lý Nhân tộc, biết đây là một cơ hội tốt để đánh lén, trực tiếp lấy vũ khí rách nát của họ đâm về phía Chu Thánh.

Đặc biệt là tên thủ lĩnh, còn lấy ra cây cung tên lần trước đã làm Chu Thánh trọng thương, chuẩn bị tìm cơ hội đánh lén Chu Thánh. "Biết ngay các ngươi không nhịn được mà." Chu Thánh trong lòng khẽ cười, tộc Thái Cổ này cũng quá dễ lừa, một chút tiểu kế đã dẫn họ vào bẫy của mình.

Chỉ thấy vũ khí tàn phá của tộc Thái Cổ trực tiếp đánh trúng Chu Thánh, kết quả Chu Thánh đang thi pháp liền giống như một con rối giấy, bị đánh vỡ thành mấy mảnh, trực tiếp tan biến trong không khí. "Không ổn, trúng kế rồi." Mấy người này trong lòng căng thẳng, vội vàng tản ra tìm kiếm dấu vết của Chu Thánh.

Nhưng lúc này, đã quá muộn, Chu Thánh lặng lẽ xuất hiện bên cạnh một thành viên Thái Cổ Tộc.

Vô Lượng Thạch mà tộc trưởng Thái Cổ Tộc tặng cho hắn đã

lặng lẽ đập vào đầu tên Thái Cổ đó, trong im lặng, đã đập nát sọ của hắn.

Thần phách thoát ra khỏi cơ thể vẫn đen kịt, tỏa ra ma khí.

Rõ ràng thần phách của tên Thái Cổ Tộc này cũng đã bị ma tộc ngoại vực ô nhiễm.

Hóa ra, sau khi nhận được Sức mạnh thế giới, Chu Thánh trước khi đến đã thử nghiệm tác dụng của Sức mạnh thế giới một phen, khi phát hiện mình có thể hoàn toàn dựa vào Sức mạnh thế giới để tạo ra một con rối có khí tức giống hệt mình, liền nghĩ ra cách này.

Mình trốn trong bóng tối, trước tiên dùng con rối giết chết Đại Căn, đợi tộc Thái Cổ chuẩn bị ra tay, Chu Thánh trốn trong bóng tối lập tức nhân cơ hội rung Nhiếp Hồn Linh.

Nhiếp Hồn Linh vừa vang lên, ngày đêm không phân biệt, thần hồn bất ổn, tộc Thái Cổ tự nhiên không có cách nào cảm nhận kỹ càng Chu Thánh trước mặt có phải là thật hay không, đều đang bận ổn định thần hồn của mình.

Ngay cả quả cầu lửa do con rối Chu Thánh phát ra cũng là do Chu Thánh trốn trong bóng tối lặng lẽ điều động Sức mạnh thế giới phát ra quanh người nó.

Những người Nhân tộc nhìn thấy không biết là hắn điều động Sức mạnh thế giới phát ra, tộc Thái Cổ không nhìn thấy thì bận ổn định thần hồn, mới khiến kế hoạch đánh tráo này của Chu Thánh thành công.

Nhìn thấy thần hồn đen kịt đó, Chu Thánh không hề nương tay mà rung Nhiếp Hồn Linh. "Đinh linh linh," "Nhãi ranh, ngươi dám?" Những người Thái Cổ Tộc còn lại thấy Chu Thánh lấy ra Nhiếp Hồn Linh, biết nếu không nhanh chóng ra tay, e rằng sẽ không còn cơ hội ra

tay nữa, chỉ có thể ném những vũ khí bị hư hại còn sót lại về phía Chu Thánh. "Trên thế giới này không có gì ta không dám." Chu Thánh không để ý đến tiếng la hét của tộc Thái Cổ, chỉ lấy Vô Lượng Thạch ra bảo vệ quanh người, bất kể vũ khí nào tấn công đến, chỉ cần thả Vô Lượng Thạch ra nghênh địch.

Mà bên kia lại tăng thêm lực độ rung Nhiếp Hồn Linh.

Không hổ là vật báu của tộc trưởng Thái Cổ Tộc, hiệu quả quả thực mạnh hơn vũ khí của tộc Thái Cổ, huống chi Vô Lượng Thạch này không hề có chút hư hại nào.

Chỉ cần va chạm với Vô Lượng Thạch, những vũ khí đó trực tiếp nứt ra những khe hở lớn hơn, chưa đầy mấy hơi thở, thậm chí có mấy món trực tiếp rơi từ trên không trung xuống.

Bản thân tộc Thái Cổ cũng biết vũ khí trong tay mình không thể ngăn cản được Chu Thánh, cho nên ném vũ khí ra trong lòng không có chút tiếc nuối nào, vốn dĩ những vũ khí này cũng chỉ để mê hoặc Nhân tộc làm màu mà thôi, mục đích thực sự của họ là điều động Sức mạnh thế giới để giết chết Chu Thánh.

Bởi vì lúc Chu Thánh giết Cổ Nguyên, họ không được chứng kiến, tưởng rằng Chu Thánh chỉ có vũ khí để đơn đấu giết Cổ Nguyên, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Nhiếp Hồn Linh và Vô Lượng Thạch.

Căn bản không hề nghĩ đến việc Chu Thánh có thể điều khiển Sức mạnh thế giới.

Khi Chu Thánh hóa giải Sức mạnh thế giới mà họ thi triển ra, tất cả đều kinh ngạc trợn tròn mắt. "Sao có thể?" "Chuyện gì vậy?

Tại sao hắn có thể điều khiển Sức mạnh thế giới." "Rốt cuộc hắn làm thế nào để có được Sức mạnh thế giới." Tất cả tộc Thái Cổ đều kinh nghi bất định.

Chương 773

"A." Trong tiếng chuông của Nhiếp Hồn Linh, thành viên Thái Cổ Tộc bị Chu Thánh đánh lén cuối cùng cũng không chịu nổi, hoàn toàn tan biến trong không trung.

Hành động này cũng hoàn toàn chấn nhiếp tộc Thái Cổ xung quanh.

Dù sao trong tiếng Nhiếp Hồn Linh liên tục không ngừng, thần hồn của họ rất khó củng cố trong cơ thể. "Cứ thế này không phải là cách." "Cứ thế này nữa, chúng ta sẽ bị hắn đánh bại từng người một." "Không hoàn thành nhiệm vụ mà đại nhân giao phó, chúng ta vạn lần chết cũng khó từ chối trách nhiệm." Tất cả những lời này đều truyền vào tai người đứng đầu.

Hắn lặng lẽ tính toán. "Cổ Phong, mấy người các ngươi toàn lực điều động Sức mạnh thế giới đối phó hắn, kéo dài vài khắc, ta ở đây có vũ khí do đại nhân ban cho, vừa hay có thể khắc chế Nhiếp Hồn Linh trong tay hắn." Thủ lĩnh mật ngữ. "Được, thủ lĩnh." "Nhanh lên, chúng ta sắp không chịu nổi nữa rồi." Những người Thái Cổ Tộc còn lại gian nan chống cự Nhiếp Hồn Linh trong tay Chu Thánh.

Chỉ thấy người đứng đầu lấy ra một cây sáo, gian nan thổi lên.

Hóa ra khi tộc Thái Cổ chuẩn bị bước vào thế giới này, đã sớm chuẩn bị vũ khí để đối phó với các tình huống bất ngờ.

Cây sáo này chính là một trong những thứ khá quan trọng.

Vũ khí có thể ổn định thần phách.

Tiếng sáo khàn khàn vang lên, hòa cùng tiếng chuông của Nhiếp Hồn Linh.

Tuy không hay, nhưng hiệu quả quả thực không tệ.

Hóa ra tiếng sáo có âm điệu cổ quái đã biến thành sóng âm có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng chống lại tiếng chuông của Nhiếp Hồn Linh trên không trung.

Có thể thấy rõ hai bên đang không ngừng tranh đấu. "Nhanh lên, nhân cơ hội này bắt lấy tên nhóc này." "Cơ hội không thể bỏ lỡ." Vũ khí tàn phá toàn bộ đều đến bên cạnh Chu Thánh. "Các ngươi sợ là đã quên mất Vô Lượng Thạch rồi." Chu Thánh lạnh lùng cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn dùng Vô Lượng Thạch bảo vệ bên cạnh mình, mỗi khi có một món vũ khí đến, dưới sự bảo vệ của Vô Lượng Thạch, đều có thể dễ dàng đánh lui.

Không mấy lần, những vũ khí đã hư hại lại càng thêm nhiều vết nứt. "Cứ thế này không phải là cách." "Không sử dụng ma khí căn bản không phải là đối thủ của hắn." "Bây giờ vẫn chưa thể bại lộ, nhiệm vụ của các đại nhân vẫn chưa hoàn thành." "Vậy phải làm sao đây?" Những người Thái Cổ Tộc còn lại không ngừng dùng mật ngữ của ma tộc để trao đổi.

Thủ lĩnh trầm ngâm một lát rồi đưa ra quyết định. "Chúng ta rút lui trước, mấy ngày nay xem ra mâu thuẫn giữa các chủng tộc khá sâu." "Âm thầm chuẩn bị, chắc chắn có thể tiếp tục khơi mào mâu thuẫn giữa họ." "Đến lúc đó sẽ không sợ không hoàn thành kế hoạch của các đại nhân." "Lát nữa xem lệnh của ta, trực tiếp phát động phương pháp phòng ngự ban đầu của tộc Thái Cổ, sau đó mọi người dùng không độn thuật đến địa điểm đã thương lượng trước để tập hợp." "Đã rõ." Tất cả những người Thái Cổ Tộc còn lại đồng thanh đáp ứng.

Vốn dĩ trước khi đến, Hỗn Độn Ma Tộc đã giao cho họ mọi hành động đều phải nghe theo sự chỉ huy của thủ lĩnh, sớm đã trở thành chó săn của họ, vô cùng trung thành, không nảy sinh một chút ý nghĩ phản

kháng nào. "Một, hai, ba." Thủ lĩnh trực tiếp hạ lệnh.

Chỉ thấy dưới mệnh lệnh của thủ lĩnh, tất cả tộc Thái Cổ trực tiếp điều động Sức mạnh thế giới hình thành một rào cản khổng lồ.

Chu Thánh ở đối diện vội vàng sử dụng Sức mạnh thế giới để ngăn cản.

Kết quả lần này sức mạnh hội tụ lại quá lớn, Chu Thánh nhất thời không thể công phá được lực lượng phòng ngự này.

Đợi sau khi ánh sáng trắng chói mắt tan đi, mới phát hiện tộc Thái Cổ sớm đã trốn vào không gian, biến mất không dấu vết.

Lúc này, mấy trưởng lão Nhân tộc nhìn thấy tộc Thái Cổ bỏ chạy cũng trực tiếp ngây người.

Không ngờ tộc Thái Cổ vô cùng mạnh mẽ trong mắt tất cả họ lại như chó nhà có tang trước mặt Chu Thánh.

Mấy trưởng lão Nhân tộc này, đừng nói thực lực bản thân không bằng Chu Thánh đang nắm giữ Sức mạnh thế giới, mà ngay cả trước đây cũng kém xa.

Cho nên sau khi tộc Thái Cổ trực tiếp bỏ chạy, Chu Thánh liền như một ngọn núi lớn đè lên đầu mấy người họ. "Mấy người các ngươi trực tiếp nhận lấy cái chết đi." Chu Thánh lạnh lùng nói, trực tiếp chém một đao về phía mấy người, không hề để ý đến tâm trạng kinh hãi của họ.

Bây giờ mấy người này trong mắt hắn thậm chí còn không bằng mấy con kiến bên đường.

Uy lực của Trảm Ảnh Đao quả nhiên không tầm thường, nhị trưởng lão và mấy người họ căn bản không chịu nổi thế công của Chu Thánh, chỉ một đao đã suýt mất mạng. "Khụ khụ." Khóe miệng nhị trưởng lão và mấy người họ rỉ máu. "Chu Thánh?

Ngươi dám giết chúng ta?" "Khí vận Nhân tộc ở trong cơ thể ngươi, ngươi không thể trực tiếp giết chúng ta." "Giết chúng ta cẩn thận bị phản phệ." Nhị trưởng lão và mấy người họ hư trương thanh thế la hét. "Các ngươi không phải nghĩ rằng bây giờ còn sống là vì thực lực của mình mạnh đấy chứ?" Khóe miệng Chu Thánh lộ ra một tia chế giễu.

Thấy vẻ mặt mấy người lập tức ngây ra, Chu Thánh cũng không kiên nhẫn nói nhảm với họ nữa. "Làm thế nào để cắt đứt liên hệ với Nhân tộc." "Cái này..." Đại trưởng lão, nhị trưởng lão và mấy người nhìn nhau. "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt phải không." Thấy mấy người không trả lời, Chu Thánh không muốn nhịn nữa, trực tiếp giơ Trảm Ảnh Đao ra.

Ý uy hiếp rõ ràng lộ ra. "Bắt đầu từ ai đây nhỉ?" Chu Thánh tự lẩm bẩm, không hề nhìn mấy người đang ngã dưới đất. "Là ngươi đi, Đại Căn." Chu Thánh trực tiếp chỉ đao vào đại trưởng lão. "Ta nói, ta nói." Sau khi vừa trải qua một phen thập tử nhất sinh, đại trưởng lão không muốn từ bỏ mạng sống mà mình khó khăn lắm mới cứu được, khi Chu Thánh chĩa mũi nhọn về phía hắn, Đại Căn đã sợ vỡ mật vội vàng đồng ý.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Thánh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì hắn không biết dưới ảnh hưởng của khí vận Nhân tộc, nếu giết bất kỳ ai trong số họ sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho mình.

Dù sao hai người vợ của mình vẫn đang ở nhà chờ mình!

Đại Căn có thể tự mình nói ra là tốt nhất. "Chu thủ lĩnh, thực ra giải trừ khí vận Nhân tộc không phải là chuyện quá khó khăn." "Vậy làm thế nào." Chu Thánh hỏi ngược lại. "Còn cần ta phải hỏi lại ngươi sao?" "Khí vận Nhân tộc là sự tính toán công đức đối với Nhân tộc trong một thời gian dài.

Ngươi hấp thu khí vận Nhân tộc, cũng đại biểu cho việc mình gánh chịu một phần nhân quả của Nhân tộc." "Nếu muốn tách ra, phải trải qua tế tự của Nhân tộc mới có thể tước đoạt." "Đại biểu cho việc họ không công nhận địa vị thủ lĩnh Nhân tộc của ngươi." Đại Căn lần này đã rút kinh nghiệm, nhanh chóng trả lời phương pháp giải quyết. "Hóa ra là vậy." Chu Thánh thầm nghĩ. "Vậy thì do chính ngươi chủ trì buổi tế tự này." Chu Thánh khẽ cười.

Sau khi nhìn thấy Đại Căn lộ ra nụ cười vui mừng, lại nói thêm một câu. "Nhưng mạng của ngươi bất cứ lúc nào cũng nằm trong tay ta." Rất nhanh, dưới sự chuẩn bị của Nhân tộc, tế đàn tế tự đã được dựng lên.

Đại Căn bị trọng thương gian nan bước lên tế đàn, dưới sự chứng kiến của mấy vạn người xung quanh, Chu Thánh cũng từng bước đi theo sau đại trưởng lão.

Đại trưởng lão đứng vững xong, giơ ba nén hương lên.

Ba nén hương này vô cùng đặc biệt, không giống như đàn hương thường dùng để tế tự trên Trái Đất, mà là ba nén hương trắng như ngọc.

Ánh sáng như vàng như ngọc, tỏa ra bảo quang mông lung.

Đại trưởng lão cắm hương vào lư hương tế tự, hương không cần lửa mà tự cháy.

Rất nhanh đã cháy hết.

Chỉ thấy Đại Căn miệng niệm tế văn.

Chu Thánh nghiêng tai lắng nghe. "Hoàng hoàng thánh linh, chiếu lâm hạ thổ, tập thiên địa chi linh, hàng thánh nhiệm vu phàm.

Các đắc kỳ sở, thứ vật quần sinh.

Các đắc kỳ sở, mỹ kim mỹ cổ.

Duy dư nhất nhân kính bái thánh linh chi cô.

Thừa thiên chi thần, ký an thả ninh.

Kim ngộ nhân chi hưng thủy Chu Thánh, bất phục thánh linh, duy nguyện trảm đoạn tố nguyên, bàng tác tha nhân." Đại Căn niệm xong tế văn, lại thành tâm cúi đầu lạy chín lạy.

Chu Thánh nhìn Đại Căn làm xong toàn bộ động tác, lẳng lặng chờ đợi khí vận Nhân tộc rời đi.

Về chuyện Đại Căn lừa hắn, Chu Thánh tin rằng hắn không dám, nếu không thì chính là chê mình sống quá lâu rồi.

Rất nhanh, sự thay đổi quanh người Chu Thánh đã chứng minh phán đoán của hắn.

Giống như khi khí vận Nhân tộc tiến vào cơ thể mình, tạo thành một cây cầu vàng, xung quanh cơ thể Chu Thánh lại xuất hiện ảo ảnh của cây cầu.

Chương 774

Cùng lúc đó, Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai.

Nó đột nhiên thoát khỏi tay hắn bay lên không trung.

Cây cầu trong cơ thể đột nhiên cộng hưởng với Trảm Ảnh Đao, tạo ra liên kết.

Hóa ra khí vận Nhân tộc vốn là thứ hư vô mờ mịt, phải có một thứ gì đó để gánh chịu.

Lệnh bài đã bị Trảm Ảnh Đao hấp thu để nâng cao thực lực bản thân, khí vận tự nhiên cũng đến trong đao của Chu Thánh.

Không còn sự uy hiếp của Trảm Ảnh Đao, Đại Căn vẫn không dám động đậy, hắn biết rõ sinh tử của mình chỉ nằm trong một ý niệm của Chu Thánh.

Mọi người dưới đài cũng tập trung ánh mắt nhìn lên Trảm Ảnh Đao trên không trung, tự nhiên bao gồm cả Nhị Căn đến Bát Căn. "Chu Thánh này sao lại có vận may tốt như vậy.

Đúng là hời cho hắn." Đây là Bát trưởng lão lẩm bẩm. "Khí vận Nhân tộc chúng ta không những không phản phệ hắn, mà còn khiến vũ khí của hắn lên một tầm cao mới." "Đối với ngươi và ta không phải là chuyện tốt, vậy mà còn có tâm tư ở đây xem kịch." Nhị trưởng lão tức giận mắng.

Mấy người còn lại ngậm miệng không nói.

Chỉ cùng với ánh mắt của những người Nhân tộc xung quanh, xem vũ khí của Chu Thánh rốt cuộc sẽ có biến hóa gì.

Chỉ thấy trên bầu trời Trảm Ảnh Đao không ngừng hấp thu khí

vận Nhân tộc vô hình trong cơ thể Chu Thánh vào thân đao của mình.

Rất nhanh, bóng dáng cây cầu vàng trên người Chu Thánh trở nên ngày càng nhạt, cho đến khi gần như trong suốt. "Bốp." Cùng với tiếng vang rất nhẹ này, cây cầu trực tiếp vỡ tan.

Mà Trảm Ảnh Đao cũng như ăn no uống đủ, vui vẻ bay một vòng trên không trung.

Ánh mắt của mọi người đều bị nó thu hút, Trảm Ảnh Đao phát ra một tiếng kêu trong trẻo. "Thanh đao này lẽ nào đã sinh ra linh thức?" Nhị Căn và mấy người đặc biệt kinh ngạc.

Nếu là thật, thực lực của Chu Thánh dưới sự gia trì của thanh đao này e rằng sẽ lên một bậc nữa.

Mấy vị trưởng lão Nhân tộc trong kho tài liệu lịch sử mênh mông như khói đã từng thấy ghi chép về loại này.

Chỉ là niên đại quá xa xưa, cũng không ai thấy qua vũ khí sinh ra linh thức, tự nhiên không coi là thật.

Nhưng trong sử liệu cũng từng ghi chép vũ khí sinh ra linh thức, chính là có thể tự do biểu đạt tình cảm của mình.

Thanh đao của Chu Thánh trước mắt đặc biệt phù hợp với đặc trưng của vũ khí sinh ra linh thức.

Mấy người này thà tin là có, còn hơn không tin.

Chu Thánh tự nhiên không biết vũ khí cũng có thể sinh ra linh thức, nhưng dị tượng của Trảm Ảnh Đao vẫn không thoát khỏi mắt hắn.

Hắn chuẩn bị tìm Hậu Khanh ở Vu tộc để nói chuyện, xem rốt cuộc là tình huống gì.

Chu Thánh gọi Trảm Ảnh Đao trở về, thu nó lại. "Đại nhân, Nhân tộc đã giải trừ liên hệ nhân quả với ngài, ngài có thể tha cho chúng tôi

rồi chứ." Đại Căn run rẩy hỏi Chu Thánh. "Ngươi đã theo ước hẹn cắt đứt khí vận Nhân tộc với ta, ta tự nhiên sẽ không làm khó ngươi." Chu Thánh liếc nhìn hắn, trực tiếp xé rách không gian đi đến Vu tộc. "Tên sát tinh này cuối cùng cũng đi rồi." "Đúng vậy, ở lại nữa, không biết còn gây ra bao nhiêu phiền phức cho Nhân tộc chúng ta nữa." "Nếu không có hắn, Nhân tộc chúng ta sớm muộn cũng sẽ thống nhất cả thế giới dưới sự giúp đỡ của tộc Thái Cổ." "Chu Thánh này thật là hại người không ít." Những lời nói tương tự diễn ra ở các góc tụ tập của Nhân tộc.

Mà bên kia, Chu Thánh đến lãnh thổ của Vu tộc đang nói chuyện với Hậu Khanh. "Lần này tộc Thái Cổ trở về quả thực không phải là chuyện tốt, làm thế nào để chống lại họ cần Vu tộc nhanh chóng chuẩn bị." "Trảm Ảnh Đao của ta cũng đột nhiên sinh ra linh thức, cũng cần hỏi Vu tộc một phen." Rất nhanh, thủ lĩnh Vu tộc nhận được tin tức vội vã chạy đến. "Những người Thái Cổ Tộc lần này trở về sớm đã không còn là Thái Cổ Tộc ban đầu nữa." "Ma tộc ngoại vực đã ô nhiễm họ." "Có thật không?" Thủ lĩnh Vu tộc kinh ngạc. "Hoàn toàn là sự thật." Chu Thánh nghiêm túc trả lời. "Cho nên hãy nhanh chóng chuẩn bị." Dù sao năm đó khi ma tộc ngoại vực xâm lăng đã gây ra tổn hại lớn như thế nào cho thế giới này.

Sử liệu ghi chép rõ ràng.

Tộc Thái Cổ nắm giữ thế giới này đều bị diệt tộc.

Huống chi là họ, những người không được thiên đạo công nhận. "Thanh đao này đột nhiên có tình cảm riêng, cũng không biết là tình huống gì." Chu Thánh đổi chủ đề. "Vũ khí sinh linh trên thế giới này cũng đã từng xuất hiện, nhưng là chuyện của rất lâu về trước." Người nói chuyện là thủ lĩnh hệ không gian có quan hệ khá thân thiết với Chu Thánh. "Truy ngược đến thời kỳ của tộc Thái Cổ, chỉ có trong khoảng thời gian đó, mới xuất hiện tình huống như vậy, cũng không biết là vì

sao." "Long, Phượng Hoàng và Kỳ Lân đều là yêu thú được tộc Thái Cổ nuôi dưỡng từ trước, tự nhiên không thông thạo chế tạo vũ khí." "Vu tộc chúng ta cũng là thần có huyết mạch mạnh mẽ, trời sinh có năng lực thần kỳ, tự nhiên không quá dựa vào vũ khí." "Nhân tộc trên thế giới này cũng đã tồn tại mấy vạn năm, nhưng lại không có vũ khí có linh thức nào ra đời, đây là vì sao?" Mấy thủ lĩnh tranh cãi không ngớt. "Không biết Chu tiểu hữu làm thế nào để vũ khí sinh linh?" Thủ lĩnh không phán đoán được tình hình, đành phải hỏi Chu Thánh. "Nó đã hút đi khí vận Nhân tộc trong cơ thể ta." Chu Thánh trả lời ngắn gọn câu hỏi này. "Lại có thể hấp thu khí vận, thật là chưa từng nghe thấy." "Ít thấy nên mới lạ." Hậu Khanh lười biếng mở miệng. "Nếu sinh linh có thể có khí vận gia trì, vậy vũ khí có khí vận gia trì có gì lạ không?" Các thủ lĩnh khác không để ý đến lời mỉa mai của Hậu Khanh, họ mơ hồ hiểu ra nguyên nhân Trảm Ảnh Đao sản sinh linh thức. "Thế giới hiện tại luôn trong tình trạng hỗn chiến." "Không có bất kỳ bên nào dám đem khí vận của một tộc rót vào một món vũ khí." "Cho nên không ai phát hiện ra chuyện này." "Thời kỳ của tộc Thái Cổ vì bản thân đã là kẻ mạnh nhất, cho nên dùng phương pháp này để tế luyện mấy món vũ khí có linh thức." Không thể không nói thủ lĩnh Vu tộc vẫn rất có kiến thức.

Mấy câu nói đã suy đoán ra gần hết sự thật. "Nếu là như vậy, thì không có vấn đề gì rồi." Chu Thánh thở phào nhẹ nhõm.

Trảm Ảnh Đao đã theo mình một thời gian không ngắn, có được tạo hóa như vậy cũng là may mắn của nó. "Chỉ là không biết trong tộc có điển tịch nào không, cho ta mượn xem một chút." Chu Thánh muốn xem vũ khí đã khai linh thức khác với vũ khí bình thường ở chỗ nào, cần chú ý những gì. "Không vấn đề." Chuyện nhỏ này Vu tộc sao lại không đồng ý, mấy vị tộc trưởng vội vàng giao điển tịch trong tay mình cho Chu Thánh. "Hậu Khanh, ta còn phải đến Kỳ Lân tộc một

chuyến, cáo từ đây." "Đừng đi, Chu Thánh, dẫn ta đi cùng, ta nghe nói nó bị trọng thương, cùng ngươi đi xem thử, đây là một ít thuốc hồi phục có hiệu quả đặc biệt với Kỳ Lân tộc." "Ta mang qua giúp ngươi." Chu Thánh lấy túi thuốc trong tay Hậu Khanh. "Vu tộc còn cần ngươi giúp đỡ." Chu Thánh không đồng ý. "Đúng vậy, tộc Thái Cổ đã nhập ma, tất nhiên có hậu thủ." "Đúng vậy, bây giờ thật sự là thời kỳ hỗn loạn, bố trí tốt cho Vu tộc rất quan trọng." Thấy Hậu Khanh đang bị một đám thủ lĩnh vây quanh, Chu Thánh nở một nụ cười nhàn nhạt.

Dù thế nào, Vu tộc này đối với Hậu Khanh vẫn rất tốt. "Được rồi, được rồi, biết rồi, ta không đi là được chứ gì!" Hậu Khanh bực bội quát lên.

Thấy tính cách của Hậu Khanh ngày càng trở nên thân thiện với mọi người, Chu Thánh nghĩ rằng Hậu Thổ nương nương chắc sẽ vui lắm. "Ta đi đây." Chu Thánh cáo biệt Hậu Khanh.

Chu Thánh không quay đầu lại, trực tiếp phá vỡ không gian đi đến gần lãnh địa của Kỳ Lân tộc. "Chu Thánh ngày càng mạnh, vậy mà có thể trực tiếp phá vỡ đại trận không gian của Vu tộc chúng ta." Tiếng thảo luận còn vang vọng trên bầu trời Vu tộc.

So với Vu tộc không có nhiều không khí căng thẳng, xung quanh Kỳ Lân tộc rõ ràng tràn ngập khí tức căng thẳng.

Hóa ra từ khi Kỳ Lân tộc cứu Trương Kỳ Lân trở về, đã trực tiếp ra lệnh cho tộc nhân tuần tra lãnh địa xung quanh ngày đêm không nghỉ.

Đề phòng tộc Thái Cổ.

Dù sao có hộ tộc đại trận, dù thế nào cũng có thể chống đỡ được một thời gian.

Tuy thấy Chu Thánh giết người của tộc Thái Cổ trở nên vô cùng đơn giản, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một người.

Nếu tộc Thái Cổ toàn bộ xông lên, cũng không biết có chống đỡ nổi không.

Kết quả thất bại của Chu Thánh mấy ngày trước vẫn còn in sâu trong tâm trí họ.

Không ngờ nửa ngày sau, tiếng chim mỏ lớn truyền đến tai Kỳ Lân tộc, đây là một tin tức nửa vui nửa buồn. "Chu Thánh đã đánh bại tộc Thái Cổ, tộc Thái Cổ đã bỏ chạy." Vui là Trương Kỳ Lân là bạn tốt của Chu Thánh, Chu Thánh có thể đánh bại tộc Thái Cổ.

Trương Kỳ Lân sẽ không có gì đáng ngại.

Buồn là không biết bây giờ tộc Thái Cổ đã chạy đi đâu, Chu Thánh cũng không biết ở đâu.

Lỡ như báo thù Trương Kỳ Lân thì sao?

Vì thế, chỉ có thể tăng cường tuần tra lãnh địa.

Đây cũng là nguyên nhân khiến không khí căng thẳng như vậy.

Chu Thánh không xông vào lãnh địa của tộc Kỳ Lân một cách lỗ mãng mà chỉ lịch sự nhờ người trong lãnh địa thông báo giúp.

Chương 775

Dù sao thì tộc Kỳ Lân cũng đối xử rất tốt với Trương Kỳ Lân, mình cũng phải tôn trọng họ một phen.

Nghe tin Chu Thánh đến, Kỳ Không trực tiếp ra ngoài phòng hộ trận để nghênh đón hắn. "Trương Kỳ Lân sao rồi?" Chu Thánh quan tâm hỏi. "Thương thế đã cầm lại được rồi, may mà tộc Thái Cổ chỉ muốn dụ ngài đến nên không ra tay độc ác với cậu ấy.

Nếu không thì thật sự không cứu nổi." Kỳ Không mặt mày sầu khổ đáp. "Tôi có một số chuyện muốn nói với Trương Kỳ Lân, chuyện này cũng liên quan mật thiết đến tộc Kỳ Lân các vị." Thấy ngữ khí của Chu Thánh đột nhiên trở nên nghiêm túc, Kỳ Không ngẩn người một lúc rồi gật đầu, nhanh chóng đi theo hắn đến nơi Trương Kỳ Lân đang dưỡng thương.

Trương Kỳ Lân đang ngâm mình trong một hồ dược dục mà tộc Kỳ Lân chuẩn bị cho cậu.

Hồ này cực lớn, ngâm không ít thiên tài địa bảo, linh thảo quý giá.

Xem ra tộc Kỳ Lân thật sự đã bỏ ra vốn liếng lớn. "Cái này Hậu Khanh đưa cho cậu." Chu Thánh nói với người giữ mộ.

Tiếp đó, hắn lấy ra một cái túi lớn, đưa linh dược cho Kỳ Không đang đứng bên cạnh. "Thì ra là Địa Vĩ Hoa và Thiên Diệp Thảo." Thấy linh dược trong túi đều là dược liệu hữu dụng cho việc hồi phục cơ thể của Trương Kỳ Lân, ông lập tức đổ chúng vào hồ.

Chu Thánh nhìn những vết sẹo to lớn trên cơ thể kỳ lân của người giữ mộ, cảm thấy xót xa.

Hai người kề vai chiến đấu lâu như vậy, chưa bao giờ thấy cậu bị

thương nặng đến thế. "Cảm ơn." Chu Thánh thành khẩn nói. "Giữa tôi và cậu cần gì phải nói lời cảm ơn." Người giữ mộ dùng ý thức nhàn nhạt đáp lại. "Nói vậy xa cách quá." "Là tôi chấp nhất rồi." Chu Thánh đáp.

Tiếp đó, Chu Thánh nói cho Kỳ Không và Trương Kỳ Lân một tin xấu, tộc Thái Cổ vượt qua phong ấn đã sớm nhập ma, lần này đến đây có lẽ là để làm tiên phong cho Ma tộc ngoại vực. "Không biết bọn chúng sẽ dùng cách nào để tiếp ứng Ma tộc qua đây?" Kỳ Không dù sao cũng là tộc trưởng, vấn đề suy xét cũng nhiều hơn một chút. "Tôi cũng không biết, hiện tại việc quan trọng nhất là phải tìm ra bọn chúng." Chu Thánh lo lắng đáp. "Vậy dốc toàn lực của tộc Kỳ Lân chúng tôi, vẽ một tấm tinh đồ, ngài thấy sao?" Kỳ Không trưng cầu ý kiến của Chu Thánh, càng sớm giết chết đám tộc Thái Cổ đã nhập ma này càng tốt. "Vậy thì thử xem!

Nhưng kết quả e là sẽ không lý tưởng lắm, tộc Thái Cổ có thể che giấu thiên cơ." Trong lòng Chu Thánh không mấy lạc quan về tinh đồ.

Tộc Kỳ Lân là một chủng tộc mạnh mẽ, có thể chịu được hậu quả của thiên phạt, vì vậy Kỳ Không lập tức triệu tập các cường giả trong tộc để viết chiếu lệnh. "Nhân danh tộc Kỳ Lân, ban bố chiếu lệnh khắp thiên hạ, tìm kiếm tộc Thái Cổ, trời đất giám sát, vũ trụ lắng nghe." Cùng với việc chiếu lệnh của tộc Kỳ Lân được ban ra, chiếu lệnh lập tức truyền đi khắp vạn vật thế gian.

Tộc Thái Cổ ở nơi xa xôi, cảm nhận được sự dò xét của vạn vật xung quanh, liền trực tiếp sử dụng sức mạnh thế giới, che giấu thiên cơ. "Chu Thánh này rốt cuộc làm thế nào mà có được sức mạnh thế giới?

Thật không thể hiểu nổi." "Đừng nghĩ nữa, kế hoạch của đại nhân mới là quan trọng, lần này vẫn chia làm ba đường, đi mê hoặc các

chủng tộc gần chúng ta nhất." Thủ lĩnh hạ lệnh. "Rõ." Người của tộc Thái Cổ vội vàng tản ra.

Kỳ Không đưa tinh đồ cho Chu Thánh, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, trên tinh đồ không có bất kỳ thông tin nào về tộc Thái Cổ. "Xem ra phải tự mình đi tìm rồi." Chu Thánh trầm ngâm một lúc, trực tiếp thu lại tinh đồ. "Tôi phải đi tìm tung tích của tộc Thái Cổ, cậu hãy tự chăm sóc mình." Chu Thánh dặn dò người giữ mộ. "Sẽ, cứ yên tâm." Người giữ mộ dùng thần thức đáp lại.

Nói xong, cũng không đợi Kỳ Không có phản ứng gì, hắn trực tiếp xé rách không gian đi về phía cực đông của lãnh địa yêu thú.

Chu Thánh đáp xuống một khu rừng cây cối um tùm, nơi này cách biển lớn phía đông không xa, không ngờ cây cối lại mọc tốt như vậy.

Từ bản đồ biết được, yêu thú mạnh nhất ở đây là tộc Huyền Điểu, xung quanh còn có không ít tiểu tộc sống phụ thuộc.

Chu Thánh không trì hoãn, nhanh chóng hướng về điểm tụ tập có sinh khí thịnh vượng nhất, nhưng chỉ thấy một cảnh tượng bình yên, an nhàn. "Xem ra không phải ở đây." Chu Thánh đã ẩn thân hình, không chút do dự, tiếp tục tìm kiếm đến nơi tiếp theo.

Đi liền mấy điểm tụ tập, Chu Thánh không phát hiện bất kỳ tình huống bất thường nào.

Hắn trực tiếp nhảy không gian đến những nơi khác.

Kết quả lần này, Chu Thánh còn chưa đứng vững đã nghe thấy tiếng chim mỏ lớn. "Tộc Sơn Miêu và tộc Nguyệt Lang khai chiến rồi." "Tộc Mị Ảnh và tộc Hoa La khai chiến rồi." Chỉ nghe nó lặp lại hai lần, rồi tiếp tục bay đến nơi khác.

Xem ra tộc Thái Cổ đang ở đây, nếu không tại sao lại có bốn tộc yêu cùng lúc khai chiến.

Mặc dù thời gian đến đây không dài, nhưng Chu Thánh cũng hiểu một chút về đặc tính của yêu tộc.

Có yêu tộc huyết mạch thâm hậu áp chế, các tộc nhỏ yếu căn bản sẽ không đồng thời khai chiến.

Chu Thánh vội vàng bay đến nơi giao chiến, lắc Nhiếp Hồn Linh.

Kết quả chỉ có tiếng chuông trống rỗng không ngừng vang lên.

Xem ra tộc Thái Cổ căn bản không ở lại đây, e là lại đi mê hoặc các chủng tộc khác.

Chu Thánh vội vàng rời khỏi nơi này, đi theo chiến báo của chim mỏ lớn.

Kết quả càng lúc càng kinh hãi, dọc đường có gần một phần ba chủng tộc đã rơi vào chiến loạn.

Phần lớn là các tiểu tộc, tộc cỡ trung cũng không ít.

Yêu tộc cỡ lớn cũng có một hai.

Không chỉ là các yêu tộc tranh đấu nội bộ, ngay cả nhân tộc ở vùng biên duyên cũng tham gia vào những cuộc đấu tranh này.

Chu Thánh cũng từng dừng lại, cẩn thận quan sát nguyên nhân của các cuộc đấu tranh.

Nhưng Nhiếp Hồn Linh đều vô hiệu với tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, xem ra không phải là ma chủng khiến họ chiến đấu.

Chu Thánh cũng từng dùng thực lực đỉnh cao của mình để ép hai chủng tộc ngừng chiến, nhưng đến ngày thứ hai sau khi hắn giả vờ rời đi, hai bên lại rơi vào chiến đấu.

Xem ra tộc Thái Cổ đã nhập ma có cách nào đó để khuếch đại dục vọng trong lòng người.

Chu Thánh hết cách, chỉ có thể vội vàng đi tìm Công Tôn Hiên Viên.

Bởi vì khơi mào một cuộc đấu tranh quy mô lớn như vậy, nhìn thế nào cũng thấy không ổn.

Không biết âm mưu của tộc Thái Cổ là gì, Chu Thánh không yên tâm để tình hình này tiếp diễn.

Hôm nay Chu Thánh vẫn đang trên đường.

Bởi vì Công Tôn Hiên Viên ở rìa thế giới, cho dù nhảy không gian, cũng phải mất mấy ngày mới đến được.

Dù sao thì thế giới này quá lớn.

Khi Chu Thánh vừa từ không gian trước đó bước ra, đột nhiên phát hiện tình hình có vẻ không ổn.

Không khí xung quanh tràn ngập một loại uy áp đặc biệt, Chu Thánh nhìn ra bốn phía.

Đột nhiên phát hiện bầu trời bên phải của mình xuất hiện một bóng đen dài.

Chu Thánh không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhanh chóng lao đến nơi có bóng đen.

Đến gần, Chu Thánh kinh ngạc phát hiện, thì ra là bầu trời bị nứt ra một khe hở dài.

Thỉnh thoảng còn có vài giọt chất lỏng từ khe hở nhỏ xuống.

Trời nứt.

Chu Thánh không rõ những linh dịch này là gì, nhưng biết rằng sau khi nghiên cứu, chắc chắn sẽ có nhận thức mới về vết nứt trên trời.

Thế là hắn vội vàng lao lên, thu thập được hai giọt.

Về phần những giọt khác, không kịp nữa, chỉ có thể mặc cho chúng rơi xuống mặt đất bên dưới.

Cùng lúc đó, ở một phía khác của đại lục, trên lãnh địa của nhân tộc, cũng nứt ra một khe hở trên trời.

Tám lão già của nhân tộc đã sớm chờ đợi ngày này đến.

Chương 776

Khoảnh khắc uy áp của trời đất lặng lẽ thay đổi, họ đã đợi ở nơi mà tộc Ác Mộng từng ở.

Dù sao thì nơi đây đã chết hàng trăm triệu sinh linh, cho dù trời nứt, đây cũng là nơi có khả năng nứt ra nhất.

Đợi ở đây hy vọng là lớn nhất.

Xem ra, sự thật về việc tám lão già của nhân tộc phát động chiến tranh sắp được phơi bày. "Thiên linh dịch liên quan đến tu vi của chúng ta, trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, phải lấy được chúng càng nhiều càng tốt." "Chúng ta đã phái quân đội nhân tộc đóng quân ở các thành trì, chỉ cần có linh dịch rơi xuống, đều sẽ thu thập lại." "Đợi chúng ta lấy được thiên linh dịch, xem Chu Thánh còn kiêu ngạo thế nào." Nhị trưởng lão là người đầu tiên không kìm được lòng căm hận đối với Chu Thánh. "Còn chưa hấp thụ, đừng vội khoác lác." "Khi nào có thể xử lý được hắn, lúc đó nói cũng không muộn." Đại Căn lên tiếng. "Lão đại, ngươi chính là bị Chu Thánh dọa vỡ mật rồi." "Các ngươi không phải không biết thực lực của hắn, các ngươi cùng ta liên thủ một kích cũng không địch lại một đao của hắn." "Giữ chút hơi sức, chuẩn bị cho việc tăng cường thực lực đi." Đại Căn xem ra thật sự bị Chu Thánh đả kích đến mức suy sụp, bây giờ nói chuyện cũng cẩn thận hơn nhiều.

Hoàn toàn không giống với đại trưởng lão bá đạo của nhân tộc ngày trước.

Dù sao trong lòng ông ta, mạng sống vẫn là quan trọng nhất.

Nhị trưởng lão còn muốn nói thêm gì đó, nhưng bị mấy người khác kéo tay áo lại. "Đợi lấy được thiên linh dịch rồi hãy nói." "Một lũ

nhát gan." Nhị trưởng lão hung hăng vung tay áo.

Chẳng bao lâu, trong sự mong đợi của tám lão già nhân tộc, bầu trời phía trên tộc Ác Mộng nứt ra một khe hở.

Hơn nữa còn lớn hơn nhiều so với khe nứt mà Chu Thánh nhìn thấy.

Trên bầu trời xanh thẳm, lỗ hổng đen ngòm đó không ngừng mở rộng, từ đó tỏa ra khí tức lạnh lẽo, khiến người bên dưới cảm thấy bất tường.

Những người khác còn đang nhìn quanh, đại trưởng lão đã đi đầu lao về một nơi.

Ông ta thực lực mạnh nhất, cũng là người đầu tiên phát hiện ra những linh dịch này.

Đại Căn đến gần, không do dự, trực tiếp nuốt những linh dịch hỗn hợp hai màu đen trắng này vào bụng.

Không kịp luyện hóa, liền trực tiếp tìm kiếm giọt tiếp theo.

Lúc này, ăn thêm một giọt, là có thể tăng thêm một phần thực lực của mình.

Những người còn lại từ Nhị Căn đến Bát Căn tự nhiên cũng không chịu thua kém.

Chỉ cần nhìn thấy là cả đám lao lên.

Đến mức, ai cướp được thì là của người đó.

Rất nhanh, các loại vũ khí tại hiện trường bắt đầu bay loạn xạ. "Lão Tứ, ngươi dám làm ta bị thương." Nhị trưởng lão tức giận nói.

Tay ông ta sắp chạm vào linh dịch thì bị mũi dùi băng do Tứ trưởng lão phóng ra đâm xuyên qua lớp phòng hộ.

Mũi dùi hung hăng găm vào vai ông ta. "Kỹ năng của mình không bằng người, thì đừng trách người khác cướp." Lão Tứ chẳng thèm để ý đến khuôn mặt đen như than của lão Nhị.

Chỉ vừa đề phòng lão Nhị vừa tìm kiếm giọt thiên linh dịch tiếp theo.

Lão Nhị tức giận mà không làm gì được, cũng không thể bắt Tứ trưởng lão nôn ra linh dịch đã nuốt vào bụng.

Đành tạm thời nuốt cục tức này, dù sao tìm thiên linh dịch mới là quan trọng.

Về việc tại sao tám lão già của nhân tộc biết nơi có nhiều cuộc tàn sát sẽ xuất hiện trời nứt và có thiên linh dịch rơi xuống, thì không thể không nhắc đến tộc Thái Cổ.

Tộc Thái Cổ trước tiên thông qua những vật phẩm để lại trong thế giới, không ngừng mê hoặc bên tai Đại Căn, giúp ông ta giải trừ phong ấn trên Thánh Sơn Ác Mộng.

Lời hứa báo thù chính là giúp ông ta nâng cao tu vi.

Dù sao thì Đại Căn đã ở cảnh giới hiện tại rất lâu rồi.

Tuổi thọ còn lại đã không nhiều.

Nếu không có kỳ ngộ, cuối cùng vẫn sẽ trở về với cát bụi.

Điều này khiến Đại Căn, người đã khống chế nhân tộc lâu như vậy, làm sao chịu đựng được.

Việc nâng cao tu vi mỗi ngày đã sớm trở thành tâm bệnh của ông ta.

Vì vậy khi lời hứa của tộc Thái Cổ xuất hiện bên tai, Đại Căn không chút do dự đã bắt đầu lên kế hoạch tiêu diệt tộc Ác Mộng.

Vốn dĩ còn có vài trưởng lão phản đối.

Nhưng vừa nghe có thể nâng thực lực lên một cấp độ mới, tất cả đều ngậm chặt miệng.

Thực lực của mình mới là chuyện lớn nhất.

Nhân tộc có hàng vạn ức người, trong quá trình chiến tranh dù tổn thất lớn đến đâu họ cũng không hề đau lòng.

Sống chết của những người này có liên quan gì đến họ.

Bản thân có thể tiêu dao ngàn năm vạn kiếp, thực lực thông thiên mới là quan trọng nhất.

Khi giọt thiên linh dịch cuối cùng đến tay Lão Tam, cuộc tranh đấu trên không trung cũng hạ màn.

Trong đó, Lão Đại giành được nhiều nhất, đến ba giọt, đã sớm bị ông ta nuốt hết vào bụng.

Lúc này trên người Lão Đại bốc lên khói trắng, mặt đỏ bừng, hiển nhiên đang luyện hóa thiên linh dịch trong bụng.

Lão Ngũ và Lão Bát mỗi người lấy được hai giọt, mấy lão còn lại chỉ lấy được một giọt.

Nhưng tình hình của mỗi người đều tương tự Lão Đại.

Đều là mặt đỏ bừng, toàn thân bốc khói, chỉ là khí thế nhẹ hơn Lão Đại một chút.

Lão Đại chỉ cảm thấy toàn thân mình sắp bị cảm giác nóng lạnh xen kẽ này hành hạ đến chết.

Thiên linh dịch đi đến đâu, các bộ phận cơ thể bị hủy diệt rồi lại được tái tạo.

Đau đến mức ông ta chỉ muốn chết đi cho xong.

Ngay cả thần phách cũng như bị xé thành từng mảnh.

Nhưng dưới sự tái sinh của thiên linh dịch, ngay cả chết cũng không làm được.

Nỗi đau tro cốt bay đi, thần hồn câu diệt cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ở nơi Lão Đại không nhìn thấy, thể phách của ông ta đang trở nên mạnh mẽ hơn, ngay cả tần suất hô hấp cũng trở nên cộng hưởng với thế giới này.

Lợi ích hiển nhiên cũng đang nuôi dưỡng mỗi người trong số họ.

Chẳng bao lâu, cùng với việc hấp thụ giọt thiên linh dịch cuối cùng, Lão Đại mở mắt ra.

Ông ta cảm thấy mình đã tạo ra được liên kết với thế giới.

Mọi thứ trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh ông ta đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Mấy lão xung quanh đã sớm hấp thụ xong, đang vui sướng thử nghiệm mối liên kết của mình với thế giới.

Phạm vi có lớn có nhỏ, nhỏ nhất không quá mấy trăm dặm, lớn cũng không quá ngàn dặm.

Không ai vượt qua Lão Đại. "Ta có thể khống chế mọi thứ xung quanh." "Thậm chí bao gồm cả các nguyên tố vô hình." Lão Nhị tiện tay vồ một cái, một mũi tên thu nhỏ xuất hiện trong tay ông ta.

Chỉ là quá nhỏ, không thể so sánh với mũi tên mà tộc Thái Cổ bắn về phía Chu Thánh.

Nhưng ngay sau đó, Lão Nhị trực tiếp bắn mũi tên này về phía Lão Tứ, xuyên thủng cổ họng ông ta.

Lão Tứ với vẻ mặt không thể tin nổi ngã xuống. "Ha ha, để ngươi cướp thiên linh dịch của ta, chết cũng là quá hời cho ngươi rồi." Lão Nhị nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này, gân xanh trên mặt nổi

rõ.

Sau khi giết người, vẫn chưa hả giận, trực tiếp đâm thêm mấy lỗ trên người Lão Tứ.

Kết quả còn chưa xả giận xong, đã bị Lão Đại tát văng sang một bên. "Ngươi là cái thá gì, không có sự cho phép của ta mà cũng dám giết người." Đại Căn, người bị Chu Thánh ép đến mức phải cẩn thận, dường như đột nhiên thay đổi thành một người khác, không còn vẻ cẩn trọng, chỉ muốn giữ mạng như mấy ngày trước. "Ta mới là Lão Đại của nhân tộc, sau này các ngươi chỉ có thể nghe lời ta, nếu không..." Chỉ thấy mũi tên ngưng tụ từ tay Lão Đại lớn hơn nhiều so với mũi tên trong tay Lão Nhị.

Ông ta tiện tay vung một cái, mũi tên trực tiếp xuyên phá không gian, không biết bắn đi đâu.

Chương 777

Bị sức mạnh to lớn làm choáng váng, mấy người kia lúc này dù đầu óc có tệ đến đâu cũng không thể không cúi đầu, chờ lệnh của Lão Đại. "Ha ha ha, sau này đây sẽ là thiên hạ của ta." Lão Đại cuồng vọng cười lớn, dường như ngay cả người của tộc Thái Cổ cũng không còn trong mắt ông ta.

Ngay cả cái chết của Lão Tứ cũng không gây ra bất kỳ biến động cảm xúc nào, dường như là một chuyện hết sức bình thường.

Chu Thánh thu thập xong vật chất thần bí, không dừng lại, trực tiếp không ngừng tiến đến cực đông của thế giới. "Ào ào ào." Sóng biển vỗ vào đá lớn.

Nơi Chu Thánh dừng lại lần này vừa hay là trên biển.

Nơi đây sóng nước mênh mông, không thấy một bóng người.

Nhưng nơi Công Tôn Hiên Viên ở lại chính là điểm cuối của Đông Hải này.

Chu Thánh lấy ra tinh bàn, nhìn về phía Công Tôn Hiên Viên.

Đã không còn xa nữa, Chu Thánh dứt khoát không thực hiện bước nhảy không gian, để tránh lệch hướng.

Chỉ một mình hắn đi đến nơi đó.

Chu Thánh tốc độ cực nhanh, uy áp trên người cũng đặc biệt lợi hại.

Yêu thú trong biển chỉ cảm nhận được một chủng tộc thực lực mạnh mẽ bay qua trên đầu mình, rất biết điều, căn bản không dám cản đường Chu Thánh.

Mà Chu Thánh cũng không phải đến vì bảo vật trong biển, nên nửa ngày đường này, tỏ ra rất bình tĩnh.

Nửa ngày sau, Chu Thánh đến một nơi sương mù mờ mịt.

Sương mù dày đặc đến mức không nhìn thấy phương hướng ngoài mười mét.

Sương mù này bao phủ một khu vực cực lớn, căn bản không nhìn thấy bờ.

Chu Thánh vốn đã nhìn thấy từ sớm, nhưng hắn vốn tưởng là do nước biển bốc hơi, gây ra dị tượng.

Đến gần mới phát hiện, thì ra là sương mù.

Sương mù này sinh ra thật kỳ quái, Chu Thánh cũng không biết tại sao Công Tôn Hiên Viên lại khoanh một vùng lớn như vậy, thiết lập sương mù.

Nhưng hắn có tinh đồ, không sợ mình lạc trong sương mù dày đặc.

Nếu có gặp phải cái gì, thần cản giết thần, phật cản giết phật mà thôi.

Chu Thánh trực tiếp lao đầu vào trong sương mù.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn.

Vừa lao vào sương mù dày đặc được mấy phút, hắn đã trực tiếp lạc mất phương hướng.

Chu Thánh không vội nhìn tinh bàn, trực tiếp sử dụng sức mạnh thế giới muốn khống chế sương mù dày đặc.

Kết quả ngoài dự liệu của hắn.

Lại thất bại.

Xem ra sương mù dày đặc này không thuộc phạm vi quản hạt của thế giới này.

Hoặc nói là không phải vật của thế giới này.

Chu Thánh không lãng phí sức lực, xác định đúng phương hướng của Công Tôn Hiên Viên, không phân biệt phương hướng mà bay qua.

Ban đầu, xung quanh mắt chỉ có sương mù trắng xóa, không có thứ gì khác.

Quá trình tuy có chút nhàm chán, nhưng Chu Thánh vốn cũng không có việc gì khác để làm.

Kết quả, sau khi đi được mấy vạn dặm, trước mắt Chu Thánh đột nhiên nhảy ra một con yêu thú dưới nước có hình dáng kỳ lạ.

Con cá này nhìn thấy Chu Thánh liền trực tiếp tấn công.

Chu Thánh trực tiếp giơ tay, chém con cá này làm hai.

Mặt cắt đặc biệt phẳng.

Chu Thánh treo xác con cá chết lơ lửng giữa không trung, cẩn thận quan sát.

Chúng không giống những yêu thú mà Chu Thánh từng thấy, khí tức tỏa ra cũng không giống.

Toàn thân mọc đầy vảy, trông vô cùng cứng rắn, thỉnh thoảng từ trên người lại bốc ra một tia hắc khí.

Chủng tộc bốc ra hắc khí rất ít, chủng tộc mà hắc khí sinh ra khiến người ta khó chịu lại càng ít hơn.

Chu Thánh chỉ biết có một chủng tộc phù hợp với đặc điểm này - Ma tộc. "Lẽ nào nơi đây là nơi có trận pháp phong ấn Ma tộc." Chu Thánh lẩm bẩm một mình. "Tạm thời không quan tâm, đợi tìm được Công Tôn Hiên Viên, tự nhiên sẽ có câu trả lời." Quyết định xong, Chu

Thánh để diệt cỏ tận gốc, không để xác con cá này gây rắc rối.

Trực tiếp thi triển Thủ Lăng Chi Hỏa, đốt con cá chết không còn một mống.

Tro trắng nhanh chóng rơi xuống lớp sương mù trắng dưới chân Chu Thánh.

Chu Thánh tiếp tục lên đường.

Có lẽ đoạn đường phía trước quá thuận lợi.

Tiếp theo, Chu Thánh gặp phải đủ loại yêu thú dưới nước tấn công hắn.

Sau con cá chết là một con bạch tuộc lớn biến dị.

Tình huống biến dị của con bạch tuộc này khiến Chu Thánh nhớ lại trước kia, khi mình còn chưa trở thành Người gác lăng, xem đủ loại sách tranh về biến dị.

Bạch tuộc trong sách tranh đã tập hợp trí tưởng tượng của nhân loại, bản thân nó đã là hình tượng thiên kỳ bách quái.

Mà con bạch tuộc này hoàn toàn vượt qua trí tưởng tượng của Chu Thánh.

Nơi vốn là xúc tu trên người, toàn bộ đều biến thành những gai độc sắc nhọn.

Nơi nó đi qua lại có thể thiêu đốt sương mù trắng không còn một mống.

Bề mặt thì mọc đầy những túi độc to lớn, cũng không biết bên trong rốt cuộc là gì.

Chỉ là nhìn rất ghê tởm.

Để không làm bẩn mắt mình, Chu Thánh không do dự dùng đao

quang của Trảm Ảnh Đao chém chết nó.

Không cho nó cơ hội thi triển những túi độc trên người.

Trảm Ảnh Đao của mình quý giá như vậy, những thứ ghê tởm này căn bản không được chạm vào.

Sau con bạch tuộc, lại có một đàn cá bay lao ra.

Đàn cá bay này không phải là cá bay trên Trái Đất.

Là cá bay có thể bắn ra thủy tiễn và độc tiễn.

Ở trong biển có thể coi là một bá chủ trong giới yêu thú.

Đương nhiên so với Long tộc thì còn kém xa.

Đàn cá bay nhìn thấy Chu Thánh, mắt đột nhiên biến thành màu đỏ như máu.

Tất cả cá bay đều vây quanh hắn.

Chỉ là đàn cá bay này không giống hai con yêu thú trước, lại biết hiệp đồng tác chiến.

Lẽ nào đằng sau có kẻ chỉ huy?

Chu Thánh đương nhiên không sợ chúng, Trảm Ảnh Đao một đao có thể chém đứt một ngọn núi, huống chi là đám cá bay này.

Đương nhiên càng không đáng kể.

Chỉ là phiền không chịu nổi.

Suốt một đường không ngừng chém giết những con yêu thú dưới nước đang phát điên, trong lòng Chu Thánh thực ra đã có dự cảm không tốt.

Khi hắn nhìn thấy một con Long tộc toàn thân đầy hắc khí, hai mắt đỏ ngầu, hung bạo bất thường, mới phát hiện, tình hình có lẽ còn tồi tệ hơn hắn dự liệu.

Dù sao thì Long tộc đã thuộc về huyết mạch đỉnh cấp trong thế giới này, mà cũng có thể bị Ma tộc ngoại vực ảnh hưởng.

Chương 778

Nếu là những chủng tộc huyết mạch yếu ớt khác, thì càng không đáng nói.

Ác long gầm thét lao về phía Chu Thánh.

Chu Thánh không nương tay, trực tiếp lắc Nhiếp Hồn Linh.

Vừa rồi hắn mới nhớ ra, nếu Nhiếp Hồn Linh có thể tiêu diệt linh hồn đã bán cho tộc Thái Cổ, thì nó đối với linh hồn Ma tộc cũng nên có tác dụng khắc chế rất lớn.

Không ngoài dự liệu của Chu Thánh.

Dưới sự rung lắc liên tục của Nhiếp Hồn Linh, ác long quả nhiên ngừng lao tới, lăn lộn trên mặt biển.

Đầu rồng khổng lồ không ngừng gào thét, nỗi đau kịch liệt từ linh hồn sắp khiến nó phát điên.

Cự long không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng vuốt rồng cào rách vảy của mình, dùng nỗi đau thể xác để chống lại nỗi đau trên linh hồn.

Máu tươi trên người chảy ròng ròng.

Rất nhanh, ngay cả sương mù dày đặc xung quanh cũng nhuốm một màu đỏ nhạt.

Chu Thánh nghe tiếng gầm thét của cự long, trong lòng không có nửa phần dao động.

Hắn biết linh hồn Ma tộc vốn không nên tồn tại trong thế giới này.

Rất nhanh, cự long không còn tiếng động. "Mau giết ta đi." Cự long đột nhiên mở mắt, lần này đôi mắt không còn màu đỏ, mà là màu

xanh biển đặc trưng của Long tộc.

Nó giao tiếp với Chu Thánh. "Thần phách của ta đang dần bị ô nhiễm, ta có thể cảm nhận được, nó đang khống chế ta." Vừa nói xong, cơ thể cự long lại co giật, nhưng lần này rất nhanh đã dịu lại. "Công Tôn Hiên Viên đại nhân đang ở phía trước giết địch, mau đi giúp ngài ấy, Long tộc chúng ta cũng ở đó." Có lẽ đã dùng hết chút sức lực cuối cùng của thần hồn, vừa nói xong, mắt cự long lại biến thành màu đỏ rực như lúc nãy.

Chu Thánh thấy vậy, không chút do dự, trực tiếp một đao, giúp cự long hoàn thành tâm nguyện.

Đầu rồng lăn khỏi thân thể, rơi xuống biển, gây ra một tiếng động trầm đục.

Chu Thánh không dám trì hoãn, dẫn Thủ Lăng Chi Hỏa đến thân thể cự long, vội vàng rời khỏi nơi này.

Đi tìm Công Tôn Hiên Viên.

Có lẽ uy áp do cự long để lại quá lợi hại.

Trên đoạn đường tiếp theo, Chu Thánh không còn gặp bất kỳ sự cản trở nào.

Giúp hắn có thể nhanh chóng đến được nơi Công Tôn Hiên Viên ở.

Lại bay một đoạn đường không ngắn trong sương mù dày đặc không phân biệt được thần thức.

Chu Thánh đột nhiên mơ hồ nghe thấy tiếng chiến đấu.

Xem ra đã đến gần chiến trường.

Không do dự, Chu Thánh lao đầu vào chiến trường.

Trước mắt đột nhiên sáng rõ, Chu Thánh còn chưa kịp nhìn xung

quanh, đã thấy Ma tộc từng xuất hiện trong không gian đã giết đến trước mặt mình.

Bây giờ Chu Thánh đã không còn thực lực như trước nữa.

Chỉ thấy hắn vung Trảm Ảnh Đao về phía trước, đã chém những Ma tộc cản đường hắn làm hai.

Nhân lúc Ma tộc chưa kịp phản ứng, Chu Thánh trực tiếp phá vỡ vòng vây của Ma tộc gần đó.

Nhìn ra bốn phía, xung quanh đen kịt toàn là Ma tộc.

Nhiều hơn không biết bao nhiêu so với trong không gian kia, chỉ thấy trên chiến trường có mấy trăm vòng chiến.

Không ít cự long đang dốc sức giết địch.

Mà không gian trước mắt này cũng rất kỳ quái, giống như một đại trận được cố ý bố trí.

Chu Thánh thấy không ít Ma tộc ở rìa muốn lao vào trong sương mù, nhưng không thấy một con Ma tộc nào thành công, cũng không biết đã dùng phương pháp gì để giam cầm chúng.

Trên đường mình đến, lại có không ít sinh vật dị thế giới bị ô nhiễm ở ngoài phạm vi.

Mặc dù chưa nhìn thấy Công Tôn Hiên Viên ở đâu, nhưng Chu Thánh không dám lơ là.

Trước tiên giết sạch Ma tộc trước mắt mới là chính sự.

Chu Thánh trực tiếp điều động sức mạnh thế giới trong cơ thể để đối phó với đám Ma tộc này.

Vừa rồi trong sương mù không thể thi triển, lúc này không biết có được không.

Rất may mắn một điều là, lại có thể.

Không dám có chút do dự, Chu Thánh biến thủy nguyên tố bên cạnh mình thành những thanh kiếm băng sắc bén, đâm vào người Ma tộc xung quanh.

Mặc dù thân thể của đám Ma tộc này rất cứng rắn, móng vuốt cũng đặc biệt sắc nhọn, nhưng dưới sự tấn công của thủy nguyên tố thuần túy vẫn không có chút sức kháng cự nào.

Một nhát là chết cả một mảng lớn.

Hiệu suất thu hoạch mạng sống của ma vật cao hơn trước rất nhiều.

Chẳng bao lâu, Ma tộc xung quanh đã chú ý đến Chu Thánh.

Vẫn giống như lần trước Chu Thánh gặp, chúng trực tiếp bắt đầu dung hợp.

Lần này Chu Thánh ở trên mặt biển, cơ quan thuật vốn đã không dễ bố trí.

Lần này hắn trực tiếp từ bỏ ý định đó.

Vận dụng Vô Lượng Thạch.

Vô Lượng Thạch vốn đã có trọng lượng của một ngọn núi cao, thân thể Ma tộc trước mặt nó căn bản không đáng xem.

Chu Thánh đập một phát là trúng một con, rất nhanh đã đập chết hết mấy trăm con Ma tộc to như người khổng lồ.

Một ngọn Thủ Lăng Chi Hỏa trực tiếp thiêu chúng thành tro bụi.

Ma tộc tuy là tấn công dị thế giới, nhưng không hề ngốc.

Thấy ở xung quanh Chu Thánh không chiếm được lợi thế, liền tập trung sức lực tấn công Long tộc.

Dù sao ở trong phương thiên địa này, thực lực của Long tộc là thấp nhất.

Chỉ cần có thể kéo dài thời gian, kéo càng lâu càng tốt.

Như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ mà các đại nhân giao phó.

Thế là, rất nhanh Chu Thánh đã thấy, xung quanh mình không còn một con Ma tộc nào, mà ở những nơi khác, thế công của Ma tộc càng thêm mãnh liệt.

Chu Thánh xách đao lao đến chiến trường gần nhất.

Con cự long bị vây công này vốn đã sắp không trụ nổi, vảy rồng trên người dưới sự tấn công của Ma tộc, gần như sắp rụng hết.

Trên người chi chít vết máu, bị thương đặc biệt nghiêm trọng.

Nó gầm lên một tiếng, phun ra ngụm long tức cuối cùng trong miệng về phía Ma tộc trước mắt.

Đợi long tức thiêu chết một mảng lớn trước mắt, nó lại quấn không ít Ma tộc lên người mình.

Chuẩn bị tự bạo long châu mà chết.

Nhưng đột nhiên, một tu sĩ nhân tộc xông vào tầm mắt nó.

Thì ra là thủ lĩnh nhân tộc Chu Thánh đã từng đến.

Nó biết Chu Thánh là tu sĩ nhân tộc phản đối nhân tộc khai chiến, đứng cùng một chiến tuyến với Long tộc của họ.

Giống như Công Tôn Hiên Viên đại nhân ở sâu trong chiến trường.

Chu Thánh vừa đến, đã thấy con cự long trước mắt đã hấp hối.

Thế là hắn trực tiếp sử dụng kim thuộc nguyên tố hóa thành từng

thanh lợi kiếm, trực tiếp tiêu diệt sạch sẽ Ma tộc trên người nó.

Lại sử dụng mộc nguyên tố rót vào cơ thể cự long, khiến thương thế của nó hồi phục một chút.

Vừa làm xong những việc này, Chu Thánh đã nghe thấy trong đầu truyền đến một tiếng cảm ơn yếu ớt.

Chương 779

"Không cần cảm ơn, ngươi theo sau ta, trước tiên cứu thêm nhiều Long tộc hơn mới là quan trọng." Cự long nghe vậy, vội vàng theo sau bước chân của Chu Thánh.

Nó ở phía sau chỉ thấy Chu Thánh đại sát tứ phương.

Bất kể là những đội quân nhỏ lẻ, hay là Ma tộc đã dung hợp thành cự ma.

Không có một ai có thể đỡ được một chiêu của Chu Thánh.

Thấy cảnh này, cự long cuối cùng cũng yên tâm.

Đại chiến lần này Long tộc có lẽ sẽ không có tổn thất gì quá lớn.

Phải biết, Đông Hải là nơi gần Ma tộc nhất để vượt biên.

Cứ cách mấy trăm năm lại có một lần xâm lược quy mô khá lớn.

Mấy ngàn năm nay, đã bị xâm lược mười mấy lần.

Mấy lần đầu Long tộc tổn thất khá lớn, nhưng không có chủng tộc dị thế giới nào đến giúp họ.

Đều chỉ mong Long tộc trực tiếp diệt vong, mảnh đất quý giá Đông Hải này có thể trực tiếp thuộc về họ.

Mãi cho đến sau này Công Tôn Hiên Viên xuất hiện.

Công Tôn Hiên Viên là nhân tộc, nhưng quan hệ với nhân tộc luôn không tốt.

Điều này cũng khó tránh khỏi.

Tám vị trưởng lão của nhân tộc đều là hạng người âm hiểm xảo trá.

Làm sao có thể so sánh với Công Tôn Hiên Viên đại nhân thanh phong tễ nguyệt.

Đơn giản là sỉ nhục đại nhân.

Mà nhân phẩm của vị Chu Thánh đại nhân này trông giống hệt Công Tôn Hiên Viên đại nhân, đều là hạng người quang minh lỗi lạc.

Cự long vui vẻ đi theo Chu Thánh, thấy hắn cứu hết con Long tộc này đến con Long tộc khác.

Sức mạnh xung quanh Chu Thánh ngày càng lớn, cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Ma tộc ở trung tâm chiến trường. "Ma Tướng đại nhân, kẻ địch đối diện đột nhiên có một trợ thủ đặc biệt lợi hại, những người khổng lồ do ma binh tạo thành không đối phó được hắn." "Ồ?" Ma Tướng đang đốc chiến trực tiếp bay đến gần quan sát Chu Thánh.

Chỉ thấy Chu Thánh như đang chém bắp cải, trong nháy mắt đã lấy được thủ cấp của một đám ma binh xung quanh.

Rất nhanh, xung quanh hắn đã được dọn sạch một mảng lớn.

Ma Tướng lặng lẽ lùi về phía sau, đợi chạy đủ xa, mới nói với thân vệ của mình: "Lệnh cho tiểu đội thứ nhất nhanh chóng tìm kiếm điểm yếu của đại trận, tất cả các tiểu đội còn lại không hóa thành người khổng lồ nữa.

Cố gắng kéo dài thời gian." "Nhận lệnh." Thân vệ của Ma Tướng lĩnh binh đi.

Thì ra Ma Tướng trong đại trận này là đội quân tiên phong, nhận được mệnh lệnh của Ma tộc ngoại vực là phải cố gắng kéo dài thời gian của các sinh vật dị thế giới sau vết nứt.

Bất kể phải trả giá thế nào, hắn đều sẽ nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh của Ma tộc cấp trên.

Bản thân là Ma tộc cấp thấp được các đại nhân coi trọng, nên phải mang lòng biết ơn.

Những Ma tộc cấp thấp tiến vào theo vết nứt thế giới này ở Ma Vực không biết có bao nhiêu.

Chỉ cần có ma khí, nửa năm là sản xuất ra cả đống.

Ở Ma Vực, những Ma tộc cấp thấp này đều là công cụ luyện công của Ma tộc cấp cao, dù có chết, cũng vừa hay dọn chỗ cho Ma Vực.

Có thể chết vì Ma Vực, cũng là vinh hạnh của những ma vật cấp thấp này.

Bên này, thân vệ của Ma Tướng truyền mệnh lệnh của Ma Tướng cho các đội trưởng lớn nhỏ trên chiến trường.

Ma vật cấp thấp vốn đã mông muội, kẻ có địa vị cao hơn chúng một chút nói gì thì là nấy.

Tình hình chẳng bao lâu đã thay đổi theo ý nghĩ của Ma Tướng.

Rất nhanh, Chu Thánh đã phát hiện ra sự bất thường.

Người khổng lồ vốn thỉnh thoảng sẽ biến đổi, đã lâu không còn bóng dáng, thay vào đó là vô số ma binh, không sợ chết, tiền phó hậu kế lao về phía Chu Thánh.

Tuy không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng chỉ là kéo dài thời gian thêm một chút, cũng không gây ra quá nhiều phiền toái cho Chu Thánh.

Những con cự long phía sau cũng đang không ngừng giết địch sau lưng hắn.

Thường thì vừa bao vây được Chu Thánh và những người khác, long tức đã phá vỡ vòng vây một lỗ lớn, giảm thiểu phiền phức cho Chu Thánh hết mức có thể.

Cứ như vậy, sau khi tiêu diệt được một nửa số Ma tộc trong trận pháp, Chu Thánh cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của Công Tôn Hiên Viên.

Hắn lập tức bay lên, cùng Công Tôn Hiên Viên kề vai chiến đấu. "Còn tưởng ngươi phải đợi một lúc nữa mới đến, sao lại đến nhanh vậy." Công Tôn Hiên Viên vừa vung đao ra ngoài, vừa hỏi Chu Thánh. "Ngươi ở đây không biết, tình hình bên ngoài không ổn lắm." "Sao vậy?" "Trời nứt." "Sao có thể?" Công Tôn Hiên Viên kinh ngạc thu đao lại.

Một con Ma tộc thấy vậy, lập tức chớp thời cơ lao vào người ông ta.

Chu Thánh mắt nhanh tay lẹ chém chết con Ma tộc đó, rồi nhàn nhạt nói: "Chuyện quan trọng như vậy ta sao lại lừa ngươi." Lúc này Công Tôn Hiên Viên cũng phản ứng lại, trời đã nứt rồi, cách tốt nhất là chém hết đám Ma tộc trước mắt, mới có thể xử lý tốt hơn chuyện trời nứt. "Ngoài trời nứt, những nơi khác cũng không yên tĩnh, đã có một phần ba chủng tộc khai chiến rồi." Chu Thánh lại bổ sung. "Bây giờ trong bất kỳ tình huống nào chúng ta cũng không ra ngoài được, phải nhanh chóng chém sạch Ma tộc." Công Tôn Hiên Viên vừa chém giết, vừa trả lời.

Chỉ là nếu quan sát kỹ thanh đao của ông ta, sẽ phát hiện tần suất vung đao đã nhanh hơn. "Dị thế giới không phải có quy tắc thiên đạo sao?

Tại sao đám Ma tộc này lại vào được?" Chu Thánh không hiểu hỏi. "Đây là Hỗn Độn Ma Tộc." Công Tôn Hiên Viên thở dài một hơi. "Lời này nói thế nào?" Chu Thánh vẫn không hiểu lắm. "Ngươi đến thế giới này thời gian quá ngắn, rất nhiều bí mật của thế giới còn chưa biết.

Nguồn gốc của thế giới này chính là do hỗn độn tạo thành." Lời này quả thật ngoài dự liệu của Chu Thánh.

Ban đầu hắn tưởng thế giới này là do các nguyên tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tạo thành.

Dù sao thì sức mạnh thế giới mà hắn nắm giữ phần lớn đều do những nguyên tố này huyễn hóa thành. "Thế giới này rất đặc biệt, hỗn độn chi lực vốn có thể huyễn hóa thành vạn vật.

Tộc Thái Cổ thống trị thế giới lần đầu tiên chính là do hai loại nguyên tố hắc ám và quang minh tạo thành.

Hỗn Độn Ma Tộc tuy là Ma tộc ngoại vực, bị sức mạnh thế giới bài xích, nhưng đặc tính hỗn độn của chúng lại có liên quan mật thiết với thế giới này.

Vì vậy là Ma tộc duy nhất có thể tiến vào thế giới này." Công Tôn Hiên Viên giải thích xong, một tay hất văng con Ma tộc đang đến gần. "Thì ra là vậy." Chu Thánh cuối cùng cũng biết nguyên nhân. "Tuy tộc Thái Cổ đã phong ấn thế giới, nhưng Ma tộc ngoại vực này vẫn chưa từ bỏ ý định, thông qua Hỗn Độn Ma Tộc không ngừng vận chuyển ma binh.

Long tộc trấn thủ không nổi, ta cứ cách trăm năm lại phải đến đây giết địch, đây chính là nguyên nhân ta luôn ở lại nơi này.

Đợi giết sạch đám Ma tộc này, còn phải trấn thủ ở Thiên Ngoại Thiên, nơi Hỗn Độn Môn.

Nơi đó có một đại trận, là do tộc Thái Cổ thiết lập, có thể chống lại sự xâm lược của Ma tộc ngoại vực.

Ma tộc ngoại vực luôn muốn phá hoại đại trận." "Vậy chẳng phải rất khó trở về Trái Đất sao." Chu Thánh không thể tưởng tượng được nếu mình không thể trở về Trái Đất, không còn được gặp Lưu Ly và

Liễu Như Yên, còn cả đứa con trai bảo bối của mình, con đường đời dài đằng đẵng này sẽ trôi qua như thế nào. "Cứ từ từ đợi thôi, rồi sẽ có cách.

Nếu Hỗn Độn Môn này không giữ được, Trái Đất cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị xâm chiếm." Chu Thánh không khỏi nảy sinh lòng kính phục đối với Hiên Viên Hoàng Đế.

Vì dân tộc an lạc dưới sự cai trị của mình, mà cam nguyện ở lại nơi này mấy ngàn năm.

Chu Thánh không nói nhảm nữa.

Càng ra sức giết Ma tộc.

Dù sao thì hậu phương lớn ở Trái Đất còn cần bảo vệ.

Cứ như vậy im lặng giết Ma tộc, không biết bao lâu sau, cuối cùng cũng quét sạch Ma tộc gần đó. "Những lần tấn công trước đây của Hỗn Độn Ma Tộc đều là dùng người khổng lồ để tiêu hao sức chiến đấu cao cấp của dị thế giới, lần này lại trái với thường lệ, chắc chắn có bí mật không thể cho người khác biết." "Long Tân, Long Hiên ra khỏi hàng!" Công Tôn Hiên Viên trầm giọng nói.

Chương 780

"Có." "Các ngươi mau đi tra xem số Ma tộc còn lại đang làm gì." "Rõ." Hai con cự long thân thể không bị thương nhiều bay vút lên trời. "Trước tiên đến một phương vị khác tiêu diệt đi.

Cũng không biết Ma tộc này sao lại sinh sôi không ngừng, khi nào tiêu diệt được chúng thì mới giải quyết được nỗi lo lớn trong lòng chúng ta." Công Tôn Hiên Viên than thở xong, lại xách đao đi đến nơi khác.

Chu Thánh theo sát cùng đi.

Dù sao hai người ở cùng nhau, sức hấp dẫn đối với Ma tộc tăng lên theo cấp số nhân.

Tiết kiệm được chút thời gian nào hay chút đó.

Long Tân và Long Hiên hiểu rõ đại trận này, mỗi khi đến một nơi Ma tộc tụ tập, liền thu nhỏ thân hình ẩn nấp trong biển lặng lẽ thăm dò.

Hai nơi đầu tiên không có động tĩnh gì.

Nhưng đến nơi Ma tộc tụ tập thứ ba, chúng phát hiện ra điều không ổn.

Nhờ vào thời gian dài chiến đấu với Ma tộc, hai con rồng có một bộ kinh nghiệm riêng về cách phân biệt cấp bậc cao thấp.

Cấp bậc của Ma tộc ngoài việc có thể biết được khi giao thủ, còn có một cách khác là nhìn sừng trên đầu chúng.

Không có sừng, đại biểu thực lực thấp kém.

Sừng càng ngắn, cho thấy tu vi còn chưa tốt lắm, càng dài, cho

thấy tu vi càng cao.

Mà Ma tộc ở đây phần lớn đều là sừng ngắn, một phần nhỏ là sừng dài.

Thực lực hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với những nơi khác.

Mỗi người trong tay chúng đều cầm một món vũ khí, có chút giống với vũ khí của nhân tộc.

Tất cả đều đánh về phía rìa của sương mù dày đặc.

Vũ khí phát ra sương đen mờ mịt, hoàn toàn khác với bảo quang mờ mịt trong thế giới này.

Sương đen vừa tiếp xúc với sương mù dày đặc ở rìa trận pháp, liền phát ra tiếng "xèo xèo" bốc khói.

Chỉ là sương mù dày đặc vừa bị tiêu hao lập tức được lấp đầy lại.

Ma tộc không biết, nhưng Long Tân và Long Hiên lại biết, tuy nhìn bề ngoài đại trận không có gì thay đổi, nhưng đại trận này vì phạm vi quá lớn, nên ở tám phương vị đều trấn áp một món tiên thiên linh khí, làm mắt trận.

Sương mù dày đặc được bổ sung liên tục này là do linh khí của mắt trận huyễn hóa thành.

Nếu bị hao tổn trong thời gian dài, chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Thế là hai con rồng lặng lẽ lùi lại, bơi đủ xa, mới hóa thành bản thể nhanh chóng báo cáo tình hình này cho Công Tôn Hiên Viên.

Chu Thánh vừa cùng Công Tôn Hiên Viên dọn dẹp xong đám Ma tộc xung quanh, đã thấy Long Tân và Long Hiên vội vàng quay lại. "Tình hình thế nào?" Công Tôn Hiên Viên hỏi. "Ma tộc cấp cao đang tập trung phá hoại đại trận, vũ khí chúng mang theo lần này trước đây chưa từng thấy qua, càng có thể gây ra tổn thương không thể hồi phục

cho lớp bảo hộ của đại trận." Long Tân và Long Hiên mỗi người một câu nói cho Công Tôn Hiên Viên biết kết quả điều tra. "Xem ra lần này là có chuẩn bị mà đến." Công Tôn Hiên Viên ưu sầu nói. "Kệ chúng chuẩn bị gì, trước mặt thực lực tuyệt đối, chỉ có thể chết." Chu Thánh không chút cảm xúc đáp.

Dù sao thì bản thân hắn bây giờ cũng thuộc hàng người lợi hại nhất thế giới này rồi. "Đúng vậy, có hai ta, sợ gì Hỗn Độn Ma Tộc này." Công Tôn Hiên Viên ha ha cười lớn.

Chu Thánh thấy Công Tôn Hiên Viên đã quét sạch vẻ ưu sầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Lúc trời nứt ta từng lấy được hai giọt chất lỏng thần bí, vì vội vã đến đây, cũng chưa từng nghiên cứu kỹ nó, không biết chúng rốt cuộc là gì." "Ngươi kiến thức rộng rãi, có lẽ sẽ biết." Nói rồi, Chu Thánh đưa bình ngọc đựng chất lỏng thần bí cho Công Tôn Hiên Viên trước mặt. "Đã thấy qua nhiều bảo bối như vậy, ngươi cũng không nhận ra sao?" Công Tôn Hiên Viên cũng tò mò. "Ta tu hành mới được mười mấy năm, đại bộ phận sự vật trên đời quả thực không biết." Chu Thánh vừa lắc đầu vừa than thở.

Lần này đến lượt Công Tôn Hiên Viên kinh ngạc.

Ông biết Chu Thánh đến từ Trái Đất, nhưng lại không biết người có thực lực mạnh mẽ như vậy lại chỉ tu luyện trong thời gian ngắn như thế.

Trương Kỳ Lân trở về bên cạnh ông chỉ nói Chu Thánh là thiên tài hiếm thấy, nhưng không ngờ lại thiên tài đến mức yêu nghiệt.

Mười mấy năm tu luyện lại bằng mấy chục triệu năm khổ tu của mình.

Là thiên tuyển chi tử thực sự.

Ma tộc đè nặng trong lòng ông mấy ngàn năm nay có lẽ thực sự sẽ

kết thúc trong tay Chu Thánh.

Hắn chính là người định mệnh mà mình đã chờ đợi mấy ngàn năm nay.

Cảm khái xong, Công Tôn Hiên Viên nhìn vào hai giọt chất lỏng thần bí trong tay mình.

Chất lỏng màu xám, hai loại khí tức sinh cơ và hủy diệt không ngừng lưu chuyển bên trong.

Vừa mâu thuẫn lại vừa hài hòa. "Đây?" Công Tôn Hiên Viên kinh ngạc nhìn Chu Thánh. "Quả thực là lấy được từ trong vết nứt trời, đây rốt cuộc là thứ gì?" Công Tôn Hiên Viên trầm tư một lúc, chậm rãi trả lời câu hỏi của Chu Thánh.

Bởi vì thứ này lại có thể xuất hiện trong thế giới, thật sự rất ngoài dự liệu của ông. "Thứ này ta rất quen thuộc, nói chính xác, mấy ngàn năm qua ta quả thực thường xuyên ở cùng chúng.

Hỗn Độn Môn chính là do vật chất này tạo thành." Chu Thánh nhíu mày.

Hiển nhiên câu trả lời của Công Tôn Hiên Viên ngoài dự liệu của hắn. "Vậy chẳng phải là cấm cố của trời đất đã lỏng lẻo rồi sao?

Vậy thì phải làm sao đây.

Ngũ Sắc Thạch có thể vá trời không?" Vì vợ con thân yêu của mình, còn có cha mẹ hắn.

Chu Thánh bây giờ tinh thần trách nhiệm sắp bắt kịp Công Tôn Hiên Viên.

Người của dị thế giới không sao, người thân nhất của hắn không thể có chuyện gì được. "Không cần quá lo lắng, cấm cố của trời đất tuy bị phá hoại một chút, nhưng đại khái cũng là do hỗn chiến giữa

các chủng tộc gây ra sự bất mãn của thiên đạo." Công Tôn Hiên Viên kiên nhẫn giải thích. "Mấy ngàn năm tuổi thọ này cũng không phải sống vô ích.

Tranh chấp lớn nhỏ giữa các chủng tộc là không thể tránh khỏi.

Sử liệu từng ghi chép, thời kỳ tranh đấu của Long, Phượng và Kỳ Lân, trời cũng từng nứt, chính là để cảnh cáo không nên tạo ra quá nhiều sát khí, để tránh gây ra âm dương mất trật tự." Nghe vậy, Chu Thánh lập tức yên tâm.

Trời đã nứt thành ra thế này rồi.

Các chủng tộc bên ngoài chỉ cần biết điều, có lẽ sẽ không giả vờ không thấy.

Nếu còn cứ gây chuyện, mình không ngại thay trời hành đạo, dọn dẹp môn hộ. "Hai giọt thiên linh dịch này có công dụng lớn.

Có thể khiến người ta chết đi rồi sống lại, hơn nữa còn khiến thực lực tiến thêm một bước.

Nếu thực sự gặp phải lúc không thể vượt qua, thì uống một giọt, cũng coi như là át chủ bài." Nói xong, Công Tôn Hiên Viên liền trả lại thiên linh dịch cho Chu Thánh.

Chu Thánh vốn còn đang từ chối, muốn tặng cho Công Tôn Hiên Viên một giọt, dù sao thì gia đình hắn trong khoảng thời gian này còn cần hai người cùng nhau bảo vệ.

Kết quả không ngờ, Công Tôn Hiên Viên lại không nhận. "Ta canh giữ Hỗn Độn Môn, bản thân ta có thể không có sao?" Chu Thánh nghe vậy cũng phải, linh dịch này cho ông ta không bằng cho Trương Kỳ Lân, dù sao thì bây giờ Trương Kỳ Lân đối với Hiên Viên Hoàng Đế và chính hắn mà nói là một sự tồn tại yếu ớt cần được bảo vệ. "Ngươi không nhận, ta có thể cho Kỳ Lân." "Kỳ Lân sẽ cần của ngươi

sao?

Ta có cả đống." Lần này đến lượt Hoàng Đế không vui.

Tại sao Kỳ Lân của ông ta lại có vẻ như thuộc về Chu Thánh rồi.

Tại sao trong lòng lại có nỗi khổ sở như của một ông bố già. "Biết rồi biết rồi.

Trương Kỳ Lân là linh thú của ngài.

Chương 781

Mấy ngàn năm không gặp, thiên linh dịch gì đó chắc phải cho cậu ấy cả đống chứ nhỉ." Chu Thánh thấy vậy vội vàng thêm dầu vào lửa, nếu Hoàng Đế cho rằng mình không cần cho, vậy thì tốt quá, phải hung hăng moi của ông ta một mớ mới là đúng đắn.

Thứ tốt như vậy, Công Tôn Hiên Viên lại có cả đống, không lấy từ tay ông ta một ít quả thực là có lỗi với chuyến đi Đông Hải này của Chu Thánh. "Cần ngươi nói sao, ta đã sớm chuẩn bị rồi." Linh thú của ta đương nhiên là người nhà của ta, người nhà cho người nhà đồ là chuyện nên làm.

Công Tôn Hiên Viên đắc ý nghĩ thầm, hoàn toàn không biết không lâu sau Trương Kỳ Lân đã đưa phần lớn thiên linh dịch cho Chu Thánh. "Long Tân và Long Hiên theo ta đi, những người còn lại theo kế hoạch ban đầu tru sát Hỗn Độn Ma Tộc." Không còn chủ đề về Kỳ Lân, Hiên Viên Hoàng Đế trực tiếp khôi phục lại vẻ đại khí trầm ổn ban đầu.

Hai người nói chuyện phiếm xong, ra lệnh cho hai con cự long thu nhỏ thân thể lại, rồi trực tiếp mang theo hai con rồng đến phương vị mà chúng cung cấp. "Soạt soạt soạt." Đây là âm thanh phát ra khi hai người lướt nhanh trên mặt nước.

Nếu giữa đường gặp phải Long tộc bị vây công, cũng tiện tay giải cứu một phen, dù sao cũng chỉ là trận chiến mấy phút mà thôi.

Rất nhanh, hai người đã đến nơi Ma tộc cấp cao ở.

Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên thực lực cỡ nào, cho dù lúc đến có trì hoãn một chút thời gian.

Hai người họ cũng trực tiếp rút ngắn thời gian đi đường lại một

nửa. "Không biết Hiên Viên huynh có cách ẩn thân nào hay không?" Chu Thánh nở một nụ cười.

Thấy nụ cười như vậy, Công Tôn Hiên Viên rùng mình một cái, "Chu huynh, đừng có chiết sát ta." "Không dám không dám, ta không hiểu rõ Hỗn Độn Ma Tộc này, cần Hiên Viên huynh đánh trận đầu." Chu Thánh với vẻ mặt chính khí trả lời, hoàn toàn không nhìn ra lời nói của hắn thực sự có ý khác. "Vậy được." Công Tôn Hiên Viên gật gật đầu.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay ông ta ánh sáng lóe lên, một chiếc áo choàng trực tiếp xuất hiện trong tay ông ta. "Cái này ta phải rất khó khăn mới nghiên cứu ra được.

Năm đó diệt sát Ma tộc, căn bản không có lúc nào nghỉ ngơi, bị đánh chỉ có thể trốn bên ngoài trận pháp.

Nếu không cẩn thận tiến vào sâu trong chiến trường, thì biết làm sao.

Ta liền nghiên cứu ra chiếc áo choàng này.

Chỉ cần mặc vào, cho dù không cẩn thận bị Ma tộc bám riết, chỉ cần giết sạch Ma tộc xung quanh mình một vòng, là có thể nhân cơ hội khoác lên chiếc áo choàng này.

Chỉ là Ma tộc nhiều biết bao nhiêu, ta còn đỡ, Long tộc thường thực lực không đủ, thường xuyên rơi vào vòng vây nặng không giết ra được.

Mấy năm nay tổn thất khá là thảm trọng." Công Tôn Hiên Viên sờ sờ chiếc áo choàng, nặng nề nói. "Nhưng chiếc áo choàng này đối với ngươi thì không còn gì tốt hơn, thực lực cao, Ma tộc này đối với ngươi không có chút uy hiếp nào, trừ Ma Hoàng có chút khó giải quyết.

Lần này chúng ta lặng lẽ đi mai phục, làm rõ mục đích lần này là gì, cũng tiện chuẩn bị." "Ngươi lại biết tiếng Ma tộc?" Chu Thánh không ngờ Hiên Viên Hoàng Đế lại đa tài đa nghệ như vậy. "Một chút một chút.

Dù sao cũng đã giao chiến nhiều năm như vậy, không biết chẳng phải là phụ lòng ta trấn thủ lâu như vậy sao?" Công Tôn Hiên Viên có chút tự hào.

Trấn thủ một mình lâu như vậy, khó khăn lắm mới có Chu Thánh người Trái Đất này đến, đặc biệt còn là người Trái Đất có vị trí quan trọng trong lòng linh sủng của ông.

Công Tôn Hiên Viên cũng cần tự hào một chút.

Nói xong, Công Tôn Hiên Viên đưa áo choàng cho Chu Thánh, mình đi trước một bước.

Chu Thánh lẳng lặng bám theo. "Hiên Viên huynh?

Ở đâu vậy?

Cái áo choàng của huynh xịn thật đấy, huynh ở đâu tôi cũng không biết nữa." Chu Thánh gọi Công Tôn Hiên Viên giữa nơi đầy rẫy Ma tộc cao cấp. "Có thấy Ma tộc đeo khúc xương trắng ở bên hông không?

Ta ở gần đó." Công Tôn Hiên Viên dùng tinh thần lực đáp lại. "Tôi đến đây." Chu Thánh chú ý đến Ma tộc hai bên, lẳng lặng đi tới đó.

Vừa đứng vững, đã nghe Công Tôn Hiên Viên nói: "Lần này Ma tộc có chút thú vị đấy, không ngờ chúng lại nghiên cứu ra được vũ khí khắc chế đại trận.

Ma tộc vốn dựa vào số lượng để tạo thành vô số Cự Ma Nhân mà giành chiến thắng, lần này lại biết dùng vũ khí, đối với chúng ta không phải là tin tốt." "Chứng tỏ Ma tộc đã tìm ra cách khắc chế rồi." Chu

Thánh cũng suy tư. "Trực tiếp diệt chúng đi, đám này chẳng biết gì cả, chỉ toàn nghĩ cách đột phá trận pháp.

Có lẽ, Ma tộc cao cấp biết nội tình căn bản không có ở đây.

Sau này chúng ta trực tiếp bố trí pháp trận mạnh hơn ở Hỗn Độn Môn là được." Chờ Công Tôn Hiên Viên nói xong.

Chu Thánh chỉ đơn giản đáp một chữ: "Được." Hắn lập tức vận dụng sức mạnh thế giới ngay dưới áo choàng, bắt đầu thu hoạch tính mạng của Ma tộc.

Những Ma tộc đang ở trong trận pháp chỉ thấy những mũi dùi băng không biết từ đâu bay tới, không chút lưu tình đâm vào cơ thể chúng, nhưng lại không biết người của dị thế giới rốt cuộc đang ở đâu.

Sau một hồi hoảng loạn, những Ma tộc cao cấp này tự giác tập trung quanh tên Ma nhân có thực lực cao nhất, trực tiếp hợp thành một Cự Ma Nhân có thực lực sánh ngang Ma Tướng.

Sau khi thực lực tăng cao, tuy vẫn không biết Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên đang trốn ở đâu, nhưng chúng đã có thể dựa vào phương hướng của mũi dùi băng để khoanh vùng vị trí khả nghi.

Chỉ thấy Cự Ma Nhân này chẳng hề để tâm đến những mũi dùi băng cắm vào cơ thể mình, dù sao với thực lực hiện tại của nó, mấy mũi dùi băng cỏn con không thể giết được nó.

Cự Ma Nhân vung bàn tay khổng lồ, vô tận ma khí từ tay nó tuôn ra.

Chẳng mấy chốc, theo hướng ma khí lan tỏa, nó cảm nhận được hai nơi bất thường.

Thế là, Chu Thánh được chứng kiến thần thông của Ma Tướng.

Chỉ thấy Ma Tướng phân thân thành sáu bóng ảnh khác nhau, khí

tức trên mỗi bóng ảnh đều giống hệt nhau. "Chỉ có thế này?" Chu Thánh không khỏi thầm đảo mắt, lão đại của ngươi là Ma Vương cũng dùng chiêu này, mà còn biến hóa nhiều hơn ngươi gấp bội, giờ ngươi dùng chiêu này để đối phó ta, chẳng phải là coi thường ta sao?

Ngay lập tức, hắn không còn do dự chút nào, khi sáu thân thể cùng lúc động thủ, hắn tìm ra kẻ có phản ứng chậm nhất, trực tiếp chém giết.

Chiêu này lập tức khiến Cự Ma Nhân cấp Ma Tướng xung quanh kinh hãi.

Dù sao chúng cũng không ngu ngốc như đám Ma tộc cấp thấp, tự nhiên biết Chu Thánh không dễ chọc. "Đám rác rưởi này." Chu Thánh thầm bổ sung một câu trong lòng.

Những Ma tộc cao cấp còn lại hoảng hốt bắt đầu tháo chạy, Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên không nói nhiều lời, không chừa một tên, chém giết sạch sẽ đám Ma tộc cao cấp này.

Số lượng phải đến mấy vạn. "Không có đám Ma tộc cao cấp này chỉ huy, Ma tộc cấp thấp chỉ là một đám ô hợp.

Lần này Long tộc tổn thất sẽ nhỏ hơn rất nhiều." Công Tôn Hiên Viên cảm thán. "Hai chúng ta chia làm hai ngả đông tây, tiến công ra bốn phía, như vậy có thể tiêu diệt Ma tộc nhanh hơn, huynh thấy thế nào?" Chu Thánh đề nghị. "Được." Công Tôn Hiên Viên gật đầu.

Thế là hai người chia quân làm hai đường, bắt đầu kế hoạch phản bao vây Ma tộc.

Cũng không biết đã chém giết bao nhiêu Ma tộc, đến cuối cùng, Chu Thánh giết đến mức tê dại.

Chỉ biết máy móc chém, giết, hoặc thi triển sức mạnh thế giới trên diện rộng.

Lúc mệt mỏi cũng không hề nghỉ ngơi, hắn điều khiển Vô Lượng Thạch ném về phía Ma tộc xung quanh.

Nếu tinh thần thật sự kiệt quệ, hắn sẽ khoác áo choàng tìm một nơi nghỉ ngơi đơn giản hai canh giờ, rồi lại tiếp tục chém giết Ma tộc.

Cuối cùng, sau hơn hai mươi ngày, hắn cũng thấy được các chiến sĩ Long tộc đang tập hợp lại.

Dẫn đầu chính là Long Tân, người đã báo cáo động tĩnh của Ma tộc cao cấp.

Khi thấy Chu Thánh, Long Tân từ từ biến từ hình rồng thành hình người, đáp xuống trước mặt Chu Thánh. "Chu đại nhân." Long Tân chắp tay hành lễ. "Công Tôn đại nhân đang ở đâu?" Chu Thánh lên tiếng hỏi. "Công Tôn đại nhân đã phát hiện ra tướng lĩnh Ma tộc chỉ huy cuộc tấn công lần này, đang giao chiến với hắn.

Tôi dẫn người của Long tộc đến đây để dọn dẹp tàn dư." "Ừm." Chu Thánh gật đầu. "Những nơi ta đi qua, Ma tộc đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng không chắc trong khu vực này còn có con cá nào lọt lưới hay không, đặc biệt là dưới nước.

Nếu gặp phải nguy hiểm khó lường, hãy thông báo cho ta bất cứ lúc nào." Chu Thánh nói xong, liền đưa một tấm tấn phù có thể liên lạc với hắn cho Long Tân.

Chương 782

"Cảm ơn đại nhân." Long Tân vội vàng cúi người.

Hắn biết rõ thực lực của người trước mắt, tuyệt đối không thua kém Công Tôn đại nhân.

Lần hành động càn quét Ma tộc này có sự tham gia của hắn mà chỉ tổn thất mấy trăm con Cự Long.

So với việc tổn thất mấy vạn Cự Long như trước đây, tổn thất lần này gần như có thể bỏ qua. "Không cần đa lễ." Chu Thánh mỉm cười đáp lại. "Ta hiện chỉ mới giết sạch Ma tộc trên mặt biển, dưới biển vẫn chưa đi tuần tra.

Hết sức cẩn thận." Nói xong, hắn liền phiêu diêu rời đi ngay trước mắt Long Tân.

Đợi đến khi Chu Thánh đi xa, hắn mới thả lỏng đôi vai đang căng cứng. "Giữ hình tượng cao nhân đắc đạo thật không dễ chút nào." Chu Thánh cười khổ một tiếng, trực tiếp lặn xuống đáy biển.

Ở một nơi khác, Công Tôn Hiên Viên đang giao chiến với Ma Tướng đã vung ra nhát đao cuối cùng.

Nhát đao này quả thật phi phàm.

Lưỡi đao cuốn theo sóng biển khổng lồ, ngay cả nước biển cũng mang theo đao ý sắc bén.

Va chạm vào thân thể Ma Tướng, vậy mà lại cắt rách cả áo giáp hộ thân.

Có thể thấy đao pháp lợi hại đến mức nào. "Ha ha, ta không biết ngươi tìm đâu ra người giúp đỡ, Công Tôn Hiên Viên, nhưng bây giờ đừng đắc ý, sẽ có một ngày, Ma Vương và Ma Tôn đại nhân cao quý

sẽ san bằng thế giới của ngươi." Ma Tướng này lại biết dùng tinh thần lực của dị thế giới để giao tiếp. "Ồ?

Vậy sao?

Vậy ta chờ.

Ta đã chờ ngày này rất lâu rồi." Công Tôn Hiên Viên bình tĩnh đáp.

Hắn không nói dối, năm tháng dài đằng đẵng kiên trì thủ hộ Cổng Hỗn Độn đã sớm mài giũa tâm cảnh của hắn đến mức gần như không còn gợn sóng.

Nếu không phải Trương Kỳ Lân và Chu Thánh đến thế giới này, khơi dậy một chút tình cảm bi hoan ly hợp của con người, có lẽ Công Tôn Hiên Viên lười cả việc nói câu này, trực tiếp một đao chém chết Ma Tướng này rồi. "Không cần phải ra vẻ, ta biết ngươi sợ rồi.

Những cuộc tấn công không ngừng nghỉ của Ma tộc chúng ta cũng khiến ngươi rất phiền não phải không?" Ma Tướng kia rất ngạc nhiên khi Công Tôn Hiên Viên không lập tức giết hắn, lại còn trả lời câu hỏi của hắn?

Hắn vội tìm cách mê hoặc thêm vài câu. "Chỉ cần ngươi để Ma tộc vào, thế giới này ngươi sẽ ở dưới Ma Tôn." Lời còn chưa dứt, đầu lâu đã nhìn thấy thân thể của chính mình. "Ồn ào." Lần này Công Tôn Hiên Viên không chút do dự, trực tiếp chém hắn dưới đao.

Kẻ phản diện chết vì nói nhiều.

Bên này, Chu Thánh vừa xuống nước đã phát hiện ra tung tích của một lượng lớn Ma tộc. "Vốn tưởng có thể giải quyết nhanh gọn đám phiền phức này, không ngờ vẫn còn chuyện nhàm chán phải làm." Chu Thánh đảo mắt, đành phải chấp nhận số phận mà rút Trảm Ảnh Đao ra.

Trong biển không chỉ có nước biển vô tận, mà còn có vô số sinh

vật dưới nước.

Sau những ngày bị ô nhiễm, phần lớn sinh vật trong nước thực ra đã bị ma hóa.

Chỉ có một phần nhỏ những thứ như vỏ sò, Ma tộc thực sự không thèm để mắt đến, ít nhất vẫn giữ được hình thái trắng tinh không tì vết hoặc ngũ sắc sặc sỡ.

Thế giới dưới nước hiện tại thực ra đã tương đương với một cái ổ do Ma tộc nuôi dưỡng.

Chu Thánh cầm Trảm Ảnh Đao vung về phía trước, lại phát hiện do mật độ nước biển quá lớn, chỉ có thể đẩy một lượng lớn năng lượng về phía trước, còn lưỡi đao sắc bén của Trảm Ảnh Đao lại bị giảm đi rất nhiều uy lực.

Nhưng dù vậy, dòng nước biển đầy uy áp cũng đã đè chết không ít sinh vật Ma tộc.

Chu Thánh thấy vậy thở dài một tiếng, thu hồi Trảm Ảnh Đao.

Hắn chuyển sang trực tiếp vận dụng sức mạnh thế giới.

Kết quả chiêu này lại đi đúng hướng.

Trong đại dương đầy ắp thủy nguyên tố, năng lực của Chu Thánh được phát huy gấp bội.

Trong lòng hắn chỉ cần hơi động niệm, nước biển liền tự động ép vào giữa, vô số thân thể Ma tộc không chịu nổi áp lực này, trực tiếp bị ép thành hai nửa. "Phương pháp này không tồi." Chu Thánh thầm nghĩ.

Tốc độ này còn dễ dàng hơn trên cạn nhiều.

Tại sao mình không nghĩ ra có thể trực tiếp dùng không khí để đối phó nhỉ.

Thật là thất sách.

Cứ như vậy, hắn vừa bực bội, vừa tiến về phía trước.

Nhưng hắn không nhìn thấy, cùng với cái chết của Hỗn Độn Ma Tộc, ma khí trên người chúng trực tiếp tan biến vào đại dương, theo dòng nước biển trôi đến những nơi rất xa. "Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng a." Chu Thánh đột nhiên nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ.

Theo hướng phát ra âm thanh, Chu Thánh đến một khe đá lớn.

Ra là một con yêu thú họ sò.

Chỉ thấy nó khó khăn chen chúc giữa hai tảng đá khổng lồ, nếu Chu Thánh tăng thêm chút lực đạo nữa, hai tảng đá sẽ ép nát nó. "Ngươi làm sao trốn được sự truy lùng của Ma tộc?" Chu Thánh kỳ lạ hỏi.

Cấp bậc của con sò nhỏ quá thấp, uy áp trên người Chu Thánh cũng quá lợi hại, nên nó trả lời câu hỏi cũng run rẩy. "Ta vẫn luôn sống ở nơi sâu nhất trong tảng đá này.

Hơn nữa cũng rất giỏi ẩn nấp, sau khi Ma tộc đến, ta liền trực tiếp hạ thấp khí tức của mình để trốn đi." Chu Thánh sờ cằm, rất giỏi ẩn nấp sao?

Thấy Chu Thánh im lặng không nói, con sò nhỏ có chút sốt ruột: "Thật đó đại nhân." "Ngươi không cần hoảng sợ." Lúc này Chu Thánh lại bắt đầu ra vẻ.

Dù sao hình tượng cao nhân đắc đạo hắn vẫn phải ngụy trang. "Đây là nơi có đại trận, tại sao lại đến đây?" Nói đến đây, con sò nhỏ lại tỏ ra đầy uất ức. "Bọn ta thuộc tộc sò, di chuyển theo dòng hải lưu, nơi nào có thức ăn thì chúng ta đến đó.

Ma tộc cứ vài trăm năm lại xâm phạm một lần, chúng ta cũng biết.

Nhưng chúng ta không biết đại trận lại không phòng bị sinh vật

dưới đáy biển.

Cứ thế hồ đồ mà đến nơi này.

Đại nhân, ngài phải tin lời ta nói a." "Không có không tin." Chu Thánh đáp. "Nơi này quá nguy hiểm, ngươi vẫn nên đi theo ta đi.

Đợi lúc nào ta ra khỏi biển, sẽ trực tiếp đưa ngươi đi." Nói rồi, hắn vươn tay, trực tiếp bỏ con sò nhỏ vào túi yêu thú.

Tiện thể múc một vốc nước biển lớn cho nó trú ngụ bên trong.

Con sò nhỏ thực ra từ trong khe đá đã thấy Chu Thánh chém giết kẻ địch như thế nào.

Vì vậy khi thấy Chu Thánh lại bằng lòng tự mình đưa nó ra ngoài, nó liền vui vẻ chui vào túi yêu thú.

Dù sao gần đây cũng không có yêu thú họ sò nào khác.

Mấy chục ngày nay nó vẫn luôn gọi đồng bạn xung quanh nhưng không có chút tiến triển nào.

Thu con sò nhỏ xong, Chu Thánh tiếp tục tiến lên.

Công Tôn Hiên Viên sau khi chém giết Ma Tướng, biết rằng màn kịch chính sắp bắt đầu.

Hỗn Độn Ma Tộc dưới nước mới là mấu chốt.

Vì vậy, hắn trực tiếp ra lệnh cho Long Hiên bên cạnh. "Chu đại nhân hiện đang ở đâu?

Có ai biết không?" Long Hiên vội vàng nhận lệnh rời đi.

Chương 783

Không lâu sau đã quay lại, thần sắc cung kính đáp. "Chu đại nhân đã xuống nước chém giết Ma tộc.

Long Tân trước đó từng gặp Chu đại nhân, đây là do chính miệng hắn nói." "Quá lỗ mãng rồi.

Dưới nước là đại bản doanh của Ma tộc.

Mỗi lần đều sẽ có Ma Vương trấn giữ.

Ta phải nhanh chóng đi ngăn cản hắn.

Long Hiên, Ma tộc trên mặt biển đã dọn dẹp gần xong, ngươi trực tiếp lệnh cho Long Tân xuống nước trảm địch trước.

Ngươi dẫn một bộ phận nhỏ Cự Long chuyên chém giết những con cá lọt lưới." "Vâng." Long Hiên cúi người đáp.

Công Tôn Hiên Viên giao phó xong, trực tiếp xuống nước tìm kiếm Chu Thánh.

Bên này, Chu Thánh vẫn đang ung dung tản bộ dưới nước, thuận tiện dọn dẹp Ma tộc xung quanh.

Cảnh tượng trong nước quả thực quá tráng lệ.

So với cảnh dưới nước trên Trái Đất còn kinh tâm động phách hơn nhiều.

Ít nhất Chu Thánh chưa từng thấy dãy núi lửa ngầm trải dài liên miên.

Núi lửa trên Trái Đất thường chỉ có vài ngọn trơ trọi, còn ở đây núi lửa nối tiếp không ngừng, Chu Thánh đã bay mấy canh giờ mà vẫn chưa thấy điểm dừng.

Hoạt động của núi lửa cũng không quá kịch liệt, chỉ có vài ngọn đang phun trào, nhưng thế cũng đã ghê gớm lắm rồi.

Dù sao địa mạch của các núi lửa đều liên kết với nhau, nếu có thể tìm ra địa mạch của chúng, khiến tất cả núi lửa cùng phun trào có lẽ cũng không phải là chuyện khó làm.

Chu Thánh xuyên qua giữa những ngọn núi đầy mùi lưu huỳnh.

Bỗng nhiên xa xa nhìn thấy một tiểu đội Hỗn Độn Ma Tộc. "Lạ thật?" Chu Thánh có chút nghi hoặc về tình hình trước mắt.

Bởi vì bất kể là trong không gian mô phỏng của Công Tôn Hiên Viên, hay trên mặt biển, hoặc là những Ma tộc hắn vừa gặp phải, ngoài Ma tộc cao cấp sẽ tụ tập ra, hắn còn chưa thấy Ma tộc nào có thể xếp hàng chỉnh tề như vậy. "Chắc chắn là có chuyện gì đó.

Ai, quên mất không nhờ Công Tôn Hiên Viên dạy mình tiếng Ma tộc rồi.

Đúng là sách đến lúc dùng mới hận mình đọc ít." Chu Thánh thầm hận.

Lần này nếu theo dõi, cho dù có nghe được kế hoạch của chúng cũng không biết là gì.

Chỉ có thể lúc đó tìm Hiên Viên huynh.

Chu Thánh khoác áo choàng, lẳng lặng bám theo.

Đám Ma tộc phía trước. "Tướng quân đại nhân, rốt cuộc Ma Vương muốn chúng ta đi đâu vậy a?" Đây là Ma Linh, một Ma tộc cao cấp, cùng gia tộc với Ma Vương.

Vì vậy dù là cơ mật quân sự của Hỗn Độn Ma Tộc, hắn vẫn cứ nghênh ngang hỏi ra. "Đến nơi ngươi sẽ biết." Ma Tướng đại nhân biết rõ mối quan hệ giữa hắn và Ma Vương, cũng không trách tội hắn.

"Ta biết rồi, chẳng phải là tên Ma Kiệt kia bị chém giết sao.

Ma tộc cấp thấp vẫn là Ma tộc cấp thấp, vĩnh viễn không thể lên được mặt bàn." Ma Linh bĩu môi.

Hắn vẫn luôn hoạt động cùng Ma Vương, chẳng hề lo lắng cho vận mệnh của mình.

Dù sao sau kế hoạch lần này, hắn sẽ theo Ma Vương trở về Cổ Ma Thế Giới.

Đám rác rưởi cấp thấp này chết thì cứ chết.

Chết ngay trước mặt hắn, hắn còn phải mắng một câu phế vật, bia đỡ đạn.

Chu Thánh đi theo sau đám Ma tộc này, cũng không biết chúng đang nói gì.

Nhưng điều đó không ngăn cản hắn ghi âm và ghi hình lại cuộc đối thoại của chúng. "Ai nha, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này trở về, ta nhất định sẽ thỉnh cầu Ma Vương đại nhân ban cho ta một triệu Ma tộc cấp thấp, giúp ta tu luyện thành Thiên Ma công pháp." Ma Linh vẫn đang dương dương tự đắc khoác lác.

Khi thấy vẻ ghen tị của các Ma tộc cao cấp khác, hắn lại càng đắc ý hơn.

Dù sao, nói ra câu này vốn dĩ là để chờ được tâng bốc.

Ma Tướng lặng lẽ liếc Ma Linh một cái, đúng là ngu không tả nổi.

Lại có thể nói ra suy nghĩ của mình như vậy.

Ai cũng biết ngươi là thân tộc của Ma Vương đại nhân, trên người chắc chắn có không ít đồ tốt do Ma Vương đại nhân ban cho.

Những kẻ đến đây chắc chắn đã có người động lòng tham, đến lúc đó chỉ cần giết Ma Linh này, rồi đổ tội cho Công Tôn Hiên Viên bên

ngoài.

Ma Vương đại nhân chẳng lẽ còn có thể vì ngươi mà giết hắn sao.

Vốn dĩ đã không giết nổi, chết cũng là chết vô ích.

Dù sao đồ của Ma Vương đại nhân còn khó có được hơn nhiều so với sự uy hiếp của ngài.

Xem ra, vẫn phải bảo vệ hắn.

Đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Chẳng mấy chốc, đám Ma tộc cao cấp này đã đến một nơi ẩn mật trong dãy núi lửa liên miên.

Nơi này tràn ngập tro bụi từ núi lửa phun trào.

Một lớp dày cộp, nếu không phải Ma tộc dẫn đường, Chu Thánh tuyệt đối sẽ không liếc mắt nhìn nơi này. "Chính là nơi này, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, có thành công hay không là nhờ cả vào lần này." Ma Tướng nghiêm túc nói.

Ma Linh cũng xoa tay múa chân, nhiệm vụ lần này vừa nhẹ nhàng công huân lại cao.

Lần này mình nhất định phải có biểu hiện tốt nhất, để cho đám Ma nhân coi thường mình phải mở to mắt. "Tránh ra tránh ra, để ta mở đường phía trước." Vừa nói xong câu này, Ma Linh liền từ trong túi trữ vật của mình lấy ra một viên Ma Băng Châu.

Đây là Băng châu đặc hữu trong Cổ Ma Thế Giới.

Không chỉ có thể triệt tiêu hỏa lực nóng bỏng của núi lửa dưới đáy biển, mà còn liên tục tỏa ra ma khí cung cấp năng lượng cho Ma nhân.

Thực sự là pháp bảo không hai để thăm dò nơi này.

Thấy Ma Linh lấy ra một kiện bảo vật như vậy, đám Ma nhân sau lưng hắn không khỏi thầm mắng trong lòng: "Có ông chú giỏi thì hay lắm à." Ma Linh chẳng thèm quan tâm đám Ma nhân nghĩ gì, chúng càng ghen tị với mình thì càng chứng tỏ thực lực của mình càng mạnh.

Không đợi Ma Tướng ra lệnh, hắn trực tiếp là người đầu tiên tiến vào động huyệt.

Vừa vào trong, Ma Linh đã nhíu mày.

Khí tức ập đến vô cùng nóng bỏng, ẩn chứa thông tin khiến hắn đặc biệt khó chịu. "Ma Hưng, ngươi đi trước." Ma Linh cũng không đợi Ma Tướng phân phó, trực tiếp ra lệnh cho tên lâu la thường đi theo bên cạnh mình. "Linh đại nhân, thực lực của ta không đủ a?" Ma Hưng mặt mày khổ sở, than vãn bên cạnh Ma Linh. "Vô dụng như vậy, lần sau đừng theo ta ra ngoài nữa." Ma Linh trực tiếp đá hắn một cái, ném Ma Băng Châu lên người hắn. "Ta nhất định sẽ dẫn đường thật tốt, Linh đại ca." Ma Hưng gật đầu khom lưng nhận lấy Ma Băng Châu, không một lời oán thán đi về phía trước.

Nói đùa, hắn mới không không vui.

Bị đá một cái, viên Ma Băng Châu này liền thuộc về hắn, đồ vật đã cho người khác, Ma Linh chưa bao giờ đòi lại.

Ma Băng Châu đối với Ma Linh không là gì, nhưng đối với Ma Hưng hắn lại là đồ tốt khó có được.

Lần này, đã gỡ vốn.

Đám Ma tộc cứ thế tiến về phía trước, dựa sát vào Ma Băng Châu, cũng không quá khó chịu.

Chu Thánh theo sau tự có diệu pháp.

Hắn trực tiếp lén lút sử dụng sức mạnh thế giới, lặng lẽ điều

động hỏa nguyên tố xung quanh mình sang một bên, tạo thành một môi trường mát mẻ thoải mái.

Chương 784

Đoạn đường này cực kỳ dài, cũng không biết đã đi bao lâu, qua bao nhiêu ngã rẽ.

Ma tộc cũng không biết rốt cuộc đang âm mưu điều gì, làm sao chúng lại phát hiện ra nơi này.

Trên đường đi, Chu Thánh không biết đã đi qua bao nhiêu hồ dung nham núi lửa, bao nhiêu dòng sông dung nham uốn lượn.

Cuối cùng sau năm canh giờ, hắn đã đến được đích.

Đám Ma tộc phía trước đều nhìn chăm chú vào một món vũ khí ở giữa hồ dung nham khổng lồ với ánh mắt cuồng nhiệt. "Không uổng công Ma tộc nhiều lần dò xét, đã phát hiện ra nơi này." "Chỉ cần phá hủy món vũ khí này, Ma tộc chúng ta có thể thoát ra khỏi đại trận này." Ma Tướng nhìn thấy đám người trước mắt vui mừng hớn hở, không vui nhíu mày. "Đừng vội mừng.

Món vũ khí này không dễ phá hủy như vậy đâu." "Chúng ta có thể trực tiếp cho nổ tung cái hồ dung nham này a." Ma Linh lười biếng lên tiếng. "Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu." "Dù có cho nổ tung hồ dung nham này, chết cũng là đại quân Ma tộc của chúng ta." Ma Tướng liếc nhìn Ma Linh đang nói, thực sự không muốn nói chuyện với một tên Ma Linh thiếu não như vậy.

Nếu là thuộc hạ của mình, hắn đã sớm một tát đánh chết rồi.

Nhẫn nhịn mãi, cuối cùng Ma Tướng cũng nén được cơn giận này xuống. "Dù núi lửa có phun trào, món vũ khí này cũng sẽ không bị tổn hại gì, nói không chừng còn lợi hại hơn vì hấp thu được lượng lớn hỏa nguyên tố.

Cách bố trí vũ khí này không giống với Ma tộc chúng ta, không phải dựa vào trận văn, mà là dựa vào sự tương sinh tương hỗ giữa các vũ khí." "Sao lại phiền phức như vậy." Ma Linh lại bắt đầu nổi nóng.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào món vũ khí, cũng không biết Ma Tướng định phá hủy nó như thế nào.

Chỉ thấy món vũ khí này toàn thân được bao bọc trong ánh sáng đỏ rực, không ngừng hấp thu nhiệt khí từ hồ dung nham bên dưới.

Mỗi khi hấp thu một luồng, nó lại chậm rãi xoay chuyển một lần.

Ma tộc có lẽ không biết vì sao món vũ khí này lại xoay chuyển, nhưng Chu Thánh lại thấy rõ ràng hỏa nguyên tố theo sự xoay chuyển của vũ khí mà chậm rãi, chỉnh tề chảy về một hướng.

Chu Thánh hiểu ra, đây có lẽ là một trong những trận nhãn cấu thành đại trận trong biển.

Mà đám Ma tộc cao cấp trước mắt này đến đây chính là để phá hủy trận nhãn.

Chu Thánh thấy chúng đã ríu rít nói không biết bao nhiêu lời, mà một người trong đó đã bắt đầu phát đồ cho những người đến đây.

Nhìn từ xa, đồ vật trong tay chúng đều không đơn giản.

Rất nhiều thứ đều tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Khí tức này không thể nói rõ là gì, nhưng rất rõ ràng, vừa tà ác vừa mạnh mẽ.

Chu Thánh đương nhiên không thể để đám người này ra tay trước.

Đây không phải phong cách của hắn.

Dù sao hắn tin tưởng vào câu: tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

Kinh nghiệm làm Thủ Lăng và thí thần khiến hắn vô cùng tán thành quan điểm do chính mình tổng kết.

Đây là lòng đất, đặc biệt lại gần hồ dung nham rộng lớn không thấy bến bờ này.

Hỏa nguyên tố trong không khí đã đông đúc đến mức gần như không còn chỗ chứa.

Chu Thánh trực tiếp điều động hỏa nguyên tố trong không khí, hóa thành mấy con Cự Long đỏ rực tấn công về phía Ma tộc.

Những con rồng lửa hừng hực đột nhiên xuất hiện khiến đám Ma tộc giật mình.

Chúng không ngờ trên đường đi lại có người theo dõi mình.

Những người khác thì không sao, nhưng Ma Linh lại nổi giận trước. "Kẻ tiểu nhân nào, không dám ló mặt, là ngươi sao?

Công Tôn Hiên Viên?" Ở nơi xa, Công Tôn Hiên Viên đang vừa giết địch vừa tìm Chu Thánh đột nhiên hắt xì một cái.

Chu Thánh chỉ thấy một Ma tộc có dung mạo tuấn mỹ đang la hét khắp nơi.

Tuy không biết hắn la hét gì, nhưng đoán chừng cũng không phải lời hay ý đẹp gì.

Có lẽ là không tìm thấy mình, nên đang trút giận vô cớ.

Có thể lên tiếng trước trong một đám Ma tộc, xem ra cũng là một nhân vật quan trọng.

Vậy thì lấy ngươi ra khai đao trước vậy.

Chu Thánh trực tiếp điều chuyển hướng của mấy con Cự Long, xông vào giữa đám Ma tộc cao cấp, trực tiếp đánh đuổi chúng tán loạn.

Sau đó phân tâm điều khiển một con bay thẳng về phía Ma Linh.

Ma Linh tuy danh nghĩa có vẻ có thực lực cao cấp, nhưng thực tế trong Ma tộc lại là một kẻ vô dụng chính hiệu.

Thấy Cự Long lửa đỏ rực đang bay về phía mình, hắn sợ đến mức hồn bay phách lạc, vội vàng lấy ra một tấm ma phù do Ma Vương thúc thúc tặng cho hắn.

Bên trong đó có một đòn toàn lực của Ma Vương, là do Ma Vương không yên tâm nên tự tay giao cho hắn trước khi xuất phát.

Tấm ma phù lần này rất mạnh mẽ.

Nó trực tiếp nghênh đón con Cự Long đang gào thét bay tới, trong khoảnh khắc, tia lửa bắn tung tóe, ma khí bốc lên ngùn ngụt, chấn động cả động huyệt.

Chưa kể đến hồ dung nham khổng lồ kia.

Dung nham trực tiếp bắn lên rất cao, văng ra bốn phía, đốt cháy những Ma tộc cao cấp không kịp chạy trốn la hét oai oái.

Ngay cả Ma Linh cũng không ngoại lệ, dù sao Ma Băng Châu đã bị hắn cho Ma Hưng rồi.

Uy lực của tấm ma phù này quả thực nằm ngoài dự liệu của Chu Thánh.

Dù sao thực lực của hắn đã bày ra ở đây.

Tấm ma phù trước mắt lại có thể đánh tan một đòn của mình, xem ra thực lực của Ma tộc ở nơi này không thể xem thường. "Công Tôn Hiên Viên, ngươi không phải hảo hán, lại không dám ra mặt, quả thực làm hổ thẹn danh xưng thủ môn nhân." Chu Thánh nhíu mày, tên Ma tộc này có bị ngốc không vậy.

Biết có người mai phục mà vẫn không biết điều.

Xem ra vẫn còn chê mạng mình quá dài.

Lần này hắn không chút do dự, trực tiếp biến dung nham trong hồ thành một con Cự Long dung nham, lao về phía Ma Linh.

Con sâu bọ ồn ào như vậy cứ trực tiếp chết đi cho rồi.

Những Ma tộc xung quanh nhìn thấy con Cự Long dung nham này.

Chúng biết người đến đây khả năng cao là Công Tôn Hiên Viên hoặc là một Nhân tộc được báo cáo mấy ngày trước còn lợi hại hơn cả Công Tôn Hiên Viên.

Ngay lập tức không dám do dự chút nào, chúng chia nhau chạy ra ngoài.

Nói đùa, chẳng lẽ còn ở lại đây nộp mạng vô ích sao?

Ngay cả Ma Tướng đến đây lần này cũng không nảy sinh một chút ý nghĩ kháng cự nào.

Hắn tính toán phải nhanh chóng quay về, nếu có thể theo Ma Vương cùng trở về Cổ Ma Thế Giới thì tốt.

Dù sao còn non xanh thì không sợ thiếu củi đốt.

Nhưng trong lòng hắn vừa mới nghĩ đến Ma Vương, đột nhiên trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Giây tiếp theo, Ma Tướng với đôi mắt đỏ ngầu lại tỉnh lại, xoay người đi về phía Ma Linh.

Bên này, Ma Linh lại giở trò cũ, lấy ra một tấm ma phù khác, đồng thời đặt tay lên một tấm ma lực truyền tống phù.

Lúc này hắn cuối cùng cũng sợ hãi, vì khí tức của con Cự Long dung nham trước mắt quá kinh khủng.

Dù cách rất xa, cơ thể Ma Linh vẫn có thể cảm nhận được cơn

đau buốt xương.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp với con Cự Long lửa lúc nãy.

Nói không chừng mình thật sự sẽ chết ở đây.

Cự Long dung nham không chút do dự, trực tiếp lao về phía Ma Linh.

Ma Linh vội vàng ném tấm phù lục này ra.

Kết quả quả nhiên khiến lòng hắn chùng xuống.

Chương 785

Tấm phù lục chứa một đòn của Ma Vương chỉ ngăn cản được Cự Long một thoáng, thậm chí một chút dung nham cũng không bắn ra, con Cự Long này không chút do dự tiếp tục lao về phía hắn.

Ma Linh trong lòng vui mừng, trực tiếp canh đúng thời gian bóp nát tấm đào bào phù trong tay. "Nhân tộc đáng ghét, lần này tiểu gia ta chạy trước.

Lần sau đừng để tiểu gia ta gặp ngươi.

Nếu gặp, nhất định sẽ rút thần phách của ngươi ra, đốt trong đèn ma hồn, để thần phách làm nhiên liệu cho đèn." Kết quả, Ma Linh trong lòng còn chưa mắng xong, đột nhiên phát hiện không gian xung quanh mình đột nhiên bị giam cầm.

Đào bào phù căn bản không có tác dụng gì, mình bị định giữa không trung, ngay cả động cũng không động được.

Lúc này Chu Thánh trực tiếp tháo áo choàng xuống, đến trước mặt Ma Linh. "Chạy đi." Ma Linh thấy một Nhân tộc trẻ tuổi đi tới, hoàn toàn không phải Công Tôn Hiên Viên mà hắn tưởng.

Thế là, một ý nghĩ xấu xa lập tức nảy ra trong đầu hắn. "Nhân tộc, thả ta đi.

Ta đảm bảo ngươi muốn thứ gì ta cũng sẽ cho ngươi." Chu Thánh trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ tên Ma tộc này lại biết dùng tinh thần lực của dị thế giới để giao tiếp.

Hắn liền dùng tinh thần lực đáp lại: "Ngươi đến đây với mục đích gì?

Nếu không nói..." Chu Thánh đột nhiên động ngón tay, Ma Linh

bỗng cảm thấy mình không thở được.

Thì ra là Chu Thánh đã tăng cường lực giam cầm không gian. "Ta nói, ta nói." Ma Linh bản thân cũng là kẻ tham sống sợ chết. "Chúng ta đến đây chủ yếu là để phá hủy đại trận." "Ta không hỏi cái này, ta hỏi ngươi tại sao Ma tộc lại trì hoãn thời gian mấy hôm trước." Chu Thánh sa sầm mặt. "Cái này ta thật sự không biết a, đại nhân." Ma Linh thật sự không biết, vì vậy chỉ có thể mặt mày đau khổ trả lời câu hỏi của Chu Thánh.

Hắn là một ma nhị đại đến để mạ vàng, suốt ngày nghỉ ngơi ở đại bản doanh, hoàn toàn không biết gì về động tĩnh của Ma tộc. "Nếu đã không biết, vậy thì không cần tồn tại nữa." Chu Thánh nhàn nhạt đáp lại.

Nói xong chuẩn bị trực tiếp bóp chết con kiến nhỏ này.

Kết quả còn chưa động thủ, phía sau đã xuất hiện một luồng khí tức khó chịu.

Đây là vì hiện tại Chu Thánh sở hữu sức mạnh thế giới, nên chỉ cần có bất kỳ khí tức nào không thua kém thế giới này xuất hiện xung quanh, hắn sẽ lập tức nắm bắt được.

Chu Thánh không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng điều động sức mạnh thế giới hình thành một tấm khiên bảo vệ xung quanh mình. "Keng." Một âm thanh sắc bén truyền đến.

Chỉ thấy bên trong tấm khiên bảo vệ trong suốt đột nhiên xuất hiện một cây đinh quấn đầy ma khí.

Đây chính là ám khí mà phân thân Ma Vương bắn về phía đan điền của Chu Thánh. "Ra đây." Chu Thánh hét lớn.

Hắn trực tiếp điều động sức mạnh thế giới ép Ma tộc phía sau hiện thân. "Không đúng." Chu Thánh nhìn rõ dung mạo của Ma tộc bị

lôi ra, phát hiện tên Ma tộc này tràn ngập khí tức mà hắn không hiểu.

Tên Ma tộc này tuy mang khuôn mặt của Ma Tướng lúc nãy, nhưng khí tức trên người lại dày đặc hơn nhiều.

Thực lực ít nhất cũng phải cao hơn một bậc.

Nhưng không sao, dù thực lực có mạnh hơn, đối với Chu Thánh cũng không quan trọng, hắn có trăm phần trăm tự tin diệt tên Ma tộc này trong vòng ba chiêu. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Chu Thánh lên tiếng. "Ta ở khắp mọi nơi." Chơi trò ú tim à?

Chu Thánh không ngờ tên Ma tộc này lại trả lời như vậy.

Hắn không lên tiếng, chỉ thuận tay tiêu diệt Ma Linh đang bị giam cầm giữa không trung.

Phân thân Ma Vương vừa cảm nhận được không gian dao động đã biết Ma Linh sắp gặp chuyện không hay.

Còn chưa kịp có hành động, Ma Linh trong không gian giam cầm đã trực tiếp hóa thành một đám sương máu.

Ma Vương nhìn Ma Linh không thể cứu vãn, giận quá hóa cười. "Lại dám không coi ta ra gì như vậy, chuẩn bị nhận lấy hậu quả đi.

Chết trong tay ta cũng là vinh hạnh của ngươi." Sắc mặt Chu Thánh không chút thay đổi, trực tiếp nói: "Đến đây, ta chờ!" "Nực cười, lẽ nào ta sẽ sợ ngươi sao?" Chu Thánh thầm nghĩ.

Ta không đi tiêu diệt ngươi trước đã là may rồi, lẽ nào còn sợ ngươi đến đánh ta.

Thế là, Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp nắm Vô Lượng Thạch trong tay, ném về phía Ma Tướng có tình huống rõ ràng không ổn trước mắt.

Phân thân Ma Vương sau khi hét xong câu đó, thực ra đã chuẩn bị

sẵn sàng.

Dù sao cái tên Chu Thánh đã sớm truyền đến tai hắn.

Hắn đã sớm biết người trẻ tuổi trước mắt này thực ra là thủ lĩnh của Nhân tộc.

Mà mật thám của hắn hai ngày nay đã báo cho hắn biết những chuyện xảy ra bên ngoài.

Người này không những không bị đám người Thái Cổ Nhất Tộc kia giết chết, mà còn ngược lại, đuổi chúng ra khỏi địa bàn Nhân tộc.

Khiến cho kế hoạch tấn công của vực ngoại Ma tộc bị trì hoãn rất lâu, suýt nữa đã phá hỏng đại sự của vực ngoại Ma tộc.

May mà Thái Cổ Nhất Tộc cũng không phải ngồi không.

Tuy thời gian bị trì hoãn một chút so với kế hoạch, nhưng dù sao cuối cùng vẫn khơi mào được cuộc chiến giữa các tiểu chủng tộc, xé rách bầu trời.

Chẳng bao lâu nữa, hắn có thể hoàn thành sứ mệnh của mình, trở về Ma tộc.

Chỉ thấy Ma Vương từ trong túi trữ vật của Ma Tướng tìm được một cây trường thương sắc bén.

Cây thương này là do chính hắn ban cho Ma Tướng trước đây, chính là để phong ấn một luồng thần phách của mình vào trong đó.

Nếu có cửa ải nào không qua được, hắn có thể tự mình giáng lâm.

Bí quyết chính là nghĩ đến hắn.

Dù sao hắn là Ma Vương, năng lực của Ma Vương chính là như vậy, thần niệm có thể ký gửi trong vạn vật, hắn cũng là vạn vật không tồn tại.

Cây thương này tỏa ra hàn quang bức người.

Không do dự, ma thương trực tiếp nghênh đón Vô Lượng Thạch.

Tiếng va chạm chói tai vang lên, hai bên lại không phân thắng bại.

Chu Thánh sờ cằm, xem ra Ma Vương này không dễ đối phó.

Vũ khí mạnh nhất trong tay mình lại ngang tài ngang sức với người trước mắt.

Xem ra thân phận người này rất phi phàm.

Vì vậy không do dự nữa, hắn trực tiếp sử dụng sức mạnh thế giới gia trì, cũng giam cầm Ma Vương này trong không gian.

Ma Vương không ngờ Chu Thánh lại dùng chiêu này với hắn, chỉ giao thủ một lần đã không theo lẽ thường.

Nhưng hiển nhiên không gian muốn giam cầm hắn vẫn chưa đủ trình, vì vậy hắn trực tiếp dùng thân pháp bắt đầu giãy giụa.

Chu Thánh làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Nhân lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi.

Trên chiến trường, dù chỉ một sai sót nhỏ cũng sẽ thua trận, huống hồ gì có thể cho ngươi thời gian giãy giụa sao.

Lưỡi đao của Trảm Ảnh Đao lóe lên, đầu của Ma Tướng trực tiếp rơi xuống đất. "Bất kể ngươi làm thế nào đột nhiên nâng cao thực lực, trước mặt ta chỉ có một con đường chết." Chu Thánh có cái vốn để tự cao như vậy.

Ở một nơi khác, bên trong đại bản doanh của Ma tộc.

Lửa ma hừng hực không ngừng cháy, động huyệt dưới đáy biển vốn âm u ẩm ướt trở nên vô cùng khô ráo. "Bùm" một tiếng.

Đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Chương 786

Ma nhân xung quanh run rẩy quỳ xuống. "Chu Thánh này, nếu ta không thể băm vằm hắn thành vạn mảnh, khó tiêu mối hận trong lòng ta." Giọng nói giận dữ ngút trời của Ma Vương truyền đến, ma nhân xung quanh không một ai dám lên tiếng. "Một đám phế vật, không sớm giải quyết sinh lực của Long tộc, để cho đại quân Ma tộc phải chịu đả kích lớn như vậy." Ma Vương mắng chửi đám người xung quanh, trút giận.

Cứ như vậy vẫn không nguôi giận, hắn trực tiếp bắt mấy tên Ma Tướng cấp thấp đến hấp thu công lực, bổ sung cho luồng thần hồn của hắn bị Chu Thánh chém giết, coi như bồi thường.

Cuối cùng, vẫn là đại quân sư bên cạnh Ma Vương lên tiếng. "Vương thượng, theo tin tức từ Thái Cổ Nhất Tộc truyền đến, Chu Thánh này là Nhân tộc mới đến thế giới này trong vòng một năm gần đây.

Sau lưng hắn còn có một thế giới mà chúng ta không biết.

Nếu có thể bắt được tên này, trở thành chủ nhân của tiểu thế giới tất nhiên sẽ khiến thực lực của ngài tăng mạnh a." "Nói có chút thú vị." Ma Vương quay đầu nhìn quân sư của mình.

Hắn ném hai tên xui xẻo kia sang một bên.

Hai Ma tộc cấp thấp được cứu mạng vội vàng rời khỏi bên cạnh Ma Vương, ẩn mình sau lưng các tướng lĩnh khác.

Xem ra Ma Vương cũng không phải lần đầu làm chuyện này. "Vương thượng, nhưng Chu Thánh này làm thế nào vượt qua được bình chướng của dị thế giới này thì không nói chắc được.

Đặc tính của Hỗn Độn nhất tộc chúng ta vừa hay phù hợp với cấu thành của thế giới này, mới có thể thông qua giới môn đến đây.

Nhưng Chu Thánh là một con người, làm thế nào làm được điều đó?

Hơn nữa theo lời của Thái Cổ Nhất Tộc, lần đầu tiên họ gặp Chu Thánh còn không chịu nổi một đòn, nhưng mấy ngày sau Chu Thánh đã có năng lực chém giết mấy người.

Khi đó Công Tôn Hiên Viên đang bị chúng ta vây khốn ở đây, tuyệt đối không có khả năng giúp Chu Thánh.

Sức mạnh này đến quá mức khó tin, sợ là có người âm thầm tương trợ hắn." "Không tệ, tiếp tục nói." Lửa giận của Ma Vương đã hạ xuống. "Thái Cổ Nhất Tộc nói Chu Thánh có thể triệt tiêu sức mạnh thế giới mà họ nắm giữ, chỉ sợ Chu Thánh này đã được chủ nhân của thế giới này thừa nhận a.

Nếu thật sự như vậy, phải nhanh chóng báo tin này cho Ma Giới Đại Tôn bên ngoài Hỗn Độn Môn." "Không cần đâu." Ma Vương một lời từ chối đề nghị của quân sư. "Mật thám đã báo cho chúng ta biết Thái Cổ Nhất Tộc sắp đến rồi, chính là mấy ngày này.

Dù có truyền tin cũng là nửa tháng sau.

Nhân lúc chúng chưa đến, ta phải nhanh chóng chém giết Chu Thánh.

Nếu không, công lao này há chẳng phải sẽ thiếu mất một nửa sao." Ma Vương nheo mắt đáp.

Đám tạp nham này, tuy đã sở hữu bí pháp của Ma tộc biến mình thành nửa Ma tộc, nhưng huyết mạch hạ tiện vẫn là huyết mạch hạ tiện.

Nếu mình phải sa sút đến mức tranh công lao với đám người Thái

Cổ Nhất Tộc có huyết mạch thấp kém này, thì vĩnh viễn đừng hòng ngẩng đầu lên được. "Vạn vạn không thể a, Vương thượng.

Thực lực của Chu Thánh này không thể xem thường." Quân sư hoảng hốt ngăn cản. "Thái Cổ Nhất Tộc là một đám phế vật, chỉ biết điều động sức mạnh thế giới mà thôi.

Thủ đoạn thực sự của Ma tộc ta, Chu Thánh này còn chưa được thấy đâu." Ma Vương không coi Chu Thánh ra gì.

Trong động huyệt dưới lòng đất, hắn nhất thời không để ý, bị Chu Thánh giam cầm trong không gian.

Lần sau, hắn sẽ không có vận may như vậy đâu. "Ngươi cứ chờ đó, ngày chết của ngươi sắp đến rồi." Ma Vương lẩm bẩm.

Ở một nơi khác, Chu Thánh đã chém giết Ma Tướng xong liền đến xem xét thi thể.

Trảm Ảnh Đao trực tiếp chém hắn thành hai nửa, đao ý sắc bén không ngừng ăn mòn thi thể Ma tộc, vì vậy không có máu đen chảy ra. "Cây ma thương này có chút thú vị a, không biết được chế tạo từ gì." Chu Thánh nhìn cây ma thương lấp lánh ánh bạc trước mắt, rất thèm thuồng vật liệu của nó.

Nếu Trảm Ảnh Đao của mình có thể hấp thu vật liệu này thì tốt.

Chỉ là đây là sản vật của Ma tộc, không biết có ảnh hưởng gì không.

Lúc này, Trảm Ảnh Đao dường như có tâm linh tương thông, trực tiếp bay khỏi lòng bàn tay Chu Thánh, bay lượn bên cạnh ma thương. "Ngươi muốn ăn?" Chu Thánh hỏi.

Trảm Ảnh Đao bay nhanh một vòng quanh hắn. "Vậy được, chỉ cần ngươi tự tin, thì cứ đi đi." Chu Thánh ngầm đồng ý với hành động của nó.

Trảm Ảnh Đao vui vẻ xoay một vòng, lao về phía ma thương.

Chẳng mấy chốc, theo hành động của Trảm Ảnh Đao, ánh bạc lấp lánh trên thân ma thương đã mờ đi trông thấy.

Nhưng dù sao nó cũng là một cây ma thương, không thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị Trảm Ảnh Đao ăn mất mà không có phản ứng.

Nó nhanh chóng rung lên toàn thân, tỏa ra hắc khí phản kháng.

Trảm Ảnh Đao trong quá trình hấp thu đột nhiên phát hiện có điều gì đó không ổn, từng sợi hắc khí theo kim loại bị hấp thu vào cơ thể nó, thậm chí còn không ngừng quấy nhiễu thần thức của nó.

Phải biết rằng đao linh của Trảm Ảnh Đao xuất hiện chưa được bao lâu, uy lực không thể coi là mạnh mẽ, nếu không bảo vệ cẩn thận, rất dễ bị tiêu tán.

Bên trong thân đao của Trảm Ảnh Đao, một cuộc đấu không người biết đã bắt đầu.

Ma khí khá vội vàng, vì thực lực của nó không mạnh, nếu có thể nhanh chóng tiêu diệt thần thức của đao linh trước mắt, nói không chừng có thể thay thế nó.

Vì vậy, nó tấn công không chút nương tay, có thể nói là vô cùng điên cuồng.

Nó trực tiếp lao về phía trước, bao bọc lấy linh thạch yếu ớt, hy vọng bao vây và ăn mòn từng chút một.

Còn Trảm Ảnh Đao lúc đầu bị bao vây hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ vô ích giãy giụa giữa ma khí, nhưng làm thế nào cũng không thể đột phá.

Vì vậy, nó chỉ có thể không ngừng sử dụng những thần thông mà Trảm Ảnh Đao ban cho.

Lưỡi đao sắc bén xuất hiện ở lớp ngoài cùng của linh thức.

Ma khí kêu thảm một tiếng, tránh né va chạm với lưỡi đao.

Linh thức thấy vậy liền thừa thắng xông lên, biết ma khí sợ hãi lưỡi đao sắc bén mà nó mang theo.

Vì vậy, nó phản khách vi chủ, trực tiếp truy đuổi ma khí.

Lần này đến lượt ma khí run rẩy.

Đao linh truy đuổi ma khí từ đầu đao đến đuôi đao, hai bên giao phong kịch liệt.

Cuối cùng, dưới sự bao vây có chủ ý của đao linh, nó đã dồn ma khí vào góc chết, sau đó, từ từ, từng chút một tiêu diệt nó.

Chu Thánh vốn thấy Trảm Ảnh Đao hấp thu ma thương một cách vui vẻ, nhưng đột nhiên nó lại bất động, liền biết cây ma thương này có lẽ ẩn chứa thứ gì đó mà hắn không phát hiện ra.

Nhưng hắn không lo lắng Trảm Ảnh Đao của mình sẽ xảy ra chuyện, dù sao nó có năng lực tự động tiến giai khi nuốt chửng kim loại.

Vì vậy, một chút rắc rối nhỏ cũng không làm khó được nó. "Nếu ngay cả một chút ma khí cũng không xử lý được, thì đừng nói là đao của Chu Thánh ta.

Mất mặt lắm." Chu Thánh thầm nghĩ.

Kết quả không ngoài dự liệu của hắn, không lâu sau, Trảm Ảnh Đao lại động đậy. "Đánh bại ma khí rồi sao?" Chu Thánh vui mừng hỏi.

Trảm Ảnh Đao lên xuống, khẳng định câu trả lời của hắn. "Ta biết mà, đao của ta, bất kỳ khó khăn nào cũng không thể ngăn cản được nó." Lúc này Chu Thánh cũng không keo kiệt, thẳng thắn khen ngợi.

Điều này lại khiến Trảm Ảnh Đao có chút ngại ngùng. "Nhanh hấp thu đi, đây là vũ khí do Ma giới chế tạo, bây giờ không tìm được miếng kim loại thứ hai giống hệt để ngươi hấp thu đâu.

Ăn xong, để ta xem sự thay đổi của ngươi." Chu Thánh dặn dò.

Trảm Ảnh Đao phát ra một tiếng kêu trong trẻo, biểu thị nó đã đồng ý, rồi lại quay người lao vào ma thương.

Ở một nơi khác, Ma Vương đột nhiên cảm ứng được mối liên hệ của mình với ma thương đã bị cắt đứt. "Chu Thánh này quả là có bản lĩnh, lại có thể tìm ra và tiêu diệt ma khí trong ma thương của ta, xem ra thực lực quả thật không thể xem thường.

Chương 787

Phải chuẩn bị cho tốt rồi." Rất nhanh, Ma Vương lại lùi kế hoạch tìm kiếm Chu Thánh thêm vài ngày, gấp rút luyện chế vài món bảo bối Ma tộc để nghênh chiến Chu Thánh tốt hơn.

Bên này, Trảm Ảnh Đao ăn no uống đủ cuối cùng cũng lưu luyến rời khỏi thân ma thương.

Lần này ăn quá no, cảm giác sắp không khống chế được bản thân nữa.

Lần sau phải kiềm chế lại. "Tiểu Đao," Chu Thánh gọi vũ khí của mình.

Tên tuy có chút quê mùa, nhưng lại rất thuận miệng. "Cảm giác thế nào?" Tiểu Đao tuy không biết nói, nhưng lại trực tiếp chạy về phía cửa động, xem ra là muốn Chu Thánh thử uy lực của mình.

Chu Thánh mỉm cười, biết là lúc mới xuống nước, năng lực của mình bị khắc chế, không giúp được gì cho mình, nên nó không vui.

Vì vậy, hắn thuận theo ý của Trảm Ảnh Đao, nhanh chóng lướt ra ngoài động.

Vừa ra khỏi động, Trảm Ảnh Đao không nghe theo mệnh lệnh của Chu Thánh, trực tiếp khẽ lướt một đường ra xung quanh.

Chỉ thấy giữa lòng biển đột nhiên xuất hiện một đường phong tuyến màu trắng, nhanh chóng lan rộng ra bốn phía.

Bất cứ vật thể nào bị phong tuyến chạm qua, dù là núi lửa hay dung nham, tất cả đều bị cắt qua một cách im lặng.

Một lúc sau, mới truyền đến tiếng nổ vang rền.

Chu Thánh kinh ngạc nhướng mày, thực sự không ngờ Trảm Ảnh Đao hiện tại lại kinh diễm đến vậy.

Trảm Ảnh Đao bay đến bên cạnh Chu Thánh, trông có vẻ rất muốn được khen. "Được rồi, lần này ngươi quả thực lợi hại.

Chúng ta nhanh chóng chém giết xong Ma tộc, nói không chừng có thể trở về Trái Đất.

Không biết bảo bối thế nào rồi." Chu Thánh nghĩ đến vợ con của mình.

Chỉ là nỗi nhớ này chỉ có thể tồn tại ngắn ngủi một lúc khi ngọn lửa chiến tranh bùng cháy, rồi lại phải lao vào trận chiến tiếp theo.

Chu Thánh và Trảm Ảnh Đao cùng nhau, hiệu suất quả thực nhanh hơn một mình rất nhiều.

Một người dùng nước biển ép, một thanh đao nhanh chóng chém giết, chỉ cần hai người đến đâu, Ma tộc không thoát được một tên.

Công Tôn Hiên Viên đã đến một nơi không xa Chu Thánh, thấy khắp nơi là mảnh vụn của Ma tộc, biết mình sắp đuổi kịp hắn. "Tên nhóc này, tốc độ sao lại nhanh hơn mấy hôm trước rồi?" Công Tôn Hiên Viên lẩm bẩm. "Chẳng lẽ tên nhóc này lại có kỳ ngộ gì sao?

Chuyện tốt trên đời này đều để hắn gặp cả.

Nhưng như vậy cũng tốt, thực lực càng mạnh, sau này gánh nặng của mình càng nhẹ.

Cổng Hỗn Độn sau này là hai người cùng thủ hộ, ta sẽ nhàn rỗi hơn nhiều." Lẩm bẩm xong, hắn trực tiếp đuổi theo hướng cảm ứng. "Tiểu Bối Xác?

Đã đến rìa trận pháp rồi, bây giờ ngươi có thể đi được rồi." Tốc độ của Chu Thánh rất nhanh, mấy ngày nay tuy vẫn luôn giết Ma tộc,

nhưng phương hướng cũng luôn hướng về phía rìa. "Đa tạ Chu đại nhân." Tiểu Bối Xác cảm kích nói.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng nó cũng thò đầu ra khỏi túi yêu thú để hít thở nước biển trong lành, tự nhiên biết Chu Thánh trước mắt lợi hại đến mức nào.

Không chỉ lợi hại mà còn đặc biệt thiện tâm. "Đại nhân đã giúp ta rất nhiều, nếu có gì phân phó, ta nhất định sẽ giúp đại nhân một tay." Tiểu Bối Xác nghiêm túc nói. "Ngươi lại nhắc nhở ta, lúc ta đến cũng thấy rất nhiều yêu tộc nhập ma ở ngoài biển.

Nếu ngươi ra ngoài, vẫn phải nhớ ẩn nấp tung tích, nếu có thể do thám được tin tức, thì dùng thứ này liên lạc với ta, nếu không do thám được, cũng đừng để mình lâm vào nguy hiểm." Nói xong câu này, Chu Thánh đưa cho Tiểu Bối Xác một pháp khí có thể liên lạc. "Yên tâm đi, Chu đại nhân.

Ta sẽ bảo toàn bản thân." Tiểu Bối Xác nói xong liền từ từ xuyên qua sương mù dày đặc đi ra ngoài biển. "Vương thượng, đại quân đã tập kết hoàn tất, tùy thời chuẩn bị nghe lệnh Vương thượng phái đi, tiêu diệt phản tặc của Hỗn Độn thế giới." Quân sư quỳ xuống, các Ma Tướng xung quanh cũng đồng loạt quỳ xuống. "Tốt, hôm nay chính là ngày phản công." "Tất cả tướng sĩ nghe lệnh, cánh trái do Long Ảnh chỉ huy, tấn công lên mặt nước, đại quân cánh phải do Long Trạch chỉ huy, tùy thời phối hợp với Long Ảnh tập kích, thuận tiện cắt đứt đường lui của Long tộc." "Đại quân trung lộ theo ta, đi chém giết Chu Thánh." "Giết Chu Thánh, giết Chu Thánh." Tất cả Ma tộc đều rơi vào trạng thái cuồng nhiệt.

Đây chính là năng lực của Ma Vương, chỉ cần hắn muốn, là có thể dễ dàng thao túng tất cả Ma tộc trong tay mình, biến tất cả Ma tộc thành con rối của mình.

Bởi vì hắn ở khắp mọi nơi. "Quân sư, hiện tại Công Tôn Hiên Viên đang ở đâu?

Đã dò xét được chưa?" Tuy Ma Vương không sợ Công Tôn Hiên Viên, hai người họ không ai làm gì được ai.

Nếu không phải trong Hỗn Độn Ma Tộc, cấp bậc của hắn là cao nhất, chỉ có thể do hắn đến, thì các Ma Tôn của Ma tộc đã sớm san bằng Hỗn Độn thế giới không biết bao nhiêu lần.

Nhưng nếu lúc chém giết Chu Thánh mà Công Tôn Hiên Viên ra phá đám, đó cũng là một chuyện phiền phức. "Bẩm Vương thượng, đại quân Ma tộc trên mặt nước phần lớn đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại một bộ phận rất nhỏ.

Không phát hiện ra tung tích của Công Tôn Hiên Viên.

Hắn rất có khả năng đang ở dưới nước.

Nhưng Ma Tâm vẫn luôn theo dõi Chu Thánh dưới nước cũng không phát hiện ra tung tích của Công Tôn Hiên Viên.

Khả năng cao hắn đang giết địch ở hải vực khác.

Bởi vì cũng có thương vong xảy ra ở hải vực phía tây, chỉ là không thấy hắn." Ma Vương trầm tư một lúc, vẫn quyết định đánh một trận.

Chắc chắn chỉ có mình giết Chu Thánh mới có thể vực dậy sĩ khí của binh lính.

Nếu không quân đội tiến ra mặt biển khi gặp tình huống bất lợi, chắc chắn sẽ tan rã, chạy toán loạn xuống dưới biển.

Thế là, đại quân Ma tộc hùng hậu chia làm ba đường khai chiến.

Lúc này Chu Thánh còn không biết Ma Vương đã tìm đến mình, vẫn đang ung dung giết Ma nhân.

Chuyện này quả thực quá dễ dàng, còn dễ hơn cả chém dưa hấu.

"Tiểu Đao, chúng ta cá cược, ngươi nói mấy ngày sẽ dọn sạch Ma nhân dưới đáy biển này?

Hai mươi ngày, ba mươi ngày, thời gian tối đa không quá ba mươi ngày." Tiểu Đao nhảy ba cái trên không trung. "Ba mươi ngày à, ta cá hai mươi ngày cũng không cần đến." Chu Thánh cười xấu xa. "Nếu ngươi thua, công việc thủ hộ Cổng Hỗn Độn sẽ do ngươi thay ta làm có được không?" Nghe xong câu này, Trảm Ảnh Đao trực tiếp không thèm để ý đến Chu Thánh, lập tức bơi về phía trước. "Ai da, Tiểu Đao, đùa chút thôi mà!

Đừng coi là thật.

Đến lúc đó Cổng Hỗn Độn này ta thủ hộ không được sao?" Vừa nói xong, đã thấy Tiểu Đao đổi hướng, bay nhanh về phía mình. "Thế mới đúng, Tiểu Đao, nghe lời khuyên, ăn no cơm." Chu Thánh khá tự đắc, xem ra mình cũng rất có tiềm chất làm nhà giáo dục.

Còn chưa tự đắc được hai giây, đột nhiên cảm thấy không khí có gì đó không ổn.

Hàm lượng ma khí trong nước đột nhiên tăng vọt, đã đến mức khiến người ta vô cùng chán ghét.

Xem ra, có một lượng lớn Ma tộc đang lao về phía mình. "Lần này có một trận đánh sảng khoái đây." Tiểu Đao cũng lên xuống chìm nổi biểu thị tán thành.

Chu Thánh chỉ thấy ở nơi rất xa ma khí cuồn cuộn, một lượng lớn Ma nhân xuất hiện ở đường chân trời. "Coi trọng ta quá nhỉ?

Lại xuất hiện cả đại quân?" "Nhưng đã đến rồi, không ở lại thì quá có lỗi với bữa tiệc tẩy trần mà các ngươi đã chuẩn bị cho ta." Nhân tố hiếu chiến trong người Chu Thánh đột nhiên bị kích phát.

Đã bao lâu rồi không có cảm giác nhiệt huyết tràn trề này.

Đến đây, ngoài một lần bị người của Thái Cổ tộc đánh cho thê thảm, còn chưa có ai có thể mang lại cho mình cảm giác uy hiếp. "Chu Thánh." Đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng gọi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Chu Thánh ngay cả đầu cũng không quay lại.

Chương 788

"Công Tôn Hiên Viên, trận thế lần này thế nào?" "Cũng được thôi." "Cũng được?" Chu Thánh có chút nghi hoặc. "Ta đã trải qua rất nhiều lần Ma tộc vây công rồi.

Nhưng lúc đó bên cạnh có Long tộc.

Chỉ có hai chúng ta đối kháng thì đây là lần đầu tiên thấy." Công Tôn Hiên Viên nhàn nhạt ra vẻ.

Hắn cũng không ngờ Ma tộc đột nhiên lại chơi chiêu này.

Trận này thực sự không dễ đánh. "Ta biết mà." Chu Thánh thầm phàn nàn một câu.

Hai người không ai nói gì.

Hai bóng người đơn bạc đứng trước thiên quân vạn mã. "Ngươi không phải nói Công Tôn Hiên Viên ở Tây hải sao?" Ma Vương nhíu mày hỏi quân sư của mình. "Theo phân tích tình hình thì quả thực nên ở Tây hải, Vương thượng." Quân sư trực tiếp sợ đến mức bò ra đất. "Nếu đã vô dụng, trực tiếp biến mất đi." Ma Vương lạnh lùng nói.

Hắn vung tay một cái, quân sư liền trực tiếp biến mất trong không khí.

Dù Công Tôn Hiên Viên xuất hiện bên cạnh Ma Vương, hắn cũng không quan tâm.

Dù sao hắn còn có đại quân, giữ chân một Công Tôn Hiên Viên vẫn là thừa sức, chỉ là phiền phức hơn một chút. "Chu Thánh, nghe nói ngươi là thủ lĩnh của Nhân tộc?" Ma Vương mở lời trước. "Đừng đối thoại với hắn, trực tiếp giết là được." Công Tôn Hiên Viên nhắc nhở. "Không sao." Chu Thánh không sợ hắn. "Ta không có quan hệ gì

với Nhân tộc, tin tức của ngươi lạc hậu rồi, Ma Vương.

Còn nữa, mấy ngày trước ta chém giết một thân thể, là phân thần của ngươi phải không?" Nói xong, hắn liền ném nửa thân thể của Ma Tướng ra trước mặt hai quân. "Ngươi!" Ma Vương chấn nộ.

Đem kết quả một tia phân thần của mình bị đánh bại ra trước mặt hai quân, làm dao động lòng quân, Chu Thánh này bị luyện thành tim đèn đốt một vạn năm cũng không quá đáng.

Lúc này Ma Vương không còn nói nhảm nữa, trực tiếp tiến lên, biến mình thành ngàn vạn người, xuất hiện xung quanh Chu Thánh, cũng xuất hiện trong vạn quân. "Cẩn thận." Công Tôn Hiên Viên không nói nhiều, trực tiếp xông vào trong vạn quân. "Ha ha ha." Ma Vương đồng thời phát ra tiếng cười bên cạnh Chu Thánh.

Cùng lúc đó, tất cả Ma Vương đều công kích Chu Thánh.

Thực lực của những Ma Vương này mạnh hơn nhiều so với những gì Chu Thánh gặp trong không gian, nhưng đồng thời, thực lực của Chu Thánh cũng đã tăng lên rất nhiều.

Vì vậy khi dọn dẹp những Ma Vương này, hắn đã giành chiến thắng một cách nhẹ nhàng.

Phân thần Ma Vương vừa giao thủ với Chu Thánh đã phát hiện thực lực của Chu Thánh còn mạnh hơn Công Tôn Hiên Viên một chút.

Vì vậy, những phân thần bị tiêu tán dưới đao hoặc vũ khí của Chu Thánh lại từ từ xuất hiện, tiếp tục vây quanh hắn, chân thân tùy thời chuẩn bị tập kích.

Chu Thánh đã sớm phát hiện ra những Ma Vương xuất hiện bên cạnh mình đều là giả, bởi vì thời gian phản ứng của mỗi Ma nhân gần như giống hệt nhau.

Vì vậy, Chu Thánh giả vờ không địch lại, từ từ tiến về phía quân

đội, tìm cách tìm ra chân thân của Ma Vương.

Chẳng mấy chốc, ma quân cũng tham gia vào cuộc hỗn chiến.

Lúc này, phân thần Ma Vương và ma quân bên cạnh Chu Thánh đều đang lao về phía hắn.

Chu Thánh và Trảm Ảnh Đao tạo thành thế dựa lưng vào nhau, không ngừng tấn công ra bốn phía, chặn đứng cuộc tấn công của đám Ma nhân này.

Giữa lúc đang kịch chiến, đột nhiên lại có mấy phân thân Ma Vương gia nhập vào chiến trường bên cạnh Chu Thánh.

Chu Thánh vờ như không thấy, chỉ chuyên tâm chém giết đám Ma tộc vô cùng vô tận trước mắt.

Chiêu thức của đám Ma tộc trước mặt nối tiếp nhau không ngừng.

Chu Thánh không có thời gian phản ứng, chỉ có thể bị động đón đỡ.

Đây đều là những ma tướng cao cấp, vũ khí sử dụng cũng vô cùng kỳ quái, hơn nữa còn chứa đầy ma khí.

Dù sao cũng là do Ma vương ban cho chúng.

Một ma tướng chém trường kiếm về phía Chu Thánh.

Chu Thánh ném Vô Lượng Thạch ra.

Một thanh trường thương khác lại đâm tới.

Chu Thánh dùng sức mạnh thế giới để giam cầm nó.

Vẫn chưa dừng lại, phi đao lại từ một góc độ hiểm hóc bắn tới.

Chu Thánh không chút hoảng hốt, dùng nước biển ngưng tụ thành đao long, hất văng mấy thanh phi đao này sang một bên.

Cảnh tượng nguy hiểm cũng đồng thời xuất hiện bên cạnh Trảm

Ảnh Đao, chỉ thấy Trảm Ảnh Đao không ngừng thay đổi hướng lưỡi đao, chém về phía từng món vũ khí đang tấn công nó.

Chỉ là hiện tại uy lực của Trảm Ảnh Đao quá lớn, chỉ cần chạm phải, tất cả vũ khí đều không chịu nổi một kích.

Tuy đã mất vũ khí, nhưng đám Ma tộc cấp thấp đã sớm bị Ma vương khống chế tâm trí, liều chết không sợ hãi mà lao vào Trảm Ảnh Đao thay cho vũ khí.

Bỗng nhiên, Chu Thánh dường như đã cạn kiệt khí lực, tốc độ phản ứng chậm hơn trước không ít.

Nhưng dù vậy, Chu Thánh vẫn đang khổ sở giãy giụa.

"Thực lực của Chu Thánh lại yếu như vậy sao?" Ma vương ẩn mình trong vô số phân thân thầm nghĩ.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu lâu dài không cho phép hắn dễ dàng tin vào biểu hiện của Chu Thánh.

Hắn chỉ quan sát gần đó chứ không tiến lên.

Thấy phân thân của Ma vương không tới, Chu Thánh cũng hiểu rằng muốn lừa được con Ma vương này còn cần phải tốn thêm chút công sức.

"Lão hồ ly, ngươi cứ đợi đấy, không lừa được ngươi ta quyết không bỏ cuộc." Chu Thánh không cố ý làm chậm tốc độ, vẫn dùng tốc độ như vậy để quần thảo với đám ma nhân xung quanh.

Ở phía bên kia, Công Tôn Hiên Viên cũng đã sa vào cuộc chiến không hồi kết.

"Vẫn chưa tìm thấy Ma vương sao?" Ông dùng đao đánh bật đám tấn công xung quanh.

"Sắp rồi, sắp rồi, ta đã biết là tên nào rồi.

Chỉ là khoảng cách hơi xa, đợi gần hơn một chút sẽ giải quyết một lần." Chu Thánh nghe thấy tiếng gọi của Công Tôn Hiên Viên, vội vàng trả lời.

"Được, ngươi tự mình biết là được." Công Tôn Hiên Viên không nhiều lời, trực tiếp dùng hành động để giảm bớt gánh nặng cho Chu Thánh.

Cuộc chiến kéo dài suốt một ngày một đêm.

Chu Thánh ước tính thời gian cũng đã gần đủ, liền trực tiếp làm chậm tốc độ của mình lần nữa.

Lần này vừa chậm lại, bên cạnh Chu Thánh lập tức hiểm nguy trùng trùng.

Chỉ thấy tất cả vũ khí đều sượt qua người hắn, chỉ thiếu một chút là đã làm hắn bị thương, nhưng lạ thay lại không trúng.

Ma vương thấy thuộc hạ của mình luôn kém một chiêu, cuối cùng không nhịn được nữa.

Hắn xuất hiện bên cạnh Chu Thánh, giơ tay tấn công.

Lần này hắn sử dụng át chủ bài của mình.

Do Chu Thánh luôn chú ý đến từng phân thân Ma vương tấn công mình, nên ngay khoảnh khắc Ma vương giơ tay, hắn đã phát hiện ra.

"Chính là ngươi." Đôi mắt Chu Thánh ngưng lại, tốc độ ra tay và tốc độ tấn công của Ma vương này đều chậm hơn những tên khác một nhịp.

"Lần này không giữ ngươi lại, ta không mang họ Chu." Chỉ thấy Chu Thánh nhanh chóng nắm chặt Trảm Ảnh Đao trong tay, vung về phía trước, sức mạnh thế giới và Trảm Ảnh Đao hợp lực tạo thành một luồng đao phong tựa như sóng thần.

Đao phong này không giống như trước, ngược lại trông rất bình thường.

Nhưng uy lực tỏa ra khiến Ma vương cũng phải hiện ra lớp áo giáp bên ngoài để phòng ngự.

“Ngươi không đỡ được đâu.” Chu Thánh trực tiếp hạ kết luận trong lòng.

Chương 789

Kết quả không ngoài dự đoán của hắn.

Thân thể Hỗn Độn Ma Vương bị chém làm hai nửa.

Toàn bộ Ma vương xung quanh đều biến mất, đám Ma tộc đang chiến đấu với Công Tôn Hiên Viên cũng dừng vũ khí.

Ảnh hưởng mà Ma vương đặt lên chúng đã tan biến.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Ma vương bị chém giết.

Ai cũng không thể tin rằng vương thượng có thực lực mạnh mẽ như vậy lại chết rồi, đặc biệt là các ma tướng xung quanh.

Càng không thể tin Chu Thánh một đao đã giải quyết vương của chúng.

"Mau chạy!" Ý nghĩ này hiện lên trong đầu tất cả Ma tộc.

Thế là, một cảnh tượng mà Chu Thánh không ngờ tới đã xuất hiện.

Tất cả ma nhân trực tiếp từ bỏ việc báo thù cho hắn và Công Tôn Hiên Viên, trực tiếp chạy lên mặt nước, muốn thông qua Cổng Hỗn Độn để trở về Ma giới.

Ở một bên khác, Long tộc đang chật vật chống đỡ hai đạo quân ma tộc bỗng nhiên thấy một lượng lớn Ma tộc trồi lên khỏi mặt nước.

"Long Tân tướng quân, Ma tộc lại tăng cường tấn công, thêm không ít ma tộc cao cấp." "Chúng ta rút lui trước đi." "Không thể rút!" Long Tân trầm giọng nói.

"Công Tôn đại nhân đã giao phó phải giữ vững mặt biển, dù chiến tử cũng không được lùi bước." Lời của Long Tân còn chưa dứt, bỗng

nhiên thấy đám ma nhân đang giao chiến với họ đột nhiên từ bỏ cuộc đấu, quay người chạy đi nơi khác, chỉ để lại Long tộc ngơ ngác.

“Chuyện gì vậy, đại nhân?” Vệ sĩ không dám tin vào mắt mình.

“Chắc chắn là Chu đại nhân hoặc Hiên Viên đại nhân đã đánh bại Ma vương.

Nếu không không thể xảy ra tình huống này.” Long Tân suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Tất cả Long tộc nghe lệnh ta, Ma vương đã chết.

Chúng ta phản công trở lại, còn phải hỗ trợ các chiến hữu canh giữ Cổng Hỗn Độn.” “Phản công, phản công!” Vốn bị Ma tộc đè đánh đã tích một bụng uất khí, lần này đột nhiên chiến thắng, sĩ khí của Long tộc tăng vọt.

Thế là, những con cự long như chim được thả khỏi lồng, bắt đầu tự do tàn sát đám Ma tộc bị tụt lại phía sau.

Ma tộc vừa đánh vừa lui, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo như lúc đầu, chỉ một lòng muốn chạy trốn qua Cổng Hỗn Độn.

Trên không trung, hễ gặp phải đồng bạn có thực lực yếu hơn mình, chúng không chút do dự mà đẩy đồng bạn ra sau lưng làm lá chắn.

Thế là, trên mặt biển xuất hiện cảnh tượng hiếm thấy, Ma tộc tự tàn sát lẫn nhau.

Sau một thời gian không ngắn, đám Ma tộc khó khăn lắm mới đến được Cổng Hỗn Độn lại phát hiện còn có một đại quân Long tộc đang chờ mình.

Dù vậy, các ma tướng cao cấp cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể căng da đầu nghênh chiến.

Rất nhanh, cuộc chém giết kịch liệt bắt đầu.

Một bên là đại quân Long tộc sĩ khí ngút trời, một bên là bại tướng Ma tộc sĩ khí sa sút.

Một bên là đại quân tuân theo quân lệnh, một bên là bại quân chỉ biết lo cho mạng sống của mình.

Không cần nghĩ nhiều cũng biết ai thắng ai bại.

Tướng lĩnh Ma tộc thất bại thấy tình hình không ổn, chỉ có thể cố gắng tập hợp tàn quân của mình, khó khăn lắm mới đến được Cổng Hỗn Độn để chạy về.

Nhưng đại bộ phận ma nhân căn bản không thể vượt qua được đội quân sắt thép này, bị Long tộc đánh cho tan tác.

Rất nhanh, đám ma nhân đã rơi vào tuyệt vọng, vì Công Tôn Hiên Viên đã đuổi tới.

Những kẻ chưa chạy thoát đừng hòng có kẻ nào qua được Cổng Hỗn Độn.

Lúc đó Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên đang làm gì?

Hai người đang lục túi trữ vật của Ma vương.

Phải biết kẻ chết dưới tay Chu Thánh là Ma vương, trên người chắc chắn có không ít đồ tốt.

"Chu Thánh ngươi xem, đây là Lưỡng Sinh Hoa đặc hữu của Hỗn Độn Ma Tộc, nếu thần hồn của một người sắp tiêu tán, uống đóa hoa này vào sẽ nhanh chóng sinh trưởng ra thần hồn y hệt như trước.

Còn có cái này, là Tinh Hà Ma Sa của Ma tộc, chỉ cần luyện hóa một ít vào vũ khí của mình là có thể dẫn động sức mạnh tinh thần xung quanh.

Dù ở Ma tộc cũng là thứ hiếm thấy." Công Tôn Hiên Viên đang

không ngừng giới thiệu, bỗng nhiên con sò nhỏ mà Chu Thánh từng cứu đã gửi tin nhắn cho hắn.

Chu Thánh liếc nhìn tin tức trong tay: "Chu đại nhân, ngoài khơi đột nhiên có mấy nhân tộc khí tức hùng hậu đi qua, ngàn vạn lần phải cẩn thận." Chu Thánh thấy tin này, trầm ngâm một lúc.

"Hiên Viên huynh, ngoài khơi bây giờ không yên ổn rồi, ta đi xem thử.

Huynh đến Cổng Hỗn Độn ở hậu phương trước đi." "Được, Cổng Hỗn Độn chỉ có Long tộc trấn giữ, ta cũng không yên tâm." "Đây là trận bàn, có thể phát hiện người xung quanh bất cứ lúc nào.

Đi đường ngàn vạn lần phải cẩn thận." Chu Thánh gật đầu, quay người bay lên mặt biển, chuẩn bị xem kẻ đến rốt cuộc là ai.

Cuộc chiến trên mặt biển đã sớm kết thúc, đại bộ phận Ma tộc còn sót lại đã sớm đi về phía Cổng Hỗn Độn, ảo tưởng trở về Cổ Ma thế giới.

Bây giờ biển cả đặc biệt yên tĩnh, nước biển chậm rãi chảy.

Chu Thánh lấy trận bàn ra, quan sát kỹ lưỡng.

Trên trận bàn không có bất kỳ hiển thị nào.

Chu Thánh trực tiếp chọn một hướng, bay thẳng về phía trước, muốn tìm ra kẻ đã xâm nhập chiến trường.

ào ào, nước biển chảy xiết.

Chu Thánh không ngừng tìm kiếm.

Cứ như vậy qua mấy ngày.

"Hử?" Chu Thánh nhìn thấy dị động đột nhiên xuất hiện trên trận bàn.

Hắn không hành động thiếu suy nghĩ, trực tiếp điều động sức mạnh thế giới cảm nhận một phen.

Khi cảm ứng được mặt nước trống không, sắc mặt Chu Thánh trầm xuống.

Bởi vì điều này có nghĩa là kẻ đến đại trận tuyệt đối không phải là nhân tộc, mà là Thái Cổ Nhất Tộc không biết đã chạy đi đâu.

"Lần này không dễ giải quyết rồi." Chu Thánh trầm ngâm nói.

"Thái Cổ Nhất Tộc cũng không biết lần này đến mấy người.

Phải nhân lúc chúng không đề phòng, giết một hai tên trong số đó.

Nếu lần này chúng nhắm vào Cổng Hỗn Độn thì không ổn rồi." Chu Thánh vội vàng nhắn lại cho Công Tôn Hiên Viên: "Thái Cổ Nhất Tộc đã đến." Ở hậu phương, Công Tôn Hiên Viên thấy tin nhắn của Chu Thánh, không chút do dự bắt đầu phân phó Long tộc.

"Sắp phải dọn dẹp sạch sẽ Ma tộc.

Tất cả mọi người cố gắng lên, cố gắng kết thúc trận chiến trong hôm nay.

Lập tức rút khỏi chiến trường.

Cơn bão lớn hơn sắp đến rồi, không phải là trận chiến mà các ngươi có thể tham gia." Long tộc nghe lời Công Tôn Hiên Viên, không chút do dự.

Dù sao thực lực của Công Tôn đại nhân cũng vượt xa họ.

Không cho họ tham gia chiến đấu, Long tộc cũng hiểu Công Tôn đại nhân muốn bảo vệ họ.

Thế là, họ càng gấp rút bắt đầu dọn dẹp Ma tộc.

Cuộc chiến vốn ngày mai mới có thể kết thúc đã được kết thúc

ngay trong hôm nay.

Ma tộc trước khi chết phản công vô cùng ác liệt, không ít Long tộc trên người đều bị thương.

Mà ở một bên khác, Chu Thánh cũng không rảnh rỗi.

Tấm áo choàng mà Công Tôn Hiên Viên phát minh đã có thể che mắt Ma tộc, mà Thái Cổ Nhất Tộc hiện tại bản chất cũng thuộc về Ma tộc, nói không chừng dùng trong trận chiến với Thái Cổ Nhất Tộc sẽ có hiệu quả bất ngờ.

"Lần này sẽ không dễ dàng để các ngươi thoát khỏi tay ta." Chu Thánh lẩm bẩm.

Sau đó liền khoác áo choàng bay về phía Thái Cổ Nhất Tộc.

Chu Thánh trên đường đi vẫn luôn che giấu thiên cơ trên người mình, Thái Cổ Nhất Tộc ở cách đó không xa vẫn không phát hiện ra tung tích của hắn.

"Tại sao không có một Ma tộc nào?

Thủ lĩnh, liệu có phải Ma tộc đã bị tiêu diệt rồi không?" Một người trong Thái Cổ Nhất Tộc lo lắng hỏi.

"Đừng phỏng đoán, tình hình hiện tại tuy không đúng, nhưng cũng không chênh lệch nhiều so với thời gian dự kiến.

Chương 790

Chúng ta cố gắng kéo dài thời gian.” Thủ lĩnh trả lời.

Lông mày của hắn cũng nhíu chặt.

Hiện tại hắn đã không thể liên lạc được với Hỗn Độn Ma Vương, xem ra tình hình là lành ít dữ nhiều.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn trung thành với Ma Tôn đại nhân.

Có thể chết vì đại nhân cũng là vinh hạnh của hắn.

Mấy người Thái Cổ Nhất Tộc tiếp tục im lặng đi về phía trước.

“Đinh linh linh.” Tiếng chuông du dương đột nhiên vang lên.

Thần hồn của mấy người lập tức không ổn định, màu mắt cũng từ màu đen thuần của nhân tộc biến thành màu đỏ máu đặc trưng của Ma tộc.

“Chu Thánh ở gần đây.” Vừa có người hét lên một tiếng, liền lập tức ôm lấy đầu mình đang đau như búa bổ.

“Chu Thánh, ra đây.” Tình hình của thủ lĩnh Thái Cổ Nhất Tộc tốt hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn là bao.

Trong tay hắn có phòng cụ do Ma Tôn ban cho, nên tốt hơn những người khác không ít.

Nhưng trên mặt biển yên tĩnh không có một bóng người.

Thủ lĩnh không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng sức mạnh thế giới tấn công xung quanh mình.

Chu Thánh chớp lấy thời cơ, trực tiếp ném Vô Lượng Thạch của mình về phía một người Thái Cổ Nhất Tộc gần nhất.

Thân thể người đó lập tức bị đập nát bét.

Thần hồn màu đen bay ra, cảm ứng hướng chảy của sức mạnh thế giới rồi né sang một bên.

Thủ lĩnh cũng biết Chu Thánh sẽ không đứng yên tại chỗ chờ mình tấn công, nên trực tiếp tấn công về hai phía, hắn chỉ đang đánh cược xác suất.

Kết quả lần này thần may mắn không mỉm cười với hắn, đánh hụt.

Chu Thánh không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, trực tiếp điều khiển Vô Lượng Thạch ném về một nơi khác.

Cùng lúc đó, Trảm Ảnh Đao cũng đột nhiên từ dưới biển trồi lên, trực tiếp chém giết một thành viên của Thái Cổ Nhất Tộc.

Còn chưa kịp phản ứng, họ đã liên tiếp mất đi mấy thành viên.

Thủ lĩnh cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

"Tất cả mọi người mau biến thành Thiên ma, giữ chân Chu Thánh, sau đó tiến đến Cổng Hỗn Độn.

Đi được mấy người hay mấy người." Lời còn chưa dứt, đám Thái Cổ Nhất Tộc xung quanh đều biến đổi hình dạng.

Quần áo trên người đều rách nát, toàn thân mọc ra những chiếc giáp đen sắc nhọn, vóc dáng cũng tăng vọt.

Trên người vốn có hai cánh tay, không biết vì sao lại đột nhiên mọc ra thêm hai cánh tay đen kịt.

Toàn bộ hình tượng không còn chút dáng vẻ nào của nhân tộc.

Xem ra, những người Thái Cổ Nhất Tộc đã nhập ma này không chỉ thần phách thay đổi, mà thậm chí đã chấp nhận cải tạo huyết mạch, sớm đã trở nên không phải người không phải ma.

Biến thành Thiên ma, thực lực của Thái Cổ Nhất Tộc cũng tăng lên một bậc, Vô Lượng Thạch đập vào người chúng không còn hiệu quả như trước.

Thần hồn tuy sẽ chấn động, nhưng không bị đánh văng ra khỏi cơ thể.

Tất cả ma nhân cùng nhau phát động ma công, thề sẽ chém giết Chu Thánh tại đây.

Nhưng Chu Thánh cũng không phải dạng vừa.

"Chỉ có chút bản lĩnh này mà còn muốn công phá Cổng Hỗn Độn, đúng là người si nói mộng." Chu Thánh khinh thường nói.

Hắn trực tiếp nắm Trảm Ảnh Đao trong tay, giống như lần chém giết Ma vương, nhẹ nhàng vung một cái.

Lưỡi đao sắc bén trực tiếp chém giết kẻ trước mắt của Thái Cổ Nhất Tộc.

"Sao hắn lại mạnh lên rồi?" "Cứ thế này, e là không hoàn thành được nhiệm vụ của đại nhân." "Thằng nhãi này lợi hại như vậy, phải có người cản trở mới có một tia hy vọng hoàn thành." Thấy Thiên ma công pháp mà mình tự hào lại không đáng một xu trong mắt Chu Thánh, tất cả người của Thái Cổ Nhất Tộc đều sốt ruột, đặc biệt là thủ lĩnh càng trung thành với Ma Tôn.

Bởi vì trước khi đến, Ma Tôn đã từng hứa với hắn, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ đến Cổng Hỗn Độn, sẽ giúp hắn nâng cao tu vi, tiến hành một lần nghi thức quán thể.

Hắn vô cùng mong chờ điều này.

"Tất cả nghe lệnh, toàn lực chống cự Chu Thánh.

Ta đi hoàn thành nhiệm vụ đại nhân giao phó trước." Thủ lĩnh lớn

tiếng phân phó, không làm vậy thì e là không hoàn thành được nhiệm vụ.

Sau đó túm lấy một tộc nhân bên cạnh, trực tiếp sử dụng Ma độn chi pháp, bay về hướng Cổng Hỗn Độn.

Những người còn lại của Thái Cổ Nhất Tộc đều kết hợp lại với nhau.

"Các ngươi không cản được ta." Chu Thánh nhìn đám người Thái Cổ Nhất Tộc kỳ hình quái trạng trước mặt nói.

"Có cản được hay không cũng không phải do ngươi quyết định." "Cản được một chốc cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ." "Đừng quá tự cao, Chu Thánh." Đám Thái Cổ Nhất Tộc đối diện rõ ràng đã sớm chết lòng với Ma tộc, lời của Chu Thánh hiển nhiên không thể khơi dậy một tia gợn sóng trong lòng chúng.

"Xem ra việc tẩy não này cũng khá thành công." Chu Thánh thở dài một hơi, lấy lại tinh thần.

Đám Thái Cổ Nhất Tộc đối diện hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, không cho Chu Thánh bất kỳ thời gian chuẩn bị nào.

Mấy người bọn họ đã có đặc tính của Ma tộc, có thể dung hợp bản thân lại với nhau.

Chỉ thấy tất cả Thiên ma trong làn ma khí cuồn cuộn, chậm rãi hợp lại thành một.

Nhưng việc hợp lại không hoàn chỉnh, không giống như Ma tộc, chỉ có một đầu một thân.

Những người này không biết đã sử dụng bí pháp gì, chỉ thấy hình tượng ma tộc xuất hiện đối diện có bốn đầu, tám cánh tay, trông vô cùng quỷ dị.

Cùng lúc đó, bốn cái miệng không ngừng nói chuyện.

"Chu Thánh, hôm nay là ngày chết của ngươi." "Chu Thánh, thử Thiên ma công pháp của chúng ta đi." "Chu Thánh, tiếp tục dùng chuông nhiếp hồn đi.

Thần hồn linh bây giờ vô dụng rồi." Chu Thánh mặt đầy vạch đen, cũng không biết con Thiên ma trước mắt này rốt cuộc nghĩ gì mà lại cho rằng mình không đánh lại được chúng.

"Chỉ hy vọng một lát nữa mạng của các ngươi cũng cứng như miệng của các ngươi." Chu Thánh buông một câu rồi trực tiếp vung đao xông lên.

Bên này Trảm Ảnh Đao vung ra lưỡi đao lớn nhất từ trước đến nay, còn bên kia Thiên ma trực tiếp rót ma khí của mình vào vũ khí, tất cả vũ khí cùng bay về phía Trảm Ảnh Đao.

Một bên bình thường không có gì đặc biệt, một bên ma khí ngút trời.

Hai cảnh tượng đối lập mạnh mẽ khiến mặt biển dấy lên sóng lớn ngập trời, hoàn toàn che khuất thân hình của đối phương.

Cả hai bên đều sử dụng sức mạnh thế giới gia trì, kết quả khiến Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Hóa ra hai bên lại ngang tài ngang sức.

Tình hình này có chút khó giải quyết rồi.

Đám Thái Cổ Nhất Tộc đối diện lại càng kinh ngạc hơn.

Vốn tưởng rằng bốn Thiên ma gia trì đã là sức mạnh đỉnh cao của thế giới này, không ngờ Chu Thánh tùy tay vung một cái đã trực tiếp hóa giải chiêu mạnh nhất của chúng.

Biến thân Thiên ma có giới hạn thời gian, cứ thế này sẽ rất bất lợi

cho mấy người bọn họ.

Mấy người Thái Cổ Nhất Tộc thương lượng một phen, trực tiếp sử dụng phương pháp hao tổn tâm thần nhất trong Thiên ma công pháp — «Thiên Ma Phá Thần Quyết».

Tâm pháp này không thể sử dụng quá lâu, vì nó vận hành thông qua thần hồn của người thi pháp.

Nếu không giết được kẻ địch trong ảo cảnh, nhẹ thì tiêu hao thần hồn của mình, khiến thần hồn trọng thương, nặng thì thần hồn của mình sẽ trực tiếp bị hủy diệt, biến thành kẻ ngốc.

Rất nhanh, Chu Thánh và Thiên ma đều rơi vào ảo cảnh vô biên vô tận.

Đây là nơi nào vậy?

Gió nhẹ hiu hiu, chim hót hoa thơm.

Chu Thánh đi một lúc thì đột nhiên phát hiện mình đã trở về ngôi nhà quen thuộc.

“Anh về rồi.” Lưu Ly và Liễu Như Yên đều đứng ở đại sảnh chào đón hắn.

Ngay cả con trai hắn, Chu Nguyên, cũng từ hình dạng trẻ sơ sinh biến thành đứa trẻ bập bẹ tập nói, ôm chân hắn, gọi ba ba không rõ tiếng.

Chu Thánh nhìn mọi thứ trước mắt, luôn có một cảm giác không thật.

Nhưng rốt cuộc có gì không ổn, Chu Thánh cũng không nói được.

“Chồng vất vả rồi.” Liễu Như Yên dịu dàng cười, dẫn Chu Thánh đến bàn ăn.

Chương 791

“Lâu như vậy, ở bên ngoài vất vả rồi.

Em đã làm món anh thích ăn nhất, ăn nhiều một chút.” Ngay cả Lưu Ly cũng không nói nhiều lời, trực tiếp biến thành một con mèo nhảy vào lòng Chu Thánh.

“Lâu lắm rồi không được nằm trong lòng anh.

Lần này không được đi, phải ở lại bầu bạn với chúng em.” “Được, được.” Chu Thánh vốn cảm thấy hơi kỳ lạ tại sao Lưu Ly lại nói những lời này, nhưng cũng thuận miệng đồng ý.

Hắn máy móc ngồi bên bàn ăn, nhìn những món ăn ngon lành trước mắt mà không hề có cảm giác thèm ăn, ngược lại trong lòng không hiểu sao lại càng ngày càng lo lắng.

“Đúng rồi, Trảm Ảnh Đao của ta đâu?” Vừa rồi mình rõ ràng đang cầm Trảm Ảnh Đao, sao bây giờ lại không thấy đâu?

Không ai trả lời câu hỏi của Chu Thánh.

Tất cả đều hòa ái bảo Chu Thánh nghỉ ngơi nhiều hơn, ở lại lâu hơn.

Chu Thánh vừa nhìn vào túi trữ vật của mình, Trảm Ảnh Đao đang yên tĩnh nằm đó, nếu hắn muốn, có thể giết địch bất cứ lúc nào.

“Ta muốn giết địch làm gì, nơi này an toàn như vậy.

Có vợ đẹp con thơ bầu bạn.

Đây là thế giới của ta, sẽ không có kẻ không biết điều nào đến quấy rầy ta.” Lại một ý nghĩ kỳ lạ len lỏi vào đầu Chu Thánh.

Hắn cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao, hôm nay lại toàn

nghĩ đến việc làm thế nào để yên tâm ở nhà, không bao giờ ra ngoài nữa.

Suy nghĩ hôm nay thật kỳ lạ.

Chu Thánh cũng không nghĩ nhiều.

Ăn cơm xong, mọi người hòa thuận nói chuyện.

Con trai đến bên cạnh hắn.

"Ba ba, ba ba, phải ở bên con mãi mãi." "Được." Chu Thánh đồng ý, nhìn đứa con trai nhỏ đáng yêu của mình.

Thiên ma đang toàn lực thi pháp ở bên cạnh cười trầm thấp.

Bốn giọng cười khác nhau nghe đặc biệt rợn người.

"Đồng ý đi, chỉ cần đồng ý ba lần là có thể ở lại đây mãi mãi." "Đã đồng ý hai lần rồi, thêm một lần nữa là chúng ta thành công." "Ha ha ha." Tiếng cười của Thiên ma lại một lần nữa biến mất.

"Chồng ơi, em cũng hy vọng anh ở lại, mãi mãi ở bên em và con." Liễu Như Yên cũng dịu dàng cười, nép vào bên cạnh Chu Thánh.

"Không đúng, ngươi không phải Như Yên, ngươi rốt cuộc là ai?" Chu Thánh lúc này đột nhiên tỉnh táo lại.

Liễu Như Yên chưa bao giờ phản đối ý kiến của hắn.

Thân là tử sĩ của hắn, nàng là người nghe lời hắn nhất.

Trừ lúc mang thai tâm trạng không ổn định có nổi giận với hắn một chút, chưa bao giờ có những lời như hôm nay, cũng chưa bao giờ đưa ra yêu cầu như vậy.

"Ngươi không phải Như Yên.

Ta sẽ không đồng ý với ngươi." Theo tiếng nói của Chu Thánh, cảnh tượng trước mắt như bị lột từng lớp, cảnh tượng thật sự dần

dần hiện ra trước mắt hắn.

Trước mắt vẫn là biển cả mênh mông, mặt biển vẫn yên bình phẳng lặng.

Chỉ có mấy con Thiên ma đối diện đang ôm đầu gào thét đau đớn.

Chu Thánh đã phá hủy ảo cảnh do chúng tạo ra, sau đó trực tiếp cầm lấy Trảm Ảnh Đao.

Mấy người của Thái Cổ Nhất Tộc quả thực không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Chúng đã bị con kiến mà lúc đầu chúng coi thường nắm lấy yết hầu vận mệnh.

"Kế hoạch của các ngươi rốt cuộc là gì?

Nói!" Chu Thánh trực tiếp chĩa đao vào đám Thái Cổ Nhất Tộc.

"Hừ, ngươi đừng hòng biết." "Có bản lĩnh thì tiêu diệt chúng ta đi." Miệng của mấy tên Thiên ma này đặc biệt cứng, căn bản không có chút sợ hãi nào.

Chu Thánh cẩn thận quan sát sắc mặt của mấy người.

Ba người trong số đó không ngừng la hét, còn người còn lại thì im lặng không nói.

"Chính là ba người các ngươi." Chu Thánh thầm tính toán.

Không chút do dự, hắn trực tiếp ra tay giết chết mấy tên Thiên ma không biết điều.

Mà kẻ còn lại lại là một kẻ biết điều.

Vốn dĩ những người Thái Cổ Nhất Tộc có thể làm kẻ phản bội đã là tâm tính không kiên định, huống chi khi đối mặt với một lần lựa chọn sinh tử nữa, người này lại một lần nữa chọn sống.

“Ngươi nói đi, kế hoạch của Ma tộc rốt cuộc là gì?” Chu Thánh trầm giọng hỏi.

“Ta thật sự không thể nói được.” Tên Thiên ma này mặt mày sầu não nói.

“Ồ?” Chu Thánh ngạc nhiên nhướng mày.

“Lại còn có hạn chế.” Cái này không dễ giải quyết rồi.

“Ta hỏi ngươi đáp, cái này làm được chứ?” Chu Thánh hỏi.

Lần này Thiên ma lại gật đầu rất nhanh.

“Vậy được.” Chu Thánh không nhiều lời.

“Là vì Cổng Hỗn Độn?” “Phải.” Trả lời khá nhanh.

“Để nghênh đón đại quân Ma tộc đến?” Lần này Thiên ma vẫn gật đầu.

“Vậy tại sao lại muốn trời nứt ra?” Chu Thánh hỏi ra vấn đề đã chôn giấu trong lòng mình từ lâu.

Về phần câu trả lời mà Công Tôn Hiên Viên đã giải thích cho mình trước đó, Chu Thánh luôn cảm thấy không đúng lắm.

“Không biết.” Lần này Thiên ma trả lời vấn đề vẫn rất nhanh.

“Không biết?” Chu Thánh hiển nhiên không tin câu trả lời này.

“Ta không biết.” Vẻ mặt Thiên ma đột nhiên đau khổ.

“Bùm” một tiếng.

Thân thể Thiên ma bị ma khí nổ thành mảnh vụn.

“Tình hình không ổn.” Chu Thánh đột nhiên hiểu ra.

Mỗi Thiên ma trên người đều bị hạ ấn ký.

Chỉ cần nhắc đến vấn đề trời nứt, lập tức sẽ kích hoạt cảnh báo

này.

Kẻ chạy trốn kia thật sự là thủ lĩnh của Thái Cổ Nhất Tộc.

Mình phải nhanh chóng đến Cổng Hỗn Độn, tìm ra chân tướng của việc trời nứt.

Thế là Chu Thánh không chần chừ nữa, trực tiếp bay về hướng Cổng Hỗn Độn.

Ở một bên khác, thủ lĩnh Thái Cổ Nhất Tộc sử dụng Ma độn chi pháp đã đến được vòng ngoài cùng của Cổng Hỗn Độn, trên trời cao.

Vừa đến nơi này, đã thấy một người chưa từng gặp đang cản đường.

"Ngươi chính là Công Tôn Hiên Viên phải không?" "Vinh hạnh, Thái Cổ Nhất Tộc lại cũng nhớ đến ta.

Ồ, đúng rồi, chắc không phải Thái Cổ Nhất Tộc nữa, bây giờ đã là Ma tộc rồi nhỉ." Công Tôn Hiên Viên nhàn nhạt châm biếm.

Ông một mình vì sự an nguy của Địa Cầu, vì hạnh phúc của con cháu Long quân, một mình ở thế giới xa lạ cô độc này trấn giữ mấy ngàn năm.

Mà kẻ của Thái Cổ Nhất Tộc này lại phản bội chủng tộc của mình, đầu quân cho Ma tộc, thật khiến ông khinh bỉ.

Thủ lĩnh đối với lời châm biếm của ông chỉ giả vờ như không nghe thấy.

"Ngươi cũng không cần như vậy.

Chỉ cần ngươi nhường đường, để ta mở Cổng Hỗn Độn này.

Ân oán trước đây giữa ngươi và Ma tộc xóa bỏ hết, thế nào?

Dù sao Ma Tôn cũng sắp thông qua Cổng Hỗn Độn này rồi."

“Đừng có mơ.” Công Tôn Hiên Viên giận dữ nói.

Chương 792

"Muốn Ma Tôn đến đây, nằm mơ còn nhanh hơn." Nói xong câu này, cũng không đợi người đối diện có bất kỳ phản ứng nào, trực tiếp vung Hiên Viên Kiếm chém tới.

Hiên Viên Kiếm vốn là bảo kiếm được chế tạo từ vẫn kim, ở thế giới này đã thuộc loại dược liệu đỉnh cấp.

Huống chi còn có sự chúc phúc của nhân tộc trên Địa Cầu gia trì.

Những sức mạnh tín ngưỡng này hội tụ thành từng chút sức mạnh, không ngừng chảy vào Hiên Viên Kiếm.

Có thể nói, trừ Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh, thế giới này không có một vũ khí nào có thể sánh bằng nó.

"Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Thủ lĩnh đối diện không chịu yếu thế, trực tiếp biến đổi thân hình của mình.

Hình tượng Thiên ma trực tiếp xuất hiện trước mặt Công Tôn Hiên Viên.

"Tốt lắm, ở Ma tộc sống không tệ nhỉ." Công Tôn Hiên Viên thấy cảnh này, không nói nhiều lời, trực tiếp một kiếm chém ra.

Kiếm quang màu vàng đột nhiên xuất hiện trên không trung, ánh sáng chói lòa khiến người ta không thể mở mắt ra.

Mà Ma tộc ở bên kia hiển nhiên cũng không phải dạng vừa.

Cả hai người đều biến thành hình tượng Thiên ma.

Đặc biệt là tên thủ lĩnh, khác với đám Thái Cổ Nhất Tộc mà Chu Thánh đã chém giết, đầu biến thành hai cái, tay biến thành bốn cánh.

Rõ ràng sức mạnh của tên thủ lĩnh này càng mạnh hơn.

Chỉ thấy hắn trực tiếp tóm lấy người Thái Cổ bên cạnh mình đến trước mặt, miệng lẩm bẩm.

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng chói lòa phát ra từ người Thiên ma chỉ có hai tay.

Hắn đã biến thành tế phẩm của thủ lĩnh.

Uy lực của tế phẩm hiển nhiên rất mạnh.

Thủ lĩnh vừa tiếp xúc với ánh sáng, khí tức trên người liền không ngừng tăng vọt.

Tay phải trực tiếp lấy ra một cây ma xoa ma khí cuồn cuộn, đâm về phía Hiên Viên Kiếm.

Hai bên một vàng một đen.

Thực lực lại không phân cao thấp, ai cũng không làm gì được ai.

Trong một lúc lại giằng co.

Nhưng điều không hay là, theo việc thủ lĩnh không ngừng hấp thu ánh sáng trên người Thiên ma, khí tức trên người hắn đã vượt qua khí tức của Công Tôn Hiên Viên.

Xem ra, chuyện này thủ lĩnh đã mưu tính từ lâu.

Công Tôn Hiên Viên hiển nhiên cũng nhìn ra tình huống này, tay không dám có chút nào lơ là, trực tiếp sử dụng ba chiêu thức mạnh nhất của Hiên Viên Kiếm.

Tam Trảm Biến.

Ba chiêu này tương tác với nhau, một chiêu uy lực hơn một chiêu, giống như những con sóng biển nhấp nhô, đến chiêu thứ ba, đã biến thành một cơn sóng thần khổng lồ.

Ánh sáng ngập trời hướng về phía bóng đen tỏa ra khí đen trên

không trung.

Khi hắn còn chưa kịp phản ứng, đã bị bóng đen đó nhấn chìm.

Công Tôn Hiên Viên thở phào một hơi.

Nhưng còn chưa kịp thở ra hết hơi, đã đột nhiên phát hiện trong ánh sáng đột nhiên xuất hiện một ma ảnh khổng lồ.

Hóa ra là tên thủ lĩnh đã hấp thu xong công lực của Thiên ma, tạm thời nâng cao đẳng cấp của mình, biến mình thành một con quái vật cấp Ma Tôn.

Chỉ là thời gian duy trì được quá ngắn, chỉ có một khắc ngắn ngủi, sẽ biến trở lại nguyên hình, còn có tác dụng phụ là tụt cảnh giới.

Khó khăn lắm mới biến thành Thiên ma, ai lại muốn tụt xuống một cấp chứ.

Chỉ có kẻ phản bội một lòng muốn lập công cho Ma tộc này mới nghĩ ra cách này.

Thủ lĩnh vung tay một cái, trực tiếp hóa giải kiếm phong của Công Tôn Hiên Viên thành một luồng sức mạnh nhỏ, nắm trong tay mình, sau đó lại ném về phía Công Tôn Hiên Viên.

Công Tôn Hiên Viên tránh không kịp, đành phải quay người chạy đi xa.

Thủ lĩnh thấy vậy, cũng không dây dưa, thời gian của hắn vốn không nhiều, mở Cổng Hỗn Độn đối với hắn là chuyện quan trọng nhất.

Hắn lập tức quay người đi đến Cổng Hỗn Độn.

Mà lúc này Chu Thánh đã đang trên đường đến Cổng Hỗn Độn.

“Công Tôn huynh?” Chu Thánh thấy Công Tôn Hiên Viên đang chém kiếm mang của mình, vội vàng vung một đao.

“Mau, Thái Cổ Nhất Tộc đã đến Cổng Hỗn Độn.

Hai chúng ta mau đi ngăn cản hắn.

Tình hình cụ thể trên đường nói sau.” “Tình hình lần này không dễ giải quyết rồi.” Công Tôn Hiên Viên than thở.

“Sao vậy?” Chu Thánh quan tâm hỏi.

“Ta trên đường đến đã giải quyết đại bộ phận người của Thái Cổ Nhất Tộc, kết quả chạy thoát hai tên.

Hai tên này chẳng lẽ càng khó giải quyết hơn sao?” “Đúng vậy.

Một trong hai người đã hấp thu ma công của người còn lại, tạm thời có thực lực Ma Tôn.

Sức mạnh hiện tại của hắn đặc biệt kinh khủng.

Lần này đến, ngàn vạn lần phải bảo vệ tốt chính mình.” Công Tôn Hiên Viên nặng nề nói.

“Ma Tôn?” Chu Thánh hiếm khi tò mò hỏi.

Ma vương hắn đã giao thủ qua, thực lực không mạnh như hắn tưởng.

Về phần Ma Tôn, hiện tại hắn chưa giao thủ, không biết ma nhân ở giai đoạn này có thực lực gì.

“Đúng vậy, Ma Tôn.

Trên Ma vương còn có một hình thái khác, chính là Ma Tôn.

Họ là những kẻ nắm quyền lực tối cao, nắm giữ sức mạnh bản nguyên của Cổ Ma thế giới.

Thái Cổ Nhất Tộc thất bại là do sức mạnh chiến đấu của tầng lớp cấp cao nắm giữ sức mạnh bản nguyên không bằng Ma tộc, nên mới có kết cục chiến bại.” Công Tôn Hiên Viên cảm thán.

“Thực lực Ma Tôn không phải ngươi và ta có thể phỏng đoán.

May mà Thái Cổ Nhất Tộc trước khi bị diệt vong đã xây dựng Cổng Hỗn Độn này, giam cầm trời đất lại.

Nếu không Ma tộc đã sớm chiếm lĩnh nơi này, Địa Cầu của chúng ta cũng đã sớm bị chôn vùi trong lịch sử.” “Hóa ra là vậy, thảo nào Cổng Hỗn Độn lại quan trọng như vậy.” Chu Thánh thầm nghĩ. "Chúng ta cố gắng lao qua đó." Công Tôn Hiên Viên đề nghị.

“Được.” Chu Thánh đồng ý.

Hai người tăng tốc lao đến Cổng Hỗn Độn.

Ở một bên khác, thủ lĩnh Thái Cổ Nhất Tộc đã biến thành trạng thái Ma Tôn đang tranh thủ thời gian tấn công Cổng Hỗn Độn.

Chỉ thấy từ tay hắn tỏa ra một lượng lớn ma khí tinh thuần, từng đợt tấn công vào Cổng Hỗn Độn.

Cổng Hỗn Độn vốn nằm trong dị thế giới, mấu chốt để công phá cũng ở dị thế giới này.

Nơi này vốn là cánh cửa của dị thế giới.

Cho nên phòng ngự của nó đối với bên ngoài đơn giản hơn không chỉ mười lần.

Mục đích của thủ lĩnh truyền ma khí vào trong là để phá vỡ sự cân bằng của Cổng Hỗn Độn, dẫn đến âm dương mất cân bằng, từ đó khiến Cổng Hỗn Độn không ổn định.

Khi Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên đến nơi này, vừa hay thấy Cổng Hỗn Độn rung chuyển không ngừng, trông như đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Hai người không chút do dự, trực tiếp ra tay ngăn cản Thiên ma trước mắt.

Thiên ma không hổ là đã biến thân thành Ma Tôn.

Thực lực quả nhiên đã tăng lên một bậc.

Hắn không hề quay đầu, trực tiếp từ trong cơ thể hình thành một bộ áo giáp mặc tinh, mặt giáp đen kịt lóe lên ánh sáng huyền ảo, trực tiếp đỡ được thế công của Hiên Viên Kiếm và Trảm Ảnh Đao.

Cùng lúc đó, thế công trong tay cũng không dừng lại, vẫn không ngừng tấn công Cổng Hỗn Độn.

Chương 793

Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên thấy như vậy cũng không phải cách, trực tiếp hợp hai làm một, hợp thế công của hai vũ khí lại thành một, tạo thành một đòn tấn công chói lòa.

Hiên Viên Kiếm vốn đã ở trong tay Chu Thánh một thời gian, vốn cũng rất quen thuộc với hắn.

Mà Trảm Ảnh Đao lại càng sinh ra linh thức, nó trực tiếp kết hợp với ánh sáng của Hiên Viên Kiếm, hai thứ cộng lại, tạo thành một thế công ngập trời, lần này trực tiếp chém ra một vết sẹo trên giáp ma tinh của thủ lĩnh Thái Cổ Nhất Tộc, chém thẳng vào người hắn.

Lần này cuối cùng cũng làm bị thương thủ lĩnh của Thái Cổ Nhất Tộc.

Hắn cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn.

"Thật không ngờ, nhân tộc bây giờ lại lợi hại như vậy." Khóe miệng của hắn đã biến thành Thiên ma từ từ lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

"Nếu đã muốn tìm chết, vậy thì đi chết đi." Nói xong, hắn không còn quan tâm đến Cổng Hỗn Độn trước mắt nữa, trực tiếp từ trong tay kết một cái ấn khổng lồ, cái ấn đó vô cùng to lớn, ma văn trên đó từ từ rung động.

"Để các ngươi chết dưới Cự Ma Ấn của Ma tộc chúng ta, cũng coi như là cho các ngươi thể diện." Khóe miệng hắn nhe răng cười không ngừng.

Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên không dám có chút khinh suất, Chu Thánh trực tiếp điều động sức mạnh thế giới đến trước mặt

mình, cùng lúc đó, Trảm Ảnh Đao và Hiên Viên Kiếm lại hợp thể một lần nữa, chém ánh sáng chói mắt về phía Ma tộc trước mắt.

Ma tộc này không hổ là có mấy phần bản lĩnh, ma văn trận khổng lồ do hắn hình thành trực tiếp chặn ánh sáng ở bên ngoài.

Ở một bên khác, Chu Thánh vốn đã điều động mấy loại nguyên tố, sợ nhất vẫn là sức mạnh sấm sét.

Chu Thánh liền chuẩn bị dùng sức mạnh sấm sét để đối phó hắn.

Rất nhanh, trong tay Chu Thánh trực tiếp xuất hiện một tia hồ quang sấm sét.

Thủ lĩnh thấy vậy, trực tiếp lấy ra một vũ khí.

Vũ khí này kim quang lấp lánh, là một cây trường tiễn.

Thủ lĩnh vung tay một cái, trực tiếp xuất hiện một đám mây ma lớn, trong mây ma sấm sét cuồn cuộn, lại là mây ma hiếm thấy ẩn chứa lôi đình chi nộ.

Vốn dĩ đại bộ phận mây ma đều sợ sấm sét, thủ đoạn của Ma Tôn quả nhiên khác thường.

Nhưng điều này cũng khiến kế hoạch của Chu Thánh phá sản.

Hắn vốn định dùng thủ đoạn sức mạnh sấm sét, lần này chỉ có thể nghĩ cách khác.

"Hiên Viên huynh, phiền huynh giữ chân hắn một lúc, ta tìm cách đối phó hắn." Chu Thánh nghiêm túc nói.

Sau đó trực tiếp từ phạm vi trăm dặm điều động một lượng lớn thủy nguyên tố, chuẩn bị lợi dụng kiến thức vật lý trên Địa Cầu để cho thủ lĩnh một đòn bất ngờ.

"Nhanh lên đi, Chu Thánh." Bên này Chu Thánh còn đang điều động, bên kia Công Tôn Hiên Viên đã sắp không chống đỡ nổi.

Chu Thánh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Công Tôn Hiên Viên bị thủ lĩnh có thực lực Ma Tôn hành hạ trên mặt đất.

Ma văn khổng lồ trực tiếp ép cơ thể Công Tôn Hiên Viên thành hình dạng một cái bánh thịt, gân xanh trên người ông nổi lên, không ngừng run rẩy, hiển nhiên sắp không chống đỡ nổi nữa.

Chu Thánh không do dự, quả quyết dừng lại kế hoạch của mình.

Dù sao thủy nguyên tố cũng đã thu thập gần đủ rồi, cũng đủ dùng.

Chu Thánh trực tiếp dùng khối nước khổng lồ bao bọc lấy mây ma do Thiên ma tạo ra.

Mắt Thiên ma co lại, không biết Chu Thánh rốt cuộc muốn làm gì.

"Hừ hừ, ngươi không phải không sợ sấm sét sao?

Trong mây ma ngươi không sợ, nhưng trong nước thì sao?" Chu Thánh thầm cười nham hiểm trong lòng.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết tính dẫn điện của nước.

Không điện cho ngươi nguyên khí đại thương, cũng phải tiêu hao thời gian của ngươi.

Rất nhanh, khối nước trực tiếp bao bọc lấy mây ma, bay về phía Thiên ma.

Thiên ma không hiểu ý của Chu Thánh, nhưng hắn cũng biết, Chu Thánh tuyệt đối không có ý tốt.

Hắn muốn rời khỏi khối nước, nhưng Chu Thánh làm sao có thể cho hắn cơ hội này?

Trực tiếp chỉ huy khối nước điều chuyển hướng, bay về phía Thiên ma, khối nước mang theo thế bài sơn đảo hải này trực tiếp bao bọc lấy Thiên ma một cách chính xác.

“A a a.” Tiếng Thiên ma thảm thiết kêu trong khối nước.

Tại sao ư?

Hóa ra sấm sét trong mây ma đã truyền điện cho toàn bộ khối nước, mọi ngóc ngách của khối nước này đều tràn ngập điện của sấm sét.

Uy lực của kiếm sấm sét này cực lớn, vốn dĩ chỉ có thực lực Ma Tôn mới có thể sử dụng hoàn toàn.

Mà bây giờ, những sức mạnh sấm sét này toàn bộ dùng trên người Thiên ma này, hắn tự mình hưởng thụ đòn tấn công của mình.

“Chu Thánh, ngươi cũng có cách đấy.” Công Tôn Hiên Viên đã thoát khỏi ma văn trận của Thiên ma.

“Ngươi làm sao nghĩ ra cách này?

Lại có thể nghĩ đến việc lợi dụng nước để dẫn điện.” “Hiên Viên Hoàng Đế, ngài đã lỗi thời rồi, những thứ này bây giờ đều là kiến thức được dạy trên Địa Cầu.

Nhân loại tuy không có năng lực cá nhân lớn như ở dị thế giới này, nhưng chính vì yếu đuối nên mới phát triển ra đủ loại công nghệ cao.

Những kiến thức này ngay cả trẻ con mấy tuổi cũng biết, nếu có cơ hội trở về Địa Cầu, ngài còn cần phải bổ sung kiến thức mới của Địa Cầu đấy!

Đợi mấy ngày nữa chúng ta đến Vu tộc, ta sẽ để Hậu Khanh cho ngài xem một quả bom hạt nhân cầm tay.” “Được.” Công Tôn Hiên Viên vui vẻ đồng ý.

Ông hiện tại đang rất hứng thú nhìn Thiên ma trong khối nước, trạng thái của Thiên ma hiện tại thảm cực kỳ.

Tuy áo giáp trên người có thể đảm bảo hắn không bị sấm sét tấn

công, nhưng những nơi khác trên người lại không may mắn như vậy.

Điện của sấm sét khiến cơ thể hắn bị kích động run rẩy không ngừng.

Dưới đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, hắn thậm chí không có cách nào lấy vũ khí trên người ra để cản trở đòn tấn công của sấm sét.

"Này, Chu Thánh, ngươi nói xem một đòn này của ngươi có trực tiếp giết chết hắn không?" Công Tôn Hiên Viên hiện tại thật sự rất mong chờ tình huống này xảy ra, tuy ước tính là có chút khó khăn.

Chu Thánh nghiêm túc trả lời: "Tuy sức mạnh của sấm sét này rất mạnh, nhưng cũng là do Thiên ma phát ra, hắn đã có thể phát ra thì có nghĩa là hắn có thể chống đỡ.

Chúng ta hiện tại chỉ là để kéo dài thời gian của hắn, đợi đến khi ta không tin hắn sẽ mãi mãi duy trì trạng thái Ma Tôn." "Ngươi nói đúng, dù có một Thiên ma tế tự, nhưng muốn duy trì trạng thái này cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Từ lúc hắn biến thân đến bây giờ, đã sắp đến một khắc, loại biến thân này đều có giới hạn thời gian, ta nghĩ cũng sắp đến giới hạn của hắn rồi, chúng ta cứ chờ xem." Tâm trạng của Công Tôn Hiên Viên lúc này vô cùng thoải mái, chỉ cần có thể khống chế được Thiên ma trước mắt, tai họa Ma tộc lần này coi như đã qua.

Đang thảnh thơi thì… "Chu Thánh, ngươi trông chừng tên Thiên ma này trước!" Công Tôn Hiên Viên đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Vừa rồi Thiên ma đang dốc sức tấn công Cổng Hỗn Độn, cũng không biết Cổng Hỗn Độn bị hắn tàn phá thành ra sao rồi, mình cần phải nhanh chóng đi xem, nếu không còn kiên cố nữa thì còn cần bổ sung một ít dược liệu, dù sao Cổng Hỗn Độn này hiện tại là pháp môn

bảo mệnh lớn nhất của ông và Chu Thánh.

"Được." Chu Thánh cũng biết sự cấp bách của sự việc, trực tiếp để Công Tôn Hiên Viên rời đi.

Hiện tại trong khối nước Thiên ma vô cùng hối hận, tuy có được thực lực Ma Tôn, nhưng hắn lại dùng thực lực Ma Tôn để giam cầm chính mình, hai bên triệt tiêu nhau, hiện tại mình chỉ có thể bị giam cầm vô ích trong khối nước này.

Không còn cách nào rời đi, không cần bao lâu nữa, hắn sẽ trực tiếp chết dưới đám sấm sét này, hiện tại mình chỉ là đang thoi thóp mà thôi.

Vào lúc hấp hối, Thiên ma đột nhiên nghĩ đến một vũ khí, nó có lẽ có thể bảo vệ được mạng sống của mình.

Hắn lập tức gian nan đưa tay ra, dù run rẩy không ngừng cũng không từ bỏ, từng chút một chậm rãi mò đến túi trữ vật của mình.

Ở một bên khác, Chu Thánh nhìn thấy động tác của hắn, không biết hắn định làm gì?

Nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt gì cho mình!

Nhưng hiện tại sức mạnh sấm sét trong khối nước, cơ thể mình không thể chịu đựng được, thế là chỉ có thể lấy ra Trảm Ảnh Đao đứng một bên, đợi khi Thiên ma ra ngoài, trực tiếp một đao chém lên người Thiên ma mới là chính đạo.

Thiên ma cuối cùng cũng mở được túi trữ vật của mình, lấy ra một vũ khí hấp thụ công lực, vũ khí này toàn thân đen kịt không chút nào bắt mắt, nhưng hiện tại lại là vật bảo mệnh của Thiên ma.

Thân thể tuy đau đến cực hạn, nhưng miệng hắn vẫn lẩm bẩm, mây ma trong khối nước nhanh chóng thu nhỏ thể tích.

Không bao lâu, sức mạnh sấm sét đó cuối cùng cũng biến mất.

Ở một bên, Chu Thánh cũng nhìn thấy sự thay đổi này, hắn trong lòng trầm xuống, tuy vừa rồi đã gọi Công Tôn Hiên Viên.

Nhưng vừa rồi ông ấy đi kiểm tra Cổng Hỗn Độn, khoảng cách với Thiên ma và mình đã có chút xa, tốc độ thu hồi mây đen của Thiên ma này cũng đặc biệt nhanh, thật sự đã đánh cho hai người họ một đòn bất ngờ.

"Ha ha ha." Thiên ma vừa thoát khỏi khối nước liền ngửa mặt lên trời cười lớn, mình thật sự là mạng không nên tuyệt.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt âm u nhìn Chu Thánh.

"Lại suýt nữa để ta chết ở đây, xem ra ta không xử lý ngươi trước là không được rồi!

Hôm nay không phải ngươi chết thì là ta vong.

Chịu chết đi, Chu Thánh." Thiên ma lớn tiếng hét.

Chương 794

Ma tiễn trong tay trực tiếp bộc phát ra thế công còn lớn hơn, một luồng ánh sáng cực kỳ đen tối, cực kỳ âm u, từ trên ma tiễn phát ra.

"Dù ngươi có bản lĩnh thông thiên, hôm nay ta cũng tuyệt đối không lùi bước." Chu Thánh không chút khiếp nhược, trực tiếp nói rõ thái độ của mình với Thiên ma đối diện, chỉ là cũng cầm lấy Trảm Ảnh Đao của mình.

Kết quả một cảnh tượng kịch tính đã xảy ra, ma tiễn trong tay Thiên ma còn chưa hoàn toàn kích phát ra thế công, ánh sáng đó đột nhiên tắt ngóm!

Mà khí thế trên người hắn cũng dần dần giảm xuống, hóa ra, thời gian chuyển đổi thành Ma Tôn đã hết.

Hiện tại hắn không những không phải Ma Tôn, mà thậm chí còn không phải Thiên ma.

Công pháp rút cạn tiềm năng cơ thể, mỗi một cái đều gây tổn thương rất lớn cho cơ thể.

Công pháp chuyển đổi Ma Tôn này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lúc này, khí tức của hắn đã suy yếu đến mức Địa ma.

Ngay cả Chu Thánh đối diện cũng bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

Tên Địa ma này thấy đại thế đã mất, muốn quay người bỏ chạy, nhưng hiện tại, với thực lực thấp kém, làm sao hắn có thể chạy thoát được chứ?

Chu Thánh chỉ cần dùng tay nhẹ nhàng vung một cái, uy lực của

Trảm Ảnh Đao đã trực tiếp chém hắn thành hai nửa, cuộc nổi loạn của Thái Cổ Nhất Tộc cuối cùng cũng kết thúc.

Ở một bên khác, thấy Thiên ma thoát khỏi khối nước, lại bắt đầu tung đại chiêu, Công Tôn Hiên Viên vốn đặc biệt lo lắng.

Nếu không đi xem Cổng Hỗn Độn trước thì tốt rồi, chém giết sạch sẽ tên này mới là chính sự.

Nhưng trong lòng có hối hận cũng có ích gì?

Hiện tại ông dù thế nào cũng không thể quay trở lại bên cạnh Chu Thánh, huống chi nếu không có ông và Chu Thánh liên thủ, một mình Chu Thánh tuyệt đối không thể ngăn cản được đòn tấn công của Ma Tôn.

Một cảnh tượng đột nhiên xuất hiện trước mắt cũng khiến ông kinh ngạc, thời gian biến thân Ma Tôn đã hết, Chu Thánh lại thoát khỏi tay hắn một kiếp.

Nhìn Thiên ma bị Chu Thánh chém chết ngay trước mắt mình, Công Tôn Hiên Viên trong lòng vô cùng cảm khái, lần này may mà có Chu Thánh!

Nếu không phải có hắn, mình bị hai đợt tấn công của Hỗn Độn Ma Tộc và Thái Cổ Nhất Tộc, e là đã sớm thất thủ rồi.

"Cuộc chiến lần này cuối cùng cũng kết thúc rồi!" "Đúng vậy, đúng vậy, đều nhờ vào Chu huynh cả!" Công Tôn Hiên Viên khách sáo trả lời.

"Vậy Cổng Hỗn Độn của chúng ta thế nào rồi?" Chu Thánh quan tâm hỏi, nếu Cổng Hỗn Độn không có vấn đề gì lớn, hắn sẽ trực tiếp quay về Địa Cầu.

Nếu tình hình Cổng Hỗn Độn không tốt, hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể ở lại đây, từ từ sửa chữa.

Hai người vợ yêu và con trai bảo bối của mình chỉ có thể một thời gian nữa mới quay về thăm họ, cũng không biết thằng nhóc Chu Nguyên bây giờ thế nào rồi, chắc cũng đã hai tuổi rồi nhỉ?

"Ta vừa xem qua, Cổng Hỗn Độn không có vấn đề gì lớn." Công Tôn Hiên Viên bình tĩnh nói.

"Ngươi đến đây cũng không phải là thời gian ngắn rồi, nếu có việc thì cứ đi làm, vẫn là để ta canh giữ Cổng Hỗn Độn." "Được thôi." Chu Thánh cũng không khách sáo.

"Ta quả thực có việc phải về Địa Cầu, ở đây còn phải phiền Công Tôn huynh." "Không sao." Công Tôn Hiên Viên xua tay.

Hai người vừa thương lượng xong việc này, bỗng thấy Cổng Hỗn Độn ở không xa xuất hiện rất nhiều vết nứt, như thể sắp không chịu nổi nữa.

"Sao vậy?" Chu Thánh kinh ngạc nhìn về phía Công Tôn Hiên Viên.

"Đã có chuyện mà chúng ta không biết xảy ra rồi." Sắc mặt Công Tôn Hiên Viên đặc biệt khó coi, trong mấy ngàn năm ông trấn giữ Cổng Hỗn Độn, chưa từng xảy ra tình huống như thế này.

Hai người vội vàng xông lên, quan sát Cổng Hỗn Độn một cách tỉ mỉ.

"Lẽ nào Ma tộc bên ngoài đã tấn công?" Chu Thánh kinh ngạc hỏi.

"Chắc không phải vậy đâu, mấy ngàn năm qua, Ma tộc đều không có cách nào công phá cánh cổng này, không thể nào bây giờ lại đột nhiên tìm được cách công phá nó được." "Vậy là sao?" Chu Thánh có chút sốt ruột, dù sao tình huống như vậy cũng không phải là điềm lành!

Lần này khác với mọi khi là có sự tham gia của Thái Cổ nhất tộc

vào trận chiến.

“Nhưng lúc Thái Cổ nhất tộc thoát khỏi phong ấn, ta đã có mặt ở đó.

Hơn nữa theo lời họ nói, nơi đó là nơi chuyên dùng để phong ấn Thái Cổ nhất tộc, chỉ có huyết mạch của Thái Cổ nhất tộc mới có thể thoát ra, Ma tộc căn bản không thể.

Nếu không thì họ cũng đã không biến thành Thiên Ma thần hồn mà vẫn giữ được thân xác của mình.” “Tình hình ngươi nói ta cũng biết.” Công Tôn Hiên Viên trầm tư nói, “Chỉ là Cổng Hỗn Độn biến thành thế này, ta thực sự không yên tâm.

Chu Thánh, ta ở đây canh giữ Cổng Hỗn Độn trước, phiền ngươi rời khỏi Đông Hải, đến đại lục xem thử, có phải trên đất liền đã xảy ra chuyện gì không?

Có tình huống đặc biệt nào không.” “Được.” Chu Thánh cũng không nhiều lời, trực tiếp bay đi.

Hắn phải xuyên qua màn sương dày để đến đất liền.

Sau mấy ngày đêm hành trình, Chu Thánh cuối cùng cũng xuyên qua vùng sương mù, vừa đến trên mặt biển Đông Hải, liền phát hiện bầu trời phía trên xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Lúc trước mình đến vẫn chưa có, xem ra đúng là đã xảy ra chuyện mình không biết.

Chu Thánh không dừng lại, trực tiếp sử dụng dịch chuyển không gian, chẳng bao lâu đã đến bên cạnh đất liền, lúc này bầu trời đã chi chít những vết nứt lớn nhỏ.

Đông Hải dù sao cũng là nơi hẻo lánh, Chu Thánh không do dự, tiếp tục đi về hướng mình muốn đến, chính là nơi của Hậu Khanh.

Vu tộc.

Vừa đặt chân lên đất của Vu tộc, hắn đã phát hiện tất cả người Vu tộc đang trong một trận chiến khốc liệt.

Mà giao chiến với họ là những ma binh toàn thân đen kịt.

Dáng vẻ của chúng tuy không giống ma binh của Hỗn Độn Ma tộc, nhưng ma khí tỏa ra từ người lại giống hệt nhau.

Chu Thánh kinh hãi, Ma tộc đã tấn công vào thế giới này từ lúc nào?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Chu Thánh không chút do dự, lập tức dùng thiết bị liên lạc trong tay để liên lạc với Hậu Khanh.

"Chu Thánh." Hậu Khanh thấy Chu Thánh thì vô cùng mừng rỡ.

Mấy ngày trước, thế giới đột nhiên bị Ma tộc xâm lược, mà Vu tộc của họ chính là nơi đầu tiên bị tấn công.

Vu tộc tuy có thần thông vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng không chống lại được số lượng đông đảo của Ma tộc.

Hơn nữa phía sau còn có Nhân tộc lén lút phá hoại, giúp Ma tộc tấn công Vu tộc, cho nên mấy ngày nay Vu tộc tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Mấy ngày nay hắn không liên lạc được với Chu Thánh, vốn đã rất lo lắng.

Kết quả hôm nay thật mừng ngoài ý muốn, Chu Thánh lại trực tiếp liên lạc với hắn.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hậu Khanh?" Chu Thánh trầm giọng hỏi.

“Ta cũng không biết, đám ma binh này cứ như đột nhiên xuất hiện, trước đó không có một chút dị thường nào.

Chúng sắp tấn công lên thánh sơn của Vu tộc rồi, Chu Thánh mau đến giúp đi.” Vừa nói xong câu đó, Hậu Khanh đã vội vàng ngắt liên lạc.

Chu Thánh không dám do dự chút nào, lập tức đi về phía thánh sơn của Vu tộc.

Di chuyển đường dài còn không thành vấn đề, dịch chuyển không gian ở cự ly gần lại càng không làm khó được Chu Thánh.

Hắn ước lượng khoảng cách, trực tiếp xé rách không gian, bước vào sâu trong núi của Vu tộc.

Kết quả vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng tất cả các tộc trưởng Vu tộc đang đối đầu với tướng lĩnh Ma tộc.

“Mau xuống đây, Chu Thánh mau xuống đây.” Mắt Hậu Khanh vô cùng tinh tường.

Ngay khoảnh khắc Chu Thánh xuất hiện, hắn đã lập tức gọi Chu Thánh đến giúp.

Chu Thánh không rảnh để ý đến hắn, vì đột nhiên xuất hiện, hắn đã bị Ma tộc khóa chặt mục tiêu.

Đám Ma tộc này trực tiếp giương cung tên lên, hàng vạn mũi tên đồng loạt nhắm vào hắn, tên ma tựa như mưa sao băng bay về phía hắn.

Chu Thánh không chút áp lực, trực tiếp điều động sức mạnh thế giới, ngưng đọng không gian quanh mình.

Khi những mũi tên ma quỷ đến gần, tất cả đều khựng lại giữa không trung, không thể tiến thêm một tấc.

Người Vu tộc và Ma tộc xung quanh đều kinh ngạc nhìn hắn.

Không ngờ thực lực của người trước mắt lại mạnh mẽ đến vậy.

"Các ngươi đã ra tay rồi, bây giờ đến lượt ta." Chu Thánh không chút biểu cảm đáp lại món quà của đám ma binh này.

Những mũi tên ma đang lơ lửng trên không trung lại theo quỹ đạo ban đầu bay ngược trở lại.

Binh lính Ma tộc còn chưa kịp phản ứng, những mũi tên ma đó đã mang theo sức mạnh thế giới găm vào cơ thể chúng.

Đám binh lính Ma tộc này đã bị Chu Thánh một chiêu tiêu diệt sạch.

Chương 795

"Hay lắm, hay lắm, hay lắm." Hậu Khanh ở phía sau lớn tiếng cổ vũ.

"Giết cho chúng tơi bời hoa lá, Chu Thánh uy vũ!" Theo tiếng hô của hắn, trên thánh sơn của Vu tộc cũng vang lên tiếng vỗ tay như sấm, quét sạch đi cảm giác tủi nhục do Ma tộc xâm lược mang lại.

"Rút!" Ma tướng không chút do dự, nhận ra mình không thể chiến thắng người trước mắt, liền ra lệnh cho quân đội lui về phía sau.

Bọn chúng muốn rút, nhưng lúc này Vu tộc lại không đồng ý.

"Tất cả người Vu tộc, ta lệnh cho các ngươi toàn lực truy kích Ma tộc bại trận." Sát!

Sát!

Sát!

Trống trận của Vu tộc vang lên, họ trực tiếp xông về phía quân ma trước mặt.

Quân ma không ngờ, người kia vừa đến, Vu tộc lại có dũng khí tìm mình gây sự.

"Các ngươi thật sự cho rằng ta dễ bị bắt nạt sao!" Ma tướng nghiến răng nghiến lợi nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Tất cả binh lính Ma tộc nghe lệnh, toàn lực giết sạch người Vu tộc phía sau, Ma vương của chúng ta sắp đến rồi." "Ồ ồ ồ." Người Vu tộc cũng không biết Ma tộc trước mắt rốt cuộc đã nói gì, chỉ thấy đám ma binh vốn đang chạy về phía trước đều quay đầu lại, lao về phía họ.

Nhưng dù vậy, không một người Vu tộc nào truy sát mà sợ hãi.

Mấy ngày nay, người Vu tộc ở vòng ngoài đã bị chúng giết sạch.

Mà những người bị ép lên thánh sơn, trong lòng mang mối thù sâu như biển máu với Ma tộc, không cần phải nói cũng biết.

Đám Ma tộc này có thể quay lại tìm họ, người Vu tộc trong lòng ngược lại còn vui mừng, đến một giết một, đến một đôi giết một cặp, dù sao thần thông của Vu tộc so với ma binh vẫn có ưu thế.

Vì mối thù sâu như biển máu của chủng tộc mình, dù có bị Ma tộc giết chết, những người Vu tộc này cũng không chút sợ hãi.

Tất cả, tất cả đều vì chủng tộc của mình!

Xứng đáng trả bất cứ giá nào!

"Sát!" Hai bên giao chiến đều đã đỏ mắt, chiến trường lúc này là một mớ hỗn độn.

Vu tộc và Ma tộc giao chiến với nhau, quân đội của đối phương không ngừng tàn sát binh lính của phe kia.

Người Ma tộc vẫn dùng chiêu cũ, các ma binh gần đó hợp lại, tạo thành một Cự Ma Nhân khổng lồ.

Cự Ma Nhân này trên chiến trường quả thực có ưu thế, không chỉ thực lực vô cùng mạnh mẽ mà trí tuệ cũng cao hơn rất nhiều.

Mà người Vu tộc ở bên kia lại dựa vào thần thông thiên phú của mình, không hề coi đòn tấn công của Cự Ma Nhân ra gì.

Trong số những người Vu tộc này, có người tinh thông hệ Hỏa, có người tinh thông hệ Thủy, cũng có người tinh thông hệ Phong, chỉ cần là những nguyên tố cơ bản trong thế giới, người Vu tộc đều có thể tận dụng.

Hơn nữa, thân thể của họ cũng rất cao lớn, so với Cự Ma Nhân cũng không hề kém cạnh, cho nên hai bên đánh qua đánh lại, có đi có

về.

“Hậu Khanh, Ma tộc đến Vu tộc từ lúc nào?” Chu Thánh đến hậu sơn hỏi.

“Đã năm ngày rồi.” Hậu Khanh vừa xử lý vết thương trên người, vừa trả lời câu hỏi của Chu Thánh.

“Vậy là đúng lúc Cổng Hỗn Độn bị phá vỡ rồi.” Chu Thánh thầm nghĩ.

Xem ra việc Thái Cổ nhất tộc tấn công Cổng Hỗn Độn là kế điệu hổ ly sơn của Ma tộc ngoại vực, mình và Công Tôn Hiên Viên đã bị chúng lừa.

“Khoảng thời gian này cậu không tập trung tu luyện sao?

Ma tộc xâm phạm mà lại để cậu bị thương?” Chu Thánh quan tâm hỏi.

Hậu Khanh lại có vẻ mặt xù lông.

“Tôi đã bị bọn họ nhốt ở đây tu luyện rất lâu rồi.” Giọng nói hậm hực truyền đến.

“Đến giờ vẫn đánh không lại bọn họ, thậm chí cả tay mấy bà vợ mà họ chuẩn bị cho tôi cũng chưa nắm được cái nào, vậy mà cậu còn ở đây chế giễu tôi.” “Không dám, không dám.” Chu Thánh nén cười trả lời.

“Mấy ngày trước tôi đến Đông Hải, ở trên biển cũng đã có một trận đại chiến, kẻ đến cũng là Ma tộc.

Vốn tưởng đã giết sạch chúng, kết quả không ngờ chúng đã tấn công vào đây rồi.” Chu Thánh thở dài đáp.

“Bảo sao tìm cậu khắp nơi không thấy.” Hậu Khanh tháo loan đao trên người xuống.

“Đến Vu tộc xong, quả thực có chút lười biếng.

Ngay cả loan đao của ta cũng chưa từng đối mặt với kẻ địch vài lần.

Lần này Ma tộc xâm phạm, cứ để nó uống máu cho đã.” Hai người đang nói chuyện phiếm, đột nhiên, tộc trưởng Hỏa tộc đến.

“Chu thủ lĩnh, Ma tộc đột nhiên có một viên đại tướng đến, đã giết không ít người Vu tộc, lão già hệ không gian kia dù thế nào cũng không cản được hắn, vẫn phải phiền Chu thủ lĩnh ra trận một phen.” “Được.” Chu Thánh cũng không nhiều lời, Vu tộc khoảng thời gian này vốn đã giúp hắn rất nhiều, chưa kể còn có Hậu Khanh là đồng minh.

Chu Thánh lập tức xoay người đi ra chiến trường.

Vừa đến chiến trường, ma khí ngập trời đã bao trùm lấy hắn.

“Ha ha ha, ta còn tưởng là nhân vật lợi hại gì?” Ma vương đến đây là một trong mấy Ma vương trấn giữ phương Bắc của Ma tộc, tên là Ma Vị.

Đến đây chính là để giải quyết kẻ mà quân ma không đánh lại được.

“Vương thượng cẩn thận!” Ma tướng của trận chiến này nhắc nhở.

“Thực lực của người này tuyệt đối không thể xem thường, một mình hắn thậm chí có thể chống lại thiên binh vạn mã của chúng ta.” “Ồ, vậy sao?” Ma vương bề ngoài tỏ ra không quan tâm, nhưng thực tế, sau khi nghe ma tướng nhắc nhở, hắn đã lén lút đặt mấy con Thiên Ma vào trong ma vực của mình.

Người có thể leo lên được vị trí Ma vương, sao có thể là kẻ có suy nghĩ đơn giản?

Chính tính cách bề ngoài tỏ ra tùy tiện, nhưng thực tế lại vô cùng cẩn thận đã giúp hắn ngồi vững trên vị trí Ma vương một cách hữu kinh vô hiểm.

Vừa bước vào ma vực, Chu Thánh không dám hành động thiếu suy nghĩ, liền dùng sức mạnh lôi đình phòng thân bao bọc toàn bộ cơ thể.

Tiếng sấm sét lách tách đã xua tan không ít ma khí xung quanh, nhưng Chu Thánh không hề thả lỏng tinh thần, vẫn toàn lực quan sát môi trường xung quanh.

Bên trong ma vực này tối đen như mực, âm u và vô cùng hôi thối, dường như mọi thứ đều chạm vào điểm khó chịu của Chu Thánh.

Đang lúc do dự.

Đột nhiên từ trong sương mù đen xuất hiện mấy con Thiên Ma, đây chính là món gia vị mà Ma vương thêm vào cho Chu Thánh sau khi được ma tướng nhắc nhở.

Mấy con Thiên Ma này khác với những con Thiên Ma mà Chu Thánh từng thấy trước đây.

Nói ra thì, Chu Thánh chỉ từng thấy Thái Cổ nhất tộc biến thành Thiên Ma.

Nhưng có phải là chính tông hay không thì hắn không biết.

Nhưng sức mạnh mà chúng thể hiện lại mạnh hơn mấy con Thiên Ma trước mắt không ít.

Mấy con Thiên Ma này đối với Chu Thánh mà nói quả thực là cặn bã, Chu Thánh chỉ tiện tay vung một cái là đã chém giết hết chúng.

Ma vương đang quan sát có chút kinh ngạc, không ngờ thực lực của Chu Thánh quả thực không đơn giản.

Năng lực của mấy con Thiên Ma này tuy nhỏ, nhưng lại có khả

năng mê hoặc lòng người, không ngờ Chu Thánh này lại không hề nghe lời mê hoặc của chúng.

Vừa gặp mặt đã chém chết chúng.

Thực ra đây là Ma vương đã đánh giá quá cao Chu Thánh.

Năng lực của Chu Thánh không mạnh như Ma vương tưởng tượng, Chu Thánh là người gác lăng, bản thân tâm trí đã vô cùng kiên định.

Một lòng bảo vệ long mạch, một lòng bảo vệ con cháu Long quân.

Những Thiên Ma chuyên mê hoặc này ở bên cạnh hắn căn bản không có tác dụng.

Nếu Ma vương đích thân ra tay chiến đấu với Chu Thánh một phen, ngược lại còn có vài phần khó khăn.

Ma tướng bên cạnh thấy Ma vương im lặng không nói, đoán là biết Chu Thánh đã phá hỏng hậu thủ của Ma vương trong ma vực.

Thế là hắn nhìn sắc mặt rồi đề nghị: "Vương thượng, Chu Thánh này khó đối phó như vậy, sao không mời mấy vị Ma vương khác cùng đến chém giết hắn, Chu Thánh đang nằm trong danh sách phải giết của thế giới Hỗn Độn đấy ạ!" "Ồ?" Ma vương quay người nhìn ma tướng bên cạnh.

Không ngờ ma tướng này lại có tâm tư như vậy, nhìn ánh mắt dò xét của Ma vương, ma tướng vội vàng cúi đầu, biết mình lần này đã lỡ lời.

Ma vương trầm ngâm một lát, "Ngươi nói cũng không phải không có lý." Rồi hắn thực sự bắt đầu liên lạc với các Ma vương khác.

Mà ở bên kia, hắn cũng không dám mạo hiểm tiến vào ma vực, chỉ không ngừng thả ra những thứ nhỏ nhặt để quấy nhiễu Chu Thánh

chiến đấu, chỉ cần có thể nhốt được hắn, sau này làm thế nào cũng dễ nói?

"Không thể đợi thêm nữa, nếu đợi nữa sẽ mất tiên cơ." Chu Thánh trong ma vực lẩm bẩm, hắn không biết Ma vương định làm gì, nhưng trận chiến kéo dài đã cho hắn biết.

Do dự không quyết, ắt sẽ gặp loạn.

Nếu mình ở vị trí của Ma vương, tuyệt đối sẽ dùng thủ đoạn sấm sét để tiêu diệt mối uy hiếp trong một lần.

Chương 796

“Trảm Ảnh Đao, đến lúc ngươi ra sân rồi.” Chu Thánh gọi người bạn cũ của mình.

“Sẵn sàng chưa?” Trảm Ảnh Đao phấn khích xoay vài vòng.

Trong ma vực này, sức mạnh thế giới bị cách ly, khiến thực lực của Chu Thánh bị ảnh hưởng phần nào.

Nhưng Trảm Ảnh Đao cũng là một vũ khí sắc bén của hắn.

“Vậy chúng ta cùng nhau lật tung lãnh địa của Ma vương này lên nào!” Trên mặt hắn nở một nụ cười ngạo nghễ.

Chu Thánh từ từ giơ tay lên, trực tiếp nâng Trảm Ảnh Đao qua vai.

Hành động tiếp theo cực nhanh, trực tiếp chém xuống một đao ảnh nhanh như chớp vào ma vực trước mắt.

Đao ảnh này như mộng như ảo, tuy nhỏ bé, nhưng lại giống như lúc hồng mông sơ khai.

Trực tiếp chém ra một khe hở trên ma khí trước mắt.

Mà Ma Vị đang khống chế ma vực trực tiếp phun ra một ngụm máu đen.

“Chu Thánh!” Ma Vị nghiến răng nghiến lợi nói.

Thân hình hắn nhanh chóng phình to ra, trực tiếp phình to gấp năm, mười lần so với ban đầu mới dừng lại.

Ma Vị là một Ma vương, ưu thế vốn dĩ là thân hình vạm vỡ và sức mạnh kinh người.

Thấy Chu Thánh lại có thể dễ dàng phá vỡ ma vực của mình như vậy, hắn không chút do dự, trực tiếp tung ra chiêu thức mạnh nhất

của mình.

Thấy khe nứt trước mắt, Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp lao ra từ khe nứt đó.

Chưa kịp hiểu rõ tình hình, đã thấy trước mắt xuất hiện một ma nhân cao lớn chưa từng thấy.

"Chu Thánh." Giọng Ma vương ầm ầm truyền đến, chấn động đến nỗi những tảng đá ở xa cũng lăn từ trên núi xuống.

"Chuyện gì?" Chu Thánh cũng không do dự mà lớn tiếng đáp lại.

Ngươi cao thì sao chứ.

Cao là giỏi lắm à.

Kết quả Ma Vị không trả lời, chỉ bắt đầu bước đi, trực tiếp vung bàn tay của mình về phía Chu Thánh.

"Sao lại vô liêm sỉ thế này?" Chu Thánh trong lòng cạn lời.

Lại còn biết cả đạo lý giương đông kích tây.

Chu Thánh cũng không nương tay.

Thân thể của Ma tộc này cao lớn như vậy, có lẽ sức mạnh không gian không thể cầm chân được hắn.

Hắn cũng không do dự mà nghĩ đến việc dùng các nguyên tố khác để đối phó với gã khổng lồ này.

Có lẽ các loại pháp thuật dùng trên người hắn cũng sẽ không có hiệu quả lớn.

Chu Thánh vẫn giơ Trảm Ảnh Đao của mình lên, vận dụng sức mạnh thế giới vào Trảm Ảnh Đao, khiến lưỡi đao càng thêm sắc bén.

Chỉ có cách chặt đứt từng mảnh cơ thể của ma nhân trước mắt mới là thượng sách.

Ánh sáng chói lòa lóe lên, Ma Vị không chút sợ hãi dùng cánh tay của mình để đỡ.

Nhưng kết quả xảy ra lại khiến hắn kinh hãi.

Cánh tay của hắn gãy lìa, trực tiếp rơi xuống đất, đè chết một đám ma binh bên cạnh.

Bất cứ ai trên chiến trường đều không khỏi sững sờ trước kết quả này.

Họ thực sự không ngờ, thủ lĩnh Nhân tộc trước đây, Chu Thánh hiện tại, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy.

Vấn đề mà tất cả người Vu tộc đều không thể giải quyết, Chu Thánh lại chỉ cần một nhát đao nhẹ nhàng.

"A a a." Tiếng hoan hô vang dội từ bốn phía.

Đó là sự thán phục của người Vu tộc đối với thực lực của hắn.

"Cạch cạch cạch." Âm thanh đó truyền đến, là Ma tộc đang tấn công đã buông vũ khí trong tay, quay đầu định bỏ chạy.

Cơn đau trên cánh tay Ma Vị lúc này mới truyền đến.

"A a a.

Chu Thánh, ta phải giết ngươi." Ma Vị sắp tức điên rồi.

Hắn không ngờ cơ thể của mình lại yếu ớt đến vậy, vừa giao đấu đã chịu thiệt lớn trong tay Chu Thánh.

"Xâm phạm thế giới Hỗn Độn vốn là lỗi của các ngươi, lại còn có mặt mũi đòi giết ta." Chu Thánh khinh thường đáp lại.

Người Ma tộc này thật đáng khinh.

Biểu cảm khinh thường rõ ràng của Chu Thánh khiến cái đầu đang tức giận của Ma Vị tỉnh táo lại một chút.

Lưu lại núi xanh không lo thiếu củi đốt.

Giữ được mạng của mình mới là quan trọng nhất.

Dù sao các Ma vương khác cũng sắp đến.

Hợp tác với họ, bắt Chu Thánh này lại mới là chính sự.

Ngay sau đó, Ma Vị trực tiếp phát động một pháp chú, trực tiếp lấy cánh tay bị chặt đứt của mình làm cái giá, hiến tế.

Theo câu chú trong miệng hắn hoàn tất, xung quanh Chu Thánh đột nhiên xuất hiện một ma trận màu đỏ máu.

Trong ma trận này đầy những hình con mắt lớn nhỏ.

Mỗi con mắt biểu hiện cảm xúc khác nhau, có bi thương, có vui vẻ, có phẫn nộ, lại có bi ai.

Không kể xiết.

Nhưng không có ngoại lệ là.

Mỗi con mắt đều nhìn về phía Chu Thánh.

Chu Thánh chưa từng thấy pháp trận như vậy, cũng biết đây không phải là trận pháp gì tốt lành.

Trong tay không chút do dự, trực tiếp cầm Trảm Ảnh Đao chém về phía những con mắt khác nhau này.

Kết quả không ngờ, Trảm Ảnh Đao không hề phá hỏng những con mắt này, chỉ khiến chúng chảy ra máu đỏ quỷ dị, trông còn tà môn hơn lúc nãy.

"Cứ thế này không phải là cách hay." Chu Thánh trong lòng thầm lo lắng.

Nhưng lúc này, hắn biết lo lắng cũng vô ích, giải quyết vấn đề mới là thượng sách.

Chu Thánh trong lòng hơi trầm ngâm, trực tiếp quét sạch nguyên tố Hỏa trong pháp trận, phủ lên lưỡi đao của mình.

Hắn lại thử chém một lần nữa, lần này uy lực lớn hơn lần trước rất nhiều.

Có lẽ là do nhiệt độ trong trận tăng lên, những con mắt không còn chảy ra nước mắt đỏ máu nữa.

Tìm được đúng phương pháp thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, Chu Thánh không do dự, trực tiếp thông qua khe hở của trận pháp điên cuồng hấp thụ nguyên tố Hỏa xung quanh.

Ma Vị nhìn động tác của Chu Thánh trong trận pháp, từ lúc đầu ung dung đến sau này lo lắng.

Trận pháp này là một trong những trận pháp lợi hại nhất của Ma tộc.

Một trận pháp lấy sinh mệnh làm cái giá.

Có thể nhốt được đại bộ phận kẻ địch cùng giai đoạn.

Nếu Chu Thánh thoát ra khỏi trận pháp này, điều đó có nghĩa là thực lực của hắn đã sắp đạt đến trình độ Ma Tôn rồi.

Tin tức này đối với các Ma vương trong khu vực này thực sự không phải là tin tốt lành gì.

Hiện tại chỉ có thể nhanh chóng thúc giục mấy người còn lại đến, nếu không tính mạng của mình tuyệt đối không giữ được.

Ở một nơi khác, mấy Ma vương khác của Ma tộc đang thong thả đi đường.

“Cái tên Ma Vị này, mấy người chúng ta so mưu kế thì tuyệt đối không bằng hắn.

Lần này món hời đầu tiên đã bị hắn lẳng lặng giành được.

Chương 797

Làm không xong lại quay lại cầu xin chúng ta mấy người, không để hắn chịu chút thiệt thòi là không được." "Đúng vậy, đúng vậy." Người lên tiếng phụ họa là một Ma vương vừa mới tấn cấp.

Thực lực của hắn vốn không được coi là quá tốt trong số các Ma vương, hơn nữa còn đi theo con đường giống Ma Vị, đều là thông qua việc tăng cường thực lực bản thân để tấn cấp.

Bình thường Ma tộc có việc gì cần, hắn luôn không giành được với Ma Vị.

Lần này làm hỏng chuyện mới tốt.

Ma Vị làm hỏng chuyện mới có chỗ cho hắn.

"Ồ?" Ma Vị lại có tin tức truyền đến.

Người nói chuyện là Ma Tâm, người có thực lực cao nhất trong nhóm.

Năng lực của Ma Tâm có phần tương tự với Hỗn Độn Ma vương, đều là thông qua mê hoặc, lấy ác niệm làm thức ăn.

Các Ma vương có mặt ở đây đều sợ hắn.

"Xem ra thực lực của người đến từ thế giới Hỗn Độn này quả thực không thể xem thường." Ma Tâm xem xong tin tức, quyết định không câu giờ Ma Vị nữa.

Nếu làm lỡ đại sự, gây ra tổn thất, trách nhiệm này không ai gánh nổi.

Ngay cả hắn, ở trước mặt Ma Tôn cũng không chiếm được chút lợi lộc nào.

“Nhanh xuất phát.” Ma Tôn ra lệnh, tất cả mọi người lập tức tuân lệnh.

Từng người một biến mất trong không khí.

Bên này Ma Vị sắp không chống đỡ nổi.

Theo từng nhát đao của Chu Thánh chém về phía hắn, lớp vỏ ngoài của trận pháp cũng ngày càng yếu đi.

Thậm chí bắt đầu run rẩy.

“Ta không tin mình không xử lý được ngươi.” Chu Thánh lẩm bẩm trong miệng.

Trảm Ảnh Đao đã vung mấy chục lần, trên những con mắt quỷ dị sớm đã chi chít vết thương.

Có lẽ không cần nhiều thời gian nữa, mình có thể phá được trận pháp này.

“Nhanh lên.

Nhanh lên.” Ma Vị thầm niệm trong lòng.

“Phải nhanh lên.” Ma Tâm lúc này trong lòng cũng có chút lo lắng.

“Nhanh lên, nhanh lên.” Chu Thánh trong lòng cũng thầm hô câu này.

Mặc dù mục đích của mỗi người khác nhau, nhưng tâm trạng cấp bách lại giống nhau.

Nhìn những vết nứt chi chít trong trận pháp, Chu Thánh biết, chỉ còn vài nhát nữa thôi.

Hắn không còn do dự, trực tiếp tăng tốc độ vung đao.

Mà Trảm Ảnh Đao, tuy là linh thức mới sinh ra, nhưng cũng biết tăng thêm uy lực của mình để chém vào trận pháp.

“Giỏi lắm.” Chu Thánh thầm khen ngợi trong lòng.

Trảm Ảnh Đao tâm ý tương thông với Chu Thánh, tự nhiên rất vui khi được hắn khen ngợi, lần này, trực tiếp dùng mười thành sức lực.

“Rắc.” Theo một tiếng động nhẹ, trận pháp mà Ma Vị chuyên dùng để giam cầm Chu Thánh đã vỡ tan.

“Ma vương, ngươi nghĩ ngươi có thể cản được ta sao?” Chu Thánh vừa ra khỏi trận pháp, liền hét lớn một tiếng, hỏi Ma vương.

Ma vương nghe thấy tiếng “rắc” đã biết tình hình không ổn, lập tức quay người bỏ chạy.

Tiếng của Chu Thánh từ phía sau truyền đến.

Càng khiến hắn sợ đến vỡ mật, kết quả giây tiếp theo, trước mắt đột nhiên xuất hiện viện binh mà hắn đã gọi đến.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác sống sót sau kiếp nạn.

Người đến chính là mấy vị Ma vương mà hắn ngày đêm mong ngóng.

Ma Tâm nhìn nơi núi non hiểm trở, đá lởm chởm trước mắt, không khỏi có chút cảm thán trong lòng.

Những ngọn núi xanh tươi ở đây trùng trùng điệp điệp như biển cả nhấp nhô, không có một chút tương đồng nào với vùng đất của Ma tộc.

Hầu hết Ma tộc đều là những ngọn núi trơ trọi, trong núi không thấy một chút màu xanh nào.

Những ngọn núi màu vàng dưới bầu trời đen kịt, trông như những con thú khổng lồ đang nằm trên mặt đất, và bầu trời của Ma tộc luôn u ám.

Mà những ngọn núi mang lại luôn là cảm giác áp bức, trợn mắt

trừng trừng, há miệng lộ ra những chiếc răng nanh, muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Đại tộc của thế giới Hỗn Độn này chiếm giữ quả là một vùng đất quý giá.

"Ma Tâm thủ lĩnh, ngài cuối cùng cũng đến rồi." Ma Vị vừa lăn vừa bò chạy đến.

Chu Thánh nhìn mấy người đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Kẻ dẫn đầu ngực khô héo, hai bên thái dương mọc đầy tóc trắng, khi nhìn hắn cũng chỉ liếc mắt một cái.

"Xem thường người ta thế à!" Chu Thánh cảm thán.

Hóa ra đây là thủ lĩnh của đám Ma vương này.

Ma Vị thấy Ma Tâm không chớp mắt nhìn chằm chằm Chu Thánh, vội vàng kể lại hết những chuyện vừa xảy ra cho hắn nghe.

"Ta vừa rồi đã dùng Tác Mệnh Trận khóa hắn lại, kết quả không ngờ hắn lại lợi hại như vậy, trực tiếp phá vỡ Tác Mệnh Trận của ta." Ma Tâm lúc này mới cúi đầu xuống, nhìn Ma Vị đã gãy tay.

Hắn phất tay ra hiệu cho Ma Vị lùi về phía sau.

Hắn mở miệng nói với Chu Thánh: "Ngươi rất mạnh." Chu Thánh bĩu môi, không trả lời câu hỏi của hắn.

Chỉ là luồng sát khí trong lòng, làm sao cũng không che giấu được, Ma Tâm lúc này ngược lại mỉm cười.

"Ngươi cũng không cần căng thẳng, nếu ngươi biết điều, trực tiếp đầu hàng, cho dù ngươi chém đứt một cánh tay của Ma Vị ta cũng có thể trực tiếp bỏ qua cho ngươi." Chu Thánh bĩu môi, chỉ coi như Ma tộc trước mắt đang nói nhảm.

"Đạo bất đồng bất tương vi mưu." "Lời ngươi nói thật kỳ lạ." Ma

Tâm ha ha cười lớn.

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì?

Nhưng, nếu ngươi đã chọn làm kẻ địch của chúng ta, vậy hôm nay cứ ở lại đây đi.” Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy, bên cạnh mỗi một Ma vương, đột nhiên đều có một Ma Tâm.

Năng lực của Ma Tâm này vô cùng quỷ dị.

Chu Thánh thầm nghĩ.

Năng lực của Ma Tâm này quả thực lợi hại.

Có thể thông qua việc chiến đấu cùng các Ma vương, gia tăng năng lực của Ma vương, đồng thời, quấy nhiễu kẻ địch đối diện.

“Đến đây!” Chu Thánh cũng rất tự tin vào bản thân.

Cách đây không lâu, ngay cả Ma Tôn hắn cũng có thể giao đấu vài chiêu, mấy tên Ma vương cỏn con sao có thể bắt được hắn?

Không nhiều lời, hắn trực tiếp vung Trảm Ảnh Đao trong tay.

Nếu để chúng nhốt mình trong trận pháp thì không ổn.

Ra tay trước mới đúng, dù sao ra tay sau sẽ gặp họa.

Trong không gian rộng lớn, Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh không còn bị gò bó.

Lưỡi đao trực tiếp tạo thành một vòng cung khổng lồ trên không trung, vòng cung này khác với những lưỡi đao nhỏ bé mà hắn từng vung ra trước đây.

Nó lớn đến mức dường như vô biên vô tế.

Nơi vòng cung này đi qua, tất cả núi sông đều bị chém ngang lưng, ngay cả không khí cũng xuất hiện những khe nứt đen, rõ ràng, ngay cả không gian ổn định cũng không chịu nổi áp lực của lưỡi đao này.

Dù vậy, Chu Thánh cũng không dám lơ là.

Hắn trực tiếp vận dụng sức mạnh thế giới, cầm cố không gian xung quanh các Ma vương.

Nhưng Ma vương cũng không hổ danh là Ma vương, trong tình huống như vậy, trong lòng cũng không có một chút hoảng loạn nào.

Người ra tay đầu tiên chính là Ma vương không phục lúc trước trên đường đi.

Hắn liếc mắt một cái, không hề coi Chu Thánh ra gì.

Chương 798

Chỉ hét lớn một câu: "Để ta xem ngươi thế nào!" rồi trực tiếp triển khai thân hình của mình.

Nhìn bộ dạng đó, cũng không nhỏ hơn Ma Vị bao nhiêu.

"Đồ ngốc!" Chu Thánh thầm mắng hắn một câu.

"Ngươi không thấy xung quanh không có ai dám tiến lên sao?

Tại sao ngươi lại cứ phải ra vẻ ta đây.

Ngay cả thực lực của ta cũng không biết, lại dám làm lính tiên phong." Chu Thánh không còn quan tâm đến hắn, chỉ bắt đầu điều động các nguyên tố khác để tấn công mấy Ma vương còn lại.

Hướng đi của Ma tộc này, Chu Thánh chẳng thèm để ý.

Trảm Ảnh Đao của hắn sẽ cho hắn một bài học khó quên.

Ma vương này trong lòng chỉ cảm thấy mình bị sỉ nhục, quyết tâm phải cho Chu Thánh một bài học.

Kết quả thân thể hắn vừa chạm vào Trảm Ảnh Đao, liền trực tiếp bị chẻ làm đôi.

Nhưng sức sống của Ma tộc lại vô cùng ngoan cường, nếu không thiêu chúng thành tro bụi, cho dù chỉ còn lại nửa thân thể, chúng cũng sẽ sống sót.

Chỉ cần có đủ ma khí, cho dù là tái tạo lại cơ thể của mình cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp từ trong tay bắn ra một đóa hoa lửa, vẫn là Thủ Lăng Chi Hỏa.

Không phải Chu Thánh không nghĩ đến hoa lửa ngưng tụ từ sức

mạnh thế giới, mà là nguyên tố Hỏa chứa trong sức mạnh thế giới không dễ dùng bằng Thủ Lăng Chi Hỏa.

Ngọn lửa này phất phơ rơi xuống nửa thân thể của Ma vương, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, ngọn lửa đã bùng lên theo gió, trực tiếp bao vây lấy nửa thân thể.

Chu Thánh trước đây chưa từng suy nghĩ kỹ.

Thủ Lăng Chi Hỏa này vốn là phần thưởng của hệ thống, tại sao lại có tác dụng khắc chế ma khí lớn như vậy?

Lẽ nào hai ông lão đen trắng mà mình gặp trong tinh hà, thực sự là bản nguyên chi lực của thế giới này sao?

Họ không lừa mình.

"A a a, ta phải giết ngươi." Ma vương này trực tiếp nổi điên.

Không ngờ mình ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Không chỉ mất mặt, mà ngay cả phần lớn thân thể của mình cũng bị Chu Thánh hủy hoại, lần này thật sự là người làm dao thớt, ta là cá nằm trên thớt.

Ma Tâm bên cạnh thấy kết quả như vậy, trong lòng càng thêm kiêng kỵ Chu Thánh.

"Phải giết chết tên này!" Ma Tâm trầm giọng nói với các Ma vương xung quanh.

Các Ma vương xung quanh đều đồng thanh phụ họa.

"Nhưng tên này có thực lực như vậy, vừa rồi ta thử đi ra ngoài.

Kết quả phát hiện đi được mấy chục km thì không đi được nữa, xem ra tên này đã cầm cố không gian ở đây rồi." Người nói là một Ma vương nhỏ con.

“Ồ, ta lại không chú ý đến tình huống này.” Ma Tâm cũng không ra vẻ, trực tiếp thừa nhận sai sót của mình.

Chuyện này, không có gì đáng để biện minh cả.

“Đây chính là điểm đáng sợ của tên này, hắn cũng không phải là người Thái Cổ nhất tộc, cũng không biết làm thế nào mà được thiên đạo thừa nhận.

Nhân tộc nói hắn là người của thế giới khác, hắn có thể đến đây, nói không chừng, chính là ý chí của thiên đạo thế giới Hỗn Độn để hắn qua.” Các Ma vương xung quanh trước đây cũng không nghĩ đến phương diện này, nhưng đối với phân tích của Ma Tâm đều tâm phục khẩu phục.

“Lần này không dễ giải quyết rồi.” Ma Tâm trầm ngâm một lát.

“Hay là để ta đích thân ra tay!

Các ngươi canh đúng thời cơ, kết thành Ma vương chư thần trận.” “Vâng.” Tất cả các ma nhân đều cúi đầu đáp ứng.

Thực lực của Ma Tâm gần với Ma Tôn, tự nhiên không quá sợ Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh.

Hắn trực tiếp áp dụng chiến thuật vòng vèo, biến thân ảnh của mình thành tám phần, đến bên cạnh Chu Thánh.

“Ngươi chỉ là chính ngươi, không cần vì quá nhiều người mà hy sinh bản thân.

Ngươi vốn cũng không thuộc về thế giới này, thực ra không cần làm nhiều chuyện như vậy.” Giọng nói mê hoặc từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Không chỉ vang bên tai Chu Thánh, mà còn vang trong lòng Chu Thánh.

Sức mạnh mê hoặc của Ma tộc, không cần phải nói nhiều, vốn là một chiêu khó lòng phòng bị trong các thế giới.

Là một trong những thiên phú mà chúng dựa vào để sinh tồn.

Chu Thánh tuy không muốn nghe Ma vương trước mắt nói gì bên tai mình, nhưng cũng không thể ngăn cản những lời này không ngừng tiến vào nội tâm hắn.

"May mà không biết mối quan hệ giữa thế giới Hỗn Độn và Trái Đất, nếu không một khi để Ma tộc biết, sẽ phiền phức lắm." Chu Thánh âm thầm cảnh giác.

Kết quả giây tiếp theo, giọng nói ma mị đã đến bên tai hắn.

"Thế giới Hỗn Độn rốt cuộc có quan hệ gì với Trái Đất?" Chu Thánh kinh hãi, hắn không ngờ, ý niệm trong lòng mình lại có thể bị Ma Tâm bắt được.

Quả thật là khó lòng phòng bị.

"Không có quan hệ gì cả." Chu Thánh cố gắng bình ổn ảnh hưởng của Ma Tâm đối với hắn.

"Ngươi nói ra đi!

Vừa rồi ta đã nghe thấy rồi.

Cho dù các ngươi thực sự có quan hệ gì với thế giới Hỗn Độn?

Chỉ cần ngươi nói ra, ta cũng có thể đảm bảo, chỉ cần là người bên cạnh ngươi, tất cả đều sẽ được Ma Tôn che chở dưới đôi cánh của ngài." Chu Thánh đương nhiên không thể nghe theo lời mê hoặc của hắn, cũng không thể đồng ý với lời mê hoặc của hắn, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, giết Ma tộc, bảo vệ thế giới Hỗn Độn.

Mà Ma Tâm ở bên kia cũng không ngờ.

Tinh thần chi lực, thần phách chi lực của Chu Thánh lại kiên cố

đến vậy.

Mình đã dùng ma công gia trì, phóng đại dục niệm trong lòng hắn lên vô số lần.

Kết quả Chu Thánh vẫn không rơi vào bẫy của hắn.

“Theo ta đi, theo ta đi!

Ngươi muốn gì?

Ngay cả sức mạnh đỉnh cao nhất thế giới, Ma Tôn cũng có thể cho ngươi.” Ma Tâm lại bắt đầu mê hoặc.

Chu Thánh bên này dường như không nghe thấy.

Hắn toàn lực giữ vững tâm thần, coi lời mê hoặc của Ma Tâm như gió thoảng bên tai.

Giây tiếp theo, chỉ thấy vô số sức mạnh lôi đình từ trên người Chu Thánh truyền ra.

Dưới ánh kim quang chói lòa đó, hắn như một vị thần phật uy nghiêm.

Sức mạnh lôi đình không thể có tác dụng gì với Ma Tâm, nhưng sức mạnh lôi đình có thêm sức mạnh thế giới thì khác, nó bao hàm bản nguyên chi lực của thế giới này.

Có thể chém đứt tất cả nguyên tố không thuộc về thế giới này.

Khi Ma Tâm chưa kịp phản ứng, tám cơ thể của hắn đều đã dính đầy sức mạnh lôi đình.

Tất cả ảo ảnh xung quanh đều biến mất!

Chỉ còn lại một thân ảnh bên tay phải của Chu Thánh, sức mạnh lôi đình vẫn không ngừng cuồn cuộn trên thân ảnh đó.

Mặc dù bộ dạng của Ma Tâm thê thảm như vậy, nhưng mấy Ma

vương bên dưới cũng không quay người bỏ chạy, vẫn kiên quyết tiến hành kế hoạch của Ma Tâm đến cùng.

Khi Ma Tâm bao vây Chu Thánh, mấy người họ đã đứng theo vị trí đặc định, ma khí trên người mỗi người đều chảy theo một hướng đặc định, Tru Thần Trận đã được bày ra.

Ma khí vô biên từ trên người các Ma vương tuôn ra, thậm chí cả Ma Tâm cũng bị bao bọc bên trong.

"Ha ha ha, Chu Thánh, đến cảm nhận món quà lớn mà chúng ta dành cho ngươi đi!" Ma Tâm nhanh chóng ẩn thân vào trong Tru Thần Trận, tu bổ vết thương trên người.

Sức mạnh lôi đình trên người Chu Thánh này thật lợi hại!

Chỉ trong chốc lát đã khiến hắn mất đi không ít bản nguyên chi lực.

Mà Chu Thánh trong đại trận lại không có chút hoảng sợ nào, ngược lại còn có hứng thú quan sát kỹ lưỡng.

Rất rõ ràng, so với ma trận đầy mắt mà Ma vương kia lấy ra lúc nãy, lợi hại hơn nhiều.

Chương 799

Đại trận này không tối đen vô biên như ma vực lúc đầu, nó hơi phát sáng, màu đỏ máu, cũng không biết Ma tộc đã giết bao nhiêu người mới có thể biến Tru Thần Trận thành bộ dạng này.

Hơn nữa đại trận lần này còn có một điểm khó khăn, đó là hoàn toàn che lấp cảm giác của Chu Thánh.

Ở đây, Chu Thánh không cảm nhận được bất kỳ nguyên tố nào, cũng không cảm nhận được sức mạnh thế giới.

Aizz, chính là một phiên bản khác của sương mù dày đặc.

Nhưng Chu Thánh không hề lo lắng.

Phương pháp duy nhất hiện giờ là thử xem độ kiên cố của đại trận này trước.

Chu Thánh giơ Trảm Ảnh Đao lên, không có sự gia trì của sức mạnh thế giới và các loại nguyên tố, Chu Thánh trực tiếp triệu hồi Thủ Lăng Chi Hỏa của mình.

Thủ Lăng Chi Hỏa từ trên Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh phun ra, rất nhanh đã theo tay hắn vung đi, lao về phía xa.

Lửa lớn hừng hực cháy trong Tru Thần Trận.

Kết quả không ngờ, ngọn lửa mà mình tự hào lại không có chút tác dụng nào, chỉ như bình không rễ, cháy trên không trung một lúc rồi tắt ngấm.

Lần này có chút khó khăn rồi.

Chu Thánh thầm nghĩ.

Nếu ngay cả Thủ Lăng Chi Hỏa cũng không được, vậy xem ra

không có thứ gì có thể đốt cháy, nơi này tồn tại chính là một vùng hư vô.

Nếu là hư vô, vậy chắc chắn có một điểm cố định, chống đỡ khu vực này.

Chu Thánh lập tức cầm Trảm Ảnh Đao lên, nhìn trái nhìn phải, không ngừng thăm dò.

"Chúng ta bây giờ nên làm gì?" Ma vương bên cạnh hỏi Ma Tâm.

"Trực tiếp khởi động Tru Tiên Đại Trận.

Nếu để hắn tìm được trận nhãn mà ra ngoài trước, chúng ta không ai có thể sống sót." Ma Tâm sắc mặt âm trầm đáp lại.

"Vâng." Các Ma vương đứng ở vị trí của mình, trực tiếp rút đi bản nguyên chi lực từ trong cơ thể.

Những bản nguyên chi lực này vốn là sức mạnh được thiên đạo của Cổ Ma thế giới thừa nhận mà họ có được sau ngàn năm tu luyện, mỗi một chút tăng lên đều vô cùng khó khăn.

Nhưng vì mạng sống của mình, vẫn không chút do dự, mỗi người đều rút ra một chút.

Những bản nguyên chi lực này theo ma khí tiến vào trong Tru Thần Trận.

Rất nhanh, trong lúc Chu Thánh không biết, Tru Thần Trận càng thêm vững chắc.

Và trận nhãn được giấu càng sâu hơn.

"Rốt cuộc ở đâu?" Chu Thánh tìm một vòng cũng không phát hiện ra.

"Giấu kỹ thật đấy." "Tưởng thế này là ta hết cách sao?" Chu Thánh cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó lại triệu hồi Thủ Lăng Chi Hỏa ra.

Lần này hắn chuyên môn chia Thủ Lăng Chi Hỏa thành từng sợi nhỏ, không ngừng tản ra xung quanh.

Sau đó lặng lẽ chờ đợi kết quả phản hồi.

"Không phải ở đây." Mỗi khi đi qua một khu vực, Chu Thánh đều phủ định phỏng đoán của mình.

"Ma Tâm.

Ngươi chuẩn bị xong chưa?" Ma vương đang thi pháp không ngừng thúc giục Ma Tâm nhanh chóng ra tay.

Không thể trơ mắt nhìn Chu Thánh trong Tru Ma Trận thăm dò điểm yếu của nó.

"Sắp xong rồi.

Vết thương vừa rồi hơi nặng.

Sắp điều tức xong rồi." Ma Tâm không mở mắt.

Dù sao hiện tại Chu Thánh cũng không thể lập tức tìm được điểm yếu của Tru Thần Trận, hắn cũng không quá lo lắng.

Hiện tại cơ thể chưa điều dưỡng tốt, lát nữa lấy ra vũ khí trấn áp Tru Thần, một chút bất cẩn, nói không chừng còn bị phản phệ, mất nhiều hơn được.

"Ồ?" Mắt Chu Thánh đột nhiên hơi động.

Lần này trong số những ngọn lửa Thủ Lăng Chi Hỏa, có mấy đóa tan biến chậm hơn những đóa khác trong vài nhịp thở ngắn ngủi.

Nhưng Chu Thánh không biểu hiện ra ngoài, dù sao mình đang ở trong trận, nếu có động tĩnh gì, Ma vương lại chuyển trận nhãn đi thì không hay.

Hơn nữa mình còn cần xác nhận lại, thế là tiếp tục đi lại trong Tru Thần Trận.

Ở một bên khác, Vu tộc đang chiến đấu với Ma tộc lẳng lặng thương lượng đối sách.

"Hậu Khanh, ngàn vạn lần đừng hành động theo cảm tính." Tất cả các tộc trưởng đều hết lời khuyên giải.

"Sao ta có thể không lo lắng, nếu không phải vì Vu tộc, Chu Thánh có bị rơi vào nguy hiểm này không?" Hậu Khanh lúc này tính tình vô cùng nóng nảy.

"Chu Thánh chưa chắc đã không có cách giải quyết." Lúc này tổ trưởng hệ không gian lên tiếng.

"Ngươi xem, hiện tại Ma vương còn không dám ra tay, chắc chắn là không nắm chắc.

Điều chúng ta cần làm là đánh bại một trong số các Ma vương, chỉ cần trận pháp không hoàn chỉnh, sẽ có cách phá hủy trận này." "Ngươi nói đúng.

Vậy phải làm thế nào?" Hậu Khanh nóng lòng hỏi.

"Thời gian trước chúng ta luôn ép ngươi nâng cao thực lực của mình.

Bây giờ chính là lúc dùng đến." "Đây là một bản Vu tộc liên hợp Vu pháp, ngươi mau luyện tập một chút.

Có thể cứu được Chu Thánh hay không là xem kết quả luyện tập lần này của ngươi.

Vu pháp này là do Vu tổ để lại cho chúng ta, có thể liên hợp lại để chiến thắng kẻ địch cao hơn chúng ta một giai." "Ngay lập tức." Hậu Khanh cũng không nhiều lời, trực tiếp bắt đầu luyện tập theo phương

pháp mà các tộc trưởng dạy.

Chỉ thấy từng luồng hào quang từ trên người Hậu Khanh tuôn ra, tạo thành một vầng sáng rực rỡ.

Lúc này trên người các tộc trưởng khác cũng sinh ra cộng hưởng, huyết mạch trong cơ thể cũng không kìm được mà xuất hiện các loại quang mang khác nhau.

Hậu Khanh vốn thuộc Mậu Thổ nhất mạch, thổ sinh vạn vật, phương pháp này vốn chỉ có Hậu Thổ Nương Nương nhất mạch mới có thể thi triển ra được.

Chỉ có huyết mạch Vu tộc của hắn mới có thể bao dung vạn vật, dung hợp tất cả các nguyên tố lại, tạo thành sức mạnh thế giới của thế giới Hỗn Độn, từ đó phát ra đòn tấn công.

Trước đây thiếu đi Hậu Thổ Nương Nương nhất mạch, trực tiếp khiến thực lực của Vu tộc giảm đi rất nhiều, không có cách nào xưng bá thế giới này.

Nếu không, chủ nhân thứ hai của thế giới này chính là Vu tộc.

"Các vị, ta đã nắm vững rồi." Hậu Khanh mở mắt ra.

"Bây giờ có thể đi cứu Chu Thánh rồi chứ." Hậu Khanh lo lắng nói.

"Được rồi.

Hậu Khanh, đến lúc đó ngươi cứ việc thi pháp, ta và các vị tộc trưởng sẽ tập trung toàn bộ sức mạnh trên người mình vào người ngươi." Chỉ cần một đòn, có thể giữ chân được một người trong số chúng, Chu thủ lĩnh sẽ có hy vọng thoát ra khỏi trận của chúng.

"Được." Hậu Khanh vui vẻ đồng ý.

Tất cả mọi người lần lượt lao ra.

Lặng lẽ ẩn nấp xung quanh mấy vị Ma vương.

Chu Thánh trong trận pháp đã nhanh chóng thăm dò hết mọi nơi, phát hiện chỉ có linh khí ở một chỗ đó có chút khác biệt.

Thế là không còn do dự, giả vờ lảo đảo đi đến gần đó.

Trảm Ảnh Đao được bao bọc bởi Thủ Lăng Chi Hỏa trực tiếp chém về phía đó.

Kết quả không ngờ độ kiên cố của trận pháp này lại vượt ngoài dự liệu của hắn.

Toàn bộ Tru Thần Trận chỉ rung lắc một chút rồi lại khôi phục hình dạng ban đầu.

"Ma Tâm, Chu Thánh đã tìm được trận nhãn rồi.

Ngươi nhanh lên một chút đi." Mấy Ma vương còn lại tuy không bị thương gì, nhưng cứ chờ đợi mãi cũng không phải là cách.

"Ta đến đây." Ma Tâm chỉ nói một câu đơn giản.

Hắn rời khỏi nơi vừa rồi, rồi từ trong tay lấy ra một vũ khí kỳ lạ.

Chương 800

Đó là một cái bát tròn không biết làm bằng kim loại gì, trên đó đầy rỉ sét.

Bên trong cái bát đặc biệt đen, giống như vết máu đông lại để lại.

Ma Tâm không chút do dự, trực tiếp cầm cái bát ẩn thân tiến vào trong Tru Thần Trận.

"Chính là lúc này, tất cả mọi người đều không rảnh tay." Tộc trưởng hệ không gian lẳng lặng thông báo cho Hậu Khanh.

Hậu Khanh gật đầu, lẳng lặng niệm pháp quyết.

Các tộc trưởng xung quanh cũng lần lượt bắt đầu.

Trong Tru Thần Trận, Chu Thánh đột nhiên cảm thấy sau lưng mình lạnh toát.

Tuy không biết tại sao lại có cảm giác này, nhưng hắn không hề coi thường trực giác của mình.

Không quay đầu lại, hắn trực tiếp vung Trảm Ảnh Đao ra sau lưng.

Ma Tâm ẩn mình trong trận pháp bất đắc dĩ phải hiện ra thân hình.

"Hóa ra là ngươi." Chu Thánh khinh thường nói.

"Người Ma tộc các ngươi chỉ biết làm những chuyện lén lút như vậy thôi sao?" "Đừng có mạnh miệng, Chu Thánh, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Đến thử Hóa Thần Bát của Ma tộc ta đi.

Bên trong này có không ít máu của Thái Cổ nhất tộc đấy.

Ngươi tuy đã nắm giữ sức mạnh thế giới, nhưng cũng không thoát được đâu.” Ma Tâm vừa nói xong, liền trực tiếp cầm Hóa Thần Bát lao về phía Chu Thánh.

Hóa Thần Bát cũng cảm nhận được thần lực, thân bát xám xịt đột nhiên trút bỏ vẻ ngoài không bắt mắt, hóa thành một khối đen kịt.

Tham lam lao về phía Chu Thánh.

Nó đã quá lâu rồi chưa được ăn máu của Thần tộc, thật sự là không thể chờ đợi được nữa.

Chu Thánh sao có thể ngồi chờ chết, không chút do dự, trực tiếp dùng Vô Lượng Thạch bảo vệ quanh thân mình, phòng ngừa Hóa Thần Bát tấn công lén.

Một bên khác, không do dự sử dụng Trảm Ảnh Đao chém về phía Ma Tâm.

Ma Tâm đương nhiên không thể ngồi chờ chết, trực tiếp dưới sự che chở của đại trận, hóa thành một làn khói xanh, tan biến trong đại trận.

Hóa Thần Bát cũng không phải dạng vừa.

Chu Thánh không ngờ, Vô Lượng Thạch căn bản không phải là đối thủ của nó.

Tuy Vô Lượng Thạch rất nặng, nhưng đập vào thân Hóa Thần Bát lại không có chút hiệu quả nào.

Chỉ cần bị ánh sáng mà nó phát ra quét qua một cái, động tác của Vô Lượng Thạch lại chậm đi một phần.

Rõ ràng, cái bát này có thần thông ô nhiễm vũ khí.

Rất nhanh, Vô Lượng Thạch đã bại trận, không còn có thể đuổi theo Hóa Thần Bát nữa.

Chu Thánh đau lòng thu Vô Lượng Thạch lại vào tay mình.

Hắn thử một chút, mình vẫn có thể chỉ huy, chỉ là không thể chỉ huy đối chiến với vũ khí đối diện nữa.

"May quá, may quá." Mình chỉ cần đi vào sâu trong ý thức, đến tinh hà, tìm hai vị lão nhân đen trắng là được rồi.

Họ có lẽ biết cách làm cho Vô Lượng Thạch khôi phục bình thường.

Nhưng thời gian suy nghĩ của Chu Thánh không nhiều.

Hóa Thần Bát lại tấn công về phía hắn.

Chu Thánh lần này không dám mạo hiểm.

Trảm Ảnh Đao không thể để nó đến gần.

Thế là chỉ có thể cầm đao, không ngừng né tránh.

Nhưng cứ né tránh mãi cũng không phải là cách.

Mấy lần hiểm hóc suýt nữa để ánh sáng của nó quét trúng người.

"Ha ha ha.

Chu Thánh, ngươi cứ né đi, rồi sẽ có lúc ngươi không né được." Tiếng cười ngạo mạn của Ma Tâm tràn ngập Tru Thần Trận.

Hắn tự đại như vậy cũng có lý do.

Chưa nói Hóa Thần Bát vốn là một dị bảo, mà ở trong Tru Thần Trận này, còn có thể không ngừng hấp thụ ma khí, lớn mạnh sức mạnh của bản thân.

Mà Chu Thánh trong Tru Thần Trận thì không có vận may tốt như vậy.

Hắn chỉ có thể không ngừng tiêu hao tu vi của mình ở đây, mà không nhận được một chút bổ sung nào từ trời đất.

Lâu dần, trực tiếp sẽ bại.

Có lẽ Ma Tâm là vui quá hóa buồn, vào lúc hắn đắc ý nhất, Tru Thần Trận đột nhiên rung chuyển, không còn vững chắc.

"Sao lại thế này?" Ma Tâm kinh hãi.

Hắn không để ý đến Chu Thánh nữa, trực tiếp bay ra ngoài trận.

Hóa ra là Hậu Khanh và Vu tộc đã tấn công.

Khi Hóa Thần Bát tấn công Chu Thánh, Hậu Khanh đã lẳng lặng hoàn thành chiêu thức hỗn hợp của Vu tộc.

Ánh sáng ngũ sắc trực tiếp dung hợp thần thông của các thủ lĩnh Vu tộc lại với nhau, tạo thành sức mạnh thế giới nguyên bản nhất.

Một đòn này, trực tiếp đánh ngã một Ma vương gần họ nhất.

Vết thương trên người nặng đến nỗi đứng dậy cũng không nổi.

Tru Thần Trận tự nhiên cũng bị thiếu một góc, lập tức không còn vững chắc.

Các Ma vương khác không dám tự ý rời đi, còn phải gia cố trận pháp, chỉ có thể cầu cứu Ma Tâm.

Đây cũng là lý do tại sao Ma Tâm không để ý đến Chu Thánh trước.

Ra ngoài chỉ liếc mắt một cái, Ma Tâm đã phát hiện ra Hậu Khanh và những người khác đang ẩn nấp.

Hắn vung tay một cái, trận pháp dùng để ẩn nấp trực tiếp bị lật tung.

Tất cả mọi người không khống chế được mà bay về phía hắn.

"Vu tộc các ngươi gan lớn thật đấy, dám phá hỏng chuyện tốt của ta." Ma Tâm tức giận.

“Bây giờ đi chết đi,” Vừa nói xong, đang định ra tay, đột nhiên nghe thấy tiếng la hét phía sau, hóa ra Chu Thánh đã ra khỏi trận pháp rồi.

Hắn lật tung đám Ma vương xung quanh, trực tiếp chĩa đao vào Ma Tâm.

Ma Tâm né không kịp, trực tiếp bị Chu Thánh chém đứt cánh tay đang giữ Hậu Khanh.

“Nguy hiểm quá.” Hậu Khanh lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ mình đã thoát chết trong gang tấc.

“Sao có thể?

Ngươi không thể ra ngoài nhanh như vậy được.” Nhìn Chu Thánh trước mắt có sức mạnh thế giới gia trì, thực lực cao đến mức mình không có cách nào đối phó.

Ma Tâm lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi.

“Không có gì là không thể, không thể chỉ là do thực lực của ngươi không đủ.” Chu Thánh lạnh lùng đáp lại.

Hóa ra vào khoảnh khắc trận pháp không ổn định, Chu Thánh đã nắm bắt thời cơ, ném hết tất cả những thứ không dùng đến trên người mình về phía Hóa Thần Bát.

Chỉ cần được một chút.

Mình thì dùng hết sức lực toàn thân, chém một nhát vào điểm yếu của trận pháp.

Thực lực của Chu Thánh vốn đã gần với Ma Tôn rồi, Tru Thần Trận này vốn không thể khống chế được hắn.

Nhưng vì có sức mạnh của Cổ Ma thế giới gia trì, mới nhốt được hắn lâu như vậy.

Khi trận pháp bị phá hoại, không còn vững chắc, chính là cơ hội để Chu Thánh đột phá sự trói buộc của trận pháp.

Quả nhiên, Chu Thánh đã thành công.

Chương 801

Ma Tâm nghe xong lời của Chu Thánh, phản ứng đầu tiên là bỏ chạy.

Nhưng ma độn chi pháp thi triển ra lại không có tác dụng, vì Chu Thánh đã phong tỏa không gian ngay từ đầu.

Hắn sẽ không cho phép mình phạm phải sai lầm đơn giản.

Ma tộc ở đây không một ai có thể trốn thoát.

"Tha cho ta đi, cầu xin ngươi tha cho ta đi." Ma Tâm cầu xin tha thứ.

Các Ma vương còn lại cũng không ngừng cầu xin tha thứ.

"Không thể." Theo tiếng nói của Chu Thánh vừa dứt, lưỡi đao của Trảm Ảnh Đao đã xuất hiện lặng lẽ xung quanh các Ma vương.

Chúng còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp dưới uy lực của Thủ Lăng Chi Hỏa, biến thành từng người lửa một.

"Thật là hữu dụng." Kết hợp Thủ Lăng Chi Hỏa với sức mạnh thế giới, Thủ Lăng Chi Hỏa như ăn phải thuốc đại bổ, trực tiếp nâng uy lực lên gấp mấy lần.

Ma tướng và ma binh đang chiến đấu bên dưới, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Không ngờ trong lòng họ, những vị Ma vương đại nhân hô phong hoán vũ, không gì không làm được lại yếu ớt đến vậy.

Bị người trước mắt tàn sát sạch sẽ.

Nhưng bây giờ muốn quay người bỏ chạy cũng không chạy được, Chu Thánh đã cầm cố toàn bộ không gian xung quanh rồi.

Không có sự cho phép của Chu Thánh, không một Ma tộc nào trong vạn dặm có thể trốn thoát.

Cuộc tàn sát đơn phương bắt đầu, người Vu tộc đồng loạt ra tay, toàn lực chém giết người Ma tộc.

Hậu Khanh đến bên cạnh Chu Thánh: "Giỏi thật đấy, sao lại trở nên lợi hại như vậy." "Mấy lần suýt chết." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

"Xem ra chiến tranh mới là cách khiến một người đàn ông trưởng thành nhanh nhất." Hậu Khanh cảm thán.

Bỗng thấy Chu Thánh nghiêm túc nói với mình: "Lần này cảm ơn cậu nhé." Lời này khiến Hậu Khanh ngẩn người.

"Cảm ơn cái gì?" "Nếu không phải vì cậu, đám người này kéo tới, người chết chắc chắn là tôi rồi!" Hậu Khanh không muốn Chu Thánh cảm ơn.

Chu Thánh mỉm cười, hai người chuyển chủ đề.

"Nhìn xem, chết nhiều Ma tộc như vậy, Thủ Lăng Chi Hỏa của cậu dọn dẹp chúng đi, miễn cho ô nhiễm địa bàn của Vu tộc ta." "Bây giờ mới thừa nhận mình là người Vu tộc?" Chu Thánh vừa cười vừa hỏi, vừa từ trong lòng bàn tay bắn ra những đóm lửa nhỏ.

Những đóm lửa này theo gió trong không khí bay đi, rơi xuống từng đống thi thể.

"Còn không phải vì cậu sao.

Lần này để cứu cậu, không chỉ suýt chết ở đây, mà còn hợp tác với mấy lão già kia.

Hại ta muốn đi cũng không nỡ đi." Hậu Khanh vẻ mặt không tình nguyện, nhưng Chu Thánh biết, trong lòng hắn có lẽ đã sớm nở hoa, ở lại đây là chuyện hắn vô cùng vui mừng!

Dù sao Trái Đất chỉ có một người Vu tộc là Hậu Khanh, hậu duệ của Hậu Thổ Nương Nương.

Hơn nữa, người Vu tộc ở đây lại đối xử với hắn rất tốt.

Đến đây, Hậu Khanh sẽ không cô đơn.

“Vậy ta phải suy nghĩ kỹ cách đền bù cho cậu.” Chu Thánh nén cười mở miệng.

Suy nghĩ một chút.

Trực tiếp từ trong túi trữ vật của mình lấy ra một giọt Thiên Linh Dịch.

“Đây là bản nguyên chi lực của thế giới này.

Uống một giọt, có thể thoát thai hoán cốt, tăng trưởng thực lực của mình.

Nhưng nhớ kỹ, chỉ khi gặp nguy hiểm đến tính mạng mới được dùng.

Thực lực lúc nào cũng có thể nâng cao, nhưng loại thuốc có thể bảo mệnh này chỉ có thể uống một giọt.” Chu Thánh ân cần dặn dò.

“Biết rồi.” Hậu Khanh cầm giọt Thiên Linh Dịch này trong tay, cẩn thận quan sát. "Chu Thánh, cậu nói đúng, Thiên Linh Dịch này quả nhiên không tầm thường." Hậu Khanh quan sát một lúc rồi đưa ra kết luận.

Chu Thánh liếc hắn một cái, đây không phải là lời thừa sao? "Ý của tôi là, Thiên Linh Dịch này hình như tôi đã từng thấy ở đâu đó rồi.

Cảm giác rất quen thuộc." "Rốt cuộc là đã thấy ở đâu nhỉ?" Hậu Khanh có chút không nhớ ra, tự mình lẩm bẩm.

Chu Thánh không để ý đến hắn, quay người đi về phía những Ma Vương đã bị Lửa Người Gác Lăng thiêu thành tro bụi.

Có lẽ Lửa Người Gác Lăng sinh ra chính là để khắc chế ma khí.

Tất cả vũ khí thuộc về thế giới Hỗn Độn trên người những Ma Vương này không có cái nào bị thiêu hủy.

Còn những vũ khí chứa ma khí, thuộc về thế giới Cổ Ma, thì toàn bộ đều bị thiêu đến biến dạng, chỉ còn lại những khối kim loại không rõ công dụng nằm tại chỗ. "Trảm Ảnh Đao." Trảm Ảnh đang ở phía xa diệt địch nghe thấy tiếng gọi của Chu Thánh.

Không chút do dự, nó liền bay đến bên cạnh hắn. "Những kim loại này ngươi có thể hấp thụ được không?" Chu Thánh quan tâm hỏi.

Đều là vũ khí của Ma Vương, những kim loại này ở thế giới Cổ Ma chắc chắn cũng thuộc hàng hiếm có.

Trảm Ảnh Đao cho ra câu trả lời khẳng định, trực tiếp bắt đầu hấp thụ những vũ khí đã biến dạng kia. "Hử?" Chu Thánh nhặt lên chiếc Bát Hóa Thần vừa rồi đã đánh cho hắn không có sức phản kháng.

Chiếc bát này không hề bị tổn hại chút nào, vẫn tỏa ra ánh sáng đen kịt.

Chu Thánh không tin, trực tiếp triệu hồi Lửa Người Gác Lăng từ trong cơ thể ra, bắt đầu luyện hóa món vũ khí này.

Kết quả là dưới sự gia trì của Sức Mạnh Thế Giới, chiếc bát này vẫn không hề suy suyển. "Chẳng lẽ là do cấp bậc của chiếc bát này quá cao, mà thực lực của mình lại chưa đủ, nên mới không được?" Chu Thánh không nghĩ ra được đáp án, dứt khoát không nghĩ nữa.

Dù sao hắn còn phải sửa lại Vô Lượng Thạch của mình.

Hai lão nhân áo đen và áo trắng ở cuối dải ngân hà có lẽ có thể giải đáp cho hắn. "Tôi nhớ ra rồi, Chu Thánh." Lúc này, giọng nói gấp gáp của Hậu Khanh từ phía sau vọng lại. "Nhớ ra cái gì?" Chu Thánh không mấy để tâm đến câu trả lời của Hậu Khanh.

Hắn còn đang bận tìm kiếm những bảo vật mà các Ma Vương để lại. "Vá trời.

Thiên Linh Dịch này dùng để vá trời." Hậu Khanh chạy đến trước mặt Chu Thánh, vội vàng nói. "Khoảng thời gian này nhìn thấy vết nứt trên trời lớn như vậy, lại liên tưởng đến Ma tộc đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ cậu còn không đoán ra được chúng từ đâu đến sao?" "Đoán ra rồi, tôi cũng vẫn luôn suy nghĩ làm cách nào để vá lại bầu trời này.

Cậu đã biết, chẳng lẽ Hậu Thổ nương nương cũng từng vá trời sao?" Chu Thánh tò mò hỏi. "Đã từng vá." Không ngờ Hậu Khanh lại cho hắn một câu trả lời chính xác. "Khi đó không gian của Địa Cầu không ổn định.

Mẹ tôi chính là đã dùng Ngũ Sắc Thạch và Thiên Linh Dịch này để vá lại bầu trời." "Vậy tìm Ngũ Sắc Thạch ở đâu?" Chu Thánh hỏi dồn. "Địa bàn ở đây chúng ta đã đứng vững rồi.

Bầu trời trên tộc Vu các cậu phải vá lại càng sớm càng tốt.

Chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản Ma tộc không ngừng vận chuyển ma binh tiến vào." "Ngũ Sắc Thạch lấy đất làm gốc.

Chỉ cần các tộc trưởng phối hợp với tôi, nén toàn bộ nguyên tố trong trời đất vào trong thần thông Mậu Thổ của tôi, tôi có lòng tin sẽ tạo ra được Ngũ Sắc Thạch.

Mẹ tôi đã dạy tôi rồi.

Quyển sách mẹ tôi đưa cho tôi vẫn chưa xem hết.

Tôi phải nhanh chóng lật xem, biết đâu mẹ tôi đã sớm biết sẽ có cảnh này, cố ý đưa tôi đến nơi này." Vừa nói xong, Hậu Khanh đã vội vã chạy về điện thờ của tộc Vu. "Tên nhóc Hậu Khanh này cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình có hơi nóng nảy." Lúc này các tộc trưởng khác đều đã đi diệt địch, ở lại bên cạnh Chu Thánh chỉ có vị tộc trưởng hệ

Không gian tương đối quen thuộc với hắn. "Nóng nảy cũng có cái tốt của nóng nảy." Chu Thánh mỉm cười đáp lại vị tộc trưởng hệ Không gian.

Chương 802

"Nếu thật sự như lời Hậu Khanh nói, thì lần này Ma tộc xâm lược cũng không quá khó giải quyết." "Đúng vậy.

Hy vọng lần này chúng ta sẽ không giống như tộc Thái Cổ, trực tiếp bị xóa sổ trong dòng lịch sử." "Sẽ không đâu." Chu Thánh ánh mắt kiên định đáp lại.

Trên Địa Cầu, người thân, bạn bè của ta đều ở đó.

Ta tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

Nói xong, cũng không để ý đến tộc trưởng hệ Không gian, Chu Thánh tự mình bắt đầu nhặt vũ khí.

Dù sao thì nâng cao thực lực thêm một phần, phần thắng cũng sẽ nhiều hơn một phần.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Trong đêm tối, ngọn lửa thiêu đốt thi thể Ma tộc khiến xung quanh không còn quá u ám.

Ma tộc về cơ bản đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Dù có chưa chết cũng không thể nào trốn thoát.

Từng chiến sĩ tộc Vu đã sớm bao vây chiến trường.

Lửa Người Gác Lăng chỉ cần rơi xuống người chúng, cho dù là giả chết, ngọn lửa trên người chúng cũng không thể dập tắt.

Đến nơi ở của Hậu Khanh, Chu Thánh lấy cớ cần nghỉ ngơi, một mình ở trong phòng.

Chu Thánh tĩnh tâm lại, chìm sâu vào trong ý thức của mình.

Dải ngân hà lấp lánh, nhưng Chu Thánh không có nhiều thời gian để thưởng thức.

Hắn đi thẳng đến nơi ở của hai lão nhân áo đen và áo trắng.

Hai người vẫn đang làm việc cũ, vẫn đang đánh cờ. "Ngươi đã đến rồi." Lão nhân áo trắng lên tiếng. "Ta muốn biết đáp án." Chu Thánh cũng không nói lời thừa, trực tiếp hỏi lão nhân áo trắng câu này. "Đến lúc ngươi nên biết thì sẽ biết." Lão nhân áo trắng vẫn trả lời như vậy. "Thực lực tăng trưởng không ít nhỉ." Lão nhân áo đen dừng quân cờ trong tay, liếc nhìn Chu Thánh một cái rồi nói. "Không nói cho ta cũng được, vậy đây là cái gì?" Chu Thánh nói xong liền lấy Bát Hóa Thần ra. "Thứ này ta không thu phục được, nếu hai vị có thể khiến nó cho ta dùng, ít nhất ta còn có năng lực tự bảo vệ mình." Lão nhân áo trắng liếc nhìn một cái, trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ vừa vui vừa buồn. "Đây là thứ mà Ma tộc nguyên bản chuyên dùng để đối phó với tộc Thái Cổ." Lão nhân áo đen tiếp lời. "Trong chiếc bát này chứa đựng sức mạnh bản nguyên của thế giới Ma tộc.

Ma khí vốn được sinh ra từ các loại tạp niệm tà ác.

Chỉ cần chiếc bát này chạm vào bất cứ vật phẩm nào, chúng đều sẽ bị nó làm cho ô uế." "Vô Lượng Thạch đã bị nó làm ô uế rồi." Chu Thánh nói xong liền lấy khối đá ra. "Phiền hai vị giải quyết vấn đề này giúp ta." "Được." Lúc này, hai vị lão nhân gật đầu.

Chỉ thấy từ trên người lão nhân áo trắng đột nhiên xuất hiện một vầng sáng thánh khiết, bao phủ lấy Bát Hóa Thần.

Rất nhanh, từng chút sương mù đen kịt từ chiếc bát bay ra.

Lão nhân áo đen cũng không rảnh rỗi.

Trên người ông ta nhanh chóng biến thành ánh sáng đen.

Ánh sáng đen và ánh sáng trắng dung hợp lại với nhau, hình thành

một vầng sáng màu xám huyền ảo. "Đây là?" Chu Thánh cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc này.

Tuyệt đối không sai, đây là khí tức của Thiên Linh Dịch.

Là sức mạnh hỗn độn.

Xem ra hai vị lão nhân trước mắt thật sự là người bảo vệ của thế giới Hỗn Độn này.

Chỉ là không biết vì sao họ không hiện thân, lại để mình chiến đấu với Ma tộc?

Còn chưa kịp nghĩ thông, hắn đột nhiên thấy làn sương đen lơ lửng trên Bát Hóa Thần đã bị sức mạnh hỗn độn tinh lọc, trực tiếp biến mất.

Chu Thánh ngây người nhìn. "Chiếc Bát Hóa Thần này đã được tinh lọc xong.

Tất cả bản nguyên ma lực đã biến thành năng lượng tinh thuần nhất." Lão nhân áo đen lên tiếng. "Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, không thể đảm bảo an toàn cho ngươi, ta sẽ luyện thêm một số thứ vào chiếc Bát Hóa Thần này, để ngươi dùng thuận tay hơn." Lão nhân áo trắng cầm Bát Hóa Thần vào tay.

Chỉ thấy từ trong bát trực tiếp xuất hiện một luồng năng lượng trong suốt.

Lão nhân áo trắng lẩm nhẩm niệm chú.

Luồng năng lượng này trực tiếp biến thành ánh sáng ngũ sắc sặc sỡ đi vào trong Bát Hóa Thần.

Lão nhân tóc trắng lại giống như lần trước, trực tiếp bẻ một cành cây từ trên đại thụ, luyện vào trong chiếc bát này.

Chu Thánh lúc này mới ngẩng đầu nhìn cây đại thụ trước mắt.

Lần trước thấy tuy không quá sum suê, nhưng ít nhất vẫn bình thường.

Nhưng lần này thì không được rồi.

Cành lá xum xuê trực tiếp biến thành trạng thái nửa khô héo.

Khí tức cũng yếu đi không ít. "Cây này?" Chu Thánh lên tiếng hỏi.

Trong lòng hắn tuy đã có đáp án, nhưng không dám quá chắc chắn.

Lão nhân áo trắng và lão nhân áo đen đều ngẩng đầu nhìn một cái. "Vẫn còn chống đỡ được, nhưng tiểu hữu ngươi phải tăng tốc độ lên." "Vâng." Tuy hai người họ không nói rõ, nhưng Chu Thánh cũng hiểu được ý tứ chưa nói hết của hai người. "Tên của Bát Hóa Thần này không hay lắm." Lão nhân áo trắng lên tiếng. "Sau này cứ gọi nó là Bát Hóa Ma đi." "Vâng." Chu Thánh đáp một tiếng. "Ngươi đi đi, bên ngoài còn rất nhiều chuyện đang chờ ngươi." Giọng nói vừa dứt, Chu Thánh liền thoát khỏi tầng sâu ý thức.

Nhìn tẩm điện trước mắt, Chu Thánh không còn chút tâm tư nghỉ ngơi nào.

Hắn trực tiếp lấy ra chiếc Bát Hóa Ma hiện tại.

Chiếc bát trước mắt hoàn toàn khác với tình trạng đen kịt trước kia.

Toàn bộ bề ngoài đã có sự thay đổi cực lớn.

Trên bề mặt nhẵn bóng là màu sắc ngũ quang thập sắc.

Chiếc bát này dù có cầm đến trước mặt Ma tộc, chúng cũng sẽ không nghĩ rằng đây là thần khí nguyên bản dùng để đối phó với tộc Thái Cổ.

Chu Thánh thử vận dụng khí của mình vào đó.

Chỉ thấy bên trong chiếc bát tròn trực tiếp huyễn hóa thành một

tiểu thế giới.

Trong đó có gió mưa sấm chớp, núi cao sông dài, những quả cầu lửa như sao băng đều hiện ra. "Lần này hai lão nhân áo đen và áo trắng đúng là đã bỏ ra vốn lớn rồi." Chu Thánh lẩm bẩm. "Đã trao cho mình một phần sức mạnh bản nguyên của thế giới Hỗn Độn này.

Nếu vẫn không thể ngăn cản bước chân của Ma tộc, thì thật không ổn rồi." Nhưng nghĩ nhiều cũng vô ích.

Chu Thánh chỉ có thể không ngừng điều tức, luôn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ngày thứ hai, trời vừa sáng.

Hậu Khanh đã hớn hở chạy đến tìm Chu Thánh. "Chu Thánh, văn hiến mà mẹ tôi để lại tôi đã xem xong rồi.

Chương 803

Vá trời xác thực cần Ngũ Sắc Thạch và Thiên Linh Dịch.

Ngũ Sắc Thạch này còn dễ nói, nhưng Thiên Linh Dịch thì không dễ rồi." "Không dễ ở chỗ nào?" Chu Thánh hỏi. "Thiên Linh Dịch vốn là sức mạnh bản nguyên của thế giới này, là cơ sở tạo nên thế giới Hỗn Độn.

Ta tra cứu sử liệu, trong trận đại chiến phong ma lần trước, tộc Thái Cổ đã dùng hết Thiên Linh Dịch để tạo ra một Hỗn Độn Môn, dùng để ngăn chặn sự tấn công của Ma tộc.

Muốn tìm kiếm Thiên Linh Dịch khác, thật là khó khăn biết bao." "Tôi lại thấy Thiên Linh Dịch là dễ giải quyết nhất." Chu Thánh cười nói. "Cậu từng thấy ở đâu sao?" Hậu Khanh hỏi dồn. "Đúng là từng thấy.

Hơn nữa còn biết trong tay ai có cả đống." Chu Thánh cũng không úp mở, trực tiếp kể cho Hậu Khanh nghe về những gì mình và Công Tôn Hiên Viên đã trải qua ở Hỗn Độn Môn. "Tốt quá.

Chuyện như vậy mà lại không gọi tôi." Hậu Khanh la lớn. "Cũng quá không coi tôi là bạn bè rồi." "Không phải như vậy." Chu Thánh nghiêm mặt nói. "Hỗn Độn Môn rốt cuộc có nguy hiểm gì không ai biết.

Công Tôn huynh đã huấn luyện tôi một năm mới dám để tôi giúp huynh ấy diệt địch.

Cậu mà có nguy hiểm gì, tội nhân của tộc Vu chính là tôi đó." Chu Thánh mỉm cười trả lời câu hỏi của Hậu Khanh. "Được rồi, biết rồi, cậu quan tâm tôi." "Chỉ là chuyện Ngũ Sắc Thạch này phải phiền cậu nhiều rồi." Chu Thánh lúc này lại bắt đầu dặn dò Hậu Khanh. "Cậu

yên tâm, tôi nhất định sẽ tranh thủ thời gian, cố gắng luyện chế thật nhiều Ngũ Sắc Thạch." "Được, tôi còn phải đến tộc Kỳ Lân, cũng không biết Trương Kỳ Lân bây giờ thế nào rồi.

Ma tộc chắc cũng sẽ không bỏ qua cho họ đâu." "Mau đi đi, mau đi đi." Hậu Khanh thúc giục. "Vậy từ biệt ở đây." Chu Thánh không nói lời thừa, trực tiếp phá vỡ không gian, lao đến tộc Kỳ Lân. "Mình cũng phải tranh thủ thời gian thôi." Hậu Khanh tự lẩm bẩm xong, liền quay về đại điện của mình, chuẩn bị triệu tập các tộc trưởng khác của tộc Vu để thương thảo việc luyện chế Ngũ Sắc Thạch.

Bên này, Chu Thánh không ngừng dịch chuyển, trực tiếp đến gần lãnh địa của tộc Kỳ Lân.

Điều không ngờ là, nơi đây lại yên tĩnh đến lạ, không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy vạn dặm không mây, trong xanh thấu suốt.

Một khung cảnh thời tiết tuyệt đẹp.

Bầu trời ở đây không hề bị nứt ra.

Chu Thánh trong lòng thầm than, nếu không phải bên ngoài ma khí ngút trời, khói lửa khắp nơi, thật sự sẽ bị cảnh thái bình trước mắt này lừa gạt.

Sau đó không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp sử dụng tín vật trong tay, liên lạc với tộc trưởng tộc Kỳ Lân.

Không lâu sau, chỉ thấy từ trong khu rừng rậm trống trải, một cánh cổng lớn đột nhiên xuất hiện.

Tộc trưởng tộc Kỳ Lân, Lân Không, xuất hiện. "Chu thủ lĩnh." Lân Không hành lễ. "Tộc trưởng khách sáo rồi." Chu Thánh cũng đáp lễ. "Đây không phải nơi nói chuyện, phiền Chu thủ lĩnh vào trong tộc bàn

bạc chi tiết." Chu Thánh gật đầu, sau đó tiến vào không gian.

Cánh cổng lớn xuất hiện giữa không trung từ từ biến mất.

Tộc Kỳ Lân vẫn như cũ, không khí bình yên, như một thế ngoại đào viên. "Ma tộc hiện đã tấn công không ít chủng tộc rồi.

Tộc trưởng, chẳng lẽ ngài không biết sao?" Chu Thánh kỳ lạ hỏi. "Sao lại không biết chứ." Lần này đến lượt Lân Không cười khổ. "Vậy tại sao không chuẩn bị chiến đấu?" Lần này đến lượt Chu Thánh không hiểu. "Không phải không chuẩn bị, mà là không có thực lực." Lân Không giải thích. "Ngay ngày đầu tiên Ma tộc xâm lược chúng tôi đã biết.

Lập tức phái đại trưởng lão đi do thám tình hình.

Kết quả không ngờ, vừa đến địa bàn tộc Người, đã bị tám tên Đại Căn đó ám toán.

Hiện tại tộc Người và các chủng tộc khác đã bị Ma tộc mê hoặc.

Tình thế đặc biệt bất lợi." Chu Thánh ngắt lời Lân Không. "Trương Kỳ Lân có biết không?" Hắn hỏi. "Vẫn chưa biết." Lân Không không nói lời thừa, trực tiếp nói cho Chu Thánh biết tình hình thực tế. "Ta sợ nó không đồng ý việc tộc Kỳ Lân chúng ta không tham chiến." "Nếu ngài thật sự không muốn tham chiến, Trương Kỳ Lân chắc chắn sẽ không ép buộc ngài đâu.

Đừng xem thường cậu ấy." "Hơn nữa, tôi vừa từ tộc Vu đến.

Tộc Vu đã tiêu diệt đội quân Ma tộc bao vây rồi, thậm chí bao gồm cả sáu Ma Vương.

Lân Không tộc trưởng, có lẽ Ma tộc không mạnh như ngài tưởng tượng đâu.

Chỉ cần các tộc trong thế giới Hỗn Độn đoàn kết lại, đuổi Ma tộc

ra ngoài không hề khó.

Tôi đi tìm Trương Kỳ Lân trước, ngài cứ suy nghĩ đi." Chu Thánh không đợi Lân Không trả lời, liền đi thẳng.

Lân Không ở lại không ngừng suy nghĩ về lời của Chu Thánh. "Tộc Vu và tộc Kỳ Lân chúng ta thực lực tương đương, vậy mà có thể chiến thắng nhiều Ma Vương liên thủ như vậy.

Nhưng ta biết tộc Kỳ Lân tuyệt đối không thể làm được đến mức đó, cũng không có thực lực làm được đến mức đó.

Chu Thánh cũng không đến mức nói dối.

Chắc chắn là Chu Thánh đã quét sạch những Ma Vương đó." Tuy Chu Thánh không muốn tỏ ra quá lợi hại, nhưng hành vi của hắn chỉ cần người có tâm tính toán một chút là có thể biết hắn lợi hại đến mức nào.

Muốn khiêm tốn cũng không được. "Nếu Kỳ Lân nhất quyết muốn chống lại Ma tộc, vậy chúng ta chắc chắn phải đi theo.

Nếu Chu Thánh có thể liên kết phần lớn các chủng tộc lại, tỷ lệ thắng cũng là năm ăn năm thua." Lân Không không ngừng tính toán trong lòng. "Tham chiến!" Cuối cùng đã hạ quyết tâm, Lân Không không chút do dự, cũng đi thẳng đến nơi ở của Trương Kỳ Lân.

Nơi nghỉ ngơi của Trương Kỳ Lân. "Cậu đúng là vui đến quên cả đường về rồi nhỉ." Chu Thánh nói đùa. "Hôm qua mới từ trong ao thuốc ra." Dù Chu Thánh đang nói đùa, giọng của Trương Kỳ Lân vẫn lạnh lùng. "Vết thương lần này đã khỏi hẳn chưa?" Chu Thánh quan tâm hỏi. "Khỏi rồi." Vẫn là hai từ đó. "Vẫn không sửa được cái tính của cậu." Chu Thánh thở dài. "Cũng không biết hồng phấn giai nhân gặp ở đây có chịu được không." "Tôi chỉ vì tộc Kỳ Lân mà thôi.

Chịu được hay không không phải chuyện tôi có thể quản." Lời nói

của Trương Kỳ Lân vẫn lạnh như băng. "Vẫn như xưa, một chút đùa cũng không được." Chu Thánh thở dài. "Nhưng có chuyện chính sự muốn nói với cậu." Lúc này Chu Thánh đột nhiên trở nên nghiêm túc. "Chuyện gì?" Trương Kỳ Lân hiếm khi tò mò hỏi. "Tộc trưởng của các cậu vẫn chưa nói cho cậu biết.

Nhưng tôi đoán ông ấy sẽ sớm đến đây thôi." "Ma tộc mấy ngày trước đã đến thế giới Hỗn Độn.

Chiến tranh đã bắt đầu rồi." Trương Kỳ Lân im lặng một lúc. "Tôi quả thực không biết, xin lỗi." "Có gì mà phải xin lỗi chứ.

Chương 804

Cậu vẫn luôn dưỡng thương, không biết cũng là chuyện bình thường." Chu Thánh an ủi. "Thời gian trước tôi và Công Tôn Hiên Viên cùng nhau ngăn chặn Ma tộc Hỗn Độn ở Hỗn Độn Môn, kết quả không ngờ chúng lại giương đông kích tây, thông qua vết nứt trên trời để đưa ma binh qua.

Đợi tôi từ Hỗn Độn Môn ra ngoài thì cục diện đã thành ra thế này." "Vậy tình hình chiến sự hiện tại thế nào?" Trương Kỳ Lân lo lắng hỏi.

Trong số những người biết về mối quan hệ giữa Địa Cầu và thế giới Hỗn Độn, cũng chỉ có Công Tôn Hiên Viên, Chu Thánh, Hậu Khanh và Trương Kỳ Lân.

Giống như Chu Thánh, Trương Kỳ Lân cũng đặc biệt lo lắng cho tình hình của Địa Cầu. "Tình hình cũng không quá tệ, ít nhất trước khi tôi đến, tình hình bên tộc Vu đã được kiểm soát.

Bên tộc Rồng Đông Hải, Công Tôn huynh và tôi đã tiêu diệt Ma tộc Hỗn Độn rồi, tạm thời cũng không có gì đáng ngại.

Hơn nữa, Ngũ Sắc Thạch và thuật vá trời mà Hậu Khanh nắm giữ vừa hay có thể vá lại vết nứt trên trời.

Chỉ cần có đủ Thiên Linh Dịch và Ngũ Sắc Thạch là được.

Ngũ Sắc Thạch không thể có ngay được, chỉ có thể đợi Hậu Khanh từ từ tạo ra.

Thiên Linh Dịch thì dễ hơn nhiều.

Trong tay Công Tôn Hiên Viên vừa hay có một lượng lớn.

Lần này tôi đến, một là để tổ chức các chủng tộc trong thế giới Hỗn Độn, cùng nhau chống lại Ma tộc.

Hai là để tìm cậu.

Tôi không có thời gian đến Hỗn Độn Môn, phiền cậu đi trước báo tin cho Công Tôn Hiên Viên.

Nơi đó che giấu thiên cơ, tin tức Ma tộc xâm lược huynh ấy chưa chắc đã biết.

Cậu đến đó, vừa hay lấy lại một lượng lớn Thiên Linh Dịch, cũng để chuẩn bị cho việc vá trời sau này." Trong lúc Chu Thánh và Trương Kỳ Lân đang thương lượng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bẩm báo.

Lân Không đã đến. "Chu thủ lĩnh, tôi đã nghĩ kỹ rồi, tộc Kỳ Lân chúng tôi nguyện cùng các tộc đứng chung một chiến tuyến, cùng nhau chống lại Ma tộc xâm lược." Chu Thánh còn chưa kịp mở miệng, Lân Không đã cam đoan. "Tộc trưởng." Lúc này Trương Kỳ Lân lên tiếng. "Ta muốn ra ngoài một chuyến, kế hoạch chống lại Ma tộc ngài cứ bàn bạc với Chu Thánh trước." "Ngươi muốn đi đâu?

Bây giờ bên ngoài Ma tộc hoành hành, ngươi tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được." Lân Không tuy đối với các chủng tộc khác không mấy quan tâm, nhưng đối với Trương Kỳ Lân lại là thật tâm thật ý.

Sợ nó ra ngoài có chuyện gì bất trắc. "Không sao, ta đi tìm Công Tôn Hiên Viên.

Sẽ cố gắng tránh qua những địa bàn bị Ma tộc chiếm đóng." Trương Kỳ Lân hứa. "Vậy thì tốt, phái thêm hai người cho ngươi nhé." Lân Không vẫn không yên tâm. "Không cần, đã dưỡng thương xong rồi." Nhìn cuộc đối thoại của hai người, Chu Thánh thầm gật đầu.

Mối quan hệ giữa Trương Kỳ Lân và tộc Kỳ Lân đã thân thiết hơn

rất nhiều rồi. "Hoàng Đế ơi là Hoàng Đế, linh thú của ngài đã bị người khác dụ đi mất rồi." Chu Thánh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt vạch đen của Hoàng Đế sau khi biết được tình hình này. "Trên đường cẩn thận." Chu Thánh thấy Trương Kỳ Lân chuẩn bị xuất phát, cũng dặn dò một câu. "Cậu cũng vậy." Trương Kỳ Lân gật đầu, không chút do dự rời đi.

Lân Không cũng đi theo, dù sao cánh cổng không gian của tộc Kỳ Lân vẫn cần ông ta mở.

Chu Thánh trong lòng tính toán một lúc về tình hình thế giới Hỗn Độn, đang nghĩ nên bắt đầu từ đâu thì Lân Không quay lại.

Chỉ là vẻ mặt đầy vẻ u sầu. "Đừng không nỡ." Chu Thánh hiếm khi an ủi. "Tộc Kỳ Lân chúng ta chỉ có một con độc nhất vô nhị này, sao ta có thể không lo lắng chứ." "Biết ngài lo lắng, nhưng thực lực của Trương Kỳ Lân còn cao hơn tất cả các Kỳ Lân của các ngài.

Cậu ấy ra ngoài, các ngài nên lo cho chính mình thì đúng hơn." Chu Thánh một nhát trúng tim đen, chỉ ra tình hình cốt lõi. "Ma tộc xâm lược quy mô lớn, nghĩ cách chống cự trước đi đã." Lân Không dẹp đi sự đa sầu đa cảm trong lòng, khôi phục lại đầu óc tinh anh như trước. "Ta biết." Sau đó hai người không nói lời thừa, trực tiếp thảo luận về tình hình chiến sự của thế giới Hỗn Độn. "Theo ta biết, tộc Người đã hoàn toàn ngả về phía Ma tộc.

Đặc biệt là tám tên Đại Căn của tộc Người, cũng không biết làm sao, thực lực đột nhiên tăng lên một mảng lớn." Lân Không lên tiếng. "Ta thì có thể đoán được một hai." Chu Thánh không do dự nói ra suy đoán của mình cho Lân Không. "Vết nứt trên trời cũng không phải tự nhiên mà có.

Bọn chúng có lẽ đã ăn Thiên Linh Dịch.

Có lẽ Ma tộc đã sớm nói cho mấy tên bại hoại này, chỉ cần gây ra

nhiều chiến tranh hơn, là có thể gây ra sự bất mãn của thiên đạo.

Gây ra vết nứt trên trời để cảnh báo.

Thiên Linh Dịch này chính là chất kết dính của vết nứt trời, có lẽ đều bị chúng thu thập lại ăn hết rồi.

Để có được nhiều sức mạnh hơn, bất chấp thiên phạt, tiếp tục hành vi chiến tranh, kết quả dẫn đến sự lỏng lẻo của cấm chế trời đất.

Ma Tôn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng liền nhân lúc lỏng lẻo này tiến vào.

Bầu trời một ngày chưa vá lại, Ma tộc một ngày sẽ không ngừng xâm lược." Nghe xong lời của Chu Thánh, Lân Không kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ chân tướng lại như vậy.

Mấy tên Đại Căn của tộc Người có lẽ đã sớm bán linh hồn của mình cho Ma tộc.

Nếu không thì sao lại có thể ăn khớp từng khâu như vậy chứ.

Khiến bọn họ không có thời gian phản ứng. "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Lân Không hỏi.

Chu Thánh mỉm cười, trực tiếp nói: "Người thuận theo đạo lý sẽ được nhiều người giúp đỡ, kẻ đi ngược đạo lý sẽ ít người ủng hộ." "Ý là gì?" Tộc trưởng tộc Kỳ Lân không hiểu Chu Thánh đang nói gì. "Ý là, Ma tộc đến đây vốn là để xưng bá thế giới này.

Nhưng hiện tại chúng vẫn chưa hoàn toàn chinh phục được tất cả các chủng tộc của thế giới này.

Chỉ cần chúng ta kiên trì không đầu hàng, thực lực của chúng thực ra cũng ngang ngửa chúng ta thôi, tuyệt đối không thể có được sự thừa nhận của thế giới này.

Chúng ta chỉ cần liên hợp phần lớn các chủng tộc, là có cách đối phó với chúng." "Vậy tiếp theo thì sao?" Lân Không hỏi. "Tiếp theo thì dễ rồi.

Khẩu vị của Ma tộc không dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Thế giới Hỗn Độn này lại không có ma khí, chúng luôn phải duy trì thực lực của mình.

Mấy tên Đại Căn bọn chúng tưởng rằng đầu quân cho Ma tộc là có thể kê cao gối ngủ, đúng là người si nói mộng.

Ma tộc chỉ cần tiêu hao lớn, không có bổ sung, chắc chắn sẽ ra tay với chúng trước." "Ra tay thế nào, chẳng lẽ trực tiếp tàn sát tộc Người?" Lân Không có chút không tin. "Dù sao đi nữa, ở thế giới này Ma tộc vẫn cần tộc Người giúp chúng chứ?" "Dù không trực tiếp tàn sát, cũng là tình thế tương tự.

Nhiều ma binh Ma tộc đến đây như vậy, tiêu hao là một vấn đề lớn.

Huyết nhục của tộc Người và tộc Yêu chính là dưỡng chất tốt nhất cho chúng." Lời này của Chu Thánh nói có chút tàn nhẫn, nhưng bản thân hắn lại không hề cảm thấy vậy.

Vốn dĩ mình là người từ Địa Cầu đến, tộc Người ở đây với mình chẳng có nửa xu quan hệ.

Hơn nữa sau khi đến đây, tộc Người còn gây cho mình không ít phiền phức.

Mình không tìm phiền phức cho chúng đã là may rồi, còn muốn giúp chúng sao?

Tuyệt đối không có chuyện tốt như vậy.

Trên thực tế, tình hình cũng đúng như Chu Thánh dự liệu.

Binh lính của Ma tộc đã không còn nghe lệnh của Ma Vương, bắt đầu ngang nhiên bắt binh lính tộc Người để ăn thịt.

Chương 805

Chỉ là việc ăn thịt người vẫn còn ở phạm vi nhỏ, chưa gây ra nhiều sự chú ý. "Vậy chúng ta nên làm gì?

Tộc Kỳ Lân chúng ta chắc chắn sẽ đứng về phía ngài." Lân Không bày tỏ lòng trung thành. "Hiện tại tộc Rồng và tộc Vu đã xác định rồi.

Tộc Phượng Hoàng vẫn chưa thể xác định được thái độ của họ.

Có lẽ phải phiền ngài đi cùng tôi một chuyến." Chu Thánh nói. "Phiền gì chứ.

Chu thủ lĩnh nói vậy thì khách sáo quá rồi.

Nếu có chỗ nào cần đến tôi, Chu thủ lĩnh cứ trực tiếp nói là được." Lân Không khiêm tốn nói. "Vậy chúng ta đi ngay bây giờ nhé." "Không vội, tộc trưởng cứ chỉnh đốn lại tộc Kỳ Lân trước, giao phó mọi việc xong xuôi, dù sao nếu chúng ta đi, Ma tộc đột nhiên đến xâm phạm, chúng ta cũng không kịp trở về?" Chu Thánh có chút lo lắng. "Không sao đâu, Chu thủ lĩnh.

Nơi ở của tộc Kỳ Lân hoàn toàn ở trong hư không, vốn dĩ là không ngừng di chuyển.

Ma tộc muốn tìm được nơi này, cần phải có mấy vị Ma Vương cùng nhau nỗ lực.

Dù vậy, muốn làm cho lãnh địa của tộc Kỳ Lân hiện ra, cũng phải mất mấy ngày công phu.

Thời gian này đủ để chúng ta đi đến tộc Phượng Hoàng mấy chuyến rồi." "Vậy thì tốt." Nghe xong lời của Lân Không, Chu Thánh yên tâm.

Trực tiếp cùng Lân Không rời khỏi lãnh địa tộc Kỳ Lân.

Lân Không không hổ là bậc thầy không gian.

Năng lực dịch chuyển không gian mà ông ta nắm giữ mạnh hơn Chu Thánh rất nhiều.

Mỗi lần dịch chuyển đều xa hơn Chu Thánh một phần ba khoảng cách, thời gian cũng rút ngắn đi một phần ba.

Cứ như vậy, thời gian ngắn hơn dự tính của Chu Thánh một nửa, họ đã đến lãnh địa của tộc Phượng Hoàng.

Vừa đến nơi đây, lòng của hai người đều chùng xuống.

Xung quanh là thi thể Phượng Hoàng khổng lồ chết la liệt, xem ra đòn tấn công mà tộc Phượng Hoàng phải chịu đựng nặng nề hơn những nơi khác rất nhiều.

Thực ra điều này cũng không có gì lạ.

Dã tâm của tộc Phượng Hoàng luôn rất lớn.

Khác với tộc Vu và tộc Kỳ Lân không màng thế sự, cũng khác với tộc Rồng Đông Hải ở tận cùng biển lớn.

Ba tộc đó thuộc về những chủng tộc tương đối điềm tĩnh.

Tộc Phượng Hoàng này đã sớm vì thu phục tộc Yêu mà nảy sinh ma sát với tộc Người.

Ma tộc vừa đến, mấy vị trưởng lão này đã sớm nằm trong tầm ngắm của Ma tộc.

Kẻ phải xử lý đầu tiên chính là tộc Phượng Hoàng.

Hai người không dám chậm trễ chút nào, dù sao đi nữa, tộc Phượng Hoàng bị giết nhiều tộc nhân như vậy, sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hai người nhanh chóng tiến lên, muốn giúp tộc Phượng Hoàng

một tay.

Cứu được thêm một người thì hay một người.

Dù sao những Phượng Hoàng này sau này đều là chủ lực diệt Ma tộc.

Nếu trông mong vào tộc Yêu, thì thà đừng quá hy vọng.

Dù sao quyết định chiến cục đều là lực lượng chiến đấu cao cấp. "Chu thủ lĩnh, ngài nhìn phía trước kìa." Lân Không đột nhiên lên tiếng.

Chu Thánh ngưng thần nhìn về phía trước, chỉ thấy sương mù màu xám đen lờ mờ xuất hiện.

Dùng Sức Mạnh Thế Giới cảm nhận một phen.

Quả nhiên, nguyên tố lửa trong không khí vô cùng hoạt động. "Vẫn còn tộc Phượng Hoàng sống sót.

Nhanh lên." Chu Thánh thúc giục.

Hai người trực tiếp sử dụng không độn.

Vài hơi thở sau, Chu Thánh và Lân Không xuất hiện trên chiến trường.

Chỉ thấy tộc trưởng tộc Phượng Hoàng Phượng Linh và công chúa Hoàng Nghê đều đang ở trên chiến trường.

Hơn nữa tình trạng của hai người đặc biệt không ổn.

Toàn thân trên dưới dính đầy máu tươi, trên người toàn là vết thương lớn nhỏ.

Hoàng Nghê vốn đã gần như tuyệt vọng.

Thấy Chu Thánh và Lân Không đột nhiên xuất hiện, hy vọng sống sót bỗng nhiên bùng lên. "Chu thủ lĩnh, mau giúp tộc Phượng Hoàng

chúng ta báo thù rửa hận!" Hoàng Nghê hét lớn.

Tiếng hét này trực tiếp thu hút toàn bộ ánh mắt về phía hai người họ.

Bao gồm cả nhị trưởng lão của tộc Người đang làm tiên phong ở đây và Ma Vương đang trấn giữ.

Chu Thánh không nói lời thừa, hắn vốn dĩ đến để giúp tộc Phượng Hoàng, vì vậy liền ra tay.

Chỉ thấy trên một tay của Chu Thánh đột nhiên xuất hiện Trảm Ảnh Đao.

Trảm Ảnh Đao trực tiếp xông vào đội ngũ ma tướng.

Còn tay kia thì trực tiếp xuất hiện chiếc Bát Hóa Ma đã được lão nhân áo trắng luyện hóa.

Chiếc bát này vừa xuất hiện, mắt của Ma Vương đối diện giật giật.

Bởi vì chiếc bát này rất giống với Bát Hóa Thần mà Ma Tôn giao cho tên Ma Vương cầm đầu.

Tuy chỉ có hình dáng rất giống, những chỗ khác đều không giống.

Nhưng trong lòng Ma Vương dù sao cũng không thoải mái.

Dưới sự điều khiển của Chu Thánh, Bát Hóa Ma trực tiếp phát ra ánh sáng ngũ sắc, hướng về phía Ma Vương.

Ma Vương không thể ngồi chờ chết, trực tiếp lấy ra một thanh đại đao từ trong túi trữ vật của mình.

Ma Vương này đã được giao trọng trách tấn công tộc Phượng Hoàng.

Vũ khí mang theo tự nhiên không thể quá sơ cấp.

Thanh đao này đã được Ma Tôn đích thân luyện hóa, uy lực phát huy ra đã là cực hạn mà Ma Vương có thể phát huy, không kém cạnh gì so với đòn tấn công của Ma Tôn.

Chỉ là số lần sử dụng không thể quá nhiều.

Dù sao ma lực trong cơ thể chỉ có bấy nhiêu, nếu tiêu hao hết, chỉ có thể ăn thịt tộc Người hoặc Ma tộc tại chỗ.

Còn bên kia, nhị trưởng lão đã sớm coi Ma tộc là chủ nhân của mình cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, tự mình xông lên đón lấy luồng ánh sáng ngũ sắc mà Chu Thánh phát ra. "Chu Thánh, đánh bại ta trước rồi hãy nói." Nhị Căn của tộc Người đúng là đã tính toán rất hay.

Hắn nghĩ rằng từ khi mình dùng Thiên Linh Dịch, thực lực đã tăng lên một mảng lớn.

So với thực lực của tộc Thái Cổ nguyên bản cũng không kém bao nhiêu.

Hơn nữa mình còn nắm giữ một phần Sức Mạnh Thế Giới, đối phó với Chu Thánh không nói là dư dả, ít nhất chạy trốn thì vẫn được.

Mình diễn một màn kịch trung thành thế này trước mặt Ma Vương.

Đợi sau khi xử lý xong Chu Thánh, dù sao cũng sẽ được ghi điểm trước mặt đông đảo Ma Vương.

Đến lúc đó phần thưởng chẳng phải sẽ đến sao.

Mình vượt qua Đại Căn sẽ là chuyện một sớm một chiều.

Chương 806

Nhị Căn toàn nghĩ những chuyện tốt đẹp.

Nhưng hắn không biết thực lực của Chu Thánh hiện tại đã đạt đến mức hắn không thể với tới rồi.

Pháp thuật của Nhị Căn còn chưa đến gần Chu Thánh.

Bị ánh sáng ngũ sắc bao phủ, Nhị Căn đã trực tiếp hóa thành một vũng máu. "Có cần phải bá đạo thế không?" Tình huống này ngay cả Chu Thánh cũng giật nảy mình.

Nguyên lai hai lão nhân áo đen và áo trắng đã trực tiếp ngụy trang sức mạnh hỗn độn, trực tiếp chuyển hóa thành các loại nguyên tố diễn biến từ sức mạnh hỗn độn.

Khi đối chiến với người trong thế giới Hỗn Độn, trực tiếp là các loại nguyên tố đối chiến.

Nhưng đối với Ma tộc và những sinh linh của thế giới Hỗn Độn đã bán linh hồn cho Ma tộc, đây chính là sức mạnh hỗn độn thuần túy.

Và Nhị Căn vô cùng không may, đã trực tiếp đâm đầu vào họng súng.

Ma Vương đối diện không chớp mắt xem hết toàn bộ quá trình.

Hắn đã sớm nhận ra Chu Thánh đối diện không tầm thường.

Vì vậy khi Nhị Căn nhảy ra đỡ đòn cho hắn, hắn đương nhiên vui vẻ không lên tiếng.

Dù sao thì một con chó cũng phải có giá trị của nó.

Bây giờ hắn có thể vô cùng chắc chắn, phải dùng toàn lực mới có khả năng chém giết được Chu Thánh.

Hoặc có thể không chém giết được, ngay cả hắn cũng phải bại trận bỏ chạy.

Nghĩ đến đây, Ma Vương này trực tiếp cầm lên một lá bùa dịch chuyển trong lòng bàn tay.

Chuẩn bị tình hình không ổn thì trực tiếp chạy trốn.

Chu Thánh lạnh lùng liếc nhìn Ma Vương trước mắt.

Trực tiếp chĩa Bát Hóa Ma vào hắn.

Ma Vương cũng không lùi bước, trực tiếp giơ hai thanh đại đao trong tay qua đỉnh đầu. "Để ngươi chết dưới đao của Ma Tôn, cũng là bản lĩnh của ngươi rồi." Tuy Chu Thánh không hiểu hắn đang nói gì, nhưng khí tức phát ra từ hai thanh đao hắn không hề sợ hãi.

Ánh sáng ngũ sắc nhanh chóng lao về phía Ma Vương.

Điều khiến Chu Thánh không ngờ là, hai luồng ánh sáng đó không trực tiếp lao về phía mình, mà là trực tiếp hợp thành một luồng.

Hình thành một cái kén ánh sáng khổng lồ quanh thân Ma Vương.

Khí tức tỏa ra từ cái kén ánh sáng này trực tiếp khiến Chu Thánh cảm thấy một tia uy hiếp. "Đến thử xem!

Chu Thánh." Ma Vương đang cười ngạo mạn.

Tuy Chu Thánh không biết hắn đang cười cái gì, nhưng nhìn thấy trong lòng đã đặc biệt không thoải mái. "Cười cái gì mà cười.

Lập tức để ngươi không cười nổi nữa." Chu Thánh thầm mắng trong lòng, trực tiếp gia trì Sức Mạnh Thế Giới lên trên luồng ánh sáng.

Làm như vậy, trực tiếp khiến cho ánh sáng ngũ sắc càng thêm cô đọng.

Sau đó lặng lẽ cấm cố không gian.

Chiêu này là để phòng Ma Vương bỏ chạy.

Dù sao bắt rùa trong chum mới thú vị.

Bên phía Ma Vương, cái kén ánh sáng vừa chạm vào đòn tấn công của Chu Thánh đã biết hôm nay không thể yên ổn được rồi.

Dù sao sức mạnh trong tay hắn đang không ngừng giảm bớt, sức mạnh của cái kén ánh sáng đang không ngừng bị tiêu tan.

Đợi đến khi cái kén ánh sáng trong tay chỉ còn lại một lớp mỏng, Ma Vương nghiến răng, chuẩn bị trực tiếp kích hoạt lá bùa dịch chuyển.

Dù sao đôi đao này đã là con bài tẩy lớn nhất của hắn rồi.

Ngay cả thế công của đôi đao cũng chỉ duy trì được một khoảng thời gian an toàn ngắn ngủi, trong lòng Ma Vương lập tức không còn tự tin. "Chạy là thượng sách." Ma Vương thầm niệm xong câu này trong lòng, liền bóp nát lá bùa dịch chuyển.

Kết quả là giây tiếp theo, ánh sáng của lá bùa dịch chuyển liền trực tiếp đứng yên. "Chuyện gì vậy?" Trong lòng Ma Vương kinh hãi. "Tại sao mình không được dịch chuyển ra ngoài?

Chẳng lẽ lá bùa dịch chuyển đã mất hiệu lực rồi sao?" Nhìn dáng vẻ khó hiểu của Ma Vương.

Chu Thánh cũng không quan tâm Ma Vương này có hiểu được lời của mình không.

Trực tiếp lên tiếng. "Muốn chạy?

Không dễ như vậy đâu.

Không gian này đã sớm bị ta cấm cố rồi." Không kể Ma Vương có thể hiểu được, ngay cả các ma tướng xung quanh trước khi đến thế

giới Hỗn Độn đều đã được học cấp tốc ngôn ngữ của thế giới Hỗn Độn.

Vì vậy lời của Chu Thánh vừa thốt ra, trực tiếp đánh tan chút niềm tin cuối cùng trong lòng chúng.

Dù sao Chu Thánh đã minh bạch tuyên cáo cái chết của chúng.

Bên này, Chu Thánh tay khẽ nắm lại, đưa Ma Vương đến trước mặt mình. "Thật là không biết tự lượng sức mình, không nghĩ đến việc trốn thoát thì còn tốt, ta còn phải tốn một phen công phu.

Ngươi vừa trốn thoát, chẳng phải là trực tiếp đâm đầu vào tay ta sao?" Chu Thánh mỉm cười nói với hắn. "Tha mạng a," Lần này Ma Vương không giả vờ nữa, dùng tinh thần lực của thế giới Hỗn Độn để giao tiếp với Chu Thánh. "Ồ?" Hóa ra là nghe hiểu được à.

Chu Thánh vốn dĩ chỉ trêu chọc hắn, tự nhiên không chịu nghe hắn biện minh.

Không chút do dự bóp nát nguyên thần của Ma Vương.

Quay sang nhìn sang bên cạnh.

Trảm Ảnh Đao không hổ là Trảm Ảnh Đao, đã dọn dẹp sạch sẽ xung quanh tộc trưởng và công chúa của tộc Phượng Hoàng.

Hiện tại đã bắt đầu diệt trừ ra xung quanh.

Những ma tướng đó căn bản không phải là đối thủ của nó.

Những ma tướng và ma binh còn lại chỉ có thể đến gần nó trong vòng vài dặm.

Xung quanh Trảm Ảnh Đao trực tiếp hình thành một vùng chân không.

Chu Thánh liếc nhìn một cái, trực tiếp ném Lửa Người Gác Lăng lên thi thể của những ma binh đã chết.

Để nó tự do thiêu đốt.

Lúc này Phượng Linh và Hoàng Nghê đi tới. "Chu thủ lĩnh, thật sự rất cảm tạ sự giúp đỡ của ngài." Phượng Linh lên tiếng trước.

Khi nhìn thấy Lân Không bên cạnh.

Lại thêm một câu: "Cũng cảm tạ tộc trưởng tộc Kỳ Lân đã giúp đỡ." "Không cần cảm tạ, Ma tộc xâm lược vốn cần các chủng tộc trong thế giới Hỗn Độn tương trợ lẫn nhau.

Phượng tộc trưởng nói quá lời rồi." "Vẫn là nhờ Chu thủ lĩnh và Lân Không tộc trưởng không kể hiềm khích trước đây.

Thời gian trước có nhiều đắc tội, bây giờ ta xin lỗi." Vừa nói xong, Phượng Linh liền cúi người chào Chu Thánh và Lân Không. "Chuyện đã qua rồi thì thôi.

Phượng tộc trưởng không cần khách sáo như vậy." Chu Thánh vội vàng đỡ bà dậy. "Phụ hoàng, con đi diệt địch trước." Lúc này Hoàng Nghê lên tiếng.

Chương 807

Tổn thất của tộc Phượng Hoàng mấy ngày nay quá thảm khốc.

Mẫu hậu của mình chiến đấu lực không cao, trực tiếp để bà mang theo mầm mống của tộc Phượng Hoàng ở lại trong không gian bí mật.

Phượng Linh và Hoàng Nghê đã chuẩn bị sẵn sàng chiến tử.

Kết quả không ngờ Chu Thánh lại trực tiếp đến giúp họ.

Đúng là trong cơn bĩ cực lại thấy thái lai. "Đi đi." Phượng Linh tuy rất yêu thương Hoàng Nghê, nhưng bà cũng là một tộc trưởng tốt.

Bây giờ chiến trường đã không còn nhiều uy hiếp.

Sớm tiêu diệt một kẻ địch, những thành viên tộc Phượng Hoàng có thực lực thấp hơn có thể sẽ giảm bớt một phần thương vong. "Công chúa cũng là người có lòng đại ái." Chu Thánh cảm thán một câu. "Đúng vậy.

Con gái ta tuy có chút kiêu ngạo, nhưng cũng quả thực là sắt đá hiên ngang." Phượng Linh kiêu ngạo đáp lại.

Nếu không nhìn một thân vết thương trên người bà thì câu nói này còn có khí thế hơn.

Chu Thánh và Lân Không liếc nhìn nhau, lên tiếng. "Phượng Linh tộc trưởng, thực ra chúng ta lần này đến chủ yếu là để thương lượng một chuyện." "Nếu là vì việc chống lại Ma tộc mà đến, Chu thủ lĩnh không cần mở lời nữa.

Tộc Phượng Hoàng chúng ta trực tiếp đồng ý rồi." Phượng Linh không đợi Chu Thánh mở lời đã trực tiếp đồng ý.

Chu Thánh tìm bà vì chuyện gì bà luôn rất rõ ràng.

Dù sao không có chuyện gì Chu Thánh lại phải giúp họ diệt Ma tộc.

Giữa hai người còn có một số chuyện không vui. "Phượng Linh tộc trưởng cao nghĩa." Chu Thánh lên tiếng ca ngợi. "Chỉ có một điều, thương vong của tộc Phượng Hoàng chúng ta hiện tại rất nghiêm trọng, có lẽ không thể cung cấp nhiều trợ lực cho liên minh.

Sợ rằng sẽ khiến Chu thủ lĩnh thất vọng một chút." Phượng Linh cũng là nói thật. "Những điều này không cần lo lắng đâu, tộc trưởng." Chu Thánh lên tiếng. "Tộc Rồng, tộc Vu, tộc Kỳ Lân đã đạt được liên minh, cộng thêm các vị nữa, đã hình thành một thế lực rất lớn.

Ma tộc mới xâm lược ngắn ngủi mấy ngày, tình hình vẫn có thể kiểm soát.

Bây giờ chúng ta cần liên hợp tất cả sức mạnh có thể liên hợp.

Tộc trưởng, ta biết tộc Phượng Hoàng và tộc Yêu quan hệ rất tốt.

Hy vọng bà có thể liên lạc với các tộc trưởng của tộc Yêu.

Nếu họ đồng ý kề vai tác chiến cùng chúng ta, trực tiếp bảo họ đến gần lãnh địa của tộc Kỳ Lân.

Đến lúc đó, làm thế nào tác chiến, làm thế nào phản công là có thể xác định được." "Có thể." Phượng Linh cũng không nói hai lời, trực tiếp đồng ý.

Lập tức bà liền gọi thân vệ của mình đến, bảo họ cải trang một phen, trực tiếp đi thực hiện nhiệm vụ bí mật này. "Chu thủ lĩnh, liên minh lần này là do ngài làm chủ phải không?" Phượng Linh hỏi. "Cũng không hoàn toàn là ta." Chu Thánh lên tiếng. "Còn có Công Tôn Hiên Viên mà các vị quen biết." "Nếu có hai vị trấn giữ, biết đâu chúng ta sẽ nhanh chóng phản công trở lại được." Phượng Linh thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao hiện tại có thể đối đầu trực diện với Ma Vương chỉ có một mình Chu Thánh.

Thực lực của ba tộc Thánh Thú và tộc Vu của họ tương đương nhau.

Nếu thật sự đánh nhau, có lẽ không ai phục ai.

Nếu có người lãnh đạo, chắc chắn có thể đoàn kết một lòng.

Chu Thánh cũng hiểu được lo lắng của Phượng Linh, trực tiếp nói. "Hiện tại Ma tộc đang ở trên địa bàn của tộc Người, chiếm giữ phía tây.

Hiện tại phía đông nơi tộc Rồng ở là an toàn nhất.

Chúng ta chỉ cần giữ vững hai hướng nam bắc là được.

Hơn nữa theo tình hình nắm được, Ma tộc rất có khả năng là thông qua vết nứt trên trời mà tiến vào.

Nhưng tộc Vu đã tìm ra được cách vá lại vết nứt trên trời.

Chỉ cần có đủ thời gian, chúng ta có thể ngăn chặn bước chân của Ma tộc.

Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là tiêu diệt hết mức có thể những đội quân tiên phong đã tiến vào." Phượng Linh nghe xong lời của Chu Thánh trực tiếp vui mừng khôn xiết.

Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, Chu Thánh đã nắm được nhiều quân tình đến thế. "Như vậy thì tốt rồi." Phượng Linh hoàn toàn yên tâm. "Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là, tiêu diệt toàn bộ ma binh trong lãnh địa của tộc Phượng Hoàng." Nghe xong lời của Chu Thánh, Phượng Linh vui mừng khôn xiết.

Đây quả thực là niềm vui bất ngờ.

Phượng Linh lần này thật sự đã hoàn toàn tin tưởng Chu Thánh.

"Đại ân của Chu thủ lĩnh, ta xin thay mặt tộc Phượng Hoàng cảm tạ trước." "Phượng tộc trưởng không cần khách sáo." Nói xong câu này, Chu Thánh trực tiếp cùng Lân Không đi đến chiến trường.

Kết quả ngoài dự liệu của Chu Thánh.

Tộc Phượng Hoàng không phải là đang áp đảo Ma tộc, ngược lại là Ma tộc đang áp đảo tộc Phượng Hoàng.

Nguyên lai, trên chiến trường, vì Chu Thánh đã cấm cố không gian, nên phần lớn ma binh đã sớm mất đi tinh thần chống cự.

Nhưng ma tướng thì khác, tầm nhìn của chúng không phải là thứ ma binh nhỏ bé có thể so sánh.

Chúng biết, dù Chu Thánh đã cấm cố không gian, nhưng vẫn có giới hạn phạm vi.

Dù sao, Chu Thánh có mạnh đến đâu, cũng không phải là chúa tể của thế giới này.

Chỉ cần chạy đủ nhanh, mình tuyệt đối sẽ có cơ hội chạy ra ngoài.

Tộc Phượng Hoàng ban đầu giống như chuột trong lồng, nhưng bây giờ hoàn toàn đảo ngược lại.

Chúng trở thành chuột, tộc Phượng Hoàng lại trở thành mèo.

Dưới sự kẹp công của tộc Phượng Hoàng, chẳng phải là phải liều mạng tìm một con đường sống sao.

Vì vậy trong mắt Chu Thánh, thực lực của tộc Phượng Hoàng lại yếu hơn một chút so với dự liệu của hắn.

Nhưng Chu Thánh vừa đến, tình hình này liền hoàn toàn thay đổi.

Dù sao thực lực của Chu Thánh mạnh hơn những ma tướng này quá nhiều. "Lửa Người Gác Lăng." Chu Thánh trầm ổn gọi ra ngọn lửa này.

Ngọn lửa cũng rất có linh tính, đốt cháy tên ma tướng có thực lực cao nhất trên chiến trường.

Trong phạm vi ngàn dặm, những ma tướng có số má không ai thoát khỏi. "A a a." Những ma tướng bị Lửa Người Gác Lăng thiêu đốt trên người đau đớn vô cùng.

Ngọn lửa này vừa dính vào ma khí, liền trực tiếp lấy ma khí làm nhiên liệu.

Không thiêu sạch những ma khí này thì sẽ không dừng lại.

Vì vậy trên chiến trường liền thấy một cảnh tượng hài hước.

Ma binh đều không quan tâm đến ma tướng, liều mạng chạy về phía trước.

Nhưng thực lực của chúng thấp kém, vừa chạy, liền bị tộc Phượng Hoàng thu gặt tính mạng.

Thực lực của ma tướng thì rất cao, nhưng đã bị Lửa Người Gác Lăng khóa chặt mục tiêu.

Chạy cũng không chạy được.

Chương 808

Cứ như vậy, đại chiến kéo dài đến tối.

Tất cả ma binh và ma tướng cuối cùng cũng bị tộc Phượng Hoàng tiêu diệt.

Chu Thánh sau khi tiêu diệt ma tướng, thấy mình đã không còn việc gì làm, đã sớm quay về thánh sơn của tộc Phượng Hoàng.

Những Phượng Hoàng trong bí cảnh đã sớm ra ngoài.

Trên mặt mỗi Phượng Hoàng đều tràn ngập nụ cười.

Đặc biệt là vợ của Phượng Linh.

Nhìn thấy Chu Thánh và Lân Không, nụ cười đó giấu cũng không giấu được.

Tại sao ư?

Vốn dĩ Hoàng Nghê là con gái yêu của bà.

Kiếp nạn lần này của tộc Phượng Hoàng, bà đã nghĩ rằng con gái và chồng mình sẽ không qua khỏi.

Kết quả không ngờ, lại được Chu Thánh và họ cứu.

Đặc biệt là trong đó lại còn có tộc trưởng tộc Kỳ Lân - Lân Không.

Lần trước Hoàng Nghê nói với mình về một Kỳ Lân trong tộc Kỳ Lân là bạn đời định mệnh của nó, bà còn không tin.

Chỉ lén lút điều tra một phen, biết rằng Kỳ Lân đó là Kỳ Lân có huyết mạch thuần khiết nhất trong ngàn năm gần đây.

Tuy thực lực không tệ, nhưng khác chủng tộc vẫn khiến bà không vui.

Lần này tộc trưởng Kỳ Lân cứu mạng con gái mình, trong lòng bà không còn chút ý kiến nào nữa. "Lân Không tộc trưởng." Mẹ của Hoàng Nghê lặng lẽ tiến lại gần. "Không biết Trương Kỳ Lân của tộc ngài hiện đang ở đâu?

Thật không dám giấu, tôi muốn để nó và tiểu nữ nhà tôi tiếp xúc một chút." Trương Kỳ Lân chính là bảo bối trong lòng Lân Không.

Nghe lời của phu nhân tộc trưởng.

Mí mắt ông ta giật giật, không biết người đối diện này rốt cuộc có ý đồ gì.

Thấy Lân Không không nói gì, phu nhân tộc trưởng cũng không vội.

Dù sao chuyện này nói ra ai cũng không tin.

Người định mệnh của công chúa tộc Phượng Hoàng sao lại là một con Kỳ Lân chứ? "Hai tộc chúng ta cũng là người quen cũ.

Ngài chắc chắn biết tộc Phượng Hoàng chúng ta tìm kiếm bạn đời định mệnh của mình như thế nào." Phu nhân tộc trưởng lên tiếng.

Điều này khiến Lân Không đột nhiên nhớ lại một ký ức không tốt.

Không lâu trước đây, mình và Phượng Linh từng đánh nhau một trận trước mặt Chu Thánh.

Tiêu điểm tranh luận hình như là Trương Kỳ Lân nên đi đâu.

Lúc đó biểu cảm của Phượng Linh rất kỳ quái.

Ông ta cũng rất kỳ quái.

Tại sao Phượng Linh lại kiên quyết muốn mang Trương Kỳ Lân đi, đặc biệt là khi mình còn ở đó.

Xem ra hôm nay phu nhân của Phượng Linh sẽ cho mình câu trả

lời.

Tuy ông ta cảm thấy câu trả lời này mình không muốn nghe.

Quả nhiên, giây tiếp theo, phu nhân tộc trưởng lên tiếng. "Trương Kỳ Lân của tộc các ngài là người định mệnh của Nghê Thường nhà ta." "Khụ khụ." Lân Không bị nước bọt của mình làm sặc. "Phu nhân không phải đang nói đùa chứ." "Chuyện này sao tôi có thể đùa được?" Phu nhân Phượng Linh vốn tính tình rất nóng nảy.

Nhưng vào lúc này, vì hạnh phúc của con gái mình, bà cứng rắn nén lại cơn tức này. "Không thể sai được.

Người của thiên mệnh, tộc Phượng Hoàng sẽ có phản ứng.

Nghê Thường đối với Trương Kỳ Lân có cảm giác đặc biệt." "Trương Kỳ Lân là thánh tử của tộc Kỳ Lân chúng ta.

Chuyện của nó ta cũng không quản được." Lúc này Lân Không cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình, trực tiếp từ chối cuộc hôn sự này thay cho Trương Kỳ Lân. "Nực cười.

Trương Kỳ Lân phải ở lại tộc ta để phồn thịnh nòi giống, tộc Phượng Hoàng này không biết lấy mặt mũi ở đâu ra mà lại muốn cướp đi?" Lân Không tuy ngoài mặt không biểu lộ, nhưng trong lòng đã sớm mắng phu nhân Phượng Linh mấy trăm lần. "Ngài có thể hẹn gặp Trương Kỳ Lân một lần, dù sao đây cũng là nhân duyên định mệnh của nó." Phu nhân Phượng Linh lại bắt đầu khuyên nhủ. "Con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện của nó tự nó quyết định.

Ta không quản được." Lân Không sợ phu nhân Phượng Linh không hiểu lời từ chối, lần này trực tiếp nói rõ ràng. "Tộc Kỳ Lân ta có bao nhiêu con gái còn chưa mang thai huyết mạch, bà không cảm thấy yêu cầu của mình rất quá đáng sao?" Lân Không gào thét trong lòng. "Vậy thôi vậy." Phu nhân Phượng Linh có vẻ rất thất vọng.

Thấy Lân Không từ đầu đến cuối không chịu nhận lời mình, cũng cảm thấy vô vị, liền tự mình bỏ đi.

Nào ngờ, cuộc đối thoại của hai người họ đã bị Hoàng Nghê ở bên cạnh nghe thấy hết. "Cũng không biết bây giờ Trương Kỳ Lân đang ở đâu?

Có phải đang ở tộc Kỳ Lân không.

Kệ đi, đợi liên minh thành lập, ta sẽ gặp được hắn.

Đã là người định mệnh của ta, hắn sao có thể trốn thoát được." Hoàng Nghê rất tự tin vào bản thân, mình vốn dĩ là một mỹ nhân, lại là công chúa đường đường của tộc Phượng Hoàng.

Trương Kỳ Lân đó nhất định sẽ yêu mình.

Nào ngờ, chính sự tự tin này của cô, đã khiến cô gặp không ít trắc trở trên con đường theo đuổi Trương Kỳ Lân.

Còn bên phía Ma tộc, tình hình vẫn không khá hơn là bao.

Phía tây của thế giới Hỗn Độn.

Trên địa bàn nguyên bản của tộc Người.

Nghị sự đường của mấy vị đại trưởng lão đã sớm trở thành nghị sự đường của Ma tộc. "Bên tộc Vu rốt cuộc có chuyện gì?

Vẫn chưa có tin tức truyền về sao?" "Vẫn chưa." Ma Vương đi do thám tin tức trực tiếp mang về tin tức phủ định. "Đều là một lũ phế vật." Người nói là Ma Tôn của thế giới Cổ Ma - Ma Vân đại nhân.

Là một trong ba đại Ma Tôn duy nhất của thế giới Cổ Ma, hắn đã áp chế tu vi của mình để tiến vào thế giới Hỗn Độn.

Hai vị Ma Tôn còn lại vì thực lực quá mạnh, dù áp chế tu vi của mình thế nào - dù là phân thân hay tinh phách, đều không có cách nào giáng lâm đến đây.

Thiên đạo của thế giới Hỗn Độn luôn có thể tìm ra khí tức của họ.

Sau này có lẽ là trong trận chiến phong ấn tộc Thái Cổ lần trước, khí tức thần hồn của họ đã bị ghi nhớ.

Đối với hai người họ đã thiết lập ngưỡng cửa, vì vậy dù thế nào cũng không thể giáng lâm được.

Chỉ có Ma Vân Ma Tôn là sau trận chiến Thái Cổ đã nhận được cơ duyên to lớn, thuận lợi tiến vào giai vị Ma Tôn.

Thế giới Hỗn Độn không nhận ra hắn, mới có thể để hắn áp chế tu vi của mình tiến vào.

Nếu không cẩn thận giải khai tu vi của mình, chỉ sợ lập tức sẽ bị thiên đạo của thế giới Hỗn Độn không dung.

Vì vậy mấy ngày qua, Ma Vân Ma Tôn vẫn chưa ra tay lần nào. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khiến tất cả Ma Vương đều đến vùng đất của tộc Vu.

Chương 809

Bây giờ không gian còn bị cấm cố, tốc độ do thám tin tức trở nên chậm chạp như vậy.

Nếu có biến cố gì, chỉ sợ không kịp cứu viện." Ma Vân Ma Tôn này cũng là người có tâm tư tinh tế, mãi không có tin tức, hắn đã sớm chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. "Nếu thật sự không được, vẫn là ta đích thân đi một chuyến thì an toàn hơn." Đang suy tư, đột nhiên bên ngoài có người đến báo. "Báo cáo tình hình chiến sự tộc Vu." "Tình hình chiến sự thế nào?

Tộc Vu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ma Vân vội vàng hỏi. "Báo Ma Tôn, toàn quân Ma Vương đi đến tộc Vu đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Toàn quân cũng đã bị tiêu diệt." Tin tức này như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, lập tức dấy lên sóng to gió lớn. "Không thể nào.

Nhiều Ma Vương như vậy đến, lại có thể thất bại?" "Báo cáo sai quân tình." "Tuyệt đối không thể, Ma tộc tuyệt đối không thể thất bại." Những tướng lĩnh tham gia trận chiến này còn có không ít người từ lần trước, đều không tin rằng tộc Vu không nắm giữ Sức Mạnh Thế Giới lại có thể đánh bại Ma tộc.

Không thể không nói, ở một mức độ nào đó, họ thực ra đã đoán đúng. "Im lặng." Khí tức thuộc về Ma Tôn trực tiếp lướt qua phần lớn tướng lĩnh.

Thấy Ma Tôn nổi giận, tất cả họ đều ngậm miệng lại. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại chiến bại." Mặc Vân thực ra đã sớm đoán được kết quả này.

Dù sao chỉ cần có một Ma Vương có thể trốn về, chiến báo cũng sẽ không để hắn chờ đợi lâu như vậy. "Theo lời của ma binh trốn về, tất cả Ma Vương đều bị một người tộc Người tên là Chu Thánh giết chết." Mặc Vân giơ tay lên, Đại Căn trực tiếp bị lôi ra từ phía sau đại điện.

Khi nghe thấy tên của Chu Thánh, Đại Căn đã cảm thấy không ổn.

Không ngờ, Ma Tôn lại trực tiếp tìm đến hắn. "Rốt cuộc là chuyện gì?

Tộc Người các ngươi xuất hiện một tân tú như vậy, sao không báo cho ta biết?

Hay là vốn dĩ đã có hai lòng?" "Hửm?" Một tiếng hừ của Ma Tôn trực tiếp làm Đại Căn choáng váng đầu óc, ngay cả nói cũng sắp không nói được. "Ma Tôn minh giám a." Đại Căn run rẩy mở miệng.

Sợ rằng mình trả lời không tốt một cái là mạng nhỏ của mình trực tiếp bay mất. "Chu Thánh này đến từ một thế giới khác, cùng một nơi với Công Tôn Hiên Viên đã thủ hộ Cổng Hỗn Độn mấy ngàn năm nay.

Vừa đến, đã làm cho tộc Người náo loạn trời đất, là kẻ địch của chúng ta a." "Ồ?

Đến từ một thế giới khác?" Lần này Mặc Vân có chút hứng thú. "Đúng vậy, Ma Tôn," Đại Căn vội vàng đáp. "Chỉ là Chu Thánh này quá giảo hoạt, thuộc hạ không do thám được rốt cuộc đến từ thế giới nào.

Nếu không, đã sớm báo tin này cho Ma Tôn ngài rồi!" "Chu Thánh này có chút thú vị nhỉ." Mặc Vân thả Đại Căn đang bị treo lơ lửng xuống, hứng thú nghĩ.

Đại Căn vừa đáp xuống đất đã run lẩy bẩy bò rạp trên mặt đất, chuẩn bị cho vòng thẩm vấn tiếp theo của Ma Vân.

“Chu Thánh đến thế giới này bao lâu rồi?” “Bẩm Ma Tôn, gần một năm rồi ạ.” “Một năm, chẳng lẽ trên người Chu Thánh không xảy ra chuyện gì đặc biệt sao?” Giọng nói uy nghiêm của Ma Vân chấn động cả đại điện.

Đại Căn mồ hôi túa ra như mưa, sợ hãi tột cùng.

“Bẩm Ma Tôn, khi Chu Thánh vừa đến đây, thuộc hạ vốn định để hắn làm thủ lĩnh Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc khơi mào chiến tranh.

Kết quả đã thất bại.” “Phế vật.” Ma Vân trực tiếp quát mắng.

“Ngay cả thủ lĩnh Nhân tộc cũng không muốn làm, xem ra năng lực của ngươi có hạn thật đấy, Đại Căn.” “Vâng, vâng, Ma Tôn dạy phải.” Đại Căn không dám có chút dị nghị nào.

Nhưng hắn không dám nói nửa lời gian dối trước mặt Ma Tôn.

Dù sao những chuyện này Ma Tôn chỉ cần điều tra một chút là biết ngay.

Nói dối chỉ thiệt thân.

“Tiếp theo thì sao?

Ta còn cần ngươi phải nói sao?

Đại Căn?” Ma Vân lại bắt đầu tra hỏi.

Đại Căn không dám do dự, lập tức mở miệng.

“Tiếp theo, Chu Thánh đã cướp đi một nửa khí vận Nhân tộc của ta, khiến Nhân tộc đánh mãi không hạ được Yêu tộc.

Hầu hết thời gian Chu Thánh đều không biết ở đâu.

Nhưng có một chuyện rất kỳ lạ, thưa Ma Tôn.

Khi tộc Thái Cổ mới đến, có thể một chưởng trực tiếp đánh gục Chu Thánh.

Chu Thánh phải nhờ sự giúp đỡ của tộc Kỳ Lân mới thoát được.

Kết quả không lâu sau, Chu Thánh đã có thể một mình chém giết tộc Thái Cổ.

Thực lực tăng trưởng quá nhanh.

Đằng sau hắn nhất định có người chống lưng." Lời của Đại Căn khiến Ma Vân rơi vào trầm tư.

Thực lực của tộc Thái Cổ hắn biết rõ.

Trong thế giới này, tộc Thái Cổ mà nhận mình thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Dù sao họ cũng nắm giữ sức mạnh thế giới.

Trừ Công Tôn Hiên Viên vẫn luôn chặn đánh bọn họ ở Hỗn Độn Môn, thế giới này không có người nào thực lực quá cao.

Vốn dĩ tộc Thái Cổ là để chặn đánh Công Tôn Hiên Viên, không ngờ nhiệm vụ lại thất bại.

May mà họ đã chuẩn bị hai phương án, mới thuận lợi tiến vào thế giới Hỗn Độn.

Trải qua nửa thời gian dài giao đấu với Công Tôn Hiên Viên, trong lòng Ma Vân đã sớm có tính toán.

Tuyệt đối không phải Công Tôn Hiên Viên đứng sau chỉ dạy cho Chu Thánh.

Hơn nữa Chu Thánh còn nắm giữ sức mạnh thế giới.

Ban đầu hắn tưởng là công lao của Thiên Linh Dịch, nhưng bây giờ xem ra, một hai giọt Thiên Linh Dịch căn bản không thể nào khiến thực lực của hắn tăng tiến mạnh mẽ như vậy.

Lẽ nào ý chí của thế giới Hỗn Độn vẫn còn tồn tại?

Nghĩ đến đây, Ma Vân ngồi không yên.

Nếu thật sự là tình huống này, cuộc chiến lần này không dễ dàng như hắn dự liệu.

Ma Vân kéo suy nghĩ của mình trở lại.

Nhìn Đại Căn vẫn đang quỳ, hắn biết con chó này vẫn còn chút tác dụng.

Hắn phất tay cho Đại Căn lui xuống.

Đại Căn may mắn thoát chết, vội vàng lui ra.

"Vu tộc đánh bại chúng ta, mặt mũi các ngươi cũng chẳng vẻ vang gì." Không thể không nói, làm Ma Tôn quả nhiên khác biệt, cảm xúc của Ma Vân vẫn bình tĩnh như vậy.

Chỉ riêng sự điềm tĩnh này đã là điều mà các Ma Vương chỉ biết gào thét chém giết không thể so bì.

Đương nhiên, cũng một phần là vì hắn tự tin vào thực lực của mình.

"Xin Ma Tôn trách phạt." Phía dưới vang lên tiếng đáp đồng thanh.

"Trách phạt thì thôi, người không biết không có tội.

Lần đầu tiên Chu Thánh đánh chúng ta một trận bất ngờ.

Nhưng lần thứ hai sẽ không có vận may như vậy nữa.

Nếu còn có thương vong lớn như vậy, làm lỡ quân cơ, ta sẽ là người đầu tiên không tha cho các ngươi." "Đa tạ Ma Tôn thông cảm." Các Ma Vương phía dưới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 810

Vị Ma Tôn Ma Vân này dễ nói chuyện hơn hai vị Ma Tôn kia.

Chỉ cần làm việc không xong là lập tức trút giận lên đầu Ma Vương.

"Tộc Phượng Hoàng bây giờ cũng không có tin tức gì truyền về, e rằng lần này cũng lành ít dữ nhiều." Ma Vân lại nói.

"Ma Tôn đại nhân, thuộc hạ nguyện lĩnh binh tiến đến." Một Ma Vương phía dưới lên tiếng.

"Thuộc hạ cũng nguyện đi, vì Ma Tôn giải ưu." Trong đại điện, tiếng xin đi không ngớt.

"Không vội, thực lực của Chu Thánh các ngươi không giải quyết được đâu.

Phải do ta tự mình ra tay." Ma Tôn phủ quyết yêu cầu của họ.

"Bây giờ, chỉnh đốn ma quân, đến tộc Phượng Hoàng do thám quân tình.

Nếu Chu Thánh còn ở tộc Phượng Hoàng, trực tiếp xông vào." "Vâng." Các Ma Vương dưới trướng lĩnh mệnh, tự đi do thám tin tức.

Ngọn lửa ma hừng hực cháy trong đại điện.

Tất cả mọi người đều không dám lên tiếng.

"Đại Căn?" Ma Vân lại nghĩ ra một chuyện.

"Có thuộc hạ." Đại Căn lại run rẩy bước ra.

"Ngươi nói rõ hơn về tình hình của Chu Thánh đi." Đầu óc Ma Vân vô cùng tỉnh táo.

Để cho các Ma Vương hiểu rõ hơn về Chu Thánh, khi đối đầu cũng sẽ có thêm một phần nắm chắc.

"Chu Thánh có thể sử dụng sức mạnh thế giới, nhưng phạm vi bao nhiêu thì khó xác định.

Nhưng sau khi đến tộc Phượng Hoàng thì có thể ước tính được.

Theo ta được biết, vũ khí lợi hại nhất trong tay Chu Thánh là một thanh Trảm Ảnh Đao có linh trí.

Vật liệu của Trảm Ảnh Đao này được làm từ Vẫn Kim đặc hữu của thế giới Hỗn Độn, sắc bén vô địch.

Trong tay Chu Thánh còn có hai món bảo vật.

Một là một chiếc chuông nhỏ, khi người của tộc Thái Cổ nghe thấy, thần hồn liền bất ổn.

Món còn lại là một hòn đá, trọng lượng của hòn đá này hẳn là vô cùng nặng.

Chỉ cần bị ném trúng một cái là lập tức mất mạng.

Ta nói là ta, còn thực lực của các vị Ma Vương mạnh hơn, chắc chắn có thể khắc chế được uy lực của hòn đá." Đại Căn khéo léo nịnh nọt một câu.

"Chu Thánh còn một điểm nữa, đó là tinh thần lực đặc biệt mạnh mẽ.

Nếu so đấu tinh thần lực với hắn, ta luôn thua.

Đúng rồi, trong tay hắn còn có một thần thông lợi hại.

Hắn gọi nó là Hỏa Thủ Lăng.

Ta cũng không biết tại sao.

Ngọn lửa này rất tà môn, chỉ cần dính một chút là không thể dập

tắt được.” Lúc này, Đại Căn cũng chẳng còn quan tâm đến danh dự.

Dù sao chỉ cần sống sót, đừng nói mấy chuyện này, ngay cả bất kỳ chuyện gì trong quá trình trưởng thành hắn cũng có thể kể ra.

“Được rồi,” Ma Vân lên tiếng.

“Lui xuống đi.” “Vâng.” Lại thoát một kiếp.

Đại Căn lau mồ hôi trên mặt.

“Chu Thánh này không chỉ thực lực mạnh mẽ, trong tay còn có nhiều át chủ bài.

Đặc biệt là Hỏa Thủ Lăng kia.

Nếu đã không thể dập tắt, nói không chừng đối với ma khí của chúng ta cũng vậy.” “Cẩn tuân lời dạy của Ma Tôn.” Vẫn là một giọng nói đồng thanh.

“Được rồi.

Tả thống lĩnh đi chỉnh đốn đại quân trước, đợi chiến báo từ tộc Phượng Hoàng trở về, ta tự có tính toán.” Lời Ma Vân vừa dứt, thân hình hắn đã biến mất.

Mọi người trong đại điện đều thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Đại Căn.

Tả thống lĩnh đi chỉnh đốn đại quân.

Một bộ phận chiến sĩ Nhân tộc cũng được biên chế vào đội ngũ của Tả thống lĩnh.

Lúc này Đại Căn cũng cần thông báo cho Tứ Căn chỉnh đốn đội ngũ Nhân tộc.

Hắn trực tiếp rời khỏi đại điện.

“Không hay rồi, đại ca.” Tam trưởng lão đang đợi Đại Căn bên

ngoài điện, vừa thấy hắn liền đi tới.

“Nhị ca chết rồi.” Hắn trực tiếp báo cho Đại Căn tin tức động trời này.

“Ồ.” Đại Căn chỉ kinh ngạc trong một khoảnh khắc rồi gạt tin tức đó ra khỏi đầu.

“Tấn công tộc Phượng Hoàng thất bại rồi sao?” So với cái chết của Nhị Căn, Đại Căn quan tâm đến chuyện này hơn.

Dù sao không chiếm được tộc Phượng Hoàng, Ma Tôn sẽ không thể ban cho hắn tài nguyên tu luyện giai đoạn tiếp theo.

“Nhị ca chết rồi đó!” Tứ trưởng lão có chút không nhận ra Đại Căn trước mắt.

Dù sao tình cảm của mấy người họ sâu đậm như vậy, Đại Căn lại không có một chút đau lòng nào.

“Chết thì chết thôi.

Người rồi cũng sẽ chết.” Đại Căn lại nghĩ rất thoáng.

Chuyện chết chóc ngày nào mà chẳng có.

Bây giờ đang công thành, không có người chết mới là bất thường.

Tứ Căn trong lòng không nói nên lời.

Xem ra Đại Căn đã hoàn toàn mất trí.

Lần trước lấy được Thiên Linh Dịch, sau khi mỗi người dùng, Tứ Căn đã lờ mờ cảm thấy không ổn, Đại Căn trở nên điên cuồng hơn trước rất nhiều.

Nhưng hắn dùng nhiều nhất, sức mạnh nắm giữ cũng mạnh nhất, nên không thể không nghe lời hắn, tiếp tục thúc đẩy chiến tranh.

Kết quả không bao lâu, Ma tộc trực tiếp giáng lâm thế giới Hỗn

Độn.

Trực tiếp tiếp quản Nhân tộc của họ.

Nhân tộc trực tiếp trở thành thuộc hạ của Ma tộc.

Hai trận chiến này, hắn đã lén lút quan sát tình hình chiến trường.

Lần nào Nhân tộc cũng ở tuyến đầu, đóng vai trò bia đỡ đạn.

Hơn nữa, gần đây nhất, Ô thống lĩnh đã bí mật nói với hắn.

Binh lính Nhân tộc đang biến mất một cách bất thường, cũng không biết đã đi đâu.

Nhưng binh lính Nhân tộc đóng quân ngay bên cạnh quân đội Ma tộc.

Những người biến mất cũng là những binh sĩ ở gần quân đội Ma tộc nhất.

Nghe nói huyết khí tu luyện trên người Nhân tộc là thức ăn tốt nhất của Ma tộc.

Thế giới Hỗn Độn không có ma khí.

Ma khí đã tiêu hao thì bổ sung từ đâu?

Tứ Căn không cần nghĩ cũng biết.

Những binh sĩ chinh chiến vì Nhân tộc này đã bị Ma tộc lén lút ăn thịt.

Bây giờ họ vẫn chưa dám làm chuyện này một cách công khai.

Nhưng nếu chiến tuyến kéo dài, không đơn giản như tưởng tượng ban đầu, e rằng những binh sĩ Nhân tộc này khó giữ được mạng sống của mình.

Chương 811

Vốn định bàn bạc chuyện này với Đại Căn, nhưng bây giờ xem ra không thể.

Không chừng nghe được tin này, hắn sẽ vì lập công với Ma Tôn mà trực tiếp đề nghị Ma tộc ăn thịt binh sĩ Nhân tộc cũng nên.

"Còn có chuyện gì không?" Đại Căn thiếu kiên nhẫn hỏi.

"Không có." Tứ Căn khẽ đáp.

"Nếu không có, Ma Tôn lệnh cho Tả thống lĩnh chuẩn bị.

Ngươi cũng thông báo cho đại quân cánh trái chuẩn bị sẵn sàng, có thể xuất phát bất cứ lúc nào." Đại Căn thiếu kiên nhẫn giao phó cho Tứ Căn rồi trực tiếp rời đi.

"Vũ khí mà Ma Tôn ban cho lần trước vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa thành công.

Phải nhanh chóng đi luyện hóa." Đại Căn lẩm bẩm bước đi.

Lỡ như lần này Ma Tôn mang theo mình, giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Phía sau, Tứ Căn cúi gằm đầu.

Đợi đến khi Đại Căn đi hẳn, hắn mới ngẩng đầu lên.

Cảm xúc trong mắt lúc này đã hoàn toàn thu lại.

Ngoài đại điện người qua lại tấp nập, không ít Ma tộc đi lại xung quanh hắn, nói chuyện không chút kiêng dè.

"Nhân tộc ngon thật đấy." "Đúng vậy, lần trước ăn một đứa trẻ, mùi vị đó thật là tuyệt vời." "Ta thì chỉ ăn tim của thiếu nữ Nhân tộc, khi nào đi kiếm món gì đổi vị nhỉ?" "Khoảng thời gian này e là không

được.

Ma Tôn chuẩn bị tiến công rồi.” “Thân chinh sao?” “Thân chinh.” Mặc dù không hiểu rõ đám tướng lĩnh Ma tộc này đang nói gì, nhưng Tứ trưởng lão cũng nghe được vài câu.

Dù sao khoảng thời gian này thường xuyên tiếp xúc với Ma tộc, một số câu cũng có thể hiểu được vài từ.

Khi nghe đến câu “đứa trẻ ăn ngon nhất”, Tứ trưởng lão đã không nhịn được nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ở một nơi khác, Ma Tôn Ma Vân đang luyện hóa vũ khí của mình.

Khi nghe Chu Thánh nắm giữ sức mạnh thế giới, Ma Vân đã có thể xác định thiên đạo của thế giới Hỗn Độn đã liên hệ với Chu Thánh.

Dù sao muốn nắm giữ sức mạnh thế giới phải được thiên đạo thừa nhận.

Các trưởng lão Nhân tộc hành sự không có quy tắc, chỉ lo nâng cao thực lực của mình, hoàn toàn không quan tâm đến an nguy của chủng tộc, chính là cái giá phải trả vì không được thiên đạo thừa nhận, tự ý dùng Thiên Linh Dịch.

Qua một thời gian nữa, Đại Căn này sẽ hoàn toàn điên loạn.

Hắn dùng quá nhiều Thiên Linh Dịch rồi.

Trước đó, kế hoạch hiện tại của Ma Tôn là cố gắng tiêu diệt sức mạnh của Nhân tộc, dùng làm bia đỡ đạn, tránh cho họ phản bội.

Dù sao không có chủng tộc nào nguyện ý bị tiêu diệt trực tiếp.

Kế hoạch hợp tác với Nhân tộc ban đầu chỉ là giả vờ của Ma tộc.

Làm sao họ có thể hợp tác với một chủng tộc yếu đuối như vậy.

Chiếm lĩnh thế giới Hỗn Độn mới là mục tiêu cuối cùng của họ, không thể chia sẻ với bất kỳ ai.

Bây giờ, lại từ miệng Đại Căn biết được còn có một nơi khác, là thế giới trong lòng bàn tay của thế giới Hỗn Độn.

Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Sức mạnh của hai thế giới, đủ để ba Ma Tôn bọn họ tiến giai lên địa vị Ma Tổ.

Sau khi tiến giai lên Ma Tổ, với sức mạnh đó nói không chừng có thể xông vào thế giới Ma Thần một phen.

Vì vậy, bắt được Chu Thánh là điều bắt buộc.

Nói không chừng Chu Thánh chính là người thừa kế mà thiên đạo của thế giới Hỗn Độn chuyên môn bồi dưỡng trong tiểu thế giới.

Nếu không tại sao bao nhiêu năm nay, chỉ có một mình hắn nắm giữ sức mạnh thế giới của thế giới Hỗn Độn?

Ma Vân sớm đã nghĩ thông suốt những điều này.

Nếu không, dưới hai Ma Tôn kia, làm sao lại xuất hiện Ma Tôn thứ ba là hắn?

Ma Vân quả thật đa trí gần như yêu ma.

Phần lớn sự việc đều bị hắn đoán đúng.

"Ầm." Theo một tiếng nổ, hai loại vật liệu hoàn toàn khác nhau từ từ ngưng tụ lại với nhau.

Hai loại linh liệu này, một là Ma Vân Kim đặc hữu của Ma tộc, có thể xuyên qua hư không, chuyên dùng để khắc chế sức mạnh không gian.

Dù không gian bị phong tỏa, loại vật liệu này cũng có thể mô

phỏng ra dao động không gian, trong những dao động nhỏ bé đó, mở ra khe nứt không gian.

Ở Cổ Ma thế giới, Ma Vân Kim này cũng là thứ vô cùng quý giá.

Chỉ trong tay Ma Tôn mới có hai ba khối.

Thứ kết hợp với Ma Vân Kim là một loại linh kim đặc hữu của thế giới Hỗn Độn - Hỗn Độn Linh Kim.

Hỗn Độn Linh Kim đã được thu thập toàn bộ trong trận chiến với tộc Thái Cổ lần trước.

Loại linh kim này là linh kim cộng sinh khi thế giới Hỗn Độn ra đời, tồn tại cùng thế giới Hỗn Độn.

Loại linh kim này không chỉ có chức năng chuyển hóa tất cả nguyên tố thành hỗn độn, mà còn có thể che giấu ma khí.

Lần này Ma Vân luyện hóa hai loại linh kim này vào làm một, chính là để chuẩn bị cho việc đánh lén Chu Thánh.

Bởi vì thuộc tính vốn dĩ trái ngược nhau, nên trong quá trình luyện hóa, hai loại linh liệu không ngừng chống cự lẫn nhau, những vụ nổ nhỏ cũng không có gì lạ.

Cuối cùng, dưới sự khống chế của tinh thần lực mạnh mẽ của Ma Vân, dung dịch của hai loại linh kim cuối cùng đã hoàn toàn hòa quyện vào nhau.

Ma Tôn không lãng phí thời gian, trực tiếp đánh ra pháp quyết luyện chế của Ma tộc, luyện dung dịch linh kim này thành hình một thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm này trông vô cùng mộc mạc, hoàn toàn không có vẻ ngoài ngũ sắc lộng lẫy của Hỗn Độn Linh Kim.

Ma Vân nhìn, không khỏi nhíu mày, chức năng vẫn chưa đủ hoàn

thiện.

Trầm tư một lúc, hắn biết vấn đề nằm ở đâu.

Bây giờ như vậy vẫn chưa đủ an toàn.

Phải đảm bảo một kích trúng đích, đối phó với kẻ địch như vậy, bản thân không thể có một chút lơ là.

Rất nhanh, Ma Tôn Ma Vân đã lục trong túi trữ vật của mình ra một loại độc đặc hữu của Ma tộc - Thiên Diện Thận Độc.

Loại độc này là độc trong nang độc của Thiên Diện Thận.

Cấp bậc Ma Vương dính phải, không chết cũng bị thương.

Dù giải được, cũng sẽ gây ra tổn thương không thể hồi phục cho thần hồn.

Ở Cổ Ma thế giới, chỉ có ba Ma Tôn bọn họ mới có thể tạm thời áp chế loại độc này, từ từ giải độc.

Điểm lợi hại nhất của Thiên Diện Thận Độc là độc tính luôn thay đổi.

Độc tố sẽ không ngừng thay đổi theo thể chất của mỗi người, mỗi khi đi qua một nơi trong cơ thể, sẽ có độc tố mới sinh ra.

Độc và độc không ngừng giao hòa, đến cuối cùng, trực tiếp thuốc thang vô hiệu.

Ma Vân cẩn thận lấy Thiên Diện Thận Độc ra, trực tiếp dùng vỏ cây bôi lên thanh kiếm.

Rất nhanh, độc thận đã bao phủ toàn bộ thân đoản kiếm.

Còn chuyện của Nhiếp Hồn Linh kia thì không dễ giải quyết.

Nghe Đại Căn miêu tả, Nhiếp Hồn Linh này chuyên nhắm vào thần hồn của Ma tộc.

Phải biết rằng, giữa các cao thủ đỉnh cao, chỉ một khoảnh khắc đã quyết định thắng bại.

Ma Vân không muốn vì thần hồn chấn động trong một khoảnh khắc mà bị Chu Thánh làm bị thương.

Sức mạnh bề ngoài của hắn bây giờ chỉ ở trình độ đỉnh cao của Ma Vương, sức mạnh Ma Tôn phát huy không được ba thành.

Nếu không cẩn thận lật thuyền trong mương, ở Cổ Ma thế giới sẽ không còn chỗ cho hắn đứng.

Hai Ma Tôn còn lại không lột da hắn để tiến giai Ma Tổ mới là lạ.

Ma Vân suy nghĩ một lúc, trực tiếp lấy hết tất cả vật liệu trong túi trữ vật ra.

Chương 812

Nhưng vẫn không nghĩ ra nên luyện chế vũ khí gì để chống lại ảnh hưởng của Nhiếp Hồn Linh.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng hắn vẫn lấy ra phù lục.

Nếu vũ khí bảo vệ thần hồn không đủ tốt, vậy thì tăng cường độ vững chắc của thần hồn mới là thượng sách.

Ma Vân không chút do dự, trực tiếp bắt đầu vẽ phù lục.

Đến lúc đó, mấy chục tấm phù lục dán lên người, vững chắc như thành đồng.

Dù chỉ là kiến hôi, hắn cũng không dám lơ là.

Phải biết rằng, hắn đã thấy quá nhiều trường hợp lấy yếu thắng mạnh.

Huống chi, kẻ địch lần này không hề yếu, càng dễ dàng gục ngã trong tay hắn.

Ở một nơi khác, Ma Vương đi đến lãnh địa của tộc Phượng Hoàng đã lén lút ẩn đi thân hình của mình.

Hắn nhanh chóng vượt qua một khoảng cách không ngắn.

Hắn dừng lại ở một nơi cách thánh địa của tộc Phượng Hoàng vạn dặm.

Bởi vì ở nơi này, Ma Vương đã cảm thấy không ổn.

Thân hình của hắn trở nên vô cùng chậm chạp.

Ở đây, bất kỳ công pháp nào của Ma tộc cũng không thể thi triển.

“Thực lực của Chu Thánh này lại hùng hậu đến vậy, có thể khống

chế không gian trong vòng vạn dặm." Vừa nghĩ đến đây, thân thể hắn lập tức rời khỏi vị trí cũ, lui về hướng vừa đến.

Quả nhiên, ngay khi hắn vừa lướt đi, một tia sét không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện ở nơi hắn vừa đứng.

"Sao vậy?" Lân Không thấy Chu Thánh đột nhiên nhắm mắt lại, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Không sao, chỉ là đột nhiên có một con chuột lén lút lẻn vào." Chu Thánh không để tâm đến Ma Vương đột nhiên xuất hiện.

Chạy được thì cứ chạy.

"Chỉ là Ma tộc đã biết chuyện gì đã xảy ra.

E rằng vài ngày nữa sẽ có một đợt tấn công mới." "Vậy phải làm sao đây?" Lúc này Phượng Linh xen vào.

"Tộc Phượng Hoàng đã không còn sức để chống lại đợt tấn công tiếp theo của Ma tộc rồi." "Không sao." Chu Thánh an ủi.

Hắn liếc nhìn Phượng Linh đang lo lắng, rồi lại nhìn Lân Không.

Hai người bị ánh mắt của hắn nhìn đến khó hiểu.

"Vậy đi.

Kỳ Không, có cách nào để tộc Kỳ Lân nhanh chóng đến đây không?

Tôi nghĩ, khoảng cách từ Ma tộc đến tộc Kỳ Lân cũng tương đương nhau, chắc là kịp." "Tôi sẽ cố hết sức," Kỳ Không nói.

Hắn cũng biết sự việc cấp bách.

Giúp đỡ tộc Phượng Hoàng thực ra cũng là giúp đỡ chính mình.

Nói xong, Kỳ Không cũng không dừng lại, chuẩn bị trực tiếp phá không gian rời đi.

"Hử?" Lân Không phát hiện mình không thể phá vỡ được không

gian.

Thử lại lần nữa, vẫn không được.

Chu Thánh nhìn Kỳ Không đang không ngừng vung tay, đột nhiên hiểu ra.

Mình chưa giải trừ cấm cố không gian.

Trong vòng vạn dặm xung quanh hắn, tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Thế là, hắn lén vung tay một cái, trực tiếp giải phong xung quanh Lân Không.

Giây tiếp theo, Lân Không trực tiếp biến mất trong không khí.

Chứng kiến cảnh này, Phượng Linh không khỏi một lần nữa nâng cao vị thế của Chu Thánh trong lòng mình.

Thực lực của hắn còn cao hơn cô tưởng tượng.

Vạn dặm xa, Ma Vương thoát chết không dừng lại, trực tiếp tiến về đại bản doanh của Ma tộc.

Hắn phải nhanh chóng báo cho Ma Tôn tình hình của tộc Phượng Hoàng.

Cả hai bên đều đang cố gắng rút ngắn thời gian, chuẩn bị tổ chức binh sĩ chiến đấu.

Ma Vân đang vẽ Cố Thần Phù thì cận vệ của hắn đột nhiên truyền tin.

Hóa ra Ma Vương đi do thám tin tức đã trở về.

Nhìn ba mươi tấm phù lục trước mắt, Ma Vân ước tính đã gần đủ.

Hắn trực tiếp đặt bút xuống, tiến về đại điện.

Tất cả Ma Vương, ma tướng đợi sẵn trong đại điện đã sớm xếp hàng ngay ngắn, chờ hắn đến.

Ma Vân không nói lời thừa, trực tiếp ngồi lên vương tọa.

"Tộc Phượng Hoàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bẩm Ma Tôn." Ma Vương suýt bị sét đánh bước ra.

"Thuộc hạ chỉ có thể đến được nơi cách tộc Phượng Hoàng vạn dặm, trong vòng vạn dặm đã bị Chu Thánh hoàn toàn cấm cố, căn bản không thể sử dụng xuyên không.

Ngoài ra, Chu Thánh hoàn toàn nắm giữ tình hình trong vòng vạn dặm.

Thuộc hạ vừa bước vào đã bị hắn phát hiện, trực tiếp điều động sức mạnh sấm sét tấn công thuộc hạ." Ma Vương trần thuật lại toàn bộ sự việc.

Ma Vân phất tay cho hắn lui xuống.

"Các vị ái tướng thấy thế nào?" Ma Vân mở miệng hỏi.

"Ma Tôn, thực lực của Chu Thánh này quả thực mạnh mẽ, nhưng chúng ta đã tàn sát tộc nhân của tộc Phượng Hoàng không còn lại bao nhiêu.

Kế sách hiện tại là phải nhanh chóng tiến về tộc Phượng Hoàng." "Tôn thượng, thực lực của Chu Thánh cường thịnh, phải sử dụng Tru Thần Trận mới có thể cầm chân được hắn." "Nhưng bây giờ ma quân còn chưa chuẩn bị xong, cứ thế tiến đến, có phải là quá mạo hiểm không?" Các loại ý kiến khác nhau tràn ngập đại điện.

Tâm tư của Ma Vân căn bản không đặt vào những đề nghị này của các Ma Vương.

Hắn hỏi một lượt chỉ là để thể hiện sự dân chủ của mình.

Nên làm thế nào, trong lòng Ma Vân đã sớm có đáp án.

"Ý kiến của các vị ái khanh ta đã biết." "Tả thống lĩnh, đại quân đã tập kết xong chưa?" "Bẩm Ma Tôn.

Đại quân đã tập kết xong, chỉ là quân nhu vẫn chưa chuẩn bị xong." "Không cần chuẩn bị nữa.

Một nửa binh sĩ Nhân tộc trực tiếp theo quân." Ma Vân trực tiếp ra lệnh.

"Đại Căn." Đại Căn trong điện lập tức bước ra.

Hắn vẫn còn đang vui mừng vì Ma Vân đã cho Nhân tộc cơ hội thể hiện, nghĩ rằng Ma Tôn sắp ban thưởng cho mình, đang âm thầm vui vẻ.

Ma Tôn nói: "Lần này do ngươi giám chiến Nhân tộc." Đại Căn bất ngờ bị đẩy ra chiến trường.

"Được, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ Ma Tôn giao phó." Đại Căn hoảng hốt trả lời.

Không ngờ lần này mình lại phải đối mặt trực tiếp với Chu Thánh.

Lần trước khó khăn lắm mới nhặt được một mạng từ tay Chu Thánh, vậy mà lại phải đối mặt với tình huống như vậy.

Dù trong lòng không tình nguyện, Đại Căn cũng không dám nói một chữ "không" trước mặt Ma Tôn.

"Được rồi.

Nửa ngày sau xuất phát." "Cho ngươi nửa ngày chuẩn bị." Ma Vân phất tay cho Đại Căn lui xuống.

Đại Căn không chút phản kháng lui ra khỏi đại điện, đến phòng nghị sự của Nhân tộc.

Phòng nghị sự này bây giờ đặc biệt chật hẹp, chỉ vừa đủ đặt mấy cái bàn.

Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đây là do Đại Căn cầu xin Ma Tôn, cho phép hắn xây một căn phòng như vậy giữa phòng nghị sự của các tướng lĩnh Ma tộc.

Chương 813

“Đại ca, hôm nay sao lại đến đây?” Người nói là Ngũ trưởng lão, tính cách vốn đã thẳng thắn.

“Ma Tôn chuẩn bị cho một nửa binh sĩ Nhân tộc theo quân.

Các ngươi mau chuẩn bị, đây là cơ hội tốt để Nhân tộc chúng ta thể hiện.” Đại Căn vừa đến đã lệnh cho mấy vị trưởng lão còn lại kiểm kê binh sĩ.

“Bao lâu?” Lục trưởng lão hỏi.

“Chỉ có nửa ngày.” “Nửa ngày căn bản không thể làm được, đại ca.

Ngươi không nói rõ tình hình với Ma Tôn sao?” Lúc này Tứ trưởng lão đột nhiên xen vào.

“Nửa ngày sao có thể không đủ?

Chẳng lẽ Ma Tôn lại không biết tình hình sao?” Đại Căn bất mãn nổi giận với Tứ trưởng lão.

“Hay là ngươi không coi mệnh lệnh của Ma Tôn ra gì?” “Nửa ngày chỉ đủ tập kết đại quân.

Còn lương thảo, vũ khí đều không có cách nào chuẩn bị.” Tứ trưởng lão cũng không kiêng dè nữa, trực tiếp nói thẳng vấn đề.

“Không cần chuẩn bị quân nhu gì cả, lần này Ma Tôn thân chinh đốc chiến, không cần nửa ngày sẽ đánh bại Chu Thánh.” Nghe đến đây, lòng Tứ trưởng lão chùng xuống.

Hắn đã hiểu ý định của Ma Tôn.

Hóa ra là muốn biến binh sĩ Nhân tộc thành lương khô cho ma

quân trên đường đi.

Căn bản không có ý định để mấy trăm tỷ binh sĩ Nhân tộc này sống sót trở về.

“Không được.” Tứ trưởng lão kịch liệt phản đối đề nghị của Đại Căn.

“Bốp.” Theo một tiếng vang, Tứ trưởng lão bị hất văng vào tường.

Hóa ra là Đại Căn đã trực tiếp tát bay hắn.

“Không có gì là không được.

Nhân tộc do ta định đoạt.

Nể mặt ngươi là tứ đệ của ta nên tha cho ngươi lần này.

Dám có lần sau, ta lấy mạng ngươi.” Đại Căn tức giận nói.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau tập kết quân đội.” Nói xong hắn phất tay áo bỏ đi, chỉ để lại Tứ trưởng lão không ngừng thổ huyết.

Thấy Ngũ trưởng lão và những người khác chuẩn bị đi chấp hành mệnh lệnh của Đại Căn, Tứ trưởng lão bất chấp thân thể, vội vàng đứng dậy định ngăn cản.

“Không thể đi được, gần đây Ma tộc ăn thịt binh sĩ Nhân tộc chúng ta ngày càng thường xuyên.

Nửa số binh sĩ lần này không phải đi đánh trận, mà là làm lương khô cho Ma tộc.” “Không nghiêm trọng như ngươi nói đâu, lão Tứ.” Người lên tiếng là Tam trưởng lão.

Lần trước trong cuộc tranh đoạt Thiên Linh Dịch, hắn giành được hai giọt, là người có thực lực chỉ sau Đại Căn trong hội trưởng lão hiện tại, sự ngông cuồng cũng chỉ kém Đại Căn.

“Không có gì là không thể, tam ca.” Tứ trưởng lão dù trong lòng lo lắng, nhưng nói chuyện vẫn có trật tự.

“Cho dù ngươi nói là thật, nếu ngươi không muốn chiến sĩ của chúng ta đi tiên phong, thì ngươi tự đi mà nói với Ma Tôn.

Ta chờ tin của ngươi.” Tam trưởng lão giễu cợt nhìn Tứ Căn.

Lần này đến lượt Tứ Căn im lặng.

Đúng vậy, hắn cũng không dám đến trước mặt Ma Tôn đưa ra ý kiến phản đối.

Bản thân tuy có tâm cứu người, nhưng lại không có thực lực cứu người.

“Nếu chính mình không làm được, thì đừng nói ra, tứ đệ.” Sau đó, Tam trưởng lão trực tiếp phân phó mấy người còn lại đi điều động bộ đội.

Ngay cả Tứ Căn cũng lặng lẽ rời khỏi phòng.

“Cũng chỉ là ngụy quân tử.” Tam trưởng lão thầm mắng vài câu.

Kết quả, Tứ trưởng lão không đi tập kết bộ đội, mà đi tìm Ô Cán thương lượng.

Mình đã không thể công khai phản kháng quyết định của Ma Tôn, nhưng trong tối có thể phản kháng quyết định của hắn.

Dù sao mình vẫn là người của Nhân tộc, không thể trơ mắt nhìn Nhân tộc bị diệt vong.

Hắn đến đài chỉ huy của tướng lĩnh Nhân tộc.

“Ô Cán, ta có việc quan trọng muốn thương nghị với ngươi.” Tư Chiếu lão lặng lẽ gọi Ô Cán ra.

“Ta cũng có việc tìm ngươi.” Ô Cán đã nhận được mệnh lệnh của

hội trưởng lão, điều động một nửa quân đội Nhân tộc đến lãnh địa của tộc Phượng Hoàng chiến đấu.

Nhưng lương thảo lại không có, loại mệnh lệnh quân sự bất hợp lý này khiến hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra vấn đề.

Toàn bộ hội trưởng lão trừ Tứ trưởng lão còn quan tâm đến quân đội một chút, những trưởng lão còn lại đều dùng chiến công của quân đội Nhân tộc để đổi lấy tài nguyên tu luyện cho mình.

Hắn đã sớm nhìn thấu chuyện này.

"Ô Cán, ngươi bí mật thông báo cho tất cả các tướng lĩnh dẫn đội.

Lần này công đả lãnh địa tộc Phượng Hoàng, đừng ngốc nghếch xông lên phía trước.

Nếu có thể nghĩ cách trốn thoát, thì mau chóng nghĩ cách trốn thoát, nhanh chóng đến vùng biển Đông Hải." "Có thể cho ta một câu trả lời không?" Trong lòng Ô Cán có nghi hoặc, ánh mắt hắn cũng hỏi câu hỏi tương tự.

"Ma Tôn muốn tiêu diệt lực lượng nòng cốt của Nhân tộc, đã biến quân đội chúng ta thành lương khô cho ma quân.

Chuyện này chỉ có ngươi biết ta biết.

Hãy tiết lộ tin tức này cho những người đáng tin cậy.

Đến lúc đó ta cũng sẽ ở lại đây, sau đó nghĩ cách dẫn nửa quân đội còn lại đến Đông Hải hội hợp với các ngươi.

Nhớ kỹ, nhất định phải đến chiến trường tộc Phượng Hoàng trước.

Bởi vì Chu Thánh đã thiết lập cấm cố không gian ở đó.

Các ngươi muốn trốn thoát, đây là cơ hội duy nhất." Tứ trưởng lão nặng nề nói.

“Ta biết rồi.” Nghe xong lời của Tứ trưởng lão, Ô Cán im lặng một lúc.

Sau đó ngẩng đầu kiên định trả lời.

“Tứ trưởng lão xin yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức mình, đưa càng nhiều binh sĩ Nhân tộc đến Đông Hải càng tốt.” “Vậy đi.

Những binh sĩ Nhân tộc này mới là tinh nhuệ của chúng ta.

Thành Nhân tộc còn lại ta sẽ để Đại Chủy Điểu cố gắng thông báo.

Nếu có thể trốn thoát là tốt nhất, không trốn được thì cũng là số mệnh của họ.” Tứ trưởng lão nói xong, liền vội vã đi đến địa bàn của Yêu tộc đã đầu hàng.

Dù sao bị ăn thịt không chỉ có Nhân tộc, thậm chí Yêu tộc cũng bị ăn không ít.

Họ cũng không có thực lực mạnh mẽ như Nhân tộc, dù bị ăn thịt cũng không dám có chút dị động.

Mà bây giờ, chính là thời cơ tốt để tranh thủ họ.

Tộc Kỳ Lân.

Lân Không đã trở về lãnh địa của tộc Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân vẫn đang trên đường tìm kiếm Công Tôn Hiên Viên, chưa trở về tộc Kỳ Lân.

“Tộc trưởng, tình hình bên ngoài thế nào rồi?” Các trưởng lão của tộc Kỳ Lân nóng lòng hỏi Lân Không.

“Lần này cùng Chu thủ lĩnh đến tộc Phượng Hoàng, kết quả không ngờ, Ma tộc lại chia quân làm hai đường, đã sớm tập kích tộc Phượng Hoàng.” Kỳ Không nặng nề nói.

“Ma tộc chuẩn bị tiến hành đợt tấn công thứ hai.

Ta đã thương lượng với Chu thủ lĩnh rồi, tộc Kỳ Lân lập tức chi viện cho tộc Phượng Hoàng.” “Nhưng tộc Phượng Hoàng là tử địch của chúng ta mà.” “Đúng vậy, đúng vậy.

Cho dù chúng ta chi viện cho họ, tộc Phượng Hoàng có cảm kích hay không còn chưa biết!” “Đúng thế, tộc trưởng, chúng ta tuyệt đối không thể nhiệt tình mà nhận lại sự lạnh nhạt được.” Lân Không nhìn các trưởng lão đang bàn tán xôn xao xung quanh, có chút thất vọng.

“Tộc Phượng Hoàng dù là tử địch của chúng ta, nhưng hiện tại ma quân đang ở trước mắt, tộc Phượng Hoàng phải xếp sau.

Xem giác ngộ của các ngươi kìa.

Các ngươi có hiểu đạo lý môi hở răng lạnh không?

Chương 814

Không có tộc Phượng Hoàng, các ngươi nghĩ rằng tộc Kỳ Lân chúng ta sẽ sống tốt hơn sao?

Bây giờ giúp tộc Phượng Hoàng chính là giúp chúng ta, hiểu không!

Toàn bộ hội trưởng lão chỉ thấy lợi ích trước mắt, không thể vì tương lai của tộc Kỳ Lân mà suy nghĩ một chút sao?" Lân Không đau lòng nói.

Các trưởng lão xung quanh đỏ mặt, nhưng không nói được lời nào phản bác.

"Được rồi, chuyện này quyết định như vậy.

Trước khi đi ta đã bảo các ngươi chỉnh đốn quân đội của tộc ta, đã xong chưa?" Kỳ Không hỏi.

"Đã chỉnh đốn xong." Lần này các trưởng lão lại ưỡn ngực.

Dù sao lời của tộc trưởng vẫn phải nghe.

"Chỉnh đốn xong là được.

Bây giờ, chúng ta tiến về lãnh địa của tộc Phượng Hoàng." Lân Không trực tiếp hạ lệnh.

"Có phải quá nhanh không, tộc trưởng.

Ngài trở về còn chưa nghỉ ngơi chút nào?" "Chỉ cần có thể ngăn chặn Ma tộc, sau này có khối thời gian để nghỉ ngơi." Lân Không phất tay, không để ý nói.

"Đúng rồi, nếu Kỳ Lân trở về, thì đừng để nó đến chiến trường tộc Phượng Hoàng.

Tộc trưởng của mấy đại tộc chúng ta đều ở đó, còn có Chu thủ lĩnh.

Trận chiến này không cần nó ra mặt.

Nó giữ vững Thánh Sơn Kỳ Lân của chúng ta là được rồi." "Vâng." Tất cả các trưởng lão gật đầu đồng ý.

"Suýt nữa quên mất công chúa của tộc Phượng Hoàng kia.

Cho dù các ngươi có nhân duyên trời định thì sao?

Trương Kỳ Lân này là thánh tử của tộc Kỳ Lân chúng ta, phải cùng con gái của tộc Kỳ Lân sinh con đẻ cái.

Ngươi, một kẻ của tộc Phượng Hoàng, đừng có mơ mộng.

Còn nhân duyên trời định?

Gặp mặt ta cũng không cho các ngươi gặp." Lân Không nghĩ vẩn vơ, rồi trực tiếp ra lệnh cho tộc Kỳ Lân theo bước chân của mình.

Khu rừng vốn yên tĩnh đột nhiên mở ra một cánh cửa lớn ở giữa.

Sau khi tất cả chiến sĩ tộc Kỳ Lân từ trong cửa bước ra, họ từ hình người hóa thành hình dạng dị thú Kỳ Lân.

Dù sao sau khi hóa thành nguyên hình, không chỉ thể lực, mà cả tốc độ, phương diện phòng hộ đều được nâng cao hơn hình người một bậc.

"Tất cả các con lân nghe lệnh ta.

Bây giờ xuất phát đến lãnh địa của tộc Phượng Hoàng.

Cùng ta tiêu diệt Ma tộc." Tiếng hô vang vọng khắp khu rừng.

Tất cả chiến sĩ tộc Kỳ Lân không nói hai lời, trực tiếp sử dụng thiên phú thần thông, đi về phía lãnh địa của tộc Phượng Hoàng.

Có kẻ dùng hỏa độn, có kẻ dùng thủy độn, có kẻ dùng lôi độn.

Các loại tình huống khác nhau.

Đội ngũ hùng hậu trông vô cùng hùng vĩ.

Ở một nơi khác, trinh sát của Ma tộc thấy tình hình như vậy, lặng lẽ rời đi, báo cáo cho Ma Tôn.

Ngoài đại bản doanh của Ma tộc là địa bàn của các Yêu tộc yếu ớt.

Họ không có thực lực để chen chân vào đại bản doanh của Ma tộc, chỉ có thể tìm một ít địa bàn ở vòng ngoài nhất làm lãnh địa đóng quân.

"Tứ trưởng lão, ngài đến rồi." Thấy Tứ Căn đến, những Yêu tộc này cúi đầu chào hỏi.

"Thủ lĩnh của các ngươi đâu?" Tứ Căn hỏi thủ lĩnh của Yêu Miêu tộc.

Yêu Miêu tộc không giống các chủng tộc khác.

Dù sao Miêu tộc đều ghét ác như thù, thương lượng với họ dễ hơn các Yêu tộc khác.

"Mời ngài ngồi.

Tôi đi mời thủ lĩnh ngay." Nói xong câu này, tiểu miêu yêu liền chạy đi mất.

Rất nhanh, thủ lĩnh của Miêu Yêu tộc, Miêu Ngôn, bước vào trong lều.

"Không biết Tứ trưởng lão hôm nay đến đây có việc gì?" Miêu Ngôn cũng có chút hoang mang, dù sao quan hệ giữa Yêu tộc và Nhân tộc là nước sôi lửa bỏng.

Hắn thực sự không đoán được Tứ trưởng lão của Nhân tộc tìm mình có việc gì.

"Ở đây không tiện nói chuyện." Tứ trưởng lão chỉ nói một câu này,

rồi trực tiếp lấy ra một tờ giấy đã viết sẵn.

“Ma tộc giả vờ hợp tác, thực chất lòng lang dạ sói.

Chuẩn bị luyện hóa tất cả Nhân tộc và Yêu tộc.” Đọc xong dòng chữ trên tờ giấy, mắt Miêu Ngôn giật giật.

Giây tiếp theo, Tứ trưởng lão trực tiếp đốt tờ giấy này.

Mọi bằng chứng đều biến mất.

“Làm sao ngài có thể chắc chắn?” Miêu Ngôn mở miệng.

“Ta tự có cách của mình.” Lúc này Tứ trưởng lão cũng không giấu giếm, trực tiếp lật bài ngửa.

“Ta tin rằng Miêu Ngôn tộc trưởng cũng có cùng suy nghĩ với ta, đều không nỡ nhìn chủng tộc của mình...” Tứ Căn nuốt lại nửa câu sau.

Miêu Ngôn không trả lời câu hỏi của Tứ Căn, đây có thể là một cái bẫy.

“Ma Tôn sắp đi công đả tộc Phượng Hoàng, đợi đến nửa ngày sau, Đại Chủy Điểu sẽ thông báo tin ta phản bội cho cả thế giới.

Đến lúc đó, hy vọng tộc trưởng cùng ta đồng hành.

Dù sao thêm một người, cơ hội sống sót của chủng tộc sẽ lớn hơn một phần.” Nói xong câu này, Tứ Căn liền rời đi.

Nếu Miêu Ngôn này thông minh, sẽ liên hệ với một lượng lớn Yêu tộc cùng nhau trốn thoát.

Mình tuy muốn lợi dụng Yêu tộc để mở đường, nhưng Yêu tộc cũng muốn mượn thế của mình.

Nếu không chỉ bằng bọn họ, chết cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Ma tộc.

Mình đến Yêu tộc đã đủ đáng nghi rồi.

Nếu ở lại lâu hơn một chút, người tinh mắt có thể sẽ biết kế hoạch của mình.

Tứ Căn không đoán sai, Miêu Ngôn sau khi nghe lời hắn, tuy bán tín bán nghi, nhưng vẫn tìm mấy chủng tộc đáng tin cậy đến thương lượng chuyện này.

"Nhân tộc này xưa nay xảo trá, lời của họ không thể tin." Người nói là Sơn Miêu nhất tộc, họ hàng gần của Yêu Miêu nhất tộc, tính cách cũng rất tương đồng, đều là hạng người cẩn trọng.

"Nhưng nếu nói là thật thì sao?

Dù sao nếu thật sự là luyện hóa huyết nhục Nhân tộc, trưởng lão Nhân tộc này e rằng cũng không chịu nổi." "Lần này công đả tộc Phượng Hoàng không có việc của chúng ta.

Nhưng ta nghe nói, yêu cầu một nửa binh sĩ Nhân tộc theo quân!" "Khi nào xuất phát?" Miêu Ngôn hỏi.

"Giữa trưa.

Sao có thể chứ?

Tuyệt đối không đi được." Miêu Ngôn sau một hồi suy nghĩ, mở miệng nói: "Tứ trưởng lão của Nhân tộc có lẽ nói thật.

Ngươi và ta đều biết giữa trưa là tuyệt đối không đi được.

Vậy Tứ trưởng lão lại không biết sao?

Có lẽ hắn đã nhìn thấu kế hoạch của Ma Tôn, không nỡ nhìn Nhân tộc bị ăn thịt hết, mới đến tìm chúng ta.

Dù sao, Ma Tôn và Nhân tộc cùng nhau chinh chiến, không có quân lương, vậy Nhân tộc chính là quân lương tốt nhất." Các tộc trưởng xung quanh đều hít một hơi khí lạnh, bị suy đoán của Miêu Ngôn dọa

sợ.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?” Tất cả mọi người đều không biết nên làm gì.

“Chúng ta đánh cược một phen, mấy tộc chúng ta lén lút tập hợp tộc nhân lại, đợi Đại Chủy Điểu thông báo, trực tiếp theo sau Nhân tộc chạy về hướng Đông Hải.” “Chỉ có thể như vậy.” “Ta đi làm ngay.” Tất cả mọi người thương lượng xong kế hoạch, trực tiếp bắt đầu hành động.

Chương 815

Tứ Căn từ lãnh địa của Yêu tộc ra, trực tiếp đến phòng chỉ huy của Nhân tộc.

Tất cả các trưởng lão đều ở đó, trừ Đại Căn đang ở điện của Ma Tôn chờ lệnh.

"Đã thông báo cho chiến sĩ chưa?" Tam trưởng lão ngước mắt nhìn Tứ Căn.

"Đã thông báo rồi." Tứ Căn giọng trầm thấp trả lời.

"Vậy thì được, kế hoạch của Ma Tôn không thể ngăn cản.

Nếu trong lòng không thoải mái, lần xuất chinh này ngươi không cần đi." Kế hoạch này đúng ý của Tứ Căn, hắn liền đồng ý.

Thực ra trước khi Tứ Căn vào phòng chỉ huy, những trưởng lão này đã thương lượng xong.

Sợ Tứ Căn ở chiến trường làm ra chuyện gì, liền tìm cớ giữ hắn lại ở đại bản doanh của Ma tộc.

Kết quả không ngờ hắn lại ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ cho mấy người họ phải tốn thêm tâm tư.

"Được rồi, gọi Ô Cán vào.

Ta xem hắn chuẩn bị thế nào rồi." Ô Cán đang đợi bên ngoài đã sớm thấy Tứ trưởng lão vào phòng chỉ huy.

Mình phải tỉnh táo để trả lời mấy vị trưởng lão đã mất hết nhân tính này.

"Các vị trưởng lão." Ô Cán vào trước tiên hành lễ với các vị

trưởng lão.

“Chuẩn bị thế nào rồi?” Vẫn là Tam trưởng lão lên tiếng.

“Đã hoàn toàn chuẩn bị xong.

Hơn nữa để Ma Tôn không phải lo lắng, ta đã cho tất cả quân đội nghiêm trận chờ lệnh.

Đợi khi Ma Tôn cần chúng ta, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.” Ô Cán nhân cơ hội nói ra sự chuẩn bị của mình trước mặt Tứ trưởng lão.

“Ngươi làm không tồi.” Tam trưởng lão không nghe ra ý của Ô Cán, chỉ khen hắn làm tốt.

“Đa tạ trưởng lão khen ngợi.” Ô Cán nói lời không thật lòng.

“Nếu đã làm không tồi, vậy chắc chắn có thưởng.

Đây là Lưu Vân Kiếm mà Ma Tôn từng thưởng cho ta, hôm nay ta tặng lại cho ngươi.” Nói xong câu này, Tam trưởng lão đưa một thanh bảo kiếm có thể ẩn giấu thân phận cho Ô Cán.

“Đa tạ Tam trưởng lão ban thưởng.” Ô Cán cúi đầu một cái, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Hắn còn rất nhiều việc chưa làm, không thể lãng phí thời gian nữa.

Đợi Ô Cán rời đi, Tam trưởng lão cười như không cười nói với Tứ Căn: “Ngươi thấy không, người có thực lực thấp kém còn nhìn rõ hơn ngươi, ngươi đừng làm chúng ta thất vọng.

Chỉ cần chính mình có thể theo kịp, vẫn là anh em tốt của chúng ta.” Hắn vỗ vỗ vai Tứ Căn rồi rời đi, tìm Đại Căn thương lượng đối sách sau này.

Tứ Căn không lên tiếng, vẫn luôn co mình chờ đợi Ma Tôn khởi hành.

Đến gần điện của Ma Tôn, Tam Căn không chút do dự, trực tiếp nói ra kế hoạch của mình.

Hóa ra những lời an ủi Tứ Căn đều là giả, chỉ để ổn định hắn.

“Đại ca, lão Tứ không thể giữ lại được nữa.

Khi nào xử lý nó?” Trên mặt Tam Căn đầy vẻ điên cuồng.

“Đợi lần này từ tộc Phượng Hoàng trở về, ta sẽ tự tay kết liễu nó.” “Vậy ta sẽ đợi lần này đại ca khải hoàn trở về.” “Không được.” Đại Căn dửng dưng từ chối đề nghị của Tam trưởng lão.

“Lần này ngươi đi cùng ta.

Đợi bắt được Chu Thánh, ngươi và ta đều là công thần.

Đến lúc đó Ma Vương ban thưởng, thực lực của ngươi cũng nên tăng lên một chút.” “Vậy thì đa tạ đại ca.” Tiếng cười ngông cuồng của hai người vang vọng ra khỏi phòng, không thể che giấu được.

Họ không biết rằng, lần này hai người họ căn bản không thể từ tộc Phượng Hoàng trốn về.

Mà Tứ Căn mà họ muốn giết, ngược lại đã từ đại bản doanh của Ma tộc trốn thoát, sống tốt ở Đông Hải.

Hơn nữa còn sống lâu hơn hai người họ rất nhiều.

Đúng giữa trưa, mặt trời trên cao đã lên đỉnh, không khí bị nung nóng cực kỳ khô hanh, trong không khí đầy bụi mịn.

Ma Vân đến trước đại quân đã chuẩn bị sẵn, dùng ma lực bắt đầu huấn thị.

“Mấy ngày trước, tộc Phượng Hoàng đã bị quân ta tiêu diệt chỉ còn lại những kẻ sống dở chết dở.

Hôm nay, ta, Ma Tôn, thân chinh dẫn các ngươi đến tộc Phượng

Hoàng quét sạch tàn dư.

Nguyện tất cả chiến sĩ Ma tộc xông lên phía trước, tiêu diệt hoàn toàn tộc Phượng Hoàng, chấn nhiếp tất cả các chủng tộc trong thế giới Hỗn Độn, làm chủ nhân của thế giới Hỗn Độn." Giọng của Ma Vân vang vọng khắp nơi, tất cả ma quân dưới sự cổ vũ của hắn, hai mắt đỏ ngầu, không ngừng la hét: "Công phá tộc Phượng Hoàng, tiêu diệt tộc Phượng Hoàng." Tiếng hét vang trời.

Không chỉ Tứ Căn và tộc trưởng của Miêu Yêu tộc, Sơn Miêu tộc nghe thấy tin này, mà trinh sát của tộc Phượng Hoàng đang ẩn nấp trong bóng tối cũng nghe thấy tin này.

Không chút do dự, hắn quay người bay về lãnh địa của tộc Phượng Hoàng, báo tin đại chiến sắp đến.

"Báo." Cận vệ của Ma Vân đột nhiên đến bên cạnh hắn, báo rằng trinh sát của tộc Kỳ Lân có việc quan trọng cần báo cáo.

"Tuyên." Sau khi Ma Vân nghe được mật báo về việc tộc Kỳ Lân tham chiến, hắn lại không hề để tâm.

Theo Ma Vân, chỉ cần hắn xuất chiến, trận chiến này có xác suất thắng rất lớn.

Tộc Kỳ Lân tham chiến hay không cũng không quan trọng, chỉ tốn thêm một ít bia đỡ đạn mà thôi.

Mà thứ hắn không thiếu nhất chính là bia đỡ đạn.

"Tất cả mọi người, nghe lệnh ta, tiến về tộc Phượng Hoàng." Cờ xí bay phấp phới, ma khí cuồn cuộn tiến về phía trước.

Đại quân Ma tộc đã xuất động.

Sau vài canh giờ.

Trong lãnh địa của tộc Phượng Hoàng, Chu Thánh cảm nhận được

khí tức của tộc Kỳ Lân.

Khi thông qua nguyên tố thấy tộc Kỳ Lân đã đến, Chu Thánh trực tiếp giải trừ cấm cố không gian, để họ có thời gian nhanh chóng đến gần thánh sơn.

“Hử?” Chu Thánh đột nhiên thấy một con phượng hoàng bay đến từ xa, chính là cận vệ của tộc trưởng tộc Phượng Hoàng.

“Chẳng lẽ Ma tộc đã có động tĩnh?” Chu Thánh thầm nghĩ.

“May mà bây giờ tộc Kỳ Lân đã đến.

Nếu không mọi chuyện sẽ khó giải quyết.” Chu Thánh đang suy nghĩ, Lân Không đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Chu thủ lĩnh, chiến sĩ của tộc Kỳ Lân đã đến.

Không biết chúng ta nên bày binh bố trận như thế nào.” “Chưa vội,” Chu Thánh vẫn bình tĩnh.

“Động tĩnh của Ma tộc chúng ta sẽ sớm biết.

Lập tức có thể thảo luận.” “Đa tạ sự giúp đỡ của tộc Kỳ Lân.” Lúc này Phượng Linh mới tìm được cơ hội lên tiếng.

Cô không ngờ tốc độ của Lân Không lại nhanh như vậy.

E rằng Lân Không ở tộc Kỳ Lân không nghỉ ngơi, trực tiếp dẫn theo đông đảo chiến sĩ đến đây.

“Phượng Linh tộc trưởng khách sáo rồi.” Lân Không mỉm cười đáp lại.

Ba người không có việc gì, trực tiếp đợi thị vệ của Phượng Linh vào, muốn biết động thái tiếp theo của Ma tộc.

“Tộc trưởng, Chu thủ lĩnh, Lân Không tộc trưởng.” Thị vệ vào không nói lời thừa, trước tiên hành lễ với mấy người.

Sau đó báo cáo tình hình mình do thám được.

“Ngươi nói lần này Ma Tôn thân chinh đến đây?

Đây không phải là một tin tốt.” Phượng Linh bắt đầu lo lắng.

“Một nửa Nhân tộc đến, cộng thêm đại quân Ma tộc.

Tộc Kỳ Lân e rằng không thể chống đỡ được nhiều chiến lực như vậy.” Lân Không cũng có chút lo lắng.

Chu Thánh lại không quá lo lắng, gặp phải cường địch trong cuộc đời hắn là chuyện quá bình thường, hắn biết chỉ cần tiến về phía trước, sẽ luôn tìm được cách giải quyết.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung.

Chương 816

Cho dù là Ma Tôn đến, cũng không có gì to tát.” Chu Thánh dửng dưng nói.

Lân Không và Phượng Linh bị lời nói bá khí của Chu Thánh làm kinh ngạc.

Bây giờ Chu thủ lĩnh đã mạnh đến vậy sao?

Ngay cả Ma Tôn cũng không để vào mắt?

Họ tuy biết thực lực của Chu Thánh rất mạnh, giết Ma Vương dễ như giết gà.

Nhưng đó là Ma Tôn.

Dù sao hai người họ cũng không có thực lực để thể hiện chút nào trước mặt Ma Tôn.

Ở bên cạnh Ma Vương họ đã không có chút ưu thế nào, Ma Tôn chỉ như một ngọn núi lớn đè lên người họ.

“Chu thủ lĩnh, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Hai vị tộc trưởng hoàn toàn giao quyền quyết định cho Chu Thánh.

Dù sao bây giờ Chu Thánh mới là trụ cột chống lại Ma tộc.

Chu Thánh không trả lời, chỉ lặng lẽ cấm cố không gian vạn dặm xung quanh trước.

Sợ không an toàn, còn đặc biệt gia tăng thêm mấy phần sức mạnh.

“Trong không gian của ta, bất kỳ quân đội nào cũng chỉ có thể chiến đấu theo từng bước, muốn đánh lén là không thể.

Sức mạnh của tộc Kỳ Lân mạnh hơn sức mạnh của Ma tộc.

Lân Không tộc trưởng, điểm duy nhất cần chú ý ở Ma tộc là họ có thể hợp thành Cự Ma Nhân.

Điểm này ngươi cần chú ý một chút." Lân Không nghe thấy đề nghị chỉ cho mình, vội vàng gật đầu đồng ý.

"Phượng Linh tộc trưởng, lần trước tộc Phượng Hoàng thương vong khá nghiêm trọng.

Nhưng trong tay ta có dị hỏa - Hỏa Thủ Lăng, chuyên dùng để khắc chế ma binh.

Tộc Phượng Hoàng các ngươi là cao thủ dùng lửa.

Hỏa Thủ Lăng này vừa hay có thể lén lút trộn vào trong Phượng Hoàng Chi Hỏa.

Ma Tôn cũng không biết, đến lúc đó có thể dùng để đánh lén." Phượng Linh nghe được diệu kế của Chu Thánh, liền khen ý tưởng này là một ý tưởng hay.

Có cách này, chắc chắn có thể gài bẫy không ít binh sĩ của Ma tộc.

Mà Chu Thánh và họ còn không biết rằng, Nhân tộc cũng sẽ mang đến cho họ một bất ngờ.

"Vậy chúng ta cứ theo ý kiến của Chu thủ lĩnh mà bố trí trước." Lân Không đi đầu đề nghị.

"Tộc Kỳ Lân chúng ta cũng có một đại trận truyền từ thượng cổ.

Trận chiến với tộc Thái Cổ lần trước, tộc Kỳ Lân có thể truyền thừa lại chính là nhờ đại trận này bảo vệ.

Trong đại trận này, ít nhất tộc Kỳ Lân có năng lực tự vệ." "Là gì vậy?" Chu Thánh hiếm khi tò mò hỏi.

"Ngũ Hành Hóa Pháp Trận." "Ta biết đại trận này." Lúc này Phượng Linh cũng bắt đầu tham gia.

“Đại trận này có thể phát huy năng lực của tộc Kỳ Lân đến cực hạn.

Ngũ hành nguyên tố hình thành sức mạnh sinh sôi không ngừng, chỉ cần tiến vào trong trận, bất kể ngươi chủ tu công pháp gì, đều có thể bị hóa giải sạch sẽ.” “Nghe có vẻ như đại trận này có thể biến ngũ hành nguyên tố thành sức mạnh sơ thủy nhất - nguyên tố Hỗn Độn.

Xem ra các chủng tộc có thể tồn tại trong thế giới Hỗn Độn đều có thần thông át chủ bài của riêng mình.” Chu Thánh cảm thán xong, liền trực tiếp nói với Lân Không: “Chỉ cần có thể chống lại Ma tộc, bất kể Lân tộc trưởng muốn làm gì cũng được.

Nếu có thiếu vật tư gì, ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ cố gắng liên hệ với Vu tộc và Long tộc để nhanh chóng gửi đến.” Chu Thánh hứa hẹn.

“Vậy ta xin cảm tạ Chu thủ lĩnh trước.” Lân Không nghiêm túc cảm tạ.

Tiếp theo là thời gian chuẩn bị.

Ba người cũng không nghỉ ngơi, vội vàng bắt đầu hành động theo phương pháp đã thương lượng.

Đầu tiên là Phượng Linh.

Cô triệu tập những binh sĩ còn lại của tộc Phượng Hoàng có thể tham chiến.

Đặc biệt là Nghê Hoàng công chúa, càng là một chiến lực lớn.

Dù đã trải qua thời khắc nguy cơ như lần trước, Phượng Linh cũng không để Nghê Hoàng công chúa lui về hậu phương, chỉ cần là chiến tranh, cô sẽ để nàng đánh trận đầu.

Từ đó có thể thấy, Phượng Linh yêu cầu nghiêm khắc với Nghê

Hoàng.

“Phụ thân, kế hoạch lần này là gì?

Tộc Phượng Hoàng chúng ta phải làm gì?” Nghê Hoàng lên tiếng hỏi trước.

“Lần này tộc Phượng Hoàng chúng ta sẽ đánh lén.

Nhiệm vụ của chúng ta cũng là đánh lén, nhưng không phải đánh lén các tướng lĩnh cao cấp như Ma Vương, mà là các binh sĩ Ma tộc cấp thấp.” “Vậy tác dụng của chúng ta chẳng phải rất nhỏ sao?” Nghê Hoàng nói.

“Thực ra không nhỏ.” Rất nhiều trận pháp của Ma tộc đều do một lượng lớn binh sĩ Ma tộc cùng nhau thúc đẩy.

Nếu có thể tiêu diệt binh sĩ của chúng càng nhiều càng tốt, chúng ta cũng có thể giúp Chu thủ lĩnh tiết kiệm rất nhiều việc.” Phượng Linh giải thích.

“Phụ thân quyết định là được.” Nghê Hoàng vẫn quyết định nghe theo ý kiến của cha mình.

“Các con xem đây là gì?” Từ tay Phượng Linh hiện ra một đóa hoa lửa xinh đẹp.

Đóa hoa lửa này tuy nhỏ, tuy nhợt nhạt, nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức kinh khủng khó tả.

“Đây là?” Nghê Hoàng không rời mắt khỏi đóa hoa nhỏ trước mặt.

Tộc Phượng Hoàng cũng có Phượng Hoàng Chi Hỏa của riêng mình.

Đạo ngự hỏa của tộc Phượng Hoàng rất lợi hại, danh tiếng của Phượng Hoàng Chi Hỏa trong thế giới Hỗn Độn cũng rất vang dội.

Trừ một số thiên tài địa bảo, còn lại chỉ cần dính phải là không có

gì không bị thiêu rụi.

Lần này lại vấp ngã trước Ma tộc, ma khí căn bản không thể thiêu sạch, nếu không cũng không có thương vong lớn như vậy.

"Đây là hỏa chủng của Chu thủ lĩnh.

Mỗi người đến lấy một tia.

Đợi đến lúc đánh lén, giấu tia lửa này trong Phượng Hoàng Chi Hỏa, là có thể thần không biết quỷ không hay mà xử lý ma tướng." "Phụ thân, lại có thể thần kỳ đến vậy sao?" Nghê Hoàng ra tay trước, cẩn thận lấy một tia từ ngọn lửa.

"Lợi hại như vậy.

Khi dùng nhất định đừng làm mất.

Nếu không cẩn thận làm mất, thì mau chóng trở về lấy một tia khác.

Đánh lén không thành công không quan trọng, bảo toàn bản thân mới là quan trọng nhất.

Tinh anh chiến sĩ của tộc Phượng Hoàng chỉ còn lại các con, nhất định phải bảo toàn bản thân." Phượng Linh dặn dò.

"Cẩn tuân lời dạy của tộc trưởng." Tiếng đáp đồng thanh vang vọng xung quanh Phượng Linh.

Ở một nơi khác, Lân Không cũng bắt đầu dặn dò các chiến sĩ của tộc Kỳ Lân.

"Tộc Kỳ Lân chúng ta đến đây là để bảo vệ thế giới Hỗn Độn.

Nhưng ta cũng cần các ngươi biết, kẻ địch Ma tộc vô cùng khó đối phó.

Trận phong ma đại chiến lần trước, tộc Kỳ Lân có thể lưu lại

truyền thừa, chính là nhờ vào sự tương trợ lẫn nhau.

Lần này ta giao cho các ngươi một bộ pháp trận mới - Ngũ Hành Hóa Pháp Trận.

Đây là trận pháp có thể bảo vệ mạng sống của các ngươi, nhất định phải học được." "Tộc trưởng, chúng ta biết rồi, nhất định sẽ học nghiêm túc, đánh cho Ma tộc tan tác." "Yên tâm đi, tộc trưởng, lời dạy của ngài chúng ta nhất định sẽ nghe." Lân Không nhìn những gương mặt trẻ trung, tràn đầy sức sống trước mắt, trong lòng thở dài.

Dù sao chỉ cần có chiến tranh là sẽ có hy sinh.

Cũng không biết những đứa con ngoan của tộc Kỳ Lân sẽ có bao nhiêu người ngã xuống trên chiến trường.

Nhìn họ, lòng Lân Không đau như cắt.

"Bây giờ, cứ năm con lân có nguyên tố khác nhau đứng cùng nhau.

Ta sẽ dạy các ngươi Ngũ Hành Hóa Pháp Trận." Lời của Lân Không vừa dứt, tất cả các chiến sĩ của tộc Kỳ Lân phía dưới đã nhanh chóng phân ra.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm loại thể chất khác nhau đứng cùng nhau.

Chương 817

Trong không gian ảo, những người mang thuộc tính không gian và lôi điện đứng tách ra.

Vì vừa rồi Chu Thánh đã nói với Lân Không rằng mình nghĩ ra cách mới, đặc biệt là hệ không gian và lôi điện của tộc Kỳ Lân sẽ có tác dụng lớn.

Cho nên sau khi tách ra, Lân Không trực tiếp vung tay để Đại trưởng lão dẫn họ đi tìm Chu Thánh.

Đợi Đại trưởng lão và những người khác đi rồi, Lân Không bắt đầu dạy học tại chỗ.

Chỉ thấy tất cả các thể chất đều đứng cùng nhau theo nguyên lý tương sinh.

Mỗi người bắt đầu thi pháp.

Tất cả các nguyên tố từ từ hình thành một dải lụa năm màu trên không trung.

Theo sự di chuyển của dải lụa, rất nhanh, vầng sáng năm màu dần dần biến mất.

Thay vào đó là một dải lụa màu trắng xám xuất hiện trên không trung.

Các tộc nhân trẻ tuổi không biết tình huống này đại diện cho điều gì.

Nhưng trong lòng Lân Không lại vô cùng an tâm.

Dù sao chỉ thử nghiệm một lần đã thành công.

Điều này cho thấy những đứa trẻ Kỳ Lân này vẫn biết phân biệt

nặng nhẹ, gấp hay không.

Cũng cho thấy trong cuộc sống thường ngày, những đứa trẻ Kỳ Lân này không hề lười biếng, luyện công cũng vô cùng chăm chỉ.

Thấy được thành quả mỹ mãn, Lân Không không chút do dự lấy ra không ít ngọc bài từ trong túi trữ vật của mình.

"Ngọc bài này có thể hoàn toàn ẩn giấu khí tức của mình trong không gian của Chu thủ lĩnh.

Nhưng giữa nhau lại có cảm ứng.

Cầm lấy thứ này, ẩn nấp đi.

Chỉ cần Ma tộc đi qua Ngũ Hành Hóa Pháp Trận của các ngươi, là có thể trực tiếp hóa giải bọn chúng ngay trong trận." Lân Không nói xong, không hề chần chừ mà phân phát những ngọc bài này vào tay mỗi chiến sĩ Kỳ Lân.

Bảo họ mau chóng làm quen với cách sử dụng ngọc bài.

Phía Đại trưởng lão tộc Kỳ Lân.

"Chu thủ lĩnh, tôi đã chọn ra các chiến sĩ hệ không gian và hệ lôi điện rồi." Chu Thánh nhìn các chiến sĩ đông nghịt trước mắt, hài lòng gật đầu.

Có nhiều người giúp sức như vậy, Ma tộc, ta sẽ khiến các ngươi ngã một cú đau. "Ngoài hai loại thần thông này, các ngươi còn tinh thông những loại khác không?" Chu Thánh hỏi.

"Tôi ngoài hệ không gian, còn nắm giữ nguyên tố hỏa." "Tôi là lôi điện và nguyên tố phong." Hầu hết các Kỳ Lân đều nắm giữ hai loại thần thông trở lên.

Chu Thánh nghe đến đây vô cùng hài lòng.

Tất cả Kỳ Lân nắm giữ thần thông lôi điện ra khỏi hàng.

Chu Thánh lớn tiếng hô.

Kết quả là có không dưới hai nghìn con Kỳ Lân bước ra từ trong đội ngũ.

“Chỉ cần một nửa là đủ rồi.” Chu Thánh để một nửa còn lại quay về đội ngũ.

“Ta có một trận pháp, tên là Chu Thiên Tỏa Lôi Trận.

Nhiệm vụ của các ngươi là ẩn nấp ở những nơi này.” Chu Thánh nói xong, trong tay biến ra rất nhiều bản đồ trận pháp giao cho những Kỳ Lân đang đứng trước mặt mình.

Những trận nhãn này là vị trí các ngươi phải ghi nhớ.

Mỗi ba người một tổ, đến lúc đó sẽ đến vị trí của những trận nhãn này.

Khi đó, dùng thần thông lôi điện của bản thân để đánh Ma tộc.

Biết chưa?” “Cẩn tuân lời dạy của Chu thủ lĩnh.” Các hảo hán tộc Kỳ Lân bên dưới đồng thanh hô lớn. "Được rồi, mặt sau của bản đồ trận pháp là chú ngôn thi triển.

Mọi người học xong rồi hãy đến tìm ta.” “Hệ không gian ra khỏi hàng.” Lần này Chu Thánh lại bắt đầu gọi người.

Giống như vừa rồi, Chu Thánh trực tiếp vung tay để một nửa chiến sĩ Kỳ Lân quay về.

“Ta tuy đã phong tỏa không gian, nhưng không thể ngăn cản Ma tộc muốn chạy trốn.

Nhiệm vụ của các ngươi là đoạn hậu.

Đây là ngọc bài ẩn giấu khí tức.

Mỗi người cầm lấy.

Chỉ cần có con cá nào lọt lưới, cứ lén lút giết đi." "Chu thủ lĩnh." Từ trong tộc Kỳ Lân đột nhiên có tiếng hỏi. 'Có chuyện gì?" Chu Thánh quan tâm hỏi.

"Tôi nghe nói Nhân tộc cũng đến.

Tuy Nhân tộc đã ngả về phía Ma tộc, nhưng nếu Nhân tộc chạy trốn thì có cần ngăn cản họ không?" "Không cần ngăn cản, chỉ cần họ chạy trốn, chứng tỏ những người này vẫn chưa muốn bán mạng cho Ma tộc.

Có được giác ngộ như vậy, chúng ta chào đón họ gia nhập phe ta còn không kịp.

Sao lại ngăn cản họ chứ?

Đây cũng là cơ hội tốt để làm suy yếu sức mạnh của Ma tộc." Chu Thánh mỉm cười giải đáp thắc mắc của chiến sĩ Kỳ Lân này.

"Còn vấn đề nào khác không?" Chu Thánh lại hỏi một vòng.

Dù sao đôi khi chính mình cũng không nghĩ ra hết mọi vấn đề.

Xung quanh không có ai lên tiếng.

Nếu không có vấn đề gì, các ngươi hãy học cách ẩn giấu khí tức trước.

Đợi quân đội Ma tộc tiến vào không gian của ta.

Các ngươi có thể xuất phát đi tuần tra các khu vực xung quanh." Chu Thánh dặn dò xong những việc cần chú ý, liền để họ rời đi.

Còn lại mấy nghìn con Kỳ Lân.

Chu Thánh cũng không chút do dự, trực tiếp giao toàn bộ binh khí mà tộc Phượng Hoàng cống hiến cho họ.

"Những binh khí này tuy không phải là loại hàng đầu, nhưng kết

hợp với thần thông của các ngươi, cũng có thể chống đỡ được kẻ địch phần nào.

Mỗi người cầm lấy.

Các ngươi sẽ đối địch trực diện.

Trong không gian, sẽ có tộc Phượng Hoàng phối hợp với các ngươi tập kích.

Cũng có các Kỳ Lân khác lén lút tạo ra Ngũ Hành Hóa Pháp Trận.

Các ngươi chỉ cần cẩn thận một chút.

Là có thể nhắm vào Ma tộc bị thương mà tấn công.

Nhớ kỹ, với cấp bậc Ma tướng thì tuyệt đối đừng đánh trực diện.

Những Ma tướng này ta sẽ xử lý.

Bảo vệ bản thân là quan trọng nhất.

Biết chưa?" Chu Thánh lớn tiếng hỏi.

"Biết, Chu thủ lĩnh." Âm thanh đồng đều vang dội khắp trời đất.

"Được rồi, các ngươi lui đi, luyện tập binh khí trong tay trước, làm quen một chút, trận chiến sắp bắt đầu rồi." Chu Thánh ra lệnh, những Kỳ Lân này cũng không nói hai lời, tất cả đều đi ra ngoài.

Chia thành từng nhóm ba năm người bắt đầu thử nghiệm các loại vũ khí mà Chu Thánh ban cho.

Chu Thánh tạm thời thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cũng có sự bảo đảm cơ bản.

Điều mình cần chú ý chính là Ma Tôn.

Tình hình của Ma Tôn này thế nào, thần thông ra sao, thực lực thế nào mình hoàn toàn không biết.

Chương 818

Nhưng đoán chừng sẽ không quá mạnh.

Dù sao đây là thế giới hỗn độn, Ma Tôn đến đây không thể nào không trả một cái giá nào đó.

Nếu thực lực rất mạnh, đã sớm đến lấy đầu mình rồi.

Sẽ không đợi đến bây giờ, cũng sẽ không tập hợp nhiều đại quân như vậy đến đây gây phiền phức cho tộc Phượng Hoàng.

Ít nhất về mặt thực lực, đối đầu với mình sẽ không có ưu thế quá lớn.

Nghĩ xong những điều vẩn vơ này, Chu Thánh cũng không rảnh rỗi.

Vội vàng điều tức đả tọa.

Mấy ngày nay liên tục luyện hóa những ngọc bài có thể che giấu khí tức này.

Tinh thần lực của Chu Thánh luôn ở trong trạng thái căng thẳng.

Cần nghỉ ngơi một chút, mới có thể nghênh đón sự xuất hiện của Ma Tôn tốt hơn.

Nơi xa.

Đội quân tiên phong của Ma tộc đã có thể nhìn thấy ngoại vi lãnh địa của tộc Phượng Hoàng.

Chỉ thấy cây ngô đồng mọc khắp núi đồi trước mắt.

Chỉ là tình hình không được tốt lắm.

Sau trận đại chiến cách đây không lâu.

Cây ngô đồng cũng bị gãy không ít.

Khắp nơi khói lửa mịt mù.

Trên những cây ngô đồng bị gãy lộ ra những vết sẹo trắng khổng lồ, phơi bày trên nền đất đen kịt.

Cành lá cũng rất tiêu điều.

Cả ngọn núi trông vô cùng hoang tàn, một cảnh tượng đổ nát.

"Ma Tôn, đây chính là lãnh địa của tộc Phượng Hoàng." Ma Vương bên dưới cung kính giới thiệu nơi này với Ma Tôn.

"Ồ." Ma Vân cảm nhận sâu sắc không gian xung quanh, phát hiện tinh thần lực của mình quả thực không thể xuyên qua không gian phía trước.

Hiểu rằng mình đã đến phạm vi thế lực của Chu Thánh.

Lập tức biến đổi thân thể, biến mình thành hình dạng Cự Ma Nhân.

Sau đó, bàn tay to lớn vung lên.

Vô biên ma khí từ bốn phía tụ tập lại.

Đây chính là tác dụng của đội quân hàng triệu người, có thể cung cấp ma khí cho hắn sử dụng bất cứ lúc nào.

Ma khí biến ảo thành mây ma bay lượn trên không trung lãnh địa tộc Phượng Hoàng, trông vô cùng âm u.

"Chu thủ lĩnh, Ma tộc đã đến rồi." Chu Thánh cảm thấy mình còn chưa đả tọa được bao lâu, đã bị thị vệ Phượng Linh đánh thức.

Không cần ra ngoài xem, Chu Thánh đã cảm nhận được ma khí nồng nặc trên không trung.

Vì có quan hệ mật thiết với thiên đạo của thế giới hỗn độn, bất kỳ

nguyên tố nào không thuộc về thế giới này Chu Thánh đều đặc biệt ghét.

Cho nên những ma khí này trong mắt Chu Thánh, giống như một giọt mực nhỏ vào một chậu nước trong.

Khiến cả không gian trở nên vô cùng ghê tởm.

"Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng." Chu Thánh hạ lệnh.

"Cẩn tuân lời dạy của Chu thủ lĩnh." Một âm thanh đồng đều vang lên trên không trung lãnh địa tộc Phượng Hoàng.

"Ma tộc đã xâm lược, tất cả mọi người vào vị trí của mình.

Bây giờ xuất phát." Theo lệnh của Chu Thánh, tộc Phượng Hoàng, tộc Kỳ Lân đều theo sự dặn dò của Chu Thánh, tản ra bốn phía.

Thế công của mình đã phát ra, kết quả tộc Phượng Hoàng lại không có động tĩnh gì.

Trong lòng Ma Vân không khỏi nghi ngờ.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn quyết định để Nhân tộc đánh trận đầu.

"Đại Căn?" Ma Vân trực tiếp triệu hoán hắn ta.

"Thần có mặt, Tôn thượng." Đại Căn vội vàng ra khỏi hàng.

"Ngươi dẫn binh đi xem trước, tộc Phượng Hoàng rốt cuộc có ý đồ gì." "Vâng." Đại Căn trực tiếp nhận lệnh.

Dù sao đây cũng là cơ hội để thể hiện mình.

Nhưng chỉ có một mình hắn đi thì cũng không yên tâm.

Mình có bao nhiêu cân lượng hắn vẫn biết rõ.

Cách tốt nhất là mang theo mấy huynh đệ của hắn đi cùng.

Nếu có nguy hiểm gì, mấy người này cũng có thể làm đệm lưng.

“Tam Căn, Ngũ Căn, các ngươi đi cùng ta.

Mệnh lệnh Ma Tôn giao phó cần phải hoàn thành nhanh chóng.

Mỗi người tốt nhất nên dẫn một đội, như vậy tốc độ tìm kiếm sẽ nhanh hơn một chút.” Tam Căn và Ngũ Căn nghiến răng nghiến lợi đồng ý.

Dù sao trận chiến với Vu tộc gần đây họ cũng có nghe nói.

Ngay cả Ma Vương cũng không chịu nổi mấy chiêu của Chu Thánh, huống chi là hai người họ?

Đại Căn có nhiều bảo vật Ma Tôn ban cho để hộ thân, hai người họ thì chẳng có gì cả.

Ý kiến mà Đại Căn đưa ra đối với hai người họ mà nói, không khác gì đi nộp mạng.

Nhưng trước mặt Ma Tôn, hai người cũng không thể biểu lộ ra điều gì, dù sao những người phản đối Ma Tôn đa phần đã chết từ lâu.

Hai người sao có thể đi đâm đầu vào chỗ chết?

Không nói hai lời, trực tiếp đi theo bước chân của Đại Căn, mỗi người dẫn một đội quân tiến về lãnh địa tộc Phượng Hoàng.

Nơi ba người đi qua, khắp nơi đều là tường đổ vách nát.

Không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, tĩnh lặng như một nơi không người.

“Tình hình không ổn.” Người nói là Tam trưởng lão.

Hắn tuy ngông cuồng, nhưng bản tính âm hiểm giảo hoạt khiến hắn vẫn còn sự cẩn thận.

“Theo lý mà nói, tộc Phượng Hoàng nên chỉnh đốn binh mã nghênh chiến mới phải, sao lại không có ai thế này?” Tiếng nói vừa dứt, một

tia sét kinh thiên trực tiếp đánh xuống đầu hắn.

Trực tiếp đánh cho Tam trưởng lão thần hồn bất ổn.

Tia sét kinh thiên này mới chỉ bắt đầu, lôi điện màu tím dày đặc ngay sau đó liền đánh vào trong quân đội Nhân tộc.

Trực tiếp đánh cho binh sĩ Nhân tộc kêu khóc thảm thiết.

Dù sao cũng là thân thể Nhân tộc, chỉ có thể dựa vào công lực tu luyện ra để chống đỡ, thời gian dài, đương nhiên là không chống đỡ nổi.

Bên kia, dưới chân ba vị trưởng lão Nhân tộc đột nhiên xuất hiện một dải sáng màu xám mờ.

Dải sáng này vô cùng quỷ dị.

Khi ba người còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp làm tiêu hao không ít khí tức trên người họ.

Cùng với khí tức trên người ngày càng yếu đi, trên người Đại Căn đột nhiên xảy ra biến hóa.

Hóa ra, Đại Căn đã sớm bán linh hồn của mình cho Ma tộc, lén lút học công pháp của Ma tộc.

Sau khi nguyên tố ngũ hành dùng để che đậy trên người biến mất.

Vô biên ma khí từ trên người Đại Căn xông ra.

Hoàn toàn không khác gì binh sĩ Ma tộc.

Chương 819

Các binh sĩ Nhân tộc xung quanh trực tiếp kinh ngạc.

Các tướng lĩnh xung quanh vốn còn bán tín bán nghi lời của Ô Cán, ai ngờ lại là thật.

Các tướng lĩnh vốn đang do dự có nên chạy trốn hay không, lúc này đã hoàn toàn hạ quyết tâm, nhất định phải chạy, mà còn phải chạy càng xa càng tốt.

Thế là các vị tướng lĩnh ngầm hiểu ý nhau, trực tiếp lén lút dẫn đội ngũ của mình đi ra ngoài vòng vây của Đại Căn.

"Đại ca?

Sao huynh lại biến thành thế này?" Còn chưa đợi Đại Căn trả lời câu hỏi của Tam Căn, trên người và linh hồn hắn đột nhiên truyền đến cơn đau nóng rát.

Đau đến mức hắn lăn lộn trên đất.

Hóa ra trận pháp vốn chỉ tiêu hao thực lực đột nhiên biến thành sát trận.

Chỉ cần không phải là nguyên tố của thế giới hỗn độn, tất cả đều sẽ bị nó tiêu diệt.

Mà trên người Đại Căn lúc này tràn ngập ma khí, tự nhiên không thoát khỏi Ngũ Hành Hóa Pháp Trận.

Tam Căn lúc này cũng không có chủ ý.

Rốt cuộc là cứu hay không cứu.

Nếu cứu, nhiều binh sĩ Nhân tộc đang nhìn như vậy, thủ lĩnh của mình đã hoàn toàn không phải là người phe mình nữa.

Nếu không cứu, lại sợ Ma Tôn trách tội.

Ma công này nếu là do Ma Tôn đích thân truyền cho Đại trưởng lão.

Vậy mình chẳng phải là phá hoại kế hoạch của Ma Tôn sao!

Thật sự khiến Tam trưởng lão lo lắng không biết phải làm sao.

"Thôi vậy, vẫn là cứu đi, cứu hắn lần này không chừng ta cũng có thể được không ít chỗ tốt.

Thủ lĩnh Nhân tộc cũng trực tiếp thuộc về ta, cho dù không thuộc về ta, cũng không có binh sĩ nào nghe lời Đại Căn nữa." Sau khi Tam trưởng lão hạ quyết tâm, vừa chuẩn bị cứu Đại Căn.

Đại Căn đang đau đớn lăn lộn trên đất trực tiếp hét lên: "Tam Căn, mau cứu ta, sau này ma công này ta cũng truyền cho ngươi." Âm thanh lớn đến mức át cả tiếng sấm kinh thiên.

Khiến cho đông đảo binh sĩ kinh ngạc nhìn về phía Tam trưởng lão. "Ngươi nói gì?

Ma công ngươi tự mình luyện là được rồi, ta còn chưa có ý định đó." Tam trưởng lão thầm hận, cũng không biết thân thể Đại Căn bị sét đánh, hay là não cũng bị sét đánh rồi?

Lời như vậy có thể nói ở nơi đông người sao?

"Ha ha." Bỗng nhiên một tiếng cười nhẹ xuất hiện trên đầu Nhân tộc.

Hóa ra là Chu Thánh.

"Lớn lên trong thế giới hỗn độn, nhận được bao nhiêu ân huệ của thế giới hỗn độn, vậy mà lại phản bội nó.

Dẫn Ma tộc đến làm cho quê hương của mình gà chó không yên.

Đại Căn, ngươi có tội.” Tiếng phán xét của Chu Thánh vang vọng khắp không gian vạn dặm này. ”Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi, ta sẽ thay mặt các sinh linh oan uổng chết dưới tay Ma tộc đến dạy dỗ ngươi.” Mặc dù Đại Căn đau đớn lăn lộn trên đất, nhưng trong miệng vẫn không có lời cầu xin tha thứ.

“Ngươi thay mặt các sinh linh đến dạy dỗ ta?” Ngươi có tư cách gì?

Chu Thánh có chút kinh ngạc trước việc Đại Căn cãi lại, không ngờ sau khi đầu quân cho Ma tộc, gan cũng lớn hơn.

Lại không sợ mình.

Thật ra không phải gan Đại Căn lớn hơn, mà là sau khi bị Thiên Linh Dịch thôi hóa, tính cách của Đại Căn bây giờ trở nên vô cùng ngông cuồng tự đại.

Nói một câu không hay, Đại Căn bây giờ giống như một cỗ máy thu thập nguyên tố cuồng bạo, phần thuộc về nhân tính đã sớm bị tiêu diệt gần hết.

“Nếu đã cứng miệng như vậy, vậy thì đừng giữ lại cái miệng của mình nữa.” Chu Thánh lạnh lùng nói một câu.

Trực tiếp lắc Nhiếp Hồn Linh.

Chỉ một chiếc Nhiếp Hồn Linh nhỏ bé này cũng đủ để xử lý Đại Căn rồi.

Dù sao Hóa Ma Bát trong tay mình là để đối phó với Ma Tôn mới có thể dùng.

Bây giờ Ma Tôn đang ở ngay bên ngoài không gian của mình, cũng không biết hắn có đặt thủ đoạn theo dõi nào trên người những binh sĩ Nhân tộc này không, hoặc khả năng lớn hơn là trên người Đại Căn.

Chu Thánh không muốn bộc lộ át chủ bài của mình quá sớm, nên dùng chiếc Nhiếp Hồn Linh nhỏ bé này để xử lý tên bại hoại của Nhân tộc là Đại Căn.

"Đinh linh linh." Tiếng chuông trong trẻo vang lên xung quanh Đại Căn.

Thần hồn của Đại Căn lập tức run rẩy.

Chỉ cần là sinh linh của thế giới hỗn độn, linh hồn của ngươi một khi đã bán cho Ma tộc, thì không thể thoát khỏi sự trừng phạt của Nhiếp Hồn Linh.

Thấy Chu Thánh đang xử lý Đại Căn, binh sĩ Nhân tộc bên cạnh cùng Tam Căn và Ngũ Căn căn bản không dám có động tĩnh gì.

Chu Thánh giết họ dễ như thái dưa hấu.

Mình động đậy một cái không chừng mạng cũng không còn.

Cho nên thượng sách chính là không lên tiếng.

Các tướng lĩnh Nhân tộc sớm đã biết mình sẽ làm lính đào ngũ.

Cho nên bây giờ còn có tâm tình xem kịch.

Dù sao cũng không phải mình đầu quân cho Ma tộc, trời sập xuống, tự có hai trưởng lão Nhân tộc chống đỡ.

Tam trưởng lão và Ngũ trưởng lão vẫn còn ở đây, mình sợ gì chứ?

Mà tâm trạng của Tam Căn và Ngũ Căn thì không được tốt đẹp như vậy.

Kế hoạch đầu quân cho Ma tộc là do tất cả các trưởng lão cùng nhau thương nghị, nếu tâm trạng Chu Thánh không tốt, trực tiếp giết mình.

Bao nhiêu năm khổ tu của mình coi như uổng phí.

Những binh sĩ cấp thấp này ngược lại có thể thoát được một kiếp.

Thế là hai người trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu, lén lút ẩn vào trong đội ngũ binh sĩ.

Nếu Chu Thánh không chút lưu tình muốn chém giết hai người.

Những binh sĩ này chính là bia đỡ đạn tốt nhất.

Chu Thánh tự nhiên nhìn thấy động tác nhỏ của hai người.

Nhưng không lên tiếng.

Mình là vương giả của không gian này.

Hai con chuột này dù có chạy cũng không chạy được đi đâu.

Lúc này Đại Căn vì sự đau đớn tột cùng của thần hồn, cuối cùng đã khôi phục được một chút tỉnh táo.

Lớn tiếng cầu xin Chu Thánh tha mạng.

"Tha cho tôi đi, Chu thủ lĩnh.

Tha cho tôi đi." Chu Thánh nhìn Đại Căn đang lăn lộn trên đất, trong lòng không có một chút thương hại nào.

Nhưng cũng tạm dừng lại một chút.

"Kế hoạch của Ma Tôn là gì?

Nếu ngươi nói cho ta biết ngay, ta có thể cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng." Đại Căn nhìn Chu Thánh trước mắt.

Đau đớn đã làm cho mắt hắn mờ đi.

Chỉ lờ mờ nhìn thấy vạt áo của Chu Thánh.

"Chỉ cần Chu thủ lĩnh bảo đảm sẽ tha cho tôi, tôi nhất định sẽ nói cho ngài biết tất cả những gì tôi biết." "Ở đây không đến lượt ngươi mặc cả với ta." Chu Thánh trong lòng có chút muốn cười.

Dù sao đã đến lúc này.

Đại Căn vẫn chưa nhận ra hoàn cảnh của mình.

Chương 820

“Chu thủ lĩnh đừng tha cho hắn.” Đột nhiên từ trong đám đông có một người bước ra.

Chu Thánh định thần nhìn lại, hóa ra là Ô Cán.

“Chu thủ lĩnh, những trưởng lão này đều đã bán mình cho Ma tộc, lại còn để binh sĩ Nhân tộc trực tiếp trở thành lương thực cho binh sĩ Ma tộc, thật là táng tận lương tâm.

Sau này binh sĩ Nhân tộc chỉ sống vì Nhân tộc, những kẻ chạy theo lợi ích của toàn thể Nhân tộc này là kẻ thù của chúng ta.

Tôi khẩn cầu Chu thủ lĩnh trực tiếp giết hắn.” Ô Cán mặt mày đau đớn căm phẫn.

Mà các binh sĩ xung quanh nghe lời của Ô Cán thì tất cả đều xôn xao.

Bởi vì chuyện này là lần đầu tiên họ biết.

Mặc dù có người thông minh đã nhận ra tình hình lần này không ổn, căn bản giống như chưa chuẩn bị xong đã vội vàng xuất chinh.

Lại không ngờ sự thật lại tàn nhẫn đến vậy.

Tất cả binh sĩ Nhân tộc đều nổi giận.

Họ sẵn lòng nghe theo sự điều khiển của trưởng lão Nhân tộc, một mặt là biết mình tuyệt đối không đánh lại Ma tộc.

Muốn sống sót dưới sự ban thưởng của Ma tộc.

Mặt khác, là vì sự tin tưởng lâu dài đối với mấy vị trưởng lão Nhân tộc này.

Nghe xong lời của Ô Cán, Chu Thánh không ngờ mấy người này

lại táng tận lương tâm đến vậy, so với Nhân tộc ở Trái Đất, mấy người này không thể gọi là người được nữa.

Nhưng cũng phải, Đại Căn này đã trở thành Ma tộc rồi.

Sao có thể tranh thủ lợi ích cho Nhân tộc được chứ.

Tam Căn và Ngũ Căn đang ẩn mình trong đám đông, ngay khi lời của Ô Cán vừa thốt ra đã biết tình hình không ổn.

Khi các binh sĩ Nhân tộc xung quanh chuẩn bị tránh xa họ, hai người này dứt khoát làm liều, trực tiếp bắt một phần lớn binh sĩ Nhân tộc vào trong vòng tấn công của hai người.

"Các ngươi không xứng làm trưởng lão của chúng ta." "Sớm đã không phải là trưởng lão của chúng ta nữa rồi, lại còn bắt chúng ta làm lương thực cho Ma tộc." "Chu thủ lĩnh, giết chúng đi." "Lại còn lấy mạng chúng ta để uy hiếp Chu thủ lĩnh, ta thà chết cũng không đồng ý." Tiếng nói vang lên không ngớt bên tai Chu Thánh.

Trong lòng Chu Thánh không còn chút do dự nào, trực tiếp nghiền nát thần hồn của Đại Căn.

Mà bên kia, không đợi Tam Căn và Ngũ Căn nói chuyện với hắn, sau lưng hai người, một Vô Lượng Thạch, một Trảm Ảnh Đao trực tiếp xuất hiện.

Cùng lúc đoạt mạng hai người.

Hai người chỉ có thể mang theo lời biện minh chưa kịp nói ra mà chết trong uất hận.

"Thật là xui xẻo." Chu Thánh nói một câu.

Hắn có chút đau lòng cho Trảm Ảnh Đao của mình.

Giết hai người này, đã làm ô uế Trảm Ảnh Đao của mình rồi.

"Đa tạ Chu thủ lĩnh." Ô Cán cúi đầu thật sâu trước Chu Thánh.

“Cứu Nhân tộc của tôi.

Tôi đã thương lượng với Tứ trưởng lão rồi.

Ông ấy sẽ nhân lúc đại quân Ma Tôn tấn công, liên hợp với các chủng tộc khác phản bội Ma tộc, đi về phía Đông Hải.” “Ồ?” Chu Thánh có chút kinh ngạc.

Không ngờ tre già măng mọc, trong một đám trưởng lão vô nhân tính lại có một trưởng lão có tình người. ‘Vậy tiếp theo ngươi định thế nào?” “Mạng sống của chúng tôi là do Chu thủ lĩnh hạ thủ lưu tình mới giữ lại được.” Chu thủ lĩnh muốn làm gì cũng được.

Chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.” Ô Cán nghiêm túc nói.

Chu Thánh suy nghĩ một lát.

Trực tiếp nói với Ô Cán.

“Kế hoạch của Ma Tôn các ngươi có biết không?” Mặt Ô Cán đỏ lên, mình vừa mới nói lớn, muốn giúp Chu Thánh, kết quả câu hỏi đầu tiên mình đã không biết.

“Thưa Chu thủ lĩnh, thuộc hạ ở trước mặt Ma tộc không có tiếng nói, còn về việc họ giao cho mấy tên phản tặc này cái gì, thuộc hạ quả thực không biết.” “Không biết cũng không sao, nếu Nhân tộc đã cải tà quy chính.

Vậy ta giao cho các ngươi một số việc, Ô Cán ngươi sẽ không phản đối chứ.” Chu Thánh hỏi. ’Chu thủ lĩnh cứ việc phân phó.” Ô Cán trực tiếp chắp tay đáp.

“Cũng không có việc gì khác, ta chỉ muốn hỏi ngươi, Ma tộc bên ngoài có bao nhiêu?

Còn lại bao nhiêu Nhân tộc và các chủng tộc khác đến trợ trận.” “Thưa Chu thủ lĩnh, số lượng Ma tộc bên ngoài không nhiều, chỉ có

mấy chục triệu.

Các chủng tộc khác cũng không có, chỉ có Nhân tộc đông, chúng ta ở đây có một nửa, bên ngoài còn khoảng 200 triệu." "Vậy cũng không ít, xem ra Ma tộc lần này quyết tâm muốn để Nhân tộc làm bia đỡ đạn." "Ngươi có chắc chắn thuyết phục được số Nhân tộc còn lại không?" Chu Thánh trực tiếp hỏi.

"Thưa Chu thủ lĩnh, có chắc chắn, trước khi đến, tất cả các tướng lĩnh đã thương lượng xong, trực tiếp phản bội.

Nhưng bên ngoài còn có một yếu tố không ổn định, Lục trưởng lão, Thất trưởng lão và Bát trưởng lão vẫn còn ở bên ngoài, họ vẫn đang chỉ huy đại quân Nhân tộc.

Nếu muốn thu phục Nhân tộc, ba người này cần phải trực tiếp chém giết." Bây giờ Ô Cán không muốn để lại chút thể diện nào cho mấy vị trưởng lão này nữa.

Những trưởng lão này ở vị trí của mình, không làm đúng chức trách.

Sớm đã đáng chết.

Không có họ, Nhân tộc có lẽ sẽ phát triển tốt hơn.

Bên kia, ngay lúc Đại Căn chết, Ma Tôn đã cảm nhận được.

Nhưng bản thân Ma Tôn vốn là kẻ lạnh lùng vô tình.

Dù Đại Căn từng là một con chó của hắn, hắn cũng không hề quan tâm đến cái chết của hắn, thậm chí không hề gợn lên một chút gợn sóng trong lòng.

Trong mắt Ma Vân, Đại Căn vốn là một kẻ tiểu nhân, còn là một kẻ tiểu nhân ý chí không kiên định, loại người này chỉ có thể dùng thuận tay lúc đầu.

Nếu không phải vì huyết nhục của Nhân tộc, Ma Vân đã sớm một chưởng đánh bay hắn.

Dù sao trong Cổ Ma thế giới, cá lớn nuốt cá bé là chuyện thường, phản bội và lừa dối càng là chuyện như cơm bữa. "Mấy con chó chạy theo Nhân tộc đã chết rồi.

Xem ra Chu Thánh kia đã chuẩn bị xong rồi." Trong lòng Ma Tôn thầm cảm thán.

"Tất cả đại quân nghe lệnh ta, toàn lực tiến về lãnh địa Phượng Hoàng.

Khi khai chiến, Nhân tộc chính là dưỡng chất của các ngươi." Ma Vân trực tiếp dùng ngôn ngữ Ma tộc nói.

Trừ Đại Căn của Nhân tộc, những người Nhân tộc còn lại không ai có thể nghe hiểu được ngôn ngữ Ma tộc, cho nên lời nói này không gây ra một chút xao động nào trong quân đội Nhân tộc.

Rất nhanh, cùng với sự xuất phát của đại quân Ma tộc, lãnh địa tộc Phượng Hoàng trực tiếp xuất hiện khói lửa.

"Giết." Tất cả mọi người đều trực tiếp giết đến đỏ mắt.

"Chu thủ lĩnh, tất cả Ma tộc đều đã tiến vào chiến trường." Trinh sát trực tiếp báo cáo tình hình mới nhất trên chiến trường cho Chu Thánh.

"Khởi trận." Chu Thánh ra lệnh, trên chiến trường trực tiếp xuất hiện một luồng khí tức mờ ảo vô hình.

Chính là hỗn độn chi khí do nhiều tộc Kỳ Lân luyện hóa.

Chưa đợi Ma tộc hét được mấy tiếng, tất cả Ma tộc trực tiếp phát ra tiếng kêu đau đớn.

Dù sao ma khí dưới sự luyện hóa của hỗn độn chi khí, trực tiếp

hóa thành hư vô.

Những binh sĩ Ma tộc này lập tức cảm thấy đau đớn không muốn sống.

"A!" Âm thanh bi thảm xuất hiện ở khắp nơi trong lãnh địa Phượng Hoàng.

Những binh sĩ Ma tộc này để ngăn chặn sự tan rã của ma khí bản thân, không chỉ Nhân tộc, ngay cả Ma tộc có thực lực yếu hơn một chút cũng trở thành dưỡng chất của họ.

Ô Cán nhìn thấy tình hình như vậy trong lòng vô cùng đau đớn.

Đội quân đến trước Chu Thánh đã để họ đi qua vị trí trung tâm của lãnh địa Phượng Hoàng, đi về phía xa Ma tộc.

Nửa binh sĩ Nhân tộc còn lại không có may mắn như vậy.

Vừa vào, đã bị binh sĩ Ma tộc trực tiếp coi là dưỡng chất.

Nhưng, rất nhanh, chim mỏ lớn do Phượng Linh sắp xếp trực tiếp hót vang trên trời.

"Nhân tộc đã phản bội, mau chạy đi." Dưới âm thanh khổng lồ, binh sĩ Nhân tộc nghe rõ mồn một.

Chương 821

Vốn đã tuyệt vọng, trong lòng họ đột nhiên nảy sinh dũng khí vô tận.

Không chút do dự trực tiếp phản chiến.

Bây giờ trên chiến trường tộc Phượng Hoàng trực tiếp xuất hiện một cảnh tượng hài hước, đại bộ phận chiến sĩ trực tiếp lùi về phía sau.

Dù các Ma Vương trực tiếp ra tay diệt binh sĩ Nhân tộc cũng không ai dừng lại.

Vì số lượng thật sự quá đông.

Cho dù ngươi giết chết một bộ phận, cũng sẽ có một bộ phận khác chạy thoát.

Còn hơn là trở thành lương thực cho Ma tộc, phản bội còn có một chút đường sống.

Bên kia, đột nhiên truyền đến tiếng chim mỏ lớn.

Tứ trưởng lão Nhân tộc đã dẫn Nhân tộc phản bội.

Nghe được câu nói này, tất cả binh sĩ trực tiếp lộ ra nụ cười.

Vốn dĩ lo lắng nhất chính là người thân của mình, bây giờ biết người thân của mình sẽ bình an, vậy thì càng không có lý do gì để ở lại đây.

Nhân tộc tạo thành các loại trận pháp để đối kháng với Ma tộc, liều mạng cũng phải chạy ra ngoài.

Ma Vân tuy chú ý đến tình hình bên dưới, nhưng đối thủ của hắn là Chu Thánh, cho nên không phân tán tinh lực để quản lý Nhân tộc.

Hắn trực tiếp sử dụng sức mạnh lớn nhất của mình, cẩn thận tìm kiếm Chu Thánh trong không gian.

Rất nhanh, Ma Vân đã phát hiện ra mục tiêu.

Dù sao Ma Tôn tuy thực lực bị áp chế, nhưng sức mạnh thần hồn lại vô cùng mạnh mẽ.

Rất nhanh, hắn trực tiếp chuyển Chu Thánh đến một không gian hoang vắng.

Trên một vùng đất mênh mông, Chu Thánh và Ma Tôn đối mặt nhau.

Hai người đứng trên bình nguyên, cách nhau mấy chục mét, không khí xung quanh bắt đầu trở nên hỗn loạn, sức mạnh của Ma Tôn đang được giải phóng.

Chu Thánh giơ Trảm Ảnh Đao trong tay lên, thân đao lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Hắn nhìn Ma Tôn, trong đôi mắt lóe lên vẻ quyết tâm.

"Cho dù ngươi trông có vẻ mạnh hơn ta, nhưng người chiến thắng chỉ có thể là ta." Ánh mắt Ma Tôn lạnh lùng nhìn Chu Thánh, từ từ đưa tay ra, một quả cầu màu đen khổng lồ bắt đầu hình thành trong lòng bàn tay hắn.

Sức mạnh của hắn nén các phân tử trong không khí lại với nhau, tạo thành một khối năng lượng màu đen.

Không chút do dự ném về phía Chu Thánh.

Cơ thể Chu Thánh bắt đầu di chuyển nhanh chóng, lao về phía Ma Tôn.

Trảm Ảnh Đao trong tay hắn tức thì hóa thành ngàn vạn lưỡi đao, ánh đao như biển, hung hăng chém về phía khối năng lượng màu đen.

Kết quả là quả cầu màu đen bị chém ra lập tức hình thành một mái vòm màu đen khổng lồ, bao bọc lấy hắn và mọi thứ xung quanh.

Không gian trong mái vòm trở nên méo mó bất định, cảnh tượng xung quanh bắt đầu trở nên quỷ dị và đáng sợ.

Đao khí của Trảm Ảnh Đao của Chu Thánh không dừng lại, trực tiếp đâm vào mái vòm.

Ma Tôn hừ lạnh một tiếng, không gian xung quanh bắt đầu trở nên méo mó hơn, sức mạnh của hắn đang gia tăng.

Hai tay hắn vung lên, từng tia sáng màu đen bắt đầu xuất hiện, chúng bắt đầu bay về phía Chu Thánh.

Chu Thánh không có cách nào phân tâm, chỉ có thể từng đao từng đao chém những tia sáng đen này.

Ở nơi Chu Thánh không chú ý, đoản đao mà Ma Tôn luyện hóa cách đây không lâu lặng lẽ tiếp cận Chu Thánh.

Đoản đao này có khả năng vượt qua thời không.

Cũng có khả năng ẩn giấu khí tức.

Những thủ đoạn phía trước đều là để mê hoặc Chu Thánh, con dao này mới là kế sách tất thắng.

Chu Thánh đột nhiên cảm thấy có chút bất an, sự bất an này đến không có lý do.

Nhưng lại khiến hắn đặc biệt khó chịu.

Nhưng Chu Thánh luôn tin vào trực giác của mình.

Cho nên trực tiếp một cái lóe thân, xuất hiện ở một nơi khác.

Đợi hắn quay đầu lại nhìn, đột nhiên phát hiện nơi mình vừa đứng đột nhiên xuất hiện một thanh đoản đao, lại trực tiếp cắt rách cả

không gian.

Đến lúc này, Chu Thánh mới đột nhiên cảm thấy không gian mà mình nắm giữ bị thủng một lỗ hổng.

Tốc độ xuất hiện của đoản đao này lại nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ cảm nhận của hắn.

"May mà Hắc Bạch lão nhân đã cho mình không ít sức mạnh thế giới, nếu phản ứng chậm một chút, lần này mình đã trực tiếp giao mạng ở đây rồi." Chu Thánh không khỏi sợ hãi nghĩ.

"Ồ?

Không ngờ lại nhanh nhạy như vậy, lại có thể sống sót qua Vô Ảnh Đao của ta?" Ma Vân cũng không ngờ dưới sự tấn công bất ngờ của mình, Chu Thánh lại có thể thoát được một kiếp như vậy.

"Nhưng lần sau ngươi sẽ không có vận may như vậy nữa." Ma Vân nhếch mép cười tàn nhẫn.

Vô Ảnh Đao trực tiếp ẩn mình vào không gian.

Sau đó, Ma Vân trực tiếp phát động một đợt tấn công mới.

Dù sao tấn công bất ngờ chỉ có tác dụng lớn khi kẻ địch tinh thần mệt mỏi, đa số thời gian, đều sẽ dễ dàng bị né tránh.

Huống chi là Chu Thánh trước mắt, nếu đã mất đi cơ hội lần trước, vậy lần sau muốn tấn công bất ngờ thì phải lên kế hoạch thật kỹ.

Chỉ thấy trong tay Ma Vân trực tiếp xuất hiện một cây trường cung quỷ dị, khí tức tỏa ra từ thân cung này ngay cả Chu Thánh cũng cảm thấy có chút bất an.

Cảm giác của Chu Thánh không sai, cây trường cung này là vũ khí mà Ma Vân sử dụng khi còn là Ma Tôn.

Có thể ngưng tụ ma khí thành bản nguyên chi lực của Cổ Ma thế giới, là vũ khí đắc ý nhất trong lòng Ma Vân.

Chỉ thấy hắn trực tiếp giương cung, bắn một mũi tên dài thẳng về phía Chu Thánh.

Dùng sức mạnh thế giới của Cổ Ma thế giới để giết Chu Thánh, Ma Vân không tin mình không làm được việc này.

Doanh trại lớn của Ma Tôn, Tứ trưởng lão trực tiếp lợi dụng chim mỏ lớn để tin tức phản bội lan truyền khắp nửa thế giới.

Giờ phút này, Nhân tộc sống trong bóng tối của Ma tộc trong thời gian gần đây cuối cùng cũng nảy sinh ý định phản kháng.

Dù sao Nhân tộc luôn lo lắng không biết khi nào sẽ mất mạng đã sớm chán ngấy những ngày tháng kinh hoàng này.

Nếu đã có người bắt đầu phản kháng, vậy họ thuận theo xu thế này cũng tỏ ra vô cùng bình thường.

Các chiến sĩ ở lại doanh trại lớn của Ma tộc lúc này trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của các tướng lĩnh, trực tiếp bắt đầu phản sát các binh sĩ Ma tộc ở lại đây.

Thời gian này liên tục có huynh đệ của mình bị ăn thịt, trong lòng họ sớm đã chứa một bụng tức giận.

Ma tộc ở lại doanh trại vốn không nhiều, dù sao chi phí xuyên qua không gian vẫn quá lớn, binh sĩ Ma tộc đến cũng chỉ có mấy trăm triệu.

Lúc xuất chinh còn đi một nửa, số còn lại tuy cũng sẽ biến thành Cự Ma Nhân, nhưng dù sao số lượng cũng ít hơn nhiều.

Cho nên khi Nhân tộc trực tiếp phản bội, những binh sĩ Ma tộc này đã bị giết không ít.

Các Ma Vương ở lại cũng bị các tộc trưởng của các chủng tộc trực tiếp kìm chân.

Mặc dù thương vong thảm trọng, nhưng cũng giết được một hai người.

Thấy binh sĩ Ma tộc thương vong không ít, các Ma Vương còn lại biết hôm nay có lẽ không giữ được những chủng tộc của thế giới hỗn độn phản bội này.

Dù sao số lượng thật sự quá đông.

Cho dù họ có thể giết một phần mười, nhưng phần còn lại vẫn sẽ chạy thoát.

Chi bằng trực tiếp thu gom những binh sĩ Ma tộc còn lại, đến lúc đó phản công cũng nhanh hơn.

Thế là trực tiếp khua chiêng thu quân.

Nhưng điều họ không ngờ là, họ tưởng mình là thợ săn, chỉ là thả con mồi đi.

Nhưng vài ngày sau, họ sẽ là đối tượng bị săn.

Tứ Căn và các tộc trưởng này căn bản không ngờ kế hoạch lại thuận lợi đến vậy, không tốn nhiều công sức đã thoát khỏi tay Ma tộc.

Chương 822

Không dám do dự nữa, trực tiếp chạy về phía đông đại lục, nơi của Long tộc.

Đồng thời chim mỏ lớn trực tiếp truyền tin tức này đi khắp nửa thế giới.

"Chủng tộc phản bội đã cải tà quy chính, đánh bại Ma tộc." Tin tức này trực tiếp làm phấn chấn lòng người, bước chân chạy trốn càng nhanh hơn.

Rõ ràng, tin tức này cũng truyền đến tai Chu Thánh, dù sao tin tức của chim mỏ lớn ngươi không muốn biết cũng không được.

Cho nên khi Chu Thánh né tránh mũi tên của Ma Vân, còn có tâm tình nhếch mép cười một cái.

Nhưng thực lực của Ma Tôn quả thực không phải là chuyện đùa.

Chu Thánh dưới mũi tên của hắn, cũng chỉ có thể cố gắng né tránh.

Còn phải dựa vào vận may để né tránh sự tấn công bất ngờ của Vô Ảnh Đao.

"Cứ thế này không phải là cách hay." Chu Thánh thầm nghĩ, vẫn phải tìm cơ hội trực tiếp giải quyết Ma Tôn này một lần.

Hóa Ma Bát trong tay mình chỉ còn thiếu điều kiện quan trọng.

Phải tạo điều kiện để Hóa Ma Bát đến gần Ma Tôn, nhưng Ma Tôn cũng không ngừng thay đổi vị trí của mình, việc này có chút không dễ làm.

Chu Thánh đoán không sai, việc này quả thực không dễ làm, Ma

Vân dù sao cũng là Ma Tôn, kinh nghiệm giao chiến vô cùng phong phú, không thể dễ dàng rơi vào bẫy của Chu Thánh. ”Xem ra phải hy sinh một chút.” Chu Thánh thầm nghĩ.

“Không bỏ con không bắt được sói, ta không tin, ngươi sẽ bỏ qua cơ hội này.” Chu Thánh thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Trực tiếp lấy Trảm Ảnh Đao ra.

Vốn dĩ hắn không muốn để Trảm Ảnh Đao trực tiếp va chạm với mũi tên của Ma Tôn.

Uy lực mạnh mẽ như vậy, vạn nhất gây ra tổn hại gì cho Trảm Ảnh Đao, gây ra tổn thương cho linh thức, thì không hay rồi.

“Lão huynh, lần này ngươi nhất định phải kiên trì.” Chu Thánh thầm dặn dò Trảm Ảnh Đao.

Thân đao của Trảm Ảnh Đao khẽ rung lên một cái tỏ vẻ đồng ý.

Rất nhanh, khi mũi tên tiếp theo bắn tới, Chu Thánh trực tiếp nghênh đón.

“Ta tưởng ngươi sẽ luôn làm chuột nhắt chứ!

Lại còn có thể nảy sinh ý định phản kháng.

Cũng không tệ.” Ma Vân lại hiếm khi khen ngợi Chu Thánh.

Xem ra hắn đối với đối thủ Chu Thánh này vẫn có một chút tán thưởng.

“Một lát nữa chuột nhắt chính là ngươi, một lát nữa đừng có trốn tránh là được.” Chu Thánh sẽ không để tên ma đầu này chế giễu mình.

Thế giới hỗn độn đang ở trên vai mình, để tên ma đầu này coi thường mình, chẳng phải là coi thường thế giới hỗn độn sao?

Rất nhanh, mũi tên và đao mang của Trảm Ảnh Đao va chạm.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Sự đối đầu giữa hai người trực tiếp làm không gian bị chấn ra một lỗ thủng lớn, gây ra sụp đổ không gian.

Chu Thánh không ngờ, Trảm Ảnh Đao được gia trì sức mạnh thế giới lại lợi hại đến vậy, trực tiếp chặn được mũi tên của Ma Tôn đối diện.

Ma Vân cũng không ngờ lại có kết quả này.

Con sâu nhỏ đối diện lại lợi hại đến vậy, lại có thể đỡ được chiêu thức của hắn.

Thực ra chủ yếu là sức mạnh thế giới Cổ Ma mà Ma Vân hình thành là do ma lực của bản thân biến ảo thành.

Còn Chu Thánh gia trì cho Trảm Ảnh Đao thì là sức mạnh thế giới hỗn độn thực sự.

Hắn trực tiếp rút lấy sức mạnh bên cạnh mình.

Uy lực đương nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Kết quả là ngang tài ngang sức với Ma Tôn.

Đột nhiên, Ma Tôn nhếch mép cười.

"Chu Thánh, ngươi chết chắc rồi." Hóa ra, khi Chu Thánh lấy Trảm Ảnh Đao ra, Ma Vân đã trực tiếp lợi dụng cơ hội này, lén lút giấu Vô Ảnh Đao ở gần Chu Thánh.

Dù sao chỉ cần sử dụng chiêu thức, thì nhất định không thể để ý đến môi trường xung quanh.

Quả nhiên, khi Vô Ảnh Đao lặng lẽ tiếp cận Chu Thánh, hắn không hề có chút cảnh giác nào.

Vô Ảnh Đao nhanh như chớp trực tiếp đâm về phía đan điền của

Chu Thánh.

Nếu là Nhân tộc, vậy thì trực tiếp phế công pháp của hắn là lựa chọn tốt nhất.

Kết quả "đinh" một tiếng, Vô Ảnh Đao căn bản không đâm vào cơ thể Chu Thánh, mà là trực tiếp bị vầng sáng năm màu đột nhiên xuất hiện sau lưng Chu Thánh đánh rơi.

Kết quả này khiến Ma Vân kinh ngạc, không ngờ lại có kết quả như vậy.

Hậu thủ của mình đã bị Chu Thánh phá vỡ.

Ma Vân tâm niệm vừa chuyển, Vô Ảnh Đao trực tiếp xuất hiện trong tay hắn.

Chỉ thấy Ma Vân Kim đặc trưng của Ma tộc trong Vô Ảnh Đao trực tiếp bị ăn mòn loang lổ.

Con dao này trực tiếp bị phế.

"Ngươi dùng chiêu thức gì?" Ma Vân mở miệng hỏi.

"Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi chết chắc rồi." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

Ma Vân đương nhiên không thể tin lời của Chu Thánh, dù sao hắn là Ma Tôn, không dễ dàng chết như vậy. "Nói nhảm." Ma Vân chỉ nói một câu như vậy, liền bắt đầu chuyên tâm đối phó với Chu Thánh.

Dù sao bây giờ không có Vô Ảnh Đao, trên người Chu Thánh còn có ánh sáng năm màu quỷ dị như vậy, vẫn là nên cẩn thận một chút.

Từ khi biết Trảm Ảnh Đao không sợ Ma Tôn, Chu Thánh liền trực tiếp nghĩ cách tiếp cận Ma Vân.

Từng đao từng đao chém qua, Ma Vân luôn có cách hóa giải.

“Cứ thế này không phải là cách.” Chu Thánh đột nhiên nhớ đến Nhiếp Hồn Linh, không chừng Nhiếp Hồn Linh sẽ khiến Ma Tôn tinh thần hoảng hốt.

Nghĩ đến đây, Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp lắc lên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngay khoảnh khắc tiếng chuông vang lên, động tác của Ma Vân chậm lại một chút.

“Có tác dụng!” Mắt Chu Thánh sáng lên, tăng tần suất của Nhiếp Hồn Linh.

Sau đó, Trảm Ảnh Đao nóng lòng chém về phía Ma Tôn.

Vô tận đao mang trực tiếp phong tỏa mọi đường lui của Ma Vân.

Ma Vân bây giờ động tác không còn nhanh như trước.

Dù sao khống chế thần hồn cũng cần không ít sức lực.

Trong đám đao mang, không cẩn thận bị chém một hai nhát.

Ma Vân bị thương trong lòng lúc này không còn tự tin, dù sao xem tình hình hiện tại, Chu Thánh và mình không phân cao thấp, một chút sơ sẩy, thật sự có khả năng lật thuyền trong mương.

Nếu đã như vậy, chi bằng sớm chạy đi là tốt nhất, tuy trên mặt không đẹp, nhưng so với tính mạng của mình, vẫn là chạy đi tốt hơn.

Thế là, bây giờ Ma Vân đánh nhau, rụt rè, muốn đột phá phong tỏa của Chu Thánh.

Chu Thánh đương nhiên nhìn ra ý đồ của Ma Vân, biết tên ma đầu này bây giờ muốn chạy trốn.

Thế là, trực tiếp mặc niệm pháp quyết, giấu Hóa Ma Bát trên con đường mà hắn đã lên kế hoạch.

Bên kia, vẫn giả vờ dốc toàn lực chém giết Ma Tôn.

Nhưng rất nhanh, giống như tất cả pháp lực đều đã cạn kiệt, trong những đao ảnh chém giết Ma Tôn, xuất hiện mấy lỗ hổng không lớn không nhỏ.

Ma Vân tự nhiên nhìn thấy những lỗ hổng này, nhưng bản tính cảnh giác hắn không nhân cơ hội chạy trốn, nếu Chu Thánh để lại hậu thủ, đến lúc đó hắn khóc cũng không kịp.

Đợi đến khi Ma Vân thử dò xét mấy lần, nơi để lại lỗ hổng bị hắn nhân cơ hội chạy thoát mấy lần ma khí, hắn cuối cùng đã xác định, Chu Thánh thật sự đã tiêu hao quá lớn, không phong tỏa được hắn.

Rất nhanh, hắn trực tiếp lóe thân bay về phía lỗ hổng.

Chương 823

Chu Thánh mắt nhanh tay lẹ chém về phía Ma Vân.

Đường đi trực tiếp bị phong tỏa.

Trong lòng Ma Vân không hề tức giận, còn có hai con đường khác, tùy tiện chọn một con đường xông ra ngoài.

Lưỡi đao của Chu Thánh còn chưa kịp thu về, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ma Vân chạy ra ngoài.

"Ha ha ha, Chu Thánh, lần này hai chúng ta không phân thắng bại, lần sau, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, đợi ta đi." Kết quả lời của Ma Vân còn chưa nói xong, sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện vầng sáng năm màu.

Vầng sáng này vừa chiếu vào người hắn, trực tiếp làm tan đi một nửa ma khí hộ thân của Ma Vân.

Thậm chí cơ thể Ma Vân cũng bị hóa thành máu thịt mơ hồ.

Uy lực của Hóa Ma Bát có thể thấy được một phần.

"Đây là cái gì?" Ma Vân tức giận vung tay muốn rời khỏi phạm vi của Hóa Ma Bát, kết quả không ngờ, Hóa Ma Bát giống như dính vào người hắn, làm thế nào cũng không thể ném ra được.

Thậm chí ánh sáng năm màu còn biến thành hỗn độn chi lực, siết chặt lấy Ma Vân.

"A." Tiếng hét kinh hoàng của Ma Vân trực tiếp vang dội khắp lãnh địa tộc Phượng Hoàng, cơ thể hắn không ngừng tan chảy.

Hóa Ma Bát dường như đã hấp thụ ma lực của hắn, quá trình tan chảy càng nhanh hơn.

“Cứ thế này không được, nếu không nhanh chóng nghĩ cách, e rằng hôm nay sẽ phải giao mạng ở đây.” Tâm trạng của Ma Vân lúc này vô cùng nặng nề, chỉ thấy hắn trực tiếp lấy ra một tấm phù lục cổ xưa từ trong túi trữ vật, tấm phù lục này là do Thượng cổ ma thần ban cho.

Bây giờ muốn kìm hãm ánh sáng quỷ dị này, e rằng chỉ có tấm phù lục này mới có thể dùng được một hai.

Các cách khác e rằng không được.

Ma Vân cắn răng, trực tiếp dán phù lục lên người mình, rất nhanh, Hóa Ma Bát đã bị một lực cản khổng lồ đẩy ra.

Ma thần phù lục quả nhiên có hiệu quả.

Ma Vân không dám do dự thêm nữa.

Trực tiếp nhanh chóng chạy trốn.

Ngay cả thuộc hạ của mình cũng không quản, dù sao mạng sống của mình là quan trọng nhất.

Lúc này tộc Phượng Hoàng bên cạnh Chu Thánh trực tiếp báo tin tốt này cho chim mỏ lớn, thế là rất nhanh, tin tức Ma Tôn chiến bại đã lan truyền khắp nửa thế giới.

Ma tộc còn đang trên chiến trường lúc này hoảng hốt, Ma Tôn lợi hại nhất cũng đã chạy trốn, e rằng mình dưới tay Chu Thánh căn bản không chống đỡ được một hiệp.

Binh sĩ Ma tộc vội vàng bỏ chạy, thậm chí cả những Ma Vương cũng không ngoại lệ, trực tiếp chạy ra ngoài vạn dặm.

Dù sao chạy ra ngoài vạn dặm còn có một chút hy vọng sống.

Thế là, tình thế trên chiến trường đảo ngược.

Tộc Kỳ Lân và tộc Phượng Hoàng đương nhiên không thể bỏ qua

cơ hội tốt hiện tại, bây giờ Ma tộc không có một chút ý chí chống cự.

Chỉ cần đuổi theo, là có thể trực tiếp giết chết rất nhiều ma binh.

Dù sao các Ma Vương đều đã chạy trốn, những ma binh này căn bản không phải là đối thủ của họ.

Chu Thánh đương nhiên không thể trơ mắt nhìn các Ma Vương trực tiếp chạy thoát, để lại lực lượng hữu sinh cho Ma tộc.

Sau khi xác định được phạm vi của hầu hết các Ma Vương, Chu Thánh trực tiếp một cái lóe thân đã đến bên cạnh Ma Vương gần nhất.

Ma Vương này là tay chân thân tín của Ma Vân, lúc đó trực tiếp đi theo Ma Vân vào tận nơi sâu nhất của Phượng Hoàng tộc để tìm Chu Thánh, kết quả chủ tử của mình bị đánh bại, trực tiếp chạy trốn, bỏ quên hắn.

Ma Vương này còn chưa chạy được bao xa, đã bị Chu Thánh đuổi kịp.

Còn chưa kịp phản ứng, Chu Thánh xuất Hóa Ma Bát, ánh sáng năm màu trực tiếp hóa đi một nửa thân thể của hắn.

Nhưng Ma Vương này ngay cả một tiếng đau cũng không kêu, trực tiếp bay sang bên cạnh.

Chu Thánh sao có thể để hắn chạy thoát, Trảm Ảnh Đao trực tiếp vung lên, đầu lâu của Ma Vương trực tiếp rơi xuống.

Sau đó, Thủ Lăng Chi Hỏa trực tiếp rơi vào người hắn.

Rất nhanh, đã hóa thành tro bụi.

Cùng với sự nâng cao thực lực của Chu Thánh, Thủ Lăng Chi Hỏa cũng trở nên vô cùng lợi hại.

Dù là thi thể của Ma Vương, cũng chỉ trong mấy hơi thở đã biến thành tro bụi.

Chu Thánh không dừng lại, trực tiếp đi đến địa điểm tiếp theo, Ma Vương còn không ít.

Cá lọt lưới càng ít càng tốt.

Rất nhanh, trên lãnh địa tộc Phượng Hoàng, cuộc tàn sát một chiều trực tiếp bắt đầu.

Mỗi lần giết một Ma Vương, cũng chỉ mất mười mấy hơi thở.

Mà những Ma Vương này vì không thể dịch chuyển không gian, chỉ cần bị Chu Thánh bắt được, thì không có cách nào chạy thoát.

Thế là, rất nhanh, các Ma Vương cao cấp đã bị dọn dẹp không còn lại bao nhiêu.

Lúc này, ngược lại là những Ma tộc cấp thấp ở ngoại vi đã chạy thoát không ít.

Vì Ma tộc ở trung tâm đã bị Nhân tộc phản công cùng tộc Kỳ Lân và tộc Phượng Hoàng giết gần như không còn gì.

Trận đại chiến do Ma Tôn chủ đạo rầm rộ như vậy đã kết thúc trong thảm hại.

Các chủng tộc của thế giới hỗn độn đã giành được thắng lợi lớn nhất.

Khi Thủ Lăng Chi Hỏa mà Chu Thánh ban cho đã thiêu tất cả Ma tộc thành tro bụi.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều reo hò dữ dội.

Dù sao Ma Tôn vẫn luôn là ngọn núi lớn đè nặng lên lòng mọi người, mặc dù trước đó Chu Thánh đã thắng rất nhiều Ma Vương, nhưng Ma Vương và Ma Tôn căn bản không phải cùng một đẳng cấp.

Lần này Chu Thánh thắng Ma Tôn, có nghĩa là về mặt chiến lực cao cấp, thế giới hỗn độn căn bản không thua Cổ Ma thế giới.

Mặc dù có sự áp chế.

Nhưng dù sao đây cũng là quê hương của họ, họ chiếm một chút ưu thế nhỏ cũng là điều nên làm.

Lân Không và Phượng Linh cũng mặt mày tươi cười tìm đến Chu Thánh, chuẩn bị ăn mừng. "Lần này chúng ta đại bại Ma tộc, thực sự là một chuyện đáng để ăn mừng, thời gian này các chủng tộc đều lo sợ, cũng cần phải xả hơi một phen.

Đồng thời cũng cần cổ vũ sĩ khí." Phượng Linh đề nghị trước.

"Không vội, Ma Tôn lúc này cũng không biết đã chạy đi đâu, vẫn không nên quá phô trương.

Đợi đến khi thật sự thắng lợi, chúng ta ăn mừng cũng không muộn." Chu Thánh từ chối đề nghị của Phượng Linh.

"Vậy được thôi." Lân Không cũng đồng ý với ý kiến của Chu Thánh.

Dù sao hiện tại vẫn còn rất căng thẳng, Ma Tôn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bây giờ thực lực của hắn không bằng, chỉ là vì thế giới áp chế, nếu bị hắn tìm được cách phá giải, không chừng Chu Thánh cũng không áp chế được hắn, vẫn là không nên kích động thì tốt hơn.

"Thế là, ba người tiếp tục thương lượng hành động tiếp theo.

"Ma tộc lần này bại trận, nhất định sẽ không dễ dàng xuất chinh nữa.

Dù sao lần này là họ không lường trước được thực lực của Chu thủ lĩnh, lần sau nếu có chuẩn bị, sẽ không thắng dễ dàng như vậy." Lân Không mở lời trước.

Chu Thánh tiếp lời "Tuy Nhân tộc đã phản bội, họ không có nhiều

chiến lực, nhưng trời vẫn còn nứt, sẽ có vô số binh sĩ Ma tộc tiến vào, thời gian kéo dài càng lâu, tình thế càng có lợi cho Ma tộc." "Chu thủ lĩnh nói đúng." Phượng Linh cũng mở lời.

"Lần này chỉ đến một Ma Tôn, nhưng xem lại sử liệu, phát hiện trận chiến thái cổ lần trước có đến ba vị Ma Tôn.

Ma Tôn này có thể là đến để đánh trận đầu.

Nếu đến thêm mấy người nữa, trừ Chu thủ lĩnh, chúng ta không có cách nào giải quyết quân ma còn lại.

Nếu các Ma Tôn liên hợp lại, thế giới hỗn độn thật sự không có cơ hội thắng." Phượng Linh lúc này lo lắng, hiện tại xem ra, thế giới hỗn độn vẫn đang ở trong giai đoạn vô cùng nguy hiểm.

"Vết nứt trên trời đã tìm được cách vá lại, Vu tộc hiện tại đang luyện chế Bổ Thiên Thạch.

Tộc Kỳ Lân cũng đang tìm kiếm Thiên Linh Dịch, không bao lâu nữa, là có thể giải quyết được việc này." "Thật sao?" Vì sự khẩn cấp trước đó, Chu Thánh quên nói tin tức này cho Phượng Linh.

Khiến cho tộc trưởng tộc Phượng Hoàng lo lắng mấy ngày.

"Vậy thì tốt rồi, nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là chém giết Ma Tôn trước.

Chương 824

Cho dù sau này có Ma Tôn khác đến, cho dù không địch lại, cũng có cách thoát thân." Phượng Linh đề nghị hành động tiếp theo, vẫn là lấy việc giết Ma Tôn làm chính.

Chu Thánh gật đầu, hắn cũng có ý này, chỉ cần không có Ma Tôn, những thứ còn lại chỉ là một đám cát rời, không có chút uy hiếp nào.

"Truyền lệnh xuống, chỉ cần phát hiện tung tích của Ma Tôn, trực tiếp thưởng tâm pháp và công pháp hàng đầu, và do ta đích thân chỉ đạo." Điều kiện mà Chu Thánh đưa ra không thể nói là không tốt.

Dù sao hiện tại hắn nói là người đứng đầu thế giới hỗn độn cũng không quá.

Nếu được hắn chỉ đạo, ít nhất cũng được coi là nửa thầy trò.

Người đó ở thế giới hỗn độn chẳng phải là đi ngang sao.

Sau khi chim mỏ lớn phát ra tin tức này, không ít người có thực lực không tồi đều nghĩ đến việc tìm kiếm Ma Tôn.

Mặc dù thế lực của Ma Tôn rất lớn, thực lực rất cao, nhưng đối mặt với cơ hội có thể một bước lên trời như vậy, những người có chút theo đuổi và dã tâm đều không muốn bỏ qua.

Còn có rất nhiều người thân bị Ma tộc tàn sát, trong lòng hận ý đối với Ma tộc đã đạt đến đỉnh điểm, không cần Chu Thánh đưa ra điều kiện như vậy, họ chỉ cần nhìn thấy, sẽ trực tiếp thông báo cho liên minh phản kháng.

Tin tức này không đến tai Ma Tôn, vì bị hỗn độn chi lực ăn mòn, hắn mấy lần lóe thân đã trực tiếp vượt qua nửa thế giới hỗn độn, cách xa Phượng Hoàng chi địa quá xa.

Nếu bị hắn biết Chu Thánh lại dùng cách như vậy để tìm hắn, có lẽ sẽ trực tiếp tức hộc máu.

Đơn giản là đối xử với hắn như một con chó nhà có tang.

Mặc dù hoàn cảnh hiện tại của hắn cũng không khá hơn con chó nhà có tang là bao.

Ma Vân khó khăn điều động ma thạch trong túi trữ vật để tu bổ cơ thể.

Dù sao hiện tại cơ thể quá yếu ớt.

Hỗn độn chi lực mà Chu Thánh sử dụng đã trực tiếp hóa giải đi một nửa ma khí trên người hắn.

Nếu không phải có tấm phù lục đó, hôm nay mình thật sự là lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ma Vân càng hận Chu Thánh hơn.

Sau khi hấp thụ xong một đống ma thạch, Ma Vân cuối cùng đã tích lũy đủ sức mạnh để mở Phá Giới Phù.

Truyền lại những chuyện xảy ra gần đây về Cổ Ma thế giới.

Dù sao hai người kia thực lực cao hơn mình rất nhiều.

Mặc dù bản thể của họ không thể đến, nhưng nhất định có cách giáng lâm.

Mình suýt nữa đã giao mạng ở đây, hai người đó không đến, mình sẽ trực tiếp bỏ mặc không làm nữa.

Dù sao cũng không thể chết ở đây được phải không?

Rất nhanh, Phá Giới Phù lóe lên một cái, trực tiếp biến mất giữa không trung.

Cổ Ma thế giới.

Mây ma đầy trời bay lượn trên không trung Cổ Ma thế giới, thời tiết ở đây luôn u ám.

Lượng lớn ma khí tụ tập trong không khí, không lúc nào không hình thành ma vật mới.

Trên Ma Xuyên, một tòa điện khổng lồ nguy nga lơ lửng giữa không trung, quan sát kỹ, căn bản không có chút điểm tựa nào, chỉ là dựa vào trận pháp do ma khí cuồn cuộn không ngừng duy trì.

Có thể thấy trình độ trận pháp của chủ nhân ma điện cao đến mức nào.

Sâu trong đại điện, Ma Đồ đưa tay mở một tấm Phá Giới Phù vừa xuất hiện xung quanh hắn.

Sau khi xem qua, lông mày nhíu chặt lại.

"Không ngờ Ma Vân lại vô dụng như vậy, bản thân bị trọng thương thì thôi, vậy mà số ma binh khó khăn lắm mới đưa qua cũng tổn thất không ít.

Long tộc đã thu phục được vậy mà cũng phản bội." Ma Đồ suy nghĩ một lát, tấn công thế giới hỗn độn là việc thế tại tất hành.

Nếu Ma Vân không cầm cự được, vậy mình chỉ có thể bàn bạc với tử đối đầu là Ma Cự.

Nếu không, miếng thịt đã đến miệng lại phải nhổ ra, thực sự không phải phong cách của Ma Đồ hắn.

Rất nhanh, Ma Đồ liền biến mất vào không khí.

Ở một nơi khác, một Ma Tôn khác của Cổ Ma thế giới là Ma Cự đang ung dung tự tại nằm trong lòng đám cơ thiếp, thưởng thức ca múa.

Sau khi trở thành Ma Tôn, hắn có tuổi thọ mấy trăm vạn năm, tuy

trở thành Ma Thần cũng là chuyện đáng khao khát, nhưng hôm nay có rượu hôm nay say, dành ra mấy chục vạn năm để hưởng lạc cũng là thú vui mà Ma Cự theo đuổi.

Ma Đồ đột ngột xuất hiện ngay trước mắt Ma Cự.

Thấy người đến, Ma Cự thờ ơ phất tay, cho đám vũ nữ cơ thiếp lui xuống.

"Hôm nay sao ngươi lại đến đây?" Ma Cự chẳng mấy để tâm hỏi.

"Ma Vân có hồi âm rồi." Ma Đồ trầm giọng đáp.

"Ồ?

Đã chiếm được thế giới hỗn độn rồi sao?" Ma Cự hiếm khi tỏ ra hứng thú.

"Nếu thật sự là tin tốt như vậy thì hay rồi.

Ma Vân thất bại." "Sao có thể?" Ma Cự lúc này mới tỉnh táo hẳn.

Dù sao thì sức mạnh bản nguyên của thế giới hỗn độn liên quan đến con đường ma đạo sau này của hắn.

Nếu không thể công phá, việc trở thành Ma Thần cũng chỉ là một giấc mộng.

Sau trăm vạn năm, hắn cũng sẽ biến thành một nắm đất vàng, sự tồn tại của hắn ở ma giới sẽ chỉ còn là truyền thuyết.

"Thế giới hỗn độn dường như đã chọn ra một Khí Vận Chi Tử, rót không ít sức mạnh vào cơ thể hắn.

Ma Vân phải áp chế thực lực của mình mới có thể ở lại thế giới hỗn độn, kết quả hoàn toàn không phải là đối thủ của tên nhóc đó.

Nhưng cũng không phải không có tin tốt, bên dưới thế giới hỗn độn còn có một tiểu thế giới, nếu có thể nuốt chửng cả hai thế giới

này, sức mạnh thế giới đủ để cả hai chúng ta cùng tấn thăng lên ngôi vị Ma Thần." Nghe đến đây, trong mắt Ma Cự loé lên một tia sáng kinh hỉ.

Không ngờ thế giới hỗn độn lại còn có bất ngờ như vậy.

"Nếu đã thế, hãy mau chóng phái một lượng lớn ma binh tiến vào thế giới hỗn độn.

Ta có cách đi vào, Ma Đồ, nếu ngươi không muốn vào, đến lúc phân chia Hỗn Độn Chi Lực thì phải nhường cho ta hai phần đấy." Thấy Ma Cự sư tử ngoạm, sắc mặt Ma Đồ cũng không hề thay đổi.

"Ngươi ra bao nhiêu, ta cũng ra bấy nhiêu.

Phương án phân chia đã định sẵn, cứ thế mà thực hiện thôi." Ma Đồ nhàn nhạt đáp lại câu hỏi của Ma Cự.

Nực cười, sợ đây là cạm bẫy nên mới thăm dò ta như vậy sao.

Sức mạnh thế giới hỗn độn chỉ cần là thuộc về ta, không một ai có thể cướp đi dù chỉ một phần.

"Khi nào xuất phát?" "Ba ngày sau, chính là ngày chúng ta cùng giáng lâm thế giới hỗn độn." "Được." Ma Đồ gật đầu, rồi trực tiếp biến mất.

Rất nhanh, từng đạo mệnh lệnh từ ma cung của hai đại Ma Tôn truyền ra, cả Cổ Ma thế giới rơi vào trạng thái điên cuồng chuẩn bị chiến tranh.

Tại thế giới hỗn độn.

Sau khi Ma Vân gửi tin tức đi, không còn nỗi lo về sau, hắn trực tiếp bắt đầu điều tức.

Nhưng các tộc trưởng sau khi biết cách tìm kiếm Ma Vân, đã lập tức bắt đầu liên thông với sức mạnh thế giới.

“Nhân danh tộc ta, tìm kiếm tung tích Ma Tôn.” Rất nhanh, dưới sự giám sát của Thiên Đạo, địa điểm cuối cùng Ma Vân xuất hiện đã hiện ra trên bản đồ.

Tinh anh các tộc lập tức cầm bản đồ đi tìm Ma Vân.

Phượng Linh và Lân Không sau khi nghe lời hứa của Chu Thánh, cũng trực tiếp liên thông với Thiên Đạo, rồi lần lượt trước sau gửi bản đồ cho Chu Thánh.

“Lân Không tộc trưởng, không ngờ các ngươi lại nhanh như vậy.” Phượng Linh chua chát nhìn Lân Không.

“Kỳ Lân nhất tộc của ta đều ở đây cả, hơn nữa, Chu thủ lĩnh là vì thế giới hỗn độn của chúng ta, có thể giúp đỡ Chu thủ lĩnh sớm chừng nào hay chừng nấy, cũng là một việc tốt, đúng không.” Lân Không cười híp mắt đáp lại.

“Lúc này, chắc không ít người đã đi tìm Ma Tôn rồi.

Chỉ cần có thể cản trở hắn một chút, chúng ta sẽ rút ngắn được thời gian tìm hắn.

Đến lúc đó đuổi kịp hắn không phải là chuyện khó.” Chu Thánh không để ý đến cuộc đấu khẩu của hai người.

Không biết vì sao, trong lòng hắn luôn cảm thấy bất an, dường như có nguy hiểm gì đó sắp xảy ra.

Chu Thánh không dám xem nhẹ trực giác của mình.

Chương 825

Dù sao thì trực giác này cũng đã cứu hắn không biết bao nhiêu lần.

Rất có thể, đây là điềm báo mà Thiên Đạo của thế giới hỗn độn gửi cho hắn.

Thế giới hỗn độn dù sao cũng là một đại thế giới, nếu thật sự gặp phải nguy cơ diệt vong, có lẽ trong cõi u minh sẽ có cảm ứng.

Thế là, Chu Thánh không nói nhiều lời, trực tiếp cầm bản đồ đi về phía Ma Vân.

Lân Không và Phượng Linh cũng không chậm trễ, cùng theo Chu Thánh lên đường.

Lúc Phượng Linh liên thông với sức mạnh thế giới, Nghê Hoàng cũng ở bên cạnh nàng.

Gan nàng ta xưa nay rất lớn.

Tấm bản đồ của Phượng Hoàng nhất tộc để lại trong nghị sự sảnh bị nàng ta trực tiếp nắm trong tay, một bước nhảy không gian, cũng thẳng tiến đến nơi Ma Tôn đang ở.

Dù thế nào đi nữa, Phượng Hoàng nhất tộc tổn thất lớn như vậy, nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Ma Tôn.

Biết đâu, nàng cũng có thể giúp được một chút.

Ma Vân đang tu luyện, cũng không biết vì sao, trong lòng hắn có chút bất an.

Dù sao hắn cũng là Ma Tôn, Thiên Đạo của Cổ Ma thế giới ít nhiều cũng sẽ ưu ái hắn một chút.

Cảm thấy bất an, Ma Vân bèn trực tiếp bắt đầu quan sát đường

vận mệnh của mình, lại phát hiện đường vận mệnh vốn khá vững chắc của mình lại trở nên vô cùng mờ mịt, như thể sắp đứt đến nơi.

Ma Vân trong lòng kinh hãi, không biết vì sao đột nhiên lại xuất hiện tình huống này.

Lẽ nào Chu Thánh đã đến gần đây?

Rất nhanh, hắn trực tiếp dùng thần thức quét ra xung quanh, lại phát hiện, không biết từ lúc nào, bên cạnh mình đã xuất hiện không ít người thực lực thấp kém.

Tuy vẫn còn cách mình khá xa, nhưng tình huống này lại khiến lòng Ma Vân chùng xuống đáy vực.

Xem ra thế giới hỗn độn có cách truy lùng hắn, nếu vậy, cuộc đào vong của mình sẽ trở nên vô cùng gian nan.

Kế sách bây giờ, vẫn là mau chóng trở về đại bản doanh của Ma tộc thì hơn, ít nhất có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Ma Vân rất nhanh đã quyết định, trực tiếp chạy về phía đại bản doanh Ma tộc.

Chu Thánh thấy Ma Vân đột nhiên di chuyển, biết hắn có lẽ đã phát hiện có người bắt đầu theo dõi mình, trong lòng không khỏi thở dài, xem ra người có thể trở thành Ma Tôn đều không đơn giản.

Hướng di chuyển có vẻ là về lãnh địa cũ của Nhân tộc.

Điều này cũng chẳng lạ, nếu là hắn, hắn cũng sẽ chạy thẳng về đại bản doanh của mình.

Chu Thánh liền nói với Lân Không và Phượng Linh đang theo sau mình: “Chúng ta toàn lực tiến đến đại bản doanh Ma tộc, chỉ cần giết đủ nhiều trước khi Ma Tôn quay về, vậy thì xác suất giết được hắn sẽ cao hơn một chút.” Nói xong, hắn trầm mặt, trực tiếp chuyển hướng.

Lân Không và Phượng Linh cũng không nói lời thừa, cùng Chu Thánh đi đến đại bản doanh Ma tộc.

Mặc Vân không ngừng nhảy vọt trong không gian, tốc độ nhanh đến mức không thể nhìn rõ điểm dừng chân.

"Sắp rồi, sắp rồi." Ma Vân thầm đếm trong lòng.

Chỉ cần có thể chạy thoát đến đại bản doanh Ma tộc, mình sẽ có cách thoát thân.

Bởi vì Ma tộc có thể tiến vào thế giới hỗn độn, ngoài nguyên nhân Thiên Liệt ra, còn có Thời Không Chi Môn mà Thái Cổ nhất tộc tạo ra cho họ khi mới đến.

Không có sự áp chế của Thiên Đạo, Thời Không Chi Môn mới có thể thuận lợi đưa họ đến thế giới hỗn độn.

Nếu ma quân có thể chống cự được là tốt nhất, tuy Ma Vân cũng biết cơ hội này rất mong manh, nhưng chỉ cần lúc mình khởi động Thời Không Chi Môn, họ có thể chống cự được năm hơi thở, mình sẽ có thể nắm chắc cơ hội chạy thoát.

Đợi khi mình về đến Cổ Ma thế giới, vẫn là một trong tam đại Ma Tôn cao cao tại thượng.

Chu Thánh tuyệt đối không dám đuổi theo.

Ở đây, hắn có sự hỗ trợ của thế giới hỗn độn, là con cưng của thế giới hỗn độn.

Ở Cổ Ma thế giới, hắn chỉ là một kẻ ngoại lai, thậm chí không cần mình ra tay, các Ma Vương trong tộc cũng có thể giải quyết hắn.

Nhưng đó cũng chỉ là mộng đẹp của Ma Vân mà thôi.

Khi hắn nhảy vọt thêm một lần nữa, trước mắt đột nhiên xuất hiện một người.

Chu Thánh.

Chu Thánh vẫn luôn quan sát khí tức của Ma Vân, và từ quỹ đạo nhảy vọt của hắn đã tìm ra vài phương hướng có thể đặt chân.

Tuy hai lần đầu không đoán đúng, nhưng lần thứ ba đã bị hắn tóm gọn.

Ngay khoảnh khắc Ma Vân vừa xuất hiện, Chu Thánh trực tiếp khóa chặt không gian, giam cầm Ma Vân tại chỗ.

Đây không phải là loại giam cầm vạn dặm như trước, mà chỉ là giam cầm trong vài mét vuông.

Trong một không gian nhỏ như vậy, sức mạnh mà Chu Thánh thi triển mạnh hơn trước rất nhiều lần.

Ma Vân, người vốn có thể tùy ý xuyên qua không gian giam cầm, không khỏi ngây người, mình vậy mà không thể thoát ra được.

“Ma Tôn, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Chu Thánh cũng không nói lời thừa, trực tiếp lấy ra Hóa Ma Bát, ánh sáng ngũ sắc lập tức bao trùm lấy Ma Vân.

Cảm giác ma lực trên người mình ngày càng ít đi, tư vị này thật không dễ chịu.

Bởi vì cảm giác này giống như mình là thịt trên thớt, mặc cho Chu Thánh đối diện muốn làm gì thì làm.

“Ngươi nghĩ như vậy là có thể giết được ta sao?

Ngươi nghĩ đơn giản quá rồi.” Ma Vân gầm lên một tiếng, ở một nơi không xa, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khác.

Thân ảnh này giống hệt Ma Vân trong không gian bị giam cầm.

Ma Vân vừa thoát ra liền đốt cháy ma lực bản nguyên trong cơ thể để bỏ chạy.

Nơi này chỉ cách đại bản doanh Ma tộc vạn dặm.

Chu Thánh lợi hại như vậy, hắn không dám do dự chút nào, lần này đã tổn thất Pháp Ngoại Hóa Thân của mình rồi.

Trở thành Ma Tôn bao nhiêu năm nay, mình cũng chỉ luyện được một tôn, có thể thay mình chống đỡ một lần sinh tử kiếp.

Nếu lại bị Chu Thánh bắt được, mình thật sự không còn cách nào thoát thân.

Vì vậy, không tiếc hao tổn ma lực bản nguyên trong cơ thể, cũng phải cắt đuôi Chu Thánh.

Chu Thánh khi thấy xuất hiện hai Ma Vân, cũng không chút do dự, trực tiếp dùng Hóa Ma Bát hóa giải Ma Vân trước mắt mình.

Tốc độ nhanh hơn vừa rồi rất nhiều, tuy gặp phải một chút trở ngại, nhưng so với vừa rồi thì chẳng đáng là gì.

"Lại có thể cam tâm vứt bỏ một Pháp Ngoại Hóa Thân sao?" Lân Không và Phượng Linh đuổi tới kinh hô.

"Cái này rất khó có được sao?" Chu Thánh hỏi.

"Vô cùng khó có.

Trong trận Phong Ma chiến lần trước, Ma tộc đến thế giới hỗn độn cũng từng bị đánh bại một lần, cũng để lại một Pháp Ngoại Hóa Thân.

Đây là thứ mà Ma Tôn phải hao phí mấy vạn năm thời gian mới có thể làm được.

Không chỉ khí tức không khác gì bản tôn, ngay cả thần thông cũng giống hệt Ma Tôn.

Chỉ khi gặp phải tình huống mình không thể giải quyết, mới vứt bỏ nó.

Chu thủ lĩnh, hắn đã vứt bỏ hóa thân, bây giờ thực lực của hắn cũng sẽ suy yếu còn một nửa so với ban đầu, hiện tại chính là thời cơ tốt để giết hắn.” Lân Không kích động trả lời câu hỏi của Chu Thánh.

“Tên ma đầu đó chạy đi đâu rồi?

Để ta xem.” Nói xong, hai vị tộc trưởng này cùng thúc giục Chu Thánh.

Chu Thánh lấy tinh đồ ra xem, hóa ra vẫn là đi về phía đại bản doanh Ma tộc.

“Đại bản doanh Ma tộc tuyệt đối không bảo vệ được hắn, cũng không biết bên trong đó cất giấu thứ gì, khiến hắn liều mạng như vậy.

Chúng ta mau đến đó, biết đâu còn có thu hoạch bất ngờ.” Chu Thánh vừa dứt lời, liền trực tiếp xé rách không gian tiến đến đại bản doanh Ma tộc.

Lúc này, Ma Vân đã đến đại bản doanh.

Khác với lúc mới xuất phát, doanh địa lúc này đặc biệt lộn xộn.

Nhân tộc và Yêu tộc đóng quân ở ngoại vi Ma tộc đã bỏ chạy, chỉ còn lại những lều trại không thể mang đi và những vật phẩm lộn xộn.

Lúc xuất chinh, hắn đã mang đi một nửa Ma tộc, số Ma tộc còn lại không biết là bị tin tức hắn chiến bại dọa sợ, hay vì lý do gì mà lại co cụm trong doanh địa.

Chương 826

Chỉ có những ma binh bình thường đi tuần tra bên ngoài, một Ma Vương trấn thủ cũng không thấy đâu.

"Ma Lực, ra đây." Ma Vân vừa vội vã chạy đến chỗ Thời Không Chi Môn, vừa liên lạc với Ma Lực.

Đây là cánh tay phải của hắn, lúc xuất chinh đã đặc biệt để lại hắn ở đây canh giữ Thời Không Chi Môn.

"Ma Tôn, thần ở đây." Ma Lực đã nhận được tin nhắn của Ma Vân.

Thấy Ma Vân trở về, hắn mừng rỡ khôn xiết.

Hắn vốn tưởng Ma Tôn đã chết trong trận chiến với Chu Thánh.

Dù sao hai Ma Vương đã chạy về chỉ biết là đã chiến bại, cũng không biết tin tức của Ma Tôn.

Nhưng không có Ma Tôn, Thời Không Chi Môn không thể mở được.

Hai Ma Vương này dù muốn chạy về Cổ Ma thế giới cũng không có cách nào, chỉ có thể thấp thỏm chờ đợi Ma Tôn quay về ở nơi này.

Nếu Ma Tôn không chạy về được, hai người họ chết ở thế giới hỗn độn là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Ma Vân không có tâm trạng nói chuyện với Ma Lực, chỉ dặn một câu: "Mau khởi động Thời Không Chi Môn, ta sẽ mở nó ngay bây giờ để đưa các ngươi về." Ma Lực trong lòng kinh hãi, biết tình hình có lẽ rất không ổn, nếu không Ma Tôn cũng sẽ không không nghỉ ngơi chút nào mà trực tiếp ra lệnh như vậy.

Hắn đè nén trái tim đang đập hơi nhanh của mình, liền đi làm việc mà Ma Vân giao phó.

May mà hắn vẫn luôn phụ trách vận hành Thời Không Chi Môn, xung quanh trận pháp cũng luôn có người canh giữ, chỉ cần ra lệnh một tiếng, lập tức có thể khởi động.

Ma Vân cũng không nói nhiều lời, trực tiếp ngưng kết trong tay thành một thủ thế vô cùng phức tạp, một ma văn đầy ma khí liền hình thành.

"Mở." Chỉ thấy Thời Không Chi Môn quả nhiên không phụ lòng mong đợi, từ từ mở ra một khe hở.

Lúc này, trong mắt tất cả các Ma tộc cao cấp đứng đây đều lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ cần qua vài hơi thở nữa, họ có thể theo Ma Tôn rời khỏi nơi này.

Lần này Cổ Ma thế giới thật xui xẻo, cũng không biết vì sao đột nhiên xuất hiện một yêu nghiệt như vậy, ngay cả Ma Tôn cũng không phải là đối thủ của hắn, huống chi là đám Ma Vương bọn họ.

Nhưng có lúc, càng hy vọng điều gì, lại càng không có được điều đó.

Vận mệnh luôn vô thường như vậy.

Khi khe hở của Thời Không Chi Môn sắp mở ra đủ rộng để một người có thể miễn cưỡng đi qua, bên cạnh các vị Ma tộc cao cấp, đột nhiên xuất hiện Chu Thánh.

Các Ma Vương xung quanh kinh hãi, vội vàng tản ra, chỉ có Ma Lực chắn trước mặt Ma Vân.

Hắn là ma tướng trung thành nhất bên cạnh Ma Vân, thấy Chu

Thánh, cho dù mình có chết, cũng phải để Ma Tôn có thể chạy thoát.

Chỉ cần hai hơi thở, hai hơi thở thôi, Ma Tôn sẽ có thể mở hoàn toàn Thời Không Chi Môn.

Tiến vào hư không, Chu Thánh này tuyệt đối không thể đuổi kịp Ma Tôn.

Nhưng, nguyện vọng của hắn đã định trước là sẽ tan thành mây khói.

Ma Lực còn chưa kịp sử dụng bất kỳ chiêu thức nào, Chu Thánh chỉ vung tay một cái, liền xóa sổ Ma Lực khỏi thế giới này, không để lại một chút dấu vết.

Hóa ra, sau khi hấp thu rất nhiều ma lực, Hóa Ma Bát đã chuyển hóa toàn bộ ma lực này thành Hỗn Độn Chi Lực, lại nâng uy lực của Hóa Ma Bát lên một tầm cao mới.

Ánh sáng ngũ sắc chỉ cần chiếu đến bất kỳ nơi nào, liền trực tiếp biến thành hư vô hỗn độn.

Sự biến mất của Ma Lực thậm chí chưa đến một hơi thở, Chu Thánh đã đến sau lưng Ma Tôn.

Ngay khi ánh sáng ngũ sắc sắp chạm vào Ma Vân, hắn đã trực tiếp biến mất.

Chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút thời gian, nếu hắn không điều tức hay truyền tin, có lẽ trong hư không sẽ phải chịu một chút khổ sở, nhưng tuyệt đối sẽ không như bây giờ, ngay cả Thời Không Chi Môn cũng không mở được.

Bây giờ mình dù muốn đi cũng không đi nổi.

Hôm nay mình có lẽ thật sự không thoát được rồi.

Ma Vân trong lòng căm hận, trực tiếp chạy xa khỏi đại bản doanh

Ma tộc, trên người hắn còn có hai tấm thần kỳ phù lục.

Chỉ cần vận dụng tốt, biết đâu có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Hai tấm phù lục này đều là thứ mà Ma Thần từ rất lâu trước đây để lại.

Chỉ cần có thể câu giờ với Chu Thánh, các Ma Vương sẽ có thể canh giữ Thời Không Chi Môn chờ đợi ma quân của Cổ Ma thế giới đến.

Bên mình mở Thời Không Chi Môn, người ở Cổ Ma thế giới cũng sẽ biết.

Dù sao hai bên là tương thông.

Chỉ cần trong một khắc đồng hồ không mở lại, Cổ Ma thế giới tuyệt đối sẽ biết thế giới hỗn độn đã xảy ra biến cố.

Ma Đồ và Ma Cự chỉ cần không ngốc, sẽ lập tức dẫn người đến cứu viện.

Đây là một tia hy vọng sống của mình, cũng là một tia hy vọng để Cổ Ma thế giới có thể trọng thương thế giới hỗn độn.

"Chu Thánh." Lúc này Ma Vân lên tiếng.

"Ta biết ngươi rất mạnh, nhưng ngươi cũng không dễ dàng giết được ta đâu.

Chỉ cần ngươi tha cho ta, ta bảo đảm, ngươi có thể làm người thứ tư của Cổ Ma thế giới, dưới tất cả Ma Tôn, tất cả Ma tộc đều có thể nghe lệnh ngươi.

Thế nào?" Dù thế nào, Ma Vân cũng phải cố gắng kéo dài thời gian.

"Không thế nào cả." Chu Thánh không trả lời nhiều, trực tiếp

chiếu ánh sáng ngũ sắc của Hóa Ma Bát về phía Ma Vân.

Ma Tôn này nghĩ mình là kẻ ngốc sao?

Hành động vừa rồi của hắn mình đâu phải không thấy.

Tên ma đầu này tuy không thuận lợi chạy thoát, nhưng cũng không chắc là không gửi tin tức về Cổ Ma thế giới.

Nếu lại có thêm một số Ma tộc lợi hại hơn đến, mình còn không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể ổn định cục diện.

Trực tiếp giết hắn, phá hủy cái cửa quỷ dị đó, mới là chuyện quan trọng nhất.

Phải nói rằng, lúc này đầu óc Chu Thánh đặc biệt tỉnh táo, phân tích rõ ràng mọi lợi hại.

Kết quả, Hỗn Độn Chi Lực không như Chu Thánh mong đợi, trực tiếp hóa giải một phần của Ma Tôn đối diện, mà lại đụng phải một tấm khiên phòng hộ trong suốt.

Tấm khiên này đặc biệt ngưng luyện, trông rất chắc chắn.

Khi Hỗn Độn Chi Lực và nó đối đầu, chỉ có thể từ từ phân giải lớp ánh sáng ngoài cùng.

Chu Thánh trong lòng trầm xuống, không ngờ Ma Vân lại còn giữ lại thủ đoạn quan trọng như vậy, sử dụng vào thời khắc quan trọng thế này.

Chu Thánh không chút do dự, từ bỏ Ma Vân, chuyển hướng tiến về phía Thời Không Chi Môn.

Thứ ngươi muốn bảo vệ, ta nhất định sẽ phá hủy.

Kế hoạch của ngươi chắc chắn sẽ không thành công.

Ma Vân không ngờ Chu Thánh lại nhanh chóng nhìn thấu kế hoạch

của hắn như vậy, trong lòng vô cùng lo lắng, nếu Thời Không Chi Môn bị phá hủy, hắn cũng sẽ chết.

Hắn cũng vội vàng dịch chuyển đến hướng Thời Không Chi Môn.

Thấy Chu Thánh lại giơ lên ánh sáng ngũ sắc, hắn vội vàng dùng thân thể mình để chống đỡ.

Kết quả cũng giống như vừa rồi, chỉ hóa giải được một chút lớp ngoài cùng của khiên phòng hộ.

"Điểm yếu của ngươi quả nhiên ở đây." Chu Thánh thầm gật đầu trong lòng.

Ta mà không phá được cái mai rùa của ngươi, ta không mang họ Chu.

Chu Thánh trực tiếp lấy ra Trảm Ảnh Đao, một đao chém thẳng vào trước người Ma Vân.

Đao ý sắc bén trực tiếp để lại một vết thương sâu trên khiên phòng hộ.

"Có hiệu quả." Trong mắt Chu Thánh sáng lên.

Hỗn Độn Chi Lực không có tác dụng, đao ý lại có tác dụng.

Cũng không biết vì sao lại như vậy.

Dù không biết nguyên nhân là gì, nhưng đã có tác dụng, vậy thì chỉ cần tiếp tục, chắc chắn sẽ nhanh chóng phá hủy được cái mai rùa này.

Thực ra Chu Thánh không biết rằng, thực lực của Trảm Ảnh Đao hiện tại đã khủng bố đến một mức độ nhất định.

Đao ý sắc bén mà nó ẩn chứa không gì không phá được, có thể để lại đao ý trên ma lực.

Chương 827

Vì vậy mới có thể thấy được vết thương.

Còn Hỗn Độn Chi Lực thì hoàn toàn khác, nó từ từ hấp thu ma lực chuyển hóa thành sức mạnh của mình.

Cho nên một cái nhanh, một cái chậm.

Ma Vân lúc này trong lòng âm thầm lo lắng, Chu Thánh này thực sự quá khó đối phó.

Dù mình dùng bất kỳ phương pháp nào, cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Nhìn những vết đao trên khiên phòng hộ, Ma Vân cắn răng, trực tiếp kích hoạt một tấm phù lục khác, ném thẳng vào mặt Chu Thánh.

Chu Thánh không dám sơ suất, trực tiếp dùng Trảm Ảnh Đao chém một nhát, sau đó, thân hình nhanh chóng lùi về sau.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lưỡi đao của Trảm Ảnh Đao hoàn toàn không phải là đối thủ của ánh sáng phát ra từ phù lục.

Thậm chí không chống cự được chút nào, đã tan chảy.

Ánh sáng với thế như chẻ tre lao về phía Chu Thánh.

Chu Thánh lập tức nhấc đao chém xuống, vội vàng để Trảm Ảnh Đao tự khống chế lưỡi đao, còn mình thì né sang một bên.

Trảm Ảnh Đao cũng không ngốc, thần trí của nó tuy không cao, nhưng đạo lý đơn giản như không chọc được thì né được nó vẫn hiểu.

Không quay đầu lại, nó trực tiếp phủ đầy đao ý sau lưng mình.

Một cái không được thì hai cái, hai cái không được thì vô số cái,

tổng có thể chống cự được phần nào.

Quả nhiên, theo những đao ý loang loáng của Trảm Ảnh Đao, quả thật đã làm suy yếu ánh sáng thần bí đi vài phần.

Ánh sáng đã mờ đi không ít.

Lúc này Chu Thánh không có tâm trạng nhìn sang một bên, chỉ nhanh chóng đến bên cạnh Ma Vân.

Bất kể tên ma đầu này có âm mưu gì, hôm nay hắn chết chắc rồi.

Vô Lượng Thạch và Hóa Ma Bát không ngừng đập vào khiên phòng hộ, Ma Vân dù có cứu vãn thế nào, cũng không thể ngăn cản được những vết nứt ngày càng nhiều.

Theo một tiếng "rắc", khiên phòng hộ trực tiếp vỡ tan.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Ma Vân, Hóa Ma Bát trực tiếp chiếu vào người hắn, nửa người trực tiếp hóa thành hư vô.

"Dừng tay!" Lúc này, trước Thời Không Chi Môn đột nhiên xuất hiện hai người, trực tiếp hét lớn về phía Chu Thánh.

Ngay khi hai người từ Thời Không Chi Môn xuất hiện, họ đã phát hiện Ma Vân sắp bị tiêu diệt.

Trong lòng vô cùng lo lắng, vừa lên tiếng đồng thời cũng trực tiếp phát động ma công.

Chu Thánh đầu cũng không ngoảnh lại, trực tiếp lóe mình rời khỏi bên cạnh Ma Vân, đồng thời đặt Vô Lượng Thạch che chắn trước Hóa Ma Bát.

Dù thế nào đi nữa, Ma Vân phải chết, cho dù Vô Lượng Thạch có bị phá hủy hắn cũng không hề để tâm.

Thực lực của hai người này quả nhiên không tầm thường, chỉ một chiêu đã đánh nát Vô Lượng Thạch.

Nhưng lúc này cũng đã muộn, vì uy lực mạnh mẽ của Hóa Ma Bát, Ma Vân đã bị Hỗn Độn Chi Lực trực tiếp chuyển hóa thành hư vô.

Một trong tam đại Ma Tôn của Cổ Ma thế giới - Ma Vân, cứ như vậy lặng lẽ chết ở thế giới hỗn độn.

Hóa Ma Bát vừa hoàn thành nhiệm vụ, liền bị Chu Thánh khống chế biến mất vào hư không, một khắc sau, trực tiếp xuất hiện trong tay Chu Thánh.

Thấy Ma Vân đã thân tử ma tiêu, Ma Đồ và Ma Cự liền quay người nhìn về phía Chu Thánh.

Thực lực của người này quả nhiên không tầm thường, dưới mí mắt của hai người họ mà giết chết được Ma Vân.

Ma Vân chết dưới tay hắn quả không oan.

"Ngươi chính là Chu Thánh nhỉ!

Ma Vân chỉ có một mình, bây giờ chúng ta có hai người.

Nếu ngươi có thể cải tà quy chính, gia nhập vào ma quân, chúng ta cũng không phải là không thể xem xét tha cho ngươi một con đường sống." Ma Đồ lên tiếng trước, hắn vốn lão gian cự hoạt, hiện tại hắn còn chưa biết thực lực của Chu Thánh, vẫn nên thăm dò một phen.

Thực ra ở Cổ Ma thế giới, ngay khoảnh khắc Thời Không Chi Môn đột nhiên gợn sóng, hắn và Ma Cự đã biết tình hình không ổn.

Ma Vân vừa mới gửi tin tức cho hai người họ không lâu, Thời Không Chi Môn đã có dị động như vậy, chứng tỏ bên Ma Vân đã không chống cự nổi.

Trong tình hình đại quân còn chưa chuẩn bị xong, Ma Cự và hắn đã trực tiếp sử dụng thân ngoại hóa thân của mình đến thế giới hỗn độn.

Bản thể của hai người họ đã bị Thiên Đạo của thế giới hỗn độn đánh dấu, không vào được.

Vì đại kế lần này, hai người không biết đã hao phí bao nhiêu vạn năm công phu mới luyện thành thân ngoại hóa thân trước mắt.

Hai người này không dính một chút khí tức của bản thể, nhưng thực lực lại không tầm thường, có đến bảy phần thực lực của bản thân, còn mạnh hơn Ma Vân đến đây một bậc.

Thế giới hỗn độn lại xuất hiện một Khí Vận Chi Tử, con cưng của Thiên Đạo lợi hại như vậy, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Dù bên mình có hai Ma Tôn, vẫn không thể khinh địch.

Chu Thánh tự nhiên không thể nghe theo lời đề nghị của kẻ trước mắt.

Trảm Ảnh Đao sau lưng hắn không biết đã chạy đi đâu, chắc là phù lục của Ma Vân trước đó rất lợi hại, Trảm Ảnh Đao vẫn đang không ngừng né tránh.

Bên họ có hai người, cũng không biết thực lực sâu cạn thế nào, nhưng nhìn thấy kết cục của Vô Lượng Thạch, vẫn là có Trảm Ảnh Đao bên cạnh thì chắc ăn hơn, thế là Chu Thánh lên tiếng: "Đề nghị của ngươi cũng không phải là không thể, nhưng ta không tin ngươi lắm." Cùng lúc đó, trên mặt Chu Thánh hiện lên vẻ do dự.

Đã muốn diễn, tốt nhất vẫn là diễn cho giống một chút.

"Nếu đã đồng ý đề nghị của ta, có thể trực tiếp liệt kê yêu cầu, chỉ cần hai người chúng ta làm được, sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của tiểu huynh đệ.

Như vậy, tiểu huynh đệ tự nhiên sẽ tin tưởng chúng ta." Ma Đồ mặt đầy chân thành.

Ma Cự bên cạnh cũng là hạng lão gian cự hoạt, trong lúc Ma Đồ giữ chân Chu Thánh, hắn cũng không hề rảnh rỗi, trực tiếp liên lạc với các Ma Vương xuất chinh lần trước.

Tuy các Ma Vương chết rất nhiều, nhưng cũng có không ít sống sót.

Rất nhanh, những chuyện xảy ra trong thế giới hỗn độn thời gian này đều đã đến tai Ma Cự.

"Ta muốn biết, Cổ Ma thế giới vì sao lại xâm lược thế giới hỗn độn.

Nói thật cũng không sợ nói cho các ngươi biết, ta không phải người của thế giới hỗn độn." Ma Đồ và Ma Cự đối diện giả vờ kinh ngạc nhìn Chu Thánh nói.

Thực tế, tình huống này hai người họ đã sớm biết.

"Ta không phải người của thế giới hỗn độn, việc gì phải liều sống liều chết vì thế giới hỗn độn chứ.

Các ngươi chỉ cần nói cho ta biết, các ngươi đến thế giới hỗn độn làm gì?

Nếu có lợi lộc gì, chỉ cần chia cho ta một nửa, ta có thể xem xét hợp tác với các ngươi, thế nào?" Chu Thánh mặt đầy kiêu ngạo nhìn hai người.

Giả vờ mình là hạng người không có chí lớn.

Ma Đồ và Ma Cự đối diện mặt đều xanh mét, cũng không biết Chu Thánh lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy, vừa mở miệng đã đòi một nửa lợi ích.

Là thực lực của hắn cho hắn ảo giác sao?

"Tiểu huynh đệ, có lẽ ngươi không biết, chúng ta quả thực cần

một thứ của thế giới hỗn độn, nhưng thứ này quan hệ đến con đường ma đạo sau này của hai người ta, cho nên chỉ có thể chia cho ngươi một phần ba.

Tuy nhiên, hai người ta đến từ Cổ Ma thế giới, nếu tiểu huynh đệ đồng ý, ở Cổ Ma thế giới chúng ta có thể giao cho tiểu huynh đệ một phần ba thế lực.

Không biết ý ngươi thế nào?" Ma Đồ vừa đề nghị, vừa thầm chửi trong lòng.

Vừa mở miệng đã đòi một nửa, cũng không sợ bị nghẹn chết.

"Rốt cuộc là thứ gì?

Ta nắm giữ sức mạnh của thế giới hỗn độn đấy." Chu Thánh giả vờ đắc ý nói.

"Thế giới hỗn độn có thể có người lợi hại hơn ta sao?

Nếu các ngươi không chịu chia cho ta một nửa, vậy thì miễn bàn.

Những thứ khác trong thế giới hỗn độn sẽ không quý giá hơn thứ này." "Đồ ngốc." Ma Đồ và Ma Cự cùng chửi thầm trong lòng.

"Đương nhiên có sức mạnh quan trọng hơn Hỗn Độn Chi Lực, chỉ là tiểu huynh đệ ngươi không biết mà thôi.

Trong thế giới hỗn độn, ngươi tuy là mạnh nhất, nhưng trong đại thiên thế giới, lại chẳng là gì cả.

Bởi vì trong Cổ Ma thế giới của chúng ta, ngoài cấp bậc Ma Tôn, còn có Ma Thần.

Đây mới là sức mạnh tối cao vô thượng của Cổ Ma thế giới, cũng là sức mạnh vô thượng trong đại thiên thế giới.

Chương 828

Trong tất cả các thế giới, chỉ cần có liên quan đến chữ 'Ma', đều không thoát khỏi sự khống chế của Ma Thần.

Nhưng tấn thăng Ma Thần là vô cùng gian nan, nó đại diện cho việc ngươi đã trở thành đại đạo của 'Ma'.

Trở thành đại đạo, tức là đã có thể siêu thoát khỏi luân hồi.

Dù hiện tại chúng ta là Ma Tôn, cũng chỉ tăng thêm mấy trăm vạn năm tuổi thọ mà thôi, đến cuối cùng, vẫn sẽ phải tan biến." Ma Đồ không sợ nói cho Chu Thánh biết nhiều chuyện như vậy.

Với thực lực hiện tại của Chu Thánh, dù bây giờ không hiểu rõ tình hình, sau này cũng sẽ biết những điều này.

Nói ra, vừa kéo gần quan hệ với Chu Thánh, lại vừa cho hắn một cái bánh vẽ lớn như vậy, không sợ Chu Thánh không động lòng.

"Hóa ra là vậy!" Chu Thánh gật đầu, trước đây hắn chỉ biết một nửa, bây giờ mới biết ý đồ của các Ma Tôn Cổ Ma thế giới.

Lại là vì tiến giai Ma Thần.

Xem ra, phải nhổ cỏ tận gốc đối với hai người họ.

Nếu không, dù ở thế giới hỗn độn họ không thành công, nhưng nếu phát hiện ra các tiểu thế giới khác, thành công tấn cấp, thì thế giới hỗn độn sau này cũng sẽ nguy hiểm.

Khi cảm nhận được Trảm Ảnh Đao đang nhanh chóng lao về phía mình, khóe miệng Chu Thánh từ từ nở một nụ cười.

Thấy nụ cười trên khóe miệng Chu Thánh, không biết vì sao, mi mắt Ma Đồ đột nhiên giật một cái.

Người trước mắt dường như không phải vì biết được một bí mật như vậy mà cười, mà là trong lòng đang có ý đồ xấu.

Hắn trực tiếp thông báo cho Ma Cự bên cạnh, bảo hắn cẩn thận chuẩn bị.

Quả nhiên, sau lưng Chu Thánh đột nhiên lao đến một vũ khí, dừng lại bên cạnh Chu Thánh.

"Hai vị, đây là Trảm Ảnh Đao của ta.

Vừa rồi ra ngoài dạo một vòng, còn chưa gặp qua hai vị." Ma Đồ thấy Trảm Ảnh Đao không ngừng bay vòng quanh Chu Thánh, trong lòng khen một câu.

"Vũ khí của hiền đệ lại linh động như vậy, thật là thực lực tốt." Ngược lại, Ma Cự bên cạnh cẩn thận nhìn Trảm Ảnh Đao, chân thành khen một câu.

"Thanh đao này của ngươi không đơn giản, lại sinh ra linh thức rồi.

Lưỡi đao đi đến đâu, lại có thể cắt rách không gian, thật là một thanh đao tốt." "Nếu đã là một thanh đao tốt, vậy thì mời hai vị chỉ giáo cho nó một phen." Chu Thánh vừa dứt lời, Trảm Ảnh Đao đã bị hắn vung ra một nhát.

Đao ý sắc bén trực tiếp lao đến trước mặt hai người, lưỡi đao đi đến đâu, không gian vỡ vụn từng tấc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Trảm Ảnh Đao chút nào.

Bởi vì đao ý của Trảm Ảnh Đao đã ngưng kết thành thực chất, thậm chí có thể chống lại sự sụp đổ của không gian.

"Chu Thánh." Sắc mặt Ma Đồ và Ma Cự thay đổi, tuy đã nghĩ đến việc Chu Thánh có thể nói không hợp là đánh nhau, nhưng không ngờ hắn lại đánh lén.

Tuy cả hai đều đã có chuẩn bị, nhưng trong lúc nói chuyện hòa bình, dù có chuẩn bị cũng không thể quang minh chính đại chuẩn bị đại chiêu gì, chỉ là chuẩn bị qua loa, chỉ cần có thể chống đỡ được đòn tấn công đầu tiên là được.

Nhưng lực công kích của Chu Thánh mạnh mẽ như vậy, sự chuẩn bị qua loa e là sẽ trực tiếp mất hiệu lực.

Bên này Ma Đồ cắn răng, trực tiếp lấy ra một trận bàn từ trong tay.

Trận bàn này vô cùng kỳ lạ.

Thông thường, trận bàn ít nhất cũng có ba trận kỳ, đặt ở các vị trí khác nhau để tạo thành một trận pháp ổn định.

Còn trận bàn này, lại chỉ có một trận kỳ, bị Ma Đồ nắm trong tay.

Điều kỳ diệu là, ngay khoảnh khắc nắm trong tay Ma Đồ, trận kỳ lại trực tiếp phản ứng với trận bàn.

Một đạo bảo quang trắng xóa từ trong trận bàn tỏa ra, vừa vặn bao bọc lấy Ma Đồ.

Trận bàn thông thường là mượn lực của trời đất để đối kháng.

Còn trận bàn trong tay Ma Đồ lại vô cùng khác thường.

Trận kỳ duy nhất có thể thu thập tất cả các nguyên tố xung quanh, luyện hóa thành ma khí, rồi phản bổ cho trận bàn.

Công hiệu gần giống với Hóa Ma Bát, chỉ là một cái là vũ khí dùng để tấn công, còn cái kia là vũ khí dùng để phòng ngự.

Lưỡi đao của Trảm Ảnh Đao lao đến bên cạnh Ma Đồ, ánh sáng vàng chói mắt trực tiếp bao trùm lấy Ma Đồ.

Trong tiếng nổ kinh thiên, ánh sáng chói mắt bao trùm tất cả, không thể nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở trung tâm lưỡi đao

của Trảm Ảnh Đao.

Nhưng Chu Thánh cũng không để ý, vì còn một người nữa, ngay khoảnh khắc trận đồ được lấy ra, hắn đã chớp thời cơ chạy về phía sau.

Ma Cự muốn chạy trốn sao?

Không phải.

Mà là vì đã giao đấu với Ma Đồ nhiều năm như vậy, hắn biết rõ trận bàn này lợi hại đến mức nào, dù gọi là phòng ngự mạnh nhất Cổ Ma thế giới cũng không quá.

Trong những lần tranh đấu với Ma Đồ, chỉ cần hắn lấy ra trận bàn này, mình sẽ trực tiếp tìm chỗ chuồn đi, đánh tiếp cũng chỉ là phí công vô ích.

Thế là, Ma Cự bèn trực tiếp tung ra thủ đoạn lợi hại nhất của mình, Ma Thần Ảnh.

Bởi vì ngay khi vừa giao thủ với Chu Thánh, hắn đã nhạy bén cảm nhận được thực lực của Chu Thánh thực sự quá phi thường.

Nếu ngay từ đầu không toàn lực ứng phó, vậy thì chỉ có thể rơi vào thế bị động.

Hơn nữa, tâm kế của người trước mắt đặc biệt lợi hại, vừa rồi còn giả vờ với Ma Đồ và hắn, lại bất ngờ phát động tấn công lén.

Ma Cự chỉ có thể cẩn thận gấp bội.

Chu Thánh không ngờ, mình chỉ vừa ra tay, đã để lại ấn tượng không thể phai mờ trong lòng hai Ma Tôn này.

Ma Thần Ảnh là thủ đoạn át chủ bài giúp Ma Cự trở thành Ma Tôn.

Mười mấy vạn năm trước, khi thực lực còn rất thấp, hắn đã phát

hiện ra một quyển tông quyển vô cùng cổ xưa trong một động huyệt bí mật.

Trong đó có một loại triệu hoán thuật vô cùng thần bí chính là Ma Thần Ảnh, là một con rối do thượng cổ Ma Thần luyện chế và phong ấn vào trong.

Không có tướng mạo, thân pháp lại vô cùng quỷ dị, thực lực trực tiếp đạt đến cảnh giới Ma Tôn.

Trước khi trở thành Ma Tôn, Ma Cự gặp ma giết ma, trực tiếp cướp đoạt lượng lớn tài nguyên tu luyện.

Hơn nữa bản thân hắn thực lực cũng không hề kém, rất thuận lợi tu luyện đến tu vi Ma Tôn.

Nhưng trở thành Ma Thần thực sự quá khó.

Tiểu thế giới vốn đã khó tìm, cộng thêm Thiên Đạo tối cao vì công bằng, cố ý che giấu tung tích của rất nhiều tiểu thế giới, bao nhiêu năm qua, họ cũng chỉ phát hiện ra tung tích của thế giới hỗn độn.

Cũng không trách được họ luôn tìm cách tiêu diệt thế giới hỗn độn.

Ma Thần hư ảnh quả nhiên danh bất hư truyền, ở đây hoàn toàn không bị sức mạnh Thiên Đạo của thế giới hỗn độn áp chế.

Bởi vì nó vốn không phải là sinh linh, dù đến đây, cũng chỉ được sử dụng như một kiện vũ khí, Thiên Đạo căn bản không thể phán đoán nó là kẻ xâm lược.

Bây giờ Chu Thánh đang thực sự chiến đấu với một Ma tộc có tu vi Ma Tôn hoàn chỉnh.

Ban đầu Chu Thánh không để Ma Thần ảnh vào mắt, chỉ sử dụng sức mạnh thế giới phủ lên Trảm Ảnh Đao, nhẹ nhàng chém qua.

Lại không ngờ, Ma Thần đối diện nhẹ nhàng bóp nát đao ảnh.

Hơn nữa bản thân không hề bị tổn thương.

Lần này, Chu Thánh không khỏi phải dốc hết mười hai phần tinh thần.

Có thể nhẹ nhàng bóp nát năng lượng lớn như vậy, chứng tỏ Ma Thần đối diện đã khống chế sức mạnh đến mức xuất thần nhập hóa, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

Nhưng Chu Thánh chuẩn bị trực tiếp bỏ chạy.

Hai người kia, hắn đã nhìn ra, sức mạnh cũng tương tự Ma Tôn mà mình vừa giết, dù có mạnh hơn một chút cũng không đáng kể.

Lợi hại nhất chính là vũ khí trong tay hai người họ, có thể tùy tiện phá hủy công kích của mình.

Hiện tại vũ khí của mình không đủ dùng, tìm Công Tôn Hiên Viên cùng hắn thu thập hai người kia mới là chính đạo.

Trảm Ảnh Đao trong tay lại vung lên, cản trở bước chân của đối phương một chút.

Chu Thánh xé rách không gian, trực tiếp bỏ chạy.

Ma Đồ đối diện đã thoát khỏi lưỡi đao của Trảm Ảnh Đao, quả nhiên không ngoài dự đoán của Ma Cự, không bị một chút thương tích nào.

"Có đuổi theo không?" Ma Cự hỏi.

"Không cần.

Cũng không biết hắn đi đâu, trước tiên chỉnh đốn quân đội, sau này lại tìm hắn." Ma Đồ trả lời.

Chương 829

Chu Thánh không ngừng nhảy vọt không gian, vì không biết hai Ma Tôn sau lưng có đuổi theo không, vẫn là chạy càng xa càng tốt.

Cũng không biết Công Tôn Hiên Viên rốt cuộc ở đâu, nếu đã rời khỏi lãnh địa Long tộc ở Đông Hải, mình phải mau chóng tìm thấy hắn.

Chu Thánh dừng bước, từ túi trữ vật của mình lấy ra tinh đồ của Công Tôn Hiên Viên, kết quả không ngoài dự đoán của hắn, hiện tại Công Tôn Hiên Viên đang ở trong lãnh địa Kỳ Lân.

Xem ra, mình phải mau chóng đến đó.

Tốc độ của mình nhanh hơn Lân Không và Phượng Linh, cũng không biết hai người đó hiện ở đâu.

Nếu không cẩn thận đụng phải hai Ma Tôn kia, thì phải làm sao.

Chu Thánh lúc này cũng không biết nên đến lãnh địa Kỳ Lân hay là quay lại đại bản doanh Ma tộc, mình có nên làm một cú hồi mã thương không?

Trong lúc Chu Thánh đang do dự, trong hư không trước mắt đột nhiên xuất hiện thân ảnh của Lân Không và Phượng Linh.

"Các ngươi sao biết ta ở đây?

Trong tay có tinh đồ của ta sao?" Chu Thánh hỏi.

"Chu thủ lĩnh, khi ngài mới nổi lên ở Nhân tộc, các đại chủng tộc chúng ta đều đã chế tạo tinh đồ của ngài rồi." Phượng Linh giơ tinh đồ trong tay lên, cho Chu Thánh xem.

Chu Thánh nhướng mày.

“Ta đã giao thủ với hai người họ rồi, thực lực của hai người đó mạnh hơn Ma Tôn gặp lần trước, là đối thủ rất khó nhằn.

Cuộc chiến ở thế giới hỗn độn lần này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.” Chu Thánh nhíu chặt mày, giới thiệu tình hình hiện tại cho hai người.

“Vậy phải làm sao?” Phượng Linh tính tình khá nóng nảy, nàng vội vàng hỏi Chu Thánh.

“Ta từng cùng Công Tôn huynh hợp lực đánh lui Ma Tôn, kế sách hiện tại, sớm ngày tìm được hắn là quan trọng nhất.

Nếu hai người chúng ta liên thủ, Ma tộc không dám dễ dàng xâm phạm.” “Vậy chúng ta mau đi tìm hắn.” Lúc này Lân Không cũng sốt ruột.

“Hiện tại Công Tôn huynh đang ở lãnh địa Kỳ Lân nhất tộc.” Chu Thánh mỉm cười trả lời.

“Vậy chúng ta đi ngay.” Ba người bàn bạc xong, không chút chần chừ liền đi đến lãnh địa Kỳ Lân nhất tộc.

Ở một nơi khác, trong lãnh địa Ma tộc.

Ma Đồ và Ma Cự triệu tập số ma binh còn lại.

Tình hình chiến sự của Ma tộc thay đổi quá nhanh, những chuyện xảy ra trong thời gian này cần phải được sắp xếp lại cẩn thận.

“Tên Chu Thánh này rốt cuộc là sao?

Trước khi tấn công chẳng lẽ không điều tra rõ ràng sao?” Ma Cự tính tình khá nóng nảy, hắn nằm trong đại điện, giọng điệu không kiên nhẫn hỏi.

“Bẩm Ma Tôn, Chu Thánh xuất hiện chưa đầy một năm, lúc mới đến thực lực cũng bình thường, so với thủ lĩnh cũ của Nhân tộc còn

kém xa.

Thời gian này không biết có kỳ ngộ gì, thực lực đột nhiên tăng vọt.” Trả lời câu hỏi là một trong số ít Ma Vương còn lại.

“Đám phế vật Nhân tộc này, lại dám làm lỡ chuyện của chúng ta.

Nhân tộc đâu?

Sao ta không thấy?” Lúc này Ma Đồ lên tiếng.

Vừa vào doanh địa, Ma Đồ đã cảm thấy không khí không đúng, vì số lượng người quá ít, hơn nữa đến trước mặt họ toàn là Ma tộc, hoàn toàn không khớp với tin tức trước đó.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Nhân tộc và Yêu tộc đã liên minh lại không thấy bóng dáng đâu.

“Bẩm Ma Tôn.” Lúc này lại có người ra khỏi hàng.

“Nhân tộc và Yêu tộc đã phản bội liên minh của chúng ta, lúc Ma Tôn Ma Vân xuất chinh, đã nhân cơ hội bỏ trốn.” “Sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Ma Đồ trực tiếp đập nát vương tọa bên cạnh.

Nếu không có chủng tộc của thế giới hỗn độn tham gia, không có đủ khí vận đứng về phía Ma tộc, họ muốn thắng trận chiến này là vô cùng khó khăn.

“Ma Tôn Ma Vân vốn cho rằng trận chiến này đã nắm chắc phần thắng, kết quả không ngờ, thực lực của Chu Thánh...” Ma Vương không dám nói Chu Thánh quá lợi hại, như vậy là tăng chí khí của hắn, diệt uy phong của Ma tộc.

“Ma Tôn đã trực tiếp mang theo một nửa binh sĩ Nhân tộc, trực tiếp dùng làm lương thực của chúng ta.

Nhân tộc không muốn làm lương thực của chúng ta, trên chiến trường đã trực tiếp phản bội.

Còn binh sĩ Nhân tộc ở lại doanh địa, cũng trực tiếp phản bội.” Ma Vương cúi gằm đầu, giọng trầm thấp trả lời câu hỏi của Ma Đồ.

Ma Đồ nhíu mày thật sâu.

“Tên ngu xuẩn này, còn chưa đứng vững gót chân, lại dám tự hủy nền móng.” Ma Đồ hận sắt không thành thép chửi.

“Được rồi.” Giọng lười biếng của Ma Cự từ bên cạnh truyền đến.

“Nói nhiều vô ích, chuyện đã xảy ra rồi.

Bây giờ quan trọng nhất là bổ sung binh lực, binh sĩ hiện tại quá ít.

Chỉ có bấy nhiêu, không cần đánh nữa, trực tiếp về là được rồi.” Nghe lời của Ma Cự, Ma Đồ rơi vào trầm tư.

Dù hiện tại mình có tức giận thế nào, vẫn phải vực dậy sĩ khí.

Dù sao thì việc giành được sức mạnh bản nguyên của thế giới hỗn độn là không thể sai sót.

Thế là, trên mặt Ma Đồ lộ ra một nụ cười.

“Thời gian này các ngươi đã vất vả rồi, may mà còn giữ được mạng.” Nói rồi, trong tay hắn trực tiếp xuất hiện một hàng vũ khí, những vũ khí này dù ở cấp Ma Vương, cũng thuộc phạm trù tinh phẩm.

Nhưng Ma Đồ không hề để ý, mỗi Ma Vương có mặt trực tiếp được ban cho hai món.

“Đây là bồi thường cho các ngươi.” Các Ma Vương xung quanh không dám ngẩng đầu, trực tiếp khấu tạ ơn ban thưởng của Ma Đồ.

Ma Cự bên cạnh thấy hành động mua chuộc lòng người của Ma Đồ, cũng trực tiếp từ túi trữ vật của mình lấy ra một lượng lớn phù lục, đều là loại mà Ma Vương có thể sử dụng.

Nếu lòng người đều bị Ma Đồ mua chuộc hết, quả thực phụ lòng mình đã sống bao nhiêu năm tháng.

"Những phù lục này các ngươi đều có thể dùng, hơn nữa còn có rất nhiều loại có thể dùng để chạy trốn.

Thực lực của Chu Thánh này mạnh hơn các ngươi, nếu gặp phải hắn, ít nhất có thể bảo vệ được mạng của các ngươi." Các Ma Vương dưới trướng không nhận phù lục.

Một trong số đó có thể nói chuyện trước mặt Ma Cự lên tiếng: "Bẩm Ma Tôn, Chu Thánh nắm giữ sức mạnh của thế giới hỗn độn, khi chiến đấu với hắn, hắn sẽ trực tiếp phong tỏa không gian.

Bọn thần đều không thể chạy thoát." Giọng nói ngày càng nhỏ, đến cuối cùng, gần như không thể nghe thấy.

Phù lục của Ma Tôn tuy tốt, nhưng không thể bảo vệ được mạng của mình.

Ma Tôn không biết tình huống này, nhưng vì cái mạng nhỏ sau này, mấy Ma Vương này không thể không cứng đầu nói ra tình hình thực tế.

"Ha ha ha.

Các ngươi sợ gì chứ?" Tiếng cười sảng khoái của Ma Cự vang lên trong ma điện.

"Tấn công thế giới hỗn độn là cơ hội hiếm có của Cổ Ma thế giới chúng ta, các ngươi chính là lực lượng nòng cốt.

Yên tâm, ta sẽ tìm ra cách khắc chế sức mạnh không gian.

Tất cả các ngươi hãy yên tâm, còn chờ các ngươi cống hiến cho Cổ Ma thế giới đấy!" Nghe Ma Cự trả lời, lòng của mấy Ma Vương này coi như đã yên.

Chỉ cần có thể bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình, mọi chuyện đều dễ nói.

Dù sao thì Chu Thánh hiện tại, uy lực của hắn ngang ngửa với Ma Tôn trước mắt.

Tại lãnh địa Kỳ Lân.

Các kiện nhi của Kỳ Lân nhất tộc chiến thắng trở về không ngừng dạo chơi trong thánh địa Kỳ Lân.

Nếu có cô nương mình yêu mến, họ chỉ ước có thể phóng đại trận chiến của mình ở lãnh địa Phượng Hoàng nhất tộc lên gấp mười lần, để cô nương nhìn mình bằng con mắt khác.

Thánh địa vô cùng hòa thuận, khắp nơi tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

Khi Chu Thánh đang đến đại điện tìm Công Tôn Hiên Viên, không ngờ, Công Tôn Hiên Viên lại trực tiếp xuất hiện trước mắt hắn.

"Chu Thánh.

Lần này ngươi nổi bật quá nhỉ.

Ngươi không phải đi truy đuổi Ma Tôn đó sao?

Chém giết được chưa?" Công Tôn Hiên Viên mặt mày hớn hở hỏi Chu Thánh, trực tiếp kéo Chu Thánh dừng lại tại chỗ, vẻ mặt không thể chờ đợi được.

"Hai tin, một tốt, một xấu, ngươi nghe cái nào trước?" Chu Thánh hỏi.

Chương 830

"Chắc chắn là tin tốt." Công Tôn Hiên Viên thoải mái ngồi xuống đất, không có chút hình tượng cao nhân nào.

"Tin tốt là đã giết được hắn rồi." "Tốt vậy sao?" Công Tôn Hiên Viên mừng rỡ khôn xiết.

"Vậy còn tin xấu gì nữa?" Công Tôn Hiên Viên tò mò hỏi.

"Tin xấu là lại xuất hiện hai Ma Tôn nữa, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn tên cũ.

Ta đến tìm ngươi lần này chính là vì chuyện này." Công Tôn Hiên Viên nghe vậy liền xị mặt xuống.

Không ngờ lại là tin này, đây thật sự không phải là tin tốt gì.

"Vậy tiếp theo phải làm sao?" Chu Thánh mắt không chuyển hướng, trực tiếp nhìn về phía chân trời xa xăm, trong mắt tràn đầy vẻ kiên nghị.

"Hai người chúng ta chỉ có thể toàn lực ứng phó." Công Tôn Hiên Viên gật đầu, vô cùng tán thành với câu trả lời của Chu Thánh.

"Kiếm kích hợp thể của hai chúng ta lần trước phải giấu đi, đến lúc đó có thể bất ngờ ra tay." "Ta biết, trong tay ta còn có Hóa Ma Bát, cũng có thể gây thương tổn cho hai người đó, nhưng tiền đề là phải phá được khiên hộ thân của chúng.

Nếu không làm được điều đó, không giữ chân được chúng, thì thế giới hỗn độn sau này vẫn sẽ có nguy cơ.

Đúng rồi, chúng vào thế giới hỗn độn là vì có một cánh Thời Không Chi Môn, tất cả ma binh đều thông qua cách này mà vào.

Nếu chúng ta có thể làm suy yếu uy lực của Thời Không Chi Môn, biết đâu, chúng sẽ không thể vào thế giới hỗn độn.

Những kẻ còn lại ở đây, chỉ cần có kiên nhẫn, sẽ có ngày tiêu diệt sạch Ma tộc." Công Tôn Hiên Viên gật đầu, "Cách này của ngươi rất hay.

Chúng ta sẽ làm một cú úng trung tróc miết (bắt ba ba trong rọ)." Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, đột nhiên thấy Trương Kỳ Lân ở không xa trực tiếp lóe mình rời đi.

Hóa ra là Hoàng Nghê đến.

Từ khi Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc hòa hoãn quan hệ, Hoàng Nghê cũng nhân cơ hội đến Kỳ Lân nhất tộc lén lút tìm Trương Kỳ Lân.

Thời gian này, Trương Kỳ Lân sắp bị nàng ta làm phiền chết rồi.

Hắn vốn là một kẻ ít nói, không có chuyện gì tuyệt đối không mở miệng nói chuyện.

Nhưng Hoàng Nghê lại không biết xấu hổ là gì, cứ líu ríu bên cạnh hắn.

Thật sự sắp làm hắn phiền chết rồi.

Trương Kỳ Lân không biết rằng, ngay từ cái nhìn đầu tiên, trái tim Nghê Hoàng đã không còn thuộc về mình nữa.

Tại sao ư?

Ở lãnh địa Kỳ Lân nhất tộc, Trương Kỳ Lân đôi khi không muốn biến thành nguyên hình Kỳ Lân, vì ở Trái Đất, hắn đã quen với thân người.

Ở đây, cũng không thay đổi thói quen này.

Thân là người, hắn vô cùng anh tuấn, chỉ cần các thiếu nữ Kỳ Lân

nhất tộc từng gặp qua hắn, đa số đều đổ gục vì hắn.

Huống chi, trong đó không ít còn có quan hệ da thịt với hắn.

Có hai người, còn mang thai.

Trương Kỳ Lân ứng phó với họ còn không xuể, lại thêm một Hoàng Nghê.

Không nói Trương Kỳ Lân, đây là mỹ nhân họa sự, còn coi như là thưởng tâm duyệt mục.

Nhưng các thiếu nữ Kỳ Lân tộc xung quanh thì không chịu nổi.

Nhìn công chúa Phượng Hoàng nhất tộc không vừa mắt, đặc biệt là hai người đang mang thai, thấy Trương Kỳ Lân là mắt lệ lưng tròng, khiến Trương Kỳ Lân không dám nói một câu nào với Hoàng Nghê.

"Ngươi đừng theo ta nữa.

Giữa chúng ta là không thể." Trương Kỳ Lân trốn vào trong sơn động vẫn bị Hoàng Nghê tìm ra.

"Ngươi nói không thể là không thể sao.

Giữa chúng ta là nhân duyên định mệnh." Nghê Hoàng chẳng thèm để ý.

Chỉ cần là thứ nàng ta đã để ý, bất kể là người hay vật, đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay nàng ta.

"Ta đã có con, còn có hai bà xã." Trương Kỳ Lân chẳng sợ làm tổn thương trái tim công chúa Phượng Hoàng, chỉ cần có thể đi được, ai quản sống chết của Nghê Hoàng.

"Ngươi có ta cũng không sợ, vì bà xã định mệnh của ngươi chính là ta." Hoàng Nghê tuy miệng không để ý, nhưng trong lòng vẫn có chút nhói đau.

“Ta không biết giải thích với ngươi thế nào, nhưng ta sẽ không ở lại thế giới hỗn độn.” “Ngươi đi đâu, ta đi đó.

Nơi nào có ngươi, nơi đó có ta.” Hoàng Nghê nhướng mày, mỉm cười nhìn Trương Kỳ Lân.

“Tùy ngươi.” Trương Kỳ Lân lúc này nhíu chặt mày, rõ ràng Hoàng Nghê đang làm hắn đặc biệt không vui.

Hắn trực tiếp đi về phía người vợ đang mang thai của mình.

Hoàng Nghê dậm chân, biết nơi đó mình không thể đi, quay người bỏ đi.

Chỉ còn lại Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên chứng kiến màn tương tác của hai người mà chua cả răng.

Không ngờ sức hút của Trương Kỳ Lân lại lớn đến vậy, khiến Hoàng Nghê không biết xấu hổ mà theo đuổi hắn.

Hai người trông còn giống một cặp hoan hỉ oan gia.

“Việc vá trời không thể chậm trễ, ta cần đến Vu tộc tìm hiểu tình hình, hay là hai chúng ta cùng đi.

Trên đường nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, cũng có thể tương trợ lẫn nhau.” Chu Thánh lên tiếng đề nghị.

“Ta cũng có ý này.” Công Tôn Hiên Viên gật đầu.

Hai người cùng đi đến Vu tộc.

Tại đại bản doanh Ma tộc.

Các Ma Vương lui khỏi đại điện.

Ma Đồ và Ma Cự vẫn đang thương lượng đối sách tiếp theo.

“Phong tỏa không gian của Chu Thánh có cách nào giải quyết không, nếu không có, chúng ta chẳng thà trực tiếp truy sát hắn.

Nếu không, các ma binh cũng chỉ là đi nộp mạng vô ích." Ma Đồ có chút lo lắng, không ngừng đi đi lại lại trong đại điện.

"Đương nhiên có cách, ngươi và ta là Ma Tôn, chuyện không làm được ta sẽ không mở miệng." Ma Cự vẫn lười biếng như cũ.

"Ngươi có cách là tốt rồi." Tuy Ma Cự là hạng lão gian cự hoạt, nhưng kéo dài thời gian không phải là phong cách của hắn.

Đã nói có thể làm được, vậy thì thật sự có thể làm được.

"Ta đã sớm nghĩ ra cách rồi.

Kết hợp Không Gian Phù và Phá Giới Phù, chắc sẽ không có vấn đề gì, ngươi cứ chờ tin tốt của ta đi." Ma Cự cũng không đợi Ma Đồ trả lời, trực tiếp biến mất.

Ngay vừa rồi, Ma Cự đã dùng tinh thần lực kinh người của mình quan sát kỹ xung quanh, phát hiện ra ở nơi cách mấy vạn dặm có không ít mỹ nhân của thế giới hỗn độn có dung mạo xinh đẹp.

Là một lão sắc phôi, hắn đã sớm không nhịn được, trực tiếp đi tai họa mỹ nhân rồi.

Ở một nơi khác, Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên cũng đã đến ngoài lãnh địa Vu tộc.

Kết quả kinh ngạc phát hiện, ở đây có không ít Nhân tộc.

Cũng phải thôi, lãnh địa Nhân tộc bị Ma tộc chiếm lĩnh, bây giờ họ sao dám quay về.

"Tứ trưởng lão, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?

Lãnh địa của Vu tộc không đủ để chứa nhiều chủng tộc như vậy.

Chúng ta nên tiếp tục tiến về phía trước, hay là để lại một bộ phận ở lại đây, đi riêng rẽ?" Người nói là tộc trưởng của Miêu Yêu tộc.

Trong kế hoạch lần này, ông ta là người đầu tiên hưởng ứng lời kêu gọi của Tứ trưởng lão.

Lúc mới chạy trốn, ông ta đã trà trộn vào đại quân của Nhân tộc, nên thương vong rất ít.

Còn tình hình của Nhân tộc thì không được tốt như vậy, phía trước còn ổn, nhưng những người thường ở phía sau đã bị Ma tộc đuổi kịp ăn thịt không ít.

Mặc dù sau đó binh sĩ Nhân tộc không ngừng xua đuổi Ma tộc, nhưng tổn thất đã xảy ra.

Lòng Tứ trưởng lão tràn đầy áy náy.

"Ta đã nhận được tin tức từ những người Nhân tộc khác, trên chiến trường, họ đã phản chiến và đứng về phía thế giới Hỗn Độn.

Chu thủ lĩnh đã trực tiếp tha cho họ ngay trên chiến trường, để tất cả bọn họ rời đi.

Chương 831

Một bộ phận đã đến phạm vi thế lực của Long tộc ở Đông Hải, phần còn lại thì ở gần lãnh địa của Phượng Hoàng nhất tộc, sẵn sàng giúp Chu thủ lĩnh phản công bất cứ lúc nào.

Phía tây đại lục nơi chúng ta sinh sống, sớm muộn gì cũng sẽ giành lại được.

Về điểm này thì ngươi cứ yên tâm." Tứ trưởng lão không trả lời câu hỏi của tộc trưởng Miêu Yêu.

Bởi vì hiện tại, chính ông cũng không biết con đường phía trước nên đi như thế nào.

Một người đang mông lung thì làm sao có thể cho người khác lời khuyên được chứ?

Đúng lúc này, khi những người Nhân tộc đang đóng trại bên ngoài Vu tộc phát hiện sự xuất hiện đột ngột của Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên, họ bỗng reo hò nhiệt liệt.

Khoảng thời gian trước, khi toàn bộ Nhân tộc đầu hàng Ma tộc, không ít người đã cảm thấy chuyện này vô cùng không ổn.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của họ, rất nhiều tộc nhân đã bị Ma tộc ăn thịt.

Nhưng Trưởng Lão Hội của Nhân tộc lại do tám lão già kia nắm giữ.

Bọn họ vì tu luyện của bản thân mà hiến tế tất cả mọi người.

Mà mình lại không đánh lại được họ.

Những người Nhân tộc tầng đáy như họ thì có thể làm được gì

chứ?

Nhưng may mắn là, Tứ trưởng lão của Nhân tộc vẫn là một người đầu óc tỉnh táo, đã trực tiếp giải cứu Nhân tộc khỏi tay Ma tộc, giúp họ thoát khỏi kiếp nạn.

Nhưng cơ hội chủ yếu nhất vẫn là do Chu Thánh mang lại.

Nếu không phải thực lực của hắn mạnh mẽ, Tứ trưởng lão cũng không tìm được cơ hội như vậy.

Cho nên, việc Chu Thánh nhận được sự hoan nghênh như sấm dội lúc này cũng không có gì lạ.

"Xem ra cậu rất được chào đón đấy!

Chu Thánh." Công Tôn Hiên Viên trêu ghẹo.

"Đó là điều hiển nhiên.

Dù sao thì tôi cũng đã cứu họ mà." Chu Thánh nghiêm túc đáp lại.

"Phụt.

Khen cậu béo cậu còn thở hổn hển thật rồi." Công Tôn Hiên Viên trực tiếp khoác vai Chu Thánh.

"Thế nào, chúng ta có muốn trực tiếp đi tìm người đứng đầu Nhân tộc để nói chuyện này không?

Nhân tộc chúng ta không có gì nhiều, nhưng thực tế thì vẫn còn không ít người.

Nếu có thể đoàn kết tất cả lại, cũng là một thế lực hùng mạnh." "Nghe cậu." Chu Thánh không nói nhiều.

Hắn chỉ lặng lẽ dùng tinh thần lực quét một vòng xung quanh, tìm thấy khí tức mạnh nhất trong đám người Nhân tộc, rồi đi thẳng về hướng đó.

Công Tôn Hiên Viên thấy vậy cũng không do dự, cùng Chu Thánh đi tìm người có quyền quyết định trong nhóm người này.

Sau cuộc đối thoại vừa rồi, không khí trong phòng không được tốt lắm, có chút nặng nề.

Mỗi người đều cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng.

Mỗi người đều nắm giữ phương hướng của các tộc, chỉ cần đi sai một bước, cả tộc sẽ không tự chủ mà rơi vào suy bại.

Đằng sau mỗi quyết định đều là vận mệnh của vô số tộc nhân, sao có thể không khiến họ phiền lòng.

"Chúng ta..." Tộc trưởng Miêu Yêu còn muốn vực dậy tinh thần của mọi người thì trong phòng đột nhiên xuất hiện Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên.

Lúc này, tất cả mọi người đều như gặp phải đại địch, sợ rằng hai người này đến để gây phiền phức cho họ.

Đặc biệt là Tứ trưởng lão.

Nhân tộc là tộc đầu tiên đầu hàng, cũng là bọn họ đã thả Thái Cổ nhất tộc vào.

Cũng chính họ là người đầu tiên khơi mào chiến tranh, gây ra cảnh sinh linh lầm than, tạo thành hậu quả nghiêng trời lệch đất, khiến thế giới Hỗn Độn giáng xuống thiên phạt, dẫn Ma tộc vào.

Những chuyện này, dù nói tất cả đều là lỗi của Nhân tộc cũng không thể bắt bẻ được gì.

Vì thế, Tứ Căn còn căng thẳng hơn bất kỳ ai trong số họ.

Hiện tại, ông chỉ muốn mau chóng rời khỏi tầm mắt của Chu Thánh.

Rốt cuộc thì Chu Thánh tìm ông có chuyện gì?

Trong lòng Tứ Căn thực sự không có chút manh mối nào.

“Tất cả đứng lên đi.” Chu Thánh ra lệnh.

Lúc này các tộc trưởng mới dám từ từ đứng dậy.

“Ta đến đây tìm các ngươi là vì có chuyện cần các ngươi làm.” Chu Thánh lên tiếng phân phó.

“Khi Ma tộc vừa xâm lược, các ngươi đã trực tiếp đầu hàng phe chúng, các ngươi có xứng đáng với thế giới Hỗn Độn không?” Mặt các tộc trưởng xung quanh đều đỏ bừng, đặc biệt là Tứ Căn, mặt càng đỏ hơn.

“Lần này tìm các ngươi là vì Ma Tôn đã bị ta tiêu diệt rồi.” Lời Chu Thánh còn chưa nói hết.

Các vị tộc trưởng bên dưới đã bắt đầu phấn khích, tới tấp hỏi lại Chu Thánh để xác nhận.

“Thật vậy sao?

Nếu vậy, Chu thủ lĩnh tìm chúng ta là để tiêu diệt đám ma binh đang chiếm đóng quê hương của chúng ta phải không?” Chu Thánh mặt đầy vạch đen, lời của ta còn chưa nói xong, các ngươi đã vội vã như vậy, lát nữa nếu nói cho các ngươi tin tức thật, không biết sẽ thất vọng đến mức nào.

Các tộc trưởng ở đây cũng không để ý đến sắc mặt của Chu Thánh.

Họ vui vẻ nói: “Nếu Chu thủ lĩnh có gì phân phó, chúng ta tuyệt đối vạn tử bất từ.

Chỉ cần có thể làm được, tuyệt đối không thoái thác.” Chỉ có Tứ Căn không nói gì, ông ta tinh ranh hơn, đã nhìn ra sắc mặt Chu Thánh

không đúng.

Mặc dù không biết tại sao Chu Thánh lại như vậy, nhưng tốt nhất là không nên mở miệng trước, để tránh lúc đó chuyện này ông ta đồng ý cũng không được, mà không đồng ý cũng không xong.

"Tìm các ngươi cũng không phải chuyện quá quan trọng.

Ma Tôn tuy ta đã tiêu diệt, nhưng lại có thêm hai Ma Tôn nữa đến." Chu Thánh nhàn nhạt nói.

"Lúc giết địch không thấy các ngươi đâu, thôi thì cũng được, coi như các ngươi đang trên đường chạy trốn.

Nhưng bây giờ, không còn chuyện tốt như vậy nữa.

Nếu các ngươi muốn giành lại quê hương của mình, thì phải ra chiến trường tiền tuyến." Nghe vậy, mặt tất cả các tộc trưởng đều xị xuống.

Không ngờ rằng, thế giới Hỗn Độn bây giờ lại càng nguy hiểm hơn.

Tứ Căn nãy giờ vẫn đứng bên cạnh không lên tiếng, lúc này mới bước ra.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía ông ta.

"Nhân tộc chúng ta nguyện tôn Chu thủ lĩnh làm tôn chủ.

Chuyện tấn công Ma tộc, Nhân tộc chúng ta đồng ý." Các tộc trưởng bên cạnh không cam lòng.

Tứ trưởng lão của Nhân tộc này đúng là lão gian cự hoạt, cơ hội thể hiện cứ thế bị ông ta giành trước.

Làm cho các Yêu tộc khác trông như không có đảm đương.

"Chu thủ lĩnh, chúng tôi cũng nguyện ý." Lúc này, tất cả mọi

người đều không ngừng biểu đạt lòng trung thành của mình.

Nhìn đám Yêu tộc không ngừng tỏ lòng trung thành, Chu Thánh hài lòng gật đầu.

Chút phiền muộn trong lòng đối với Tứ Căn cũng tiêu tan đi không ít.

Đột nhiên, Chu Thánh nhớ ra một chuyện.

"Tứ Căn, ở đại bản doanh của Ma tộc, có một cánh cổng không-thời gian, ngươi có biết chuyện gì không?" Mặc dù Chu Thánh gọi thẳng tên tục của mình, nhưng trong lòng Tứ Căn không dám có chút bất mãn nào.

Còn phải cảm tạ Chu đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho mình một mạng.

"Bẩm Chu thủ lĩnh." Tứ Căn thần sắc vô cùng cung kính.

"Khi Thái Cổ nhất tộc đến, đúng là có yêu cầu chúng ta thu thập rất nhiều dược liệu.

Nhưng những dược liệu đó họ đều thu lại, chúng ta cũng không biết rốt cuộc họ muốn làm gì." Tứ Căn ngẩng đầu lên, nhìn Chu Thánh trước mặt, không biết câu trả lời của mình có làm hắn hài lòng không.

Lại thấy Chu Thánh đang không ngừng trầm ngâm, hiển nhiên không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chương 832

Vốn đã yên lòng, nhưng lúc này, trái tim không kiểm soát được lại đập thình thịch.

“Khụ.” Công Tôn Hiên Viên ho một tiếng, kéo suy nghĩ của Chu Thánh trở về.

Còn có nhiều người đang chờ câu trả lời của hắn, Chu Thánh không dám lơ đãng nghĩ chuyện khác.

Chu Thánh hoàn hồn, trực tiếp hỏi Tứ Căn.

“Lúc đó ai là người gửi những dược liệu này, và chúng bao gồm những gì?” Tứ Căn vội vàng trả lời: “Lúc đó quan trọng nhất là không gian thạch, có đủ mười hai khối.

Đã lấy ra toàn bộ tích lũy nhiều năm của Nhân tộc.

Còn lại là một số kim loại đặc biệt cứng rắn.

Đây đều là đặc sản của Hỗn Độn nhất tộc.” “Những kim loại này có thứ gì khắc chế chúng không?” Chu Thánh hỏi dồn.

Tứ Căn cẩn thận suy nghĩ lại một lần.

“Thật sự không có, dược liệu khắc chế kim loại rất hiếm, cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng mà, lúc đó để dung hợp nhiều kim loại lại với nhau, Đại trưởng lão…” Tứ Căn vừa nhắc đến Đại Căn, liền phát hiện mình đã lỡ lời.

Cũng phải, Nhân tộc đi đến bước đường hôm nay, phần lớn đều do Đại trưởng lão gây ra, sao mình lại không nhớ bài học mà lôi Đại trưởng lão vào chứ?

Thật sự quá không nên.

“Để dung hợp dược liệu tốt hơn, ông ta đã cho Thiên linh dịch vào trong những dược liệu này, không ngờ lại thật sự thành công.” Nói xong đoạn này, Tứ Căn liền lặng lẽ lùi xuống.

Lúc này, Chu Thánh cuối cùng cũng biết tại sao cánh cổng không-thời gian lại có thể để Ma tộc thuận lợi tiến vào thế giới Hỗn Độn.

Thì ra cánh cổng này đã được dung nhập Thiên linh dịch, chất lỏng cội nguồn của thế giới Hỗn Độn.

Chẳng trách nó có thể qua mặt được sự dò xét của Thiên Đạo, vận chuyển ma binh đến không ngừng.

Chu Thánh hoàn hồn, nói với tất cả mọi người: “Chuyện ta đã giao cho các ngươi.

Chuẩn bị cho tốt, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát.” Nói xong liền trực tiếp rời đi.

Chuyện vá trời còn chưa hỏi Hậu Khanh chuẩn bị đến đâu rồi.

Phải mau chóng hỏi mới được.

Thực ra đây cũng là kết quả sau khi Chu Thánh suy nghĩ kỹ lưỡng.

Dù sao thời gian càng kéo dài, đối với thế giới Hỗn Độn càng bất lợi.

Chu Thánh quyết định tốc chiến tốc thắng, tiêu diệt hoàn toàn hai tên Ma Tôn này ngay tại thế giới Hỗn Độn.

Đợi Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên đến tẩm điện của Hậu Khanh, lại không thấy ai.

Hỏi những người xung quanh, cũng không ai biết y đang ở đâu.

Chu Thánh trực tiếp dùng một tấm truyền tấn phù, hỏi Hậu Khanh

rốt cuộc đang làm gì?

Sao lại không thấy bóng dáng, chẳng lẽ không biết thế giới Hỗn Độn bây giờ rất nguy hiểm sao?

Không lâu sau, tin tức của Hậu Khanh đã hồi âm.

"Đợi một chút, không lâu nữa ta sẽ đến gặp ngươi." Thấy vậy, Chu Thánh đành phải cùng Công Tôn Hiên Viên ở lại, chờ đợi Hậu Khanh quay về.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Hậu Khanh đã trở về.

"Thật để các ngươi chờ lâu rồi, nhưng chuyện này không trách ta được đâu." Hậu Khanh vừa về đã lẩm bẩm.

"Tại sao ta lại phải trách ngươi?" Chu Thánh kỳ quái hỏi.

"Không phải ngươi vẫn luôn xử lý chuyện Ngũ Sắc Thạch sao?

Xử lý thế nào rồi?

Có vấn đề gì khó khăn không?" Chu Thánh quan tâm hỏi.

"Khó khăn thì không có, chỉ là tốc độ quá chậm.

Theo chúng ta ước tính, muốn vá kín trời, có lẽ phải chuẩn bị Ngũ Sắc Thạch trong ba năm, có lẽ mới đủ dùng." Chu Thánh nghe xong, cũng biết đây không phải là một tin tốt.

Ba năm, thời gian quá dài, không biết ở giữa sẽ xảy ra chuyện gì.

"Có bao nhiêu thì vá bấy nhiêu trước đi." Chu Thánh thở dài.

"Sau khi vá được một chút khe hở của thế giới Hỗn Độn, người của Ma tộc dù muốn vào cũng sẽ không dễ dàng như bây giờ.

Chiến tranh kéo dài quá lâu, đối với chúng ta không tốt." Hậu Khanh gật đầu.

"Ngươi vừa mới đi đâu vậy?" Chu Thánh tò mò hỏi.

“Đang luyện Ngũ Sắc Thạch à?” “Không có, việc luyện chế Ngũ Sắc Thạch vừa kết thúc.

Là thời gian nghỉ ngơi.

Chỉ là, có một cô nương đang đút cho ta ăn đan dược thôi.” Mặt Hậu Khanh đầy vẻ đắc ý, không hề có chút gì là không thoải mái.

“Ngươi làm sao vậy?” Chu Thánh quan tâm hỏi.

“Không có gì, chỉ là luyện chế Ngũ Sắc Thạch quá tốn tinh lực, không cẩn thận ngất đi, đã chiếm được trái tim của cô nương nhà ta.” Hậu Khanh này, lại còn khoe khoang nữa.

“Không có chuyện gì lớn là tốt rồi.” Chu Thánh đấu võ mồm với Hậu Khanh xong, nhớ đến Công Tôn Hiên Viên bên cạnh.

“Đây là Hiên Viên huynh, ngươi biết mà.” Chu Thánh trực tiếp đẩy Công Tôn Hiên Viên đến bên cạnh Hậu Khanh.

“Ta đã gặp mẫu thân của ngươi, Hậu Thổ nương nương.” Công Tôn Hiên Viên mở lời trước.

“Lúc đó chính là Hậu Thổ nương nương đã đưa ta đến đây.

Chỉ là ta có lỗi với sự kỳ vọng của bà, mãi đến khi Chu Thánh huynh đệ đến, mới thật sự chặn được Ma tộc.” Chu Thánh cũng là lần đầu tiên nghe được bí mật này, không khỏi hỏi Công Tôn Hiên Viên tại sao ban đầu không nói cho mình biết sứ mệnh của anh ta.

“Lúc đó, thực lực của cậu còn không bằng ta, ai biết cậu đã ăn phải thứ gì mà trở nên lợi hại như vậy, ngay cả ta cũng không bằng.” Công Tôn Hiên Viên trêu ghẹo.

“Chuyện mất mặt như vậy tốt nhất không nên nói ra.” Hậu Khanh bên cạnh cảm thông sâu sắc gật đầu.

Y ở trước mặt Chu Thánh không biết đã chịu bao nhiêu đả kích.

Người trước mắt lại có cùng phiền não với mình, khiến Hậu Khanh không khỏi cảm thán đã gặp được đồng chí.

"Không khoa trương như các ngươi nói đâu." Chu Thánh lắc đầu.

"Đúng rồi, Công Tôn huynh, ngươi hiểu rõ về Thiên linh dịch hơn, có cách nào phá hủy nó không?

Ta cảm thấy nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là phá hủy cánh cổng không-thời gian.

Chỉ cần cắt đứt cánh cổng, những kẻ này tuyệt đối không thoát được." Chu Thánh đề nghị trước tiên.

"Cũng không phải không có cách, chỉ là cái giá phải trả khá lớn.

Dù sao nó cũng là sức mạnh cội nguồn của thế giới Hỗn Độn." Công Tôn Hiên Viên thở dài.

"Ngươi cứ nói ra, chúng ta nghe thử xem." Chu Thánh không quan tâm khó hay không, trong từ điển thế giới của hắn, chỉ có thể hay không thể, chứ không có khó hay không khó.

"Chỉ cần biến đổi trực tiếp sức mạnh Hỗn Độn thành sức mạnh Ngũ Hành là được.

Nhưng cách này đã sớm thất truyền rồi.

Chỉ có Kỳ Lân nhất tộc còn giữ phương pháp này, nhưng tổn hại đối với cơ thể quá lớn, phải chết ngay lập tức, ngươi nói xem, cách này có được không?

Ta làm sao mở lời với Trương Kỳ Lân được." Hậu Khanh và Chu Thánh đều im lặng.

Chu Thánh suy nghĩ một lát, lấy Hóa Ma Bát trong túi trữ vật của mình ra.

Trưng bày trước mặt Công Tôn Hiên Viên.

“Công Tôn huynh, ngươi xem cái này có được không?” Công Tôn Hiên Viên kinh ngạc nhìn vũ khí trong tay Chu Thánh.

Trải qua thời gian chiến đấu dài như vậy, Hóa Ma Bát không biết đã hóa giải bao nhiêu ma khí.

Ma khí không có trong thế giới Hỗn Độn, Hóa Ma Bát vốn chủ yếu dựa vào khí Hỗn Độn, sau khi hấp thụ ma khí, dường như đã ăn phải đại bổ hoàn.

Thân bát vốn lưu chuyển ngũ sắc trở nên trong suốt lấp lánh, khí Hỗn Độn trực tiếp bao quanh bên trên, trở nên vô cùng đẹp mắt.

“Ngươi lấy cái này từ đâu ra vậy?” Công Tôn Hiên Viên hỏi.

Chương 833

Vũ khí tinh xảo như vậy ngay cả y cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Không cần quan tâm từ đâu đến.

Ngươi chỉ cần nói vũ khí này có dùng được không?” Chu Thánh hỏi.

Hắc Bạch lão nhân là con át chủ bài bí mật của mình, thậm chí hệ thống Thủ Lăng cũng có thể là do hai người họ phát minh.

Chu Thánh tự nhiên không thể nói ra.

Hơn nữa mình cũng đã đồng ý với hai vị lão nhân sẽ giữ bí mật này.

“Đương nhiên là dùng được, thậm chí còn tốt hơn nhiều so với dự tính của ta.” Công Tôn Hiên Viên vỗ vai Chu Thánh.

“Vũ khí này của cậu ít nhất có thể rút ngắn hai phần ba thời gian.

Cổng không-thời gian là thứ vô cùng ổn định.

Cậu không biết đặc tính của không-thời gian thạch phải không?

Trên đời này không có thứ gì vững chắc hơn không gian.

Mà không-thời gian thạch chính là sự nén lại của sức mạnh cội nguồn không gian.” Công Tôn Hiên Viên giải thích cặn kẽ cho Chu Thánh về tác dụng của không-thời gian thạch.

Sau đó cầm lấy Hóa Ma Bát mân mê không rời tay.

Nhìn trái nhìn phải, không ngừng cảm thán sự tinh xảo của Hóa Ma Bát.

“Được rồi.” Chu Thánh thu Hóa Ma Bát lại.

Nếu không hành động nữa, e rằng Công Tôn Hiên Viên nhìn đến tối cũng không chán.

"Hậu Khanh, ngươi chuẩn bị đi, chúng ta bây giờ đi vá trời, không vì gì khác, chỉ cần có thể ngăn cản thêm nhiều ma binh là được rồi." Chu Thánh giao việc cho Hậu Khanh.

"Được." Hậu Khanh dứt khoát đồng ý, rồi vội vàng đi ra ngoài.

"Chỉ không biết lần này rốt cuộc cần bao nhiêu Thiên linh dịch.

Công Tôn huynh, Thiên linh dịch mang đủ không?" Chu Thánh có chút lo lắng.

Cũng không biết hành động vá trời lần này có thể tiến hành thuận lợi không.

"Yên tâm đi." Công Tôn Hiên Viên vỗ vỗ túi trữ vật của mình.

"Lần này ta mang theo tuyệt đối đủ.

Trực tiếp mang theo hai trăm phần." Công Tôn Hiên Viên đắc ý nói.

"Nhiều như vậy?" Lần này đến lượt Chu Thánh kinh ngạc.

Bởi vì hắn thực sự không ngờ, Công Tôn Hiên Viên lần này lại mạnh tay như vậy.

Thiên linh dịch trong tay lại nhiều đến thế.

Xem ra, mấy nghìn năm qua Công Tôn tích trữ được không ít đồ tốt.

Đợi khi về lại Trái Đất, phải để Công Tôn tặng cho mình mới được.

Mình mới đến thế giới Hỗn Độn thời gian ngắn như vậy, rất nhiều thứ đều không biết.

Nếu có thể nhận được đồ tốt, nói không chừng Liễu Như Yên và Lưu Ly có thể nâng cao tu vi của mình hơn nữa.

Đến lúc đó, hai người họ cũng có thể đến thế giới Hỗn Độn xem thử.

Môi trường hoàn toàn khác biệt với Trái Đất này chắc chắn sẽ khiến hai người họ vui mừng.

Đặc biệt là Long tộc, Phượng Hoàng nhất tộc.

Đây đều là những thần thú trong truyền thuyết.

Mặc dù hiện tại mình gọi chúng là yêu thú, không xem chúng như thần thú trong truyền thuyết.

Nhưng điều này chắc chắn có thể mang lại cho Lưu Ly và Liễu Như Yên một bất ngờ.

Thậm chí con trai nhỏ của mình là Chu Nguyên, cũng có thể đến thế giới Hỗn Độn để tu luyện.

Linh khí trong Trái Đất vốn dĩ cũng không có bao nhiêu.

Muốn đặt nền móng tốt hơn.

Thế giới Hỗn Độn là một nơi không thể thiếu.

Tiên giới trong truyền thuyết mình không biết có tồn tại hay không.

Mặc dù truyền thuyết trên Trái Đất cũng có thần tiên.

Nhưng Chu Thánh đã giao đấu với họ rồi, chỉ là những phàm nhân có chút pháp lực mà thôi.

Tiên nhân thực sự thì chưa ai từng thấy qua.

Thực sự không biết năng lực của họ lớn đến đâu.

Có xứng đáng tồn tại cùng thời gian không?

Khi trong lòng Chu Thánh đang suy nghĩ vẩn vơ.

Hậu Khanh đột nhiên dẫn mười hai tộc trưởng Vu tộc đến bên cạnh Chu Thánh.

“Chu Thánh, tất cả Đá vá trời đều đã lấy ra rồi.

Tổng cộng có một trăm hai mươi khối, ta cũng không biết rốt cuộc cần bao nhiêu.” Chu Thánh cầm Đá vá trời lên xem xét kỹ lưỡng.

Đá vá trời này không giống lắm với những gì hắn tưởng tượng.

Ban đầu Chu Thánh cho rằng Đá vá trời sẽ có ngũ sắc, dù sao cũng được tạo thành từ năm nguyên tố cơ bản nhất.

Kết quả không ngờ, Đá vá trời trước mắt lại bình thường đến vậy.

Chỉ là một hòn đá nhỏ màu xám tro, dù có đặt nó bên đường, cũng sẽ không có ai muốn nhặt.

“Tại sao Đá vá trời lại có hình dạng này?” Chu Thánh tò mò hỏi.

“Có phải hơi thất vọng, không phải là dáng vẻ mình tưởng tượng không?” Hậu Khanh lại gần nói, mặt đầy vẻ gian xảo.

Chu Thánh cũng không biết Hậu Khanh bây giờ sao lại trở nên nói nhiều như vậy.

Vốn dĩ y không phải là kiểu người trầm mặc ít lời sao?

Lẽ nào sau khi gặp vài cô nương, đột nhiên học được cách nói chuyện?

“Đừng nói nhảm nữa, tiếp tục nói đi.” Chu Thánh cười đáp.

“Thực ra đây là sức mạnh Hỗn Độn.” Hậu Khanh thu lại vẻ đùa cợt.

Trịnh trọng giới thiệu với Chu Thánh.

“Toàn bộ thế giới đều được cấu thành từ sức mạnh Hỗn Độn.

Bầu trời đó đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Việc chuyển hóa nguyên tố Ngũ Hành thành nguyên tố Hỗn Độn thực ra phải tốn rất nhiều tâm sức.

Nhưng chỉ cần hình thành, nguyên tố Hỗn Độn sẽ từ từ biến thành sức mạnh Hỗn Độn.

Đá vá trời từ từ thu nhỏ lại, sẽ biến thành dáng vẻ ngươi thấy bây giờ." Thần kỳ như vậy sao?

Chu Thánh kinh ngạc nhướng mày.

Không ngờ Đá vá trời lại không phải hình thành một lần.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, thế giới Hỗn Độn vốn là một thế giới thần kỳ.

Theo Chu Thánh thấy, những thứ hắn đã gặp, không có thứ nào không phải do Hỗn Độn, nguyên tố cơ bản này, tạo thành.

Sức mạnh của thế giới Hỗn Độn thực sự là sức mạnh lợi hại nhất hắn từng thấy.

"Vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ." Chu Thánh nói xong chuyện phiếm, trực tiếp dẫn Hậu Khanh và Công Tôn Hiên Viên đến bên ngoài Vu tộc.

Ở đây có một khe nứt, quy mô cũng không nhỏ.

Chương 834

Khi một nhóm người xuất hiện, đã thu hút sự chú ý của người Nhân tộc và Yêu tộc xung quanh.

"Tứ trưởng lão, ngài nói xem?

Chu thủ lĩnh họ muốn làm gì vậy?" Tộc trưởng Miêu Yêu tộc nhỏ giọng hỏi Tứ Căn.

Tứ Căn liếc mắt nhìn tộc trưởng Miêu Yêu, ông ta biết, gã này quá xảo quyệt, suốt ngày trốn ở phía sau làm rùa rụt cổ, đến khi có lợi lộc thì không ai có thể chiếm được lợi từ tay hắn.

Chi bằng đổi thành tộc trưởng Ô Quy tộc cho rồi.

"Làm sao ta biết được?

Chu thủ lĩnh muốn làm gì chúng ta cứ chờ xem là được rồi.

Đến lúc phản công Ma tộc ngươi cũng làm như vậy đi." Tứ Căn nhàn nhạt nói.

"Lão già gian xảo, bây giờ còn nghĩ đến việc lấy lòng Chu thủ lĩnh." Tộc trưởng Miêu Yêu tộc lẩm bẩm trong lòng, nhưng lại không dám biểu lộ ra ngoài.

Chu Thánh thực sự có thể nghe thấy cuộc đối thoại của phần lớn người ở đây, tinh thần lực cũng đủ để hỗ trợ hắn.

Nhưng hắn lại không làm vậy, dù sao hao phí tinh lực vào những chuyện không quan trọng cũng không phải là phong cách của hắn.

Hắn chỉ quay đầu, nhỏ giọng nói với Hậu Khanh.

"Có thể bắt đầu vá trời." Hậu Khanh trực tiếp đáp một tiếng, bước chân ra khỏi đội ngũ.

Mười hai tộc trưởng Vu tộc bên cạnh cũng không rảnh rỗi.

Mỗi người đều đứng xung quanh Hậu Khanh, hình thành một vòng tròn không quá nhỏ.

Những người này trực tiếp tạo thành một trận pháp.

Lúc này, tất cả mọi người dưới mặt đất, chỉ cần còn thở, đều nhìn lên bầu trời, chờ đợi hành động của nhóm người này.

Bao gồm cả Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên bên cạnh.

Hai người họ trong hoạt động lần này trực tiếp đảm nhận trách nhiệm hộ vệ.

Bởi vì không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Cũng không biết hai tên Ma Tôn kia bây giờ đang làm gì.

Vẫn nên đề phòng chúng một chút thì hơn.

Hai người đứng ở nơi cao nhất, bất cứ lúc nào cũng đề phòng Ma Tôn đột kích.

Thực ra lúc này Chu Thánh có chút lo xa.

Ma Cự đang không ngừng tìm kiếm mỹ nhân, mọi việc ở đại bản doanh Ma tộc đều do Ma Đồ nắm giữ.

Hiện tại Ma Đồ đang không ngừng điều binh khiển tướng, cố gắng vận chuyển càng nhiều ma binh qua cổng không-thời gian càng tốt.

Lúc này, tướng lĩnh càng cao cấp càng có ích.

Bởi vì lần trước Chu Thánh gần như đã giết sạch các ma tu cấp cao.

Lần này y không định giấu nghề nữa.

Chỉ cần có đủ Ma tộc cấp cao, là có thể dạy cho họ công pháp,

khiến họ đều có sức mạnh của bán Ma Tôn.

Vốn dĩ sự chênh lệch giữa Ma Vương và Ma Tôn khá lớn, vì sợ quá nhiều Ma Vương kết hợp lại sẽ lung lay địa vị thống trị của mình.

Mặc dù có bộ công pháp này, nhưng Ma Đồ chưa từng dạy cho bất kỳ ai.

Lần này, nếu không phải thực sự sợ lật thuyền trong mương, Ma Đồ tuyệt đối không nỡ.

Trên không trung của Kỳ Lân nhất tộc, chuyện của Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên tạm thời không bàn đến.

Lúc này Hậu Khanh trực tiếp bắt đầu thi pháp.

Chỉ thấy y trực tiếp lấy ra hai khối Đá vá trời, đồng thời lấy ra hai giọt Thiên linh dịch.

Lúc này, y bắt đầu niệm chú ngữ.

Các tộc trưởng Vu tộc bên cạnh cũng không rảnh rỗi.

Từ trên người mỗi người đều xuất hiện những luồng sáng khác nhau.

Đây là tất cả các nguyên tố cội nguồn tồn tại trong thế giới Hỗn Độn.

Pháp lực mà mỗi người họ xuất ra trông khá tương đồng.

Bởi vì chỉ trong tình huống như vậy, trận pháp được tạo thành từ các nguyên tố cội nguồn mới có thể ổn định.

Tất cả các nguyên tố đều được truyền vào cơ thể Hậu Khanh.

Lúc này Hậu Khanh giống như trận nhãn, hội tụ tất cả sức mạnh lại.

Rất nhanh, từ trong cơ thể Hậu Khanh xuất hiện một luồng sức

mạnh huyền ảo.

Luồng sức mạnh này ngoại trừ Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên, những người xung quanh không thể cảm nhận rõ ràng.

Đương nhiên là ngoại trừ các tộc trưởng Vu tộc này.

Rất nhanh, sức mạnh huyền diệu đã trực tiếp tiến vào Đá vá trời trước mắt Hậu Khanh.

Thế là, một cảnh tượng kinh ngạc đã xuất hiện.

Thiên linh dịch từ từ dung hợp hai khối Đá vá trời lại với nhau.

Xem ra là do luồng sức mạnh thần bí kia tạo thành.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hậu Khanh sử dụng luồng sức mạnh thần bí này từ từ đẩy Đá vá trời đã dung hợp vào trong khe hở đen ngòm trên bầu trời trước mặt y.

Tất cả mọi người xung quanh đều đang theo dõi, không dám thở mạnh một tiếng.

Bởi vì bây giờ họ đã sớm nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Chu thủ lĩnh họ đã tìm được cách cứu vớt thế giới Hỗn Độn.

"Tứ trưởng lão, lần này tội nghiệt của chúng ta có thể giảm bớt một chút rồi.

Lần vá trời này nhất định phải thành công." Thực ra không cần tộc trưởng Miêu Yêu tộc nói, trong lòng Tứ Căn cũng hy vọng như vậy.

Trời không vá lại một ngày, tội nghiệt của Nhân tộc khó tiêu.

Chu Thánh tuy là người Nhân tộc, nhưng tất cả mọi người đều biết, Chu Thánh không phải là người Nhân tộc của thế giới này.

Mối liên hệ với Nhân tộc của thế giới Hỗn Độn không sâu sắc.

Nếu sau này lật lại chuyện cũ, Nhân tộc tuyệt đối không thể gánh

nổi.

Trong ánh mắt mong đợi của mọi người, từ chỗ hố đen truyền đến âm thanh ầm ầm.

Lúc này, có người thở phào nhẹ nhõm, có người lại càng nhíu chặt mày.

Nhưng phần lớn mọi người đều giữ thái độ lạc quan.

Bầu trời đã có phản ứng, dù kết quả có tệ đến đâu cũng không thể tệ hơn được nữa.

Dù sao thì trời cũng đã rách rồi.

Chu Thánh cũng chăm chú nhìn lên trời, nếu có gì không ổn, hắn có thể trực tiếp ra tay.

Nhưng hiển nhiên vận may của thế giới Hỗn Độn vẫn còn đó.

Âm thanh ầm ầm vừa dứt, bầu trời trước mắt đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy bầu trời xanh thẳm như bị đột nhiên vá lại một đoạn, từ từ khép lại một phần.

Trời đã được vá lại.

Mặc dù phạm vi không lớn, nhưng đây cũng là một khởi đầu tốt đẹp.

Trong đám đông đột nhiên vang lên những tiếng hoan hô như sấm.

"Trời được vá rồi, ngày tháng của chúng ta cũng sẽ tốt hơn." "Đúng vậy, lần này nhờ có Vu tộc, đặc biệt là người ở giữa kia." "Cũng không biết y là ai, trẻ tuổi như vậy mà thực lực lại cao thâm đến thế." "Thật vậy, trước đây chưa từng gặp y." Theo những người có thực lực thấp kém này, sự hỗn loạn của thế giới Hỗn Độn bắt đầu từ việc trời nứt ra.

Mà bây giờ trời nứt thu hẹp lại, điều đó có nghĩa là thế giới Hỗn Độn sẽ từ hỗn loạn chuyển sang hòa bình.

Chương 835

Có lẽ không bao lâu nữa, những ngày tháng hòa bình của họ sẽ đến.

Mà Hậu Khanh đã sớm nghe được lời khen ngợi của mọi người dành cho y.

Khi ở Trái Đất, phần lớn mọi người đều khá sợ y, y cũng vì thế mà hình thành tính cách uy nghiêm.

Nhưng ở thế giới Hỗn Độn, được nhiều người ủng hộ như vậy, thực sự khiến Hậu Khanh trong lòng vui sướng.

"Hậu Khanh, tiếp tục vá." Giọng nói của Chu Thánh từ xa truyền đến tai Hậu Khanh.

"Được thôi." Hậu Khanh lớn tiếng đáp lại.

Tiếp theo, tay không ngừng, trực tiếp bắt đầu dung hợp Đá vá trời.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Hậu Khanh tổng cộng đã dung hợp hơn hai mươi khối Đá vá trời.

Cuối cùng đã vá bầu trời chỉ còn lại một khe hở.

Trong khoảng thời gian này, Hậu Khanh không hề nghỉ ngơi, luôn bận rộn không ngừng.

Nhìn thấy khe hở cuối cùng, Hậu Khanh biết giai đoạn khó khăn nhất đã đến.

Bởi vì hành động này quyết định có thể vá kín bầu trời hay không.

Khi khối Đá vá trời cuối cùng bay lên khe hở màu đen, Hậu Khanh không chút do dự đưa mười phần Thiên linh dịch cùng lúc lên không trung.

Mỗi phần đều được đặt vào khe nứt với khoảng cách bằng nhau.

Đồng thời, y trực tiếp niệm chú ngữ, đây là chú ngữ đặc hữu của Mậu Thổ nhất tộc của họ.

Mượn sức mạnh của đại địa lên bầu trời.

Trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, một ấn khổng lồ màu vàng bay lên trời, trong nháy mắt đã dung nhập vào khe hở.

Trong các nguyên tố Ngũ Hành, Thổ nguyên tố là dày dặn và ổn định nhất.

Cũng là thân cận nhất với Đá vá trời.

Dùng chúng làm dược liệu gia cố là thích hợp nhất.

Thổ nguyên tố vừa dung nhập, Thiên linh dịch đã vội vã dung hợp với Thổ nguyên tố.

Rất nhanh, Đá vá trời, Thổ nguyên tố, Thiên linh dịch trực tiếp dung hợp thành một khối, hoàn toàn khâu vá lại khe hở này.

Bầu trời lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Lần này, tiếng hoan hô trực tiếp vang vọng khắp bầu trời.

Âm u trong lòng mọi người cuối cùng cũng tan đi một chút.

Ngay cả Chu Thánh, cũng bị không khí vui vẻ này lây nhiễm.

Trực tiếp lao ra, vui mừng đập tay với Hậu Khanh.

Càng không cần nói đến Công Tôn Hiên Viên, đã bảo vệ thế giới Hỗn Độn lâu như vậy, tình cảm dành cho nó đã tràn đầy.

Lần này có thể vá lại trời, y chỉ có thể vui mừng hơn Chu Thánh.

Nhưng cảnh tượng này, đều bị tên gián điệp Ma tộc ẩn nấp ở đây phát hiện.

Ma tộc cũng không hoàn toàn tin tưởng Nhân tộc, đã lặng lẽ gieo

ma chủng lên người không ít người Nhân tộc.

Bình thường thì không lộ ra, nhưng vào thời khắc quan trọng ngược lại sẽ cắn một miếng thật đau vào thế giới Hỗn Độn.

Linh hồn của chúng lúc này đã sớm bị ô nhiễm.

Lặng lẽ rút khỏi đám đông, lao nhanh về phía lãnh địa Ma tộc.

Lúc này Ma tộc vẫn chưa hề hay biết về những chuyện xảy ra ở Kỳ Lân nhất tộc.

Bởi vì cánh cổng không-thời gian không có một chút động tĩnh nào.

Dù sao, bầu trời của thế giới Hỗn Độn bị phá hoại quá nghiêm trọng.

Việc sửa chữa bầu trời phía trên lãnh địa Kỳ Lân nhất tộc đối với toàn bộ thế giới Hỗn Độn mà nói, là một việc không đáng kể.

Cổng không-thời gian vẫn đang vận hành rất ổn định, ma binh của Cổ Ma thế giới vẫn không ngừng tiến vào thế giới Hỗn Độn.

"Nhanh lên, tốc độ sao chậm như vậy!" Ma Đồ đang nổi trận lôi đình.

Sau mấy ngày vận chuyển, ma binh đến thế giới Hỗn Độn đã có gần chục triệu người.

Ngay cả không gian thạch dùng để trấn áp cổng không-thời gian cũng bị tiêu hao không ít.

Nhưng Ma Đồ vẫn cảm thấy còn xa mới đủ.

Sinh vật trong thế giới Hỗn Độn không biết có đến vạn tỷ, thân thể Ma tộc tuy cường hãn, thực lực tuy mạnh hơn một bậc, nhưng kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi.

Không thể không khiến Ma Đồ cẩn thận.

Càng khiến Ma Đồ tức giận hơn là, sau khi Ma Cự đến thế giới Hỗn Độn, căn bản không thấy bóng dáng hắn đâu.

Cũng không biết đang vui vẻ ở xó xỉnh nào.

Điều này khiến tâm trạng y càng thêm tồi tệ.

"Người đâu." Ma Đồ gọi một Ma Vương đến.

"Tôn thượng đại nhân." Người đến vô cùng cung kính.

"Mang một lô không-thời gian thạch mới đến đây, mở rộng lại cổng không-thời gian một chút." Ma Đồ phân phó.

"Vâng." Ma Vương lĩnh mệnh rời đi.

Chưa kịp để Ma Đồ thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên có người đến báo: "Gián điệp của Nhân tộc có chuyện quan trọng muốn báo." Thần sắc Ma Đồ thoáng chốc ngưng trọng.

Vội vàng đi đến đại điện nghị sự của Ma tộc.

Đến nơi, quả nhiên có gián điệp Nhân tộc ở đó.

Xem ra Ma Vân ở đây cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Dù sao thì cũng làm được một chút việc nhỏ.

Những con cờ đã gài xuống cũng có chút tác dụng.

Chẳng phải sao, ít nhất gián điệp Nhân tộc không bội tín bội nghĩa, có bất kỳ tình huống nào, cũng biết lập tức đến đây.

"Rốt cuộc có chuyện gì?

Nhân tộc không phải đã bỏ trốn rồi sao?

Chẳng lẽ còn có âm mưu gì khác?" Giọng nói của Ma Đồ vô cùng trầm thấp, vang vọng trong đại điện Ma tộc, khiến tên gián điệp Nhân tộc không thể nghe rõ âm thanh này rốt cuộc phát ra từ đâu.

"Bẩm tôn thượng." Giọng nói của tên gián điệp Nhân tộc run rẩy,

nếu không nghe kỹ, căn bản không nhận ra sự run rẩy trong giọng nói của hắn.

“Nhân tộc chạy đến lãnh địa Vu tộc không lâu, Chu Thánh đột nhiên xuất hiện.

Không chỉ mật đàm với Tứ trưởng lão Nhân tộc, không biết thương nghị chuyện gì, không lâu sau, Vu tộc đã dùng Đá vá trời vá lại khe nứt trên bầu trời bên ngoài Vu tộc.” “Cái gì?” Ma Đồ kinh hãi, không ngờ trong lúc mình không biết, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hơn nữa, khe nứt trên trời mà Ma tộc dựa vào để xuyên qua không gian bích lũy cũng đã bị Vu tộc vá lại.

Đây quả thực là một tin xấu.

Không chỉ là tin xấu, thậm chí còn là tin tức liên quan đến tính mạng của y.

Nếu hành động vá trời tiếp tục, không lâu sau, cổng không-thời gian sẽ sụp đổ.

Không chỉ sụp đổ, thậm chí xây lại cũng không được.

“Ngươi lui xuống trước đi.” Ma Đồ cố nén sự lo lắng trong lòng, cho tên gián điệp lui xuống.

Sau đó vội vàng gửi một lá bùa thông báo tin này cho Ma Cự.

Trước đó, nghĩ đến việc kết minh, dù có không vui thế nào, Ma Đồ cũng không muốn vì một chút chuyện nhỏ mà khiến quan hệ giữa hai người trở nên căng thẳng.

Nhưng bây giờ, tình hình rõ ràng đã khác.

Chương 836

Chuyện trọng đại như vậy, phải hai người cùng thương lượng mới được, nếu không, chỉ cần một chút sơ suất, cả hai đều phải ở lại thế giới Hỗn Độn này.

Mặc dù thân thể hiện tại là pháp ngoại hóa thân, nhưng cũng đã cắt đi một phần ba thần hồn của mình.

Nếu thực sự bị trọng thương, trong đời này, muốn tranh đoạt ngôi vị Ma Thần e là không thể.

Nghĩ đến binh sĩ Ma tộc hiện tại còn chưa đủ đông, tốc độ phản kích của thế giới Hỗn Độn lại nhanh như vậy, Ma Đồ vội vàng đi đến chỗ cổng không-thời gian.

Tướng lĩnh cao cấp của Ma tộc đến còn chưa đủ nhiều.

Phải thúc giục thêm một lô nữa, nếu không, ngay cả về mặt chiến đấu của binh sĩ, Ma tộc cũng không thắng nổi.

Trên không trung Vu tộc, Chu Thánh và Hậu Khanh cũng đang trò chuyện.

"Vu tộc vá xong rồi, những nơi khác còn rất nhiều.

Ngươi bây giờ là nhân vật quan trọng đấy." Chu Thánh cười nói với Hậu Khanh.

"Vốn dĩ ta nghĩ bước tiếp theo các ngươi sẽ đến lãnh địa Phượng Hoàng nhất tộc để vá trời, còn ta đi phá hủy cổng không-thời gian của Ma tộc.

Nhưng hai tên ma đầu kia thực lực quá mạnh.

Ta không yên tâm để các ngươi đi một mình.

Nếu xảy ra chuyện gì thì không hay, trời của thế giới Hỗn Độn đừng mong vá lại dễ dàng như vậy.

Ngươi vẫn nên đi cùng ta và Công Tôn huynh.

Nếu thực sự có tình huống bất trắc, ít nhất ta vẫn còn ở gần." "Chu Thánh, cũng quá coi thường ta rồi." Hậu Khanh lớn tiếng la lối.

"Thực lực của ta bây giờ cũng không tệ mà." "Ta biết." Chu Thánh thở dài.

"Chủ yếu là chuyện lần này rất quan trọng, không được có chút sai sót nào.

Nếu không vận mệnh của Trái Đất sẽ khó nói.

Ngươi chưa từng giao đấu với hai kẻ đó, không biết thực lực sâu cạn của chúng.

Ta sợ chúng tìm được tung tích của ngươi.

Vá trời trước mặt nhiều người như vậy, ngươi có lẽ đã nằm trong danh sách truy sát của ta và Công Tôn huynh rồi." "Được rồi, biết rồi." Hậu Khanh cũng biết Chu Thánh thực ra là vì tốt cho y.

Điểm này y vẫn biết.

Mình cũng không phải là loại người không nghe lời khuyên.

Ngay sau đó, ba người cùng nhau biến mất giữa không trung.

Không ai biết ba người này rốt cuộc đã đi đâu.

Phía bên kia, Ma Cự nhận được tin của Ma Đồ cũng biết sự việc khẩn cấp, đẩy nữ yêu tộc quyến rũ trong lòng sang một bên, một cái lắc mình, trở về đại bản doanh Ma tộc.

"Sao lại như vậy?

Lẽ nào ý chí Đại Đạo lần này đứng về phía thế giới Hỗn Độn?"

Ma Cự cũng không thể giãn mày ra được.

"Ta không biết, nhưng cảm giác lần này rất không tốt, cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra tình huống gì.

Dù ta đã xem vận mệnh trực tuyến, nhưng cũng mờ mịt không rõ.

Lần này cũng không biết tình hình chiến sự rốt cuộc thế nào." Ma Đồ nói cho Ma Cự biết tất cả những gì y biết.

"Vậy chứng tỏ tình hình vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất định.

Nếu thực sự xảy ra chuyện gì không thể ngăn cản.

Hai chúng ta sẽ qua cổng không-thời gian trở về.

Cũng chỉ trong nháy mắt, Chu Thánh đó chắc chắn không đuổi kịp chúng ta.

Cùng lắm thì mấy vạn năm sau lại quay lại." Thấy kế hoạch của Ma Cự, Ma Đồ trong lòng thở dài.

"Cũng chỉ có thể như vậy thôi." Lần này hai người lại đồng lòng, phải nhanh chóng tăng cường sức mạnh của ma quân.

Lúc này, Chu Thánh, Công Tôn Hiên Viên, Hậu Khanh ba người đã đến trên không trung của Ma tộc.

"Cổng không-thời gian ở ngay phía sau đại bản doanh Ma tộc.

Hậu Khanh, đây là Hóa Ma Bát, ngươi tìm cơ hội lén lút tiếp cận, ta và Công Tôn huynh cùng nhau cầm chân hai tên Ma Tôn." Chu Thánh phân phó.

"Được." Hậu Khanh cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp lặng lẽ ẩn nấp thân hình.

Lúc này Chu Thánh vận khí hét lớn: "Ma đầu, ra đây chịu chết." Âm thanh lớn đến mức vang vọng khắp đất trời.

Trong quân doanh, Ma Đồ và Ma Cự tức đến méo cả mũi.

Không ngờ Chu Thánh lại to gan như vậy, trời còn chưa vá xong được bao nhiêu, mà đã dám nghênh ngang đến nơi đóng quân của ma quân.

Xem ra lần trước cho hắn bài học vẫn chưa đủ, lần này nhất định phải dùng bản lĩnh thật sự, để Chu Thánh có đến mà không có về.

Ngay sau đó, hai người bay ra khỏi quân doanh, xuất hiện trước mặt Chu Thánh.

"Ta nói lần này sao ngươi lại có gan đến đây, hóa ra là kéo người đến để thêm can đảm à!" Mặt Ma Cự lộ vẻ chế giễu.

"Lần trước chạy trốn như chó, quên rồi sao?" "Lần này ta đến, chứng tỏ ngươi còn không bằng chó, nếu không sao ta lại coi thường ngươi được chứ?" Muốn khiêu khích thần kinh của ta, đạo hạnh của ngươi còn quá nông.

Ta không chọc tức ngươi đến nhảy dựng lên, ta không mang họ Chu.

"Ngươi." Ma Cự nghe vậy quả nhiên đại nộ.

Chu Thánh này thực sự quá không coi hai Ma Tôn bọn họ ra gì.

Lần này mình nhất định phải cho hắn một bài học, để hắn biết hậu quả của việc chọc giận Ma Cự ta.

Không nói nhiều lời, Ma Cự trực tiếp thi triển ma công lần trước - Ma Thần Ảnh, rất nhanh, một hư ảnh Ma Thần khổng lồ lại xuất hiện trên không trung của ma quân.

Nhìn thấy cảnh này, binh sĩ Ma tộc vô cùng phấn khích.

Tiếng hoan hô không ngớt.

Ở Cổ Ma thế giới, đây chính là tuyệt kỹ tất sát của Ma Cự Ma

Tôn.

Hôm nay có may mắn được thấy, quả nhiên phi phàm.

"Trò mèo vặt vãnh." Có Công Tôn Hiên Viên ở đây, Chu Thánh tự tin mười phần.

Hắn không hề lo lắng về những gì sắp xảy ra.

Công thế của Công Tôn Hiên Viên kết hợp với hắn, Chu Thánh tự tin, tuyệt đối sẽ không giống như lần trước, bị hư ảnh trước mắt bóp nát công thế.

"Công Tôn huynh?" Chu Thánh liếc nhìn Công Tôn Hiên Viên.

Chiến hữu đối diện hiểu rõ ý của Chu Thánh, gật đầu, ngưng kết công thế do Hiên Viên Kiếm phát ra thành một hình cầu.

Sau đó, Chu Thánh cũng thi triển công thế của Trảm Ảnh Đao, không ngừng dung hợp võ kỹ của cả hai.

Chỉ trong chốc lát, võ kỹ đã dung hợp hoàn tất.

Lúc này, hư ảnh Ma Thần cũng đã đến trước mặt hai người Chu Thánh.

Công Tôn Hiên Viên đã sớm theo lời nhắc nhở của Chu Thánh mà rời xa khu vực này, chạy đến nơi hai người đã bàn bạc trước.

Chu Thánh đẩy chiêu thức đã dung hợp về phía trước, một cái lắc mình, trốn vào sâu trong không gian.

Đồng thời thi triển sức mạnh không gian, khóa chặt không gian này lại.

Đợi Chu Thánh một cái lắc mình xuất hiện, quay đầu lại nhìn, thấy một cảnh tượng khiến hắn vô cùng vui mừng.

Chiêu thức hợp thành quả nhiên vô cùng lợi hại, luồng sáng đó

chạm vào hư ảnh Ma Thần, lại không hề có chút dừng lại, đã chém đứt cánh tay của Ma Thần, tốc độ nhanh đến mức ngoài dự liệu của Chu Thánh.

Thậm chí không dừng lại, tiếp tục chém về phía Ma Cự đang trốn sau Ma Thần.

Mà Ma Cự nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến hồn bay phách tán.

Chiêu này của hắn chưa từng gặp phải đối thủ, đây là lần đầu tiên bị người khác phá vỡ công thế.

Hắn vội vàng chạy về phía trước, một cái lắc mình, đến sau lưng Ma Đồ.

Lão gia hỏa này, không nói gì khác, nhưng công phu bảo mệnh lại là hạng nhất.

Chương 837

Lần này mình muốn sống sót, không thể không nhờ y ra tay.

Tình hình cũng đúng như Ma Cự dự liệu.

Ma Đồ trực tiếp lấy ra trận bàn lần trước.

Một mình đứng chắn trước đòn tấn công kinh thiên động địa này.

Luồng sáng kinh người va chạm với làn sương trắng mờ ảo.

Làn sương trông có vẻ yếu ớt, luồng sáng trông có vẻ vạn trượng kim quang, nhưng không ngờ, sau khi cả hai va chạm, lại như một cuộn tranh rách nát, trực tiếp vỡ vụn từng tấc.

Triệt tiêu lẫn nhau.

Trong mắt Chu Thánh lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ cả hai lại ngang tài ngang sức.

Mà mặt Ma Đồ đối diện đã xanh mét.

Mặc dù đã thành công ngăn chặn đòn tấn công của Chu Thánh, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Trận bàn trong tay y đã hoàn toàn phế bỏ.

Đòn tấn công kịch liệt vừa rồi đã khiến trận bàn trực tiếp nứt một đường ở giữa, không thể dùng được nữa.

"Chu Thánh lần này đến thế hung hăng, Ma Cự, liên thủ thôi, nếu không, không ai được lợi cả." Thần sắc Ma Đồ khó coi.

"Được." Lần này Ma Cự đồng ý rất dứt khoát.

Chu Thánh này quá khó đối phó.

Phải dùng đến sức mạnh Ma Tôn thực sự mới trị được hắn.

Chu Thánh chỉ thấy sắc mặt tên ma đầu đối diện khó coi trong chốc lát, kết quả, khoảnh khắc tiếp theo, hai người lại làm một động tác giống hệt nhau.

Ma khí đen kịt từ miệng hai người phun ra, rất nhanh, hình thành một đạo ma ấn đen kịt.

Ma ấn này, vừa xuất hiện, Chu Thánh đã cảm thấy khó chịu.

Nhìn ma ấn đang lớn lên nhanh chóng, Chu Thánh cũng không dám chủ quan.

Cùng Công Tôn Hiên Viên, phát ra đạo võ kỹ dung hợp thứ hai.

Đang lúc tập trung, giọng nói của Hậu Khanh đột nhiên truyền đến.

"Chu Thánh, ta đã đến gần cổng không-thời gian rồi.

Bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra ta, có hành động ngay không?" Chu Thánh vừa phân tâm, vừa trả lời y.

"Ngay lập tức." Hậu Khanh không dám chậm trễ chút nào, trực tiếp ném Hóa Ma Bát về phía cổng không-thời gian.

Đồng thời không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Nhất định phải thành công.

Dù sao khi mình vừa mới đến, trên đường không biết đã gặp phải bao nhiêu Ma Vương.

Có một lần, suýt nữa thì bị phát hiện.

Nếu không phải vũ khí che giấu khí tức mà Chu Thánh cung cấp quá lợi hại, mình tuyệt đối không thể đến được nơi này.

Kết quả cũng không phụ sự nỗ lực của Hậu Khanh.

Hóa Ma Bát vừa đến cổng không-thời gian, đột nhiên truyền đến

một lực hút vô cùng mạnh.

Từ cổng không-thời gian trực tiếp xuất hiện một luồng sức mạnh không tên.

Hậu Khanh không dám nhìn nhiều, trực tiếp nhảy không gian, rời khỏi nơi này.

Giây tiếp theo, tai Chu Thánh truyền đến tin tức kế hoạch thành công của Hậu Khanh.

Mà bên này, võ kỹ dung hợp đã va chạm với cự ấn của hai vị Ma Tôn.

Cả hai không phân trên dưới, không ngừng tiêu hao sức mạnh của nhau.

Chu Thánh không xem kết quả.

Khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp phong tỏa không gian gần cổng không-thời gian.

Các Ma Vương muốn báo tin là không thể.

Bay qua đây đi.

Chu Thánh cũng không ngờ kế hoạch lần này lại thuận lợi như vậy.

Tinh thần lực vẫn đang khống chế Hóa Ma Bát hấp thu sức mạnh cội nguồn của cổng không-thời gian.

Khi sức mạnh Hỗn Độn ngày càng ít, không còn gì để hấp thu, Chu Thánh quyết đoán, trực tiếp ẩn Hóa Ma Bát vào hư không.

Bởi vì cổng không-thời gian không có sức mạnh Hỗn Độn chống đỡ, sắp nổ tung rồi.

"Một, hai, ba." Chu Thánh không ngừng đếm thầm trong lòng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu.

Khoảnh khắc tiếp theo, phía sau Ma tộc truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa.

Vốn dĩ, chiêu thức không thành công đã khiến hai tên Ma Tôn trong lòng vô cùng không vui.

Nhưng sự bất ổn ở phía sau trực tiếp khiến hai vị Ma Tôn biến sắc.

"Chu Thánh?

Rốt cuộc ngươi đã làm gì?" "Làm gì à?" Chu Thánh lười biếng trả lời.

"Chỉ là đập vỡ cổng không-thời gian, để các ngươi không về nhà được thôi.

Cũng không làm gì to tát cả." Nói xong câu này, Công Tôn Hiên Viên và Chu Thánh hai người cười lớn.

Ma tộc, đã tìm kiếm thế giới Hỗn Độn nhiều năm như vậy, ta phải để các ngươi trả lại cả vốn lẫn lãi.

Lúc này Ma Đồ và Ma Cự thực sự không cười nổi nữa.

Không ngờ hành động của Chu Thánh lại nhanh như vậy.

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã đột kích cổng không-thời gian.

Hai người họ còn đang vui vẻ ở đây.

Hoàn toàn không ý thức được rằng hang ổ của mình đã bị người ta san bằng.

Hai người mình bị Chu Thánh chơi xỏ xoay vòng vòng.

"Ngươi rất giỏi đấy, Chu Thánh." Lúc này Ma Đồ tức đến nỗi nói

không ra hơi.

“Xem ra là ta đã coi thường ngươi.” “Ngươi là Ma Tôn mà, coi thường ta cũng là chuyện nên làm.” Chu Thánh không sợ đấu võ mồm, chẳng qua chỉ bị nói vài câu.

Vẫn không ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

“Lần này là hai chúng ta đã sơ suất, nhưng, đã làm tuyệt tình như vậy, thì đừng trách hai chúng ta tàn nhẫn độc ác.” Chỉ thấy Ma Đồ và Ma Cự với tốc độ như tia chớp, lần lượt chém đứt một cánh tay của mình.

Chu Thánh còn chưa kịp phản ứng hai người này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Công Tôn Hiên Viên bên cạnh đã biến sắc.

Đã giao chiến với Ma tộc rất lâu, y biết đây là thủ đoạn huyết tế của Ma tộc.

Trong trận chiến với Thái Cổ nhất tộc lần trước, Ma tộc thường dựa vào thủ đoạn này để lật ngược tình thế.

Khiến Thái Cổ nhất tộc chịu đủ khổ sở.

Bây giờ lại giở trò cũ.

Chu Thánh lại không biết mức độ lợi hại của chiêu này.

Công Tôn Hiên Viên không chút do dự, trực tiếp đưa Chu Thánh dịch chuyển đến một nơi rất xa.

Nhưng dù vậy, công thế của Ma Đồ và Ma Cự cũng đã đến trước mắt.

“Chu Thánh, ngươi không phải tự cho mình là người bảo vệ thế giới Hỗn Độn sao?

Vậy thì hãy thử chiêu này đi, rất nhiều tiền bối của ngươi đều không đỡ được chiêu này đâu.” Ma Đồ cười ngạo mạn.

Chương 838

Sắc mặt Chu Thánh đối diện vô cùng ngưng trọng, bởi vì Ma Thần trước mặt đã cho hắn một áp lực cực lớn.

Đây là tình huống chưa từng có.

Ma Đồ trong lòng đắc ý nghĩ, dù thực lực của Chu Thánh có mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần không đạt đến thực lực của tiên nhân, thì đừng hòng đỡ được chiêu này của y.

Thì ra, Ma Đồ và Ma Cự hiến tế một phần cơ thể của mình là để triệu hồi Ma Thần thực sự.

Khác với hư ảnh Ma Thần mà Ma Cự luyện ra, đó chỉ có thực lực của Ma Tôn, được coi là một công thế tương đối yếu của Ma Thần.

Nhưng cái này lại là triệu hồi Ma Thần từ Ma chi Đại Đạo.

Hư ảnh Ma Thần trước mắt gần như đã sở hữu một phần sức mạnh của Ma Đạo.

Ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể chiến thắng một Đại Đạo.

Đây chính là nguyên nhân khiến hai người họ tràn đầy tự tin.

Ma Thần đối diện Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp giơ cánh tay duy nhất của mình lên.

Cánh tay này vô cùng tái nhợt, không một chút huyết sắc, nhưng lại bao quanh bởi ma khí đen kịt khiến người ta cảm thấy vô cùng bất tường.

Ngón tay của nó cũng không thấy có bất kỳ động tác nào, chỉ nhẹ nhàng ngoắc một cái, đã khiến không gian trước mắt trực tiếp sụp đổ.

Không gian khóa chặt mà Chu Thánh tạo ra trực tiếp mất đi hiệu quả.

Thấy cảnh này, mặt Chu Thánh trực tiếp trầm xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ lòng bàn tay Ma Thần trước mắt xuất hiện một đoàn ma khí đậm đặc.

Phạm vi ma khí này tuy không lớn, nhưng lại vô cùng đặc quánh.

Khoảnh khắc tiếp theo, ma khí này đã trực tiếp xuất hiện trước mặt Chu Thánh.

Võ kỹ dung hợp của Trảm Ảnh Đao và Hiên Viên Kiếm còn chưa hoàn thành, hai người đã trực tiếp bị nuốt chửng.

"Ma Đồ, ngươi nói xem, có thể giết được hai người này không?" Ma Cự có chút lo lắng, trong trận chiến Thái Cổ lần trước, chưa từng có đối thủ nào có thực lực hùng hậu như Chu Thánh.

Cũng không biết hiến tế chút huyết nhục này có đủ không.

Trong lòng lo lắng không yên.

Mà Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên tiến vào ma khí, tình hình lại không tốt đẹp như vậy.

Trong ma khí cũng không biết rốt cuộc có thứ gì, lại cản trở sự giao lưu tinh thần giữa hai người.

Mặc dù phạm vi không lớn, nhưng dù có mò mẫm thế nào cũng không tìm thấy người còn lại.

Hơn nữa, từ trong sương mù ma khí lại truyền ra ma âm khiến người ta buồn ngủ.

Ngay cả Chu Thánh cũng không chống cự nổi.

Hai mắt muốn nhắm lại, nằm trong sương mù ma khí ngủ một

giấc thật ngon.

"Không đúng." Chu Thánh đột nhiên mở to mắt, tại sao mình lại muốn ngủ chứ?

Mình đã bao lâu rồi không có nhu cầu này.

"Xì." Một tiếng, Chu Thánh trực tiếp đốt lên Lửa Thủ Lăng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lửa Thủ Lăng cũng không biết đã gặp phải thứ đại bổ gì, bùng lên cao ba thước, đốt sạch sương mù ma khí xung quanh.

Sương mù ma khí này vốn là do Ma Đạo biến hóa ra.

Là nguyên tố thuần túy nhất trong thế giới.

Đối với Lửa Thủ Lăng mà nói, chẳng phải là thứ bổ dưỡng tốt nhất sao?

Mắt Ma Thần bên ngoài sương mù đậm đặc bất giác chớp một cái, như không ngờ sương mù đậm đặc của mình lại không mê hoặc được kẻ địch.

Nhưng, nó vẫn còn một chiêu chưa dùng đến.

Mình sẽ chiêu đãi kẻ địch của Ma Đạo thật tốt.

Chu Thánh không ngờ Lửa Thủ Lăng lại hữu dụng như vậy, trong lòng vừa thở phào một hơi, chuẩn bị đi tìm Công Tôn Hiên Viên.

Chỉ có sức mạnh liên hợp của hai người đối đầu với Ma Thần mới có hy vọng.

Nếu không, lành ít dữ nhiều.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, biến cố đột ngột xảy ra.

Trong sương mù ma khí đột nhiên xuất hiện từng sợi xích đen kịt, tấn công về phía Chu Thánh.

Tốc độ nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng.

Chu Thánh làm sao có thể để xích sắt đến gần mình.

Sớm đã khi xua tan sương mù ma khí, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Dùng Lửa Thủ Lăng bảo vệ quanh thân.

Cũng chính hành động này, đã khiến Chu Thánh không bị xích sắt khóa chặt ngay từ đầu.

Mà là bị xích sắt bao vây vòng quanh.

Muốn tìm cơ hội đến gần Chu Thánh.

Hiện tại đã không có sự trợ giúp của Công Tôn Hiên Viên, vậy thì lúc này Chu Thánh chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Tâm niệm vừa động, Chu Thánh nhớ ra, Hóa Ma Bát của mình không có trên người, vẫn còn ẩn giấu trong không gian của cổng không-thời gian.

Nhưng lúc này, tinh thần lực của mình bị sương mù ma khí cản trở, căn bản không có cách nào liên lạc được với Hóa Ma Bát.

Muốn đánh bại Ma Vương trước mắt, chỉ có một cách là sử dụng Hóa Ma Bát, nếu không, không có cách nào khác.

Chỉ có thể khổ sở chống đỡ cho đến khi linh lực cạn kiệt.

Rồi bị xích sắt trói lại.

Như vậy, thất bại là chắc chắn.

Chu Thánh cũng rất lo lắng cho Công Tôn Hiên Viên.

Thế là, trong túi trữ vật của mình, tìm kiếm càng thêm gấp gáp.

“Đing linh linh.” Âm thanh nhỏ bé truyền đến tai Chu Thánh.

“Sao lại quên mất ngươi nhỉ?” Chu Thánh vui mừng cầm lấy Nhiếp Hồn Linh.

Đây cũng là một vũ khí lợi hại để đối phó với Ma tộc.

Ngay sau đó, Chu Thánh vội vàng lắc Nhiếp Hồn Linh.

Rất nhanh, những sợi xích xung quanh khựng lại một chút, những sợi xích vốn dĩ dày đặc không kẽ hở khi vận hành lại phát ra tiếng kêu kèn kẹt.

Thậm chí ở giữa cũng xuất hiện không ít khoảng trống.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, mất đi sẽ không có lại.

Chu Thánh vội vàng nắm lấy cơ hội hiếm có này.

Vung Trảm Ảnh Đao ra ngoài.

Lưỡi đao sắc bén tác dụng tuy không lớn, nhưng Trảm Ảnh Đao lại chém liên tục mười mấy nhát.

Cứng rắn chém ra một khe hở cực nhỏ trên người Ma tộc.

Chu Thánh nhân cơ hội hiếm có này, vội vàng triệu hồi Hóa Ma Bát.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng bình thường của Hóa Ma Bát đã xuất hiện.

Khi Hóa Ma Bát xuất hiện, người kinh ngạc nhất không phải Ma Thần, mà là Ma Đồ và Ma Cự, chúng biết rõ uy lực của thứ này.

Lòng dạ chúng nóng như lửa đốt, lập tức lóe người xuất hiện bên cạnh Hóa Ma Bát.

Trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, một đòn ma công đã đánh thẳng xuống không trung phía trên Hóa Ma Bát.

Nhưng Hóa Ma Bát căn bản không hề né tránh.

Chương 839

Cũng phải thôi, sau khi nhận được mệnh lệnh của Chu Thánh, Hóa Ma Bát chỉ một lòng nhắm vào đám sương mù ma quỷ trước mắt.

Những thứ khác, nó không có thời gian cũng chẳng có sức lực để đối phó.

May mắn là Hóa Ma Bát quả nhiên danh bất hư truyền.

Chỉ trong vài khoảnh khắc, nó đã ăn mòn một lỗ lớn trên đám sương mù, thân thể Chu Thánh cũng đồng thời hiện ra.

Đúng lúc này, đòn tấn công của Ma Đồ và đồng bọn đã giáng xuống Hóa Ma Bát.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, Hóa Ma Bát lại xuất hiện trước mắt Chu Thánh, khiến Chu Thánh đau lòng khôn xiết.

Lần này do hắn không kịp phản ứng, Hóa Ma Bát đã thay hắn gánh chịu tổn thương rất lớn.

Nếu có chuyện gì không hay, sau này làm sao đối kháng Ma tộc được chứ?

Thực ra, lúc này Chu Thánh còn coi trọng Hóa Ma Bát hơn cả bản thân mình.

Kết quả là khi cầm Hóa Ma Bát trong tay, Chu Thánh đột nhiên phát hiện ra mình đã lo lắng thái quá.

Đòn tấn công của hai tên ma đầu kia vậy mà không gây ra chút tác dụng nào với Hóa Ma Bát.

Không những không có tác dụng, thậm chí trong một tình huống nhất định, nó còn giúp ích cho Hóa Ma Bát.

Thân bát vốn trong suốt như pha lê giờ đây lại trở nên vàng óng lấp lánh.

Nếu không phải là cùng một món đồ, Chu Thánh thậm chí còn nghi ngờ mình đã cầm nhầm.

Nếu không, tại sao sau khi bị tấn công, nó lại trở nên tốt hơn?

Đã thăng cấp rồi, Chu Thánh đương nhiên phải thử tác dụng mới của Hóa Ma Bát.

Nếu có ích lợi gì, chẳng phải hắn sẽ càng chắc chắn hơn trong việc đánh bại Ma Thần trước mắt sao?

Ngay lập tức, luồng Hỗn Độn Chi Lực đầu tiên từ Hóa Ma Bát nhắm thẳng vào chính Chu Thánh.

Quả nhiên, sợi xích vốn rất khó đối phó dưới Thủ Lăng Chi Hỏa, giờ đây dưới sức mạnh của Hóa Ma Bát lại biến thành kẹo bông gòn, dễ dàng tan chảy.

Nhanh đến mức như thể nó chưa từng xuất hiện.

Thấy hành động của Chu Thánh lúc này, trong lòng Ma Thần cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng hắn được triệu hồi ra ngoài là có cái giá của nó.

Bản thân hắn chỉ được hiến tế hai cánh tay, nếu muốn có nhiều hành động hơn cũng là lực bất tòng tâm.

Ở một bên khác, Ma Đồ và Ma Cự càng hoảng sợ hơn.

Hai kẻ chúng càng hiểu rõ những mặt trái của việc triệu hồi Ma Thần, thấy Ma Thần đã dùng hai chiêu, nếu không nhanh chóng hiến tế lần nữa, e rằng tính mạng cả hai sẽ phải bỏ lại thế giới Hỗn Độn.

"Ma Cự!" Ma Đồ hét lớn một tiếng, cũng không cần biết Ma Cự phản ứng ra sao, hắn trực tiếp chặt đứt hai chân của mình.

Mặc dù thân thể Ma Tôn rất khó hồi phục, nhưng bây giờ cũng chẳng thể quan tâm được nữa.

Ma Cự thấy cảnh tượng trước mắt, liền hiểu ý của Ma Đồ.

Thấy hắn không chút do dự, vậy thì bản thân mình càng không thể do dự.

Bây giờ hai người như châu chấu trên cùng một sợi dây, tốt nhất là nên đồng tâm hiệp lực.

Thế là, hắn cũng không do dự mà chặt đứt hai chân của mình.

Tuy nhiên, lúc này hắn lại càng căm ghét Chu Thánh hơn.

Lần này nếu có thể giết được Chu Thánh, hắn nhất định sẽ đem thần phách của Chu Thánh điểm lên đèn Thần Hồn mấy vạn năm, nếu không khó mà tiêu tan mối hận trong lòng.

Ma Thần vốn sắp tiêu tan, tổn thương mà Hóa Ma Bát gây ra cho hắn vẫn rất lớn.

Bỗng nhiên nhận được huyết thực tươi mới, Ma Thần cũng sững sờ một lúc.

Nhưng ngay giây tiếp theo, khí thế trên người hắn không ngừng tăng vọt, vậy mà còn mạnh hơn lúc nãy một phần ba.

Đối đầu với Chu Thánh, ưu thế lại càng lớn hơn.

Chu Thánh thấy hành động của hai tên Ma Tôn là biết không ổn.

Nhưng hiện tại hắn vẫn đang chặt đứt hắc liên, căn bản không có cách nào ngăn cản hai tên kia.

Thế là, sau khi Chu Thánh chặt đứt hắc liên, Ma Thần đối diện cũng đã điều chỉnh khí tức của mình đến trạng thái tốt nhất.

Cả hai đều không hành động.

Đều đang suy tính xem đối phương sẽ làm gì.

Cuối cùng, vẫn là Ma Thần ra tay trước.

Lần này Ma Thần rõ ràng đã rút kinh nghiệm từ lần trước.

Hai chiêu thức cùng lúc tấn công về phía Chu Thánh.

Một là hắc động không ngừng nuốt chửng ma khí xung quanh, một là dao động vô hình.

Vốn dĩ Chu Thánh không thể cảm nhận được dao động này.

Nhưng Thủ Lăng Chi Hỏa lóe lên khiến trong lòng Chu Thánh dấy lên một dự cảm không lành.

Thủ Lăng Chi Hỏa mạnh mẽ như vậy, sẽ không vô duyên vô cớ mà lóe lên.

Chu Thánh không chút do dự, trực tiếp dùng Hóa Ma Bát che chắn trước mặt.

Hỗn Độn Chi Lực như không cần tiền, không ngừng tuôn ra ngoài.

Quả nhiên, ở giữa không trung, không biết đã va phải thứ gì, Hỗn Độn Chi Lực vốn mộc mạc đơn sơ bỗng biến thành ánh sáng ngũ sắc rực rỡ.

Xem ra, có thủ đoạn mà mình không biết đã được dùng lên người mình.

Hắc động trong tay Ma Thần cũng không thể xem thường.

Trong lúc Chu Thánh không để ý, nó đã xuất hiện ngay sau lưng hắn.

Nhưng mà, Hóa Ma Bát sau khi thăng cấp cũng không phải dạng vừa.

Dưới áp lực từ hai phía, nó vẫn có thể trụ vững, không chút dao

động, che chắn Chu Thánh thật chặt sau ánh hào quang của mình.

Ma Thần thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng cuối cùng cũng sốt ruột.

Hắn trực tiếp sử dụng sức mạnh bản nguyên của ma đạo, tăng cường tác dụng của chiêu thức.

Chiêu này quả nhiên có hiệu quả, Hóa Ma Bát dao động kịch liệt, dưới sức kéo của hai bên, thân thể nó không ngừng run rẩy.

Chu Thánh thấy Hóa Ma Bát sắp không trụ nổi, trong lòng vô cùng lo lắng, trực tiếp liên lạc với Trảm Ảnh Đao, để nó không ngừng vung ra đao ý.

Nhưng lần này Trảm Ảnh Đao không phát huy tác dụng gì.

Mọi đòn tấn công trước hắc động đều như đá chìm đáy biển, không gây ra được nửa phần gợn sóng.

Thấy thân thể mình ngày càng gần hắc động, Chu Thánh hết cách, chuẩn bị trực tiếp ra lệnh cho Hóa Ma Bát tự bạo, dù sao chỉ có như vậy mới có thể tìm được một tia sinh cơ.

Sau đó, hắn sẽ tìm cách khác.

Nhưng có những lúc, bước ngoặt thường xuất hiện vào những thời điểm không ngờ tới nhất.

Bỗng nhiên, trên người Chu Thánh tỏa ra vạn trượng hào quang.

Hai luồng ánh sáng một đen một trắng hoàn toàn trái ngược nhau xuất hiện trên người hắn.

Ánh sáng trắng tỏa ra sinh khí vô tận, ánh sáng đen tỏa ra tử khí.

Nhưng chúng lại hòa quyện vào nhau một cách hoàn hảo, không có chút khí tức thù địch nào.

Ma Đồ và Ma Cự trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thực sự không thể ngờ rằng trên người Chu Thánh lại xuất hiện khí tức của Đạo.

Chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy.

Lúc này, hai kẻ chúng cuối cùng cũng biết sợ.

Kéo lê thân thể tàn phế, chúng trốn đi thật xa.

Chương 840

Kể từ khi ánh sáng đen trắng xuất hiện, Hóa Ma Bát đang run rẩy không ngừng đã ổn định lại thân hình, bảo vệ Chu Thánh thật tốt.

Mà ánh sáng đen trắng kia trực tiếp hóa thành một lão nhân áo đen trắng xuất hiện trước mặt Ma Thần.

"Ma Thần, trước đây ngươi chưa từng ra tay, chúng ta vì quy tắc trời đất cũng không thể ra tay, nhưng lần này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho ngươi." Lời của lão nhân áo đen trắng vừa dứt, liền hóa thành một thái cực đồ án xuất hiện bên cạnh Ma Thần.

Hào quang hư vô lập tức bao phủ lấy Ma Thần.

Chu Thánh hiểu ra, thì ra giữa các Đạo cũng có thể tranh đấu.

Chỉ cần một bên ra tay trước, Thiên Đạo sẽ không thể trừng phạt.

Lần này có trận chiến đặc sắc để xem rồi.

Sắc mặt Ma Thần đột nhiên biến đổi.

Thời gian trôi qua quá lâu, lâu đến mức hắn đã quên rằng các Đạo không thể gây tranh chấp.

Vốn dĩ hắn chỉ sử dụng một chút thủ đoạn, dù sao chiến lực của thế giới Cổ Ma cũng mạnh hơn thế giới Hỗn Độn không ít.

Nhưng lần này hắn đã bị đánh cho mê muội, lại trực tiếp sử dụng sức mạnh bản nguyên, phá vỡ quy tắc giữa trời đất.

Phải biết rằng, đây là đại bản doanh của Hỗn Độn Chi Lực, còn thực lực của hắn được chiếu đến đây chỉ là một phần nhỏ của sức mạnh bản nguyên.

Nếu không nhanh chóng trốn thoát, bị Thiên Đạo phát hiện sức

mạnh bản nguyên bị mất đi, trở nên không còn hoàn chỉnh, đừng nói chuyện khác, chỉ riêng hình phạt của Thiên Đạo thôi hắn cũng không thể vượt qua.

Hắn trực tiếp tóm lấy Ma Đồ và Ma Cự, trong ánh mắt kinh hoàng của cả hai, ném chúng vào giữa thái cực đồ.

Chỉ cần có thể ngăn cản trong chốc lát, chỉ cần hắn có thể trốn về bản thể của mình, thì không ai có thể làm gì được hắn.

Mọi người đều là hóa thân của Đạo, không ai mạnh hơn ai.

"Muốn trốn?" Lão nhân áo đen trắng cười lạnh trong lòng.

Chỉ thấy thái cực đồ đen trắng trực tiếp tăng cường lực hút.

Hai tên kia thậm chí còn chưa kịp đưa tay chống cự, đã trực tiếp biến thành Hỗn Độn Chi Lực.

Ma tộc không biết đã gây ra cho mình bao nhiêu phiền phức, bây giờ muốn trốn, đã quá muộn rồi.

Chưa đợi Ma Thần có động thái gì, bầu trời xung quanh hắn đã trực tiếp đổi màu.

Một nhà tù đen trắng đột nhiên hiện ra, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp giam Ma Thần vào bên trong.

Lần này Ma Thần thật sự lo lắng rồi.

Nếu thật sự không thoát ra được, e rằng hắn, kẻ tồn tại lâu dài như trời đất, sẽ thực sự biến mất trong dòng sông lịch sử.

"Hỗn Độn, không ngờ ngươi lại giảo hoạt như vậy, dẫn ta vào tròng." Ma Thần âm u nói.

"Ngươi muốn thông qua việc nuốt chửng ta để lớn mạnh bản thân, thì nên sớm liệu được có ngày hôm nay." Hỗn Độn cũng đáp lại.

“Không biết bao nhiêu Đạo nhỏ yếu đã bị ngươi nuốt chửng rồi.

Nếu không phải ngươi quá tham lam, cũng sẽ không đến nông nỗi này hôm nay.” Hỗn Độn cũng vô cùng cảm thán, không ngờ mình là một trong những Đạo mạnh nhất, lại bị Ma Đạo ép đến mức này.

Nếu không phải mình quyết đoán, đem phần lớn khí vận trời đất đầu tư vào Địa Cầu, nuôi dưỡng ra Hỗn Độn Chi Tử của thế giới Hỗn Độn – Chu Thánh, và luôn duy trì thế giới bản nguyên của thế giới Hỗn Độn, e rằng kẻ chiến bại chính là mình.

Bởi vì Chu Thánh quá lợi hại, thế giới Cổ Ma dù thế nào cũng không thể chiến thắng hắn, Ma Đạo mới không nhịn được mà hiện thân.

Mình cũng không nắm được điểm yếu của nó.

Chỉ cần phân thân nhỏ bé này bị mình tiêu diệt, không cần mình ra tay, Thiên Đạo lập tức có thể phát hiện ra manh mối.

Gánh nặng đè lên thế giới Hỗn Độn mười mấy vạn năm cuối cùng cũng có thể gỡ xuống.

“Ngươi nghĩ rằng dựa vào cái lồng này của ngươi là có thể khống chế được ta sao?

Đừng có mơ.” Lời của Ma Thần vừa dứt.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng đen kịt xuất hiện từ trong cơ thể hắn.

Màu đen này, vô cùng thuần khiết, không pha tạp bất kỳ màu sắc nào khác.

Phảng phất như mọi ánh sáng trên đời trước mặt nó đều mất đi sinh mệnh.

“Đến thử Thôn Phệ Đại Pháp của ta đi.

Đừng tưởng chỉ có mình ngươi nắm giữ Thôn Phệ Đại Pháp là có

thể coi thường tất cả các Đại Đạo.

Hỗn Độn, ta nhất định phải cho ngươi biết.

Ma Đạo của ta sau này cũng có thể hóa vạn vật, cũng có thể thôn phệ.

Trận pháp tôn quý nhất giữa trời đất này chính là Ma Đạo của ta." Ma Thần không ngừng cười lớn cuồng vọng.

Trên thế gian này không có gì có thể sánh bằng hắn, cho dù là Thiên Đạo cũng phải nhường đường cho hắn.

"Hư vọng." Hỗn Độn Đại Đạo lắc đầu.

Ma Đạo vốn là vọng niệm của Thiên Đạo.

Sau mấy trăm vạn năm tháng, vọng niệm này thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng không thể chống lại.

Xem ra, việc tấn công thế giới Hỗn Độn không chỉ là ý tưởng của Ma Đạo.

Nói không chừng Thiên Đạo cũng đã âm thầm thúc đẩy.

"Cả đời ngươi đều là hư vọng, vẫn nên sớm tiêu tan, sớm diệt vong thì hơn." Hỗn Độn Đại Đạo cũng trực tiếp tung ra lá bài tẩy của mình, giống như Ma Đạo.

Đều là thôn phệ.

Chỉ sau khi nuốt chửng đối phương, biến thành Đạo của mình, mới không sợ hãi bất kỳ Đại Đạo nào.

Thế là, Thôn Phệ Đại Đạo màu đen và Thôn Phệ Đại Đạo màu đen trắng trực tiếp va vào nhau.

Giữa hai bên không có bất kỳ động tĩnh nào, chỉ có sự dung hợp đơn giản nhất.

Nhưng sự dung hợp này cũng vô cùng kịch liệt.

Màu đen tấn công dữ dội, ánh sáng đen trắng chỉ cần bị nó dính vào một chút là lập tức biến mất.

Mà nó còn đang từ từ chuyển hóa, thế muốn chuyển hóa toàn bộ Thôn Phệ Ma Đạo.

Không lâu sau, một phần ánh sáng đen trắng đã vĩnh viễn biến mất.

Nhưng ánh sáng thôn phệ của Ma Đạo cũng không chiếm được lợi thế gì.

Bởi vì ánh sáng Hỗn Độn cũng đã luyện hóa một phần của nó.

Hai bên tiêu hao lẫn nhau, nhanh chóng ăn mòn địa bàn của đối phương.

Sau khi một giai đoạn kết thúc, Ma Thần đột nhiên phát hiện, mình bị tiêu hao không ít, trong khi Hỗn Độn lại không bị tiêu hao nhiều như vậy.

Bởi vì một phần của mình đã biến thành một phần của Hỗn Độn.

Xem ra, đạo thôn phệ mà mình tự mày mò ra còn kém xa đạo thôn phệ của Hỗn Độn.

"Ma Thần, mỗi một Đại Đạo đều là sự bổ sung cho Thiên Đạo, nếu bản thân không phải là một phần của Thiên Đạo, ngươi sẽ vĩnh viễn không thể nắm giữ.

Đạo lý đơn giản như vậy còn cần ta nói cho ngươi sao?" Thế giới Hỗn Độn lúc này có chút cảm giác thỏ chết cáo buồn.

"Ta không phục, không phục.

Dựa vào đâu ta không thể chiến thắng Thiên Đạo.

Ta chính là Thiên Đạo.

Không ai có thể khiến ta thần phục.” Trạng thái của Ma Thần có chút không ổn.

Hắn bây giờ đã điên cuồng rồi.

“Nếu ngươi đã không tự ngộ ra được, vậy thì để Thiên Đạo dạy ngươi đi.” Hỗn Độn Đại Đạo không còn chút do dự nào.

Nhà tù đen trắng không ngừng ép vào giữa.

Rất nhanh, nó đã chạm vào người Ma Thần.

Hỗn Độn Chi Lực không ngừng xuyên qua cơ thể hắn.

Chương 841

Ma Thần đau đớn gào thét, căn bản không thể đứng dậy.

Chu Thánh đứng bên cạnh chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng cũng tràn đầy bi ai.

Không ngờ, cho dù đã trở thành Đại Đạo lợi hại nhất, chỉ cần không nghe lời Thiên Đạo, cũng không thể được yên ổn.

Bản thân mình bây giờ trước mặt Thiên Đạo, chẳng khác nào một con kiến, thậm chí tư cách ngẩng đầu nhìn cũng không có.

Ngay cả thế giới Hỗn Độn, cũng chỉ có thể sống tạm bợ dưới sự giám sát của Thiên Đạo, không dám có chút dị động nào.

Rất nhanh, ngay dưới mí mắt của Chu Thánh, Ma Thần đã bị Hỗn Độn Đại Đạo hấp thu.

Luồng sức mạnh của Ma Đạo này đã hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, tiếng ầm ầm vang dội khắp thế giới Hỗn Độn.

Lão nhân áo đen trắng nhìn nhau, biết rằng đây là Thiên Đạo đang triệu hồi hai người họ.

Một cái lóe thân, họ liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Công Tôn huynh?

Sao rồi?” Ma Thần vừa biến mất, sương mù ma quỷ giam cầm Công Tôn Hiên Viên cũng lập tức tan biến.

Nhưng lúc này Công Tôn Hiên Viên có chút mơ màng.

Dù sao chiêu thức của Ma Thần quá lợi hại, vừa trở về thế giới hiện thực, không thể không mất một lúc để hoàn hồn.

“Ta vừa rồi cứ mãi giết địch, ai ngờ càng giết càng nhiều, dường như không có điểm dừng.

Đang định tìm cách trốn thoát, thì đột nhiên quay lại.” Công Tôn Hiên Viên lộ vẻ mặt như vừa thoát chết.

“Ma Thần này thật lợi hại, huyễn cảnh mà hắn tạo ra ta ngay cả phân biệt cũng không thể phân biệt được.

Nếu thời gian kéo dài thêm chút nữa, e rằng sẽ trực tiếp lạc lối trong mộng cảnh.” “Ngươi làm sao đánh bại hắn?” Công Tôn Hiên Viên tò mò hỏi.

“Không phải ta đánh bại Ma Thần.” Chu Thánh nói thật.

“Chủ tể của thế giới Hỗn Độn đã xuất hiện.

Là họ đã đánh bại Ma Thần.

Lúc này chắc đang đi tìm Thiên Đạo thương lượng chuyện.” “A?” Công Tôn Hiên Viên mắt chữ O mồm chữ A, không ngờ tình hình lại phức tạp đến vậy, thậm chí còn vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

“Không được chứng kiến trận chiến giữa các Đại Đạo, thật là một tổn thất lớn a!” Công Tôn Hiên Viên đấm ngực dậm chân.

“Trận chiến cũng chỉ là đạo pháp tranh đấu, rất khác với chúng ta dùng vũ khí tranh đấu.” Chu Thánh mỉm cười giải thích về cuộc đấu tranh giữa các Đại Đạo.

“Bây giờ, thế giới Hỗn Độn vẫn còn sót lại rất nhiều Ma tộc.

Công Tôn huynh, bây giờ cần huynh ra sức rồi.” “Nguyện chết không từ.” Công Tôn Hiên Viên mỉm cười, hai người trực tiếp ra tay đại khai sát giới tại đại bản doanh của Ma tộc.

Tất cả các Ma Vương còn chưa kịp nói câu thứ hai đã bị lấy mạng.

Không ngờ thế giới Cổ Ma hành động nhanh chóng như vậy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã vận chuyển đến mấy chục vị Ma Vương.

Những Ma Vương này còn chưa kịp thi triển quyền cước đã toi mạng.

Thấy các Ma Vương cao cấp đã bị dọn dẹp sạch sẽ, Chu Thánh và Công Tôn Hiên Viên trực tiếp rời đi.

Hậu Khanh vẫn đang chờ bọn họ, phải nhanh chóng báo cho hắn biết tình hình của Ma tộc.

Còn rất nhiều Ma tộc cấp thấp cần phải nghĩ cách dọn dẹp, Nhân tộc và Yêu tộc còn phải trở về cố hương của mình.

Những việc này đều cần một lượng lớn nhân lực.

Càng nhanh làm những việc này càng tốt.

Sau khi ba người Chu Thánh hội hợp, họ trực tiếp gửi rất nhiều thiệp mời đến Vu tộc.

Trong chốc lát, Kỳ Lân tộc, Long tộc, Phượng Hoàng tộc đều tập trung tại Vu tộc, cùng nhau thương nghị việc chinh phạt Ma tộc.

Tại hội nghị, Chu Thánh trực tiếp tuyên bố tin tức Ma Tôn và tất cả Ma Vương đều đã tử vong.

Mọi người đều hoan hỷ cổ vũ.

Cuộc chiến với Ma tộc lần này cứ thế dễ dàng hạ màn.

“Chu thủ lĩnh, ngài nói tiếp theo phải làm thế nào?” Tộc trưởng các tộc trực tiếp hỏi Chu Thánh.

“Tiếp theo, trước tiên dọn dẹp Ma tộc cấp thấp, đoạt lại vùng đất phía tây đại lục.

Nếu không, nhiều Nhân tộc và Yêu tộc như vậy cũng không có nơi

nào để đi.

Sau khi dọn dẹp xong, các tộc còn lại dựa theo tình hình trước khi chiến tranh xảy ra, phân chia thế lực của mình.

Trong vòng ba vạn năm không được phép chủ động gây chiến.

Nhân tộc làm chiến lực chủ yếu, các đại tộc các ngươi hiệp trợ Nhân tộc." "Tuân lệnh Chu thủ lĩnh." Rất nhanh, một mệnh lệnh như vậy đã truyền khắp thế giới Hỗn Độn.

Các tộc hừng hực khí thế triển khai việc dọn dẹp.

Ma tộc cấp thấp căn bản không thành khí hậu.

Mặc dù cũng có một số chống cự, nhưng phần lớn thời gian chỉ cần một đòn tấn công nhẹ nhàng là có thể đánh bại chúng, giành lại cố hương đã mất.

Lúc này Chu Thánh đang làm gì?

Hắn đang giám sát Hậu Khanh vá trời.

Nhưng tốc độ khá chậm, dù sao luyện chế Bổ Thiên Thạch cũng cần thời gian.

Ngày tháng cứ thế trôi qua không nhanh không chậm.

Chu Thánh thỉnh thoảng cũng đi vào sâu trong ý thức, nhưng lúc này lão nhân áo đen trắng vẫn không có ở đó, dù trong lòng có sốt ruột đến đâu, Chu Thánh cũng phải giữ vững.

Thế giới Hỗn Độn dù thế nào cũng phải đợi Thiên Đạo phán xét.

Ngày hôm đó, lại một vết nứt nữa được vá lại.

Trải qua những ngày này, vết nứt đã được vá lại hơn một nửa.

Nhìn thế giới Hỗn Độn đầy thương tích lúc này đã tốt hơn rất nhiều.

Trên bầu trời rộng lớn, chỉ có màu xanh biếc vô tận và những đám mây trắng lững lờ.

Thế giới vô cùng an lành và bình yên.

Bỗng nhiên, Chu Thánh cảm thấy một trận mệt mỏi.

Cảm giác này đến không có lý do.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến có phải Hỗn Độn Đại Đạo đang triệu hồi mình không.

Không chút kháng cự, hắn mặc cho mình chìm vào giấc ngủ sâu.

Quả nhiên, ở nơi sâu thẳm của dải ngân hà ý thức, hắn phát hiện ra lão nhân áo đen trắng.

Lúc này, lão nhân áo đen trắng trông tinh thần hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí cả cái cây lớn bên cạnh họ cũng trở nên cành lá xum xuê, vô cùng tươi tốt.

"Hỗn Độn Đại Đạo." Chu Thánh chắp tay chào hai người.

Lão nhân áo đen trắng trực tiếp lóe người, không nhận lễ này của Chu Thánh.

"Nếu không có Chu tiểu hữu hết lòng tương trợ, việc chế ngự tên Ma Đạo này chắc chắn sẽ tốn rất nhiều công sức." Lão nhân áo đen trắng vui vẻ nói.

"Lẽ ra chúng ta phải cảm ơn Chu tiểu hữu mới đúng." "Không dám, nếu không có hai vị, tiểu tử cũng không thể đi đến được ngày hôm nay." Chu Thánh cũng không kể công, biết mình có được ngày hôm nay đều là nhờ Hỗn Độn Đại Đạo ban cho, tự nhiên vô cùng khiêm tốn.

"Lần trước đại chiến với Ma Thần, Chu tiểu hữu cũng đã thấy.

Sau đó dưới sự can thiệp của Thiên Đạo, Ma Đạo đã bị tiêu diệt.

Thậm chí thế giới Cổ Ma và các thế giới Ma Đạo khác cũng đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Sau này, không cần phải lo lắng Ma tộc xâm lược nữa.

Ít nhất trong mấy trăm vạn năm này, sẽ không có vấn đề gì.

Chương 842

Trừ phi lại xuất hiện một kẻ phản bội như Ma Đạo.” Lão nhân áo đen trắng vui vẻ báo tin này cho Chu Thánh.

Chu Thánh nghe vậy cũng yên lòng.

“Tiểu hữu, thực lực của ngươi bây giờ tuy không tệ, nhưng so với các Đại Đạo khác vẫn còn chưa đủ.

Không biết tiểu hữu có muốn tiến thêm một bước không.

Đại thiên thế giới, không thiếu chuyện lạ, hai người chúng ta cũng có vài người bạn tri giao.

Tiểu hữu hoàn toàn có thể đến đó du ngoạn một phen.” Đối mặt với ý tốt của lão nhân áo đen trắng, Chu Thánh trực tiếp từ chối.

“Ta đã rất lâu rồi chưa về nhà.

Thế giới Hỗn Độn đã không còn nguy hiểm gì nữa, vậy ta vẫn nên sớm về nhà xem sao.” Lão nhân áo đen trắng nhìn nhau, không ngờ Chu Thánh lại từ chối thẳng thừng như vậy.

Liền cảm thán một tiếng, trực tiếp nói: “Được thôi.” Tay vẫy một cái, trực tiếp nhổ cả gốc cây lớn ở dải ngân hà lên, thu lại.

Đồng thời, trong tay hắn xuất hiện một tấm bia đá.

“Đây là mệnh bài của thế giới Hỗn Độn.

Ngươi thuộc về thế giới Hỗn Độn.

Tên của ngươi ở trên đây, có thể tồn tại cùng với thế giới Hỗn Độn.

Cầm lấy đi, ta đã đặc biệt cầu xin Thiên Đạo.” Chu Thánh nhận lấy xem, tên của mình được khắc ở trên, tỏa ra bảo quang mông lung,

vật thái thiên hoa.

"Đa tạ." Chu Thánh vừa cảm ơn xong, liền phát hiện lão nhân áo đen trắng đã biến mất.

Đồng thời, hắn cũng rút ra khỏi nơi sâu thẳm của dải ngân hà ý thức.

Mệnh bài kia bị hắn nắm chặt trong tay.

Ngoài ra, còn có một chiếc chìa khóa.

Chu Thánh hiểu ra, đây là chìa khóa thông đạo trở về Địa Cầu.

Ngay lập tức, hắn gửi tin nhắn cho Trương Kỳ Lân, Công Tôn Hiên Viên và Hậu Khanh rồi quay người rời đi.

Tiếng sóng biển ào ạt không ngừng vang lên.

Chu Thánh đã ra khỏi Bách Mộ Địa.

Linh khí loãng thế này, chắc chắn là Địa Cầu.

Phân biệt phương hướng một chút, hắn không ngừng ngựa phi về phía Lỗ Thương Vương Cung.

Chỉ trong chốc lát, đã về đến nhà.

Trong phòng khách, Lưu Ly và Liễu Như Yên đang chơi đùa với Chu Nguyên, bắt nó không ngừng gọi "ba ba".

Chu Nguyên cười khúc khích, gọi một cách ngọng nghịu.

Nhìn cảnh này, mắt Chu Thánh ươn ướt.

Đây chính là gia đình mà hắn muốn bảo vệ.

Hắn bước tới, ôm chặt tất cả người thân vào lòng.

Lưu Ly và Liễu Như Yên bỗng nhiên rơi vào một vòng tay ấm áp.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, họ đã nhận ra người này chính

là Chu Thánh.

Hai người không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ tận hưởng khoảnh khắc yên bình này.

Một lúc lâu sau, cảm xúc dâng trào trong lòng mấy người mới dần lắng xuống.

“Chuyện xong rồi à?” Lưu Ly hỏi trước.

Cô vốn có tính tiểu thư, những ngày Chu Thánh không ở đây, đâu đâu cũng thấy khó chịu.

Lần này Chu Thánh trở về, phải ở bên mình nhiều ngày mới được.

Thấy Lưu Ly bĩu môi, Chu Thánh cười rồi hôn nhẹ lên khóe môi cô.

“Xong rồi, sau này anh sẽ ở bên các em.

Cho dù đi đến nơi khác, anh cũng đảm bảo sẽ không bao giờ đi lâu như vậy nữa.” “Chu Nguyên còn đang nhìn kìa, đừng hôn nữa!” Lưu Ly vừa né tránh vừa cười nói.

Liễu Như Yên chỉ lặng lẽ nhìn hai người họ, không lên tiếng, mím môi cười.

Nhưng ý cười tinh nghịch kia không sao che giấu được.

“À ha, Như Yên, em dám cười chị.” Lưu Ly ra vẻ tức giận, nhưng khóe mắt cong cong đã bán đứng cô.

Hai người lập tức cười đùa thành một đoàn, ngay cả Chu Nguyên nghe không hiểu cũng cười khúc khích theo hai người.

Chu Thánh vung tay, ôm cả hai người vào lòng.

“Lần này anh đã đến một thế giới mới, một thế giới mới có nguồn gốc rất sâu xa với Địa Cầu.

Đợi hai ngày nữa gặp cha mẹ xong, cả nhà chúng ta cùng đi có được không?" Chu Thánh hỏi, giọng điệu vô cùng dịu dàng.

"Được chứ.

Anh đã làm gì ở đó?

Đến đó em cũng phải tự mình cảm nhận một phen." Lưu Ly đưa ra yêu cầu.

Liễu Như Yên cũng vội vàng gật đầu ở bên cạnh.

"Được, cả nhà chúng ta còn rất nhiều thời gian, thế giới Hỗn Độn đủ để chúng ta từ từ dạo chơi." Chu Thánh dịu dàng hứa hẹn.

Ánh mắt anh nhìn qua lại trên gương mặt của Lưu Ly và Liễu Như Yên, trân trọng đặt lên nụ hôn của mình.

Gương mặt của Lưu Ly và Liễu Như Yên bỗng nhiên đỏ ửng.

Mắt Liễu Như Yên long lanh nhìn Chu Thánh, trước mặt con cái mà thân mật như vậy dù sao cũng thấy ngại.

Nhận ra sự e thẹn của Liễu Như Yên, Chu Thánh mỉm cười nói: "Vậy thì hôn luôn cả con trai." Giây tiếp theo, anh trực tiếp đứng dậy bế Chu Nguyên đang tò mò nhìn mình lên.

Một nụ hôn của người cha trực tiếp đặt lên người đứa con trai được Thiên Đạo sủng ái này.

"Ủa?" Chu Thánh đột nhiên kinh ngạc nhìn về phía Chu Nguyên.

Vừa mới về đến Lỗ Thương Vương Cung, hắn chưa kịp nhìn kỹ Chu Nguyên.

Lúc này bế nó trong lòng, mới phát hiện con trai mình có vẻ ghê gớm lắm đây!

Mới một tuổi mà đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Võ Giả, không

vì gì khác, chỉ vì trong cơ thể nó đã xuất hiện khí của võ giả.

"Tu vi của Tiểu Nguyên quả thực tăng rất nhanh." Liễu Như Yên cười khổ một tiếng.

"Trong lúc ngủ thực lực cũng sẽ không ngừng tăng trưởng." "Nó là con cưng của Thiên Đạo, những hiện tượng này là bình thường." Chu Thánh gật đầu.

Vì đã nhận được sự ưu ái của Thiên Đạo thế giới Hỗn Độn, hắn biết chỉ cần là việc mình muốn làm, thì không có gì là không thành.

Chu Nguyên chỉ là thực lực không ngừng tiến bộ, lớn lên chỉ cần nó muốn, bất kỳ bảo vật quý giá nào trong thế giới cũng sẽ tự động xuất hiện trước mặt nó.

"Chu Thánh, cha mẹ đi du lịch rồi.

Hay là, chúng ta đưa Chu Nguyên đi thăm ông bà nội đi!" Lưu Ly chớp đôi mắt to đề nghị.

"Được." Bây giờ hai người vợ của hắn đề xuất bất kỳ ý kiến gì, Chu Thánh đều đồng ý ngay.

Hắn đã cảm nhận được vị trí của cha mẹ mình - ở New Zealand xa xôi.

Giây tiếp theo, cả gia đình bốn người trực tiếp biến mất trong phòng khách.

Gia đình Chu Thánh xuất hiện tại thị trấn Queenstown ngập tràn ánh nắng, vô số hoa tươi cỏ xanh bao quanh họ.

Mà cha Chu mẹ Chu cũng đang ở giữa khung cảnh tươi đẹp này, thong thả tắm nắng.

Bỗng nhiên trước mắt hai người xuất hiện đứa cháu bảo bối, hai người vui mừng bế đứa trẻ lên.

Tưởng là Lưu Ly và Liễu Như Yên đến đây, lại phát hiện con trai mình Chu Thánh đang dắt tay hai cô con dâu, mỉm cười nhìn họ.

Cả gia đình cuối cùng cũng đoàn tụ.